

BESTSELLER INTERNATIONAL

CARTEA URANTIA

Dezvăluind misterele lui Dumnezeu,
Universului, istoriei lumii, lui Iisus,
și ale noastre

Cartea Urantia

URANTIA®

® Mărcile înregistrate de Fundația Urantia

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

2004 Romanian Translation
Traducere română

Numărul de identificare a textului: UF-ROU-001-2004-1.3

ISBN: 978-0942430-677

Copyright traducere română

© 2004 Urantia Foundation

Urantia Foundation

533 West Diversey Parkway

Chicago, IL 60614, USA

Telefoon: +1 773 525 3319

Email: urantia@urantia.org

Website: www.urantia.org

Traducerile *Cărții Urantia* sunt disponibile în următoarele limbi:

Bulgară – *Книгата Урантия*

Cehă – *Kniha Urantia*

Coreeană – *유란시아 서*

Danez – *Urantia Bogen*

Ebraică – *הספר של אורנטיה*

Eston – *Urantia raamat*

Farsi – *کتاب یورنشیا*

Finlandeză – *Urantia-kirja*

Greacă – *To Βιβλίο της Ουράντια*

Indoneziană – *Buku Urantia*

Italiană – *Il Libro di Urantia*

Japonez – *ウランティア ブック*

Limba franceza – *Le Livre d'Urantia*

Limba germana – *Das Urantia Buch*

Lituanian – *Urantijos Knyga*

Maghiar – *Az Urantia könyv*

Olandeză – *Het Urantia Boek*

Polonez – *Księga Urantii*

Portugheză – *O Livro de Urântia*

Română – *Cartea Urantia*

Rusă – *Книга Урантии*

Spaniolă – *El libro de Urantia*

Suedez – *Urantiaboken*

“Urantia” și © sunt mărci înregistrate ale Fundației Urantia.

Cartea Urantia

<< [Publicarea de informații](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Titlurile documentelor](#) >>

Părți din Cartea

Partea I

Universul Central și Suprauniversurile

Sponsorizat de un Corp din Uversa de Personalități ale
Superuniversului acționînd prin autoritatea Celor Vechi de Zile din
Orvonton.

Partea a II a

Universul local

Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalități
activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului.

Partea a III a

Istoria Urantia

Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalități ale
Universului Local acționând prin autoritatea lui Gabriel din
Salvington.

Partea a IV a

Viața și învățăturile lui Iisus

Acest grup de capitole a fost garantat de o comisie de doisprezece
mediani ai Urantiei care acționează sub supravegherea unui
Melchisedec conducător de revelație.

Baza acestei povestiri a fost furnizată de un median secundar care a
fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului

Andrei.

Cartea Urantia

<< [Părți din Cartea](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Conținutul Cărții](#) >>

Titlurile documentelor

Număr	Capitolul	Autor	Pagină
000	Introducere	Consilier Divin	1

Partea I

Universul Central și Suprauniversurile

Număr	Capitolul	Autor	Pagină
001	Tatăl Universal	Consilier Divin	21
002	Natura lui Dumnezeu	Consilier Divin	33
003	Atributele lui Dumnezeu	Consilier Divin	44
004	Relațiile lui Dumnezeu cu universul	Consilier Divin	54
005	Relația lui Dumnezeu cu individul	Consilier Divin	62
006	Fiul Etern	Consilier Divin	73

007	Poziția Fiului Etern față de univers	Consilier Divin	81
008	Spiritul Infinit	Consilier Divin	90
009	Relația Spiritului Infinit cu universul	Consilier Divin	98
010	Trinitatea paradisului	Cenzor Universal	108
011	Insula eternă a paradisului	Desăvârșitor al Întelepciunii	118
012	Universul universurilor	Desăvârșitor al Întelepciunii	128
013	Sferele sacre ale paradisului	Desăvârșitor al Întelepciunii	143
014	Universul central și divin	Desăvârșitor al Întelepciunii	152
015	Cele Șapte suprauniversuri	Cenzor Universal	164
016	Cele Șapte Spirite Maestru	Cenzor Universal	184
017	Cele șapte grupuri de spirite supreme	Consilier Divin	197
018	Personalitățile Supreme ale Trinității	Consilier Divin	207
019	Ființe coordonate de origine trinitară	Consilier Divin	214
020	Fiii paradisiaci ai lui Dumnezeu	Desăvârșitor al Întelepciunii	223
021	Fiii Creatori Paradisiaci	Desăvârșitor al Întelepciunii	234
022	Fiii lui Dumnezeu trinitizați	Puternic mesager	243
023	Mesagerii solitari	Consilier Divin	256
024	Personalități superioare ale spiritului infinit	Consilier Divin	264
025	Oștirile mesagerilor spațiului	Înălțat în Autoritate	273
026	Spiritele ocrotitoare ale universului central	Desăvârșitor al Întelepciunii	285
027	Serviciul supernafimilor primari	Desăvârșitor al Întelepciunii	298
028	Spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor	Puternic mesager	306
029	Directorii de putere ai universului	Cenzor Universal	319
030	Personalități ale marelui univers	Puternic mesager	330
031	Corpul Finalității	Consilier Divin și de Unul Fără de Nume și de Număr	345

Partea a II a

Universul local

Număr	Capitolul	Autor	Pagină
032	Evoluția universurilor locale	Puternic mesager	357
033	Administrarea universului local	Căpetenia Arhanghelilor	366
034	Spiritul-mamă al universului local	Puternic mesager	374
035	Fiii lui Dumnezeu ai universului local	Căpetenia Arhanghelilor	384
036	Purtătorii vieții	Fiu Vorondadek	396
037	Personalități ale universului local	Strălucitoare Stea de Seară	406
038	Spirite ocrotitoare ale universului local	Melchizedek	418
039	Oștirile serafice	Melchizedek	426
040	Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu	Puternic mesager	443
041	Aspecte fizice ale universului local	Arhanghel	455
042	Energia — mintea și materia	Puternic mesager	467
043	Constelațiile	Malavatia Melchizedek	485
044	Artizanii celești	Arhanghel	497
045	Administrarea sistemului local	Melchizedek	509
046	Sediul sistemului local	Arhanghel	519
047	Cele șapte lumi palat	Strălucitoare Stea de Seară	530
048	Viața morontială	Arhanghel	541
049	Lumile locuite	Melchizedek	559
050	Prinții Planetari	Lanonandek Secundar	572
051	Adamii planetari	Lanonandek Secundar	580
052	Epocile planetare ale muritorilor	Puternic mesager	589
053	Rebeliunea lui Lucifer	Manovandet Melchizedek	601

054	Problemele rebeliunii lui Lucifer	Puternic mesager	613
055	Sferele luminii și ale vieții	Puternic mesager	621
056	Unitate universală	Puternic Mesager și Machiventa Melchizedek	637

Partea a III a

Istoria Urantia

Număr	Capitolul	Autor	Pagină
057	Originea Urantiei	Purtător al Vieții	651
058	Stabilirea vieții pe Urantia	Purtător al Vieții	664
059	Era vieții marine pe Urantia	Purtător al Vieții	672
060	Urantia pe parcursul erei vieții terestre primitive	Purtător al Vieții	685
061	Era mamiferelor pe Urantia	Purtător al Vieții	693
062	Rasele la aurora omului primitiv	Purtător al Vieții	703
063	Prima familie umană	Purtător al Vieții	711
064	Rasele evolutive de culoare	Purtător al Vieții	718
065	Supracontrolul evoluției	Purtător al Vieții	730
066	Prințul planetar al urantie	Melchizedek	741
067	Rebeliunea planetară	Melchizedek	754
068	Începutul civilizației	Melchizedek	763
069	Instituțiile umane primitive	Melchizedek	772
070	Evoluția guvernului uman	Melchizedek	783
071	Dezvoltarea statului	Melchizedek	800
072	Guvernul pe o planetă vecină	Melchizedek	808
073	Grădina Edenului	Solonia	821
074	Adam și Eva	Solonia	828
075	Greșeala lui Adam și a Evei	Solonia	839
076	A doua grădină	Solonia	847
077	Creaturile mediane	Arhanghel	855

078	Rasa violetă după zilele lui Adam	Arhanghel	868
079	Expansiunea andită în orient	Arhanghel	878
080	Expansiunea Andită în Occident	Arhanghel	889
081	Dezvoltarea civilizației moderne	Arhanghel	900
082	Evoluția căsătoriei	Șeful Serafimilor	913
083	Instituția căsătoriei	Șeful Serafimilor	922
084	Căsătoria și viața familială	Șeful Serafimilor	931
085	Originile adorației	Strălucitoare Stea de Seară	944
086	Evoluția primitivă a religiei	Strălucitoare Stea de Seară	950
087	Culte fantomelor	Strălucitoare Stea de Seară	958
088	Fetișurile, farmece și magie	Strălucitoare Stea de Seară	967
089	Păcatul, sacrificiul și ispășirea	Strălucitoare Stea de Seară	974
090	Șamanismul — vraciul și preoții	Melchizedek	986
091	Evoluția rugăciunii	Șeful Medianilor	994
092	Evoluția ulterioară a religiei	Melchizedek	1003
093	Machiventa Melchizedek	Melchizedek	1014
094	Învățăturile lui Melchizedek în Orient	Melchizedek	1027
095	Învățăturile lui Melchizedek în Levant	Melchizedek	1042
096	Yahweh — Dumnezeuul evreilor	Melchizedek	1052
097	Evoluția conceptului de Dumnezeu la Evrei	Melchizedek	1062
098	Învățăturile lui Melchizedek în Occident	Melchizedek	1077
099	Problemele sociale ale religiei	Melchizedek	1086
100	Religia în experiența umană	Melchizedek	1094
101	Natura reală a religiei	Melchizedek	1104
102	Fundamentele credinței religioase	Melchizedek	1118
103	Realitatea experienței religioase	Melchizedek	1129
104	Creșterea conceptului trinității	Melchizedek	1143

105	Deitate și realitate	Melchizedek	1152
106	Nivelurile realității universului	Melchizedek	1162
107	Originea și natura ajustorilor gândirii	Mesager Solitar	1176
108	Misiunea și ajutorul ajustorilor gândirii	Mesager Solitar	1185
109	Poziția ajustorilor în raport cu creaturile universului	Mesager Solitar	1195
110	Poziția Ajustorilor în raport cu muritorii individuali	Mesager Solitar	1203
111	Ajustorul și sufletul	Mesager Solitar	1215
112	Supraviețuirea personalității	Mesager Solitar	1225
113	Păzitorii Serafici ai Destinului	Șeful Serafimilor	1241
114	Guvernarea planetară a serafimilor	Șeful Serafimilor	1250
115	Ființa Supremă	Puternic mesager	1260
116	Atotputernicul suprem	Puternic mesager	1268
117	Dumnezeu Supremul	Puternic mesager	1278
118	Cel suprem și cel ultim - timpul și spațiul	Puternic mesager	1294
119	Efuziunile lui Christ Mihail	Șeful Stelelor de Seară	1308

Partea a IV a

Viața și învățăturile lui Iisus

Număr	Capitolul	Autor	Pagină
120	Manifestarea lui Mihail pe Urantia	Mantutia Melchizedek	1323
121	Epoca manifestării lui Mihail	Comisia Medianilor	1332
122	Nașterea și pruncia lui Iisus	Comisia Medianilor	1344
123	Prima copilărie a lui Iisus	Comisia Medianilor	1355
124	Ultima parte a copilăriei lui Iisus	Comisia Medianilor	1366
125	Iisus la Ierusalim	Comisia Medianilor	1377

126	Cei doi ani cruciali	Comisia Medianilor	1386
127	Anii adolescenței	Comisia Medianilor	1395
128	Viața de tânăr a lui Iisus	Comisia Medianilor	1407
129	Urmarea vieții de adult a lui Iisus	Comisia Medianilor	1419
130	În drum către Roma	Comisia Medianilor	1427
131	Religiile lumii	Comisia Medianilor	1442
132	Șederea la Roma	Comisia Medianilor	1455
133	Reîntoarcerea de la Roma	Comisia Medianilor	1468
134	Anii de tranziție	Comisia Medianilor	1483
135	Ioan Botezătorul	Comisia Medianilor	1496
136	Botezul și cele patruzeci de zile	Comisia Medianilor	1509
137	Șederea în așteptare din Galileea	Comisia Medianilor	1524
138	Formarea mesagerilor împărăției	Comisia Medianilor	1538
139	Cei doisprezece apostoli	Comisia Medianilor	1548
140	Hirotonisirea celor doisprezece	Comisia Medianilor	1568
141	Începutul lucrării publice	Comisia Medianilor	1587
142	Paștele la Ierusalim	Comisia Medianilor	1596
143	Traversarea Samariei	Comisia Medianilor	1607
144	La Gilboa și în Decapolis	Comisia Medianilor	1617
145	Patru zile memorabile în Capernaum	Comisia Medianilor	1628
146	Primul turneu de predicare în Galileea	Comisia Medianilor	1637
147	Interludiul vizitei la Ierusalim	Comisia Medianilor	1647
148	Formarea evangheliștilor în betsaida	Comisia Medianilor	1657
149	Cel de-al doilea turneu de predicare	Comisia Medianilor	1668
150	Cel de-al treilea turneu de predicare	Comisia Medianilor	1678
151	Șederea și învățătura la țarmul mării	Comisia Medianilor	1688

<u>152</u>	Evenimentele premergătoare crizei din Capernaum	Comisia Medianilor	1698
<u>153</u>	Criza din Capernaum	Comisia Medianilor	1707
<u>154</u>	Ultimele zile la Capernaum	Comisia Medianilor	1717
<u>155</u>	Fugind prin Galileea nordică	Comisia Medianilor	1725
<u>156</u>	Șederea la tyr și la Sidon	Comisia Medianilor	1734
<u>157</u>	În Cezareea lui Filip	Comisia Medianilor	1743
<u>158</u>	Muntele transfigurării	Comisia Medianilor	1752
<u>159</u>	Turneul din decapolis	Comisia Medianilor	1762
<u>160</u>	Rodan din Alexandria	Comisia Medianilor	1772
<u>161</u>	Urmarea discuțiilor lui Rodan	Comisia Medianilor	1783
<u>162</u>	Sărbătoarea Tabernacolelor	Comisia Medianilor	1788
<u>163</u>	Hirotonisirea celor șapte zeci la Magadan	Comisia Medianilor	1800
<u>164</u>	Sărbătoarea dedicării	Comisia Medianilor	1809
<u>165</u>	Misiunea din pereea începe	Comisia Medianilor	1817
<u>166</u>	Ultimul turneu în Pereea de nord	Comisia Medianilor	1825
<u>167</u>	Vizita la filadelfia	Comisia Medianilor	1833
<u>168</u>	Reînvierea lui Lazăr	Comisia Medianilor	1842
<u>169</u>	Ultimele învățături din Pella	Comisia Medianilor	1850
<u>170</u>	Împărăția Cerurilor	Comisia Medianilor	1858
<u>171</u>	Pe drumul Ierusalimului	Comisia Medianilor	1867
<u>172</u>	Intrarea în Ierusalim	Comisia Medianilor	1878
<u>173</u>	Luni în Ierusalim	Comisia Medianilor	1888
<u>174</u>	Mărți dimineața la templu	Comisia Medianilor	1897
<u>175</u>	Ultimul discurs de la templu	Comisia Medianilor	1905
<u>176</u>	Mărți dimineața pe Muntele Măslinilor	Comisia Medianilor	1912
<u>177</u>	Miercuri, ziua de odihnă	Comisia Medianilor	1920
<u>178</u>	Ultima zi în tabără	Comisia Medianilor	1929
<u>179</u>	Cina cea Din Urmă	Comisia Medianilor	1936
<u>180</u>	Discursul de adio	Comisia Medianilor	1944
<u>181</u>	Ultimele încurajări și avertismente	Comisia Medianilor	1953
<u>182</u>	La Ghetsimani	Comisia Medianilor	1963
<u>183</u>	Iisus trădat și arestat	Comisia Medianilor	1971

<u>184</u>	În fața tribunalului Sinedriului	Comisia Medianilor	1978
<u>185</u>	Judecata în fața lui Pilat	Comisia Medianilor	1987
<u>186</u>	Cu puțin Înainte de răstignire	Comisia Medianilor	1997
<u>187</u>	Răstignirea	Comisia Medianilor	2004
<u>188</u>	Ceasul Înmormântării	Comisia Medianilor	2012
<u>189</u>	Învierea	Comisia Medianilor	2020
<u>190</u>	Aparițiile morontiale ale lui Iisus	Comisia Medianilor	2029
<u>191</u>	Apariția apostolilor și a altor ucenici influenți	Comisia Medianilor	2037
<u>192</u>	Aparițiile în Galileea	Comisia Medianilor	2045
<u>193</u>	Aparițiile finale și urcarea la cer	Comisia Medianilor	2052
<u>194</u>	Revărsarea Spiritului Adevărului	Comisia Medianilor	2059
<u>195</u>	După rusalii	Comisia Medianilor	2069
<u>196</u>	Credința lui Iisus	Comisia Medianilor	2087

Cartea Urantia

<< [Titlurile documentelor](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Introducere](#) >>

Conținutul Cărții

	Pagină
Introducere	1
I. Deitate si divinitate	2
II. Dumnezeu	3
III. Prima sursă-centru	4
IV. Realitatea universului	6
V. Realități de personalitate	8
VI. Energie și arhetip	9
VII. Ființa supremă	10
VIII. Dumnezeu septuplul	11
IX. Dumnezeu ultimul	12
X. Dumnezeu absolutul	13
XI. Cele trei absoluturi	13
XII. Trinitățile	15

Partea I Universul Central și Suprauniversurile

	Pagină
1. Tatăl Universal	21
1. Numele Tatălui	22
2. Realitatea lui Dumnezeu	23
3. Dumnezeu este un spirit universal	25
4. Misterul lui Dumnezeu	26
5. Personalitatea Tatălui Universal	27
6. Personalitatea în univers	29
7. Valoarea spirituală a conceptului personalității	31
2. Natura lui Dumnezeu	33
1. Infinitatea lui Dumnezeu	33
2. Perfecțiunea eternă a Tatălui	35
3. Justețe și dreptate	36
4. Îndurarea divină	38
5. Iubirea lui Dumnezeu	38
6. Bunătatea lui Dumnezeu	40
7. Adevăr și frumusețe divine	42
3. Atributele lui Dumnezeu	44
1. Omniprezența lui Dumnezeu	44
2. Puterea infinită a lui Dumnezeu	46
3. Cunoașterea universală a lui Dumnezeu	48
4. Caracterul nelimitat al lui Dumnezeu	49
5. Guvernarea supremă a Tatălui	50
6. Întâietatea Tatălui	52
4. Relațiile lui Dumnezeu cu universul	54
1. Atitudinea Tatălui în univers	54
2. Dumnezeu și natura	56

3. Caracterul neschimbător al lui Dumnezeu	<u>57</u>
4. Realizarea lui Dumnezeu	<u>58</u>
5. Idei greșite despre Dumnezeu	<u>59</u>
5. Relația lui Dumnezeu cu individul	<u>62</u>
1. Calea către Dumnezeu	<u>62</u>
2. Prezența lui Dumnezeu	<u>64</u>
3. Adevărata slăvire	<u>65</u>
4. Dumnezeu în religie	<u>66</u>
5. Conștiința de Dumnezeu	<u>68</u>
6. Dumnezeul personalității	<u>70</u>
6. Fiul Etern	<u>73</u>
1. Identitatea Fiului Etern	<u>73</u>
2. Natura Fiului Etern	<u>74</u>
3. Grija iubirii tatălui	<u>75</u>
4. Atributele Fiului Divin	<u>76</u>
5. Limitările Fiului Etern	<u>77</u>
6. Mintea spiritului	<u>78</u>
7. Personalitatea Fiului Etern	<u>79</u>
8. Realizarea Fiului Etern	<u>79</u>
7. Poziția Fiului Etern față de univers	<u>81</u>
1. Circuitul gravitației spiritului	<u>81</u>
2. Administrarea Fiului Etern	<u>83</u>
3. Relația Fiului Etern cu individul	<u>84</u>
4. Planurile de perfecțiune divină	<u>85</u>
5. Spiritul de efuziune	<u>86</u>
6. Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu	<u>87</u>
7. Revelația supremă a Tatălui	<u>88</u>
8. Spiritul Infinit	<u>90</u>
1. Dumnezeul acțiunii	<u>90</u>
2. Natura Spiritului Infinit	<u>92</u>
3. Poziția spiritului față de Tată și Fiu	<u>93</u>
4. Spiritul de slujire divină	<u>94</u>
5. Prezența lui Dumnezeu	<u>95</u>

6. Personalitatea Spiritului Infinit	<u>96</u>
9. Relația Spiritului Infinit cu universul	<u>98</u>
1. Atributele celei de-a Treia Surse-Centru	<u>98</u>
2. Spiritul omniprezent	<u>100</u>
3. Manipulatorul universal	<u>101</u>
4. Mintea absolută	<u>102</u>
5. Ministerul minții	<u>102</u>
6. Circuitul de gravitație mentală	<u>103</u>
7. Reflexivitatea universului	<u>105</u>
8. Personalități ale Spiritului Infinit	<u>105</u>
10. Trinitatea paradisului	<u>108</u>
1. Prima Sursă-Centru care se distribuie pe sine	<u>108</u>
2. Personalizarea deității	<u>109</u>
3. Cele trei persoane ale deității	<u>110</u>
4. Unitatea trinitară a deității	<u>112</u>
5. Funcțiuni ale Trinității	<u>113</u>
6. Fiii staționari ai trinității	<u>114</u>
7. Supracontrolul supremației	<u>115</u>
8. Trinitatea dincolo de finit	<u>116</u>
11. Insula eternă a paradisului	<u>118</u>
1. Reședința divină	<u>118</u>
2. Natura insulei eterne	<u>119</u>
3. Paradisul de sus	<u>120</u>
4. Paradisul periferic	<u>121</u>
5. Paradisul de jos	<u>122</u>
6. Respirația spațiului	<u>123</u>
7. Funcțiunile spațiale ale paradisului	<u>124</u>
8. Gravitația paradisului	<u>125</u>
9. Caracterul unic al paradisului	<u>126</u>
12. Universul universurilor	<u>128</u>
1. Nivele de spațiu ale universului principal	<u>128</u>
2. Domeniile absolutului necalificat	<u>130</u>
3. Gravitația universală	<u>131</u>

4. Spațiu și mișcare	<u>133</u>
5. Spațiu și timp	<u>134</u>
6. Supercontrolul universal	<u>135</u>
7. Partea și totul	<u>137</u>
8. Materie, minte și spirit	<u>139</u>
9. Realități personale	<u>141</u>
13. Sferele sacre ale paradisului	<u>143</u>
1. Cele șapte lumi sacre ale Tatălui	<u>144</u>
2. Relații cu lumile Tatălui	<u>147</u>
3. Lumile sacre ale Fiului Etern	<u>149</u>
4. Lumile Spiritului Infinit	<u>149</u>
14. Universul central și divin	<u>152</u>
1. Sistemul Paradis-Havona	<u>152</u>
2. Constituția Havonei	<u>154</u>
3. Lumile Havonei	<u>155</u>
4. Creaturile universului central	<u>156</u>
5. Viața pe Havona	<u>158</u>
6. Scopul universului central	<u>160</u>
15. Cele Șapte suprauniversuri	<u>164</u>
1. Nivelul de spațiu al suprauniversului	<u>164</u>
2. Organizarea suprauniversurilor	<u>165</u>
3. Suprauniversul Orvontonului	<u>167</u>
4. Nebuloasele — strămoșii universurilor	<u>169</u>
5. Originea corpurilor spațiale	<u>170</u>
6. Sferele spațiului	<u>172</u>
7. Sferele arhitecturale	<u>174</u>
8. Control și reglare a energiei	<u>175</u>
9. Circuitele suprauniversurilor	<u>176</u>
10. Șefii suprauniversurilor	<u>178</u>
11. Adunarea deliberatoare	<u>179</u>
12. Tribunalele supreme	<u>180</u>
13. Guvernele sectoarelor	<u>181</u>
14. Scopul suprauniversurilor	<u>181</u>
	<u>184</u>

16. Cele Șapte Spirite Maestru

1. Poziția față de Deitatea Triunică [185](#)
2. Poziția față de Spiritul Infinit [185](#)
3. Identitate și diversitate a Maeștrilor Spirite [186](#)
4. Atribute și funcțiuni ale Maeștrilor Spirite [189](#)
5. Poziția față de creaturi [190](#)
6. Mintea cosmică [191](#)
7. Morală, virtute și personalitate [192](#)
8. Personalitatea pe Urantia [194](#)
9. Realitatea conștiinței umane [195](#)

17. Cele șapte grupuri de spirite supreme

1. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi [198](#)
2. Majeston — Șeful Reflexivității [199](#)
3. Spiritele reflexive [200](#)
4. Ajutoarele-imagini reflexivi [202](#)
5. Cele șapte spirite ale circuitelor [202](#)
6. Spiritele creative ale universurilor locale [203](#)
7. Spiritele mentale adjuvante [205](#)
8. Funcțiuni ale spiritelor supreme [205](#)

18. Personalitățile Supreme ale Trinității

1. Secretele Supremației Trinitizate [207](#)
2. Eternii de Zile [208](#)
3. Cei Îmbătrâniți de Zile [209](#)
4. Perfecțiunile de Zile [210](#)
5. Recenții Zilelor [211](#)
6. Uniunile de Zile [212](#)
7. Fidelii de Zile [213](#)

19. Ființe coordonate de origine trinitară

1. Fiii Instructorii ai Trinității [214](#)
2. Desăvârșitorii Înțelepciunii [215](#)
3. Consilierii Divini [216](#)
4. Cenzorii Universali [217](#)
5. Spiritele Inspirate ale Trinității [219](#)

6. Nativii Havonei	221
7. Cetățenii paradisului	222
20. Fiii paradisiaci ai lui Dumnezeu	223
1. Fiii lui Dumnezeu descendenți	223
2. Fiii Magistrali	224
3. Acțiuni judecătorești	226
4. Misiunile de magistrat	226
5. Manifestarea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu	227
6. Carierele de consacrare ca muritori	228
7. Fiii Instructori ai Grinității	230
8. Slujirea Daynalilor într-un univers local	231
9. Serviciul planetar al Daynaililor	231
10. Slujirea unificată a Fiilor Paradisului	232
21. Fiii Creatori Paradisiaci	234
1. Originea și natura Fiilor Creatori	234
2. Creatorii universurilor locale	235
3. Suveranitatea în universul local	237
4. Dăruirea Mihaililor	239
5. Poziția Maeștrilor Fii față de univers	240
6. Destinul Maeștrilor Mihaili	241
22. Fiii lui Dumnezeu trinitizați	243
1. Fiii îmbrățișați de trinitate	243
2. Puternicii Mesageri	245
3. Cei Înălțați în Autoritate	246
4. Cei Fără de Nume și Fără de Număr	246
5. Conservatorii Trinitizați	247
6. Ambasadorii Trinitizați	248
7. Tehnica Trinitizării	249
8. Fiii trinitizați de creaturi	251
9. Păzitorii Celești	252
10. Asistenții Fiilor Elevați	253
23. Mesagerii solitari	256
1. Natura și originea Mesagerilor Solitari	256

2. Desemnările de Mesageri Solitari	<u>257</u>
3. Serviciul Mesagerilor Solitari în timp și spațiu	<u>260</u>
4. Ajutorul special al Mesagerilor Solitari	<u>262</u>
24. Personalități superioare ale spiritului infinit	<u>264</u>
1. Supraveghetorii Circuitelor Universale	<u>265</u>
2. Directorii de Recensământ	<u>266</u>
3. Ajutorii personali ai Spiritului Infinit	<u>268</u>
4. Inspectorii Asociați	<u>268</u>
5. Santinelele Afectate	<u>268</u>
6. Îndrumătorii absolvenți	<u>269</u>
7. Originea Îndrumătorilor absolvenți	<u>270</u>
25. Oștirile mesagerilor spațiului	<u>273</u>
1. Servitorii Havonei	<u>273</u>
2. Conciliatorii Universali	<u>275</u>
3. Serviciul de mare importanță al Conciliatorilor	<u>276</u>
4. Consilierii Tehnici	<u>279</u>
5. Deținătorii arhivelor din paradis	<u>281</u>
6. Arhivarii Celești	<u>281</u>
7. Însoțitorii Morontiei	<u>282</u>
8. Însoțitorii Paradisului	<u>283</u>
26. Spiritele ocrotitoare ale universului central	<u>285</u>
1. Spiritele ocrotitoare	<u>285</u>
2. Puternicii Supernafimi	<u>286</u>
3. Supernafimii Terțiari	<u>288</u>
4. Supernafimii Secundari	<u>289</u>
5. Ajutoarele Pelerinilor	<u>291</u>
6. Îndrumătorii Supremației	<u>292</u>
7. Îndrumătorii Trinității	<u>292</u>
8. Descoperitorii Fiului	<u>293</u>
9. Îndrumătorii Tatălui	<u>294</u>
10. Consilierii și consultanții	<u>295</u>
11. Complementele Repausului	<u>296</u>
27. Serviciul supernafimilor primari	<u>298</u>

1. Provocatorii Repausului	299
2. Șefii de Însărcinare	300
3. Tălmăcitorii de Etică	300
4. Îndrumătorii de Conduită	301
5. Deținătorii de Cunoaștere	301
6. Maeștrii Filozofiei	302
7. Conducătorii Închinării	303
28. Spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor	306
1. Terțiafimii	306
2. Omniafimii	307
3. Seconafimii	307
4. Seconafimii Primari	307
5. Seconafimii Secundari	310
6. Seconafimii Terțiari	313
7. Serviciul Seconafimilor	317
29. Directorii de putere ai universului	319
1. Cei șapte directori supremi de putere	320
2. Centrele supreme de putere	320
3. Domeniul centrelor de putere	322
4. Controlorii Fizici Maestru	324
5. Organizatorii Principali ai Forței	329
30. Personalități ale marelui univers	330
1. Clasificarea paradisiacă a ființelor vii	330
2. Registrul personalităților de pe Uversa	334
3. Coloniile de curtoazie	338
4. Muritorii ascendenți	340
31. Corpul Finalității	345
1. Indigenii Havonei	346
2. Mesagerii Gravitației	346
3. Muritorii Glorificați	347
4. Serafimii adoptați	348
5. Fiii Muritori glorificați	349
6. Creaturile mediane preamărite	349

7. Îngerii de Lumină	349
8. Transcendentalii	350
9. Arhitecții Universului Principal	351
10. Aventura ultimă	352

Partea a II a Universul local

	Pagină
32. Evoluția universurilor locale	357
1. Apariția fizică a universurilor	357
2. Organizarea universului	358
3. Ideea evolutivă	360
4. Relația lui Dumnezeu cu un univers local	362
5. Țelul etern și divin	364
33. Administrarea universului local	366
1. Mihail din Nebadon	366
2. Suveranul din Nebadon	367
3. Fiul și Spiritul Universului	368
4. Gabriel — șeful executiv	369
5. Ambasadorii trinității	370
6. Administrarea generală	371
7. Tribunalele Nebadonului	372
8. Funcțiunile legislativă și executivă	373
34. Spiritul-mamă al universului local	374
1. Personalizarea Spiritului Creativ	374
2. Natura Slujitorului Divin	375
3. Fiul și Spiritul în timp și spațiu	376
4. Circuitele universului local	377
5. Slujirea Spiritului	379
6. Spiritul din om	380
7. Spiritul și carnea	382

35. Fiii lui Dumnezeu ai universului local	384
1. Tatăl Melchizedek	384
2. Fiii melchitedeki	385
3. Lumile Melchizedekilor	387
4. Munca specială a Melchizedekilor	388
5. Fiii Vorondadeki	389
6. Părinții Constelațiilor	390
7. Lumile Vorondadek	391
8. Fiii Lanonandeki	392
9. Șefii Lanonandeki	393
10. Lumile Lanonandeki	394
36. Purtătorii vieții	396
1. Originea și natura Purtătorilor Vieții	396
2. Lumile Purtătorilor Vieții	397
3. Transplantarea vieții	399
4. Purtătorii de viață Melchizedeki	400
5. Cele Șapte Spirite-Minte Adjutante	401
6. Forțele vii	403
37. Personalități ale universului local	406
1. Ajutoarele Universului	406
2. Strălucitoarele Stele de Seară	407
3. Arhanghelii	408
4. Preaînălții Asistenți	409
5. Înălții Comisionari	410
6. Supraveghetorii Celești	412
7. Învățătorii lumilor palat	413
8. Ordine de spirite superioare afectate	413
9. Cetățenii permanenți ai universului local	414
10. Alte grupuri ale universului local	416
38. Spirite ocrotitoare ale universului local	418
1. Originea Serafimilor	418
2. Naturile îngerești	419
3. Îngeri nerevelați	420

4. Lumile serafice	420
5. Instruirea serafică	420
6. Organizarea serafică	421
7. Heruvimii și Sanovimii	422
8. Evoluția Heruvimilor și a Sanovimilor	423
9. Creaturile mediene	424
39. Oștirile serafice	426
1. Serafimii Supremi	427
2. Serafimii Superiori	429
3. Serafimii Supraveghetori	432
4. Serafimii administratori	434
5. Ajutoarele planetare	436
6. Slujitorii de tranziție	439
7. Serafimii viitorului	440
8. Destinul serafimilor	440
9. Corpul de împlinire serafic	441
40. Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu	443
1. Serafimii evolutivi	443
2. Fiii Materiali ascendenți	444
3. Medienii transferați	444
4. Ajustorii Personalizați	444
5. Muritorii timpului și spațiului	445
6. Fiii lui Dumnezeu prin credință	447
7. Muritori contopiți cu Fatăl	448
8. Muritori contopiți cu Fiul	449
9. Muritori contopiți cu Spiritul	450
10. Destine ascendente	452
41. Aspecte fizice ale universului local	455
1. Centrele de putere ale Nebadonului	455
2. Controlorii Fizici ai Sataniei	456
3. Asociații noștri stelari	458
4. Densitatea soarelui	459
5. Radiația solară	460
6. Calciul — rătăcitorul din spațiu	461

7. Sursele energiei solare	463
8. Reacții ale energiei solare	464
9. Stabilitatea sorilor	465
10. Originea lumilor locuite	465
42. Energia — mintea și materia	467
1. Forțe și energii ale paradisului	467
2. Sisteme universale de energie nonspirituală (energii fizice)	469
3. Clasificarea materiei	471
4. Transmutări ale energiei și ale materiei	472
5. Manifestări ale energiei ondulatorii	474
6. Ultimatonii, electronii și atomii	476
7. Materia atomică	477
8. Coeziunea atomică	478
9. Filozofia naturală	479
10. Sisteme universale de energie nespirtuală (sisteme ale minții materiale)	480
11. Mecanismele universului	481
12. Modele și forme — dominația minții	483
43. Constelațiile	485
1. Sediile constelațiilor	485
2. Guvernul constelației	487
3. Prea Înaltii din Norlatiadek	488
4. Muntele adunării — Fidelul Zilelor	489
5. Tații Edentiei de la rebeliunea lui Lucifer	490
6. Grădinile lui Dumnezeu	492
7. Univitații	493
8. Lumile educative ale Edentiei	493
9. Cetățenia pe Edentia	495
44. Artizanii celești	497
1. Muzicienii celești	499
2. Reproducătorii celești	500
3. Constructorii divini	501
4. Înregistratorii gândurilor	503

5. Manipulatorii energiei	504
6. Modelatorii și decoratorii	506
7. Lucrătorii armoniei	507
8. Aspirații umane și înfăptuiri morontiale	507
45. Administrarea sistemului local	509
1. Lumii tranziționale de cultură	509
2. Suveranul Sistemului	511
3. Guvernarea sistemului	512
4. Cei Douăzeci și Patru de Consilieri	513
5. Fiii Materiali	514
6. Educația Adamică a ascenderilor	515
7. Școlile Melchizedekilor	517
46. Sediul sistemului local	519
1. Aspecte fizice ale Jerusemului	519
2. Caracteristici fizice ale Jerusemului	520
3. Telecomunicațiile Jerusemului	522
4. Zone rezidențiale și administrative	522
5. Cercurile Jerusemului	523
6. Pătratele executiv-administrative	527
7. Dreptunghiurile — Spornagii	527
8. Triunghiurile Jerusemului	528
47. Cele șapte lumi palat	530
1. Lumea Finalitarilor	530
2. Creșa de probație	531
3. Prima lume palat	532
4. A doua lume palat	534
5. A treia lume palat	535
6. A patra lume palat	536
7. A cincia lume palat	537
8. A șasea lume palat	537
9. A șaptea lume palat	538
10. Cetățeni ai Jerusemului	539
48. Viața morontială	541

1. Materiale morontiale	541
2. Supraveghetorii de putere morontială	542
3. Însoțitorii morontiei	545
4. Îndrumătorii de Retrospecție	547
5. Învățătorii lumilor palat	550
6. Serafimii lumii morontiale — slujitorii de tranziție	551
7. Mota morontială	556
8. Progresorii morontiali	557
49. Lumile locuite	559
1. Viața planetară	559
2. Tipuri fizice planetare	560
3. Lumile nerespiratorilor	563
4. Creaturi volitive evolutive	564
5. Seriile planetare ale muritorilor	565
6. Eliberarea terestră	568
50. Prinții Planetari	572
1. Misiunea Prinților	572
2. Administrarea planetară	573
3. Statul-major corporal al Prințului	574
4. Cartierul general și școlile planetare	575
5. Civilizația progresivă	576
6. Cultura planetară	578
7. Recompensele izolării	578
51. Adamii planetari	580
1. Originea și natura a Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu	580
2. Tranzit al Adamilor Planetari	582
3. Misiunile Aadamice	582
4. Cele șase rase evoluționare	584
5. Amalgamare rasială — efuziunea sângelui Adamic	585
6. Regimul Edenic	586
7. Administrația unificată	587
52. Epocile planetare ale muritorilor	589

1. Omul primitiv	589
2. Omul Posterior Prințului Planetar	591
3. Omul postadamic	592
4. Omul posterior Fiului Magistral	594
5. Omul posterior Fiului de manifestare	595
6. Epoca posterioară conacrării pe Urantia	597
7. Omul posterior Fiilor Instructori	598
53. Rebeliunea lui Lucifer	601
1. Șefii rebeliunii	601
2. Cauzele rebeliunii	602
3. Manifestul lui Lucifer	603
4. Izbucnirea rebeliunii	604
5. Natura conflictului	605
6. Un comandant Serafic loial	606
7. Istoria rebeliunii	607
8. Fiul Omului pe Urantia	609
9. Statutul prezent al rebeliunii	610
54. Problemele rebeliunii lui Lucifer	613
1. Adevărata și falsa libertate	613
2. Zborul libertății	614
3. Întârzierea temporală a dreptății	615
4. Amânarea îndurării	615
5. Înțelepciunea întârzierii	617
6. Triumful iubirii	618
55. Sferele luminii și ale vieții	621
1. Templul morontial	622
2. Moartea și transferul	623
3. Epocile de aur	624
4. Ajustări administrative	626
5. Apogeul dezvoltării materiale	629
6. Muritorii individuali	630
7. Primul stadiu sau stadiul planetar	631
8. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic	632
9. Al treilea stadiu sau stadiul constelației	633

10. Al patrulea stadiu al universului local	634
11. Stadiile sectoarelor minore și majore	635
12. Al șaptelea stadiu sau stadiul suprauniversurilor	636
56. Unitate universală	637
1. Coordonare Fizică	637
2. Unitate intelectuală	638
3. Unificare spirituală	639
4. Unificare a personalității	639
5. Unitate a deității	640
6. Unificare a deității evoluționare	641
7. Repercursiuni evoluționare universale	642
8. Unificatorul suprem	643
9. Unitate universală absolută	644
10. Adevăr, bunătate și frumusețe	646

Partea a III a Istoria Urantia

	Pagină
57. Originea Urantiei	651
1. Nebuloasa Andronover	651
2. Stadiul nebular primar	652
3. Stadiul nebular secundar	653
4. Stadiile terțiar și cuaternar	654
5. Originea Monmatiei — sistemul solar al Urantiei	655
6. Stadiul sistemului solar	657
7. Era meteorică — Era vulcanică	658
Atmosfera planetară primitivă	
8. Stabilizarea scoarței	660
Epoca cutremurelor de pământ	
Oceanul lumii și primul continent	
58. Stabilirea vieții pe Urantia	664
1. Premisele vieții fizice	664

2. Atmosfera Urantie	665
3. Mediul spațial	666
4. Era zorilor vieții	667
5. Deriva continentală	668
6. Perioada de tranziție	669
7. Cartea istoriei geologice	670
59. Era vieții marine pe Urantia	672
1. Era marină primitivă în mările puțin adânci Perioada trilobiților	673
2. Stadiul primei inundări continentale Perioada animalelor nevertebrate	674
3. Cea de-a doua mare inundație Perioada coralilor - Epoca brahiopodelor	676
4. Stadiul mării emergente de pământuri Perioada vieții vegetale terestre Epoca peștilor	678
5. Stadiul de derivă al scoarței terestre Perioada carboniferă a pădurilor de ferigă Epoca broaștelor	680
6. Stadiul de tranziție climatică Perioada plantelor cu semințe Epoca frământărilor biologice	682
60. Urantia pe parcursul erei vieții terestre primitive	685
1. Epoca primitivă a reptilelor	685
2. Noua fază a epocii reptilelor	687
3. Stadiul cretacic Perioada plantelor cu flori - Epoca păsărilor	688
4. Sfârșitul perioadei cretacice	691
61. Era mamiferelor pe Urantia	693
1. Stadiul noilor pământuri continentale Vârsta primelor mamifere	693
2. Stadiul recent de inundații Epoca mamiferelor evolute	694
3. Stadiul munților moderni Epoca elefantului și a calului	696

4. Stadiul recent de înălțare continentală	698
Ultima mare migrație a mamiferelor	
5. Începutul erei glaciare	699
6. Omul primitiv din era glaciară	700
7. Urmarea erei glaciare	700
62. Rasele la aurora omului primitiv	703
1. Tipurile primitive de lemuri	703
2. Mamiferele precursore ale omului	703
3. Mamiferele intermediare	704
4. Primatele	706
5. Primele ființe umane	707
6. Evoluția minții umane	709
7. Urantia recunoscută ca lume locuită	709
63. Prima familie umană	711
1. Andon și Fonta	711
2. Fuga gemenilor	712
3. Familia lui Andon	713
4. Clanurile Andonite	713
5. Dispersare Andoniților	715
6. Onagar — primul propovăduitor al adevărului	715
7. Supraviețuirea lui Andon și Fonta	717
64. Rasele evolutive de culoare	718
1. Aborigenii Andonici	718
2. Popoarele din Foxhall	719
3. Triburile din Badonan	720
4. Rasele din Neanderthal	720
5. Originea raselor de culoare	722
6. Cele șase rase sangike de pe Urantia	722
7. Dispersarea raselor de culoare	726
65. Supracontrolul evoluției	730
1. Funcțiile Purtătorilor Vieții	730
2. Panorama evoluției	731
3. Întreținerea evoluției	733

4. Aventura Urantiei	734
5. Vicisitudinile evoluției vieții	736
6. Tehnicile evolutive ale vieții	737
7. Nivelele evolutive ale minții	738
8. Evoluția în timp și spațiu	739
66. Prințul planetar al urantieii	741
1. Prințul Caligastia	741
2. Statul major al prințului	742
3. Dalamatia — orașul prințului	743
4. Primele zile ale celor o sută	743
5. Organizarea celor o sută	745
6. Domnia prințului	749
7. Viața în Dalamatia	750
8. Nemulțumirile lui Caligastia	752
67. Rebeliunea planetară	754
1. Trădarea lui Caligastia	754
2. Începutul rebeliunii	755
3. Cei șapte ani decisivi	756
4. Cei o sută ai lui Caligastia după rebeliune	757
5. Rezultatele imediate ale rebeliunii	758
6. Van — cel neclintit	759
7. Repercusiunile îndepărtate ale păcatului	760
8. Eroul uman al rebeliunii	761
68. Începutul civilizației	763
1. Socializare protectoare	763
2. Factorii de progres social	764
3. Influența socializantă a fricii de fantome	766
4. Evoluția obiceiurilor	767
5. Tehnicile pământului — meșteșugurile de întreținere	768
6. Evoluția culturii	769
69. Instituțiile umane primitive	772
1. Instituțiile umane fundamentale	772
2. Începutul industriei	773

3. Specializarea muncii	773
4. Începuturile comerțului	775
5. Începutul capitalului	775
6. Importanța focului pentru civilizație	777
7. Folosirea animalelor	778
8. Sclavia ca factor de civilizare	778
9. Proprietatea privată	780
70. Evoluția guvernului uman	783
1. Geneza războiului	783
2. Valoarea socială a războiului	785
3. Asocierile umane primitive	787
4. Clanuri și triburi	788
5. Începuturile guvernului	788
6. Guvernarea monarhică	789
7. Cluburile primitive și societățile secrete	790
8. Clasele sociale	792
9. Drepturile omului	793
10. Evoluția justiției	794
11. Legi și tribunale	796
12. Acordarea autorității civile	797
71. Dezvoltarea statului	800
1. Statul embrionar	800
2. Evoluția guvernului reprezentativ	801
3. Idealurile statului	803
4. Civilizația progresivă	804
5. Evoluția concurenței	805
6. Mobilul profitului	805
7. Educația	806
8. Caracterul statului	806
72. Guvernul pe o planetă vecină	808
1. Națiunea continentală	808
2. Organizarea politică	809
3. Viața în cadrul căminului	811
4. Sistemul educativ	812

5. Organizarea industrială	813
6. Asigurarea bătrâneților	814
7. Impozitele	815
8. Școlile speciale	816
9. Planul sufragiului universal	817
10. Măsuri în ceea ce privește crima	818
11. Starea de pregătire militară	818
12. Celelalte națiuni	819
73. Grădina Edenului	821
1. Nodiții și Amadoniții	821
2. Planificarea grădinii	822
3. Amplasarea grădinii	823
4. Întemeierea grădinii	823
5. Căminul grădinii	824
6. Arborele vieții	825
7. Soarta Edenului	826
74. Adam și Eva	828
1. Adam și Eva pe Jerusem	828
2. Sosirea lui Adam și a Evei	829
3. Adam și Eva fac cunoștință cu planeta	830
4. Prima înălțare	832
5. Administrarea lui Adam	833
6. Viața familială a lui Adam și a Evei	834
7. Viața în grădină	835
8. Legenda creației	836
75. Greșeala lui Adam și a Evei	839
1. Problema Urantiei	839
2. Complotul lui Caligastia	840
3. Ispitirea Evei	841
4. Realizarea greșelii	842
5. Repercursiunile greșelii	843
6. Adam și Eva părăsesc grădina	844
7. Degradarea lui Adam și a Evei	845
8. Așa-zisa cădere a omului	845

76. A doua grădină	847
1. Edeniții intră în Mesopotamia	847
2. Cain și Abel	848
3. Viața în Mesopotamia	849
4. Rasa violet	850
5. Moartea lui Adam și a Evei	851
6. Supraviețuirea lui Adam și a Evei	853
77. Creaturile mediane	855
1. Medianii Primari	855
2. Rasa Nodită	856
3. Turnul Babel	858
4. Centrele de civilizație Nodite	859
5. Adamson și Ratta	861
6. Medianii Secundari	862
7. Medianii rebeli	863
8. Medianii Uniți	864
9. Cetățenii permanenți ai Urantiei	865
78. Rasa violetă după zilele lui Adam	868
1. Repartizarea culturală și rasială	868
2. Adamiții în cea de-a doua grădină	869
3. Primele expansiuni ale Adamiților	870
4. Andiții	871
5. Migrațiile Andite	872
6. Ultimele dispersări Andite	873
7. Inundațiile din Mesopotamia	874
8. Sumerienii — cei din urmă Andiți	875
79. Expansiunea andită în orient	878
1. Andiții Turkestanului	878
2. Cucerirea Indiei de către Andiți	879
3. India Dravidiană	881
4. Invazia Indiei de către Arieni	882
5. Oamenii roșii și oamenii galbeni	883
6. Zorii civilizației Chineze	884

7. Andiții pătrund în China	886
8. Următoarea civilizație Chineză	887
80. Expansiunea Andită în Occident	889
1. Adamiții pătrund în Europa	889
2. Schimbările climatice și geologice	890
3. Omul albastru de Cro-Magnon	891
4. Invaziile Europei de către andiți	892
5. Cucerirea Europei de nord de către Andiți	893
6. Andiții aflați de-a lungul Nilului	894
7. Andiții insulele Mediteranei	895
8. Andoniții Dunăreni	896
9. Cele trei rase albe	897
81. Dezvoltarea civilizației moderne	900
1. Leagănul civilizației	900
2. Uneltele civilizației	901
3. Orașele, manufactura și comerțul	903
4. Rasele amestecate	904
5. Societatea culturală	905
6. Menținerea civilizației	906
82. Evoluția căsătoriei	913
1. Instinctul împerecherii	913
2. Tabuurile restrictive	914
3. Moravurile primitive ale căsătoriei	915
4. Căsătoria și moravurile care guvernează proprietatea	917
5. Endogamia și exogamia	918
6. Amestecurile rasiale	919
83. Instituția căsătoriei	922
1. Căsătoria ca instituție socială	922
2. Curtarea și logodna	923
3. Cumpărarea și zestrea	923
4. Ceremonia căsătoriei	924
5. Căsătoriile plurale	925
6. Adevărata monogamie — căsătoria unui cuplu	927

7. Dizolvarea legăturii conjugale	<u>928</u>
8. Idealizarea căsătoriei	<u>929</u>
84. Căsătoria și viața familială	<u>931</u>
1. Cuplurile primitive	<u>931</u>
2. Matriarhatul primitiv	<u>932</u>
3. Familia sub dominația tatălui	<u>933</u>
4. Statutul femeii în societatea primitivă	<u>935</u>
5. Femeia și evoluția moravurilor	<u>936</u>
6. Asocierea bărbatului și a femeii	<u>938</u>
7. Idealurile vieții de familie	<u>939</u>
8. Pericolele autosatisfacerii	<u>942</u>
85. Originile adorației	<u>944</u>
1. Adorarea pietrelor și a dealurilor	<u>944</u>
2. Adorarea plantelor și a arborilor	<u>945</u>
3. Adorarea animalelor	<u>946</u>
4. Adorarea elementelor	<u>946</u>
5. Adorarea corpurilor celeste	<u>947</u>
6. Adorarea omului	<u>948</u>
7. Adjutanții adorării și ai înțelepciunii	<u>948</u>
86. Evoluția primitivă a religiei	<u>950</u>
1. Hazardul: șansa și neșansa	<u>950</u>
2. Personificarea hazardului	<u>951</u>
3. Moartea — inexplicabilul	<u>952</u>
4. Conceptul de supraviețuire după moarte	<u>952</u>
5. Conceptul de suflet fantomă	<u>953</u>
6. Mediul spiritelor fantome	<u>955</u>
7. Funcția religiei primitive	<u>956</u>
87. Cultele fantomelor	<u>958</u>
1. Frica de fantome	<u>958</u>
2. Potolirea fantomelor	<u>959</u>
3. Cultul strămoșilor	<u>960</u>
4. Spiritele fantomă bune și rele	<u>961</u>
5. Progresul cultului fantomelor	<u>962</u>

6. Constrângerea și exorcismul	963
7. Natura cultului	965
88. Fetișurile, farmecele și magia	967
1. Credința în fetișuri	967
2. Evoluția fetișismului	968
3. Totemismul	970
4. Magia	970
5. Farmecele magice	971
6. Practica magiei	972
89. Păcatul, sacrificiul și ispășirea	974
1. Tabuul	974
2. Conceptul de păcat	975
3. Renunțarea și umilirea	976
4. Originile sacrificiului	977
5. Sacrificiile și canibalismul	978
6. Evoluția sacrificiilor umane	980
7. Modificările și sacrificiile umane	981
8. Ispășirea și alianțele	982
9. Sacrificiile și sacramentele	983
10. Iertarea păcatelor	984
90. Șamanismul — vraciul și preoții	986
1. Primii șamani — vracii	986
2. Practicile șamanice	987
3. Teoria șamanică a bolii și a morții	989
4. Medicina în timpul șamanilor	990
5. Preoții și ritualurile	992
91. Evoluția rugăciunii	994
1. Rugăciunea primitivă	994
2. Evoluția rugăciunii	995
3. Rugăciunea și alter-egoul	996
4. Rugăciunea etică	997
5. Repercusiunile sociale ale rugăciunii	998
6. Domeniul rugăciunii	999

7. Misticism, extaz și inspirație	<u>1000</u>
8. Rugăciunea ca experiență personală	<u>1001</u>
9. Condițiile rugăciunii eficiente	<u>1002</u>
92. Evoluția ulterioară a religiei	<u>1003</u>
1. Natura evolutivă a religiei	<u>1003</u>
2. Religia și moravurile	<u>1004</u>
3. Natura religiei evolutive	<u>1005</u>
4. Darul revelației	<u>1007</u>
5. Marii conducători religioși	<u>1008</u>
6. Religiile compozite	<u>1010</u>
7. Evoluția ulterioară a religiei	<u>1012</u>
93. Machiventa Melchizedek	<u>1014</u>
1. Încarnarea lui Machiventa	<u>1014</u>
2. Înțeleptul din Salem	<u>1015</u>
3. Învățăturile lui Melchizedek	<u>1016</u>
4. Religia Salemului	<u>1017</u>
5. Alegerea lui Avraam	<u>1018</u>
6. Alianța lui Melchizedek cu Avraam	<u>1020</u>
7. Misionarii lui Melchizedek	<u>1021</u>
8. Plecarea lui Melchizedek	<u>1022</u>
9. După plecarea lui Melchizedek	<u>1022</u>
10. Statutul prezent al lui Machiventa Melchizedek	<u>1024</u>
94. Învățăturile lui Melchizedek în Orient	<u>1027</u>
1. Învățăturile Salemului în India Vedică	<u>1027</u>
2. Brahmanismul	<u>1028</u>
3. Filozofia Brahmană	<u>1030</u>
4. Religia Hindusă	<u>1031</u>
5. Lupta pentru adevăr din China	<u>1032</u>
6. Lao-Tse și confucius	<u>1033</u>
7. Gautama Siddharta	<u>1035</u>
8. Credința Budistă	<u>1036</u>
9. Propagarea Budismului	<u>1037</u>
10. Religia în Tibet	<u>1038</u>
11. Filozofia Budistă	<u>1038</u>

12. Conceptul de Dumnezeu în Budism	<u>1040</u>
95. Învățăturile lui Melchizedek în Levant	<u>1042</u>
1. Religia Salemului în Mesopotamia	<u>1042</u>
2. Religia Egipteană primitivă	<u>1043</u>
3. Evoluția conceptelor morale	<u>1045</u>
4. Învățăturile lui Amenemope	<u>1046</u>
5. Remarcabilul Ikhnaton	<u>1047</u>
6. Doctrinile Salemului în Iran	<u>1049</u>
7. Învățăturile Salemului în Arabia	<u>1050</u>
96. Yahweh — Dumnezeuul evreilor	<u>1052</u>
1. Conceptele deităţii la Semiţi	<u>1052</u>
2. Popoarele Semitice	<u>1054</u>
3. Neasemuitul Moise	<u>1055</u>
4. Proclamarea lui Yahweh	<u>1056</u>
5. Învățăturile lui Moise	<u>1057</u>
6. Conceptul de Dumnezeu după moartea lui Moise	<u>1059</u>
7. Psalmii şi Cartea lui Iov	<u>1060</u>
97. Evoluția conceptului de Dumnezeu la Evrei	<u>1062</u>
1. Samuel — primul dintre profeţii Evrei	<u>1062</u>
2. Ilie şi Elisei	<u>1064</u>
3. Yahweh şi Baal	<u>1064</u>
4. Amos şi Osea	<u>1065</u>
5. Primul Isaia	<u>1066</u>
6. Ieremia neînfricatul	<u>1067</u>
7. Al doilea Isaia	<u>1068</u>
8. Istoria sfântă şi istoria profană	<u>1070</u>
9. Istoria Evreilor	<u>1071</u>
10. Religia Ebraică	<u>1075</u>
98. Învățăturile lui Melchizedek în Occident	<u>1077</u>
1. Religia salemului la Greci	<u>1077</u>
2. Gândirea filozofică Greacă	<u>1078</u>
3. Învățăturile lui Melchizedek la Roma	<u>1080</u>
4. Cultele misterelor	<u>1081</u>

5. Cultul lui Mithra	<u>1082</u>
6. Mithracismul și Creștinismul	<u>1083</u>
7. Religia Creștină	<u>1083</u>
99. Problemele sociale ale religiei	<u>1086</u>
1. Religia și reconstrucția socială	<u>1086</u>
2. Slăbiciunea religiei instituționale	<u>1087</u>
3. Religia și persoanele religioase	<u>1088</u>
4. Dificultăți de tranziție	<u>1089</u>
5. Aspectele sociale ale religiei	<u>1090</u>
6. Religia instituțională	<u>1092</u>
7. Contribuția religiei	<u>1092</u>
100. Religia în experiența umană	<u>1094</u>
1. Creșterea religioasă	<u>1094</u>
2. Creșterea spirituală	<u>1095</u>
3. Concepte de valoare supremă	<u>1096</u>
4. Problemele creșterii	<u>1097</u>
5. Convertirea și misticismul	<u>1098</u>
6. Semnele unei vieți religioase	<u>1100</u>
7. Apogeul vieții religioase	<u>1101</u>
101. Natura reală a religiei	<u>1104</u>
1. Adevărata religie	<u>1104</u>
2. Faptul religiei	<u>1105</u>
3. Caracteristicile religiei	<u>1107</u>
4. Limitele revelației	<u>1109</u>
5. Expansiunea religiei prin revelație	<u>1110</u>
6. Experiența religioasă progresivă	<u>1111</u>
7. Filozofia personală a religiei	<u>1113</u>
8. Credința și crezul	<u>1114</u>
9. Religia și moralitatea	<u>1115</u>
10. Religia ca eliberatoare a omului	<u>1116</u>
102. Fundamentele credinței religioase	<u>1118</u>
1. Încredințările credinței	<u>1118</u>
2. Religia și realitatea	<u>1119</u>

3. Cunoașterea, înțelepciunea și clarviziunea	<u>1121</u>
4. Faptul experienței	<u>1123</u>
5. Supremația potențialului intenției	<u>1123</u>
6. Certitudinea și credința religioasă	<u>1124</u>
7. Certitudinea Divinului	<u>1126</u>
8. Dovezile religiei	<u>1127</u>
103. Realitatea experienței religioase	<u>1129</u>
1. Filozofia religiei	<u>1129</u>
2. Religia și individul	<u>1130</u>
3. Religia și rasa umană	<u>1132</u>
4. Comuniunea spirituală	<u>1133</u>
5. Originea idealurilor	<u>1133</u>
6. Coordonarea filozofică	<u>1135</u>
7. Știința și religia	<u>1137</u>
8. Filozofia și religia	<u>1140</u>
9. Esența religiei	<u>1140</u>
104. Creșterea conceptului trinității	<u>1143</u>
1. Concepte Trinitare Urantiene	<u>1143</u>
2. Unitate Trinitară și pluralitate a Deității	<u>1145</u>
3. Trinități și Triunități	<u>1146</u>
4. Cele șapte Triunități	<u>1147</u>
5. Triodități	<u>1151</u>
105. Deitate și realitate	<u>1152</u>
1. Conceptul filozofic al lui EU SUNT	<u>1152</u>
2. EU SUNT ul triunic și septuplu	<u>1153</u>
3. Cele șapte absoluturi ale infinității	<u>1155</u>
4. Unitate, dualitate și triunitate	<u>1157</u>
5. Promulgarea realității finite	<u>1158</u>
6. Repercusiuni ale realității finite	<u>1159</u>
7. Exteriorizarea Transcedentalilor	<u>1159</u>
106. Nivelurile realității universului	<u>1162</u>
1. Asocierea primară a funcțiunilor finitului	<u>1163</u>
2. Integrarea supremă secundară a finitului	<u>1164</u>

3. Asocierea terțiară transcendențială a realității	1165
4. Integrarea cuaternară ultimă	1166
5. Asocierea coabsolută sau cea de-a cincea fază	1167
6. Integrarea absolută sau cea de-a șasea fază	1167
7. Finalitatea destinului	1168
8. Trinitatea trinităților	1170
9. Unificarea existențială infinită	1173
107. Originea și natura ajustorilor gândirii	1176
1. Originea Ajustorilor Gândirii	1177
2. Clasificarea Ajustorilor	1178
3. Căminul Ajustorilor de pe Divinington	1179
4. Natura și prezența Ajustorilor	1180
5. Calitatea minții Ajustorilor	1181
6. Ajustorii ca spirite pure	1182
7. Ajustorii și personalitatea	1183
108. Misiunea și ajutorul ajustorilor gândirii	1185
1. Selectarea și afectarea	1185
2. Condiții prelabile sejurului Ajustorului	1186
3. Organizare și administrarea	1188
4. Relațiile cu alte influențe spirituale	1190
5. Misiunea Ajustorului	1191
6. Dumnezeu în om	1192
109. Poziția ajustorilor în raport cu creaturile universului	1195
1. Dezvoltarea Ajustorilor	1195
2. Ajustorii autonomi	1196
3. Poziția Ajustorilor în raport cu diferite tipuri de muritori	1197
4. Ajustorii și personalitatea umană	1198
5. Handicapuri materiale la șederea ajustorului	1199
6. Persistența adevăratelor valori	1200
7. Destinul Ajustorilor Personalizați	1201
110. Poziția Ajustorilor în raport cu muritorii individuali	1203
1. Locuirea minții umane	1203
2. Ajustorii și voința umană	1204

3. Cooperarea cu Ajustorul	<u>1205</u>
4. Munca Ajustorului în minte	<u>1207</u>
5. Concepte eronate ale călăuzirii Ajustorilor	<u>1207</u>
6. Cele șapte cercuri psihice	<u>1209</u>
7. Realizarea nemuririi	<u>1212</u>
111. Ajustorul și sufletul	<u>1215</u>
1. Cadrul mental al alegerii	<u>1216</u>
2. Natura sufletului	<u>1217</u>
3. Sufletul în evoluție	<u>1218</u>
4. Viața interioară	<u>1219</u>
5. Consacrarea alegerii	<u>1221</u>
6. Paradoxul uman	<u>1221</u>
7. Problema Ajustorului	<u>1223</u>
112. Supraviețuirea personalității	<u>1225</u>
1. Personalitatea și realitatea	<u>1226</u>
2. Sinele	<u>1227</u>
3. Fenomenul morții	<u>1229</u>
4. Ajustorii după moarte	<u>1231</u>
5. Supraviețuirea eului uman	<u>1232</u>
6. Eulmorontial	<u>1235</u>
7. Fuziunea cu Ajustorul	<u>1237</u>
113. Păzitorii Serafici ai Destinului	<u>1241</u>
1. Îngerii Păzitori	<u>1241</u>
2. Păzitorii Destinului	<u>1242</u>
3. Poziția în raport cu alte influențe spirituale	<u>1244</u>
4. Domeniile Serafice de acțiune	<u>1245</u>
5. Serviciul Serafic pe lângă muritori	<u>1245</u>
6. Îngerii păzitori după moarte	<u>1246</u>
7. Serafimii și cariera ascendentă	<u>1248</u>
114. Guvernarea planetară a serafimilor	<u>1250</u>
1. Suveranitatea Urantiei	<u>1250</u>
2. Consiliul Supervizorilor Planetari	<u>1251</u>
3. Guvernatorul General Rezident	<u>1252</u>

4. Preaînaltul Observator	1253
5. Guvernul planetar	1254
6. Maeștrii Serafimi ai Supravegherii Planetare	1254
7. Corpurile de Rezervă ale Destinului	1257
115. Ființa Supremă	1260
1. Relativitatea cadrelor conceptuale	1260
2. Baza absolută a supremației	1261
3. Originarul, actualul și potențialul	1261
4. Sursele realității supreme	1263
5. Poziția Supremului în raport cu trinitatea paradisului	1264
6. Poziția Supremului în raport cu trioditățile	1265
7. Natura Supremului	1266
116. Atotputernicul suprem	1268
1. Mintea Supremă	1268
2. Atotputernicul și Dumnezeu Septuplul	1269
3. Atotputernicul și Deitatea Paradisului	1270
4. Atotputernicul și Creatorii Supremi	1271
5. Atotputernicul și Controlorii Septuplii	1273
6. Dominația spiritului	1275
7. Organismul viu al marelui univers	1276
117. Dumnezeu Supremul	1278
1. Natura Ființei Supreme	1278
2. Sursa creșterii evolutive	1280
3. Semnificația Supremului pentru creaturile universurilor	1281
4. Dumnezeuul finit	1283
5. Suprasufletul creației	1285
6. În căutarea Supremului	1287
7. Viitorul Supremului	1291
118. Cel suprem și cel ultim - timpul și spațiul	1294
1. Timpul și eternitatea	1295
2. Omniprezența și ubicuitatea	1296
3. Raporturile dintre timp și spațiu	1297
4. Cauzalitatea primară și secundară	1298

5. Omnipotența și compatibilitatea	1299
6. Omnipotența și omnificența	1299
7. Omnisciența și predestinarea	1300
8. Controlul și supracontrolul	1301
9. Mecanisme universale	1303
10. Funcțiunile providenței	1304
119. Efuziunile lui Christ Mihail	1308
1. Prima manifestare	1309
2. A doua manifestare	1310
3. A treia manifestare	1312
4. A patra manifestare	1313
5. A cincia manifestare	1314
6. A șasea manifestare	1315
7. A șaptea și cea din urmă manifestare	1316
8. Statutul lui Mihail după manifestările sale	1317

Partea a IV a Viața și învățăturile lui Iisus

	Pagină
120. Manifestarea lui Mihail pe Urantia	1323
1. Misiunea celei de-a șaptea efuziuni	1325
2. Limitările efuziunii	1327
3. Îndrumări și sfaturi suplimentare	1329
4. Încarnarea - contopirea a doi într-unul	1331
121. Epoca manifestării lui Mihail	1332
1. Occidentul în primul secol după Christos	1332
2. Poporul Iudeu	1333
3. Printre gentili	1334
4. Filozofia gentililor	1335
5. Religiile gentililor	1336

6. Religia Ebraică	<u>1338</u>
7. Iudeii și gentilii	<u>1339</u>
8. Scrierile anterioare	<u>1341</u>
122. Nașterea și pruncia lui Iisus	<u>1344</u>
1. Iosif și Maria	<u>1344</u>
2. Gabriel îi apare Elisabetei	<u>1345</u>
3. Anunțarea făcută Mariei de Gabriel	<u>1346</u>
4. Visul lui Iosif	<u>1347</u>
5. Părinții pământeni ai lui Iisus	<u>1348</u>
6. Căminul din Nazaret	<u>1349</u>
7. Călătoria la Bethlehem	<u>1350</u>
8. Nașterea lui Iisus	<u>1351</u>
9. Prezentarea la templu	<u>1352</u>
10. Faptele lui Irod	<u>1353</u>
123. Prima copilărie a lui Iisus	<u>1355</u>
1. Reîntoarcerea în Nazaret	<u>1356</u>
2. Al cincilea an (anul 2 dinaintea erei creștine)	<u>1357</u>
3. Evenimentele celui de-al șaselea an (anul 1 dinaintea erei creștine)	<u>1359</u>
4. Al șaptelea an (anul 1 al erei creștine)	<u>1361</u>
5. Anii de școală din Nazaret	<u>1362</u>
6. Al optulea an al lui (anul 2)	<u>1364</u>
124. Ultima parte a copilăriei lui Iisus	<u>1366</u>
1. Al nouălea an al lui Iisus (anul 3)	<u>1366</u>
2. Al zecelea an (anul 4)	<u>1368</u>
3. Al unsprezecelea an (anul 5)	<u>1369</u>
4. Al doilea an (anul 6)	<u>1371</u>
5. Al treisprezecelea an al său (anul 7)	<u>1373</u>
6. Călătoria la Ierusalim	<u>1374</u>
125. Iisus la Ierusalim	<u>1377</u>
1. Iisus vizitează templul	<u>1378</u>
2. Iisus și Paștele	<u>1379</u>
3. Plecarea lui Iosif și a Mariei	<u>1381</u>
4. Prima și a doua zi în templu	<u>1381</u>

5. A treia zi în templu	<u>1382</u>
6. A patra zi în templu	<u>1383</u>
126. Cei doi ani cruciali	<u>1386</u>
1. Al paisprezecelea an al său (anul 8)	<u>1387</u>
2. Moartea lui Iosif	<u>1388</u>
3. Al cincisprezecelea an (anul 9)	<u>1389</u>
4. Prima predică din sinagogă	<u>1391</u>
5. Lupta financiară	<u>1392</u>
127. Anii adolescenței	<u>1395</u>
1. Anul al șaisprezecelea (anul 10)	<u>1395</u>
2. Al șaptesprezecelea an (anul 11)	<u>1396</u>
3. Al optsprezecelea an (anul 12)	<u>1398</u>
4. Al nouăsprezecelea an (anul 13)	<u>1401</u>
5. Rebeca fiica lui Ezra	<u>1402</u>
6. Al douăzecilea an al său (anul 14)	<u>1403</u>
128. Viața de tânăr a lui Iisus	<u>1407</u>
1. Al douăzeci și unulea an (anul 15)	<u>1407</u>
2. Al douăzeci și doilea an (anul 16)	<u>1409</u>
3. Al douăzeci și treilea an (anul 17)	<u>1411</u>
4. Episodul Damascului	<u>1412</u>
5. Al douăzeci și patruilea an (anul 18)	<u>1413</u>
6. Al douăzeci și cincilea an (anul 19)	<u>1415</u>
7. Al douăzeci și șaselea an (anul 20)	<u>1416</u>
129. Urmarea vieții de adult a lui Iisus	<u>1419</u>
1. Al douăzeci și șaptelea an (anul 21)	<u>1419</u>
2. Al douăzecilea an (anul 22)	<u>1421</u>
3. Al douăzeci și nouălea an (anul 23)	<u>1423</u>
4. Iisus cel uman	<u>1424</u>
130. În drum către Roma	<u>1427</u>
1. În Ioppa - discursul despre Iona	<u>1428</u>
2. În Cezareea	<u>1429</u>
3. În Alexandria	<u>1432</u>

4. Discurs asupra realității	<u>1433</u>
5. În insula Cretei	<u>1436</u>
6. Tânărul care se temea	<u>1437</u>
7. În Cartagina - discursul despre timp și spațiu	<u>1438</u>
8. Pe drumul către Neapole și către Roma	<u>1440</u>
131. Religiile lumii	<u>1442</u>
1. Cinismul	<u>1442</u>
2. Iudaismul	<u>1444</u>
3. Budismul	<u>1446</u>
4. Hinduismul	<u>1447</u>
5. Zoroastrismul	<u>1449</u>
6. Suduanismul (Jainismul)	<u>1450</u>
7. Shintoismul	<u>1451</u>
8. Taoismul	<u>1451</u>
9. Confucianismul	<u>1452</u>
10. „Religia noastră”	<u>1453</u>
132. Șederea la Roma	<u>1455</u>
1. Adevăratele valori	<u>1456</u>
2. Binele și răul	<u>1457</u>
3. Adevărul și credința	<u>1459</u>
4. Serviciul personal	<u>1460</u>
5. Sfaturi către un om bogat	<u>1462</u>
6. Serviciul social	<u>1465</u>
7. Călătorii în jurul Romei	<u>1466</u>
133. Reîntoarcerea de la Roma	<u>1468</u>
1. Îndurarea și justiția	<u>1468</u>
2. Îmbarcarea la Tarente	<u>1470</u>
3. În Corint	<u>1471</u>
4. Lucrarea personală în Corint	<u>1474</u>
5. În Atena - discurs asupra științei	<u>1476</u>
6. La Efes - discursul despre suflet	<u>1477</u>
7. Șederea în Cipru - discursul despre minte	<u>1479</u>
8. În Antiohia	<u>1480</u>
9. În Mesopotamia	<u>1481</u>

134. Anii de tranziție	1483
1. Al treizecilea an	1483
2. Călătoria cu caravana către marea Caspică	1484
3. Cuvântările din Urmia	1485
4. Suveranitatea - divină și umană	1486
5. Suveranitatea politică	1487
6. Legea, libertatea și suveranitatea	1490
7. Cel de-al treizeci și unulea an (anul 25)	1492
8. Șederea de pe Muntele Hermon	1492
9. Timpul de așteptare	1494
135. Ioan Botezătorul	1496
1. Ioan a devenit un Nazarinean	1496
2. Moartea lui Zaharia	1497
3. Viața unui păstor	1497
4. Moartea Elisabetei	1499
5. Regatul lui Dumnezeu	1500
6. Ioan începe să predice	1501
7. Ioan călătorește către nord	1503
8. Întâlnirea lui Iisus și a lui Ioan	1503
9. Patruzeci de zile de predicare	1505
10. Ioan călătorește spre sud	1506
11. Ioan la închisoare	1506
12. Moartea lui Ioan Botezătorul	1508
136. Botezul și cele patruzeci de zile	1509
1. Conceptele lui Mesia cel așteptat	1509
2. Botezul lui Iisus	1510
3. Cele patruzeci de zile	1512
4. Planuri pentru lucrarea publică	1514
5. Prima mare decizie	1516
6. A doua decizie	1517
7. A treia decizie	1519
8. Cea de-a patra decizie	1520
9. Cea de-a cincia decizie	1521
10. Cea de-a șasea decizie	1523

137. Șederea în așteptare din Galileea	<u>1524</u>
1. Alegerea primilor patru apostoli	<u>1524</u>
2. Alegerea lui Filip și a lui Nataniel	<u>1526</u>
3. Vizita la Capernaum	<u>1527</u>
4. Nunta de la Cana	<u>1528</u>
5. Reîntoarcerea la Capernaum	<u>1531</u>
6. Evenimentele unei zilei de sabbat	<u>1532</u>
7. Patru luni de formare	<u>1533</u>
8. Predica despre regat	<u>1535</u>
138. Formarea mesagerilor împărăției	<u>1538</u>
1. Instrucțiunile finale	<u>1538</u>
2. Alegerea celor șase	<u>1539</u>
3. Chemarea lui Matei și a lui Simon	<u>1540</u>
4. Chemarea gemenilor	<u>1541</u>
5. Chemarea lui Toma și a lui Iuda	<u>1542</u>
6. Săptămâna de formare intensivă	<u>1542</u>
7. O nouă dezamăgire	<u>1543</u>
8. Primele munci ale celor doisprezece	<u>1545</u>
9. Cinci luni de încercare	<u>1546</u>
10. Organizarea celor doisprezece	<u>1547</u>
139. Cei doisprezece apostoli	<u>1548</u>
1. Andrei, primul ales	<u>1548</u>
2. Simon Petru	<u>1550</u>
3. Iacob Zebedeu	<u>1552</u>
4. Ioan Zebedeu	<u>1553</u>
5. Filip Curiosul	<u>1556</u>
6. Cinstitul Nataniel	<u>1558</u>
7. Matei Levi	<u>1559</u>
8. Toma Didimus	<u>1561</u>
9. și 10. Iacob și Iuda	<u>1563</u>
11. Simon Zelotul	<u>1564</u>
12. Iuda Iscariotul	<u>1565</u>
140. Hirotonisirea celor doisprezece	<u>1568</u>

1. Întruirea preliminară	1568
2. Hirotonisirea	1569
3. Predica de hirotonisire	1570
4. Voi sunteți sarea pământului	1572
5. Iubirea paternă și iubirea fraternă	1573
6. Seara hirotonisirii	1576
7. Săptămâna de după hirotonisire	1578
8. Joi după - amiază, pe lac	1579
9. Ziua consacrării	1583
10. Seara de după consacrare	1584
141. Începutul lucrării publice	1587
1. Plecarea din Galileea	1587
2. Legea lui Dumnezeu și voia Tatălui	1588
3. Șederea la Amatus	1589
4. Învățătura despre Tată	1590
5. Unitatea spirituală	1591
6. Ultima săptămână în Amatus	1592
7. În Bethania de dincolo de Iordan	1593
8. Lucrarea în Ierihon	1595
9. Plecarea la Ierusalim	1595
142. Paștele la Ierusalim	1596
1. Propovăduind în templu	1596
2. Mânia lui Dumnezeu	1597
3. Conceptul de Dumnezeu	1598
4. Flavius și cultura Greacă	1600
5. Discursul despre certitudine	1601
6. Întrevederea cu Nicodim	1601
7. Lecția despre familie	1603
8. În Iudeea meridională	1605
143. Traversarea Samariei	1607
1. Predicarea în Archelais	1607
2. Lectia despre stăpânirea de sine	1609
3. Divertismentul și destinderea	1610
4. Iudeii și Samaritenii	1612

5. Femeia din Sychar	1612
6. Reînnoirea religioasă în Samaria	1615
7. Învățătura despre rugăciune și adorarea	1616
144. La Gilboa și în Decapolis	1617
1. În tabăra din Gilboa	1617
2. Discursul despre rugăciune	1618
3. Rugăciunea credinciosului	1619
4. Mai multe despre rugăciune	1620
5. Alte forme de rugăciune	1621
6. Întrevedrea cu apostolii lui Ioan	1624
7. În orașele Decapolisului	1626
8. În tabăra de lângă Pella	1626
9. Moartea lui Ioan Botezătorul	1627
145. Patru zile memorabile în Capernaum	1628
1. Peștii prinși dintr-o aruncătură de năvod	1628
2. După-amiaza de la sinagogă	1629
3. Vindecarea de la asfințitul soarelui	1631
4. Seara următoare	1634
5. Devreme duminică dimineața	1634
146. Primul turneu de predicare în Galileea	1637
1. Predicarea în Rimon	1637
2. În Iotapata	1638
3. Oprirea la Rama	1641
4. Evanghelia în Iron	1643
5. Întoarcerea la Cana	1644
6. Nain și fiii văduvei	1645
7. La Endor	1646
147. Interludiul vizitei la Ierusalim	1647
1. Servitorul centurionului	1647
2. Călătoria la Ierusalim	1648
3. Bazinul din Betsaida	1649
4. Regula viețuirii	1650
5. Vizita la Simon Fariseul	1651

6. Întoarcerea la Capernaum	<u>1653</u>
7. Înapoi în Capernaum	<u>1655</u>
8. Sărbătoarea bunătații spirituale	<u>1656</u>
148. Formarea evangheliștilor în betsaida	<u>1657</u>
1. O nouă școală a profeților	<u>1657</u>
2. Spitalul din Betsaida	<u>1658</u>
3. Treburile tatălui	<u>1659</u>
4. Răul, păcatul și inechitatea	<u>1659</u>
5. Rostul îndurerării	<u>1661</u>
6. Neînțelegerea suferinței - discursul despre Iov	<u>1662</u>
7. Omul cu mâna uscată	<u>1664</u>
8. Ultima săptămână în Betsaida	<u>1665</u>
9. Vindecarea paralticului	<u>1666</u>
149. Cel de-al doilea turneu de predicare	<u>1668</u>
1. Marele renume al lui Iisus	<u>1668</u>
2. Atitudinea poporului	<u>1670</u>
3. Ostilitatea liderilor religioși	<u>1672</u>
4. Derularea turneului de predicare	<u>1673</u>
5. Lecția despre mulțumire	<u>1674</u>
6. „Teama de domnul”	<u>1675</u>
7. Întoarcerea la Betsaida	<u>1677</u>
150. Cel de-al treilea turneu de predicare	<u>1678</u>
1. Grupul de femei evangheliste	<u>1678</u>
2. Oprirea la Magdala	<u>1679</u>
3. Un sabbat în Tiberiada	<u>1680</u>
4. Trimiterea apostolilor doi câte doi	<u>1681</u>
5. Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?	<u>1682</u>
6. Lecțiile de seară	<u>1683</u>
7. Șederea în Nazaret	<u>1683</u>
8. Slujba de sabbat	<u>1684</u>
9. Respingerea de către Nazaret	<u>1686</u>
151. Șederea și învățătura la țărmul mării	<u>1688</u>

1. Parabola semănătorului	<u>1688</u>
2. Interpretarea parabolei	<u>1689</u>
3. Completări asupra parabolelor	<u>1691</u>
4. Noi parabole la țărmul mării	<u>1693</u>
5. Vizita la Keresa	<u>1694</u>
6. Nebunul din Keresa	<u>1695</u>
152. Evenimentele premergătoare crizei din Capernaum	<u>1698</u>
1. În casa lui Jair	<u>1699</u>
2. Hănirea celor cinci mii	<u>1700</u>
3. Episodul încoronării	<u>1702</u>
4. Viziunea nocturnă a lui Simon Petru	<u>1703</u>
5. Întoarcerea la Betsaida	<u>1703</u>
6. La Gensaret	<u>1705</u>
7. La Ierusalim	<u>1706</u>
153. Criza din Capernaum	<u>1707</u>
1. Punerea în scenă	<u>1707</u>
2. Predica istorică	<u>1709</u>
3. După întrunire	<u>1712</u>
4. Ultimele cuvinte în sinagogă	<u>1713</u>
5. Sâmbătă seara	<u>1715</u>
154. Ultimele zile la Capernaum	<u>1717</u>
1. O săptămână de sfătuiți	<u>1717</u>
2. O săptămână de odihnă	<u>1718</u>
3. A doua convorbire din Tiberiada	<u>1719</u>
4. Sâmbătă seara în Capernaum	<u>1719</u>
5. Dimineața plină de întâmplări de duminică	<u>1720</u>
6. Familia lui Iisus sosește	<u>1721</u>
7. Fuga precipitată	<u>1723</u>
155. Fugind prin Galileea nordică	<u>1725</u>
1. De ce sunt păgânii furioși	<u>1725</u>
2. Evangheliștii în Corazin	<u>1726</u>
3. În Cezareea lui Filip	<u>1727</u>
4. Pe drumul către Fenicia	<u>1728</u>

5. Discursul asupra adevăratei religii	<u>1728</u>
6. Al doilea discurs despre religie	<u>1730</u>
156. Șederea la Tyr și la Sidon	<u>1734</u>
1. Femeia Siriană	<u>1734</u>
2. Propovăduirea în Sidon	<u>1735</u>
3. Călătoria în susul coastei	<u>1736</u>
4. La Tyr	<u>1737</u>
5. Învățătura lui Iisus la Tyr	<u>1737</u>
6. Reîntoarcerea din Fenicia	<u>1741</u>
157. În Cezareea lui Filip	<u>1743</u>
1. Perceptorul de taxe de la templu	<u>1743</u>
2. În Betsaida-Iulias	<u>1744</u>
3. Mărturisirea lui Petru	<u>1745</u>
4. Vorbind despre regat	<u>1746</u>
5. Noul concept	<u>1748</u>
6. După amiaza următoare	<u>1748</u>
7. Dialogurile lui Andrei	<u>1750</u>
158. Muntele transfigurării	<u>1752</u>
1. Transfigurarea	<u>1752</u>
2. Coborând de pe munte	<u>1754</u>
3. Sensul Transfigurării	<u>1755</u>
4. Băiatul epileptic	<u>1755</u>
5. Iisus a vindecat băiatul	<u>1757</u>
6. În grădina lui Celsus	<u>1758</u>
7. Protestul lui Petru	<u>1759</u>
8. Acasă la Petru	<u>1761</u>
159. Turneul din decapolis	<u>1762</u>
1. Predica despre iertare	<u>1762</u>
2. Predicatorul străin	<u>1764</u>
3. Instrucțiunile pentru învățători și pentru credincioși	<u>1765</u>
4. Convorbirea cu Nataniel	<u>1767</u>
5. Caracterul pozitiv al religiei lui Iisus	<u>1769</u>
6. Întoarcerea la Magadan	<u>1771</u>

160. Rodan din Alexandria	1772
1. Filozofia Greacă	1772
2. Arta de a trăi	1775
3. Atracțiile maturității	1777
4. Echilibrul maturității	1778
5. Religia idealului	1780
161. Urmarea discuțiilor lui Rodan	1783
1. Personalitatea lui Dumnezeu	1783
2. Natura divină a lui Iisus	1785
3. Mintea umană și mintea divină a lui Iisus	1787
162. Sărbătoarea Tabernacolelor	1788
1. Pericolele vizitei la Ierusalim	1788
2. Prima discuție din templu	1790
3. Femeia surprinsă în adulter	1792
4. Sărbătoarea tabernacolelor	1793
5. Predica despre lumina lumii	1794
6. Discursul despre apa vieții	1795
7. Discursul despre libertatea spirituală	1796
8. Întâlnirea cu Marta și cu Maria	1797
9. La Bethlehem cu Abner	1798
163. Hirotonisirea celor șapte zeci la Magadan	1800
1. Hirotonisirea celor șapte zeci	1800
2. Tânărul bogat și diverse alte cazuri	1801
3. Discuția despre bogăție	1803
4. Rămas bun celor șaptezeci	1804
5. Mutarea din tabără la Pella	1806
6. Întoarcerea celor șaptezeci	1806
7. Pregătirile pentru ultima misiune	1808
164. Sărbătoarea dedicării	1809
1. Povestea Bunului Samaritean	1809
2. În Ierusalim	1810
3. Vindecarea cerșetorului orb	1811
4. Iosias înaintea sanhedrinului	1813

5. Învățăturile sub tinda lui Solomon	<u>1815</u>
165. Misiunea din pereea începe	<u>1817</u>
1. În tabăra din Pella	<u>1817</u>
2. Predica despre bunul păstor	<u>1818</u>
3. Predica de Sabat la Pella	<u>1819</u>
4. Împărțirea moștenirii	<u>1821</u>
5. Convorbirile apostolilor despre bogăție	<u>1823</u>
6. Răspunsul la întrebarea lui Petru	<u>1824</u>
166. Ultimul turneu în Pereea de nord	<u>1825</u>
1. Fariseii la Ragara	<u>1825</u>
2. Cei zece leproși	<u>1827</u>
3. Predica din Geresă	<u>1828</u>
4. O lecție despre accidente	<u>1830</u>
5. Congregația de la Filadelfia	<u>1831</u>
167. Vizita la filadelfia	<u>1833</u>
1. Micul dejun cu Fariseii	<u>1833</u>
2. Parabola mării cîne	<u>1835</u>
3. Femeia cu slăbiciune de spirit	<u>1835</u>
4. Mesajul din Betania	<u>1836</u>
5. Pe drumul către betania	<u>1838</u>
6. Binecuvântarea copilașului	<u>1839</u>
7. Discuția despre îngeri	<u>1840</u>
168. Reînvierea lui Lazăr	<u>1842</u>
1. La mormântul lui Lazăr	<u>1843</u>
2. Reînvierea lui Lazăr	<u>1845</u>
3. Întrunirea Sinedriului	<u>1847</u>
4. Răspunsul la rugăciune	<u>1848</u>
5. Ceea ce s-a ales de Lazăr	<u>1849</u>
169. Ultimele învățături din Pella	<u>1850</u>
1. Parabola fiului pierdut	<u>1850</u>
2. Parabola intendentului iscusit	<u>1853</u>
3. Bogatul și cerșetorul	<u>1854</u>

4. Tatăl și împărăția sa	1855
170. Împărăția Cerurilor	1858
1. Conceptele împărăției Cerurilor	1858
2. Conceptul de regat la Iisus	1859
3. În raport cu justetea	1861
4. Învățătura lui Iisus asupra împărăției	1862
5. Idei ulterioare despre regat	1864
171. Pe drumul Ierusalimului	1867
1. Plecarea din Pella	1868
2. Estimarea prețului	1869
3. Turul în Perea	1870
4. Propovăduind la Livias	1871
5. Orbul din Ierihon	1873
6. Vizita la Zacheu	1873
7. „Pe când trecea Iisus”	1874
8. Parabola lilelor	1875
172. Intrarea în Ierusalim	1878
1. Sabatul din Betania	1878
2. Duminică dimineața cu apostolii	1880
3. Plecarea către Ierusalim	1880
4. Vizita la templu	1883
5. Atitudinea apostolilor	1883
173. Luni în Ierusalim	1888
1. Curățarea templului	1888
2. Sfidarea autorității Maestrului	1891
3. Parabola celor doi fii	1893
4. Parabola proprietarului absent	1893
5. Parabola ospățului de la nuntă	1894
174. Marți dimineața la templu	1897
1. Iertarea divină	1898
2. Întrebările conducătorilor Iudei	1899
3. Saducheii și reînvierea	1900

4. Marea poruncă	1901
5. Grecii căutători	1902
175. Ultimul discurs de la templu	1905
1. Discursul	1905
2. Statutul individual al Iudeilor	1909
3. Reuniunea decisivă a sinedriului	1909
4. Situația la Ierusalim	1910
176. Marți dimineața pe Muntele Măslinilor	1912
1. Distrugerea Ierusalimului	1912
2. A doua venire a Maestrului	1914
3. Urmarea discuției în tabără	1916
4. Reîntoarcerea lui Mihail	1918
177. Miercuri, ziua de odihnă	1920
1. O zi singur cu Dumnezeu	1920
2. Copilăria acasă	1921
3. Ziua în tabără	1923
4. Iuda și mai-marii preoților	1924
5. Ultima oră de intimitate	1927
178. Ultima zi în tabără	1929
1. Discursul despre filiație și despre cetățenie	1929
2. După masa de prânz	1932
3. Către masa de seară	1934
179. Cina cea Din Urmă	1936
1. Dorința de a fi preferat	1936
2. Începutul cinei	1937
3. Spălarea picioarelor apostolilor	1938
4. Ultimele cuvinte către trădător	1940
5. Instituirea cinei de amintire	1941
180. Discursul de adio	1944
1. Noua poruncă	1944
2. Via și curmeii de viță	1945
3. Ostilitatea lumii	1946

4. Ajutorul promis	1948
5. Spiritul Advărului	1949
6. Necesitatea plecării	1951
181. Ultimele încurajări și avertismente	1953
1. Ultimele cuvinte de consolare	1953
2. Îndemnuri individuale de bun rămas	1955
182. La Ghetsimani	1963
1. Ultima rugăciune în comun	1963
2. Ceasul din urmă de dinaintea trădării	1966
3. Singur la Ghetsimani	1968
183. Iisus trădat și arestat	1971
1. Voința Tatălui	1971
2. Iuda în oraș	1972
3. Arestarea Maestrului	1973
4. Discuția de lângă presa de măslina	1975
5. Pe drumul către palatul marelui preot	1977
184. În fața tribunalului Sinedriului	1978
1. Interogatoriul lui Anna	1978
2. Petru în curte	1980
3. În fața tribunalului Sinedriului	1982
4. În ceasul umilirii	1984
5. A doua întrunire a tribunalului	1985
185. Judecata în fața lui Pilat	1987
1. Pontius Pilat	1987
2. Iisus apare în fața lui Pilat	1989
3. Audierea în particular de către Pilat	1991
4. Iisus în fața lui Irod	1992
5. Iisus din nou în fața lui Pilat	1993
6. Ultimul apel al lui Pilat	1994
7. Ultima confruntare cu Pilat	1995
8. Tragica renunțare a lui Pilat	1996
186. Cu puțin Înainte de răstignire	1997

1. Sfârșitul lui Iuda Iscarioteanul	1997
2. Atitudinea Maestrului	1999
3. Vrednicul de încredere David Zebedeu	2000
4. Pregătiri pentru răstignire	2001
5. Legătura dintre moartea lui Iisus și Paști	2002
187. Răstignirea	2004
1. Pe drumul către Golgota	2004
2. Răstignirea	2006
3. Cei care au asistat la răstignire	2008
4. Hoțul de pe cruce	2008
5. Ultima oră pe cruce	2010
6. După răstignire	2011
188. Ceasul Însmormântării	2012
1. Însmormântarea lui Iisus	2012
2. Paza smormântului	2014
3. În cursul zilei Sabatului	2014
4. Semnificația morții pe cruce	2016
5. Lecțiile de la cruce	2017
189. Învierea	2020
1. Tranzitul smorontial	2020
2. Corpul material al lui Iisus	2022
3. Reînvierea epocală	2024
4. Descoperirea smormântului gol	2025
5. Petru și Ioan la smormânt	2027
190. Aparițiile smorontiale ale lui Iisus	2029
1. Vestitorii învierii	2029
2. Apariția lui Iisus în Bethania	2031
3. Acasă la Iosif	2033
4. Apariția în fața Grecilor	2033
5. Plimbarea cu cei doi frați	2034
191. Apariția apostolilor și a altor ucenici influenți	2037
1. Apariția în fața lui Petru	2039

2. Prima apariție înaintea apostolilor	2040
3. Împreună cu creaturile morontiale	2040
4. Cea de a zecea apariție (în Filadelfia)	2041
5. A doua apariție înaintea apostolilor	2042
6. Apariția la Alexandria	2044
192. Aparițiile în Galileea	2045
1. Apariția de lângă lac	2045
2. Întrevederile cu apostolii doi câte doi	2047
3. Pe Muntele Hirotonisirii	2050
4. Reunirea de la marginea lacului	2050
193. Aparițiile finale și urcarea la cer	2052
1. Apariția în Sychar	2053
2. Apariția în Fenicia	2054
3. Ultima apariție la Ierusalim	2055
4. Cauzele căderii lui Iuda	2055
5. Ascensiunea Maestrului	2057
6. Petru convoacă o adunare	2057
194. Revărsarea Spiritului Adevărului	2059
1. Predica Pentecostului	2060
2. Semnificația rusaliilor	2060
3. Ce s-a Petrecut la Rusalii	2062
4. Începuturile bisericii Creștinii	2066
195. După rusalii	2069
1. Influența Grecilor	2071
2. Influența Romană	2072
3. Sub imperiul Roman	2073
4. Vremurile întunecate ale Europei	2074
5. Problema modernă	2075
6. Materialismul	2076
7. Vulnerabilitatea materialismului	2078
8. Totalitarismul laic	2081
9. Problema Creștinismului	2082
10. Viitorul	2084

196. Credința lui Iisus	<u>2087</u>
1. Iisus — omul	<u>2090</u>
2. Religia lui Iisus	<u>2091</u>
3. Supremația religiei	<u>2093</u>

Cartea Urantia

<< [Conținutul Cărții](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Partea I](#) >>

Introducere

0:0.1 (1.1) ÎN MINȚILE muritorilor de pe Urantia - acesta fiind numele lumii voastre - există o mare confuzie în ceea ce privește semnificația unor termeni cum ar fi Dumnezeu, divinitate, și deitate. Ființele umane sunt și mai confuze în ceea ce privește relațiile personalităților divine desemnate de aceste numeroase nume. Datorită acestei sărăcii conceptuale însoțite de o atât de mare confuzie ideatică, am fost însărcinat să formulez această expunere introductivă pentru a explica semnificațiile care ar trebui să fie atașate anumitor simboluri verbale, așa cum ar putea fi ele folosite de acum înainte în capitolele pe care corpul revelatorilor adevărului din Orvonton a fost autorizat să le traducă în limba engleză de pe Urantia.

0:0.2 (1.2) În efortul nostru de a extinde conștiința cosmică și de a intensifica percepția spirituală, este extrem de dificil să prezentăm niște concepte lărgite și un adevăr înaintat atunci când suntem limitați

de folosirea unui limbaj restrâns al tărâmului. Cu toate acestea, mandatul nostru ne impune să facem toate eforturile necesare pentru a transmite semnificațiile noastre folosind simbolurile verbale ale limbii engleze. Ni s-a recomandat să nu introducem termeni noi decât dacă nu se putea găsi în terminologia limbii engleze nici o expresie potrivită pentru ilustrarea acestor concepte noi, fie aceasta parțial sau chiar și deformându-i mai mult sau mai puțin înțelesul.

0:0.3 (1.3) În speranța de a-i înlesni înțelegerea fiecărui muritor care ar putea citi cu atenție aceste capitole și de a evita confuzia de partea lui, socotim ca fiind înțelept să prezentăm, în acest preambul, o trecere în revistă a sensurilor care trebuie să fie atașate numeroaselor cuvinte englezești ce vor fi folosite pentru a desemna Deitatea precum și anumite concepte asociate referitoare la lucrurile, la semnificațiile și la valorile realității universale.

0:0.4 (1.4) Însă pentru a formula această Introducere de definiții și de limitări de terminologie este necesar să anticipăm întrebuințarea acestor termeni în prezentările ulterioare. Prin urmare, această Introducere nu este o expunere completă în sine: este doar un îndrumar de definiții, destinate să îi ajute pe cei care vor citi capitolele următoare referitoare la Deitate și la universul universurilor. Aceste capitole au fost formulate de o comisie de pe Orvonton trimisă pe Urantia în acest scop.

0:0.5 (1.5) Lumea voastră, Urantia, este una din numeroasele planete locuite similare, care formează universul local al Nebadonului. Acest univers, împreună cu alte creații similare, formează suprauniversul Orvontonului, a cărui capitală este Uversa, locul de unde vine comisia noastră. Orvontonul este unul din cele

șapte suprauniversuri evolutive ale timpului și spațiului care învăluie universul central al Havonei, creația fără început și fără de sfârșit a perfecțiunii divine. În inima acestui univers etern și central se găsește neclintita Insulă a Paradisului, centrul geografic al infinitului și lăcașul Dumnezeului etern.

0:0.6 (1.6) Cele șapte universuri în evoluție, împreună cu universul central și divin, sunt numite de noi, în general, *marele univers*; acestea sunt creațiile organizate și locuite în prezent. Ele sunt toate o parte a *maestrului univers*, care îmbrățișează de asemenea universurile spațiului exterior, nelocuite, dar aflate în curs de mobilizare.

I. Deitate si divinitate

0:1.1 (2.1) Universul universurilor prezintă fenomene ale activității deității la diverse nivele de realități cosmice, de semnificații mentale și de valori spirituale, însă toate aceste ministere - personale sau de un alt fel - sunt coordonate prin putere divină.

0:1.2 (2.2) DEITATEA poate fi personalizată ca Dumnezeu, fiind personală și supra-personală în moduri care nu-i sunt pe deplin inteligibile ființei umane. Deitatea este caracterizată de calitatea unității - actuală sau potențială - pe toate nivelele supra-materiale ale realității. Această calitate unificatoare creaturile o înțeleg cel mai bine ca divinitate.

0:1.3 (2.3) Deitatea funcționează pe nivelele personal, pre-personal și supra-personal. Deitatea totală este funcțională pe următoarele șapte nivele:

0:1.4 (2.4) 1. *Static*- Deitate conținută în sine și existând în sine.

0:1.5 (2.5) 2. *Potențial*- Deitate voindu-se pe sine și avându-și scopul în sine.

0:1.6 (2.6) 3. *Asociativ*- Deitate personalizată în sine și dumnezeiește fraternă.

0:1.7 (2.7) 4. *Creativ*- Deitate care se distribuie pe sine și se revelează în mod divin.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutiv*- Deitate expansivă prin sine și identificată cu creatura.

0:1.9 (2.9) 6. *Suprem*- Deitate care face experiența de sine și unifică creatura cu Creatorul. Deitate ce funcționează pe primul nivel de identificare cu creatura în calitate de supra-controlor al spațio-timpului marelui univers și numită uneori supremația Deității.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultim*- Deitate proiectându-se pe sine și transcendând spațio-timpul. Deitate omnipotentă, omniscientă, și omniprezentă. Deitate funcționând la al doilea nivel de expresie al divinității unificate, ca supra-controlor eficient și ca sprijin absonit al maestrului univers. În comparație cu serviciul Deităților pe lângă marele univers, această funcțiune absonită în maestrul univers echivalează cu supra-controlul și cu supra-susținerea universale, numită uneori Ultimitatea Deității.

0:1.11 (2.11) *Nivelul finit* al realității este caracterizat de viața creaturii și de limitările temporal-spațiale. Realitățile finite pot să nu aibă sfârșit, însă ele au întotdeauna un început - ele sunt create.

Nivelul de Deitate a Supremației poate fi conceput ca o funcțiune în relație cu existențele finite.

0:1.12 (2.12) *Nivelul absonit* al realității este caracterizat de lucruri și de ființe lipsite de început și de sfârșit și prin transcenderea timpului și a spațiului. Absonitarii nu sunt creați; ei sunt exteriorizați - ei sunt, pur și simplu. Nivelul de Deitate a Ultimității implică o funcțiune relativă realităților absonite. Pe orișice parte a maestrului univers, ori de câte ori timpul și spațiul sunt transcense, un astfel de fenomen absonit este un act al Ultimității Deității.

0:1.13 (2.13) *Nivelul absolut* este lipsit de început, fără sfârșit, lipsit de timp și de spațiu. De exemplu: în Paradis timpul și spațiul nu există; statutul temporal-spațial al Paradisului este absolut. Acest nivel este acela al Trinității, atins în mod existențial de Deitățile Paradisului, însă acest al treilea nivel de expresie a Deității unificate nu este pe deplin unificat în modul experiențial. Oricare ar fi momentul, locul și maniera în care funcționează nivelul absolut al Deității, valorile și semnificațiile absolute ale Paradisului sunt manifeste.

0:1.14 (3.1) Deitatea poate fi existențială ca în Fiul Etern, experiențială ca în Ființa Supremă, asociativă ca în Dumnezeuul Septuplu, neîmpărțită ca în Trinitatea Paradisului.

0:1.15 (3.2) Deitatea este sursa a tot ceea ce este divin. Deitatea este divină în mod caracteristic și invariabil, însă nu tot ceea ce este divin este neapărat Deitate, cu toate că va fi coordonat cu Deitatea și va tinde către o anumită fază a unității cu Deitatea - Spirituală, mentală sau personală.

0:1.16 (3.3) DIVINITATEA este calitatea caracteristică,
unificatoare și coordonatoare a Deității.

0:1.17 (3.4) Divinitatea este inteligibilă creaturilor ca adevăr, ca
frumusețe și ca bunătate. Ea își găsește corespondent în personalitate
ca iubire, ca compasiune și slujire. Ea este revelată pe nivelele
impersonale ca dreptate, ca putere și ca suveranitate.

0:1.18 (3.5) Divinitatea poate fi perfectă - completă - ca pe
nivelele existențiale și ale creatorilor, nivele ale perfecțiunii
paradisiace; sau poate fi relativă - nici perfectă, nici imperfectă - ca
pe anumite nivele de relații existențial-experiențiale ale Havonei.

0:1.19 (3.6) Atunci când încercăm să concepem perfecțiunea în
toate fazele și formele relativității, noi întâlnim șapte tipuri posibile:

0:1.20 (3.7) 1. Perfecțiunea absolută sub toate aspectele.

0:1.21 (3.8) 2. Perfecțiune absolută în anumite faze și perfecțiune
relativă în toate celelalte aspecte.

0:1.22 (3.9) 3. Aspecte absolute, relative și imperfecte în diverse
asociații.

0:1.23 (3.10) 4. Perfecțiune absolută sub anumite aspecte,
imperfecțiune sub toate celelalte.

0:1.24 (3.11) 5. Perfecțiune absolută în nici o direcție, perfecțiune
relativă în toate manifestările.

0:1.25 (3.12) 6. Perfecțiune absolută în nici o fază, perfecțiune
relativă în unele, imperfectă în celelalte.

0:1.26 (3.13) 7. Perfecțiune absolută în nici un atribut,
imperfecțiune în toate.

II. Dumnezeu

0:2.1 (3.14) Creaturile muritoare evoluând încearcă o nevoie irezistibilă de a simboliza conceptele lor finite despre Dumnezeu. Conștiința datoriei morale a omului și idealismul său spiritual reprezintă un nivel de valori - o realitate experiențială - care este dificil de simbolizat.

0:2.2 (3.15) Conștiința cosmică implică recunoașterea unei Cauze Prime, singura și unica realitate fără cauză. Dumnezeu, Tatăl Universal, funcționează pe trei nivele de personalitate a Deității, nivele de valoare sub-infinită și de expresie relativă a divinității:

0:2.3 (3.16) 1. *Pre-personal*- ca în serviciul fragmentelor Tatălui, precum Ajustorii Gândirii.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal*- ca în experiența evolutivă a ființelor create și procreate.

0:2.5 (3.18) 3. *Supra-personal*- ca în existența exteriorizată a anumitor ființe absonite și asociate.

0:2.6 (3.19) DUMNEZEU este un simbol verbal desemnând toate personalizările Deității. Termenul necesită o definiție diferită pe fiecare nivel personal al funcțiunii Deității și trebuie apoi re-definit în cadrul fiecăruia din aceste nivele, deoarece acest termen poate fi folosit pentru a desemna diversele personalizări coordonate și subordonate ale Deității; de exemplu, Fii Creatori Paradisiaci - părinții universurilor locale.

0:2.7 (4.1) Cuvântul Dumnezeu, așa cum îl folosim noi, poate fi înțeles:

0:2.8 (4.2) *Prin desemnare*- ca Dumnezeu Tatăl.

0:2.9 (4.3) *Prin context*- ca atunci când este folosit la discutarea unui nivel specific al deității sau al unei asocieri a deității. Când există îndoieli în ceea ce privește interpretarea exactă a cuvântului Dumnezeu, ar fi de dorit să se facă referire la persoana Tatălui Universal.

0:2.10 (4.4) Termenul Dumnezeu denotă întotdeauna *personalitatea*. Cuvântul Deitate poate să se refere sau nu la personalități ale divinității.

0:2.11 (4.5) În aceste capitole, cuvântul DUMNEZEU este folosit cu următoarele semnificații:

0:2.12 (4.6) 1. *Dumnezeu Tatăl*- Creator, Controlor și Susținător. Părintele Universal, Prima Persoană a Deității.

0:2.13 (4.7) 2. *Dumnezeu Fiul*- Creator Coordonat, Controlor al Spiritului și Administrator Spiritual. Fiul Etern, a Doua Persoană a Deității.

0:2.14 (4.8) 3. *Dumnezeu Spiritul*- Actor Asociat, Integrator Universal, Dispensator al Minții. Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deității.

0:2.15 (4.9) 4. *Dumnezeu Supremul*- Dumnezeul timpului și spațiului, în actualizare sau în evoluție. Deitate personală realizând, în asociere, împlinirea experiențială temporal-spațială a identității creatură-Creator. Ființa Supremă experimentează în mod personal

experiența împliniri unității Deității, ca Dumnezeu în evoluție și experiențial al creaturilor evolutive ale timpului și spațiului.

0:2.16 (4.10) 5. *Dumnezeu Septuplul*- Personalitate a Deității funcționând efectiv oriunde în timp și în spațiu. Deitățile personale ale Paradisului și asociații lor creatori, funcționând înăuntrul frontierelor universului central și dincolo de ele și personalizând puterea în calitate de Ființă Supremă, pe primul nivel al creaturii la care se revelează, în timp și în spațiu, Deitatea unificatoare. Acest nivel, marele univers, este sfera în care personalitățile din Paradis coboară în spațiu-timp, în asociere reciprocă cu creaturile evolutive care urcă în spațio-timp.

0:2.17 (4.11) 6. *Dumnezeu Ultimul*- Dumnezeu în curs de exteriorizare din supra-timp și din spațiul transcens. Al doilea nivel experiențial la care se manifestă Deitatea unificatoare. Dumnezeu cel Ultim implică realizarea dobândită a sintezei valorilor supra-personale - absonite, a valorilor spațio-timpului transcens și a valorilor experiențiale care au fost exteriorizate; aceste valori fiind coordonate pe nivelele creative finale ale realității Deității.

0:2.18 (4.12) 7. *Dumnezeu Absolutul*- Dumnezeu care experimentează valori supra-personale transcense și semnificații ale divinității transcense, acum existențial ca *Absolut al Deității*. Aceasta este al treilea nivel de expansiune și de expresie al Deității unificatoare. Pe acest nivel supercreativ, Deitatea experimentează epuizarea potențialului personalizabil, întâlnește plenitudinea divinității, și suportă consumarea capacității de a se revela la nivele succesive și progresive de personalizări diferite. Acum, Deitatea

întâlnește *Absolutul fără de calități*, se ciocnește de el și face experiența identității cu el.

III. Prima sursă-centru

0:3.1 (4.13) Realitatea infinită și totală este existențială în șapte faze și sub aspectul a șapte Absoluturi coordonate:

- 0:3.2 (5.1) 1. Prima Sursă-Centru.
- 0:3.3 (5.2) 2. A Doua Sursă-Centru.
- 0:3.4 (5.3) 3. A Treia Sursă-Centru.
- 0:3.5 (5.4) 4. Insula Paradisului.
- 0:3.6 (5.5) 5. Absolutul Deității.
- 0:3.7 (5.6) 6. Absolutul Universal.
- 0:3.8 (5.7) 7. Absolutul lipsit de atribute.

0:3.9 (5.8) Dumnezeu, în calitate de Primă Sursă-Centru, este primordial în relație cu realitatea totală - categoric. Prima Sursă-Centru este atât infinită, cât și eternă și nu este deci limitată sau condiționată decât de voință.

0:3.10 (5.9) Dumnezeu - Tatăl Universal - este personalitatea Primei Surse-Centru și, ca atare, menține relații personale de control infinit asupra tuturor surselor-centre coordonate și subordonate. Un astfel de control este personal și infinit în *potențial*, chiar dacă s-ar putea să nu funcționeze niciodată efectiv, datorită perfecțiunii funcțiunii acestor surse-centre și a acestor personalități coordonate și subordonate.

0:3.11 (5.10) Prima Sursă-Centru este, prin urmare, primordială în toate domeniile: deificate sau nedeificate, personale sau impersonale, actuale sau potențiale, finite sau infinite. Ființă sau lucru, relativitate sau finalitate, nimic de felul acestora nu există decât în relație directă sau indirectă cu întâietatea Primei Surse-Centru și în dependență față de aceasta.

0:3.12 (5.11) *Prima Sursă- Centru* se raportează la universul după cum urmează:

0:3.13 (5.12) 1. Forțele de gravitație ale universurilor materiale converg în centrul de gravitație al Paradisului de jos. Acesta este motivul pentru care poziția geografică a persoanei sale este fixată veșnic în relație absolută cu centrul de energie-forță al planului inferior sau material al Paradisului. Însă personalitatea absolută a Deității există pe planul superior sau spiritual al Paradisului.

0:3.14 (5.13) 2. Forțele mentale converg în Spiritul Infinit; mintea cosmică diferențială și divergentă converge în cei Șapte Spirite Maestru; mintea Supremului, înfăptuindu-se ca experiență temporal-spațială, converge în Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. Forțele spiritului din univers converg în Fiul Etern.

0:3.16 (5.15) 4. Capacitatea nelimitată de acțiune a deității rezidă în Absolutul Deității.

0:3.17 (5.16) 5. Capacitatea nelimitată de reacție a înfinității există în Absolutul fără de atribute.

0:3.18 (5.17) 6. Cele două Absoluturi - cu Atribute și fără de Atribute - sunt coordonate și unificate în și prin Absolutul Universal.

0:3.19 (5.18) 7. Personalitatea Potențială a unei ființe morale evolutive sau a oricărei alte ființe morale este centrată în

personalitatea Tatălui Universal.

0:3.20 (5.19) REALITATEA, așa cum este ea înțeleasă de ființele finite, este parțială, relativă, și vagă. Maximul de realitate a Deității pe deplin inteligibilă creaturilor evolutive finite este conținut în Ființa Supremă. Cu toate acestea, există realități antecedente și eterne, realități suprafinite, care sunt ancestrale în comparație cu această Deitate Supremă a creaturilor evolutive ale spațio-timpului. În încercarea de a descrie originea și natura realității universale, suntem nevoiți să folosim tehnica raționamentului din spațio-timp pentru a atinge nivelul minții finite. De aceea trebuie să prezentăm multe dintre evenimentele simultane din eternitate ca pe niște operațiuni secvențiale.

0:3.21 (6.1) O creatură din spațio-timp ar considera originea și diferențierea Realității astfel: eternul și infinitul EU SUNT a dobândit eliberarea Deității din lanțurile infinității fără de atribute prin exercițiul liberei voințe inerente și eterne, iar acest divorț de infinitate fără de atribute a produs prima *tensiune a divinității absolute*. Această tensiune diferențială a infinității este rezolvată de Absolutul Universal, care acționează pentru a unifica și coordona infinitatea dinamică a Deității Totale și infinitatea statică a Absolutului fără de Atribute.

0:3.22 (6.2) În această operațiune originală, EU SUNT-ul teoretic a ajuns la realizarea personalității devenind simultan Tatăl Etern al Fiului Originar și Eterna Sursă a Insulei Paradisului. Coexistente cu diferențierea Fiului de Tată și în prezența Paradisului au apărut persoana Spiritului Infinit și universul central al Havonei. Odată cu apariția Deității personale coexistente - Fiul Etern și Spiritul Infinit -

Tatăl s-a eliberat, în calitate de personalitate, de difuziunea sa prin ansamblul potențialului Deității Totale, ceea ce altfel ar fi fost inevitabil. De atunci înainte Tatăl împlinește întregul potențial al Deității numai în asocierea de Trinitate cu cei doi egali ai săi în Deitate. În același timp, Deitatea experiențială este actualizată tot mai mult pe nivelele divine ale Supremației, ale Ultimității și ale Absoluității.

0:3.23 (6.3) *Conceptul de EU SUNT* este o concesie filozofică pe care o facem minții finite a omului, legate de timp și înlănțuită de spațiu, imposibilității creaturii de a înțelege existențele din eternitate - realitățile și relațiile fără început și fără sfârșit. Pentru creatura din spațio-timp toate lucrurile trebuie să aibă un început, cu excepția UNULUI FĂRĂ DE CAUZĂ, cauză primordială a cauzelor. De aceea, noi conceptualizăm acest nivel de valoare filozofică ca EU SUNT, învățându-le în același timp pe toate creaturilor că Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt co-eterne ale lui EU SUNT; cu alte cuvinte, nu a existat nici o vreme în care EU SUNT-ul nu era *Tatăl* Fiului și, împreună cu acesta, *Tatăl* Spiritului.

0:3.24 (6.4) *Infinitul* este folosit pentru a denota plinătatea - finalitatea - implicată de primordialitatea Primei Surse-Centru. EU SUNT-ul *teoretic* este, pentru creatură, o extensiune filozofică a „infinității voinței”, însă Infinitul este un nivel de valoare *actual* (*real*) reprezentând intensiunea eternității adevăratei infinități a liberului arbitru absolut și neîncătușat a Tatălui Universal. Acest concept este uneori desemnat ca Infinitul-Tată.

0:3.25 (6.5) O mare parte a confuziei încercate de toate ordinele de ființe, superioare și inferioare, în eforturile lor de a descoperi Infinitul-Tată, este inerentă posibilităților lor limitate de înțelegere. Primordialitatea absolută a Tatălui Universal nu este evidentă pe nivelele subinfinite; prin urmare, probabil că numai Fiul Etern și Spiritul Infinit cunosc cu adevărat Tatăl în calitate de infinitate; pentru toate celelalte personalități, un astfel de concept reprezintă exercițiul credinței.

IV. Realitatea universului

0:4.1 (6.6) Realitatea se actualizează în mod diferențial pe diverse nivele ale universului; realitatea își are originea în și prin voința infinită a Tatălui Universal și este realizabilă în trei faze primordiale pe numeroase nivele diferite ale actualizării universului:

0:4.2 (6.7) 1. *Realitatea nedeificată* se întinde de la domeniile de energie ale nepersonalului până la tărâmurile de realitate ale valorilor nepersonalizabile ale existenței universale și chiar până la prezența Absolutului fără de Atribute.

0:4.3 (7.1) 2. *Realitatea deificată* îmbrățișează toate potențialele Deității infinite care se întind peste toate domeniile personalității, de la finitul cel mai jos până la infinitul cel mai elevat. Ea include astfel domeniul a tot ceea ce este personalizabil și, mai mult, mergând până la prezența Absolutului Deității.

0:4.4 (7.2) 3. *Realitatea interasociată*. Realitatea universului se presupune fie deificată, fie nedeificată, însă pentru ființele

subdeificate există un vast domeniu de realitate interasociată, potențială și în actualizare, care este greu de identificat. O mare parte a acestei realități coordonate este conținută în tărâmurile Absolutului Universal.

0:4.5 (7.3) Iată conceptul primordial al realității originare: Tatăl instaurează și menține Realitatea. *Diferențialele* primordiale ale realității sunt deificatul și nedeificatul - Absolutul Deității și Absolutul fără de Atribute. *Relația* primordială este tensiunea dintre ele. Această tensiune a divinității, inițiată de Tată este perfect rezolvată de Absolutul Universal și eternizată în calitate de Absolut Universal.

0:4.6 (7.4) Din punctul de vedere al timpului și spațiului, realitatea mai este divizibilă și ca:

0:4.7 (7.5) 1. *Actuală și potențială*. Realități existente în plenitudinea expresiei lor în contrast cu cele care comportă o capacitate de creștere nede dezvoltată. Fiul Etern este o actualitate spirituală absolută; ființa umană muritoare este în mare măsură un potențial spiritual nerealizat.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolută și subabsolută*. Realitățile absolute sunt existențe de eternitate. Realitățile subabsolute sunt proiectate pe două nivele: Absonite - realități care sunt relative atât în raport cu timpul, cât și cu eternitatea. Finite - realități care sunt proiectate în spațiu și sunt actualizate în timp.

0:4.9 (7.7) 3. *Existențială și Experiențială*. Deitatea paradisiacă este existențială, însă Supremul și Ultimul emergente sunt experiențiale.

0:4.10 (7.8) 4. *Personală și Impersonală*. Expansiunea Deității, expresia personalității și evoluția universului sunt condiționate pentru totdeauna de actul liberului-arbitru al Tatălui, care a separat, pentru totdeauna, pe de o parte semnificațiile și valorile mental-spiritual-personale de actualitate și de potențialitate care converg în Fiul Etern și, pe de alta, lucrurile care sunt centrate în Insula eternă a Paradisului și care îi sunt inerente.

0:4.11 (7.9) PARADISUL este un termen care include Absoluturile focale personale și nepersonale ale tuturor fazelor realității universului. Bine determinat, Paradisul poate desemna toate formele realității, ale Deității, ale divinității, ale personalității și ale energiei - spirituală, mentală sau materială. Toate se împărtășesc din Paradis ca loc de origine, de funcțiune și destin în ceea ce privește valorile, înțelesurile și existența faptică.

0:4.12 (7.10) *Insula Paradisului*- Paradisul, fără nici o altă însușire, este Absolutul controlului material-gravitațional al Primei Surse-Centru. Paradisul este lipsit de mișcare și este singurul lucru staționar din universul universurilor. Insula Paradisului are o amplasare în univers, însă nu are o poziție în spațiu. Această Insulă eternă este sursa efectivă a universurilor fizice - trecute, prezente și viitoare. Insula nucleară de Lumină provine din Deitate, însă nu se poate spune că ea este Deitate. Creațiile materiale nu sunt nici o parte a Deității; ele sunt o consecință a acesteia.

0:4.13 (7.11) Paradisul nu este un creator; este un controlor unic al unor numeroase activități ale universului, mai mult ceva care controlează decât care reacționează. De la un capăt la altul al

universurilor materiale, Paradisul influențează reacțiile și conduita tuturor ființelor care au de-a face cu forța, energia și puterea, însă Paradisul în sine este unic, exclusiv și izolat în universuri. Paradisul nu reprezintă nimic, și nimic nu reprezintă Paradisul. El nu este o forță, dar nici o prezență; este *Paradisul*, și atât.

V. Realități de personalitate

0:5.1 (8.1) Personalitatea este un nivel al realității deificate și se întinde de la nivelul muritor și median de activare mentală superioară a adorației și înțelepciunii; ea trece prin nivelele morontial și spiritual, și ajunge până la statutul de finalitate al personalității. Aceasta este ascensiunea evolutivă a personalității muritorilor și a personalității creaturilor de acest tip, însă universul mai comportă numeroase alte ordine de personalități.

0:5.2 (8.2) Realitatea este supusă expansiunii universale, iar personalitatea unei diversificări infinite, și ambele sunt capabile de o coordonare aproape nelimitată cu Deitatea și de o stabilitate eternă. În timp ce câmpul metamorfic al realității nonpersonale este strict limitat, nu știm să existe nici o limită pentru evoluția progresivă a realităților personalității.

0:5.3 (8.3) Pe nivelele experiențiale atinse, toate ordinele sau valorile personalității sunt asociabile și chiar co-creatoare. Chiar Dumnezeu și ființa umană pot coexista într-o personalitate unificată, așa cum e demonstrat atât de deplin în statutul actual al lui Cristos Mihail - Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

0:5.4 (8.4) Toate ordinele și fazele subinfinite ale personalității sunt accesibile asocierii și sunt potențial co-creatoare. Pre-personalul, personalul și supra-personalul sunt toate legate laolaltă printr-un potențial reciproc de realizare coordonată, de împlinire progresivă și de capacitate co-creatoare. Impersonalul nu se transmută însă niciodată direct în personal. Personalitatea nu este niciodată spontană; ea este darul Părintelui din Paradis. Personalitatea este supraimpusă energiei și nu este asociată decât cu sisteme energetice vii; identitatea poate fi asociată cu arhetipuri de energie nevii.

0:5.5 (8.5) Tatăl Universal este secretul realității personalității și al destinului personalității. Fiul Etern este personalitatea absolută, secretul energiei spirituale, al spiritelor morontiale și al spiritelor devenite perfecte. Autorul Comun este personalitatea minții-spirit, sursa inteligenței, a rațiunii și a minții universale. Insula Paradisului este însă nepersonală și extraspirituală, fiind esența trupului universal, sursa și centrul materiei fizice și maestrul arhetip absolut al realității materiale universale.

0:5.6 (8.6) Aceste calități ale realității universale sunt manifeste în experiența umană urantiană pe următoarele nivele:

0:5.7 (8.7) 1. *Corpul*. Organismul material sau fizic al omului. Mecanismul electrochimic viu de natură și origine animală.

0:5.8 (8.8) 2. *Mintea*. Mecanismul care gândește, percepe și simte al organismului uman. Totalitatea experienței conștiente și inconștiente. Inteligența asociată vieții emoționale ridicându-se la nivelul spiritului prin adorare și înțelepciune.

0:5.9 (8.9) 3. *Spiritul*. Spiritul divin care sălășuiește în mintea omului - Ajustorul Gândirii. Acest spirit nemuritor este pre-personal - nu este o personalitate, cu toate că este destinat să devină o parte a personalității creaturii muritoare care va supraviețui.

0:5.10 (8.10) 4. *Sufletul*. Sufletul omului este o dobândire experiențială. În măsura în care o creatură muritoare alege să „facă voia Tatălui care este în ceruri,” spiritul care locuiește în ea devine părintele unei *noi realități* în experiența umană.. Mintea muritoare și materială este mama acestei realități emergente. Substanța acestei noi realități nu este nici materială, nici spirituală - ea este *morontială*. Acesta este sufletul emergent și nemuritor destinat să supraviețuiască morții fizice și să înceapă ascensiunea Paradisului.

0:5.11 (9.1) *Personalitatea*. Personalitatea omului muritor nu este nici corp, nici minte, nici spirit; ea nu este nici sufletul. Personalitatea este singura realitate invariantă în experiența mereu schimbătoare a unei creaturi; iar ea unifică toți ceilalți factori asociați ai individualității. Personalitatea este darul unic conferit de Tatăl Universal energiilor vii și asociate materiei, minții și spiritului, și care supraviețuiește odată cu supraviețuirea sufletului morontial.

0:5.12 (9.2) *Morontia* este un termen desemnând un vast nivel intermediar dintre material și spiritual. Ea poate desemna realități personale sau impersonale, energii vii sau nevii. Urzeala țesăturii morontiei este spirituală; băătura ei este materială.

VI. Energie și arhetip

0:6.1 (9.3) Numim personale toate lucrurile care reacționează la circuitul personalității Tatălui. Numim spirit tot ceea ce reacționează la circuitul spiritual al Fiului. Și la tot ceea ce răspunde la circuitul mental al Autorului Comun îi spunem minte, mintea ca atribut al Spiritului Infinit, mintea în toate fazele sale. Numim materie - energia-materie în toate stările ei metamorfice - tot ceea ce răspunde la circuitul gravitației materiale centrat în Paradisul de jos.

0:6.2 (9.4) ENERGIE este folosit ca termen global aplicat tărmurilor spiritual, mental și material. Cuvântul *forță* este folosit în general de aceeași manieră. *Putere* este în general limitat la desemnarea nivelului electronic al materiei, materia marelui univers care răspunde la gravitația liniară. Putere este folosit și pentru a desemna suveranitatea. Nu putem să ne conformăm definițiilor general acceptate de voi pentru forță, energie și putere. Limbajul vostru este atât de sărac încât trebuie să conferim acestor termeni semnificații multiple.

0:6.3 (9.5) *Energie fizică* este un termen desemnând toate fazele și formele de mișcare, de acțiune și de potențial a fenomenelor .

0:6.4 (9.6) Discutând manifestările energiei fizice, folosim în general termenii forță cosmică, energie emergentă și putere a Universului. Ei sunt adesea folosiți după cum urmează :

0:6.5 (9.7) 1. *Forța cosmică* îmbrățișează toate energiile ce provin din Absolutul fără de Atribute, însă nereacționând încă la gravitația Paradisului.

0:6.6 (9.8) 2. *Energia emergentă* îmbrățișează energiile ce reacționează la gravitația Paradisului, însă care nu reacționează încă

la gravitația locală sau liniară. Este nivelul pre-electronic al energiei-materie.

0:6.7 (9.9) 3. *Puterea universului* include toate formele de energie care, cu toate că răspund la gravitația Paradisului, sunt sensibile în mod direct la gravitația liniară. Acesta este nivelul electronic al energiei-materie și al tuturor evoluțiilor sale subsecvente.

0:6.8 (9.10) *Mintea* este un fenomen implicând prezența și activitatea unui *instrument viu*, adăugat la sisteme de energie variată, și acest fapt este adevărat la toate nivele de inteligență. În personalitate, mintea intervine între spirit și materie. Prin urmare, universul este iluminat de trei tipuri de lumină: lumina materială, intuiția intelectuală și luminozitatea spiritului.

0:6.9 (10.1) *Lumina*- Luminozitatea spiritului - este un simbol verbal, o figură de stil, care implică manifestarea personalității caracteristice a ființelor spirituale de diverse ordine. Această emanație luminoasă nu se raportează în niciun fel la intuiția intelectuală, nici la manifestările luminii fizice.

0:6.10 (10.2) UN ARHETIP poate să se găsească proiectat sub un aspect material, spiritual sau mental, sau ca o combinație a acestor energii. El poate impregna personalitățile, identitățile, entitățile sau materia nevie. Însă un arhetip este un arhetip și rămâne un arhetip. Numai *copiile* după el sunt multiplicare.

0:6.11 (10.3) Un arhetip poate configura energia, însă nu o controlează. Gravitația este singurul control al energiei-materie. Nici spațiul, nici arhetipul nu reacționează la gravitație, însă nu există

relație între spațiu și arhetip. Spațiul nu este nici arhetip, nici arhetip potențial. Arhetipul este o configurație a realității care și-a plătit deja întreaga sa datorie față de gravitație. *Realitatea* unui arhetip constă în energiile sale, în mintea sa, în spiritul său sau în componentele sale materiale.

0:6.12 (10.4) În contrast cu aspectul *totalului*, arhetipul revelează aspectul *individual* al energiei și al personalității. Formele personalității sau ale identității sunt arhetipuri rezultând din energie (fizică, spirituală sau mentală), însă nu sunt inerente acesteia. Această calitate a energiei sau a personalității, în virtutea căreia este făcut să apară arhetipul, îi poate fi atribuită lui Dumnezeu - Deității - înzestrării cu forță din Paradisului, coexistenței personalității și a puterii.

0:6.13 (10.5) Un arhetip este un model principal, după care se fac copii. Paradisul Etern este absolutul arhetipurilor. Fiul Etern este arhetipul personalității. Părintele Universal este sursa ancestrală directă a amândurora. Însă Paradisul nu conferă arhetip iar Fiul nu poate conferi personalitatea.

VII. Ființa supremă

0:7.1 (10.6) Mecanismul Deității al maestrului univers este dublu în ceea ce privește relațiile de eternitate. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul sunt eterni - sunt ființe existențiale - în timp ce Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul, Dumnezeu Absolutul sunt personalități ale Deității *în curs de actualizare*. Ele sunt dintr-o

epocă posterioară Havonei în sferile spațio-timpului și în cele ale spațio-timpului trascense ale maestrului univers în expansiune evolutivă. Aceste personalități ale Deității care se actualizează sunt viitoruri eterne din momentul în care, și în măsura în care, ele personalizează puterea în universurile crescătoare, prin tehnica actualizării experiențiale a potențialelor creative-asociative ale Deităților eterne ale Paradisului.

0:7.2 (10.7) Deitatea este așadar duală în prezența sa:

0:7.3 (10.8) 1. *Existențială*- Ființe de existență eternă, trecută, prezentă și viitoare.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiențială*- Ființe actualizându-se în prezentul posthavonian, însă a căror existență va fi fără sfârșit pe parcursul întregii eternități viitoare.

0:7.5 (10.10) Tatăl, Fiul și Spiritul sunt existențiali - existențiali în actualitate (chiar dacă toate potențialele sunt presupuse experiențiale). Supremul și Ultimul sunt în întregime experiențiali. Absolutul Deității este experiențial în actualizare, însă existențial în potențialitate. Esența Deității este eternă, însă doar cele trei persoane originare ale Deității sunt eterne în mod categoric. Toate celelalte personalități ale Deității au o origine, însă destinul lor este etern.

0:7.6 (10.11) După ce a împlinit expresia Deității existențiale de sine în Fiu și în Spirit, Tatăl împlinește acum expresia experiențială pe nivele de Deitate până acum impersonale și relevate ca Dumnezeu Supremul, ca Dumnezeu Ultimul și ca Dumnezeu Absolutul. Însă aceste Deități experiențiale nu sunt în întregime existente în prezent; ele sunt în plin proces de actualizare.

0:7.7 (11.1) *Dumnezeu Supremul* din Havona este reflectarea spiritului personal al Deității trinitare din Paradis. Acum, această relație asociativă a Deității efectuează o expansiune exterioară creatoare în Dumnezeu Septuplul și se sintetizează în marele univers în puterea experiențială a Atotputernicului Suprem. Deitatea Paradisului, existențială în calitate de trei persoane, evoluează astfel experiențial în două faze de Supremație, pe când cele două faze unifică personalitatea și puterea într-un singur Domn, Ființa Supremă.

0:7.8 (11.2) Tatăl Universal împlinește eliberarea sa voluntară de legăturile infinității și de lanțurile eternității prin tehnica trinitizării, personalizarea ca treime a Deității. Chiar și acum, Ființa Supremă evoluează ca unificare a personalității subeterne a septuplei manifestări a Deității în segmentele de spațio-timp ale marelui univers.

0:7.9 (11.3) *Ființa Supremă* nu este un creator direct, cu excepția faptului că ea este tatăl Majestonului, însă este coordonatorul-sintetizator din universul tuturor activităților Creator-creatură. Ființa Supremă, actualizându-se acum în universurile evolutive, este Deitatea care corelează și sintetizează divinitatea spațio-timpului, Deitatea trinitară a Paradisului în asociere experiențială cu Creatorii Supremi ai timpului și ai spațiului. Când va fi devenit actualizată, această Deitate evolutivă va constitui fuziunea eternă a finitului și infinitului - uniunea perpetuă și indisolubilă a puterii experiențiale și a personalității spiritului.

0:7.10 (11.4) Orice realitate finită a spațio-timpului, aflată sub impulsul director al Ființei Supreme este angajată într-o mobilizare mereu ascendentă și o unificare pe cale de perfecționare (sinteză

personalitate-putere) a tuturor fazelor și valorilor realității finite, în asociere cu diferite faze ale realității Paradisului, având scopul subsecvent de a se lansa în încercarea de a atinge nivelurile absonite de împlinire a supracreaturilor.

VIII. Dumnezeu septuplul

0:8.1 (11.5) Pentru a compensa caracterul finit al statutului creaturilor și pentru a atenua limitările lor de concept, Părintele Universal a stabilit pentru creaturile evolutive o apropiere septuplă de Divinitate:

- 0:8.2 (11.6) 1. Fiii Creatori ai Paradisului.
- 0:8.3 (11.7) 2. Stegarii Timpurilor.
- 0:8.4 (11.8) 3. Cele Șapte Spirite Maestru.
- 0:8.5 (11.9) 4. Ființa Supremă.
- 0:8.6 (11.10) 5. Dumnezeu Spiritul.
- 0:8.7 (11.11) 6. Dumnezeu Fiul.
- 0:8.8 (11.12) 7. Dumnezeu Tatăl.

0:8.9 (11.13) Această personalizare septuplă a Deității în timp și spațiu și pentru cele șapte suprauniversuri, face ființa muritoare capabilă să atingă prezența lui Dumnezeu, care este spirit. Această Deitate septuplă, personalizând uneori puterea pentru creaturile spațio-timpului în Ființa Supremă, este Deitatea funcțională a creaturilor muritoare evolutive ale carierei de ascensiune a Paradisului. O astfel de carieră de descoperire experiențială a realizării lui Dumnezeu începe prin recunoașterea divinității Fiului

Creator al universului local, se înalță cu ajutorul Stegarilor Timpurilor ai suprauniversului și prin intermediul persoanei unuia din cele Șapte Spirite mergând până la realizarea descoperirii și a recunoașterii personalității divine a Tatălui Universal al Paradisului.

0:8.10 (12.1) Marele univers este tărâmul triplu al Deității Trinității Supremației, al Dumnezeului Septuplu și al Ființei Supreme.

Dumnezeu Supremul este potențial în Trinitatea Paradisului din care își extrage personalitatea și atributele sale spirituale. Însă, în prezent, el se actualizează în Fiii Creatori, Stegarii Timpurilor și Spiritele Maestru, din care el derivă puterea sa de Atotputernic asupra suprauniversurilor timpului și spațiului. Această manifestare de putere a Dumnezeului imediat al creaturilor evolutive se dezvoltă de fapt în spațio-timp, împreună cu ele și într-o manieră concomitentă.

Atotputernicul Suprem evoluând la nivelul valorii activităților nepersonale și persoana spirituală a Dumnezeului Suprem *sunt o singură realitate*- Ființa Supremă.

0:8.11 (12.2) În asocierea Deității Dumnezeului Septuplu, Fiii Creatori asigură mecanismul prin care muritorul devine nemuritor și finitul atinge îmbrățișarea infinitului. Ființa Supremă oferă tehnica pentru mobilizarea personalității-putere, sinteza divină a *tuturor* acestor multiple operațiuni, dând astfel posibilitate finitului să atingă absonitul, și prin alte actualizări viitoare posibile, să încerce să atingă Ultimul. Fiii Creatori și Divinii lor Slujitori asociați participă la această mobilizare supremă, însă Stegarii Timpurilor și Cele Șapte Spirite Maestru sunt probabil instalați veșnic ca administratori permanenți în marele univers.

0:8.12 (12.3) Funcțiunea Dumnezeului Septuplu datează de la organizarea celor șapte suprauniversuri și se va extinde probabil în funcție de evoluția viitoare a creațiilor spațiului exterior. Organizarea acestor universuri viitoare ale nivelelor de spațiu primar, secundar, terțiar și cuaternar de evoluție progresivă va asista neîndoielnic la inaugurarea unei abordări transcendente și absonite a Deității.

IX. Dumnezeu ultimul

0:9.1 (12.4) Așa cum Ființa Supremă evoluează progresiv, plecând de la înzestrarea antecedentă a divinității inerente potențialului de energie și de personalitate al marelui univers care îl înglobează, tot astfel Dumnezeu Ultimul iese la iveală din potențialele de divinitate care se află în domeniile spațio-timpului transcens ale universului maestru. Actualizarea Deității Ultime marchează unificarea absonită a primei Trinități experiențiale și indică expansiunea Deității pe cale de unificare pe al doilea nivel de autorealizare creativă. Aceasta constituie echivalentul în personalitate-putere al actualizării Deității experiențiale a universului corespunzând realităților absonite paradisiace pe nivele în curs de exteriorizare a valorilor spațio-timpului transcens. Completarea unei astfel de dezvoltări experiențiale are drept scop stabilirea unui destin ultim de slujire pentru toate creaturilor spațio-timpului care au atins nivele absonite prin realizarea desăvârșită a Ființei Supreme și prin mijlocirea Dumnezeului Septuplu.

0:9.2 (12.5) *Dumnezeu Ultimul* desemnează Deitatea personală ce funcționează pe nivelele de divinitate ale absonitului și pe sferele supra-timpului și ale spațiului transcens al universului. Ultimul este o exteriorizare supersupremă a Deității. Supremul este unificarea Trinității Paradisului înțeleasă de ființele finite. Ultimul este unificarea Trinității înțeleasă de ființele absonite.

0:9.3 (13.1) Prin mecanismul Deității evolutive, Tatăl Universal este de fapt angajat în *acțiunea* formidabilă și uluitoare a focalizării personalității și a mobilizării puterii valorilor realității divine a finitului, a absonitului și chiar și a absolutului, pe nivele lor de semnificație universală respective.

0:9.4 (13.2) Primele trei Deități din Paradis ale eternului trecut - Tatăl Universal, Fiul Etern, Spiritul Infinit - trebuie, în viitorul etern, să primească o completare la personalitate prin actualizarea experiențială a Deităților evolutive asociate - Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și poate Dumnezeu Absolutul.

0:9.5 (13.3) Dumnezeu Supremul și Dumnezeu Ultimul, dezvoltându-se acum în universurile experiențiale, nu sunt existențiali - ei nu sunt eterni în trecut, ci eterni numai în viitor, eterni condiționați spațio-temporal și condiționați transcendental. Ei sunt Deități cu înzestrare supremă, ultimă și poate suprem-ultimă, însă au cunoscut origini istorice în univers. Ei nu vor avea niciodată un sfârșit, însă personalitatea lor a avut un început. Ei sunt, într-adevăr, actualizări de potențiale eterne și infinite ale Deității, însă nu sunt ei înșiși nici eterni în mod categoric, nici infiniți.

X. Dumnezeu absolutul

0:10.1 (13.4) Realitatea eternă a *Absolutului Deității* posedă numeroase caracteristici care nu pot fi pe deplin explicate minții finite din spațio-timp. Însă actualizarea *Dumnezeului Absolut* ar fi consecința unificării celei de-a doua Trinități experiențiale, Trinitatea Absolută. Aceasta ar constitui realizarea experiențială a Divinității Absolute, unificarea semnificațiilor absolute pe nivele absolute. Însă nu suntem siguri că sunt înglobate toate valorile absolute, deoarece nu am fost niciodată înștiințați că Absolutul Calificat ar fi echivalentul Infinitului. Destinele supra-ultime sunt implicate în semnificațiile absolute și în spiritualitatea infinită, iar fără împlinirea ambelor realități, nu putem stabili valori absolute.

0:10.2 (13.5) Dumnezeu Absolutul este țelul realizării și al împlinirii tuturor ființelor superabsonite. Însă potențialul de putere și de personalitate al Absolutului Deității transcende conceptul nostru și ezităm să discutăm despre aceste realități care sunt atât de departe de actualizarea experiențială.

XI. Cele trei absoluturi

0:11.1 (13.6) Când gândirea conjugată a Părintelui Universal și a Fiului Etern, funcționând în Dumnezeu Acțiunii, a stabilit creația universului central și divin, Tatăl a urmat exprimarea gândirii sale în cuvântul Fiului său și în actul Executantului lor Comun, diferențiind

prezența sa din Havona de potențialele infinității. Iar aceste potențiale ale infinității nerevelate rămân ascunse în spațiul din Absolutul fără de Atribute și înfășurate prin putere divină în Absolutul Deității, în timp ce acestea două din urmă devin una în funcționarea Absolutului Universal, unitatea-infinitate nerevelată a Tatălui Paradisului.

0:11.2 (13.7) Atât putința forței cosmice, cât și putința forței spiritului sunt pe cale de revelare-realizare progresivă, pe măsură ce întreaga realitate este îmbogățită prin creștere experiențială și prin corelarea experiențialului cu existențialul de către Absolutul Universal. În virtutea prezenței precumpănitoare a Absolutului Universal, Prima Sursă Centru realizează o extindere a puterii experiențiale, se bucură de identificarea cu creaturile sale evolutive și dobândește expansiunea Deității experiențiale pe nivelele Supremației, al Ultimității și al Absolutului.

0:11.3 (14.1) Când nu este posibil să se distingă pe deplin Absolutul Deității de Absolutul fără de Atribute, se presupune atunci funcțiunea lor combinată sau prezența lor coordonată și asta se va numi acțiune a Absolutului Universal.

0:11.4 (14.2) 1. *Absolutul Deității* pare a fi atotputernicul activator, în timp ce Absolutul fără de Atribute pare a fi mecanicul pe deplin eficient al universului universurilor, și chiar al altor nenumărate universuri suprem unificate și definitiv coordonate, create, în curs de creare sau care rămân încă de creat.

0:11.5 (14.3) Absolutul Deității nu poate reacționa într-o manieră subabsolută la nici o situație din univers, sau cel puțin nu o face. În toate împrejurările, acest Absolut pare întotdeauna să răspundă în

termeni implicând bunăstarea lucrurilor și a ființelor întregii creații, nu numai în starea sa prezentă de existență, ci și în vederea posibilităților infinite ale întregii eternități viitoare.

0:11.6 (14.4) Absolutul Deității este acel potențial care a fost separat de realitatea totală și infinită prin libera alegere a Părintelui Universal și în care toate au loc activitățile de divinitate - existențiale și experiențiale. Acesta este Absolutul *Calificat*, în contrast cu Absolutul *Necalificat*. Însă Absolutul Universal se supraadaugă ambelor în sfera întregului potențial absolut.

0:11.7 (14.5) 2. Absolutul *Necalificat* este nepersonal, extradivin și nedeificat. Absolutul Necalificat este deci lipsit de personalitate, de divinitate și de orice prerogative de creator. Nici un fapt sau adevăr, nici o experiență sau revelație, nici o filozofie sau absonitate nu sunt capabile să pătrundă natura și caracterul acestui Absolut fără atribute din univers.

0:11.8 (14.6) Să precizăm cu claritate că Absolutul Necalificat este *o realitate pozitivă* impregnând marele univers, care se extinde după cât se pare, cu o prezență spațială egală, peste, în și în afara activităților forței și a evoluțiilor premateriale ale vertiginoaselor întinderi de spațiu situate dincolo de cele șapte universuri. Absolutul Necalificat nu este un simplu negativism conceput de filozofie și întemeiat pe sofisme metafizice ipotetice referitoare la caracterul universal, dominant și primar al necondiționatului și al necalificatului. Absolutul Necalificat este un supracontrol pozitiv al universului în infinitate. Acest supracontrol este nelimitat în forța de spațiu, însă este net condiționat de prezența vieții, a minții, a spiritului și a

personalității. Mai mult, el este condiționat de reacțiile de voință și de ordinele provenite de la Trinitatea Paradisului.

0:11.9 (14.7) Noi suntem convinși că Absolutul fără de Atribute nu este o influență nediferențiată ce impregnează totul, comparabilă fie cu concepțiile panteiste ale metafizicii, fie cu ipoteza științifică mai veche a eterului. Absolutul fără de Atribute este nelimitat în forță și condiționat de Deitate, însă noi nu percepem pe deplin relația acestui absolut cu realitățile spiritului din universuri.

0:11.10 (14.8) 3. *Absolutul Universal*, așa cum deducem noi în mod logic, era inevitabil în actul de liber arbitru absolut al Tatălui Universal atunci când a diferențiat realitățile universului în valori deificate și valori nedeificate - personalizabile și nepersonalizabile. Absolutul Universal este fenomenul de Deitate indicând că tensiunea creată prin actul de liber arbitru, care diferențiază astfel realitatea universului, este soluționată. El funcționează în calitate de coordonator asociativ al totalului general al potențialităților existențiale.

0:11.11 (15.1) Prezența-tensiune a Absolutului Universal semnifică ajustarea diferențialului între realitatea deității și realitatea nedeificată. Acest diferențial este inerent separării între dinamica divinității dispunând de liber arbitru, pe de o parte, și statica infinității necalificate, pe de alta.

0:11.12 (15.2) Amintiți-vă întotdeauna: infinitatea potențială este absolută și inseparabilă de eternitate. Infinitatea actuală în timp nu poate niciodată fi decât parțială și trebuie deci să fie neabsolută. Infinitatea de personalitate actuală nu poate nici ea să fie absolută,

decât în Deitatea fără de attribute. Și diferențialul de potențial de infinitate dintre Absolutul Necalificat și Absolutul Deității este ceea ce face ca Absolutul Universal să fie etern. Acest lucru face cosmic posibil să avem universuri materiale în spațiu și spiritualmente posibil să avem personalități finite în timp.

0:11.13 (15.3) În cosmos, finitul nu poate coexista cu Infinitul decât ca urmare a prezenței asociative a Absolutului Universal care echilibrează cu atâta desăvârșire tensiunile dintre timp și eternitate, dintre finit și infinit, dintre potențialul realității și actualitatea realității, dintre Paradis și spațiu, dintre om și Dumnezeu. În mod asociativ, Absolutul Universal constituie identificarea zonei de realitate evolutivă progresivă care există în universurile spațio-timpului și în cele transcendente spațio-timpului în care se manifestă Deitatea subinfinită.

0:11.14 (15.4) Absolutul Universal este potențialul Deității statice-dinamice realizabilă funcțional pe nivelele de timp-eternitate sub forma valorilor finite-absolute susceptibile de o abordare experiențială-existențială. Acest aspect de neînțeles al Deității poate fi static, potențial și asociativ, însă din punct de vedere experiențial el nu este nici creativ, nici evolutiv în ceea ce privește personalitățile inteligente funcționând acum în universul univers.

0:11.15 (15.5) *Absolutul.* Cele două Absoluturi - cu și fără attribute - deși par a funcționa într-o manieră atât de divergentă, când sunt observate de creaturi mentale, sunt perfect și divin unificate în și prin Absolutul Universal. În ultimă analiză și în înțelegere finală, cele trei nu sunt decât un singur Absolut. Pe nivelele subinfinite, ele sunt diferențiate în mod funcțional, dar, în infinitate, ele sunt UNUL.

0:11.16 (15.6) Noi nu folosim niciodată termenul „Absolut” ca o negație a indiferent ce, nici ca un refuz al vreunui lucru. Noi nu considerăm Absolutul Universal nici ca pe ceva determinându-se pe sine, vreun soi de Deitate panteistă și impersonală. În tot ceea ce ține de personalitatea din univers, Absolutul este strict limitat de Trinitate și dominat de Deitate.

XII. Trinitățile

0:12.1 (15.7) Trinitatea originală și eternă a Paradisului este existențială și era inevitabilă. Această Trinitate fără început era inerentă faptului că voința fără limită a Tatălui a diferențiat personalul de nepersonal. Ea a devenit faptică atunci când voința sa personală a coordonat aceste realități duale prin intermediul facultății mentale. Trinitățile posterioare Havonei sunt experiențiale. Ele sunt inerente în creația a două nivele subabsolute și evolutive de manifestare de personalitate-putere din universul maestru.

0:12.2 (15.8) *Trinitatea Paradisului*- uniunea eternă în Deitate a Tatălui Universal, a Fiului Etern și a Spiritului Infinit - este existențială în actualitate, însă toate potențialele sunt experiențiale. De aceea, această Trinitate constituie singura realitate a Deității îmbrățișând infinitatea, și tot de aceea se produc fenomenele universale ale actualizării Dumnezeuului cel Suprem, a Dumnezeuului cel Ultim și a Dumnezeuului cel Absolut.

0:12.3 (15.9) Prima și a doua Trinitate experiențială, Trinitățile Posthavoniene, nu pot fi infinite, deoarece ele îmbrățișează *Deități derivate*, Deități dezvoltate prin actualizarea experiențială a realităților create sau exteriorizate de către Trinitatea existențială a Paradisului. Infinitatea divinității este în permanență îmbogățită, dacă nu lărgită, de caracterul finit și absonit al experienței creaturii și a Creatorului.

0:12.4 (16.1) Trinitățile sunt adevăruri de relații și de fapte de manifestare coordonată a Deității. Funcțiunile Trinității înglobează realitățile Deității, iar realitățile Deității încearcă întotdeauna să se realizeze și să se manifeste în personalizare. Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și chiar Dumnezeu Absolutul sunt deci inevitabilități divine. Aceste trei Deități experiențiale erau potențiale în Trinitatea existențială, Trinitatea Paradisului. Însă emergența lor în univers ca personalități de putere depinde, pe de o parte, de propria lor funcționare experiențială în universul de putere și de personalitate și, pe de altă parte, de împlinirile experiențiale ale Creatorilor și ale Trinităților posterioare Havonei.

0:12.5 (16.2) Cele două Trinități Posthavoniene, Trinitățile experiențiale ale Celui Ultim și ale Celui Absolut nu sunt încă pe deplin manifestate. Ele sunt în curs de realizare în univers. Aceste asocieri de Deități pot fi descrise după cum urmează:

0:12.6 (16.3) 1. *Trinitatea Ultimă*, care evoluează în prezent, va fi în cele din urmă compusă din Ființa Supremă, din Personalitățile Creatoare Supreme, și din Arhitecții absoniți ai Maestrului Univers acești unici planificatori ai universului care nu sunt nici creatori, nici creaturi. În cele din urmă și în mod inevitabil, Dumnezeu cel Ultim va

dobândi, ca o consecință, la nivelul Deității, puterea și personalitatea unificării acestei Trinități Ultime experiențiale în cadrul în expansiune, aproape nelimitat, al universului maestru.

0:12.7 (16.4) 2. *Trinitatea Absolută*- A doua trinitate experiențială - în prezent în curs de actualizare, se va constitui din Dumnezeu Supremul, din Dumnezeu Ultimul și din Consumatorul nerevelat al Destinului Universului. Această Trinitate funcționează pe cele două nivele personale și supra-personale, și chiar până la frontierele nepersonalului, iar unificarea sa în universalitate va face Deitatea Absolută experiențială.

0:12.8 (16.5) Trinitatea Ultimă se unifică în mod experiențial întregindu-se, însă ne îndoim cu adevărat că o astfel de unificare, atât de completă, ar fi posibilă pentru Trinitatea Absolută. Cu toate acestea, conceptul nostru de Trinitate eternă a Paradisului ne aduce mereu în minte faptul că trinitizarea Deității poate înfăptui ceea ce în alt chip ar fi de neînfăptuit. Noi postulăm astfel apariția, la timpul potrivit, a *Supremului- Ultim* și posibila factualizare-trinitizare a Dumnezeului Absolut.

0:12.9 (16.6) Filozofii universului postulează o *Trinitate a Trinității*, o Trinitate Infinită existențial-experiențială, însă ei sunt incapabili să aibă în vedere personalizarea sa, care ar echivala poate cu persoana Tatălui Universal la nivelul conceptual al lui EU SUNT. Însă, independent de toate acestea, Trinitatea originară a Paradisului este potențial infinită, deoarece Părintele Universal este efectiv infinit.

Mulțumiri

0:12.11 (16.8) Expunerile care urmează portretizează caracterul Tatălui Universal și natura asociațiilor săi din Paradis. Ele încearcă în același timp să descrie universul central perfect și cele șapte suprauniversuri care îl înconjoară. Formulându-le trebuie să fim călăuziți în mod constant de îndrumările conducătorilor suprauniversului; pe parcursul eforturilor noastre pentru a revela adevărul și a coordona cunoștințele esențiale, ei ne îndeamnă să dăm întâietate conceptelor umane celor mai elevate care există în domeniul subiectelor de prezentat. Noi nu putem recurge la revelația pură decât dacă conceptul de prezentat nu a fost exprimat anterior în mod adecvat de către mintea umană.

0:12.12 (17.1) Revelațiile planetare succesive ale adevărului divin înglobează în mod invariabil conceptele existente cele mai elevate ale valorilor spirituale ca pe o parte a coordonării noi și sporite a cunoștințelor planetare. Ca urmare, pentru a-l prezenta pe Dumnezeu și pe asociații săi din univers, noi am ales drept fundament al acestor capitole peste o mie de concepte umane reprezentând cunoașterea planetară cea mai înaltă și cea mai evoluată a valorilor spirituale și a semnificațiilor universului. Când aceste concepte umane, luate de la muritorii din trecut și din prezent care-l cunoșteau pe Dumnezeu, vor fi inadecvate pentru a zugrăvi realitatea așa cum am primit noi ordin să o revelăm, noi le vom completa fără a ezita. În acest scop, noi ne vom inspira din propriile noastre cunoștințe superioare ale realității și ale divinității Deităților Paradisului și ale universului transcendent în care se află ele.

0:12.13 (17.2) Suntem pe deplin conștienți de dificultățile sarcinii noastre. Recunoaștem că este imposibil să traducem în întregime limbajul conceptelor divinității și eternității în simbolurile din limbajul conceptelor limitate ale minții muritorilor. Însă știm că un fragment al lui Dumnezeu locuiește în mintea umană și că Spiritul Adevărului sălășluiește în sufletul uman. Mai mult, știm că aceste forțe spirituale conlucrează pentru a-l face pe omul material capabil să sesizeze realitățile valorilor spirituale și să înțeleagă filozofia semnificațiilor universului. Însă, cu și mai multă certitudine, știm că aceste spirite ale Prezenței Divine pot ajuta omul să își însușească spiritual orice adevăr care ar contribui la intensificarea realității mereu în progresie a experienței religioase personale - conștiința de Dumnezeu.

0:12.14 (17.3) [Redactat de un Consilier Divin din Orvonton, Șef al Corpului Personalităților Suprauniversale însărcinate să formuleze pe Urantia adevărul privitor la Deitățile Paradisului și la universul universurilor.]

Cartea Urantia

<< [Introducere](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 1](#) >>

Partea I

Universul Central și Suprauniversurile

Sponsorizat de un Corp din Uversa de Personalități ale
Superuniversului acționînd prin autoritatea Celor Vechi de Zile din
Orvonton.

Cartea Urantia

<< [Partea I](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 2](#) >>

Capitolul 1

Tatăl Universal

1:0.1 (21.1) TATĂL Universal este Dumnezeuul întregii creații, Prima Sursă-Centru a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor. Gândiți-vă mai întâi la Dumnezeu ca la un creator, apoi ca la un controlor, și în cele din urmă ca la un susținător infinit. Adevărul despre Tatăl Universal a început să fie înțeles de către omenire atunci când profetul a spus: „Tu, Dumnezeule, ești singur, nu mai există nimeni în afară de tine. Tu ai creat cerurile și cerurile cerurilor cu toate oștirile lor. Tu le păstrezi și tu le controlezi. Prin Fiii lui Dumnezeu au fost făcute universurile. Creatorul se acoperă cu lumină ca de un veșmânt și întinde cerurile ca pe o perdea.” Numai conceptul de Tatăl Universal - un singur Dumnezeu în locul a mai mulți zei - a permis

ființei umane muritoare să înțeleagă Tatăl în calitate de creator divin și de controlor infinit.

1:0.2 (21.2) Miriadele de sisteme planetare au fost toate făcute pentru a fi în cele din urmă locuite de numeroase tipuri diferite de creaturi inteligente, de ființe care pot să-l cunoască pe Dumnezeu, să primească afecțiunea sa divină și să-l iubească pe Dumnezeu la rândul lor. Universul universurilor este opera lui Dumnezeu și locul de reședință a feluritelor sale creaturi. „Dumnezeu a creat cerurile și a format pământul. El a stabilit universul și nu a creat această lume în van, el a format-o pentru a fi locuită.”

1:0.3 (21.3) Toate lumile iluminate îl recunosc și îl adoră pe Tatăl Universal, autorul etern și susținătorul infinit al întregii creații. În nenumăratele universuri, creaturile înzestrate cu voință au întreprins lunga călătorie către Paradis, lupta fascinantă a aventurii eterne pentru a ajunge la Dumnezeu Tatăl. Țelul transcendent al copiilor timpului este de a găsi Dumnezeul etern, de a înțelege natura divină, de a-l recunoaște pe Tatăl Universal. Creaturile care îl cunosc pe Dumnezeu nu au decât o singură ambiție supremă, o singură dorință arzătoare, aceea de a deveni, în propriile lor sfere, așa cum este el în desăvârșirea sa paradisiacă de personalitate și în sfera sa universală de justă supremație. De la Tatăl Universal care locuiește în eternitate a venit porunca supremă: „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit.” Plini de iubire și de compasiune, mesagerii Paradisului au purtat acest îndemn divin de-a lungul vremurilor și a universurilor, chiar și până la creaturi de origine animală umile ca rasele umane de pe Urantia.

1:0.4 (22.1) Această dispoziție magnifică și universală de a se lupta să atingă perfecțiunea divinității este prima datorie, și ar trebui să fie cea mai înaltă ambiție, a tuturor creaturilor care se străduiesc în cadrul creației Dumnezeu perfecțiunii. Această posibilitate de a atinge desăvârșirea divină este destinul final și cert al întregului progres etern spiritual al omului.

1:0.5 (22.2) Muritorii de pe Urantia pot prea puțin spera să fie perfecți în sensul infinit, însă le este pe deplin posibil ființelor umane, așa cum se pornesc ele la drum pe această planetă, să atingă țelul celest și divin pe care Dumnezeu infinit l-a fixat pentru muritori; și, atunci când vor fi îndeplinit acest destin, ei vor fi, în ceea ce privește realizarea sinelui și împlinirea mentală, la fel de compleți în sfera lor de perfecțiune divină ca Dumnezeu însuși în sfera sa de eternitate și de infinitate. O astfel de perfecțiune nu poate fi universală în sensul material, nici nelimitată în înțelegere intelectuală, nici finală în experiență spirituală, însă ea este finală și completă sub toate aspectele finite referitoare la divinitatea voinței, la perfecțiunea motivației personalității, și conștiința lui Dumnezeu.

1:0.6 (22.3) Acesta este adevăratul înțeles al poruncii divine „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit”, care face întotdeauna ființa umană muritoare să înainteze și o cheamă către interior în această lungă și fascinantă luptă pentru a atinge nivele tot mai înalte de valori spirituale și de adevărate semnificații ale universului. Această căutare sublimă a Dumnezeului universului este aventura supremă a locuitorilor tuturor lumilor timpului și spațiului.

1. Numele Tatălui

1:1.1 (22.4) Din toate numele sub care Dumnezeu Tatăl este cunoscut de-a lungul universului, cele care îl desemnează ca Prima Sursă-Centru a Universului sunt cele mai frecvente. Întâiul Tată este cunoscut sub nume variate în universuri diferite și în sectoare diferite ale unui același univers. Numele pe care creaturile i le atribuie Creatorului depind mult de conceptele pe care creaturile le au despre Creator. Prima Sursă-Centru a Universului nu s-a revelat niciodată prin numele său, ci doar prin natura sa. Dacă noi credem că suntem copiii acestui Creator, este absolut firesc să sfârșim prin a-l numi Tată. Însă acesta este un nume ales de noi înșine, care provine din recunoașterea relației noastre personale cu Prima Sursă-Centru.

1:1.2 (22.5) Tatăl Universal nu impune niciodată nici o formă de recunoaștere arbitrară, nici de adorație formală, nici de serviciu servil creaturilor universurilor înzestrate cu inteligență și voință. Trebuie ca - de la sine și în propria lor inimă - locuitorii evolutivi ai lumilor timpului și spațiului să-l recunoască, să-l iubească și să-l adore de bună voie. Creatorul refuză să exercite o constrângere asupra liberului arbitru spiritual al creaturilor sale materiale sau să le forțeze să se supună. Consacrarea iubitoare a voinței umane către îndeplinirea voinței Tatălui este cel mai prețios dar oferit de om lui Dumnezeu. De fapt, o astfel de consacrare a voinței creaturii constituie singurul dar cu adevărat valabil care poate fi făcut de om Tatălui din Paradis. În Dumnezeu, omul trăiește, se mișcă și există. Omul nu are nimic să-i dăruiască lui Dumnezeu, cu excepția acestei alegeri de a se conforma voinței Tatălui, iar deciziile astfel luate de creaturile dotate cu inteligență și voință în univers constituie realitatea adevăratei adorații,

care satisface atât de deplin natura Tatălui Creator, dominată de iubire.

1:1.3 (22.6) Odată deveniți cu adevărat conștienți de Dumnezeu, când îl veți fi descoperit cu adevărat pe Creatorul maiestuos și veți fi început experiența realizării prezenței interne a controlorului divin, atunci, în funcție de iluminarea voastră și în conformitate cu modul și metoda prin care Fiii divini îl revelează pe Dumnezeu, veți găsi un nume pentru Tatăl Universal. Acest nume va exprima într-o manieră adecvată conceptul vostru asupra Marii Surse-Centru Prime. Și iată cum, în lumi diferite și universuri variate, Creatorul este cunoscut sub diverse nume. În spiritul relațiilor, ele au aceeași semnificație, însă în cuvinte și simboluri, fiecare nume reprezintă gradul și profunzimea cu care Dumnezeu este întronat în inimile creaturilor sale dintr-un anumit tărâm.

1:1.4 (23.1) În apropiere de centrul universului universurilor, Tatăl Universal este în general cunoscut sub nume care pot fi considerate ca semnificând Prima Sursă. Mai departe, în afară, în universurile spațiului, termenii folosiți pentru a desemna Tatăl Universal semnifică de cele mai multe ori Centrul Universal. Încă și mai departe, în creația înstelată, de exemplu în lumile sediu ale universului vostru local, el este cunoscut ca Sursa-Primă Creatoare și Centrul Divin. Într-o constelație vecină, Dumnezeu este numit Tatăl Universurilor, într-o alta Sprijinul Infinit, iar către est Controlorul Divin. El a mai fost numit și Tatăl Luminilor, Darul Vieții și Unicul Atotputernic.

1:1.5 (23.2) Pe lumile în care un Fiu al Paradisului a trăit o viață de efuziune, Dumnezeu este în general cunoscut printr-un nume

indicând o relație personală, o afecțiune tandră și o devoțiune paternă. În sediul constelației voastre, referirea la Dumnezeu se face ca Tată Universal. Pe diferite planete ale sistemului vostru local de lumi locuite, el este cunoscut în mod divers ca Tată al Taților, Tată al Paradisului, Tată al Havonei și Tată al Spiritului. Cei cărora Dumnezeu le-a fost revelat prin efuziunea Fiului Paradisului sfârșesc prin a ceda apelului sentimental al relației pline de sensibilitate de asociere între creatură și Creator și-l numesc pe Dumnezeu „Tatăl nostru”.

1:1.6 (23.3) Pe o planetă de creaturi sexuate, într-o lume în care impulsunile emoționale părintești sunt inerente inimilor ființelor inteligente, cuvântul Tată devine foarte expresiv și potrivit pentru Dumnezeul etern. Pe planeta voastră, Urantia, este mai bine cunoscut și mai universal recunoscut sub numele de Dumnezeu. Numele care i s-a dat are puțină importanță. Esențialul este de a-l recunoaște și de a aspira la asemănarea cu el. Profetii voștri din vechime l-au numit pe drept cuvânt „Dumnezeul veșnic,” și au vorbit despre el ca despre cel care „locuiește în veșnicie”.

2. Realitatea lui Dumnezeu

1:2.1 (23.4) Dumnezeu este realitatea primordială în lumea spirituală. Dumnezeu este sursa adevărului în sferele mentale. Dumnezeu acoperă totul cu umbra sa de la un capăt la altul al tărmurilor materiale. Pentru toate inteligențele create, Dumnezeu este o personalitate, iar pentru universul universurilor el este Prima

Sursă-Centru a realității eterne. Dumnezeu nu se aseamnă nici cu un om, nici cu o mașină. Tatăl Prim este spirit universal, adevăr veșnic, realitate infinită și personalitate eternă.

1:2.2 (23.5) Dumnezeu etern este infinit mai mult decât realitatea idealizată sau universul personalizat. Dumnezeu nu este pur și simplu dorința supremă a omului, căutarea muritorului devenită realitate obiectivă. Dumnezeu nu este nici vreun simplu concept, potențialul de putere a dreptății. Tatăl Universal nu este nici vreun sinonim al naturii sau al legii naturale personificate. Dumnezeu este o realitate transcendentă, și nu pur și simplu conceptul uman tradițional al valorilor supreme. Dumnezeu nu este nici o focalizare psihologică de semnificații spirituale, nici „opera cea mai nobilă a omului”. Se poate ca Dumnezeu să fie unul sau toate aceste concepte în mintea oamenilor, însă el este mai mult decât acestea. El este o persoană salvatoare și un Tată iubitor pentru toți cei care se bucură de pacea spirituală pe pământ și care doresc cu ardoare să facă experiența supraviețuirii personalității cu prilejul morții.

1:2.3 (24.1) Actualitatea existenței lui Dumnezeu este demonstrată în experiența umană prin prezența divină interioară, Veghetorul spiritului trimis din Paradis pentru a trăi în mintea muritoare a oamenilor, și pentru a-i ajuta să dezvolte un suflet nemuritor destinat să supraviețuiască etern. Prezența acestui Ajustor divin în mintea umană este revelată prin trei fenomene experiențiale:

1:2.4 (24.2) 1. Capacitatea intelectuală de a-l cunoaște pe Dumnezeu - conștiința de Dumnezeu.

1:2.5 (24.3) 2. Imboldul spiritual de a-l găsi pe Dumnezeu - căutarea lui Dumnezeu .

1:2.6 (24.4) 3. Dorința lăuntrică ca personalitatea să fie asemeni lui Dumnezeu - dorința sinceră de a face voia lui Dumnezeu.

1:2.7 (24.5) Existența lui Dumnezeu nu va putea fi niciodată dovedită prin experiențe științifice, nici prin deducții logice ale rațiunii pure. Nu putem realiza ceea ce este Dumnezeu decât în domeniile experienței umane. Cu toate acestea, adevăratul concept al realității lui Dumnezeu este rezonabil pentru logică, plauzibil pentru filozofie, esențial pentru religie și indispensabil oricărei speranțe de supraviețuire a personalității.

1:2.8 (24.6) Cei care îl cunosc pe Dumnezeu au experimentat faptul prezenței sale. Acești muritori cunoscători de Dumnezeu dețin, în experiențele lor personale, singura probă pozitivă a existenței Dumnezeului viu pe care o ființă umană o poate oferi alteia. Existența lui Dumnezeu depășește complet orice posibilitate de demonstrare, dacă aceasta nu se face prin contactul între conștiința de Dumnezeu din mintea umană și prezența lui Dumnezeu prin Ajustorul Gândirii care locuiește în intelectul muritor și care s-a coborât în om cu titlu de dar generos al Tatălui Universal.

1:2.9 (24.7) Teoretic vă puteți gândi la Dumnezeu ca fiind Creatorul, și el este într-adevăr creatorul personal al Paradisului și al universului central al perfecțiunii. Însă universurile timpului și spațiului sunt toate create și organizate de corpurile paradisiace ale Fiilor Creatori. Tatăl Universal nu este creatorul personal al universului local al Nebadonului. Universul în care trăiți este creația

Fiului său Mihail. Cu toate ca Tatăl nu creează personal universurile evolutive, el le controlează în multe din relațiile lor universale și în anumite manifestări ale lor de energii fizice, mentale și spirituale. Dumnezeu Tatăl este creator personal al universului Paradisului și, în asociere cu Fiul Etern, creatorul tuturor celorlalți Creatori personali ai universurilor.

1:2.10 (24.8) În calitate de controlor fizic în universul universurilor material, Prima Sursă-Centru funcționează în arhetipurile Insulei eterne din Paradis și, prin intermediul acestui centru de gravitație absolut, Dumnezeul etern exercită un supracontrol cosmic de nivel fizic, atât în universul central, cât și de la un capăt la altul al universului universurilor. Ca minte, Dumnezeu funcționează în Deitatea Spiritului Infinit. Ca spirit, Dumnezeu este manifestat în persoana Fiului Etern și în aceea a copiilor divini ai Fiului Etern. Aceste relații reciproce ale Primei Surse-Centru cu Persoanele și Absoluturile coordonate ale Paradisului nu exclud deloc acțiunea personală *directă* a Tatălui Universal în orice creație și la toate nivelele acesteia. Prin prezența spiritului său fragmentat, Tatăl Creator menține un contact imediat cu copiii săi creaturi și cu universurile sale create.

3. Dumnezeu este un spirit universal

1:3.1 (25.1) ”Dumnezeu este spirit.” El este o prezență spirituală universală. Tatăl Universal este o realitate spirituală infinită. El este „singur Dumnezeu autentic, suveran, etern, nemuritor și invizibil.” Cu

toate că voi sunteți „vlăstarul lui Dumnezeu”, nu trebuie să credeți că Tatăl vă este asemănător ca formă și înfățișare deoarece s-a spus că ați fost „creați după chipul său” - locuiți de Veghetori de Mister trimiși din lăcașul central al prezenței sale eterne. Ființele spiritului sunt reale, cu toate că ele sunt invizibile ochilor umani și nu au nici trup, nici sânge .

1:3.2 (25.2) Un vizionar din vechime a spus: „Iată, el merge alături de mine, și nu-l văd. El își continuă drumul, însă nu-l pot percepe”. Noi putem observa constant lucrările lui Dumnezeu, putem fi extrem de conștienți de dovezilor materiale ale conduitei sale maiestuoase, însă foarte rar putem să contemplăm manifestarea vizibilă a divinității sale, necum să percepem prezența spiritului pe care l-a delegat pentru a locui în ființa umană .

1:3.3 (25.3) Dacă Tatăl Universal este invizibil, acest lucru nu se datorează faptului că el se ascunde de creaturile inferioare care au handicapuri materiale și înzestrări spirituale limitate. Situația este mai degrabă următoarea: „Voi nu puteți să-mi vedeți chipul, căci nici un muritor nu poate să mă vadă și totodată să mai trăiască.” Nici o ființă umană materială nu ar putea să contemple spiritul lui Dumnezeu și să își păstreze existența sa de muritor. Grupurilor inferioare de ființe spirituale și tuturor ordinilor de personalități materiale le este imposibil să se apropie de gloria și de strălucirea spirituală a prezenței personalității divine. Luminozitatea spirituală a prezenței personale a Tatălui este „o lumină de care nici un om muritor nu se poate apropia, pe care nici o creatură materială nu a văzut-o și nu o poate vedea.” Însă nu este necesar să-l vedem pe Dumnezeu cu ochii trupului pentru a-l distinge prin viziunea-credință a minții spiritualizate.

1:3.4 (25.4) Tatăl Universal împărtășește pe deplin natura sa spirituală cu sinele său coexistent, Fiul Etern al Paradisului. Tot astfel Tatăl și Fiul împărtășesc amândoi, pe deplin și categoric, spiritul universal și etern cu coordonatul lor de personalitate comun, Spiritul Infinit. În el însuși și prin el însuși, spiritul lui Dumnezeu este absolut. În Fiu, el este fără atribute. În Spirit, el este universal. În ei toți și prin ei toți, el este infinit.

1:3.5 (25.5) Dumnezeu este un spirit universal. Dumnezeu este persoană universală. Realitatea personală supremă a creației finite este spirit. Realitatea ultimă a cosmosului personal este spiritul absonit. Numai nivelele infinității sunt absolute și numai pe astfel de nivele există finalitate a unei unități între materie, minte și spirit.

1:3.6 (25.6) În universuri, Dumnezeu Tatăl este potențial supracontrolorul materiei, al minții și al spiritului. În imensitatea creației sale, Dumnezeu are direct relații cu personalitățile înzestrate cu voință numai prin intermediul vastului său circuit de personalitate. Însă, în afara Paradisului, nu poate fi contactat decât în prezenta entităților sale fragmentate, voința lui Dumnezeu departe în universuri. Acest spirit al Paradisului, care locuiește în mintea muritorilor timpului și care susține evoluția sufletului nemuritor al creaturii supraviețuitoare, are aceeași natură și aceeași divinitate ca Tatăl Universal. Însă mintea acestor creaturi evolutive își are originea în universurile locale și trebuie să dobândească perfecțiunea divină desăvârșind transformările experiențiale de împlinire spirituală. Acestea se produc inevitabil atunci când o creatură a ales să facă voia Tatălui care este în ceruri.

1:3.7 (26.1) În experiența lăuntrică a omului, mintea se îmbină cu materia. O astfel de minte legată de materie nu poate supraviețui decesului muritorului. Pentru a adopta tehnica de supraviețuire, trebuie să se efectueze ajustările voinței umane și transformările minții muritoare prin care un intelect conștient de Dumnezeu se lasă învățat treptat și, în cele din urmă, condus de spirit. Din această evoluție a minții omenești de la asocierea cu materia la uniunea cu spiritul, rezultă o transmutare a fazelor potențial spirituale ale minții muritoare în realități morontiale ale sufletului nemuritor. Mintea umană subjugată materiei este sortită să devină din ce în ce mai materială și, în consecință, să sufere în cele din urmă anihilarea personalității. Mintea care s-a lăsat dominată de spirit este sortită să devină din ce în ce mai spirituală și să atingă în cele din urmă unitatea ultimă cu spiritul divin care supraviețuiește și o călăuzește, și în felul acesta să atingă supraviețuirea și veșnicia existenței personalității.

1:3.8 (26.2) Eu vin din Etern și m-am întors de nenumărate ori în prezența Tatălui Universal. Cunosc actualitatea și personalitatea Primei Surse-Centru, Tatăl Etern și Universal. Știu că Marele Dumnezeu, fiind absolut, etern și infinit, este de asemenea bun, divin și îngăduitor. Cunosc adevărul marilor afirmații: „Dumnezeu este spirit” și „Dumnezeu este iubire,” și aceste două însușiri sunt revelate universului în modul cel mai desăvârșit în Fiul Etern.

4. Misterul lui Dumnezeu

1:4.1 (26.3) Infinitatea perfecțiunii lui Dumnezeu este de așa natură încât face din el veșnic un mister. Și cel mai mare dintre misterele insondabile ale lui Dumnezeu este fenomenul locuirii divine în mintea muritoare. Felul în care Tatăl Universal sălășluiește împreună cu creaturile timpului este cel mai profund dintre toate misterele universului. Prezența divină în mintea omului este misterul misterelor.

1:4.2 (26.4) Corpurile fizice ale muritorilor sunt „templele lui Dumnezeu”. „Cu toate că Fiii Creatori Suverani se apropie de creaturile din lumile lor locuite și „îi atrag pe toți oamenii la ei”, deși ei „rămân în pragul” conștiinței „și bat” și se bucură să intre la toți cei care acceptă „să-și deschidă porțile inimii”, cu toată existența acestei comuniuni personale intime dintre Fiii Creatori și creaturile lor muritoare, nu este totuși mai puțin adevărat că muritorii au ceva de la Dumnezeu însuși care locuiește efectiv în ei. Trupurile lor sunt temple de la el.

1:4.3 (26.5) Când veți fi terminat aici jos, când vă veți fi încheiat parcursul terestru în forma voastră temporară, când veți fi sfârșit călătoria voastră de încercare din trup, când țărâna care compune tabernaculul muritor se va fi „întors în pământul de unde provine”, atunci, conform revelației, „Spiritul care vă locuiește se va întoarce la Dumnezeul care l-a dăruit”. Un fragment din Dumnezeu, o parte integrantă a divinității se află în fiecare ființă muritoare a acestei planete. Acest fragment nu vă aparține încă printr-un drept de posesie, însă el este menit anume pentru a fi una cu voi dacă supraviețuiți existenței muritoare.

1:4.4 (26.6) Noi suntem confrunțați în mod constant cu acest mister al lui Dumnezeu. Rămânem uluiți în fața desfășurării tot mai largi a nemărginitei panorame a adevărului cu privire la infinita sa bunătate, la inepuizabila sa compasiune, incomparabila sa înțelepciunea și superbul său caracter.

1:4.5 (26.7) Misterul divin rezidă în diferența intrinsecă dintre finit și infinit, între temporal și etern, între creatura din spațio-temporală și Creatorul Universal, între material și spiritual, între imperfecțiunea omului și perfecțiunea Deității din Paradis. Dumnezeuul iubirii universale se manifestă în mod infailibil fiecareia dintre creaturile sale în deplina măsură a capacității acestei creaturi de a pricepe spiritualmente calitățile adevărului, ale frumuseții și ale bunătății divine.

1:4.6 (27.1) Oricărei ființe spirituale și oricărei creaturi muritoare, în fiecare sferă și în fiecare lume a universului universurilor, Tatăl Universal le revelează tot ceea ce poate fi distins sau înțeles din sinele său milostiv și divin de către aceste ființe spirituale și creaturi muritoare. Dumnezeu nu face deosebire de persoane, indiferent că sunt spirituale sau că sunt materiale. Prezența divină de care se bucură, la un moment dat, fiecare copil al universului, nu este limitată decât de capacitatea acestei creaturi de a primi și discerne actualitățile spirituale ale lumii supramateriale.

1:4.7 (27.2) Ca realitate în experiența spirituală umană, Dumnezeu nu este un mister. Însă când se încearcă să i se explice minții muritoare de ordin material realitățile lumii spiritului apare misterul. Aceste mistere sunt atât de subtile și de profunde, încât un muritor cunoscător de Dumnezeu poate reuși miracolul filozofic al

recunoașterii Infinitului prin finit doar pricepându-le prin credință, și tot astfel pot și muritorii care evoluează în lumile materiale ale timpului și ale spațiului să îl distingă pe Dumnezeu etern.

5. Personalitatea Tatălui Universal

1:5.1 (27.3) Nu lăsați ca măreția lui Dumnezeu, infinitatea sa, să-i întunece sau să-i eclipseze personalitatea. „Cel care a plăsmuit urechea nu va auzi el oare? Cel care a format ochiul nu va vedea?” Tatăl Universal este apogeul personalității divine. El este originea și destinul personalității pe parcursul întregii creații. Dumnezeu este infinit și personal totodată. El este o personalitate infinită. Tatăl este într-adevăr o personalitate, cu toate că infinitatea personalității sale îl plasează pentru totdeauna dincolo de deplina înțelegere a ființelor materiale și finite.

1:5.2 (27.4) Dumnezeu este mult mai mult decât o personalitate după cum este ea înțeleasă de mintea umană. El depășește cu mult chiar și orice concept al unei suprapersonalități. Însă este absolut inutil să discutăm aceste concepte de neînțeles asupra personalității divine cu mintea creaturilor materiale al căror concept cel mai elevat asupra realității ființei constă în ideea și în idealul de personalitate. Cel mai înalt concept ce-i este posibil unei creaturi materiale asupra Creatorului Universal este înglobat în idealurile spirituale ale ideii exaltate de personalitate divină. De aceea, deși s-ar putea să știți că Dumnezeu trebuie să fie mult mai mult decât concepția umană asupra personalității, voi cunoașteți de asemenea bine faptul că Tatăl

Universal nu poate cu nici un chip să fie mai puțin decât o personalitate eternă, infinită, autentică, bună și frumoasă.

1:5.3 (27.5) Dumnezeu nu i se ascunde nici uneia dintre creaturile sale. El le este inabordabil unor atât de numeroase ordine de ființe numai pentru că el „stă într-o lumină de care nu se poate apropia nici o creatură materială.” Imensitatea și măreția personalității divine depășesc sfera de cuprindere a minții nedesăvârșite a muritorilor evolutivi. Dumnezeu „măsoară apele în căușul palmei sale, și un Univers cu palma mâinii sale. El este cel care stă pe orbita pământului, și tot el este cel care trage cerurile ca pe o perdea și le desfășoară ca pe un univers care să fie locuit.” „Ridicați ochii la cer și vedeți cine a creat toate aceste lucruri, cine știe lumile lor după număr și le cheamă pe toate după numele lor.” Este deci adevărat că „lucrurile invizibile ale lui Dumnezeu se înțeleg parțial prin lucrurile care sunt făcute.” Astăzi, și așa cum sunteți, trebuie să distingeți Făuritorul invizibil prin intermediul creației sale multiple și diverse, cât și prin revelația și serviciul Fiilor săi și al numeroșilor lor subordonați.

1:5.4 (28.1) Cu toate că muritori materiali nu pot vedea persoana lui Dumnezeu, ei ar trebui să se bucure în încredințarea că el este o persoană. Acceptați prin credință adevărul care spune de Tatăl Universal că ar iubi atât de mult lumea încât a prevăzut progresul spiritual etern al umililor săi locuitori. „El își găsește bucuria în copiii săi.” Dumnezeu nu este lipsit de nici unul din aceste atribute supraumane și divine care constituie o personalitate de creator perfectă, eternă, iubitoare și infinită.

1:5.5 (28.2) În creațiile locale, (cu excepția personalului suprauniversurilor), Dumnezeu nu are manifestare personală sau locală, decât prin intermediul Fiilor Creatori ai Paradisului, care sunt părinții lumilor locuite și suveranii universurilor locale. Dacă o ființa creată ar avea o credință desăvârșită, ea ar ști negreșit că, văzând un Fiu Creator, l-a văzut pe Tatăl Universal. Căutând Tatăl, ea nu ar cere și nici nu s-ar aștepta să vadă altceva decât Fiul. Pur și simplu, omul muritor nu poate să-l vadă pe Dumnezeu până când nu împlinește o transformare spirituală completă și nu atinge efectiv Paradisul.

1:5.6 (28.3) Natura Fiilor Creatori din Paradis nu înglobează toate potențialele lipsite de atribute ale absolutității universale a naturii infinite, a Primei Surse Centru, însă Tatăl Universal este prezent prin putere *divină* sub toate aspectele în Fiii Creatori. Tatăl și Fiii săi sunt una. Acești Fii Paradisiaci ai ordinului Mihaililor sunt personalități perfecte și sunt chiar modelul tuturor personalităților unui univers local, de la Strălucitoarea Stea a Dimineții până la creaturile umane cele mai umile ale evoluției animale progresive.

1:5.7 (28.4) Fără Dumnezeu, și în absența măreței sale persoane centrale, nu ar exista nici o personalitate în tot vastul univers al universurilor. *Dumnezeu este personalitate.*

1:5.8 (28.5) Cu toate că Dumnezeu este o putere eternă, o prezență maiestuoasă, un ideal transcendent și un spirit glorios, cu toate că este toate acestea și infinit mai mult, el este nu mai puțin veșnic și cu adevărat o personalitate perfectă a Creatorului, o persoană care poate „să cunoască și să fie cunoscută,” care poate „să iubească și să fie iubită,” și care se poate arăta prieten cu noi; în același timp voi puteți

fi cunoscuți ca prietenul lui Dumnezeu, așa cum și alte ființe umane au fost cunoscute. El este un spirit real și o realitate spirituală.

1:5.9 (28.6) Atâta timp cât noi îl vedem pe Tatăl Universal revelat pretutindeni în universul său, cât timp îl deslușim locuind în miriadele sale de creaturi, cât timp îl contemplăm în persoana Fiilor săi Suverani, cât timp continuăm să-i simțim prezența divină pe ici, pe colo, pe aproape și la depărtare, haideți să nu punem la îndoială și să nu contestăm primordialitatea personalității sale. În ciuda imensității tuturor acestor repartizări, Dumnezeu rămâne o adevărată persoană și menține perpetuu o legătură personală cu multitudinea nenumărată a creaturilor sale dispersate de la un capăt la altul al universului universurilor.

1:5.10 (28.7) Ideea personalității Tatălui Universal este un concept de Dumnezeu lărgit și mai adevărat, care a parvenit omenirii în principal prin revelație. Rațiunea, înțelepciunea și experiența religioasă presupun și implică toate personalitatea lui Dumnezeu, însă nu o validează în întregime. Chiar și Ajustorul Gândirii interior este pre-personal. Adevărul și maturitatea unei religii sunt direct proporționale cu conceptul ei asupra personalității infinite a lui Dumnezeu, și cu gradul ei de înțelegere a unității absolute a Deității. Ideea unei Deități personale devine deci măsura maturității religioase, după ce religia a formulat în prealabil conceptul unității lui Dumnezeu.

1:5.11 (29.1) Religia primitivă avea o multitudine de zei personali, și ei erau formați după chipul omului. Revelația afirmă validitatea conceptului personalității lui Dumnezeu, ceea ce nu este decât o simplă posibilitate în postulatul științific al unei Cauze Prime și nu

este sugerat decât provizoriu în ideea filosofică de Unitate Universală. O persoană poate începe să înțeleagă unitatea lui Dumnezeu numai prin intermediul personalității. Dacă se neagă personalitatea Primei Surse-Centru, atunci nu mai rămâne decât o alternativă filosofică: materialism sau panteism.

1:5.12 (29.2) În contemplarea Deității, conceptul de personalitate trebuie să fie detașat de ideea de corporalitate. Un corp material nu-i este indispensabil pentru personalitate nici omului, nici lui Dumnezeu. Eroarea corporalității este vădită în ambele extreme ale filozofiei umane. În materialism, de vreme ce omul își pierde trupul la moarte, el încetează să mai existe ca personalitate. În panteism, Dumnezeu nu este o persoană, odată ce nu are corp. Tipul suprauman de personalitate progresivă funcționează într-o uniune a minții și a spiritului.

1:5.13 (29.3) Personalitatea nu este pur și simplu un atribut a lui Dumnezeu. Ea reprezintă mai degrabă totalitatea naturii infinite coordonate și a voinței divine unificate, perfect exprimată în eternitate și în universalitate. În sens suprem, personalitatea este revelația lui Dumnezeu universului universurilor.

1:5.14 (29.4) Dumnezeu, fiind etern, universal, absolut și infinit, nu crește în cunoaștere și nu sporește în înțelepciune. Dumnezeu nu dobândește experiență, după cum s-ar putea concluziona sau înțelege de către ființa umană finită. Însă, în domeniile proprii sale personalități eterne, el se bucură cu adevărat de aceste expansiuni continue ale realizării de sine, care sunt, într-o anumită măsură,

comparabile și analoage cu dobândirea unei experiențe noi de către creaturile finite ale lumilor evolutive.

1:5.15 (29.5) Perfecțiunea absolută a Dumnezeuului infinit l-ar face să sufere limitările înfiorătoare ale finalității fără de atribute a perfecțiunii dacă nu ar exista faptul că Tatăl Universal participă direct la lupta personalității tuturor sufletelor imperfecte ale vastului univers care caută, cu ajutorul divin, să facă ascensiunea până la lumile de sus perfecte din punct de vedere spiritual. Această experiență progresivă a fiecărei ființe spirituale și a fiecărei creaturi muritoare din întregul univers al universurilor face parte din conștiința Deității tot mai lărgită a Tatălui cu privire la cercul divin și nesfârșit al realizării perpetue de sine.

1:5.16 (29.6) Este literalmente adevărat că: „În toate durerile voastre, el este îndurerat.” „În toate triumfurile voastre, el triumfă în voi și cu voi.” Spiritul său divin pre-personal este realmente o parte din voi. Insula Paradisului răspunde la toate metamorfozele fizice ale universului universurilor. Fiul Etern include toate imboldurile spiritului din întreaga creație. Autorul Comun înglobează toate expresiile mentale ale cosmosului în expansiune. Tatăl Universal realizează în plenitudinea conștiinței divine întreaga experiență individuală dobândită pe parcursul luptelor progresive susținute de forțele mentale în creștere și de spiritele ascendente ale fiecărei entități, ființe și personalități din ansamblul creației evolutive a timpului și spațiului. Și toate acestea sunt literalmente adevărate, deoarece „în El trăim cu toții, ne mișcăm cu toții și ne avem cu toții existența.”

6. Personalitatea în univers

1:6.1 (29.7) Personalitatea umană este umbra-imagine proiectată în timp-spațiu de personalitatea divinului Creator. Or, nici o actualitate nu ar putea fi înțeleasă în mod convenabil prin examinarea umbrei sale. Ar trebui interpretate umbrele în funcție de adevărata substanță.

1:6.2 (30.1) Pentru știință, Dumnezeu este o cauză, pentru filozofie, el este o idee, iar pentru religie, el este o persoană, chiar Tatăl celest și iubitor. Pentru savanți, Dumnezeu este o forță primordială, pentru filozofi, o ipoteză a unității, pentru persoanele religioase, o experiență spirituală vie. Omul are un concept necorespunzător asupra personalității Tatălui Universal, și acest concept nu poate fi dezvoltat decât prin progresul spiritual al oamenilor din univers. El va deveni cu adevărat adecvat doar atunci când pelerinii timpului și spațiului vor atinge în cele din urmă, în Paradis, îmbrățișarea Dumnezeului viu.

1:6.3 (30.2) Nu uitați niciodată că punctele de vedere asupra personalității așa cum este ea concepută de Dumnezeu și de om sunt la antipodi unul față de altul. Omul consideră și înțelege personalitatea privind de la finit spre infinit, în timp ce Dumnezeu privește de la infinit spre finit. Personalitatea omului este de tipul cel mai jos. Cea a lui Dumnezeu este cea mai elevată. Ea este chiar supremă, ultimă, și absolută. Prin urmare, conceptele mai bune asupra personalității divine au trebuit să aștepte cu răbdare apariția unor idei mai potrivite asupra personalității umane, și în special o revelație

superioară a personalității divine și umane deopotrivă în viața de fuziune de pe Urantia a lui Mihail, Fiul Creator.

1:6.4 (30.3) Spiritul divin pre-personal care locuiește în mintea umană aduce, prin însăși prezența sa, dovada valabilă a existenței lui reale, însă conceptul personalității divine nu poate fi priceput decât prin clarviziunea spirituală care rezultă dintr-o experiență religioasă personală și autentică. Orice persoană, umană sau divină, poate fi cunoscută și înțeleasă chiar făcând abstracție de reacțiile externe sau de prezența materială a acestei persoane.

1:6.5 (30.4) Pentru o prietenie între două persoane, este esențial un anumit grad de afinitate morală și de armonie spirituală. O personalitate iubitoare cu greu se poate dezvălui unei persoane lipsite de iubire. Și ca să se apropie de cunoașterea unei personalități divine, un om trebuie să consacre în întregime în acest efort toate darurile personalității cu care este înzestrat. O dedicare parțială și fără entuziasm va fi inefficientă.

1:6.6 (30.5) Cu cât un om se înțelege mai bine pe sine însuși și apreciază astfel valorile personalității tovarășilor săi, cu atât mai mare va fi setea lui de a cunoaște Personalitatea Originară și cu atât mai mare va fi ardoarea acestui om cunoscător de Dumnezeu în strădania lui de a deveni asemănător Personalității Originare. Se pot discuta părerile despre Dumnezeu, însă experiența în el și cu el există mai presus și dincolo de orice controversă umană și de simpla logică intelectuală. Omul care îl cunoaște pe Dumnezeu își descrie experiențele spirituale nu pentru a-i convinge pe cei necredincioși, ci pentru a-i edifica și a-i satisface reciproc pe cei credincioși.

1:6.7 (30.6) A admite faptul că universul poate fi cunoscut și că este inteligibil înseamnă a admite că el este construit de o minte și dirijat de o personalitate. Mintea omului poate să perceapă dintr-o altă minte, fie ea umană sau supraumană, numai fenomenele mentale. Dacă personalitatea omului poate face experiența universului, este pentru că există o minte divină și o personalitate actuală ascunse pe undeva în acel univers.

1:6.8 (30.7) Dumnezeu este spirit - personalitate spirituală. Omul este de asemenea un spirit - personalitate spirituală potențială. Isus din Nazaret a atins deplina realizare a acestui potențial al personalității spirituale în experiența umană. Iată de ce viața în care el a îndeplinit voia Tatălui a devenit pentru om revelația deplină și ideală a personalității lui Dumnezeu. Cu toate că nu se poate pricepe personalitatea Tatălui Universal decât într-o experiență religioasă efectivă, viața terestră a lui Isus ne inspiră prin demonstrarea perfectă a unei astfel de realizări și a unei astfel de revelații a personalității lui Dumnezeu într-o experiență cu adevărat omenească.

7. Valoarea spirituală a conceptului personalității

1:7.1 (31.1) Când Isus vorbea despre „Dumnezeul viu,” el se referea la o Deitate personală, Tatăl Universal care este în ceruri. Conceptul personalității Deității înlesnește - comuniunea; el favorizează o adorare inteligentă; el dezvoltă o încredere

însuflețitoare. Între lucrurile nepersonale poate exista interacțiune, dar nu comuniune. Nu ne putem bucura de o relația de comuniune tată-fiu, precum este aceea dintre Dumnezeu și om, nu ne putem bucura decât dacă amândoi sunt persoane. Doar personalitățile pot comunica una cu alta, cu toate că această comuniune personală poate fi mult facilitată tocmai de prezența unei entități impersonale ca Ajustorul Gândirii.

1:7.2 (31.2) Omul nu realizează uniunea sa cu Dumnezeu așa cum o picătură de apă ar putea să își găsească unitatea cu oceanul. Omul atinge uniunea divină printr-o comuniune spirituală reciprocă și progresivă, prin raporturi de personalitate cu un Dumnezeu personal, câștigând tot mai mult în natură divină, conformându-se din toată inima și în mod inteligent voinței divine. O relație atât de sublimă nu poate exista decât între personalități.

1:7.3 (31.3) Conceptul de adevăr se poate, cât de cât, să fie gândit separat de personalitate, iar conceptul de frumusețe poate să existe fără personalitate, însă conceptul de bunătate divină nu este de înțeles decât în relație cu personalitatea. Doar o *persoană* poate iubi și poate fi iubită. Chiar și frumusețea și adevărul ar fi detașate de speranța de supraviețuire dacă nu ar fi însușiri ale unui Dumnezeu Personal, un Tată iubitor.

1:7.4 (31.4) Nu putem înțelege pe deplin cum de Dumnezeu poate fi primordial, invariant, atotputernic și perfect, și în același timp înconjurat de un univers mereu schimbător și aparent limitat de legi, un univers de imperfecțiuni relative în evoluție constantă. Însă noi putem *cunoaște* acest adevăr în propria noastră experiență personală,

căci noi ne păstrăm cu toții identitatea personalității și unitatea voinței, în ciuda schimbărilor constante din noi înșine și din mediul nostru deopotrivă. Însă noi putem *cunoaște* acest adevăr în propria noastră experiență personală, deoarece noi păstrăm cu toții identitatea personalității noastre și a unității voinței noastre, în ciuda schimbărilor constante atât în noi înșine cât și în mediul nostru.

1:7.5 (31.5) Nici matematica, nici logica, nici filozofia nu pot pricepe realitatea ultimă a universului; acolo poate ajunge doar experiența personală prin conformarea progresivă la voința divină a unui Dumnezeu personal. Nici știința, nici filozofia, nici teologia nu pot valida personalitatea lui Dumnezeu. Numai experiența personală a fiilor Tatălui celest prin credință poate aduce realizarea actuală și spirituală a personalității lui Dumnezeu.

1:7.6 (31.6) Cele mai înalte conceptele asupra personalității din univers implică: identitate, conștiință de sine, voință proprie și posibilitate de a se revela. Iar aceste caracteristici mai și implică fraternitatea cu personalități egale și diferite, așa cum există în asocierile de personalități ale Deităților Paradisului. Unitatea absolută a acestor asocieri este atât de perfectă, încât divinitatea se recunoaște prin indivizibilitatea sa, prin unitatea sa. „Domnul Dumnezeu este *unul*. „, Indivizibilitatea personalității nu-l împiedică pe Dumnezeu să dăruiască din spiritul său, pentru ca el să trăiască în inima oamenilor muritori. Indivizibilitatea personalității unui părinte uman nu împiedică reproducerea de fii și fiice muritori.

1:7.7 (31.7) Acest concept al indivizibilității laolaltă cu acela al unității implică transcenderea timpului și a spațiului de către Ultimețea Deității; așadar, nici timpul și nici spațiul nu pot fi

absolute sau infinite. Prima Sursă-Centru este această infinitate care transcende într-un mod categoric orice minte, orice materie, și orice spirit.

1:7.8 (31.8) Faptul Trinității Paradisului nu încalcă în nici un fel adevărul unității divine. Cele trei Deități ale Paradisului sunt una în toate reacțiile realității universale și în toate relațiile cu creaturile. Existența acestor trei persoane eterne nu violează nici adevărul indivizibilității Deității. Îmi dau pe deplin seama că nu am la dispoziție nici un limbaj adecvat pentru a expune cu claritate minții muritoare modul în care aceste probleme ale universului ni se prezintă nouă. Însă nu vă descurajați; nici măcar personalităților înalte, aparținând grupului meu de ființe paradisiace, totalitatea acestor lucruri nu le este pe deplin clară. Amintiți-vă întotdeauna că aceste adevăruri profunde referitoare la Deitate se vor clarifica din ce în ce mai mult pe măsură ce mintea noastră se spiritualizează pe parcursul epocilor succesive ale lungii ascensiuni a muritorilor către Paradis.

1:7.9 (32.1) [Prezentat de un Consilier Divin, membru al unui grup de personalități celeste desemnate de Luminătorii Vremurilor de pe Uversa, sediul celui de-al șaptelea supraunivers, să supravegheze, în revelația care va urma, părțile referitoare la problemele care depășesc frontierele universului local al Nebadonului. Am misiunea să semnez aceste capitole descriind natura și atributele lui Dumnezeu, pentru că reprezintă cea mai înaltă sursă de informație disponibilă în acest sens pe oricare din lumile locuite. Am servit în calitate de Consilier Divin în fiecare din cele șapte universuri și am locuit mult timp în Paradis, în centrul tuturor lucrurilor. De multe ori, m-am desfătat în plăcerea supremă de a mă afla în prezența personală

imediată a Tatălui Universal. Descriu realitatea și adevărul naturii Tatălui și a atributelor sale cu o autoritate indiscutabilă. Știu bine despre ce vorbesc.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 1](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 3](#) >>

Capitolul 2

Natura lui Dumnezeu

2:0.1 (33.1) ÎN MĂSURA în care conceptul uman cel mai elevat posibil despre Dumnezeu este conținut în ideea și în idealul uman al unei personalități primordiale și infinite, este îngăduit și s-ar putea vădi util să studiem anumite caracteristici ale naturii divine care constituie caracterul Deității. Cea mai bună modalitate de a înțelege natura lui Dumnezeu este revelația Tatălui așa cum Mihail din Nebadon a dezvoltat-o în multiplele sale învățături și în magnifica sa viață umană întrupată. Omul poate de asemenea să înțeleagă mai bine natura divină dacă se consideră pe sine copil al lui Dumnezeu și dacă îl venerază pe Creatorul Paradisului ca pe un adevărat Tată spiritual.

2:0.2 (33.2) Putem studia natura lui Dumnezeu într-o revelație a ideilor supreme, putem considera caracterul divin ca pe o portretizare

de idealuri celeste, însă, din toate aceste revelații ale naturii divine, cea mai lămuritoare și cea mai edificatoare din punct de vedere spiritual se poate găsi în înțelegerea vieții religioase a lui Isus din Nazaret dinainte de atingerea deplinei conștiințe a divinității sale și de după aceea. Dacă viața încarnată a lui Mihail este luată ca fundal al revelației lui Dumnezeu pentru om, putem atunci încerca să formulăm în simboluri verbale umane anumite idei și idealuri referitoare la natura divină care ar putea contribui la o mai mare clarificare și unificare a conceptului uman despre natura și caracterul personalității Tatălui Universal.

2:0.3 (33.3) În toate eforturile noastre pentru a lărgi și spiritualiza conceptul uman de Dumnezeu, suntem extrem de handicapați de capacitatea limitată a minții umane. Noi suferim, de asemenea, de un serios neajuns în executarea misiunii noastre de pe urma limitărilor de limbaj și a sărăciei materialelor utilizabile pentru ilustrări sau pentru comparații. Aceasta ne încurcă în eforturile noastre de a zugrăvi valori divine și de a prezenta semnificații spirituale minții finite și muritoare a oamenilor. Toate încercările noastre de extindere a conceptului uman de Dumnezeu ar fi aproape zadarnice dacă mintea umană n-ar fi locuită de Ajustorul dăruit de Tatăl Universal și dacă n-ar fi fost pătrunsă de Spiritul Adevărului al Fiului Creator. Contând așadar pe prezența acestor spirite divine în inima omului pentru a mă ajuta să lărgesc conceptul de Dumnezeu, eu mă angajez cu bucurie în executarea sarcinii mele de a încerca să zugrăvesc mai bine natura lui Dumnezeu pentru mintea umană.

1. Infinitatea lui Dumnezeu

2:1.1 (33.4) ”Atingând Infinitul, nu-l putem descoperi. Urmele pașilor divini nu sunt cunoscute.” „Întinderea lui Dumnezeu este infinită, iar mărirea sa este de necercetat.” Lumina orbitoare a prezenței Tatălui este atât de mare încât pentru umilele sale creaturi el pare „a locui în întunericul cel mai adânc”. Nu numai că gândurile și planurile sale sunt insondabile, însă „el face și nenumărate lucruri mari și minunate”. „Dumnezeu este mare. Noi nu-l înțelegem și nu putem socoti numărul anilor săi”. „Va locui oare Dumnezeu cu adevărat pe pământ? Iată, cerul (universul) și cerul cerurilor (universul universurilor) nu-l pot cuprinde”. „Cât sunt de nepătruns judecățile sale, iar căile sale de nedescoperit!”

2:1.2 (34.1) ”Nu există decât un singur Dumnezeu, Părintele Infinit, care este totodată un Creator fidel.” „Creatorul divin este deopotrivă Repartizatorul Universal, sursa și destinul sufletelor. El este Sufletul Suprem, Mintea Primordială și Spiritul Nemărginit al oricărei creații.” „Marele Controlor nu face greșeli. El răspândește măreție și glorie.” „Dumnezeul Creator este total lipsit de teamă și de antipatie. El este nemuritor, etern, existând prin sine, divin și generos.” „Cât de pur și de frumos, cât de profund și de insondabil este Străbunul celest al tuturor lucrurilor.” „Infinitul este excelent prin faptul că se face cunoscut oamenilor. El este începutul și sfârșitul, Tatăl oricărui țel bun și perfect.” „Cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile. Creatorul Etern este cauza cauzelor.”

2:1.3 (34.2) Cu toate că personalitatea lui veșnică și universală se manifestă printr-o infinitate de manifestări minunate, Tatăl este

conștient în mod necondiționat de propria sa infinitate și de eternitatea sa. Tot astfel, el își cunoaște pe deplin perfecțiunea și puterea. În afară de coordonații săi divini, el este singura ființă din univers a cărei aprecieri asupra sieși este perfectă, corectă și completă.

2:1.4 (34.3) Tatăl face constant și infailibil față nevoilor ce rezultă din variațiile care i se cer pe măsură ce se efectuează, din timp în timp, schimbările în diversele secțiuni ale principalului său univers. Marele Dumnezeu se cunoaște și se înțelege pe sine. El este infinit conștient de toate atributele sale primordiale de perfecțiune. Dumnezeu nu este nici un accident cosmic, nici un experimentator al universului. Suveranii Universului pot să se angajeze în aventuri. Părinții de Constelații pot face experiențe. Șefii sistemelor de lumi pot să se lase antrenați. Însă Tatăl Universal vede sfârșitul încă de la început; planul său divin și țelul său etern îmbrățișează și înțeleg efectiv toate experiențele și aventurile tuturor subordonaților săi din toate lumile, sistemele și constelațiile tuturor universurilor din vastele sale tărâmuri.

2:1.5 (34.4) Nici un lucru nu este nou pentru Dumnezeu și nici un eveniment cosmic nu se întâmplă ca o surpriză; Dumnezeu locuiește în cercul eternității. Zilele sale nu au nici început, nici sfârșit. Pentru Dumnezeu nu există nici trecut, nici prezent, nici viitor. Totalitatea timpului este prezentă în orice clipă. El este marele și singurul EU SUNT.

2:1.6 (34.5) Tatăl Universal este infinit în toate atributele sale, într-un mod absolut și necondiționat. Acest fapt în sine și prin sine îl

separă de orice comunicare personală directă cu ființe materiale finite și cu alte inteligențe inferioare create.

2:1.7 (34.6) Contactele și comunicările cu multiplele sale creaturi necesită deci dispozitive care au fost clasificate în trei categorii. În primul rând, personalitatea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu care, cu toate că este perfectă în divinitate, participă adesea la natura trupului și a sângelui chiar a raselor planetare, devenind una din voi și una cu voi; în felul acesta, ca să spunem așa, Dumnezeu devine om, după cum s-a întâmplat cu coborârea lui Mihail, care a fost numit când Fiu al lui Dumnezeu când Fiu al Omului. În al doilea rând, există personalitățile Spiritului Infinit, diversele ordine ale oștirilor serafice și ale altor inteligențe celeste, care se apropie de ființele materiale de origine umilă, dându-le ajutor și servindu-le pe atât de multe căi. Și, în al treilea rând, există Veghetorii impersonali de Mister, Ajustorii Gândirii, darul efectiv al marelui Dumnezeu însuși, trimiși pentru a locui în ființe cum sunt oamenii de pe Urantia, și aceasta fără nici un avertisment sau explicație. Din înălțimile gloriei, ei se coboară nesfârșită pentru a onora și locui umilele minți ale muritorilor, care posedă în realitate sau în potențial capacitatea de a fi conștienți de Dumnezeu.

2:1.8 (35.1) În acest fel, și în multe altele, prin mijloace care vă sunt necunoscute și depășesc în întregime înțelegerea finită, Tatăl Paradisului coboară în mod voluntar infinitatea sa cu iubire, o modifică, o diluează și o atenuază pentru a putea să se apropie de mintea finită a copiilor săi creați. Astfel, printr-o serie de repartizări de personalității din ce în ce mai puțin absolute, Tatăl infinit se poate

bucura de un contact restrâns cu diversele inteligențe ale numeroaselor domenii din vastul său univers.

2:1.9 (35.2) Toate aceste lucruri le-a făcut, le face și le va continua să le facă, fără a-și îndrepta câtuși de puțin atenția asupra faptului și realității infinității sale, eternității sale și primordialității sale. Iar toate aceste lucruri sunt absolut adevărate, în ciuda dificultății de a le înțelege, în ciuda misterului care le învăluie și în ciuda imposibilității pentru creaturile asemănătoare locuitorilor Urantiei de a le sesiza în întregime.

2:1.10 (35.3) Datorită faptului că Tatăl Prim este infinit în planurile sale și etern în țelurile sale, există o imposibilitate inerentă a oricărei ființe finite de a sesiza vreodată sau a înțelege în plenitudinea lor aceste planuri și țeluri divine. Omul muritor nu poate întrevădea scopurile Tatălui decât ici și colo, din timp în timp, pe măsură ce ele sunt revelate în raport cu execuția planului de ascensiune a creaturilor, pe nivelele sale succesive de progres în univers. Cu toate că omul nu poate înțelege în totalitatea sa ce înseamnă infinitatea, este absolut sigur că Tatăl infinit înțelege pe deplin și învăluie cu iubire natura finită a tuturor copiilor săi în toate universurile.

2:1.11 (35.4) Părintele împărtășește divinitatea și eternitatea cu un mare număr de ființe superioare din Paradis, însă noi ne întrebăm dacă împărtășește pe deplin infinitatea și primordialitatea universală rezultată, cu altcineva decât asociații săi coordonați ai Trinității din Paradis. Infinitatea personalității trebuie să înglobeze neapărat orice finitudine a personalității, de unde și adevărul - un adevăr literal - a învățăturii care spune „În El noi trăim, ne mișcăm și ne avem existența”. Fragmentul de pură Deitate a Tatălui Universal care

locuiește omul muritor este o parte a infinității, a Marii Prime Surse-Centru, Părintele Părinților.

2. Perfecțiunea eternă a Tatălui

2:2.1 (35.5) Chiar și profeții voștri din vechime înțelegeau natura circulară eternă, fără început și sfârșit, a Tatălui Universal. Dumnezeu este literalmente veșnic prezent în universul universurilor. El locuiește în clipa prezentă cu întreaga sa maiestate absolută și măreție eternă. „Tatăl are viață în sine însuși și această viață este viață veșnică.” De-a lungul eternității vremurilor, Tatăl a fost cel „care a dat viață la toate.” În integritatea divină există o perfecțiune infinită. „Eu sunt Domnul; eu nu mă schimb.” Cunoașterea noastră asupra universului universurilor revelează nu numai că el este Tatăl luminilor, dar și că, în modul în care conduce problemele interplanetare, „nu există nici variabilitate, nici umbră de schimbare.” El „proclamă sfârșitul încă de la început.” El spune: „Țelul meu va dăinui. Voi duce la bun sfârșit tot ceea ce îmi place” „conform țelului etern pe care l-am stabilit în Fiul meu.” Astfel, planurile și scopurile Primei Surse-Centru sunt la fel cu ea însăși, eterne, perfecte și pe veci neschimbătoare.

2:2.2 (35.6) Există o deplinătate finală și o perfectă plenitudine în ordinele Tatălui. „Tot ceea ce face Dumnezeu va dăinui pe vecie. Nu mai este nimic de adăugat și nimic de luat.” Tatăl Universal nu se căiește de intențiilor sale originare de înțelepciune și perfecțiune. Planurile sale sunt ferme, părerea sa este imuabilă, iar acțiunile sale

sunt divine și infailibile. „În viziunea sa, o mie de ani sunt ca ziua de ieri care s-a dus și ca o veghe în noapte.” Perfecțiunea divinității și întinderea eternității sunt pentru totdeauna mai presus de deplina cuprindere a minții delimitate și restrânse a muritorilor.

2:2.3 (36.1) Reacțiile unui Dumnezeu imuabil, în executarea planului său etern pot să varieze în funcție de atitudinea schimbătoare și de mintea nestatornică a inteligențelor sale create. Altfel spus, aceste reacții pot varia în aparență și superficial. Însă, mai jos de suprafață și sub orice manifestări exterioare, intenția invariantă, planul perpetuu al eternului Dumnezeu rămâne încă mereu prezent.

2:2.4 (36.2) În afară, în universuri, perfecțiunea nu poate fi decât un termen relativ, însă, în universul central și mai ales în Paradis, perfecțiunea este nedivizată; în anumite faze, ea este chiar absolută. Manifestările Trinității aduc variație spectacolului perfecțiunii divine, însă nu o atenuează.

2:2.5 (36.3) Perfecțiune primordială a lui Dumnezeu nu constă într-o presupusă dreptate, ci mai degrabă în perfecțiunea inherentă bunătății naturii sale divine. El este final, complet și perfect. Nimic nu lipsește frumuseții și perfecțiunii caracterului său just. Și întreaga orânduire a existențelor vii de pe lumile spațiului este centrată în planul divin de ridicare a tuturor creaturilor înzestrate cu voință până la un destin înalt, experiența împărtășirii perfecțiunii paradisiace a Tatălui. Dumnezeu nu este nici centrat pe sine, nici conținut în sine. El nu conține a se revărsa peste creaturile conștiente de ele însele din vastul univers al universurilor.

2:2.6 (36.4) Dumnezeu este veșnic și infinit perfect. El nu poate să cunoască personal imperfecțiunea ca pe o experiență proprie, însă el împărtășește realmente conștiința întregii experiențe a imperfecțiunii tuturor creaturilor care luptă în universurile evolutive ale tuturor Fiilor Creatori ai Paradisului. Atingerea personală și eliberatoare a Dumnezeului perfecțiunii învăluie cu umbra sa inima tuturor muritorilor care s-au ridicat până la nivelul universal al discernământului moral, și pune în circuit naturile lor. În felul acesta, cât și prin contactele prezenței sale divine, Tatăl Universal participă efectiv la experiențele pe care toate ființele morale din tot universul le fac *cu* imaturitate și imperfecțiune de-a lungul carierei lor evolutive.

2:2.7 (36.5) Limitările umane, răul potențial, nu sunt parte a naturii divine. Însă experiența muritoare *cu* răul și toate relațiile umane cu el fac cu siguranță parte dintr-o realizare de sine mereu mai extinsă a lui Dumnezeu prin intermediul copiilor timpului - creaturile investite cu responsabilitate morală care au fost create sau dezvoltate de fiecare din Fiii Creatori ce ies din Paradis.

3. Justețe și dreptate

2:3.1 (36.6) Dumnezeu este drept; prin urmare, el este just. „Domnul este drept în toate căile sale.” „Nu am făcut fără motiv tot ceea ce am făcut, spune Domnul.” „Judecata Domnului este cu totul adevărată și dreaptă.” Justețea Tatălui Universal nu poate fi influențată de faptele și de realizările creaturilor sale, „căci nu există

nedreptate în Domnul nostru Dumnezeu, nici deosebire de persoane, nici acceptare de daruri.”

2:3.2 (36.7) Cât este de inutil și de pueril să se pretindă de la un asemenea Dumnezeu să își modifice hotărârile sale imuabile, pentru a evita justele consecințe ale operării înțeleptelor lui legi naturale și ale justelor lui porunci spirituale. „Nu vă amăgiți. Dumnezeu nu se ia în derâdere, căci ce va semăna un om, aia va și culege.” Este adevărat, chiar și atunci când această dreptate face să se strângă recolta faptelor rele, această dreptate divină este întotdeauna moderată de îndurarea. Înțelepciunea infinită este arbitru etern care determină proporțiile de dreptate și de milostenie care vor fi împărțite în orice circumstanță dată. Ceea mai mare pedeapsă (care este în realitate o consecință inevitabilă) pentru nelegiuire și pentru rebeliune deliberată contra guvernării lui Dumnezeu, este pierderea existenței ca supus individual al acelei guvernări. Rezultatul final al păcatului intenționat este anihilarea. În ultimă analiză, indivizii care sunt identificați cu păcatul s-au distrus pe ei înșiși, devenind într-un totu ireali prin faptul că au adoptat inechitatea. Cu toate acestea, dispariția efectivă a acestor creaturi este întotdeauna amânată până când rânduiala stabilită a dreptății curentă în universul respectiv a consimțit pe deplin la aceasta.

2:3.3 (37.1) Încetarea existenței este de obicei decretată la judecata regatului sau a regatelor, care are loc într-o epocă de distribuire. Pe o lume așa cum este Urantia, ea are loc la sfârșitul unei distribuiri planetare. În astfel de momente, încetarea existenței poate fi decretată prin acțiunea coordonată a tuturor tribunalelor de jurisdicție, mergând de la consiliul planetar, trecând prin curțile Fiului Creator, până la

tribunalele judecății ale Celor Îmbătrâniți de Zile. Decizia de disoluție pleacă de la curțile superioare ale suprauniversului ca urmare a unei confirmări neîntrerupte a acuzației provenind din sfera de rezidență a răufăcătorului. Și apoi, când sentința de anihilare a fost confirmată sus, execuția are loc printr-un act direct al judecătorilor care se găsesc în sediul suprauniversului și care activează de acolo.

2:3.4 (37.2) Când această sentință este definitiv confirmată, ființa identificată cu păcatul devine instantaneu ca și cum nu existase. O astfel de soartă nu comportă nici o reînviere; ea este perpetuă și eternă. Factorii energetici vii ai identității se dizolvă, prin transformările timpului și prin metamorfozele spațiului, în potențialele cosmice din care au apărut anterior. Cât despre personalitatea celui nelegiuit, ea se găsește privată de un vehicul vital continuu din pricina nereușitei creaturii în alegerile și în deciziile finale care i-ar fi asigurat viața eternă. Când îmbrățișarea continuă a păcatului de către mintea asociată culminează în autoidentificarea completă cu nelegiuirea, atunci, după încetarea vieții și disoluția cosmică, această personalitate izolată este absorbită în suprasufletul creației și devine o fracțiune a experienței evolutive a Ființei Supreme. Ea nu mai apare niciodată ca personalitate. Identitatea sa devine ca și cum n-ar fi existat niciodată. Dacă este vorba de o personalitate locuită de un Ajustor, valorile spirituale ale experienței supraviețuiesc în realitatea Ajustorului care continuă să existe.

2:3.5 (37.3) Cu prilejul oricărei dispute din univers dintre două nivele actuale de realitate, personalitatea de pe nivelul superior sfârșește prin a triumfa asupra celeia de nivel inferior. Acest rezultat inevitabil al controverselor universului este inerent faptului că

divinitatea calității egalează gradul realității sau al actualității oricărei creaturi înzestrată cu voință. Răul nediluat, greșeala totală, păcatul voit și nelegiuirea neatenuată sunt inerent și automat fatale. Astfel de atitudini de irealitate cosmică nu pot supraviețui în univers decât din cauza unei toleranțe îngăduitoare provizorii, așteptând ca mecanismele tribunalelor universale de judecată pe cale directă să fi acționat determinând ceea ce este just și descoperind ceea ce este echitabil.

2:3.6 (37.4) Regula Fiilor Creatori din universurile locale constă în a crea și a spiritualiza. Acești Fii se dedică executării efective a planului paradisiac de ascensiune progresivă a muritorilor, reabilitării rebelilor și a răugânditorilor. Însă, când toate aceste eforturi mărinimoase au fost definitiv respinse, hotărârea finală de disoluție este executată de forțe ce acționează sub jurisdicția Celor Îmbătrâniți de Zile.

4. Îndurarea divină

2:4.1 (38.1) Îndurarea este pur și simplu justiție temperată de acel soi de înțelepciune care izvorăște din perfecta cunoaștere și completa recunoaștere a slăbiciunii naturale a creaturilor finite și a neajunsurilor datorate mediului lor. „Dumnezeul Nostru este plin de compasiune, mărinimos, îndurător și plin de milostenie.” De aceea „oricine va face apel la Domnul va fi salvat,” „căci el va ierta cu prisosință.” „Îndurarea Domnului merge din veșnicie în veșnicie.” Da, „îndurarea dăinuie de-a pururea”. „Eu sunt Domnul care aplică

bunăvoința afectuoasă, judecata și dreptatea pe pământ, căci în aceste lucruri îmi găsesc plăcerea.” „Nu îi rănesc cu plăcere și nici nu îi fac să sufere pe copiii oamenilor,” deoarece sunt „Tatăl cel plin de îndurare și Dumnezeu oricărei consolări.”

2:4.2 (38.2) Dumnezeu este binevoitor din fire, compătitor prin natura sa și mereu plin de milă. Nu este niciodată necesar să facem apel la vreun fel de influență pentru a obține bunăvoința sa afectuoasă. Nevoia creaturilor este în întregime suficientă pentru a da liber curs tandrei sale compătiri și grației sale salvatoare. De vreme ce Dumnezeu știe totul despre copiii săi, îi este ușor să-i ierte. Cu cât omul îl înțelege mai bine pe semenul său, cu atât îi este mai ușor să îl ierte și chiar să îl iubească.

2:4.3 (38.3) Numai discernământul unei înțelepciuni infinite îi dă posibilitatea unui Dumnezeu al dreptății să acorde atât dreptate, cât și compasiune în oricare dintre situațiile universului. Tatăl ceresc nu este niciodată sfâșiat de atitudini contradictorii față de copiii săi din univers. Dumnezeu nu este niciodată victima antagonismelor în modul său de a vedea. Atotcunoașterea lui Dumnezeu dirijează infailibil liberul său arbitru în alegerea conduitei sale în univers pentru a satisface perfect, simultan, și egal cerințele tuturor atributelor sale divine și calitățile infinite ale naturii sale eterne.

2:4.4 (38.4) Îndurarea este vlăstarul natural și inevitabil al bunătații și al iubirii. I-ar fi imposibil naturii bune a unui Tată iubitor să refuze înțeleapta acordare a grației fiecărui membru al fiecărui grup al copiilor săi din univers. Justiția eternă și îndurarea divină îmbinate constituie ceea ce în experiența umană s-ar numi *nepărtinire*.

2:4.5 (38.5) Îndurarea divină reprezintă o tehnică nepărtinitoare pentru ajustarea nivelelor de perfecțiune și de imperfecțiune ale universului. Îndurarea este justiția Supremației adaptată la situațiile finitului în evoluție, dreptatea eternității modificată pentru a face față intereselor superioare și bunăstării universale a copiilor timpului. Îndurarea nu este o violare a dreptății, ci mai degrabă o interpretare comprehensivă a exigențelor justiției supreme, atunci când ea este imparțial aplicată ființelor spirituale subordonate și creaturilor materiale din universurile evolutive. Îndurarea este justiția Trinității Paradisului, aplicată cu înțelepciune și cu iubire multiplelor inteligențe ale creațiilor timpului și spațiului, așa cum această justiție este formulată de înțelepciunea divină și determinată de mintea atotcunoscătoare și de liberul arbitru suveran al Tatălui Universal și al tuturor Creatorilor săi asociați.

5. Iubirea lui Dumnezeu

2:5.1 (38.6) ”Dumnezeu este iubire.” Drept urmare, singura sa atitudine personală față de problemele universului este întotdeauna o reacție de afecțiune divină. Tatăl ne iubește îndeajuns de mult ca să ne dea din viața sa. „El face ca soarele său să răsară asupra celor răi și a celor buni și trimite ploaia sa asupra celor dreți și a celor nedreți.”

2:5.2 (39.1) Este greșit a crede că Dumnezeu este făcut să-i iubească pe copiii săi datorită sacrificiilor Fiilor săi sau intervenției creaturilor sale subordonate, „căci însuși Tatăl vă iubește.” Tocmai ca urmare a acestei afecțiuni paterne, Dumnezeu trimite pe minunații

Ajustori să locuiască mințile oamenilor. Iubirea lui Dumnezeu este universală. „Cine vrea, poate să vină.” El ar vrea” să-i vadă pe toți oamenii salvați și ajunși la cunoașterea adevărului.” „El nu dorește ca nici unul dintre ei să piară.”

2:5.3 (39.2) Creatorii sunt primii tentați să salveze omul de rezultatele dezastruoase ale încălcărilor prostești ale legilor divine. Prin natură, iubirea lui Dumnezeu este o afecțiune paternă. Deci, uneori „el ne dojenește spre folosul nostru, pentru ca noi să ne putem împărtăși din sfințenia sa.” Chiar și toiul probelor voastre dure, aduceți-vă aminte că „în toate suferințele, el suferă odată cu noi.”

2:5.4 (39.3) Dumnezeu este divin binevoitor față de păcătoși. Când rebelii revin pe calea dreaptă, ei sunt primiți cu compasiune, „deoarece Dumnezeu va ierta din abundență.” „Eu sunt cele care șterge păcatele voastre de dragul meu și nu îmi voi aminti de păcatele voastre.” „Vedeți ce fel de iubire ne-a acordat Tatăl, pentru ca noi să fim numiți fiii lui Dumnezeu.”

2:5.5 (39.4) La urma urmei, cea mai mare dovadă a bunătății lui Dumnezeu precum și rațiunea supremă de a-l iubi este darul Tatălui care locuiește în noi - Ajustorul care așteaptă cu atâta răbdare ceasul în care el și voi veți fi făcuți una, pe vecie. Cu toate că nu îl puteți găsi pe Dumnezeu prin căutare, dacă vă veți supune îndrumărilor spiritului lăuntric, veți fi neabătut călăuziți pas cu pas, viață după viață, prin universuri și prin epoci succesive, până când veți sta în cele din urmă în prezența personalității paradisiace a Tatălui Universal.

2:5.6 (39.5) Câtă nechibzuință din partea voastră să nu-l adorați pe Dumnezeu numai pentru că limitările naturii umane și neajunsurile

creației voastre materiale vă împiedică să îl vedeți. Între voi și Dumnezeu este o distanță imensă (de spațiu fizic) de străbătut. Există de asemenea o mare prăpastie, cauzată de diferențe spirituale, care trebuie trecută. Însă, indiferent de tot ceea ce vă separă fizic și spiritual de prezența personală a Dumnezeului din Paradis, opriți-vă și meditați asupra faptului solemn că Dumnezeu trăiește în voi. În felul său propriu, el a construit deja un pod peste abis. El a trimis ceva din el, spiritul său, pentru a trăi în voi și a suferi împreună cu voi în timp ce vă urmați cariera eternă în univers.

2:5.7 (39.6) Găsesc ușor și agreabil să ador pe cineva care este atât de mare și în același timp se dezvăluie cu atâta afecțiune unei slujiri înălțătoare pe lângă umilele sale creaturi. Este firesc să iubesc pe cineva care are atâta putere de a crea și de a-și controla creația și care, totuși, este atât de desăvârșit în bunătatea lui și atât de statornic în bunăvoința sa afectuoasă care ne acoperă cu umbra ei. Cred că l-aș iubi pe Dumnezeu tot atât de mult și dacă nu ar fi fost atât de mare și atât de puternic, câtă vreme ar fi atât de bun și atât de îndurător. Cu toții îl iubim pe Tatăl, mai mult pentru natura sa decât pentru nemaîntâlnitele sale atribute.

2:5.8 (39.7) Atunci când îi observ pe Fiii Creatori și pe administratorii lor subordonați luptând cu atâta bărbăție contra multiplelor dificultăți ale timpului, inerente evoluției universurilor spațiului, descopăr că port acestor conducători secundari ai universurilor o mare și profundă afecțiune. La urma urmei, cred că toți, inclusiv muritorii tărâmurilor, îl iubim pe Tatăl Universal și pe toate celelalte ființe divine și umane, deoarece ne dăm seama că aceste personalități ne iubesc cu adevărat. Experiența de a iubi este

într-o mare măsură un răspuns direct la experiența de a fi iubit. Știind că Dumnezeu mă iubește, ar trebui să continui să îl iubesc în mod suprem, chiar dacă ar fi văduvit de toate atributele sale de supremație, de ultimitate și de absolutitate.

2:5.9 (40.1) Iubirea Tatălui ne urmează acum și de-a lungul întregului cerc fără de sfârșit al epocilor eterne. Atunci când meditez asupra naturii iubitoare a lui Dumnezeu, nu există decât o singură reacție personală, rațională și naturală: l-ați iubi tot mai mult pe Făuritorul vostru; ați dăruia lui Dumnezeu o afecțiune analoagă celei pe care un copil i-o oferă unui părinte pământesc. În realitate, la fel cum un părinte - un tată real, un tată autentic - își iubește copiii, tot astfel, Tatăl Universal își iubește fiii și fiicele pe care i-a creat și caută în mod permanent bunăstarea lor.

2:5.10 (40.2) Însă iubirea lui Dumnezeu este o afecțiune părintească, inteligentă și prevăzătoare. Iubirea divină funcționează în asociere unificată cu înțelepciunea divină și cu toate celelalte caracteristici infinite ale naturii perfecte a Tatălui Universal. Dumnezeu este iubire, însă iubirea nu este Dumnezeu. În atribuirea Ajustorilor Gândirii se observă cea mai mare manifestare a iubirii divine față de ființele muritoare. Însă în viața de fuziune a Fiului său Mihail, în viața spirituală ideală pe care a trăit-o pe pământ, veți vedea cea mai mare revelație a iubirii Tatălui. Ajustorul lăuntric este acela care individualizează iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet uman.

2:5.11 (40.3) Uneori aproape că sunt îndurerat să mă văd nevoit să zădăresc afecțiunea divină a Tatălui celest pentru copiii săi în univers folosindu-mă de simbolul verbal omenesc al *iubirii*. Acest

termen implică fără îndoială conceptul cel mai elevat al oamenilor pentru relațiile umane de respect și devoțiune, însă el desemnează prea adesea o parte cu totul josnică a relațiilor umane. Este absolut impropriu să se desemneze aceste raporturi folosind același cuvânt ca acela folosit pentru a indica incomparabila afecțiune a Dumnezeuului viu pentru creaturile sale din univers. Este păcat că nu mă pot servi de un termen exclusiv și celest care ar transmite minții umane adevărata natură și semnificația minunat de frumoasă a afecțiunii divine a Tatălui din Paradis.

2:5.12 (40.4) Când oamenii pierd din vedere iubirea unui Dumnezeu personal, împărăția lui Dumnezeu devine doar împărăția binelui. În ciuda unității infinite a naturii divine, iubirea este caracteristica dominantă a tuturor raporturilor personale a lui Dumnezeu cu toate creaturile sale.

6. Bunătatea lui Dumnezeu

2:6.1 (40.5) Noi putem vedea frumusețea divină în universul fizic, putem discerne adevărul etern în lumea intelectuală, însă bunătatea lui Dumnezeu nu se descoperă decât în lumea spirituală a experienței religioase personale. Religia, în esența sa veritabilă, este o credință făcută din încredere în bunătatea lui Dumnezeu. În filozofie, Dumnezeu ar putea fi mare și absolut și, într-un fel, chiar inteligent și personal. Însă, în cadrul religiei, trebuie ca Dumnezeu să fie de asemenea moral; el trebuie să fie bun. S-ar putea ca omul să se teamă de un Dumnezeu mare, însă el nu are încredere decât într-un

Dumnezeu bun, și doar pe un astfel de Dumnezeu poate iubi. Această bunătate al lui Dumnezeu face parte din personalitatea lui Dumnezeu și deplina sa revelație nu apare decât în experiența religioasă personală a fiilor care cred în Dumnezeu.

2:6.2 (40.6) Religia implică faptul că lumea superioară a naturii spirituale cunoaște nevoile fundamentale ale lumii umane și răspunde acestora. Religia evolutivă poate deveni etică, însă numai religia revelată devine cu adevărat și în mod spiritual morală. Străvechiul concept că Dumnezeu este o Deitate dominată de o moralitate regală a fost înălțat de Isus până la nivelul care atinge cu atât delicatețe moralitatea familială intimă din relația părinte-copii. Nu există nimic mai tandru, nici mai frumos în experiența muritorilor.

2:6.3 (41.1) ”Bogăția frumuseții lui Dumnezeu îl conduce pe omul rătăcit către căință.” „Orice dar de folos, orice dar perfect provin din Tatăl luminilor.” „Dumnezeu este bun, el este eternul refugiu al sufletului oamenilor.” „Domnul Dumnezeu este milostiv și mărinimos. El este îndurător și debordează de bunătate și adevăr.” „Gustați și aflați că Domnul este bun! Binecuvântat este omul care i se dăruiește lui.” „Domnul este mărinimos și plin de compasiune. El este Domnul salvării.” „El vindecă inimile frânte și îngrijește rănila sufletului. El este atotputernicul binefăcător al omului.”

2:6.4 (41.2) Conceptul de Dumnezeu ca rege-judecător a dezvoltat un înalt model moral și a creat un popor care, ca grup, respectă legea. Cu toate acestea, credincioșii individuali au rămas într-o nefericită poziție de nesiguranță vizavi de statutul lor în timp și în eternitate. Ultimii profeți evrei proclamau că Dumnezeu era un Tată pentru

Israel. Isus l-a revelat pe Dumnezeu ca Tată al fiecărei ființe umane. Întregul concept muritor al lui Dumnezeu este pus într-o lumină transcendentă prin viața lui Isus. Lipsa de egoism este inerentă iubirii părinților, Dumnezeu nu iubește *la fel* cu un tată, ci *în calitate* de tată. El este Tatăl paradisiac al fiecărei personalități a universului.

2:6.5 (41.3) Justețea implică faptul că Dumnezeu este sursa legii morale a universului. Adevărul îl pune în lumină pe Dumnezeu ca revelator, ca învățător. Însă iubirea dăruiește afecțiune și o dorește cu ardoare; ea caută o comuniune înțelegătoare, așa cum există între părinți și copii. Se poate ca dreptatea să fie gândirea divină, însă iubirea este atitudinea unui tată. Unii au presupus în mod greșit că dreptatea lui Dumnezeu era de neîmpăcat cu iubirea dezinteresată a Tatălui celest. Acest fapt ar fi presupus absența de unitate în natura Deității și ar fi condus direct la elaborarea doctrinei ispășirii, care este o sfidare filozofică atât a unității cât și a liberului arbitru al lui Dumnezeu.

2:6.6 (41.4) Tatăl celest plin de afecțiune, al cărui spirit locuiește în copii săi de pe pământ, nu este o personalitate divizată - una a dreptății și una a compasiunii. Nici nu mai este nevoie de un mediator pentru a obține grația sau iertarea Tatălui. Dreptatea divină nu este dominată de o strictă dreptate distributivă. Dumnezeul ca Tată îl transcende pe Dumnezeul ca judecător.

2:6.7 (41.5) Dumnezeu nu este niciodată mânios, răzbunător ori supărat. Este adevărat că înțelepciunea înfrânează uneori iubirea sa, în timp ce justețea condiționează refuzul său de îndurare. Iubirea sa de dreptate n-are cum să nu se manifeste și ca o egală detestare a

păcatului. Tatăl nu este o personalitate inconsecventă. Unitatea divină este perfectă. În Trinitatea Paradisului există o unitate absolută, în ciuda identităților eterne a coordonaților lui Dumnezeu.

2:6.8 (41.6) Dumnezeu iubește păcătoșii și *detestă* păcatul.

Această afirmație este adevărată din punct de vedere filozofic, însă Dumnezeu este o personalitate transcendentă și persoanele nu pot iubi și urî decât alte persoane. Păcatul nu este o persoană. Dumnezeu iubește păcătosul, deoarece păcătosul este o realitate de personalitate (potențial eternă), însă Dumnezeu nu dramatizează în mod personal păcatul, căci păcatul nu este o realitate spirituală; el nu este personal. Așadar, numai dreptatea lui Dumnezeu este cea care ia la cunoștință de existența păcatului. Iubirea lui Dumnezeu salvează păcătosul. Legea lui Dumnezeu distruge păcatul. Această atitudine a naturii divine s-ar schimba în aparență în cazul în care păcătosul ar sfârși prin a se identifica total cu păcatul, la fel cum aceeași minte muritoare se poate de asemenea identifica total cu Ajustorul spiritual care locuiește în ea. Un muritor identificat cu păcatul ar deveni complet nespirtual în natura sa, (deci ireal din punct de vedere personal) și ar suferi anihilarea finală a ființei sale. Într-un Univers progresând în realitate și crescând în spiritualitate, irealitatea naturii unei creaturi și chiar neîmplinirea sa nu pot exista la infinit.

2:6.9 (42.1) În fața lumii personalității, descoperim că Dumnezeu este o persoană iubitoare. În fața lumii spirituale, este o iubire personală; în experiența religioasă, este și una și alta. Iubirea identifică voința volitivă a lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu se află la baza liberului arbitru divin - tendința universală de a iubi, de a arăta îndurare, de a mărturisi răbdare și de a da iertare.

7. Adevăr și frumusețe divine

2:7.1 (42.2) Orice cunoaștere finită a creaturilor și orice înțelegere din partea lor sunt *relative*. Orice informație, orice cunoaștere, chiar din surse elevate nu sunt decât relativ complete, local exacte și personal adevărate.

2:7.2 (42.3) Faptele fizice sunt destul de uniforme, însă adevărul este un factor viu și flexibil în filozofia universului. Personalitățile în evoluție nu sunt decât parțial înțelepte și relativ veridice în comunicările lor. Ele nu pot avea certitudini decât în limitele experienței lor personale. Un astfel de lucru, care poate părea în întregime adevărat într-un loc poate să nu fie decât relativ adevărat într-un alt segment al creației.

2:7.3 (42.4) Adevărul divin, adevărul final, este uniform și universal, însă istoria lucrurilor spirituale, așa cum este ea povestită de numeroși indivizi provenind din diverse sfere, poate uneori să varieze în detalii. Aceasta se datorează acestei relativități în plenitudinea surselor lor de cunoaștere și în deplinătatea experienței lor personale, cât și lungimii și întinderii acestei experiențe, în timp ce legile și hotărârile, gândurile și atitudinile Marii Prime Surse-Centru sunt veșnic, infinit și universal adevărate; în același timp, aplicarea și adaptarea lor la orice univers, sistem, lume și inteligență create, este în acord cu planurile și cu tehnica Fiilor Creatori, după cum activează ei în universurile lor respective. Ele se armonizează, de asemenea, cu planurile locale și cu procedurile locale ale Spiritului Infinit și ale tuturor celorlalte personalități celeste asociate.

2:7.4 (42.5) Știința falsă a materialismului i-ar condamna pe muritori să devină proscriși în univers. O astfel de cunoaștere parțială este potențial rea; este cunoașterea compusă atât din bine, cât și din rău. Adevărul este frumos, deoarece el este nu numai complet, dar și simetric. Când caută adevărul, omul urmărește ceea ce este real divin.

2:7.5 (42.6) Filozofii comit eroarea cea mai gravă atunci când se pierd în sofismele abstractizării, în practica de a-și concentra atenția asupra unui aspect al realității și apoi de a afirma că acest aspect izolat constituie adevărul total. Filozoful înțelept va căuta întotdeauna modelul constructiv care se găsește înapoia oricărui fenomen al universului și este preexistent lui. Gândirea creatorului precede în mod invariabil acțiunea creativă.

2:7.6 (42.7) Conștiința intelectuală de sine permite să se descopere frumusețea adevărului și calitatea sa spirituală, nu numai prin coerența filozofică a conceptelor sale, ci mai sigur și mai cert prin răspunsul infailibil al Spiritului Adevărului veșnic prezent. Fericirea rezultă din recunoașterea adevărului, deoarece ea poate fi *pusă în practică*; poate fi trăită. Decepția și tristețea însoțesc eroarea, deoarece ea nu este o realitate și nu poate fi deci realizată în experiență. Adevărul divin se recunoaște cel mai bine după *savoarea lui spirituală*.

2:7.7 (42.8) Căutarea eternă este cea a unificării, a coerenței divine. Vastul univers fizic își găsește coeziunea în Insula Paradisului. Universul intelectual se contopește în Dumnezeuul minții, Autorul Comun. Universul spiritual este coerent în personalitatea Fiului Etern. Însă muritorii izolați ai spațio-timpului își au coerența în Dumnezeu Tatăl, ca urmare a relației directe între Ajustorul Gândirii lăuntric și

Tatăl Universal. Ajustorul omului este un fragment de Dumnezeu și caută în permanență unificarea divină. El este o parte coerentă și integrantă a Deității paradisiace a Primei Surse-Centru.

2:7.8 (43.1) A distinge frumusețea supremă înseamnă a descoperi și a integra realitatea. A distinge bunătatea divină în adevărul etern reprezintă frumusețea ultimă. Chiar și farmecul artei umane rezidă în armonia unității sale.

2:7.9 (43.2) Marea eroare a religiei ebraice a fost aceea de a nu reuși să asocieze bunătatea lui Dumnezeu cu adevărurile faptice ale științei și cu frumusețea atrăgătoare a artei. În timp ce civilizația progresa, religia urma o cale nesocotită: pune un accent excesiv pe bunătatea lui Dumnezeu, excluzându-i în mod relativ adevărul și neglijându-i frumusețea. Atunci, anumite tipuri de oameni au avut tendința de a refuza din ce în ce mai mult conceptul abstract și disociat al bunătății izolate. Religia modernă insistă prea mult asupra unei morale izolate, care nu reușește să rețină devoțiunea și loialitatea a numeroase ființe umane din secolul al XX-lea. Ea s-ar reabilita dacă, pe lângă comandamentele sale morale, ar lua în considerare în egală măsură adevărurile științei, ale filozofiei și ale experienței spirituale, ale frumuseții creației fizice, ale încântării artei intelectuale și ale măreției împlinirii caracterelor autentice.

2:7.10 (43.3) Provocarea religioasă a epocii prezente este adresată bărbaților și femeilor înzestrați cu clarviziune spirituală, prevăzători și orientați către viitor, care vor îndrăzni să construiască o filozofie nouă și atrăgătoare a vieții emanând din conceptele moderne ale adevărului cosmic, ale frumuseții universului și ale bunătății divine minunat amplificate și integrate. O astfel de viziune nouă și dreaptă a

moralității va atrage tot ceea ce este bun în mintea oamenilor și va lansa o provocare către tot ceea ce este mai bun în sufletul lor. Adevărul, frumusețea și bunătatea sunt realități divine și, pe măsură ce omul urcă scara vieții spirituale, aceste calități supreme ale Eternului se coordonează și se unifică din ce în ce mai mult în Dumnezeu, care este iubire.

2:7.11 (43.4) Orice adevăr - material, filozofic sau spiritual - este și frumos și bun. Orice frumusețe reală - artă materială sau simetrie spirituală - este atât adevărată, cât și bună. Orice bunătate autentică - indiferent că este vorba de moralitate personală, de echitate socială sau de ajutor divin - este deopotrivă de adevărată și de frumoasă. Sănătatea fizică, sănătatea mentală și fericirea sunt integrări ale adevărului, ale frumuseții și bunătății, amestecate în experiența umană. Aceste nivele de trăire eficientă sunt atinse unificând sistemele de energie, sistemele de idei și sistemele de spirit.

2:7.12 (43.5) Adevărul este coerent, frumusețea este atrăgătoare, bunătatea este stabilizatoare. Iar atunci când aceste trei valori ale realității sunt coordonate în experiența personală, rezultă o înaltă calitate a iubirii, înrăuită de înțelepciune și modificată de loialitate. Adevăratul scop al oricărei educații în univers este de a-i coordona mai bine pe copiii izolați ai lumilor cu cele mai mari realități ale experienței lor crescătoare. Realitatea este finită la nivel uman, ea fiind infinită și eternă la nivele superioare și divine.

2:7.13 (43.6) [Prezentat de un Consilier Divin acționând prin autoritatea Îmbătrâniților de Zile de pe Uversa].

Cartea Urantia

<< [Capitolul 2](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 4](#) >>

Capitolul 3

Atributele lui Dumnezeu

3:0.1 (44.1) DUMNEZEU este prezent pretutindeni; Tatăl Universal guvernează cercul eternității. În universurile locale însă, el guvernează prin persoanele Fiilor săi Creatori Paradisiaci, la fel cum dăruiește viață prin intermediul acestor Fii. „Dumnezeu ne-a dăruit viața eternă, iar această viață este în Fiii săi.” Acești Fii Creatori ai lui Dumnezeu sunt expresia personală de sine însuși în sectoarele timpului și pentru copiii planetelor care se rotesc în universurile evolutive ale spațiului.

3:0.2 (44.2) Fiii lui Dumnezeu intens personalizați pot fi distinși cu claritate de ordinele inferioare ale inteligențelor create. Ei compensează astfel invizibilitatea Tatălui care este infinit și, prin urmare, mai dificil de recunoscut. Fiii Creatori Paradisiaci ai Tatălui

Universal reprezintă o revelație a unei ființe care, altfel, ar fi invizibilă, din cauza caracterului absolut și infinit, inherent cercului eternității și al personalităților Deităților Paradisului.

3:0.3 (44.3) Capacitatea de a crea nu reprezintă deloc un atribut al lui Dumnezeu; ea este mai degrabă ansamblul naturii sale în acțiune. Iar această funcțiune universală de creație este veșnic manifestată, tot așa cum este și condiționată și controlată de toate attributele coordonate ale realității infinite și divine a Primei Surse-Centru. Avem sincere îndoieli asupra faptului că o caracteristică oarecare a naturii divine ar putea să fie considerată ca fiind anterioară altora. Dacă ar fi astfel, atunci natura creatoare a lui Dumnezeu ar avea întâietate asupra tuturor celorlalte caracteristici, activități și attribute. Iar facultatea creatoare a Deității culminează în adevărul universal al Paternității lui Dumnezeu.

1. Omniprezența lui Dumnezeu

3:1.1 (44.4) Aptitudinea Tatălui Universal de a fi prezent pretutindeni în același timp constituie omniprezența sa. Doar Dumnezeu poate fi în două locuri sau într-o multitudine de locuri în același timp. Dumnezeu este prezent simultan „sus în ceruri și jos pe pământ”. Psalmistul exclama: „Unde să mă îndepărtez de spiritul tău?” „ Unde să fug de prezența ta?”

3:1.2 (44.5) ”Eu sunt un Dumnezeu aflat atât la îndemână cât și în depărtare,” spune Domnul. „Nu umplu eu cerul și pământul?” Tatăl Universal este prezent simultan în toate părțile și în toate inimile

vastei sale creații. El este „plenitudinea celui care umple totul și este în toate,” și „care face totul în toate”. Mai mult, conceptul personalității sale este de așa natură încât „cerul (universul) și cerul cerurilor (universul universurilor) nu îl pot cuprinde.” Este literalmente adevărat că Dumnezeu este totul și în toate. Însă nici măcar aceasta nu este *totalitatea* lui Dumnezeu. Infinitul poate fi revelat în cele din urmă numai în infinitate; cauza nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă printr-o analiză a efectelor. Dumnezeu viu este cu mult mai mare decât totalitatea creației care a luat ființă ca rezultat al actelor creatoare ale voinței sale nemărginite. Dumnezeu este revelat în întregul cosmos, însă cosmosul nu va putea niciodată să delimiteze sau să înglobeze în sânul lui eternitatea infinității lui Dumnezeu.

3:1.3 (45.1) Prezența Tatălui străbate neîncetat Universul Principal. „El iese la iveală de la marginea cerurilor și circulă până la capătul lor, și nimic nu este ascuns luminii sale.”

3:1.4 (45.2) Nu numai creatura există în Dumnezeu, dar și Dumnezeu trăiește în creatură. „Știm că ne aflăm în el pentru că el trăiește în noi; el ne-a dăruit spiritul lui. Acest dar de la Tatăl Paradisului este însoțitorul nedespărțit al omului.” „El este Dumnezeu mereu prezent și atotpătrunzător.” „Spiritul Tatălui etern este ascuns în mintea oricărui copil muritor.” „Omul continuă să caute un prieten, în timp ce tocmai acel prieten trăiește în propria sa inimă.” „Adevăratul Dumnezeu nu este departe, el este parte din noi, spiritul său vorbește dinăuntrul nostru.” „Tatăl trăiește în copil. Dumnezeu este întotdeauna cu noi . El este spiritul călăuzitor al destinului etern.”

3:1.5 (45.3) S-a spus, pe bună dreptate, despre rasa umană: „Sunteți ai lui Dumnezeu”, căci „cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu în el.” Chiar și în acțiunile voastre greșite voi chinuiți darul lăuntric al lui Dumnezeu, deoarece Ajustorul Gândirii suportă consecințele relei gândirii odată cu mintea umană în care este prizonier.

3:1.6 (45.4) Omniprezența lui Dumnezeu este, de fapt, o parte din natura sa infinită. Spațiul nu reprezintă o barieră pentru Deitate. Prezența lui Dumnezeu în perfecțiunea sa și în infinitatea sa se pot distinge numai în Paradis și în universul central. El nu este deci prezent sub o formă observabilă în creațiile care înconjoară Havona, deoarece Dumnezeu și-a limitat prezența sa directă și efectivă pentru a recunoaște suveranitatea și prerogativele divine ale creatorilor și ale conducătorilor coordonați ai universurilor timpului și spațiului. Prin urmare, conceptul prezenței divine trebuie să permită un câmp larg de modalități și de canale de manifestare, cuprinzând prezența circuitelor Fiului Etern, ale Spiritului Infinit și ale Insulei Paradisului. Tot astfel, nu este întotdeauna posibil să se facă o distincție între prezența Tatălui Universal și acțiunile eternilor săi coordonați și agenți, atât de bine îndeplinesc aceștia toate cerințele infinite ale țelului său neschimbat. Însă nu tot așa este cu circuitul personalității și cu Ajustorii; în acest caz, Dumnezeu acționează în mod unic, direct și exclusiv.

3:1.7 (45.5) Controlorul Universal este potențial prezent în circuitele de gravitație ale Insulei Paradisului, în toate părțile universului, în orice clipă și în același grad, corespunzător masei,

răspunzând cerințelor fizice pentru această prezență, și datorită naturii inerente a oricărei creații care face ca toate lucrurile să adere la el și să rămână în el. Tot astfel este Prima Sursă-Centru potențial prezentă în Absolutul Necalificat, depozitarul universurilor necreate ale eternului viitor. Dumnezeu pătrunde astfel potențial universurile fizice ale trecutului, ale prezentului și ale viitorului. El reprezintă fundamentul primordial al coerenței așa-numitei creații materiale. Acest potențial nespirtual al Deității devine actual ici și colo, pe întregul nivel al existențelor fizice, prin intruziunea inexplicabilă a unora dintre intermediarii săi exclusivi în câmpul de acțiune al universului.

3:1.8 (45.6) Prezența mentală a lui Dumnezeu este corelată cu mintea absolută a Autorului Comun, Spiritul Infinit; în creațiile finite ea este însă percepută mai bine în funcționarea atotprezentă a minții cosmice a Spiritelor Maestru ale Paradisului. Așa cum Prima Sursă-Centru este potențial prezentă în circuitele mentale ale Autorului Comun, tot astfel ea e potențial prezentă în tensiunile Absolutului Universal. Mintea ordinului uman este însă un dar al Fiicelor Autorului Comun, Divinele Slujitoare ale universurilor în evoluție.

3:1.9 (46.1) Spiritul mereu prezent al Tatălui Universal este coordonat cu funcțiunea prezenței spiritului universal al Fiului Etern și cu potențialul divin perpetuu al Absolutului Deității. Însă nici activitatea spirituală a Fiului Etern și a Fiilor săi Paradisiaci nici efuziunile minții Spiritului Infinit nu par să excludă acțiunea directă a Ajustorilor Gândirii, fragmentele lăuntrice ale lui Dumnezeu din inimile creaturilor, copiii săi.

3:1.10 (46.2) În ceea ce privește prezența lui Dumnezeu pe o planetă, pe un sistem, pe o constelație sau pe un univers, gradul acestei prezențe din orice unitate de creație de acest fel se măsoară prin gradul prezenței în evoluție a Ființei Supreme. El este determinat de recunoașterea în masă a lui Dumnezeu și de loialitatea față de el din partea vastei orânduiri a universului, coborând până la sistemele și la planetele însele. Prin urmare, uneori speranța de a conserva și păstra aceste faze ale prețioasei prezențe a lui Dumnezeu face ca, atunci când unele planete (sau chiar sisteme) s-au cufundat adânc în întunericul spiritual, ele să fie oarecum puse în carantină, sau parțial izolate de interacțiunea cu unitățile mai mari ale creației. Și toate acestea, așa cum se întâmplă și pe Urantia, reprezintă o reacție spirituală defensivă a majorității lumilor care se apără, pe cât posibil, pentru a nu suferi de izolarea care rezultă din acțiunile separatoare comise de o minoritate încăpățânată, rea și rebelă.

3:1.11 (46.3) În timp ce Tatăl înglobează părintește în circuitele sale pe toți fiii săi - toate personalitățile - influența sa în ei este limitată de îndepărtarea originii lor de a Doua și de a Treia Persoană a Deității și este sporită pe măsură ce realizarea destinului lor se apropie de astfel de nivele. *Faptul* prezenței lui Dumnezeu în mintea unei creaturi este determinat de prezența sau de absența interioară a unui fragment al Tatălui, cum ar fi un Veghetor de Mister. Prezența sa *efectivă* este însă determinată de gradul de cooperare acordat acestor Ajustori Interiori de mințile în care locuiesc.

3:1.12 (46.4) Fluctuațiile prezenței Tatălui nu se datorează variabilității lui Dumnezeu. Tatăl nu se retrage în solitudine pentru că a fost subestimat, afecțiunea sa nu este înstrăinată din cauză că

faptelor o creatură a acționat greșit. Fiind înzestrate cu puterea de a alege (în ceea ce Îl privește pe El), copiii săi sunt mai degrabă cei care, exercitându-și respectiva alegere, determină în mod direct gradul și limitările influenței divine a Tatălui în propriile lor inimi și suflete. Tatăl s-a revărsat fără rezerve pe sine asupra noastră, fără limite și fără favoruri. El nu face deosebire de persoane, de planete, de sisteme sau de universuri. În sectoarele timpului, el nu conferă onoruri diferențiate decât personalităților paradisiace ale Dumnezeului Septuplu, creatorii coordonați ai universurilor finite.

2. Puterea infinită a lui Dumnezeu

3:2.1 (46.5) Toate universurile știu că „Domnul Dumnezeu atotputernic domnește.” Problemele acestei lumi și ale celorlalte sunt supravegheate prin putere divină. „El acționează după voia sa în oastea cerurilor și printre locuitorii pământului.” Este un adevăr etern că „nu există nici o putere în afară de a lui Dumnezeu.”

3:2.2 (46.6) În limitele a ceea ce este compatibil cu natura divină, este literalmente adevărat că „cu Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” Procesele evolutive prelungite ale popoarelor, ale planetelor și ale universurilor sunt controlate cu desăvârșire de creatorii și de administratorii universurilor și se desfășoară în acord cu țelul etern al Tatălui Universal, urmându-și cursul în armonie și în ordine și conformându-se preînțeleptului plan al lui Dumnezeu. Există doar un singur legislator. El susține lumile în spațiu și pune universurile în mișcare pe orbita nesfârșită a circuitului etern.

3:2.3 (47.1) Dintre toate însușirile divine, cea mai bine înțeleasă este omnipotența sa, îndeosebi așa predomină ea în universurile materiale. Privit ca un fenomen nespirtual, Dumnezeu este energie. Această afirmare a unui fapt fizic este sprijinită pe adevărul de neînțeles că Prima Sursă-Centru este cauza primordială a fenomenelor fizice universale din tot spațiul. Din această activitate divină derivă întreaga energie fizică și toate celelalte manifestări materiale. Lumina, adică lumina fără căldură, este tot una dintre manifestările non-spirituale ale Deităților. Și mai există o formă de energie non-spirituală, care este practic necunoscută pe Urantia, căci este încă nerecunoscută.

3:2.4 (47.2) Dumnezeu controlează întreaga putere; el a făcut „o cale pentru fulger.” El a ordonat circuitele tuturor energiilor. El a decretat ora și modul de manifestare al tuturor formelor energiei-materii. Și toate aceste lucruri sunt ținute pentru totdeauna în perpetua sa îmbrățișare - în controlul gravitațional cu centrul în Paradisul inferior. Lumina și energia Dumnezeului etern se rotesc astfel pentru totdeauna în jurul circuitului său maiestuos, format din procesiunea nesfârșită dar ordonată a roiurilor de stele care compun universul universurilor. Întreaga creație se învâртеște veșnic în jurul Personalității Paradisiace, centru al tuturor lucrurilor și ființelor.

3:2.5 (47.3) Omnipotența Tatălui este legată de predominanța omniprezentă a nivelului absolut, în timp ce cele trei energii, materială, mentală și spirituală nu se pot distinge în apropierea sa - Sursa tuturor lucrurilor. Mintea creaturii, care nu este nici monota Paradisului, nici Spiritul Paradisului, nu corespunde decât Tatălui

Universal. Dumnezeu se *adaptează* la mintea imperfecțiunii - cu muritorii de pe Urantia, prin intermediul Ajustorilor Gândirii.

3:2.6 (47.4) Tatăl Universal nu este o forță tranzitorie sau o putere schimbătoare, ori o energie fluctuantă. Puterea și înțelepciunea Tatălui sunt pe deplin adecvate pentru a face față tuturor cerințelor universului. Așa cum apar situațiile critice în cadrul experienței umane, el le-a prevăzut pe toate și, prin urmare, nu reacționează cu detașare la problemele universului, ci mai degrabă potrivit dictatelor înțelepciunii eterne și în concordanță cu toate hotărârile judecării infinite. În ciuda aparențelor, puterea lui Dumnezeu nu funcționează în univers ca o forță oarbă.

3:2.7 (47.5) Se ivesc uneori situații în care se pare că au fost stabilite reguli de urgență, în care legile naturale au fost suspendate, când unele neadaptări au fost recunoscute și se face un efort pentru a restabili situația, însă nu este așa. Aceste concepte despre Dumnezeu își au originea în orizontul mărginit al punctului vostru de vedere, în caracterul finit al înțelegerii voastre și în domeniul limitat al viziunii voastre; o astfel de neînțelegere a lui Dumnezeu se datorează profundeii ignoranțe în care vă aflați în ceea ce privește existența legilor superioare ale împărăției, dimensiunea caracterului Tatălui, infinitatea atributelor sale și realitatea liberului său arbitru.

3:2.8 (47.6) Creaturile planetare locuite de spiritul lui Dumnezeu și dispersate prin universurile spațiului sunt atât de aproape de a fi infinite ca număr și ca ordine, intelectele lor sunt atât de diverse, mințile lor sunt atât de mărginite și uneori atât de grosiere, viziunea lor este atât de îngustă și de îngrădită, încât este aproape imposibil să se formuleze legi generale care să exprime adecvat attributele infinite

ale Tatălui și care să le rămână în același timp cât de cât inteligibile acestor inteligențe create. De aceea, vouă, creaturilor, multe dintre acțiunile Creatorului atotputernic vi se par arbitrare, detașate, și nu de puține ori necruțătoare și crude. Vă asigur însă din nou că nu este așa. Acțiunile lui Dumnezeu sunt toate intenționate, inteligente, pline de înțelepciune, blânde și veșnic vizând cel mai mare bine, nu întotdeauna al unei ființe individuale, al unei rase individuale sau al unei planete individuale; ori chiar al unui univers individual; ele sunt însă îndreptate spre bunăstarea și binele tuturor celor interesați, de la cei mai mici la cei mai mari. În epocile timpului, se întâmplă ca bunăstarea unei părți să pară că se deosebește de cea a întregului; în cercul eternității, astfel de deosebiri aparente sunt inexistente.

3:2.9 (48.1) Noi facem cu toții parte din familia lui Dumnezeu și, de aceea, trebuie ca uneori să participăm la disciplina familiei. Multe din acțiunile lui Dumnezeu care ne tulbură atât de mult și ne derutează reprezintă rezultatul hotărârilor și al deciziilor finale ale înțelepciunii totale, împuternicindu-l pe Autorul Comun să execute alegerea voinței infailibile a minții infinite și să impună deciziile personalității perfecțiunii, a cărei privire de ansamblu, viziune, și solitudine îmbrățișează bunăstarea eternă cea mai elevată a imensei și a cuprinzătoarei sale creații.

3:2.10 (48.2) Punctul vostru de vedere izolat, fragmentar, finit, grosier, și extrem de materialist, precum și limitele inerente naturii ființei voastre, constituie un handicap care vă împiedică să vedeți, să înțelegeți sau să cunoașteți înțelepciunea și bunăvoința a numeroase acte divine, care vouă vi se par pline de o cruzime zdrobitoare și caracterizate de o indiferență totală față de confortul și bunăstarea

semenilor voștri, față de fericirea planetară și de prosperitatea lor personală. Numai din cauza limitelor viziunii umane, numai din cauza intelectului vostru mărginit și a capacității voastre de pătrundere limitate, voi înțelegeți în mod greșit motivele lui Dumnezeu și îi denaturați intențiile. În lumile în evoluție apar însă multe lucruri care nu sunt înfăptuirea personală a Tatălui Universal.

3:2.11 (48.3) Omnipotența divină este coordonată perfect cu celelalte atribute ale personalității lui Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu în manifestările lui spirituale din cadrul universului este limitată, de regulă, de numai trei condiții sau situații:

3:2.12 (48.4) 1. De natura lui Dumnezeu, îndeosebi de iubirea sa infinită, de adevăr, de frumusețe și de bunătate.

3:2.13 (48.5) 2. De voința lui Dumnezeu, de ajutorul lui mărinimos și de relațiile lui paterne cu personalitățile universului.

3:2.14 (48.6) 3. De legea lui Dumnezeu, de dreptatea și de justețea eternei Trinități a Paradisului

3:2.15 (48.7) Dumnezeu este nelimitat în puterea sa, divin în natura sa, final în voința sa, infinit în atributele sale, etern în înțelepciunea sa și absolut în realitatea sa. Toate aceste caracteristici ale Tatălui Universal sunt însă unificate în Deitate și exprimate în mod universal în Trinitatea Paradisului și în Fiii Divini ai Trinității. Altminteri, în afara Paradisului și a Universului central al Havonei, tot ceea ce ține de Dumnezeu este limitat de prezența evolutivă a Supremului, condiționat de prezența în curs de actualizare a Ultimului și coordonat de cele trei Absoluturi existențiale - Absolutul Deității, Absolutul

Universal și Absolutul Necalificat. Și prezența lui Dumnezeu este limitată astfel pentru că aceasta e voia lui Dumnezeu.

3. Cunoașterea universală a lui Dumnezeu

3:3.1 (48.8) ”Dumnezeu cunoaște toate lucrurile.” „Mintea divină este conștientă de toate gândurile creației și familiară cu ele.

Cunoașterea sa în ceea ce privește evenimentele este universală și perfectă. Entitățile divine care emană din el sunt o parte din el; cel care „precumpănește norii” este totodată „perfect în cunoaștere.”

”Ochii Domnului sunt în fiecare loc.” Marele vostru învățător a spus, despre neînsemnatele vrăbii: „Nici una dintre ele nu va cădea la pământ fără de știrea Tatălui meu” și, de asemenea, „Până și firele de păr din cap vă sunt numărate.” „El spune câte stele sunt și le dă la toate un nume.”

3:3.2 (49.1) Tatăl Universal este singura personalitate din întregul univers care cunoaște efectiv numărul stelelor și al planetelor din spațiu. Toate lumile din fiecare univers sunt în permanență înlăuntrul conștiinței lui Dumnezeu. El mai spune: „Am văzut desigur mâhnirea oamenilor mei, le-am auzit plânsetele și le cunosc suferințele.” Căci „Domnul se uită din ceruri; el îi privește pe toți fiii oamenilor; de acolo, de unde locuiește, el îi vede toți locuitorii pământului.” Fiecare copil al creației poate într-adevăr să zică: „El știe calea pe care o apuc și, după ce mă va fi încercat, voi ieși la fel ca aurul.” „Dumnezeu cunoaște căderile și înălțările noastre; el ne înțelege gândurile de

departe și toate căile noastre îi sunt cunoscute.” „Toate lucrurile sunt dezgolate și deschise ochilor celui cu care avem de a face.” Și pentru fiecare ființă umană ar trebui să aducă o adevărată consolare înțelegerea că el „cunoaște alcătuirea voastră; el își amintește că sunteți doar pulbere.” „Vorbind despre Dumnezeu viu, Isus spunea: „Tatăl vostru știe care vă este nevoia chiar înainte de a-i cere.”

3:3.3 (49.2) Dumnezeu are o putere nelimitată de a cunoaște toate lucrurile; conștiința sa este universală. Circuitul său personal îmbrățișează toate personalitățile, iar ceea ce cunoaște el despre creaturile sale, chiar și despre cele inferioare, este completat indirect de seria descendentă a Fiilor divini și direct prin intermediul Ajustorilor de Gândire lăuntrici. Și, mai mult, Spiritul Infinit este în permanență prezent pretutindeni.

3:3.4 (49.3) Nu știm cu deplină certitudine dacă Dumnezeu alege sau nu să cunoască dinainte cazurile de păcat. Chiar dacă Dumnezeu ar cunoaște dinainte actele de liber arbitru ale copiilor săi, o astfel de previziune nu ar abroga în cele din urmă liberul lor arbitru. Un lucru este sigur: Dumnezeu nu este niciodată luat prin surprindere.

3:3.5 (49.4) Omnipoteța nu implică puterea de a face ceea ce e de nefăcut, actul nedumnezeiesc. După cum nici atotcunoașterea nu implică cunoașterea a ceea ce este de necunoscut. Asemenea afirmații pot însă fi cu greu făcute inteligibile minții finite. Greu poate creatura înțelege întinderea și limitările voinței Creatorului.

4. Caracterul nelimitat al lui Dumnezeu

3:4.1 (49.5) Faptul că Dumnezeu se revarsă peste universuri pe măsură ce sunt înființate nu diminuează în nici un fel potențialul de putere sau rezerva de înțelepciune, care continuă să rămână și să se odihnească în personalitatea centrală a Deității. În potențialul de forță, de înțelepciune și de iubire, Tatăl nu și-a împuținat niciodată din ceea ce a avut, nici nu a fost văduvit de vreunul din atributele glorioasei sale personalități pentru faptul de a se fi dăruit fără măsură Fiilor Paradisului, creațiilor sale subordonate, și diverselor creaturi ale acestora.

3:4.2 (49.6) De fiecare dată când este creat un nou univers, este nevoie de o nouă ajustare a gravitației; însă chiar dacă creația ar continua la nesfârșit, veșnic, chiar și până la inifinitate, astfel încât creația materială ar exista fără de limite, chiar și atunci s-ar constata că puterea de control și de coordonare care există în Insula Paradisului rămâne suficientă ori adecvată pentru stăpânirea, controlul și coordonarea unui astfel de univers infinit. Și, ca urmare a acestei revărsări de forță și de putere nelimitate peste un univers nemărginit, Infinitul ar fi supraîncărcat cu același grad de forță și de energie. Absolutul Necalificat ar fi tot nediminuat. Dumnezeu ar avea încă același potențial infinit, ca și cum forța, energia, și puterea lui nu ar fi fost niciodată răspândite pentru a înzestra univers după univers.

3:4.3 (50.1) La fel și cu înțelepciunea: Faptul că mintea este atât de liber distribuită gândirii de pe diversele tărâmurii nu sărăcește în nici un fel sursa centrală a înțelepciunii divine. Pe măsură ce universurile se înmulțesc, iar ființele din aceste ținuturi sporesc la număr până la limitele imaginabilului, chiar dacă mintea continuă să

fie acordată la nesfârșit acestor ființe de rang superior și de rang inferior, personalitatea centrală a lui Dumnezeu va continua să conțină aceeași minte eternă, infinită și pe deplin înțeleaptă.

3:4.4 (50.2) Faptul că trimite de el însuși mesageri spirituali pentru a locui în bărbații și în femeile din lumea voastră și din alte lumi nu diminuează cu nimic aptitudinea sa de a funcționa ca un spirit personalitate divin și atotputernic; și nu este absolut nici o limită pentru mărimea și numărul unor astfel de Monitori ai spiritului care îi poate trimite Dumnezeu. Această dăruire de sine față de creaturile sale le deschide muritorilor înzestrați prin putere divină o posibilitate viitoare nelimitată și aproape de neconceput de existențe succesive și progresive. Iar această exuberantă distribuire de sine, sub forma acestor entități spirituale tutelare, nu diminuează în nici un fel înțelepciunea și perfecțiunea adevărului și a cunoașterii care se află în persoana Tatălui atotcunoscător, atotputernic și infinit de atotînțelegător.

3:4.5 (50.3) Pentru muritorii aflați în timp, există un viitor, însă Dumnezeu locuiește în eternitate. Cu toate că vin chiar de lângă locul în care se găsește Deitatea, nu aș putea pretinde că vorbesc cu o înțelegere perfectă despre caracterul infinit al multora dintre atributele divine. Doar infinitatea minții poate înțelege pe deplin infinitatea existenței și eternitatea acțiunii.

3:4.6 (50.4) Oamenii muritorii nu au absolut deloc posibilitatea de a cunoaște infinitatea Tatălui ceresc. Mintea finită nu poate concepe pe deplin un adevăr absolut sau un fapt absolut de felul acesta. Însă aceeași ființă umană finită poate să *simtă* efectiv - să experimenteze

literalmente - impactul deplin și nediminuat al acestei IUBIRI infinite a Tatălui. O astfel de iubire poate fi cu adevărat experimentată, însă în timp ce calitatea experienței este nelimitată, cantitatea ei este strict limitată de capacitatea omului de a primi din punct de vedere spiritual și de capacitatea asociată acesteia de a-l iubi pe Tată la rândul lui.

3:4.7 (50.5) Aprecierea finită a calităților infinite transcende de departe capacitățile limitate de logică ale creaturilor, datorită faptului că omul muritor este creat după chipul lui Dumnezeu - un fragment de infinitate trăiește în el. De aceea, dacă omul vrea să se apropie de Dumnezeu pe cât se poate de mult și de afectuos, el trebuie să o facă prin iubire, căci Dumnezeu este iubire. Iar totalitatea acestei relații unice reprezintă o experiență efectivă de sociologie cosmică, raporturile între Creator și creatură, afecțiunea între Tată și copil.

5. Guvernarea supremă a Tatălui

3:5.1 (50.6) În contactele sale cu creațiile posterioare Havonei, Tatăl Universal nu își exercită puterea infinită și autoritatea finală prin transmitere directă, ci mai degrabă prin intermediul Fiilor săi și a personalităților subordonate acestora. Iar Dumnezeu face toate acestea după voia sa liberă. Dacă s-ar ivi prilejul și dacă mintea divină ar decide astfel, orice putere delegată ar putea fi exercitată în mod direct. Dar, ca regulă generală, o astfel de acțiune are loc numai dacă personalitatea delegată nu a reușit să satisfacă pe deplin încrederea divină. În asemenea momente, în fața unei asemenea slăbiciuni și în limitele rezervei de putere și de potențial divin, Tatăl

acționează din proprie inițiativă și în acord cu preceptele pe care le-a ales el însuși. În această alegere el manifestă în permanență o perfecțiune infailibilă și o înțelepciune infinită.

3:5.2 (51.1) Tatăl guvernează prin intermediul Fiilor săi; coborând scara ierarhică a organizării universale găsim un lanț neîntrerupt de conducători, care se încheie cu Prinții Planetari, care conduc destinele sferelor evolutive din vastele domenii ale Tatălui. Exclamațiile următoare nu sunt doar expresii poetice: „Pământul aparține Domnului în întreaga sa plenitudine.” „El înlătură regii și el aduce regii la putere.” „Cei Preaînălți domnesc în regatele oamenilor.”

3:5.3 (51.2) În chestiunile privitoare la inima oamenilor, se poate ca Tatăl Universal să nu își afle loc întotdeauna; însă în conduita și în destinul unei planete, planul divin este cel care prevalează; țelul etern al înțelepciunii și al iubirii triumfă.

3:5.4 (51.3) Isus a spus: „Tatăl meu, care mi i-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu este în stare să îi smulgă din mâna Tatălui meu.” În timp ce aruncați o privire asupra multiplelor lucrări ale lui Dumnezeu și contemplați uimitoarea imensitate a creației sale aproape nelimitate, s-ar putea să ezitați a-i concepe înțâietatea, însă voi nu ar trebui să refuzați a-l accepta pe Dumnezeu întronat în siguranță și pe vecie în centrul paradisiac al tuturor lucrurilor și ca Tată binefăcător al tuturor ființelor inteligente. Nu există decât „un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, și care este deasupra tuturor și în toți,” „iar el este înainte de toate lucrurile și toate lucrurile rămân în el.”

3:5.5 (51.4) Incertitudinile vieții și vicisitudinile existenței nu contrazic în nici un fel conceptul suveranității universale a lui

Dumnezeu. Viața oricărei creaturi evolutive este asaltată de anumite *inevitabilități*, printre care:

3:5.6 (51.5) 1. Este oare *curajul*- tăria de caracter - de dorit?

Atunci ar trebui ca omul să fie crescut într-un mediu în care să fie nevoie să înfrunte încercări dure și să facă față la decepții.

3:5.7 (51.6) 2. Este oare *altruismul*- servirea aproapelui - de dorit?

Atunci trebuie ca experiențele vieții să ducă la întâlnirea cu situații de inegalitate socială.

3:5.8 (51.7) 3. Este oare *speranța*- noblețea încrederii - de dorit?

Existența umană trebuie atunci să fie confruntată mereu cu lipsa de siguranță și cu incertitudini recurente.

3:5.9 (51.8) 4. Este oare *credința*- confirmarea supremă a gândirii

umane - de dorit? Atunci mintea umană trebuie să se pomenească în acea situație stânjenitoare în care cunoaște mereu mai puțin pe lângă ceea ce poate să creadă.

3:5.10 (51.9) 5. Este oare *iubirea de adevăr*- cu acceptarea de a o urma oriunde ar duce - de dorit? Omul trebuie să crească atunci într-o lume în care eroarea este prezentă, iar falsitatea întotdeauna posibilă.

3:5.11 (51.10) 6. Este oare *idealismul*- apariția conceptului de divin - de dorit? Atunci omul trebuie să lupte într-un mediu de bunătate și de frumusețe relative, într-un cadru care stimulează tendința de nestăvilit către lucruri mai bune.

3:5.12 (51.11) 7. Este oare *loialitatea*- devotamentul față de datoria superioară - de dorit? Omul trebuie să își urmeze atunci calea printre posibilitățile de trădare și părăsire. Valoarea devoțiunii față de datorie constă în pericolul implicit al erorii .

3:5.13 (51.12) 8. Este *lipsa de egoism*- spiritul uitării de sine - de dorit? Omul muritor trebuie atunci să trăiască față în față cu cerințele permanente ale unui eu care dorește neîncetat recunoaștere și renume. Omul nu ar putea alege în mod dinamic viața divină dacă nu ar exista o viață a eului de care să se dezbrace. Omul nu ar putea niciodată să se bucure de justetea salvării sale dacă nu ar fi fost răul potențial prin contrast cu care să fie exaltat și diferențiat binele.

3:5.14 (51.13) 9. Este *plăcerea*- satisfacția fericirii - de dorit? Omul trebuie să trăiască atunci într-o lume în care alternativa durerii și probabilitatea suferinței să fie posibilități de experiență mereu prezente.

3:5.15 (52.1) În întregul univers, fiecare unitate este considerată ca o parte a întregului. Supraviețuirea fragmentului depinde de cooperarea cu planul și cu țelul întregului, de dorința sinceră și de consimțământul perfect de a îndeplini voia divină a Tatălui. Singura lume evolutivă lipsită de eroare, de posibilitatea unei judecăți neînțelepte, ar fi o lume lipsită de inteligență *liberă*. În universul Havonei există un miliard de lumi perfecte împreună cu locuitorii lor perfecți, însă omul aflat în evoluție trebuie să fie failibil dacă este să fie liber. Posibilitatea judecății eronate (a răului) devine păcat numai atunci când voința umană își însușește în mod conștient și îmbrățișează cu bună știință o judecată imorală intenționată.

3:5.16 (52.2) Aprecierea deplină a adevărului, a frumuseții și a bunătății este inherentă perfecțiunii universului divin. Locuitorii lumii Havonei nu au nevoie de potențialul nivelelor de valoare relativă pentru a le stimula alegerea. Aceste ființe perfecte sunt capabile să

identifice și să aleagă binele în absența oricăror situații morale care să facă contrast și care să stimuleze gândirea. Toate aceste ființe perfecte posedă natura lor morală și starea lor spirituală prin însăși virtutea existenței lor. Ele nu au avansat prin intermediul experienței decât în limitele statutului lor inerent. Omul muritor își câștigă până și statutul său de candidat la ascensiune prin propria sa credință și prin propria sa speranță. Toate lucrurile divine pricepute de mintea umană și dobândite de sufletul uman reprezintă o încununare a experienței. Ele sunt *realități* ale experienței personale și deci posesiuni unice, spre deosebire de bunătatea și de justetea inerente personalităților infailibile ale Havonei.

3:5.17 (52.3) Creaturile Havonei sunt brave din fire, însă nu sunt curajoase în sensul omenesc. Ele au născute prietenoase și pline de considerație, însă nu sunt altruiste într-un fel omenesc. Ele se așteaptă la un viitor plăcut, însă speranța lor nu este intensă precum a muritorilor încrezători aflați pe sferele evolutive nesigure. Ele au încredere în stabilitatea universului, însă sunt cu totul străine de credința salvatoare prin intermediul căreia omul muritor se ridică de la statutul de animal până la porțile Paradisului. Ele iubesc adevărul, însă nu știu nimic despre însușirile lui de salvator al sufletului; sunt idealiste, însă așa s-au născut ele; nu-și dau câtuși de puțin seama de extazul de a deveni astfel prin alegeri exaltante. Ele sunt loiale, însă nu au experimentat niciodată emoția vie a devotamentului sincer și inteligent față de datorie în opoziție cu tentațiile greșelii. Ele sunt lipsite de egoism, însă n-au atins niciodată acest nivel al experienței prin victoria magnifică asupra egoului beligerant. Ele se bucură de

plăcere, însă nu înțeleg savoarea plăcerii dată de scăparea de potențialul durerii.

6. Întâietatea Tatălui

3:6.1 (52.4) Cu un dezinteres divin și cu o generozitate desăvârșită, Tatăl Universal renunță la autoritate și dă împuterniciri, însă rămâne primordial. Mâna sa este pe mânerul puternic al împrejurărilor de pe tărâmurile universului. El și-a rezervat toate hotărârile finale și mânuiește în mod infailibil atotputernicul sceptru de veto al planului său etern cu o autoritate indiscutabilă asupra bunăstării și a destinului vastei creații care se învâрте și se rotește perpetuu.

3:6.2 (52.5) Suveranitatea lui Dumnezeu este nelimitată; este un fapt fundamental al oricărei creații. Universul nu era inevitabil. El nu este un accident, dar nici ceva care există prin sine. Universul este o lucrare de creație și, de aceea, în întregime supus voinței Creatorului. Voința lui Dumnezeu este adevărul divin, iubirea vie; așadar, creațiile perfectibile ale universurilor evolutive sunt caracterizate prin bunătate - apropierea de divinitate; prin răul potențial - îndepărtarea de divinitate.

3:6.3 (53.1) Toate filozofiile religioase ajung, mai devreme sau mai târziu, la conceptul unei guvernări universale unificate, al unui unic Dumnezeu. Cauzele universului nu pot fi inferioare efectelor universului. Sursa curenților vieții universale și ai minții cosmice trebuie să se găsească mai presus de nivelele manifestării lor. Mintea

umană nu poate fi explicată în mod coerent prin termenii ordinelor inferioare de existență. Minteă umană poate fi înțeleasă cu adevărat doar prin recunoașterea realității unor ordine mai înalte de gândire și de voință intenționată. Nu putem explica omul ca ființă morală fără recunoașterea realității Tatălui Universal.

3:6.4 (53.2) Filozofii mecaniciști profesează respingerea ideii unei voințe universale și suverane, respectând în același timp în mod profund însăși activitatea respectivei voințe, suverană în elaborarea legilor universului. Ce omagiu involuntar aduce filozoful mecanicist Creatorului legilor când consideră că astfel de legi acționează și se explică de la sine!

3:6.5 (53.3) Este o mare gafă aceea de a-l umaniza pe Dumnezeu, mai puțin în cadrul conceptului Ajustorului de Gândire interior, însă nici măcar acest fapt nu este atât de prostesc ca acela de a *mecaniciza* complet ideea Primei Mari Surse-Centru.

3:6.6 (53.4) Suferă oare Tatăl Paradisului? Nu știu. Este însă sigur că Fii Creatori pot suferi, și uneori suferă, chiar asemenea muritorilor. Fiul Etern și Spiritul Infinit suferă într-un sens modificat. Cred că Tatăl Universal poate suferi, însă nu pot înțelege *cum* : poate prin intermediul circuitului personalității sau prin individualitatea Ajustorilor Gândirii și a altor efuziuni ale naturii sale eterne. El a spus despre rasele muritoare: „În toate durerile voastre, eu sunt cel îndurerat.” El experimentează neîndoielnic o înțelegere părintească și plină de simpatie; s-ar putea ca el să sufere cu adevărat, însă nu înțeleg natura acestei suferințe.

3:6.7 (53.5) Conducătorul infinit și etern al universului universurilor este putere, formă, energie, proces, arhetip, principiu, prezență și realitate idealizată. Însă este și mai mult de atât. El este personal, exercită o voință suverană, experimentează conștiința divinității sale, execută ordinele unei minți creatoare, urmărește satisfacția de a realiza un țel etern, și manifestă iubirea și afecțiunea unui Tată față de copiii săi din univers. Toate aceste trăsături mai personale ale Tatălui pot fi mai bine înțelese observându-le așa cum au fost revelate în viața de dăruire a lui Mihail, Fiul vostru Creator, pe când era încarnat pe Urantia.

3:6.8 (53.6) Dumnezeu Tatăl iubește oamenii. Dumnezeu Fiul servește oamenii. Dumnezeu Spiritul inspiră copiii universului în aventura mereu ascendentă de a-l găsi pe Dumnezeu Tatăl pe căile stabilite de Dumnezeu Fiii prin intermediul și grația Dumnezeului Spirit.

3:6.9 (53.7) [Fiind Consilierul Divin desemnat pentru a prezenta revelația Tatălui Universal, am continuat cu această declarație despre atributele Deității.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 3](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 5](#) >>

Capitolul 4

Relațiile lui Dumnezeu cu universul

4:0.1 (54.1) **RELATIV** la fenomenele materiale, intelectuale și spirituale ale universului de universuri Tatăl Universal are un plan etern, pe care îl pune constant în practică. Dumnezeu a creat universurile din voia sa liberă și suverană, și el le-a creat în acord cu țelul său veșnic și infinit înțelept. Cu excepția Deității Paradisului și a asociaților lor cei mai elevați, ne îndoim că este cineva care să știe cu adevărat multe lucruri despre planul etern al lui Dumnezeu. Chiar și cetățenii sus puși din Paradis au opinii foarte diverse asupra naturii țelului etern al Deităților.

4:0.2 (54.2) Se poate deduce cu ușurință că prin crearea universului central perfect al Havonei țelul era pur și simplu satisfacerea naturii divine. Havona poate servi ca creație model pentru toate celelalte universuri și ca școală de ucenicie finală pentru pelerinii timpului în drumul lor către Paradis. Cu toate acestea, o astfel de creație celestă trebuie să existe inițial pentru plăcerea și satisfacția Creatorilor perfecți și infiniți.

4:0.3 (54.3) Uimitorul plan de perfecționare a muritorilor evolutivi și, după ce au atins Paradisul și Corpul Finalității, de asigurare a unei instruiți suplimentare în vederea unor lucrări viitoare nedeazăluite, pare să fie, în prezent, de cel mai mare interes pentru cele șapte universuri cu numeroasele lor subdiviziuni. Însă acest plan de ascensiune pentru spiritualizarea și instruirea muritorilor din timp și spațiu nu este deloc ocupația exclusivă a inteligențelor universale. Într-adevăr, există numeroase alte activități captivante care ocupă timpul și înrolează energiile oștirilor cerești.

1. Atitudinea Tatălui în univers

4:1.1 (54.4) De-a lungul epocilor, locuitorii Urantiei au înțeles greșit providența lui Dumnezeu. Există un plan providențial divin pentru lumea voastră, însă acesta nu este ajutorul pueril, arbitrar și material, după cum și l-au închipuit numeroși muritori. Providența lui Dumnezeu constă din activitățile împletite ale ființelor celeste și ale spiritelor divine care, în armonie cu legea cosmică, trudesă fără

încetare pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru progresul spiritual al copiilor săi din univers.

4:1.2 (54.5) Oare nu puteți voi avansa, în ceea ce privește conceptul vostru asupra manierei lui Dumnezeu de a se purta cu oamenii, până la acel nivel la care să recunoașteți că *progres* este parola universului? Vreme de îndelungate epoci, rasa umană a luptat pentru a atinge statutul ei prezent. De-a lungul tuturor acestor milenii, Providența lucra la planul evoluției progresive. Cele două idei nu sunt opuse în practică, ci doar în conceptele eronate ale omului. Providența divină nu se ridică niciodată contra adevăratului progres uman temporal sau spiritual. Providența este întotdeauna în conformitate cu natura perfectă și invariantă a Legiuitorului suprem.

4:1.3 (55.1) ”Dumnezeu este statornic” și „toate poruncile sale sunt juste”. „Fidelitatea sa este stabilită tocmai din ceruri.” „O, Doamne, cuvântul tău este fixat pentru totdeauna în ceruri. Statornicia ta atinge toate generațiile. Tu ai instaurat pământul și el rămâne.” „El este un Creator fidel.”

4:1.4 (55.2) Nu există limitări pentru forțele și personalitățile de care se poate servi Tatăl pentru a face să i se urmeze planul și a susține pe creaturile sale. „Dumnezeul etern este refugiul nostru, și dedesubt sunt brațele eterne „ „Cel care locuiește în sălașul tainic al Preaînaltului va rămâne în umbra Atotputernicului.” „Luați seama, niciodată cel care ne ocrotește nu va adormi sau ațipi.” „Noi știm că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu,” „căci ochii Domnului sunt ținuti asupra celor drepti și urechile sale sunt deschise rugăciunilor lor.”

4:1.5 (55.3) Dumnezeu susține „toate lucrurile prin cuvântul puterii sale.” Și, când noi lumi se nasc, el „își trimite Fiii, și ele sunt create.” Nu numai că Dumnezeu le creează, dar și „le păstrează pe toate”. Dumnezeu susține constant toate lucrurile materiale și toate ființele spirituale. Universurile sunt stabile pe veci. Există stabilitate în mijlocul unei aparente instabilități. Există o ordine și o siguranță subiacente în mijlocul frământărilor de energie și al cataclismelor fizice de pe tărmurile stelare.

4:1.6 (55.4) Tatăl Universal nu s-a retras de la conducerea universului. El nu este o Deitate inactivă. Dacă Dumnezeu ar renunța să mai fie susținătorul prezent al întregii creații, imediat s-ar produce o prăbușire universală. În afară de Dumnezeu, nu ar mai fi nici un lucru ca *realitatea*. În chiar momentul acesta, ca și de-a lungul vremurilor îndepărtate ale trecutului și în eternul viitor, Dumnezeu își continuă în rolul său de sprijin. Îmbrățișarea divină cuprinde întregul cerc al eternității. Universul nu este întors ca un mecanism de ceas, care merge cât merge și apoi se oprește. Toate lucrurile sunt în mod constant reînnoite. Tatăl iradiază fără încetare energie, lumină și viață. Lucrarea lui Dumnezeu este atât materială, cât și spirituală. „El se întinde la nordul peste spațiul gol și atârână Pământul de neant.”

4:1.7 (55.5) O ființă din ordinul meu este capabilă să descopere armonia ultimă și să detecteze o coordonare adâncă și de mare întindere în problemele administrative curente ale universului. Numeroase evenimente pe care mintea umană le consideră disparate și întâmplătoare, îi apar ordonate și constructive înțelegerii mele, însă sunt foarte multe lucruri care se întâmplă în universuri și pe care nu le înțeleg pe deplin. Am studiat mult și sunt mai mult sau mai puțin

familiar cu forțele, cu energiile, cu activitățile mentale, cu morontia, cu spiritele și cu personalitățile recunoscute ale universurilor locale și ale suprauniversurilor. Am o înțelegere de ansamblu a modului în care operează acești agenți și aceste personalități și cunosc foarte îndeaproape lucrările inteligențelor spirituale acreditate ale marelui univers. Cu toată cunoașterea mea a fenomenelor universale, sunt confruntat în mod constant cu reacții cosmice pe care nu le pot pătrunde pe deplin. Întâmpin continuu concursuri aparent fortuite de interasocieri de forțe, de energii, de intelecte și de spirite, pe care nu izbutesc să le explic satisfăcător.

4:1.8 (55.6) Am deplina competență de a retrasa și analiza desfășurarea oricărui fenomen care rezultă direct din activitățile Tatălui Universal, ale Fiului Etern și ale Spiritului Infinit și, într-o mare măsură, ale Insulei Paradisului. Nedumerirea mea este prilejuită de întâlnirea a ceea ce pare a fi desfășurarea activității coordonatelor lor misterioase, cele trei Absolute de potențialitate. Aceste Absolute par să înlocuiască materia, să transceandă mintea și să intervină asupra spiritului. Sunt în constant tulburat și adesea nedumerit de inaptitudinii mele de a înțelege aceste tranzacții complexe, pe care le atribui prezenței și acțiunilor Absolutului Necalificat, ale Absolutului Deității și ale Absolutului Universal.

4:1.9 (56.1) Aceste absolute sunt probabil prezențele nerevelate cu totul care, afară în univers, în fenomenele de putere spațială și în funcțiunile altor supraultimități fac să le fie imposibil fizicienilor, filozofilor și chiar persoanelor religioase să prezică cu certitudine cum vor răspunde fundamentele forței, ale conceptului sau ale

spiritului la necesitățile unei situații de realitate complexă care implică ajustări supreme și valori ultime.

4:1.10 (56.2) Există, de asemenea, o unitate organică în universul timpului și spațiului, care pare să susțină întreaga țesătură a evenimentelor cosmice. Această prezență vie a Ființei Supreme în evoluție, această Imanență a Incompletului Proiectat, se manifestă inexplicabil din când în când prin ceea ce apare ca fiind o coordonare surprinzător de întâmplătoare a unor evenimente universale care aparent n-au nici o legătură între ele. Aceasta trebuie să fie funcția Providenței - tărâmul Ființei Supreme și al Autorului Comun.

4:1.11 (56.3) Eu sunt înclinat să cred că acest vast control, în general de nerecunoscut, al coordonării și al interasocierii tuturor fazelor și formelor activității universului, este cel care face ca un amestec atât de variat și aparent atât de disperat de confuz de fenomene fizice, mentale și spirituale să se desfășoare atât de infailibil pentru gloria lui Dumnezeu și pentru binele oamenilor și al îngerilor.

4:1.12 (56.4) Însă, într-un sens mai larg, „accidentele” aparente ale cosmosului fac fără îndoială parte din epopeea finită a aventurii din spațio-timp a Infinitului care manipulează veșnic Absoluturile.

2. Dumnezeu și natura

4:2.1 (56.5) Într-un sens limitat, natura este veșmântul fizic al lui Dumnezeu. Conduita sau acțiunea lui Dumnezeu este condiționată și provizoriu modificată de planurile experimentale și de modelele

evolutive ale unui univers local, ale unei constelații, ale unui sistem sau ale unei planete. Dumnezeu acționează în acord cu o lege bine definită, invariantă și imuabilă, în toată vasta întindere a universului principal. Însă el modifică tiparele acțiunii sale pentru a contribui la coordonarea și echilibrarea conduitei fiecărui univers, a fiecărei constelații, a fiecărui sistem, a fiecărei planete și a fiecărei personalități în acord cu obiectivele, cu țelurile și cu planurile locale ale proiectelor finite de dezvoltare evolutivă.

4:2.2 (56.6) Natura, așa cum o înțeleg muritorii, prezintă deci fundamentul subiacent și fundalul fundamental ale unei Deități invariante și ale legilor sale imuabile, cu manifestări influențate de împrejurările locale. Acestea provoacă modificări, fluctuații și răsturnări de situații odată cu punerea în aplicare a planurilor, a țelurilor, a modelelor și a condițiilor locale care au fost inaugurate și executate de forțele și de personalitățile universului local, ale constelației, ale sistemului și ale planetei. De exemplu, îndată ce legile lui Dumnezeu au fost decretate pentru Nebadon, ele sunt modificate potrivit planurilor stabilite de Fiul Creator și de Spiritul Creativ al acestui univers local. Pe lângă toate acestea, acțiunea acestor legi a fost influențată mai departe de erorile, de defectele și de insurecțiile anumitor ființe aflate pe planeta voastră și aparținând sistemului planetar al Sataniei din care voi faceți parte.

4:2.3 (56.7) Natura este rezultanta timp-spațiu a doi factori cosmici: în primul rând, invariabilitatea, perfecțiunea și rectitudinea Deității Paradisului, și în al doilea rând, planurile experimentale, stângăciei în executare, greșelile insurecționale, dezvoltarea incompletă și imperfecțiunea în înțelepciunea creaturilor

extraparadisiace, de la cea mai înaltă până la cea mai mărunță. Natura comportă deci un fir al perfecțiunii uniform, imuabil, maiestuos și minunat, venind din cercul eternității. Însă, în fiecare univers, pe fiecare planetă și în fiecare viață individuală, această natură este modificată, condiționată și uneori dispartă de acțiunile, de erorile și de neloialitățile creaturilor, ale sistemelor și ale universurilor evolutive. Trebuie deci ca natura să fie întotdeauna într-o stare schimbătoare și chiar capricioasă cu toate că, în profunzime, ea este stabilă și variată în funcție de procedurile puse în aplicare într-un univers local.

4:2.4 (57.1) Natura este perfecțiunea Paradisului divizată de neplenitudinea, de răul și de păcatul universurilor nedesăvârșite. Acest coeficient exprimă deci atât perfectul, cât și parțialul, atât eternul, cât și temporalul. Evoluția continuă modifică natura, sporind conținutul perfecțiunii Paradisului și reducând conținutul răului, al erorii și al disarmoniei realității relative.

4:2.5 (57.2) Dumnezeu nu este personal prezent nici în natură, nici în vreo altă forță a naturii, căci fenomenul naturii este suprapunerea imperfecțiunilor evoluției progresive și, uneori, a consecințelor unei rebeliunii insurecționale, peste fundamentele paradisiace ale legii universale a lui Dumnezeu. Așa cum apare ea pe o lume ca Urantia, natura nu poate fi niciodată expresia adecvată, reprezentarea autentică, portretul fidel al unui Dumnezeu infinit și perfect înțelept.

4:2.6 (57.3) În lumea voastră, natura reprezintă legile perfecțiunii condiționate de planurile evolutive ale universului local. Ce parodie este să te închini naturii doar pentru că, într-un sens anume, limitat, ea este impregnată de Dumnezeu; pentru că este o fază a puterii

universale, deci divină! Natura este totodată manifestarea proceselor neîncheiate, incomplete, imperfecte ale dezvoltării, ale creșterii și ale progresului unei experiențe a universului în evoluție cosmică.

4:2.7 (57.4) Defectele aparente ale lumii naturale nu indică nici un fel de defecte corespondente în caracterul lui Dumnezeu. Aceste imperfecțiuni observate reprezintă mai degrabă timpi de oprire inevitabili în desfășurarea constantă a spectacolului în care se zugrăvește infinitul. Aceste întreruperi defectuoase ale continuității perfecte sunt tocmai cele care dau posibilitate minții finite a oamenilor materiali să își facă o imagine fugară asupra realității divine în timp și spațiu. Manifestările materiale ale divinității apar ca defectuoase minții evolutive a oamenilor numai pentru că omul muritor persistă în a nu privi fenomenele naturii decât prin ochii lor trupești, vederea umană, neajutată de mota morontială sau de revelație, substitutul ei compensator în lumile timpului.

4:2.8 (57.5) Iar natura este dispartă, chipul ei magnific este brăzdat de riduri, trăsăturile ei sunt împietrite de revolta, de conduita greșită și de gândurile rele ale miriadelor creaturi care fac parte din natură, și care au contribuit la desfigurarea ei în timp. Nu, natura nu este Dumnezeu. Natura nu este un obiect de adorare.

3. Caracterul neschimbător al lui Dumnezeu

4:3.1 (57.6) Mult prea mult s-au gândit oamenii la Dumnezeu ca la ceva asemănător lor. Dumnezeu nu este, nu a fost niciodată, și nu va

fi niciodată gelos pe un om sau pe vreo altă ființă din universul de universuri. Dumnezeu știe că Fiul Creator avea intenția să facă din om capodopera creației planetare, să-l facă să conducă întregul pământ, iar faptul de a vedea omul dominat de pasiunile sale cele mai joase, închinându-se în fața idolilor de lemn, de piatră sau de aur, sau în fața ambiției egoiste, acest spectacol sordid îl stârnește pe Dumnezeu și pe Fiii săi să fie geloși *pentru* om, însă niciodată pe om.

4:3.2 (57.7) Dumnezeu etern este incapabil de furie și de mânie în sensul omenesc al acestor emoții și așa cum înțeleg oamenii acest gen de reacții. Aceste sentimente sunt vulgare și de disprețuit, prea puțin demne de a fi numite umane, și cu atât mai puțin divine. Astfel de atitudini sunt pe deplin străine naturii perfecte și caracterului mărinimos al Tatălui Universal.

4:3.3 (58.1) O parte, o foarte mare parte a dificultăților avute de muritorii de pe Urantia în înțelegererea lui Dumnezeu provine din consecințele grele ale rebeliunii lui Lucifer și ale trădării lui Caligastia. Pe lumile neizolate de păcat, rasele evolutive pot să-și facă idei mult mai bune asupra Tatălui Universal. Ele suferă mai puțin de confuzie, de deformare și de pervertire în conceptele lor.

4:3.4 (58.2) Dumnezeu nu se căiește pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce face acum, sau pentru ceea ce va face în viitor. El este infinit de înțelept și Atotputernic deopotrivă. Înțelepciunea omului se naște și crește din încercările și din greșelile experienței umane. Înțelepciunea lui Dumnezeu rezidă în perfecțiunea necalificată a infinitei sale clarviziuni universale, și această recunoaștere divină dirijează efectiv liberul arbitru creator.

4:3.5 (58.3) Tatăl Universal nu face nimic care să cauzeze apoi amărăciune sau regrete, însă prin alegerea lor nefericită, creaturile înzestrate cu voință, care au fost formate după planurile Personalităților sale Creatoare din universurile exterioare, ajung uneori să pricinuiască emoții de mâhnire divină. părinților lor Creatori. Însă, cu toate că Tatăl nici nu face greșeli, nici regrete nu are și nici amărăciuni nu încearcă, el este o ființă înzestrată cu o afecțiune paternă. Inima sa este neîndoielnic îndurerată atunci când copiii săi nu ajung la nivele spirituale pe care sunt capabili să le atingă cu ajutorul care le-a fost acordat cu atâta mărinimie de planurile de împlinire spirituală și de modul de ascensiune al muritorilor pus în aplicare în universuri.

4:3.6 (58.4) Bunătatea infinită a Tatălui depășește înțelegerea mentalului finit din timp. Pentru a expune efectiv toate fazele de bunătate relativă, trebuie întotdeauna să se permită un contrast cu un rău (nu cu un păcat) care să servească de comparație. Capacitatea de imperfectă de intuire a muritorilor poate distinge perfecțiunea bunătății divine numai pentru că aceasta se găsește asociată în relație de contrast cu imperfecțiunea relativă a relațiilor de timp și de materie în mișcările din spațiu.

4:3.7 (58.5) Caracterul lui Dumnezeu este infinit suprauman. De aceea, trebuie ca o astfel de natură divină să fie personalizată, precum în Fiii divini, chiar și mai înainte de a putea fi înțeleasă, cu ajutorul credinței, de mintea finită a omului.

4. Realizarea lui Dumnezeu

4:4.1 (58.6) În întregul univers al universurilor, Dumnezeu este singura ființă staționară, conținută în sine și neschimbătoare, neavând nici exterior, nici dincolo, nici trecut, nici viitor. Dumnezeu este energie intențională (spirit creator) și voință absolută, iar aceste calități există prin ele însele și sunt universale.

4:4.2 (58.7) De vreme ce Dumnezeu există prin el însuși, el este absolut independent. Însăși identitatea lui Dumnezeu este ostilă schimbării. „Eu, Domnul, nu mă schimb”. Dumnezeu este imuabil, dar până ce nu atingeți statutul Paradisului nici măcar nu începeți să înțelegeți cum trece Dumnezeu de la simplitate la complexitate, de la identitate la variație, de la repaus la mișcare, de la infinitate la finitudine, de la divin la uman și de la unitate la dualitate și triunitate. Și Dumnezeu poate modifica astfel manifestările absolutității sale, deoarece invariabilitatea divină nu implică imobilitate. Dumnezeu are voință, el *este* voință.

4:4.3 (58.8) Dumnezeu este ființa care se determină absolut prin sine. Reacțiile sale în univers nu au limite, în afară de cele pe care și le impune el însuși. Acțiunile sale de liber arbitru nu sunt condiționate decât de acele calități divine și atribute perfecte care sunt caracteristicile inerente naturii sale eterne. Legătura între Dumnezeu și univers este deci aceea a unei ființe de bunătate finală, căreia i se adaugă o liberă voință de infinitate creatoare.

4:4.4 (58.9) Tatăl Absolut este creatorul universului central și perfect, și Tatăl tuturor celorlalți Creatori. Dumnezeu împărtășește, cu oamenii și cu alte ființe, personalitatea, bunătatea, și numeroase alte caracteristici, însă infinitatea de voință este a lui și numai a lui. Dumnezeu nu este limitat în acțiunile sale creatoare decât de

sentimentele naturii sale eterne și de preceptele înțelepciunii sale infinite. Dumnezeu nu alege personal decât ceea ce este infinit perfect, de unde și perfecțiunea celestă a universului central; cu toate că Fiii Creatori împărtășesc pe deplin divinitatea sa și chiar anumite faze ale absolutității sale, ei nu sunt deloc limitați de finalitatea de înțelepciune care conduce infinitatea voinței Tatălui. În consecință, voința creatoare devine încă și mai activă, în întregime divină și aproape ultimă, dacă nu absolută, la Fiii săi din ordinul Mihaililor. Tatăl este infinit și etern, însă dacă s-ar nega faptul că ar putea să se limiteze el însuși în mod voluntar, aceasta ar nega conceptul însăși al absolutității voinței sale.

4:4.5 (59.1) Absolutitatea lui Dumnezeu impregnează toate cele șapte nivele ale realității universului, și totalitatea acestei naturi absolute este supusă relației între Creator și familia sa universală de creaturi. Este posibil ca precizia să caracterizeze dreptatea trinitară în universul universurilor. Însă, în toate vastele lui relații familiale cu creaturile timpului, Dumnezeul universurilor este guvernat de *sentimentul divin*. Din toate punctele de vedere - veșnic - Dumnezeul infinit este un *Tată*. Dintre toate titlurile posibile după care ar putea fi cunoscut cum trebuie, eu am primit ordinul de a-l portretiza pe Dumnezeul întregii creștii ca fiind Tatăl Universal.

4:4.6 (59.2) În Dumnezeu Tatăl, actele de liber arbitru nu sunt nici guvernate de puterea sa, nici guvernate doar de intelect. Personalitatea divină se definește ca un spirit și se manifestă față de universuri ca iubire. În consecință, în toate relațiile sale personale cu personalitățile create ale universurilor, Prima Sursă-Centru este întotdeauna și în mod consecvent un Tată iubitor. Dumnezeu este un

Tată în sensul cel mai elevat al termenului. El este veșnic motivat de idealismul perfect al iubirii divine, și această natură tandră își găsește cea mai puternică expresie și cea mai mare satisfacție în a iubi și în a fi iubit.

4:4.7 (59.3) În știință, Dumnezeu este Prima Cauză; în religie, el este Tatăl universal și iubitor; în filozofie, este unica ființă care există prin sine, nedepinzând de nici o altă ființă pentru existența sa, însă conferind salutar existență reală tuturor lucrurilor și tuturor celorlalte ființe. Revelația este totuși necesară pentru a arăta că această Cauză Primă a științei și Unitatea autonomă a filozofiei sunt Dumnezeu religiei, plin de îndurare și de bunătate și angajat să-i facă pe copiii săi pământești să supraviețuiască veșnic.

4:4.8 (59.4) Noi căutăm cu insistență conceptul de Infinit, însă noi venerăm ideea-experiență de Dumnezeu, capacitatea noastră de a pricepe în orice loc și în orice moment factorii de personalitate și de divinitate ai conceptului nostru cel mai elevat despre Deitate.

4:4.9 (59.5) Conștiința de a fi dus o viață victorioasă pe pământ se naște din credința unei creaturi confruntate cu teribilul spectacol al limitării umane, când la fiecare episod recurent al existenței sale și fără a ezita niciodată, ea îndrăznește să proclame această provocare: Chiar și dacă nu pot face lucrul aceasta, în mine trăiește cineva care poate să o facă și o va face - o parte din Absolutul-Tată al universului universurilor. Aceasta este „victoria care triumfă asupra lumii, credința voastră însăși.”

5. Idei greșite despre Dumnezeu

4:5.1 (59.6) Tradiția religioasă este istoria imperfect păstrată a experienței oamenilor care l-au cunoscut pe Dumnezeu în vremurile apuse. Însă nu ne putem bizui pe aceste scrieri pentru a călăuzi o viață religioasă sau pentru a dispune de o sursă de informații veridice în ceea ce-l privește pe Tatăl Universal. Aceste credințe vechi au fost invariabil denaturate deoarece oamenii primitivi erau întemeietori de mituri.

4:5.2 (60.1) Pe Urantia, una din cele mai mari surse de confuzie în ceea ce privește natura lui Dumnezeu provine din faptul că propriile voastre cărți sacre nu au reușit să facă o distincție netă între personalitățile Trinității Paradisului, nici între Deitatea Paradisului și creatorii și administratorii universurilor locale. Pe parcursul dispensărilor trecute de înțelegere parțială, preoții și profeții voștri nu au știut să stabilească clar distincția dintre Prinții Planetari, Suveranii de Sisteme, Părinții Constelațiilor, Fiii Creatori, Șefii Superuniversurilor, Ființa Supremă și Tatăl Universal. Numeroase mesaje ale personalităților subordonate, cum ar fi Purtătorii Vieții, și ale diverselor ordine de îngeri, au fost prezentate în scrierile voastre ca venind de la Dumnezeu însuși. Viața religioasă de pe Urantia confundă încă personalitățile asociate Deității cu Tatăl Universal însuși, astfel încât toate sunt aduse sub o singură și aceeași denumire.

4:5.3 (60.2) Locuitorii Urantie continuă să sufere de pe urma influenței conceptelor primitive despre Dumnezeu. Zeii care se înfurie odată cu furtuna, care zguduiesc pământul în mânia lor și îi lovesc pe oameni în crizele lor, care aplică judecățile lor din nemulțumire în epocile de foamete și de inundație - aceștia sunt zeii

religiilor primitive. Ei nu sunt Zeii vii care guvernează universul. Astfel de concepte sunt relicve ale timpului în care oamenii presupuneau că universul este sub conducerea și sub dominația capriciilor acelor zei imaginari. Însă omul muritor începe să realizeze că trăiește sub un regim al legii și al ordinii comparative în ceea ce privește politica administrativă și conduita Creatorilor Supremi și a Controlorilor Supremi.

4:5.4 (60.3) Ideea barbară de a îmblânzi un Zeu mânios, de a îmbuna un Domn ofensat, de a câștiga favorurile Deității prin sacrificii, prin penitențe și chiar prin vărsare de sânge, reprezintă o religie total puerilă și primitivă, o filozofie nedemnă de o epocă iluminată de știință și de adevăr. Astfel de credințe sunt absolut detestabile pentru ființele celeste și pentru șefii divini care servesc și domnesc în universuri. Este un afront la adresa lui Dumnezeu a crede, a susține sau a propovădui că trebuie să se verse sânge nevinovat pentru a câștiga favorurile sale sau pentru a abate o mânia divină închipuită.

4:5.5 (60.4) Evreii credeau că „fără vărsare de sânge nu se poate dobândi o iertare a păcatelor.” Ei nu s-au putut elibera de vechea idee păgână că Dumnezeu nu s-ar putea domoli decât la vederea sângelui, cu toate că Moise a făcut un salt distinct înainte atunci când a interzis sacrificiile umane și le-a înlocuit cu sacrificii ceremoniale de animale, potrivite mentalității primitive a discipolilor săi care erau niște beduini infantili.

4:5.6 (60.5) Dăruirea unui Fiu al Paradisului lumii voastre era inerentă încheierii unei vârste planetare. Ea era inevitabilă, și nu a fost făcută neapărat în scopul de a câștiga favorurile lui Dumnezeu. S-

a nimerit, totodată, ca această dăruire să reprezinte actul final personal al unui Fiu Creator în lunga aventură de câștigare prin experiență a suveranității asupra universului său. Oamenii au fost învățați că inima paternă a lui Dumnezeu, în toată răceala și asprimea ei austeră, era atât de neatinsă de nefericirile și de suferințele creaturilor sale, încât tandra sa mărinimie nu aveau cum să se manifeste până să-l fi văzut pe Fiul său ireproșabil sângerând și murind pe crucea Calvarului! Ce parodie a caracterului infinit al lui Dumnezeu !

4:5.7 (60.6) Însă locuitorii Urantie trebuie să găsească modalitatea de a se elibera de aceste vechi greșeli și de aceste superstiții păgâne legate de natura Tatălui Universal. Revelația adevărului despre Dumnezeu este în curs de manifestare. Rasa umană este destinată să îl cunoască pe Tatăl Universal în toată frumusețea sa de caracter și în toată minunăția însușirilor sale descrise atât de magnific de Fiul Creator care a locuit pe Urantia ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

4:5.8 (61.1) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 4](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 6](#) >>

Capitolul 5

Relația lui Dumnezeu cu individul

5:0.1 (62.1) DACĂ mintea finită a omului nu este în stare să înțeleagă cum poate coborî un Dumnezeu atât de mare și maiestuos ca Tatăl Universal din lăcașul său etern de perfecțiune infinită pentru a fraterniza cu creatura umană individuală, trebuie atunci ca intelectul finit să își întemeieze asigurarea sa de comuniune divină pe adevărul faptului că se află un fragment real al Dumnezeului viu în intelectul oricărui muritor de pe Urantia înzestrat cu o minte normală și cu o conștiință morală. Ajustorii Gândirii interioare sunt o fracțiune a Deității eterne a Tatălui Paradisiac. Când sufletul uman contemplă această prezență de realitate spirituală, omul nu are nevoie să meargă

dincolo de propria sa experiență interioară pentru a-l găsi pe Dumnezeu și a se strădui să intre în comuniune cu el.

5:0.2 (62.2) Dumnezeu a distribuit înfinitatea naturii sale eterne în toate realitățile existențiale ale celor șase coordonați absoluți ai săi, însă, în orice moment, el poate stabili un contact personal cu orice parte, cu orice fază și cu orice fel de creație, prin intermediul fragmentelor sale prepersonale. Dumnezeul etern și-a rezervat de asemenea prerogativele de a conferi personalitate divinilor Creatori și creaturilor vii ale universului de universuri, în timp ce și-a rezervat mai departe prerogativele de a menține un contact direct și patern cu toate aceste ființe personale prin intermediul circuitului personalității.

1. Calea către Dumnezeu

5:1.1 (62.3) Incapacitatea creaturilor finite de a se apropia de Tatăl infinit nu este inerentă unei îndepărtări a Tatălui, ci caracterului finit și limitărilor materiale ale ființelor create. Imensitatea deosebirii spirituale dintre cea mai înaltă personalitate de existență universală și grupurile inferioare de inteligențe create este de neconceput. Dacă ar fi posibil ca aceste inteligențe de ordin inferior să fie transportate instantaneu în prezența Tatălui însuși, ele nu ar ști că se află acolo. Acolo ar fi la fel de inconștiente de prezența Tatălui Universal ca și în situația lor prezentă. Stă un drum foarte lung înaintea oamenilor muritori, până ca ei să poată cere cu temei, și cu șanse de reușită, un bilet de liberă trecere în prezența Tatălui Universal din Paradis. Din punct de vedere spiritual, trebuie ca un om să fi fost ridicat și

metamorfozat de numeroase ori înainte de a putea atinge un nivel care îi va da viziunea spirituală susceptibilă să îl facă să vadă chiar și numai un singur spirit din cele Șapte Spirite Maestru.

5:1.2 (62.4) Tatăl nostru nu se ascunde, el nu trăiește într-o retragere arbitrară. El a mobilizat resursele înțelepciunii divine într-un efort nesfârșit de a se revela copiilor domeniilor sale universale. O măreție infinită și o generozitate inexprimabilă împreunate cu maiestatea iubirii sale sunt ceea ce îl face să năzuiască la asocierea cu el a fiecărei creaturi în stare să îl înțeleagă, să îl iubească, sau să se apropie de el. Prin urmare, limitările care vă sunt inerente, inseparabile de personalitatea voastră finită și de existența voastră materială, sunt cele care determină timpul, locul și circumstanțele în care veți putea să atingeți țelul călătoriei de ascensiune a muritorilor și să stați în prezența Tatălui, în centrul tuturor lucrurilor.

5:1.3 (63.1) Cu toate că, pentru a vă apropia de prezența Tatălui Paradis, trebuie să atingeți nivelele finite cele mai înalte ale progresului în spirit, ar trebui să vă bucurați la recunoașterea posibilității mereu prezente de a intra într-o comuniune imediată cu spiritul dăruit al Tatălui, care este atât de intim asociat cu sufletul vostru interior și cu eul vostru în curs de spiritualizare.

5:1.4 (63.2) Muritorii tărâmurilor timpului și spațiului se pot deosebi foarte mult în aptitudinile inerente și în înzestrarea intelectuală, pot beneficia de medii excepțional de favorabile promovării sociale și progresului moral sau, dimpotrivă, pot suferi de o absență aproape completă de ajutor uman pentru cultură și pentru un așa-zis progres în artele civilizației. Însă posibilitățile de progres spiritual în cariera de ascensiune sunt egale pentru toți. Se ating

nivele tot mai înalte de clarviziune spirituală și de semnificație cosmică într-un mod cu totul independent de inegalitățile socio-morale din mediile materiale diversificate ale lumilor evolutive.

5:1.5 (63.3) Oricare ar fi diferențele dintre muritorii de pe Urantia în șansele și înzestrările lor intelectuale, sociale, economice, și chiar morale, nu uitați că înzestrarea lor spirituală este uniformă și unică. Cu toții se bucură de aceeași prezență divină a darului venit de la Tată și toți sunt deopotrivă de privilegiați de a putea căuta o comuniune personală intimă cu acest spirit interior de origine divină. Toți sunt egali în putința de a alege să accepte îndrumarea spirituală uniformă a acestor Veghetori de Mister.

5:1.6 (63.4) Dacă pe plan spiritual omul muritor este motivat din toată inima și se consacră fără rezerve facerii voii Tatălui, atunci, de vreme ce este atât de categoric și de efectiv înzestrat din punct de vedere spiritual cu un Ajustor divin interior, în experiența acestui individ nu se poate să nu se materializeze conștiința sublimă a cunoașterii de Dumnezeu și încredințarea celestă de supraviețuire pentru a-l putea găsi pe Dumnezeu făcând experiența progresivă de a deveni tot mai asemănător cu el.

5:1.7 (63.5) Pe plan spiritual omul este locuit de un Ajustor al Gândirii care supraviețuiește. Dacă o astfel de minte umană este motivată sincer și spiritual, dacă acest suflet uman dorește să-l cunoască pe Dumnezeu și să devină asemenea lui, să vrea în mod cinstit să facă voia Tatălui, atunci nici o influență negativă de frustrare, nici o putere pozitivă de interferență posibilă nu ar putea împiedica acest suflet motivat prin putere divină de la ascensiunea în siguranță până la porțile Paradisului.

5:1.8 (63.6) Tatăl dorește ca toate creaturile sale să fie în comuniune personală cu el. Există, în Paradis, un loc pentru a-i primi pe toți cei care au un statut de supraviețuire și o natură spirituală care face posibilă o asemenea împlinire. De aceea, în filozofia voastră trebuie să se înscrie, odată pentru totdeauna, afirmațiile următoare: pentru fiecare dintre voi și pentru noi toți, Dumnezeu este abordabil, Tatăl este accesibil, calea este deschisă. Forțele iubirii divine, precum și căile și mijloacele administrării divine sunt toate împletite într-un efort pentru a ajuta, în toate universurile, orice inteligență care este demnă să se ridice până în prezența Tatălui Universal din Paradis.

5:1.9 (63.7) Prezența și personalitatea Infinitului nu își pierde realitatea doar pentru că este necesar un timp considerabil pentru a-l atinge pe Dumnezeu. Ascensiunea voastră face parte din circuitul celor șapte suprauniversuri. Cu toate că îi faceți înconjurul de nenumărate ori, voi puteți să vă așteptați, în spirit și în statut, să circulați întotdeauna către interior. Puteți conta pe faptul că veți fi transferați, din sferă în sferă, de la circuitele exterioare mereu mai aproape de centrul interior. Nu vă îndoiiți de faptul că, într-o zi, vă veți găsi în prezența divină și centrală a lui Dumnezeu și îl veți vedea (la figurat vorbind) față în față. Este vorba efectiv de atingerea nivelelor spirituale actuale, și aceste nivele îi sunt accesibile oricărei ființe care a fost locuită de un Veghetor de Mister, și care a efectuat ulterior fuziunea sa eternă cu acest Ajustor al Gândirii.

5:1.10 (64.1) Dumnezeu nu locuiește într-o ascunzătoare spirituală, însă prea multe din creaturile sale s-au ascuns în negura propriilor lor decizii încăpățânate. Deocamdată ele s-au separaat de comuniunea cu spiritul său și cu spiritul Fiului său prin a fi ales propriile lor căi

strâmbe și prin a se fi lăsat antrenate de indulgența minții lor intolerante și a naturii lor nespirtuale.

5:1.11 (64.2) Omul muritor se poate apropia de Dumnezeu și poate renunța în repetate rânduri să facă voia divină, și aceasta atât timp cât el păstrează puterea de a alege. Pierderea sa finală nu este decisă până ce el n-a pierdut puterea de a alege voia Tatălui. Tatăl nu își închide niciodată inima la nevoile și la cerințele copiilor săi. Numai că vlăstarele lui își închide inima pentru totdeauna la puterea de atracție a Tatălui atunci când ele pierd final și definitiv dorința de a face voia lui divină - care este aceea de a-l cunoaște și de a-i fi asemenea. Paralel, destinul etern al omului este asigurat atunci când fuziunea sa cu Ajustorul proclamă universului că acest ascender a realizat alegerea finală și irevocabilă de a trăi voința lui Dumnezeu.

5:1.12 (64.3) Marele Dumnezeu stabilește un contact direct cu omul muritor, dându-i din sinea sa infinită, eternă și incomprehensibilă o fracțiune care va trăi și locui în el. Dumnezeu s-a angajat în aventura eternă odată cu omul. Dacă vă conformați îndrumărilor forțelor spirituale din voi, și celor din preajma voastră, nu aveți cum să nu atingeți înaltul destin pe care un Dumnezeu iubitor l-a instaurat ca țel universal pentru creaturile care se ridică în lumile evolutive ale spațiului.

2. Prezența lui Dumnezeu

5:2.1 (64.4) Prezența fizică a Infinitului este realitatea universului material. Prezența în minte a Deității trebuie să se determine după

profunzimea experienței intelectuale a individului și după nivelul evolutiv al personalității. Cât despre prezența spirituală a Divinității, este absolut necesar ca ea să fie diferențială în univers. Ea este determinată de capacitatea spirituală de receptivitate și de gradul în care voința creaturii este consacrată facerii voii divine.

5:2.2 (64.5) Dumnezeu trăiește în fiecare dintre fiii săi născuți din spirit. Fiii Paradisului au întotdeauna acces la prezența lui Dumnezeu, „la dreapta Tatălui”, și toate personalitățile sale create pot ajunge „la pieptul Tatălui”. Aceasta se referă la circuitul personalității, indiferent de timpul, de locul, și de modul în care este contactată, însă poate fi vorba și de un contact conștient și personal și de o comuniune cu Tatăl Universal, fie în lăcașul său central, fie într-un alt loc desemnat, cum ar fi una din cele șapte sfere sacre ale Paradisului.

5:2.3 (64.6) Cu toate acestea, prezența divină nu se poate descoperi nicăieri în natură, nici chiar în viața muritorilor cunoscători de Dumnezeu, cu aceeași plenitudine și cu aceeași certitudine ca în comuniunea pe care o încercați cu Veghetorul lăuntric de Mister, Ajustorul Gândirii din Paradis. Ce greșală să visezi la un Dumnezeu îndepărtat în ceruri când spiritul Tatălui Universal trăiește în propria voastră minte!

5:2.4 (64.7) Grație acestui fragment de Dumnezeu care locuiește în voi, și pe măsură ce înaintați în armonia voastră cu îndrumările spirituale ale Ajustorului, se face că voi puteți spera tot mai mult să distingeți prezența și puterea transformatoare ale unor alte influențe spirituale care vă înconjoară și vin peste voi, fără a funcționa ca parte integrantă din voi înșivă. Faptul că din punct de vedere intelectual nu sunteți conștienți de un contact strâns și intim cu Ajustorul interior nu

contrazice câtuși de puțin o experiență atât de elevată. Proba fraternității cu Ajustorul divin constă în întregime în natura și în extinderea roadelor spiritului care produc experiența vieții credinciosului individual. „Îi veți cunoaște după roadele lor”.

5:2.5 (65.1) Pentru mintea materială sărăcăcios spiritualizată a omului muritor, este extrem de dificil să atingă prin experiență o conștiință notabilă a activităților spirituale a entităților divine cum ar fi Ajustorii din Paradis. Pe măsură ce sufletul creat împreună de minte și Ajustor își afirmă progresiv existența, se produce o nouă fază de conștiință de suflet capabilă să resimtă prin experiență prezența Monitorilor de Mister și să recunoască directivele lor spirituale și celelalte activități supramateriale ale lor.

5:2.6 (65.2) Întreaga experiență a comuniunii cu un Ajustor implică un statut moral, niște mobiluri mentale și o experiență spirituală. Realizarea de sine a unei astfel de împliniri este limitată în principal, chiar dacă nu exclusiv, la domeniul conștiinței sufletului. Însă dovezile se produc din abundență prin manifestările roadelor spiritului în viața tuturor celor care iau astfel contact cu spiritul interior.

3. Adevărata slăvire

5:3.1 (65.3) Din punct de vedere universal, Deitățile Paradisului sunt ca una singură, însă în relațiile lor cu ființe ca acelea care locuiesc pe Urantia ele sunt totodată trei persoane distincte și separate. Există o diferență între Divinități din punctul de vedere al

chemărilor personale, al comuniunii și al altor relații intime. În sensul cel mai elevat, noi îl slăvim pe Tatăl Universal și numai pe el. Este adevărat că îl putem slăvi și îl slăvim efectiv pe Tată așa cum se manifestă el în Fiii săi Creatori, însă Tatăl este, direct sau indirect, cel care este slăvit și venerat.

5:3.2 (65.4) Rugămințile de tot felul țin de domeniul Fiului Etern și organizației spirituale a Fiului. Rugăciunile, toate comunicările formale, totul, în afară de adorarea și de venerarea Tatălui Universal, sunt treburi care sunt de competența unui univers local. În general, ele nu depășesc limitele jurisdicționale ale unui Fiu Creator. Dar venerarea este cu siguranță încercuită și transmisă persoanei Creatorului prin funcționarea circuitului personalității Tatălui. Credem, printre altele, că această înregistrare a omagiului unei creaturi locuite de un Ajustor este înlesnită de prezența Tatălui în spirit. Există o imensă sumă de dovezi pentru a demonstra această credință. Știu că toate ordinele de fragmente ale Tatălui sunt împuternicite să înregistreze în mod valabil, în prezența Tatălui Universal, slăvirea de bună credință a supușilor lor. Fără îndoială, Ajustorii se folosesc și de canale prepersonale directe de comunicare cu Dumnezeu. Ei sunt capabili totodată să utilizeze circuitele de gravitație spirituală ale Fiului Etern.

5:3.3 (65.5) Slăvirea își este de ajuns sieși. Rugăciunea încorporează un element de interes pentru sine sau pentru o altă faptură. Aceasta este marea diferență între slăvire și rugăciune. Adevărata slăvire nu comportă absolut nici o cerere pentru sine, nici vreun alt element de interes personal. Noi îl venerăm pur și simplu pe Dumnezeu datorită concepției noastre despre ceea ce este el.

Venerarea nu cere nimic și nu speră nimic pentru cel care venerează. Noi nu venerăm Tatăl pentru că am putea să ne alegem cu ceva din această venerație. Noi îi arătăm această devoțiune și ne angajăm în această adorare printr-o reacție naturală și spontană, recunoscând personalitatea incomparabilă a Tatălui, și datorită naturii sale demne de a fi iubită și a atributelor sale adorabile.

5:3.4 (65.6) În clipa când se introduce în adorare un element de interes personal, devoțiunea trece de la adorare la rugăciune, și ar fi mai indicat să i se adreseze persoanei Fiului Etern sau a Fiului Creator. Însă, în practica experienței religioase, nu există nici un motiv pentru a nu adresa rugăciunea lui Dumnezeu Tatăl ca parte a unei adorări sincere.

5:3.5 (66.1) Atunci când vă ocupați de problemele practice ale vieții voastre de zi cu zi, voi sunteți în mâinile personalităților spirituale care își au originea în a Treia Sursă Centru; voi cooperați cu agenții Autorului Comun. Și așa că voi îl slăviți pe Dumnezeu; vă rugați la Fiu și intrați în comuniune cu el; și vă ocupați de detaliile șederii pământești în legătură cu inteligențele Spiritului Infinit care acționează asupra lumii voastre și în întregul vostru univers.

5:3.6 (66.2) Fiii Creatori sau Suverani care dirijează destinele universurilor locale țin loc atât Tatălui Universal, cât și Fiului Etern al Paradisului. Acești Fii ai Universului primesc în numele Tatălui adorația de slăvire și își pleacă urechea la cererile supușilor lor solicitanți de la un capăt la altul al creațiilor lor respective. În practică, și în toate privințele, un Fiu Mihail este Dumnezeu pentru copiii universului său local. El este personalizarea Tatălui Universal și a Fiului Etern în universul local. Spiritul Infinit menține un contact

personal cu copiii acestor tărâmurii prin Spiritele Universului, asociații administrativi și creativi ai Fiilor Creatori din Paradis.

5:3.7 (66.3) Adorarea sinceră implică mobilizarea tuturor puterilor personalității umane sub dominația sufletului în evoluție, și subordonarea lor îndrumărilor divine ale Ajustorului Gândirii asociat. Mentea supusă limitărilor materiale nu poate niciodată deveni suprem conștientă de semnificația reală a unei adevărate adorări. Realizarea de către om a realității experienței adorării este determinată mai ales de nivelul de dezvoltare al sufletului său muritor în evoluție. Creșterea spirituală a sufletului are loc într-un tot independent de conștiința intelectuală de sine.

5:3.8 (66.4) Experiența adorării constă în încercarea sublimă a Ajustorului asociat de a comunica Tatălui Divin dorințele inexprimabile și aspirațiile de nespus ale sufletului uman, creat în comun de mintea umană care îl caută pe Dumnezeu și de Ajustorul nemuritor care îl revelează pe Dumnezeu. Adorarea este, prin urmare, acțiunea de consimțire a minții materiale la încercarea sinelui său care spiritualizează, sub îndrumarea spiritului asociat, de a comunica cu Dumnezeu în calitate de fiu al Tatălui Universal prin credință. Mentea muritoare consimte să venereze; sufletul muritor năzuiește să venereze și începe să preia inițiativa; prezența Ajustorului divin dirijează această venerare spre folosul minții muritoare și al sufletului nemuritor în evoluție. În ultimă analiză, adevărata venerare devine o experiență realizată pe patru nivele cosmice: intelectual, morontial, spiritual și personal. Ea reprezintă conștiința minții, a sufletului și a spiritului și unificarea lor în personalitate.

4. Dumnezeu în religie

5:4.1 (66.5) Moralitatea religiilor evolutive *mână* pe oameni înainte în căutarea lui Dumnezeu prin putere motivațională a fricii. Religiile revelației *îmbie* pe oameni să caute un Dumnezeu al iubirii datorită faptului că ei încearcă năzuința de a deveni asemenea lui. Însă religia nu este doar un sentiment pasiv de „dependență absolută” și de „certitudine a supraviețuirii”. Este o experiență vie și dinamică a atingerii divinității întemeiată pe slujirea omenirii.

5:4.2 (66.6) Marele serviciu imediat al religiei autentice constă în stabilirea unei unități permanente în experiență umană, o pace durabilă și o încredințare profundă. La oamenii primitivi, chiar și politeismul este o unificare relativă a conceptului în evoluție al Deității. Politeismul este monoteismul în formare. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu este destinat să fie înțeles ca fiind realitatea valorilor, substanța semnificațiilor și viața adevărului.

5:4.3 (67.1) Dumnezeu nu este doar cel care determină destinul, el *este* destinația eternă a omului. Toate activitățile umane nereligioase încearcă să aplece universul către denaturanta servire de sine. Indivizii cu adevărat religioși caută să-și identifice sinele cu universul și să dedice apoi activitățile acestui sine unificat servirii familiei universale a semenilor lor, umani și supraumani.

5:4.4 (67.2) Domeniile filozofiei și artei se interpun între activitățile religioase și nereligioase ale sinelui uman. Prin artă și

filozofie, gânditorii materialişti sunt atraşi către contemplarea realităţilor spirituale şi a valorilor universale de semnificaţii eterne.

5:4.5 (67.3) Toate religiile propovăduiesc slăvirea Deităţii şi vreo doctrină de salvare umană. Religia budistă promite salvarea de suferinţă, pacea veşnică. Religia iudaică promite salvarea de greutate, prosperitatea bazată pe justete. Religia greacă promitea salvarea de disarmonie şi de urâţenie şi realizarea frumuseţii. Creştinismul promite salvarea de păcat, sfinţenia. Mahomedanismul promite eliberarea de strictetea normelor morale ale iudaismului şi ale creştinismului. Religia lui Isus *este* salvarea de sine, izbăvirea de relele care decurg din izolarea creaturii în timp şi în eternitate.

5:4.6 (67.4) Evreii îşi bazau religia pe bunătate, grecii şi-o fundamentau pe frumuseţe, şi ambele religii căutau adevărul. Isus a revelat un Dumnezeu al iubirii, şi iubirea înglobează în întregime adevărul, frumuseţea şi bunătatea.

5:4.7 (67.5) Zoroastrienii aveau o religie a moralei, hinduşii o religie a metafizicii, confucianiştii o religie a eticii. Isus a trăit o religie a *servirii*. Toate aceste religii sunt de valoare prin aceea că sunt apropieri valabile de religia lui Isus. Religia este destinată să devină realitatea unificării spirituale a tot ceea ce este bun, frumos şi adevărat în experienţa umană.

5:4.8 (67.6) Religia greacă avea o lozincă universală: „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Centrul învăţăturii evreilor era „Cunoaşteţi-l pe Dumnezeuul vostru”. Creştinii predică o evanghelie îndreptată spre „Cunoaşterea Domnului Isus Christos.” Isus a proclamat vestea cea bună „Cunoaşteţi-l pe Dumnezeu şi cunoaşteţi-vă pe voi înşivă ca Fii ai lui Dumnezeu.” Aceste concepte diferite asupra scopului religiei

determină atitudinea unui individ în diverse situații ale vieții sale și lasă să întrevadă profunzimea venerației sale și natura obiceiurilor sale personale de rugăciune. Putem determina statutul spiritual al oricărei religii după natura rugăciunilor ei.

5:4.9 (67.7) Conceptul unui Dumnezeu semiuman și gelos este o tranziție inevitabilă de la politeism la monoteismul sublim. Cel mai înalt nivel al unei religii pur evolutive este atins într-un antropomorfism exaltat. Conceptul antropomorfismului a fost înălțat de creștinism de la idealul uman până la conceptul transcendent și divin al persoanei lui Cristos glorificat. Este antropomorfismul cel mai înalt pe care oamenii îl vor putea concepe vreodată.

5:4.10 (67.8) Conceptul creștin de Dumnezeu tinde să combine trei învățături separate:

5:4.11 (67.9) 1. *Conceptul ebraic*- Dumnezeu ca apărător a valorilor morale, un Dumnezeu al dreptății.

5:4.12 (67.10) 2. *Conceptul grec*- Dumnezeu ca unificator, un Dumnezeu al înțelepciunii.

5:4.13 (68.1) 3. *Conceptul lui Isus*- Dumnezeu ca un prieten viu, un Tată iubitor, prezența divină.

5:4.14 (68.2) Este deci evident că teologia compozită creștină întâmpină mari dificultăți în atingerea coerenței. Aceste dificultăți sunt încă agravate datorită faptului că doctrinele creștinismului primitiv erau în general fondate pe experiența religioasă a trei persoane diferite, Filon din Alexandria, Isus din Nazaret și Paul din Tarse.

5:4.15 (68.3) Când studiați viața religioasă a lui Isus, vizualizați-o în mod pozitiv. Nu vă gândiți prea mult la faptul că el era fără de păcat, ci gândiți-vă mai degrabă la dreptatea sa, la servirea sa plină de iubire. Conceptul ebraic de Tată celest dădea la iveală o iubire pasivă. Isus a ridicat iubirea pasivă dezvăluită în conceptul ebraic de Tată ceresc la afecțiunea mai înaltă și mult mai *activă* și iubitoare a unui Dumnezeu pentru faptele sale, Dumnezeu care este Tatăl tuturor indivizilor, chiar și al răufăcătorilor.

5. Conștiința de Dumnezeu

5:5.1 (68.4) Originea moralității se găsește în rațiunea conștiinței de sine. Moralitatea este supraanimală, însă în întregime evolutivă. Evoluția umană îmbrățișează în desfășurarea sa toate înzestrările anterioare dăruirii Ajustorilor și revărsării Spiritului Adevărului. Atingând însă nivelele moralității, omul nu este scutit de luptele efective ale vieții de muritor; mediul fizic în care trăiește comportă lupta pentru existență; anturajul social necesită ajustări de etică; situațiile morale cer ca el să facă alegeri în sferele cele mai înalte ale rațiunii, experiența spirituală (realizarea lui Dumnezeu) cere ca el să-l găsească și să se străduiască sincer să îi semene.

5:5.2 (68.5) Religia nu se bazează nici pe faptele științei, nici pe obligațiile societății, nici pe ipotezele filozofiei, nici pe îndatoririle pe care le implică morala. Religia este un domeniu independent de răspuns al oamenilor la situațiile vieții, și ea apare infailibil în toate stadiile de dezvoltare umane posterioare moralei. Religia poate

impregna cele patru nivele ale realizării valorilor și ale bucuriei fraternității universale: nivelul fizic sau material al autoconservării, nivelul social sau emoțional al fraternității, nivelul rațiunii morale sau a datoriei și nivelul spiritual în care există conștiința comuniunii universale prin adorare divină.

5:5.3 (68.6) Savantul care caută faptele îl concepe pe Dumnezeu ca fiind Cauza Primă, un Dumnezeu al forței. Artistul care exprimă emoția îl vede pe Dumnezeu ca fiind idealul frumuseții, un Dumnezeu al esteticii. Filosoful care raționează înclină uneori să afirme principiul unui Dumnezeu al unității universale, adică Deitate Panteistă. Persoana religioasă încrezătoare crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea, Tatăl din Ceruri, Dumnezeul iubirii.

5:5.4 (68.7) Conduita morală precede întotdeauna religia evolutivă, și ea face parte chiar și din religia revelată, însă nu este niciodată totalitatea experienței religioase. Servirea socială este rezultatul gândirii morale și al trăirii religioase. Moralitatea nu conduce biologic la nivele superioare ale experienței religioase. Adorarea frumosului abstract nu este slăvirea lui Dumnezeu, nici exaltarea naturii, nici respectul pentru unitate nu sunt slăvirea lui Dumnezeu.

5:5.5 (68.8) Religia evolutivă este mama științei, a artei și a filozofiei, care au ridicat omul la nivelul receptivității la religia revelată, inclusiv la dăruirea Ajustorilor și la venirea Spiritului Adevărului. Tabloul evolutiv al existenței umane începe și se sfârșește cu religia, însă cu calități foarte diferite ale religiei, una evolutivă și biologică, alta revelatoare și periodică. Și astfel, în timp ce religia este

normală și naturală pentru om, ea mai este și opțională totodată. Omul nu trebuie să fie religios împotriva voii sale.

5:5.6 (69.1) Experiența religioasă fiind esențialmente spirituală nu poate fi pe deplin înțeleasă de mintea materială, de unde și rolul teologiei, care este psihologia religiei. Doctrina esențială a realizării de către om a lui Dumnezeu creează un paradox în înțelegerea finită. Îi este aproape imposibil logicii umane și rațiunii finite să armonizeze conceptul imanenței divine - un Dumnezeu lăuntric și parte din fiecare individ, cu ideea transcendenței lui Dumnezeu - dominația divină a universului universurilor. Aceste două concepte esențiale ale Deității trebuie să fie unificate prin priceperea, prin credință, a conceptului de transcendență a unui Dumnezeu personal și prin realizarea prezenței interioare a unui fragment din acest Dumnezeu cu scopul de a justifica o adorare inteligentă și a valida speranța într-o supraviețuire personală. Dificultățile și paradoxurile religiei sunt inerente faptului că realitățile religiei depășesc complet capacitățile de înțelegere intelectuală a muritorilor.

5:5.7 (69.2) Omul muritor extrage trei mari satisfacții din experiența sa religioasă, chiar și în zilele trecerii sale temporale pe pământ.

5:5.8 (69.3) 1. Din punct de vedere *intelectual*, el dobândește satisfacția unei conștiințe umane mai bine unificate.

5:5.9 (69.4) 2. Din punct de vedere *filosofic*, el se bucură să-și vadă justificate idealurile sale de valori morale.

5:5.10 (69.5) 3. Din punct de vedere *spiritual*, el se dezvoltă în experiența de prietenie divină și în satisfacțiile spirituale ale

adevăratei adorații.

5:5.11 (69.6) Conștiința de Dumnezeu, așa cum o încearcă muritorii în evoluție ai tărâmurilor, trebuie să conștie în trei factori variabili, trei nivele diferențiale de realizare a realității. Există, mai întâi, conștiința mentală - înțelegerea *ideii* de Dumnezeu. Urmează apoi conștiința sufletului - realizarea *idealului* de Dumnezeu. La urmă, începe să răsară conștiința spiritului - realizarea *realității spirituale* a lui Dumnezeu. Prin unificarea acestor factori ai realizării divine, oricât de incompletă ar fi ea, personalitatea muritoare răspândește constant, peste toate nivelele conștiente, o realizare a *personalității* lui Dumnezeu. La muritorii care au atins Corpul Finalității, toate acestea vor conduce la timpul convenit la realizarea *supremației* lui Dumnezeu și vor putea după aceea să ducă la realizarea *ultimității* lui Dumnezeu, la o fază a supraconștiinței absonite a Tatălui din Paradis.

5:5.12 (69.7) Experiența conștiinței de Dumnezeu rămâne aceeași de la generație la generație. Însă cu fiecare epocă mai avansată în cunoașterea umană, conceptul filosofic și definițiile teologice despre Dumnezeu *trebuie* să se schimbe. Cunoașterea lui Dumnezeu sau conștiința religioasă este o realitate universală, însă, oricât de valabilă (reală) ar fi experiența religioasă, ea trebuie să accepte a se supune unei critici inteligente și unei interpretări filosofice rezonabile. Ea nu trebuie să caute să rămână un lucru izolat de totalitatea experienței umane.

5:5.13 (69.8) Supraviețuirea eternă a personalității depinde în întregime de alegerea minții muritoare, ale cărei decizii determină potențialul de supraviețuire al sufletului nemuritor. Când mintea îl

crede pe Dumnezeu, când sufletul îl cunoaște pe Dumnezeu și când, odată cu Ajustorul susținător, toți îl *doresc* pe Dumnezeu, atunci supraviețuirea este asigurată. Nici limitările intelectului, nici îngrădirea învățământului, nici privarea de cultură, nici sărăcia stării sociale, nici chiar un standard moral inferior, care sunt rezultatul unei lipse nefericite a avantajelor educative, culturale și sociale, nu pot infirma prezența spiritului divin în indivizii privați astfel de șansă și dezavantajați din punct de vedere uman, însă credincioși. Prezența lăuntrică a Veghetorului de Mister constituie începutul și asigură posibilitatea potențialului de creștere și de supraviețuire al sufletului nemuritor.

5:5.14 (70.1) Aptitudinea părinților muritori de a procrea nu se bazează pe situația lor educativă, culturală, socială sau economică. Uniunea factorilor parentali în condiții naturale este întru totul suficientă pentru a sădi un vlăstar. O minte umană care discerne binele și răul, care posedă capacitatea de a-l adora pe Dumnezeu, în uniune cu un Ajustor divin, reprezintă pentru un muritor tot ceea ce se cere pentru a declanșa și favoriza producerea sufletului său nemuritor cu calitățile sale de supraviețuire, cu condiția ca un atare individ înzestrat cu spirit să-l caute pe Dumnezeu, să dorească sincer să-i fie asemănător, și să aleagă cu onestitate să facă voia Tatălui din ceruri.

6. Dumnezeuul personalității

5:6.1 (70.2) Tatăl Universal este Dumnezeuul personalităților. De la muritorii și creaturile materiale cel mai umile, care se bucură de un

statut de personalitate, până la cele mai înalte persoane având demnitatea de creator și un statut divin, domeniul personalității universale își are centrul și circumferința în Tatăl Universal. Dumnezeu Tatăl este distribuitorul și păstrătorul fiecărei personalități. Iar Tatăl din Paradis este deopotrivă și destinul acelor personalități finite care aleg cu toată inima să facă voia divină, care îl iubesc pe Dumnezeu și năzuiesc să-i fie asemenea.

5:6.2 (70.3) Personalitatea este unul din misterele nepătrunse ale universului. Noi suntem capabili să formăm concepte adecvate asupra factorilor care intră în compunerea diverselor ordine și nivele de personalitate, însă nu înțelegem pe deplin natura reală a personalității însăși. Percepem cu claritate numeroșii factori care, odată puși laolaltă, constituie vehiculul personalității umane, însă nu pricepem pe deplin natura și semnificația acestei personalități finite.

5:6.3 (70.4) Personalitatea este potențială în toate creaturile înzestrate cu o minte, de la minimul de conștiință de sine până la maximul de conștiință de Dumnezeu. Însă faptul singur al înzestrării cu o minte nu este personalitatea, după cum nici spiritul sau energia fizică nu sunt. Personalitatea este calitatea și valoarea realității cosmice care este conferită exclusiv de Dumnezeu Tatăl acestor sisteme vii, în care energiile materiei, ale minții și ale spiritului sunt asociate și coordonate. De asemenea, personalitatea nu este o înfăptuire progresivă. Personalitatea poate fi materială sau spirituală, însă ea există sau nu există. Altfel decât printr-un act direct al Tatălui din Paradis, ceea ce este altceva-decât-personal nu atinge niciodată nivelul personal.

5:6.4 (70.5) Atribuirea personalității este funcțiunea exclusivă a Tatălui Universal. El personalizează sistemele energetice vii, pe care le înzestrează cu atributele unei conștiințe creative relative și cu controlul prin liber arbitru al acestor atribute. Nici o personalitate nu este separată de Dumnezeu Tatăl și nici una nu există decât pentru Dumnezeu Tatăl. Atributele fundamentale ale individualității umane, cum ar fi Ajustorul absolut, nucleul personalității umane, sunt conferite de Tatăl Universal acționând în domeniul său exclusiv personal al serviciului cosmic.

5:6.5 (70.6) Ajustorii de statut prepersonal locuiesc în numeroase tipuri de creaturi muritoare. Ei asigură acestor ființe posibilitatea de a supraviețui morții fizice și de a se personaliza în calitate de creaturi morontiale cu potențial pentru înfăptuirile ultime ale spiritului. Căci, atunci când mintea unei creaturi înzestrate cu personalitate este locuită de un fragment al spiritului Dumnezeului Etern, darul prepersonal al Tatălui personal, atunci acea personalitate finită posedă potențialul divinului și al eternului și aspiră la un destin înrudit cu Ultimul, tinzând chiar către o realizare a Absolutului.

5:6.6 (71.1) Capacitatea de a atinge personalitatea divină este inherentă Ajustorului prepersonal; capacitatea de a atinge personalitate umană este potențială în zestrea mentalului cosmic al ființei umane; însă personalitatea experiențială a omului muritor este observabilă ca realitate activă și funcțională numai după ce vehiculul material al vieții sale a fost atins de divinitatea eliberatoare a Tatălui Universal. Ea este atunci lansată pe mările experienței ca o personalitate conștientă de sine și (relativ) capabilă de a se determina și de a se crea

pe sine. Sinele material este cu adevărat *personal fără nici o restricție*.

5:6.7 (71.2) Eul material posedă o personalitate și o identitate, o identitate temporară. Ajustorul prepersonal al spiritului are de asemenea o identitate, o identitate eternă. Această personalitate materială și această prepersonalitate spirituală sunt capabile să-și unească atributele lor creatoare astfel încât să dea naștere identității supraviețuitoare a sufletului nemuritor.

5:6.8 (71.3) După ce a avut astfel grijă de creșterea sufletului nemuritor și a eliberat sinele lăuntric al omului de lanțurile care îl făceau să depindă în mod absolut de cauze anterioare, Tatăl se ține deoparte. Astfel, omul a fost eliberat de lanțurile legii cauzei și a efectului, cel puțin în ceea ce privește destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a crește; îi revine acum ființei umane însăși să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supraviețuitor și etern pe care are posibilitatea să-l aleagă. Nici o altă ființă, nici o forță, nici un creator sau agent din vastul univers de universuri nu pot interfera, în nici o măsură, cu suveranitatea absolută a liberului arbitru uman care operează în domeniile opțiunii cu privire la destinul etern al personalității muritorului care alege. În ceea ce privește supraviețuirea eternă, Dumnezeu a hotărât suveranitatea voinței materiale și umane, și această hotărâre este absolută.

5:6.9 (71.4) Dăruirea cu personalitate eliberează relativ creaturile de reacția servilă la cauze anterioare, iar personalitățile tuturor acestor ființe morale, evolutive sau de altă natură, sunt centrate în personalitatea Tatălui Universal. Ele sunt totdeauna atrase înspre

prezența sa din Paradis de către acea înrudirea de ființă care constituie vastul și universalul cerc al familiei și circuit fratern al Dumnezeuului etern. Există o înrudire de spontaneitate divină în orice personalitate.

5:6.10 (71.5) Circuitul personalității universului universurilor își are centrul în persoana Tatălui Universal, iar Tatăl din Paradis este conștient personal de toate personalitățile de pe toate nivelele de existență unde există conștiință de sine și este totodată în contact cu ele. Și această conștiință de personalitatea întregii creații există independent de misiunea Ajustorilor Gândirii.

5:6.11 (71.6) Orice gravitație este pusă în circuit în Insula Paradisului, orice minte este încercuitată în Autorul Comun, iar orice spirit, în Fiul Etern; tot astfel, orice personalitate este încercuitată în prezența personală a Tatălui Universal, iar acest circuit îi transmite infailibil Personalității Originare și Eterne adorarea tuturor personalităților.

5:6.12 (71.7) Cât despre personalitățile care nu sunt locuite de un Ajustor, atributul libertății de alegere le este dăruit tot de Tatăl Universal, iar astfel de persoane sunt îmbrățișate, la fel cu celelalte, în marele circuit al iubirii divine, circuitul personalității Tatălui Universal. Dumnezeu asigură suveranitatea de alegere a tuturor personalităților autentice. Nici o creatură personală nu poate fi constrânsă să se angajeze în aventura eternă. Poarta eternității nu se deschide decât ca răspuns la libera alegere a fiilor înzestrați cu liber arbitru ai Dumnezeuului liber în voința sa.

5:6.13 (72.1) Și toate acestea reprezintă eforturile mele de a prezenta relația Dumnezeuului viu cu copiii timpului. Și acum, când

totul e spus și făcut, eu nu pot face altceva mai util decât să repet că Dumnezeu este Tatăl vostru în univers, iar voi sunteți cu toții copiii săi planetari.

5:6.14 (72.2) [Acest capitol este al cincilea și ultimul din seria referitoare la Tatăl Universal prezentată de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 5](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 7](#) >>

Capitolul 6

Fiul Etern

6:0.1 (73.1) FIUL etern este expresia finală și desăvârșită a „întâiului” concept personal și absolut al Tatălui Universal. În consecință, în toate circumstanțele în care Tatăl se exprimă într-o manieră personală și absolută, el o face prin Fiul său Etern, care a fost întotdeauna, este acum și va fi întotdeauna Cuvântul divin și viu. Acest Fiu Etern rămâne în centrul tuturor lucrurilor, în asociere cu prezența personală și imediat învăluitoare a Tatălui Universal și Etern.

6:0.2 (73.2) Pentru a avea acces la canalele de gândire ale intelectului uman vorbim despre „întâiul” gând al lui Dumnezeu și facem aluzie la o imposibilă origine a Fiului Etern în timp. Asemenea deformări de limbaj reprezintă cele mai mari eforturi ale noastre de stabilire a unui compromis care să permită contactul cu mintea

creaturilor muritoare legate de timp. În sensul secvențial, Tatăl Universal nu ar fi putut niciodată să aibă un prim gând, nici Fiul Etern să aibă un început. Însă eu am fost instruit să-i zugrăvesc minții muritoare limitate de timp realitățile eternității, servindu-mă de aceste simboluri ale gândirii, și de a desemna relațiile eternității prin aceste concepte temporale de secvență.

6:0.3 (73.3) Fiul Etern este personalizarea spirituală a conceptului universal și infinit al Tatălui Paradisului relativ la realitatea sa divină, la spiritul său necalificat și la personalitatea sa absolută. Și în chipul acesta Fiul constituie revelația divină a identității de creator a Tatălui Universal. Personalitatea perfectă a Fiului dezvăluie că Tatăl este efectiv sursa eternă și universală a tuturor valorilor și semnificațiilor a ceea ce este spiritual, volițional, intențional și personal.

6:0.4 (73.4) În efortul nostru de a-i înlesni minții finite din timp să-și formeze un concept secvențial al relațiilor dintre ființele infinite și eterne ale Trinității Paradisului, noi ne folosim de o astfel de înlesnire în formarea unei concepții pentru a ne referi la „primul concept personal, universal și infinit al Tatălui.” Îmi este imposibil să-i transmit minții umane o idee adecvată a relațiilor eterne dintre Deități. De aceea folosesc niște termeni care îi vor da minții finite o oarecare idee despre relațiile acestor ființe eterne în epocile subsecvente ale timpului. Noi credem că Fiul a izvorât din Tată. Suntem învățați că ambii sunt în mod necondiționat eterni. Se pare, așadar, că nici o creatură din timp nu va putea să înțeleagă vreodată pe deplin acest mister al unui Fiul care este provenit din Tată, și care este în același timp un veșnic coordonat al Tatălui însuși.

1. Identitatea Fiului Etern

6:1.1 (73.5) Fiul Etern este Fiul original și unic zămislit de Dumnezeu. El este Dumnezeu Fiul, a Doua Persoană a Deității și creatorul asociat al tuturor lucrurilor. La fel cum Tatăl este Prima Mare Sursă-Centru, tot așa Fiul este a Doua Mare Sursă-Centru.

6:1.2 (74.1) Fiul Etern este centrul spiritual și administratorul divin al guvernului spiritual al universului universurilor. Tatăl Universal este mai întâi un creator, și după aceea un controlor. Fiul Etern este mai întâi un cocreator, și după aceea un *administrator spiritual*. „Dumnezeu este spirit”, iar Fiul este o revelație personală a acestui spirit. Prima Sursă-Centru este Absolutul Volițional. A Doua Sursă Centru este Absolutul Personalității.

6:1.3 (74.2) Tatăl Universal nu acționează niciodată în calitate de creator, afară decât împreună cu Fiul sau cu acțiunea coordonată a Fiului. Dacă autorul Noului Testament s-ar fi referit la Fiul Etern, el ar fi exprimat adevărul atunci când a spus: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el, și nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut fără el.”

6:1.4 (74.3) Când un Fiu al Fiului Etern a apărut pe Urantia, cei care au fraternizat cu această ființă divină sub formă umană au vorbit despre ea ca despre „Cel care era de la început, pe care l-am înțeles, pe care l-am văzut cu ochii noștri, pe care l-am privit, pe care l-am atins cu mâinile noastre, însăși Cuvântul vieții”. Iar acest Fiu de dar provenea de la Tată tot atât de mult ca și Fiul Original. Se face aluzie

la acest fapt într-una din rugăciunile sale pământești: „Și acum, o, Tată, preamărește-mă cu sinele tău, cu slava pe care o aveam alături de tine dinainte ca lumea aceasta să fie.”

6:1.5 (74.4) Fiul Etern este cunoscut sub diverse nume în diferitele universuri. În universul central, este numit Sursa Coordonată, Cocreatorul și Absolutul Asociat. Pe Uversa, sediul suprauniversului vostru, noi desemnăm Fiul ca Centru al Spiritului Coordonat și ca Etern Administrator al Spiritului. Pe Salvington, sediul universului vostru local, Fiul este cunoscut ca Sursă-Centru Eternă Secundă. Melchizedekii îl numesc Fiul Fiilor. În lumea voastră, dar nu în sistemul vostru de sfere locuite, Fiul Originar a fost confundat cu un Fiu Creator coordonat, Mihail din Nebadon, care s-a coborât pe sine peste rasele muritoare de pe Urantia.

6:1.6 (74.5) Cu toate că orice Fiu al Paradisului poate fi pe drept cuvânt numit Fiu al lui Dumnezeu, noi avem obiceiul de a-i rezerva denumirea de „Fiu Etern” Fiului Originar, Cea de a Doua Sursă-Centru, cocreator cu Tatăl Universal al universului central putere și de perfecțiune, și cocreator al tuturor celorlalți Fii divini izvorâți din Deități infinite.

2. Natura Fiului Etern

6:2.1 (74.6) Fiul Etern este statornic și absolut vrednic de încredere, tot atât de mult cât și Tatăl Universal. El este, de asemenea, la fel de spiritual ca Tatăl, și tot un spirit cu adevărat nelimitat. Vouă, cei de origine umilă, Fiul vi se va părea a fi mai personal, de vreme ce

vă va fi cu un pas mai aproape decât Tatăl Universal în ceea ce privește accesibilitatea.

6:2.2 (74.7) Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. El este în întregime asemănător Tatălui. În realitate, Fiul Etern *este* Dumnezeu Tatăl așa cum se manifestă el personal universului universurilor. Și așa a fost și este și pentru totdeauna va fi adevărat despre Fiul Etern și despre toți Fiii săi Creatori coordonați: „Cine l-a văzut pe Fiu a văzut Tatăl”.

6:2.3 (74.8) În natura lor, Fiul și Tatăl spiritual sunt în întregime asemănători. Când îl adorăm pe Tatăl Universal, noi îi adorăm efectiv în același timp pe Dumnezeu Fiul și pe Dumnezeu Spiritul. În sensul divin, Dumnezeu Fiul este tot atât de real și de etern în natură ca și Dumnezeu Tatăl.

6:2.4 (75.1) Fiul nu numai că posedă toată justețea infinită și transcendentă a Tatălui, dar și reflectă toată sfințenia de caracter a Tatălui. Fiul împărtășește perfecțiunea Tatălui și împărtășește cu el responsabilitatea de a ajuta toate creaturile de imperfecțiune în eforturile lor spirituale de a atinge perfecțiunea divină.

6:2.5 (75.2) Fiul Etern posedă întregul caracter de divinitate al Tatălui și toate atributele sale de spiritualitate. Fiul *este* plenitudinea absolută a lui Dumnezeu, în personalitate și în spirit, și Fiul revelează aceste calități în conducerea sa personală a guvernării spirituale a universului universurilor.

6:2.6 (75.3) Dumnezeu este într-adevăr un spirit universal. Dumnezeu este spirit, și această natură spirituală a Tatălui este focalizată și personalizată în Deitatea Fiului Etern. În Fiu toate calitățile spirituale sunt aparent foarte mult dezvoltate de diferențierea

față de universalitatea Primei Surse Centru. Și, la fel cum Tatăl împărtășește natura sa spirituală cu Fiul, tot astfel amândoi împărtășesc spiritul divin cu Autorul Comun, Spiritul Infinit, cu tot atâta plenitudine și lipsă de rezervă.

6:2.7 (75.4) În iubirea de adevăr și în crearea de frumos, Tatăl și Fiul sunt egali, atâta doar că Fiul *pare* a se consacra mai mult realizării frumuseții exclusiv spirituale a valorilor universale.

6:2.8 (75.5) În bunătatea divină eu nu disting nici o deosebire între Tată și Fiul. Tatăl își iubește copiii din univers precum un tată. Fiul Etern privește la toate creaturile atât ca un tată, cât și ca un frate.

3. Grijă iubirii tatălui

6:3.1 (75.6) Fiul împărtășește justiția și justetea Trinității, însă umbrește aceste trăsături de divinitate prin personalizarea infinită a iubirii și a îndurării Tatălui. Fiul este pentru univers revelația iubirii divine universului. Așa cum Dumnezeu este iubire, tot așa este Fiul milostenie. Fiul nu poate iubi mai mult decât Tatăl, însă poate arăta îndurare creaturilor și într-un alt chip, căci nu numai că el este un creator primordial precum Tatăl, dar este și Fiul Etern al aceluiași Tată, împărtășind prin aceasta experiența de filiație a tuturor celorlalți fii ai Tatălui Universal.

6:3.2 (75.7) Fiul Etern este marele slujitor al milosteniei pe lângă întreaga creație. Milostenia este esența caracterului spiritual al Fiului. Când mandatele Fiului Etern sunt emise pe circuitele spiritului ale celei de-a Doua Surse-Centru, ele sunt în ton cu notele milosteniei.

6:3.3 (75.8) Pentru a înțelege iubirea Fiului Etern, trebuie mai întâi să percepeți sursa sa divină, Tatăl, care *este* iubire, și apoi să vedem dezvăluirea acestei afecțiuni infinite în vasta grijă a Spiritului Infinit și a oștirii sale aproape nelimitate de personalități tutelare.

6:3.4 (75.9) Slujirea Fiului Etern este consacrată revelării Dumnezeului iubirii universului universurilor. Acest Fiu divin nu este angajat în sarcina nedemnă de a încerca să îl convingă pe îngăduitorul său Tată să le iubească pe umilele sale creaturi și să se arate îndurător cu răufăcătorii timpului. Cât e de greșit a vi-l închipui pe Fiul Etern rugându-se de Tatăl Universal să se arate îndurător față de umilele sale creaturi din lumile materiale ale spațiului! Asemenea concepte de Dumnezeu sunt grosolane și grotești. Ar trebui mai degrabă să realizați că toate intervențiile pline de îndurare ale Fiilor lui Dumnezeu sunt o revelație directă a inimii pline de iubire universală și de compasiune infinită a Tatălui. Iubirea Tatălui este sursa reală și eternă a compătimirii Fiului.

6:3.5 (75.10) Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire. Compătimirea este iubirea aplicată, iubirea Tatălui în acțiune în persoana Fiului său Etern. Iubirea acestui Fiu universal este tot atât de universală. Așa cum este ea înțeleasă, iubirea, pe o planetă sexuată, iubirea lui Dumnezeu se compară mai mult cu iubirea unui Tată, pe când iubirea Fiului Etern se aseamănă mai mult cu afecțiunea unei mame. Primitive, într-adevăr, sunt astfel de ilustrări, însă eu le folosesc cu speranța de a transmite minții umane ideea că există o diferență între iubirea Tatălui și iubirea Fiului, nu de conținut divin, ci de calitate și de tehnică de expresie.

4. Atributele Fiului Divin

6:4.1 (76.1) Fiul Etern motivează nivelul spiritual al realității cosmice; puterea spirituală a Fiului este absolută în raport cu toate actualitățile universului. El exercită un control desăvârșit asupra interesocierii tuturor energiilor spirituale nediferențiate și a tuturor activităților spirituale actualizate prin intermediul stăpânirii lui absolute a gravitației spiritului. Orice spirit pur nefragmentat și toate ființele și valorile spirituale răspund la puterea de atracție infinită a Fiului originar din Paradis. Dacă eternul viitor ar fi să asiste la apariția unui univers nemărginit, gravitația spiritului și puterea de spirit a Fiului Originar s-ar vădi cu totul adecvate pentru controlul spiritual și administrarea efectivă a unei astfel de creații fără hotare.

6:4.2 (76.2) Fiul este omnipotent numai în domeniul spiritual. În eterna economie a administrării universului, nu se întâlnește niciodată repetetarea irositoare și inutile a funcțiunilor. Deitățile nu se dedau unei duplicări superflue a serviciului lor din univers.

6:4.3 (76.3) Omniprezența Fiului Originar constituie unitatea spirituală a universului universurilor. Coeziunea spirituală a întregii creații se bazează pe prezența activă pretutindeni a spiritului divin al Fiului Etern. Când ne imaginăm prezența spirituală a Tatălui, găsim dificil să o diferențiem în gândirea noastră de prezența spirituală a Fiului Etern. Spiritul Tatălui se află veșnic în spiritul Fiului.

6:4.4 (76.4) Tatăl trebuie să fie spiritualmente omniprezent, însă această omniprezență pare inseparabilă de activitățile de pretutindeni

ale Fiului Etern. Cu toate acestea, noi credem cu adevărat că, în toate situațiile de natură spirituală dublă care comportă prezența Tatălui-Fiu, spiritul Fiului este coordonat cu cel al Tatălui.

6:4.5 (76.5) În contactul său cu personalitățile, Tatăl acționează prin circuitul personalității. În contactul personal și detectabil cu creația spirituală, el apare în fragmentele Deității sale totale, și aceste fragmente ale Tatălui au o funcțiune solitară, unică și exclusivă oricând și oriunde apar ele în universuri. În toate aceste situații, spiritul Fiului este coordonat cu funcțiunea spirituală a prezenței fragmentate a Tatălui Universal.

6:4.6 (76.6) Din punct de vedere spiritual, Fiul Etern este omniprezent. Spiritul Fiului Etern este cu toată certitudinea cu voi și în jurul vostru, însă nu în voi și ca o parte din voi, ca Veghetorul de Mister. Acest fragment interior al Tatălui ajustează mintea umană la atitudini progresiv divine; astfel, această minte care se înalță răspunde tot mai bine puterii spirituale de atracție a atotputernicului circuit gravitațional de spirit al celei de a Doua Surse-Centru.

6:4.7 (76.7) Fiul original este universal și spiritual conștient de sine însuși. În înțelepciune, Fiul este pe deplin egal cu Tatăl. În domeniile cunoașterii, ale omniscienței, noi nu putem distinge între Prima și a Doua Sursă. Ca și Tatăl, Fiul știe totul; el nu este niciodată surprins de nici un eveniment din univers; el înțelege sfârșitul încă dintru început.

6:4.8 (77.1) Tatăl și Fiul cunosc realmente numărul și amplasarea tuturor spiritelor și ale tuturor ființelor spiritualizate din universul universurilor. Nu numai că Fiul cunoaște toate lucrurile în virtutea propriului său spirit omniprezent, dar, deopotrivă cu Tatăl și cu

Autorul Comun, el are deplină cunoștință de vastă inteligență reflectivă a Ființei Supreme, inteligență care este conștientă tot timpul de toate cele ce se întâmplă în toate lumile celor șapte suprauniversuri. Iar omnisciența Fiului din Paradis este asigurată și pe alte căi.

6:4.9 (77.2) Fiul Etern, în calitate de personalitate spirituală iubitoare, îndurătoare și tutelară este pe deplin și infinit egal cu Tatăl Universal. Cât despre toate contactele sale personale pline de îndurare și de afecțiune cu ființele ascendente ale tărâmurilor inferioare, Fiul Etern este la fel de mărinimos și de plin de considerație, la fel de răbdător și de îndurător ca și Fii săi paradisiaci din universurile locale, acești Fii care se lasă atât de frecvent peste lumile evolutive ale timpului.

6:4.10 (77.3) Nu are rost să vorbim mai mult despre atributele Fiului Etern. Cu excepțiile semnalate, este necesar să studiem atributele spirituale ale lui Dumnezeu Tatăl numai pentru a înțelege și a evalua corect atributele lui Dumnezeu Fiul.

5. Limitările Fiului Etern

6:5.1 (77.4) Fiul Etern nu acționează personal în domeniile fizice. Pe nivelele de ajutor dat minții ființelor create, el nu operează decât prin Autorul Comun. Altfel însă, aceste condiții nu îl limitează în nici un fel pe Fiul Etern în deplina și libera exercitare a tuturor atributelor divine de omnisciență, de omniprezență și de omnipotență *spirituale*.

6:5.2 (77.5) Fiul Etern nu impregnează personal potențialele de spirit inerente înfinității Absolutului Deității. Însă, pe măsură ce aceste potențiale devin actuale, ele cad sub atotputernica dominație a circuitului gravitațional spiritual al Fiului.

6:5.3 (77.6) Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui Universal. Fiul Etern își trage personalitatea din Tată, însă el nu conferă personalitate fără Tată. Fiul dă naștere unei vaste oștiri de spirite, însă aceste derivații nu sunt personalități. Atunci când Fiul creează personalități, el o face în conjuncție cu Tatăl sau cu Creatorul Comun care poate acționa în locul Tatălui în acest gen de relații. Fiul Etern este astfel un cocreator de personalități, însă nu conferă personalitate nici unei ființe; el însuși, de unul singur, nu creează niciodată ființe personale. Totuși, această limitare nu îl privează pe Fiu de aptitudinea de a crea tot felul de tipuri de realitate altfel-decât-personale.

6:5.4 (77.7) Fiul Etern este limitat în transmiterea prerogativelor de creator. Tatăl, eternizându-l pe Fiul Original, i-a conferit puterea și privilegiul de a se alătura ulterior Tatălui în actul divin de a mai produce și alți Fii care să posede atribute creatoare. Ei au făcut aceasta și îl mai fac încă. Însă, odată ce acești Fii coordonați au fost produși, se pare că prerogativele creatoare nu sunt transmisibile mai departe. Fiul Etern nu transmite facultatea creatoare decât primei personalizări directe. De aceea, atunci când Tatăl și Fiul se unesc pentru a personaliza un Fiu Creator, ei izbutesc în scopul lor. Însă Fiul Creator astfel adus în existență nu este niciodată apt să transmită sau să delege prerogativele creatoare diverselor ordine de Fii pe care le poate crea la rândul său, deși se poate vedea apărând la Fiii superiori

ai universurilor locale o reflectare foarte limitată a atributelor creatoare ale unui Fiu Creator.

6:5.5 (78.1) Fiul Etern, în calitate de ființă infinită și exclusiv personală, nu poate să își fragmenteze natura. El nu poate nici să distribuie, nici să confere părți individualizate din sine sa altor persoane sau entități, așa cum fac Tatăl Universal și Spiritul Infinit. Însă Fiul se poate revărsa pe sine, ceea ce și face, ca spirit iluminat pentru a scălda întreaga creație și a atrage fără încetare către el toate personalitățile spiritului și toate realitățile spirituale.

6:5.6 (78.2) Amintiți-vă întotdeauna că Fiul este portretul personal al Tatălui spiritual pentru întreaga creație. Fiul este personal și numai personal în sensul Deității. O astfel de personalitate divină și absolută nu ar putea fi dezintegrată sau fragmentată. Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Spiritul sunt cu adevărat personali însă, pe lângă faptul de a fi astfel de personalități ale Deității, ei sunt și tot ceea ce mai există.

6:5.7 (78.3) Cu toate că Fiul Etern nu poate participa personal la crearea Ajustorilor Gândirii, el a făcut totuși parte din consiliu cu Tatăl Universal în eternul trecut. El a aprobat planul și a promis o cooperare permanentă atunci când Tatăl, proiectând acordarea Ajustorilor Gândirii, a propus Fiului: „Să facem omul muritor după propria noastră imagine.” Și, la fel cum fragmentul de spirit al Tatălui sălășluiește în voi, tot așa vă învăluie prezența din spirit a Fiului, și amândoi lucrează perpetuu ca unul singur la înnobilarea voastră spirituală.

6. Mentea spiritului

6:6.1 (78.4) Fiul Etern este spirit și posedă o minte, însă nu o minte și un spirit pe care mintea umană le-ar putea înțelege. Un muritor poate percepe mintea la nivele finite, cosmice, materiale și personale. Omul observă fenomene mentale și la organismele vii care funcționează pe un nivel subpersonal (animal), însă îi este greu să priceapă natura minții atunci când ea este asociată cu unele ființe supramateriale și este parte din personalități exclusiv spirituale. Cu toate acestea, mintea cere definiții diferite atunci când se referă la nivelul spiritual de existență și atunci când este folosită pentru a marca funcțiuni spirituale de inteligență. Tipul de minte care este direct legat de spirit nu se compară nici cu mintea care coordonează spiritul și materia, nici cu cea care nu este legată decât de materie.

6:6.2 (78.5) Spiritul este întotdeauna conștient, înzestrat cu o minte și posedă variate faze de identitate. Fără o minte, într-o fază sau alta, nu ar exista nici o conștiință spirituală în fraternitatea ființelor spiritului. Echivalentul minții, aptitudinea de a cunoaște și de a fi cunoscut, îi este ceva firesc Deității. Deitatea poate fi personală, prepersonală, subpersonală sau impersonală, însă nu este niciodată lipsită de minte, adică are cel puțin capacitatea de a comunica cu ființe, cu personalități sau cu entități similare.

6:6.3 (78.6) Mintea Fiului Etern este asemănătoare celei a Tatălui, însă deosebită de orice alte minți din univers și, împreună cu mintea Tatălui, ea este ancestorul vastelor și diverselor minți ale Creatorului Comun. Mintea Tatălui și a Fiului, acel intelect care este ancestral în raport cu mintea absolută a celei de-a Treia Surse-Centru, este poate cel mai bine înfățișată în premința unui Ajustor al Gândirii, căci, deși aceste fragmente de la Tată sunt în întregime în afara circuitelor

de minte ale Autorului Comun, au totuși o oarecare formă de preminte: ele cunosc și sunt deopotrivă cunoscute; ele se bucură de echivalentul gândirii umane.

6:6.4 (78.7) Fiul Etern este în întregime spiritual. Omul este aproape-aproape în întregime material. De aceea, numeroase lucruri ce țin de personalitatea spirituală a Fiului Etern, de cele șapte sfere spirituale ale sale care înconjoară Paradisul, și de natura creațiilor impersonale ale Fiului din Paradis, vor trebui să aștepte ca voi să fi dobândit statutul spiritual care va urma împlinirii ascensiunii voastre morontiale a universului local din Nebadon. Atunci, pe când veți traversa suprauniversul și vă veți continua calea către Havona, numeroase mistere ascunse în spirit se vor clarifica pe măsură ce veți începe să fiți înzestrați cu „o minte a spiritului” - clarviziunea spirituală.

7. Personalitatea Fiului Etern

6:7.1 (79.1) Fiul Etern este aceea personalitate infinită, din ale cărei lanțuri de personalitate necalificată Tatăl a scăpat prin tehnica trinitizării și prin virtutea căreia el a continuat mereu de atunci încoace să se reverse cu prisosință și ls nesfârșit peste universul ei tot mai întins de Creatori și de creaturi. Fiul este *personalitate absolută*; Dumnezeu este *personalitate paternă*- sursa de personalitate, împărțitorul de personalitate, cauză a personalității. Orice ființă personală își trage personalitatea din Tatăl Universal, întocmai cum Fiul Originar își trage veșnic personalitatea din Tatăl Paradisului.

6:7.2 (79.2) Personalitatea Fiului Paradisiac este absolută și pur spirituală, iar această personalitate absolută este, de asemenea, arhetipul divin și etern, mai întâi al acordării de personalitate Autorului Comun de către Tată și, ulterior, a acordării de personalitate miriadelor sale de creaturi din tot cuprinsul întinsului univers.

6:7.3 (79.3) Fiul Etern este cu adevărat un slujitor mărinimos, un spirit divin, o putere spirituală și o personalitate reală. Fiul este natura spirituală și personală a lui Dumnezeu manifestată universurilor - suma și substanța Primei Surse-Centru, despuiată de tot ceea ce este nepersonal, extradivin, nespirtual și pur potențial. Însă este imposibil să îi transmitem minții umane o imagine în cuvinte a frumuseții și a măreției personalității celeste a Fiului Etern. Tot ceea ce tinde să obscureze Tatăl Etern lucrează cu o influență aproape egală la împiedicarea recunoașterii conceptuale a Fiului Etern. Trebuie să așteptați ajungerea voastră în Paradis, și atunci o să înțelegeți voi de ce n-am fost eu în stare să descriu caracterul acestei personalități absolute pe înțelesul minții finite.

8. Realizarea Fiului Etern

6:8.1 (79.4) În ceea ce privește identitatea, natura și alte attribute ale personalității, Fiul Etern este egalul deplin al Tatălui Universal, complementul său perfect, eterna sa contrapondere. În același sens în care Dumnezeu este Tatăl Universal, Fiul est Mama Universală, iar noi toți, umili sau mari, alcătuim familia lor universală.

6:8.2 (79.5) Pentru a aprecia caracterul Fiului, ar trebui să studiați revelația caracterului divin al Tatălui. Ei sunt una, dintotdeauna și de nedespărțit. Ca personalități divine ei sunt practic de nedistins de către ordinele de inteligențe inferioare. Pentru cei a căror origine este în actele creative ale Deităților înseși, recunoașterea separată a Tatălui și a Fiului este mai puțin dificilă. Ființele native din universul central și din Paradis disting Tatăl și Fiul nu numai ca pe o singură unitate personală de control universal, dar și ca pe două personalități separate operând în domenii definite ale administrării universului.

6:8.3 (79.6) În calitate de persoane, voi îl puteți concepe pe Tatăl Universal și pe Fiul Etern ca individualități separate, căci așa și sunt într-adevăr. Însă în administrarea universurilor ei sunt atât de împlețiți și de strâns legați unul de altul, încât nu este întotdeauna posibil să se distingă între ei. Când, în treburile universului, Tatăl și Fiul sunt întâlniți în interasocieri confuze, nu este întotdeauna benefic să se încerce să se izoleze operațiunile lor. Voi doar amintiți-vă că Dumnezeu este gândirea inițiatoare, iar Fiul, cuvântul expresiv. În fiecare univers local, această inseparabilitate este personalizată în divinitatea Fiului Creator, care îl reprezintă atât pe Tată, cât și pe Fiul pe lângă creaturile a zece milioane de lumi locuite.

6:8.4 (80.1) Fiul Etern este infinit, însă ni-l putem apropia prin persoanele Fiilor săi Paradisiaci și prin grija plină de răbdare a Spiritului Infinit. Fără serviciul dăruirii de sine al Fiilor Paradisului și fără grija plină de iubire a creaturilor Spiritului Infinit, ființele de origine materială cu greu ar mai putea avea spera să ajungă la Fiul Etern. Și este tot atât de adevărat că având ajutorul și îndrumarea acestor agenți celești, muritorii conștienți de Dumnezeu vor ajunge

într-adevăr în Paradis și vor sta cândva în prezența personală a acestui maiestuos Fiu al Fiilor.

6:8.5 (80.2) Cu toate că Fiul Etern este arhetipul la care trebuie să ajungă personalitățile muritoare, vă este mai ușor să pricepeți realitatea atât a Tatălui cât și a Spiritului, deoarece Tatăl este atributorul efectiv al personalității voastre umane, iar Spiritul Infinit este sursa absolută a minții voastre muritoare. Însă, pe măsură ce urcați pe calea progresului spiritual care duce în Paradis, personalitatea Fiului Etern vă va deveni tot mai reală, iar realitatea minții sale infinit spirituale va deveni mai ușor de distins de către mintea voastră spiritualizată progresiv.

6:8.6 (80.3) Conceptul de Fiul Etern nu va putea niciodată să strălucească în mintea voastră materială sau în mintea morontială subsecventă. Și până nu vă veți spiritualiza și nu veți începe ascensiunea voastră de spirit, înțelegerea de către voi a personalității Fiului Etern nu va începe să devină la fel de vie ca și conceptul vostru asupra personalității Fiului Creator originar din Paradis care, în persoană și ca persoană, s-a încarnat odinioară pe Urantia și a trăit acolo ca un om printre oameni.

6:8.7 (80.4) În orice experiență din universul vostru local trebuie ca Fiul Creator, căruia oamenii pot să-i înțeleagă personalitatea, să compenseze incapacitatea voastră de a pricepe deplina semnificație a Fiului Etern din Paradis, care este spiritual într-un mod mai exclusiv, dar totuși personal. Atunci când vă înălțați trecând prin Orvonton și Havona și lăsați în urmă imaginea vie și profundele amintiri ale Fiului Creator al universului vostru local, depășirea experienței voastre materiale și morontiale va fi compensată de concepte mereu mai largi

și de o înțelegere tot mai intensă a Fiului Etern al Paradisului, a cărei realitate și apropiere va crește întruna pe măsură ce veți progresa către Paradis.

6:8.8 (80.5) Fiul Etern este o mare și glorioasă personalitate. Cu toate că mintea umană și materială nu are puterea de a sesiza actualitatea personalității unei asemenea ființe infinite, nu vă îndoiiți, ea este o persoană. Știu despre ce vorbesc. Am stat în prezența divină a acestui Fiu Etern de nenumărate ori și am pornit apoi în călătorie prin univers pentru a îndeplini mărinimoasele sale porunci.

6:8.9 (80.6) [Compus de un Consilier Divin desemnat să formuleze acest capitol care îl descrie pe Fiul Etern al Paradisului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 6](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 8](#) >>

Capitolul 7

Poziția Fiului Etern față de univers

7:0.1 (81.1) FIUL Originar este mereu preocupat de executarea aspectelor spirituale ale planului etern al Tatălui, așa cum se derulează el progresiv în fenomenele universurilor în evoluție, cu multiplele lor grupuri de ființe vii. Nu înțelegem pe deplin acest plan etern, însă nu încapem îndoială că Fiul Paradisului îl înțelege.

7:0.2 (81.2) Fiul este asemănător Tatălui în sensul că încearcă să dea din sine tot ce-i este cu putință acestor Fii coordonați și Fiilor lor subordonați. Iar Fiul împărtășește natura autodistribuitoare a Tatălui, în revărsarea sa abundentă peste Spiritul Infinit, executantul lor comun.

7:0.3 (81.3) Ca suținătoare a realităților spirituale, a Doua Sursă-Centru este contraponderea eternă a Insulei Paradisului care susține atât de magnific toate lucrurile materiale. Așa se revelează ea, Prima Sursă-Centru, în frumusețea materială a minunatelor arhetipuri ale Insulei centrale și în valorile spirituale ale personalității dumnezeiești a Fiului Etern.

7:0.4 (81.4) Fiul Etern este adevăratul susținător al vastei creații de realități ale spiritului și de ființe spirituale. Lumea spiritului este obiceiul, conduita personală a Fiului, iar realitățile impersonale de natură spirituală răspund întotdeauna la voința și la intenția personalității perfecte a Fiului Absolut.

7:0.5 (81.5) Totuși, Fiul nu este personal răspunzător de conduita tuturor personalităților spirituale. Voința creaturilor personale este relativ liberă, și prin urmare ea determină acțiunile acestor ființe voliționale. Așadar lumea spirituală a liberului arbitru nu reprezintă întotdeauna cu adevărat caracterul Fiului Etern, după cum nici natura de pe Urantia nu revelează cu adevărat perfecțiunea și imutabilitatea Paradisului și a Deității. Oricare ar fi caracteristicile actelor de liber arbitru ale unui om sau ale unui înger, deținerea eternă de către Fiu a controlului gravitației universale a tuturor realităților spirituale continuă să fie absolută.

1. Circuitul gravitației spiritului

7:1.1 (81.6) Tot ceea ce s-a transmis cu privire la imanența lui Dumnezeu, la omniprezența, la omnipotența și la omnisciența lui este

deopotrivă de adevărat și în legătură cu Fiul în domeniile spirituale. Gravitația pură și universală de spirit a întregii creații, acest circuit exclusiv spiritual, duce de-a dreptul înapoi la persoana celei de-a Doua Surse-Centru din Paradis. El deține controlul și acțiunea acelei dominații spirituale, veșnic prezente și infailibile, asupra tuturor valorilor autentice ale spiritului. Astfel exercită Fiul Etern o suveranitate spirituală absolută. El ține literalmente în căușul mâinii sale, ca să zicem așa, toate realitățile spiritului și toate valorile spiritualizate. Controlul gravitației spirituale universale *este* suveranitatea spirituală universală.

7:1.2 (82.1) Acest control gravitațional al lucrurilor spirituale se exercită independent de timp și de spațiu. De aceea, energia spiritului este nediminuată prin transmisia ei. Gravitația spirituală nu este niciodată întârziată de timp nici micșorată de spațiu. Ea nu descrește proporțional cu pătratul distanței la care este transmisă. Circuitele puterii spirituale pure nu sunt înfrânate de masa creației materiale. Această transcendere a timpului și spațiului de către energiile spiritului pur este inherentă absolutității Fiului. Ea nu se datorează intervenției forțelor de antigravitație ale celei de-a Treia Sursă-Centru.

7:1.3 (82.2) Realitățile spiritului reacționează la puterea de atracție a centrului de gravitație spiritual în acord cu valoarea lor calitativă, gradul actual al naturii lor spirituale. Substanța spiritului (calitatea) este tot atât de sensibilă la gravitația spiritului pe cât este de sensibilă energia organizată a materiei fizice (cantitatea) la gravitația fizică. Valorile spirituale și forțele spiritului sunt *reale*. Din punctul de

vedere al personalității, spiritul este sufletul creației. Materia este corpul ei fizic efemer.

7:1.4 (82.3) Reacțiile și fluctuațiile gravitației spirituale sunt întotdeauna conforme conținutului de valori spirituale, statutului spiritual calitativ al unui individ sau al unei lumi. Această putere de atracție răspunde instantaneu valorilor inter și intra spirituale ale oricărei situații din univers sau ale oricărei condiții planetare. De fiecare dată când o realitate spirituală se actualizează în universuri, această schimbare necesită o reajustare imediată și instantanee a gravitației spiritului. Un spirit nou ca acesta face efectiv parte din cea de-a Doua Sursă-Centru. Și, la fel de sigur, dacă un muritor devine o ființă spiritualizată, el va atinge Fiul Spiritual, centrul și sursa gravitației spiritului.

7:1.5 (82.4) Puterea de atracție spirituală a Fiului este inerentă, într-un grad mai mic, la numeroase ordine paradisiace de filiație, căci există realmente, în interiorul circuitului absolut de gravitație a spiritului, acele sisteme locale de atracție spirituală care funcționează în unitățile secundare ale creației. Aceste focalizări subabsolute ale gravitației spiritului fac parte din divinitatea personalităților din timp și din spațiu ale Creatorului și ele sunt în corelație cu supracontrolul experiențial emergent din Ființa Supremă.

7:1.6 (82.5) Gravitația spiritului și sensibilitatea la atracția ei operează nu numai asupra universului ca întreg, ci și între indivizi și grupuri de indivizi. Există o coeziune spirituală între persoanele spirituale și spiritualizate din întreaga lume, de orice rasă, din orice națiune sau din orice grup de credincioși. Există o atracție directă de natură spirituală între persoane de orientare spirituală și având gusturi

și năzuințe asemănătoare. Termenul de *spirite înrudite* nu este chiar întru totul o figură de retorică.

7:1.7 (82.6) Ca și gravitația materială a Paradisului, gravitația spirituală a Fiului Etern este absolută. Păcatul și rebeliunea pot interfera cu operațiunile circuitelor unui univers local, însă nimic nu poate suspenda gravitația spirituală a Fiului Etern. Rebeliunea lui Lucifer a produs numeroase schimbări în sistemul vostru de lumi locuite și pe Urantia, dar nu observăm că punerea în carantină spirituală a planetei voastre, fapt care a rezultat ulterior, ar fi afectat câtuși de puțin prezența și funcțiunea nici a spiritului omniprezent al Fiului Etern, nici a circuitului de gravitație spirituală care îi este asociat.

7:1.8 (82.7) Toate reacțiile circuitului de gravitație spirituală al marelui univers sunt previzibile. Noi recunoaștem toate acțiunile și reacțiunile spiritului omniprezent al Fiului Etern și constatăm că se poate bizui pe ele. După niște legi bine cunoscute, noi putem măsura gravitația spirituală și chiar facem asta, întocmai cum oamenii încearcă să determine prin calcul funcționarea gravitației fizice finite. Spiritul Fiului reprezintă un răspuns invariant la toate lucrurile, la toate ființele și la toate persoanele spirituale; și acest răspuns este întotdeauna conform cu gradul de actualitate (gradul calitativ de realitate) a tuturor acestor valori spirituale.

7:1.9 (83.1) Însă, pe lângă această funcțiune foarte fiabilă și previzibilă a prezenței spirituale a Fiului Etern, mai întâlnim și fenomene ale căror reacții nu sunt tot atât de previzibile. Aceste fenomene indică probabil acțiunea coordonată a Absolutului Deității

în domeniile de potențiale spirituale emergente. Noi știm că prezența în spirit a Fiului Etern este influența unei personalități maiestose și infinite, însă cu greu considerăm ca fiind personale reacțiile asociate cu înfăptuirile pe care le atribuim Absolutului Deității.

7:1.10 (83.2) Contemplați din punctul de vedere al personalității și de către persoane, Fiul Etern și Absolutul Deității par să se raporteze în felul următor: Fiul Etern domină sfera valorilor spirituale actuale, în timp ce Absolutul Deității pare să impregneze vastul domeniu al valorilor spirituale potențiale. Orice valoare actuală de natură spirituală își găsește adăpost în raza de gravitație a Fiului Etern; însă, dacă este potențială, ea își găsește locul, aparent, în prezența Absolutului Deității.

7:1.11 (83.3) Spiritul pare să se ivească din potențialele Absolutului Deității; Spiritul în evoluție își găsește corelația în atracția experiențială și incompletă a Supremului și a Ultimului. Spiritul își găsește în cele din urmă destinația finală în controlul absolut al gravitației spirituale a Fiului Etern. Acesta pare să fie ciclul spiritului experiențial, însă spiritul existențial este inerent celei de-a Doua Surse-Centru infinite.

2. Administrarea Fiului Etern

7:2.1 (83.4) În Paradis, prezența și activitatea personală a Fiului Originar sunt profunde și, în sensul spiritual, absolute. De cum ieșim din Paradis prin Havona și intrăm pe tărâmurile celor șapte suprauniversuri, noi detectăm tot mai puțin din activitatea personală a

Fiului Etern. În universurile post-havoniene, prezența Fiului Etern este personalizată în Fii Paradisului, condiționată de realitățile experiențiale ale Suprem și ale Ultimului și coordonată cu nelimitatul potențial de spirit al Absolutului Deității.

7:2.2 (83.5) În universul central, activitatea personală a Fiului Originar se poate distinge în subtila armonie spirituală a creației eterne. Havona este atât de minunat de perfectă, încât statutul spiritual și stările de energie ale acestui univers model sunt în echilibru perfect și perpetuu.

7:2.3 (83.6) Fiul nu este prezent personal în suprauniversuri și nu locuiește în acestea; în aceste creații el menține doar o reprezentare suprapersonală. Aceste manifestări de spirit ale Fiului nu sunt personale. Ele nu sunt în circuitul personalității al Tatălui Universal. Noi nu cunoaștem nici un termen mai bun pentru a le desemna decât acela de *suprapersonalități*; și ele sunt ființe finite; nu sunt nici absonite, nici absolute.

7:2.4 (83.7) Administrarea Fiului Etern în suprauniversuri, fiind exclusiv spirituală și suprapersonală, nu este perceptibilă de personalitățile creaturilor. Cu toate acestea, imboldul spiritual al influenței personale a Fiului impregnează totul și se întâlnește în toate fazele de activitate și în toate sectoarele domeniilor Celor Îmbătrâniți de Zile. Cu toate acestea, în universurile locale, noi observăm că Fiul Etern este prezent personal în persoana Fiilor Paradisiaci. Aici, Fiul infinit funcționează în mod spiritual și creativ în persoanele maiestuosului corp ai Fiilor Creatori coordonați.

3. Relația Fiului Etern cu individul

7:3.1 (84.1) În ascensiunea universului local, muritorii timpului îl consideră pe Fiul Creator ca fiind reprezentantul personal al Fiului Etern. Însă atunci când încep să avanseze în regimul de instruire al suprauniversului, pelerinii timpului sesizează tot mai mult prezența dumnezeiască a spiritului inspirator al Fiului Etern, și ei sunt în măsură să beneficieze de absorbția acestui ajutor de energizare spirituală. În Havona, ascenderii devin și mai conștienți de îmbrățișarea plină de iubire a spiritului atotpătrunzător a Fiului Originar. În nici un stadiu de pe tot parcursul ascensiunii muritorilor Spiritul Fiului Etern nu locuiește în mintea sau în sufletul pelerinilor timpului, însă binefacerea sa este mereu aproape și întotdeauna atentă la bunăstarea și la siguranța spirituală a copiilor timpului care se înalță.

7:3.2 (84.2) Atracția gravitației spirituale a Fiului Etern constituie secretul inherent al ascensiunii în Paradis a sufletelor umane care supraviețuiesc. Atracția nedezmășită a gravitației spirituale a Fiului Etern menține toate valorile spirituale autentice și pe toți indivizii de bună credință spiritualizați. De exemplu, mintea muritoare debutează în cariera ei ca un mecanism material și este în cele din urmă reculeasă în Corpul Finalității ca o existență de spirit făcută aproape perfectă, devenind în mod progresiv mai puțin supusă gravitației materiale și în mod corespunzător mai sensibilă, în decursul acestei experiențe, la îndemnul presant către interior al gravitației spiritului. Circuitul gravitației spiritului trage literalmente de sufletul oamenilor către Paradis.

7:3.3 (84.3) Circuitul gravitației spiritului este canalul de bază pentru transmiterea rugăciunilor sincere ale unei inimi omenești credincioase de la nivelul conștiinței umane până la conștiința efectivă a Deității. Ceea ce reprezintă o adevărată valoare spirituală în rugămințile voastre va fi recepționat de circuitul universal al gravitației spiritului și va trece imediat și simultan la toate personalitățile divine competente. Fiecare dintre ele se va ocupa de ceea ce ține de sfera ei personală de activitate. Așadar, în experiența voastră religioasă practică, atunci când vă adresați rugămințile, faptul că îl vizualizați pe Fiul Creator al universului vostru local ori că îl vizualizați pe Fiul Etern din centrul tuturor lucrurilor, este irelevant.

7:3.4 (84.4) Operațiunea discriminatorie a circuitului gravitației spiritului ar putea fi comparată cu funcțiunile circuitelor nervoase ale corpului material uman. Senzațiile se propagă către interior pe căile neurale. Unele sunt reținute de centrii spinale automați inferiori care reacționează la ele. Altele ajung la centrii mai puțin automați, dar condiționați de deprinderi, ai creierului inferior, în vreme ce mesajele vitale care intră străbat fulgerător acești centri subordonați și sunt imediat înregistrate în nivelele superioare ale conștiinței umane.

7:3.5 (84.5) Dar cu cât mai desăvârșită este magnifica tehnică a lumii spirituale! Dacă din conștiința voastră izvorăște ceva care comportă o valoare spirituală supremă, de îndată ce exprimați lucrul acela, nici o putere din univers nu poate împiedica ca străfulgerarea lui până la Personalitatea Spirituală Absolută a întregi creații.

7:3.6 (84.6) Dimpotrivă, dacă rugile voastre sunt pur materiale și în întregime egocentrate, nu există nici un plan potrivit căruia aceste rugăciuni nedemne să găsească vreun adăpost în circuitul spiritual al

Fiului Etern. Conținutul oricărei rugăminți „nedictate de spirit” nu-și găsește nici un loc în circuitul spiritual universal. Aceste cereri pur egoiste și materialiste se veștejesc și mor. Ele nu se înalță în circuitul adevăratelor valori ale spiritului. Cuvintele respective seamănă cu „alămurile care răsună și cu talgerele care țiuie.”

7:3.7 (85.1) Gândirea motivată, conținutul spiritual, sunt cele care validează ruga omenească. Cuvintele sunt fără valoare.

4. Planurile de perfecțiune divină

7:4.1 (85.2) Fiul Etern este în permanentă legătură cu Tatăl în îndeplinirea cu succes a *planului divin de progres*, planul universal pentru crearea, evoluția, ascensiunea și desăvârșirea creaturilor înzestrate cu voință. Și, în materie de fidelitate divină, Fiul este egalul etern al Tatălui.

7:4.2 (85.3) Tatăl și Fiul acționează ca unul singur în întocmirea și în îndeplinirea acestui plan gigantic de împlinire care să le înalțe pe ființele materiale ale timpului la perfecțiunea eternității. Acest proiect de înălțare spirituală a sufletelor ascendente ale spațiului este o creație comună a Tatălui și a Fiului care sunt, cu cooperarea Spiritului Infinit, angajați în executarea laolaltă a planului lor divin.

7:4.3 (85.4) Acest plan divin de atingere a perfecțiunii cuprinde trei întreprinderi unice, deși minunat îmbinate, de aventură universală.

7:4.4 (85.5) 1. *Planul de Dobândire Progresivă.* Acesta este planul de ascensiune evolutivă al Tatălui Universal, un program acceptat fără rezervă de Fiul Etern atunci când a fost de acord cu propunerea Tatălui: „Să facem creaturi muritoare după chipul nostru.” Această luare de măsuri pentru înălțarea creaturilor timpului implică acordarea de către Tată a Ajustorilor Gândirii și înzestrarea creaturilor muritoare cu prerogativele personalității.

7:4.5 (85.6) 2. *Planul de Autorevărsare.* Planul universal care urmează este marea întreprindere de revelație a Tatălui de către Fiul Etern cu Fiii lui coordonați. Aceasta este propunerea Fiului Etern și ea constă în revărsarea de către el a Fiilor lui Dumnezeu peste creațiile evolutive, pentru a personaliza și a actualiza, acolo, pentru a întrupa și a face reale iubirea Tatălui și compătimirea Fiului pentru creaturile din toate universurile. Inerent planului de revărsare de sine, și ca o verigă provizorie a acestei administrații a iubirii, Fiii Paradisului acționează pentru reabilitarea a ceea ce voința deviată a creaturilor a pus în pericol spiritual. Oricând și oriunde se produce o întârziere în funcționarea planului de dobândire progresivă, de-ar fi cumva ca vreo rebeliune să tulbure sau să complice această întreprindere, atunci dispozițiile de urgență ale planului de revărsare intră imediat în vigoare. Fiii Paradisului sunt angajați și gata să activeze ca mântuitori, să pătrundă tocmai în domeniile rebeliunii și să restaureze în acestea statutul spiritual al sferelor. Și acest serviciu eroic chiar a fost înfăptuit pe Urantia de un Fiu Creator coordonat, în legătură cu cariera sa de revărsare experiențială de dobândire a suveranității.

7:4.6 (85.7) 3. *Planul de Susținere prin Compătimire.* Când planul de dobândire și planul de revărsare au fost formulate și proclamate, Spiritul Infinit, de unul singur și cu de la sine putere, a proiectat și a pus în aplicare extraordinara întreprindere universală de intervenție a compătimirii. Acesta este serviciul atât de esențial funcționării efective și practice ambelor planuri, cel de realizare și cel de revărsare, iar personalitățile celei de-a Treia Surse-Centru participă toate la spiritul ajutorului plin de compasiune care face atât de mult parte din natura celei de-a Treia Persoane a Deității. Nu numai în creare, ci și în administrare, Spiritul Infinit acționează cu adevărat și literalmente ca executiv comun al Tatălui și al Fiului.

7:4.7 (86.1) Fiul Etern este mandatarul personal, păzitorul divin al planului universal al Tatălui pentru ascensiunea creaturilor. După ce a promulgat mandatul universal „Fiți desăvârșiți, așa cum eu însumi sunt desăvârșit”, Tatăl a încredințat executarea acestei grandioase întreprinderi Fiului Etern. Iar Fiul Etern împărtășește susținerea acestei întreprinderi dumnezeiești cu coordonatul său divin, Spiritul Infinit. Atâta de efectivă este cooperarea Deităților în munca de creație, de control, de evoluție, de revelație și de susținere și, dacă se cere, de restaurare și de reabilitare.

5. Spiritul de efuziune

7:5.1 (86.2) Fiul Etern s-a alăturat fără nici o rezervă Tatălui Universal la difuzarea în toată creația a acestui îndemn formidabil: „Fiți desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru din Havona este desăvârșit.” Și,

de atunci încoace, acea invitație-poruncă a motivat toate planurile de supraviețuire și toate proiectele de revărsare ale Fiului Etern și ale vastei sale familii de Fii coordonați și asociați. Și în chiar aceste revărsări, Fiii lui Dumnezeu au devenit, pentru toate creaturile evoluției, „calea, adevărul și viața.”

7:5.2 (86.3) Fiul Etern nu poate stabili un contact direct cu ființele umane așa cum o face Tatăl prin dăruirea Ajustorilor Gândirii prepersonali. Însă Fiul Etern se apropie efectiv de personalitățile create printr-o serie descendentă gradată de filiații divine, până când este în măsură să stea în prezența omului, uneori chiar și ca om.

7:5.3 (86.4) Natura pur personală a Fiului Etern este incapabilă de fragmentare. Fiul Etern lucrează ca o influență spirituală sau ca o persoană, niciodată altfel. Fiului îi este imposibil să devină o fracțiune a experienței unei creaturi, în sensul în care participă la aceasta Tatăl-Ajustor, însă Fiul Etern compensează această limitare prin tehnica revărsării. Experiența entităților fragmentate înseamnă pentru Tatăl Universal ceea ce înseamnă experiențele de încarnare ale Fiilor Paradisului pentru Fiul Etern.

7:5.4 (86.5) Fiul Etern nu vine la muritori ca și voința divină, Ajustorul Gândirii care locuiește în mintea umană, însă Fiul Etern a venit efectiv la oamenii muritori de pe Urantia atunci când *personalitatea* divină a Fiului său, Mihail din Nebadon, s-a încarnat în natura umană a lui Isus din Nazaret. Pentru a împărtăși experiența personalităților create, Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu trebuie să își asume chiar naturile unor astfel de creaturi și să își încarneze personalitatea lor divină ca și creaturile însele. Încarnarea, secretul

Sonaringtonului, este tehnica Fiului de scăpare din lanțurile absolutismului personalității, care altfel l-ar înlănțui în întregime.

7:5.5 (86.6) Cu multă, multă vreme în urmă Fiul Etern s-a revărsat peste fiecare din circuitele creației centrale pentru iluminarea și avansarea tuturor locuitorilor și pelerinilor Havonei, inclusiv a pelerinilor ascendenți ai timpului. În nici una dintre aceste șapte revărsări el nu a acționat nici ca un ascender, nici ca un havonian. El exista ca sine însuși. Experiența sa a fost unică. Ea nu a fost *cu* un om, nici *ca* un om sau ca vreun alt pelerin, însă într-un anumit fel asociativă în sensul suprapersonal.

7:5.6 (86.7) El nu a trecut nici prin repausul care intervine între circuitul interior al Havonei și țărmurile Paradisului. Nu-i este posibil lui, o ființă absolută, să suspende conștiința de personalitate, căci în el se concentrează toate liniile de gravitației spirituale. De-a lungul vremurilor acestor revărsări lăcașul paradisiac central al luminozității spirituale și-a păstrat strălucirea, iar dominația Fiului asupra gravitației spirituale universale a rămas nediminuată.

7:5.7 (87.1) Revărsările Fiului Etern în Havona nu intră în orizontul imaginației umane; ele au fost transcendente. Atunci și ulterior, el a contribuit la experiența întregii Havone, însă noi nu știm dacă a adăugat ceva presupusei lui capacități experiențiale a naturii lui existențiale. Aceasta ar cădea în misterul revărsării Fiilor Paradisului. Noi credem, totuși, că orice a dobândit Fiul Etern, în cursul acestor misiuni de autorevărsare, el încă mai păstrează, însă nu știm ce anume.

7:5.8 (87.2) Oricât de greu ne-ar fi să înțelegem autorevărsările celei de a Doua Persoane a Deității, noi înțelegem bine autorevărsarea în Havona a unui Fiu al Fiului Etern care a trecut literalmente prin circuitele universului central și a împărtășit efectiv acele experiențe care constituie pregătirea unui ascender pentru a atinge Deitatea. Este vorba de Mihail cel Originar, primul născut dintre Fiii Creatori. El a trecut prin experiențele vieții pelerinilor ascendenți, din circuit în circuit, traversând personal cu ei câte o etapă a fiecărui cerc din vremurile lui Grandfanda, primul dintre toții muritori care au ajuns în Havona.

7:5.9 (87.3) Orice altceva ar mai fi revelat acest Mihail originar, el a făcut reală pentru creaturile Havonei revărsarea transcendentă a Fiului Mamă Originar. Atât de reală, încât de atunci și pentru totdeauna, fiecare pelerin al timpului care se trudește în aventura de parcurgere circuitelor Havonei, este însuflețit și întărit de certitudinea că Fiul Etern al lui Dumnezeu a abdicat de șapte ori de la puterea și de la gloria Paradisului pentru a participa la experiențele pelerinilor timpului-spațiu de pe cele șapte circuite de împlinire progresivă ale Havonei.

7:5.10 (87.4) Fiul Etern este inspirația exemplară pentru toți Fiii lui Dumnezeu în intervențiile lor de revărsare pe tot cuprinsul universurilor timpului și spațiului. Fiii Creatori coordonați și Fiii Magistrali asociați, laolaltă cu alte ordine nedezvăluite de filiație, împărtășesc cu toții această minunată bunăvoință de a se dăruia diverselor ordine de viață ale creaturilor, și la fel cu creaturile înseși. De aceea, în spirit și datorită înrudirii lor prin natură precum și faptului originii lor, devine adevărat că, prin revărsarea fiecărui Fiu al

lui Dumnezeu peste lumile spațiului, în și prin și cu aceste revărsări, Fiul Etern s-a dăruit pe sine creaturilor volitive inteligente ale universului.

7:5.11 (87.5) În spirit și în natură, dacă nu în toate atributele sale, fiecare Fiu Paradisiac este, din punct de vedere divin, o portretizare perfectă a Fiului Originar. Este literalmente adevărat că cine a văzut un Fiu al Paradisului, l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu.

6. Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu

7:6.1 (87.6) Lipsa unei cunoașteri a multiplilor Fii ai lui Dumnezeu este o sursă de mare confuzie pe Urantia. Iar această ignoranță persistă în fața unor declarații precum darea de seamă a unei consfătuiri tainice a acestor personalități divine: „Când Fiii lui Dumnezeu au proclamat bucuria și când toate Stelele de Dimineață cântau împreună”. La fiecare mileniu de timp standard al unui sector, diversele ordine de Fii divini se reunesc pentru conclavurile lor periodice.

7:6.2 (87.7) Fiul Etern este sursa personală a adorabilelor atribute de milostenie și de servire care le caracterizează cu atâta prisosință pe toate ordinele de Fii descendenți ai lui Dumnezeu care activează pe tot cuprinsul creației. Fiul Etern transmite infailibil întreaga natură divină, dacă nu toată înfinitatea de atribute, Fiilor Paradisului care ies din Insula eternă pentru a releva caracterul său divin universului universurilor.

7:6.3 (88.1) Fiul Originar și Etern este vlăstarul-persoană al „primului” gând desăvârșit și infinit al Tatălui Universal. De fiecare dată când Tatăl Universal și Fiul Etern proiectează în comun un gând personal nou, original, identic, unic și absolut, această idee creatoare este în mod perfect și definitiv personalizată, în chiar clipa aceea, în ființa și personalitatea unui *Fiu Creator* nou și original. În natură spirituală, în înțelepciune divină și în putere creatoare coordonată, acești Fii Creatori sunt potențial egali lui Dumnezeu Tatăl și lui Dumnezeu Fiul.

7:6.4 (88.2) Fiii Creatori pleacă din Paradis în universurile timpului și, odată cu cooperarea agenților controlori și creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru, ei desăvârșesc organizarea universurilor locale de evoluție progresivă. Acești Fii nici nu se ocupă nici nu se preocupă de controlul central și universal al materiei, de cel al minții și de cel al spiritului. Ei sunt deci limitați în actele lor creatoare de preexistența, prioritatea și primordialitatea Prime Surse-Centru și a Absolutelor sale coordonate. Acești Fii pot administra numai ceea ce ei aduc în existență. Administrarea absolută este inherentă priorității existenței și inseparabilă de eternitatea prezenței. Tatăl rămâne primordial în universuri.

7:6.5 (88.3) Așa cum acești Fii Creatori sunt personalizați de Tată și de Fiu, la fel și *Fiii Magistrali* sunt personalizați de Fiu și de Spirit. Aceștia sunt Fii care, în experiențele de încarnare ca creaturi, câștigă dreptul de a servi ca judecători de supraviețuire în creațiile timpului și spațiului.

7:6.6 (88.4) Tatăl, Fiul și Spiritul se unesc de asemenea pentru a personaliza pe abili *Fiii Învățători ai Trinității*, care cutreieră marele univers ca maeștrii celești ai tuturor personalităților umane și divine. Și există numeroase alte ordine de filiații paradisiace care nu au fost aduse în atenția muritorilor de pe Urantia.

7:6.7 (88.5) Între Fiul-Mamă Originar și aceste de Fii ai Paradisului, răspândiți pretutindeni în creație, există un canal de comunicare direct și exclusiv, canal a cărui funcțiune este inerentă calității de înrudire spirituală care îi unește prin legături de asociere spirituală aproape absolută. Acest circuit interfilial este în întregime diferit de circuitul universal al gravitației spiritului care converge de asemenea în persoana celei de-a Doua Surse-Centru. Toți Fiii lui Dumnezeu proveniți din persoanele Deităților Paradisului sunt în comunicare directă și constantă cu Fiul-Mamă Etern. Iar această comunicare este instantanee; ea este independentă de timp, deși condiționată uneori de spațiu.

7:6.8 (88.6) Nu numai că Fiul Etern cunoaște perfect în tot timpul statutul, gândurile și multiplele activități ale tuturor ordinilor de filiație paradisiacă, dar el are, în tot timpul, și o cunoaștere perfectă a tot ceea ce are o valoare spirituală în inima tuturor creaturilor creației primare centrale a eternității și a creațiilor temporale secundare ale Fiilor Creatori coordonați.

7. Revelația supremă a Tatălui

7:7.1 (88.7) Fiul Etern sete o revelație completă, exclusivă, universală și finală a spiritului și personalității Tatălui Universal. Trebuie ca toată cunoașterea Tatălui și toate informațiile referitoare la el să provină de la Fiul Etern și de la Fiii săi Paradisiaci. Fiul Etern vine din veșnicie și este în întregime și fără nici o limitare spirituală una cu Tatăl. În personalitate divină, ei sunt coordonați; în natură spirituală sunt egali; în divinitate sunt identici.

7:7.2 (89.1) În persoana Fiului, din fire, caracterul lui Dumnezeu n-ar mai avea cum să fie îmbunătățit, căci Tatăl divin este infinit de perfect, însă acel caracter și personalitate sunt amplificate, prin despuierea de ceea ce nu este nici spiritual, nici personal, pentru a fi revelate creaturilor. Prima Sursă-Centru este cu mult mai mult decât o personalitate, însă toate calitățile de spirit ale personalității paterne a Primei Surse-Centru sunt spiritual prezente în personalitatea absolută a Fiului Etern.

7:7.3 (89.2) Fiul Primordial și Fiii săi sunt angajați în a aduce, întregii creații, o revelație universală a naturii spirituale și personale a Tatălui. În universul central, în suprauniversuri, în universurile locale, sau pe planetele locuite, cel care îl revelează pe Tatăl Universal oamenilor și îngerilor este un Fiu al Paradisului. Fiul Etern și Fii săi dezvăluie drumul creaturii către Tatăl Universal. Chiar și noi, care suntem de înaltă origine, îl înțelegem mult mai bine pe Tatăl nostru pe măsură ce studiem revelarea caracterului și a personalității lui în Fiul Etern și în Fiul Fiului Etern.

7:7.4 (89.3) Tatăl se coboară la voi ca personalitate numai prin Fiii divini ai Fiului Etern; iar voi atingeți Tatăl pe aceeași cale vie. Voi urcați la Tată conduși fiind de acest grup de Fii divini. Iar aceasta

rămâne adevărat, cu toate că personalitatea voastră este ea însăși un dar direct al Tatălui Universal.

7:7.5 (89.4) În toate aceste activități extinse ale vastei administrări spirituale a Fiului Etern, nu uitați că Fiul este o persoană într-un mod tot atât de real și de actual cum este și Tatăl. Într-adevăr, pentru ființele care au fost cândva umane, ar fi mai ușor să se apropie de Fiul Etern decât de Tatăl Universal. În progresul pelerinilor timpului prin circuitele Havonei, voi veți fi capabili să ajungeți la Fiu cu mult înainte de a fi pregătiți să distingeți Tatăl.

7:7.6 (89.5) Ar trebui să înțelegeți mai bine caracterul și natura compătimitoare a Fiului Etern al compătimirii pe măsura adâncirii meditației asupra revelării acestor atribute divine care a fost făcută în servirea plină de iubire de către însuși Fiul vostru Creator, odinioară Fiu al Omului pe pământ, acum suveran înălțat al universului vostru local - Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu.

7:7.7 (89.6) [Redactat de un Consilier Divin însărcinat să formuleze această expunere descriindu-l pe Fiul Etern al Paradisului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 7](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 9](#) >>

Capitolul 8

Spiritul Infinit

8:0.1 (90.1) CĂNDVA în eternitate, atunci când „primul” gând infinit și absolut al Tatălui Universal găsește în Fiul Etern un cuvânt atât de perfect și de potrivit pentru expresia sa divină, urmează acolo dorința supremă atât a Dumnezeuului-Gând, cât și a Dumnezeuului-Cuvânt de a avea un agent universal și infinit de exprimare reciprocă și de acțiune comună.

8:0.2 (90.2) În zorile eternității, atât Tatăl, cât și Fiul devin amândoi infinit de înștiințați de interdependența lor reciprocă, de unitatea lor eternă și absolută. Prin urmare, ei încheie o înțelegere infinită și veșnică de asociere divină. Această convenție fără sfârșit este făcută pentru executarea conceptelor lor îmbinate pe tot cuprinsul

cercului eternității. Și de la acest eveniment al eternității Tatăl și Fiul continuă această uniune divină.

8:0.3 (90.3) Ne aflăm acum față în față cu originea eternă a Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deității. În chiar clipa în care Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul concep în comun o asociere identică și infinită - executarea unui plan-gând absolut - chiar în momentul acela vine în existență, înzestrat cu toate atributele sale, Spiritul Infinit.

8:0.4 (90.4) Expunând astfel ordinea originii Deităților, eu doar încerc să vă dau posibilitatea să vă gândiți la relațiile lor. În realitate, ele sunt tustrele existente de o veșnicie; ele sunt existențiale. Ele nu nici început nici sfârșit în timp. Ele sunt coordonate, supreme, ultime, absolute și infinite. Ele sunt și au fost dintotdeauna și vor fi întotdeauna. Și ele sunt trei persoane distinct individualizate, însă asociate pe vecie, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul.

1. Dumnezeuul acțiunii

8:1.1 (90.5) În veșnicia trecutului, odată cu personalizarea Spiritului Infinit, ciclul divin al personalității devine perfect și complet. Dumnezeuul Acțiunii este existent, iar vasta scenă a spațiului este pregătită pentru formidabila dramă a creației - aventura universală - panorama divină a veșniciilor.

8:1.2 (90.6) Primul act al Spiritului Infinit este cercetarea și recunoașterea părinților săi divini, Tatăl-Tată și Fiul-Mamă. El,

Spiritul, îi identifică clar pe amândoi. El este pe deplin conștient de personalitățile lor separate și de atributele lor infinite, precum și de natura lor conjugată și de acțiunea lor unificată. Pe urmă, și de bună voie, cu o bună voință transcendentă și o spontaneitate inspiratoare, a Treia Persoană a Deității, cu toată egalitatea ei cu Prima și a Doua Persoană, se angajează să fie pe vecie fidelă lui Dumnezeu Tatăl și recunoaște că depinde veșnic de Dumnezeu Fiul.

8:1.3 (90.7) Inerent naturii acestei tranzacții și recunoașterii reciproce a independenței personalității fiecăreia dintre aceste Deități și a uniunii executive a tuturor celor trei, ciclul eternității este stabilit. Trinitatea Paradisului este existentă. Scena spațiului universal este pregătită pentru multipla panoramă fără de sfârșit a desfășurării creatoare a planului Tatălui Universal prin personalitatea Fiului Etern și prin acțiunile Dumnezeului Acțiunii, agentul executiv al înfăptuirilor realității asocierii creatoare Tată-Fiul.

8:1.4 (91.1) Dumnezeul Acțiunii intră în acțiune și astfel sunt stârnite valurile inerte ale spațiului. Un miliard de sfere perfecte iau fulgerător viață. Înainte de această clipă ipotetică de eternitate, energiile spațiului inerente Paradisului sunt existente și potențial pregătite să funcționeze, însă nu au o existență actuală; gravitația fizică nu poate nici ea să fie măsurată altfel decât prin reacția acestor realități materiale la neîncetata ei atracție. Nu există nici un univers material în acest moment (presupus) veșnic îndepărtat, însă în chiar momentul în care un miliard de lumi se materializează, se vedește o gravitație suficientă și adecvată pentru a le menține sub eterna dominație a Paradisului.

8:1.5 (91.2) Acum ia fulgerător ființă a doua formă de energie, prin creația Dumnezeilor, iar acest spirit în revărsare este prins imediat de gravitația spirituală a Fiului Etern. Astfel, universul, dublu îmbrățișat de gravitație, este atins de energia infinită și cufundat în spiritul divinității. Terenul vieții este în felul acesta pregătit pentru conștiința minții, făcută manifestă în circuitele inteligenței asociate Spiritului Infinit.

8:1.6 (91.3) Tatăl acționează asupra acestor germeni de existență potențială răspândiți pe tot cuprinsul creației centrale a Dumnezeilor, și așa apare personalitatea creaturilor. Atunci, prezența Deităților Paradisiace umple întregul spațiu organizat și începe efectiv să atragă toate ființele și toate lucrurile către Paradis.

8:1.7 (91.4) Spiritul Infinit se eternizează concomitent cu nașterea lumilor Havonei, acest univers central fiind creat de el, cu el și în el pentru a se supune conceptelor conjugate și voinței unite a Tatălui și a Fiului. A Treia Persoană se deifică prin chiar acest act de creație asociată și devine astfel pentru totdeauna Creatorul Comun.

8:1.8 (91.5) Așa sunt marile și solemnele momente de expansiune creatoare a Tatălui și a Fiului, prin și în acțiunea asociatului lor comun, a agentului lor exclusiv de execuție, a Treia Sursă-Centru. Nu există arhive referitoare la aceste vremuri pline de frământări. Nu dispunem decât de slabe dezvăluiri ale Spiritului Infinit ca să putem justifica aceste puternice operațiuni. Și el confirmă pur și simplu faptul că universul central, cu tot ceea ce îi aparține, a devenit etern odată cu atingerea de către Spiritul Etern a personalității și a existenței conștiente.

8:1.9 (91.6) Pe scurt, Spiritul Infinit atestă faptul că, de vreme ce el este etern, tot așa este și universul central. Acesta este punctul de plecare tradițional al istoriei universului universurilor. Nu se știe absolut nimic și nici nu există arhive referitoare la vreun un eveniment sau la vreo operațiune anterioare acestei formidabile izbucniri de energie creatoare și de înțelepciune administrativă care a cristalizat imensul univers ce există și funcționează atât de minunat în centrul tuturor lucrurilor. Dincolo de acest eveniment se întind nepătrunsele operațiuni ale eternității și profunzimile infinității - misterul absolut.

8:1.10 (91.7) Și astfel, originea secvențială a celei de-a Treia Surse-Centru, noi i-o descriem minții legate de timp și condiționate de spațiu a creaturilor muritoare ca fiind o condescendență interpretativă. Mentea omenească trebuie să aibă un punct de plecare pentru încât a-și putea reprezenta istoria universului, și am fost desemnat să ofer această tehnică de abordare a conceptului istoric de eternitate. În mintea materială, logica cere o Cauză Primă. Noi postulăm deci faptul că Tatăl Universal este Sursa Primă și Centrul Absolut al întregii creații. Totodată, noi le propovăduim minților tuturor creaturilor că Fiul și Spiritul sunt coeterni cu Tatăl în toate fazele istoriei universale și în toate domeniile activității creatoare. Și asta o facem fără să neglijăm în nici un sens realitatea și eternitatea Insulei Paradisului și a Absolutelor, cel Necalificat, cel Universal și cel al Deității.

8:1.11 (92.1) Este de ajuns și că mintea materială a copiilor timpului ajunge să îl conceapă pe Tatăl în eternitate. Noi știm că pentru orice copil cea mai bună cale de a se raporta la realitate este prin stăpânirea relațiilor din situația părinte-copil, și prin lărgirea

acestui concept ulterior până la îmbrățișarea familiei ca un tot. Cu timpul, mintea în creștere a copilului va fi capabilă să se adapteze la conceptul de relații de familie, la relațiile comunității, ale rasei și ale lumii, și apoi la acelea ale universului, ale suprauniversului, și chiar și ale universului universurilor.

2. Natura Spiritului Infinit

8:2.1 (92.2) Creatorul Comun există dintotdeauna, și este în întregime și în mod categoric una cu Tatăl Universal și cu Fiul Etern. Spiritul Infinit reflectă nu numai desăvârșirea naturii Tatălui Paradisiac, ci și natura Fiului Originar.

8:2.2 (92.3) A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub diverse denumiri: Spiritul Universal, Călăuza Supremă, Creatorul Comun, Executorul Divin, Mintea Infinită, Spiritul Spiritelor, Spiritul-Mamă din Paradis, Autorul Comun, Coordonatorul Final, Spiritul Atotprezent, Inteligența Absolută, Acțiunea Divină, iar pe Urantia ea este confundată uneori cu mintea cosmică.

8:2.3 (92.4) Este cât se poate de nimerit ca Spiritul Infinit să fie numit a Treia Persoană a Deității, deoarece Dumnezeu este spirit. Însă creaturile materiale au tendința să comită eroarea de a considera materia ca o realitate fundamentală, iar mintea și spiritul ca postulate care își au rădăcina în materie. Ele vor înțelege mai bine a Treia Sursă-Centru dacă o vor numi Realitatea Infinită, Organizatorul Universal sau Coordonatorul Personalităților.

8:2.4 (92.5) Ca revelație universală a divinității, Spiritul Infinit este insondabil și în întregime dincolo de limitele înțelegerii umane. Pentru a presimți caracterul absolut al Spiritului, vă este suficient să contemplați infinitatea Tatălui Universal și să fiți plini de respect în fața eternității Fiului Originar.

8:2.5 (92.6) Există, într-adevăr, mult mister în persoana Spiritului Infinit însă nu atât de mult ca în Tată și în Fiu. Dintre toate aspectele naturii Tatălui, infinitatea sa este dezvăluită de Autorul Comun într-un chip cât se poate de frapant. Chiar dacă universul principal s-ar extinde în cele din urmă până la infinitate, prezența spirituală, controlul energetic și potențialul minte al Autorului Comun s-ar vădi potrivite pentru a face față cerințelor acestei creații nelimitate.

8:2.6 (92.7) Cu toate că el împărtășește în toate privințele perfecțiunea, dreptatea și iubirea Tatălui Universal, Spiritul Infinit înclină către natura compătimitoare a Fiului Etern, devenind astfel slujitorul compătimitor al Deităților Paradisului pe lângă marele univers. Mereu și dintotdeauna - în mod universal și veșnic - Spiritul este un slujitor al compătimirii, căci, la fel cum Fiii divini revelează iubirea lui Dumnezeu, Spiritul Divin descrie compătimirea lui Dumnezeu.

8:2.7 (93.1) Spiritul nu ar putea să aibă mai multă bunătate decât Tatăl, de vreme ce toată bunătatea își are originea în Tată, însă în actele Spiritului putem să înțelegem cu atât mai bine această bunătate. Fidelitatea Tatălui și statornicia Fiului sunt făcute foarte reale pentru ființele spirituale și pentru creaturile materiale ale sferelor prin ocrotirea iubirii și prin serviciul continuu al personalităților Spiritului Infinit.

8:2.8 (93.2) Creatorul Comun moștenește toată frumusețea de gândire Tatălui și tot caracterul de adevăr al Tatălui. Iar aceste trăsături sublime de divinitate sunt coordonate pe nivelele cvasisupreme ale minții cosmice care este subordonată înțelepciunii eterne și infinite a minții necondiționate și nemărginite a celei de-a Treia Sursă-Centru.

3. Poziția spiritului față de Tată și Fiu

8:3.1 (93.3) Fiul Etern este cuvântul ce exprimă „primul” gând absolut și infinit al Tatălui Universal; tot astfel, Autorul Comun este executarea perfectă a „primului” concept creator complet sau plan pentru o acțiune conjugată a asocierii de personalitate Tată-Fiul, făcută dintr-o uniune absolută gând-cuvânt. A Treia Sursă Centru se eternizează concomitent cu creația centrală provenită din Cuvântul creator și, singură printre universuri, această creație centrală se bucură de o existență eternă.

8:3.2 (93.4) Din moment ce a Treia Sursă este personalizată, Prima Sursă nu mai participă personal la crearea universului. Tatăl Universal delegă tot ceea ce este posibil Fiului său Etern. Tot așa, Fiul Etern conferă Creatorului Comun toată autoritatea și toată putere posibile.

8:3.3 (93.5) Ca parteneri și prin personalitățile lor coordonate, Fiul Etern și Creatorul Comun au proiectat și au modelat toate universurile care au fost aduse în existență după Havona. În toate creațiile

ulterioare, Spiritul întreține aceleași relații cu Fiul precum Fiul cu Tatăl în prima creație centrală.

8:3.4 (93.6) Un Fiu Creator al Fiului Etern și un Spirit Creativ al Spiritului Infinit sunt cei care v-au creat, atât pe voi, cât și universul vostru; și, în timp ce Tatăl sprijină cu fidelitate tot ceea ce au organizat ei, acestor Fii ai universului și acestor Spirite ale universului le revine să întrețină și să susțină lucrarea lor, precum și faptul de a le fi de ajutor creaturilor pe care le-au făcut ei înșiși.

8:3.5 (93.7) Spiritul Infinit este agentul efectiv al Tatălui atotiubitor și al Fiului atotcompătimitor pentru executarea proiectului lor comun de atragere către a tuturor sufletelor iubitoare de adevăr din toate lumile timpului și spațiului. Din clipa în care Fiul Etern a acceptat planul Tatălui său de a permite creaturilor universului să atingă perfecțiunea, imediat ce proiectul de ascensiune a devenit un plan al Tatălui-Fiu, Spiritul Infinit a devenit instantaneu administratorul comun al planului Tatălui și al Fiului în executarea proiectului lor etern și unificat. Și făcând așa, Spiritul Etern a încredințat Tatălui și Fiului toate resursele sale de prezență divină și de personalități spirituale. El a dedicat *totul* formidabilului plan destinat să înalțe toate creaturile supraviețuitoare înzestrate cu voință până la înălțimile divine ale perfecțiunii Paradisului.

8:3.6 (93.8) Spiritul Infinit este o revelație completă, exclusivă și universală a Tatălui Universal și a Fiului său Etern. Orice cunoaștere a asocierii Tată-Fiu trebuie să se dobândească prin Spiritul Infinit, reprezentantul asociat al uniunii divine gând-cuvânt.

8:3.7 (93.9) Fiul Etern este singura cale de apropiere de Tatăl Universal, iar Spiritul Infinit este singurul mijloc de ajungere la Fiul

Etern. Numai cu ajutorul plin de răbdare al Spiritului sunt ființele ascendente ale timpului în stare să descopere Fiul.

8:3.8 (94.1) În centrul tuturor lucrurilor, Spiritul Infinit este prima Deitate a Paradisului atinsă de pelerinii ascendenți. A Treia Persoană le învăluie pe a Doua și a Treia, și acesta este motivul pentru care ea trebuie să fie întotdeauna prima recunoscută de candidații dornici de a fi prezenți în fața Fiului și a Tatălui.

8:3.9 (94.2) Și mai sunt și multe alte moduri în care Spiritul îi reprezintă în egală măsură și îi servește într-un mod asemănător pe Tată și pe Fiu.

4. Spiritul de slujire divină

8:4.1 (94.3) În paralel cu universul fizic în care gravitația Paradisului menține coeziunea tuturor lucrurilor, există universul spiritual în care cuvântul Fiului interpretează gândirea lui Dumnezeu; iar când acest cuvânt „se face trup,” el demonstrează compătimirea plină de iubire a naturii conjugate a Creatorilor asociați. Însă, în toată această creație materială și spirituală, și prin ea, există o vastă scenă pe care Spiritul Infinit și vlăstarul său spiritual proclamă compătimirea, răbdarea și permanenta afecțiune îmbinate ale părinților divini față de copiii inteligenți pe care i-au proiectat și format în cooperare. Esența caracterului divin al Spiritului este de a servi în permanență mintea. Și întreaga descendență spirituală a Autorului Comun împărtășește această dorință de a sluji, acest imbold divin de a servi.

8:4.2 (94.4) Dumnezeu este iubire, Fiul este compătimire, iar Spiritul este slujire - slujirea iubirii divine și a compătimirii nemărginite pentru întreaga creație inteligentă. Spiritul este personificarea iubirii Tatălui și a compasiunii Fiului; în el, ei sunt veșnic uniți pentru serviciul universal. Spiritul este *iubirea aplicată* creației creaturilor, iubirea conjugată a Tatălui și a Fiului.

8:4.3 (94.5) Pe Urantia, Spiritul Infinit este cunoscut ca o influență omniprezentă, o prezență universală, însă pe Havona el trebuie cunoscut ca o prezență personală de ajutor actual. Aici, slujirea Spiritului Paradisului este un model exemplar și inspirator pentru fiecare dintre Spiritele sale coordonate și pentru personalitățile subordonate ce slujesc pe lângă ființele create pe lumile timpului și spațiului. În acest univers central divin, Spiritul Infinit a participat din plin la cele șapte apariții transcendente ale Fiului Etern; tot astfel, el a participat cu Fiul Mihail originar la cele șapte manifestări de pe circuitele Havonei, și a devenit astfel un slujitor spiritual simpatizant și pin de înțelegere pentru fiecare dintre pelerinii timpului care traversează aceste cercuri superioare perfecte.

8:4.4 (94.6) Când un Fiu-Creator al lui Dumnezeu acceptă să devină răspunzător pentru un univers local în proiect, personalitățile Spiritului Infinit se angajează să fie slujitoarele neobosite ale acestui Fiu Mihail imediat ce el va întreprinde misiunea sa de aventură creatoare. În special în persoanele Fiicelor Creatoare, Spiritele-Mamă ale universului local, găsim Spiritul Infinit devotat sarcinii de a favoriza ascensiunea creaturilor materiale către nivele din tot mai elevate de împlinire spirituală. Și toată această lucrare de slujire pe lângă creaturi se efectuează în armonie desăvârșită cu intențiile Fiilor

Creatori ale acestor universuri locale, și în strânsă asociere cu personalitatea lor.

8:4.5 (94.7) La fel cum Fiii lui Dumnezeu sunt ocupați cu sarcina gigantică de revelare a personalității iubirii Tatălui unui univers, tot așa și Spiritul Infinit se consacră lucrării fără de sfârșit de revelare minții individuale a fiecăruia dintre copiii fiecărui univers a iubirii contopite a Tatălui și a Fiului. În creațiile locale, Spiritul nu se coboară la rasele materiale, sub înfățișarea trupului muritor, așa cum o fac unii dintre Fiii lui Dumnezeu, însă Spiritul Infinit și Spiritele lui coordonate realmente se coboară ei înșiși, trec cu bucurie printr-o serie de atenuări ale divinității lor, până când apar ca îngeri pentru a vă sta alături și a vă călăuzi pe joasele cărări ale existenței pământești.

8:4.6 (95.1) Prin această serie descrescătoare, Spiritul Infinit reușește efectiv să vină, ca persoană, foarte aproape de fiecare ființă din sferele de origine animală. Iar Spiritul face toate acestea fără să invalideze câtuși de puțin existența lui ca a Treia Persoană a Deității la centrul tuturor lucrurilor.

8:4.7 (95.2) Creatorul Comun este cu adevărat și pentru totdeauna marea personalitate tutelară, slujitorul universal al compătimirii. Pentru a înțelege ajutorul Spiritului, reflectați la adevărul acesta: că el este portretizarea combinată a iubirii nemărginite a Tatălui și a eternei compătimiri a Fiului. Cu toate acestea, ajutorul Spiritului nu este limitat doar la reprezentarea Fiului Etern și a Tatălui Universal. Spiritul Infinit deține, de asemenea, puterea de a servi creaturile tărâmului în numele lui și după cum i se și cuvine, a Treia Persoană este de o demnitate divină și, de asemenea, acordă slujirea universală a compătimirii cu de la sine putere.

8:4.8 (95.3) Pe măsură ce omul va învăța mai mult despre slujirea afectuoasă și neobosită exercitată de ființele inferioare din familia creaturilor acestui Spirit Infinit, el va admira și va iubi cu atât mai mult natura transcendentă și caracterul incomparabil al acestei Acțiuni conjugate a Tatălui Universal și a Fiului Etern. În realitate, acest Spirit reprezintă „ochii Domnului care veghează asupra tuturor celor dreți” și „urechile divine care sunt întotdeauna deschise la rugăciunile lor.”

5. Prezența lui Dumnezeu

8:5.1 (95.4) Atributul remarcabil al Spiritului Infinit este omniprezența. De la un capăt la celălalt al universului universurilor, se constată pretutindeni prezența acestui spirit care pătrunde totul și care seamănă atât de mult cu prezența unei minți universale și divine. A Doua și a Treia Persoană a Deității sunt amândouă reprezentate pe toate lumile de spiritele lor mereu prezente.

8:5.2 (95.5) Tatăl este *infinit* și, prin urmare, este limitat numai de voința sa. În atribuirea de Ajustori și în încercuirea personalității, Tatăl acționează singur însă, în contactul forțelor spiritului cu ființele inteligente, el utilizează spiritele și personalitățile Fiului Etern și Spiritului Infinit. Din punct de vedere spiritual, el este la voia sa deopotrivă de prezent cu Fiul lui Dumnezeu sau cu Autorul Comun. El este prezent *cu* Fiul și *în* Spirit. În mod foarte sigur, Tatăl este prezent pretutindeni, și noi îi distingem prezența prin și în toate aceste forțe, influențe și prezențe diverse, însă asociate.

8:5.3 (95.6) În scrierile voastre sacre se pare că termenul de *Spirit al lui Dumnezeu* este folosit fără distincție atât pentru a desemna Spiritul Infinit al Paradisului, cât și Spiritul Creativ al universului vostru local. Spiritul Sfânt este circuitul spiritual al acestei Fiice Creatoare a Spiritului Paradisiac Infinit. Spiritul Sfânt este un circuit autohton al fiecărui univers local și este mărginit la domeniul spiritual al acestei creații, însă Spiritul Infinit este omniprezent.

8:5.4 (95.7) Există numeroase influențe spirituale, însă ele sunt toate ca *una* singură. Chiar și activitatea Ajustorilor Gândirii, care este independentă de toate celelalte influențe, coincide invariabil cu ajutorul spiritual al influențelor conjugate ale Spiritului Infinit și ale Spiritului Mamă ai unui univers local. Aceste prezențe spirituale, așa cum acționează ele în viața urantienilor, nu pot fi disociate. Ele acționează în mintea voastră și asupra sufletului vostru ca un singur spirit, deși au origini diverse. Și, pe măsură ce dobândiți experiența acestui ajutor spiritual unificat, ea devine pentru voi influența Supremului „care este întotdeauna în stare să prevină eșecurile voastre și să vă prezinte neprihăniți în fața Tatălui de sus.”

8:5.5 (96.1) Amintiți-vă întotdeauna că Spiritul Infinit este Autorul Comun. Și Tatăl și Fiul acționează în el și prin el; el este prezent nu numai prin el însuși, ci și ca Tată, ca Fiu și ca Tată-Fiu. În recunoașterea acestui fapt și din multe alte rațiuni, se face adesea referire la prezența de spirit a Spiritului Infinit ca la „spiritul lui Dumnezeu.”

8:5.6 (96.2) Ar fi deopotrivă de logic să se facă referire la legătura oricărui fel de ajutor spiritual ca la spiritul lui Dumnezeu, căci această legătură este într-adevăr uniunea spiritelor lui Dumnezeu Tatăl,

Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul și Dumnezeu Septuplul - chiar și a spiritului Dumnezeului Suprem.

6. Personalitatea Spiritului Infinit

8:6.1 (96.3) Nu lăsați ca universală revărsare și vastă răspândire a celei de-a Treia Surse-Centru să eclipseze faptul personalității sale sau să abată în vreun alt chip atenția de la el. Spiritul Infinit este o prezență a universului, o acțiune eternă, o putere cosmică, o sfântă influență și o minte universală; el este toate acestea și infinit mai mult, însă este deopotrivă o personalitate adevărată și divină.

8:6.2 (96.4) Spiritul Infinit este o personalitate desăvârșită și perfectă, divinul egal și coordonat al Tatălui Universal și al Fiului Etern. Creatorul Comun este la fel de real și de vizibil pentru inteligențele superioare ale universului cum sunt și Tatăl și Fiul; într-adevăr, chiar mai mult, căci el este Spiritul pe care toți ascenderii trebuie să-l atingă înainte de a putea să se apropie de Tată prin intermediul Fiului.

8:6.3 (96.5) Spiritul Infinit, a Treia Persoană a Deității, are toate atributele pe care voi le atașați personalității. El este înzestrat cu o minte absolută: „Spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” Spiritul este înzestrat nu numai cu minte, ci și cu voință. În ceea ce privește revărsarea darurilor sale, s-a scris: „Însă în toate acestea lucrează unul și același Spirit, dăruind fiecăruia în parte și după cum îi place.”

8:6.4 (96.6) "Iubirea Spiritului" este reală, cum sunt dealtfel supărările sale; deci „nu îndurerați Spiritul lui Dumnezeu.” Fie că privim Spiritul Infinit, fie ca pe o Deitate a Paradisului, fie ca pe un Spirit Creativ al unui univers local, noi constatăm că Creatorul Comun nu este numai a Treia Sursă-Centru, ci și o persoană divină. Această personalitate divină reacționează și ea la univers ca o persoană. Spiritul vă spune: „Cel care are urechi de auzit să audă ce-i spune Spiritul.” „Spiritul însuși intervine pentru voi.” Spiritul exercită o influență directă și personală asupra ființelor create, „căci toți, fie ei cât de mulți, care sunt conduși de Spiritul lui Dumnezeu, aceia sunt Fiii lui Dumnezeu.”

8:6.5 (96.7) Chiar dacă observăm fenomenul ajutorului acordat de Spiritul Infinit lumilor îndepărtate ale universului, chiar dacă luăm în considerare însăși această aceeași Deitate coordonatoare care acționează în și prin nespusele legiuni ale multiplelor ființe izvorâte din cea de-a Treia Sursă-Centru, chiar dacă recunoaștem omniprezența Spiritului, cu toate acestea, noi nu contenim a afirma că această a Treia Sursă-Centru este o persoană, Creatorul Comun al tuturor lucrurilor, al tuturor ființelor și al tuturor universurilor.

8:6.6 (96.8) În administrarea universurilor, Tatăl, Fiul și Spiritul sunt perfecți și veșnic asociați între ei. Cu toate că fiecare dintre ei este angajat într-o slujire personală pe lângă întreaga creație, tustrei sunt divini și absolut solidari într-un serviciu de creare și de control care îi face pentru totdeauna *unul*.

8:6.7 (97.1) În persoana Spiritului Infinit, Tatăl și Fiul sunt prezenți toți deodată, permanent și cu o desăvârșire lipsită de orice

atribut, căci Spiritul este ca Tatăl și ca Fiul și, de asemenea, ca Tatăl și Fiul, căci amândoi sunt unul pe vecie.

8:6.8 (97.2) [Prezentat pe Urantia de un Consilier Divin al Uversei însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile să descrie natura și lucrarea Spiritului Infinit].

Cartea Urantia

<< [Capitolul 8](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 10](#) >>

Capitolul 9

Relația Spiritului Infinit cu universul

9:0.1 (98.1) ATUNCI când Tatăl Universal și Spiritul Infinit s-au unit în prezența Paradisului pentru a se personaliza, s-a produs un lucru neobișnuit. Nimic din această situație de eternitate nu lăsa să se întrevadă faptul că Autorul Comun se va personaliza ca o spiritualitate nelimitată coordonată cu mintea absolută și înzestrată cu prerogative unice pentru manipularea energiei. Venirea sa în existența duce la eliberarea Tatălui de lanțurile perfecțiunii centralizate și de lanțurile absolutismului personalității. Iar această eliberare este dezvăluită în stupefianta putere a Creatorului Comun de a crea ființe

bine adaptate care să servească ca spirite tutelare, chiar și pe lângă creaturilor materiale ale universului care vor evolua ulterior.

9:0.2 (98.2) Tatăl este infinit în iubire și în voință, în gândire și intenție spirituală; el este susținătorul universal. Fiul este infinit în înțelepciune și în adevăr, în expresie și în interpretări spirituale; el este revelatorul universal. Paradisul este infinit în potențialul lui de a înzestra cu forță, precum și în capacitatea de a domina energia; el este stabilizatorul universal. Autorul Comun are prerogative unice de sinteză, o capacitate infinită de a coordona toate energiile existente în univers, toate spiritele actuale din univers și toate intelectele reale din univers; a Treia Sursă Centru este unificatorul universal al multiplelor energii și al diverselor creații care sunt apărute ca niște consecințe ale planului divin și ale țelului etern al Tatălui Universal.

9:0.3 (98.3) Spiritul Infinit, Creatorul Comun, este un slujitor divin și universal. Spiritul împarte fără încetare compătimirea Fiului și iubirea Tatălui, în armonie cu justiția stabilă, invariantă și dreaptă a Trinității Paradisului. Influența și personalitățile sale vă sunt întotdeauna aproape; ele vă cunosc într-adevăr și vă înțeleg cu adevărat.

9:0.4 (98.4) În toate universurile, agenții Autorului Comun mânuiesc fără încetare forțele și energiile întregului spațiu. La fel ca Prima Sursă-Centru, a Treia Sursă-Centru reacționează atât la spiritual cât și material. Autorul Comun este revelația unității lui Dumnezeu în care subzistă toate lucrurile - lucruri, semnificații și valori; energii, facultăți mentale și spirite.

9:0.5 (98.5) Spiritul Infinit impregnează tot spațiul; el locuiește în cercul eternității; iar Spiritul, la fel ca Tatăl și Fiul, este absolut perfect și neschimbător.

1. Atributele celei de-a Treia Surse-Centru

9:1.1 (98.6) A Treia Sursă-Centru este cunoscută sub numeroase nume, toate desemnând relații și recunoscând funcțiuni. În calitate de Dumnezeu Spirit, ea este personalitatea coordonată și egalul divin al lui Dumnezeu Fiul și al lui Dumnezeu Tatăl. În calitate de Spirit Infinit, ea este o influență spirituală omniprezentă. În calitate de Manipulator Universal, ea este predecesorul creaturilor care controlează puterea și activatorul forțelor cosmice ale spațiului. În calitate de Autor Comun, ea este co-reprezentantul și partenerul executiv al Tatălui Fiu. În calitate de Minte Absolută, ea este sursa intelectului pe tot cuprinsul universului. În calitate de Dumnezeu la Acțiunii, ea este predecesorul aparent al mișcării, al schimbării și al relațiilor.

9:1.2 (99.1) Unele din atributele celei de-a Treia Surse-Centru sunt provenite de la Tată, altele de la Fiu, în timp ce prezența activă și personală a altora nu este observată nici la Tată, nici la Fiu. Acestea din urmă nu pot fi deloc explicate decât presupunând că asocierea Tată-Fiu, care eternizează cea de-a Treia Sursă-Centru, funcționează uniform, la unison, recunoscând faptul etern al absolutității Paradisului. Creatorul Comun incorporează în plenitudinea lor

conceptele conjugate și infinite ale Primei și celei de-a Doua Persoane a Deității.

9:1.3 (99.2) Când îl considerați pe Tată ca fiind un creator original și pe Fiu ca un administrator spiritual, ar trebui să vă gândiți la a Treia Sursă-Centru ca la un coordonator universal, un serviciu de cooperare nelimitată. Autorul Comun este corelatorul întregii realități actuale. El este Deitatea deținătoare a gândirii Tatălui și a cuvântului Fiului, și, când acționează, este veșnic atent la absolutitatea materială a Insulei centrale. Trinitatea Paradisului a prescris ordinea universală a *progresului*, iar providența lui Dumnezeu este domeniul Creatorului Comun și al Ființei Supreme în evoluție. Nici o realitate actuală sau pe cale de actualizare nu poate evita, până la urmă, o relație cu a Treia Sursă-Centru.

9:1.4 (99.3) Tatăl Universal domnește peste împărățiile preenergiei, prespiritului și ale personalității; Fiul Etern domină sferele activităților spirituale. Prezența Insulei Paradisului unifică domeniile energiei fizice și ale puterii materializatoare. Autorul Comun activează nu numai ca un spirit infinit reprezentând Fiul, ci de asemenea ca un manipulator universal de forțe și de energii ale Paradisului, aducând astfel în existență mintea universală și absolută. Autorul Comun funcționează în tot marele univers ca o personalitate pozitivă și distinctă, îndeosebi în sferele superioare ale valorilor spirituale, ale relațiilor dintre materie și energie, și ale adevăratelor semnificații mentale. El funcționează în mod specific oriunde și ori de câte ori energia și spiritul se asociază și reacționează unul la altul. El domină cu mintea sa toate reacțiile, exercită o mare putere în lumea

spirituală și desfășoară o puternică influență asupra energiei și a materiei. În tot acest timp, a Treia Sursă exprimă natura Primei Surse-Centru.

9:1.5 (99.4) A Treia Sursă-Centru împărtășește cu desăvârșire și categoric omniprezența Primei Surse-Centru și ea este uneori numită Spiritul Omniprezent. Dumnezeu minții împărtășește într-un mod specific și foarte personal cunoașterea de sine a Tatălui Universal și a Fiului său Etern. Spiritul cunoaște totul în mod profund și complet. Creatorul Comun manifestă anumite faze ale omnipotenței Tatălui Universal, însă nu este efectiv omnipotent decât în domeniul minții. A Treia Persoană a Deității este centrul intelectual și administratorul universal al domeniilor minții. Aici, el este absolut, suveranitatea lui este categorică.

9:1.6 (99.5) Autorul Comun pare a găsi mobilurile sale în asocierea Tată-Fiu, însă toate acțiunile sale par a !recunoaște relația Tată-Paradis. În anumite momente și în anumite funcțiuni, el pare a încheia dezvoltarea incompletă a Deităților experiențiale - Dumnezeu Supremul și Dumnezeu Ultimul.

9:1.7 (100.1) Și acesta este locul în care se găsește un mister infinit: infinitul revelează simultan infinitatea sa în Fiu și sub forma Paradisului, și atunci este adusă la viață o ființă egală lui Dumnezeu în divinitate, care reflectă natura spirituală și este capabilă să facă activ arhetipul Paradisului, o ființă provizoriu subordonată în suveranitate, dar sub multe aspecte, aparent cea mai înzestrată cu felurite talente în *acțiune*. Și această superioritate aparentă în acțiune se descoperă într-o însușire a celei de-a Treia Surse-Centru care este

superioară chiar și gravitației fizice - manifestarea universală a Insulei Paradisului.

9:1.8 (100.2) Pe lângă acest supracontrol al energiei și al lucrurilor fizice, Spiritul Infinit este înzestrat în mod magnific cu acele însușiri care sunt răbdarea, compătimirea și iubire, care se revelează cu atâta grație în serviciul său spiritual. Spiritul este suprem capabil să nutrească iubirea și să domine dreptatea prin îndurare. Dumnezeu Spiritul deține întreaga binecuvântare celestă și afecțiune plină de compătimire a Fiului Originar și Etern. Universul originii voastre este călit între nicovala dreptății și ciocanul suferinței, însă cei care țin acest ciocan sunt copii ai compătimirii și îndurării, vlăstarele spirituale ale Spiritului Infinit.

2. Spiritul omniprezent

9:2.1 (100.3) Dumnezeu este spirit în trei sensuri: este spirit el însuși; în Fiul său, apare ca spirit fără nici o restricție, iar la Autorul Comun ca un spirit aliat minții. Pe lângă aceste realități spirituale, noi credem că putem distinge și nivele de fenomene de spirit experiențiale - spiritele Ființei Supreme, ale Deității Ultime și ale Absolutului Deității.

9:2.2 (100.4) Spiritul Infinit este la fel de mult un complement al Fiului Etern, pe cât Fiul Etern este un complement al Tatălui Universal. Fiul Etern este o personalizare spiritualizată a Tatălui; Spiritul Infinit este o spiritualizare personalizată a Fiului Etern și a Tatălui Universal.

9:2.3 (100.5) Există numeroase linii de forță spirituală deschise și surse de putere supramaterială care leagă direct populația Urantiei de Deitățile Paradisului. Există legătura directă a Ajustorilor Gândirii cu Tatăl Universal, influența generală a impulsului gravitației spirituale a Fiului Etern, și prezența spirituală a Creatorului Comun. Există o diferență de funcțiune între spiritul Fiului și spiritul Spiritului. În slujirea sa spirituală, a Treia Persoană poate activa ca minte plus spirit, sau doar ca spirit.

9:2.4 (100.6) În afară de aceste prezențe paradisiace, urantienii mai beneficiază de influențe și de activități spirituale ale universului local și ale suprauniversului, cu desfășurarea lor aproape infinită de personalități iubitoare care le conduc întotdeauna către idealurile divinității și către țelul perfecțiunii supreme, ascendent și către interior pe ființele cu intenții sincere și cu inima cinstită.

9:2.5 (100.7) Noi *cunoaștem* prezența spiritului universal al Fiului Etern - putem să o recunoaștem în mod infailibil. În ceea ce privește prezența Spiritului Infinit, a Treia Persoană a Deității, chiar și omul muritor poate să o cunoască, deoarece creaturile materiale pot efectiv să simtă efectul binefăcător al acestei influențedivine care funcționează ca revărsare a Spiritului Sfânt al universului local peste rasele omenirii. Într-o anumită măsură, ființele umane pot totodată deveni conștiente de Ajustor - prezența impersonală a Tatălui Universal. Aceste spirite divine care lucrează la înnobilarea oamenilor și la spiritualizarea lor acționează toate la unison și în perfectă cooperare. Ele sunt ca unul singur în îndeplinirea spirituală a planurilor de înălțare a muritorilor și de conducere a lor la perfecțiune.

3. Manipulatorul universal

9:3.1 (101.1) Insula Paradisului este sursa și substanța gravitației fizice, și acest lucru ar trebui să fie de ajuns ca să vă învețe că gravitația este unul din lucrurile cele mai *reale* și mereu fiabile în ansamblul fizic al universului universurilor. Gravitația nu poate fi modificată sau anulată decât de forțele și energiile controlate în comun de Tată și de Fiu, și pe care le-au încredințat persoanei Celei de-a Treia Surse-Centru cu care sunt asociate în mod funcțional.

9:3.2 (101.2) Spiritul Infinit posedă o putere unică și stupefiantă, *antigravitația*. Această putere nu este funcțional prezentă (observabilă) nici în Tată, nici în Fiu. Aptitudinea inerentă a celei de-a Treia Surse de a rezista la atracția gravitațională materială se vedește în reacțiile personale ale Autorului Comun la anumite faze de relații ale universului. Iar acest atribut unic este transmisibil anumitor înalte personalități ale Spiritului Infinit.

9:3.3 (101.3) Antigravitația poate anula gravitația într-un cadru local; ea face parte din activitatea prezenței unei forțe contrare echivalente. Ea nu operează decât asupra gravitației materială și nu este o acțiune a minții. Fenomenul unui giroscop ce rezistă gravitației este un frumos exemplu al *efectului* antigravitației, însă fără valoare în ilustrarea *cauzei* antigravitației.

9:3.4 (101.4) Autorul Comun expune și alte puteri capabile să realizeze transcendența forței și să neutralizeze energia. Aceste puteri

acționează încetinind energia până în punctul ei de materializare, și prin alte tehnici necunoscute de voi.

9:3.5 (101.5) Creatorul Comun nu este nici energia, nici sursa energiei, nici destinul energiei; el este *manipulatorul* energiei. Creatorul Comun este acțiune - mișcare, schimbare, modificare, coordonare, stabilizare și echilibru. Energiile supuse controlului indirect sau direct al Paradisului răspund prin natura lor acțiunilor celei de-a Treia Surse-Centru și multiplilor săi agenți.

9:3.6 (101.6) Universul universurilor este străbătut de creaturile celei de-a Treia Surse-Centru însărcinate cu controlul puterii: controlori fizici, canalizatori de putere, centre de putere, și alți reprezentanți ai Dumnezeului Acțiune care se ocupă cu reglarea și stabilizarea energiilor fizice. Aceste creaturi, unice în felul lor în ceea ce privește funcțiunile lor fizice, posedă toate diverse atribute de control al puterii, cum ar fi antigravitația, de care ele se folosesc în eforturile lor de stabilire a echilibrului fizic al materiei și al energiilor marelui univers.

9:3.7 (101.7) Toate aceste activități materiale ale Dumnezeului Acțiunii par a pune în legătură funcțiunea sa cu Insula Paradisului, și într-adevăr, agenții de putere țin în cont de absolutitatea Insulei eterne, și chiar depind de ea. Însă Autorul Comun nu acționează nici în numele Paradisului, nici pentru a răspunde Paradisului. El acționează personal pentru Tată și Fiu. Paradisul nu este o persoană. Acțiunile nepersonale, impersonale sau altele decât cele personale ale celei de-a Treia Surse-Centru sunt toate acțiuni volitive ale Autorului Comun însuși; acestea nu sunt nici reflectări, nici derivate, nici repercusiuni a indiferent ce altceva.

9:3.8 (101.8) Paradisul este arhetipul infinității; Dumnezeu Acțiunii este însuflețitorul acestui arhetip. Paradisul este punctul de sprijin material al infinității; agenții celei de-a Treia Surse-Centru sunt levierile de inteligență care motivează nivelul material și însuflă spontaneitatea în mecanismele creației fizice.

4. Mentea absolută

9:4.1 (102.1) A Treia Sursă-Centru are o natură intelectuală distinctă de atributele sale fizice și spirituale. Această natură nu poate fi contactată, însă ea este asociabilă - intelectual, fără a fi astfel în mod personal. Putem să o distingem de atributele fizice și de caracterul spiritual al celei de-a Treia Persoane pe nivelele de funcționare mental, însă, pentru personalitățile care caută să o distingă, această natură nu funcționează niciodată independent de orice manifestare fizică sau spirituală.

9:4.2 (102.2) Mentea absolută este mintea celei de-a Treia Persoane; ea este inseparabilă de personalitatea Dumnezeului Spirit. La ființele în activitate, mintea nu este separată de energie, de spirit sau de amândouă. Mentea nu este inerentă energiei; energia este receptivă și reactivă la minte. Mentea se poate supraimpune energiei, însă conștiința nu este inerentă nivelului pur material. Nu este nevoie absolut deloc ca mintea să se adauge spiritului pur, deoarece spiritul este prin natura sa conștient și capabil să se identifice. Spiritul este întotdeauna inteligent și, într-un fel, *înzestrat cu minte*. Poate fi vorba de cutare sau de cutare minte, de premintal sau de supramental sau

chiar de minte a spiritului, însă facultatea respectivă echivalează cu gândirea și cunoașterea. Pătrunderea spiritului transcende, se suprapune și antedatează teoretic conștiința minții.

9:4.3 (102.3) Creatorul Comun nu este absolut decât în domeniul minții, în domeniile inteligenței universale. Mentea celei de-a Treia Surse-Centru este infinită; ea transcende complet circuitele mentale active și funcționale ale universului universurilor. Înzestrarea mentală a celor șapte suprauniversuri provine de la cele Șapte Spirite Maestru, personalitățile primare ale Creatorului Comun. Aceste Spirite Maestru distribuie minte marelui univers ca minte cosmică, iar universul vostru local este pătruns de varianta nebadoniană a tipului de minte cosmică de pe Orvonton.

9:4.4 (102.4) Mentea infinită ignoră timpul, mintea ultimă transcende timpul, mintea cosmică este condiționată de timp. Același lucru este valabil și cu spațiul: Mentea Infinită este independentă de spațiu, însă, pe măsură ce coboară din infinit către nivelele adjuvante ale minții, trebuie ca intelectul să țină din ce în ce mai mult seama de faptul și de limitările spațiului.

9:4.5 (102.5) Forța cosmică reacționează la minte, la fel cum mintea cosmică reacționează la spirit. Spiritul este țelul divin și mintea spiritului este țelul divin în acțiune. Energia este lucrul, mintea este semnificația, spiritul este valoarea. Chiar în timp și spațiu, mintea stabilește între energie și spirit relații relative care sugerează o înrudire reciprocă în eternitate.

9:4.6 (102.6) Mentalul transmută valorile spiritului în semnificații ale intelectului. Voința are puterea de a face să se fructifice

semnificațiile minții atât în domeniile materiale cât și spirituale. Ascensiunea în Paradis implică o creștere relativă și diferențială în spirit, în minte și în energie. Personalitatea este unificatorul acestor componente ale individualității experiențiale.

5. Ministerul minții

9:5.1 (102.7) A Treia Sursă-Centru este infinită în minte. Chiar dacă universul ar trebui să crească până la infinitate, potențialul minții Spiritului ar rămâne adecvat pentru a înzestra un număr nelimitat de creaturi cu o minte pertinentă și alte atribute prealabile ale intelectului.

9:5.2 (102.8) În domeniul *minții create*, a Treia Persoană, împreună cu asociații săi coordonați și subordonați, guvernează în mod suprem. Tărâmurile minții creaturilor își au originea exclusivă în a Treia Sursă-Centru; ea este dezlegătorul minții. Chiar fragmentele Tatălui găsesc imposibil să locuiască în mintea oamenilor înainte ca drumul să fi fost convenabil pregătit pentru ei prin acțiunea mentală și funcțiunea spirituală a Spiritului Infinit.

9:5.3 (103.1) Mintea posedă calitatea unică de a putea fi conferită unei atât de vaste diversități a vieții. Prin creatorii ei și prin creaturile ei asociate, a Treia Sursă-Centru își aduce ajutorul ei oricărei minți de pe orice sferă. Ea vine în ajutorul intelectelor umane și subumane prin adjuvanții universului local și prin intermediul controlorilor fizici; ea vine chiar și în ajutorul entităților celor mai umile și inapte în a experimenta, aflate printre tipurile cele mai primitive de ființe vii. Iar

orientarea minții este întotdeauna un minister al personalităților minții-spirit sau al minții-energie.

9:5.4 (103.2) Datorită faptului că a Treia Persoană a Deității este sursa minții, este absolut firesc ca creaturile evoluționare volitive să găsească mai ușor să formeze concepte comprehensibile în ceea ce privește Spiritul Infinit decât în ceea ce privește Fiul Etern sau Tatăl Universal. Realitatea Creatorului Asociat se dezvăluie imperfect prin existența însăși a minții umane. Creatorul Comun este strămoșul minții cosmice, iar mintea omului este un circuit individualizat, o porțiune impersonală a acestei minții cosmice, așa cum a fost ea difuzată într-un univers local de către o Fiică Creatoare provenită din a Treia Sursă-Centru.

9:5.5 (103.3) Deoarece a Treia Persoană este sursa minții, nu trebuie să se tragă concluzia că toate fenomenele mentale sunt divine. Intelectul uman își are rădăcina în originea materială a raselor animale. Inteligența universală nu este o adevărată revelație a lui Dumnezeu, care este minte, tot astfel cum natura fizică nu este o adevărată revelație a frumuseții și armoniei Paradisului. Perfecțiunea este în natură, însă natura nu este perfectă. Creatorul Comun este sursa minții, însă mintea nu este Creatorul Comun.

9:5.6 (103.4) Pe Urantia, mintea este un compromis între esența perfecțiunii gândirii și mentalitatea în evoluție a naturii voastre umane imature. Planul conceput pentru evoluția voastră intelectuală este într-adevăr de o perfecțiune sublimă, însă voi sunteți foarte departe de acest scop divin în timp ce funcționați în tabernaculele trupului. Mintea are într-adevăr o origine divină și, cu siguranță, un

destin divin. Însă mintea voastră umană nu este încă dotată cu demnitate divină.

9:5.7 (103.5) Prea adesea, mult prea adesea, vă risipiți mintea prin lipsă de sinceritate și o împietriți prin lipsă de dreptate; o supuneți fricii animale și o deformați prin anxietăți inutile. De asemenea, cu toate că sursa minții este divină, mintea, așa cum o cunoașteți în lumea voastră ascensională, nu poate deloc deveni obiectul unei mari admirații și cu atât mai puțin obiect de adorare sau de cult. Contemplarea intelectului uman imatur și inactiv nu ar trebui să conducă decât la reacții de umilință.

6. Circuitul de gravitație mentală

9:6.1 (103.6) A Treia Sursă-Centru, inteligența universală, este personal conștientă de orice *mental*, de orice intelect, în întreaga creație, și ea menține un contact personal și perfect cu toate creaturile fizice, morontiale și spirituale înzestrate cu minte în vastele universuri. Toate aceste activități mentale sunt sesizate în circuitul absolut al gravitației mentale care se focalizează în a Treia Sursă-Centru și face parte din conștiința personală a Spiritului Infinit.

9:6.2 (103.7) La fel cum Tatăl atrage orice personalitate la el însuși, și la fel cum Fiul atrage orice realitate spirituală, tot astfel Autorul Comun exercită o putere de atracție asupra oricărei minții. El domină și controlează fără rezervă circuitul mental universal. Toate valorile intelectuale adevărate și sincere, toate gândurile divine și ideile perfecte sunt infailibil atrase în acest circuit absolut al minții.

9:6.3 (104.1) Gravitația mentală poate opera independent de gravitațiile materială și spirituală însă, întotdeauna și pretutindeni, când acestea două din urmă impietează una asupra celeilalte, gravitația mentală este cea care funcționează. Când ele sunt asociate toate trei, gravitația personalității poate îmbrățișa creatura materială - fizică sau morontială, finită sau absonită. Însă, independent de aceasta, dotarea mentală, chiar la ființele impersonale, le califică pentru a gândi și le dotează cu conștiință în ciuda absenței totale a personalității.

9:6.4 (104.2) Individualitatea având demnitate de personalitate, umană sau divină, nemuritoare sau potențial nemuritoare, nu își are, cu toate acestea, originea nici în spirit, nici în minte, nici în materie; este darul Tatălui Universal. Interacțiunea spiritului, minții, și a gravitației materiale nu este nici ea o condiție prealabilă pentru apariția gravitației personalității. Circuitul Tatălui poate îmbrățișa o ființă mentală- materială insensibilă la gravitația spiritului, sau poate include o ființă minte-spirit insensibilă la gravitația materială. Operațiunea gravitației personalității este întotdeauna un act volitiv al Tatălui Universal.

9:6.5 (104.3) În timp ce mintea este asociată energiei la ființele pur materiale și asociată spiritului la personalitățile pur spirituale, nenumărate ordine de personalități, inclusiv cele umane, posedă o minte asociată atât energiei cât și spiritului. Aspectele spirituale ale minții creaturilor reacționează infailibil la atracția gravitației spiritului Fiului Etern. Caracteristicile materiale răspund la impulsul gravitațional al universului material.

9:6.6 (104.4) Atunci când mintea cosmică nu este asociată nici cu energia nici cu spiritul, ea nu este supusă nici exigențelor gravitaționale ale circuitelor materiale nici celor ale circuitelor spirituale. Mintea pură nu suportă decât influența gravitațională universală a Autorului Asociat. Mintea pură este aproape părintele minții infinite, iar mintea infinită (coordonatorul teoretic al absoluturilor spiritului și energiei) este în aparență o lege prin sine.

9:6.7 (104.5) Cu cât mai mare este divergența între spirit și energie, cu atât mai bine putem observa funcțiunea minții. Cu cât există mai puțină diversitate între energie și spirit, cu atât funcțiunea minții este mai puțin observabilă. Funcțiunea maximă a minții cosmice se găsește aparent în universurile temporale ale spațiului. Mintea pare a funcționa în acestea într-o zonă intermediară între energie și spirit, însă acest lucru nu este adevărat pentru nivelele superioare ale mentalului. În Paradis, energia și spiritul sunt, în mod esențial, una.

9:6.8 (104.6) Circuitul gravitației mentale este fiabil; el emană din a Treia Persoană a Deității Paradisului. Însă nu orice funcțiune observabilă a minții este previzibilă. În orice creație cunoscută există, în paralel cu acest circuit al mentalului, o prezență puțin înțeleasă a cărei funcțiune este imprevizibilă. Noi credem că această imposibilitate de a prevedea trebuie să fie atribuită în parte funcțiunii Absolutului Universal. Ceea ce este această funcțiune, noi nu știm. Ceea ce o pune în acțiune, noi nu putem decât să deducem. În ceea ce privește relațiile sale cu creaturile, nu putem decât să speculăm.

9:6.9 (104.7) Anumite faze ale imprevizibilității minții finite se pot datora incompletitudinii Ființei Supreme; și există o vastă zonă de

activități în care Autorul Comun și Absolutul Universal sunt poate tangente. Numeroase lucruri referitoare la minte sunt necunoscute, însă noi suntem siguri de aceasta: Spiritul Infinit este, pentru toate creaturile, expresia perfectă a minții Creatorului, iar Ființa Supremă este expresia evoluândă a minții tuturor creaturilor către Creatorul lor.

7. Reflexivitatea universului

9:7.1 (105.1) Autorul Comun este capabil să coordoneze toate nivelele de actualitate universală, astfel încât să facă posibilă recunoașterea simultană a minții, a materialului și spiritualului. Este fenomenul de *reflexivitate a universului*, această putere excepțională și inexplicabilă de a vedea, a auzi, a percepe și a cunoaște toate lucrurile pe măsură ce ele se întâmplă într-un întreg supraunivers, și apoi de a focaliza prin reflexivitate, într-un punct dorit oarecare, toate aceste informații și toate aceste cunoștințe. Acțiunea reflexivității este demonstrată în mod perfect pe fiecare din lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri. Ea operează de asemenea de la un capăt la altul al sectoarelor superuniversurilor, și în interiorul frontierelor universurilor locale. Reflexivitatea se focalizează în cele din urmă asupra Paradisului.

9:7.2 (105.2) Fenomenul reflexivității, așa cum îl putem observa pe lumile sediu ale suprauniversului în stupefiantele realizări ale personalităților gânditoare care staționează acolo, reprezintă interasocierea cea mai complexă a tuturor fazelor de existență observabile în ansamblul creației. Putem retrasa originea liniilor

spiritului până la Fiu, aceea a energiei fizice până în Paradis și pe aceea a mentalului până la a Treia Sursă; însă, în fenomenul extraordinar al reflexivității universului, există o fuziune unică și excepțională a celor trei. Ele sunt asociate astfel pentru a permite conducătorilor universului să fie informați instantaneu de condiții îndepărtate, chiar în clipa în care ele se produc.

9:7.3 (105.3) Noi înțelegem o bună parte a tehnicii reflexivității, însă există numeroase din fazele ei care sunt pur și simplu deconcertante. Noi știm că Autorul Comun este centrul universal al circuitului minții, că este strămoșul minții cosmice și că mintea cosmică operează sub denumirea de gravitație mentală absolută a celei de-a Treia Surse-Centru. Noi știm, printre altele, că circuitele mentalului cosmic au influență asupra nivelelor intelectuale ale tuturor existențelor cunoscute. Ele conțin informațiile date din spațiul universal, și la fel de sigur ele se focalizează în cele Șapte Spirite Maestru, după care converg în a Treia Sursă-Centru.

9:7.4 (105.4) Relațiile între mintea cosmică finită și mintea divină absolută par a fi pe cale de a evolua în mintea experiențială a Supremului. Suntem învățați că, la începutul timpurilor, această minte experiențială a fost atribuită Ființei Supreme de Spiritul Infinit. Noi deducem că anumite trăsături ale fenomenului reflexivității nu pot să se explice decât presupunând activitatea Minții Supreme. Dacă Supremul nu este influențat prin reflexivitate, noi suntem puși în încurcătură când sunt de explicat operațiunile complexe și infailibile ale acestei conștiințe a cosmosului.

9:7.5 (105.5) Se pare că reflexivitatea este atotcunoașterea limitată la experiența finită și poate reprezenta emergența prezenței-conștiințe

a Ființei Supreme. Dacă această ipoteză este exactă, atunci utilizarea reflexivității sub una din fazele ei echivalează cu un contact parțial cu conștiința Supremului.

8. Personalități ale Spiritului Infinit

9:8.1 (105.6) Spiritul Infinit posedă deplina putere de a transmite numeroase din puterile și prerogativele sale personalităților sale și agenților coordonați și subordonați.

9:8.2 (105.7) Primul act de creație al Deității Spiritului Infinit, operând în afara Trinității, însă sub o formă oarecare de asociere nerevelată împreună cu Tatăl și Fiul, s-a personalizat în existența celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, repartizatorii Spiritului Infinit pentru univers.

9:8.3 (106.1) Nu există reprezentant direct al celei de-a Treia Surse-Centru în sediile suprauniversului. Fiecare din cele șapte creații depinde de unul dintre Spiritele Maestru ale Paradisului, care acționează prin cele Șapte Spirite gânditoare situate în capitala acestui supraunivers.

9:8.4 (106.2) Acțiunea subsecventă a creației continuă a Spiritului Infinit se revelează din când în când în producerea Spiritelor Creative. De fiecare dată când Tatăl Universal și Fiul Etern devin părinți ai unui Fiu Creator, Spiritul Infinit devine strămoșul unui Spirit Creativ al universului local, care devine strâns asociat cu acest Fiu Creator în toate experiențele subsecvente ale Universului.

9:8.5 (106.3) La fel cum este necesar să se distingă între Fiul Etern și Fiii Creatori, tot astfel trebuie să se facă diferența între Spiritul Infinit și Spiritele Creative, coordonatele Fiilor Creatori în universurile locale. Un Spirit Creativ reprezintă pentru un univers local ceea ce Spiritul Infinit reprezintă pentru creația totală.

9:8.6 (106.4) A Treia Sursă-Centru este reprezentată în marele univers de o vastă desfășurare de spirite tutelare, de mesageri, de educatori, de judecători, de ajutoare și de consilieri, cât și de supraveghetorii anumitor circuite de natură fizică, morontială și spirituală. Aceste ființe nu sunt în întregime personalități în sensul strict al termenului. Personalitatea la creaturile de tip finit este caracterizată de:

9:8.7 (106.5) 1. Conștiința subiectivă de sine.

9:8.8 (106.6) 2. Reacția obiectivă la circuitul personalității Tatălui.

9:8.9 (106.7) Există personalități de creatori și personalități de creatură, și în plus față de aceste două tipuri fundamentale, există *personalități ale celei de- a Treia Surse- Centru*, ființe care sunt personale față de Spiritul Infinit, însă care nu sunt personale în mod necondiționat față de creaturi. Aceste personalități ale celei de-a Treia Surse-Centru nu fac parte din circuitul personalității Tatălui. Personalitățile Primei Surse și ale celei de-a Treia sunt reciproc contactabile. Orice personalitate este contactabilă

9:8.10 (106.8) Tatăl conferă personalitatea prin libera sa voință personală. Nu putem să deducem de ce o face și nu știm cum o face. Nu știm nici de ce a Treia Sursă atribuie personalități neprovenite din Tată, însă Spiritul Infinit face aceasta de la sine, în conjuncție

creatoare cu Fiul Etern, și pe numeroase căi necunoscute vouă.
Spiritul Infinit poate, de asemenea, să acționeze pentru Tată,
conferind personalități de tipul Primei Surse.

9:8.11 (106.9) Există numeroase tipuri de personalități ale celei de-a Treia Surse. Spiritul Infinit atribuie personalitate de tipul celei de-a Treia Surse la numeroase grupuri care nu sunt incluse în circuitul personalității Tatălui, ca anumiți directori de putere. Tot astfel, Spiritul Infinit tratează ca personalități numeroase grupuri de ființe cum ar fi Spiritele Creative, care formează o clasă în sine în relațiile lor cu creaturile puse în circuit de Tată.

9:8.12 (106.10) Personalitățile celei de-a Treia Surse cât și cele ale Primei Surse sunt înzestrate cu tot ceea ce oamenii asociază cu conceptul personalității, și cu mai multe atribute încă. Ele au o minte îmbrățișând memoria, rațiunea, judecata, imaginația creatoare, asociațiile de idei, deciziile, alegerile, precum și numeroase puteri intelectuale suplimentare în întregime necunoscute muritorilor. Cu câteva excepții, ordinele de personalități care vă sunt revelate posedă o formă și o individualitate distincte; sunt ființe reale. Majoritatea lor este vizibilă tuturor ordinilor de spirite existente.

9:8.13 (107.1) Chiar și voi veți ajunge să îi vedeți asociații voștri spirituali ai ordinilor inferioare imediat ce veți fi eliberați de viziunea limitată a ochilor voștri materiali și veți fi înzestrați cu o formă morontială cu sensibilitate crescută la realitatea lucrurilor spirituale.

9:8.14 (107.2) *Familia funcțională a celei de- a Treia Surse- Centru*, așa cum este revelată în aceste expuneri, se împarte în trei mari grupuri:

9:8.15 (107.3) I. *Spiritele supreme*. Un grup de origine compozită care îmbrățișează printre altele ordinele următoare:

9:8.16 (107.4) 1. Cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului.

9:8.17 (107.5) 2. Spiritele Gânditoare ale Suprauniversului.

9:8.18 (107.6) 3. Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

9:8.19 (107.7) II. *Dirijorii de Putere*. Un grup de creaturi și de agenți de control care operează în întregul spațiu organizat.

9:8.20 (107.8) III. *Personalitățile Spiritului Infinit*. Această desemnare nu implică neapărat că aceste ființe sunt personalități ale celei de-a Treia Surse, cu toate că unele din ele sunt unice în calitate de creaturi volitive. Le grupăm în general în trei clasificări majore:

9:8.21 (107.9) 1. Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit.

9:8.22 (107.10) 2. Oștirile Mesagerilor Spațiului.

9:8.23 (107.11) 3. Spiritele Tutelare al Timpului.

9:8.24 (107.12) Aceste grupuri servesc în Paradis, în universul central sau rezidă în supraunivers; ele înglobează ordine care funcționează în universurile locale, chiar pe constelații, sisteme și planete.

9:8.25 (107.13) Personalitățile spirituale aparținând vastei familii a Spiritului Divin și Infinit sunt dedicate pentru totdeauna serviciului tutelar al iubirii lui Dumnezeu și compasiunii Fiului către toate creaturile inteligente ale lumilor evoluționare ale timpului și spațiului. Aceste ființe spirituale constituie scara vie prin care muritorii se ridică din haos până la glorie.

9:8.26 (107.14) [Revelat pe Urantia de un Consilier Divin de pe Uversa însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile să descrie natura și munca Spiritului Infinit.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 9](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 11](#) >>

Capitolul 10

Trinitatea paradisului

10:0.1 (108.1) TRINITATEA Paradisiacă a Deităților eterne îi ușurează Tatălui scăparea de absolutismul personalității. Trinitatea asociază perfect expresia nelimitată a voinței infinite personale a lui Dumnezeu cu absolutitatea Deității. Fiul Etern și feluriții Fii de origine divină, împreună cu Autorul Comun și cu copiii acestuia din univers, îi îngăduie efectiv Tatălui să se elibereze de limitări care altfel ar fi inerente primordialității, perfecțiunii, invarianței, eternității, universalității, absolutității și infinității sale.

10:0.2 (108.2) Trinitatea Paradisului asigură în mod eficient deplina expresie și perfecta revelație a naturii eterne a Deității. Fiii Staționari ai Trinității prilejuiesc în același mod o revelație deplină și perfectă a dreptății divine. Trinitatea este unitatea Deității, și această unitate se

sprijină veșnic pe temeliile absolute ale unității divine a celor trei personalități originare, coordonate și coexistente: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Spiritul.

10:0.3 (108.3) Plecând de la situația prezentă pe cercul eternității, și privind în urmă în trecutul nesfârșit, noi nu putem descoperi decât o singură inevitabilitate ineluctabilă în chestiunile universului, iar aceasta este Trinitatea Paradisului. Socotesc că Trinitatea era inevitabilă. După cum văd eu trecutul, prezentul și viitorul timpului, consider că nimic altceva din tot universul universurilor nu a fost inevitabil. Prezentul univers principal, văzut în retrospectivă sau în perspectivă, este de neînchipuit fără Trinitate. Ținând seama de Trinitatea Paradisului, putem admite alternative sau chiar și multiple moduri de a face toate lucrurile, însă, fără Trinitatea Tatălui, a Fiului și a Spiritului, noi suntem incapabili să concepem cum ar fi putut reuși Infinitul o personalizare triplă și coordonată în fața unității absolute a Deității. Nici un alt concept al creației nu se ridică la înălțimea statutului Trinității, în care desăvârșirea absolutității inerente unității Deității este îmbinată cu plenitudinea eliberării voluntare inerente triplei personalizări a Deității.

1. Prima Sursă-Centru care se distribuie pe sine

10:1.1 (108.4) S-ar părea că Tatăl a inițiat în veșnicia trecutului o politică de profundă distribuire de sine. În natura generoasă, iubitoare

și prietenoasă a Tatălui Universal există ceva care îl determină să nu își rezerve pentru sine însuși decât exercițiul puterilor și al autorității pe care le socotește aparent imposibil de delegat sau de conferit.

10:1.2 (108.5) Tatăl Universal s-a despuat constant de fiecare parte a sa pe care se putea conferi oricărui alt Creator sau oricărei alte creaturi. El a delegat Fiilor săi divini și inteligențelor lor asociate toate puterile și întreaga autoritate care puteau fi delegate. El a transferat efectiv Fiilor săi Suverani, în universurile lor respective, toate prerogativele autorității administrative care erau transferabile. În treburile unui univers local, el a făcut pe fiecare Fiu Creator Suveran tot de perfect, de competent și de plin de autoritate pe cât este Fiul Etern în universul central și originar. Cu demnitatea și sanctitatea pe care le comportă posedarea unei personalități, el a împărțit, a dăruit efectiv tot ce avea el însuși, toate atributele sale, toate lucrurile de care se putea dispensa, în orice fel, în toate locurile, în favoarea tuturor persoanelor, și aceasta în toate universurile, în afară de cel al lăcașului său central.

10:1.3 (109.1) Personalitatea divină nu este egocentrată. Distribuirea de sine și împărtășirea personalității caracterizează individualitatea liberului arbitru divin. Creaturile aspiră la asocierea cu alte creaturi personale; Creatorii sunt incitați să împărtășească divinitatea cu copiii universului lor; personalitatea Infinitului este revelată în calitate de Tată Universal împărtășind realitatea ființei și egalitatea sinelui cu două personalități coordonate, Fiul Etern și Autorul Comun.

10:1.4 (109.2) Pentru a dobândi o oarecare cunoaștere a personalității Tatălui și a atributelor sale divine, noi depindem întotdeauna de

revelațiile Fiului Etern. În realitate, atunci când s-a îndeplinit actul comun de creație, când a Treia Persoană a Trinității s-a ivit în existență ca personalitate și a dus la îndeplinire conceptele conjugate ale părinților ei divini, Tatăl a încetat să existe în calitate de personalitate lipsită de atribute. Odată cu venirea în existență a Autorului Comun și cu materializarea nucleului central al creației, au avut loc anumite schimbări pe vecie. Dumnezeu s-a dăruit ca personalitate absolută Fiului său Etern. Acesta este modul în care Tatăl a oferit „personalitatea infinității” unicului său Fiu născut, astfel încât amândoi conferă „personalitatea asociată” a uniunii lor eterne Spiritului Infinit.

10:1.5 (109.3) Din aceste motive, și pentru alte motive care depășesc capacitatea conceptuală a minții finite, creaturilor umane le este extrem de dificil să înțeleagă infinitatea personalității paterne a lui Dumnezeu altfel decât sub aspectul în care ea este universal revelată în Fiul Etern, iar odată cu Fiul ea este universal activă în Spiritul Infinit.

10:1.6 (109.4) Din moment ce Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vizitează lumile evolutive, și uneori chiar și locuiesc sub înfățișarea trupească muritoare și din moment ce aceste revărsări le dau muritorilor posibilitatea să cunoască efectiv ceva din natura și din caracterul personalității divine, creaturile sferelor planetare trebuie deci să-și îndrepte atenția spre revărsările acestor Fii ai Paradisului pentru a obține informații sigure și demne de încredere despre Tată, despre Fiu și despre Spirit.

2. Personalizarea deității

10:2.1 (109.5) Prin tehnica trinitizării, Tatăl se despoaie de personalitatea spirituală lipsită de calificative care este Fiul însă, făcând acest lucru, el se constituie drept Tată al acestui Fiu, și astfel intră în posesia capacității nelimitate de a deveni Tatăl divin al tuturor creaturilor volitive inteligente create ulterior, sau exteriorizate, sau aparținând altor tipuri personalizate. Ca *personalitate absolută și necalificată*, Tatăl nu poate acționa decât prin Fiu și cu el; însă, ca *Tată personal*, el continuă să confere personalitatea sub multitudinea diversă a diferitelor nivele de creaturi volitive inteligente, și el menține pentru totdeauna relații personale de asociere plină de iubire cu această vastă familie de copii ai universului.

10:2.2 (109.6) După ce Tatăl a dăruit personalității Fiului propria-i sa plenitudine, și când acest act de dăruire de sine este desăvârșit și perfect, partenerii eterni fac apel la natură și la puterea infinită care există astfel în uniunea Tată-Fiu și răspândesc astfel împreună aceste calități și atribute care constituie tot o altă ființă ca ei înșiși; iar această personalitate asociată, Spiritul Infinit, completează personalizarea existențială a Deității.

10:2.3 (110.1) Fiul este indispensabil paternității lui Dumnezeu. Spiritul este indispensabil fraternității celei de-a Doua și celei de-a Treia Persoane. Sunt necesare minim trei persoane pentru a forma un grup social, însă acesta este cea mai palidă din toată mulțimea de rațiuni de a crede în inevitabilitatea Autorului Comun.

10:2.4 (110.2) Prima Sursă-Centru este infinita *personalitate-tată*, personalitatea-sursă nelimitată. Fiul Etern este *absolutul-personalitate*

lipsit de orice calitate, această ființă divină care reprezintă, peste timp și peste eternitate, revelația perfectă a naturii personale a lui Dumnezeu. Spiritul Infinit este *personalitatea comună*, unica consecință personală a veșnicei uniunii Tată-Fiu.

10:2.5 (110.3) Personalitatea Primei Surse-Centru este personalitatea infinității minus personalitatea absolută a Fiului Etern. Personalitatea celei de-a Treia Surse-Centru este supraconsecința uniunii dintre personalitatea-Tată eliberată și personalitatea-Fiu absolută.

10:2.6 (110.4) Tatăl Etern, Fiul Universal și Spiritul Infinit sunt persoane unice. Nici una nu este o copie; fiecare este originală; toate trei sunt unite.

10:2.7 (110.5) Singur Fiul Etern încearcă plenitudinea divinei relații de personalitate, conștiința filiației lui cu Tatăl și a paternității față de Spirit, precum și a egalității lui divine cu Tatăl-predecesor și Spiritul-asociat. Tatăl cunoaște experiența de a avea un Fiu care este egalul său, însă el nu cunoaște antecedente ancestrale. Fiul Etern are experiența filiației, recunoaște ascendența personalității, și totodată Fiul este conștient de a fi co-părinte pentru Spiritul Infinit. Spiritul Infinit este conștient de dubla ascendența a personalității, însă nu este părinte pentru o personalitate a unei Deități coordonate. Odată cu Spiritul, ciclul existențial al personalizării Deității este încheiat. Personalitățile primare provenite din a Treia Sursă-Centru sunt existențiale; ele sunt în număr de șapte.

10:2.8 (110.6) De origine eu sunt din Trinitatea Paradisului. Cunosced Trinitatea ca Deitate unificată. Mai știu și că Tatăl, Fiul și Spiritul există și acționează după cele trei capacități ale lor personale definite. Cunosced fără îndoială nu numai că ei acționează în mod personal și

colectiv, ci și că ei își coordonează înfăptuirile în variate grupări, astfel încât, în cele din urmă, acționează sub șapte capacități diferite, singure sau mai multe la un loc. Și, cum aceste șapte asocieri epuizează posibilitățile pentru această combinaire a divinității, este inevitabil ca realitățile universului să apară în șapte variante de valori, de semnificații și de personalități.

3. Cele trei persoane ale deității

10:3.1 (110.7) Cu toate că nu există decât o singură Deitate, există trei personalizări pozitive și divine ale Deității. În ceea ce privește Ajustorii divini cu care a fost înzestrat omul, Tatăl a spus: „Să facem omul după chipul nostru”. Această referință la acțiuni și la faptele Deității plurale apare de în repetate rânduri prin scrierile de pe Urantia, demonstrând clar că se recunoaște existența și activitatea celor trei Surse-Centru.

10:3.2 (110.8) Suntem învățați că Tatăl și Fiul întrețin ambii aceleași relații de egalitate cu Tatăl în asocierea Trinității. Fără îndoială că ei fac asta în eternitate și ca Deități, însă, în timp și ca personalități, ei dezvăluie cu siguranță relații de natură foarte variată. Privind din Paradis afară la universuri, aceste relații par într-adevăr foarte asemănătoare însă, atunci când sunt văzute din domeniile spațiului, ele apar ca fiind întru totul diferite.

10:3.3 (111.1) Fiii divini sunt într-adevăr „Cuvântul lui Dumnezeu,” însă copiii Spiritului sunt cu adevărat „Faptele lui Dumnezeu”. Dumnezeu vorbește prin Fiu și, împreună cu Fiul, el acționează prin

Spiritul Infinit, în timp ce, în toate activitățile universului, Fiul și Spiritul sunt minunat de fraterni și lucrează ca doi frați egali, cu admirație și iubire pentru un tată comun onorat și respectat dumnezeiește.

10:3.4 (111.2) Tatăl, Fiul și Spiritul sunt cu siguranță egali în natură și coordonați în existență, însă există diferențe inconfundabile în înfăptuirile lor universale și, când acționează singură, o persoană a Deității este aparent limitată în absolutitatea sa.

10:3.5 (111.3) Înainte de a se fi despuiat de bună voie de personalitatea, de puterile și de atributele care constituie Fiul și Spiritul, Tatăl Universal spera să fi fost (din punct de vedere filosofic) o Deitate incalificabilă, absolută și infinită. Însă această teoretică Primă-Sursă Centru fără Fiu nu ar fi putut în nici un sens al cuvântului să fi fost considerată ca *Tată Universal*; paternitatea nu este reală fără filiație. Mai mult, pentru ca Tatăl să fi fost absolut în sensul total, trebuie ca el, într-un moment îndepărtat în veșnicie, să fii existat singur. Însă nu a existat niciodată o asemenea existență solitară; Fiul și Spiritul sunt amândoi co-eterni cu Tatăl. Prima Sursă-Centru a fost dintotdeauna, și va fi de-a pururea Tatăl Etern al Fiului Originar și, împreună cu Fiul, Străbunul Etern al Spiritului Infinit.

10:3.6 (111.4) Noi observăm că Tatăl s-a despuiat de toate manifestările directe de absolutitate, în afară de paternitatea absolută și de voința absolută. Noi nu știm dacă voința este un atribut inalienabil al Tatălui: putem doar să remarcăm că, de voința sa, el *nu* s-a despuiat. O asemenea infinitate de voință trebuie să fi fost veșnic inerentă Primei Surse-Centru.

10:3.7 (111.5) Conferind absolutitatea de personalitate Fiului Etern, Tatăl Universal se desface din lanțurile absolutismului de personalitate însă, făcând astfel, el face un pas care duce pentru totdeauna la imposibilitatea sa de a acționa singur ca absolut-personalitate. Și, odată cu personalizarea finală a Deității coexistente - Autorul Asociat - apare interdependența trinitară critică a celor trei personalități divine în ce privește funcționarea totală a Deității în absolut.

10:3.8 (111.6) Dumnezeu este Absolutul-Tată al tuturor personalităților din universul universurilor. În mod personal, Tatăl este absolut în libertatea sa de a acționa, însă, în universurile timpului și spațiului, cele făcute, cele în plină facere și cele necreate încă, Tatăl nu este în mod vădit absolut ca Deitate totală altfel decât în Trinitatea Paradisului.

10:3.9 (111.7) Prima Sursă-Centru operează în afara Havonei, în universurile fenomenale, după cum urmează:

10:3.10 (111.8) 1. În calitate de creator, prin Fiii Creatori, nepoții ei.

10:3.11 (111.9) 2. În calitate de controlor, prin centrul de gravitație al Paradisului.

10:3.12 (111.10) 3. Ca spirit, prin Fiul Etern.

10:3.13 (111.11) 4. Ca minte, prin Creatorul Asociat.

10:3.14 (111.12) 5. Ca Tată, ea menține un contact părintesc cu toate creaturile prin circuitul personalității sale.

10:3.15 (111.13) 6. Ca persoană, ea acționează *direct* în toată creația prin fragmentele sale exclusive - în oameni prin Ajustorii Gândirii

10:3.16 (111.14) 7. Ca Deitate totală, ea acționează numai în Trinitatea Paradisului.

10:3.17 (112.1) Toate aceste renunțări și delegări de jurisdicție din partea Tatălui Universal sunt pe deplin voluntare și auto-impuse. Atotputernicul Tată își asumă cu un anume scop aceste limitări de autoritatea în univers.

10:3.18 (112.2) Fiul Etern pare să acționeze în unitate cu Tatăl în toate aspectele spirituale, mai puțin în manifestările fragmentelor de Dumnezeu și în alte activități prepersonale. Dar el nu este nici prea tare identificat cu activitățile intelectuale ale creaturilor materiale, nici cu activitățile energiei din universurile materiale. În calitate de absolut, Tatăl operează ca o persoană și numai în domeniul universului spiritual.

10:3.19 (112.3) Spiritul Infinit este uimitor de universal și este incredibil de priceput în toate operațiunile sale. El lucrează în sferele minții, ale materiei și ale spiritului. Autorul Comun reprezintă asocierea Tată-Fiu, însă el acționează și prin sine însuși. El nu este direct interesat nici de gravitația fizică, nici de gravitația spirituală, nici de circuitul personalității, însă participă, mai mult sau mai puțin, la toate celelalte activități din univers. Deși aparent Spiritul Infinit este dependent de trei mijloace de control ale gravitație existențiale și absolute, el pare să exercite trei moduri de supracontrol. Această triplă înzestrare este folosită în multe feluri pentru a transcende și după cât se pare pentru a neutraliza manifestările forțelor și energiilor primare, mergând până la limitele superultime ale absolutității. În anumite situații, aceste supracontroale transcend în mod absolut chiar și manifestările primordiale ale realității cosmice.

4. Unitatea trinitară a deităţii

10:4.1 (112.4) Dintre toate asocierile absolute, Trinitatea Paradisului (prima trinitate) este unică ca asociere exclusivă de Deitate personală. În raport cu Dumnezeu şi cu cei care îl pot cunoaşte, Dumnezeu acţionează numai ca un Dumnezeu; însă, ca Deitate absolută, el nu acţionează decât în Trinitatea Paradisului şi în raport cu totalitatea universului.

10:4.2 (112.5) Deitatea Eternă este perfect unificată; cu toate acestea, există trei persoane ale Deităţii perfect individualizate. Trinitatea Paradisului face posibilă exprimarea simultană a întregii diversităţi a trăsăturilor de caracter şi a puterilor infinite ale Primei Surse-Centru şi ale eternilor săi coordonaţi şi totodată a întregii unităţi divine a funcţiunilor universale a Deităţii indivizibile.

10:4.3 (112.6) Trinitatea este o asociere de persoane infinite funcţionând în mod impersonal, însă fără a contraveni personalităţii. Ilustrarea noastră este simplă, grosolană: un tată, un fiu şi un nepot ar putea forma o entitate corporativă care ar fi nepersonală, şi cu toate acestea supusă voinţelor lor personale.

10:4.4 (112.7) Trinitatea Paradisului este *reală*. Ea există ca uniune de Deitate a Tatălui, a Fiului şi a Spiritului; şi totuşi, Tatăl, Fiul sau Spiritul, sau numai câte doi dintre ei, pot acţiona în raport cu această aceeaşi Trinitate a Paradisului. Tatăl, Fiul şi Spiritul pot să colaboreze într-un mod ne-trinitar, dar nu ca trei Deităţi. Ca persoane, ei pot colabora după cum le este voia, însă aceasta nu este Trinitatea.

10:4.5 (112.8) Amintiți-vă neconținut că ceea ce face Spiritul Infinit este funcțiunea Autorului Comun. Atât Tatăl, cât și Fiul funcționează în el, prin el și ca el. Însă n-ar avea rost să încercăm a elucida misterul Trinității: trei ca unul și în unul, și apoi unul ca doi și acționând pentru doi.

10:4.6 (112.9) Trinitatea este atât de legată de toate treburile din universului încât trebuie să se țină seama de ea în încercările noastre de a explica totalitatea oricărui eveniment cosmic izolat sau a oricărei relații de personalitate. Trinitatea funcționează pe toate nivelele cosmosului, pe când omul muritor este limitat la nivelul finit; de aceea omul trebuie să se mulțumească cu un concept finit al Trinității ca Trinitate.

10:4.7 (113.1) Ca muritori întrupați, voi trebuie să priviți Trinitatea în acord cu iluminarea voastră individuală și în armonie cu reacțiile minții voastre și ale sufletului vostru. Nu puteți să știți decât foarte puține lucruri despre absolutitatea Trinității, însă, pe parcursul ascensiunii voastre către Paradis, veți încerca de nenumărate ori mirarea în fața revelațiilor succesive și a descoperirilor neașteptate ale supremației și ale ultimității Trinității, dacă nu a absolutității.

5. Funcțiuni ale Trinității

10:5.1 (113.2) Deitățile personale au însușiri, însă nu prea ar avea relevanță să se vorbească despre Trinitate ca având însușiri. Mai potrivit ar fi să considerăm această asociere de ființe divine ca având *funcțiuni*, cum ar fi administrarea justiției, atitudinile de totalitate,

acțiunea coordonată și supracontrolul cosmic. Aceste funcțiuni sunt active în mod suprem, ultime și (în limitele Deității) absolute în măsura în care se referă la toate relațiile vii ale valorii personalității.

10:5.2 (113.3) Funcțiunile Trinității Paradisului nu sunt pur și simplu suma aparentei înzestrării cu divinitate din partea Tatălui plus acele însușiri specializate unice din existența personală a Fiului și a Spiritului. Rezultatul asocierii trinitare a celor trei Deități ale Paradisului antrenează evoluția, exteriorizarea și deitizarea de noi puteri, semnificații, valori și capacități de revelație, de acțiune și de administrare universale. Asocierile vii, familiile umane, grupurile sociale sau Trinitatea Paradisului nu sporesc prin simple adunări aritmetice. Potențialul grupului depășește întotdeauna cu mult simpla sumă a însușirilor indivizilor care îl compun.

10:5.3 (113.4) Trinitatea menține o atitudine unică în calitatea ei de Trinitate față de universul întreg al trecutului, al prezentului și al viitorului. Iar funcțiunile Trinității pot fi examinate cel mai bine în atitudinea Trinității față de univers. Aceste atitudini sunt simultane și pot fi multiple față de orice situație sau eveniment izolate.

10:5.4 (113.5) 1. *Atitudinea față de finit.* Maxima auto-limitare a Trinității este atitudinea ei față de finit. Trinitatea nu este o persoană, după cum nici Ființa Supremă nu este personalizează exclusivă a Trinității, însă Supremul este cea mai mare apropiere de o focalizare a personalității-putere a acestei Trinități și pe care o pot înțelege creaturile finite. De aceea se vorbește, câteodată, de Trinitatea aflată în raport cu finitul ca de Trinitatea Supremației.

10:5.5 (113.6) 2. *Atitudinea față de Absonit.* Trinitatea Paradisului ia în considerare acele nivele ale existenței care sunt mai mult decât

finite însă mai puțin decât absolute, iar această relație este uneori denumită Trinitatea Ultimității. Nici Ultimul, nici Supremul nu reprezintă total Trinitatea Paradisului, însă, într-un sens restrictiv și pentru nivelele lor respective, fiecare pare să reprezinte Trinitatea aflată în cursul erelor ei prepersonale în care se dezvoltă puterea experiențială.

10:5.6 (113.7) 3. *Atitudinea Absolută* a Trinității Paradisului se raportează la existențe absolute și culminează în acțiunea Deității totale.

10:5.7 (113.8) Trinitatea Infinită implică acțiunea coordonată a tuturor relațiilor de trinitate ale Primei Surse-Centru - nedeificate precum și deificate - și, de aceea, le este foarte greu personalităților să o priceapă. În contemplarea Trinității ca infinit, nu neglijați cele șapte triunități; prin aceasta se pot evita anumite dificultăți de înțelegere și se pot rezolva parțial anumite paradoxuri.

10:5.8 (114.1) Totuși, eu nu dispun de un limbaj care să îmi permită să transmit minții umane limitate întregul adevărul și semnificația eternă a Trinității Paradisului, nici natura interasocierii perpetue a acestor trei ființe de o infinitate perfectă.

6. Fiii staționari ai trinității

10:6.1 (114.2) Orice lege își are originea în Prima Sursă-Centru; *ea este legea*. Administrarea legii spirituale este inerentă celei de-a Doua Surse-Centru. Revelarea legii, promulgarea și interpretarea statutelor divine, este funcțiunea celei de-a Treia Surse-Centru. Aplicarea legii,

justiția, ține de domeniul Trinității Paradisului și ea este îndeplinită de anumiți Fii ai Trinității.

10:6.2 (114.3) Justiția este inerentă suveranității universale a Trinității Paradisului, însă bunătatea, îndurarea și adevărul formează slujba universală a personalităților divine a căror uniune în Deitate constituie Trinitatea. Justiția nu este atitudinea Tatălui, a Fiului sau a Spiritului. Dreptatea este atitudinea trinitară a acestor personalități de iubire, de îndurare și de slujire. Nici una dintre Deitățile Paradisului nu asigură de una singură administrarea dreptății. Dreptatea nu este niciodată o atitudine personală, ea este întotdeauna o funcțiune plurală.

10:6.3 (114.4) *Mărturia*, întemeiată pe echitate (dreptate în armonie cu îndurare) este furnizată de personalitățile celei de-a Treia Surse-Centru, reprezentantele comune ale Tatălui și ale Fiul pe toate domeniile și pentru mintea creaturilor inteligente din toată creația.

10:6.4 (114.5) *Judecata*, aplicarea finală a dreptății în conformitate cu mărturiilor depuse de personalitățile Spiritului Infinit, este lucrarea Fiilor Staționari ai Trinității; aceste ființe participă la natura trinitară a uniunii Tatălui, Fiului și Spiritului.

10:6.5 (114.6) Acest grup de Fii Staționari ai Trinității cuprinde următoarele personalități:

10:6.6 (114.7) 1. Secretele Trinitizate ale Supremației.

10:6.7 (114.8) 2. Eternii Zilelor.

10:6.8 (114.9) 3. Îmbătrânirii Zilelor.

10:6.9 (114.10) 4. Perfecțiunile Zilelor.

- 10:6.10 (114.11) 5. Recenții Zilelor.
10:6.11 (114.12) 6. Uniunile Zilelor.
10:6.12 (114.13) 7. Fidelii Zilelor.
10:6.13 (114.14) 8. Desăvârșitorii de Înțelepciune.
10:6.14 (114.15) 9. Consilierii Divini.
10:6.15 (114.16) 10. Cenzorii Universali.

10:6.16 (114.17) Se nimerește ca eu să aparțin celui de-al zecelea ordin din grupul acesta, Cenzorii universali; noi suntem copiii celor trei Deități ale Paradisului funcționând ca Trinitate. Aceste ordine nu reprezintă atitudinea Trinității într-un sens universal; ele nu reprezintă această atitudine colectivă a Deității decât în domeniile judecării executive - justiția. Ele au fost anume desemnate de Trinitate exact pentru munca care li s-a încredințat, și reprezintă Trinitatea doar în funcțiunile pentru care ele au fost personalizate.

10:6.17 (115.1) Cei Îmbătrâniți de Zile și asociații lor de origine trinitară împart judecata dreaptă de supremă echitate celor șapte suprauniversuri. În universul central, aceste funcțiuni nu există decât teoretic; echitatea se evidențiază în perfecțiune, iar perfecțiunea Havonei exclude orice posibilitate de disarmonie.

10:6.18 (115.2) Justiția este ideea colectivă asupra dreptății; îndurarea este expresia personală a acesteia. Îndurarea este atitudinea de iubire. Acțiunea legii se caracterizează prin precizie; judecata divină este sufletul echității, mereu conformându-se justiției Trinității, mereu îndeplinind iubirea divină Tatălui. Când sunt pe deplin percepute și complet înțelese, echitatea Trinității și iubirea plină de îndurare a Tatălui Universal coincid. Însă oamenilor le lipsește această înțelegere deplină a justiției divine. Astfel, în Trinitate, așa este ea

văzută de oameni, personalitățile Tatălui, Fiului și Spiritului se ajustează pentru a coordona slujirea iubiri și a legii în universurile experiențiale ale timpului.

7. Supracontrolul supremației

10:7.1 (115.3) Prima, a Doua și a Treia Persoană a Deității sunt egale între ele și toate trei sunt una. „Domnul Dumnezeu nostru este un Dumnezeu unic. Există o perfecțiune a scopului și o unitate de execuție în Trinitatea divină a Deităților eterne. Tatăl, Fiul și Autorul comun sunt cu adevărat și dumnezeiește unul singur. A fost scris, într-adevăr: „Eu sunt primul și tot eu sunt ultimul, și în afară de mine nu mai este nici un alt Dumnezeu.”

10:7.2 (115.4) După felul cum le apar lucrurile muritorilor pe nivelul finit, Trinitatea Paradisului, ca Ființă Supremă, este preocupată numai de totalitate - planetă totală, univers total, supraunivers total, mare univers total. Această atitudine de totalitate există pentru că Trinitatea este totalitatea Deității precum și din multe alte motive.

10:7.3 (115.5) Ființa Supremă este ceva mai puțin și mai altfel decât Trinitatea ce funcționează în universurile finite; însă, în anumite limite și pe parcursul prezentei ere de incompletă putere-personalizare, această Deitate evolutivă chiar pare să reflecte atitudinea Trinității de Supremație. Tatăl, Fiul și Spiritul nu lucrează personal cu Ființa Supremă, însă, pe parcursul prezentei vârste a universului, ei colaborează cu ea în calitate de Trinitate. Noi înțelegem că ei întrețin o relație asemănătoare și cu Ultimul. Noi

facem adesea presupuneri cu privire la ceea ce au să fie relațiile personale între Deitățile Paradisului și Dumnezeuul Suprem când acesta din urmă își va fi încheiat evoluția, dar în realitate nu știm.

10:7.4 (115.6) Noi nu socotim că supracontrolul Supremației poate să fie în întregime previzibil. Mai mult, această imprevizibilitate pare caracterizată de o anumită nedesăvârșire în dezvoltare, care este fără îndoială o marcă distinctivă a neplenitudinii Supremului și de incompletitudine a reacției finite față de Trinitatea Paradisului.

10:7.5 (115.7) Minteă umană se poate gândi pe dată la o mie și una de lucruri - evenimente fizice catastrofale, accidente îngrozitoare, dezastre oribile, boli dureroase și flageluri mondiale - și să se întrebe dacă astfel de calamități sunt legate de manevrele necunoscute ale acestei funcționări probabile ale Ființei Supreme. Sincer vorbind, noi nu știm asta; noi nu suntem cu adevărat siguri. Însă, cu scurgerea timpului, noi observăm că aceste situații dificile și mai mult sau mai puțin misterioase se rezolvă *întotdeauna* pentru bunăstarea și progresul universului. Se poate ca împrejurările existenței și vicisitudinile inexplicabile ale trăirii să fie toate întreșute într-un model semnificativ de înaltă valoare prin funcțiunea Supremului și prin supracontrolul Trinității.

10:7.6 (116.1) În calitate de fiu al lui Dumnezeu, voi puteți distinge atitudinea personală de iubire a Dumnezeuului Tată în toate acțiunile sale. Însă voi nu veți înțelege întotdeauna câte acte universale ale Trinității Paradisului contribuie la binele muritorilor individuali de pe lumile evolutive ale spațiului. Pe parcursul progresului eternității, acțiunile Trinității se vor revela ca pe deplin pline de înțeles și de

considerație, însă ele nu le vor apărea întotdeauna ca atare creaturilor timpului.

8. Trinitatea dincolo de finit

10:8.1 (116.2) Multe adevăruri și fapte referitoare la Trinitatea Paradisului pot să fie înțelese, fie și parțial, numai recunoscând o funcțiune care transcende finitul.

10:8.2 (116.3) Ar fi inoportun să discutăm funcțiunile Trinității Ultimității, însă putem dezvălui faptul că Dumnezeu Ultimul este manifestarea Trinității așa cum o înțeleg Transcendentalii. Noi avem tendința să credem că unificarea maestrului univers este actul de exteriorizare al Ultimului și că el reflectă probabil anumite faze, însă nu pe toate, ale supracontrolului absonit al Trinității Paradisului. Ultimul este o manifestare calificată a Trinității în relație cu absonitul, însă doar în sensul că Supremul reprezintă astfel parțial Trinitatea în raport cu finitul.

10:8.3 (116.4) Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt într-un anumit sens personalitățile constituante ale Deității totale. Uniunea lor în Trinitatea Paradisului și funcțiunea absolută a Trinității este echivalentă cu funcțiunea Deității totale. Și această împlinire a Deității transcende atât finitul cât și absonitul.

10:8.4 (116.5) În timp ce, câte una, nici una dintre persoanele Deității Paradisului nu umple întregul potențial al Deității, colectiv ele o fac toate trei. Trei persoane infinite par a constitui numărul

minim de ființe necesare pentru a activa potențialul prepersonal și existențial al Deității totale - Absolutul Deității .

10:8.5 (116.6) Noi îi cunoaștem pe Tatăl Universal, pe Fiul Etern și pe Spiritul Infinit ca persoane, însă eu nu cunosc personal Absolutul Deității. Îl iubesc și venerez pe Dumnezeu Tatăl; respect și onorez Absolutul Deității.

10:8.6 (116.7) Am petrecut odată într-un univers în care un anumit grup de ființe propovăduiau că, în eternitate, finalitarii vor deveni în cele din urmă copii ai Absolutului Deității. Însă refuz să accept această soluție a misterului în care este învăluit viitorul finalitarilor.

10:8.7 (116.8) Corpul Finalității cuprinde, printre alții, pe muritorii timpului și spațiului care au atins perfecțiunea în tot ceea ce ține de voia lui Dumnezeu. În calitate de creaturi și în limitele capacității creaturilor, ei îl cunosc pe deplin și cu adevărat pe Dumnezeu. Găsindu-l astfel pe Dumnezeu ca Tată al tuturor creaturilor, trebuie ca la un moment dat acești finalitari să înceapă a-l căuta pe Tatăl suprainfinit. Însă această căutare implică faptul că trebuie sesizată natura absonită a atributelor și a caracterului ultim al Tatălui Paradisului. Eternitatea va dezvălui dacă o asemenea împlinire este posibilă, însă noi suntem convinși că, chiar dacă acești finalitari ar sesiza acest atribut ultim al divinității, ar fi probabil incapabili să atingă nivelele supraultime ale Deității absolute.

10:8.8 (116.9) Poate că finalitarii vor atinge parțial Absolutul Deității, însă, chiar și cazul acesta, ei ar rămâne încă în veșnicia eternităților problema Absolutului Universal care va continua să intrige, să mistifice, să deconcerteze și să îi provoace pe finalitari în ascensiunea și în progresul lor. În realitate, noi percepem că

insondabilitatea relațiilor cosmice ale Absolutului Universal va tinde să ia proporții pe măsură ce universurile materiale și administrarea lor spirituală vor continua să se extindă.

10:8.9 (117.1) Numai infinitatea îl poate dezvălui pe Tatăl Infinit.

10:8.10 (117.2) [Garantat de un Cenzor Universal acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile aflați pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 10](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 12](#) >>

Capitolul 11

Insula eternă a paradisului

11:0.1 (118.1) PARADISUL este centrul etern al universului universurilor și totodată sălașul Tatălui Universal, al Fiul Etern și al Spiritul Infinit, precum și al coordonaților și asociațiilor lor divini. Această Insulă centrală este cel mai mare corp organizat de realitate cosmică din întregul univers principal. Paradisul este atât o sferă materială, cât și un lăcaș spiritual. Întreaga creație inteligentă a Tatălui Universal își are domiciliu în așezări materiale; de aceea trebuie ca și centrul lor de control absolut să fie material și fizic deopotrivă. Și mai trebuie să repetăm că lucrurile de spirit și ființele spirituale sunt *reale*.

11:0.2 (118.2) Frumusețea materială a Paradisului constă în splendoarea perfecțiunii sale fizice; măreția Insulei lui Dumnezeu se

vădește în minunatele împliniri intelectuale și dezvoltări mintale ale locuitorilor ei; gloria Insulei centrale se vede în infinita înzestrare a personalității spirituale divine - lumina vieții. Însă profunzimile frumuseții spirituale și minunile acestui splendid ansamblu sunt cu totul dincolo de înțelegerea minții finite a creaturilor materiale. Slava și splendoarea spirituală a locașului divin sunt inaccesibile înțelegerii muritorilor. Iar Paradisul există de o veșnicie; nu există nici consemnări, nici tradiții referitoare la originea acestei Insule nucleare de Lumină și de Viață .

1. Reședința divină

11:1.1 (118.3) Paradisul servește multor scopuri în administrarea domeniilor universale însă, pentru ființele create, el există în principal ca loc de ședere al Deității. Prezența personală a Tatălui Universal se află chiar la centrul suprafeței superioare a acestui așezământ aproape circular, însă nu sferic, al Deităților. Această prezență în Paradis a Tatălui Universal este înconjurată imediat de prezența personală a Fiului Etern, iar amândoi sunt înveșmântați în slava de nedescris a Spiritului Infinit.

11:1.2 (118.4) Dumnezeu locuiește, a locuit și va locui veșnic în acest același locaș central și etern. Acolo l-am găsit întotdeauna și splendid îl vom găsi tot acolo. Tatăl Universal este focalizat în mod cosmic și personalizat în mod spiritual și locuitor geografic în acest centru al universului universurilor.

11:1.3 (118.5) Noi cunoaștem cu toții calea directă de urmat pentru a-l găsi pe Tatăl Universal. Voi nu sunteți în stare să înțelegeți mare lucru despre domiciliul divin din cauza îndepărtării lui de voi și a imensității spațiului dintre voi; însa aceia care pot pricepe semnificația acestor distanțe enorme cunosc cu la fel de multă siguranță și la fel de literal așezarea și domiciliul lui Dumnezeu așa cum cunoașteți așezarea orașelor New York, Londra, Roma sau Singapore, orașe clar situate geografic pe Urantia. Dacă ați fi un navigator inteligent, având pe mână un vapor, cu o hartă marinărească și cu un compas, ați putea cu ușurință să găsiți aceste orașe. Tot astfel, dacă ați avea timpul și mijloacele de trecere, dacă ați fi pregătiți din punct de vedere spiritual, și dacă ați avea călăuzirea necesară, voi ați putea fi conduși prin universuri și universuri, călătorind mereu către interior prin tărâmurile stelare, din circuit în circuit, până când vă veți pomeni, în cele din urmă în fața strălucirii centrale a slavei spirituale a Tatălui Universal. Dacă sunteți înzestrați cu tot ceea ce este necesar pentru călătorie, este tot atât de posibil să găsiți prezența personală a Tatălui în centrul tuturor lucrurilor, pe cât este și faptul de a găsi orașele îndepărtate de pe propria voastră planetă. Faptul că voi nu ați vizitat aceste locuri nu contrazice deloc realitatea sau existența lor efectivă. Faptul că atât de puține creaturi ale universului l-au găsit pe Dumnezeu din Paradis nu contrazice nici realitatea existenței sale, nici prezența efectivă a persoanei sale spirituale la centrul tuturor lucrurilor.

11:1.4 (119.1) Tatăl este veșnic de găsit în acest așezământ central. Dacă s-ar mișca de acolo, acest lucru ar provoca o catastrofă universală, căci în acest centru rezidențial converg liniile de gravitație

încă de la începuturile creației. Noi fie că mergem înapoi pe circuitul personalității, prin universuri, fie că urmărim personalitățile călătorind în interior către Tată; ori trasăm din nou liniile de gravitație materială până în Paradisul inferior, ori urmăm marea ciclice ale forței cosmice și retrasăm liniile de gravitație spirituală până la Fiul Etern; noi ori urmăm procesiunea centripetă a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu și retrasăm circuitele mentale, ori ne luăm după miliardele și miliardele de ființe celeste ce izvorăsc din Spiritul Infinit - prin oricare dintre aceste practici sau prin toate laolaltă noi suntem conduși de-a dreptul înapoi în preajma Tatălui, în locașul său central. Aici este Dumnezeu, personal, literalmente și efectiv prezent. Și, din ființa sa infinită se revarsă apele vieții, ale energiei și ale personalității în toate universurile.

2. Natura insulei eterne

11:2.1 (119.2) Din moment ce începeți să sesizați imensitatea universului material perceptibil chiar și din așezarea voastră astronomică, poziția voastră spațială în sistemele stelare, ar trebui atunci să vă devină evident faptul că un univers material așa de imens trebuie să aibă o capitală pe măsura sa și demnă de el, un sediu central de aceeași măsură cu noblețea și infinitudinea Conducătorului universal al acestei vaste și colosale creații de tărâmurii materiale și de ființe vii.

11:2.2 (119.3) Ca formă Paradisul se deosebește de corpurile locuite ale spațiului: el nu este sferic, el este de formă eliptică, axa sa nord-

sud fiind cu o șesime mai mare decât axa sa est-vest. Insula Centrală este esențialmente plată, iar distanța dintre suprafața superioară și suprafața inferioară este a zecea parte a diametrului est-vest.

11:2.3 (119.4) Aceste diferențe în dimensiuni, văzute în legătură cu statutul ei staționar și cu o mai puternică presiune de radiație de energie-forță în extremitatea nord a Insulei, fac posibilă stabilirea de direcții absolute în universul principal.

11:2.4 (119.5) Insula centrală este divizată geografic în trei domenii de activitate:

11:2.5 (119.6) 1. Paradisul de Sus.

11:2.6 (119.7) 2. Paradisul Periferic.

11:2.7 (119.8) 3. Paradisul de sus

11:2.8 (119.9) Noi vorbim despre acea parte superioară care este ocupată de activitățile de personalitate ca fiind partea de sus, iar despre cea opusă ca fiind partea de jos. Periferia Paradisului servește unor activități care nu sunt nici strict personale, nici nepersonale. Trinitatea pare să domine planul personal sau de sus, iar Absolutul Necalificat planul de jos sau impersonal. Cu greu ne putem închipui Absolutul Necalificat ca pe o persoană, însă ne gândim cu adevărat la prezența spațială funcțională a acestui Absolut ca fiind focalizată asupra Paradisului de jos.

11:2.9 (120.1) Insula Eternă este compusă dintr-o singură formă de materializare - din sisteme staționare de realitate. Această substanță fizică a Paradisului este o organizare omogenă de putere a spațiului pe care nu o găsim în nici o altă parte în tot vastul univers al universurilor. Ea a primit numeroase nume în diferitele universuri și,

cu mult timp în urmă, Melchizedekii din Nebadon au denumit-o *absolutul*. Această materie sursă a Paradisului nu este nici moartă, nici vie; ea este expresia originală nespirtuală a Primei Surse-Centru; ea este *Paradisul*, iar Paradisul nu are nici o copie.

11:2.10 (120.2) Ni se pare că Prima Sursă-Centru a concentrat în Paradis întregul potențial absolut al realității cosmice ca parte a tehnicii sale de a se elibera de limitările infinității, ca un mijloc de a face posibilă creația subinfinită, chiar și pe aceea spațio-temporală. Însă nu rezultă că Paradisul este limitat în timp-spațiu doar pentru că universul universurilor dovedește aceste însușiri. Paradisul există fără timp și nu este localizat în spațiu.

11:2.11 (120.3) În mare, după câte se pare spațiul își are originea chiar sub Paradisul de Jos, iar timpul chiar deasupra Paradisului de Sus. Timpul, așa cum îl înțelegeți voi, nu este o caracteristică a existenței Paradisului, cu toate că cetățenii Insulei centrale sunt pe deplin conștienți de succesiunea netemporală a evenimentelor. Mișcarea nu este intrinsecă Paradisului; ea este voluntară. Însă conceptul de distanță, chiar și acela de distanță absolută, este foarte bogat în semnificații, de vreme ce se poate aplica unor așezări relative de pe Paradis. Paradisul este nespațial și, de aceea, suprafețele lui sunt absolute și prin aceasta folositoare, în multe feluri dincolo de conceptele minții muritorilor.

3. Paradisul de sus

11:3.1 (120.4) Pe Paradisul de Sus există trei sfere mari de activitate, *prezența Deității, Sfera Preasfântă și Zona Sfântă*. Vasta regiune imediat înconjurătoare a prezenței Deităților este ținută de o parte în calitate de Sfera Preasfântă și rezervată funcțiunilor de adorare, de trinitizare și de împlinire spirituală superioară. În această zonă, nu există nici structuri materiale, nici creații pur intelectuale; ele nu ar putea exista acolo. N-are rost să încerc să-i descriu minții umane natura divină și splendida măreție a Sferei Preasfinte a Paradisului. Acest tărâm este în întregime spiritual, iar voi sunteți aproape în întregime materiali. Pentru o ființă pur materială, o realitate pur spirituală este aparent inexistentă.

11:3.2 (120.5) Deși nu există materializări fizice în zona Celei Preasfinte, există totuși numeroase amintiri ale zilelor voastre materiale în sectoarele Ținutului Sfânt și chiar și mai multe în zonele istorice reminiscențe ale Paradisului periferic.

11:3.3 (120.6) Zona Sfântă, regiunea înconjurătoare sau rezidențială, este împărțită în șapte zone concentrice. Paradisul este uneori denumit „Casa Tatălui,” de vreme ce acesta este reședința sa eternă, iar cele șapte zone sunt adesea numite „lăcașurile paradisiace ale Tatălui.” Prima zona, cea interioară, este ocupată de Cetățenii Paradisului și cei de origine din Havona care se găsesc în sejur în Paradis. Zona următoare, a doua, este regiunea de rezidență a nativilor celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului. O parte a acestei zone secunde este subdivizată în șapte diviziuni imense, formând locașul paradisiac al ființelor spirituale și al creaturilor ascendente care provin din universurile de progres evolutiv. Fiecare din aceste sectoare este exclusiv consacrat bunăstării și avansării personalităților

unui singur supraunivers, însă resursele pe care le oferă depășesc aproape infinit nevoile celor șapte suprauniversuri actuale.

11:3.4 (121.1) Fiecare din cele șapte sectoare ale Paradisului este subdivizat în unități rezidențiale capabile să reprezinte sediul unui miliard de grupuri active de indivizi glorificați. O mie din aceste unități constituie o divizie. O sută de mii de divizii sunt egale cu o congregație. Zece milioane de congregații constituie o adunare. Un miliard de adunări formează o mare unitate. Iar această serie ascendentă continuă cu a doua mare unitate, a treia, și așa mai departe, până la a șaptea mare unitate; șapte mari unități formează unitățile maestru, iar șapte din aceste unități maestru constituie o unitate superioară, ș.a.m.d., înmulțit cu șapte, expansiunea unităților ascendente continuă cu unitățile superioare, supersuperioare, celeste și superceleste, până la unitățile supreme. Însă nici chiar acestea nu utilizează întregul spațiu disponibil. Acest număr stupefiant de desemnări rezidențiale în Paradis, un număr care depășește conceptele voastre, ocupă cu mult mai puțin de unu la sută din zona afectată Ținutului Sfânt. Există încă mult spațiu pentru cei care călătoresc către interior și chiar pentru cei care nu vor începe ascensiunea Paradisului înaintea epocilor eternului viitor.

4. Paradisul periferic

11:4.1 (121.2) Insula centrală se încheie în mod abrupt la periferia sa, însă dimensiunile sale sunt atât de enorme încât unghiul său terminal este relativ indiscernabil în interiorul unei zone circumscrise

oarecare. Suprafața periferică a Paradisului este ocupată în parte de câmpurile de aterizare și de plecare a diverselor grupuri de personalități spirituale. Cum zonele spațiului de nepătruns mărginesc în întregime periferia, toate transporturile de personalități cu destinația Paradis aterizează în aceste regiuni. Paradisul de Sus și Cel de Jos nu sunt abordabile nici pentru supernafimii transportori, nici pentru celelalte tipuri de entități care străbat spațiul.

11:4.2 (121.3) Cei Șapte Maeștri Spirite își au sediul personal de putere și autoritatea pe cele șapte sfere ale Spiritului care gravitează în jurul Paradisului, în spațiul situat între globurile strălucitoare ale Fiului și circuitul interior al lumilor Havonei, însă ei mențin un sediu cămin de forță pe periferia Paradisului. Aici, prezența celor șapte Dirijori Supremi de Putere circulă lent și marchează amplasarea celor șapte stații din care anumite energii ale Paradisului țâșnesc ca niște fulgere către cele șapte suprauniversuri.

11:4.3 (121.4) Aici, pe Paradisul periferic, se găsesc enormele arii de expunere istorice și profetice afectate Fiilor Creatori, care sunt consacrați universurilor locale ale timpului și spațiului. Există exact șapte miliarde din aceste amplasamente istorice instalate sau în rezervă, însă ansamblul acestor dispozitive reunite nu ocupă deloc decât patru la sută din porțiunea zonei periferice care le este afectată. Noi deducem că aceste vaste rezerve aparțin creațiilor care vor găsi ulterior spațiul lor dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri cunoscute la ora actuală și locuite.

11:4.4 (121.5) Porțiunea Paradisului care a fost desemnată pentru folosirea universurilor existente nu este utilizată decât în proporție de unu până la patru la sută, în timp ce întinderea afectată acestor

activități este aproape de un milion mai mare decât cea care i-ar fi efectiv necesară. Paradisul este destul de mare pentru a face față activităților unei creații aproape infinite.

11:4.5 (121.6) Însă orice tentativă suplimentară pentru a vă face să vă imaginați gloria Paradisului ar fi inutilă. Trebuie să așteptați și să vă înălțați în vreme ce așteptați, căci în adevăr, „Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit și mintea muritorilor nu a perceput lucrurile pe care Tatăl Universal le-a pregătit pentru cei care vor supraviețui vieții trupului, în lumile timpului și spațiului.”

5. Paradisul de jos

11:5.1 (122.1) În ceea ce privește Paradisul de Jos, noi știm numai ceea ce este revelat; personalitățile nu locuiesc acolo. Nu are nici o legătură cu treburile inteligențelor spirituale, și nici Deitatea Absolută nu activează acolo. Noi suntem informați că toate circuitele de energie fizică și de forță cosmică își au originea în Paradisul de Jos, și că acesta este constituit după cum urmează:

11:5.2 (122.2) 1. Chiar dedesubtul locașului Trinității, în porțiunea centrală a Paradisului de Jos, se găsește Zona necunoscută și nerevelată a Infinității.

11:5.3 (122.3) 2. Aceasta zonă este înconjurată direct de o arie nedenumită.

11:5.4 (122.4) 3. Ocupând bordura exterioară a suprafeței inferioare, se găsește o regiune având de a face în principal cu puterea spațiului și cu energia-forță. Activitățile acestui vast centru eliptic de forță nu

sunt asimilabile cu nici una din funcțiunile cunoscute ale unei triunități, însă încărcătura de forță primordială a spațiului pare a fi focalizată în această regiune. Acest centru constă din trei zone eliptice concentrice. Zona interioară este punctul focal al activităților de energie-forță a Paradisului însuși. Zona exterioară este foarte identificabilă cu funcțiunile Absolutului Necalificat, însă noi suntem nelămuriți în ceea ce privește funcțiunile spațiale ale zonei mediane.

11:5.5 (122.5) *Zona interioară* acestui centru de forță pare a acționa ca o gigantică inimă, ale cărei pulsații dirijează curenții până la limitele extreme ale spațiului fizic. Ea dirijează și modifică energiile-forță, însă nu le acționează deloc. Prezența-presiune a acestei forțe primordiale este net mai mare în extremitatea nord a centrului Paradisului decât în regiunile sudice; această diferență este uniform înregistrată. Forța mamă a spațiului pare să intre prin sud și să iasă prin nord, sub acțiunea vreunui sistem circulator necunoscut însărcinat cu difuziunea acestei forme fundamentale de energie-forță. Din timp în timp, există și diferențe notabile de presiune între est și vest. Forțele emanând în această zonă interioară nu reacționează la gravitația fizică observabilă, însă se supun întotdeauna gravitației Paradisului.

11:5.6 (122.6) *Zona mediană* a centrului de forță înconjoară imediat aria precedentă. Această zonă mediană ar părea statică, mai puțin dilatarea și contracția sa în mijlocul a trei cicluri de activitate. Cea mai slabă din aceste pulsații se efectuează în direcția est-vest, iar următoarea într-o direcție nord-sud, în timp ce cea mai puternică fluctuație se efectuează în toate direcțiile într-o expansiune și o

contractie generalizate. Funcțiunea acestei arii mediane nu a fost niciodată identificată cu adevărat, însă ea trebuie să aibă un rol în ajustările reciproce între zona interioară și zona exterioară a centrului de forță. Mulți cred că zona mediană este mecanismul de control al spațiilor intermediare în care zone liniștite separă nivelele de spații succesive ale maestrului univers, însă nu există nici o probă sau revelație pe care să se bazeze această afirmație. Această deducție derivă din cunoașterea că această arie mediană are anumite raporturi cu funcționarea mecanismului spațiului nepătruns al maestrului univers.

11:5.7 (122.7) *Zona exterioară* este cea mai vastă și cea mai activă din cele trei centuri eliptice concentrice de potențial de spațiu neidentificat. Această arie este un loc de activități despre care nu avem nici o idee, punctul central al unui circuit de emanații care se duc în toate direcțiile spațiului, până la limitele extreme ale celor șapte suprauniversuri și care continuă dincolo pentru a se întinde peste unor enorme și incomprehensibile domenii ale spațiului exterior. Această prezență spațială este pe deplin impersonală, cu toate că pe o cale necunoscută ea pare să răspundă direct voinței și îndrumărilor Deităților infinite atunci când ele acționează în calitate de Trinitate. Se crede că este vorba de focalizarea centrală, centrul paradisiac al prezenței spațiale a Absolutului Necalificat.

11:5.8 (123.1) Toate formele de forță și toate fazele de energie par încercuite. Ele circulă peste tot în universuri și revin pe căi precise. În ceea ce privește emanațiile zonei active ale Absolutului Necalificat, ele par să sosească sau să plece - niciodată ambele deodată. Pulsațiile acestei zone exterioare se efectuează în funcție de

cicluri foarte lungi, de proporții gigantice. Timp de peste un miliard de ani mășurați pe Urantia forța-spațiu a acestui centru este dirijată către exterior; apoi, pe parcursul unei durate similare, ea este dirijată către interior; iar manifestările forței spațiului acestui centru sunt universale; ele se întind în întregul spațiu penetrabil.

11:5.9 (123.2) Întreaga forță fizică, întreaga energie și întreaga materie sunt una. Întreaga energie-forță este provenită originar din Paradisul de Jos și ea se va întoarce acolo în cele din urmă, după ce și-a completat circuitul în spațiu. Însa toate energiile și toate organizările materiale ale universului universurilor nu sunt toate venite din Paradisul de Jos în prezenta lor stare fenomenală; spațiul este matricea mai multor forme de materie și de prematerie. Cu toate că zona exterioară a centrului de forță a Paradisului este sursa energiilor spațiului, spațiul nu își are originea acolo. Spațiul nu este nici forță, nici energie, nici putere. Pulsațiile acestei zone nu explică nici respirația spațiului, însă fazele de intrare și de ieșire ale acestei zone sunt sincronizate cu ciclurile de expansiune-contracție ale spațiului, care durează două miliarde de ani.

6. Respirația spațiului

11:6.1 (123.3) Noi nu cunoaștem mecanismul efectiv al respirației spațiului; noi observăm pur și simplu că întregul spațiu este alternativ în contracție și în expansiune. Această respirație afectează atât expansiunea orizontală a spațiului pătruns cât și extensiile verticale ale spațiului nepătruns care există în vastele rezervoare ale spațiului

din partea de jos și cea aflată deasupra Paradisului. Pentru a încerca să ne imaginăm forma volumetrică a acestor rezervoare de spațiu, puteți să vă gândiți la o clepsidră.

11:6.2 (123.4) Pe măsură ce universurile extensiei orizontale ale spațiului penetrat se dilată, rezervoarele extensiei verticale ale spațiului nepătruns se contractă și apoi invers. Există o confluență a spațiului pătruns și nepătruns până deasupra Paradisului de Jos. Cele două tipuri de spațiu curg prin canale reglatoare care le transmută și în care se operează modificări făcând penetrabil spațiul nepătruns și reciproc, în ciclurile de contracție și de expansiune ale cosmosului.

11:6.3 (123.5) Spațiul „nepătruns” semnifică spațiul nepătruns de aceste forțe, energii, puteri și prezențe despre care știm că există în spațiul penetrat. Nu știm dacă spațiul vertical (rezervor) este menit să funcționeze întotdeauna ca contrapondere a spațiului orizontal (univers); nu știm dacă există o intenție creatoare în ceea ce privește spațiul nepătruns. În realitate, noi știm foarte puțin în ceea ce privește rezervoarele spațiului; știm doar că ele există și că par să contrabalanseze ciclurile de expansiune-contracție spațiale ale universului universurilor.

11:6.4 (123.6) Fazele ciclurilor de respirație ale spațiului durează ceva mai mult de un miliard de ani pe Urantia. Pe parcursul unei faze, universurile sunt în expansiune; pe parcursul fazei următoare ele se contractă. Spațiul penetrat se apropie acum de punctul median al fazei sale de expansiune, în timp ce spațiul nepătruns se apropie de punctul median al fazei sale de contracție, și noi suntem informați că în prezent limitele extreme ale celor două extensiuni ale spațiului sunt,

teoretic, aproape echidistante de Paradis. Rezervoarele spațiului nepătruns se întind acum pe verticală deasupra Paradisului de Sus și dedesubtul Paradisului de Jos la fel de departe ca spațiile penetrate ale universului care se întind orizontal la exteriorul Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spațiului exterior și chiar mai departe.

11:6.5 (124.1) Timp de un miliard de ani măsurați pe Urantia, aceste rezervoare ale spațiului se contractă, în timp ce universul principal și activitățile energetice ale întregului spațiu orizontal sunt în expansiune. Trebuie deci ceva mai mult de două miliarde de ani măsurați pe Urantia pentru a completa întregul ciclu de expansiune-contracție.

7. Funcțiunile spațiale ale paradisului

11:7.1 (124.2) Spațiul nu există pe nici una din suprafețele Paradisului. Dacă am „privi” direct la zenit de la suprafața Paradisului de Sus, nu am vedea nimic altceva decât un du-te vino al spațiului nepătruns sau plecând; în acest moment el sosește. Spațiul nu atinge Paradisul; numai zonele liniștite ale *spațiului median* ajung în contact cu Insula centrală.

11:7.2 (124.3) Paradisul este nucleul efectiv imobil al zonelor comparativ liniștite, care există între spațiul pătruns și spațiul nepătruns. Geografic, aceste zone par a fi o extensie relativă a Paradisului, însă se produc probabil câteva mișcări. Știm foarte puține lucruri despre ele, însă observăm că aceste zone de mișcare spațial încetinită separă spațiul penetrat și spațiul nepătruns. Zone similare au

existat între diversele nivele ale spațiului penetrat, însă ele au devenit mai puțin liniștite.

11:7.3 (124.4) Profilul unei secțiuni verticale a spațiului total ar fi ceva de genul unei cruci tip Malta ale cărei brațe orizontale ar reprezenta spațiul penetrat (universul) iar brațele verticale spațiul nepătruns (rezervorul). Ariile aflate între cele patru brațe le separă cam la fel ca zonele unui spațiu median care separă spațiul penetrat de spațiul nepătruns. Aceste zone liniștite ale spațiului median devin din ce în ce mai vaste pe măsură ce distanța lor de Paradis crește; în cele din urmă, ele înconjoară marginile întregului spațiu și închid în mod ermetic atât rezervoarele spațiului, cât și totalitatea extensiei orizontale a spațiului penetrat.

11:7.4 (124.5) Spațiul nu este nici o stare subabsolută în interiorul Absolutului Necalificat, nici prezența acestui Absolut, nici o funcțiune a Ultimului. Este un dar al Paradisului. Noi credem că spațiul marelui univers și acela al tuturor regiunilor exterioare este efectiv pătruns de puterea spațiului ancestral a Absolutului Necalificat. Acest spațiu penetrat se întinde orizontal către exterior, din apropierea Paradisului periferic până la al patrulea nivel al spațiului exterior și dincolo de periferia universului principal; însă cât de departe se întinde, asta nu știm.

11:7.5 (124.6) Dacă vă imaginați un plan în formă de V, finit însă neînchipuit de mare, situat în unghi drept față de cele doua suprafețe superioare și inferioare ale Paradisului și al cărui punct ar fi aproape tangent cu periferia Paradisului, iar apoi dacă ați vizualiza acest plan în revoluție eliptică în jurul Paradisului, atunci această revoluție ar delimita într-un mod brutal volumul spațiului penetrat.

11:7.6 (124.7) Există o limită superioară și o limită inferioară a spațiului orizontal față de orice amplasament în univers. Dacă am putea merge destul de departe în unghi drept față de planul Orvontonului, fie în sus fie în jos, am întâlni în cele din urmă limita inferioară sau superioară a spațiului penetrat. În interiorul dimensiunilor cunoscute ale universului principal, aceste limite se îndepărtează din ce în ce mai mult una de alta pe măsură ce distanța de Paradis crește. Spațiul se restrânge, și se restrânge ceva mai repede decât planul creației, adică acela al universurilor.

11:7.7 (125.1) Zonele relativ liniștite dintre nivelele spațiului, ca aceea care separă cele șapte suprauniversuri ale primului nivel de spațiul exterior, sunt enorme regiuni eliptice în care activitățile spațiale sunt în repaus. Aceste zone separă vastele galaxii care se învârt cu mare viteză în procesiunea ordonată în jurul Paradisului. Puteți vizualiza primul nivel al spațiului exterior, în care nenumărate universuri sunt acum în curs de formare, ca o vastă procesiune de galaxii învârtindu-se în jurul Paradisului, limitată în sus și în jos de zonele liniștite ale spațiului median și mărginite în interior și exterior de zonele spațiului relativ liniștite.

11:7.8 (125.2) Un nivel al spațiului funcționează deci ca o regiune eliptică de mișcare înconjurată din toate părțile de o liniște relativă. Aceste relații între mișcare și repaus constituie o cale de spațiu curb de minimă rezistență la mișcare. Această cale este urmată universal de forța cosmică și energia emergentă pe parcursul circulației lor fără sfârșit în jurul Insulei Paradisului.

11:7.9 (125.3) Această zonare alternativă a universului principal, însoțită de fluxul alternativ al galaxiilor în sensul acelor de ceasornic

și în sens invers, este un factor de stabilizare al gravitației fizice destinat să împiedice ca presiunea gravitației să nu se accentueze până în punctul în care ar produce un efect de dezagregare și de dispersare. Acest dispozitiv exercită o influență antigravitațională și acționează ca o frână asupra vitezelor care, altfel, ar fi primejdioase.

8. Gravitația paradisului

11:8.1 (125.4) Atracția ineluctabilă a gravitației atinge efectiv toate lumile din toate universurile întregului spațiu. Gravitația este constrângerea atotputernică a prezenței fizice a Paradisului. Gravitația este coarda omnipotentă la care sunt acroșate stelele strălucitoare, sorii scânteietori și sferile care se învârt și care constituie veșmântul fizic universal al Dumnezeuului etern, care este totul, care umple toate lucrurile și în care toate lucrurile subzistă.

11:8.2 (125.5) Centrul și punctul focal al gravitației materiale absolute este Insula Paradisului, completată de corpurile de gravitație obscure care încercuiesc Havona și echilibrată de rezervoarele spațiului situate deasupra și dedesubt. Toate emanațiile cunoscute ale Paradisului de Jos răspund inevitabil și infailibil la atracția gravitației centrale operând asupra circuitelor nesfârșite ale nivelelor eliptice ale spațiului maestrului univers. Tendința epocilor, curbura cercului și ciclul marii elipse caracterizează toate formele cunoscute ale realității cosmice.

11:8.3 (125.6) Spațiul nu răspunde la gravitație, dar acționează asupra gravitației ca un echilibror. Fără perna spațiului, un efect

exploziv ar îndepărta toate corpurile spațiale învecinate. Spațiul penetrat exercită, de asemenea, o influență de antigravitație asupra gravitației fizice sau liniare; spațiul poate efectiv neutraliza acțiunea gravitației fără a putea, totuși, s-o întârzie. Gravitația absolută este gravitația Paradisului. Gravitația locală sau liniară aparține stadiului electric al energiei sau al materiei. Ea operează în interiorul universului central, al suprauniversurilor și al universurilor exterioare, în toate locurile în care a avut loc o materializare corespunzătoare.

11:8.4 (125.7) forme de forță cosmică, de energie fizică, de putere a universului și a diverselor materializări fac să apară trei stadii generale, cu toate că nu pe perfect delimitate, de reacție la gravitația Paradisului:

11:8.5 (126.1) 1. *Stadiile de Pregravitație (Forța)*. Este primul pas în individualizarea puterii spațiului în forme preenergetice ale forței cosmice. Această stare este analoagă conceptului de sarcină-forță primordială a spațiului, pe care o numim uneori *energie pură sau segregată*.

11:8.6 (126.2) 2. *Stadiile Gravitației (Energie)*. Această modificare a sarcinii-forță a spațiului este produsă de acțiunea organizatorilor forței Paradisului. Ea semnalează apariția sistemelor de energie răspunzând la atracția gravitației Paradisului. Această energie emergentă este neutră în mod original însă, după noi metamorfoze, ea arată calități așa zise pozitive și negative; noi numim aceste stadii *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Stadiile Postgravitației (Puterea universului)*. În acest stadiu, energia materie lasă să se vadă că ea răspunde la controlul gravitației liniare. În universul central, aceste sisteme fizice

sunt organizări triple numite *triata*. Sunt sistemele de supraputere dând naștere la creații ale spațiului și timpului. Sistemele fizice ale suprauniversului sunt mobilizate de Directorii de Putere ai Universului și asociații lor. Aceste organizări materiale au o constituție dublă și se numesc *gravita*. Corpurile de gravitație întunecate care înconjoară Havona nu sunt făcute nici din *triata* nici din *gravita*; puterea lor de atracție denotă cele două forme de gravitație fizică, liniară și absolută.

11:8.8 (126.4) Puterea spațiului nu este supusă interacțiunii nici unei forme de gravitație. Această dotare primitivă a Paradisului nu este un nivel actual al realității, însa ea este ancestrală tuturor realităților nespirtuale funcțional relative - tuturor manifestărilor energiei-forță și organizării puterii și a materiei. Puterea spațiului este un termen dificil de definit. El nu desemnează „ceea ce este ancestral spațiului”; semnificația sa ar trebuie să evoce ideea puterilor și potențialelor care există în spațiu. Putem concepe oarecum că el include toate potențialele și influențele absolute care emană din Paradis și constituie prezența spațială a Absolutului Necalificat.

11:8.9 (126.5) Paradisul este sursa absolută și eternul punct focal al întregii energii-materii din universul universurilor. Absolutul Necalificat revelează, reglementează și interpune ceea ce își are sursa și originea în Paradis. Prezența universală a Absolutului Necalificat pare să echivaleze cu conceptul că extensia este potențial infinită, că ea este o tensiune elastică a prezenței Paradisului. Acest concept ne ajută să pricepem faptul că totul este supus unei atracții către interior, către Paradis. Acest exemplu este grosolan, însă poate fi totuși util. El explică și de ce gravitația acționează întotdeauna prin prioritate în

planul perpendicular masei, fenomen denotând că dimensiunile Paradisului și creațiile care îl înconjoară sunt diferențiale.

9. Caracterul unic al paradisului

11:9.1 (126.6) Paradisul este unic, în sensul că este un domeniu de origine primordială și scopul final al destinului pentru toate personalitățile spirituale. Este adevărat că ființele spirituale inferioare nu sunt toate imediat destinate Paradisului; cu toate acestea, Paradisul rămâne întotdeauna țelul dorit al tuturor personalităților supramateriale.

11:9.2 (126.7) Paradisul este centrul geografic al infinității. El nu este o fracțiune a creației universale, nici chiar o veritabilă parte a eternului univers al Havonei. Noi ne referim în mod comun la Insula centrală ca aparținând universului divin, însă aceasta nu este realitatea. Paradisul este o existență eternă și exclusivă.

11:9.3 (127.1) În eternitatea trecutului, atunci când Tatăl universal a dat o expresie personală infinită a sinelui său spiritual în ființa Fiului Etern, el a revelat simultan potențialul de univers al eului său nepersonal în calitate de Paradis. Paradisul nepersonal și nespiritual pare a fi fost corolarul inevitabil al voii și al faptei Tatălui făcându-l etern pe Fiul Originar. Astfel a proiectat Tatăl realitatea în două faze actuale - cea personală și cea nepersonală, cea spirituală și cea nespirituală. Tensiunile între aceste faze, în fața voinței comune de a

acționa a Tatălui și a Fiului, au dat existență Autorului Comun și universului central al lumilor materiale și al ființelor spirituale.

11:9.4 (127.2) Atunci când realitatea este diferențiată în personal și nepersonal (Fiu Etern și Paradis), nu prea este potrivit să se numească „Deitate” ceea ce este nepersonal, cel puțin pentru că acest nepersonal este calificat într-un anume fel. Energia și repercusiunile materiale ale acțiunilor Deității nu pot fi deloc numite Deitate. Deitatea poate fi cauza multor lucruri care nu sunt Deitate, iar Paradisul nu este o Deitate: el nu este nici conștient în sensul în care muritorii ar putea înțelege cumva acest termen.

11:9.5 (127.3) Paradisul nu este ancestral nici unei ființe sau entități vii; el nu este un creator. Personalitatea și relațiile minte-spirit sunt *transmisibile*, însă arhetipurile nu. Modelele nu sunt niciodată reflectări; ele sunt copii-reproduceri. Paradisul este absolutul arhetipurilor. Havona este o etalare a acestor potențiale în actualitate.

11:9.6 (127.4) Reședința lui Dumnezeu este centrală și eternă, glorioasă și ideală. Locașul său este arhetipul splendid al tuturor lumilor-sediu din universuri; iar universul central al locuinței sale imediate este arhetipul tuturor universurilor pentru idealurile lor, organizările lor și destinul lor ultim.

11:9.7 (127.5) Paradisul este sediul universal al tuturor activităților referitoare la personalitate și sursa-centru a tuturor manifestărilor de forță ale spațiului și energiei. Tot ceea ce a fost, ce este acum și ce va fi, a venit, vine acum sau va veni mai târziu din acest loc central unde locuiesc Zeii eterni. Paradisul este centrul întregii creații, sursa

tuturor energiilor și locul primordial de origine al tuturor personalităților.

11:9.8 (127.6) La urma urmei, lucrul cel mai important pentru muritori referitor la Paradisul etern este faptul că această locuință perfectă a Tatălui Universal este destinul real și îndepărtat al sufletelor nemuritoare ale fiilor muritori și materiali ai lui Dumnezeu, creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului și spațiului. Orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu și alegând cariera de împlinire a voii Tatălui s-a angajat deja pe lunga cale a Paradisului, cale de cercetare a divinității și de ajungere la desăvârșire. Și, când o astfel de ființă de origine animală se ridică până la Paradis și stă în fața Zeilor, după ce s-a ridicat din sferele inferioare ale spațiului, așa cum o mulțime nenumărată de alte ființe fac la fel, acest demers reprezintă realitatea unei transformări spirituale aflată la limitele supremației.

11:9.9 (127.7) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii însărcinat de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa să realizeze această expunere .]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 11](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 13](#) >>

Capitolul 12

Universul universurilor

12:0.1 (128.1) IMENSITATEA vastei creații a Tatălui Universal este cu totul dincolo de tot ce poate cuprinde imaginația finită; enormitatea universului principal clatină până și conceptul ordinului meu de ființă. Minte muritoare poate însă învăța numeroase lucruri despre planul și aranjarea universurilor. Puteți dobândi noțiuni despre organizările fizice și despre minunata lor administrare. Puteți afla numeroase lucruri despre diversele grupuri de ființe inteligente care populează cele șapte suprauniversuri ale timpului și universul central al eternității.

12:0.2 (128.2) În principiu, adică în etern potențial, noi concepem creația materială ca infinită, deoarece Tatăl Universal este efectiv infinit; cu toate acestea, pe măsură ce studiem și observăm creația

materială totală, noi știm ea este limitată în orice moment din timp, cu toate că, pentru mintea voastră finită, ea este comparativ nelimitată, practic nemărginită.

12:0.3 (128.3) Din studiul legilor fizice și din observațiile tărâmurilor stelare, noi suntem convinși că Creatorul infinit nu a manifestat încă finalitatea expresiei sale cosmice, adică o mare parte a potențialului cosmic al Infinitului este conținută încă în el însuși și nerevelată. Pentru ființele create, universul principal poate părea aproape infinit, însă el este departe de a se sfârși; creația materială comportă încă limite fizice, iar revelația experiențială a țelului etern este încă în progres.

1. Nivele de spațiu ale universului principal

12:1.1 (128.4) Universul universurilor nu este nici un plan infinit, nici un cub nelimitat, nici un cerc lipsit de frontiere; el are, cu siguranță, dimensiuni. Legile organizării și ale administrării dovedesc într-un mod concludent că tot acest vast agregat de energie-forță și de putere-materie funcționează în cele din urmă ca o unitate spațială, ca un întreg organizat și coordonat. Comportamentul observabil al creației materiale constituie proba că există un univers fizic cu limite definite. Proba decisivă că universul este atât circular cât și delimitat este adusă de faptul bine cunoscut (pentru noi) că toate formele energiei fundamentale se întorc pe traiectoria curbă a nivelelor

spațiului universului principal, supunându-se atracției neîncetate și absolute a gravitației Paradisului.

12:1.2 (128.5) Nivele spațiale succesive ale universului principal constituie diviziunile majore ale spațiului pătruns, ale creației totale, organizate și parțial locuite, sau așteptând să fie organizată și locuită. Dacă universul principal nu ar fi fost o serie de nivele eliptice de spațiu oferind o ultimă rezistență la mișcare, alternând cu zone de liniște relativă, noi credem că ar fi fost posibil să observăm anumite energii cosmice răspândindu-se la infinit, în linie dreaptă, în spațiul virgin. Însă noi nu găsim niciodată o forță sau o energie sau o materie care să se comporte astfel; ele se rotesc întotdeauna înaintând pe traiectorii de mari circuite ale spațiului.

12:1.3 (129.1) Plecând din Paradis către exterior prin întinderea pe orizontală a spațiului pătruns, universul principal există în șase elipse concentrice, nivelele de spațiu care înconjoară Insula centrală:

- 12:1.4 (129.2) 1. Universul Central-Havona.
- 12:1.5 (129.3) 2. Cele Șapte Universuri.
- 12:1.6 (129.4) 3. Primul Nivel al Spațiului Exterior.
- 12:1.7 (129.5) 4. Al Doilea Nivel al Spațiului Exterior.
- 12:1.8 (129.6) 5. Al Treilea al Spațiului Exterior.
- 12:1.9 (129.7) 6. Al Patrulea Nivel al Spațiului Exterior.

12:1.10 (129.8) *Havona*, universul central, nu este o creație a timpului; este o existență eternă. Acest univers fără început sau sfârșit este constituit într-un miliard de stele de o perfecțiune sublimă și este înconjurat de enorme corpuri de gravitație întunecate. Centrul Havonei se găsește în Insula Paradisului, staționară și absolut

stabilizată, înconjurată de cei douăzeci și unu de sateliți ai ei. Din cauza enormelor mase ale corpurilor de gravitație obscure care circulă la marginea universului central, conținutul masic al acestui univers central depășește considerabil totalul maselor cunoscute al ansamblului celor șapte sectoare ale marelui univers.

12:1.11 (129.9) *Sistemul Paradis-Havona*, eternul univers care încercuiește Insula eternă, constituie nucleul perfect și etern al universului principal; ansamblul celor șapte suprauniversuri și toate regiunile spațiului exterior se mișcă pe orbite stabilite în jurul gigantului conglomerat central al sateliților Paradisului și al sferelor Havonei.

12:1.12 (129.10) *Cele Șapte suprauniversuri* nu sunt organizări fizice primare; nicăieri frontierele lor nu fragmentează o familie nebulară sau nu traversează un univers local, o unitate creativă primordială. Fiecare supraunivers este pur și simplu, într-un spațiu geografic, o îngrămădire care cuprinde aproximativ o șeptime din creația posthavoniană organizată și parțial locuită. Ele sunt aproape echivalente în ceea ce privește numărul universurilor locale pe care le conțin și în ceea ce privește spațiul pe care-l îmbrățișează. *Nebadon*, universul vostru local, este una din cele mai recente creații ale *Orvontonului*, cel de-al șaptelea supraunivers.

12:1.13 (129.11) *Marele Univers* este o creație în prezent organizată și locuită. El este compus din șapte suprauniversuri, cu un potențial evolutiv cumulat de aproximativ șapte miliarde de planete locuite, fără a număra sferele eterne ale creației centrale. Această estimare cu titlu de încercare nu cuprinde însă sferele arhitecturale administrative și nu include nici grupurile exterioare ale universurilor neorganizate.

Oprirea aparent neregulată a marelui univers, periferia sa inegală și neîmplinită conjugată cu starea deosebit de agitată a întregului teren astronomic, sugerează observatorilor noștri că până și cele șapte universuri sunt încă incomplete. Atunci când pornim dinspre interior, de la centrul divin, către exterior în orice direcție, ajungem până la limitele exterioare ale creației organizate și locuite; ajungem la limitele exterioare ale marelui univers. Și, aproape de această frontieră exterioară, într-un colț îndepărtat al acestei magnifice creații, universul nostru local își urmează existența sa dinamică.

12:1.14 (129.12) *Nivelele de Spațiu Exterior*. Departe în spațiu, la o distanță enormă de cele șapte suprauniversuri locuite, se grupează circuite de forțe și energii de materializare de o incredibilă și uluitoare imensitate. Între circuitele energiei celor șapte suprauniversuri și această gigantică centură exterioară de forțe în activitate, există o zonă de spațiu comparativ calmă a cărei lărgime variază, însă reprezintă în medie patru sute de mii de ani-lumină. Aceste zone ale spațiului sunt lipsite de praf stelar - de ceață cosmică. Aceia dintre noi care studiază aceste fenomene au îndoieli în privința statutului forțelor spațiului existent în această zonă de calm relativ înconjurând cele șapte suprauniversuri. Însă, la aproximativ o jumătate de milion de ani-lumină dincolo de periferia prezentului mare univers, noi observăm începuturile unei zone de activitate energetică incredibilă al cărei volum și intensitate cresc pe o distanță de mai mult de douăzeci și cinci de milioane de ani-lumină. Aceste formidabile roți de forțe energetice sunt situate pe primul nivel al spațiului exterior, o centură continuă de activitate cosmică care înconjoară totalitatea creației cunoscute, organizate și locuite.

12:1.15 (130.1) Activități încă și mai mari au loc dincolo de aceste regiuni, căci fizicienii de pe Uversa au detectat semne premergătoare ale manifestărilor forței aflate la peste cincizeci de milioane de ani-lumină dincolo de regiunea cea mai exterioară a fenomenelor primului nivel al spațiului exterior. Aceste activități presupun indubitabil organizarea de creații materiale pe al doilea nivel al spațiului exterior al universului principal.

12:1.16 (130.2) Universal central este creația eternității; cele șapte suprauniversuri sunt creația timpului; cele patru nivele ale spațiului exterior sunt indiscutabil destinate să elaboreze exteriorizarea ultimității creației. Anumiți gânditori susțin că Infinitul nu va putea niciodată să atingă deplina sa expresie dincolo de infinitate. Ei postulează deci o creație adițională și nerevelată dincolo de cel de-al patrulea nivel, nivelul extrem al spațiului exterior, posibilitatea unui univers al infinității, mereu crescător și nesfârșindu-se niciodată. În mod teoretic, noi nu știm cum să limităm infinitatea Creatorului nici infinitatea potențială a creației, însă considerăm universul principal, așa cum există și după cum este administrat, ca având limitări, ca fiind net delimitat și îngrădit la marginile sale exterioare, de spațiul deschis.

2. Domeniile absolutului necalificat

12:2.1 (130.3) Atunci când astronomii de pe Urantia scrutează cu telescoapele lor tot mai puternice întinderile misterioase ale spațiului exterior și atunci când observă uimitoarea evoluție a universurilor

fizice aproape nenumărate, ei ar trebui să realizeze că percep marea execuție a planurilor insondabile ale Arhitecților Universului principal. Este adevărat că suntem în posesia unor dovezi care sugerează influența prezenței anumitor personalități paradisiace colo și colo în imensele manifestări ale energiei care caracterizează actual aceste regiuni exterioare; cu toate acestea, dintr-un punct de vedere mai larg, regiunile spațiului care se întind dincolo de frontierele exterioare ale celor șapte suprauniversuri sunt în general recunoscute ca intrând în constituția domeniului Absolutului Necalificat.

12:2.2 (130.4) Cu toate că ochiul uman lipsit de ajutor nu poate vedea decât două sau trei nebuloase în afară de frontierele suprauniversului Orvontonului, telescoapele voastre vă dezvăluie literalmente milioane și milioane dintre aceste universuri fizice în curs de formare. Cea mai mare parte a ținuturilor stelare expuse astăzi cercetării vizuale a telescoapelor voastre se găsesc în Orvonton, însă, cu tehnica fotografică, telescoapele voastre cele mai puternice penetrează cu mult dincolo de frontierele marelui univers, în domeniile spațiului exterior, în care nenumărate universuri sunt pe cale de organizare. Și există încă multe alte milioane de universuri aflate dincolo de puterea de penetrare a instrumentelor pe care le posedați acum.

12:2.3 (130.5) Într-un viitor nu prea îndepărtat, noi telescoape vor revela privirilor uluite ale astronomilor de pe Urantia cel puțin 375 milioane de noi galaxii în întinderile îndepărtate ale spațiului exterior. În același timp, aceste telescoape mai puternice vor dezvălui că numeroase insule universale care fuseseră înainte situate în spațiul exterior, fac de fapt parte din sistemul galactic al Orvontonului. Cele

șapte suprauniversuri sunt încă pe cale de a crește; periferia fiecăruia suportă o extindere treptată; se stabilizează și se organizează noi nebuloase; iar unele dintre nebuloasele pe care astronomii de pe Urantia le consideră ca extragalactice se găsesc în realitate la extremitatea Orvontonului și își urmează călătoria împreună cu noi.

12:2.4 (131.1) Locuitorii de pe Uversa care studiază stelele observă că marele univers este înconjurat de predecesorii unei serii de îngrămădiri de stele și de planete care încercuiesc complet creația actualmente locuită la fel ca niște cercuri concentrice de universuri exterioare nenumărate. Fizicienii de pe Uversa calculează că energia și materia acestor regiuni exterioare neexplorate sunt deja de mai multe ori superioare totalului masei materiale și al sarcinilor de energie conținute în toate cele șapte suprauniversuri. Noi suntem informați că metamorfoza forței cosmice în aceste nivele ale spațiului exterior este o funcțiune a organizatorilor de forță ai Paradisului. Mai știm și că aceste forțe sunt ancestrale energiilor fizice care animă în prezent marele univers. Cu toate acestea, directorii de putere de pe Orvonton nu au cu nimic de-a face cu aceste ținuturi îndepărtate, iar mișcările de energie internă nu sunt nici ele legate într-un mod deslușit de circuitele de putere a creațiilor organizate și locuite.

12:2.5 (131.2) Noi știm foarte puține despre semnificația acestor formidabile fenomene ale spațiului exterior. O viitoare creație mai mare este în curs de formare. Putem observa imensitatea sa, îi putem distinge întinderea și putem simți dimensiunile ei maiestuoase, însă altfel nu știm cu mult mai mult decât astronomii de pe Urantia despre aceste domenii. După câte știm, nu există în această centură

exterioară de nebuloase, de sori și de planete nici ființe materiale de ordinul ființelor umane, nici îngeri sau alte creaturi spirituale. Acest domeniu îndepărtat este în afara jurisdicției și administrației guvernelor suprauniversurilor.

12:2.6 (131.3) Pe tot cuprinsul Orvontonului se crede că este în gestație un nou tip de creație, un ordin de universuri destinat să devină scena activităților viitoare ale Corpurilor Finalității care se adună. Și în caz că ipotezele noastre sunt corecte, viitorul nelimitat poate să vă rezerve aceleași spectacole captivante ca trecutul nelimitat pentru strămoșii și predecesorii voștri.

3. Gravitația universală

12:3.1 (131.4) Toate formele de energie-forță - materiale, mentale sau spirituale - sunt supuse în mod egal constrângerilor, prezențelor universale pe care le numim gravitație. Personalitatea este și ea sensibilă la gravitației - la circuitul exclusiv al Tatălui; însă, cu toate ca acest circuit este rezervat doar Tatălui, el nu este exclus din alte circuite. Tatăl Universal este infinit și acționează asupra *tuturor* celor patru circuite de gravitație absolută în universul principal:

12:3.2 (131.5) 1. Gravitația Personalității Tatălui Universal.

12:3.3 (131.6) 2. Gravitația Spiritului Fiului Etern.

12:3.4 (131.7) 3. Gravitația Mentală a Autorului Comun.

12:3.5 (131.8) 4. Gravitația Cosmică a Insulei Paradisului.

12:3.6 (131.9) Aceste patru circuite nu sunt conectate la centrul de forță din Paradisul de Jos; ele nu sunt circuite de forță, nici de

energie, nici de putere. Sunt circuite absolute de *prezență* și, spre deosebire de Dumnezeu, ele sunt independente de timp și de spațiu.

12:3.7 (132.1) Sub acest raport este interesant să notăm anumite observații făcute pe Uversa în cursul recentelor milenii de către corpul de cercetători care se ocupă de gravitație. Acest grup expert de lucrători a ajuns la următoarele concluzii în ceea ce privește diferitele sisteme de gravitație ale universului principal:

12:3.8 (132.2) 1. *Gravitația Fizică*. Socotind capacitatea gravitației fizice a marelui univers și formulând o estimare a totalului său, ei au efectuat în mod laborios o comparare a rezultatului lor cu totalul estimat al prezenței gravitației absolute care activează acum. Aceste calcule indică faptul că acțiunea totală a gravitației în marele univers nu reprezintă decât o foarte mică fracțiune a atracției gravitației Paradisului calculată pe baza reacției de gravitație a unităților fizice a materiei universale. Acești investigatori au ajuns la concluzia uimitoare că universul central și cele șapte universuri care-l înconjoară nu se folosesc în prezent decât de cinci procente din funcționarea activă a influenței gravitației absolute a Paradisului. În alte cuvinte: la ora actuală, aproximativ nouăzeci și cinci la sută din acțiunea activă a gravitației cosmice a Paradisului, evaluată conform acestei teorii a totalității, este ocupată cu controlul sistemelor materiale situate dincolo de frontierele prezentelor universuri organizate. Aceste calcule se referă toate la gravitația absolută; gravitația liniară este un fenomen de interacțiune calculabil numai cunoscând gravitația efectivă a Paradisului.

12:3.9 (132.3) 2. *Gravitația Spirituală*. Prin aceeași tehnică de estimare comparativă și de calcul, acești cercetători au explorat capacitatea prezentă de reacție la gravitația spiritului. Cu colaborarea Mesagerilor Solitari și a altor personalități spirituale, ei au reușit să facă totalul gravitației spirituale active a celei de a Doua Surse-Centru. Și este deosebit de instructiv să notăm ca ei au găsit aproape aceeași valoare pentru prezența efectivă și funcțională a gravitației spiritului în marele univers ca și cea pentru valoarea presupusă pe care au admis-o pentru totalul gravitației active a spiritului. În alte cuvinte: la ora actuală, practic întreaga gravitație a Fiului Etern, calculată conform acestei teorii a totalității, este observabilă în funcționarea ei în marele univers. Dacă aceste rezultate sunt demne de încredere, putem trage concluzia că universurile care evoluează în spațiul exterior sunt la ora actuală în întregime nespirituale. Și dacă este așa, acest lucru explică satisfăcător de ce ființele înzestrate cu spirit posedă atât de puține sau chiar deloc dintre toate aceste învățături despre aceste vaste manifestări de energie, cu excepția cunoașterii faptului existențelor fizice.

12:3.10 (132.4) 3. *Gravitația Mentală*. Cu ajutorul aceluiași principii de calcul comparativ, acești experți au atacat problema prezenței și a reacției gravitației mentale. Ei au obținut unitatea mentală de estimare făcând media acestor trei tipuri materiale și a trei tipuri spirituale de mentalitate, cu toate că tipul minte întâlnit la directorii de putere și la asociații lor a fost revelat ca un factor perturbator în efortul de a se ajunge la o unitate fundamentală care să permită să se calculeze gravitația mentală. Nu s-au întâmpinat mari piedici în estimarea capacității funcționale a gravitației mentale a celei de a Treia Sursă-

Centru la ora actuală, conform acestei teorii a totalității. Cu toate că în acest exemplu rezultatele nu sunt atât de concludente ca pentru estimările gravitației fizice și spirituale, ele sunt prin comparație foarte instructive și chiar curioase. Acești cercetători au dedus că aproximativ nouăzeci și cinci la sută din reactivitatea gravitației mentale la atracția intelectuală a Autorului Comun își are originea în marele univers așa cum există el. Acest fapt sugerează posibilitatea ca activitățile mentale să fie implicate în conexiune cu activitățile fizice observabile în curs de progres în toate domeniile spațiului exterior. Cu toate că această estimare este probabil departe de a fi exactă, ea se acordă în principiu cu credința noastră că organizatorii de forță inteligenți dirijează în prezent evoluția pe nivelele spațiului exterior dincolo de limitele prezente ale marelui univers. Oricare ar fi natura acestei inteligențe ipotetice, ea nu pare a fi sensibilă la gravitația spiritului.

12:3.11 (133.1) Însă toate aceste calcule sunt, în cel mai bun caz, estimări bazate pe legi presupuse. Noi credem că ele sunt destul de fiabile. Chiar și dacă s-ar localiza câteva ființe spirituale în spațiul exterior, prezența lor colectivă nu ar influența în mod notabil niște calcule ce implică măsurători atât de colosale.

12:3.12 (133.2) *Gravitația Personalității* nu este calculabilă. Recunoaștem circuitul, însă nu putem măsura realitățile calitative sau cantitative care sunt sensibile la ea.

4. Spațiu și mișcare

12:4.1 (133.3) Toate unitățile de energie cosmică sunt într-o mișcare de revoluție primară, angajate în execuția misiunii lor în timp ce se învârt în jurul orbitei universale. Universurile spațiului, la fel ca și sistemele și lumile care le compun, sunt toate sfere care se învârt deplasându-se de-a lungul circuitelor nesfârșite ale nivelelor spațiului universului principal. Nu există absolut nimic staționar în universul principal, afară de centrul însuși al Havonei, eterna Insulă a Paradisului, centrul gravitației.

12:4.2 (133.4) Absolutul Necalificat este în mod funcțional limitat la spațiu, însă noi nu avem aceeași certitudine în legătură cu relația acestui Absolut cu mișcarea. Îi este mișcarea inerentă? Nu știm. Noi știm că mișcarea nu este inerentă spațiului; nici chiar mișcările *de* spațiu nu sunt intrinseci. Însă noi nu suntem la fel de siguri asupra raporturilor Necalificatului cu mișcarea. Cărei persoană sau cărui lucru i se datorează cu adevărat activitățile de transmutări ale energiei-forță care se desfășoară acum dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri? În ceea ce privește originea mișcării, noi avem următoarele opinii:

12:4.3 (133.5) 1. Noi credem că Autorul Comun este inițiatorul mișcării *în* spațiu.

12:4.4 (133.6) 2. Dacă Autorul Comun este cel care produce mișcările spațiului, noi nu putem dovedi.

12:4.5 (133.7) 3. Absolutul Universal nu dă naștere unei mișcări inițiale, însă el egalizează și controlează toate tensiunile datorate mișcării.

12:4.6 (133.8) În spațiul exterior, organizatorii de forțe sunt aparent cei răspunzători de producerea giganticelor roți ale universului care

sunt în prezent în curs de evoluție stelară, însă aptitudinea lor de a funcționa astfel trebuie să fi fost făcută posibilă de o oarecare modificare a prezenței spațiale a Absolutului Necalificat.

12:4.7 (133.9) Din punct de vedere uman, spațiul este neant-negativ; el nu există decât în raport cu ceva pozitiv și nespațial. Și totuși, spațiul este real. El conține și condiționează mișcarea. Chiar și se mișcă. În general, putem clasifica mișcările spațiului după cum urmează:

12:4.8 (133.10) 1. Mișcarea primară - respirația spațiului, mișcarea spațiului însuși.

12:4.9 (133.11) 2. Mișcarea secundară - rotațiile în sensuri alternative ale nivelurilor succesive ale spațiului.

12:4.10 (133.12) 3. Mișcările relative - relative în sensul că nu sunt evaluate luând Paradisul drept punct de referință. Mișcarea primară și cea secundară sunt absolute, mișcări în raport cu Paradisul imobil.

12:4.11 (133.13) 4. Mișcarea compensatoare sau corelativă destinată să coordoneze toate celelalte mișcări.

12:4.12 (134.1) Revelând numeroase mișcări relative și absolute din spațiu, relația actuală a soarelui vostru cu planetele lui asociate pare să producă asupra astronomilor voștri observatori impresia că sunteți comparativ staționari în spațiu și că roiurile și curențele stelare care vă înconjoară sunt angajate într-un zbor către exterior la viteze mereu crescătoare pe măsură ce calculele voastre ating spații mai îndepărtate. Însă nu se întâmplă astfel. Voi omiteți să recunoașteți că creațiile fizice ale întregului spațiu pătruns sunt acum în expansiune uniformă către exterior. Creația voastră locală proprie (Nebadonul)

participă la această mișcare de expansiune universală. Totalitatea celor șapte suprauniversuri participă la cicluri de câte două miliarde de ani de respirație a spațiului, laolaltă cu regiunile exterioare ale universului principal.

12:4.13 (134.2) Când universurile se dilată și se contractă, masele materiale ale spațiului pătruns se deplasează alternativ cu sau împotriva atracției gravitației Paradisului. Munca efectuată în deplasarea masei energiei materiale a creației este munca *spațiului*, iar nu munca *energiei-putere*.

12:4.14 (134.3) Cu toate că estimările voastre spectroscopice ale vitezelor astronomice sunt destul de fiabile atunci când se aplică domeniilor stelare aparținând propriului vostru supraunivers și suprauniversurilor asociate, calculele voastre nu sunt deloc fiabile atunci când se referă la domenii ale spațiului exterior. Liniile spectrale sunt deplasate de la normal către violet de către o stea care se apropie și către roșu de o stea care se îndepărtează. Numeroase influențe se interpun pentru a face să apară faptul că viteza de recesiune a universurilor exterioare crește cu peste o sută șazeci de kilometri pe secundă pentru fiecare milion de ani-lumină care se adaugă la distanța sa. Această metodă de calcul ulterioară perfecționării telescoapelor celor mai puternice va face ca din sectorul vostru de univers să pară că aceste sisteme stelare mult îndepărtate sunt în zbor la o viteză incredibilă, de peste cincizeci de mii de kilometri pe secundă. Însă această viteză aparentă de recesiune nu este reală; ea rezultă din numeroși factori eronați, incluzând unghiurile de observare și alte distorsiuni ale spațiului-timp.

12:4.15 (134.4) Însă cea mai importantă dintre aceste distorsiuni provine din faptul că vastele universuri ale spațiului exterior situate în domeniile aflate în vecinătatea domeniilor celor șapte suprauniversuri par a efectua rotația lor în sens invers celei făcute de marele univers. Altfel spus, aceste miliarde de nebuloase, de sori și de sfere care îi înconjoară se învârt acum în jurul creației centrale în sensul acelor de ceasornic. Cele șapte suprauniversuri se rotesc însă în sens invers în jurul Paradisului. Se pare că al doilea univers exterior de galaxii, la fel ca și cele șapte suprauniversuri, se rotește în jurul Paradisului în sens invers acelor de ceasornic. Astronomii observatori de pe Uversa cred că descoperă dovada că mișcările relative se efectuează într-o a treia centură a spațiului extrem de îndepărtată și că aceste mișcări încep să manifeste tendințe de orientare în sensul acelor unui ceasornic.

12:4.16 (134.5) Este probabil ca aceste sensuri alternative ale unor procesiuni spațiale succesive ale universului să aibă legătură cu tehnica de gravitație universală folosită de Absolutul Universal în interiorul universului principal, tehnică ce constă în coordonarea forțelor și în egalizarea tensiunilor spațiale. Mișcarea, la fel ca și spațiul, este un complementar sau un echilibror al gravitației.

5. Spațiu și timp

12:5.1 (134.6) Ca și spațiul, timpul este o revărsare a Paradisului, însă nu în același sens, ci doar într-un mod indirect. Timpul vine în virtutea mișcării și datorită faptului că mintea este prin natură

conștientă de secvențialitate. Din punct de vedere practic, mișcarea este esențială pentru timp, însă nu există unitate de timp universală bazată pe mișcare, decât în măsura în care ziua standard a Paradisului-Havona este recunoscută în mod arbitrar ca atare. Faptul că respirația spațiului ar fi totală, distruge valoarea sa locală ca sursă a timpului.

12:5.2 (135.1) Spațiul nu este infinit, cu toate că își are originea în Paradis; el nu este absolut, deoarece este pătruns de Absolutul Necalificat. Noi nu cunoaștem limitele absolute ale spațiului, însă știm bine că absolutul timpului este eternitatea.

12:5.3 (135.2) Timpul și spațiul nu sunt inseparabile decât în creațiile spațiului-timp, în cele șapte suprauniversuri. Spațiul netemporal (spațiul fără timp) există teoretic, însă singura localizare cu adevărat netemporală este *aria* Paradisului. Timpurile nespațiale (timpuri fără spațiu) există în minte la nivelul funcțional al Paradisului.

12:5.4 (135.3) Zonele relativ imobile ale spațiului median care se suprapun cu Paradisul și separă spațiul pătruns de spațiul nepătruns sunt zonele de tranziție între timp și eternitate. Este deci necesar ca pelerinii Paradisului să devină inconștienți pe durata acestui tranzit până când acesta va ajunge să culmineze în obținerea cetățeniei Paradisului. *Vizitatorii* conștienți de timp pot merge în Paradis fără să adoarmă astfel, însă ei rămân creaturi ale timpului.

12:5.5 (135.4) Raporturile cu timpul au nevoie de mișcare în spațiu pentru a exista, însă conștiința de timp nu are nevoie. Secvențialitatea poate să producă o conștientizare a timpului, chiar și în absența mișcării. Mintea umană este mai puțin legată de timp decât de spațiu

din cauza naturii inerente a minții. Chiar și pe durata zilelor vieții terestre în trup, cu toate că mintea umană este strict legată de spațiu, imaginația creatoare umană este comparativ liberă de timp. Însă timpul în sine nu este în mod genetic o calitate a minții.

12:5.6 (135.5) Există trei nivele diferite de cunoaștere a timpului:

12:5.7 (135.6) 1. Timpul perceput de minte - conștiința succesiunii, mișcarea și un simț al duratei.

12:5.8 (135.7) 2. Timpul perceput de spirit - percepția mișcării către Dumnezeu și conștiința mișcării de ascensiune către nivele de divinitate crescândă.

12:5.9 (135.8) 3. Personalitatea *crează* un simț unic al timpului din intuirea Realității, plus o conștiință a prezenței și o percepție a duratei.

12:5.10 (135.9) Animalele nespirtuale nu cunosc decât trecutul și trăiesc în prezent. Omul locuit de spirit are puteri de previziune (intuiție); ei pot vizualiza viitorul. Doar atitudinile progresive și orientate înainte sunt reale în mod personal. Etica statică și moralitatea tradițională nu depășesc decât foarte puțin animalitatea. Stoicismul nu este nici el o înaltă realizare de sine. Eticheta și morala devin cu adevărat umane atunci când sunt dinamice și progresive, însuflețite de realitate universală.

12:5.11 (135.10) Personalitatea umană nu este doar o concomitență cu evenimentele din timp și spațiu; și personalitatea umană poate acționa, la rândul ei, în calitate de cauză cosmică a acestor evenimente.

6. Supercontrolul universal

12:6.1 (135.11) Universul este nestatic. Stabilitatea nu este rezultatul inerției, ci mai degrabă produsul energiilor echilibrate, al cooperării mentale, al morontialelor coordonate, al supracontrolului spiritului și al unificării personalității. Stabilitatea este în întregime și întotdeauna proporțională cu divinitatea.

12:6.2 (135.12) În controlul fizic al universului principal, Tatăl Universal își exercită prioritatea și întâietatea prin intermediul Insulei Paradisului. Dumnezeu este absolut în administrarea spirituală a cosmosului prin persoana Fiului Etern. În domeniile minții, Tatăl și Fiul activează prin coordonare cu Autorul Comun.

12:6.3 (136.1) A Treia Sursă-Centru ajută la menținerea echilibrului și a coordonării sistemului conjugat al energiilor și organizărilor fizice și spirituale prin caracterul absolut al controlului său asupra minții cosmice și prin exercițiul complementelor sale înnăscute de gravitație universală fizică și spirituală. În toate împrejurările în care se stabilește o legătură între material și spiritual, un astfel de fenomen minte reprezintă un act al Spiritului Infinit. Numai mintea poate asocia forțele și energiile fizice ale nivelului material cu puterile și ființele spirituale ale nivelului spiritului.

12:6.4 (136.2) De fiecare dată când contemplați fenomene universale, asigurați-vă că luați în considerare interacțiunile energiilor fizice, intelectuale și spirituale. Și luați bine seama la fenomenele neașteptate însoțind unificarea lor de personalitate și fenomenelor

imprevizibile ce rezultă din acțiunile și reacțiunile Deității experiențiale și ale Absolutelor.

12:6.5 (136.3) Universul este extrem de previzibil doar în sensul cantitativ, sau al măsurării gravitației. Nici chiar forțele fizice primordiale nu reacționează la gravitația liniară, după cum nici semnificațiile mentale superioare și adevăratele valori spirituale ale realităților ultime ale universului. În mod calitativ, universul nu este foarte previzibil cu privire la noile asocieri de forțe, fie ele fizice, mentale sau spirituale; cu toate acestea, multe dintre aceste combinații de energii sau de forțe devin parțial previzibile atunci când le supunem observației critice. Atunci când materia, mintea și spiritul sunt unificate de personalitatea unei creaturi, noi suntem incapabili să prezicem complet deciziile acestei ființe înzestrate cu liber arbitru.

12:6.6 (136.4) Toate fazele forței primordiale, spiritul în devenire și alte ultimități nonpersonale par a reacționa în acord cu legi relativ stabile, dar necunoscute. Aceste faze sunt caracterizate printr-o latitudine a înfăptuirii și printr-o elasticitate a reacției care adesea sunt derutante când sunt întâlnite în fenomenele unei situații circumscrise și izolate. Cum se explică această imprevizibilă libertate de reacție demonstrată de aceste actualități ale universurilor emergente? Aceste date imprevizibile, necunoscute și insondabile - fie că țin de comportamentul unei unități primordiale de forță, reacția unui nivel minte neidentificat, fie că țin de fenomene ale unui vast preunivers în formare în domeniile spațiului exterior - revelează probabil activitățile Ultimului și împlinirile prezenței Absolutelor, care antedatează funcțiunile tuturor Creatorilor universului.

12:6.7 (136.5) Nu știm realmente, dar presupunem că o varietate atât de uimitoare de aptitudini și o coordonare atât de profundă semnifică faptul că Absolutele sunt prezente și acționează. Noi deducem că o astfel de diversitate de reacții în fața unei cauzalități aparent uniforme revelează reacțiile Absolutelor nu numai la cauzalitatea imediată și de situație, ci și la orice alte cauzalități aferente de pe cuprinsul întregului maestru univers.

12:6.8 (136.6) Indivizii au îngerii lor păzitori de destin. Planetele, sistemele, constelațiile, universurile și suprauniversurile au fiecare șefii lor respectivi care lucrează pentru binele domeniilor lor. Havona, și chiar marele univers, sunt vegheate de cei cărora le-au fost încredințate aceste responsabilități. Însă cine asigură și supraveghează necesitățile fundamentale ale universului principal în ansamblul său, de la Paradis până la al patrulea și cel din urmă nivel de spațiu exterior? Din punct de vedere existențial probabil că o asemenea supraveghere i se poate atribui Trinității Paradisului, însă, dacă ne plasăm în punctul de vedere experiențial, vedem că apariția universurilor posthavoniene depinde de:

12:6.9 (136.7) 1. Absolute în ceea ce privește potențialul.

12:6.10 (136.8) 2. Cel Ultim în ceea ce privește direcția.

12:6.11 (137.1) 3. Cel Suprem în ceea ce privește coordonarea evolutivă.

12:6.12 (137.2) 4. Arhitecții Universului principal în ceea ce privește administrarea anterioară apariției șefilor specifici.

12:6.13 (137.3) Absolutul Necalificat penetrează întregul spațiu. Noi nu distingem cu perfectă claritate statutul exact al Absolutului Deității

și al Absolutului Universal, însă știm că acesta din urmă acționează oriunde acționează Absolutul Deității și Absolutul Necalificat. Absolutul Deității se poate să fie prezent în mod universal, însă nu poate fi deloc prezent în mod spațial. Cel Ultim este prezent în spațiu, acum, sau va fi la un moment dat, până la limitele exterioare ale celui de-al patrulea nivel al spațiului exterior. Avem îndoieli că Cel Ultim va trebui vreodată să fie spațial prezent dincolo de periferia universului principal, însă, dincoace de această limită, Cel Ultim este pe cale de a integra progresiv organizarea creatoare a potențialelor celor trei Absolute.

7. Partea și totul

12:7.1 (137.4) Există o lege inexorabilă și impersonală, operativă în orice timp și în orice spațiu, cu aplicare asupra oricărei realități, indiferent de natura ei; această lege echivalează cu funcția unei providențe cosmice. Îndurarea caracterizează atitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru indivizi; imparțialitatea motivează atitudinea lui Dumnezeu față de ansamblu. Voia lui Dumnezeu nu primează în mod necesar în parte - în inima unei anumite personalități - însă voința sa guvernează efectiv întregul, universul universurilor.

12:7.2 (137.5) În toate raporturile lui Dumnezeu cu toate ființele sale, este adevărat că legile sale nu sunt în mod intrinsec arbitrare. Pentru voi, cu viziunea voastră limitată și cu punctul vostru de vedere finit, acțiunile lui Dumnezeu trebuie să pară deseori dictatoriale și arbitrare. Legile lui Dumnezeu sunt pur și simplu obiceiurile lui

Dumnezeu, felul lui de a face în mod repetat anumite lucruri; și el le face întotdeauna pe toate bine. Voi remarcați că Dumnezeu face același lucru în același fel, în repetate rânduri, pur și simplu pentru că, în împrejurările date, este cea mai bună cale de a face acel lucru anume. Ori, cea mai bună cale este calea justă, și de aceea înțelepciunea infinită impune întotdeauna ca lucrul să fie făcut în acel mod precis și desăvârșit. Ar trebui, de asemenea, să vă amintiți că natura nu este actul exclusiv al Deității; sunt prezente și alte influențe în fenomenele pe care omul le numește natură.

12:7.3 (137.6) Natura divină detestă faptul de a suferi vreo deteriorare, de orice fel ar fi, sau să îngăduie vreodată ca un act pur personal să fie executat într-un mod ordinar. Să fie totuși clar că, *dacă*, în divinitatea oricărei situații, în împrejurările extreme și în cazurile în care cursul înțelepciunii supreme ar putea indica necesitatea unei conduite diferite - dacă nevoile de perfecțiune, ca urmare a unei anumite rațiuni, ar putea dicta o altă modalitate de reacțiune, una mai bună - atunci și acolo Dumnezeu cel atotînțelegător ar acționa în felul acela mai bun și mai potrivit cu putință. Acea ar fi expresia unei legi mai înalte; nu anularea unei legi mai puțin elevate.

12:7.4 (137.7) Dumnezeu nu este un sclav al obișnuinței, al cronicității repetării propriilor sale acte voluntare. Nu există conflict între legile Infinitului. Ele sunt toate perfecțiuni ale naturii infailibile a lui Dumnezeu, ele sunt toate acte de necontestat care exprimă decizii impecabile. Legea este reacția neschimbătoare a unei minți infinite, perfecte și divine. Acțiunile lui Dumnezeu sunt toate voluntare, deși sunt aparent identice. În Dumnezeu „nu există nici

variație, nici umbră de schimbare”. Însă tot ceea ce poate fi spus cu adevărat despre Tatăl Universal nu poate fi afirmat cu aceeași certitudine și despre toate inteligențele sale subordonate sau despre creaturile sale evolutive.

12:7.5 (137.8) Pentru că Dumnezeu este neschimbător, de aceea puteți voi să vă încredințați că, în toate împrejurările obișnuite, el va face același lucru în același mod identic și obișnuit. Dumnezeu este asigurarea stabilității pentru toate lucrurile și pentru toate ființele create. El este Dumnezeu și deci nu se schimbă.

12:7.6 (138.1) Toată această statornicie a conduitei și această uniformitate de acțiune sunt personale, conștiente și cât se poate de voluntare, deoarece Dumnezeul Preaînalt nu este un sclav neputincios al propriei sale perfecțiuni și a infinității sale. Dumnezeu nu este o forță automată acționând de la sine; el nu este o putere servilă legată de lege. Dumnezeu nu este nici vreo ecuație matematică ori vreo formulă chimică. El este o personalitate primordială și cu o voință liberă. El este Tatăl Universal, o ființă supraîncărcată cu personalitate și sursa universală a oricărei personalități de creaturi.

12:7.7 (138.2) Voia lui Dumnezeu nu predomină în mod uniform în inima muritorilor materiali care-l caută pe Dumnezeu, însă, dacă lărgim cadrul timpului dincolo de clipa prezentă pentru a îngloba ansamblul începuturilor vieții, atunci putem înțelege din ce în ce mai bine voința lui Dumnezeu prin roadele spirituale provenite din viața copiilor lui Dumnezeu călăuziți de spirit. Iar apoi, dacă lărgim și mai mult viața umană pentru a include experiența morontială, observăm că voința divină strălucește tot mai luminoasă în actele spiritualizatoare ale creaturilor timpului care au început să guste

divinele delicii oferite de relațiile personalității omului cu personalitatea Tatălui Universal.

12:7.8 (138.3) Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor prezintă paradoxul părții și al întregului la nivelul personalității. Dumnezeu îl iubește pe *fiecare* individ ca pe un copil distinct al familiei sale celeste. În același timp, Dumnezeu iubește astfel pe *toți* indivizii; el nu face deosebire de persoană și universalitatea iubirii sale face să se nască o relație de grup, fraternitatea universală.

12:7.9 (138.4) Iubirea Tatălui o individualizează în mod absolut pe fiecare personalitate ca pe un copil unic al Tatălui Universal, un copil fără pereche în infinitate, o creatură volitivă fără seamăn în întreaga eternitate. Iubirea Tatălui slăvește pe fiecare copil al lui Dumnezeu, iluminând pe fiecare membru al familiei celeste, făcând categoric să rezulte natura unică a fiecărei ființe personale care se detașează pe nivelele impersonale situate în afara circuitului fratern al Tatălui care nostru al tuturor. Iubirea lui Dumnezeu descrie într-un mod uluitor valoarea transcendentă a fiecărei creaturi înzestrate cu voință și revelează în mod infailibil valoarea elevată pe care Tatăl Universal o atribuie fiecăruia dintre copiii săi, de la cea mai înaltă personalitate creatoare a statutului paradisiac până la personalitatea cea mai umilă, înzestrată cu demnitate voluntară, dintre triburile sălbatice ale oamenilor de la începuturile speciei umane de pe o lume evolutivă a timpului și spațiului.

12:7.10 (138.5) Însăși această iubire a lui Dumnezeu pentru indivizi face să se nască familia divină a tuturor indivizilor, fraternitatea universală a copiilor Tatălui Paradisiac înzestrați cu liber arbitru. Iar această fraternitate, fiind universală, este o relație a întregului. Atunci

când fraternitatea este universală, ea revelează nu relațiile dintre *fiecare*, ci relațiile dintre *toți*. Fraternitatea este o relație de ansamblu și revelează în consecință calitățile întregului în opoziție cu calitățile părții.

12:7.11 (138.6) Fraternitatea constituie o relație de fapt între toate personalitățile din existența universală. Nici o persoană nu ar putea scăpa de binefacerile sau sancțiunile care pot surveni ca rezultat al relațiilor cu alte persoane. Partea profită sau suferă în raport cu întregul. Efortul just al fiecărui om le este profitabil tuturor oamenilor; greșeala sau răul comise de fiecare om sporesc chinurile tuturor oamenilor. După cum se mișcă partea, tot așa se mișcă întregul. După cum progresează întregul, tot așa și partea. Vitezele relative ale părții și ale întregului determină dacă partea este trasă înapoi de inerția întregului sau purtată înainte de forța vie a fraternității cosmice.

12:7.12 (139.1) Este un mister că Dumnezeu este o ființă înalt personală și conștientă de sine, care dispune de un cartier general rezidențial și care este totodată personal prezent într-un atât de vast univers și în contact personal cu un număr de ființe aproape infinit. Faptul că acest fenomen este un mister ce depășește puterea de pătrundere a oamenilor nu ar trebui câtuși de puțin să slăbească credința voastră. Nu lăsați nici grandoarea infinității, nici imensitatea eternității, nici splendoarea și gloria caracterului incomparabil al lui Dumnezeu să vă pună la încercare, să vă facă să șovăiți sau să vă descurajați, deoarece Tatăl nu este foarte departe de nici unul dintre voi; el locuiește în voi și literalmente în el ne aflăm cu toți mișcarea, viața efectivă și adevărata ființă.

12:7.13 (139.2) Chiar dacă Tatăl Paradisului acționează prin creatorii săi divini și copiii săi creați, el se bucură de asemenea de contactul interior cel mai intim cu voi, un contact atât de sublim și atât de înalt personal încât depășește chiar și propria mea înțelegere. Este vorba de această misterioasă comuniune a unui fragment al Tatălui cu sufletul lui uman și cu mintea muritoare în care el locuiește efectiv. Știind că voi aveți cunoștință de aceste daruri ale lui Dumnezeu, voi știți deci că Tatăl este în contact intim nu numai cu asociații săi divini, ci și cu copiii săi muritori evolutivi din timp. Într-adevăr, Tatăl rămâne în Paradis, însă prezența sa divină locuiește totodată în mintea oamenilor.

12:7.14 (139.3) Chiar dacă Spiritul unui Fiu este ceea ce a revărsat el peste orice trup, chiar dacă un Fiu a rămas cu voi sub înfățișarea trupului muritor, serafimii vă păzesc și vă călăuzesc personal; însă cum ar putea una dintre aceste ființe divine a celui de-al Doilea sau a celui de-al Treilea Centru să spere vreodată să vă vină aproape sau să vă înțeleagă tot atât de bine ca Tatăl, care a dat o parte din el însuși pentru a fi în voi, pentru a fi sinele vostru real și divin, și chiar etern?

8. Materie, minte și spirit

12:8.1 (139.4) ”Dumnezeu este Spirit”, dar Paradisul nu. Universul material este întotdeauna arena în care au loc toate activitățile spirituale. Ființele spirituale și ascenderii spirituali trăiesc și lucrează pe sfere fizice de realitate materială.

12:8.2 (139.5) Darul forței cosmice, domeniul gravitației cosmice, este funcțiunea Insulei Paradisului. Întreaga energie-forță originară provine din Paradis și materia destinată să formeze nenumărate universuri circulă în prezent în universul principal sub forma unei prezențe a supragravitației care constituie sarcina-forță a spațiului patruns.

12:8.3 (139.6) Oricare ar fi transformările sale în spațiile exterioare, după ce a ieșit din Paradis, forța își continuă călătoria rămânând supusă atracției nesfârșite, mereu prezentă și infailibilă a Insulei eterne, rotindu-se la infinit, de la sine și cu fidelitate, de-a lungul eternelor căi ale spațiului universurilor. Energia fizică este unica realitate care este sinceră și statornică în supunerea sa la legea universală. Numai în domeniile voinței creaturii există o deviere de la căile divine și de la planurile originare. Puterea și energia sunt dovezile universale că Insula centrală a Paradisului este stabilă, constantă și eternă.

12:8.4 (139.7) Revărsarea spiritului și spiritualizarea personalităților, domeniul gravitației spirituale, sunt ținutul Fiului Etern. Iar această gravitație a spiritului Fiului atrage întotdeauna către ea realitățile spirituale și este la fel de reală și de absolută ca atotputernica constrângere materială a Insulei Paradisului. Însă omul cu minte materială este, din fire, mai obișnuit cu manifestările materiale de natură fizică decât cu operațiunile la fel de reale și puternice de natură spirituală, pe care doar clarviziunea spirituală a sufletului le poate distinge.

12:8.5 (140.1) Pe măsură ce mintea unei personalități a universului devine mai spirituală - mai asemănătoare cu Dumnezeu - ea răspunde

mai puțin la gravitația materială. Realitatea măsurată de răspunsul său la gravitația fizică este antiteza realității determinate de calitatea conținutului ei spiritual. Acțiunea gravitației fizice determină cantitativ energia nespirtuală; acțiunea gravitației spirituale măsoară cantitativ energia vie a divinității.

12:8.6 (140.2) Ceea ce este Paradisul pentru creația fizică și ceea ce este Fiul Etern pentru universul spiritual, Autorul Comun este pentru târâmurile minții - universul inteligent al ființelor și personalităților materiale, morontiale și spirituale.

12:8.7 (140.3) Autorul Comun reacționează atât la realitățile materiale și spirituale și devine deci în mod inerent slujitorul universal pentru toate ființele inteligente, acestea putând reprezenta o uniune a fazelor materiale și spirituale ale creației. Revărsarea inteligenței, ajutorul adus materiei și spiritualului prin fenomenul minții, este domeniul exclusiv al Autorului Comun, care devine astfel partenerul minții spirituale, esența minții morontiale și substanța minții materiale a creaturii evolutive a timpului.

12:8.8 (140.4) Mentea este tehnica prin care realitățile spiritului devin realități de experiență pentru personalitățile create. Și, în ultimă analiză, posibilitățile unificatoare ale minții umane însăși, aptitudinea de a coordona lucrurile, ideile și valorile, sunt supramateriale.

12:8.9 (140.5) Cu toate că nu îi este posibil minții muritoare să înțeleagă cele șapte nivele ale realității cosmice relative, intelectul uman ar trebui să poată pricepe în mare parte semnificația trei nivele funcționale ale realității finite:

12:8.10 (140.6) 1. *Materia*. Energie organizată supusă gravitației liniare, mai puțin atunci când este modificată de mișcare și condiționată de minte.

12:8.11 (140.7) 2. *Mintea*. Conștiința organizată care nu este în întregime supusă gravitației materiale și care devine cu adevărat liberă atunci când este modificată de spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spiritul*. Cea mai înaltă realitate personală. Adevăratul spirit nu este supus gravitației materiale, însă devine în cele din urmă influența motivatoare a tuturor sistemelor evolutive de energie care posedă demnitatea personalității.

12:8.13 (140.9) Scopul existenței tuturor personalităților este spiritul; manifestările materiale sunt relative, iar mintea cosmică intervine între aceste opozite universale. Revărsarea minții și slujirea spiritului sunt munca persoanelor asociate Deității, Spiritului Infinit și Fiului Etern. Realitatea Deității totale nu este minte, ci minte-spirit - spirit-minte unificate de personalitate. Cu toate acestea, absolutele spiritului și ale lucrurilor converg ambele în persoana Tatălui Universal.

12:8.14 (140.10) În Paradis, cele trei energii, fizică, mentală și spirituală, sunt coordonate. În cosmosul evolutiv, energia-materie domină, mai puțin în cazul personalității în care spiritul luptă pentru a controla prin intermediul minții. Spiritul este realitate fundamentală a experienței personalității tuturor creaturilor, deoarece Dumnezeu este spirit. Spiritul este neschimbător și, în consecință, în toate relațiile personale, el transcende atât mintea, cât și materia, care sunt variabile experiențiale de dobândire progresivă.

12:8.15 (140.11) În evoluția cosmică, materia devine o umbră filozofică proiectată de minte în prezența luminozității spirituale a iluminării divine, însă acest fapt nu invalidează realitatea energiei-materii. Mintea, materia și spiritul sunt deopotrivă de reale, însă nu au o valoare egală pentru personalitatea care caută să atingă divinitatea. Conștiința divinității este o experiență spirituală progresivă.

12:8.16 (141.1) Cu cât este mai mare strălucirea personalității spirituale (Tatăl din univers, fragmentul personalității spirituale potențial în creatura individuală) cu atât mai mare este umbra proiectată de mintea intermediară asupra veșmântului său material. În timp, corpul oamenilor este tot atât de real ca mintea sau ca spiritul lor, însă, în moarte, mintea (identitatea) și spiritul supraviețuiesc, pe câtă vreme corpul nu supraviețuiește. O realitate cosmică poate să nu existe în experiența unei personalități. De aceea, figura voastră de retorică greacă - materia este umbra substanței spirituale mai reale - are într-adevăr o semnificație filozofică.

9. Realități personale

12:9.1 (141.2) Spiritul este realitatea personală fundamentală în univers, iar personalitatea este fundamentală pentru orice experiență progresivă cu realitatea spirituală. Toate fazele experienței personalității de pe toate nivele succesive de înaintare universală abundă în indicii care conduc la descoperirea realităților personale atrăgătoare. Adevăratul destin al oamenilor constă în a crea țeluri noi

și spirituale și apoi în a răspunde la atracțiile cosmice ale acestor scopuri celeste de valoare nematerială.

12:9.2 (141.3) Iubirea este secretul asocierilor benefice între personalități. Un singur contact nu este de ajuns pentru a cunoaște cu adevărat o persoană. Nu putem aprecia muzica prin deducții matematice, cu toate că muzica este o formă de ritm matematic. Numărul alocat unui abonat telefonic nu identifică în nici un fel personalitatea acelui abonat și nu dă nici un indiciu asupra caracterului său.

12:9.3 (141.4) Matematica, știința materială, este indispensabilă pentru a discuta în mod inteligibil aspecte materiale ale universului, însă cunoașterea ei nu este în mod necesar parte a unei realizări mai elevată a adevărului sau parte a unei aprecieri personale a realităților spirituale. Nu numai în domeniile vieții, ci și în lumile energiei fizice, suma a doi sau mai mulți factori reprezintă adesea ceva mai *mult* decât suma consecințelor previzibile ale acestei combinații, sau un lucru *diferit*. Toată știința a matematicii, întreg domeniul filozofiei, fizica și chimia cele mai avansate nu pot nici să prezică, nici să știe că uniunea a doi atomi gazoși de hidrogen cu un atom de oxigen ar produce o substanță nouă și calitativ superioară - apa lichidă. Prin ea însăși, constatarea acestui fenomen fizico-chimic ar fi trebuit să împiedice dezvoltarea filozofiei materialiste și a cosmologiei mecanice.

12:9.4 (141.5) Analiza tehnică nu revelează ceea ce pot face o persoană sau un lucru. Apa, de exemplu, este folosită în mod efectiv la stingerea focului. Faptul că apa stinge focul este un fapt de experiență cotidiană, însă această proprietate a apei nu ar fi putut

niciodată fi revelată prin analiză. Analiza determină că apa este compusă din hidrogen și oxigen; un studiu mai aprofundat al acestor elemente arată că oxigenul este suportul real al combustiei și că hidrogenul se va arde de la sine.

12:9.5 (141.6) Religia voastră devine reală deoarece se ridică din sclavia temerii și din constrângerile superstițiilor. Filozofia voastră luptă pentru a se emancipa de dogme și de tradiție. Știința voastră se angajează în lupta milenară între adevăr și eroare, luptând totodată pentru a elibera omul de lanțurile abstracției, de robia matematicii și de orbirea relativă a materialismului mecanicist.

12:9.6 (142.1) Muritorii au un nucleu format din spirit. Minte este un sistem de energie personală existent în jurul unui nucleu divin de spirit și funcționând într-un mediu material. Această relație vie dintre mintea personală și spirit constituie potențialul universal al personalității eterne. Dificultăți reale, decepțiile îndelungate, înfrângerile grave sau moartea inevitabilă nu pot surveni decât dacă conceptele egocentrice pretind să șteargă complet puterea guvernării nucleului spiritual central, prin aceasta dezbinând planul cosmic de identitate a personalității.

12:9.7 (142.2) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile].

Cartea Urantia

<< [Capitolul 12](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 14](#) >>

Capitolul 13

Sferele sacre ale paradisului

13:0.1 (143.1) ÎNTRE Insula centrală a Paradisului și cel mai central dintre circuitele planetare de pe Havona se intercalează în spațiu trei circuite minore de sfere speciale. Circuitul interior este compus din șapte sfere secrete ale Tatălui Universal; al doilea grup este format de cele șapte lumi luminoase ale Fiului Etern, iar la exterior se găsesc cele șapte imense sfere ale Spiritului Infinit, lumile constituind sediul administrativ al Celor Șapte Spirite Maestru.

13:0.2 (143.2) Aceste trei circuite septuple ale Tatălui, Fiului și Spiritului sunt sfere de splendoare de nedepășit și de glorie inimaginabilă. Chiar și materialele construcției lor fizice sunt de un ordin care nu vă este revelat. Materialele fiecărui circuit sunt diverse, și fiecare lume a fiecărui circuit este diferită, mai puțin cele șapte

lumi ale Fiului, care au toate aceeași constituție fizică. Aceste douăzeci și una de lumi sunt toate sfere enorme și fiecare grup de șapte este eternizat în mod diferit. Pe cât o știm noi, ele au existat întotdeauna; la fel ca și Paradisul, ele sunt eterne. Nu există nici arhive nici tradiții asupra originii lor.

13:0.3 (143.3) Cele șapte sfere secrete ale Tatălui Universal circulă în jurul Paradisului, foarte aproape de Insula eternă; ele reflectă puternic luminozitatea spirituală a strălucirii centrale a Deităților eterne. Ele răspândesc această lumină de glorie divină asupra întregului Paradis și chiar asupra celor șapte circuite ale Havonei. Energiile impersonale de luminozitate spirituală își au originea tocmai pe cele șapte lumi sacre ale Fiului Etern. Nici o ființă personală nu poate să locuiască pe nici unul dintre aceste șapte tărâmură strălucitoare care iluminează cu glorie spirituală tot Paradisul și toată Havona și dirijează pura luminozitate a spiritului către cele șapte suprauniversuri. Aceste sfere strălucitoare ale celui de-al doilea circuit emit, de asemenea, lumina lor (lumină fără căldură) către Paradis și către miliardul de lumi al celor șapte circuite ale universului central.

13:0.4 (143.4) Cele șapte lumi ale Spiritului Infinit sunt ocupate de Cele Șapte Spirite Maestru care prezidează destinele celor șapte suprauniversuri și transmit iluminarea spirituală a celei de a Treia Persoane a Deității acestor creații a timpului și spațiului. Havona întreagă, înșă nu și Insula Paradisului, este scăldată în aceste influențe spiritualizatoare.

13:0.5 (143.5) Cu toate că lumile Tatălui sunt sfere de statut ultim pentru cei care au fost înzestrați cu personalitate de către Tată, nu

aceasta este funcțiunea lor exclusivă. Numeroase ființe și entități, altele decât personale, locuiesc pe aceste lumi. Fiecare lume a circuitului Tatălui și a circuitului Spiritului adăpostește un tip distinct de locuitori permanenți. Însă noi credem că lumile Fiului sunt locuite de aceste tipuri uniforme de ființe diferite de cele personale.

Fragmentele Tatălui fac parte din nativii Diviningtonului. Celelalte ordine au drept de cetățenie permanent, însă nu vă sunt revelate.

13:0.6 (143.6) Cei douăzeci și unu de sateliți ai Paradisului servesc numeroaselor țeluri, care nu sunt revelate în aceste expuneri, atât în universul central, cât și în suprauniversuri.

13:0.7 (143.7) Voi nu sunteți capabili să înțelegeți decât prea puțin din viața acestor sfere. Nu puteți obține o abordare valabilă, nici măcar una sumară a naturii și funcțiunii lor; miile de activități care nu vă sunt revelate continuă. Aceste douăzeci și una de sfere înglobează *potențialele* funcțiunii universului principal. Aceste capitole nu permit decât să facă posibilă întrezărirea anumitor activități circumscrise aparținând prezenței vaste a marelui univers; sau mai degrabă, a unuia din cele șapte sectoare ale marelui univers.

1. Cele șapte lumi sacre ale Tatălui

13:1.1 (144.1) Circuitul sferelor vieții sacre a Tatălui conține singurele secrete inerente personalității în universul universurilor. Acești sateliți ai Paradisului, formând circuitul cel mai central din cei trei, reprezintă singurele domenii interzise din universul central care sunt preocupate de personalitate. Paradisul de jos și lumile Fiului

sunt, de asemenea, închise personalităților, însă aceste două domenii nu se preocupă nicicum direct de personalitate.

13:1.2 (144.2) Lumile Paradisiace ale Tatălui sunt dirijate de ordinul mai elevat al Fiilor Staționari ai Trinității, Secretele Supremației Trinitizate. Despre lumile acestea există puține lucruri despre care pot vorbi; iar din multiplele lor activități sunt autorizat să dezvălui și mai puțin. Asemenea informații le privesc numai pe ființele care au activități acolo, precum și pe cele care sosesc. Cu toate că sunt puțin familiarizat cu șase dintre aceste lumi speciale, nu am aterizat niciodată pe Divinington; această lume îmi este total interzisă.

13:1.3 (144.3) Una dintre rațiunile pentru care aceste lumi sunt secrete este aceea că fiecare dintre aceste sfere sacre beneficiază de o reprezentare sau de o manifestare specială a Deităților care compun Trinitatea Paradisului. Nu este vorba de o personalitate, ci de o prezență unică a Divinității, pe care o pot aprecia și înțelege doar grupurile speciale de inteligențe care locuiesc pe fiecare sferă specifică, sau susceptibile de a fi admise acolo. Secretele Supremației Trinitizate sunt agenții personali ai acestor prezențe specializate personale și impersonale ale Divinității; iar Secretele Supremației sunt ființe înalt personale, splendid înzestrate și magnific apte scopului lor exaltat și dificil.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. Într-un sens cu totul special, această lume este „sânul Tatălui”, sfera de comuniune personală a Tatălui Universal, iar acolo există o manifestare specială a divinității sale. Divinington este locul de întâlnire Paradisiacă a Ajustorilor Gândirii, însă este și căminul multor altor entități, personalități și ființe diverse, care își au originea în Tatăl Universal. Există în afara

Fiului Etern numeroase personalități provenite direct din acțiunile solitare ale Tatălui Universal. Doar fragmentele Tatălui și personalitățile, precum și alte ființe care se trag direct și exclusiv din Tatăl Universal fraternizează și activează în acest locaș.

13:1.5 (144.5) *Secretele Diviningtonului* cuprind secretul manifestării și al misiunii Ajustorilor Gândirii. Natura lor, originea lor, și tehnica contactului lor cu umilele creaturi ale lumilor evolutive sunt secrete ale acestei sfere paradisiace. Aceste uimitoare operațiuni nu corespund personal celorlalte, și de aceea Deitățile socotesc oportun să nu ne lase să înțelegem pe deplin anumite trăsături ale acestui mare serviciu divin. În măsura în care noi intrăm în contact cu această fază a activității divine, ne este acordată deplina cunoaștere a operațiunilor, însă noi nu suntem complet informați în ceea ce privește detaliile intime ale acestei mari fuziuni.

13:1.6 (145.1) Această sferă conține, de asemenea, secretele naturii, țelul activităților tuturor celorlalte forme de fragmente ale Tatălui, Mesagerii Gravitației și o mulțime de alte ființe care nu vă sunt revelate. Este foarte posibil ca, în cazul în care adevărurile care îmi sunt ascunse, în ceea ce privește Diviningtonul, mi-ar fi revelate, ele nu ar face decât să mă tulbure și să mă handicapeze în munca mea actuală. De altfel, ele depășesc poate capacitatea de concepție a ființelor din ordinul meu.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. Această sferă este „sânul Fiului”, lumea receptoare personală a Fiului Etern. Este cartierul general Paradisiac al Fiilor lui Dumnezeu ascendenți și descendenți începând cu momentul în care au fost pe deplin acreditați și definitiv

confirmați. Această lume este căminul paradisiac pentru toți Fiii Fiului Etern și pentru cei ai Fiilor săi asociați și coordonați. Există numeroase ordine de filiație divină atașate acestui lăcaș celest care nu au fost revelate muritorilor, dat fiind faptul că ei nu sunt influențați de planurile programului de ascensiune care reglementează progresul spiritual uman din universuri și până în Paradis.

13:1.8 (145.3) *Secretele Sonaringtonului* includ secretul întrupării Fiilor divini. Când un Fiu Divin devine Fiu al Omului, când el este realmente născut dintr-o femeie, așa cum a fost cazul pe lumea voastră acum o mie nouă sute de ani, este vorba de un mister universal. Acest mister se reproduce constant în toate activitățile și este un secret al Sonaringtonului referitor la filiația divină. Ajustorii sunt un mister al lui Dumnezeu Tatăl. Întruparea Fiilor divini este un mister al lui Dumnezeu Fiul; este un secret închis în al șaptelea sector al Sonaringtonului, un domeniu în care pot penetra doar cei care au trecut personal prin această experiență unică. Singurele care sunt aduse în focarul atenției voastre sunt fazele întrupării referitoare la cariera voastră ascensională. Misterul întrupării Fiului Paradisului comportă numeroase alte faze, anumite tipuri de Fii nerevelați efectuează misiuni de serviciu universal despre care nu vi s-a spus nimic. Iar Sonaringtonul comportă și alte mistere.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. Această lume este „sânul Spiritului”, cămin Paradisiac al ființelor superioare care reprezintă exclusiv Spiritul Infinit. Aici se reunesc Cele Șapte Spirite Maestru și unii descendenți ai lor venind din toate universurile. Întâlnim, de asemenea, în acest domeniu celest numeroase ordine nerevelate de

personalități spirituale. Este vorba de ființe afectate multiplelor activități ale universului, neasociate planurilor destinate să ridice creaturile muritoare din timp până la nivelele eternității Paradisului.

13:1.10 (145.5) *Secretele Spiritingtonului* conțin misterele impenetrabile ale reflexivității. Noi vă vorbim de fenomenul vast și universal al reflexivității, mai special decât se produce pe lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri, însă noi nu explicăm niciodată complet acest fenomen, deoarece nici chiar noi nu îl înțelegem în întregime. Noi știm ceva, în bună parte, însă numeroase detalii fundamentale rămân încă pline de mister pentru noi. Reflexivitatea este un secret al Dumnezeuului Spirit. Voi ați fost instruiți asupra funcțiilor reflexivității în raport cu planul de ascensiune a supraviețuirii muritorilor și lucrurile se întâmplă întocmai; însă reflexivitatea este, de asemenea, un factor indispensabil desfășurării normale a multor alte faze ale activităților universale. Această înzestrare a Spiritului Infinit este utilizată și pe alte canale decât cele care servesc la culegerea învățămintelor și răspândirea informațiilor. Iar Spiritingtonul conține și alte secrete.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTONUL. Această planetă este „sânul Tatălui și al Fiului” și sfera secretă a anumitor ființe nerevelate provenite din actele Tatălui și Fiului. Este, de asemenea, căminul Paradisiac a numeroase ființe glorificate a căror ascendență este complexă, cele ale căror origini sunt complicate din cauza numeroaselor tehnici variate puse în mișcare în cele șapte universuri. Numeroase grupuri de ființe a căror identitate nu a fost revelată muritorilor de pe Urantia se reunesc pe această lume.

13:1.12 (146.1) *Secretele Vicegeringtonului* le înglobează pe cele ale trinitizării, iar trinitizarea este secretul autorității care permite să se reprezinte Trinitatea, să se acționeze ca locțiitor al Zeilor. Autoritatea pentru a reprezenta Trinitatea nu este atașată decât ființelor, revelate sau nerevelate, care sunt trinitizate, create, exteriorizate, sau eternizate de către două persoane ale Trinității Paradisului sau de către toate trei împreună. Atunci când personalitățile au fost aduse la existență prin actele trinitizante ale anumitor tipuri de creaturi glorificate, ele nu reprezintă nimic mai mult decât potențialul conceptului mobilizat în această trinitizare, însă ele se pot eleva pe calea îmbrățișării Deității, care este deschisă tuturor creaturilor din specia lor.

13:1.13 (146.2) Ființele netrinitizate nu înțeleg pe deplin tehnica de trinitizare prin doi sau trei Creatori sau prin anumite creaturi. Voi nu veți înțelege niciodată total un astfel de fenomen decât dacă în viitorul îndepărtat al carierei voastre glorificate, veți încerca și veți reuși această aventură. Altfel aceste secrete ale Vicegeringtonului vă vor fi întotdeauna pe deplin inaccesibile. Însă pentru mine, care sunt o ființă elevată provenită din trinitate, toate sectoarele Vicegerinhtonului îmi sunt deschise. Înțeleg pe deplin secretul originii mele și al destinului meu și îl păstrez cu aceiași desăvârșire și religiozitate.

13:1.14 (146.3) Există și alte forme și faze de trinitizare asupra cărora atenția popoarelor de pe Urantia nu a fost atrasă. Sub aspectul lor personal, aceste experiențe sunt bine protejate în sectorul secret al Vicegeringtonului.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTONUL. Această lume este „sânul Tatălui și al Spiritului”. El este locul de întâlnire al unei magnifice oștiri de ființe nerevelate provenite din actele conjugate ale Tatălui Universal și ale Spiritului Infinit. Aceste ființe, pe lângă ceea ce moștenesc în Spirit, împărtășesc și din trăsăturile Tatălui.

13:1.16 (146.5) Solitaringtonul este, de asemenea, căminul Mesagerilor Solitari și al altor personalități aparținând acestor ordine supraîngerești. Voi știți de foarte puține dintre aceste ființe; există un număr imens de ordine nerevelate pe Urantia. Faptul că mesagerii solitari sau asociații lor supraîngerești sunt domiciliați pe a cincia lume nu implică în mod necesar că Tatăl a intervenit la vreun nivel în sectorul lor de creație, însă, în această epocă a Universului, le cunoaște bine funcțiile. Pe parcursul prezentei epoci a universului sfera în cauză este, de asemenea, aceea a statutului Directorilor de Putere ai Universului.

13:1.17 (146.6) Există și numeroase alte ordine de personalități ale spiritului, ființe necunoscute muritorilor, care consideră Solitaringtonul ca sfera căminului lor paradisiac. Trebuie să ne amintim că toate diviziunile și toate nivelele de activități universale sunt tot atât de bine prevăzute cu servicii spirituale ca și domeniul ocupat cu ajutarea omului muritor în ascensiunea sa către destinul său divin din Paradis.

13:1.18 (146.7) *Secretul Solitaringtonului.* În plus față de anumite secrete ale trinitizării, această lume deține secretul raporturilor personale între Spiritul Infinit și anumiți descendenți superiori ai celei de a Treia Surse Centru. Solitaringtonul conține misterul asocierii intime a numeroase ordine nerevelate cu spiritele Tatălui, Fiului și

Spiritului, cu triplul spirit al Trinității și spiritele Supremului, Ultimului și Supremului-Ultim.

13:1.19 (146.8) 6. SERAFINGTONUL. Această sferă este „sânul Fiului și Spiritului” și este lumea care servește drept cămin mulțimii imense de ființe nerevelate create de Fiu și Spirit. Este, de asemenea, sfera de destin a tuturor ordinelor tutelare, a armatelor de îngeri, formate din supernafimi, seconafimi și serafimi. Există, de asemenea, în universul central și în universurile exterioare, numeroase ordine de spirite minunate care nu sunt „spirite tutelare pentru cei care vor moșteni mântuirea”. Toți acești lucrători ai spiritului în domeniile și nivelele de activitate universale consideră Serafingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

13:1.20 (147.1) *Secrete Serafingtonului* conțin un triplu mister și nu pot face referire decât la unul dintre ele, misterul transporturilor serafice. Diverse ordine de serafimi și de ființe spirituale aliate posedă facultatea de a înveșmânta în formele lor spirituale toate ordinele de personalități nemateriale și să le transporte pe lungi trasee interplanetare. Acesta este un secret închis în sectoarele sacre ale Serafingtonului. Serafimii transportori înțeleg aceste mistere, însă nu ni le comunică nouă celorlalți, sau poate că nu pot să o facă. Celelalte mistere ale Serafingtonului se referă la experiențele personale ale anumitor tipuri de slujitori spirituali nerevelați încă muritorilor. Noi evităm să discutăm secretele acestor ființe atât de apropiate, deoarece voi puteți aproape înțelege aceste ordine de existență vecine, iar dacă am oferi cunoștințele noastre, chiar și parțiale, în ceea ce privește aceste fenomene, acest lucru ar părea ca un abuz de încredere.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTONUL. Această lume unică este „pieptul Tatălui, al Fiului și al Spiritului”, locul de întâlnire al creaturilor ascendente din spațiu, sfera de primire a pelerinilor timpului care trec prin universul Havonei pe calea lor către Paradis. Ascendingtonul este realmente căminul paradisiac al sufletelor ascendente ale timpului și spațiului până când ele ating statutul Paradisului. Voi muritorii, veți petrece cea mai mare parte a „vacanțelor” voastre de pe Havona pe Ascendington. Pe parcursul vieții voastre pe Havona, Ascendingtonul va juca pentru voi același rol pe care directorii de retrospecție îl au pe parcursul ascensiunii voastre din universul local și din supraunivers. Veți fi ocupați cu mii de activități care depășesc anvergura imaginației umane. Și, la fel ca în fiecare dintre aceste etape precedente ale ascensiunii voastre către Dumnezeu, eul vostru uman va pune aici bazele unor noi relații cu eul vostru divin.

13:1.22 (147.3) *Secretele Ascendingtonului* conțin misterul formării treptate și sigure, în mintea materială și muritoare, a unei contraponderi spirituale și potențial nemuritoare a caracterului și identității. Acest fenomen este unul dintre cele mai neliniștitoare mistere a universului; mai exact, evoluția unui suflet nemuritor în mintea unei creaturi muritoare și materiale.

13:1.23 (147.4) Voi nu veți înțelege niciodată complet această misterioasă operațiune înainte de a atinge Ascendingtonul. Și aceasta este motivul pentru care întregul Ascendington va fi deschis privirilor voastre uimite. A șaptea parte din Ascendington îmi este interzisă - este vorba de sectorul care se ocupă de însuși acest secret care este (sau va fi) posesiunea sau experiența exclusivă a tipului vostru de

ființe. Această experiență aparține ordinului vostru uman de existență. Ordinul meu de personalitate nu este direct legat de astfel de operațiuni. În consecință, mie îmi este interzisă această experiență și vouă vă va fi în cele din urmă revelată. Însă și chiar și după ce vă va fi revelată, veți păstra întotdeauna secretul dintr-un anumit motiv. Voi nu-l veți revela, nici nouă, nici unui alt ordin de ființe. Noi suntem la curent în ceea ce privește fuziunea eternă a unui Ajustor divin cu un suflet nemuritor de origine umană, însă finalitarii ascendenți cunosc această experiență ca o realitate absolută.

2. Relații cu lumile Tatălui

13:2.1 (147.5) Aceste lumi-cămine de diverse ordine de ființe spirituale sunt sfere imense și uluitoare, care egalează Paradisul în frumusețea lor incomparabilă și gloria lor splendidă. Sunt lumi de întâlniri, sfere de reuniuni, care servesc ca adrese cosmice permanente. În calitate de finalitari, voi veți fi domiciliați în Paradis, însă Ascendingtonul este cel care va fi tot timpul adresa căminului vostru, chiar și atunci când veți începe să slujiți în spațiul exterior. De-a lungul întregii eternități, voi veți considera Ascendingtonul în ca fiind un cămin al amintirilor voastre afective și al reminiscentelor voastre. Atunci când veți deveni ființe ale spiritului aparținând celui de al șaptelea stadiu, este posibil să renunțați la statutul vostru de locuitori ai Paradisului.

13:2.2 (148.1) Dacă universurile exterioare sunt în curs de formare, dacă ele trebuie să fie locuite de creaturi ale timpului înzestrate cu

potențialul ascensiunii, atunci noi deducem că acești copii ai viitorului vor fi, de asemenea, meniți să vadă Ascendingtonul ca fiind căminul lor Paradisiac.

13:2.3 (148.2) Ascendingtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă fără rezervă inspecției voastre înainte de a sosi în Paradis. Vicegeringtonul este singura sferă sacră care va fi deschisă necondiționat examinării mele. Cu toate că secretele sale se referă la originea mea, nu consider Vicegeringtonul ca fiind căminul meu. În această epocă a universului, ființele provenite din Trinitate și ființele trinitizate nu sunt aceleași.

13:2.4 (148.3) Ființele provenite din Trinitate nu împărtășesc complet lumile Tatălui; singurul lor lăcaș este pe Insula Paradisului, în imediata apropiere a Sferei Preasfinte. Ele apar adesea pe Ascendington, „în sânul Tatălui-Fiu-Spirit”, unde fraternizează cu tovarășii lor veniți din umilele lumi ale spațiului.

13:2.5 (148.4) Voi ați putea presupune că Fiii Creatori, fiind proveniți din Tatăl-Fiu, consideră Vicegeringtonul ca fiind căminul lor, însă nu este cazul în această epocă a universului dominată de activitățile Dumnezeuului Septuplu. Și există numeroase probleme asemănătoare care vă vor face să rămâneți perplecși, deoarece cu siguranță veți întâmpina numeroase dificultăți în înțelegerea acestor lucruri atât de apropiate de Paradis. Cu cunoștințele voastre limitate, voi nu puteți nici să rezolvați această problemă prin raționament. Și dacă ați ști mai multe despre lumile Tatălui, voi a-și întâmpina pur și simplu mai multe dificultăți până când veți ști *totul* despre aceste lumi. Statutul uneia dintre aceste lumi secrete se dobândește atât prin

servire cât și prin natura de origine, iar epocile succesive ale universului pot realmente să redistribuie unele dintre aceste grupări de personalitate.

13:2.6 (148.5) Lumile circuitului interior sunt într-adevăr lumi de fraternitate sau de statut mai mult decât sfere de rezidență efectivă. Muritorii vor atinge un anumit statut pe fiecare dintre lumile Tatălui, mai puțin una. De exemplu: atunci când voi muritori veți atinge Havona, veți primi autorizarea de a pleca pe Ascendington, unde veți fi foarte bine veniți, însă nu veți avea permisiunea de a vizita celelalte șase lumi sacre. Ca urmare a trecerii voastre prin regimul Paradisului, și după ce veți fi fost admiși în Corpul Finalității, veți primi permisiunea de a merge pe Sonarington, deoarece sunteți atunci atât Fii ai lui Dumnezeu cât și ascendenți, și chiar mai mult. Însă va exista întotdeauna o șeptime din Sonarington care nu va fi deschisă inspecției voastre, sectorul care conține întrupările Fiilor divini. Aceste secrete nu au fost niciodată revelate fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

13:2.7 (148.6) În cele din urmă, veți avea deplin acces la Ascendington și acces relativ la alte sfere ale Tatălui, în afară de Divinington. Însă, chiar și cu permisiunea de a ateriza pe cinci alte sfere secrete, după ce veți fi devenit un finalitar, nu veți fi autorizați să vizitați toate sectoarele acestor lumi. Nu vă va fi permis nici să aterizați pe țărmurile Diviningtonului, în „sânul Tatălui”, însă veți sta cu siguranță de nenumărate ori „la dreapta Tatălui”. În întreaga eternitate, nu se vor ivi niciodată împrejurări care să necesite prezența voastră pe lumea Ajustorilor Gândirii.

13:2.8 (149.1) Aceste lumi de întâlnire ale vieții în spirit sunt teritorii interzise în măsura în care ni se cere să nu punem condiții cu privire la trecerea în acele faze ale acestor sfere care sunt complet în afara domeniilor noastre de experiență. Voi puteți deveni o creatură perfectă, ca Tatăl Etern care este perfect în Deitate, însă nu trebuie să cunoașteți toate secretele de experiență ale tuturor celorlalte ordine de personalități universale. Atunci când Creatorul împărtășește cu creatura sa un secret experiențial al personalității, Creatorul păstrează acest secret cu o veșnică fidelitate.

13:2.9 (149.2) Toate aceste secrete sunt încredințate pentru a fi cunoscute de ansamblul Secretelor Supremației Trinitizate. Aceste ființe nu sunt pe deplin cunoscute decât de grupurile lumilor lor speciale; ele sunt puțin înțelese de celelalte ordine. După ce veți fi atins Paradisul, veți cunoaște și veți iubi cu ardoare cele zece Secrete ale Supremației care conduc Ascendingtonul. Mai puțin pentru Divinington, veți ajunge, de asemenea, să înțelegeți parțial Secretele Supremației pe celelalte lumi ale Tatălui, însă nu la fel de perfect ca pe Ascendington.

13:2.10 (149.3) Așa cum sugerează numele, Secretele Supremației Trinitizate sunt legate la Suprem; ele sunt legate, de asemenea, la Ultim și la viitorul Suprem-Ultim. Aceste secrete ale Supremației sunt secretele Supremului și, de asemenea, secretele Ultimului, și chiar secretele Supremului Ultim.

3. Lumile sacre ale Fiului Etern

13:3.1 (149.4) Cele șapte sfere luminoase ale Fiului Etern sunt lumile celor șapte faze de existență pur spirituală. Aceste globuri strălucitoare sunt sursa triplei lumini a Paradisului și Havonei, iar influența lor este limitată în mare, însă nu în întregime, la universul central.

13:3.2 (149.5) Personalitatea este absentă pe acești sateliți ai Paradisului; este motivul pentru care nu putem expune personalităților muritoare și materiale decât foarte puține lucruri referitoare la aceste lăcașuri ale spiritului pur. Suntem învățați că aceste lumi sunt pline de viață diferită de cea personală a ființelor Fiului Etern. Noi deducem că aceste entități sunt regrupate în vederea unui serviciu în noile universuri aflate în proiect în spațiul exterior. Filozofii Paradisului susțin că fiecare ciclu al Paradisului (aproximativ două miliarde de ani mășurați pe Urantia) vede crearea rezervelor suplimentare ale acestor ordine pe lumile secrete ale Fiului Etern.

13:3.3 (149.6) După câte știu, nici o personalitate nu a mers niciodată pe nici una dintre aceste sfere ale Fiului Etern. Pe parcursul lungii mele experiențe în interiorul și exteriorul Paradisului, nu am fost niciodată însărcinat să vizitez una dintre aceste lumi. Nici chiar personalitățile co-create de Fiul Etern nu merg acolo. Noi deducem că toate tipurile de spirite impersonale, indiferent care ar fi originea lor, sunt admise în aceste lăcașuri ale spiritului. Cum eu sunt o persoană și cum am o formă spirituală, o astfel de lume mi-ar părea cu siguranță goală și deșartă, chiar dacă mi-ar fi permis s-o vizitez. Înaltele personalități spirituale nu satisfac curiozități fără scop, și nu se angrenează în aventuri complet inutile. Perpetuu se prezintă prea multe aventuri care sunt atât proprii să stimuleze curiozitatea cât și

semnificative pentru a putea să ne angrenăm în acest gen de proiecte inutile sau iluzorii.

4. Lumile Spiritului Infinit

13:4.1 (149.7) Între circuitul interior al Havonei și strălucitoarele sfere ale Fiului Etern circulă cele șapte globuri ale Spiritului Infinit, lumi locuite de descendența Spiritului Infinit, de fiii trinitizați ai personalităților create glorificate și de alte tipuri de ființe nerevelate însărcinate să administreze efectiv numeroasele întreprinderi ale diverselor domenii ale activității universale.

13:4.2 (150.1) Cele șapte Spirite Maestru sunt reprezentanții supremi și ulti ai Spiritului Infinit. Ei își mențin punctele lor de atașament personal, nucleele lor de putere pe periferia Paradisului, însă toate operațiunile referitoare la controlul și direcția marelui univers sunt conduse pe și de pe aceste sfere administrative speciale ale Spiritului Infinit. Cele Șapte Spirite Maestru sunt efectiv volantul regulator minte-spirit al universului, o putere centralizată atotcuprinzătoare, înglobând totul și coordonând totul.

13:4.3 (150.2) Plecând de la aceste șapte sfere speciale, Maeștrii Spirite acționează pentru a echilibra și stabiliza circuitele mentalului cosmic ale marelui univers. Ei au, de asemenea, de a face cu atitudinile și prezențele spirituale diferențiale ale Deităților în întregul mare univers. Reacțiile fizice sunt uniforme, invariante și mereu instantanee și automate. Însă prezența spirituală experiențială se

adaptează la condițiile subiacente sau stările de receptivitate spirituale inerente fiecărei minți individuale a împărățiilor.

13:4.4 (150.3) La nivel fizic autoritatea, prezența și funcțiunea sunt invariante în toate universurile, mici sau mari. La nivelul prezenței spirituale, există un factor sau o reacție variabilă; este fluctuația diferențială în maniera în care creaturile înzestrate cu voință o recunosc și o primesc. Prezența spirituală a Deității existențiale și absolute nu este influențată cu nici un chip de atitudinea loială sau neloială a ființelor create. Dimpotrivă, este în același timp adevărat că prezența funcțională a Deității subabsolute și experiențiale este net și direct influențată de deciziile, alegerile și atitudinile voluntare ale acestor creaturi finite, de fidelitatea și devoțiunea fiecărei ființe, planete, sistem, constelație sau univers. Însă această prezență spirituală a divinității nu este nici capricioasă nici arbitrară; varianta sa experiențială este inherentă liberului arbitru cu care creaturile personale sunt înzestrate.

13:4.5 (150.4) Ceea ce determină diferențialul prezenței spirituale există în propria voastră inimă și în propria voastră minte și constă în propria voastră manieră de a alege, în deciziile minții voastre și în determinarea propriei voastre voințe. Acest diferențial este inherent reacțiilor liberului arbitru al ființelor personale inteligente, Tatăl Universal ordonând ca aceste ființe să exercite o libertate de alegere. Iar Deitățile țin întotdeauna în mod fidel cont de fluxul și refluxul spiritelor lor pentru a face față la condițiile și pentru a satisface exigențele acestui diferențial în alegerea creaturilor. Uneori ele își difuzează și mai mult prezența pentru a răspunde celor care o doresc sincer, alteori ele se retrag de pe scenă atunci când creaturile lor iau

decizii adverse, exercitând libertatea de alegere care le-a fost în mod divin conferită. Acesta este modul în care spiritul divinității se supune în mod umil alegerilor creaturilor din împărății.

13:4.6 (150.5) Reședințele administrative ale Celor Șapte Spirite Maestru sunt, în realitate, cartierele generale Paradisiace ale celor șapte suprauniversuri și segmente ale spațiului exterior care le sunt legate. Fiecare Maestru Spirit prezidează un supraunivers, și fiecare dintre aceste șapte lumi este exclusiv atribuită unui Maestru Spirit. Nu există literalmente nici o fază a administrării subparadisiace a celor șapte suprauniversuri la care aceste lumi administrative să nu contribuie. Ele nu sunt atât de exclusive ca sferele Tatălui sau acelea ale Fiului. Cu toate că statutul lor de rezidență este rezervat nativilor lor și celor care lucrează acolo, aceste șapte planete administrative sunt întotdeauna deschise tuturor ființelor care doresc să le viziteze și chiar pot dispune de mijloacele de transport necesare.

13:4.7 (151.1) Pentru mine, aceste lumi administrative sunt punctele cele mai interesante și cele mai misterioase din afara Paradisului. În nici un alt loc al vastului univers nu putem observa activități atât de variate, implicând atât de multe ființe vii diferite și atingând atâtea nivele diverse, cu ocupații simultan materiale, intelectuale și spirituale. În timpul perioadele de libertate care îmi sunt acordate între misiunile mele, dacă am șansa să fiu în Paradis sau pe Havona, mă duc în general pe una dintre aceste lumi afectate Celor Șapte Spirite Maestru, pentru ca mintea mea să fie inspirată la vederea acestor spectacole de inițiativă, devoțiune, fidelitate, înțelepciune și eficiență. În nici o altă parte nu pot să observ o atât de uimitoare interasociere de împliniri de personalități pe ansamblul celor șapte

nivele de realitate universală. Și sunt întotdeauna stimulat de activitățile celor care știu atât de bine cum să își facă munca și care găsesc o plăcere atât de completă în îndeplinirea ei.

13:4.8 (151.2) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii desemnat pentru această funcțiune de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 13](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 15](#) >>

Capitolul 14

Universul central și divin

14:0.1 (152.1) UNIVERSUL perfect și divin ocupă centrul întregii creații; el este nucleul etern în jurul căruia se învâрте imensa creație a timpului și spațiului. Paradisul este gigantica Insulă nucleară de stabilitate absolută care rămâne imobilă în însăși inima magnificului univers etern. Această familie planetară centrală se numește Havona și se găsește foarte departe de universul local al Nebadonului. Dimensiunile sale sunt enorme și masa sa aproape incredibilă. Ea este formată dintr-un milion de sfere de o frumusețe inimaginabilă și de o splendoare superbă, însă adevăratele dimensiuni ale acestei vaste creații depășesc în realitate limitele înțelegerii minții umane.

14:0.2 (152.2) Este unic agregat de lumi care sunt perfect ancorate și fixate în siguranță. Este un univers în întregime creat și perfect; el nu

s-a dezvoltat prin evoluție. Este nucleul etern al perfecțiunii, în jurul căruia se învâрте interminabila procesiune a universurilor care constituie prodigioasa experiență evolutivă, aventura îndrăzneată a Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu, care aspiră să reproducă în timp și în spațiu universul model, idealul de împlinire divină, de finalitate supremă, de realitate ultimă și de perfecțiune eternă.

1. Sistemul Paradis-Havona

14:1.1 (152.3) De la periferia Paradisului și până la frontierele interioare ale celor șapte suprauniversuri se găsesc următoarele șapte condiții de spațiu și de mișcare:

14:1.2 (152.4) 1. Zonele liniștite ale spațiului median care ating Paradisul.

14:1.3 (152.5) 2. Procesiunea în sensul acelor de ceasornic a celor trei circuite ale Paradisului și a celor șapte circuite ale Havonei.

14:1.4 (152.6) 3. Zona de spațiu semiliniștită, formând separarea între circuitele Havonei și corpurile de gravitație obscure ale universului central.

14:1.5 (152.7) 4. Centura interioară a corpurilor de gravitație obscure care se deplasează în sens invers acelor de ceasornic.

14:1.6 (152.8) 5. A doua zonă de spațiu, unică în felul său, care divizează cele două parcursuri de corpurile de gravitație obscure.

14:1.7 (152.9) 6. Centura exterioară a corpurilor de gravitație obscure, care se învâрте în jurul Paradisului în sensul acelor de ceasornic.

14:1.8 (152.10) 7. O a treia zonă de spațiu - o zonă semiliniștită - formând separarea între centura exterioară a corpurilor de gravitație obscure și circuitele interioare ale celor șapte suprauniversuri.

14:1.9 (152.11) Miliardul de lumi ale Havonei este dispus în șapte circuite concentrice care înconjoară imediat cele trei circuite ale sateliților Paradisului. Există mai mult de treizeci și cinci de milioane dintre aceste lumi în circuitul cel mai apropiat de Paradis, și există în plus două sute patruzeci și cinci de milioane în circuitul cel mai îndepărtat, precum și cantități proporționale în circuitele intermediare. Fiecare circuit este diferit, însă toate sunt perfect echilibrate și delicat organizate, fiecare dintre ele este impregnat de o reprezentare specializată a Spiritului Infinit, unul dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor. În plus față de alte funcțiuni, acest Spirit impersonal coordonează conduita afacerilor celeste în fiecare circuit.

14:1.10 (153.1) Circuitele planetare ale Havonei nu se suprapun; lumile lor se urmează unele pe altele într-o procesiune liniară ordonată. Universul central se învâрте în jurul Paradisului într-un singur plan vast format din zece unități concentrice stabilizate; cele trei circuite ale sferelor Paradisului și cele șapte circuite ale lumilor Havonei. Considerate fizic, circuitele Paradisului și ale Havonei nu formează decât un singur și același sistem; noi le distingem pentru a face să iasă la iveală separarea lor funcțională și administrativă .

14:1.11 (153.2) În Paradis timpul nu există; secvența de evenimente succesive este inherentă conceptului nativilor Insulei centrale. Însă timpul este legat la circuitele Havonei și la numeroase ființe de origine celestă sau terestră care locuiesc acolo. Fiecare lume a

Havonei are propriul ei timp local, determinat de circuitul ei. Toate lumile unui circuit au un an de aceeași lungime, deoarece se învârt uniform în jurul Paradisului, iar lungimea acestui an descrește de la circuitul cel mai exterior până la cel mai interior.

14:1.12 (153.3) În ceea ce privește timpul circuitelor Havonei, există ziua standard a Paradisului-Havona și alte unități de timp determinate pe cei șapte sateliți Paradisiaci ai Spiritului Infinit și comunicate de acolo. Ziua standard a Paradisului-Havona este bazată pe lungimea de timp necesară pentru ca planetele rezidențiale ale primului circuit, sau circuitul interior al Havonei, să realizeze o revoluție în jurul Insulei Paradisului. Cu toate că viteza lor este enormă, deoarece ele sunt situate între corpurile de gravitație obscure și gigantul Paradis, sunt necesari aproape o mie de ani acestor sfere să-și completeze circuitul. Voi ați citit adevărul fără a o ști atunci când ochii voștri au zărit propoziția: „o mie de ani sunt ca o zi pentru Domnul și ca o veghe în noapte”. O zi a Paradisului-Havona corespunde exact unei mii de ani, a prezentului calendar de pe Urantia care comportă ani bisextili, mai puțin șapte minute trei secunde și o optime de secundă.

14:1.13 (153.4) Ziua Paradisului-Havona este măsura comună a timpului pentru cele șapte suprauniversuri, cu toate că fiecare dintre ele își menține standardele sale interne de timp.

14:1.14 (153.5) La periferia acestui imens univers central, cu mult dincolo de a șaptea centură a lumilor Havonei, circulă un număr incredibil de enorme corpuri de gravitație obscure. Aceste nenumărate mase obscure nu seamănă cu nimic sub numeroase aspecte celorlalte corpuri ale spațiului; ele sunt foarte diferite chiar și ca formă. Aceste corpuri de gravitație obscure nu reflectă lumina și

nici nu o absorb; ele nu reacționează la energia fizică a luminii, ele înconjoară și înfășoară Havona atât de complet încât o ascund vederii universurilor locuite ale timpului și spațiului, chiar și celor care sunt apropiate.

14:1.15 (153.6) Marea centură de corpuri de gravitație obscură este divizată în două circuite eliptice egale printr-o intruziune unică a spațiului. Centura exterioară se învâрте în sensul acelor de ceasornic, iar centura interioară în sens invers. Aceste direcții alternative de mișcare, cuplate cu masa extraordinară a corpurilor obscure contrabalansează liniile de gravitație ale Havonei cu o astfel de eficiență încât ele fac din universul central o creație fizic echilibrată și perfect stabilizată.

14:1.16 (153.7) Procesiunea interioară a corpurilor de gravitație obscure se efectuează conform unui dispozitiv tubular, format din trei grupări circulare. O tăietură transversală a acestui circuit ar face să iasă la iveală trei cercuri concentrice de densitate aproape egală. Circuitul exterior al corpurilor de gravitație obscură este dispus vertical; el este de o înălțime de zece mii de ori mai mare decât aceea a circuitului interior. Axa mare a circuitului exterior este de cincisprezece mii de ori mai lungă decât axa sa mică.

14:1.17 (154.1) Spațiul intermediar între cele două circuite ale corpurilor de gravitație este *unică* în sensul că nu putem găsi nimic asemănător în întregul univers al universurilor. Această zonă este caracterizată de enorme mișcări ondulatorii în sensul vertical și ea este sediul unor formidabile activități energetice de un ordin necunoscut.

14:1.18 (154.2) După părerea noastră, nimic asemănător corpurilor de gravitație obscure ale universului central nu va caracteriza evoluția viitoare a nivelelor spațiului exterior; noi considerăm aceste procesiuni alternate ale prodigioaselor corpuri echilibratoare ale gravitației, ca unice în universul maestru.

2. Constituția Havonei

14:2.1 (154.3) Ființele spirituale nu locuiesc un spațiu nebulos, ele nu rămân în lumi eterate. Ele sunt domiciliate pe veritabile sfere de natură materială, lumi la fel de reale ca acelea în care trăiesc muritorii. Lumile Havonei sunt efectiv fizice, cu toate că substanța lor fizică diferă de organizarea materială a planetelor celor șapte suprauniversuri.

14:2.2 (154.4) Realitățile fizice ale Havonei reprezintă un ordin de organizare energetică radical diferit de tot ceea ce prevalează în universurile evolutive ale spațiului. Energiile Havonei sunt triple, în timp ce unitățile suprauniversale ale energiei-materii conțin o sarcină de energie dublă, cu toate că una din formele de energie există sub fazele pozitive și negative. Creația universului central este triplă (Trinitate); creația unui univers local (în mod direct) este dublă, fiind datorată unui Fiu Creator și un Spirit Creativ.

14:2.3 (154.5) Materialele Havonei comportă exact o mie de elemente chimice de bază, plus funcțiunea echilibrată a șapte forme de energie havoniană. Fiecare dintre aceste energii fundamentale manifestă șapte faze de excitare, astfel încât nativii Havonei răspund

la patruzeci și nouă de stimuli pentru senzații diferite. În alți termeni, dintr-un punct de vedere pur fizic, nativii universului central dispun de patruzeci și nouă de forme specializate de simț. Simțurile morontiale sunt în număr de șaiszeci și două, iar reacțiile de ordin spiritual superior variază la diferitele tipuri de ființe între șapte zeci și două sute zece.

14:2.4 (154.6) Nici una dintre ființele fizice ale universului central nu ar fi vizibilă pentru urantieni. Nici un stimul fizic al acestor lumi îndepărtate nu ar suscita o reacție în organele voastre de simț grosiere. Dacă un muritor de pe Urantia ar putea fi transportat pe Havona, el ar fi surd, orb și complet lipsit de orice altă reacție senzorială; el nu ar putea trăi decât ca o ființă limitată conștientă de sine, însă privată de orice stimul venind din mediu și de orice reacție corespunzătoare.

14:2.5 (154.7) Numeroase fenomene fizice și reacții spirituale care se produc în creația centrală sunt necunoscute pe lumile cum ar fi Havona. Organizarea fundamentală a unei creații triple nu seamănă deloc cu constituția dublă a universurilor create ale timpului și ale spațiului.

14:2.6 (154.8) Toate legile naturale sunt coordonate aici pe o bază care diferă în întregime de sistemele cu energie duală ale creațiilor în evoluție. Întregul univers central este organizat conform unui sistem triplu de control perfect și simetric. În întregul ansamblu al sistemului Paradis-Havona, un echilibru perfect este menținut între toate realitățile cosmice și toate forțele spirituale. Paradisul, cu controlul său absolut asupra creației materiale, reglează și menține perfect energiile fizice ale acestui univers central. Fiul Etern susține într-un mod absolut perfect statutul spiritual al tuturor ființelor care locuiesc

Havona, ca parte a controlului său universal de spirit. În Paradis, nimic nu este experimental; sistemul Paradis-Havona este o unitate de perfecțiune creatoare.

14:2.7 (155.1) Gravitația spirituală universală a Fiului Etern este uimitor de activă în întregul Univers central. Toate valorile spiritului și personalitățile spirituale sunt constant atrase în interior către reședința Zeilor. Acest impuls către Dumnezeu este intens și ineluctabil. Ambiția de a-l atinge pe Dumnezeu este mai marcată în universul central, nu pentru că gravitația spirituală este mai puternică aici decât în universurile exterioare, ci pentru că ființele care au atins Havona sunt mai deplin spiritualizate și în consecință răspund mai mult la acțiunea atracției întotdeauna prezentă a gravitației spiritului universal a Fiului Etern.

14:2.8 (155.2) Similar, Spiritul Infinit atrage toate valorile intelectuale către Paradis. În întregul univers central, gravitația mentală a Spiritului Infinit funcționează în legătură cu gravitația Spiritului Fiului Etern. Împreună, cele două constituie stimularea conjugată a sufletelor ascendente pentru a-l găsi pe Dumnezeu, pentru a atinge Deitatea, pentru a ajunge în Paradis și a-l cunoaște pe Tatăl.

14:2.9 (155.3) Havona este un univers spiritual perfect și fizic stabil. Controlul și stabilitatea echilibrată a universului central par a fi perfecte. Tot ceea ce este fizic sau spiritual este perfect previzibil, însă fenomenele mentale și voința personalităților nu sunt. Noi deducem efectiv că păcatul este imposibil aici, însă afirmând aceasta noi ne bazăm pe faptul că nativii Havonei dotați cu liber arbitru nu au fost niciodată vinovați de a fi transgresat voința Deității. De întreaga eternitate, aceste ființe celeste au fost constant loiale către Eternii de

Zile. Păcatul nu a apărut nici la vreo creatură intrată ca pelerin în Havona. Nu a existat niciodată exemplu de rea purtare la vreo creatură din nici un grup de personalități create sau admise în universul central al Havonei. Metodele și mijloacele de selecție în universurile timpului sunt atât de perfecte și divine încât nici o eroare nu s-a produs vreodată în istoria Havonei. Nici o greșeală nu a fost niciodată comisă. Nici un suflet ascendent nu a fost vreodată admis prematur în universul central.

3. Lumile Havonei

14:3.1 (155.4) În ceea ce privește guvernarea universului central, aceasta nu există. Havona este atât de perfectă, încât nici un sistem intelectual de guvernare nu este necesar. Nu există nici tribunale constituite în mod regulat, nici adunări legislative. Havona nu are nevoie decât de o direcție administrativă. Aici putem observa idealurile elevate ale unui veritabil guvern *autonom*.

14:3.2 (155.5) Nu există nici o nevoie de guvernare la aceste inteligențe perfecte sau aproape perfecte. Reglementările le sunt inutile, deoarece acestea sunt ființe născute perfecte, amestecate cu creaturi evolutive care au trecut de mult timp prin sita tribunalelor supreme ale suprauniversurilor.

14:3.3 (155.6) Administrarea Havonei nu este automată, însă ea este perfect minunată și divin eficientă. Ea este în principal planetară și conferită Eternilor de Zile rezidenți, fiecare sferă a Havonei fiind dirijată de una dintre aceste personalități de origine trinitară. Eternii

de Zile nu sunt creatori, însă ei sunt administratori perfecți. Ei învață cu o abilitate perfectă și dirijează copiii lor planetari cu o înțelepciune atât de perfectă încât ea frizează absolutul.

14:3.4 (156.1) Miliardul de sfere ale universului central constituie lumea educativă a înaltelor personalități native ale Paradisului și ale Havonei și servește printre altele drept teren de încercare final pentru creaturile ascendente ale lumilor evolutive ale timpului. În execuția marelui plan al Tatălui Universal pentru ascensiunea creaturilor, pelerinii timpului sunt depuși pe lumile de recepție ale circuitului exterior, al șaptelea, după care, ca urmare a intensificării antrenamentului lor și al lărgirii experienței lor, ei sunt progresiv promovați către interior, planetă cu planetă, cerc cu cerc, până ce ating în cele din urmă Deitățile și ajung să locuiască în Paradis.

14:3.5 (156.2) În prezent, cu toate că sferele celor șapte circuite sunt menținute în întreaga lor glorie celestă, numai unu la sută din întreaga capacitate planetară este utilizată să promoveze planul universal al Tatălui pentru ascensiunea muritorilor. Aproximativ a zecea parte dintr-o sutime din suprafața acestor enorme lumi este afectată vieții și activităților Corpului Finalității, compus din ființe eterne ancorate în lumină și viață care locuiesc adesea pe lumile Havonei și își exercită serviciul. Aceste ființe elevate își au reședința personală în Paradis.

14:3.6 (156.3) Construcția planetară a sferelor Havonei diferă în întregime de cea a lumilor evolutive și a sistemelor spațiului. În nici o altă parte în marele univers nu convine să se utilizeze sfere atât de enorme ca lumi locuite. Este constituția lor fizică trinitară, cuplată cu efectul echilibror al imenselor corpuri de gravitație obscure, care face posibil să se egalizeze atât de perfect forțele fizice și să echilibreze

atât de delicat diversele forțe atractive ale acestei prodigioase creații. Antigravitația este elementul folosit pentru a organiza funcțiunile materiale și activitățile spirituale ale acestor lumi colosale.

14:3.7 (156.4) Arhitectura, iluminarea și încălzirea, precum și înfrumusețarea biologică și artistică a sferelor Havonei, depășesc cu mult imaginația umană în ceea ce poate avea mai dezvoltat. Nu putem să vă dăm numeroase detalii asupra Havonei. Pentru a înțelege frumusețea și magnificența acestui univers, trebuie să-l vedeți. Însă există adevărate lacuri și adevărate râuri pe aceste lumi perfecte.

14:3.8 (156.5) Spiritual, aceste lumi sunt ideal dispuse și corespunzătoare scopului lor de a găzdui numeroasele feluri de ființe diferite care funcționează în universul central. Un mare număr de activități au loc pe aceste lumi magnifice, care depășesc de departe înțelegerea umană.

4. Creaturile universului central

14:4.1 (156.6) Pe lumile Havonei, există șapte forme fundamentale de lucruri și de ființe vii, și fiecare dintre aceste forme fundamentale există sub trei faze distincte. Fiecare dintre aceste trei faze este separată în șaizeci și două de diviziuni majore, și fiecare diviziune majoră este compusă dintr-o mie de diviziuni minore, cu alte subdiviziuni, și așa mai departe. Aceste grupuri de viață fundamentale pot fi clasificate după cum urmează:

14:4.2 (156.7) 1. Material.

14:4.3 (156.8) 2. Morontial.

- 14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.
14:4.5 (156.10) 4. Absonit.
14:4.6 (156.11) 5. Ultim.
14:4.7 (156.12) 6. Co-absolut.
14:4.8 (156.13) 7. Absolut.

14:4.9 (157.1) Decrepitudinea și moartea nu fac parte din ciclul vieții pe lumile Havonei. În universul central, creaturile vii inferioare suportă transmutarea materializării. Ele își schimbă forma și manifestarea, însă nu se dizolvă prin decrepitudine și prin moartea celulelor lor.

14:4.10 (157.2) Nativii Havonei sunt toți descendenți ai Trinității Paradisului. Ei nu au creaturi în calitate de strămoși și nu se reproduc. Nu am putea descrie creația acestor cetățeni ai universului central care nu a fost niciodată creat. Întreaga istorie a creației Havonei este o tentativă pentru a face temporal și spațial un fapt al eternității care nu are relație cu timpul și spațiul așa cum sunt concepute de oameni. Însă trebuie să concedem filozofiei umane un punct de plecare, deoarece chiar și personalitățile situate foarte sus față de nivelul uman au nevoie de un concept de „început”. Cu toate acestea, sistemul Paradis-Havona este etern.

14:4.11 (157.3) Nativii Havonei trăiesc pe miliardul de sfere ale universului central la fel cum alte feluri de cetățeni permanenți locuiesc sferele lor respective de nativitate. La fel cum ordinul material de filiație întreține economia materială, intelectuală și spirituală a unui miliard de sisteme locale într-un supraunivers, tot astfel, într-un sens mai larg, nativii Havonei trăiesc și lucrează pe

miliardul de lumi ale universului central. Poate ați putea să considerați acești havonieni în calitate de creaturi materiale, în sensul în care am putea înțelege cuvântul „material” pentru a descrie realitățile fizice ale universului divin.

14:4.12 (157.4) Havona posedă o viață indigenă care are o semnificație în sine și prin sine. Havonienii își oferă serviciul de nenumărate maniere descendenților din Paradis și ascendenților din suprauniversuri, însă ei trăiesc de asemenea vieți care sunt unice în universul central și au o semnificație relativă cu totul separată de Paradis sau de suprauniversuri.

14:4.13 (157.5) La fel cum adorarea fiilor prin credință pe lumile evolutive contribuie la satisfacerea iubirii Tatălui Universal, tot astfel adorația exaltată a creaturilor de pe Havona satisface sațietatea idealurilor perfecte de frumusețe și adevăr divine. În timp ce muritorii se străduiesc să facă voința lui Dumnezeu, aceste ființe ale universului central trăiesc pentru a satisface idealurile Trinității Paradisului. Prin însăși natura lor, ele *sunt* voința lui Dumnezeu. Oamenii se bucură de bunătatea lui Dumnezeu, Havonienii exultă în frumusețea divină, și ambii beneficiază de salvarea eliberatoare a adevărului viu.

14:4.14 (157.6) Havonienii au atât destine pe care le aleg pentru prezent cât și destine nerevelate pentru viitor. Și există o înaintare specială pentru nativii universului central, o înaintare care nu implică nici ascensiunea lor în Paradis, nici penetrarea lor în suprauniversuri. Putem încerca să sugerăm după cum urmează această înaintare către un statut superior pe Havona :

14:4.15 (157.7) 1. Progresul experiențial către exterior, de la primul la al șaptelea circuit.

14:4.16 (157.8) 2. Progresul către interior, de la al șaptelea la primul circuit.

14:4.17 (157.9) 3. Progresul intern într-un circuit - progresul pe lumile interioare ale unui circuit dat.

14:4.18 (157.10) În plus față de nativii Havonei, populația universului central înglobează numeroase clase de ființe modelate pentru diverse grupuri ale universului - consilieri, directori și educatori ai semenilor lor și pentru semenii lor din întreaga creație. Toate ființele, în toate universurile, sunt formate pe modelul vreunei creaturi arhetipale trăind pe una din cele o mie de milioane de lumi ale Havonei. Chiar și muritorii timpului găsesc scopul și idealurile lor de existență de creatură pe circuitele exterioare ale acestor sfere modele ale cerului.

14:4.19 (157.11) Apoi există ființele care au atins Tatăl Universal, care sunt calificate pentru a pleca și a veni, și care sunt trimise ici și colo în universuri pentru misiuni de serviciu. Și, în fiecare lume a Havonei, vom găsi candidați la împlinire, cei care au atins fizic universul central, însă nu au realizat încă dezvoltarea spirituală permițându-le să pretindă rezidența în Paradis.

14:4.20 (158.1) Spiritul Infinit este reprezentat pe lumile Havonei printr-o mulțime de personalități, ființe de grație și de glorie, care reglementează detaliile problemelor intelectuale și spirituale complexe ale universului central. Pe aceste lumi de perfecțiune divină, ele împlinesc munca specifică conduitei normale a acestei vaste creații. Printre altele, ele îndeplinesc numeroasele țeluri de a

instrui, educa și ajuta numărul imens de creaturi ascendente care s-au ridicat până la glorie plecând din lumile tenebroase ale spațiului.

14:4.21 (158.2) Numeroase grupuri de ființe native ale sistemului Paradis-Havona nu sunt cu nici un chip asociate direct cu planul de ascensiune permițând creaturilor să atingă perfecțiunea; de aceea, ele nu figurează în clasificările de personalități prezentate raselor muritoare. Noi nu menționăm aici decât grupurile majore de ființe supraumane și ordinele direct interesate în experiența voastră de supraviețuire.

14:4.22 (158.3) Havona mișună de viață sub toate fazele sale de ființe inteligente, care caută acolo, în efortul lor de a atinge nivele mai înalte ale realizării divinității, să se ridice din circuitele inferioare spre circuitele superioare, și care caută o apreciere lărgită a semnificațiilor supreme, a valorilor ultime și a realității absolute.

5. Viața pe Havona

14:5.1 (158.4) Pe Urantia, voi treceți printr-o probă scurtă și intensă pe parcursul vieții voastre inițiale de existență materială. Pe lumile locuințelor și trecând prin sistemul vostru, constelația voastră și universul local, atingeți fazele morontiale de ascensiune. Pe lumile educative ale suprauniversurilor, traversați veritabile stadii spirituale de progres și vă pregătiți pentru tranzitul final către Havona. Pe cele șapte circuite ale Havonei, împlinirile voastre sunt intelectuale, spirituale și experiențiale. Și, pe fiecare dintre lumile fiecăruia dintre aceste circuite, trebuie să îndepliniți un obiectiv specific.

14:5.2 (158.5) Pe lumile divine ale universului central, viața este atât de bogată și de plină, atât de completă și de umplută, încât transcende în întregime conceptul uman a tot ceea ce o ființă creată ar putea vreodată experimenta. Activitățile sociale și economice ale acestei creații eterne nu seamănă deloc cu ocupațiile creaturilor materiale trăind pe lumi evolutive ca Urantia. Chiar și tehnica de gândire de pe Havona este diferită de procesul de gândire de pe Urantia.

14:5.3 (158.6) Regulamentele în vigoare în universul central îi sunt corespunzătoare și inerente într-un mod natural; regulile de conduită nu sunt arbitrare. Rezultă din toate obligațiile impuse din Havona că ele sunt motivate de justete și conforme dreptății. Iar acești doi factori conjugați echivalează cu ceea ce am numi *echitate* pe Urantia. Când sosiți pe Havona, voi aveți pur și simplu firesc plăcerea de a face lucrurile în modul în care ele trebuie să fie făcute .

14:5.4 (158.7) Atunci când ființe inteligente ating pentru prima dată universul central, ele sunt primite și domiciliate pe lumea pilot a celui de-al șaptelea circuit al Havonei. Pe măsură ce noii sosiți progresează spiritual și ajung să înțeleagă identitatea Spiritului Maestru și a suprauniversurilor lor, sunt transferate în al șaselea cerc. (De altfel, aceste cercuri de progres în mintea umană au fost denumite astfel după aceste dispozitive ale universului central). După ce au ajuns la o realizare a Supremației, care le pregătește pentru aventura Deității, ascendenții sunt aduși în al cincilea circuit, iar atunci când ating Spiritul Infinit, sunt transferați în al patrulea. După ce vor fi atins Fiul Etern, ei sunt dirijați pe al treilea, și când au recunoscut Tatăl Universal, ei merg să locuiască pe al doilea circuit al lumilor; ei se familiarizează cu multitudinea Paradisului. Sosirea pe primul circuit

al Havonei semnifică faptul că acești candidați ai timpului au fost admiși în serviciul Paradisului. O perioadă de timp nedeterminată, depinzând de lungimea și de natura ascensiunilor lor de creaturi, ei vor întârzia pe acest circuit interior de împlinire spirituală progresivă. Din acest circuit interior, pelerinii ascendenți trec la reședința interioară a Paradisului și sunt admiși în Corpul Finalității.

14:5.5 (159.1) Pe parcursul sejurului vostru pe Havona ca pelerini ai ascensiunii, vă va fi permis să vizitați liber lumile circuitului la care ați fost afectați. Voi puteți de asemenea să vă întoarceți pe planetele circuitelor pe care le-ați traversat deja. Și toate acestea sunt posibile celor care locuiesc pe cercurile Havonei, fără ca ei să aibă nevoie să fie transportați de supernafimi. Pelerinii timpului pot să se echipeze ei înșiși pentru a traversa spațiul „cucerit”, însă ei trebuie să facă recurs la o tehnică impusă pentru a traversa spațiul pe care nu l-au cucerit; un pelerin nu poate nici părăsi Havona, nici să avanseze dincolo de circuitul la care este afectat fără ajutorul unui supernafim transportor.

14:5.6 (159.2) Există o originalitate liniștitoare în această vastă creație centrală. Pe lângă organizarea fizică a materiei și constituția de bază a ordinilor fundamentale a ființelor inteligente și altor lucruri vii, lumile Havonei nu au nimic în comun între ele. Fiecare dintre aceste planete este o creație originală, unică și exclusivă, fiecare planetă este o producție incomparabilă, superbă și perfectă. Iar această diversitate de individualități se întinde la toate caracteristicile aspectelor fizice, intelectuale și spirituale ale existenței planetare. Fiecare dintre aceste sfere de perfecțiune în număr de un miliard a fost dezvoltată și înfrumusețată conform planurilor Eternului de Zile

rezident. Și tocmai acesta este motivul pentru care nu pot fi găsite două lumi asemănătoare.

14:5.7 (159.3) Nu înainte de a fi traversat ultimul din circuitele Havonei și vizitat ultima din lumile Havonei tonicul aventurii și stimularea curiozității vor dispărea din carierele voastre. Și atunci, impulsul, țâșnirea înaintea eternității, va înlocui înaintașul său, atracția aventurii timpului.

14:5.8 (159.4) Monotonia este un semn de imaturitate a imaginației creatoare și a inactivității coordonării intelectului cu darurile spirituale. Atunci când un muritor ascendent începe să exploreze aceste lumi celeste, el a atins deja maturitatea emoțională, intelectuală și socială, dacă nu spirituală.

14:5.9 (159.5) Atunci când avansați din circuit în circuit în Havona, nu numai că veți fi confrunțați cu schimbări la care nici măcar nu ați visat, însă uimirea voastră va fi inexprimabilă, chiar și în interiorul fiecărui circuit, atunci când progresați de la o planetă la alta. Fiecare dintre această o mie de milioane de lumi de studiu este o veritabilă universitate a surprizelor. Cei care traversează aceste circuite și parcurg aceste lumi gigantice încearcă o uimire continuă și o mirare fără sfârșit. Monotonia nu face parte din cariera Havonei.

14:5.10 (159.6) Iubirea aventurii, curiozitatea și teama de monotonie - aceste trăsături inerente naturi umane în evoluție - nu au fost puse acolo doar pentru a agasa și a vă plictisi pe parcursul scurtului vostru sejur pe pământ, ci mai degrabă pentru a vă sugera că moartea nu este decât începutul unei cariere de aventuri fără sfârșit, viața perpetuă de anticipări, o eternă călătorie de descoperiri.

14:5.11 (160.1) Curiozitatea - spiritul de investigație, nevoia de a descoperi, impulsul de a explora - fac parte din darurile înnăscute și divine ale creaturilor evolutive ale spațiului. Aceste impulsuri naturale nu v-au fost date pur și simplu pentru a fi frustrați și refuțați. Este adevărat că adesea trebuie să restrângeți aceste impulsuri ambițioase pe parcursul scurtei voastre vieți terestre și să suportați numeroase decepții, însă speranțele voastre sunt destinate să fie pe deplin realizate și glorios satisfăcute pe parcursul lungilor epoci care urmează.

6. Scopul universului central

14:6.1 (160.2) Havona celor șapte circuite are activități imens de întinse. În mare, putem să le descriem după cum urmează:

14:6.2 (160.3) 1. Activități havoniene.

14:6.3 (160.4) 2. Activități paradisiace.

14:6.4 (160.5) 3. Activități finite-ascendente - evolutive Suprem-Ultime.

14:6.5 (160.6) Numeroase activități superfinite se exercită în universul havonian al epocii prezente, într-o incredibilă diversitate de faze absonite și alte funcționări mentale și spirituale. Este posibil ca universul central să servească numeroaselor țeluri care nu îmi sunt revelate, deoarece el funcționează în numeroase maniere care depășesc înțelegerea minții create. Mă voi strădui cu toate acestea să descriu cum această creație perfectă contribuie să satisfacă șapte ordine de inteligențe universale și să contribuie la nevoile lor.

14:6.6 (160.7) 1. *Tatăl Universal*- Prima Sursă-Centru. Dumnezeu Tatăl extrage o satisfacție parentală supremă din perfecțiunea creației centrale. El se bucură de experiența plenitudinii iubirii pe nivele apropiate de egalitate. Creatorul perfect este satisfăcut divin de adorarea creaturilor perfecte.

14:6.7 (160.8) Havona îi oferă Tatălui satisfacția supremă a împlinirii; perfecțiunea realizată în Havona compensează întârzierea impusă de spațiu-timp impulsului etern al expansiunii infinite.

14:6.8 (160.9) Tatăl se bucură de faptul că frumusețea divină a Havonei corespunde celei proprii. Minte divină se mulțumește să ofere un model perfect de armonie schițată tuturor universurilor în evoluție.

14:6.9 (160.10) Tatăl nostru contemplă universul central cu o plăcere perfectă, deoarece această creație revelează demn realitatea spirituală a tuturor personalităților universului universurilor.

14:6.10 (160.11) Dumnezeu universurilor înfățișează favorabil Havona și Paradisul ca eternul nucleu de putere pentru toate expansiunile ulterioare ale universului în timp și spațiu.

14:6.11 (160.12) Tatăl Etern consideră cu o satisfacție fără sfârșit creația Havonei ca un scop demn și atrăgător pentru candidații ascendenți ai timpului, micii săi copii muritori ai spațiului ajungând în căminul etern al Tatălui lor Creator. Iar Dumnezeu este plin de plăcere către universul Paradis-Havona în calitate de cămin central al Deității și al familiei divine.

14:6.12 (160.13) 2. *Fiul Etern*- a Doua Sursă-Centru. Fiului Etern, magnifica creație centrală îi aduce dovada eternă că asocierea familiei

divine -Tată, Fiu și Spirit - este eficientă. Este fundamentul spiritual și material al unei încrederii absolute în Tatăl Universal.

14:6.13 (160.14) Havona furnizează Fiului Etern o bază aproape nelimitată pentru realizarea mereu crescătoare a puterii spiritului. Universul central a oferit Fiului Etern cadrul în care acesta a putut să demonstreze, cu certitudine și siguranță, spiritul și tehnica slujirii manifestării pentru a instrui pe Fiii săi Paradisiaci asociați.

14:6.14 (161.1) Havona este realitatea pe care se bazează controlul gravitației de spirit al universului universurilor de către Fiul Etern. Acest univers procură Fiului împlinirea dorinței sale părintești, reproducerea spirituală.

14:6.15 (161.2) Lumile Havonei și locuitorii lor perfecți sunt demonstrația inițială și etern finală că Fiul este Cuvântul Tatălui. Astfel, conștiința Fiului ca complement infinit al Tatălui este perfect satisfăcută.

14:6.16 (161.3) Iar acest univers oferă ocazia de a realiza o fraternitate reciprocă în egalitatea între Tatăl Universal și Fiul Etern, ceea ce constituie proba perpetuă că fiecare dintre ei este o personalitate infinită.

14:6.17 (161.4) 3. *Spiritul Infinit*- a Treia Sursă-Centru. Universul Havonei aduce Spiritul Infinit ca probă că el este Autorul Comun, reprezentantul infinit al unității Tată-Fiu. În Havona, Spiritul Infinit își extrage satisfacția sa conjugată de a opera ca activitate creatoare bucurându-se în același timp de satisfacția coexistenței absolute cu această împlinire divină.

14:6.18 (161.5) În Havona, Spiritul Infinit a găsit un cadru în care poate demonstra aptitudinea sa și slujirea sa ca instrument potențial al

compasiunii. În această creație perfectă, Spiritul a făcut o repetiție generală a aventurii sale de slujire pe universurile evolutive.

14:6.19 (161.6) Această creație perfectă a oferit Spiritului Infinit ocazia de a participa la administrarea universurilor cu cei doi părinți divini ai săi - administrarea unui univers ca descendent Creator-asociat, pregătindu-se astfel la administrarea asociată a universurilor locale în calitate de Spirite Creative asociate Fiilor Creatori.

14:6.20 (161.7) Lumile Havonei sunt laboratorul minte al creatorilor minții cosmice și suporturile oricărei minți de creaturi care există. Mintea este diferită pe fiecare dintre lumile Havonei și servește drept model intelctelor tuturor creaturilor spirituale și materiale.

14:6.21 (161.8) Aceste lumi perfecte sunt școli superioare de formare a minții pentru toate ființele destinate societății Paradisului. Ele au oferit Spiritului nenumărate ocazii de a testa tehnica de tutelă mentală pentru personalitățile de încredere și de bun consiliu.

14:6.22 (161.9) Havona compensează pentru Spiritul Infinit munca sa întinsă și generoasă în universurile spațiului. Havona este un loc restrâns și un cămin perfect pentru neobositul Slujitor al Minții timpului și spațiului.

14:6.23 (161.10) 4. *Ființa Supremă*- unificarea evolutivă a Deității experiențiale. Creația Havonei este dovada eternă și perfectă a realității spirituale a Ființei Supreme. Această creație perfectă revelează natura spirituală, perfectă și simetrică a Dumnezeuului Suprem, înainte de a fi început sinteza putere-personalitate a reflectărilor finite a Deităților Paradisului în universurile experiențiale ale timpului și spațiului.

14:6.24 (161.11) În Havona, potențialele de putere ale Atotputernicului sunt unificate cu natura spirituală a Supremului. Această creație centrală este expresia unității Supremului în eternul viitor.

14:6.25 (161.12) Havona este o lume perfectă a potențialului de universalitate a Supremului. Acest univers descrie sub formă împlinită perfecțiunea viitoare a Supremului și dă o idee a potențialului Ultimului.

14:6.26 (162.1) Havona arată finalitatea valorilor de spirit existând sub formă de creaturi volitive vii înzestrate cu un control suprem și perfect de sine; cu o minte existând ca un echivalent ultim al spiritului; a realității și a unității inteligenței având un potențial nelimitat.

14:6.27 (162.2) *5. Fiii Creatori Coordonați.* Havona este terenul de antrenament educativ în care Mihailii Paradisului sunt pregătiți pentru aventurile ulterioare în creația universurilor. Acest univers central divin și perfect este un model pentru toți Fii Creatori. Ei se străduiesc să facă să atingă, în cele din urmă, la propriile lor universuri, aceste nivele de perfecțiune a Paradisului și a Havonei.

14:6.28 (162.3) Un Fiu Creator folosește creaturi din Havona ca posibile modele de personalitate pentru proprii săi copii muritori și pentru ființele sale spirituale. Mihailii și alte ordine ale Fiilor Paradisiaci consideră Paradisul și Havona ca destinul divin al copiilor timpului.

14:6.29 (162.4) Fiii Creatori știu că această creație centrală este sursa reală a supracontrolului universal indispensabil care stabilizează și unifică universurile lor locale. Ei știu că în Havona se găsește

prezența personală a influenței mereu prezente a Supremului și Ultimului.

14:6.30 (162.5) Havona și Paradisul sunt sursa de putere creatoare ale unui Fiu Mihail. Acesta este locul în care locuiesc ființele care cooperează cu el în crearea unui univers. Din Paradis vin Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale.

14:6.31 (162.6) Fiii din Paradis consideră creația centrală ca lăcașul divinilor lor părinți - căminul lor. Este locul în care le place să se întoarcă din timp în timp.

14:6.32 (162.7) 6. *Fiii Tutelari Coordonati*. Spiritele-Mamă ale Universului, cocreatoarele universurilor locale, își primesc educația prepersonală pe lumile Havonei, în asociere strânsă cu Spiritele Circuitelor. În universul central, Fiicele Spirituale ale universului local au fost instruite cu precizie asupra metodelor de cooperare cu Fiii Paradisului, rămânând în mod constant supuse voinței Tatălui.

14:6.33 (162.8) Pe lumile Havonei, Spiritul și Fiicele Spiritului găsesc modelele mentale pentru toate grupurile lor de inteligențe spirituale și materiale. Creaturile pe care Spiritul-Mamă al unui Univers le concepe împreună cu un Fiu Creator asociat vor găsi într-o zi destinul lor în acest univers central.

14:6.34 (162.9) Mama Creativă a Universului își amintește de Paradis și de Havona ca de locul originii sale și căminul Spiritului-Mamă Infinit, spațiul prezenței personalității Minții Infinite.

14:6.35 (162.10) De asemenea, din acest univers central a venit protejarea prerogativelor personale de cocreator pe care un Slujitor Divin al Universului îl folosește în complement față de munca unui Fiu creând creaturi vii înzestrate cu voință.

14:6.36 (162.11) În cele din urmă, deoarece este improbabil ca aceste fiice spirituale ale Spiritului-Mamă Infinit să se întoarcă vreodată la căminul lor din Paradis, ele se bucură de o mare satisfacție folosind fenomenul universal al reflexivității asociat Ființei Supreme în Havona și personalizat în Majeston în Paradis.

14:6.37 (162.12) *7. Muritorii evolutivi ai carierei ascendente.* Havona este căminul modelului personalității tuturor tipurilor de muritori și căminul tuturor personalităților supraumane asociate muritorilor, fără a fi native creațiilor timpului.

14:6.38 (162.13) Aceste lumi furnizează stimuli tuturor impulsurilor umane către îndeplinirea adevăratelor valori ale spiritului pe nivelele de realitate cele mai elevate pe care le putem concepe. Havona este scopul educației preparadisiace a tuturor ascendenților muritori. Muritorii ating Deitatea preparadisiacă - Ființa Supremă. Havona se ridică în fața tuturor creaturilor volitive ca poartă permițând intrarea în Paradis și atingerea lui Dumnezeu.

14:6.39 (163.1) Paradisul este căminul, iar Havona atelierul și terenul de joacă al finalitarilor. Și orice muritor cunoscându-l pe Dumnezeu dorește cu ardoare să fie un finalitar.

14:6.40 (163.2) Universul central nu este numai destinul fixat pentru oameni, ci și punctul de plecare al carierei eterne a finalitarilor când ei vor fi ulterior lansați în aventura nerevelată și universală de a explora prin experiență infinitatea Tatălui Universal.

14:6.41 (163.3) Havona va continua indubitabil să funcționeze cu o semnificație absonită, chiar de-a lungul epocilor viitoare ale universului care vor asista poate la tentativele pelerinilor spațiului

pentru a-l găsi pe Dumnezeu pe nivele superfinite. Havona este de asemenea destinată să servească ca univers educativ ființelor absonite. Va fi probabil școala terminală atunci când cele șapte suprauniversuri vor funcționa ca o școală intermediară pentru diplomații școlilor primare ale spațiului exterior. Noi împărtășim opinia că potențialele eternului Havona sunt cu adevărat nelimitate, că universul central are eterna capacitate de a servi ca univers educativ experiențial pentru toate tipurile de ființe create, trecute, prezente și viitoare.

14:6.42 (163.4) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii însărcinat cu această misiune de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 14](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 16](#) >>

Capitolul 15

Cele Șapte suprauniversuri

15:0.1 (164.1) PENTRU Tatăl Universal - în calitate de Tată - universurile sunt practic inexistente; el se ocupă de personalități, este Tatăl personalităților. Pentru Fiul Etern și pentru Spiritul Infinit - în calitate de creatori parteneri - universurile sunt localizate și individuale sub suveranitatea asociată a Fiilor Creatori și a Spiritelor Creative. Pentru Trinitatea Paradisului, în afară de Havona, mai există doar șapte universuri locuite, cele șapte suprauniversuri care dețin puterea peste cercul primului nivel al spațiului de după Havona. Cele Șapte Spirite Maestru emit razele lor de influență de pe Insula Centrală, făcând astfel din vasta creație o roată gigantică, al cărei butuc este eterna Insulă a Paradisului, cele șapte spițe sunt radiațiile

Celor Șapte Spirite Maestru, iar obada regiunile exterioare ale marelui univers.

15:0.2 (164.2) Planul septuplu de guvernare și de organizare a suprauniversurilor a fost întocmit pe la începuturile materializării creației universale. Atunci prima creație posthavoniană a fost divizată în șapte segmente colosale și totodată s-au proiectat și s-au construit lumile-sediu ale guvernelor acestor suprauniversuri. Planul prezent de administrare există aproape de-o veșnicie, și pe drept cuvânt conducătorii acestor șapte suprauniversuri sunt numiți Cei Îmbătrâniți de Zile.

15:0.3 (164.3) Nu prea sper să vă spun mare lucru din tot vastul volum de cunoștințe referitoare la suprauniversuri, însă pe toate aceste tărâmurile este operațională o tehnică pentru controlul inteligent al forțelor fizice și spirituale; prezențele gravitației universale funcționează aici cu o putere maiestuoasă și cu o armonie perfectă. Este important să vă faceți mai întâi o idee potrivită asupra alcătuirii fizice și a organizării materiale a domeniilor suprauniversale; veți fi atunci mai bine pregătiți să pricepeți minunata organizare realizată pentru guvernarea lor spirituală și pentru progresul intelectual al creaturilor volitive care se găsesc pe miliardele de planete locuite, împrăștiate peste tot în aceste șapte suprauniversuri.

1. Nivelul de spațiu al suprauniversului

15:1.1 (164.4) În cadrul restrâns ar arhivelor, al observațiilor și al amintirilor generațiilor care se desfășoară pe o perioadă de un milion

sau de un miliard din anii voștri scurți, și având în vedere toate rațiunile și scopurile practice, putem spune că Urantia și universul local căruia îi aparține trăiește la ora actuală aventura unei lungi explorări într-un nivel spațial neexplorat. Însă, potrivit arhivelor de pe Uversa și având în vedere coincidența cu unele observații mai vechi, în armonie cu experiențele și cu calculele mai avansate ale ordinului nostru, apoi ca urmare a unor concluzii întemeiate pe toate acestea, precum și pe alte descoperiri, noi știm că lumile sunt angajate într-o mișcare procesională ciclică ordonată, bine definită, perfect controlată rotindu-se cu o măreție maiestuoasă în jurul Primei Surse-Centru și a universului ei rezidențial.

15:1.2 (165.1) Noi am descoperit deja de multă vreme că cele șapte universuri traversează o mare elipsă, un cerc gigantic și alungit.

Sistemul vostru solar și celelalte lumi ale timpului nu se aruncă înainte, fără hartă și compas, într-un spațiu neexplorat. Universul local căruia îi aparține sistemul vostru urmează o traiectorie definită și bine înțeleasă, în sens invers acelor de ceasornic, în jurul vastului vârtej care înconjoară universul central. Această cale cosmică este bine trasată, și este cunoscută de observatorii stelelor suprauniversurilor tot atât de bine cum sunt și orbitele planetelor sistemului vostru solar observate de astronomii de pe Urantia.

15:1.3 (165.2) Urantia este situată într-un univers local și într-un un supraunivers care nu sunt pe deplin organizate, iar universul vostru local se găsește în apropierea imediată a numeroase creații fizice doar parțial împlinite. Voi aparțineți unuia dintre universurile relativ recente. Însă acum voi nu vă aruncați nebunește în spațiul neumblat și nu băjbâiți orbește prin regiuni necunoscute. Voi urmați un calea

ordonată și predeterminat a nivelului spațiului suprauniversurilor. Treceți acum exact prin același spațiu pe care sistemul vostru planetar sau predecesorii săi l-au traversat cu multe epoci în urmă și, cândva, în viitorul îndepărtat, sistemul vostru sau succesorii lui, vor traversa din nou același spațiu pe care îl străbateți astăzi atât de rapid.

15:1.4 (165.3) În epoca prezentă și după cum este privită direcția de pe Urantia, suprauniversul numărul unu se rotește aproape spre nord; el se află pe direcția est, și aproape în opoziție cu reședința paradisiacă a Marilor Surse-Centru și a universului central al Havonei. Această poziție, precum și cea corespondentă ei, cea din vest, reprezintă punctul în care sferele timpului se apropie cel mai mult de Insula eternă. Suprauniversul numărul doi se găsește în nord și se pregătește să se rotească către est, în timp ce numărul trei ocupă segmentul cel mai septentrional al mării căi a spațiului, amorsând deja curba care-l va conduce să alunece spre sud. Numărul patru își urmează zborul pe o linie comparativ dreaptă spre sud, regiunile sale avansate apropiindu-se acum de zona aflată în opoziția cu Marile Centre. Numărul cinci aproape că și-a părăsit poziția sa din partea opusă Centrului Centrelor și continuă pe traiectoria direct meridională, precedând rotația înspre est. Numărul șase ocupă cea mai mare parte a curbei meridionale, segment din care suprauniversul vostru aproape că a ieșit.

15:1.5 (165.4) Universul vostru local al Nebadonului aparține Orvontonului, al șaptelea supraunivers, care se rotește între suprauniversul numărul unu și șase, care nu de multă vreme a luat (potrivit felului nostru de calculare timpului) o curbă dinspre sud-est a nivelului de spațiu al suprauniversurilor. Astăzi sistemul solar căruia

îi aparține Urantia a depășit de câteva miliarde de ani curbura sudică, cu atât de mult încât, acum, voi înaintați dincolo de turnura sud-est și vă deplasați rapid pe lunga traiectoria comparativ rectilinie din către nord. De-a lungul a nenumărate epoci, Orvontonul va urma acest curs atât de apropiat de direcția nordică.

15:1.6 (165.5) Urantia aparține unui sistem excentric care s-a depărtat bine de limitele exterioare ale universului vostru local, iar universul local este pe cale de a traversa periferia Orvontonului. Dincolo de voi mai există și alt-ii, însă voi sunteți destul de îndepărtați, în spațiu, de sistemele fizice care se rotesc pe marea orbită aflată în apropiere relativă de Marea Sursă Centru.

2. Organizarea suprauniversurilor

15:2.1 (165.6) Numai Tatăl Universal cunoaște amplasarea și numărul efectiv al lumilor din locuite în spațiu; el are un nume pentru toate și le știe numărul. Nu pot să dau decât numărul aproximativ al planetelor locuite sau locuibile, deoarece anumite universuri locale au mai multe lumi potrivite pentru viața inteligentă decât au altele. Pe de altă parte, nu toate universurile locale proiectate au fost organizate. Iată de ce eu fac o estimare doar pentru a vă da o idee asupra imensității creației materiale.

15:2.2 (166.1) Există șapte suprauniversuri în marele univers, aproximativ după cum urmează :

15:2.3 (166.2) 1. *Sistemul*. Unitatea de bază a supraguvernului este formată din aproximativ o mie de lumi locuite sau locuibile. Sori înflăcărați, lumi reci, planete prea apropiate de sori fierbinți, precum și alte sfere neadecvate locuirii de către creaturi nu sunt incluse în grupul acesta. Numim sistem acest ansamblu de o mie de lumi apte să întrețină viața, însă, în sistemele tinere, doar un număr relativ restrâns dintre aceste lumi pot fi locuite. Fiecare planetă locuită este condusă de un Prinț Planetar; fiecare sistem local are ca sediu central o sferă arhitecturală și este guvernat de un Suveran Sistemic.

15:2.4 (166.3) 2. *Constelația*. O sută de sisteme (aproximativ 100.000 de planete locuibile) alcătuiesc o constelație. Fiecare constelație ca sediu are o sferă arhitecturală și este condusă de trei Fii din ordinul Vorondandekilor, cei Preaînălți. Fiecărei constelații îi este, de asemenea, atașat ca observator un Fidel al Zilelor, ambasador al Trinității Paradisului.

15:2.5 (166.4) 3. *Universul Local*. O sută de constelații (aproximativ 10 milioane de planete locuibile) constituie un univers local. Fiecare univers local are drept sediu o magnifică lume arhitecturală și este condus de unul dintre Fiii lui Dumnezeu Creatori coordonați din ordinul Mihaililor. Fiecare univers este binecuvântat de prezența unei Uniuni a Zilelor, o reprezentantă a Trinității Paradisului.

15:2.6 (166.5) 4. *Sectorul minor*. O sută de universuri locale (aproximativ un miliard de planete locuibile) constituie un sector minor al guvernării suprauniversului. Fiecare sector minor are o minunată lume-sediu de unde conducătorii săi, Recenții Zilelor, administrează treburile acestui sector minor. Există câte trei Recenți

ai Zilelor, Personalități Supreme ale Trinității, în sediul fiecărui sector minor.

15:2.7 (166.6) 5. *Sectorul major*. O sută de sectoare minore (aproximativ 100 de miliarde de planete locuibile) formează un sector major. Fiecare sector major are un sediu superb, condus de trei Perfecțiuni ale Zilelor, Personalități Supreme ale Trinității.

15:2.8 (166.7) 6. *Suprauniversurile*. Zece sectoare majore (aproximativ 1.000 de miliarde de planete locuibile) constituie un supraunivers. Fiecare supraunivers este are o lume sediu imensă și glorioasă, și condusă de trei Îmbătrâniți de Zile.

15:2.9 (166.8) 7. *Marele univers*. Șapte suprauniversuri alcătuiesc prezentul mare univers organizat, constând în șapte miliarde de lumi locuibile, plus sferele arhitecturale și miliardul de sfere locuite ale Havonei. Suprauniversurile sunt conduse și administrate indirect și în mod reflexiv din Paradis de Cele Șapte Spirite Maestru. Miliardul de lumi ale Havonei este administrat direct de Eternii de Zile, câte una dintre aceste Personalități Supreme ale Trinității prezidând asupra fiecăreia dintre aceste sfere perfecte.

15:2.10 (167.1) Excluzând sferele Paradisului-Havona, planul organizării universului comportă următoarele unități :

15:2.11 (167.2)	Suprauniversul	7
15:2.12 (167.3)	Sectoarele majore	70
15:2.13 (167.4)	Sectoarele minore	7.000
15:2.14 (167.5)	Universurile locale	700.000
15:2.15 (167.6)	Constelațiile	70 milioane

15:2.16 (167.7)	Sistemele locale	7 miliarde
15:2.17 (167.8)	Planetele locuite . .	7.0000 miliarde
15:2.18 (167.9)	Fiecare dintre cele șapte suprauniversuri este constituit aproximativ după cum urmează :	
15:2.19 (167.10)	Un sistem conține (aproximativ)	
15:2.20 (167.11)	O constelație (o sută de sisteme)	1.000 de lumi
	100.000 de lumi
15:2.21 (167.12)	Un univers (o sută de constelații)	
15:2.22 (167.13)	Un sector minor (o sută de universuri)	10 milioane de lumi 1 miliard de lumi
15:2.23 (167.14)	Un sector major (o sută de sectoare minore)	
15:2.24 (167.15)	Un supraunivers (10 sectoare majore) . . .	100 miliarde de lumi 1.000 miliarde de lumi
15:2.25 (167.16)	Toate aceste estimări sunt cele mai bune aproximări, căci apar constant noi sisteme, în timp ce alte organizări ies temporar din existența materială.	

3. Suprauniversul Orvontonului

15:3.1 (167.17) Practic toate domeniile stelare vizibile de pe Urantia cu ochiul liber aparțin celei de a șaptea secțiuni a marelui univers, suprauniversul Orvontonului. Vastul sistem de stele al Căii Lactee reprezintă nucleul central al Orvontonului și se găsește foarte departe de frontierele universului vostru local. Acest mare agregat de sori, de insule întunecate ale spațiului, de stele duble, de îngrămădiri

globulare, de nori stelari, de nebuloase spirale sau de un alt fel, precum și miliardele de planete individuale, formează o grupare ovală alungită, un profil de turn de veghe, înglobând aproximativ o șeptime din universurile evolutive locuite.

15:3.2 (167.18) De pe poziția astronomică a Urantiei, privind Calea Lactee prin secțiunea transversală a sistemelor din preajma ei, observăm că sferile Orvontonului călătoresc pe un vast plan alungit a cărui lărgime este mai mare decât adâncimea, iar a cărui lungime este mult mai mare decât lățimea.

15:3.3 (167.19) Observarea a ceea ce numim Calea Lactee revelează că densitatea stelară a Orvontonului este comparativ mai mare când privim cerul într-un anumit plan, în timp ce ea se diminuează de fiecare parte a acestui plan; numărul de stele și alte sfere descrește când ne îndepărtăm de planul principal al suprauniversului nostru material. Atunci când unghiul de observație este propice, aruncându-vă privirea prin corpul principal al acestei regiuni de densitate maximă, vă uitați în același timp la universul rezidențial, centrul tuturor lucrurilor.

15:3.4 (167.20) Dintre cele zece sectoare majore ale Orvontonului, opt au fost vag identificate de astronomii urantieni. Este dificil să se recunoască separat celelalte două, deoarece sunteți nevoiți să priviți aceste fenomene din interior. Dacă ați putea examina suprauniversul Orvontonului dintr-un loc foarte îndepărtat din spațiu, a-ți recunoaște imediat cele zece sectoare majore ale celei de-a șaptea galaxii.

15:3.5 (168.1) Centrul de rotație al sectorului vostru minor este situat foarte departe în enormul și densul nor stelar al Săgetătorului, în jurul căruia se deplasează universul vostru local și creațiile care îi sunt

asociate. Iar de o parte și de alta a vastului sistem subgalactic al Săgetătorului puteți observa două mari curenți de nori stelari care se ridică sub forma unor magnifice spirale stelare

15:3.6 (168.2) Nucleul sistemului fizic căruia îi aparține soarele vostru și planetele sale asociate este centrul a ceea ce a fost cândva nebuloasa Andronover. Această nebuloasă ancestrală spirală a fost ușor deformată de dislocările de gravitație care au însoțit nașterea sistemului vostru solar, care au fost cauzate de apropierea unei mari nebuloase din vecinătate. Această cvasicoliziune a transformat Andronover într-un agregat aproape globular, fără să distrugă în întregime dubla procesiune de sori și a grupărilor lor fizice asociate. Sistemul vostru solar ocupă acum o poziție destul de centrală pe unul dintre brațele acestei spirale deformate, aflat aproape la jumătatea distanței dintre centrul și marginea exterioară a curenților de stele.

15:3.7 (168.3) Sectorul Săgetătorului și toate celelalte sectoare și diviziuni ale Orvontonului se rotesc în jurul Uversei, și o parte a confuziei observatorilor de stele de pe Urantia este pricinuită de iluzia optică și de deformărilor relative produse de multiplele mișcări de revoluție care urmează :

15:3.8 (168.4) 1. Revoluția Urantieii în jurul soarelui său.

15:3.9 (168.5) 2. Circuitul sistemului vostru solar în jurul nucleului vechii nebuloase Andronover.

15:3.10 (168.6) 3. Rotația familiei stelare a nebuloasei Andronover și a grupurilor asociate în jurul centrului complex de rotație-gravitație a norului de stele al Nebadonului.

15:3.11 (168.7) 4. Traectoria norului stelar local al Nebadonului și a creațiilor sale asociate în jurul centrului sectorului lor minor, centru

situat în Săgetător.

15:3.12 (168.8) 5. Rotația celor o sută de sectoare minore, inclusiv Săgetătorul, în jurul sectorului lor major.

15:3.13 (168.9) 6. Învârtirea celor zece sectoare majore, așa zisele trene de stele, în jurul Uversei, lumea sediu a Orvontonului.

15:3.14 (168.10) 7. Mișcarea Orvontonului și a celor șase suprauniversuri asociate în jurul Paradisului și a Havonei, procesiune în sens invers acelor de ceasornic la nivelul spațiului suprauniversurilor.

15:3.15 (168.11) Aceste mișcări multiple sunt de diverse ordine. Căile spațiale ale planetei voastre și ale sistemului vostru solar sunt genetice, adică inerente originii lor. Mișcarea absolută a Orvontonului în sens invers acelor de ceasornic este tot genetică, inerentă planurilor arhitecturale ale universului maestru. Însă mișcările intermediare sunt de origine complexă; pe de o parte, ele derivă din segmentarea constitutivă a energiei materiei în supraunivers, iar pe de altă parte sunt produse de acțiunea inteligentă și intențională a organizatorilor de forță Paradisului.

15:3.16 (168.12) Universurile locale sunt mai vecine unele cu altele atunci când se apropie de Havona; circuitele sunt mai numeroase și se suprapun din ce în ce mai mult, strat peste strat. Însă, la o distanță mai mare de centrul etern, există din ce în ce mai puține sisteme, straturi, circuite și universuri.

4. Nebuloasele — strămoșii universurilor

15:4.1 (169.1) Cu toate că creația și organizarea universului rămân întotdeauna sub controlul Creatorilor infiniti și al asociațiilor lor, orice fenomen se desfășoară conform unei tehnici ordonate și conform legilor gravitației-forță, energiei și materiei. Însă un element misterios este asociat sarcinii-forță universale a spațiului. Noi înțelegem foarte bine organizarea creațiilor materiale plecând de la stadiul ultimatonic, însă nu înțelegem pe deplin nașterea cosmică a ultimatonilor. Noi suntem convinși că aceste forțe ancestrale își au originea în Paradis, deoarece ele se rotesc perpetuu în spațiul străbătut, urmând exact traseul giganticelor contururi ale Paradisului. Cu toate că ea nu răspunde gravitației Paradisului, această sarcină-forță a spațiului, predecesor al întregii materializări, reacționează întotdeauna la prezența Paradisului de Jos; ea este aparent pusă în circuit în interiorul și în exteriorul centrului Paradisului de Jos.

15:4.2 (169.2) Organizatorii forței Paradisului transmută puterea spațiului în forță primordială, și fac să evolueze acest potențial prematerial în manifestări de energii primare și secundare ale realității fizice. Când această energie atinge nivelele la care răspunde gravitației, intră în acțiune directorii de putere și asociații lor din regimul suprauniversal și își încep manipulările lor fără sfârșit destinate să stabilească multiplele circuite de putere și canale de energie ale universurilor spațiului și timpului. Astfel apare materia

fizică în spațiu, și atunci cadrul este pregătit pentru a se începe organizarea universului.

15:4.3 (169.3) Această segmentare a energiei este un fenomen care nu a putut fi clarificat niciodată de către fizicienii de pe Nebadon. Principala lor dificultate constă în faptul că organizatorii forței din Paradis sunt relativ inaccesibili, deoarece directorii de putere vii, cu toate că sunt competenți pentru a se ocupa de energia spațială, nu au nici cea mai vagă idee asupra originii energiilor pe care le manipulează cu atât de multă pricepere și îndemânare.

15:4.4 (169.4) Organizatorii de forță ai Paradisului sunt la originea nebuloaselor. Ei sunt capabili să dea naștere în jurul prezenței lor spațiale la formidabili cicloni de forță care, odată formați, nu pot fi opriți, nici limitați până când aceste forțe care impregnează totul nu sunt mobilizate pentru a face să apară în cele din urmă unitățile ultimatonice ale materiei universale. Așa sunt aduse în existență nebuloasele spirale sau de orice alt gen, roțile mamă ale sorilor cu origine directă și ale diversele lor sisteme. În spațiul exterior, putem percepe zece forme diferite de nebuloase, zece faze de evoluție universală primară, și aceste vaste roți de energie au avut aceeași origine ca aceea a celor șapte suprauniversuri.

15:4.5 (169.5) Există mari diferențe în mărimea nebuloaselor, precum și în numărul total și în masa de agregare a descendenților lor stelari și planetari. O nebuloasă formatoare de sori situată la nord de frontierele Orvontonului, însă în interiorul nivelului spațial al suprauniversurilor, a dat deja naștere la patruzeci de mii de sori, și roata mamă continuă să proiecteze sori dintre care majoritatea au

mărimea soarelui vostru. Unele din cele mai mari nebuloase ale spațiului exterior dau naștere unui număr de sori de până la o sută de milioane.

15:4.6 (169.6) Nebuloasele nu sunt în legătură directă cu nici una dintre unitățile administrative cum ar fi sectoarele minore sau universurile locale, cu toate că anumite universuri locale au fost organizate cu produsele unei singure nebuloase. Fiecare univers local îmbrățișează exact o sutime din sarcina totală de energie a unui supraunivers, independent de relațiile nebulare, deoarece energia nu este organizată de nebuloasă - ea este distribuită în mod universal.

15:4.7 (170.1) Nu toate nebuloasele spirale sunt angajate în formarea de sori. Unele au păstrat controlul multora dintre descendenții lor stelari separați, iar aparența lor de spirală rezultă din faptul că sorii lor ies din brațul nebular în formație restrânsă, însă se întorc în aceasta pe căi diverse. Acest fapt ușurează observarea lor într-un singur punct, când sunt la un loc, însă îngreunează observarea lor atunci când sunt larg răspândiți pe diversele lor căi de întoarcere, mai departe și în afara brațului nebuloasei. Nu există prea multe nebuloase formatoare de sori care să fie în prezent active în Orvonton, cu toate că Andromeda, care este în afara suprauniversului locuit, este foarte activă. Această nebuloasă foarte îndepărtată este vizibilă cu ochiul liber; atunci când o priviți, opriți-vă pentru a vă gândi că lumina care ajunge la voi a părăsit acești sori îndepărtați de aproape un milion de ani.

15:4.8 (170.2) Galaxia Căii Lactee este compusă din un uriaș număr de nebuloase care au fost spirale și din alte nebuloase, dintre care multe și-au păstrat configurația de la începuturi. Însă, ca urmare a

catastrofelor interne și a atracțiilor externe, multe au trecut prin prefaceri și prin deformări de așa natură încât aceste enorme conglomerate apar ca gigantice mase luminoase de sori strălucitori, cum ar fi, de pildă, Norul lui Magellan. Tipul globular de îngrămădire de stele predomină în vecinătatea limitelor exterioare a Orvontonului.

15:4.9 (170.3) Trebuie să considerăm imenșii nori stelari ai Orvontonului ca pe conglomerate individuale de materie, comparabile cu nebuloasele separate pe care le putem observa în regiunile spațiului exterioare galaxiei Căii Lactee. Cu toate acestea, mulți dintre presupușii nori stelari ai spațiului nu sunt formați decât din materie gazoasă. Potențialul de energie al acestor nori de gaze stelare este incredibil de colosal; și o parte este recuperată de sorii vecini și retrimisă în spațiu sub formă de emanații solare.

5. Originea corpurilor spațiale

15:5.1 (170.4) Cea mai mare parte a masei conținută în sorii și în planetele unui supraunivers provine din roțile nebulare. O porțiune foarte mică din masa suprauniversurilor este organizată prin acțiunea directă a directorilor de putere (cum este în construcția sferelor arhitecturale); cu toate acestea, în spațiul deschis, se naște o cantitate constant variabilă de materie.

15:5.2 (170.5) În ceea ce privește originea lor, majoritatea sorilor, a planetelor și a altor sfere se pot încadra într-una dintre cele zece grupuri următoare:

15:5.3 (170.6) 1. *Inele de Con tracție Concentrice*. Nu toate nebuloasele sunt spirale. Numeroase nebuloase imense suportă o condensare sub formă de inele multiple în loc de a se diviza într-un sistem de stele duble, sau de a evolua în spirală. Pe lungi perioade de vreme, aceste nebuloase par ca enormi sori centrali înconjurați de un mare număr de nori gigantici semănând cu formațiunile materiale inelare.

15:5.4 (170.7) 2. *Stelele Turbionare* cuprind acei sori care sunt aruncați afară de pe marile roți mamă de gaz la o înaltă temperatură. Ele nu sunt aruncate sub formă de inele, ci în procesiuni la dreapta și la stânga. Există stele turbionare provenite din nebuloase diferite de cele spirale.

15:5.5 (170.8) 3. *Planete de Explozie Gravitatională*. Când un soare este născut dintr-o nebuloasă spirală sau barată, el este destul de adesea proiectat la o distanță considerabilă. Un astfel de soare este în principal gazos și, ulterior, după ce s-a răcit puțin și s-a condensat, se poate întâmpla să alunge pe lângă vreo masă enormă de materie, vreun soare gigantic sau de o insulă întunecată a spațiului. Distanța de apropiere poate fi insuficientă pentru a se traduce într-o coliziune, însă cu toate acestea suficientă pentru a permite forței de atracție gravitaționale a corpului mai mare să provoace convulsii mareice pe corpul mai mic, ceea ce dă naștere la o serie de ridicări sub formă de maree care au loc simultan pe cele două fețe opuse ale soarelui în convulsie. La apogeul lor, aceste erupții explozive produc o serie de conglomerate de materie de diverse mărimi, care pot fi proiectate dincolo de zona de recuperare a gravitației soarelui în erupție. Aceste

conglomerate se stabilizează atunci pe orbitele lor proprii în jurul unuia din cele două corpuri celeste implicate în episod. Mai târziu, alcătuirile mai mari de materie se contopesc și atrag progresiv spre ele corpuri mai mici. Acesta este modul în care sunt aduse la existență multe dintre planetele solide ale sistemelor secundare. Sistemul nostru solar are tocmai o astfel de origine,

15:5.6 (171.1) 4. *Fiicele Planetare Centrifugale*. În anumite stadii ale dezvoltării lor și dacă viteza lor de rotație se accelerează considerabil, anumiți sori enormi încep să arunce în exterior anumite cantități de materie, care pot apoi să fie reunite pentru a forma mici lumi continuând să se învârtă în jurul soarelui care le-a dat naștere.

15:5.7 (171.2) 5. *Sferele Deficiente în Gravitație*. Există o limită critică a dimensiunii stelelor individuale. Când un soare atinge această limită, el este nu poate decât să se scindeze, dacă nu își încetinește viteza de rotație. Intervine atunci fisiunea solară, și se naște o nouă stea dublă din această categorie. Ulterior se pot forma numeroase mici planete ca subproduse ale acestei gigantice dislocări.

15:5.8 (171.3) 6. *Stelele de Conracție*. În micile sisteme, se întâmplă ca planeta mai mare exterioară să atragă către ea lumile vecine, în timp ce planetele mai apropiate de soare să își înceapă zborul final. În sistemul nostru solar, această fază finală ar semnifica reclamarea de către soare a celor patru planete interioare, în timp ce planeta majoră, Jupiter, ar fi mult mărită prin captarea lumilor rămase. Un astfel de sfârșit pentru un sistem solar ar duce la producerea a doi sori adiacenți însă inegali, unul dintre tipurile de formare a stelelor duble.

Acest gen de catastrofă este foarte rar, mai puțin la extremitatea conglomeratelor stelare ale suprauniversurilor.

15:5.9 (171.4) 7. *Sferele cumulative*. Plecând de la imensele cantități de materie ce circulă prin spațiu, pot să se formeze lent mici planete. Ele cresc prin adaosuri meteorice și prin coliziuni minore. În anumite sectoare ale spațiului, condițiile favorizează aceste forme de naștere planetară. Multe lumi locuite au fost formate astfel.

15:5.10 (171.5) Unele dintre insulele dense și întunecoase provin direct dintr-un conglomerat de energie transmutantă în spațiu. Un alt grup dintre aceste insule întunecoase s-a născut prin acumularea de enorme cantități de materie rece, de simple fragmente și de meteoriți ce circulă în spațiu. Aceste agregate de materie nu au fost niciodată calde și, în afară de densitatea lor, compoziția este foarte asemănătoare celei a Urantiei.

15:5.11 (171.6) 8. *Sori consumați*. Unele din insulele obscure ale spațiului sunt sori izolați consumați, care au emis întreaga lor energie disponibilă. Aceste organizări de materie sunt aproape de condensarea totală, de o consolidare practic completă. Sunt necesare epoci și epoci pentru aceste mase atât de enorme de materie foarte condensată pentru a fi încărcate în circuitele spațiului și pregătite astfel pentru noi cicluri de funcționare în univers, ca urmare a unei coliziuni sau unui alt eveniment cosmic la fel de reînsuflețitor.

15:5.12 (171.7) 9. *Sfere de Coliziune*. În regiunile în care îngrămădirile sunt dense, coliziunile nu sunt rare. Aceste ajustări astronomice sunt însoțite de imense modificări ale energiei și de transmutări ale materiei. Coliziunile implică sori morți care contribuie

particular la crearea fluctuațiilor de energie foarte întinse. Anvergura colizională constituie adesea nuclee materiale pentru formarea ulterioară a corpurilor planetare adaptate habitatului muritorilor.

15:5.13 (172.1) 10. *Lumile Arhitecturale*. Sunt lumi construite conform planurilor și specificărilor în vederea unui scop special. Este cazul Salvingtonului, sediul universului vostru local și al Uversei, sediul guvernării suprauniversului nostru.

15:5.14 (172.2) Există numeroase alte tehnici pentru a elabora sori și a separa planete, însă procesele citate lasă să se întrezărească metodele prin care marea majoritate a sistemelor stelare și a familiilor planetare este adusă la existență. Dacă am vrea să expunem toate tehnicile variate implicate în metamorfozele stelare și evoluțiile planetare, ar trebui să descriem aproape o sută de moduri diferite pentru a forma stele sau a aduce la viață planete. Pe măsură ce astronomii voștri vor scruta cerurile, ei vor observa fenomene indicative ale tuturor acestor moduri de evoluție stelară, însă ei vor descoperi rar proba că se formează mici amestecuri de materie neluminoasă servind planetele locuite, care sunt sferele cele mai importante ale vastei creații materiale.

6. Sferele spațiului

15:6.1 (172.3) Independent de originea lor, putem clasifica diversele sfere ale spațiului în diviziuni majore după cum urmează:

15:6.2 (172.4) 1. Sorii - stelele spațiului.

- 15:6.3 (172.5) 2. Insulele întunecate ale spațiului.
- 15:6.4 (172.6) 3. Corpurile spațiale minore - comete, meteori și corpuri meteoritice.
- 15:6.5 (172.7) 4. Planetele, inclusiv lumile locuite.
- 15:6.6 (172.8) 5. Sferele arhitecturale - lumile construite la comandă.

15:6.7 (172.9) Cu excepția planetelor arhitecturale, toate corpurile spațiale au o origine evolutivă, în sensul că nu au fost aduse în existență printr-un ordin al Deității, însă actele creatoare ale lui Dumnezeu s-au derulat conform unei tehnici a spațiului-timp prin acțiunea numeroaselor inteligențe ale Deității, create și exteriorizate.

15:6.8 (172.10) *Sorii.* Sunt stele ale spațiului în toate diversele lor stadii de existență. Anumiți sori sunt sisteme spațiale care evoluează solitar. Alții sunt stele duble, sisteme planetare pe cale de contracție sau de dispariție. Stelele spațiului există sub cel puțin o mie de stări sau stadii diferite. Vouă vă sunt familiari sorii care emit lumină însoțită de căldură, însă mai există și alți sori care strălucesc fără căldură.

15:6.9 (172.11) Un soare obișnuit emite lumină și căldură timp de miliarde și miliarde de ani, fapt ce ilustrează imensa rezervă de energie constituită în fiecare unitate de materie. Energia actuală înmagazinată în aceste particule invizibile de materie fizică este aproape inimaginabilă, iar această energie devine aproape în întregime disponibilă sub formă de lumină atunci când este supusă enormei presiuni calorice și altor activități energetice asociate care domnesc în interiorul sorilor strălucitori. Alte condiții permit, de asemenea, acestor sori să transforme și să emită o mare parte a

energiei spațiale care vine la ei prin circuitele spațiului stabilite. Numeroase faze ale energiei fizice și toate formele de materie sunt atrase de dinamul solar și ulterior redistribuite de el. Astfel, sorii servesc unor accelerări locale ale circulației energiei acționând ca centrale electrice automate de control.

15:6.10 (172.12) Suprauniversul Orvontonului este luminat și încălzit de peste zece miliarde de sori strălucitori care sunt stele observabile din sistemul vostru astronomic. Mai mult de două miliarde dintre ele sunt prea îndepărtate sau prea mici pentru a fi văzute vreodată de pe Urantia. Însă, în universul maestru, există tot atâția sori câte picături de apă în oceanele lumii voastre.

15:6.11 (173.1) *Insulele Întunecate ale Spațiului.* Sunt sori morți și alte mari agregate de materie lipsite de lumină și de căldură. Insulele obscure au uneori o masă enormă; ele exercită o puternică influență asupra echilibrului universului și a manipulării energiei. Densitatea anumitor mase imense este aproape incredibilă. Și această mare concentrare de masă permite insulelor întunecate să funcționeze ca puternici regulatori ținând sub control eficient marile sisteme vecine. Ele dețin puterea de a echilibra gravitația în numeroase constelații. Numeroase sisteme fizice, care altfel ar cădea rapid până în apropierea sorilor apropiați în care ar fi distruse, sunt menținute în siguranță în controlul gravitațional al acestor întunecate insule păzitoare. Din cauza acestei funcțiuni putem să le localizăm cu precizie. Noi am măsurat forța de atracție a corpurilor luminoase, și aceasta ne permite să calculăm dimensiunea și amplasarea exactă a insulelor întunecate ale spațiului, care funcționează atât de eficient pentru a menține stabil un anumit sistem pe traiectoria sa.

15:6.12 (173.2) *Corpuri Spațiale Minore.* Meteorii și alte mici particule de materie care circulă și evoluează în spațiu constituie un enorm conglomerat de energii și de substanță materială.

15:6.13 (173.3) Numeroase comete sunt rămășițele necontrolate și nestabilite ale roților mamă solare și sunt aduse progresiv sub controlul soarelui central care le guvernează. Cometele au, de asemenea, multe alte origini. Coada unei comete se orientează către polul opus corpului sau soarelui care o atrage, din cauza reacției electrice a gazelor sale extrem de diluate și a presiunii efective a luminii și a altor energii care vin de la soare. Acest fenomen constituie una dintre probele pozitive ale realității luminii și a energiilor ei asociate; el demonstrează că lumina are masă. Lumina este o substanță reală, ea nu este pur și simplu o mișcare ondulatorie a unui eter ipotetic.

15:6.14 (173.4) *Planetele.* Sunt mari conglomerate de materie care urmează o orbită în jurul unui soare sau al unui alt corp spațial. Ca mărime sunt cuprinși între corpurile meteoritice și enormele sfere gazoase, lichide sau solide. Atunci când se află într-o relație corespunzătoare cu un soare apropiat, lumile reci, alcătuite prin îmbinarea materialelor plutitoare din spațiu, formează planetele ideale pentru a găzdui locuitori inteligenți. În general, sorii morți nu sunt potriviți vieții; ei sunt de obicei prea îndepărtați de un soare viu și strălucitor, și de altfel sunt mult prea masivi; la suprafața lor gravitația este enormă.

15:6.15 (173.5) În suprauniversul vostru nu există decât o planetă rece din patruzeci care să fie locuibilă de ființe din ordinul vostru; și, bineînțeles, sorii supraîncălziți și lumile înconjurătoare nu sunt în

stare să găzduiască o viață superioară. În sistemul vostru solar, numai trei plante sunt în prezent potrivite pentru a găzdui viața. Prin mărimea, prin densitatea și prin localizarea ei, Urantia este în multe privințe ideală pentru habitatul uman.

15:6.16 (173.6) Legile comportării energiei fizice sunt esențialmente universale, însă influențele locale joacă un mare rol în condițiile fizice care prevalează pe planete individuale și în sisteme locale. Nenumăratele lumi ale spațiului sunt caracterizate de o varietate aproape infinită de creaturi și de alte manifestări vii. Cu toate acestea, există anumite puncte de asemănare într-un grup de lumi asociate unui sistem ordonat și există, de asemenea, un model universal al vieții inteligente. Există relații fizice între sistemele planetare care aparțin aceluiași circuit fizic și care se urmează îndeaproape în mișcarea lor interminabilă în jurul orbitei universurilor.

7. Sferele arhitecturale

15:7.1 (174.1) Guvernarea fiecărui supraunivers rezidă în apropierea centrului universurilor evolutive din segmentul său de spațiu. El ocupă o lume făcută să comande și populată de personalități acreditate. Aceste lumi- sediu sunt sfere arhitecturale, corpuri spațiale construite specific pentru scopul lor special. Cu toate că ele primesc lumină de la sorii vecini, ele sunt luminate și încălzite independent. Fiecare dispune de un soare care emite lumină rece, la fel ca sateliții Paradisului, și fiecare primește căldură prin circulația anumitor curenți de energie, aproape de suprafața sferei lor. Aceste lumi-sedi

aparțin unuia din sistemele principale situate în apropierea centrului astronomic al suprauniversului lor respectiv.

15:7.2 (174.2) Timpul este standardizat în sediul suprauniversurilor. Ziua standard de pe Orvonton echivalează aproape cu treizeci de zile de pe Urantia, iar anul de pe Orvonton are o sută de zile standard. Acest an de pe Uversa este standard în întreg al șaptelea supraunivers, iar durata sa este mai mică cu douăzeci și două de minute față de trei mii de zile urantiene, aceasta reprezentând aproximativ opt ani și o cincime din anii voștri.

15:7.3 (174.3) Lumile-sediu ale celor șapte suprauniversuri participă la natura și la splendoarea Paradisului, arhetipul lor central de perfecțiune. În realitate, toate lumile-sediu sunt paradisiace. Sunt efectiv lăcașuri celeste a căror dimensiune materială, frumusețe morontială și glorie spirituală merg în mod crescător de la Jerusem până la Insula centrală. Și toți sateliții acestor lumi sediu sunt, deopotrivă, sfere arhitecturale.

15:7.4 (174.4) Diversele lumi-sediu au parte de toate fazele creației materiale și spirituale. Toate ordinele de ființe materiale, morontiale și spirituale sunt la ele acasă pe aceste lumi, locuri de întâlnire ale universurilor. Atunci când creaturile muritoare realizează ascensiunea universului, trecând din domeniul material în domeniul spiritual, ele nu își pierd niciodată aprecierea nivelurilor lor anterioare de existență, și nici plăcerea pe care au obținut-o dintre acestea.

15:7.5 (174.5) *Jerusem*, sediul sistemului vostru local al Sataniei, are cele șapte lumi de cultură de tranziție, dintre care fiecare este înconjurată de șapte sateliți. Printre acești patruzeci și nouă de sateliți

se găsesc cele șapte lumi casă de detenție morontială, prima reședință a oamenilor după moarte. În sensul în care s-a folosit cuvântul cer pe Urantia, el a desemnat uneori aceste șapte lumi casă, prima lume casă fiind numită primul cer, ș.a.m.d. până la al șaptelea.

15:7.6 (174.6) *Edentia*, sediul constelației voastre din Norlatiadek, are șaptezeci de sateliți de cultivare și de pregătire sociale. Ascenderii stau pe acestea după încheierea regimului Jerusemului, în care personalitatea este mobilizată, unificată și realizată.

15:7.7 (174.7) *Salvingtonul*, capitala Nebadonului, universul vostru local, este înconjurat de zece grupuri universitare de patruzeci și nouă de sfere fiecare. Aici oamenii sunt spiritualizați după ce au fost făcuți sociabili pe constelația lor.

15:7.8 (174.8) *Uminor a treia*, sediul Enseii, sectorul vostru minor, este înconjurat de cele șapte sfere pe care se studiază fizica superioară a vieții ascendente.

15:7.9 (174.9) *Umajor a cincia*, sediul Splandonului, sectorul vostru major, este înconjurat de șaptezeci de sfere de învățământ intelectual superior ale suprauniversurilor.

15:7.10 (175.1) *Uversa*, sediul Orvontonului, suprauniversul vostru, este imediat înconjurat de cele șapte universități superioare de înaltă educație spirituală pentru creaturile volitive ascendente. Fiecare dintre aceste șapte grupuri de sfere minunate se constituie din șaptezeci de lumi specializate conținând mii și mii de instituții și de organizații complet consacrate educației universale și culturii spirituale în care pelerinii timpului sunt reeducați și reexaminați pentru a-și pregăti lunga călătorie până la Havona. Pelerinii timpului care sosesc sunt

întotdeauna primiți pe aceste lumi asociate, însă absolvenții sunt detașați pe Havona întotdeauna direct de pe țărmurile Uversei.

15:7.11 (175.2) Uversa servește drept sediu spiritual și administrativ pentru aproximativ o mie de miliarde de lumi locuite sau locuibile. Gloria, splendoarea și perfecțiunea capitalei Orvontonului depășesc toate lumile creației spațiului-timp.

15:7.12 (175.3) Dacă toate universurile locale în stare de proiect și părțile lor componente ar fi realizate, ar exista ceva mai puțin de cinci sute miliarde de lumi arhitecturale în cele șapte suprauniversuri.

8. Control și reglare a energiei

15:8.1 (175.4) Sferele-sediu ale suprauniversurilor sunt în așa fel construite astfel încât ele pot funcționa ca regulatori eficienți de energie-putere pentru diversele lor sectoare; ele servesc ca puncte focale pentru a dirija energia către universurile locale care depind de ele. Ele exercită o puternică influență asupra echilibrului și a controlului energiilor fizice care circulă prin spațiul organizat.

15:8.2 (175.5) Alte funcțiuni reglatoare sunt exercitate de centrii de putere și de controlorii fizici ai suprauniversurilor, care sunt entități inteligente vii și semi-vii constituite în mod expres pentru aceasta. Acești centrii și controlori de putere sunt dificil de înțeles; ordinele inferioare ale acestor entități nu sunt volitive, nu posedă voință, nu aleg; funcțiunile lor sunt foarte inteligente, însă aparent automate și inerente organizării lor înalt specializate. Centrii de putere și controlorii fizici ai suprauniversurilor preiau controlul parțial și

dirijarea celor treizeci de sisteme energetice care formează sistemul gravitei. Circuitele energiei fizice administrate de centrele de putere de pe Uversa cer ceva mai mult de 968 de milioane de ani pentru a face turul suprauniversului.

15:8.3 (175.6) Energia în evoluție are substanță; ea are greutate, cu toate că greutatea este întotdeauna relativă și depinde de viteza de rotație, de masă și de antigravitație. Masa materiei tinde să încetinească viteza energiei. În ceea ce privește viteza energiei prezente într-un sistem oarecare, ea reprezintă înzestrarea inițială de viteză, mai puțin încetinirea datorată maselor întâlnite în drumul ei, apoi funcțiunea reglatoare a controlorilor vii de energie din suprauniversuri și influența fizică a corpurilor celeste vecine foarte calde sau puternic încărcate.

15:8.4 (175.7) Planul universal de menținere a echilibrului dintre materie și energie cere ca unitățile materiale inferioare să fie perpetuu construite sau distruse. Directorii de Putere ai Universului au facultatea de a condensa și a reține, sau de dilata și a elibera cantități variabile de energie.

15:8.5 (175.8) Dată fiind o durată suficientă de influențe de întârziere, gravitația ar sfârși prin a converti întreaga energie în materie dacă nu ar intra în joc doi factori: în primul rând, influențele antigravitaționale ale controlorilor energiei, și în al doilea rând faptul că materia organizată tinde să se dezagrege în anumite circumstanțe prevalând în stelele foarte calde, precum și în anumite condiții particulare întâlnite în spațiu în apropierea corpurilor reci de materie condensată puternic încărcate.

15:8.6 (176.1) Când o masă devine supraagregată și amenință să dezechilibreze energia, să epuizeze circuitele puterii fizice, intervin controlorii fizici, mai puțin în cazul în care tendința proprie gravitației de a supramaterializa energia nu este învinsă ca urmare a unei coliziuni între giganții morți ai spațiului, ceea ce disipă complet într-o clipă acumulările datorate gravitației. Pe parcursul acestor episoade colizionale, enorme mase de materie sunt brusc transformate în energie de forma cea mai rară, și este reluată din nou lupta pentru echilibrul universal. În cele din urmă, cele mai mari sisteme fizice se stabilizează, devin ancore din punct de vedere fizic și sunt lansate în circuitele echilibrate bine stabilite ale suprauniversurilor. După acest eveniment, nu mai survin coliziuni și nici alte catastrofe devastatoare în sistemele astfel stabilite.

15:8.7 (176.2) Pe parcursul perioadelor în care energia este excedentară, se produc perturbări de putere și fluctuații de temperatură însoțite de manifestări electrice. Pe parcursul perioadelor de deficiență de energie, materia manifestă tendințe sporite de a se agrega, de a se condensa și a scăpa oricărui control în circuitele cel mai delicat echilibrate; rezultă astfel ajustări prin marea sau coliziuni care stabilesc rapid echilibrul între energia circulantă și materia mai puțin stabilizată fizic. Unul dintre scopurile observatorilor celești ai stelelor constă în a prevedea și a înțelege comportamentul probabil al sorilor strălucitori și al insulelor întunecate din spațiu.

15:8.8 (176.3) Noi suntem capabili să recunoaștem cea mai mare parte a legilor ce guvernează echilibrul universurilor și să facem numeroase preziceri cu privire la stabilitatea sa. Previziunile noastre sunt valabile în practică, însă noi suntem întotdeauna confrunțați cu

anumite forțe care nu relevă în întregime legi pe care le cunoaștem asupra controlului energiei și comportamentului materiei. Devine din ce în ce mai dificil să prevedem fenomenele fizice pe măsură ce ne îndepărtăm de Paradis în univers. Când ieșim dintre granițele în care Directorii Paradisului administrează personal, ne devine din ce în ce mai puțin posibil să facem calcule conform standardelor stabilite și experienței dobândite referitor la observații care țin exclusiv de fenomenele fizice ale sistemelor astronomice apropiate. Chiar și în domeniul celor șapte suprauniversuri, noi trăim în mijlocul acțiunilor de forță și al reacțiunilor de energie care străbat toate domeniile noastre și se extind în echilibru unificat până în toate regiunile spațiului exterior.

15:8.9 (176.4) Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât suntem mai siguri să întâlnim aceste fenomene variabile și imprevizibile care caracterizează atât de infailibil insondabilele înfăptuiri de prezență ale Absolutelor și ale Deităților experiențiale. Iar aceste fenomene trebuie să indice un anumit supracontrol universal al tuturor lucrurilor.

15:8.10 (176.5) Suprauniversul Orvontonului pare în prezent să se descarce; universurile exterioare par să acumuleze energie în vederea activităților viitoare fără precedent; universul central al Havonei este permanent stabilizat. Gravitația și absența căldurii (frigul) organizează materia și o mențin laolaltă: căldura și antigravitația dezagregă materia și disipă energia. Directorii de putere vii și organizatorii de forță sunt secretul controlului special și direcția inteligentă a metamorfozelor fără sfârșit pe parcursul cărora universurile se fac, se desfac și se refac. Nebuloasele pot să se

disperseze, sori pot să se consume, sistemele pot să dispară și planetele să piară. Însă universurile nu se epuizează.

9. Circuitele suprauniversurilor

15:9.1 (176.6) Circuitele universale ale Paradisului străbat efectiv domeniile celor șapte suprauniversuri. Aceste circuite de prezență sunt gravitația personalității Tatălui Universal, gravitația spirituală a Fiului Etern, gravitația mentală a Autorului Comun și gravitația materială a Insulei eterne.

15:9.2 (177.1) În plus față de aceste circuite universale ale Paradisului și în plus față de împlinirile prezenței Absolutelor și a Deităților experiențiale, nu există, în nivelul spațiului suprauniversurilor, decât două diviziuni de circuite de energie sau de separație de putere: circuitele suprauniversurilor și circuitele suprauniversurilor locale.

15:9.3 (177.2) *Circuitele Suprauniversurilor sunt următoarele :*

15:9.4 (177.3) 1. Circuitul inteligenței unificatoare al unuia dintre cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Acest circuit minte cosmic este limitat la un singur supraunivers.

15:9.5 (177.4) 2. Circuitul serviciului reflexiv al celor șapte Spirite Reflexive din fiecare supraunivers.

15:9.6 (177.5) 3. Circuitele secrete ale Monitorilor de Mister, interasociați într-un anumit fel din Divinington, apoi dirijați către Tatăl Universal pe Paradis.

15:9.7 (177.6) 4. Circuitul de comuniune dintre Fiul Etern și Fiii săi Paradisiaci.

15:9.8 (177.7) 5. Prezența instantanee a Spiritului Infinit.

15:9.9 (177.8) 6. Teledifuziunile Paradisului, comunicările spațiale ale Havonei.

15:9.10 (177.9) 7. Circuitele de energie ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici.

15:9.11 (177.10) *Circuitele Universurilor Locale sunt următoarele :*

15:9.12 (177.11) 1. Spiritul de manifestare al Fiilor Paradisului, Consolatorul lumilor de manifestare. Spiritul Adevărului, Spiritul lui Mihail pe Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. Circuitul Divinelor Slujitoare, Spiritele Mamă ale universurilor locale, Spiritul Sfânt al lumii voastre.

15:9.14 (177.13) 3. Circuitul slujitorului de inteligență al unui univers local cuprinzând prezența spiritelor mentale adjuvante cu funcțiunile lor diversificate.

15:9.15 (177.14) Când într-un univers local se desfășoară o astfel de armonie spirituală, când circuitele sale individuale și conjugate devin de nedistins de cele ale suprauniversurilor, când o astfel de identitate de funcțiune și de unitate de slujire prevalează efectiv, atunci universul local trece imediat în circuitele stabilite ale luminii și ale vieții; el devine imediat pregătit pentru a face parte din confederația spirituală a uniunii perfecționate a supracreației. Iată condițiile necesare pentru a fi admis la consiliul Îmbătrâniților de Zile și a deveni membru al confederației suprauniversale:

15:9.16 (177.15) 1. *Stabilitate Fizică*. Stelele și planetele unui univers local trebuie să fie în echilibru; perioadele de metamorfoze stelare instantanee trebuie să fie depășite. Universul trebuie să înainteze pe o traiectorie clară; trebuie ca orbita sa să fie fixată cu siguranță și definitiv.

15:9.17 (177.16) 2. *Loialitate Spirituală*. Suveranul Fiu al lui Dumnezeu care prezidează peste treburile unui astfel de univers local trebuie să fie universal recunoscut și servit cu loialitate. Trebuie ca o stare de cooperare armonioasă să fi luat naștere între planete, sisteme și constelațiile individuale ale întregului univers local.

15:9.18 (177.17) Universul vostru local nu este nici măcar considerat ca aparținând ordinului fizic stabil al suprauniversului, și cu atât mai puțin ca membru recunoscut al familiei spirituale recunoscute de supraguvern. Cu toate că Nebadonul nu are încă o reprezentare pe Uversa, noi care facem parte din guvernarea suprauniversală suntem trimiși din timp în timp în misiune specială pe lumile sale, așa cum am venit eu direct de pe Uversa pe Urantia. Noi oferim orice asistență posibilă conducătorilor și șefilor voștri pentru a rezolva problemele lor dificile; noi dorim să vedem universul vostru calificat pentru a fi pe deplin admis în creațiile asociate ale familiei suprauniversale.

10. Șefii suprauniversurilor

15:10.1 (178.1) Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt sediile înaltului guvern spiritual al domeniilor spațiului-timpului. Ramura executivă a supraguvernului își are originea în Consilierii Trinității, și

ea este condusă în primul rând de unul dintre Cele Șapte Spirite Maestru de supraveghere supremă. Aceste ființe sunt instalate în posturi de autoritate paradisiacă și administrează suprauniversul prin intermediul celor Șapte Administratori Supremi staționați pe cele șapte lumi speciale ale Spiritului Infinit, sateliți cei mai exteriori ai Paradisului.

15:10.2 (178.2) Cartierele generale ale suprauniversurilor sunt locuri în care locuiesc Spiritele Reflexive și Ajutoarele-Imagini Reflexive. Din poziția lor mediană, aceste ființe minunate conduc imensele lor operații de reflexivitate, aducând astfel ajutorul lor universului central situat deasupra lor și universurilor locale situate dedesubt.

15:10.3 (178.3) Fiecare supraunivers este condus de trei Străvechi de Zile, șefi executivi asociați ai supraguvernului. În branșa sa executivă, personalul guvernului suprauniversal este format din șapte grupe diferite:

15:10.4 (178.4) 1. Cei Îmbătrâniți de Zile.

15:10.5 (178.5) 2. Desăvârșitorii Înțelepciunii.

15:10.6 (178.6) 3. Consilierii Divini.

15:10.7 (178.7) 4. Cenzorii Universali.

15:10.8 (178.8) 5. Puternicii Mesageri.

15:10.9 (178.9) 6. Cei Ridicați în Autoritate.

15:10.10 (178.10) 7. Cei Fără de Nume și de Număr.

15:10.11 (178.11) Cei trei Străvechi de Zile sunt imediat asistați de un corp de un miliard de Desăvârșitori ai Înțelepciunii cu care sunt asociate trei miliarde de Consilieri Divini. Un miliard de Cenzori Universali sunt atașați administrației fiecărui supraunivers. Membrii

acestor trei grupuri sunt Personalități Trinitare Coordonate avându-și originea directă și divină în Trinitatea Paradisului.

15:10.12 (178.12) Cele trei alte ordine, Puternicii Mesageri, Cei Ridicați în Autoritate și Cei Fără de Nume și de Număr, sunt muritori ascendenți glorificați. Membrii primului dintre aceste ordine se ridică prin regimul ascendent și trec prin Havona în zilele lui Grandfanda. Atingând Paradisul, ei au fost înrolați în Corpul Finalității, îmbrățișați de Trinitatea Paradisului, și apoi afectați serviciului celest al Îmbătrâniților de Zile. Considerate drept clase, aceste trei ordine sunt cunoscute ca Fii de Îndeplinire Trinitizați; originea lor este duală, însă acum ei sunt în serviciul Trinității. Acesta este modul în care branșa executivă a guvernului suprauniversului a fost lărgită pentru a include copiii glorificați și deveniți perfecți ai lumilor evolutive.

15:10.13 (178.13) Consiliul coordonat al suprauniversurilor este compus din șapte grupuri administrative citate anterior și din șefi de sectoare și alți inspecitori regionali după cum urmează:

15:10.14 (179.1) 1. Perfecțiunile de Zile - șefii de sectoare ai suprauniversului.

15:10.15 (179.2) 2. Recenții de Zile - directorii sectoarelor minore ai suprauniversului.

15:10.16 (179.3) 3. Uniunile de Zile - consilierii paradisiaci ai șefului universului local.

15:10.17 (179.4) 4. Fidelii de Zile - consultanți paradisiaci ai celor Preaînalti șefi ai guvernelor constelațiilor.

15:10.18 (179.5) 5. Fii Instructori ai Trinității care pot să se găsească în serviciul cartierului general al suprauniversului.

15:10.19 (179.6) 6. Eternii de Zile care se găsesc prezenți în cartierul general al suprauniversului.

15:10.20 (179.7) 7. Cele șapte Ajutoare - Imagini Reflexive - purtătorii de cuvânt ai celor șapte Spirite Reflexive reprezentând prin ele Cele Șapte Spirite Maestru ale Paradisului.

15:10.21 (179.8) Ajutoarele Imaginii Reflexive activează de asemenea ca reprezentanți ai unui număr grupat de ființe care sunt influente în guvernările suprauniversului, însă care din diverse motive nu exercită la ora actuală deplina activitate a aptitudinilor lor individuale.

Cuprinse în acest grup sunt: manifestarea personalității suprauniversale a Ființelor Supreme în curs de evoluție, Supraveghetorii Necalificați ai Supremului, Locțiitorii Calificați ai Ultimului, agenții de legătură nedenumiți, reflexivii Majestonului, și spiritele suprapersonale reprezentative ale Fiului Etern.

15:10.22 (179.9) Aproape în orice moment, este posibil să găsim, pe lumile sediu ale suprauniversurilor, reprezentanți din toate grupurile de ființe create. Munca tutelară curentă a suprauniversurilor este efectuată de puternicii seconafimi și de alți membri ai vastei familii a Spiritului Infinit. În munca acestor minunate centre de administrare, de control, de slujire și de judecată executivă a suprauniversurilor, inteligențele tuturor sferelor de viață universale sunt aliate într-o servire efectivă, o administrare înțeleaptă, o slujire plină de iubire și o judecată dreaptă.

15:10.23 (179.10) Suprauniversurile nu întrețin nici un fel de reprezentare prin ambasade; ele sunt complet izolate unele de altele. Ele nu își cunosc problemele reciproce decât prin camera de compensare a Paradisului menținută de Cele Șapte Spirite Maestru.

Șefii suprauniversurilor lucrează în consiliile înțelepciunii divine pentru bunăstarea propriului lor supraunivers, fără a se preocupa de ceea ce se poate întâmpla în alte secțiuni ale creației universale. Această izolare a suprauniversurilor va persista până în momentul în care coordonarea lor se va fi realizat, în sensul că suveranitatea personalității Ființei Supreme evoluând prin experiență va fi mai completă ca stare de fapt.

11. Adunarea deliberatoare

15:11.1 (179.11) Pe lumi cum este Uversa ființele ce reprezintă autocrația perfecțiunii și democrația evoluției se întâlnesc față în față. Branșa executivă a supraguvernului este provenită din împărățiile perfecțiunii; branșa legislativă iese din înflorirea universurilor evolutive.

15:11.2 (179.12) Adunarea deliberativă a suprauniversurilor este limitată la lumea-sediu. Acest consiliu legislativ sau consultativ constă din șapte camere; pentru fiecare dintre ele, fiecare univers local admis la consiliul suprauniversului alege un reprezentant indigen. Consiliile superioare ale universurilor locale aleg acești reprezentanți printre ascendenții pelerini diplomați de pe Orvonton care locuiesc provizoriu pe Uversa și sunt acreditați pentru a fi transportați către Havona. Durata medie a serviciului lor este aproximativ o sută de ani ai timpului standard suprauniversal.

15:11.3 (180.1) Nu am cunoscut niciodată un dezacord între administratorii Orvontonului și adunarea de pe Uversa. Deocamdată

niciodată, în istoria suprauniversului nostru, corpul deliberativ nu a votat o recomandare pe care diviziunea executivă a supraguvernului să ezite să o pună în aplicare. Cea mai perfectă armonie și cel mai complet acord de muncă nu au încetat să prevaleze între ele, ceea ce demonstrează că ființele evolutive pot într-adevăr să atingă înălțimile unei înțelepciuni devenite perfecte și care le dă aptitudinea de a frecventa personalitățile de origine perfectă și de natură divină. Prezența adunărilor deliberative în sânul suprauniversului revelează înțelepciunea și lasă să se întrevadă triumful ultim al întregului vast concept evolutiv al Tatălui Universal și al Fiului său Etern.

12. Tribunalele supreme

15:12.1 (180.2) Când vorbim despre ramurile executive și deliberative ale guvernului Uversei, analogia cu anumite forme de guvern civil de pe Urantia ar putea să vă facă să vă gândiți că avem și o a treia diviziune, ramura judiciară, și chiar o avem, însă ea nu are funcționari speciali. Curțile noastre sunt constituite după cum urmează: după natura și gravitatea cazului, ele sunt prezidate de un Străvechi de Zile, un Desăvârșitor al Înțelepciunii sau un Consilier Divin. Dovezile în favoarea sau defavoarea unui individ, unei planete, unui sistem, unei constelații sau unui univers sunt prezentate și interpretate de Cenzori. Apărarea copiilor timpului și a planetelor evolutive este asigurată de Puternicii Mesageri, observatori oficiali ai guvernului suprauniversal de lângă universurile și sistemele locale. Atitudinea guvernului superior este descrisă de Cei Înalți în Autoritate. De obicei, verdictul

este formulat de o comisie mai mult sau mai puțin numeroasă compusă pe jumătate din ființe Lipsite de Nume și Număr și pe jumătate dintr-un grup de personalități înțeleghătoare alese din adunarea deliberativă.

15:12.2 (180.3) Curțile Îmbătrâniților de Zile sunt înaltele curți de casație pentru judecata spirituală a tuturor universurilor care depind de acestea. Fiii Suverani ai universurilor locale sunt supremi în domeniul lor propriu. Mai puțin pentru cazul care implică nimicirea creaturilor volitive, ele nu depind de supraguvern decât în măsura în care îi supun voluntar unele chestiuni pentru a primi sfatul sau judecata Îmbătrâniților de Zile. Ordonanțele de judecată sunt emise în universurile locale, însă sentințele comportând anihilarea creaturilor înzestrate cu voință sunt întotdeauna formulate în sediul suprauniversurilor și executate de acolo. Fiii universurilor locale pot să decreteze supraviețuirea omului muritor, însă doar Cei Îmbătrâniți de Zile pot să pronunțe o judecată executorie în ceea ce privește chestiunile de viață și de moarte eterne.

15:12.3 (180.4) În toate problemele care nu necesită o comparare sau o aducere de probe, Cei Îmbătrâniți de Zile sau asociații lor iau deciziile, iar reglementările lor sunt întotdeauna unanime. Avem de-a face aici cu consilii ale perfecțiunii. Nu există nici dezacord, nici opinie minoritară în deciziile acestor tribunale de o excelență supremă.

15:12.4 (180.5) Cu câteva rare excepții, supraguvernele exercită jurisdicția lor asupra tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor de pe domeniile lor respective. Reglementările și deciziile autorităților suprauniversale sunt fără apel, deoarece ele reprezintă opiniile

concordante ale Îmbătrâniților de Zile și ale Spiritului Maestru care, din Paradis, prezidează destinul suprauniversului interesat.

13. Guvernele sectoarelor

15:13.1 (181.1) Un *sector major* conține aproape a zecea parte a unui supraunivers; ele sunt constituite din o sută de sectoare minore, zece mii de universuri locale, și aproximativ o sută de miliarde de lumi locuibile. Aceste sectoare majore sunt administrate de trei Perfecțiuni de Zile, Personalități Supreme ale Trinității.

15:13.2 (181.2) Tribunalele Perfecțiunilor de Zile sunt constituite aproape la fel ca cele ale Îmbătrâniților de Zile, atâta doar că ele nu judecă spiritual împărățiile. Munca de guvernare a sectoarelor majore se referă în principal la statutul intelectual al vastei creații. Pentru a vă face o imagine despre tribunalele Îmbătrâniților de Zile, sectoarele majore rețin, judecă, repartizează și clasifică toate problemele de importanță universală de natură curentă și administrativă atunci când ele nu privesc direct nici administrarea spirituală a domeniilor, nici execuția planurilor stabilite de Conducătorii Paradisului pentru ascensiunea muritorilor. Personalul guvernului unui sector major nu diferă de acela al suprauniversului.

15:13.3 (181.3) La fel cum magnificii sateliți de pe Uversa se ocupă de pregătirea voastră spirituală finală pentru Havona, tot astfel cei șaptezeci de sateliți de pe Umajor a cincia sunt consacrați dezvoltării voastre și instrucției voastre intelectuale de ordin suprauniversal. Din întregul Orvonton se reunesc aici înțelepții care lucrează neobosit să

pregătească muritorii timpului în vederea înaintării ulterioare către cariera eternității. Cea mai mare parte a instrucției muritorilor ascendenți este dată pe cele șapte zeci de lumi de studiu.

15:13.4 (181.4) Guvernele *sectoarelor minore* sunt prezidate de trei Recenți de Zile. Administrarea lor se ocupă în principal de controlul, de unificarea și de stabilizarea fizică a universurilor locale ale unui sector, cât și cu coordonarea curentă a administrării lor. Fiecare sector minor înglobează până la o sută de universuri locale, zeci mii de constelații și un milion de sisteme, adică aproximativ un miliard de lumi locuibile.

15:13.5 (181.5) Lumile-sediu ale sectoarelor minore reprezintă marele loc de întâlnire al Maeștrilor Controlori Fizici. Aceste lumi sediu sunt înconjurate de cele șapte sfere de instrucție care constituie școlile pregătitoare ale suprauniversurilor și sunt centrele în care se dobândesc cunoștințe fizice și administrative referitoare la universul universurilor.

15:13.6 (181.6) Administratorii guvernelor sectoarelor minore sunt plasați sub jurisdicția imediată a șefilor sectorului major. Recenții de Zile primesc toate raporturile observațiilor și coordonează toate recomandările care trebuie să parvină suprauniversului provenind pe de o parte de la Uniunile de Zile care staționează, ca observatori și consilieri ai Trinității, pe sferele sediu ale universurilor locale, și pe de altă parte de la Fidelii de Zile, care sunt în mod asemănător atașați consiliilor celor Foarte Înalți de pe lumile sediu ale constelației. Toate aceste rapoarte sunt transmise Perfecțiunilor de Zile pe sectoarele majore, pentru a fi trecute apoi în curțile Îmbătrâniților de Zile. Astfel, regimul Trinității se întinde de la constelațiile universurilor

locale până în sediul suprauniversului. Nu există reprezentanți ai Trinității în sediul sistemelor locale.

14. Scopul suprauniversurilor

15:14.1 (181.7) Evoluția celor șapte suprauniversuri face să apară șapte scopuri majore. Nici un scop major de evoluție suprauniversală nu își va găsi plenitudinea de expresie decât într-unul dintre cele șapte suprauniversuri, și de aceea fiecare supraunivers are o funcțiune specială și o natură unică.

15:14.2 (182.1) Orvontonul, cel de al șaptelea supraunivers, celui căruia îi aparține universul vostru local, este cunoscut mai ales pentru imensa și prodigioasă manifestare a ajutorului plin de compasiune pe lângă muritorii tărâmurilor. El este renumit pentru maniera în care face dovada unei justiții temperate de compasiune și prin care exercită o putere condiționată de răbdare, în timp ce sacrificiile timpului sunt liber făcute pentru a asigura stabilizarea eternității. Orvontonul este, în univers, demonstrarea iubirii și îndurării.

15:14.3 (182.2) Este totuși foarte dificil să descriem concepția noastră asupra adevăratei naturi a scopului evolutiv care se dezvăluie în Orvonton, însă asta se poate sugera prin a spune că noi încercăm, față de subiectul acestei supracreații, următorul sentiment: cele șase scopuri specifice evoluției cosmice, așa cum se manifestă ele în cele șase supracreații asociate, se interasociază aici pentru a degaja o semnificație a întregului. De aceea, noi am presupus câteodată că plecând de pe Uversa și în viitorul îndepărtat, personalizarea evoluată

și împlinită a Dumnezeului Suprem va guverna cele șapte suprauniversuri devenite perfecte și o va face cu toată măreția experiențială a puterii suverane atotputernice la care va fi fost ajuns atunci.

15:14.4 (182.3) Orvontonul este unic și individual în destinul său, și este la fel pentru cele șase suprauniversuri asociate. Numeroase lucruri care se întâmplă în Orvonton nu sunt dealtfel revelate, și printre caracteristicile nerevelate ale vieții Orvontonului sunt numeroase acelea care trebuie să își găsească expresia cea mai desăvârșită în alte suprauniversuri. Cele șapte scopuri ale evoluției suprauniversale acționează în ansamblul celor șapte suprauniversuri, nici o supracreație nu va da expresie deplină decât unuia dintre aceste scopuri. Pentru a înțelege și mai mult aceste țeluri suprauniversale, ar trebui să vă revelați numeroase lucruri pe care nu le sesizați și, chiar și atunci, nu veți înțelege decât foarte puțin. Ansamblul aceste expuneri nu dă decât o percepție fugitivă a imensei creații din care lumea voastră și sistemul vostru local fac parte.

15:14.5 (182.4) Lumea voastră se numește Urantia, și poartă numărul 606 în grupul planetar sau sistemul Sataniei, care conține în prezent 619 lumi locuite. Mai mult de alte două sute de planete ale acestui sistem evoluează favorabil pentru a deveni lumi locuite într-un viitor încă nedeterminat.

15:14.6 (182.5) Satania poartă numărul 24 în constelația Norlatiadek și posedă o lume sediu numită Jerusem. Constelația voastră, Norlatiadek, este compusă din o sută de sisteme locale; ea are o lume sediu numită Edentia. Norlatiadek poartă numărul 70 în universul local al Nebadonului. Universul local al Nebadonului este compus din

o sută de constelații, posedă o capitală cunoscută sub numele de Salvington, și poartă numărul 84 în sectorul minor al Ensei.

15:14.7 (182.6) Sectorul minor al Ensei este compus din o sută de universuri locale, și are o capitală numită Uminor a treia. Acest sector minor poartă numărul 3 în sectorul major al Splandonului. Splandonul este compus din o sută de sectoare minore și are o capitală numită Umajor a cincia. Este al cincilea sector major al suprauniversului Orvontonului, al șaptelea segment al marelui univers. Voi puteți astfel să situați planeta voastră în planul de organizare și administrare al universului universurilor.

15:14.8 (182.7) În marele univers, lumea voastră, Urantia, are numărul 5.342.482.337.666. Este numărul ei de înregistrare de pe Uversa și în Paradis, numărul vostru în catalogul lumilor locuite. Cunosce numărul ei de înregistrare evolutiv sferă fizică, însă acest număr este atât de extraordinar de elevat încât își pierde orice semnificație practică pentru mintea umană.

15:14.9 (183.1) Planeta voastră este un membru al unui cosmos imens. Voi aparțineți unei familii aproape infinite de lumi, însă sfera voastră este administrată cu la fel de multă precizie și întreținută cu la fel de multă iubire ca și cum ea ar fi singura lume locuită existentă.

15:14.10 (183.2) [Prezentat de un Cenzor Universal venind de pe Uversa]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 15](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 17](#) >>

Capitolul 16

Cele Șapte Spirite Maestru

16:0.1 (184.1) CELE Șapte Spirite Maestru ale Paradisului sunt personalitățile primare ale Spiritului Infinit. În acest act creativ septuplu de dedublare de sine, Spiritul Infinit a epuizat posibilitățile matematice de asociere inerente existenței factuale a trei persoane ale Deității. Dacă ar fi fost posibil să se producă un număr mai mare de Spirite Maestru, atunci s-ar fi creat; cu toate acestea, există doar șapte posibilități de asociere, și numai șapte, inerente celor trei Deități. Aceasta explică de ce funcționarea universului este scindată în șapte mari diviziuni și de ce numărul șapte reprezintă o bază fundamentală a organizării și administrării sale.

16:0.2 (184.2) Originea celor Șapte Spirite Maestru provine din următoarele șapte similitudini din care își extrag caracteristicile

individuale:

- 16:0.3 (184.3) 1. Tatăl Universal.
- 16:0.4 (184.4) 2. Fiul Etern.
- 16:0.5 (184.5) 3. Spiritul Infinit.
- 16:0.6 (184.6) 4. Tatăl și Fiul.
- 16:0.7 (184.7) 5. Tatăl și Spiritul.
- 16:0.8 (184.8) 6. Fiul și Spiritul.
- 16:0.9 (184.9) 7. Tatăl, Fiul și Spiritul.

16:0.10 (184.10) Noi știm foarte puțin despre acțiunea Tatălui și a Fiului în creația Celor Șapte Spirite Maestru. Aparent, ei au fost aduși în existență prin acțiunile personale ale Spiritului Infinit, însă noi am fost clar informați că Tatăl și Fiul au participat la crearea lor.

16:0.11 (184.11) Prin caracterul și prin natura spiritului, aceste Șapte Spirite ale Paradisului sunt identice, însă, sub toate celelalte aspecte ale identității, ele sunt foarte neasemănătoare, iar rezultatele activităților lor în suprauniversuri sunt de așa natură încât diferențele individuale se disting infailibil. Toate planurile subsecvente ale acelor șapte segmente ale marelui univers, și chiar ale segmentelor corelative ale spațiului exterior, au fost condiționate de o diversitate diferită de cea spirituală a acestor Șapte Spirite Maestru de supraveghere supremă și ultimă.

16:0.12 (184.12) Spiritele Maestru au nenumărate funcțiuni, însă domeniul lor specific la ora actuală este supravegherea centrală a celor șapte suprauniversuri. Fiecare Maestru Spirit întreține un enorm sediu focal de forță, care circulă lent în jurul periferiei Paradisului, rămânând mereu în opoziție cu suprauniversul din care acest Maestru Spirit asigură supravegherea directă. Ei se mențin astfel în punctul

focal de control de putere specializat al suprauniversului lor și de distribuție segmentară a energiei care le corespunde. Liniile radiale care marchează frontierele fiecărui supraunivers converg efectiv în cartierul general paradisiac al Spiritului Maestru care îl supraveghează.

1. Poziția față de Deitatea Triunică

16:1.1 (185.1) Creatorul Comun, Spiritul Infinit, este necesar pentru a completa personalizarea triunică a Deității nedivizate. Această triplă personalizare a Deității are prin natura ei posibilitatea de a se exprima individual și în mod asociativ în șapte feluri. De aceea, planul ulterior pentru a crea universuri locuite de ființe inteligente și potențial spirituale, exprimând pe deplin Tatăl, Fiul și Spiritul, a făcut ineluctabilă personalizarea Celor Șapte Spirite Maestru. Noi am fost conduși să vorbim de tripla personalizare a Deității ca de *inevitabilitatea absolută* și considerăm apariția celor Șapte Spirite Maestru ca *inevitabilitate subabsolută*.

16:1.2 (185.2) Nu am putea spune că Cele Șapte Spirite Maestru ar fi expresia Deității *triple*, însă ele sunt portretul etern al Deității *septuple*, funcțiile activă și asociativă a celor trei persoane ale Deității de existență eternă. Cu ajutorul acestor Șapte Spirite Maestru, în ele, și prin ele, Tatăl Universal, Fiul Etern sau Spiritul Infinit, sau orice asociere cuprinzând câte două dintre ele, sunt capabile să acționeze ca atare. Atunci când Tatăl, Fiul și Spiritul acționează împreună, ele pot acționa și acționează realmente prin Spiritul Maestru numărul șapte,

însă nu ca Trinitate. Separat și colectiv, Spiritele Maestru reprezintă toate funcțiunile posibile ale Deității, pe cele simple și pe cele multiple, însă nu și pe cele colective sau pe acelea ale Trinității. Al Șaptea Spirit Maestru este personal nefuncțional față de Trinitatea Paradisului, și tocmai acesta este motivul pentru care el poate spera să acționeze *personal* pentru Ființa Supremă.

16:1.3 (185.3) Însă, când Cele Șapte Spirite Maestru își părăsesc sediul lor de putere personal și de autoritate suprauniversală pentru a se reuni în preajma Autorului Comun în prezența triunică a Deității Paradisului, imediat ele reprezintă colectiv puterea, înțelepciunea și autoritatea funcționale ale Deității indivizibile - Trinitatea - pentru și în universuri în evoluție. Această uniune paradisiacă a expresiei primordiale septuple a Deității cuprinde realmente, îmbrățișează literalmente, toate atributele și atitudinile celor trei Deități eterne în Supremație și Ultimitate. Pentru toate scopurile practice, Cele Șapte Spirite Maestru îmbrățișează atunci domeniul funcțional al Supremului-Ultim pentru universul maestru și în universul maestru.

16:1.4 (185.4) Atât cât putem să distingem, aceste Șapte Spirite sunt asociate activităților divine a trei persoane eterne ale Deității. Noi nu descoperim nici o probă că ele sunt asociate direct la prezențele funcționale ale celor trei faze eterne ale Absolutului. Atunci când sunt asociați, Maeștrii Spirite reprezintă Deitățile Paradisului în ceea ce putem noi concepe în mare ca domeniu finit al acțiunii. Este posibil ca acest domeniu să îmbrățișeze numeroase activități ultime, însă *nu* absolute.

2. Poziția față de Spiritul Infinit

16:2.1 (185.5) La fel cum Fiul Etern și Originar este revelat prin persoanele în număr tot mai mare ale Fiilor Divini, tot astfel Spiritul Infinit și Divin este revelat prin canalul Celor Șapte Spirite Maestru și al grupurilor lor de spirite asociate. În centrul centrelor, Spiritul Infinit este accesibil, însă cei care ating Paradisul nu sunt toți imediat capabili să distingă personalitatea și prezența sa diferențiată. Dimpotrivă, toți cei care ating universul central pot intra în comuniune, și de fapt intră în comuniune imediat, cu unul dintre Cele Șapte Spirite Maestru, cel care prezidează suprauniversul de origine al pelerinului spațial nou sosit.

16:2.2 (186.1) Tatăl Paradisului nu vorbește universului universurilor decât prin intermediul Fiului său, în timp ce el și Fiul nu acționează împreună decât prin intermediul Spiritului Infinit. În afara Paradisului și a Havonei, Spiritul Infinit nu *vorbește* decât prin vocea Celor Șapte Spirite Maestru.

16:2.3 (186.2) Spiritul Infinit exercită o influență de *prezență personală* în interiorul limitelor sistemului Paradis-Havona; altfel, prezența sa spirituală personală se manifestă și prin intermediul unuia dintre Cele Șapte Spirite Maestru. Acesta este motivul pentru care, pe o lume sau la un individ dat, prezența spirituală suprauniversală a celei de-a Treia Surse-Centru este condiționată de natura unică a Spiritului Maestru care supraveghează segmentul interesat al creației. Invers, liniile conjugate de forță și de inteligență spirituale trec interior către a Treia Persoană a Deității prin canalul Celor Șapte Spirite Maestru.

16:2.4 (186.3) Cele Șapte Spirite Maestru au toți la un loc atributele supreme ultime ale celei de a Treia Surse-Centru. Cu toate că fiecare dintre ele individual au această înzestrare, numai laolaltă manifestă atributele de omnipotență, de omnisciență și de omniprezență. Nici unul dintre ele nu poate acționa într-un mod atât de universal; ca indivizi și în exercitarea puterii sale de supremație și ultimitate, fiecare dintre ele este personal limitat la suprauniversul pe care-l supraveghează direct.

16:2.5 (186.4) Tot ceea ce va fost spus în legătură cu divinitatea și personalitatea Autorului Comun se aplică în mod egal și deplin Celor Șapte Spirite Maestru, care împarte atât de eficient Spiritul Infinit celor șapte segmente ale marelui univers în acord cu înzestrarea lor divină și după felul naturii lor diferite și individual unice. S-ar potrivi așadar să aplicăm grupului lor colectiv de șapte toate numele Spiritului Infinit sau unul dintre ele. Colectiv, ele nu fac decât una cu Creatorul Comun pe toate nivelele subabsolute.

3. Identitate și diversitate a Maeștrilor Spirite

16:3.1 (186.5) Cele Șapte Spirite Maestru sunt ființe de nedescris, însă în mod distinct și net personale. Ele au nume, însă noi preferăm să le prezentăm prin număr. Ca personalizări primare ale Spiritului Infinit, ele sunt asemănătoare, însă ca expresii primare a celor șapte asocieri posibile ale Deității triunice, ele sunt esențial diferite în natură, iar această diversitate de natură determină diferențialul

conduitei lor suprauniversale. Aceste Șapte Spirite Maestru pot fi descrise după cum urmează:

16:3.2 (186.6) *Spiritul Maestru Numărul Unu.* Într-un mod special, acest Spirit este reprezentarea directă a Tatălui Paradisului. El este o manifestare specifică și eficientă a puterii, iubirii și înțelepciunii Tatălui Universal. El este asociatul apropiat și consilierul celest al șefilor Monitorilor de Mister, ființa care prezidează Colegiul Ajustorilor Personalizați de pe Divinington. În toate asocierile Celor Șapte Spirite Maestru, Spiritul Maestru Numărul Unu este întotdeauna cel care vorbește pentru Tatăl Universal.

16:3.3 (186.7) Acest Spirit prezidează primul supraunivers și, cu toate că el manifestă infailibil natura divină a unei personalizări primare a Spiritului Infinit, el pare a semăna mai mult cu Tatăl Universal prin caracterul său. El este întotdeauna în legătură personală cu Spiritele Reflexive din sediul primului supraunivers.

16:3.4 (187.1) *Spiritul Maestru Numărul Doi.* Acest Spirit descrie în mod adecvat natura incomparabilă și caracterul încântător al Fiului Etern, primul născut din întreaga creație. El este întotdeauna în strânsă asociere cu toate ordinele de Fii ai lui Dumnezeu de fiecare dată când acestora li se întâmplă să locuiască în universul de reședință ca indivizi sau într-o adunare comună. În toate reuniunile Celor Șapte Spirite Maestru, el vorbește întotdeauna pentru Fiul Etern și în numele său.

16:3.5 (187.2) Acest Spirit dirijează destinele suprauniversului numărul doi și guvernează acest vast domeniu aproape așa cum ar

face-o Fiul Etern. El este întotdeauna în legătură cu cele șapte Spirite Reflexive locuind în capitala celui de-al doilea supraunivers.

16:3.6 (187.3) *Spiritul Maestru Numărul Trei.* Această personalitate spirituală seamănă în special cu Spiritul Infinit. Acest Spirit Maestru dirijează mișcările și lucrările unui mare număr de înalte personalități ale Spiritului Infinit. El prezidează reuniunile lor și este strâns asociat cu toate personalitățile care își atrag exclusiv originea din a Treia Sursă-Centru. Atunci când Cele Șapte Spirite Maestru sunt în consiliu, Spiritul Maestru Numărul Trei este întotdeauna cel care vorbește pentru Spiritul Infinit.

16:3.7 (187.4) Acest Spirit este răspunzător de al treilea supraunivers și administrează problemele acestui segment aproape așa cum ar face-o Spiritul Infinit. El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al treilea supraunivers.

16:3.8 (187.5) *Spiritul Maestru Numărul Patru.* Împărtaşind naturile conjugate ale Tatălui și ale Fiului, acest Spirit Maestru este influența determinantă cu privire la politica și procedura Tatălui-Fiu în consiliile Celor Șapte Spirite Maestru. Acest Spirit este șeful care dirijează și sfătuiește ființele ascendente care au atins Spiritul Infinit și au devenit astfel candidați calificați pentru a-l vedea pe Fiu și pe Tată. El stimulează dezvoltarea imensului grup de personalități care își au originea în Tată și în Fiu. Atunci când devine necesar să fie reprezentat Tatăl și Fiul în asocierile Celor Șapte Spirite Maestru, cel care vorbește este întotdeauna Spiritul Maestru Numărul Patru.

16:3.9 (187.6) Acest Spirit stimulează dezvoltarea celui de-al patrulea segment al marelui univers, potrivit felului său particular de

a asocia atributele Tatălui Universal și ale Fiului Etern. El este întotdeauna în legătură personală cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al patrulea supraunivers.

16:3.10 (187.7) *Spiritul Maestru Numărul Cinci.* Această personalitate divină, care unește cu atât de multă bucurie caracterele Tatălui Universal și ale Spiritului Infinit, este consilierul imensului grup de ființe cunoscut ca directori de putere, centre de putere și controlori fizici. Acest Spirit stimulează de asemenea dezvoltarea tuturor personalităților care își trag originea din Tată și din Autorul Comun. În consiliul Celor Șapte Spirite Maestru, când atitudinea Tatălui Spirit este în discuție, întotdeauna Spiritul Maestru Numărul Cinci este cel care ia cuvântul.

16:3.11 (187.8) Acest Spirit dirijează bunăstarea celui de-al cincilea supraunivers într-un mod care sugerează acțiunea conjugată a Tatălui Universal și a Spiritului Infinit. El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al cincilea supraunivers.

16:3.12 (187.9) *Spiritul Maestru Numărul Șase.* Această ființă divină pare a descrie caracterul conjugat al Fiului Etern și al Spiritului Infinit. De fiecare dată când ființele create în asociere de Fiu și de Spirit se reunesc în universul central, acest Spirit Maestru este cel care le este sfetnic. Și, în consiliile Celor Șapte Spirite Maestru, de fiecare dată când devine necesar să se vorbească atât pentru Fiul Etern cât și pentru Spiritul Infinit, cel care răspunde este Spiritul Maestru Numărul Șase.

16:3.13 (188.1) Acest Spirit dirijează problemele celui de-al șaselea supraunivers aproape așa cum ar face-o Fiul Etern și Spiritul Infinit.

El este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive din sediul celui de-al șaselea supraunivers.

16:3.14 (188.2) *Spiritul Maestru Numărul Șapte.* Spiritul care conduce al șaptelea supraunivers este un portret fidel, unic în felul său, al Tatălui Universal, Fiului Etern și Spiritului Infinit. Al Șaptelea Spirit Maestru, consilierul stimulant al dezvoltării tuturor ființelor de origine triunică, este de asemenea consilierul și directorul tuturor pelerinilor ascendenți de pe Havona, aceste ființe umile care au atins curțile gloriei cu ajutorul conjugat al Tatălui, Fiului și Spiritului.

16:3.15 (188.3) Al Șaptea Spirit Maestru nu este reprezentantul organic al Trinității Paradisului, însă este un fapt stabilit că natura sa personală și spirituală *este* portretul Autorului Comun realizat în proporții egale din trei persoane infinite a căror uniune în Deitate este Trinitatea Paradisului, și a cărei funcție ca atare *este* sursa naturii personale și spirituale a Dumnezeuului Suprem. În consecință, al Șaptelea Spirit Maestru întreține o relație personală și organică cu persoana spirituală în evoluție a Supremului. Acesta este motivul pentru care, în consiliile superioare ale Maestrilor Spirite, atunci când devine necesar să se dea votul cu privire la atitudinea conjugată a Tatălui, Fiului și a Spiritului, sau să se descrie atitudinea spirituală a ființei Supreme, Spiritul Maestru Numărul Șapte este cel care intră în acțiune. El devine astfel, de la sine, conducătorul care guvernează consiliul paradisiac al Celor Șapte Spirite Maestru.

16:3.16 (188.4) Nici unul dintre cele Șapte Spirite nu reprezintă organic Trinitatea Paradisului, însă când ele se unesc în Deitate septuplă, această uniune în sensul deității - însă nu în sens personal - echivalează cu un nivel funcțional asociabil funcțiunilor Trinității. În

acest sens „Spiritul Septuplu” poate să se asocieze funcțional cu Trinitatea Paradisului. De asemenea, în acest sens Spiritul Maestru Numărul Șapte vorbește uneori pentru a confirma atitudinile Trinității, sau mai degrabă acționează ca purtător de cuvânt al atitudinii uniunii de Spirit Septuple cu privire la atitudinea uniunii Deității triunice, atitudinea Trinității Paradisului.

16:3.17 (188.5) Multiplele funcții ale celui de-al Șaptelea Spirit Maestru încep astfel cu un portret care îmbină *naturile personale* ale Tatălui, Fiului și ale Spiritului, trec printr-o reprezentare a *atitudinii personale* a Dumnezeuului Suprem, și merg până la a revela *atitudinea deității* Trinității din Paradis. Iar sub anumite raporturi acest Spirit care prezidează exprimă similar *atitudinile* Ultimului și Supremului-Ultim.

16:3.18 (188.6) Spiritul Maestru Numărul Șapte este cel care, cu aptitudinile sale multiple, veghează personal la progresul candidaților în ascensiunea lor în lumile timpului în încercările lor de a înțelege Deitatea indivizibilă a Supremației. O astfel de înțelegere implică faptul că respectivii candidați trebuie să sesizeze suveranitatea existențială a Trinității Supremației, astfel coordonată cu un concept de suveranitate experiențială crescută a Ființei Supreme, încât să constituie înțelegerea de către creatură a unității Supremației. Realizarea de către creatură a acestor trei factori echivalează cu înțelegerea havoniană a realității Trinității; ceea ce conferă pelerinilor timpului aptitudinea de a penetra în cele din urmă Trinitatea, de a descoperi cele trei persoane infinite ale Deității.

16:3.19 (188.7) Inaptitudinea pelerinilor Havonei de a găsi complet pe Dumnezeuul Suprem este compensată de al Șaptelea Maestru Spirit, a

cârui natură triunică revelează într-un mod atât de particular persoana spirituală a Supremului. Pe parcursul prezentei ere a universului, în care nu putem contacta persoana Supremului, Spiritul Maestru Numărul Șapte funcționează în locul lui Dumnezeu pentru creaturile ascendente în materie de relații personale. El este acel spirit înalt pe care toți ascenderii cu siguranță îl vor recunoaște și îl vor înțelege într-un fel sau altul atunci când vor atinge centrele de glorie.

16:3.20 (189.1) Acest Maestru Spirit este întotdeauna în legătură cu Spiritele Reflexive de pe Uversa, sediul celui de-al șaptelea supraunivers, propriul nostru segment al creației. Maniera în care el administrează Orvontonul revelează minunata armonie a amestecului său coordonat de naturi divine ale Tatălui, Fiului și Spiritului.

4. Atribute și funcțiuni ale Maeștrilor Spirite

16:4.1 (189.2) Cele Șapte Spirite Maestru sunt reprezentarea deplină a Spiritului Infinit pentru universurile evolutive. Ele reprezintă a Treia Sursă-Centru în relațiile de energie, minte și spirit. Atunci când acționează în calitate de șefi coordonatori ai controlului administrativ universal al Autorului Comun, nu uitați că ele își au originea în actele creatoare ale Deității Paradisului. Este literalmente adevărat că aceste Șapte Spirite Maestru sunt puterea fizică, mintea cosmică și prezența spirituală personalizată a Deității triunice „cele Șapte Spirite ale lui Dumnezeu trimise în tot universul”.

16:4.2 (189.3) Spiritele Maestru sunt unice în sensul că funcționează pe nivelele universale ale realității, mai puțin pe nivelul absolut. Ele sunt deci supraveghetori eficienți și perfecți ai tuturor fazelor problemelor administrative, pe toate nivelele activităților suprauniversale. Este dificil pentru mintea muritoare să înțeleagă mare lucru în ceea ce privește rolul Spiritelor Maestru, deoarece munca lor este atât de înalt specializată și, în același timp, atotcuprinzătoare, atât de extraordinar de materială, și atât de delicat spirituală. Acești creatori cu daruri variate ale minții cosmice sunt strămoși ai Directorilor de Putere ai Universului și sunt ei înșiși directorii supremi ai imensului ansamblu al creației creaturilor spirituale.

16:4.3 (189.4) Cele Șapte Spirite Maestru sunt creatorii Directorilor de Putere Universali și ai asociațiilor lor; aceste entități sunt indispensabile pentru a organiza, controla și regla energiile fizice ale marelui univers. Și aceste Spirite Maestru vin foarte material în ajutorul Fiilor Creatori în munca de formare și de organizare a universurilor locale.

16:4.4 (189.5) Noi suntem incapabili să găsim o legătură personală oarecare între munca energiei cosmice a Spiritelor Maestru și funcțiunile de forță ale Absolutului Necalificat. Manifestările energiei care depind de Spiritele Maestru sunt toate dirijate de la periferia Paradisului; ele nu par în nici un fel direct asociate fenomenelor de forță identificate cu suprafața inferioară a Paradisului.

16:4.5 (189.6) Atunci când întâlnim activitățile funcționale ale diverșilor Supervizori de Putere Morontiali, noi suntem indubitabil în fața anumitor activități nerevelate ale Spiritelor Maestru. În afara

acestor strâmoși ai controlorilor fizici precum și ai slujitorilor spirituali, cine s-ar fi putut apuca ca să combine și asocieze energiile materiale și spirituale astfel încât să producă o fază de realitate a universului care nu exista încă - substanța morontială și mintea morontială ?

16:4.6 (189.7) O mare parte a realității lumilor spirituale este de ordin morontial, fază a realității universale total necunoscută pe Urantia. Țelul existenței personalităților este spiritual, însă creațiile morontiale se interpun întotdeauna pentru a umple abisul între domeniile materiale de origine muritoare și sferele suprauniversale cu un statut spiritual în continuă înaintare. Aceasta este domeniul în care Spiritele Maestru își aduc marea lor contribuție la planul de ascensiune al oamenilor către Paradis.

16:4.7 (190.1) Cele Șapte Spirite Maestru au reprezentări personale care funcționează în întregul mare univers, însă aproape nimic nu a fost revelat în ceea ce îi privește, deoarece marea majoritate a acestor ființe subordonate nu se ocupă direct de planul ascendent de înaintare a muritorilor pe calea perfecțiunii paradisiace. O mare parte, o foarte mare parte a activității Celor Șapte Spirite Maestru, rămâne ascunsă înțelegerii umane, deoarece ea nu corespunde direct cu nici un chip problemei voastre de ascensiune către Paradis.

16:4.8 (190.2) Cu toate că noi nu putem oferi proba formală, este foarte probabil ca Spiritul Maestru al Orvontonului să exercite o influență decisivă în următoarele sfere de activitate:

16:4.9 (190.3) 1. Procedeele Purtătorilor Vieții ale unui univers local pentru a declanșa viața.

16:4.10 (190.4) 2. Activitățile date vieții de către spiritele-mentale adjuvante revârsate în lumi de către Spiritul Creativ al unui univers local.

16:4.11 (190.5) 3. Fluctuațiile în manifestările energiei desfășurate de unitățile de materie organizată răspunzând la gravitația liniară.

16:4.12 (190.6) 4. Comportamentul energiei emergente până când ea este pe deplin eliberată de controlul Absolutului Necalificat, devenind deci sensibilă la influența directă a gravitației liniare, precum și la manipulările Directorilor de Putere ai Universului și a asociațiilor lor.

16:4.13 (190.7) 5. Manifestarea spiritului tutelar și Spiritului Creativ al unui univers local cunoscută pe Urantia ca Spiritul Sfânt.

16:4.14 (190.8) 6. Manifestarea ulterioară a spiritului Fiilor de manifestare, numită pe Urantia Consolatorul sau Spiritul Adevărului.

16:4.15 (190.9) 7. Mecanismul de reflexivitate al universurilor locale și al suprauniversurilor. Nu este deloc posibil să se explice rațional și nici să se înțeleagă rezonabil numeroase din caracteristicile atașate acestui fenomen extraordinar fără a postula activitatea Spiritelor Maestru în asociere cu Autorul Comun și Ființa Supremă.

16:4.16 (190.10) În ciuda nereușitelor noastre de a înțelege complet lucrările multiple ale Celor Șapte Spirite Maestru, suntem convinși că, în vastul câmp al activităților universale, există două domenii cu care nu au absolut nimic de a face și anume: manifestarea și slujirea Ajustorilor Gândirii, precum și funcțiunile insondabile ale Absolutului Necalificat.

5. Poziția față de creaturi

16:5.1 (190.11) Fiecare segment al marelui univers, fiecare univers și fiecare dintre lumile individuale beneficiază de sfătuirea și de înțelepciunea conjugate ale tuturor Celor Șapte Spirite Maestru, însă nu primesc amprenta personală decât a unuia dintre ele. Iar natura personală a fiecărui Spirit Maestru impregnează în întregime suprauniversul său și îl condiționează într-un mod unic.

16:5.2 (190.12) Prin această influență personală a Celor Șapte Spirite Maestru, fiecare creatură a tuturor ordinilor de ființe inteligente din afara Paradisului și a Havonei poartă în mod necesar marca caracteristică a unei individualități care amintește de natura ancestrală a unuia dintre aceste Șapte Spirite Maestru ai Paradisului. Cu privire la cele șapte suprauniversuri, fiecare creatură care își originea în unul dintre ele, om sau înger, va purta veșnic această marcă de identitate natală.

16:5.3 (191.1) Cele Șapte Spirite Maestru nu invadează într-un mod direct mintea materială a creaturilor individuale pe lumile evolutive ale spațiului. Muritorii de pe Urantia nu resimt prezența personală a influenței spiritual-mentale a Spiritului Maestru al Orvontonului. Dacă acest Spirit Maestru reușește să stabilească un contact oarecare cu mintea muritoare individuală pe parcursul erelor evolutive primitive ale unei lumi locuite, aceasta trebuie să se întâmple prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, consort și asociat al Fiului de Dumnezeu Creator care coordonează destinele fiecărei creații locale. Însă acest același Spirit Mamă Creativ este întru-totul asemănător Spiritului Maestru al Orvontonului în natură și în caracter.

16:5.4 (191.2) Marca fizică a unui Spirit Maestru este o parte a originii materiale a oamenilor. Ei își trăiesc întreaga lor carieră morontială sub influența continuă a aceluiași Spirit Maestru . Nu este deloc neobișnuit faptul ca această carieră spirituală ulterioară a unui astfel de muritor ascendent să nu șteargă niciodată pe deplin marca specifică a acestui același Spirit supervizor. Amprenta unui Spirit Maestru este fundamentală pentru însuși existența tuturor stadiilor de ascensiune a muritorilor care preced Havona.

16:5.5 (191.3) Pe parcursul experienței vieții lor, muritorii evolutivi fac să iasă la iveală tendințe de personalitate distinctive care sunt caracteristice în fiecare supraunivers și care exprimă direct natura Spiritului Maestru dominant. Aceste tendințe nu se șterg niciodată pe deplin, chiar și după ce ascendenții au suportat lungă educație și disciplină unificatoare întâlnite pe miliardul de sfere de instrucție ale Havonei. Nici măcar intensă cultură subsecventă a Paradisului nu este suficientă pentru a extirpa semnele de origine ale suprauniversului. De-a lungul întregii eternități, un muritor ascendent va scoate la iveală trăsături amintind de Spiritul care conduce suprauniversul său natal. Chiar și în Corpul Finalității, atunci când dorim să ajungem la o relație de Trinitate *completă* cu creația evolutivă sau să descriem această relație, reunim întotdeauna un grup de șapte finalitari, unul dintre fiecare supraunivers.

6. Minteă cosmică

16:6.1 (191.4) Spiritele Maestru sunt sursa septuplă a minții cosmice, potențialul intelectual al marelui univers. Această minte cosmică este o manifestare subabsolută a minții celei de a Treia Surse-Centru, și sub anumite aspecte ea este legată funcțional la mintea Ființei Supreme în evoluție.

16:6.2 (191.5) Pe o lume ca Urantia, noi nu întâlnim influența directă a Celor Șapte Spirite Maestru în problemele raselor umane. Voi trăiți sub influența imediată a Spiritului Creativ al Nebadonului. Cu toate acestea, tocmai aceste Spirite Maestru domină reacțiile fundamentale ale oricărui minții de creaturi, deoarece ele sunt sursa actuală a potențialelor intelectuale și spirituale specializate din universurile locale care să funcționeze în viața indivizilor care locuiesc în lumile evolutive ale spațiului și ale timpului.

16:6.3 (191.6) Faptul minții cosmice explică înrudirea diverselor tipuri de minți umane și supraumane. Nu numai spiritele înrudite sunt atrase unele de altele, dar mințile înrudite sunt de asemenea foarte fraterne și înclinate să coopereze una cu alta. Observăm uneori că o minte umană urmează un curs uimitor de asemănător unei alte minți și se acordă inexplicabil cu ea.

16:6.4 (191.7) Există, în toate asocierile personalității minții cosmice, o calitate pe care am putea-o numi „sensibilitate la realitate”. Această înzestrare cosmică universală a creaturilor cu voință este cea care le împiedică să cadă victime neputincioase afirmațiilor apriori emise de știință, filozofie și religie. Această sensibilitate la realitatea minții cosmice răspunde la anumite faze ale realității, exact cum energia-materie răspunde la gravitație. Ar fi chiar

mai corect să spunem că aceste realități supramateriale conduc astfel la mintea cosmosului.

16:6.5 (192.1) Mintea cosmică reacționează infailibil (recunoaște răspunsul) de pe trei nivele de realitate a universului. Aceste răspunsuri sunt evidente prin ele însele pentru persoanele cu gândirea clară și având o minte înzestrată cu o gândire profundă. Aceste nivele de realitate sunt următoarele:

16:6.6 (192.2) 1. *Cauzalitatea*- domeniul realității simțurilor fizice, ținutul științific al uniformității logice, diferențierea între faptic și nefaptic, concluziile gândite bazate pe reacție cosmică. Este forma matematică de discriminare cosmică.

16:6.7 (192.3) 2. *Datoria*- domeniul realității moralei în filozofie, cadrul rațiunii, recunoașterea a ceea ce este relativ just sau injust. Este forma judiciară a discriminării cosmice.

16:6.8 (192.4) 3. *Venerarea*- domeniul spiritual al realității experienței religioase, realizarea personală a comuniunii divine, recunoașterea valorilor spiritului, asigurarea supraviețuirii eterne, ascensiunea de la statutul de slujitori ai lui Dumnezeu până la bucuria și libertatea de fii ai lui Dumnezeu. Este cea mai înaltă formă de înțelegere a minții cosmice, forma reverențioasă și veneratoare a discriminării cosmice.

16:6.9 (192.5) Aceste intuiții științifice, morale și spirituale, aceste reacții cosmice, sunt înnăscute în mintea cosmică cu care sunt înzestrate toate creaturile volitive. Experiența vieții nu eșuează niciodată în dezvoltarea acestor trei intuiții cosmice. Ele constituie baza conștiinței de sine gândirii care reflectă. Însă este trist să notăm

câ atât de puține persoane de pe Urantia își găsesc plăcerea în a cultiva aceste calități ale gândirii cosmice curajoase și independente.

16:6.10 (192.6) În manifestarea minții universurilor locale, aceste trei percepții interioare ale minții cosmice constituie afirmațiile apriori care fac posibil omului să acționeze ca personalitate rațională și conștientă de sine în domeniile științei, filozofiei și religiei. În alți termeni, recunoașterea *realității* acestor trei manifestări ale Infinitului se efectuează printr-o tehnică cosmică de revelare de sine. Energia-materie este recunoscută de logica matematică a simțurilor, rațiunea mentală cunoaște intuitiv datoria sa morală, iar credința spiritului (venerarea) este religia realității experienței spirituale. Acești trei factori de bază ai gândirii reflexive pot fi fie unificați și coordonați în dezvoltarea personalității, fie pot deveni disproporționați și virtual incoerenți în funcțiunile lor respective. Însă, atunci când ei sunt unificați, produc un caracter foarte puternic, constând în corelarea unei științe factuale, unei filozofii morale și unei experiențe religioase autentice. Iar aceste trei intuiții cosmice sunt cele care dau o validitate obiectivă, o realitate a experienței pe care omul o extrage din lucruri, semnificații și valori, și a experienței pe care o are cu ele.

16:6.11 (192.7) Scopul educației este de a dezvolta și de a ascuți aceste facultăți înnăscute ale minții umane; scopul civilizației, de a le exprima; scopul experienței vieții, de a le realiza; scopul religiei, de a le înnobila; iar scopul personalității, de a le unifica.

7. Morală, virtute și personalitate

16:7.1 (192.8) Inteligența singură nu poate explica natura morală. Moralitatea (virtutea) este înăscută în personalitatea umană. Intuiția morală, sensul datoriei, este o componentă a înzestrării mentale umane și ea este asociată altor elemente inalienabile ale naturii umane: curiozitatea științifică și clarviziunea spirituală. Mentalitatea omului transcende de departe pe aceea a rudelor sale animale, însă natura sa morală și religioasă este cea care o distinge în mod special de lumea animală.

16:7.2 (193.1) Răspunsul selectiv al unui animal este limitat la nivelul motor al comportamentului său. Presupusa intuiție a animalelor superioare se situează la un nivel motor, și nu apare de obicei decât după experiența încercărilor motoare și a erorilor motrice. Omul este capabil să își exercite intuiția științifică, morală și spirituală înainte de a explora sau experimenta ceva.

16:7.3 (193.2) Numai o personalitate poate ști ceea ce face, înainte de a face respectivul lucru. Numai personalitățile posedă o intuiție care să anticipe orice experiență. O personalitate poate privi înainte de a sări, și poate deci învăța privind la fel de bine ca în cazul în care ar face efectiv saltul. Un animal nepersonal nu învață în general decât făcând saltul.

16:7.4 (193.3) Experiența dobândită de un animal îl face capabil să examineze diferitele maniere de a atinge un scop și de a găsi o metodă fondată pe experiența acumulată. Însă o personalitate poate de asemenea să examineze scopul însuși și să îi judece validitatea, valoarea. Inteligența singură poate distinge cele mai bune modalități de a atinge scopuri încă indistincte, însă o ființă morală posedă o intuiție care îi permite să facă o distincție între scopuri între mijloace.

Iar o ființă morală care alege virtutea nu este mai puțin inteligentă. Ea știe ceea ce face, de ce o face, unde merge, și cum va ajunge acolo.

16:7.5 (193.4) Când omul nu reușește să distingă scopurile eforturilor sale de muritor, el trăiește la același nivel de existență ca acela al animalelor. El nu a reușit să intre în posesia avantajelor superioare ale fineții materiale, ale discernământului moral și ale clarviziunii spirituale, care fac parte integrantă din înzestrarea sa cu mintea cosmică în ca ființă personală.

16:7.6 (193.5) Virtutea este justete - conformitate cu cosmosul. A numi virtuți nu înseamnă a le defini, ci a le trăi, a le cunoaște. Virtutea nu este o simplă cunoaștere, nici înțelepciune, ci mai degrabă realitatea unei experiențe progresive pentru a atinge nivele ascendente de dezvoltare cosmică. În viața de zi cu zi a muritorilor, virtutea este realizată alegând în mod regulat binele mai degrabă decât răul, iar această aptitudine de a alege este dovada că posedăm o natură morală.

16:7.7 (193.6) Alegerea dintre bine și rău a omului nu este influențată numai de finețea naturii sale morale, ci de asemenea de factori cum ar fi ignoranța, imaturitatea și iluziile. Un simț al proporției este de asemenea important în exercitarea virtuții, căci poate fi săvârșit răul în alegerea unui scop mai mic în locul unui mai mare, ca urmare a distorsiuni sau a iluziei. Artă evaluării relative sau a măsurării comparative intră în practica virtuților din domeniului moral.

16:7.8 (193.7) Natura morală a omului ar fi neputincioasă fără artă măsurării, a discriminării încorporate în aptitudinea sa de a cerceta semnificațiile. Tot astfel, alegerea morală ar fi inutilă fără

clarviziunea cosmică care aduce cu sine cunoașterea valorilor spirituale. Din punct de vedere al inteligenței, omul se ridică la nivelul unei ființe morale deoarece el este înzestrat cu personalitate.

16:7.9 (193.8) Nu putem face niciodată să progreseze moralitatea prin lege sau prin forță. Ea este o problemă personală și de liber arbitru. Ea trebuie să se răspândească prin contactul molipsitor al persoanelor care răspândesc o atmosferă de frumusețe morală cu persoane mai puțin sensibile moral, însă în același timp doritoare într-o oarecare măsură să facă voința Tatălui.

16:7.10 (193.9) Actele morale sunt împliniri umane caracterizate de cea mai înaltă inteligență, dirijate de o discriminare selectivă atât în alegerea scopurilor superioare cât și în acela al mijloacelor morale pentru a le atinge. O astfel de conduită este virtuoasă. Virtutea supremă constă deci în a alege din toată inima faptul de a face voința Tatălui care este în ceruri.

8. Personalitatea pe Urantia

16:8.1 (194.1) Tatăl Universal conferă personalitate numeroaselor ordine de ființe care își au activitățile pe diverse nivele de activitate ale universului. Ființele umane de pe Urantia sunt înzestrate cu o personalitate de tip muritor-finit funcționând la nivelul fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

16:8.2 (194.2) Cu toate că ne-ar fi greu să ne apucăm să definim personalitatea, putem încerca să expunem modul în care înțelegem factorii cunoscuți care vor constitui ansamblul energiilor materiale,

mentale și spirituale a căror interasociere constituie mecanismul în care, pe care și din care Tatăl Universal face să funcționeze personalitatea pe care a conferit-o.

16:8.3 (194.3) Personalitatea este un dar unic de natură originară a cărei existență este independentă de sprijinul Ajustorilor Gândirii și anterioară acestui sprijin. Cu toate acestea, prezența Ajustorului crește efectiv manifestarea calitativă a personalității. În momentul în care Ajustorii Gândirii emană din Tată, ei sunt identici în natură, însă personalitatea este variată, originală și exclusivă, iar manifestarea personalității este printre altele condiționată de natura și calitățile energiilor asociate ale naturii materiale, mentale și spirituale care constituie vehiculul organic pentru manifestarea personalității.

16:8.4 (194.4) Personalitățile pot fi asemănătoare, însă nu sunt niciodată aceleași. Persoanele aparținând unei serii, unui tip, ordin sau model dat pot să se asemene, și există unele care se aseamănă, însă nu sunt niciodată identice. Personalitatea este această caracteristică a individului pe care o *cunoaștem* și care ne va permite să-l identificăm într-un viitor nedeterminat, independent de natura și de întinderea schimbărilor care s-au produs în forma, mintea și statutul său spiritual. Personalitatea este această parte a individului care ne permite să recunoaștem și să identificăm pozitiv această persoană ca aceea pe care am cunoscut-o precedent, chiar dacă ea s-a schimbat mult ca urmare a modificărilor în vehiculul de expresie și de manifestare a personalității sale.

16:8.5 (194.5) Personalitatea creaturii se distinge prin două fenomene spontane și caracteristice de reacții de comportament ale

muritorului: conștiința de sine și liberul arbitru relativ care îi este asociat.

16:8.6 (194.6) Conștiința de sine constă în a-și da seama intelectual de actualitatea personalității. Ea include aptitudinea de a recunoaște realitatea altor personalități. Ea denotă faptul că ființa este capabilă de o experiență individualizată în și cu realitățile cosmice, ceea ce echivalează cu faptul de a atinge statutul de identitate în relațiile de personalitate ale universului. Conștiința de sine implică faptul că recunoaștem actualitatea ajutorului minții și realizăm independența relativă a liberului arbitru creativ și determinant.

16:8.7 (194.7) Liber arbitru relativ care caracterizează conștiința de sine a personalității umane se găsește angajat în următoarele cazuri:

16:8.8 (194.8) 1. Decizie morală, cea mai înaltă înțelepciune.

16:8.9 (194.9) 2. Alegere spirituală, discernerea adevărului.

16:8.10 (194.10) 3. Iubire dezinteresată, serviciu frățesc.

16:8.11 (194.11) 4. Cooperare intențională, loialitate de grup.

16:8.12 (194.12) 5. Perspicacitate cosmică, înțelegere a semnificațiilor universale.

16:8.13 (194.13) 6. Consacrarea personalității, devoțiunea de a face din toată inima voința Tatălui.

16:8.14 (195.1) 7. Venerarea, atunci când se urmează sincer valorile divine și se iubește din toată inima Dăruitorul de Valori divin.

16:8.15 (195.2) Putem considera că personalitatea umană de tip Urantia funcționează într-un mecanism fizic format de modificarea planetară a tipului nebadonian de organism care aparține ordinului electrochimic de activare vitală, și înzestrat cu un model de

reproducere părintească conform ordinului Nebadonului din seria Orvontonului a minții cosmice. Manifestarea darului divin al personalității pe un astfel de mecanism muritor înzestrat cu o minte îi conferă demnitatea de cetățean cosmic și permite acestei creaturi muritoare să reacționeze la recunoașterea constitutivă a trei realități mentale fundamentale ale cosmosului:

16:8.16 (195.3) 1. Recunoașterea matematică sau logică a uniformității cauzalității fizice.

16:8.17 (195.4) 2. Recunoașterea prin rațiune a obligației de a se conduce în mod moral.

16:8.18 (195.5) 3. Înțelegerea prin credință a venerării în comunitate a Deității, asociată cu serviciul plin de iubire al omenirii.

16:8.19 (195.6) Deplina funcționare a acestei înzestrări cu personalitate este începutul realizării relației părintești cu Deitatea. O astfel de individualitate locuită de un fragment prepersonal al Dumnezeuului Tată este, în realitate și în fapt, un fiu spiritual al lui Dumnezeu. Nu numai că o astfel de creatură revelează capacitatea de a primi darul prezenței divine, însă ea face de asemenea să iasă la iveală o reacție sensibilă la circuitul gravitației personalității Tatălui Paradisiac al tuturor personalităților.

9. Realitatea conștiinței umane

16:9.1 (195.7) Creatura personală înzestrată cu minte cosmică și locuită de un Ajustor posedă facultatea înnăscută de a recunoaște și realiza realitatea energiei, realitatea minții și realitatea spiritului.

Creatura volitivă este astfel echipată pentru a distinge faptul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu. Separată de aceste trei elemente inalienabile ale conștiinței umane, întreaga experiență umană este cu adevărat subiectivă, cu excepția acestei realizări intuitive de validitate atașată la *unificarea* acestor trei reacții de recunoaștere cosmică a realității universului.

16:9.2 (195.8) Muritorul care-l distinge pe Dumnezeu este capabil să resimtă valoarea unificării acestor trei calități cosmice în evoluția sufletului supraviețuitor, evoluție care este întreprinderea supremă a omului în tabernaculul fizic în care mintea morală colaborează cu spiritul divin interior pentru a-l face dual pe sufletul nemuritor. De la primele începuturi, sufletul este *real*; el are calități de supraviețuire cosmică.

16:9.3 (195.9) Dacă omul muritor nu reușește să supraviețuiască morții naturale, valorile spirituale reale ale experienței sale umane supraviețuiesc ca parte a experienței continue a Ajustorului Gândirii. Valorile de personalitate ale unui astfel de nesupraviețuitor persistă ca factor în personalitatea Ființei Supreme pe cale de actualizare. Aceste calități persistente ale personalității sunt lipsite de identitate, însă nu de valori experiențiale acumulate pe parcursul vieții muritoare în trup. Supraviețuirea identității depinde de supraviețuirea sufletului nemuritor, de statutul morontial și de valoarea divină crescătoare. Identitatea personalității supraviețuiește în și prin supraviețuirea sufletului.

16:9.4 (195.10) Conștiința umană de sine implică recunoașterea altor euri decât acest eu conștient, și implică în plus ca o astfel de conștiință să fie reciprocă; ca acest eu să fie cunoscut după felul cum

cunoaște. Aceasta se vede într-un mod pur omenesc în viața în societate. Însă voi nu puteți fi la fel de absolut de siguri de realitatea unui însoțitor ca de realitatea prezenței lui Dumnezeu care locuiește în voi.

16:9.5 (196.1) Conștiința socială nu este inalienabilă, așa cum este conștiința lui Dumnezeu; ea este o dezvoltare culturală și depinde de cunoștințe, de simboluri și de contribuția dotărilor constitutive ale omului - știința, moralitatea și religia. Iar aceste daruri cosmice, socializate, constituie civilizația. Civilizațiile sunt instabile deoarece nu sunt cosmice; ele nu sunt înnăscute la indivizii raselor. Trebuie să le susținem prin contribuții conjugate ale factorilor constitutivi ai omului - știința, moralitatea și religia. Civilizațiile apar și dispar, însă știința, morala și religia supraviețuiesc întotdeauna dispariției lor.

16:9.6 (196.2) Isus nu s-a limita să-l reveleze pe Dumnezeu omului, el a efectuat de asemenea o revelație nouă către el însuși și către alți oameni. În viața lui Isus, vedem omul la apogeul său. Omul devine atât de magnific real deoarece Isus încorporează numeroase elemente divine în viața sa, iar realizarea (recunoașterea) lui Dumnezeu este inalienabilă și constitutivă la toți oamenii.

16:9.7 (196.3) În afara instinctului părintesc, dezinteresarea nu este în întregime naturală; nu iubim și nu servim social într-un mod natural. Este necesară iluminarea prin rațiune, moralitate și impulsul religiei (cunoașterea lui Dumnezeu) pentru a crea un ordin social generos și altruist. Conștiința pe care omul o are de propria sa personalitate, conștiința de sine, depinde de asemenea direct de faptul însuși că este spontan conștient de un altul, de atitudinea înnăscută de

a pricepe și a recunoaște realitatea altor personalități înlânțuindu-se de la uman la divin.

16:9.8 (196.4) Este necesar ca o conștiință socială dezinteresată să fie, în cele din urmă, o conștiință religioasă dacă ea se vrea obiectivă; altfel, este o abstracție filozofică pur subiectivă, deci lipsită de iubire. Numai un individ cunoscător de Dumnezeu poate iubi o altă persoană așa cum se iubește pe sine.

16:9.9 (196.5) Conștiința de sine este în esență o conștiință comunitară; Dumnezeu și omul, Tatăl și fiul, Creatorul și creatura. În conștiința umană de sine, patru realizări de realități ale universului sunt latente și inerente :

16:9.10 (196.6) 1. Căutarea cunoașterii, logica științifică.

16:9.11 (196.7) 2. Căutarea valorilor morale, sensul datoriei.

16:9.12 (196.8) 3. Căutarea valorilor spirituale, experiența religioasă.

16:9.13 (196.9) 4. Căutarea valorilor personalității, aptitudinea de a recunoaște realitatea lui Dumnezeu ca personalitate și realizarea simultană a relațiilor noastre frățești cu personalitățile semenilor noștri.

16:9.14 (196.10) Voi deveniți conștienți de om ca de o creatură frate, pentru că sunteți deja conștienți de Dumnezeu ca Tatăl vostru Creator. Paternitatea este relația din care extragem prin raționament recunoașterea fraternității. Iar Paternitatea devine sau poate deveni o realitate a universului pentru toate creaturile morale, deoarece Tatăl a conferit el însuși personalitate tuturor acestor ființe și le-a încircuitat în controlul circuitului universal al personalității. Noi venerăm pe Dumnezeu mai întâi pentru că el *este*, apoi pentru că el *este în noi*, și în cele din urmă pentru că *noi suntem în el*.

16:9.15 (196.11) Este deci oare straniu ca mintea cosmică să fie conștientă de la sine de propria sursă, mintea infinită a Spiritului Infinit, și să fie în același timp conștientă de realitatea fizică a vastelor universuri, de realitatea spirituală a Fiului Etern și de realitatea personalității Tatălui Universal ?

16:9.16 (196.12) [Sponsorizat de un Cenzor Universal de pe Uversa].

Cartea Urantia

<< [Capitolul 16](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 18](#) >>

Capitolul 17

Cele șapte grupuri de spirite supreme

17:0.1 (197.1) CELE șapte grupuri de Spirite Supreme sunt directori-coordonatori universali ai administrării celor șapte segmente ale marelui univers. Cu toate că sunt toate clasate în familia funcțională a Spiritului Infinit, următoarele trei grupuri sunt de obicei clasificate în calitate de copii ai Trinității Paradisului:

- 17:0.2 (197.2) 1. Cele Șapte Spirite Maestru.
- 17:0.3 (197.3) 2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi.
- 17:0.4 (197.4) 3. Spiritele reflexive

17:0.5 (197.5) Cele patru grupuri restrânse sunt aduse la existență prin actele creatoare ale Spiritului Infinit sau a asociațiilor săi având

statut de creator:

- 17:0.6 (197.6) 4. Ajutoarele-imagini reflexivi
- 17:0.7 (197.7) 5. Cele șapte spirite ale circuitelor
- 17:0.8 (197.8) 6. Spiritele creative ale universurilor locale
- 17:0.9 (197.9) 7. Spiritele mentale adjuvante

17:0.10 (197.10) Aceste șapte ordine sunt cunoscute pe Uversa ca fiind cele șapte grupuri de Spirite Supreme. Domeniul lor funcțional se întinde de la prezența personală a Celor Șapte Spirite Maestru la periferia Insulei eterne, trecând prin cei șapte sateliți paradisiaci ai Spiritului, circuitele Havonei, guvernele suprauniversului, și administrarea și supravegherea universurilor locale, mergând chiar până la umilul serviciu de înlocuitori coborâți pe tărâmurile minții evolutive pe lumile timpului și ale spațiului.

17:0.11 (197.11) Cele Șapte Spirite Maestru sunt directorii coordonatori ai acestui vast domeniu administrativ. În anumite probleme referitoare la reglementarea administrativă a puterii fizice organizate, a energiei mentale și a ajutorului spiritului impersonal, ele acționează personal și direct, pe când în alte situații, acționează prin diverșii lor asociați. În toate problemele relevante ale executivului - ordonanțe, reglementări, ajustări și decizii administrative - Spiritele Maestru acționează prin persoanele celor Șapte Agenți Executivi Supremi. În universul central, Spiritele Maestru pot opera prin cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei. În sediul celor șapte universuri, ei sunt revelați prin canalul Spiritelor Reflexive și acționează prin persoanele Îmbătrâniților de Zile, cu care sunt în comunicare personală prin Ajutoarele-Imagine Reflexivi.

17:0.12 (197.12) Cele Șapte Spirite Maestru nu au un contact direct și personal cu administrarea universului la un nivel inferior tribunalelor Îmbătrâniților de Zile. Universul vostru local este administrat ca o parte a suprauniversului nostru de Spiritul Maestru de pe Orvonton, însă funcțiunea sa față de ființele native din Nebadon este imediat umplută și pusă în lucrare personal de Spiritul Mamă Creativ care se află în Salvington, sediul universului vostru local.

1. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi

17:1.1 (198.1) Sediile executive ale Celor Șapte Spirite Maestru ocupă cei șapte sateliți paradisiaci ai Spiritului Infinit care se învârt în jurul Insulei centrale între strălucitoarele sfere ale Fiului Etern și circuitul interior al Havonei. Aceste sfere executive sunt plasate sub îndrumarea Agenților Executivi Supremi, un grup de șapte care au fost trinitizați de către Tată, Fiu și Spirit conform specificărilor Celor Șapte Spirite Maestru pentru ființe tipic susceptibile să acționeze ca fiind reprezentanții lor universali.

17:1.2 (198.2) Spirite Maestru mențin, prin acești Agenți Executivi Supremi, contactul cu diversele diviziuni ale guvernelor suprauniversului. Acești Agenți Executivi sunt cei care determină, într-o mare măsură, tendințele constitutive fundamentale ale celor șapte suprauniversuri. Ei sunt uniformi și divin perfecți, însă posedă de asemenea personalități diverse. Ei nu au un șef permanent; de fiecare dată când se reunesc, unul dintre ei este ales pentru a prezida

consiliul lor reunit. Ei călătoresc periodic în Paradis pentru a rămâne în consiliu cu Cele Șapte Spirite Maestru.

17:1.3 (198.3) Cei Șapte Agenți Executivi Supremi acționează în calitate de coordonatori administrativi ai marelui univers. Am putea să-i numim consiliul administratorilor-directori ai creației posterioare Havonei. Ei nu se ocupă de problemele interne ale Paradisului și își conduc sferele lor limitate de activitate havoniană prin cele Șapte Spirite ale Circuitelor. Altfel, există puține limite câmpului lor de supraveghere; ei se ocupă de direcția lucrurilor fizice, intelectuale și spirituale; ei văd totul, aud totul, simt totul și chiar știu tot ce se întâmplă în cele șapte suprauniversuri și în Havona.

17:1.4 (198.4) Acești Agenți Executivi Supremi nu formulează nici o politică și nu modifică procedura universului; ei se ocupă de executarea planurilor divinității promulgate de Cele Șapte Spirite Maestru. Ei nu se amestecă nici cu autoritatea Îmbătrâniților de Zile în suprauniversuri, nici cu suveranitatea Fiilor Creatori în universurile locale. Ei sunt executivii coordonatori a căror funcțiune este de a realiza politica conjugată a tuturor șefilor acreditați ai marelui univers.

17:1.5 (198.5) Fiecare dintre executivi și resursele sferei sale sunt consacrați administrării eficiente a unui singur supraunivers. Agentul Executiv Suprem Numărul Unu, operând asupra sferei executive numărul unu, este în întregime ocupat de problemele suprauniversului numărul unu, și așa mai departe, până la Agentul Executiv Suprem Numărul Șapte, care lucrează pe cel de-al șaptelea satelit paradisiac al Spiritului și își consacră energia dirijării celui de-al șaptelea supraunivers. Acest al șaptelea satelit se numește Orvonton, deoarece

sferele paradisiace ale Spiritului poartă toate același nume ca suprauniversurile corespondente; în realitate, suprauniversurile au fost numite după ele.

17:1.6 (198.6) Pe sfera executivă a celui de-al șaptelea supraunivers, numărul de persoane ocupate cu bunul mers al problemelor Orvontonului depășește înțelegerea umană și îmbrățișează practic toate ordinele de inteligențe celeste. Toate personalitățile trimise de serviciile suprauniversurilor (mai puțin Spiritele Inspirate ale Trinității și Ajustorii Gândirii) trec prin una din cele șapte lumi executive când călătoresc în univers plecând din Paradis sau mergând spre Paradis. Acolo este ținut registrul central al tuturor personalităților create de a Treia Sursă-Centru și operând în suprauniversuri. Sistemul arhivelor materiale, morontiale și spirituale al uneia dintre aceste lumi administrative ale Spiritului Infinit stupefiază chiar și o ființă aparținând ordinului meu.

17:1.7 (199.1) Cea mai mare parte a subordonaților imediați ai Agenților Executivi Supremi este compusă pe de o parte din fii trinitizați de personalitățile Paradisului-Havona, și pe de altă parte de descendența trinitizată a muritorilor glorificați diplomați ai educației multimilenare a planului de ascensiune a timpului și a spațiului. Șeful Consiliului Suprem al Corpului Paradisiac al Finalității este cel care desemnează acești fii trinitizați aleși pentru a servi pe lângă Agenții Executivi Supremi.

17:1.8 (199.2) Fiecare Agent Executiv Suprem are două cabinete consultative. Copiii Spiritului Infinit în sediul fiecărui supraunivers aleg în rangurile lor reprezentanți pentru a servi timp de un mileniu cabinetul consultativ primar al Agentului lor Executiv Suprem. Pentru

toate problemele afectând muritorii ascendenți ai timpului, există un cabinet secundar format din muritori care au atins Paradisul și din fii trinitizați de muritori glorificați; acest corp este ales de ființele în curs de perfecționare și ascensiune care locuiesc pasager sediile celor șapte suprauniversuri. Toți ceilalți conducători ai problemelor sunt numiți de Agenții Executivi Supremi.

17:1.9 (199.3) Din timp în timp, au loc mari întruniri pe sateliții paradisiaci ai Spiritului. Fii trinitizați afectați acestor lumi, precum și ascendenți care au atins Paradisul se reunesc cu personalitățile spirituale ale celei de-a Treia Surse-Centru în reuniuni referitoare la luptele și triumfurile carierei de ascensiune. Aceste reuniuni frățești sunt întotdeauna prezidate de Agenții Executivi Supremi.

17:1.10 (199.4) Odată pe mileniul paradisiac, cei Șapte Agenți Executivi Supremi părăsesc sediul lor de autoritate și merg în Paradis unde își țin conclavul lor milenar de salut universal și de bune urări multitudinii de inteligențe ale creației. Acest eveniment memorabil are loc în prezența imediată a lui Majeston, șeful tuturor grupurilor de spirite reflexive. Și ei pot astfel comunica simultan cu toți asociații lor în marele univers prin funcționarea excepțională a reflexivității universale.

2. Majeston — Șeful Reflexivității

17:2.1 (199.5) Spiritele Reflexive sunt de origine trinitară divină. Aceste personalități excepționale și puțin misterioase sunt în număr de cinzeci. Aceste personalități extraordinare au fost create în grupuri

de șapte, fiecare dintre aceste episoade creative rezultând dintr-o legătură a Trinității Paradisului cu unul dintre Maeștrii Spirite.

17:2.2 (199.6) Această operațiune capitală intervenită la începutul timpurilor traduce efortul inițial al Personalităților Creatoare Supreme, reprezentate de Maeștrii Spirite, pentru a opera în calitate de cocreatori cu Trinitatea Paradisului. Această uniune a puterii creative a Creatorilor supremi cu potențialele creative ale Trinității este însăși sursa actualității Ființei Supreme. De aceea, atunci când ciclul creației reflexive și-a terminat cursa, când fiecare dintre Cele Șapte Spirite Maestru și-a găsit sincronismul creativ perfect cu Trinitatea Paradisului, și când al patruzeci și nouălea Spirit Reflexiv a fost personalizat, o nouă și profundă reacție se produce în Absolutul Deității. Această reacție va atribui noi prerogative de personalitate Ființei Supreme și va culmina în personalizarea lui Majeston, șeful reflexivității și centrul paradisiac al lucrării celor patruzeci și nouă de Spirite Reflexive și ale asociațiilor lor în universul universurilor.

17:2.3 (200.1) Majeston este o adevărată persoană, centrul personal și infailibil al fenomenelor reflexivității în cele șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului. El menține un cartier general permanent în Paradis, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, în locul de întâlnire al Celor Șapte Spirite Maestru. El se ocupă doar cu coordonarea și menținerea serviciului reflexivității în vasta creație. El nu este altfel implicat în administrarea afacerilor universului.

17:2.4 (200.2) Majeston nu este inclus în repertoriul nostru al personalităților Paradisului, deoarece el este singura personalitate divină existentă creată de Ființa Supremă în legătură funcțională cu Absolutul Deității. El este o persoană, însă el este exclusiv, și pare a fi

automat, interesat de această unică fază a economiei universale. Funcțiunile sale nu îi dau actual nici un titlu personal în raport cu alte ordine (nereflexive) de personalități ale universului.

17:2.5 (200.3) Crearea lui Majeston a marcat primul act creativ suprem al Ființei Supreme. Această acțiune era volitivă la Ființa Supremă, însă prodigioasa reacție Absolutului Deității nu a fost cunoscută dinainte. De la apariția Havonei în eternitate, universul nu a văzut niciodată înfăptuindu-se, la o scară atât de formidabilă, alinierea unei atât de gigantice puteri și coordonarea unor imense activități ale spiritului în funcționare. Răspunsul Deității la voința creativă a Ființei Supreme și a asociaților săi a depășit considerabil intențiile scopurilor lor și a depășit cu mult previziunile concepute.

17:2.6 (200.4) În erele viitoare, Supremul și Ultimul ar putea atinge nivele noi de divinitate și s-ar putea ridica la noi domenii de funcțiune ale personalității. Noi rămânem sub imperiul unei temeri respectuoase în fața posibilităților la care aceste ere viitoare ar putea fi martore în domeniile în care se vor deitiza încă alte ființe neașteptate și nebănuite care ar poseda puteri inimaginabile de coordonare universală crescută. S-ar părea că nu există nici o limită la potențialul de reacție al Absolutului Deității față de această sinteză a relațiilor între Deitatea experiențială și Trinitatea existențială a Paradisului.

3. Spiritele reflexive

17:3.1 (200.5) Cele patruzeci și nouă de Spirite Reflexive sunt de origine trinitară, însă fiecare dintre cele șapte episoade creative

însoțind apariția lor a produs un tip de ființe a căror natură este asemănătoare cu caracteristicile Spiritului Maestru co-ancestral. Astfel încât, ei reflectă în mod divers natura și caracterul celor șapte combinații asociative posibile de caracteristici de divinitate ale Tatălui Universal, Fiului Etern și Spiritul Infinit. Din acest motiv, este necesar să avem șapte dintre aceste Spirite Reflexive în sediul fiecărui supraunivers. Este necesar un reprezentant al fiecăruia dintre cele șapte tipuri pentru a ajunge să se reflecte perfect toate fazele și toate manifestările posibile ale celor trei Deități ale Paradisului, deoarece aceste fenomene ar putea să se producă într-o parte oarecare a celor șapte suprauniversuri. În consecință, un membru al fiecărui tip a fost desemnat să servească în fiecare dintre suprauniversuri. Aceste grupuri de șapte Spirite Reflexive neasemănătoare mențin un cartier general în capitalele suprauniversurilor, în centrul reflexiv al fiecărui domeniu, care nu coincide cu centrul de polaritate spirituală.

17:3.2 (200.6) Spiritele Reflexive au nume, însă denumirile lor nu sunt revelate în lumile spațiului. Ele sunt atașate naturii și caracterului acestor ființe și fac parte dintr-unul dintre cele șapte mistere universale ale sferelor secrete ale Paradisului.

17:3.3 (201.1) Atributul reflexivității, fenomenul nivelelor mentale ale Autorului Comun, ale Ființei Supreme și ale Maeștrilor Spirite, este transmisibil tuturor ființelor ocupate să realizeze acest vast plan de inteligență universală. Și iată un mare mister; nici Maeștrii Spirite, nici Deitatea Paradisului, izolat sau colectiv, nu arată puteri de reflexivitate universală coordonată așa cum s-au manifestat ele la cele patruzeci și nouă de personalități de legătură ale lui Majeston, și cu toate acestea ele sunt creatorii acestor ființe minunate înzestrate.

Ereditatea divină face uneori să iasă la iveală la creatură anumite atribute indiscernabile în cazul Creatorului.

17:3.4 (201.2) Membrii serviciului reflexivității, cu excepția lui Majeston și a Spiritelor Reflexive, sunt toți creaturi ale Spiritului Infinit și ale asociațiilor și subordonațiilor săi imediați. Spiritele Reflexive ale fiecărui supraunivers sunt creatorii Ajutoarelor-Imagine Reflexive care le aparțin, vocile lor personale în curțile Îmbătrâniților de Zile.

17:3.5 (201.3) Spiritele Reflexive nu sunt pur și simplu agenți care transmit; ei sunt de asemenea personalități care rețin. Descendența lor, seconafimii, sunt de asemenea personalități care rețin și înregistrează. Tot ceea ce posedă o adevărată valoare spirituală este înregistrat în dublu exemplar, și una dintre impresii este păstrată în echipamentul personal al unui membru din numeroasele ordine de personalități secorafice aparținând imensului personal de Spiritele Reflexive.

17:3.6 (201.4) Arhivele oficiale ale universului sunt transmise eșaloanelor superioare la inițiativa și prin mijlocirea arhiviștilor angelici, însă adevăratele anale spirituale sunt reunite prin reflexivitate și păstrate în mintea personalităților calificate și corespunzătoare aparținând familiei Spiritului Infinit. Acestea sunt arhivele *vii*, contrastând cu arhivele oficiale și *moarte* ale universului, și ele sunt perfect conservate în mintea vie a personalităților înregistratoare ale Spiritului Infinit.

17:3.7 (201.5) Organizarea reflexivității este de asemenea mecanismul oricărei creații pentru a culege noutăți și a difuza decrete.

Ea acționează continuu, contrar funcționării periodice a diverselor servicii de teledifuziune.

17:3.8 (201.6) Orice eveniment important care se întâmplă în sediul unui univers local este reflectat spontan pe capitala suprauniversului său. Și invers, orice eveniment semnificativ pentru universurile locale este reflectat din sediul suprauniversului către capitalele universurilor locale. Am putea crede că serviciul de reflexivitate mergând din universul timpului către supraunivers este automat sau operând prin el însuși, însă nu este așa. Acest serviciu este foarte personal și inteligent; precizia sa rezultă dintr-o perfectă cooperare a personalităților, și în consecință nu-l putem deloc atribui împlinirilor personale de prezență ale Absolutelor.

17:3.9 (201.7) Cu toate că Ajustorii Gândirii nu participă la funcționarea sistemului universal de reflexivitate, avem toate motivele să credem că toate fragmentele Tatălui sunt perfect la curent cu aceste operațiuni și sunt capabile să se preleveze de conținutul lor.

17:3.10 (201.8) Pe parcursul prezentei ere a universului, serviciul de reflexivitate extraparadisiacă pare a fi limitat în spațiu la periferia celor șapte suprauniversuri. Altfel, funcțiunea acestui serviciu pare a fi independentă de timp și de spațiu la fel ca de toate circuitele universale subabsolute pe care le cunoaștem.

17:3.11 (201.9) În sediul fiecărui supraunivers, organizarea reflexivă acționează ca o unitate separată, însă în anumite ocazii speciale, sub îndrumarea lui Majeston, cele șapte organizații pot acționa împreună, la unison universal, și o fac efectiv. Acesta este cazul pe parcursul jubileelor ocazionate de ancorarea unui întreg univers local în lumină

și viață și în epocile de salutări milenare ale celor Șapte Agenți Executivi Supremi.

4. Ajutoarele-imagini reflexivi

17:4.1 (202.1) Cei patruzeci și nouă de Ajutoare-Imagine Reflexive au fost creați de Spiritele Reflexive, și există exact șapte Ajutoare în sediul fiecărui supraunivers. Primul act creativ al Spiritelor Reflexive de pe Uversa a fost de a produce cele șapte Ajutoare-Imagine ale lor, fiecare Spirit Reflexiv creând propriul său Ajutor. În anumite atribute și caracteristici, Ajutoarele-Imagini sunt reproduceri perfecte ale Spiritelor lor Mamă Reflexive; sunt dubluri virtuale, mai puțin atributul reflexivității. Ei sunt adevărate imagini și funcționează în calitate de canale de comunicare între Spiritele Reflexive și autoritățile suprauniversurilor. Ajutoarele-Imagini nu sunt numai asistenți; ele sunt reprezentări efective ale Spiritelor lor ancestrale respective; sunt *imagini*, și sunt fideli numelor lor.

17:4.2 (202.2) Spiritele Reflexive însele sunt adevărate personalități, însă de un astfel de ordin încât sunt de neînțeles pentru ființele materiale. Chiar și pe sfera lor sediu a unui supraunivers, aceste Spirite au nevoie de asistența Ajutoarelor-Imagine pentru toate raporturile lor personale cu Cei Îmbătrâniți de Zile și asociații lor. În contactele între Ajutoarele Imagini și Cei Îmbătrâniți de Zile, este suficient uneori un Ajutor pentru a opera acceptabil, în timp ce în alte ocazii sunt necesare două, trei, patru Ajutoare, sau chiar toate șapte, pentru a prezenta integral și convenabil comunicările a căror

transmisie le este încredințată. Tot astfel, mesajele Ajutoarelor-Imagine sunt primite divers de unul sau doi Străvechi de Zile, sau de toți trei, conform exigențelor conținutului comunicării.

17:4.3 (202.3) Ajutoarele-Imagini servesc indefinit alături de Spiritele lor ancestrale și au la dispoziția lor o incredibilă armată de seconafimi pentru a le asista. Ajutoarele-Imagini nu au funcțiuni legate direct la lumile educative ale muritorilor ascendenți. Ele sunt strâns asociate cu serviciul învățăturilor planului universal pentru progresia muritorilor, însă voi nu intrați personal în contact cu ei atunci când locuiți în școlile de pe Uversa, deoarece aceste ființe aparent personale sunt lipsite de voință; ele nu exercită puterea alegerii, ele sunt adevărate imagini reflectând în întregime personalitatea și mintea Spiritului lor ancestral individual. În calitate de clasă, muritorii ascendenți nu intră în contact restrâns cu reflexivitatea. Va exista întotdeauna o ființă de natură reflexivă interpusă între voi și operațiunea efectivă a serviciului.

5. Cele șapte spirite ale circuitelor

17:5.1 (202.4) Cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei sunt reprezentarea impersonală asociată a Spiritului Infinit și a Celor Șapte Spirite Maestru pe lângă cele șapte circuite ale universului central. Ei sunt slujitorii Maeștrilor Spirite din care își trag descendența colectivă. Maeștrii Spirite aduc în cele șapte suprauniversuri o individualitate administrativă distinctă și diversificată. Prin Spiritele

uniforme ale Circuitelor Havonei, ei pot asigura universului central o supraveghere spirituală unificată, uniformă și coordonată.

17:5.2 (202.5) Fiecare dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor este limitat să impregneze un singur circuit al Havonei. Ei nu se ocupă direct de regimurile guvernamentale ale Eternilor de Zile, șefii lumilor individuale ale Havonei, însă ei sunt în legătură cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi și se sincronizează cu prezența Ființei Supreme în universul central. Munca lor este în întregime limitată la Havona.

17:5.3 (203.1) Prin descendența lor personală, supernafimii terțiari, Spiritele Circuitelor, stabilesc contactul cu persoanele care locuiesc pe Havona. Cu toate că Spiritele Circuitelor coexistă cu Cele Șapte Spirite Maestru, funcțiunea lor de a crea supernafimi terțiari nu atinge o importanță majoră înainte de sosirea primilor pelerini ai timpului pe circuitul exterior al Havonei, în zilele lui Grandfanda.

17:5.4 (203.2) Avansând din circuit în circuit în Havona, veți fi învățați în ceea ce privește Spiritele Circuitelor, însă nu veți ajunge să vă puneți în comuniune personală cu ele, chiar dacă veți recunoaște prezența impersonală a influenței lor spirituale și veți extrage personal plăcere din aceasta.

17:5.5 (203.3) Relația între Spiritele Circuitelor și locuitorii nativi ai Havonei seamănă mult cu cea a Ajustorilor Gândiri cu muritorii locuind lumile universurilor evolutive. Spre deosebire de Ajustorii Gândirii, Spiritele Circuitelor sunt impersonale și se asociază minții perfecte a ființelor Havonei la fel cu spiritele impersonale ale Tatălui Universal locuiesc mintea finită a omului muritor. Însă Spiritele

Circuitelor nu devin niciodată o fracțiune permanentă a personalităților Havonei.

6. Spiritele creative ale universurilor locale

17:6.1 (203.4) În ceea ce privește natura și funcțiunea Spiritelor Creative ale universurilor locale, numeroase indicații vădesc mai degrabă expunerea asocierii lor cu Fiii Creatori pentru a organiza și dirija creațiile locale. Cu toate acestea, numeroase trăsături ale experiențelor acestor ființe minunate, anterioare universului local, își găsesc aici locul lor în studiul celor șapte grupuri ale Spiritelor Supreme.

17:6.2 (203.5) Noi suntem puși la curent cu cele șase faze ale carierei unui Spirit Mamă al universului local, și facem numeroase speculații asupra probabilității unui al șaptelea stadiu de activitate. Aceste diverse stadii de existență sunt următoarele:

17:6.3 (203.6) 1. *Diferențierea Inițială în Paradis*. Atunci când un Fiu Creator este personalizat prin acțiunea conjugată a Tatălui Universal și al Fiului Etern, se produce simultan la persoana Spiritului Infinit ceea ce noi numim „suprema reacție de complement”. Noi nu sesizăm natura acestei reacții, însă noi înțelegem că ea desemnează o modificare spontană a posibilităților de personalizare incluse în potențialul creativ al Creatorului Asociat. Nașterea unui Fiu Creator coordonat este semnalul nașterii, la

persoana Spiritului Infinit, a potențialului viitorului consort al universului local al acestui Fiu al Paradisului. Noi nu avem cunoștință de această nouă identificare prepersonală a unei entități, însă noi știm că faptul își găsește locul în biografia acestui Fiu Creator, înregistrat în Paradis.

17:6.4 (203.7) 2. *Educația Preliminară în Arta de a Crea.* Pe parcursul lungii perioade de educație preliminară a unui Fiu Mihail referitoare la organizarea și administrarea universurilor, viitoarea sa consoartă suportă noi dezvoltări de entitate și dobândește conștiința de grup a unui destin. Fără a fi siguri, noi bănuim că această entitate conștientă de grup ia cunoștință de spațiu și începe educarea preliminară necesară pentru a dobândi abilitatea spirituală indispensabilă muncii sale viitoare de colaborare cu Mihailul său complementar pentru a crea și administra un univers.

17:6.5 (204.1) 3. *Stadiul Creației Fizice.* În epoca în care misiunea de a crea este încredințată unui Fiu Mihail de către Fiul Etern, Spiritul Maestru care conduce suprauniversul la care noul Fiu Creator este destinat să dea expresie „rugăciunii de identificare” în prezența Spiritului Infinit; și, pentru prima dată, entitatea Spiritului Creativ subsecvent apare ca diferențiată de persoana Spiritului Infinit. Această entitate se îndreaptă direct către Spiritul Maestru care a formulat cererea și dispare imediat din câmpul nostru de cunoaștere; ea a devenit aparent o parte din persoana acestui Maestru Spirit. Spiritul Creativ nou identificat rămâne cu Spiritul Maestru până în momentul plecării Fiului Creator pentru aventura spațiului; atunci, Spiritul Maestru conferă noul Spirit consort în paza Fiului Creator și

specifică în același timp Spiritului consort datorită de fidelitate eternă și de loialitate fără sfârșit. Atunci survine unul dintre episoadele cele mai profund emoționante care pot avea loc în Paradis. Tatăl Universal vorbește pentru a recunoaște uniunea eternă a Fiului Creator și a Spiritului Creativ și pentru a confirma anumite puteri asociate de administrare conferite de Spiritul Maestru ce are jurisdicția asupra suprauniversului.

17:6.6 (204.2) Fiul Creator și Spiritul Creativ uniți de Tată pleacă atunci pentru aventura lor de creație a universului. Și ei călătoresc împreună sub această formă de asociere pe durata întregii perioade a lungii și ardent dificilei organizări materiale a universului lor.

17:6.7 (204.3) 4. *Era Creației Vieții*. Atunci când Fiul Creator și-a declarat intenția de a crea viața, în Paradis au loc „ceremoniile de personalizare” la care participă cei Șapte Maeștrii Spirite, și la care participă personal Spiritul Maestru supraveghetor. Este o contribuție a Deității Paradisului la individualitatea Spiritului consort al Fiului Creator, și această individualitate se manifestă universului prin fenomenul „erupției primare” în personalitatea Spiritului Infinit. Simultan acestui fenomen în Paradis, Spiritul consort (până acum impersonal) al Fiului Creator devine, pentru toate scopurile utile, o persoană autentică. Începând cu acest moment și pentru totdeauna, acest Spirit-Mamă al universului local va fi considerat ca o persoană și va menține relații personale cu mulțimea de personalități a creației vieții care urmează.

17:6.8 (204.4) 5. *Epocile Posterioare Manifestării*. O altă și mare schimbare se produce în cariera nesfârșită a Spiritului Creator atunci

când Fiul Creator revine în sediul universului său după ce va fi împlinit cea de-a șaptea manifestare a sa și dobândit deplina sa suveranitate universală. Cu această ocazie, și în fața administratorilor universului reuniți, Fiul Creator triumfător ridică Spiritul Mamă al universului său la co-suveranitate și recunoaște Spiritul consort ca egal al său.

17:6.9 (204.5) 6. *Epocile Luminii și Vieții*. Odată ce era luminii și a vieții este stabilită, co-suveranul universului local intră în cea de-a șasea fază a carierei Spiritelor Creative. Însă nu ne este permis să descriem natura acestei mari experiențe. Aceste lucruri relevă despre un stadiu viitor al evoluției Nebadonului.

17:6.10 (204.6) 7. *Cariera Nerevelată*. Noi cunoaștem cele șase faze precedente ale carierei unui Spirit-Mamă al universului local. Este inevitabil să întrebăm: există o a șaptea carieră? Noi nu uităm că, în momentul în care finalitarii ating ceea ce pare a fi destinul final al ascensiunii lor de muritori, ei sunt clasati ca intrând în cariera spiritelor de al șaselea stadiu. Noi deducem că o altă carieră încă nerevelată de misiune universală îi așteaptă finalitari; este absolut natural ca să considerăm de asemenea Spiritele-Mamă ale Universului ca având în fața lor o carieră nerevelată care va constitui a șaptea fază a experienței lor personale în serviciul universului și cooperarea fidelă cu ordinul Mihaililor Creatori.

7. Spiritele mentale adjuvante

17:7.1 (205.1) Aceste spirite adjuvante sunt septuplul minte al unui Spirit-Mamă al universului local pentru ființelor vii create împreună de un Fiu Creator și de acest Spirit Creativ. Acest dar devine posibil în momentul în care Spiritul Creativ este ridicat la statutul prerogativelor personalității. Mărturia naturii și a funcționării celor șapte spirite mentale adjuvante aparține la modul propriu istoriei universului vostru local al Nebadonului.

8. Funcțiuni ale spiritelor supreme

17:8.1 (205.2) Cele șapte grupuri de Spirite Supreme constituie nucleul familiei funcționale ale celei de-a Treia Surse-Centru luate atât în calitate de Spirit Infinit cât și în calitate de Actor Asociat. Domeniul Spiritelor Supreme se întinde de la prezența Trinității din Paradis până la funcționarea mentală a ordinului muritorilor evolutivi pe planetele spațiului. Aceste Spirite unifică astfel nivelele administrative descendente și coordonează multiplele funcțiuni ale acestui personal. Când este vorba de un grup de Spirite Reflexive în legătură cu Cei Îmbătrâniți de Zile, sau de un Spirit Creativ acționând concertat cu un Fiu Mihail, sau de Șapte Spirite Maestru încercuite în jurul Trinității Paradisului, activitatea Spiritelor Supreme se întâlnește peste tot în universul central, în suprauniversuri și în universurile locale. Ele lucrează la fel de bine cu personalitatea Trinității de ordinul „Zilelor”, precum și cu personalitățile Paradisului din ordinul „Fiilor”.

17:8.2 (205.3) Împreună cu Spiritul lor Mamă infinit, grupurile Spiritului Supreme sunt creatorii imediați ai vastei familii de creatori ai celei de-a Treia Surse-Centru. Toate ordinele de Spirite tutelare provin din această asociere. Supernafimii primari își au originea în Spiritul Infinit; ființele secundare ale acestui ordin sunt create de Maeștrii Spirite, iar supernafimii terțiari de cele Șapte Spirite ale circuitelor. Spiritele Reflexive acționând colectiv sunt părinții de parte maternă a unui ordin minunat de armate angelice, puternicii seconafimi ai serviciilor suprauniversale. Un Spirit Creativ este mama ordinelor angelice a unei creații locale. Cu toate că slujitoarele serafice sunt formate după modelele universului central, ele își au originea în fiecare univers local. Toți acești creatori de spirite tutelare nu sunt asistați decât indirect de lăcașul central al Spiritului Infinit, mama originară și eternă a tuturor slujitoarelor angelice.

17:8.3 (205.4) Cele șapte grupuri de Spirite Supreme sunt coordonatorii creației locuite. Asocierea șefilor lor conducători, Cele Șapte Spirite Maestru, pare să coordoneze vastele activități ale Dumnezeuului Septuplu:

17:8.4 (205.5) 1. Colectiv, Maeștrii Spirite sunt aproape echivalenți nivelului de divinitate al Trinității al Deităților Paradisului.

17:8.5 (205.6) 2. Individual, ei epuizează posibilitățile de asocieri primare ale Deității Triunice.

17:8.6 (206.1) 3. Ca reprezentanți diversificați ai Autorului Comun, ei sunt depozitarii suveranității spiritului-minte-putere pe care Ființa Supremă nu o exercită încă personal.

17:8.7 (206.2) 4. Prin Spiritele Reflexive, ei sincronizează guvernele suprauniversale ale Îmbătrâniților de Zile cu Majeston, centrul

paradisiac al reflexivității universale.

17:8.8 (206.3) 5. Luând parte la individualizarea Divinelor Mistere ale universurilor locale, Maeștrii Spirite își aduc contribuția la ultimul nivel al Deității Septuple, uniunea Fiilor Creatori și a Spiritelor Creative ale universurilor locale.

17:8.9 (206.4) Unitatea funcțională inerentă Autorului Comun se revelează universurilor evolutive prin Cele Șapte Spirite Maestru, personalitățile sale primare, însă în suprauniversurile perfecționate ale viitorului, această unitate va fi cu siguranță inseparabilă de suveranitatea experiențială a Supremului.

17:8.10 (206.5) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 17](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 19](#) >>

Capitolul 18

Personalitățile Supreme ale Trinității

18:0.1 (207.1) PERSONALITĂȚILE Supreme ale Trinității sunt toate create pentru un serviciu specific. Ele sunt menite de Trinitatea divină să îndeplinească anumite sarcini specifice, și sunt calificate pentru a servi cu perfecțiune a tehnicii și finalitate a devoțiunii. Iată cele șapte ordine de Personalități Supreme ale Trinității:

- 18:0.2 (207.2) 1. Secretele Supremației Trinitizate
- 18:0.3 (207.3) 2. Eternii de Zile
- 18:0.4 (207.4) 3. Cei Îmbătrâniți de Zile
- 18:0.5 (207.5) 4. Perfecțiunile de Zile
- 18:0.6 (207.6) 5. Recenții Zilelor

18:0.7 (207.7) 6. Uniunile de Zile

18:0.8 (207.8) 7. Fidelii de Zile

18:0.9 (207.9) Aceste ființe înzestrate cu perfecțiune administrativă există în număr precis și definitiv. Creația lor este un eveniment trecut; nu se mai personalizează altele.

18:0.10 (207.10) În întregul mare univers, aceste Personalități Supreme ale Trinității reprezintă politica administrativă a Trinității Paradisului. Ele reprezintă dreptatea și *sunt* judecata executorie a Trinității Paradisului. Ele formează o linie independentă a perfecțiunii administrative, întinzându-se de la sferele paradisiace ale Tatălui până la lumile sediu ale universurilor locale și la capitalele constelațiilor care le compun.

18:0.11 (207.11) Toate ființele de origine trinitară sunt create cu perfecțiunea Paradisului în toate atributele lor divine. Doar în domeniul experienței, curgerea timpului a adăugat echipamentului lor pentru serviciul cosmic. Nu există niciodată vreun pericol de nesubordonare, nici risc de rebeliune cu ființe de origine trinitară. Ele sunt de esență divină, și nu a existat niciodată o îndepărtare a lor de calea perfectă și divină a conduitei personalităților.

1. Secretele Supremației Trinitizate

18:1.1 (207.12) Există șapte lumi în circuitul interior al sateliților Paradisului, și fiecare dintre aceste lumi exaltate este prezidată de un corp de zece Secrete ale Supremației Trinitizate. Nu sunt creatori, ci administratori supremi și ultiimi. Conduita problemelor acestor șapte

sfere fraterne este încredințată în întregime acestui corp de șaptezeci de directori supremi. Cu toate că aceste șapte sfere sacre, cele mai apropiate de Paradis, sunt supravegheate de descendenții Trinității, acest grup de lumi este universal cunoscut în calitate de circuit personal al Tatălui Universal.

18:1.2 (208.1) Secretele Supremației Trinitizate funcționează în grupuri de zece ca directori asociați și coordonați ai sferelor lor respective, însă ei funcționează de asemenea individual în domenii de responsabilitate specifice. Munca fiecăreia dintre aceste lumi speciale este împărțită în șapte departamente majore, și unul dintre zece șefi coordonați prezidează fiecare dintre aceste diviziuni de activități specializate. Ultimele trei acționează ca reprezentanți personali ai Deității triunice pe lângă celelalte șapte, una din ele reprezentând Tatăl, o alta Fiul și a treia Spiritul.

18:1.3 (208.2) Cu toate că există o netă asemănare de clasă care face tipice Secretele Supremației Trinitizate, ele fac să iasă la iveală de asemenea șapte caracteristici distincte de grup. Cei zece administratori supremi ai problemelor Diviningtonului reflectă caracterul și natura personală a Tatălui Universal, și este la fel pentru fiecare dintre cele șapte sfere ale acestui circuit: fiecare grup de zece seamănă cu Deitatea sau cu asocierea Deităților care caracterizează domeniul său. Cei zece administratori care dirijează Ascendingtonul reflectă naturile conjugate ale Tatălui, Fiului și Spiritului.

18:1.4 (208.3) Nu pot să revelez decât puține lucruri despre munca acestor înalte personalități pe cele șapte lumi sacre ale Tatălui, deoarece ele sunt cu adevărat *Secretele* Supremației. Nu există nimic arbitrar în secretele referitoare la apropierea Tatălui Universal, Fiului

Etern sau a Spiritului Infinit. Deitățile sunt o carte deschisă pentru toți cei care ating perfecțiunea divină, însă toate Secretele Supremației nu pot fi niciodată pe deplin atinse. Noi vom fi întotdeauna incapabili să pătrundem complet domeniile care să conțină secretele personalității asocierii Deităților cu septuplul grup de ființe create.

18:1.5 (208.4) Munca administratorilor supremi corespunde contactului intim și personal al Deităților cu aceste șapte grupuri fundamentale de ființe ale universului atunci când ele sunt domiciliate pe aceste șapte lumi speciale sau în timp ce ele acționează în marele univers; s-ar cădea deci ca aceste relații foarte personale și aceste contacte extraordinare să fie păstrate cu sfințenie secrete. Creatorii Paradisului respectă caracterul privat și sacru al personalității, chiar și la umilele lor creaturi. Și aceasta este adevărat atât pentru indivizi cât și pentru diversele ordine distincte ale personalităților.

18:1.6 (208.5) Chiar și pentru ființe care au atins înalte nivele universale, aceste lumi secrete rămân întotdeauna o probă de loialitate. Ne este dat să cunoaștem pe deplin și personal Zeii eterni, să cunoaștem în mod voluntar caracterele lor de divinitate și de perfecțiune, însă nu ne este acordat să pătrundem pe deplin toate relațiile personale ale Șefilor Paradisului cu toate ființele lor create.

2. Eternii de Zile

18:2.1 (208.6) Fiecare dintre cele o mie de milioane de lumi ale Havonei este condusă de o Personalitate Supremă a Trinității. Acești șefi sunt cunoscuți sub numele de Eterni de Zile, și există exact un

miliard, unul pentru fiecare dintre sferele Havonei. Ei sunt proveniți din Trinitatea Paradisului, însă, la fel ca pentru Secretele Supremației, nu există anale asupra originii lor. Din întreaga eternitate, aceste două grupuri de părinți infinit de înțelepți au guvernat lumile lor proveniți din sistemul Paradis-Havona și ei călătoresc fără a fi transferați sau însărcinați din nou.

18:2.2 (208.7) Eternii de Zile sunt vizibili pentru toate creaturile volitive care locuiesc în domeniul lor. Ei prezidează adunări planetare regulate. Periodic și prin rotație, ei vizitează lumile-sediu ale celor șapte suprauniversuri. Ei sunt apropiații părinți și divinii egali ai Îmbătrâniților de Zile care prezidează destinele celor șapte supraguverne. Atunci când un Etern de Zile este absent din sfera sa, lumea sa este condusă de un Fiu Instructor al Trinității.

18:2.3 (209.1) Mai puțin în ceea ce privește ordinele de viață stabilită, cum ar fi nativii Havonei și alte creaturi vii ale universului central, Eternii de Zile rezidenți au dezvoltat sfera lor respectivă în completă armonie cu propriile lor idei și idealuri. Ei vizitează reciproc planetele lor, însă nu copiază și nu imită; ei sunt întotdeauna pe deplin originali.

18:2.4 (209.2) Arhitectura, înfrumusețările naturale, structurile morontiale și creațiile spirituale sunt exclusive și unice pe fiecare sferă. Fiecare lume este un loc de perpetuă frumusețe și complet diferită de orice altă lume în universul central. Fiecare dintre voi va petrece un timp mai mult sau mai puțin considerabil pe fiecare dintre aceste sfere extraordinare și palpitate de interes pe parcursul rutei sale interioare prin Havona către Paradis. Pe lumea voastră, este

natural să se vorbească de Paradis ca situat *în sus*, însă ar fi mai exact să menționăm scopul divin al ascensiunii ca situat către interior.

3. Cei Îmbătrâniți de Zile

18:3.1 (209.3) Când muritorii timpului au terminat cu succes stadiul lor de antrenament pe lumile educative înconjurând sediul unui univers local și sunt ridicați în sferele de învățătură ale suprauniversului lor, dezvoltarea lor spirituală a progresat până în punctul în care sunt capabili să recunoască înalții șefi spirituali și administratorii acestor domenii superioare, inclusiv Cei Îmbătrâniți de Zile, și să comunice cu ei.

18:3.2 (209.4) Cei Îmbătrâniți de Zile sunt toți fundamental identici; ei fac să iasă la iveală caracterul conjugat și natura unificată a Trinității. Ei posedă o individualitate și personalitățile lor sunt diverse, însă ei nu diferă unii de alții așa cum se deosebesc Cele Șapte Spirite Maestru. Ele asigură o administrare uniformă celor șapte suprauniversuri, care altfel sunt diferite și din care fiecare este o creație distinctă, separată și unică. Cele Șapte Spirite Maestru au naturi și atribute care nu se aseamănă, însă Cei Îmbătrâniți de Zile, șefii personali ai suprauniversurilor, sunt toți descendenți uniformi și suprap perfecți ai Trinității Paradisului.

18:3.3 (209.5) Cele Șapte Spirite Maestru determină în cer *natura* suprauniversurilor lor respective, însă Cei Îmbătrâniți de Zile creează legea în *administrarea* acestor suprauniversuri. Ei suprapun o uniformitate administrativă unei diversități creative și asigură

armonia ansamblului în fața diferențelor creațiilor subiacente în cele șapte grupări segmentare ale marelui univers.

18:3.4 (209.6) Cei Îmbătrâniți de Zile au fost toți trinitizați în același timp. Ei reprezintă inaugurarea arhivelor referitoare la personalitățile din universul universurilor, de unde și numele lor - *Cei Îmbătrâniți de Zile*. Atunci când veți atinge Paradisul și veți răsfoi analele începuturilor lucrurilor, veți găsi ca primă mențiune, în secțiunea tratând personalitățile, mărturia trinitizării acestor douăzeci și unu de Îmbătrâniți de Zile.

18:3.5 (209.7) Aceste ființe elevate guvernează întotdeauna în grupuri de trei. În numeroase faze de activitate, ele călătoresc individual, în altele pot opera câte doi, însă, în sferele superioare ale administrării lor, trebuie ca să acționeze toți trei unit. Ele nu părăsesc niciodată personal lumile lor rezidențiale și nu au de ce să o facă, deoarece aceste lumi sunt punctele focale suprauniversale ale vastului sistem de reflexivitate.

18:3.6 (209.8) Domeniile personale ale fiecărui trio de Străvechi de Zile sunt situate în căminul polarității spirituale al sferei cartierului lor general. Aceste sfere sunt divizate în șaptezeci de sectoare administrative și au șaptezeci de capitale divizionare în care Cei Îmbătrâniți de Zile rezidă din timp în timp.

18:3.7 (210.1) În materie de putere, de câmp al autorității și de limite ale jurisdicției, Cei Îmbătrâniți de Zile sunt cei mai puternici și cei mai solizi dintre toți șefii direcți ai creațiilor timpului-spațiu. În întregul vast univers al universurilor, numai ei sunt investiți cu înalte puteri de judecată executorie finală în ceea ce privește extincția eternă

a creaturilor înzestrate cu voință. Și trebuie ca Cei Îmbătrâniți de Zile să participe toți trei la decretele fără apel ale tribunalului suprem al unui supraunivers.

18:3.8 (210.2) Cu excepția Deităților și asociațiilor lor din Paradis, Cei Îmbătrâniți de Zile sunt șefii cei mai perfecți, cei mai divin dotați și având cele mai mari varietăți de aptitudini dintre toți cei care există în timp-spațiu. În aparență, ei sunt șefii supremi ai suprauniversurilor, însă ei nu au câștigat prin experiență acest drept de a guverna; ei sunt deci destinați să fie înlocuiți într-o zi de Ființa Supremă, suveran experiențial pentru care ei vor deveni indubitabil vice-conducători.

18:3.9 (210.3) Ființa Supremă este pe cale de a parveni la suveranitatea celor șapte suprauniversuri prin serviciul ei experiențial, la fel cum un Fiu Creator câștigă prin experiența suveranității universului său local. Însă pe durata epocii prezente, în care evoluția Ființei Supreme este neîncheiată, Cei Îmbătrâniți de Zile asigură supracontrolul administrativ coordonat și perfect al universurilor evolutive ale timpului și spațiului. Și toate decretele Îmbătrâniților de Zile sunt caracterizate de înțelepciune în originalitate și de inițiativă în individualitate.

4. Perfecțiunile de Zile

18:4.1 (210.4) Există exact două sute zece Perfecțiuni de Zile și ei prezidează guvernele celor zece sectoare majore ale fiecărui supraunivers. Ei au fost trinitizați în vederea misiunii speciale de a

asista directorii suprauniversurilor și domnesc ca locțiitori imediați și personali ai Îmbătrâniților de Zile.

18:4.2 (210.5) Trei Perfecțiuni de Zile sunt atașate capitalei fiecărui sector major, însă, contrar Îmbătrâniților de Zile, nu este necesar să fie mereu prezenți toți trei. Unul dintre membrii trio-ului poate să absenteze din timp în timp pentru a se întreține personal cu Cei Îmbătrâniți de Zile în ceea ce privește bunăstarea regatului său.

18:4.3 (210.6) Acești șefi triunici ai sectoarelor majore sunt special perfecți în controlul detaliilor administrative, de unde și numele lor - *Perfecțiunile* de Zile. Indicând numele acestor ființe din lumea spirituală, noi suntem confrunțați cu problema de a le traduce în limbajul lor, și este foarte dificil să se dea o traducere satisfăcătoare. Ne displace să utilizăm desemnări arbitrare, care ar fi lipsite de sens pentru voi; ne este deci adesea greu să alegem un nume corespunzător care să fie clar pentru voi, și în același timp să reprezinte câtuși de puțin originalul.

18:4.4 (210.7) Perfecțiunile de Zile au un corp moderat de important de Consilieri Divini, de Desăvârșitori de Înțelepciune și de Cenzori Universali atașat guvernului lor. Ei dispun de un număr încă și mai important de Puternici Mesageri, de Înălțați în Autoritate și de Lipsiți de Nume și de Număr. Însă o mare parte a muncii curente ce se referă la problemele unui sector major este efectuată de Păzitorii Celești și de Asistenții Fiilor Înălțați. Aceste două grupe sunt asigurate de descendenți trinitizați fie de personalități ale Paradisului-Havona, fie de muritori finalitari glorificați. Anumiți membri aparținând acestor două ordine de ființe trinitizate de creaturi sunt retrinitizați de

Deitățile Paradisului, apoi grăbiți pentru a ajuta la administrarea guvernelor suprauniversale.

18:4.5 (211.1) Cea mai mare parte a Păzitorilor Celești și a Asistenților Fiilor Înălțați sunt afectați serviciului sectoarelor majore și minore, însă Conservatorii Trinitizați (serafimi și mediani îmbrățișați de Trinitate) sunt agenții curților celor trei diviziuni; ei activează în tribunalele Îmbătrâniților de Zile, Perfecțiunilor de Zile și Recenților de Zile. Ambasadorii Trinitizați (ascenderi muritori îmbrățișați de Trinitate și a căror natură era să fuzioneze cu Fiul sau Spiritul) pot să se întâlnească indiferent unde într-un supraunivers, însă marea majoritate se găsește în serviciul sectoarelor minore.

18:4.6 (211.2) Înainte de epoca în care planul de guvernare al celor șapte suprauniversuri a fost pe deplin dezvoltat, aproape toți administratorii diverselor diviziuni ale acestor guverne, mai puțin Cei Îmbătrâniți de Zile, au făcut o ucenicie de durată variabilă sub egida Eternilor de Zile, pe diversele lumi ale universului perfect al Havonei. Ființele trinitizate ulterior au trecut de asemenea printr-o perioadă de formare sub autoritatea Eternilor de Zile înainte de a fi atașate serviciului Îmbătrâniților de Zile, Perfecțiunilor de Zile și Recenților de Zile. Ei sunt toți administratori antrenați, încercați și experimentați.

18:4.7 (211.3) Voi veți vedea imediat Perfecțiunile de Zile atunci când veți atinge cartierul general al Splandonului, după sejurul vostru pe lumile sectorului vostru minor, deoarece acești șefi exaltați sunt strâns asociați cu șaptezeci de lumi ale unui sector major care distribuie o instrucție superioară pentru creaturile ascendente ale

timpului. Perfecțiunile de Zile în persoană administrează jurământul colectiv al diplomaților ascendenți ai școlilor sectoarelor majore.

18:4.8 (211.4) Munca pelerinilor timpului pe lumile înconjurând sediul unui sector major este în principal de natură intelectuală, contrastând cu caracterul mai fizic și material al instrucției pe cele șapte sfere educative ale unui sector minor și cu întreprinderile spirituale pe cele patru sute nouăzeci de lumi universitare ale unui sediu al suprauniversurilor.

18:4.9 (211.5) Cu toate că voi nu sunteți înscriși decât pe registrele sectorului major al Splandonului, care înglobează universul local al originii voastre, va trebui să treceți prin fiecare dintre cele zece diviziuni majore ale suprauniversului nostru. Veți vedea toate cele treizeci de Perfecțiuni de Zile de pe Orvonton înainte de a atinge Uversa.

5. Recenții Zilelor

18:5.1 (211.6) Recenții Zilelor sunt cei mai tineri administratori supremi ai suprauniversurilor; în grupuri de trei, ei prezidează problemele sectoarelor minore. În natură, ei sunt coordonați cu Perfecțiunile de Zile, însă în autoritate administrativă le sunt subordonați. Există exact douăzeci și una de mii dintre aceste personalități ale Trinității, personal glorioase și divin eficiente. Ele au fost create simultan și și-au făcut împreună educația în Havona sub egida Eternilor de Zile.

18:5.2 (211.7) Recenții Zilelor dispun de un corp de asociați și de asistenți asemănători celui Perfecțiunilor de Zile. Printre altele, le sunt atașate un număr enorm de ființe celeste de diverse ordine subordonate. În administrarea sectoarelor minore, ei utilizează un mare număr de muritori ascendenți rezidenți, personalul coloniilor de curtoazie și grupurile variate provenite din Spiritul Infinit.

18:5.3 (211.8) Guvernele sectoarelor minore sunt în foarte mare măsură, deși nu exclusiv, ocupate de marile probleme fizice ale suprauniversurilor.

18:5.4 (212.1) Sferele sectoarelor minore sunt cartierele generale ale Maeștrilor Controlori Fizici. Pe aceste lumi, ascenderii urmează studii și experiențe referitoare la analiza activităților celui de-al treilea ordin al Centrelor Supreme de Putere și ale celor șapte ordine de Maeștri Controlori Fizici. Imediat ce regimul unui sector minor alocă un loc atât de considerabil problemelor fizice, cei trei Recenți de Zile din acest sector sunt rareori împreună pe sfera capitală. În cea mai mare parte a timpului, unul dintre ei este plecat să se întâlnească cu Perfecțiunile de Zile din sectorul major care îi supraveghează sau absentează pentru a reprezenta pe Cei Îmbătrâniți de Zile în Paradis, în conclavurile ființelor elevate de origine trinitară. Recenții Zilelor alternează cu Perfecțiunile de Zile pentru a reprezenta Cei Îmbătrâniți de Zile la consiliile supreme ale Paradisului. Între timp, un alt Recent de Zile poate fi plecat în turneu de inspecție pe lumile-sediu ale universurilor locale aparținând jurisdicției sale. Însă rămâne întotdeauna cel puțin unul dintre acești conducători în funcțiune în cartierul general al unui sector minor.

18:5.5 (212.2) Voi veți cunoaște cu toții într-o zi pe cei trei Recenți de Zile responsabili ai Ensei, sectorul vostru minor, deoarece va trebui să treceți prin mâinile lor pe calea voastră interioară către lumile educative ale sectoarelor majore. Pe parcursul ascensiunii voastre către Uversa, voi nu veți trece decât printr-un singur grup de sfere educative ale unui sector minor.

6. Uniunile de Zile

18:6.1 (212.3) Personalitățile Trinității aparținând ordinelor „Zilelor” nu acționează în capacitatea administrativă sub nivelul de guvernare al suprauniversurilor. În universurile locale în evoluție, ele nu acționează decât în calitate de consilieri și consultanți. Uniunile de Zile sunt un grup de personalități de legătură acreditate de Trinitatea Paradisului pe lângă conducătorii de origine duală ai universurilor locale. Fiecare univers local organizat și locuit își vede desemnat unul dintre acești consilieri paradisiaci care acționează ca reprezentant al Trinității și, sub anumite raporturi, ca agent al Tatălui Universal pe lângă creația locală.

18:6.2 (212.4) Există șapte sute de mii dintre aceste ființe în existență, cu toate că ele nu au primit toate o misiune. Corpul de rezervă al Uniunilor de Zile funcționează în Paradis, în calitate de Consiliu Suprem al Ajustărilor Universale.

18:6.3 (212.5) Într-un mod special, acești observatori trinitari coordonează activitățile administrative ale tuturor ramurilor guvernului universal, de la guvernele universurilor locale, trecând

prin cele ale sectoarelor, până la cele ale suprauniversului, de unde numele lor - *Uniunile de Zile*. Aceștia din urmă fac un triplu raport superiorilor lor. Ei fac un raport asupra datelor pertinente de natură fizică și semi-intelectuală Recenților Zilelor din sectorul lor minor; ei fac un raport asupra evenimentelor intelectuale și cvasispirituale Perfecțiunilor de Zile din sectorul lor major; ei fac un raport asupra problemelor spirituale și semi-paradisice Îmbătrâniților de Zile în capitala suprauniversului lor.

18:6.4 (212.6) Deoarece sunt ființe de origine trinitară, toate circuitele Paradisului le sunt deschise pentru intercomunicările lor și astfel ei sunt întotdeauna în contact între ei și cu toate personalitățile necesare, până la cele care fac parte din consiliile supreme ale Paradisului.

18:6.5 (212.7) O Uniune de Zile nu are o relație organică cu guvernul universului local căruia îi este atașată. În afara misiunii sale de observator, ea nu acționează decât la cererea autorităților locale. Ea este din oficiu membră în toate consiliile primare și în toate conclavurile importante ale creației locale, însă nu participă la studiul tehnic al problemelor administrative.

18:6.6 (213.1) Atunci când un univers local este ancorat în lumină și în viață, ființele sale glorificate se asociază liber cu Uniunile de Zile. Aceasta activează atunci cu funcțiuni crescute în această împărăție a perfecțiunii evolutive, însă rămâne primordial în calitate de ambasador al Trinității și de Consilier al Paradisului.

18:6.7 (213.2) Un Univers local este guvernat direct de un Fiu divin de origine de Deitate duală, însă acesta are constant alături un frate din Paradis, o personalitate originară a Trinității. În cazul în care un

Fiu creator ar fi temporar absent din cartierul general al universului său local, conducătorii care îl înlocuiesc sunt în mare parte îndrumați în deciziile lor majore de sfaturile Uniunilor lor de Zile.

7. Fidelii de Zile

18:7.1 (213.3) Aceste înalte personalități originare din Trinitate sunt consultanții Paradisului pe lângă șefii celor o sută de constelații ale fiecărui univers local. Există șaptezeci de milioane de Fideli de Zile și, la fel ca Uniunile de Zile, ei nu sunt toți în serviciu. Corpul lor de rezervă în Paradis este Comisia Consultativă a Eticii și a Autarhiei Interuniversale. Fidelii de Zile realizează permutări în serviciul lor conform ordonanțelor consiliului suprem al corpului lor de rezervă.

18:7.2 (213.4) Tot ceea ce o Uniune de Zile este față de un Fiu Creator al unui univers local, Fidelii de Zile sunt față de Fii Vorondadek care guvernează constelațiile acestei creații locale. Ei sunt suprem devotați și divin fideli bunăstării constelațiilor locale la care sunt afectați, de unde și numele lor - *Fidelii de Zile*. Ei nu acționează decât în calitate de consilieri; ei nu participă niciodată la activitățile administrative decât dacă au fost invitați de autoritățile constelației. Ei nu se ocupă direct nici de serviciul educativ al pelerinilor ascensiunii pe sferele arhitecturale de instruire care înconjoară un sediu al constelației. Toate întreprinderile acestui ordin sunt supravegheate de Fii Vorondadek.

18:7.3 (213.5) Toți Fidelii de Zile care activează în constelațiile unui univers local sunt plasați sub jurisdicția Uniunilor de Zile și le dau

direct rapoarte. Ei nu au un sistem vast de intercomunicare, deoarece în general ei se limitează voluntar la o asociere în interiorul frontierelor unui univers local. Orice Fidel de Zile în misiune pe Nebadon poate comunica, și comunică de fapt, cu toți membrii ordinului său în serviciu în acel univers local.

18:7.4 (213.6) La fel ca Uniunile de Zile în sediul unui univers, Fidelii de Zile mențin, pe capitalele constelației, reședința lor personală separată de cea a directorilor administrativi ai acestor domenii. Domiciliile lor sunt relativ modeste în comparație cu locuințele șefilor Vorondadeki ai constelației.

18:7.5 (213.7) Fidelii de Zile sunt ultima verigă în lungul lanț de consultare administrativă care se întinde de la sferele sacre ale Tatălui Universal, în apropierea centrului tuturor lucrurilor, până la diviziunile primare ale universurilor locale. Regimul provenit din Trinitate se oprește la constelație; nu mai există consultanți ai Paradisului în reședință permanentă nici în sistemele componente, nici pe lumile locuite. Aceste ultime unități administrative sunt plasate în întregime sub jurisdicția ființelor native ale universurilor locale.

18:7.6 (213.8) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 18](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 20](#) >>

Capitolul 19

Ființe coordonate de origine trinitară

19:0.1 (214.1) GRUPUL paradisiac pe care îl numim Ființe Coordonate de Origine Trinitară conține Fiii Instructori ai Trinității (care sunt de asemenea clasați printre Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu), trei grupuri de înalți administratori suprauniversali, și categoria relativ impersonală a Spiritelor Inspirate a Trinității. Putem chiar include, pe drept cuvânt, în această clasificare de personalități trinitare, nativii de pe Havona precum și numeroasele grupuri de ființe care locuiesc în Paradis. Ființele de origine trinitară despre care vom vorbi în această expunere sunt următoarele:

19:0.2 (214.2) 1. Fiii Instructorii ai Trinității

- 19:0.3 (214.3) 2. Desăvârșitorii Înțelepciunii
- 19:0.4 (214.4) 3. Consilierii Divini
- 19:0.5 (214.5) 4. Cenzorii Universali
- 19:0.6 (214.6) 5. Spiritele Inspirate ale Trinității
- 19:0.7 (214.7) 6. Nativii Havonei
- 19:0.8 (214.8) 7. Cetățenii paradisului
- 19:0.9 (214.9) Mai puțin Fiii Instructori ai Trinității, și poate
Spiritele Inspirate ale Trinității, personalitățile acestor grupe sunt în
număr definit. Creația lor este un eveniment trecut și depășit.

1. Fiii Instructorii ai Trinității

19:1.1 (214.10) Printre toate ordinele elevate de personalități celeste care v-au fost revelate, numai Fiii Instructori ai Trinității acționează cu o dublă capacitate. Prin originea lor de natură trinitară, funcțiunile lor sunt aproape în întregime consacrate serviciilor filiației divine. Ei sunt ființele de legătură care unesc cele două margini ale abisului universal dintre personalitățile trinitare și personalitățile de origine duală.

19:1.2 (214.11) În timp ce Fiii Staționari ai Trinității sunt numeric compleți, numărul Fiilor Instructori crește constant. Nu știu care va fi numărul lor final, însă pot indica că, pe parcursul ultimului raport periodic pe Uversa, arhivele paradisiace menționau că erau în serviciu 21.001.624.821.

19:1.3 (214.12) Aceste ființe formează singurul grup al Fiilor lui Dumnezeu care vă este revelat și care a provenit din Trinitatea

Paradisului. Ei au parcurs universul central și suprauniversul, și un număr considerabil dintre ei este atașat fiecărui univers local. Ei servesc de asemenea planetele individuale așa cum o fac ceilalți Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu. Deoarece planul marelui univers nu este pe deplin manifestat, un mare număr de Fii Instructori sunt păstrați în rezervă în Paradis, și se oferă voluntari pentru misiuni de urgență și servicii neobișnuite în toate diviziunile marelui univers, în lumile izolate ale spațiului, în universurile locale și suprauniversuri și pe lumile Havonei. Ei activează de asemenea în Paradis, însă este mai bine să amânăm studiul lor detaliat până în momentul în care vom aborda discuția asupra Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu.

19:1.4 (215.1) Putem, cu toate acestea, nota din acest punct de vedere că Fiii Instructori sunt personalitățile coordonatoare supreme provenite din Trinitate. Într-un univers al universurilor atât de vast, există întotdeauna marele pericol de a cădea în eroarea de a avea un punct de vedere restrâns, până la răul inerent unei concepții fragmentare a realității și a divinității.

19:1.5 (215.2) De exemplu: mintea umană ar încerca de obicei să abordeze filozofia cosmică descrisă în prezentele revelații, pornind de la simplu și finit la complex și infinit, de la originile umane la destinele divine. Însă această cale nu conduce la *înțelepciunea spirituală*. Este calea cea mai ușoară către o anumită formă de *cunoaștere genetică*, susceptibilă cel mult să dezvăluie pur și simplu originea oamenilor; ea nu revelează decât foarte puțin sau nimic despre destinul lor divin.

19:1.6 (215.3) Chiar și în studiul evoluției biologice a oamenilor de pe Urantia, există grave obiecții în abordarea prezentului lor statut și a

problemelor lor curente exclusiv pe cale istorică. Nu putem pricepe adevărata perspectivă a vreunei probleme a realității - umane sau divine, terestre sau cosmice - decât prin studiul și corelarea completă și fără prejudecăți a trei faze ale realității universale: origine, istorie și destin. Buna înțelegere a acestor trei realități experiențiale furnizează baza necesară unei înțelepte evaluări a statutului prezent.

19:1.7 (215.4) Când mintea umană se apucă de urmarea tehnicii filozofice de începere de la inferior pentru a se apropia de superior, fie biologic fie teologic, există întotdeauna pericolul de a comite patru erori de raționament:

19:1.8 (215.5) 1. Ea poate ignora total percepția scopului evolutiv final și îndeplinirea țelului personal sau a destinului cosmic.

19:1.9 (215.6) 2. Ea poate comite eroarea filozofică supremă, simplificând în exces realitatea cosmică evolutivă (experiențială), ceea ce conduce la deformarea faptelor, pervertirea adevărului și la conceperea unor destine false.

19:1.10 (215.7) 3. Studiul cauzelor este lectura aprofundată a istoriei. Însă nu este suficient să se știe *cum* o ființă a devenit ceea ce este pentru a înțelege inteligent statutul ei prezent și caracterul ei autentic.

19:1.11 (215.8) 4. Istoria singură nu reușește să reveleze convenabil dezvoltarea viitoare - destinul. Originile finite sunt utile, însă doar cauzele divine revelează efectele finale. Țelurile eterne nu se arată în începuturile temporale. Nu putem interpreta cu adevărat prezentul decât în lumina corelației trecutului și viitorului.

19:1.12 (215.9) Prin urmare, din toate aceste motive și din multe altele, noi folosim deci tehnica constând în abordarea omului și a

problemelor sale planetare, întreprinzând călătoria în timp-spațiu plecând de la infinit, Sursa Centru Paradisiacă infinită eternă și divină a oricărei realități de personalitate și a oricărei existențe cosmice.

2. Desăvârșitorii Înțelepciunii

19:2.1 (215.10) Desăvârșitorii Înțelepciunii sunt o creație specializată a Trinității Paradisului, destinată să personifice înțelepciunea divinității în suprauniversuri. Există exact șapte miliarde dintre aceste ființe, din care un miliard sunt atașate fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri.

19:2.2 (215.11) În comun cu Consilierii Divini și Cenzorii Universali, coordonații lor, Desăvârșitorii Înțelepciunii au trecut prin înțelepciunea Paradisului, înțelepciunea Havonei și înțelepciunea sferelor paradisiace ale Tatălui, mai puțin Divinington. După aceste experiențe, Desăvârșitorii Înțelepciunii au fost numiți permanent în serviciul Îmbătrâniților de Zile. Ei nu servesc nici în Paradis, nici pe lumile circuitelor Paradis-Havona; ei sunt în întregime ocupați cu administrarea guvernelor suprauniversurilor.

19:2.3 (216.1) În orice loc și în orice moment în care activează un Desăvârșitor al Înțelepciunii, înțelepciunea divină activează la rândul ei. Există actualitatea prezenței și perfecțiunii manifestării în cunoașterea și înțelepciunea pe care o comportă actele acestor puternice și maiestuoase personalități. Ele nu *reflectă* înțelepciunea Trinității Paradisului, ele *sunt* această înțelepciune. Ele sunt sursele înțelepciunii pentru toții instructorii în aplicarea cunoașterii

universale; ele sunt izvoare de discernământ și surse de discriminare pentru instituțiile de învățatură și de discernământ în toate universurile.

19:2.4 (216.2) Înțelepciunea are o origine dublă: ea derivă din perfecțiunea clarviziunii divine inerentă ființelor perfecte, și din experiența personală dobândită de creaturile evolutive. Desăvârșitorii Înțelepciunii *sunt* înțelepciunea divină, perfectă și paradisiacă a clarviziunii Divine. Când asociații lor administrativi pe Uversa, Puternicii Mesageri, Cei Lipsiți de Nume și de Număr, și cei Înălțați în Autoritate, acționează împreună, ei *sunt* înțelepciunea experienței universului. O ființă divină poate avea perfecțiunea cunoașterii divine, un muritor evolutiv poate atinge la un moment dat perfecțiunea cunoașterii ascendente, însă nici una dintre aceste ființe nu epuizează singură potențialul întregii înțelepciuni posibile. În consecință, atunci când conduita suprauniversurilor face dezirabil să se atingă maximul de înțelepciune administrativă, acești Desăvârșitori ai înțelepciunii clarviziunii divine sunt întotdeauna asociați personalităților ascendente care au ajuns la înalte responsabilități de autoritate suprauniversală prin tribulațiile experiențiale ale progresului evolutiv.

19:2.5 (216.3) Desăvârșitorii Înțelepciunii vor avea întotdeauna nevoie de acest complement de înțelepciune experiențială pentru a realiza perspicacitatea lor administrativă. Însă a fost emisă ipoteza că finalizării Paradisului ar putea poate ajunge la un nivel de înțelepciune elevat încă neatins acum, *după* ce vor fi fost admiși la un moment dat în al șaptelea stadiu al existenței spirituale. Dacă această deducție este exactă, atunci acești ascenderi evolutivi perfecționați ar deveni

indubitabil administratorii universului cei mai eficienți care au fost vreodată cunoscuți în întreaga creație. Cred că aceasta este înaltul destin al finalitarilor.

19:2.6 (216.4) Varietatea aptitudinilor Desăvârșitorilor Înțelepciunii le permite să ia parte practic la toate serviciile celeste ale creaturilor ascendente. Ordinul meu de personalitate, Consilierii Divini, precum și cel al Desăvârșitorilor Înțelepciunii și al Cenzorilor Universali, constituie ordinele cele mai elevate de ființe care se pot angaja și se angajează efectiv în munca constând în revelarea adevărului planetelor și sistemelor individuale, fie în stadiul lor primitiv, fie în epoca în care sunt ancorate în lumină și viață. Noi luăm cu toții contact din timp în timp cu serviciul muritorilor ascendenți, de la planetele pe care apare viața, până la universurile locale și la suprauniversul nostru, și în special în acesta din urmă.

3. Consilierii Divini

19:3.1 (216.5) Aceste ființe de origine trinitară sunt consiliul Deității pentru domeniile celor șapte suprauniversuri. Ei nu sunt *reflectarea* consiliului divin al Trinității; ei *sunt* acest consiliu. Există douăzeci și una de miliarde de Consilieri în serviciu, din care trei miliarde sunt afectați fiecărui supraunivers.

19:3.2 (217.1) Consilierii Divini sunt asociații și egali Cenzorilor Universali și Desăvârșitorilor Înțelepciunii, existând unul până la șapte Consilieri pe lângă fiecare Cenzor sau Desăvârșitor. Cele trei ordine participă la guvernarea Îmbătrâniților de Zile, inclusiv

ramificațiile sale în sectoarele majore și minore, universurile locale, constelațiile și consiliile suveranilor sistemelor locale.

19:3.3 (217.2) Noi acționăm în calitate de indivizi, așa cum o fac redactând această expunere, însă noi funcționăm de asemenea în calitate de trio atunci când împrejurările ne-o cer. Atunci când ne asumăm un rol executiv, sunt întotdeauna asociați un Desăvârșitor al Înțelepciunii, un Cenzor Universal și unul până la șapte Consilieri Divini.

19:3.4 (217.3) Un Desăvârșitor al Înțelepciunii, șapte Consilieri Divini, și un Cenzor Universal, constituie un tribunal de divinitate trinitară, corpul consultativ mobil cel mai elevat al universului timpului și spațiului. Aceste grupuri de nouă sunt cunoscute ca tribunale însărcinate fie să stabilească faptele, fie să reveleze adevărul, și atunci când ele iau o decizie asupra unei probleme, este exact ca și cum un Străvechi de Zile s-a și pronunțat asupra problemei, deoarece, în toate analele suprauniversurilor, nu am văzut niciodată un astfel de verdict neaprobat de Cei Îmbătrâniți de Zile.

19:3.5 (217.4) Când cei trei Cei Îmbătrâniți de Zile funcționează, funcționează Trinitatea Paradisului. Când tribunalul celor nouă ajunge la o decizie după ce a deliberat în comun, putem spune practic că au vorbit Cei Îmbătrâniți de Zile. Acesta este modul în care Șefii Paradisului stabilesc un contact personal în materie de administrare și de reguli de guvernare, cu lumile, sistemele și universurile individuale.

19:3.6 (217.5) Consilierii Divini sunt perfecțiunea consiliului divin al Trinității Paradisului. Noi reprezentăm, în realitate noi *suntem*,

consiliul perfecțiunii. Atunci când dispunem printre altele de consilii experiențiale ale asociațiilor noastre, ascenderii evolutivi deveniți perfecți și îmbrățișați de Trinitate, concluziile noastre conjugate sunt nu numai complete, ci ele au și atins plenitudinea. Când consiliul nostru unificat a fost admis, judecat, confirmat și promulgat de un Cenzor Universal, este foarte probabil că el se învecinează cu pragul totalității universale. Aceste verdicte se apropie cât mai mult posibil de atitudinea absolută a Deității în limitele temporale și spațiale ale situației implicate și ale problemei respective.

19:3.7 (217.6) Cei Șapte Consilieri Divini în legătură cu un trio evolutiv trinitizat - un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate și un Lipsit de Nume și de Număr - reprezintă cea mai bună aproximare suprauniversală pentru a fuziona punctul de vedere uman și atitudinea divină pe nivelele cvasiparadisice ale semnificațiilor spirituale și ale valorilor realității. O apropiere atât de strânsă a atitudinilor cosmice unificate a creaturilor și Creatorului nu este depășită decât la Fiii Paradisiaci de manifestare, care sunt Dumnezeu și om în toate fazele experienței personalității.

4. Cenzorii Universali

19:4.1 (217.7) Există exact opt miliarde de Cenzori Universali în existență. Aceste ființe unice *sunt* judecata Deității. Ele nu se mărginesc să reflecte deciziile perfecțiunii; ele *sunt* judecata Trinității Paradisului. Nici măcar Cei Îmbătrâniți de Zile nu judecă altfel decât în asociere cu Cenzorii Universali.

19:4.2 (217.8) Un Cenzor este trimis pe fiecare din miliardul de lumi ale universului central, fiind atașat administrației planetare a Eternului de Zile care se află acolo. Nici Desăvârșitorii Înțelepciunii, nici Consilierii Divini, nu sunt astfel atașați în permanență administrațiilor Havonei. Noi nu înțelegem dealtfel pe deplin de ce Cenzorii Universali sunt staționați în universul central. Activitățile lor nu justifică deloc desemnarea lor pe Havona. Noi bănuim deci că ei se află acolo pentru a veni în întâmpinarea nevoilor unei epoci universale viitoare, în care populația Havonei ar putea practic să se schimbe.

19:4.3 (218.1) Un miliard de Cenzori sunt atașați fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri, și ei acționează în toate diviziunile lor, atât în calitate individuală cât și în asociere cu Desăvârșitorii Înțelepciunii și Consilierii Divini. Astfel, Cenzorii acționează pe toate nivelele marelui univers, de la lumile perfecte ale Havonei până la consiliile Suveranilor Sistemelor, și ei fac organic parte din toate judecățile de dezlegare ale lumilor evolutive.

19:4.4 (218.2) În orice loc și în orice moment în care un Cenzor Universal este prezent, judecata Deității este de asemenea acolo. Și, cum acești Cenzori dau întotdeauna verdictele lor în legătură cu Desăvârșitorii Înțelepciunii și Consilierii Divini, aceste decizii îmbrățișează înțelepciunea, consiliul și judecata unificate ale Trinității Paradisului. În acest trio juridic, Desăvârșitorul Înțelepciunii ar fi „Eu am fost”, Consilierul Divin ar fi „Voi fi”, iar Cenzorul Universal este întotdeauna „Eu sunt”.

19:4.5 (218.3) Acești Cenzori sunt personalități totalizante ale universului. Când mii de martori sau un milion și-au adus mărturia, când vocea înțelepciunii a vorbit și consiliul divinității a înregistrat, când mărturia perfecțiunii ascendente a fost adăugată, atunci Cenzorul acționează, și o totalizare infailibilă și divină a tot ceea ce s-a întâmplat se găsește imediat revelată; iar aceste expuneri reprezintă concluzia divină, suma și substanța unei decizii finale și perfecte. Acesta este motivul pentru care, atunci când un Cenzor a vorbit, nimeni altcineva nu este mai calificat pentru a vorbi, deoarece Cenzorul a descris adevărata și evidentă totalitate a tot ceea ce sa întâmplat. Când el vorbește, nu există nici un apel.

19:4.6 (218.4) Înțeleg integral operațiunile mentale ale unui Desăvârșitor al Înțelepciunii, însă nu sesizez, cu siguranță, în întregime, procesele mentale de judecată ale unui Cenzor Universal. Mi se pare că Cenzorii formulează noi semnificații și fac să se nască noi valori, asociind faptele, adevărurile și constatările care le sunt prezentate pe parcursul unei anchete asupra problemelor universului. Pare probabil că Cenzorii Universali să fie apti să dea interpretări originale, conjugând perspicacitatea perfectă a Creatorului și experiența creaturilor devenite perfecte. Această asociere a perfecțiunii Paradisului și a experienței universului face indubitabil să iasă la iveală o nouă valoare de ultimătate.

19:4.7 (218.5) Însă acesta nu este sfârșitul dificultății noastre referitoare la funcționarea minții Cenzorilor Universali. După ce am ținut cont cu atenție de tot ceea ce știm sau ceea ce presupunem asupra activității unui Cenzor într-o situație universală dată, noi descoperim că suntem încă incapabili să prezicem deciziile sale și să

îi prevedem verdictele. Noi determinăm cu multă precizie rezultatul probabil al unei asocieri între atitudinea unui Cenzor și experiența unei creaturi, însă aceste concluzii nu sunt întotdeauna previziuni exacte ale declarațiilor unui Cenzor. Pare probabil ca Cenzorii să fie într-un anumit fel în legătură cu Absolutul Deității; noi suntem incapabili să explicăm altfel un mare număr din deciziile și ordonanțele lor.

19:4.8 (218.6) Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, precum și cele șapte ordine ale Personalităților Supreme ale Trinității, constituie cele zece grupe pe care le numim uneori *Fiii Staționari ai Trinității*. Împreună, ei formează marele corp al administratorilor, conducătorilor, agenților executivi, consultanților, consilierilor și judecătorilor Trinității. Numărul lor depășește cu puțin treizeci și șapte de miliarde. Două miliarde șaptezeci sunt staționați în universul central, și ceva mai mult de cinci miliarde în fiecare supraunivers.

19:4.9 (219.1) Este destul de dificil să descriem limitele funcțiilor Fiilor Staționari ai Trinității. Ar fi inexact să spunem că acțiunile lor se limitează la finit, deoarece anumite probleme înregistrate în suprauniversuri infirmă acest lucru. Ei acționează pe toate nivelele administrative sau juridice ale universului în care condițiile timpului-spațiu o cer și care se raportează la evoluția trecută, prezentă și viitoare a universului maestru.

5. Spiritele Inspirate ale Trinității

19:5.1 (219.2) Nu aş putea să vă spun aproape nimic despre Spiritele Inspirate ale Trinităţii, deoarece ele sunt unul dintre rarele ordine în întregime secrete de fiinţe existente. Fără nici o îndoială, secretul se datorează imposibilităţilor de a se revela pe deplin, chiar şi acelor dintre noi a căror origine este atât de apropiată de sursa creaţiei lor. Ele vin în existenţă printr-un act al Trinităţii Paradisului, şi pot fi utilizate de una sau două din Deităţi, la fel de bine ca şi de cele trei luate împreună. Noi nu ştim dacă numărul acestor Spirite este complet şi fix sau creşte în mod constant, însă avem tendinţa să credem că nu este fixat.

19:5.2 (219.3) Noi nu înţelegem pe deplin nici natura, nici conduita Spiritelor Inspirate. Ele aparţin poate categoriei spiritelor suprapersonale. Ele par a opera pe toate circuitele cunoscute şi par a acţiona destul de independent de timp şi de spaţiu. Însă noi nu cunoaştem mare lucru despre ele, decât ceea ce încercăm să deducem din caracterul lor după natura activităţilor lor, ale căror rezultate le observăm cu certitudine ici şi colo în universuri.

19:5.3 (219.4) Sub anumite condiţii, Spiritele Inspirate pot să se individualizeze suficient pentru a fi recunoscute de fiinţele de origine trinitară. Eu le-am văzut, însă nu ar fi niciodată posibil fiinţelor celeste aparţinând ordinelor inferioare să recunoască unul dintre ele. Se produc de asemenea, din timp în timp, în conduita universurilor în evoluţie, împrejurări în care orice fiinţă de origine trinitară poate folosi direct aceste spirite pentru a îndeplini mai bine sarcinile care îi revin. Noi ştim deci că ele există şi că, în anumite condiţii, putem cere să primim asistenţa lor, şi uneori să recunoaştem prezenţa lor. Însă ele nu fac parte din organizarea manifestă şi net revelată, însărcinată să

dirijeze universurile spațiului-timp înainte ca aceste creații materiale să fie ancorate în lumină și în viață. Aceste Spirite nu au loc care să se distingă clar în economia prezentă sau în administrarea prezentă a celor șapte suprauniversuri în evoluție. Ele sunt un secret al Trinității Paradisului.

19:5.4 (219.5) Melchizedekii Nebadonului învață că Spiritele Inspirate ale Trinității sunt destinate, într-o anumită epocă dată a eternului viitor, să înlocuiască Mesagerii Solitari, al căror număr scade încet dar sigur, ca urmare a afectării lor ca asociați anumitor tipuri de fii trinitizați.

19:5.5 (219.6) Spiritele Inspirate sunt Spiritele solitare ale universului universurilor. În calitate de Spirite, ele seamănă mult Mesagerilor Solitari, mai puțin că aceștia din urmă sunt personalități distincte. Noi dobândim o mare parte a cunoștințelor noastre despre Spiritele Inspirate prin intermediul Mesagerilor Solitari. Aceștia detectează apropierea Spiritelor Inspirate în virtutea unei sensibilități inerente acestei prezențe care funcționează la fel de infailibil ca un ac magnetic întors către polul magnetic. Când un Mesager Solitar se găsește în apropierea unui Spirit Inspirat al Trinității, este conștient de un efect calitativ datorat acestei prezențe divine; el înregistrează de asemenea un efect cantitativ foarte net, care îi permite să cunoască efectiv clasificarea sau numărul prezenței sau prezențelor Spiritului.

19:5.6 (220.1) Pot menționa un alt fapt interesant. Când un Mesager Solitar se găsește pe o planetă a cărei locuitori au primit Ajustori ai Gândirii ca pe Urantia, el încearcă o excitare calitativă în sensibilitatea sa detectoare a prezențelor spiritelor. În acest caz, nu există o excitație cantitativă, ci doar o reacție calitativă. Când un

Mesager Solitar se găsește pe o planetă în care Ajustorii nu vin, contactul său cu nativii nu produce această reacție. Acest fapt ne face să presupunem faptul că Ajustorii Gândirii sunt legați într-o anumită manieră de Spiritele Inspirate ale Trinității Paradisului sau sunt în contact cu ele. Ei sunt poate asociați cu ele în anumite faze ale muncii lor, însă noi nu știm acest lucru cu adevărat. Ambii își au originea în apropierea sursei centrale a tuturor lucrurilor, însă nu sunt ființe din același ordin. Ajustorii Gândirii sunt proveniți doar din Tată; Spiritele Inspirate își au descendența în Trinitatea Paradisului.

19:5.7 (220.2) Spiritele Inspirate nu par a face parte din planul evolutiv al planetelor sau universurilor individuale, și cu toate acestea se pare că există câteva dintre ele aproape peste tot. Chiar în momentul în care formulez această expunere, sensibilitatea personală la prezența acestui ordin de spirit a Mesagerului meu Solitar asociat, a detectat, la mai puțin de opt metri de noi, chiar în această clipă, un Spirit al ordinului Inspirațiilor având o prezență putere de al treilea volum. Prezența putere de al treilea volum ne sugerează o prezență probabilă a trei Spirite Inspirate operând în legătură.

19:5.8 (220.3) Printre cele peste douăsprezece ordine de ființe asociate cu mine în acest moment, Mesagerul Solitar este singurul conștient de prezența acestor misterioase entități ale Trinității. Mai mult, atunci când suntem astfel informați că aceste Spirite divine sunt apropiate, noi ignorăm în întregime misiunea lor. Noi nu știm cu adevărat dacă sunt simpli observatori care se interesează de acțiunile noastre sau dacă, într-un mod care ne este necunoscut, contribuie efectiv la succesul întreprinderii noastre.

19:5.9 (220.4) Noi știm că Fiii Instructori ai Trinității se consacră iluminării *conștiente* a creaturilor universului. Am ajuns la concluzia fermă că, prin tehnici *supraconștiente*, Spiritele Inspirate ale Trinității acționează de asemenea ca instructori ai împărățiilor. Sunt convins că o vastă sumă de cunoștințe spirituale esențiale, de adevăruri indispensabile unei împliniri spirituale elevate, nu pot fi primite în mod conștient. Conștiința de sine ar compromite efectiv certitudinea recepției lor. Dacă această concepție este justă (și toate ființele ordinului meu împărtășesc acest lucru) Spiritele Inspirate au poate misiunea de a învinge această dificultate, de a umple această lacună în programul universal de iluminare morală și de înălțare spirituală. Noi credem că aceste două tipuri de instructori proveniți din Trinitate efectuează un fel de legătură între activitățile lor, însă în realitate nu știm acest lucru.

19:5.10 (220.5) Pe lumile educative ale suprauniversurilor și pe circuitele eterne ale Havonei, am fraternizat cu muritori care se perfecționează - sufletele ascendente și spiritualizate ale domeniilor evolutive - însă ei nu au fost niciodată conștienți de Spirite Inspirate, pe care Mesagerii Solitari, datorită puterilor de detecție pe care le posedă, le semnalează din timp în timp ca foarte apropiate de noi. Am vorbit liber cu toate ordinele Fiului lui Dumnezeu, umile și elevate, și nici ele nu sunt conștiente de existența Spiritelor Inspirate ale Trinității. Ele pot examina, și examinează retrospective ale experiențelor lor și povestesc evenimente care sunt dificil de explicat dacă nu ținem cont de acțiunea acestor Spirite. Însă, cu excepția Mesagerilor Solitari, și uneori cu excepția ființelor provenite din

Trinitate, nici un membru al familiei celeste nu a fost vreo dată conștient de apropierea Spiritelor Inspirate.

19:5.11 (221.1) Nu cred că Spiritele Inspirate ale Trinității se joacă de-a v-ați ascunselea cu mine. Ele încearcă probabil la fel de energetic să se facă cunoscute mie așa cum încerc eu să comunic cu ele; dificultățile și limitările noastre trebuie să fie reciproce și inerente naturilor noastre. Sunt convins că nu există secrete arbitrare în univers; de aceea, nu voi înceta niciodată eforturile mele de a rezolva misterul izolării acestor Spirite care aparțin ordinului meu de creație.

19:5.12 (221.2) Voi muritorii, care faceți doar primii pași în călătoria eternă, puteți vedea după toate acestea că trebuie să faceți o cale lungă înainte de a progresa prin „vedere” și prin certitudini „materiale”. Dacă sperați să avansați rapid și sigur, veți folosi mult timp credința și veți depinde de revelație.

6. Nativii Havonei

19:6.1 (221.3) Nativii Havonei sunt creația directă a Trinității Paradisului, și numărul lor depășește concepțiile minții voastre limitate. Nu este posibil pentru Urantieni nici faptul de a concepe darurile inerente acestor creaturi perfect divine, acestor rase ale universului etern provenite din Trinitate. Voi nu vă puteți niciodată imagina aceste creaturi glorioase; trebuie să așteptați sosirea voastră pe Havona, și atunci puteți să îi salutați ca tovarăși ai spiritului.

19:6.2 (221.4) Pe parcursul lungului vostru sejur pe miliardul de lumi de cultură havoniană, o prietenie eternă pentru aceste ființe

splendide se va dezvolta în voi. Și cât de profundă este această prietenie care crește între creaturile personale cele mai umile ale lumilor spațiului și aceste ființe personale spirituale elevate, native ale sferelor perfecte ale universului central! În lunga și afectuoasă lor asociere cu nativii Havonei, ascenderii fac numeroase lucruri pentru a compensa starea spirituală săracă a stadiilor primitive ale progresului uman. În același timp, prin contactele lor cu pelerinii ascendenți, Havonienii câștigă o experiență care, în mare măsură, triumfă din handicapul experiențial de a fi trăit întotdeauna o viață de perfecțiune divină. Rezultă un mare bine reciproc, atât pentru muritorii ascendenți cât și pentru nativii Havonei.

19:6.3 (221.5) Nativii Havonei sunt proiectați în perfecțiune divină, ca toate celelalte personalități provenite din Trinitate; la fel ca pentru acestea, scurgerea timpului poate crește rezervele lor de înzestrare experiențială. Însă, spre deosebire de Fiii Staționari ai Trinității, Havonienii pot evolua în statut, ei pot avea un destin etern viitor nerevelat. Există, de exemplu, havonieni care transpun în fapt prin serviciu capacitatea lor de a fuziona cu un fragment al Tatălui diferit de un Ajustor, și se califică astfel pentru a deveni membri ai Corpului Muritorilor Finalității. Și există alte corpuri finalitare, a căror acces este deschis nativilor universului central.

19:6.4 (221.6) Evoluția statutului nativilor Havonei a dat naștere la numeroase speculații pe Uversa. Pe de o parte, acești nativi se înfiltrează constant în diversele Corpuri Paradisiace ale Finalității, iar pe de altă parte nu sunt creați noi nativi. Numărul celor care rămân în Havona se diminuează în mod continuu. Consecințele ultime ale

acestor operațiuni nu ne-au fost niciodată revelate, însă noi nu credem că Havona va fi vreodată lipsită de nativii ei. Noi am susținut teoria că Havonienii vor înceta poate să intre în corpul finalităților la un moment dat, pe parcursul epocilor în care nivele ale spațiului exterior vor fi succesiv create. Noi am auzit de asemenea ideea că, în aceste epoci universale viitoare, universul central ar putea fi populat de un grup mixt de rezidenți, o populație care nu ar cuprinde decât în parte nativii originari ai Havonei. Noi nu știm ce ordin sau tip de creaturi ar putea fi destinat să primească statutul rezidențial pe viitoarea Havona, însă noi ne-am gândit la:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatias, care sunt în prezent cetățenii permanenți ai constelațiilor universurilor locale.

19:6.6 (222.2) 2. Tipurilor viitoare de muritori care s-ar putea naște pe sferele locuite ale suprauniversurilor pe parcursul înfloririi erelor luminii și vieții.

19:6.7 (222.3) 3. Aristocrația spirituală sosind din universurile exterioare succesive.

19:6.8 (222.4) Noi știm că Havona aparținând precedentei epoci universale era într-o oarecare măsură diferită de Havona epocii prezente. Ni se pare deci cel puțin rezonabil să presupunem că asistăm acum la lente modificări ale universului central, anticipând epocile care urmează. Un lucru este sigur: universul nu este static; numai și numai Dumnezeu singur este neschimbător.

7. Cetățenii paradisului

19:7.1 (222.5) Numeroase grupuri de ființe splendide își au reședința în Paradis; sunt cetățenii Paradisului. Ei nu se ocupă direct de planul de perfecționare al creaturilor volitive ascendente, și de aceea ei nu sunt pe deplin revelați muritorilor de pe Urantia. Există mai mult de trei mii de ordine dintre aceste inteligențe celeste. Ultimul lor grup a fost personalizat în același timp cu emiterea ordinului Trinității care promulga planul creativ al celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului.

19:7.2 (222.6) Cetățenii Paradisului și nativii Havonei sunt uneori desemnați cu numele colectiv de *Personalitățile Paradisului Havona*.

19:7.3 (222.7) Acest lucru completează istoria acestor ființe care sunt aduse la existență de Trinitatea Paradisului. Nici una dintre ele nu s-a dezvoltat și, cu toate acestea, în sensul cel mai elevat, ele sunt toate înzestrate cu liber arbitru.

19:7.4 (222.8) Ființele provenite din Trinitate posedă prerogative de tranzit care le fac independente de personalitățile de transport cum ar fi serafimii. Noi posedăm toți puterea de a ne deplasa liber și rapid în universul universurilor. Cu excepția Spiritelor Inspirate ale Trinității, noi nu putem atinge viteza aproape incredibilă a Mesageriilor Solitari, însă suntem capabili să folosim totalitatea mijloacelor de transport spațiale, astfel încât plecând de pe o lume-sediu, putem atinge indiferent ce punct al unui supraunivers în mai puțin de un an al timpului măsurat pe Urantia. Mi-au fost necesare 109 zile ale timpului vostru pentru a veni de pe Uversa pe Urantia.

19:7.5 (222.9) Pe aceleași căi, noi avem posibilitatea unei intercomunicări instantanee. Întregul nostru ordin de creație se

găsește în contact cu toți indivizii cuprinși în fiecare dintre diviziunile copiilor Trinității Paradisului, cu excepția Spiritelor Inspirate.

19:7.6 (222.10) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 19](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 21](#) >>

Capitolul 20

Fiii paradisiaci ai lui Dumnezeu

20:0.1 (223.1) CONFORM funcțiunilor lor în suprauniversul Orvontonului, Fiii lui Dumnezeu se împart în trei categorii:

20:0.2 (223.2) 1. Fiii lui Dumnezeu descendenți

20:0.3 (223.3) 2. Fiii lui Dumnezeu Ascendenți.

20:0.4 (223.4) 3. Fiii lui Dumnezeu Trinitizați.

20:0.5 (223.5) Ordinele descendente ale filiației includ personalitățile de creație directă și divină. Fiii ascendenți, ca făpturi muritoare, ating acest statut participând prin experiență la tehnica creatoare numită evoluție. Fiii Trinitizați sunt un grup de origine complexă, conținând toate ființele îmbrățișate de Trinitatea Paradisului, chiar dacă ele nu sunt provenite direct din Trinitate.

1. Fiii lui Dumnezeu descendenți

20:1.1 (223.6) Toți Fiii lui Dumnezeu descendenți sunt de origine elevată și divină. Ei se dedică serviciului descendent de slujire pe lumile și sistemele spațiului și timpului, pentru a facilita progresul ascensional, către Paradis, al unor creaturi de origine evolutivă - fiii lui Dumnezeu ascendenți. Dintre numeroasele ordine de Fii descendenți, vom descrie în această expunere șapte. Fiii care sunt proveniți din Deități pe Insula centrală de Lumină și de Viață sunt numiți *Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu*; ei îmbrățișează următoarele trei ordine:

20:1.2 (223.7) 1. Fii Creatori - Mihailii.

20:1.3 (223.8) 2. Fii Magistrali - Avonalii.

20:1.4 (223.9) 3. Fii Instructori ai Trinității - Daynalii.

20:1.5 (223.10) Cele patru alte ordine de filiație descendentă sunt cunoscute ca *Fii ai lui Dumnezeu a Universurilor Locale*.

20:1.6 (223.11) 4. Fii Melchizedeki.

20:1.7 (223.12) 5. Fii Vorondadeki.

20:1.8 (223.13) 6. Fii Lanonandeki.

20:1.9 (223.14) 7. Purtători ai Vieții.

20:1.10 (223.15) Melchizedekii sunt descendența unită a Fiului Creator, a Spiritului Creativ și a Tatălui Melchizedek al unui univers local.

Vorondadekii și Lanonandekii sunt ambii aduși la existență de un Fiu Creator și de Spiritul său Creativ asociat. Vorondadekii sunt mai bine cunoscuți ca Cei Preaînalți, Părinții Constelațiilor, iar Lanondadekii

ca Suverani ai Sistemelor și ca Prinți Planetari. Ordinul triplu al Purtătorilor Vieții este adus la existență de un Fiu Creator și un Spirit Creativ asociați unul dintre cei trei Îmbătrâniți de Zile din suprauniversul jurisdicției lor. Însă natura și activitățile acestor Fii ai lui Dumnezeu într-un univers local sunt mai bine descrise în capitolele care tratează afacerile creațiilor locale.

20:1.11 (224.1) Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu au o origine triplă. Fiii primordialii sau Creatori sunt aduși la existență de Tatăl Universal și Fiul Etern. Fiii secundari sau Magistrali sunt copiii Fiului Etern și Spiritului Infinit. Fiii Instructori ai Trinității sunt descendenții Tatălui, Fiului și Spiritului. Din punctul de vedere al slujirii, închinării și al rugăciunii, Fii Paradisiaci sunt una; spiritul lor este una și munca lor este identică în calitate și în deplinătate.

20:1.12 (224.2) La fel cum ordinele paradisiace ale Zilelor au arătat că erau administratori divini, tot astfel, ordinele Fiilor Paradisului s-au revelat ca slujitori divini - creatori, slujitori, împărțitori, judecători, instructori și revelatori ai adevărului. Ele au parcurs universul universurilor, de pe malurile Insulei eterne până la lumile locuite ale spațiului și timpului, și îndeplinesc, în universul central și suprauniversuri, multiplele servicii nemenționate în aceste expuneri. Ei sunt în mod divers organizați conform naturii și domeniului serviciului lor, însă într-un univers local, Fiii Magistrali și Fiii Instructori servesc ambii sub îndrumarea Fiului Creator care prezidează asupra domeniului respectiv.

20:1.13 (224.3) Fiii Creatori par a poseda o înzestrare spirituală al cărei centru este persoana lor, pe care o controlează și pe care o pot conferi, așa cum a făcut-o propriul vostru Fiu Creator când și-a

răspândit spiritul asupra oricărui trup muritor de pe Urantia. Fiecare Fiu Creator este înzestrat cu această putere de atracție spirituală în propriul său tărâm; există o conștiință personală a tuturor acțiunilor și a tuturor emoțiilor fiecărui Fiu descendent al lui Dumnezeu care servește în domeniul său. Există acolo o divină reverberație, o duplicare în universurile locale a puterii absolute de atracție spirituală a Fiului Etern, care îi permite o expansiune pentru a intra în contact și a păstra legătura cu toți Fiii săi Paradisiaci, oricare ar fi locul în care ei se găsesc în întregul univers al universurilor.

20:1.14 (224.4) Fiii Paradisiaci Creatori nu servesc doar ca Fii în slujbele lor descendente de sprijin și consacrare; atunci când și-au terminat cariera lor de consacrare, fiecare dintre ei acționează ca un Tată al universului în propria sa creație. În acest timp, ceilalți Fii ai lui Dumnezeu își continuă serviciul lor de consacrare și de înălțare spirituală destinat să aducă planetele una câte una la recunoașterea voluntară a legii iubirii Tatălui Universal. Punctul culminant este atins atunci când creatura se consacră voinței Tatălui din Paradis, iar planeta este loială suveranității Fiului Creator în universul său.

20:1.15 (224.5) La un Fiu Creator cu manifestare septuplă, Creatorul și creatura sunt contopite pentru totdeauna într-o asociere plină de înțelegere, de compătimire și de îndurare. Întregul ordin al Mihaililor, Fiii Creatori, este atât de excepțional încât noi vom consacra următorul capitol al acestei serii studiului naturii și activităților lor, în timp ce prezenta expunere se va referi în principal la două ordine restante de filiație paradisiacă: Fiii Magistrali și Fiii Instructori ai Trinității.

2. Fiii Magistrali

20:2.1 (224.6) De fiecare dată când un concept de existență, original și absolut, formulat de Fiul Etern, se unește cu un ideal nou și divin de slujire plină de iubire conceput de Spiritul Infinit, se produce un Fiu al lui Dumnezeu nou și original, un Fiu Magistral Paradisiac. Acești Fii constituie ordinul Avonalilor, în opoziție cu ordinul Mihaililor, Fiii Creatori. Cu toate că nu sunt creatori în sens personal, ei sunt strâns asociați cu Mihailii în întreaga lor muncă. Avonali sunt slujitori și judecători planetari, magistrații domeniilor timpului-spațiu, a tuturor raselor, pentru toate lumile și în toate universurile.

20:2.2 (225.1) Avem motive să credem că numărul total al Fiilor Magistrali în marele univers este de aproximativ un miliard. Este un ordin care se guvernează prin sine; el este dirijat în Paradis de către consiliul său suprem, care este compus din avonali experimentați, aleși din serviciile tuturor universurilor. Însă, atunci când sunt trimiși și împuterniciți pe un univers local, acolo ei servesc sub îndrumarea Fiului Creator al acestui tărâm.

20:2.3 (225.2) Avonali sunt Fiii Paradisiaci de slujire și de consacrare pentru planetele individuale ale universurilor locale. Datorită faptului că fiecare Fiu Avonal are o personalitate exclusivă și nu există doi asemănători, munca lor individuală este unică pe tărâmurile pe care locuiesc. Ei iau adesea înfățișarea unui trup muritor, și uneori sunt născuți din mame terestre pe lumi evolutive.

20:2.4 (225.3) În plus față de serviciul lor pe nivelele administrative superioare, avonali au o triplă funcțiune pe lumile locuite:

20:2.5 (225.4) 1. *Acțiuni Judiciare*. Ei acționează la încheierea distribuțiilor planetare. În timp, ei pot executa zeci sau sute dintre aceste misiuni pe fiecare lume individuală, și pot merge de nenumărate ori pe aceeași lume sau pe altele pentru a face dezlegări și ai elibera supraviețuitorii adormiți.

20:2.6 (225.5) 2. *Misiuni Magistrale*. O vizitare planetară de acest tip are loc în general înaintea sosirii unui Fiu de consacrare. În această misiune, un avonal apare ca un adult al țărâmului, printr-o tehnică de întrupare care evită nașterea umană. Ca urmare a acestei prime și obișnuite vizite magistrale, avonali pot servi de mai multe ori la capacitate magistrală pe aceeași planetă, atât înainte cât și după apariția Fiului de consacrare. Pe parcursul acestor misiuni magistrale adiționale, un avonal poate apărea sau nu sub formă materială și vizibilă, însă în nici una dintre ele el nu se va naște în lume ca un copil lipsit de apărare.

20:2.7 (225.6) 3. *Misiuni de Revărsare*. Fiii Avonali se revarsă cel puțin o dată asupra unei rase muritoare pe o lume evolutivă. Vizitele judiciare sunt numeroase, misiunile magistrale pot fi plurale, însă pe fiecare planetă nu apare decât un singur Fiu de manifestare. Avonali de manifestare sunt născuți din femei, așa cum Mihail din Nebadon s-a întrupat pe Urantia.

20:2.8 (225.7) De un număr nelimitat de ori în care avonali pot servi în misiune magistrală sau în misiune de consacrare. Însă, atunci când

au traversat de șapte ori această experiență, există în general o suspensie în favoarea celor care au practicat mai puțin acest serviciu. Acești Fii cu experiențe multiple de manifestare sunt atunci numiți în consiliul personal superior al unui Fiu Creator și participă astfel la administrarea problemelor universului său local.

20:2.9 (225.8) În întreaga lor muncă și pe toate lumile locuite, Fiii Magistrali sunt asistați de două ordine de creaturi ale universurilor locale, Melchizedekii și arhanghelii, în timp ce în misiunile lor de manifestare ei sunt însoțiți și de Strălucitoarele Stele de Seară născute de asemenea din creațiile locale. În întregul efort planetar, Fiii secundari ai Paradisului, avonalii, sunt susținuți de puterea și autoritatea întreagă a unui Fiu primar al Paradisului, Fiul Creator al universului local în care servesc. Pentru toate scopurile utile, munca lor pe sferele locuite este la fel de eficientă și acceptabilă ca serviciul unui Fiu Creator pe aceste lumi locuite de muritori.

3. Acțiuni judecătorești

20:3.1 (226.1) Avonalii sunt cunoscuți ca Fii Magistrali deoarece sunt înalții mesageri ai tărâmului, judecătorii dezlegărilor succesive ale lumilor timpului. Ei prezidează trezirea supraviețuitorilor adormiți, judecă tărâmul, duc la bun sfârșit o dezlegare a justiției suspendată, îndeplinesc mandatele unei epoci în care compasiunea este pusă la încercare, le reatribuie creaturilor spațiale de tutelă planetară țeluri noi, dezlegări, și se întorc în cartierul general al universului lor local după ce și-au îndeplinit misiunea.

20:3.2 (226.2) Atunci când avonali judecă destinele unei epoci, ei decretează soarta raselor evolutive, însă, cu toate că ei pot face judecăți anihilând identitatea creaturilor personale, ei nu execută astfel de sentințe. Nici unul nu execută verdicte de o asemenea natură, în afara autorităților unui supraunivers.

20:3.3 (226.3) Sosirea unui avonal din Paradis pe o lume evolutivă, pe cale de a face o dezlegare și de a inaugura o nouă eră de progres planetar, nu este neapărat o misiune magistrală sau o misiune de manifestare. Misiunile magistrale sunt uneori întrupări, iar misiunile de manifestare sunt întotdeauna astfel, adică, pentru aceste desemnări, avonali servesc pe o planetă sub o formă materială în mod fizic. Celelalte vizite sunt „tehnice”, și în acest caz avonalul nu se încadrează pentru serviciul planetar. Dacă un Fiu Magistral nu vine ca judecător al unei dezlegări, el sosește pe o planetă ca o ființă spirituală invizibilă creaturilor materiale ale țărâmului. Aceste vizite tehnice se repetă de nenumărate ori în lunga istorie a unei lumi locuite.

20:3.4 (226.4) Fiii Avonali pot acționa ca judecători planetari înaintea experienței magistrale și înaintea aceleia a manifestării. Cu toate acestea, în una sau alta dintre aceste misiuni, Fiul întrupat va judeca epoca planetară care se încheie. Tot așa face și un Fiu Creator, când se întrupează, sub înfățișarea trupului muritor pe parcursul unei misiuni de manifestare. Atunci când un Fiu al Paradisului vizitează o lume evolutivă și devine asemănător unuia din locuitorii săi, prezența sa termină o dezlegare și constituie o judecată a țărâmului.

4. Misiunile de magistrat

20:4.1 (226.5) Înainte de apariția planetară a unui Fiu de consacrare, o lume locuită primește de obicei vizita unui Avonal din Paradis în misiune magistrală. Dacă este vorba de o primă vizitare magistrală, Avonalul este întotdeauna întrupat ca o ființă materială. El apare pe planeta care i-a fost încredințată ca un mascul al raselor muritoare în plină posesiune a mijloacelor sale, o ființă pe deplin vizibilă creaturilor muritoare ale epocii și generației sale, și în contact fizic cu ele. Pe parcursul întregii sale întrupări magistrale, Fiul Avonal rămâne în legătură completă și neîntreruptă cu forțele spirituale locale și universale.

20:4.2 (226.6) O planetă poate primi numeroase vizite magistrale, atât înainte cât și după apariția Fiilor de consacrare. Și ea poate fi vizitată de multe ori de același Avonal sau de alții, acționând ca judecător de dezlegare, însă aceste misiuni tehnice de judecată nu sunt nici misiuni de consacrare nici misiuni de autoritate, iar în respectivele cazuri Avonalii nu sunt niciodată întrupați. Chiar și atunci când o planetă este binecuvântată de misiuni magistrale repetate, Avonalii nu se supun întotdeauna întrupării muritoare; iar atunci când servesc sub înfățișarea trupului muritor, ei apar întotdeauna ca ființe adulte ale țărâmului; ei nu sunt născuți din femei.

20:4.3 (227.1) Atunci când sunt întrupați în misiunile lor de manifestare sau de autoritate, Fiii Paradisiaci au Ajustori experimentați, iar acești Ajustori sunt diferiți pentru fiecare întrupare. Ajustorii care ocupă mintea Fiilor lui Dumnezeu nu pot niciodată spera să dobândească personalitatea prin fuziunea cu ființele umane-

divine pe care le locuiesc, însă sunt adesea personalizați printr-un decret al Tatălui Universal. Acești Ajustori formează pe Divinington consiliul suprem al direcției care administrează, identifică și trimite Monitorii de Mister pe târâmurile locuite. Ei primesc astfel și acreditează Ajustorii revenind în „sânul Tatălui” după disoluția muritoare a tabernaculului lor terestru. Astfel, fideli Ajustori ai judecătorilor lumii devin șefii exaltați ai spațiului lor.

20:4.4 (227.2) Urantia nu a primit încă niciodată un Fiu Avonal în misiune magistrală. Dacă planeta voastră ar fi urmat planul general al lumilor locuite, ea ar fi fost binecuvântată de o misiune magistrală la un moment cuprins între epoca lui Adam și coborârea lui Cristos Mihail. Însă succesiunea regulată a Fiilor Paradisului pe planeta voastră a fost complet bulversată de apariția Fiului vostru Creator în manifestarea sa finală acum o mie nouă sute de ani.

20:4.5 (227.3) Urantia poate încă să fie vizitată de un Avonal însărcinat să se întrupeze în misiune magistrală, însă, în ceea ce privește apariția viitoare a Fiilor Paradisului, nici măcar „îngerii din cer nu cunosc ora sau modalitățile unei astfel de vizitări”. De fapt, lumea de manifestare a unui Mihail devine elevul individual și personal al unui Maestru Fiu și, ca atare, ea este în întregime supusă planurilor și regulilor sale. Pentru lumea voastră, problema este încă complicată prin promisiunea de întoarcere a lui Mihail. Independent de neînțelegerile referitoare la șederea pe Urantia a lui Mihail din Nebadon, un lucru este cu siguranță autentic - promisiunea sa de a reveni pe lumea voastră. În vederea acestei perspective, doar timpul poate revela ordinea viitoare în care Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu vor vizita Urantia.

5. Manifestarea Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu

20:5.1 (227.4) Fiul Etern este Cuvântul etern al lui Dumnezeu. Fiul Etern este expresia perfectă a „primului” gând absolut și infinit al Tatălui său etern. Când un dublură personal, sau prelungirea divină, a acestui Fiu Original pleacă pentru o misiune de manifestare în întrupare umană, devine literalmente adevărat că „Cuvântul divin s-a făcut trup” și că fiecare Cuvânt locuiește astfel printre umilele ființe de origine animală.

20:5.2 (227.5) Pe Urantia este larg răspândită credința că scopul manifestării unui Fiu este de a influența într-un fel atitudinea Tatălui Universal. Însă voi ar trebui de asemenea să fiți destul de luminați pentru a ști că acest lucru nu este adevărat. Manifestările Fiilor Avonali și ale Mihaililor sunt una din necesitățile procesului experiențial stabilit pentru a face dintre acești Fii magistrați siguri și șefi plini de compasiune pentru popoarele și planetele timpului și spațiului. Cariera de manifestare septuplă este scopul suprem al tuturor Ființelor Paradisiace Creatoare. Și toți Fiii Magistrali sunt animați de același spirit de servire care caracterizează atât de abundent Fiii Creatori primari și Fiul Etern al Paradisului.

20:5.3 (227.6) Trebuie ca un anumit ordin al Fiilor Paradisului să fie coborât pe fiecare lume locuită de muritori pentru a face posibil Ajustorilor Gândirii să locuiască în mintea tuturor ființelor umane normale ale acestei sfere. De fapt, Ajustorii Gândirii nu vin la *toți* oamenii de bună credință înainte ca Spiritul Adevărului să fie

răspândit asupra tuturor trupurilor. Iar trimiterea Spiritului Adevărului depinde de întoarcerea la cartierului său general al unui Fiu al Paradisului, care a executat cu succes o misiune de manifestare muritoare pe o lume în evoluție.

20:5.4 (228.1) Pe parcursul lungii istorii a unei planete locuite, au loc numeroase judecăți de dezlegare, și pot exista mai multe misiuni magistrale, însă de obicei un Fiu al manifestării va servi numai odată pe respectiva sferă. Venirea unui singur Fiu de manifestare este suficientă fiecărui lumi locuite, cu condiția ca el să trăiască întreaga viață umană de la naștere până la moarte. Mai devreme sau mai târziu, independent de statutul său spiritual, fiecărei lumi locuite de muritori îi este destinat să primească un Fiu Magistral în misiune de manifestare, cu excepția planetei unice a fiecărui univers local în care Fiul Creator alege să facă manifestarea sa de muritor.

20:5.5 (228.2) Înțelegând mai bine ce este un Fiu al Manifestării, realizăm de ce Urantia prezintă atât de mult interes în istoria Nebadonului. Mica și nesemnificativa voastră planetă interesează universul local pur și simplu pentru că ea este lumea în care a sălășluit în trup uman Isus din Nazaret. Ea a fost scena manifestării finale și triumfale a Fiului vostru Creator, cadrul în care Mihail și-a câștigat suveranitatea personală supremă asupra universului Nebadonului.

20:5.6 (228.3) În sediul universului său local, și în special după ce și-a încheiat propria sa consacrare de muritor, un Fiu Creator petrece mult din timpul său cu sfătuirea și instruirea colegiului Fiilor asociați, Fiilor Magistrali, și a altora. În iubire și devoțiune, cu o tandră compasiune și o afectuoasă considerație, acești Fii Magistrali se

revarsă pe sine asupra lumilor spațiului. În nici un fel aceste servicii planetare nu sunt inferioare manifestării de muritori ale Mihaililor. Este adevărat că, pentru tărâmul aventurii sale finale în experiența creaturilor, Fiul vostru Creator a ales o lume încercată de nefericiri neobișnuite. Însă niciodată o planetă nu ar putea să se găsească într-o astfel de condiție încât consacrarea unui Fiu Creator să-i fie indispensabilă pentru a o reabilita spiritual. Orice Fiu din grupul de consacrare ar fi fost de asemenea suficient, deoarece în întreaga lor muncă pe lumile unui univers local, Fiii Magistrali sunt la fel de divin eficienți și infinit de înțelepți ca fratele lor Paradisiac, Fiul Creator.

20:5.7 (228.4) Cu toate că posibilitatea unui dezastru însoțește întotdeauna acești Fii ai Paradisului în întrupările lor de consacrare, nu am văzut încă nici un caz de eșec sau de nereușită în misiunea de consacrare a unui Fiu Magistral sau Creator. Ei sunt toți de origine prea apropiată de perfecțiunea absolută pentru a eșua. Ei își asumă pe deplin conștient riscul, ei devin cu adevărat asemănători creaturilor muritoare având trup și sânge, și dobândesc astfel experiența unică a creaturii, însă în limitele observabile pentru mine, ei reușesc întotdeauna. Ei nu ratează niciodată atingerea scopului misiunii lor de consacrare. Mărturia consacrărilor lor și serviciilor lor planetare în întregul Nebadon formează capitolul cel mai nobil și cel mai fascinant al istoriei universului vostru local.

6. Carierele de consacrare ca muritori

20:6.1 (228.5) Metoda prin care un Fiu al Paradisului se pregătește pentru o întrupare de muritor ca Fiu al consacrării, și intră în interiorul mamei sale pe planeta de consacrare, este un mister universal. Și orice efort de a detecta acțiunea acestei tehnici sonaringtoniene este sortită unui eșec sigur. Fie ca cunoașterea sublimă a vieții de muritor a lui Isus din Nazaret să pătrundă în sufletele voastre, însă nu vă risipiți gândurile în speculații inutile asupra modului în care s-a efectuat această misterioasă întrupare a lui Mihail din Nebadon. Să ne mulțumim cu cunoașterea și asigurarea că astfel de înfăptuiri îi sunt posibile naturii divine, și să nu ne pierdem timpul în deducții inutile în ceea ce privește tehnica folosită de înțelepciunea divină pentru a produce astfel de fenomene.

20:6.2 (229.1) Într-o misiune de manifestare ca muritor, un Fiu al Paradisului se naște întotdeauna din femeie și este crescut ca băiat al tărâmului, așa cum a făcut-o Isus pe Urantia. Acești Fii de slujire supremă trec toți de la copilărie la tinerețe și apoi la virilitate exact ca o ființă umană. Sub toate aspectele, ei devin asemănători muritorilor rasei în care s-au născut. Ei fac cereri Tatălui la fel ca și copiii tărâmurilor pe care slujesc. Din punct de vedere material, acești Fii umani-divini trăiesc vieți obișnuite, cu o singură excepție: ei nu au descendenți în lumea pe care locuiesc. Este o restricție universală impusă tuturor ordinilor Fiilor de consacrare a Paradisului.

20:6.3 (229.2) La fel cum Isus a lucrat pe lumea voastră ca fiu de tâmplar, și alți Fii ai Paradisului lucrează după diverse capacități pe planetele lor de consacrare. Este dificil să ne imaginăm o profesie care nu a fost urmată de vreun Fiu al Paradisului pe parcursul manifestării sale pe una din planetele evolutive ale timpului.

20:6.4 (229.3) Atunci când un Fiu de consacrare a dobândit măiestrie în experiența vieții de muritor, atunci când a reușit să se acorde perfect cu Ajustorul său interior, el inițiază atunci partea misiunii sale destinată să ilumineze mintea și să inspire sufletul fraților săi din trup. Ca instructori, acești Fii se consacră exclusiv iluminării spirituale a raselor muritorilor lumilor șederi lor.

20:6.5 (229.4) Deși carierele de manifestare, ca muritori, ale Mihaililor și avonalilor sunt comparabile sub numeroase aspecte, ele nu sunt identice în întregime. Niciodată un Fiu Magistral nu proclamă: „Cine l-a văzut pe Fiu la văzut pe Tată”, așa cum a făcut Fiul vostru Creator pe parcursul întrupării sale pe Urantia. Însă, un Avonal de manifestare declară literalmente „Oricine m-a văzut l-a văzut pe Fiul Etern al lui Dumnezeu”. Fiii Magistrali nu sunt descendenții imediați ai Tatălui Universal și nu se întrupează doar prin voința Tatălui. Ei sunt dăruți ca *Fii* ai Paradisului supuși voinței Fiului Etern al Paradisului.

20:6.6 (229.5) Atunci când Fiii de consacrare, Creatori sau Magistrali, ajung la porțile morții, ei reapar a treia zi. Însă nu trebuie să aveți ideea că ei ajung întotdeauna la finalul tragic întâlnit de Fiul Creator care a locuit în lumea voastră acum o mie nouă sute de ani. Experiența extraordinară și deosebit de crudă prin care a trecut Isus din Nazaret a făcut ca Urantia să fie numită local „lumea crucii”. Nu este necesar ca un tratament atât de inuman să fie aplicat unuia din Fiii lui Dumnezeu, și marea majoritate a planetelor le-a oferit o primire mai respectuoasă, permițându-le să termine cariera lor muritoare, să încheie epoca, să judece supraviețuitorii adormiți și să

inaugureze o nouă dezlegare fără a li se provoca o moarte violentă. Trebuie ca un Fiu de manifestare să întâlnească moartea, să treacă prin întreaga experiență efectivă a muritorilor tărâmurilor, însă planul divin nu cere deloc ca această moarte să fie violentă sau anormală.

20:6.7 (229.6) Când Fiii de manifestare nu sunt supuși morții violente, ei abandonează de bună voie viața lor și trec porțiile morții, nu pentru a satisface exigențele unei „dreptăți severe” sau ale unei „mâinii divine”, ci mai degrabă pentru a desăvârși manifestarea, pentru „a bea paharul” carierei întrupării și experienței personale în tot ceea ce constituie viața unei creaturi, așa cum este ea trăită pe planetele de existență muritoare. Manifestarea este o necesitate planetară și universală, iar moartea fizică nu este nimic mai mult decât o parte necesară a unei misiuni de manifestare.

20:6.8 (230.1) Când întruparea sa ca muritor s-a încheiat, Avonalul de serviciu pornește către Paradis, este acceptat de Tatăl Universal, și se întoarce în universul local care-i fusese încredințat, unde este recunoscut de Fiul Creator. Apoi, Avonalul de manifestare și Fiul Creator trimit Spiritul lor al Adevărului asociat pentru a acționa în inima raselor muritoare care locuiesc pe lumea manifestării. În epocile de presuveranitate ale unui univers local, acesta este spiritul comun al acestor doi Fii pus în lucrare de Spiritul Creativ. El diferă puțin de Spiritul Adevărului care caracterizează epocile universului local consecutive celei de-a șaptea manifestări a unui Mihail.

20:6.9 (230.2) Când un Fiu Creator și-a încheiat manifestarea sa finală, Spiritul Adevărului, care a fost trimis înainte în toate lumile acestui univers local în care un Avonal și-a realizat manifestarea, își schimbă natura și devine efectiv spiritul suveranului Mihail. Acest

fenomen are loc concurent cu eliberarea Spiritului Adevărului destinat să servească pe planeta manifestării muritoare a lui Mihail. După care, fiecare lume onorată de o manifestare Magistrală va primi de la septuplul Fiu Creator, în asociere cu Fiul Magistral, același Consolator spiritual pe care l-ar fi primit dacă Suveranul universului local s-ar fi întrupat personal ca Fiu al manifestării.

7. Fiii Instructori ai Grinității

20:7.1 (230.3) Acești Fii ai Paradisului înalt personali și înalt spirituali sunt aduși la existență de Trinitatea Paradisului. Ei sunt cunoscuți în Havona ca ordinul Daynalilor. În Orvonton, ne referim la ei ca Fiii Instructori ai Trinității, numiți astfel din cauza descendenței lor. Pe Salvington, îi numim uneori Fiii Spirituali ai Paradisului.

20:7.2 (230.4) Numărul Fiilor Instructori crește în mod constant. Ultimul recensământ universal teledifuzat dădea o cifră ceva mai mare de douăzeci și una de miliarde pentru acești Fii ai Trinității care acționează în universul central și suprauniversuri, fără a lua în calcul rezervele Paradisului, care conțin mai mult de o treime din Fiii Instructori ai Trinității existenți.

20:7.3 (230.5) Ordinul de filiație al Daynalilor nu este o parte organică a administrațiilor universale locale sau suprauniversale. Membrii săi nu sunt nici creaturi sau mântuitori, nici judecători sau conducători. Ei se ocupă cu atât mai puțin de administrarea universală ca de iluminarea morală și de dezvoltarea spirituală. Ei sunt educatori universali, și se consacră trezirii spirituale și guvernării morale a

tuturor tărâmurilor. Serviciul lor este intim legat la acela al personalităților Spiritului Infinit și strâns asociat cu ascensiunea în Paradis al ființelor create.

20:7.4 (230.6) Acești Fii ai Trinității participă la naturile conjugate ale celor trei Deități ale Paradisului, însă, în Havona, ei par mai degrabă să reflecte natura Tatălui Universal. În suprauniversuri, ei par a descrie natura Fiului Etern, în timp ce, în creațiile locale, ei par a manifesta caracterul Spiritului Infinit. În toate universurile, ei sunt personificarea slujirii și discreției înțelepciunii.

20:7.5 (230.7) Spre deosebire de frații lor, Mihailii și Avonalii, Paradisului, Fiii Instructori ai Trinității nu primesc un antrenament preliminar în universul central. Ei sunt trimiși direct în cartierele generale ale suprauniversurilor și delegați acolo pentru a putea servi într-un univers local. În ajutorul acestor domenii evolutive, ei utilizează influența spirituală combinată a unui Fiu Creator și a Fiilor Magistrali asociați, deoarece Daynalii nu posedă nici în ei înșiși nici prin ei înșiși putere de atracție spirituală.

8. Slujirea Daynalilor într-un univers local

20:8.1 (231.1) Fii Spirituali ai Paradisului sunt ființe unice de origine trinitară și singurele creaturi ale Trinității atât de complet asociate conduitei universurilor de origine duală. Ei sunt afectuos devotați slujirii educative a creaturilor muritoare și ordinelor inferioare de creaturi spirituale. Ei încep prin a lucra în sistemele locale. Apoi,

conform experienței lor și împlinirilor lor, ei progresează către interior, prin slujirea lor în constelații, până la munca cea mai înaltă a creației locale. După certificare, ei pot deveni ambasadori spirituali reprezentând universul local în care servesc.

20:8.2 (231.2) Nu cunosc numărul exact al Fiilor Instructori în Nebadon; există câteva mii. Numeroșii șefi de departamente în școlile Melchizedekilor aparțin acestui ordin. Ansamblul cadrelor Universității regulat constituite a Salvingtonului înglobează mai mult de o sută de mii de personalități, inclusiv acești Fii. Un mare număr dintre ei staționează pe diversele lumi educative morontiale, însă nu sunt pe deplin ocupați cu avansarea spirituală și intelectuală a creaturilor muritoare; ei se interesează de asemenea de instruirea ființelor serafice și altor nativi ai creațiilor locale. Numeroși din asistenții lor ies din rangurile ființelor trinitizate de creaturi.

20:8.3 (231.3) Fiii Instructori formează facultățile care administrează toate examenele și organizează toate probele pentru calificarea și certificarea tuturor fazelor subordonate ale serviciului universal, de la funcțiunile sale de santinele și avanposturi până la cele de observatori ai stelelor. Ei fac, de-a lungul epocilor, un curs de instrucție mergând de la programele planetare până la Colegiul superior al Înțelepciunii situat pe Salvington. Tuturor celor care încheie aceste aventuri în înțelepciune și adevăr, muritori ascendenți sau heruvimi ambițioși, li se acordă o mărturie de recunoaștere pentru eforturile și împlinirile lor.

20:8.4 (231.4) În toate universurile, toții Fiii lui Dumnezeu sunt recunoscători față de acești Fii Instructori ai Trinității, întotdeauna fideli și universal eficienți. Ei sunt maestrul exaltați ai tuturor

personalităților spirituale, și chiar instructorii loiali și încercați ai Fiilor lui Dumnezeu înșiși. Însă nu pot deloc să vă dau detaliile interminabile ale responsabilității și funcțiunilor Fiilor Instructori ai Trinității. Vastul domeniu de activitate al ordinului filial al Daynalilor va fi mai bine înțeles pe Urantia atunci când veți fi progresat în inteligență, iar izolarea spirituală a planetei voastre se va fi sfârșit.

9. Serviciul planetar al Daynaililor

20:9.1 (231.5) Atunci când progresia evenimentelor pe o lume evolutivă indică faptul că timpul a venit pentru a inaugura o vârstă spirituală, Fiii Instructori ai Trinității se oferă întotdeauna ca voluntari pentru acest serviciu. Voi cunoașteți puțin Fiii acestui ordin, deoarece Urantia nu a trecut niciodată printr-o vârstă spirituală, un mileniu de iluminare cosmică. Însă Fiii Instructori vizitează de acum lumea voastră, în vederea stabilirii planurilor referitoare la proiectele lor de ședere pe sfera voastră. Ei vor fi gata să apară pe Urantia atunci când locuitorii săi se vor fi eliberat suficient de urmele de animalitate și de lanțurile materialismului.

20:9.2 (231.6) Fiii Instructorilor Trinității nu au nimic de a face cu terminarea dezlegărilor planetare. Ei nu judecă morții și nu transferă viii, însă, în fiecare misiune planetară, ei sunt însoțiți de un Fiu Magistral care îndeplinește aceste lucruri. Fiii Instructori sunt în întregime ocupați de inaugurarea unei epoci spirituale, de începerea erei realităților spirituale pe o planetă evolutivă. Ei fac manifeste

contrapărților spirituale ale cunoașterii materiale și ale înțelepciunii temporale.

20:9.3 (232.1) Fiii Instructori rămân de obicei pe planeta lor de vizitare pe parcursul a o mie de ani ai timpului planetar. Un singur Fiu Instructor prezidează domnia mileniului planetar, și este asistat de șaptezeci de asociați ai ordinului său. Daynalii nu se materializează nici prin întrupare nici altfel pentru a deveni vizibili ființelor muritoare. De aceea, contactul cu lumea vizitării este menținut prin Strălucitoarele Stele de Seară, personalități ale universului local asociate Fiilor Instructori ai Trinității.

20:9.4 (232.2) Daynalii pot reveni de multe ori pe o lume locuită; ca urmare a misiunii lor finale, planeta va fi admisă în statutul stabilit al unei sfere de lumină și de viață, ceea ce este scopul evolutiv al tuturor lumilor locuite de muritori pe parcursul prezentei epoci a universului. Corpul Muritorilor Finalității a avut mult de a face cu sferele ancorate în lumină și viață, iar activitățile sale planetare sunt în relație cu cele ale Fiilor Instructori. În realitate, întregul ordin de filiație Daynal este în raport intim cu toate fazele de activitate ale finalitarilor în creațiile evolutive ale spațiului și timpului.

20:9.5 (232.3) Pe parcursul stadiilor inițiale ale ascensiunii evolutive, Fiii Instructori ai Trinității par atât de complet identificați cu regimul de progresare muritor încât noi suntem adesea conduși să speculăm asupra posibilității asocierii lor cu finalitarii în cariera nerevelată a universurilor viitoare. Noi constatăm că administratorii suprauniversurilor sunt în parte personalități de origine trinitară și în parte creaturi evolutive ascendente îmbrățișate de Trinitate. Noi credem ferm că Fiii Instructori și finalitarii se ocupă acum cu

dobândirea experienței asocierii în timp, ceea ce ar putea fi antrenamentul preliminar în vederea unei asocieri strânse în vreun oarecare destin viitor încă nerevelat. Pe Uversa, noi credem că în epoca în care suprauniversurile vor fi definitiv ancorate în lumină și viață, acești Fii Instructori ai Paradisului care vor fi atât de familiarizați cu problemele lumilor evolutive și asociați atât de mult cu cariera muritorilor evolutivi, vor fi probabil transferați către o asociere eternă cu Corpul Paradisiac al Finalității.

10. Slujirea unificată a Fiilor Paradisului

20:10.1 (232.4) Toți Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu sunt de origine și de natură divină. Fiecare Fiu al Paradisului lucrează în favoarea fiecărei lumi exact ca și cum Fiul care a împlinit acest serviciu ar fi primul și unicul Fiu al lui Dumnezeu.

20:10.2 (232.5) Fiii Paradisului sunt prezentarea divină a naturii lor în acțiune a trei persoane ale Deității în domeniile timpului și spațiului. Fiii Creatori, Magistrali, și Instructori, sunt darurile Deităților eterne pentru copiii oamenilor și pentru toate celelalte creaturi ale universului care au un potențial de ascensiune. Acești Fii ai lui Dumnezeu sunt slujitori divini care se consacră neîncetat ajutorului creaturilor timpului, pentru a-și atinge scopul spiritual elevat al eternității.

20:10.3 (232.6) În Fiii Creatori, iubirea Tatălui Universal se amestecă cu compasiunea Fiului Etern și este revelată universurilor locale în

puterea creativă, slujirea plină de iubire și suveranitatea plină de înțelegere a Mihaililor. La Fiii Magistrali, compasiunea Fiului Etern, îmbinată cu serviciul Spiritului Infinit, este revelată domeniilor evolutive în carierele Avonalilor de judecată, de slujire și de consacrare. La Fiii Instructori ai Trinității, iubirea, compasiunea și grija celor trei Deități ale Paradisului sunt coordonate pe nivelele de valori cele mai elevate ale timpului-spațiu și prezentate universului ca adevărul viu, bunătatea divină și adevărata frumusețe spirituală.

20:10.4 (233.1) În universurile locale, aceste ordine de filiație colaborează pentru a revela Deitățile Paradisului creaturilor spațiului. Ca Tată al unui univers local, un Fiu Creator descrie caracterul infinit al Tatălui Universal. Ca Fii ai manifestării plin de compasiune, Avonaliile revelează natura incomparabilă a Fiului Etern de compasiune infinită. Ca veritabili instructori ai personalităților ascendente, Fiii Daynali ai Trinității revelează personalitatea educatoare a Spiritului Infinit. Pe parcursul cooperării lor divine perfecte, Mihailii, Avonaliile și Daynaliile contribuie la actualizarea și revelarea personalității și suveranității lui Dumnezeu Supremul în și pentru universurile timpului-spațiu. În armonia activităților lor triunice, acești Fii Paradisiaci ai lui Dumnezeu activează întotdeauna în avangarda personalităților Deității. Ei urmează expansiunea fără sfârșit a divinității Primei Mari Surse-Centru, de la Insula eternă a Paradisului până în profunzimile necunoscute ale spațiului.

20:10.5 (233.2) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 20](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 22](#) >>

Capitolul 21

Fiii Creatori Paradisiaci

21:0.1 (234.1) FIII Creatori sunt constructorii și conducătorii Universurilor Locale ale timpului și spațiului. Acești creatori și suverani ai Universului sunt de origine duală, încorporând caracteristicile lui Dumnezeu Tatăl și cele ale lui Dumnezeu Fiul. Însă fiecare Fiu Creator este diferit de toți ceilalți; fiecare este unic atât în natura sa cât și în personalitatea sa; fiecare este „Fiul unic creat al perfectului ideal a Deității originii sale”.

21:0.2 (234.2) În vasta muncă destinată organizării, evoluției și perfecționării unui Univers Local acești Fii elevați beneficiază întotdeauna de susținerea aprobatoare a Tatălui Universal. Raporturile Fiilor Creatori cu Tatăl lor din Paradis sunt emoționante și de o excelență supremă. Nu există nici îndoială că profunda afecțiune

parentală a Deităților pentru progenitura lor divină este sursa vie a iubirii magnifice și aproape divine pe care chiar și părinții muritori o împărtășesc față de copiii lor.

21:0.3 (234.3) Acești Fii Paradisiaci primari sunt personalizați ca Mihaili. Atunci când ies din Paradis pentru o fonda universurile lor, îi numim Mihaili Creatori. Atunci când sunt instalați în autoritatea supremă, îi numim Maeștri Mihaili. Uneori ne referim la suveranul universului vostru din Nebadon numindu-l Cristos Mihail. Fiii Creatori domnesc întotdeauna și etern conform „ordinului Mihaililor”, numele primului fiu al ordinului lor și al naturii lor.

21:0.4 (234.4) Mihailul original sau primul născut nu a suportat niciodată o întrupare ca o ființă materială, însă el a trecut de șapte ori prin experiența ascensiunii spirituale a creaturilor pe cele șapte circuite ale Havonei, progresând de la sferele exterioare până la circuitul cel mai interior al creației centrale. Ordinul Mihaililor cunoaște marele univers de la o extremitate la alta; nu există experiență esențială suportată de un copil oarecare al timpului și al spațiului la care Mihailii să nu fi luat parte personal; în realitate, ei nu participă doar la natura divină ci și la natura voastră, adică la toate naturile, de la cea mai elevată până la cea mai umilă.

21:0.5 (234.5) Mihailul original este șeful care prezidează Fiii primari ai Paradisului atunci când se reunesc pentru o conferință în centrul tuturor lucrurilor. Nu de mult, noi am înregistrat pe Uversa teledifuziunea universală a unui conclav extraordinar a cinci sute de mii de Fii Creatori, reuniți pe Insula Eternă în prezența părinților lor și angajați în deliberări referitoare la progresul unificării și la

stabilizarea Universului Universurilor. Era vorba de un grup selecționat de Mihaili Suverani, Fii ai celor șapte manifestări.

1. Originea și natura Fiilor Creatori

21:1.1 (234.6) Atunci când plenitudinea ideației spirituale absolute la Fiul Etern întâlnește plenitudinea conceptului absolut al personalității la Tatăl Universal, când această uniune creativă este complet și definitiv atinsă, când o astfel de identitate absolută de spirit și o astfel de unitate infinită de concept al personalității se produc, atunci, chiar în acea clipă și fără ca vreuna din Deitățile infinite să piardă indiferent ce din personalitatea sau din prerogativele sale, un nou Fiu Creator original și în deplină posesie a mijloacelor sale vine în existență; este Fiul unic creat de idealul perfect și ideea perfectă care, împreună, produc această nouă personalitate creatoare înzestrată cu putere și perfecțiune.

21:1.2 (235.1) Fiecare Fiu Creator este singurul descendent născut și singurul care poate fi adus la viață prin perfecta uniune a conceptelor originale ale minții infinite și perfecte a fiecăruia dintre creatorii eterni ai universului universurilor. Nu poate niciodată să existe un alt Fiu asemănător, deoarece fiecare Fiu Creator este expresia și încorporarea necalificată împlinită și definitivă a totalității fiecărei faze, fiecărei caracteristici, fiecărei posibilități, fiecărei realități divine care poate vreodată, în întreaga Eternitate, să fie găsită în aceste potențiale creative divine, să fie exprimată sau derivată, și tocmai aceste potențiale creative divine sunt cele care se unifică pentru a

aduce Fiul Mihail la existență. Fiecare Fiu Creator este absolutul conceptelor deității unificate care constituie originea sa divină.

21:1.3 (235.2) În principiu, natura divină a acestor Fii Creatori derivă de asemenea din atributele fiecărui părinte paradisiac. Ei participă toți la plenitudinea naturii divine a Tatălui Universal și la prerogativele creatoare ale Fiului Etern, însă când observăm execuția practică a funcțiunilor Mihaililor în universuri, noi distingem diferențe aparente. Anumiți Fii Creatori par a semăna mai mult cu Dumnezeu Tatăl, alți mai mult cu Dumnezeu Fiul. De exemplu: tendința administrării în universul Nebadonului sugerează că Fiul său Creator și domnitor are o natură și un caracter care sunt mai asemănătoare celor ale Fiului Mamă Etern. Este bine să adăugăm că anumite universuri sunt prezidate de Mihailii Paradisului care par să semene atât cu Dumnezeu Tatăl cât și cu Dumnezeu Fiul. Aceste observații nu implică nici un fel de critică, ele se mărginesc să înregistreze un fapt.

21:1.4 (235.3) Nu cunosc numărul exact al Fiilor Creatori în existență, însă am motive bune să cred că există mai mult de șapte sute de mii. Or, știm că există exact șapte sute de Uniuni de Zile și că nu se creează altele noi. Noi observăm, de asemenea, că planurile ordonate ale prezentei epoci ale universului par să indice că o Uniune de Zile trebuie să staționeze în fiecare univers local cu titlul consultativ de ambasador al Trinității. Mai mult, noi notăm că numărul constant crescător al Fiilor Creatori depășește deja numărul fix al Uniunilor de Zile, însă în ceea ce privește destinul Mihaililor aflați dincolo de cifra de șapte sute de mii, noi nu am fost niciodată informați.

2. Creatorii universurilor locale

21:2.1 (235.4) Fiii Paradisiaci de ordin primar sunt autorii planului, creatorii, constructorii și administratorii domeniilor lor respective, universurile locale ale timpului și spațiului, unitățile creative de bază ale celor șapte suprauniversuri evolutive. Fiului Creator îi este permis să aleagă locul de spațiu al viitoarei sale activități cosmice, însă chiar înainte de a putea începe organizarea fizică a universului său, el trebuie să treacă printr-o lungă perioadă de observare, consacrată studiului eforturilor fraților săi mai în vârstă din diversele creații situate în suprauniversul în care se gândește să acționeze. Iar înainte de toate acestea, trebuie ca Fiul Mihail să își fi încheiat lunga și unica sa experiență de observare a Paradisului și de antrenament pe Havona.

21:2.2 (235.5) Atunci când un Fiu Creator părăsește Paradisul pentru a se lansa în aventura construirii unui univers, pentru a deveni șeful virtual - Dumnezeu Universului Local - al propriei sale organizații atunci, pentru prima dată, el se găsește în contact intim cu a Treia Sursă-Centru și depinde de ea în numeroase feluri. Cu toate că Spiritul Infinit rămâne cu Tatăl și Fiul în centrul tuturor lucrurilor, el este destinat să acționeze ca sprijin actual și efectiv al fiecărui Fiu Creator. De aceea, fiecare Fiu Creator este însoțit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit, această ființă destinată să devină Slujitorul Divin, Spiritul Mamă al noului univers local.

21:2.3 (236.1) Cu această ocazie, plecarea unui Fiu Mihail eliberează pentru totdeauna prerogativele lui creatoare de legăturile cu Sursele-Centru ale Paradisului, mai puțin pentru anumite limitări inerente preexistenței acestor Surse-Centru și anumitor puteri și prezențe antecedente. Printre limitările prerogativelor creatoare, dealtfel atotputernice, ale unui Tată al universului local noi vom cita următoarele:

21:2.4 (236.2) 1. *Energia-materie* este dominată de Spiritul Infinit. Înainte de a putea crea noi forme mari sau mici, înainte de a putea încerca orice nouă transformare a energiei-materiei, trebuie ca un Fiu Creator să se asigure de consimțământul și cooperarea activă a Spiritului Infinit.

21:2.5 (236.3) 2. *Proiectele și tipurile de creaturi* sunt controlate de Fiul Etern. Înainte ca un Fiu Creator să se poată angaja în creația unui nou tip de ființă, a unui nou proiect de creatură, trebuie ca el să se asigure de consimțământul Fiului Mamă Etern și Originar.

21:2.6 (236.4) 3. *Personalitatea* este concepută și conferită de Tatăl Universal.

21:2.7 (236.5) Tipurile și arhetipurile *minții* sunt determinate de factorii de existență precedând creatura. După ce aceștia au fost asociați pentru a constitui o creatură (personală sau de un alt fel), mintea este înzestrarea celei de-a Treia Surse-Centru, sursa universală a călăuzirii minții pentru toate ființele aflate sub nivelul Creaturilor Paradisului.

21:2.8 (236.6) Controlul proiectelor și a tipurilor de *spirit* depinde de nivelul manifestării lor. În ultimă analiză, proiectele de ordin spiritual

sunt controlate de Trinitate sau de darurile spirituale pre-Trinitare ale personalităților Trinității - Tată, Fiu și Spirit.

21:2.9 (236.7) Când un astfel de Fiu perfect și divin a luat în posesie nucleul spațial al universului pe care l-a ales; când problemele inițiale ale materializării universului și ale echilibrului său aproximativ au fost rezolvate; când el a format o uniune de muncă eficientă și operațională cu Fiica complementară a Spiritului Infinit - atunci acest Fiu și acest Spirit al universului inițiază legătură lor pregătită pentru a da naștere nenumăratelor oștiri ale copiilor lor din universul local. În legătură cu acest eveniment, focalizarea Spiritului Infinit referitoare la Spiritul Creativ își schimbă natura și îmbracă calitățile personale ale Spiritului Mamă ale unui univers local.

21:2.10 (236.8) Cu toate că toți Fiii Creatori sunt divin asemănători părinților lor din Paradis, nici unul nu este exact asemănător altuia; fiecare dintre ei este unic, diversificat și original atât în *natura* cât și în personalitatea sa. Și cum ei sunt arhitecții și autorii planurilor de viață ale țărmurilor respective, însăși această diversitate asigură că și țărmurile lor vor fi diferite în toate formele și fazele de existență vie, derivând din Mihaili - indiferent că aceste faze sunt create sau doar dezvoltate ulterior. În consecință, ordinele de creaturi native ale universurilor locale sunt extrem de variate. Nu există două dintre aceste universuri care să fie administrate sau locuite de autohtoni de origine duală identică în toate privințele. În interiorul unui supraunivers, jumătate din atributele lor inerente sunt cu totul asemănătoare, deoarece ele derivă din Spiritele Creative care sunt uniforme; cealaltă jumătate variază, deoarece ea derivă din Fiii Creatori diversificați. Însă creaturile provenite doar din Spiritul

Creativ și din ființele importate native ale universului central sau ale suprauniversului, nu prezintă aceeași diversitate caracteristică.

21:2.11 (237.1) Atunci când un Fiu Mihail este absent din universul său, guvernarea sa este dirijată de prima din ființele născute acolo, Steaua Strălucitoare a Dimineții, șeful executiv al universului local. Sfaturile și povețele Uniunilor de Zile sunt neprețuite în acele momente. Pe parcursul acestor absențe, un Fiu Creator poate investi Spiritul Mamă asociat cu supracontrolul prezenței sale spirituale pe lumile locuite și în inima copiilor săi muritori. Spiritul Mamă al unui univers local, rămâne întotdeauna în cartierul său general, de unde se întinde cu grija lui delicată și ajutorul său spiritual până la părțile cele mai îndepărtate ale acestui domeniu evolutiv.

21:2.12 (237.2) Prezența personală a unui Fiu Creator în universul său local nu este necesară pentru ca o creație materială stabilită să își urmeze mersul său regulat. Acești Fii pot să meargă în Paradis, iar universurile lor vor continua să se învârtă în spațiu. Ei pot abandona frâiele puterii lor, pentru a se întrupa sub forma de copii ai timpului. Tărâmurile lor se vor roti încă în jurul centrelor lor respective. Nici o organizație materială nu este independentă de controlul circuitul gravitației absolute a Paradisului, nici de supracontrolul cosmic inerent prezenței în spațiu a Absolutului Necalificat.

3. Suveranitatea în universul local

21:3.1 (237.3) Un Fiu Creator primește spațiul unui univers cu consimțământul Trinității Paradisului și cu confirmarea Spiritului

Maestru care supraveghează suprauniversul interesat. Această acțiune constituie titlul unei luări în posesie fizică, un fel de închiriere cosmică. Însă înălțarea unui Fiu Mihail de la acest stadiu inițial și autolimitat de dominație, până la supremația experiențială a unei suveranități dobândite prin el însuși, vine să încoroneze propriile sale experiențe personale, munca de creație a unui univers de fuziune întrupată. Până când a ajuns la o suveranitate câștigată prin consacrare, el domnește ca locțiitor al Tatălui Universal.

21:3.2 (237.4) Un Fiu Creator ar putea să își afirme deplina sa suveranitate asupra creației sale personale în orice moment, însă el alege să nu facă nimic. Dacă și-ar asuma o suveranitate supremă necâștigată înainte de a trece prin manifestările de creatură, personalitățile Paradisului aflate în universul său local s-ar retrage. Însă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în nici o creație din timp și din spațiu.

21:3.3 (237.5) Faptul de a putea crea implică plenitudinea suveranității, însă Mihailii aleg să o *câștige* prin experiență, păstrând astfel deplina cooperare a tuturor personalităților Paradisului atașate la administrația universului local. Noi nu am auzit niciodată vorbindu-se de un Mihail care să fi acționat altfel, însă ei ar putea să o facă; ei sunt adevărați Fii, dotați cu liber arbitru.

21:3.4 (237.6) Suveranitatea unui Fiu Creator într-un univers local trece prin șase, poate șapte stadii de manifestare experiențială, care apar în ordinea următoare:

21:3.5 (237.7) 1. Suveranitatea inițială de locotenentă - autoritatea provizorie solitară exercitată de un Fiu Creator înainte de a dobândi

calități personale prin Spiritul Creativ asociat.

21:3.6 (237.8) 2. Suveranitatea asociată de locotenență - domnia conjugată a cuplului Paradisiac ca urmare a împlinirii personalității Spiritului Mamă al Universului.

21:3.7 (238.1) 3. Suveranitatea crescătoare de locotenență - autoritatea progresivă a unui Fiu Creator pe parcursul perioadei celor șapte manifestări ale sale sub formă de creatură.

21:3.8 (238.2) 4. Suveranitatea supremă - autoritatea stabilită care urmează după desăvârșirea celei de-a șaptea manifestări. În Nebadon, suveranitatea supremă datează de la desăvârșirea manifestării lui Mihail pe Urantia. Ea există deci de ceva mai mult de o mie nouă sute de ani ai timpului vostru planetar.

21:3.9 (238.3) 5. Suveranitate supremă crescătoare - relațiile evolute care rezultă din fixarea în lumină și viață a unei majorități a domeniilor creaturilor. Acest stadiu aparține viitorului încă neatins de universul vostru local.

21:3.10 (238.4) 6. Suveranitate trinitară - exercitată după ce universul local întreg s-a stabilit în lumină și viață.

21:3.11 (238.5) 7. Suveranitate nerevelată - relații necunoscute ale unei epoci viitoare ale universului.

21:3.12 (238.6) Acceptând suveranitatea inițială de locotenență a unui univers local în proiect, Mihailul Creator face un legământ în fața Trinității de a nu-și asuma suveranitatea supremă înainte ca cele șapte manifestări ale sale de creatură să fi fost terminate și atestate de șefii suprauniversului său. Însă, dacă un Fiu Creator nu ar fi putut, la voință, să afirme această suveranitate necâștigată, legământul de a nu se afirma astfel nu ar avea nici un sens.

21:3.13 (238.7) Chiar pe parcursul epocilor anterioare manifestărilor, un Fiu Creator guvernează domeniul său, aproape suprem, deoarece nu este nici o neînțelegere în nici una dintre părțile sale. Autoritatea limitată cu greu s-ar manifesta dacă suveranitatea nu ar fi fost niciodată provocată. Suveranitatea exercitată de un Fiu Creator pe parcursul predifuziunii într-un univers fără rebeliune nu este mai mare decât un univers în care avut loc o rebeliune; însă în primul caz limitările de suveranitate nu sunt aparente, în timp ce ele sunt în al doilea caz.

21:3.14 (238.8) Dacă vreodată autoritatea sau administrația unui Fiu Creator sunt contestate, atacate sau compromise, acest fiu este veșnic angajat în susținerea, protejarea, apărarea și, dacă este necesar, în redobândirea creației sale personale. Astfel de Fii nu pot fi tulburați sau stingheriți decât de ființe create de ei înșiși, sau de ființe mai elevate alese de ei înșiși. Putem deduce că „ființe mai elevate” a căror origine se situează la nivele superioare celor ale unui univers local au puține șanse să stingherească un Fiu Creator, și acest lucru este adevărat. Însă ele ar putea să o facă dacă ar dori. Virtutea este volitivă la personalități; dreptatea nu este automată la creaturile înzestrate cu liber arbitru.

21:3.15 (238.9) Înainte de a-și fi încheiat cariera de manifestare, un Fiu Creator guvernează cu anumite limitări de suveranitate pe care și le impune, însă după terminarea serviciului său de consacrare el guvernează în virtutea experienței sale efective în forma și sub înfățișarea feluritelor lui creaturi. Când un Creator a locuit de șapte ori printre creaturile sale, când cariera de consacrare este împlinită,

atunci el este stabilit în suprema sa autoritate universală; el a devenit un Fiu Maestru, un șef suveran și suprem.

21:3.16 (238.10) Tehnica pentru a obține suveranitatea supremă asupra unui univers local implică următoarele șapte etape experiențiale:

21:3.17 (238.11) 1. Străbaterea prin experiență a celor șapte nivele de existență ale creaturii prin tehnica de manifestare întrupată chiar sub forma creaturilor nivelului respectiv.

21:3.18 (238.12) 2. Consacrarea experiențială fiecărei faze a voinței septuple a Deității Paradisului, așa cum este ea personificată în Cele Șapte Spirite Maestru.

21:3.19 (239.1) 3. Traversarea fiecăreia dintre cele șapte experiențe la nivelul creaturilor în același timp cu împlinirea uneia din cele șapte consacrări voinței Deității Paradisului.

21:3.20 (239.2) 4. Pe fiecare nivel de creatură, să se descrie experimental, Deității Paradisului și a tuturor inteligențelor universului, apogeul vieții creaturilor.

21:3.21 (239.3) 5. Pe fiecare nivel de creatură, să reveleze prin experiență, ființelor de pe nivelul de manifestare și întregului univers, o fază a voințe septuple a Deității.

21:3.22 (239.4) 6. Unificarea experiențială a septuplei experiențe a creaturilor cu septupla experiență de consacrare relevării naturii și voinței Deității.

21:3.23 (239.5) 7. Stabilirea relațiilor noi și mai elevate cu Ființa Supremă. Repercusiunea totalității acestei experiențe Creator-creatură, măresc realitatea suprauniversală a Dumnezeuului septuplu și suveranitatea asupra timpului-spațiu a Atotputernicului Suprem. Ea

transpune în faptă suveranitatea supremă a unui Mihail al Paradisului asupra universului său local.

21:3.24 (239.6) Rezolvând problema suveranității într-un univers local, Fiul Creator nu se limitează să demonstreze propria sa competență de a guverna; el revelează de asemenea natura Deităților Paradisului și descrie atitudinea lor septuplă. Înțelegerea finită și aprecierea întâietății Tatălui de către creaturi ține de aventura unui Fiu Creator care consimte să-și asume forma și experiențele creaturilor sale. Acești Fii primari ai Paradisului sunt adevărații revelatori ai naturii iubitoare și autorității benefice a Tatălui, a aceluiași Tată care, în asociere cu Fiul și Spiritul, este conducătorul universal al oricărei puteri, oricărei personalități și oricărui guvern din ansamblul tărâmurilor universului.

4. Dăruirea Mihaililor

21:4.1 (239.7) Fiii Creatori se împart în șapte grupe, conform numărului manifestărilor lor pe lângă creaturile tărâmurilor lor. Ei merg de la experiența inițială, trecând prin cinci sfere adiționale de manifestare progresivă, până când ating al șaptelea și ultimul episod al experienței de Creator-creatură.

21:4.2 (239.8) Manifestările avonalilor se produc întotdeauna sub înfățișarea trupului muritor, însă cele șapte manifestări ale unui Fiu Creator implică apariția sa pe șapte nivele de existență creată și sunt legate de revelația a șapte expresii primare a voinței și naturii Deității. Toți Fiii Creatori, fără excepție, fac experiența de a se dăruia de șapte

ori copiilor lor creați, înainte de a asuma jurisdicția stabilă și supremă asupra universului pe care l-au creat ei înșiși.

21:4.3 (239.9) Cu toate că aceste șapte manifestări variază în diferitele sectoare și universuri, ele cuprind întotdeauna aventura de fuziune ca muritor. În manifestarea finală, un Fiu Creator apare ca membru din rasele superioare ale unei planete locuite, în general în grupul rasial care conține cele mai mari ramuri ereditare ale viței adamice importat anterior pentru a înălța statutul fizic al populațiilor de origine animală. Odată doar, în cariera sa septuplă de Fiu al manifestării, un Mihail al Paradisului se naște din femeie, ca în povestea voastră a nou-născutului din Bethlehem. El nu trăiește și nu moare decât odată ca membru al celui mai umil ordin de creaturi evolutive înzestrate cu voință.

21:4.4 (239.10) După fiecare dintre manifestările sale, un Fiu Creator se duce „la dreapta Tatălui” pentru ca acolo să dobândească acceptul Tatălui de a se manifesta și să primească instrucțiuni pregătitoare pentru episodul următor al serviciului universal. Ca urmare a celei de-a șaptea și din urmă manifestări, un Fiu Creator primește de la Tatăl Universal autoritatea și jurisdicția supreme ale universului său.

21:4.5 (240.1) Este de notorietate istorică faptul că ultimul Fiu Divin apărut pe planeta voastră era un Fiu Creator Paradisiac care încheiase șase faze ale carierei sale de manifestare. În consecință, atunci când el a renunțat la faptul conștiinței vieții întrupate pe Urantia, el a putut spune, și chiar a făcut-o: „Totul este împlinit” - și era literalmente împlinit. Moartea sa pe Urantia a încheiat cariera sa de manifestare; era ultima etapă pentru a împlini jurământul sacru al unui Fiu Creator al Paradisului. Și, atunci când această experiență a fost dobândită,

astfel de Fii sunt suverani supremi ai universului; ei nu domnesc ca locțiitori ai Tatălui, ci prin propriul lor drept și în propriul lor nume ca „Rege al Regilor și Domn al Domnilor”. Sub rezerva anumitor excepții citate, acești Fii cu manifestări septuple dispun de o supremație necondiționată în universul lor de reședință. În ceea ce privește universul său local, acest Fiu Maestru al vostru triumfător și instalat pe tronul său a primit „toate puterile în cer și pe pământ”.

21:4.6 (240.2) Fiii Creatori care și-au încheiat cariera lor de manifestare sunt considerați ca făcând parte dintr-un ordin separat, acela al Fiilor Maestru septupli. În persoana lor, Maeștrii sunt identici cu Fiii Creatori, însă au suportat o experiență de manifestare atât de extraordinară încât sunt considerați, de obicei, ca făcând parte dintr-un ordin diferit. Atunci când un Creator se încumetă să efectueze o manifestare trebuie să se producă o schimbare reală și permanentă. Este adevărat că Fiul de manifestare este încă tot la fel de mult un Creator însă el a adăugat naturii sale experiența de creatură. Aceasta îl îndepărtează definitiv de nivelul divin de Fiu Creator, și îl ridică pe planul experiențial de Fiu Maestru, o ființă care a câștigat pe deplin dreptul de a guverna un univers și de a administra lumile sale. Astfel de ființe încorporează tot ceea ce se poate extrage din paternitatea divină, și înglobează tot ceea ce poate rezulta din experiența unei creaturi făcute perfecte. De ce s-ar plânge omul cu privire la modestia originii sale și la necesitatea carierei sale evolutive, atunci când înșiși zeii trebuie să treacă printr-o experiență echivalentă înainte de a fi considerați ca experiențial calificați și competenți pentru a guverna definitiv și pe deplin tărmurile universului lor?

5. Poziția Maeștrilor Fii față de univers

21:5.1 (240.3) Puterea unui Maestru Mihail este nelimitată, deoarece ea derivă dintr-o asociere realizată cu Trinitatea Paradisului și este de necontestat, deoarece decurge dintr-o experiență actuală sub însăși forma creaturilor supuse acestei autorități. Natura suveranității unui Fiu Creator septuplu este supremă din următoarele motive:

21:5.2 (240.4) 1. Ea adoptă punctul de vedere septuplu al Deității Paradisului.

21:5.3 (240.5) 2. Ea încorporează o atitudine septuplă a creaturilor din timp-spațiu.

21:5.4 (240.6) 3. Ea sintetizează perfect atitudinea Paradisului și punctul de vedere al creaturilor.

21:5.5 (240.7) Această suveranitate experiențială include deci întreaga divinitate a Dumnezeuului Septuplu, culminând cu Ființa Supremă. Iar suveranitatea personală a unui Fiu septuplu este asemănătoare suveranității viitoare a Ființei Supreme, care trebuie să fie împlinită într-o bună zi, deoarece ea cuprinde întregul conținut posibil al puterii și autorității pe care Trinitatea Paradisului o poate manifesta în limitele spațiului-timp interesat.

21:5.6 (240.8) Atunci când un Fiu Mihail împlinește suveranitatea sa asupra universului său local, el pierde puterea și ocazia de a crea tipuri în întregime noi de creaturi pe parcursul epocii prezente a universului. Însă faptul că un Fiu Maestru își pierde puterea sa de a da origine unor ordine de existență în întregime noi nu interferează deloc

cu opera de elaborare a vieții deja stabilite și în curs de dezvoltare. Acest vast program de evoluție universală continuă fără întrerupere sau îngrădire. Dobândirea suveranității supreme de către un Fiu Maestru nu implică responsabilitatea de a se consacra susținerii și administrării a ceea ce a fost deja conceput și creat, și care va fi produs ulterior de cei care au fost astfel concepuți și creați. Cu timpul, se poate dezvolta o evoluție aproape fără sfârșit de ființe diverse, însă începând cu acest moment nu ar mai exista modele sau tipuri în întregime noi de creaturi inteligente, trăgându-și direct originea din Fiu Maestrul. Acesta este primul pas, începutul unei administrări bine stabilite în întregul univers local.

21:5.7 (241.1) Înălțarea unui Fiu septuplu de manifestare la suveranitatea de necontestat a universului său semnifică începutul sfârșitului lungilor epoci de incertitudine și de confuzie relativă. Ca urmare a acestui eveniment, tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi spiritualizat va fi, în final, dezagregat; tot ceea ce nu are posibilitatea de a fi într-o zi coordonat cu realitatea cosmică, va fi în cele din urmă distrus. Când rezervele de nesfârșită îndurare și de nespusă răbdare vor fi fost epuizate într-un efort pentru a câștiga fidelitatea și devoțiunea creaturilor cu voință ale împăraților, vor prevala atunci dreptatea și justiția. Dreptatea va sfârși prin a anihila ceea ce nu a putut să fie reabilitat prin îndurare.

21:5.8 (241.2) Maeștrii Mihaili sunt supremi în propriul lor univers local odată ce au fost instalați acolo ca conducători suverani. Rarele limitări ale domniei lor sunt inerente preexistenței cosmice a anumitor forțe și personalități. Altfel, acești Fii Maestru sunt supremi în autoritate, în responsabilitate, și în puterea administrativă în

universurile lor respective; ca Creatori și Zei ei sunt virtual supremi în toate lucrurile. Nimic nu poate pătrunde dincolo de înțelepciunea lor în ceea ce privește funcționarea unui univers dat.

21:5.9 (241.3) După înălțarea sa la suveranitatea stabilită a unui univers local, un Mihail al Paradisului are deplinul control asupra celorlalți Fii ai lui Dumnezeu care lucrează pe tărâmul său, și poate guverna liber conform concepției asupra nevoilor tărâmurilor sale. Un Fiu Maestru poate modifica așa cum dorește ordinul judecății spirituale și al ajustării evolutive al planetelor locuite. El stabilește și execută planurile proprii sale alegeri în toate problemele de nevoi planetare speciale, îndeosebi în ceea ce privește lumile în care a locuit ca și creatură, și mai mult în ceea ce privește lumea manifestării sale finale, planeta în care s-a încarnat sub înfățișarea trupului muritor.

21:5.10 (241.4) Fii Maestru par în perfectă comunicare cu lumile lor de manifestare, nu numai cu cele ale șederii lor personale, dar și cu toate lumile în care s-a coborât un Fiu Magistral. Acest contact este menținut de propria lor prezență spirituală, Spiritul Adevărului care poate să se „reverse peste orice trup”. Acești Fii Maestru mențin de asemenea o legătură neîntreruptă cu Fiul Mamă Etern, în centrul tuturor lucrurilor. Compătimirea lor poate să se întindă de la Tatăl Universal din ceruri până la umilele rase ale vieții planetare în tărâmurile timpului.

6. Destinul Maeștrilor Mihaili

21:6.1 (241.5) Nimeni nu ar putea să pretindă că poate analiza cu autoritate finală fie naturile fie destinele Suveranilor Maeștri septupli ai universurilor locale; cu toate acestea, noi speculăm, cu toții, foarte mult în aceste probleme. Suntem învățați, și noi credem, că fiecare Mihail al Paradisului este *absolutul* conceptelor de deitate duală a originii sale; el încorporează astfel fazele actuale ale infinității Tatălui Universal și ale Fiului Etern. Mihailii trebuie să fie parțiali față de infinitatea totală, însă ei sunt probabili absoluți față de fracțiunea de infinitate care se raportează la originea lor. Cu toate acestea, observând activitățile lor în prezenta vârstă a universului, noi nu detectăm nici o acțiune care să fie mai mult decât finită; toate capacitățile lor superfinite pe care noi le deducem trebuie să fie conținute în ei și încă nerevelate.

21:6.2 (242.1) Împlinirea carierei de manifestare ca și creatură și înălțarea la suveranitatea supremă a unui univers trebuie să semnifice eliberarea completă a capacităților de acțiune finită a unui Mihail însoțit de apariția unei capacități de slujire mai mult decât finită. În realitate, noi remarcăm referitor la acest subiect că acești Fii Maestru sunt atunci îngrădiți în producerea de noi tipuri de creaturi, îngrădire neîndoielnic făcută necesară prin eliberarea de potențialitățile lor superfinite.

21:6.3 (242.2) Este foarte probabil ca aceste puteri creatoare latente să rămână conținute în ei pe parcursul întregii epoci prezente a universului. Însă, la un moment dat, în viitorul îndepărtat, în universurile care sunt în prezent în curs de mobilizare în spațiul exterior, noi credem că legătura dintre un Fiu Maestru septuplu și un Spirit Creativ care aparține celui de-al șaptelea stadiu ar putea să

atingă nivele absonite de serviciu, însoțite de apariția de noi lucruri, semnificații și valori pe nivele transcendente și de semnificație universală ultimă.

21:6.4 (242.3) La fel cum Deitatea Supremă este în plină actualizare datorită serviciului experiențial, tot astfel Fiii Creatorii sunt pe cale de a atinge realizarea personală a potențialelor de divinitate paradisiacă conținute în natura lor insondabilă. Pe Urantia, Christos Mihail a spus odată: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. Și noi credem că, în eternitate, Mihailii sunt literalmente destinați să fie „calea, adevărul și viața” deschizând întotdeauna, pentru toate personalitățile universului, calea care merge de la divinitatea supremă, prin absonitatea ultimă, până la finalitatea de deitate eternă.

21:6.5 (242.4) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 21](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 23](#) >>

Capitolul 22

Fiii lui Dumnezeu trinitizați

22:0.1 (243.1) TREI grupuri de ființe sunt numite Fii ai lui Dumnezeu. În plus față de ordinele de filiație descendente și ascendente, există un al treilea grup cunoscut sub numele de Fii ai lui Dumnezeu Trinitizați. Ordinul trinitizat de filiație este subdivizat în trei diviziuni primare, conform originilor numeroaselor sale tipuri de personalități, revelate sau nerevelate. Iată aceste diviziuni primare:

- 22:0.2 (243.2) 1. Fii trinitizați de Deitate.
- 22:0.3 (243.3) 2. Fii îmbrățișați de Trinitate.
- 22:0.4 (243.4) 3. Fii trinitizați de creaturi.

22:0.5 (243.5) Independent de originea lor, toții Fiii lui Dumnezeu Trinitizați au în comun experiența trinitizării, fie ca o parte a originii

lor, fie ca o experiență a îmbrățișării de către Trinitatea atinsă ulterior. Fii Trinitizați de Deitate nu sunt revelați în aceste expuneri. Prezentarea noastră se va limita deci, la descrierea celor două grupuri rămase și, în special, la fiii lui Dumnezeu îmbrățișați de trinitate.

1. Fii îmbrățișați de trinitate

22:1.1 (243.6) Toții fiii îmbrățișați de Trinitate au o origine inițială simplă sau duală, însă, ca urmare a îmbrățișării lor de Trinitate, ei sunt consacrați și afectați pentru totdeauna serviciului Trinității. Acest corp, așa cum este el revelat și organizat pentru serviciul suprauniversurilor, îmbrățișează șapte ordine de personalități:

- 22:1.2 (243.7) 1. Puternicii Mesageri.
- 22:1.3 (243.8) 2. Înălțații în Autoritate.
- 22:1.4 (243.9) 3. Cei Lipsiți de Nume și Număr.
- 22:1.5 (243.10) 4. Conservatorii Trinitizați.
- 22:1.6 (243.11) 5. Ambasadorii Trinitizați.
- 22:1.7 (243.12) 6. Păzitorii Celești.
- 22:1.8 (243.13) 7. Asistenții Fiilor Înălțați.

22:1.9 (243.14) Aceste șapte grupuri de personalități mai sunt clasificate conform originii lor, naturii lor și funcțiunii lor în trei diviziuni majore: Fii de Împlinire Trinitizați, Fii de Selecție Trinitizați și Fii de Perfecțiune Trinitizați.

22:1.10 (244.1) *Fiii de Împlinire Trinitizați*- Puternicii Mesageri, Înălțații în Autoritate și cei Lipsiți de Nume și de Număr - sunt toți muritori ascendenți care au fuzionat cu Ajustorul lor și au atins

Paradisul și Corpul Finalității. Însă ei nu sunt finalitari; atunci când au fost îmbrățișați de Trinitate, numele lor au fost șterse de pe lista de apel a finalitarilor. Noii fii ai acestui ordin trec prin cursuri de formare specială, pe parcursul unor perioade relativ scurte, pe planetele-sediu ale circuitelor Havonei, sub îndrumarea Eternilor de Zile. După aceasta, ei sunt desemnați pentru serviciul Îmbătrâniților de Zile în cele șapte suprauniversuri.

22:1.11 (244.2) *Fiii de Selecție Trinitizați* înglobează Conservatorii Trinitizați și Ambasadorii Trinitizați. Ei sunt recrutați dintre anumiți serafimi evolutivi și anumite creaturi mediane transferate care au traversat Havona și au atins Paradisul, cât și dintre anumiți muritori care au fuzionat cu Spiritul sau cu Fiii, și care sunt de asemenea înălțați până la Insula centrală de Lumină și de Viață. Ca urmare a îmbrățișării lor de către Trinitatea Paradisului, și după un scurt antrenament pe Havona, Fiii de Selecție Trinitizați sunt desemnați cursurilor Îmbătrâniților de Zile.

22:1.12 (244.3) *Fiii de Perfecțiune Trinitizați*. Păzitorii Celești și coordonații lor, Asistenții Fiilor Înălțați, includ un grup unic de personalități, de două ori trinitizate. Ei sunt fiii trinitizați de creaturi și proveniți din personalitățile Paradisului-Havona sau din muritori ascendenți deveniți perfecți care s-au distins în Corpul Finalității. După ce au servit ca Agenți Executivi Supremi ai Celor Șapte Spirite Maestru și sub ordinele Fiilor Instructori ai Trinității, unii dintre acești fii trinitizați de creaturi sunt retrinitizați (îmbrățișați) de Trinitatea Paradisului, apoi împuterniciți pe lângă tribunalele Îmbătrâniților de Zile ca Păzitori Celești și ca Asistenți ai Fiilor

Înălțați. Fii de Perfecțiune Trinitizați sunt afectați direct serviciului suprauniversurilor, fără nici un alt antrenament.

22:1.13 (244.4) Asociații noștri de origine trinitară - Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divinii și Cenzorii Universali - există în număr determinat, însă numărul de fii îmbrățișați de Trinitate crește constant. Cele șapte ordine de fii îmbrățișați de Trinitate sunt delegați ca membri ai guvernului unuia din cele șapte universuri, și numărul lor aflat în serviciul fiecărui supraunivers este exact același; nici unul dintre ei nu și-a neglijat vreodată datoriile. Ființele îmbrăționate de Trinitate nu s-au rătăcit niciodată; ele pot poticni temporar, însă nu există nici un exemplu ca vreuna din ele să fi fost condamnată pentru ofensă față de guvernele suprauniversurilor. Fiii de Împlinire și Fiii de Selecție nu au trădat niciodată serviciul Orvontonului, însă Fiii de Perfecțiune Trinitizați au comis uneori erori de judecată și au provocat astfel o confuzie trecătoare.

22:1.14 (244.5) Sub îndrumarea Îmbătrâniților de Zile, cele șapte ordine funcționează aproape ca grupuri autonome. Întinderea serviciilor lor este foarte vastă. Fiii Perfecțiunii Trinitizați nu părăsesc suprauniversul pe care au fost trimiși, însă asociații lor trinitizați parcurg marele univers, călătorind între lumi evolutive ale timpului și spațiului și spre eterna Insulă a Paradisului. Ei pot acționa în orice supraunivers, însă întotdeauna ca membri ai supraguvernului desemnării lor inițiale.

22:1.15 (244.6) Se pare că fii îmbrățișați de Trinitate au fost desemnați într-un mod permanent serviciului celor șapte suprauniversuri. Aceasta desemnare este sigură pentru durata

prezentei epoci a universului, însă noi nu am fost niciodată informați că ea trebuie să fie eternă.

2. Puternicii Mesageri

22:2.1 (245.1) Puternicii Mesageri aparțin grupului ascendent al Fiilor Trinitizați. Ei formează o clasă de muritori deveniți perfecți, care au fost puși la încercare la rebeliune, sau a căror loialitate personală a fost demonstrată într-un mod echivalent; ei au trecut toți printr-o probă determinată de fidelitate universală. La un moment dat al ascensiunii lor către Paradis, ei au rămas fermi și loiali, în fața lipsei de loialitate a superiorilor lor, iar unii dintre ei au funcționat activ și loial în locul acestor conducători neîncrezători.

22:2.2 (245.2) Cu astfel de dosare personale de fidelitate și de devoțiune, acești muritori ascendenți traversează Havona cu curentul pelerinilor timpului, ating Paradisul, sunt absolvenți, după care sunt reuniți în Corpul Finalității. Apoi ei sunt trinitizați în îmbrățișarea secretă a Trinității Paradisului și apoi desemnați pentru a fi asociați Îmbătrâniților de Zile în administrarea guvernelor celor șapte suprauniversuri.

22:2.3 (245.3) Orice muritor ascendent care a trecut printr-o experiență insurecțională și a acționat loial în fața rebeliunii este, în cele din urmă, destinat să devină un Puternic Mesager al serviciului suprauniversal. Și este la fel pentru orice creatură ascendentă care împiedică efectiv aceste mișcări ale greșelii, ale răului sau ale păcatului, deoarece o acțiune concepută pentru a preveni rebeliunea

sau pentru a produce tipuri mai elevate de loialitate într-o criză universală este considerată ca având și mai multă valoare decât simpla loialitate în fața unei rebeliuni efective.

22:2.4 (245.4) Ajutoarele Puternicilor Mesageri au fost alese dintre muritorii timpului și spațiului care făceau parte din primul grup al celor sosiți în Paradis, mulți dintre ei traversând Havona în timpurile lui Grandfanda. Însă prima trinitizare a Puternicilor Mesageri nu a fost efectuată înainte ca grupul candidaților să conțină reprezentanți ai fiecăruia dintre cele șapte suprauniversuri. Iar ultimul grup al acestui ordin care s-a calificat pentru Paradis îngloba pelerini ascendenți ai universului local din Nebadon.

22:2.5 (245.5) Puternicii Mesageri sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în clase de șapte sute de mii, din care o sută de mii sunt desemnați fiecărui supraunivers. Există aproape o mie de miliarde de Puternici Mesageri desemnați pe Uversa, și avem toate motivele să credem că numărul celor care servesc în fiecare dintre suprauniversuri este exact același.

22:2.6 (245.6) Eu sunt un Puternic Mesager, și Urantienii ar putea fi interesați să știe că însoțitorul și asociatul experienței mele umane a triumfat, de asemenea, în marea probă. Cu toate că noi am fost separați de numeroase ori și pentru lungi perioade în ascensiunea interioară către Havona, care durează epoci, noi am fost îmbrățișați în același grup de șapte-sute de mii. Timpul trecerii noastre prin Vicegerington s-a scurs în strânsă și afectuoasă asociere. Noi am fost în cele din urmă împuterniciți și desemnați împreună pe Uversa de pe Orvonton, și suntem frecvent delegați drept companie pentru a executa misiuni care necesită serviciul a doi Mesageri.

22:2.7 (245.7) Puternicii Mesageri, la fel ca toți fii îmbrățișați de Trinitate, sunt afectați tuturor fazelor de activități ale suprauniversurilor. Ei mențin o legătură constantă cu cartierele lor generale prin serviciul de reflexivitate suprauniversal. Puternicii Mesageri servesc în toate sectoarele unui supraunivers, ei execută frecvent misiuni pe lângă universurile locale, și chiar pe lângă lumi individuale, așa cum o fac eu în prezenta ocazie.

22:2.8 (245.8) În fața tribunalelor suprauniversale, Puternicii Mesageri acționează ca apărători atât a indivizilor cât și a planetelor care apar în instanță. Ei asistă de asemenea Perfecțiunile de Zile în dirijarea treburilor din sectoarelor majore. Ca grup, principala lor funcțiune este aceea de observatori suprauniversali. Ei sunt staționați pe diversele lumi-sedii și pe planetele individuale importante, ca observatori oficiali ai Îmbătrâniților de Zile. Atunci când sunt astfel trimiși, ei servesc de asemenea în calitate de consilieri ai autorităților care dirijează problemele sferei șederii lor. Mesagerii iau parte la toate fazele planului ascendent de progres al muritorilor. Împreună cu asociații lor de origine muritoare, ei mențin supraguvernele în contact strâns și personal cu statutul și progresia planurilor Fiilor lui Dumnezeu descendenți.

22:2.9 (246.1) Puternicii Mesageri sunt pe deplin conștienți de întreaga lor carieră ascendentă, și de aceea ei sunt ajutoare atât de utile și de pline de compasiune, mesageri atât de comprehensivi pentru a servi pe orice lume a spațiului și pe lângă oricare creatură a timpului. Imediat ce veți fi eliberați de trup, veți comunica liber și plini de înțelegere cu noi, deoarece noi suntem proveniți din toate rasele de pe toate lumile evolutive ale spațiului, adică din toate rasele

de muritori locuiți de Ajustori ai Gândirii cu care ei fuzionează ulterior.

3. Cei Înălțați în Autoritate

22:3.1 (246.2) Înălțații în Autoritate, al doilea grup de Fii de Împlinire Trinitizați, sunt toți ființe de origine muritoare fuzionate cu Ajustorul lor. Ei sunt muritori perfecționați, care au manifestat aptitudini administrative superioare sau au arătat un geniu executiv extraordinar pe parcursul întregii lor nesfârșite cariere de ascensiune. Ei sunt floarea aptitudinilor de guvernare derivată din muritorii supraviețuitori ai spațiului.

22:3.2 (246.3) Șaptezeci de mii dintre acești Înălțați în Autoritate sunt trinitizați pe parcursul fiecărei legături a Trinității. Cu toate că universul local al Nebadonului este o creație relativ tânără, există reprezentanți care aparțin unei clase a acestui ordin recent trinitizat. Există în prezent mai mult de zece miliarde dintre acești abili administratori trimiși pe Orvonton. La fel ca toate ordinele separate de ființe celeste, ei își păstrează propriile lor cartiere generale pe Uversa și, spre deosebire de alții îmbrățișați de Trinitate, rezervele lor pe Uversa acționează ca și corp conducător central al ordinului lor în Orvonton.

22:3.3 (246.4) Înălțații în Autoritate sunt administratori fără limitări. Ei sunt agenții executivi atotprezenți și mereu eficienți ai Îmbătrâniților de Zile. Ei slujesc pe orice sferă, pe orice lume locuită, și în orice fază de activitate a unui supraunivers oarecare.

22:3.4 (246.5) Dotați cu o magnifică înțelepciune administrativă și o abilitate executivă excepțională, aceste ființe strălucitoare se însărcinează să prezinte cauza dreptății tribunalelor suprauniversale. Ei veghează asupra execuției dreptății și la rectificarea defectelor de adaptare în universurile evolutive. De aceea, dacă voi trebuie să fiți vreodată citați pentru erori de judecată pe parcursul ascensiunii voastre a lumilor și a sferelor de progres cosmic a destinului vostru, există puține șanse pentru voi să suferiți vreo nedreptate. În realitate, acuzatorii voștri au fost deja creaturi ascendente, personal familiarizate cu fiecare etapă a carierei pe care ați traversat-o voi și pe care sunteți pe cale de a o parcurge.

4. Cei Fără de Nume și Fără de Număr

22:4.1 (246.6) Cei Lipsiți de Nume și de Număr constituie a treia și ultima grupă a Fiilor de Împlinire Trinitizați. Ei sunt sufletele ascendente care au dezvoltat o aptitudine de adorație care depășește abilitatea tuturor fiilor și fiicelor raselor revoluționare a lumilor timpului și spațiului. Ei au dobândit un concept spiritual al țelului etern al Tatălui Universal într-un mod care, prin comparație, transcende înțelegerea creaturilor evolutive având un nume și un număr; de aceea, îi numim cei Lipsiți de Nume și de Număr. O traducere mai strictă a numelui lor ar fi „Cei care au *transcens* Numele și Numărul”.

22:4.2 (247.1) Acest ordin de fii este îmbrățișat de Trinitatea Paradisului în grupe de șapte mii. Arhivele Uversei menționează peste

o sută de milioane dintre acești fii în serviciu în Orvonton.

22:4.3 (247.2) Imediat ce cei Lipsiți de Nume și de Număr sunt gânditorii spirituali superiori ai raselor supraviețuitoare, ei sunt special calificați pentru a judeca și pentru a formula opinii atunci când este dezirabil să avem un punct de vedere spiritual, iar experiența carierei de ascensiune este esențială pentru a înțelege problemele incluse în subiectul care trebuie judecat. Ei sunt jurații supremi ai Orvontonului. Un sistem de jurați rău administrat este mai mult sau mai puțin o parodie de justiție în anumite lumi, însă pe Uversa și în tribunalele care depind de acesta, noi folosim ca judecători- jurați tipurile cele mai elevate de mentalități spirituale evaluate. Judecata este funcțiunea cea mai elevată a întregului guvern, iar cei care au însărcinarea de a construi verdictele ar trebui să fie aleși dintre tipurile cele mai elevate și cele mai nobile dintre indivizii cei mai experimentați și comprehensivi.

22:4.4 (247.3) Selecția candidaților pentru clasele de trinitizare a Puternicilor Mesageri, a Înălțaților în Autoritate și a celor Lipsiți de Nume și de Număr este naturală și automată. Tehnicile selective ale Paradisului nu sunt în nici un sens arbitrare. Experiența personală și valorile spirituale determină apartenența la personalul Fiilor de Împlinire Trinitizați. Aceste ființe sunt egale în ceea ce privește autoritatea și uniforme în ceea ce privește statutul administrativ, însă ele posedă toate o individualitate proprie și caractere diferite. Ele nu sunt ființe standardizate, ele sunt caracteristic neasemănătoare, în funcție de diferențele carierei lor de ascendență.

22:4.5 (247.4) În plus față de aceste calificări experiențiale, Fiii de Împlinire Trinitizați au fost trinitizați în îmbrățișarea divină de

Deitățile Paradisului. În consecință, ei activează ca asociați coordonați ai Fiilor Staționari ai Trinității, deoarece îmbrățișarea Trinității pare a avea drept efect faptul de a proiecta în afara curentului viitorului numeroase potențiale nerealizate de creaturi. Însă acest lucru nu este adevărat decât pentru lucrurile referitoare la prezenta vârstă a universului.

22:4.6 (247.5) Acest grup de fii este principal, însă nu în întregime, ocupat cu serviciile carierei ascendente a muritorilor timpului-spațiu. Dacă se întâmplă ca punctul de vedere al unei creaturi muritoare este pus la îndoială, problema este reglată prin apelul la o comisie ascendentă compusă dintr-un Puternic Mesager, un Elevat în Autoritate și un Lipsit de Nume și de Număr.

22:4.7 (247.6) Voi, muritorii care citiți acest mesaj, puteți voi înșivă să urcați în Paradis, să atingeți îmbrățișarea Trinității și, în epoci îndepărtate ale viitorului, să fiți atașați serviciului Îmbătrâniților de Zile într-unul dintre cele șapte suprauniversuri. Poate veți fi într-o zi însărcinați să lărgiți revelația adevărului pentru vreo planetă locuită în evoluție, așa cum o fac eu pe Urantia.

5. Conservatorii Trinitizați

22:5.1 (247.7) Conservatorii Trinitizați sunt Fii de Selecție Trinitizați. Nu numai rasele voastre, împreună cu alte lumi demne de supraviețuire, traversează Havona, ating Paradisul, și se pomenesc destinate serviciului suprauniversal împreună cu Fii Staționari ai Trinității, ci și fideli voștri păzitori serafici și nu mai puțin fideli

voștri asociați mediani pot, la rândul lor, deveni candidați la aceeași recunoaștere a Trinității și același magnific destin al personalității.

22:5.2 (248.1) Conservatorii Trinitizați sunt serafimi ascendenți și creaturi mediane transferate care au trecut prin Havona și au atins Paradisul și Corpul Finalității. Apoi, ele au fost îmbrățișate de Trinitatea Paradisului și atașate serviciului Îmbătrâniților de Zile.

22:5.3 (248.2) Această recunoaștere este acordată serafimilor ascendenți, candidați la îmbrățișarea Trinității, deoarece ei au cooperat în mod valabil cu un muritor ascendent care a atins Corpul Finalității și a fost, ca urmare, trinitizat. Păzitorul serafic al carierei mele muritoare a traversat împreună cu mine, a fost trinitizat mai târziu, și acum el este atașat guvernului Uversei ca și Conservator Trinitizat.

22:5.4 (248.3) La fel se întâmplă și pentru mediani; mulți dintre ei sunt transferați, reușesc să atingă Paradisul, apoi împreună cu serafimii și din aceleași motive, sunt îmbrățișați de Trinitate și trimiși ca și Conservatori în suprauniversuri.

22:5.5 (248.4) Conservatorii Trinitizați sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în grupuri de șaptezeci de mii, iar a șaptea parte a fiecărui grup este atașată unui supraunivers. Există acum în serviciul Orvontonului ceva mai mult de zece milioane dintre acești Conservatori elevați și demni de încredere. Ei servesc pe Uversa și pe sferele-sedii ale sectoarelor majore și minore. Ei sunt asistați în lucrările lor de un corp de mai multe miliarde de seconafimi și de alte personalități suprauniversale competente.

22:5.6 (248.5) Conservatorii Trinitizați își încep cariera lor ca și Conservatorii și o continuă, ca atare, în problemele supraguvernului.

Într-un sens, ei sunt funcționarii guvernelor lor suprauniversale, însă nu se ocupă de indivizi așa cum o fac Păzitorii Celești. Conservatorii Trinitizați administrează problemele de grup, ei susțin proiectele colective; ei sunt conservatorii arhivelor planurilor și instituțiilor; ei acționează ca comisari fideli ai întreprinderilor, grupurilor de personalități, proiectelor ascendente, planurilor morontiale, proiectelor universului și a multor alte chestiuni.

6. Ambasadorii Trinitizați

22:6.1 (248.6) Ambasadorii Trinitizați sunt al doilea ordin al Fiilor de Selecție Trinitizați. La fel ca asociații lor, Conservatorii, ei sunt recrutați dintre două tipuri de creaturi ascendente. Nu toți muritorii ascendenți au fuzionat cu Ajustorul lor sau cu Tatăl; unii sunt fuzionați cu Spiritul, alții sunt fuzionați cu Fiul. Iar unii dintre acești muritori fuzionați cu Spiritul sau cu Fiul ating Havona și ajung în Paradis. Candidații sunt aleși dintre acești ascendenți ai Paradisului pentru a fi îmbrățișați de Trinitate și, din timp în timp, ei sunt trinitizați în clase de șapte mii. Ei sunt apoi trimiși în suprauniversuri ca Ambasadori Trinitizați ai Îmbătrâniților de Zile. Există aproape o jumătate de miliard înregistrați pe Uversa.

22:6.2 (248.7) La avizul instructorilor de pe Havona, Ambasadorii Trinitizați sunt aleși pentru îmbrățișarea Trinității. Ei reprezintă indivizii a căror minte este cea mai înaltă în grupurile lor respective și sunt cel mai bine calificați pentru a asista conducătorii suprauniversurilor în vederea înțelegerii și administrării intereselor

lumilor de unde provin muritorii fuzionați cu Spiritul. Ambasadorii Trinitizați fuzionați cu Fiul ne sunt de un mare ajutor pentru a trata probleme atingând ordinul personalităților fuzionate cu Fiul.

22:6.3 (248.8) Ambasadorii Trinitizați sunt emisarii Îmbătrâniților de Zile pentru orice țel, pe lângă toate lumile sau universurile făcând parte din suprauniversul afectării lor. Ei fac servicii importante și specifice cartierelor generale ale sectoarelor minore și îndeplinesc nenumăratele sarcini diverse ale unui supraunivers. Ei formează corpurile de ajutor sau de rezervă ale Fiilor Trinitizați ai supraguvernelor, și sunt deci disponibili pentru o mare varietate de sarcini. Ei se angajează în mii și mii de întreprinderi referitoare la problemele suprauniversurilor, indescriptibile unei minți umane, pentru că nu există nimic analog acestor activități pe Urantia.

7. Tehnica Trinitizării

22:7.1 (249.1) Nu pot descrie pe deplin minții materiale experiența actului creativ suprem împlinit de ființe spirituale perfecte și devenite perfecte - actul trinitizării. Tehnicile trinitizării figurează printre secretele Vicegeringtonului și Solitaringtonului și pot fi înțelese doar de cei care au trecut prin aceste experiențe unice și pot fi revelate numai lor. Nici o ființă nu are deci posibilitatea de a descrie cu succes minții umane natura și scopul acestei lucrări extraordinare.

22:7.2 (249.2) Cu excepția Deităților, numai personalitățile Paradisului- Havona și anumiți membrii ai fiecăruia dintre corpurile finalitarilor se angajează în trinitizare. În condițiile specializate de

perfectiune Paradisiacă, aceste ființe magnifice pot să se lanseze în aventura unică de identitate de concept, și ele reușesc adesea să producă o ființă nouă, un fiu trinitizat de o creatură.

22:7.3 (249.3) Creaturile glorificate care se angajează în astfel de aventuri de trinitizare nu pot participa decât la o experiență de acest fel, în timp ce pentru Deitățile Paradisului pare să nu existe nici o limită la desfășurarea continuă a episoadelor de trinitizare. Deitatea nu pare a fi limitată decât sub un singur aspect: nu poate să existe decât un singur Spirit Originar și Infinit, un singur executant infinit al voinței conjugate a Tatălui-Fiu.

22:7.4 (249.4) Muritorii ascendenți finalitari, care au fuzionat cu ajutorul lor și au atins anumite nivele de cultură paradisiacă și de dezvoltare spirituală, se numără printre cei care pot încerca să trinitizeze o creatură. Când însoțitori ai muritorilor finalitari sunt staționați în Paradis, li se acordă vacanțe cu ocazia fiecărui mileniu de timp al Havonei. Finalitarii pot alege dintre șapte modalități diferite de a petrece această perioadă lipsită de obligații. Una din ele constă din în a încerca, împreună cu un însoțitor finalitar sau o personalitate a Paradisului-Havona, să realizeze trinitizarea unei creaturi.

22:7.5 (249.5) Dacă doi muritori finalitari se prezintă în fața Arhitecților Universului maestru și demonstrează că ei au ales independent unul de altul un concept identic pentru o trinitizare, Arhitecții pot, la rândul lor, promulga ordine care permit acestor ascendenți muritori glorificați să își prelungească vacanțele lor și să se retragă pentru un anumit timp în sectorul Cetățenilor Paradisului rezervat trinitizării. La sfârșitul retragerii acordate, dacă finalitarii mărturisesc că au ales separat și împreună să facă efortul paradisiac

de a spiritualiza, de a idealiza și de a actualiza un concept selecționat și original care nu a fost încă trinitizat, atunci Spiritul Maestru Numărul Șapte emite ordine care autorizează această întreprindere extraordinară.

22:7.6 (249.6) Aceste aventuri cer uneori perioade de timp incredibili de lungi; pare să se scurgă o epocă înainte ca străvechii muritori fideli și hotărâți și uneori personalitățile Paradisului-Havona să își atingă în cele din urmă scopul, reușind să facă efectiv existent conceptul de adevăr universal pe care l-au ales. Aceste cupluri devotate nu au întotdeauna parte de succes; ele eșuează adesea, și aceasta fără a se putea descoperi vreo eroare din partea lor. Candidații la trinitizare care eșuează astfel sunt admiși într-un grup de finalitari desemnați ca ființe care au făcut efortul suprem și au suportat decepția supremă. Când Deitățile Paradisului se unesc pentru a trinitiza, ele reușesc întotdeauna, însă nu și în cazul unei perechi omogene de creaturi, încercarea de uniune a doi membri din același ordin de ființe.

22:7.7 (250.1) Când o ființă nouă și originală este trinitizată de Zei, părinții săi divini rămân neschimbați în ceea ce privește potențialul lor divin; însă atunci când creaturi exaltate îndeplinesc un asemenea episod creativ, unul dintre indivizii care participă la el și îl execută suportă o modificare excepțională de personalitate. Într-un anumit sens, cei doi strămoși ai unui fiu trinitizat de o creatură sunt unul singur din punct de vedere spiritual. Noi credem că acest statut de biunificare a anumitor faze spirituale ale personalității va preleva probabil până în epoca în care Ființa Supremă va fi atins deplina și întreaga sa manifestare de personalitate în marele univers.

22:7.8 (250.2) Deodată cu apariția unui nou fiu trinitizat de o creatură, se stabilește uniunea spirituală funcțională a celor doi strămoși ai săi; cei doi părinți trinitizanți devin una, pe nivelul funcțional ultim. Nici o creatură din univers nu poate explica total acest fenomen uluitor; este o experiență cvasidivină. Atunci când Tatăl și Fiul s-au unit pentru a eterniza Spiritul Infinit, iar scopul lor a fost împlinit, ei au devenit ca unul singur și de atunci înapoi sunt unul. Însă, cu toate că uniunea trinitizantă a două creaturi face parte din același ordin ca îmbrățișarea infinită a uniunii perfecte a Deității dintre Tatăl Universal și Fiul Etern, repercusiunile unei trinitizări de către creaturi nu sunt de natură eternă; ele vor lua sfârșit atunci când transpunerea în fapt a Deităților experiențiale va fi încheiată.

22:7.9 (250.3) Cu toate că părinții fiilor trinitizați de creaturi sunt una, pentru desemnările lor în univers ei continuă să fie numărați ca două personalități în compoziția și în listele de apel ale Corpului Finalității și al Arhitecților Universului maestru. Pe parcursul epocii prezente a universului, toți părinții trinitizanți uniți sunt inseparabili în ceea ce privește atribuțiile și funcțiunile lor; acolo unde merge unul merge și celălalt, ceea ce face unul face și celălalt. Dacă biunificarea parentală a avut loc între un finalitar (muritor sau de alt gen) și o personalitate a Paradisului-Havona, ființele paterne unite nu lucrează nici cu Cetățenii Paradisului sau Havonei, nici cu finalitarii; aceste cupluri mixte se reunesc într-un corp special, compus de ființe asemănătoare și, în toate uniunile trinitizatorilor, mixte sau de alt fel, ființele parentale sunt conștiente una de alta. Ele pot comunica între ele și împlini sarcini care nu ar fi putut să le fie încredințate anterior.

22:7.10 (250.4) Cele Șapte Spirite Maestru au autoritatea de a sancționa uniunea trinitizantă a finalitarilor și a personalităților Paradisului-Havona, iar aceste legături mixte sunt întotdeauna încoronate de succes. Magnificii fii trinitizați de creaturi provenite dintre aceste legături, reprezintă concepte pe care nici creaturile eterne ale Paradisului, nici creaturile temporale ale spațiului nu le pot înțelege; acești fii devin elevii Arhitecților Universului maestru. Acești fii ai destinului trinitizați încorporează idei, idealuri și o *experiență* care se pare că aparțin unei epoci viitoare a universului și nu au deci valoare practică imediată nici pentru administrațiile suprauniversului nici pentru acelea ale universului central. Acești fii unici ai copiilor timpului și cetățeni ai eternității sunt toți ținuti în rezervă pe Vicegerington. Ei studiază acolo conceptele timpului și realitățile eternității, într-un sector special al sferei ocupate de colegiile secrete ale corpului Fiilor Creatori.

22:7.11 (251.1) Ființa Supremă este unificarea a trei faze următoare ale realității Deității: Dumnezeu Supremul, unificare spirituală a anumitor aspecte finite ale Trinității Paradisului; Atotputernicul Suprem, unificare a puterii Creatorilor marelui univers; și Mintea Supremă, contribuție individuală a celei de-a Treia Surse-Centru și a coordonaților săi la realitatea Ființei Supreme. În aventurile lor de trinitizare, splendidele creaturi ale universului central și ale Paradisului sunt lansate într-o triplă explorare a Deității Supreme, ceea ce are drept rezultat producerea a trei ordine de fii trinitizați de creaturi:

22:7.12 (251.2) 1. *Fiii trinitizați de Ascendenți*. În eforturile lor creative, finalitarii încearcă să trinitizeze anumite realități conceptuale

ale Atotputernicului Suprem, pe care le-au încorporat prin experiență pe parcursul ascensiunii lor spre Paradis prin timp și spațiu.

22:7.13 (251.3) 2. *Fiii trinitizați de Cetățenii Paradisului-Havona.*

Eforturile creative ale Cetățenilor Paradisului și ale havonienilor sfârșesc prin trinitizarea anumitor aspecte spirituale elevate ale Ființei Supreme, pe care le-au dobândit prin experiență într-un plan secundar suprasuprem care se învecinează cu Ultimul și Eternul.

22:7.14 (251.4) 3. *Fiii Destinului Trinitizați.* Însă atunci când un finalitar și un Cetățean al Paradisului-Havona trinitizează împreună o creatură nouă, acest efort conjugat se răsfrânge în anumite faze ale Minții Supreme Ultime. Fiii astfel trinitizați de creaturi sunt supracreaturi; ei reprezintă actualități ale Deității Supreme-Ultime care nu au fost atinse altfel prin experiență și care cad deci automat în domeniul Arhitecților Universului maestru, conservatori ai lucrurilor care transcend limitele creative ale prezentei epoci a universului. Fiii destinului trinitizați încorporează anumite aspecte ale funcțiunii nerevelate ale Supremului-Ultim în universul maestru. Noi nu cunoaștem mare lucru despre acești copii ai timpului și eternității, însă noi știm mult mai mult decât avem permisiunea de a releva.

8. Fiii trinitizați de creaturi

22:8.1 (251.5) În plus față de fiii trinitizați de creaturile studiate în această expunere, există numeroase ordine nerevelate de alte ființe trinitizate de creaturi - progenitura variată a multiplelor legături a celor șapte corpuri de finalitari și a personalităților Paradisului-

Havona. Însă toate aceste ființe trinitizate, revelate sau nerevelate, sunt înzestrate cu personalitate de Tatăl Universal.

22:8.2 (251.6) Atunci când noii fii trinitizați de ascendenți și de personalități ale Paradisului-Havona sunt tineri și neexperimentați, ei sunt trimiși în general, timp de lungi perioade, pe cele șapte sfere paradisiace ale Spiritului Infinit, unde ei servesc sub tutela celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Ca urmare, ei pot fi adoptați de Fiii Instructori ai Trinității pentru a primi un antrenament complementar în universurile locale.

22:8.3 (251.7) Acești fii adoptați care își au originea în creaturi elevate și glorificate sunt ucenicii, ajutoarele care studiază ale Fiilor Invățători. În ceea ce privește clasificarea lor, ei sunt adesea socotiți în mod temporar deodată cu acești Fii. Ei pot executa, și execută de fapt, misiuni numeroase și nobile, dezinteresate, pentru binele tărâmurilor alese pentru serviciul lor.

22:8.4 (251.8) În universurile locale, Fiii Instructori îi pot desemna pe elevii lor trinitizați de creaturi pentru a fi îmbrățișați de Trinitatea Paradisului. Ridicându-se din această îmbrățișare ca fii ai perfecțiunii trinitizați, ei intră în serviciul Îmbătrâniților de Zile în cele șapte universuri, acesta fiind destinul cunoscut în prezent al acestui grup unic de ființe de două ori trinitizate.

22:8.5 (252.1) Fiii trinitizați de creaturi nu sunt toți îmbrățișați de Trinitate; mulți dintre ei devin asociații și ambasadorii Celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, ale Spiritelor Reflexive ale suprauniversurilor și ale Spiritelor-Mamă ale creațiilor locale. Alții pot accepta misiuni speciale pe Insula eternă. O altă categorie poate intra în servicii speciale, pe lumile secrete ale Tatălui și pe sferele

Paradisiace ale Spiritului. În sfârșit, mulți dintre ei sunt admiși în corpul asociat al Fiilor Trinitizați, pe circuitul interior al Havonei.

22:8.6 (252.2) Cu excepția Fiilor de Perfecțiune Trinitizați și a celor care se reunesc pe Vicegerington, destinul suprem al tuturor fiilor trinitizați de creaturi pare a fi intrarea în Corpul Finalitarilor Trinitizați, unul dintre cele șapte corpuri ale finalității în Paradis.

9. Păzitorii Celești

22:9.1 (252.3) Fiii trinitizați de creaturi sunt îmbrățișați de Trinitatea Paradisului în clase de șapte mii. Acești descendenți trinitizați din ființe umane devenite perfecte și din personalitățile Paradisului-Havona sunt toți, în egală măsură, îmbrățișați de Deități, însă ei sunt desemnați suprauniversurilor conform sfatului vechilor lor maeștri, Fiii Instructori ai Trinității. Cei ale căror servicii sunt cele mai bune sunt numiți Asistenți ai Fiilor Înălțați; cei ale căror performanțe sunt mai puțin remarcabile sunt numiți Păzitorii Celești.

22:9.2 (252.4) Când aceste ființe unice au fost îmbrățișate de Trinitate, ele devin adjuncți prețioși pentru guvernele suprauniversurilor. Ele sunt competente în problemele carierei ascendente, nu ca urmare a unei ascensiuni personale, ci pentru că au servit cu Fiii Instructori ai Trinității pe lumile spațiului.

22:9.3 (252.5) Există aproape un miliard de Păzitori Celești trimiși pe Orvonton. Ei sunt în principal angajați în administrațiile Perfecțiunilor de Zile în sediile sectoarelor majore, și ei sunt ajutați în mod eficient de un corp de muritori ascendenți fuzionați cu Fiul.

22:9.4 (252.6) Păzitorii Celești sunt ofițerii de justiție ai tribunalelor Îmbătrâniților de Zile acționând ca mesageri ai curților și purtători ai convocărilor și deciziilor diverselor tribunale ale guvernelor suprauniversale. Cei Îmbătrâniți de Zile îi însărcinează cu arestările. Păzitorii Celești pleacă de pe Uversa pentru a aduce aici ființe a căror prezență este cerută în fața judecătorilor suprauniversurilor. Ei execută ordinele de detenție referitoare la orice personalitate a suprauniversului; ei însoțesc de asemenea muritorii universurilor locale care au fuzionat cu Spiritul atunci când, pentru un motiv oarecare, prezența lor este necesară pe Uversa.

22:9.5 (252.7) Păzitorii Celești și asociații lor, Asistenții Fiilor Înălțați, nu au fost niciodată locuiți de Ajustori. Ei nu au fuzionat nici cu Spiritul. Cu toate acestea, îmbrățișarea Trinității Paradisului compensează statutul de necontopire a Fiilor de Perfecțiune Trinitizați. Îmbrățișarea Trinității poate să nu acționeze decât asupra ideii personificate într-un fiu trinitizat al creaturii, altfel lăsându-l pe fiul îmbrățișat neschimbat, însă o asemenea limitare se întâmplă decât dacă s-a hotărât așa înainte.

22:9.6 (252.8) Acești fii de două ori trinitizați sunt ființe minunate, însă nu sunt dotați cu aptitudini la fel de variate și nu sunt la fel de demni de încredere ca asociații lor ascendenți; le lipsește bogata și profunda experiență personală pe care restul fiilor care aparțin acestui grup au dobândit-o ridicându-se efectiv până la glorie plecând din întunecatele tărâmurii ale spațiului. Noi, cei care aparținem carierei ascendente, îi iubim și facem tot ceea ce este în puterea noastră pentru a compensa deficiențele lor, însă în fața lor suntem întotdeauna recunoscători pentru faptul de a avea o origine umilă și de a fi apți

pentru experiență. Bunăvoința de a recunoaște și admite deficiențele lor în realitățile experimentabile ale ascensiunii universului este de o frumusețe transcendentă și uneori de un patetism cât se poate de emoționant.

22:9.7 (253.1) Fiii de Perfecțiune Trinitizați sunt limitați, spre deosebire de ceilalți îmbrățișați de Trinitate, deoarece capacitatea lor de experiență este inhibată în timp- spațiu. Ei sunt deficienți în experiență, în ciuda lungii lor pregătiri cu Agenții Executivi Supremi și Fiii Instructori, și dacă nu ar fi astfel, ar fi saturați de experiență, fapt care ar împiedica punerea lor în rezervă în vederea dobândirii experienței într-o eră viitoare a universului. Nu există absolut nimic în existența universală care să poată lua locul unei experiențe efectiv personale, iar acești fii trinitizați de creaturi sunt ținuti în rezervă pentru o funcțiune experiențială într-o eră viitoare a universului.

22:9.8 (253.2) Pe lumile casă am văzut adesea ofițeri impunători ai înaltelor tribunale ale suprauniversurilor privind cu nostalgie și atracție către cei care sosesc, chiar și cei recenți, din lumile evolutive ale spațiului. Era imposibil să nu ne dăm seama că acești posesori ai unei trinitizări neexperiențiale îi invidiau cu adevărat pe frații lor, presupuși mai puțin norocoși, care au urcat calea universală prin etapele experienței bune credințe și vieții actuale. În ciuda handicapurilor și limitărilor lor, ei formează un corp de lucrători extraordinari de utili și întotdeauna binevoitori atunci când se cere executarea planurilor administrative complexe ale guvernelor suprauniversurilor.

10. Asistenții Fiilor Elevați

22:10.1 (253.3) Asistenții Fiilor Înălțați sunt grupul superior retrinitizat al fiilor trinitizați ai ascendenților glorificați ai Corpului Muritorilor Finalității și asociaților lor eterni, personalitățile Paradisului-Havona. Ei sunt afectați serviciului suprauniversurilor și lucrează ca ajutoare personale pe lângă fiii elevați ai guvernelor Îmbătrâniților de Zile. Am putea să-i numim, pe drept cuvânt, secretari privați. Ei acționează din timp în timp ca angajați pe lângă comisii speciale sau alte grupuri de fii elevați. Ei îi servesc pe Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Puternicii Mesageri și Înălțații în Autoritate, precum și pe cei Lipsiți de Nume și de Număr.

22:10.2 (253.4) Dacă analizându-i pe Păzitorii Celești am părut să atrag atenția asupra limitărilor și handicapurilor acestor fii de două ori trinitizați, permiteți-mi acum, pe bună dreptate, să subliniez punctul lor forte, atributul care îi transformă de fapt pentru noi în colaboratori aproape neprețuiți. Aceste ființe își datorează existența însăși faptului că sunt personificarea unui concept unic și suprem. Ei sunt întruparea personalizată a unei idei divine, a vreunui ideal universal sub o formă în care nu a fost niciodată concepută, exprimată sau trinitizată. Ei au fost apoi îmbrățișați de Trinitate; ei exprimă deci și încorporează efectiv înțelepciunea proprie a Trinității în ceea ce privește idealul - idee al existenței lor personale. În măsura în care acest concept particular poate fi revelat universului, aceste personalități încorporează totalul lucrurilor pe care o inteligență de creatură sau de

Creator le poate concepe, exprima sau ilustra prin exemplu; ele *sunt această idee personificată*.

22:10.3 (253.5) Nu vedeți oare că astfel de concentrări vii ale unui singur concept suprem al realității universale fac servicii nebănuite celor care au însărcinarea de a administra suprauniversul?

22:10.4 (254.1) Nu demult am primit ordinul să prezidez o comisie de șase personalități - câte una pentru fiecare dintre fii elevați - însărcinată să studieze trei probleme referitoare la un grup de noi universuri în regiunile meridionale ale Orvontonului. Mi-am dat bine seama de valoarea Asistenților Fiilor Înălțați atunci când am cerut șefului acestui ordin de pe Uversa să pună temporar la dispoziția comisiei mele secretari de acest fel. Prima din ideile noastre a fost reprezentată de un Asistent al Fiilor Înălțați pe Uversa, care a fost imediat atașat grupului nostru. A doua noastră problemă a fost întruchipată într-un Asistent al Fiilor Înălțați afectați suprauniversului numărul trei. Noi am primit un important ajutor din această sursă, prin intermediul camerei de compensare a universului central pentru coordonarea și răspândirea cunoștințelor esențiale, însă nimic comparabil cu asistența asigurată de prezența efectivă a unei personalități care *este* un concept trinitizat în supremație de către creaturi și în finalitate de către Deități. În ceea ce privește a treia problemă a noastră, arhivele Paradisului au dezvăluit faptul că o astfel de idee nu a fost niciodată trinitizată de creaturi.

22:10.5 (254.2) Asistenții Fiilor Înălțați sunt personalizări unice și originale de concepte extraordinare și de idealuri uluitoare. Ca atare, ei sunt apți să confere o inexprimabilă iluminare hotărârilor noastre. Când lucrez într-un post îndepărtat al universului spațiului, gândiți-vă

ce înseamnă, ca ajutor, dacă sunt atât de norocos să am atașat misiunii mele un Asistent al Fiilor Înălțați care să fie plenitudinea conceptului divin referitor la problema pe care am fost trimis să o abordez și să o rezolv; și am trecut de nenumărate ori prin această experiență. Cu acest plan, singura dificultate provine din faptul că nici un supraunivers nu poate avea o ediție completă a acestor idei trinitizate; noi nu primim decât o șeptime dintre aceste ființe, astfel încât doar aproximativ într-un caz din șapte beneficiem de o asociere personală cu aceste ființe, chiar și atunci când arhivele indică faptul că ideea a fost trinitizată.

22:10.6 (254.3) Noi am putea folosi, într-un mod foarte avantajos, un număr mult mai mare dintre aceste ființe de pe Uversa. Datorită valorii lor pentru administrațiile suprauniversului noi încurajăm pe toate căile pelerinii timpului și rezidenții Paradisului să încerce trinitizări după ce au contribuit unul față de altul cu acele realități experiențiale care sunt esențiale desfășurării unor astfel de aventuri creative.

22:10.7 (254.4) Noi avem acum în Orvonton un milion și un sfert de Asistenți ai Fiilor Înălțați; ei servesc în sectoarele majore și minore, ca și pe Uversa. Ei ne însoțesc foarte des pe parcursul misiunilor noastre în universuri îndepărtate. Asistenții Fiilor Înălțați nu sunt în permanență atașați vreunui Fiu sau vreunei comisii. Ei circulă constant, servind în locul în care ideea sau idealul care *sunt* ei poate favoriza mai bine țelurile eterne ale Trinității Paradisului pentru care ei au devenit fii.

22:10.8 (254.5) Ei sunt plini de afecțiune, magnific de loiali, extraordinar de inteligenți, suprem de înțelepți - în ceea ce privește

ideea unică - și de o umilință transcendentă. Pe de altă parte, ei vă pot comunica cunoștințele universului referitoare la unica lor idee sau ideal, iar pe de altă parte este aproape patetic faptul de a-i vedea căutând cunoștințe și informații despre multe alte subiecte, chiar și pe lângă muritorii ascendenți.

22:10.9 (254.6) Aceasta este mărturia în ceea ce privește originea, natura și funcțiunile unei părți din cei care sunt numiți Fiii lui Dumnezeu Trinitizați, în special a celor care au trecut prin îmbrățișarea divină a Trinității Paradisului, și care au fost ulterior afectați serviciilor suprauniversurilor pentru a-și aduce cooperarea înțeleaptă și plină de înțelegere administratorilor Îmbătrâniților de Zile în eforturile lor neobosite pentru a facilita progresul interior al muritorilor ascendenți ai timpului către destinația lor imediată în Havona și țelul lor Paradisiac final.

22:10.10 (255.1) [Expus de un Puternic Mesager al corpului de revelație al Orvontonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 22](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 24](#) >>

Capitolul 23

Mesagerii solitari

23:0.1 (256.1) MESAGERII Solitari formează legiunea personală și universală a Creatorului Comun; ei sunt primul și cel mai vechi ordin al Personalităților Superioare ale Spiritului Infinit. Ei reprezintă acțiunea creatoare inițială a Spiritului Infinit, lucrând solitar pentru a aduce la existență spirite personale solitare. Nici Tatăl, nici Fiul, nu au participat direct la această prodigioasă spiritualizare.

23:0.2 (256.2) Acești mesageri spirituali au fost personalizați într-un singur episod creativ, iar numărul lor este staționar. Cu toate că una dintre aceste ființe extraordinare este asociată cu mine în prezenta misiune, nu știu câte personalități ale acestui ordin există în universul universurilor. Știu doar, din timp în timp, câți sunt înscrși în registrele noastre ca funcționând în momentul respectiv, în jurisdicția

suprauniversului nostru. Conform acestui ultim raport de pe Uversa, observ că existau aproape 7.690 de miliarde de Mesageri Solitari operând în interiorul frontierelor Orvontonului, și presupun că această cifră este considerabil inferioară unei șeptimi din numărul lor total.

1. Natura și originea Mesagerilor Solitari

23:1.1 (256.3) Imediat după creația celor Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei, Spiritul Infinit a adus la existență vastul corp al Mesagerilor Solitari. Nici o parte a creației universale nu este preexistentă Mesagerilor Solitari, mai puțin Paradisul și circuitele Havonei; ei au operat în marele univers aproape din eternitate. Ei sunt fundamentali pentru tehnica divină a Spiritului Infinit care încearcă să se reveleze pe sine imenselor creații ale timpului și spațiului și să ia un contact personal cu ele.

23:1.2 (256.4) Cu toate că acești mesageri există din timpuri apropiate de eternitate, ei au cu toții conștiința unui început al individualității. Ei sunt conștienți de timp, deoarece sunt primii dintre creațiile Spiritului Infinit care posedă această conștiință a timpului. Ei sunt primii născuți din creaturile Spiritului Infinit care au fost personalizate în timp și spiritualizate în spațiu.

23:1.3 (256.5) Aceste spirite solitare provin de la începuturile timpurilor, ca ființe spirituale desăvârșite și perfect înzestrate. Ele sunt toate egale, nu există nici clase nici subdiviziuni fondate pe

variante personale. Clasificarea lor este în întregime bazată pe tipul de muncă pentru care sunt desemnați din vreme în vreme.

23:1.4 (256.6) Muritorii debutează ca ființe aproape materiale pe lumi ale spațiului și se ridică lăuntric către Marile Centre; aceste spirite solitare debutează în centrul tuturor lucrurilor și aspiră profund la primirea de sarcini în creațiile îndepărtate, mergând până la lumile individuale ale universurilor locale cele mai din afară, și chiar dincolo de ele.

23:1.5 (256.7) Cu toate că sunt numiți Mesageri Solitari, ei nu suferă din cauza solitudinii lor, deoarece le place cu adevărat să lucreze singuri. Sunt singurele ființe din întreaga creație care pot să se bucure de o existență solitară și care se bucură de ea într-adevăr, cu toate că le place, de asemenea, să se asocieze cu câteva, dar foarte puține, ordine de inteligență universale cu care pot fraterniza.

23:1.6 (257.1) Mesagerii Solitari nu sunt izolați în serviciul lor; ei sunt constant în contact cu bogățiile intelectului din întreaga creație, deoarece sunt capabili să „se branșeze” pe toate teledifuziunile domeniilor sejurului lor. Ei pot de asemenea intercomunica cu membrii propriului lor grup imediat, ființe făcând același gen de muncă ca și ele în același supraunivers. Ei ar putea comunica cu alți Mesageri Solitari, însă au primit de la consiliul Celor Șapte Spirite Maestru ordinul de a nu o face, și ei sunt un grup loial; nu vor încălca acest ordin. Nu există nici un exemplu ca vreun Mesager Solitar să se fi poticnit în întuneric.

23:1.7 (257.2) Mesagerii Solitari, la fel ca și Directorii de Putere ai Universului, figurează printre rarele tipuri de ființe care activează în toate domeniile, fiind lipsite de riscul de a fi arestate sau deținute de

tribunalele timpului și spațiului. Ei nu ar putea fi citați să apară în fața altor persoane decât Cele Șapte Spirite Maestru, însă în toate analele universului principal nu s-a menționat niciodată că acest consiliu al Paradisului ar fi fost chemat să judece cazul unui Mesager Solitar.

23:1.8 (257.3) Acești mesageri care se trimit singuri sunt un grup de ființe create demne de încredere, independente, înzestrate cu aptitudini variate, profund spirituale și compătimitoare, care derivă din a Treia Sursă-Centru; ei acționează prin autoritatea Spiritului Infinit care locuiește pe Insula centrală a Paradisului, așa cum este ea personalizată pe lumile sediu ale universurilor locale. Ei participă constant la circuitul direct care emană din Spiritul Infinit chiar și atunci când activează în creațiile locale sub influența imediată a Spiritelor-Mamă ale universurilor locale.

23:1.9 (257.4) Există un motiv tehnic pentru care Mesagerii Solitari trebuie să călătorească și să lucreze singuri. Pe parcursul a scurte perioade, și atunci când sunt staționari, ei pot colabora cu un grup, însă această încorporare îi privează radical de susținerea și de orientarea circuitului lor din Paradis; ei sunt atunci în întregime izolați. Atunci când se găsesc în tranzit sau activează în circuitele spațiului și în curenții timpului, dacă unul dintre ei se găsește în vecinătatea imediată a unuia sau mai multora Mesageri Solitari contactul cu forțele circulante superioare este imediat întrerupt. În limbajul simbolurilor voastre, voi spuneți că sunt toți „scurcircuitați”. De aceea, ei posedă în mod inerent o putere de avertizare automată, un semnal de alarmă care acționează infailibil pentru a-i preveni de orice risc de coliziune și pentru a-i menține la o distanță suficientă pentru a nu exista o interferență cu propria lor funcționare efectivă. Ei

posedă astfel puteri inerente și automate care detectează și indică apropierea spiritelor inspirate ale Trinității și a Ajustorilor Gândirii divini.

23:1.10 (257.5) Acești Mesageri Solitari nu au puterea de a își extinde sau de a-și reproduce propria lor personalitate, însă nu există practic nici o muncă în universuri la care ei să nu poată participa, aducând o contribuție esențială și sigură. Ei sunt în special marii salvatori ai timpului pentru administratorii problemelor universului; și ei ne asistă toți, de la cel mai nobil până la cel mai umil.

2. Desemnările de Mesageri Solitari

23:2.1 (257.6) Mesagerii Solitari nu sunt atașați în permanență nici indivizilor nici grupurilor de personalități celeste. Misiunile lor le sunt întotdeauna precizate, iar pe parcursul acestui serviciu ei lucrează sub supravegherea imediată a celor care dirijează domeniile care li se încredințează. Între ei, nu au nici organizație, nici guvern de nici un fel; ei sunt Mesageri *Solitari*.

23:2.2 (258.1) Mesageri Solitari sunt afectați de Spiritul Infinit următoarelor șapte diviziuni de serviciu:

23:2.3 (258.2) 1. Mesageri ai Trinității Paradisului.

23:2.4 (258.3) 2. Mesageri ai Circuitelor Havonei.

23:2.5 (258.4) 3. Mesageri ai suprauniversurilor.

23:2.6 (258.5) 4. Mesageri ai Universurilor Locale.

23:2.7 (258.6) 5. Exploratori de Desemnare Nedirecționată.

23:2.8 (258.7) 6. Ambasadori și Emisari de Misiune Specială.

23:2.9 (258.8) 7. Revelatori ai Adevărului.

23:2.10 (258.9) Sub toate raporturile, acești mesageri solitari sunt interschimbabili între un tip de serviciu și un altul; astfel de transferuri au loc constant. Nu există ordine separate de Mesageri Spirituali; ei sunt spiritual asemănători și egali din toate punctele de vedere. Cu toate că sunt în general desemnați de numărul lor, ei sunt cunoscuți de Spiritul Infinit sub nume personale. Celelalte ființe îi cunosc pe nume sau după numărul ce desemnează afectarea lor curentă.

23:2.11 (258.10) 1. *Mesagerii Trinității Paradisului*. Nu am permisiunea de a revela multe lucruri asupra muncii de grup a mesagerilor afectați Trinității. Ei sunt slujitorii secreți de încredere ai Deităților. Când sunt trimiși cu mesaje speciale implicând politica nerevelată și conduita viitoare a Zeilor, noi nu cunoaștem nici un caz în care ei să fi divulgat vreun secret sau să fi trădat încrederea pusă în ordinul lor. Și toate acestea sunt spuse aici nu pentru a lăuda perfecțiunea lor, ci mai degrabă pentru a scoate la iveală faptul că Deitățile pot să creeze și chiar creează *ființe perfecte*.

23:2.12 (258.11) Confuzia și zbuciumul Urantiei nu semnifică faptul că Șefilor Paradisului le lipsește interesul sau abilitatea în rezolvarea problemelor în mod diferit. Creatorii posedă deplina putere de a face din Urantia un adevărat paradis, însă un astfel de Eden nu ar contribui la dezvoltarea unor caractere viguroase, nobile și experimentate, pe care Zeii le călesc cu atât de multă siguranță pe lumea voastră între nicovala necesității și ciocanul neliniștii. Temerile și tristețile voastre,

încercările și dezamăgirile voastre fac la fel de mult parte din planul divin de pe sfera voastră, ca perfecțiunea cea mai înaltă și adaptarea infinită a tuturor lucrurilor la scopul lor suprem pe lumile universului central și perfect.

23:2.13 (258.12) 2. *Mesageri ai Circuitelor Havonei.* Pe tot parcursul carierei voastre ascendente veți fi capabili să detectați vag, dar tot mai bine, prezența Mesagerilor Solitari; cu toate acestea, numai înainte de a fi atins Havona îi veți recunoaște negreșit. Primii dintre acești mesageri pe care îi veți vedea față în față vor fi aceia ai circuitelor Havonei.

23:2.14 (258.13) Mesagerii Solitari se bucură de relații speciale cu nativii lumilor Havonei. Acești mesageri, care sunt atât de handicapați funcțional când sunt asociați unul cu altul, pot fi în comuniune foarte strânsă și personală cu nativii Havonei și ei sunt efectiv. Însă este cu totul imposibil să comunicăm minții umane satisfacția supremă care rezultă din contactul între mintea acestor ființe divin perfecte și spiritul acestor personalități aproape transcendente.

23:2.15 (259.1) 3. *Mesageri ai suprauniversurilor.* Cei Îmbătrâniți de Zile, aceste personalități originare ale Trinității care prezidează destinele celor șapte suprauniversuri, aceste trio-uri de putere divină și de înțelepciune administrativă, sunt însoțiți din abundență de Mesageri Solitari. Numai prin acest ordin de mesageri șefii triunici ai unui supraunivers pot comunica direct și personal cu șefii unui alt univers. Mesagerii Solitari sunt sigurul tip de inteligențe spirituale, cu excepția Spiritelor Inspirate ale Trinității, care să poată fi trimis direct

de la un sediu al unui supraunivers la un altul. Toate celelalte personalități sunt nevoite să treacă prin Havona și prin lumile administrative ale Spiritelor Maestru pentru a face astfel de deplasări.

23:2.16 (259.2) Există anumite tipuri de informații care nu pot fi obținute nici de Mesagerii Gravitației, nici prin reflexivitate, nici prin teledifuziune. Și când Cei Îmbătrâniți de Zile vor să cunoască cu toată certitudinea aceste lucruri, ei trebuie să trimită un Mesager Solitar la sursa de cunoaștere. Cu mult timp în urmă de prezența vieții pe Urantia, Mesagerul Solitar asociat acum cu mine a fost însărcinat cu o misiune în afară de Uversa, în universul central - el a fost absent de pe listele de apel de pe Orvonton aproape un milion de ani, însă a revenit la timpul convenit și cu informațiile dorite.

23:2.17 (259.3) Nu există limitări care să se impună serviciului Mesagerilor Solitari în suprauniversuri; ei pot opera ca executori ai înaltelor tribunale sau pot strânge informații pentru binele tărâmului. Între toate supracreațiile, cel mai mult le place să slujească pe Orvonton, căci aici nevoile sunt cele mai presante și prilejurile de a face eforturi eroice sunt mult înmulțite. Pe tărâmurile în care necesitățile sunt cele mai mari, ne bucurăm toți de satisfacția unei activități cât mai complete.

23:2.18 (259.4) 4. *Mesageri ai Universurilor Locale.* În serviciile unui univers local, nu există limite la funcțiunile Mesagerilor Solitari. Ei sunt fideli revelatori ai motivațiilor și ai intențiilor Spiritului-Mamă al universului local, cu toate că ei sunt sub deplina jurisdicție a Fiului Maestru domnitor. Și acest lucru este adevărat pentru toți mesagerii care activează într-un univers local, fie că ei călătoresc plecând direct din cartierul general al universului, fie că acționează temporar în

legătură cu Părinții Constelațiilor, Suveranii Sistemelor sau Prinții Planetari. Înainte de concentrarea tuturor puterilor în mâinile unui Fiu Creator în epoca revelării sale ca șef suveran al universului său, mesagerii universurilor locale activează sub îndrumarea generală a Îmbătrâniților de Zile și sunt imediat responsabili în fața reprezentantului lor rezident, Uniunea de Zile.

23:2.19 (259.5) 5. *Exploratori de Desemnare Nedirecționată*. Atunci când corpul de rezervă al corpului Mesagerilor Solitari are recruți în număr prea mare, este emis un apel pentru exploratori voluntari prin unul dintre cei Șapte Directori Supremi de Putere; voluntarii nu lipsesc niciodată, deoarece mesagerii adoră să fie trimiși ca exploratori liberi și nelimitați pentru a încerca emoția vie de a descoperi embrionii de organizare ai unor lumi și universuri noi.

23:2.20 (259.6) Ei se duc să examineze indiciile oferite de contemplatorii de spațiu ai tărâmurilor. Deitățile Paradisului cunosc indubitabil existența acestor sisteme energetice spațiale încă nedescoperite, însă nu divulgă niciodată astfel de informații. Dacă Mesagerii Solitari nu ar explora și nu ar repera aceste centre energetice în curs de organizare, aceste fenomene ar rămâne mult timp fără să fie remarcate chiar și de inteligențele tărâmurilor adiacente. În calitate de clasă, Mesagerii Solitari sunt extrem de sensibili la gravitație; în consecință, ei pot uneori detecta prezența probabilă a foarte mici planete întunecate, chiar lumile care sunt cele mai adaptate pentru a experimenta viața.

23:2.21 (260.1) Acești mesageri exploratori de desemnare ndirecționată patrulează prin universul principal. Ei sunt mereu plecați în expediții de cercetare în regiunile neexplorate ale întregului

spațiu exterior. O foarte mare parte a informațiilor pe care le deținem asupra problemelor domeniilor spațiului exterior este datorată explorărilor Mesagerilor Solitari, deoarece ei lucrează și studiază adesea cu astronomii celești.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambasadorii și Emisarii de Misiune Specială.*

Universurile locale situate în interiorul unui același supraunivers obișnuiesc să facă schimb de ambasadori aleși dintre nativii ordinelor lor de filiație. Cu toate acestea, pentru a evita întârzierile li se cere adesea Mesagerilor Solitari să meargă, în calitate de ambasadori, de la o creație locală la alta pentru a reprezenta și a interpreta un tărâm pe lângă altul. De exemplu, atunci când un nou este descoperit un nou tărâm locuit, el se poate găsi atât de departe în spațiu încât ar fi necesar foarte mult timp ca un ambasador înserafimat să poată atinge acest univers îndepărtat. O ființă înserafimată nu are posibilitatea de a depăși viteza de 899.370 de kilometri urantieni pe secundă din timpul vostru. Stelele masive, curenții încrucișați și ocolurile, precum și tangentele de atracție vor tinde toate să micșoreze această viteză, astfel încât pe parcursul unei lungi călătorii media sa se va stabili în jurul cifrei de 899.370 kilometri pe secundă.

23:2.23 (260.3) Atunci când se constată că vor fi necesari sute de ani unui ambasador nativ pentru a atinge un univers local foarte îndepărtat, cerem adesea unui Mesager Solitar să se ducă imediat pentru a activa ca ambasador interimar. Mesagerii Solitari pot pleca cu un foarte scurt preaviz, nu independent de timp și de spațiu, cum fac Mesagerii Gravităției, însă cam tot așa. Ei servesc și în alte împrejurări ca emisari în misiune specială.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelatori ai Adevărului*. Mesagerii Solitari consideră misiunea de a revela adevărul ca cea mai înaltă datorie a ordinului lor. Și ei acționează din timp în timp în această calitate, de la suprauniversuri până la planetele individuale ale spațiului. Ei sunt frecvent atașați unor comisii însărcinate să lărgască revelația adevărului lumilor și sistemelor.

3. Serviciul Mesagerilor Solitari în timp și spațiu

23:3.1 (260.5) Mesagerii Solitari sunt tipul cel mai elevat de personalități perfecte, de încredere, disponibile în toate domeniile, pentru a transmite rapid mesaje importante și urgente pentru care ar fi contraindicat să se utilizeze serviciul de teledifuziune sau mecanismul de reflexivitate. Ei servesc într-o nesfârșită varietate de misiuni, venind în ajutorul ființelor materiale și spirituale ale tărâmurilor, în special atunci când este implicat elementul timp. Dintre toate ordinele atașate serviciilor domeniilor suprauniversale, ei sunt ființele personalizate cele mai înalte și cele mai înzestrate, și care sunt, totodată, atât de aproape de a sfida timpul și spațiul.

23:3.2 (260.6) Universul este bine înzestrat cu spirite care utilizează gravitația în scopul deplasării; ele pot merge oriunde și oricând - instantaneu - însă nu sunt persoane. Anumiți traversatori ai gravitației, alții, sunt ființe personale, de exemplu Mesagerii de Gravitație și Arhiviștii Transcendenți, însă ei nu sunt la dispoziția

administratorilor suprauniversurilor și ai universurilor locale. Lumile sunt pline de îngeri, de oameni, precum și de alte ființe înalt personale, însă acestea sunt handicapate de timp și de spațiu. Limita de viteză pentru cea mai mare parte a ființelor neînserafimate este de 299.790 kilometri de-ai lumii voastre pe secundă a timpului vostru. Creaturile mediene, precum și anumite alte ființe, pot atinge și ating adesea o viteză dublă, de 599.850 kilometri pe secundă, în timp ce serafimii și alte ordine pot traversa spațiul cu o viteză triplă, de aproximativ 899.370 de kilometri pe secundă.

23:3.3 (261.1) Cu toate acestea, în afara Mesagerilor Solitari, nu există personalități purtătoare de mesaje sau care să efectueze tranzituri la viteze intermediare între deplasările instantanee ale traversatorilor gravitației și vitezele relativ lente ale serafimilor. De aceea, Mesagerii Solitari sunt în general folosiți pentru mesaje și servicii în situații în care personalitatea este esențială pentru reușita misiunii și în care se dorește să se evite pierderile de timp care ar fi ocazionate de trimiterea oricărui alt tip rapid disponibil de mesageri personali. Ei sunt singurele ființe bine personalizate care pot să se sincronizeze cu curenții universali conjugați ai marelui univers. Viteza lor în traversarea spațiului este variabilă, și depinde de o mare diversitate de influențe interferente, însă arhivele indică faptul că, în călătoria de îndeplinire a acestei misiuni, mesagerul meu însoțitor s-a deplasat cu 1.354.169.220.000 kilometri pe secunda timpului vostru.

23:3.4 (261.2) Sunt pe deplin incapabil să explic minții de tip material cum un spirit poate fi o adevărată persoană, traversând în același timp spațiul cu o viteză atât de colosală. Însă acești Mesageri Solitari înșiși vin efectiv pe Urantia și pleacă la aceste viteze de

neînțeles. Într-adevăr, dacă nu ar fi așa, întreaga economie a administrației universale ar fi în mare parte lipsită de elementul ei personal.

23:3.5 (261.3) Mesagerii Solitari sunt apți să servească în calitate de linii de comunicare de intervenție în toate regiunile îndepărtate ale spațiului, ale unor țărmuri neincluse în circuitele stabilite ale marelui univers. Se dovedește că un mesager funcționând astfel poate transmite un mesaj sau trimite un impuls prin spațiu unui tovarăș mesager îndepărtat la o sută de ani-lumină, după cum estimează distanțele stelare astronomii de pe Urantia.

23:3.6 (261.4) Dintre miliardele de ființe care cooperează cu noi în dirijarea treburilor suprauniversului, nu există altele mai importante decât Mesagerii Solitari prin utilitatea lor practică și prin ajutorul lor câștigător de timp. În universurile spațiului, noi trebuie să ținem cont de neajunsurile timpului; de aici decurg marile servicii realizate de Mesagerii Solitari care, datorită prerogativelor lor personale de comunicare, sunt aproape independenți de spațiu, și care, din cauza imensei lor viteze de tranzit, sunt aproape independenți de timp.

23:3.7 (261.5) Mă aflu în încurcătură atunci când trebuie să le explic muritorilor de pe Urantia felul în care Mesagerii Solitari pot să nu aibă formă, dar să aibă totodată personalități reale și definite. Cu toate că ei sunt lipsiți de forma care s-ar asocia normal unei personalități, ei dețin o prezență de spirit, care îi distinge de toate tipurile superioare de ființe spirituale. Mesagerii Solitari sunt singura clasă de ființe care par a fi înzestrate cu aproape toate avantajele unui spirit fără formă, laolaltă cu toate prerogativele unei personalități în deplina posesie a

mijloacelor sale. Ei sunt adevărate persoane și, în același timp, înzestrați cu aproape toate atributele unei manifestări spirituale impersonale.

23:3.8 (261.6) În cele șapte suprauniversuri, în general - însă nu întotdeauna - tot ceea ce ține să facă o creatură liberă de neajunsurile timpului și ale spațiului reduce proporțional prerogativele sale de personalitate. Mesagerii Solitari fac excepție de la această lege generală. În activitățile lor, ei nu sunt supuși aproape nici unei îngrădiri în utilizarea vreunei modalități de expresie spirituală, de serviciu divin, de slujire personală și de comunicare cosmică. Dacă ați putea contempla aceste ființe extraordinare prin prisma experienței mele în administrația universului, ați înțelege cât ar fi de dificil să se coordoneze problemele suprauniversale fără abila lor cooperarea.

23:3.9 (262.1) Indiferent de cât de mult s-ar lărgi universul, probabil că nu se vor mai crea niciodată alți Mesageri Solitari. Pe măsură ce universul crește, trebuie ca munca extinsă de administrare să fie tot mai mult purtată de alte tipuri de ajutoare spirituale și de acele ființe care își au originea în aceste noi creații, cum ar fi creatorii Fiilor Suverani și Spiritele-Mamă ale universurilor locale.

4. Ajutorul special al Mesagerilor Solitari

23:4.1 (262.2) Mesagerii Solitari par a fi coordonatorii personalităților pentru toate tipurile de ființe spirituale. Slujba lor ajută la înfrățirea tuturor personalităților vastei lumi spirituale. Ei

contribuie mult la dezvoltarea, în toate ființele spirituale, a unei conștiințe a identității de grup. Fiecare tip de ființă spirituală este servit de grupuri speciale de Mesageri Solitari, care dezvoltă abilitatea acestor ființe de a înțelege toate celelalte tipuri și ordine și de a fraternizeze cu acestea, oricât ar fi ele de neasemănătoare.

23:4.2 (262.3) Mesagerii Solitari fac dovada unei atât de uimitoare aptitudini de a coordona toate ordinele și tipurile de personalități finite - și chiar de a lua contact cu regimul absonit al supracontrolorilor universului maestru - încât unii dintre noi facem următoarea presupunere: crearea acestor mesageri de către Spiritul Infinit trebuie să fie legată într-o fel sau altul de manifestarea de către Autorul Comun a Minții Supreme-Ultime.

23:4.3 (262.4) Atunci când un finalitar și un Cetățean al Paradisului cooperează pentru a trinitiza un „copil al timpului și al eternității” - operațiune care implică potențiale mentale nerevelate ale Supremului-Ultim - și când această personalitate neclasificată este trimisă pe Vicegerington, un Mesager Solitar (repercusiunea personalității presupuse a manifestării unei astfel de minți a deității) este întotdeauna desemnat ca însoțitor păzitor al acestui fiu trinitizat de creaturi. Acest mesager însoțește noul fiu de destin în lumea în care el este desemnat și nu părăsește niciodată Vicegeringtonul. Atunci când el este astfel atașat destinelor unui copil al timpului și al eternității, un Mesager Solitar este transferat pentru totdeauna sub singura supraveghere a Arhitecților Universului maestru. Noi nu știm ce îi poate rezerva viitorul unei astfel de asocieri extraordinare. Epoci de-a rândul, aceste asocieri de personalități unice au continuat să se

reunească pe Vicegerington, însă nici una dintre aceste perechi nu a plecat vreodată de acolo.

23:4.4 (262.5) Mesagerii Solitari sunt în număr staționar, însă trinitizarea fiilor destinului pare a revela o tehnică nelimitată. Cum fiecare fiu al destinului trinitizat își vede desemnat un Mesager Solitar, ni se pare că la un moment dat, în viitorul îndepărtat, rezerva de mesageri se va epuiza. Cine va prelua ștafeta muncii lor în marele univers? Serviciul lor va fi el oare asigurat de vreo dezvoltare nouă printre Spiritele inspirate ale Trinității? Într-o epocă foarte îndepărtată, marele univers va fi el oare administrat mai îndeaproape de ființe de origine trinitară, în timp ce creaturile de origine simplă și duală vor pleca în domeniile spațiului exterior? Dacă mesagerii se întorc la vechiul lor serviciu, acești fii ai destinului îi vor însoți oare? Trinitizările dintre finalitari și Cetățenii Paradisului-Havona vor înceta ele atunci când rezerva de Mesageri Solitari va fi absorbită pentru a acorda însoțitori-păzitori ai acestor fii ai destinului? Toți Mesagerii noștri Solitari eficienți vor fi concentrați pe Vicegerington? Aceste personalități spirituale extraordinare vor fi ele etern asociate acestor fii trinitizați ai unui destin nerevelat? Ce semnificație ar trebui să atașăm faptului că aceste cupluri care se reunesc pe Vicegerington sunt sub îndrumarea exclusivă a Arhitecților Universului maestru, aceste puternice ființe de mister? Noi ne punem aceste întrebări, și multe altele similare, și ne punem întrebări și asupra multor alte ordine de ființe celeste, însă nu cunoaștem răspunsurile.

23:4.5 (263.1) Această operațiune, odată cu multe alte evenimente asemănătoare din administrarea universului, indică faptul că nu trebuie să ne amăgim, și că personalul marelui univers, și chiar și

acela al Paradisului și al Havonei, este supus unei reorganizări precise și sigure în coordonare și în raport cu colosalele evoluții de energie care au loc în prezent în ansamblul domeniilor spațiului interior.

23:4.6 (263.2) Noi înclinăm să credem că eternul viitor va fi martorul unor fenomene de evoluție universale care vor transcende de departe tot ceea ce a experimentat eternul trecut. Și noi anticipăm aceste prodigioase aventuri așa cum ar trebui să o faceți voi înșivă, cu o vie plăcere și cu o speranță mereu crescătoare.

23:4.7 (263.3) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 23](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 25](#) >>

Capitolul 24

Personalități superioare ale spiritului infinit

24:0.1 (264.1) PE UVERSA noi clasificăm toate personalitățile și entitățile Creatorului Comun în trei mari diviziuni: Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit, Oștirile Mesagerilor Spațiului și Spiritele Tutelare ale Timpului, aceste ființe spirituale care se ocupă cu propovăduirea de învățături și ajutarea creaturilor volitive din planul ascendent de înaintare a muritorilor.

24:0.2 (264.2) Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc menționate în aceste expuneri activează în întregul mare univers în șapte diviziuni:

24:0.3 (264.3) 1. Mesagerii Solitari.

- 24:0.4 (264.4) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universale.
- 24:0.5 (264.5) 3. Directorii de Recensământ.
- 24:0.6 (264.6) 4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Inspectorii Asociați.
- 24:0.8 (264.8) 6. Santinelele Desemnate.
- 24:0.9 (264.9) 7. Îndrumătorii Diplomaților.

24:0.10 (264.10) Mesagerii Solitari, Supraveghetorii Circuitelor, Directorii de Recensământ și Ajutorii Personali sunt caracterizați prin posesia unor imense facultăți de antigravitație. Mesagerii Solitari nu au un cartier general cunoscut; ei circulă în universul universurilor. Supraveghetorii Circuitelor Universale și Directorii de Recensământ mențin cartiere generale în capitalele suprauniversurilor. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit sunt staționați pe Insula centrală de Lumină. Inspectorii Asociați și Santinelele Desemnate sunt staționați respectiv în capitalele universurilor locale și în cele ale sistemelor care le compun. Îndrumătorii Diplomaților rezidă în universul Havonei și activează pe întregul miliard de lumi al ei. Cea mai mare parte a acestor personalități superioare au posturi în universurile locale, însă ele nu sunt organic atașate administrării domeniilor evolutive.

24:0.11 (264.11) Printre cele șapte clase care compun acest grup, doar Mesagerii Solitari și poate Ajutorii Personali străbat universul universurilor. Mergând din Paradis către exterior, întâlnim Mesageri Solitari de la circuitele Havonei până la capitalele suprauniversurilor, și de acolo în sectoarele și în universurile locale cu subdiviziunile lor, și chiar până pe lumile locuite. Cu toate că Mesagerii Solitari fac

parte din Personalitățile Superioare ale Spiritului infinit, originea lor, natura lor și serviciul lor au fost analizate în capitolul precedent.

1. Supraveghetorii Circuitelor Universale

24:1.1 (265.1) Curenții vaști de putere spațială și circuitele de energie spirituală pot da impresia că ar opera automat; ele pot părea a funcționa fără obstacole sau impedimente, însă nu este așa. Toate aceste imense sisteme de energie sunt sub control; ele sunt supuse unei supravegheri inteligente. Supraveghetorii Circuitelor Universale se ocupă nu de domeniile energiei pur fizice sau materiale, domeniu al Directorilor de Putere ai universului, ci de circuitele de energie relativ spirituală și de circuitele modificate care sunt esențiale pentru a întreține atât ființele spirituale înalt dezvoltate, cât și tipurile morontiale sau tranziționale de creaturi inteligente. Supraveghetorii nu dau naștere unor circuite de energie și de supraesență de divinitate însă, în general, ei au de a face cu toate circuitele superioare ale timpului și eternității și cu toate circuitele relativ spirituale care țin de administrarea părților componente ale marelui univers. Ei dirijează și manipulează toate aceste circuite de energie spirituală în afara Insulei Paradisului.

24:1.2 (265.2) Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt creația exclusivă a Spiritului Infinit și acționează numai ca agenți ai

Autorului Comun. Ei sunt personalizați pentru serviciu în următoarele patru ordine:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supraveghetorii Supremi ai Circuitelor.
- 24:1.4 (265.4) 2. Supraveghetorii Asociați ai Circuitelor.
- 24:1.5 (265.5) 3. Supraveghetorii Secundari ai Circuitelor.
- 24:1.6 (265.6) 4. Supraveghetorii Terțiari ai Circuitelor.

24:1.7 (265.7) Numărul supraveghetorilor supremi ai Havonei și a supraveghetorilor asociați ai celor șapte suprauniversuri este complet; nici o persoană dintre aceste ordine nu mai este creată.

Supraveghetorii supremi sunt în număr de șapte și sunt staționați pe lumile pilot ale celor șapte circuite ale Havonei. Circuitele celor șapte suprauniversuri sunt încredințate unui grup de șapte supraveghetori asociați, care mențin cartiere generale pe cele șapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, lumile celor Șapte Agenți Executivi Supremi. De aici, ei supraveghează și dirijează circuitele suprauniversurilor spațiului.

24:1.8 (265.8) Pe aceste șapte sfere Paradisiace ale Spiritului cei șapte supraveghetori asociați ai circuitelor și primul ordin al Centrelor Supreme de Putere efectuează o legătură care, sub îndrumarea Agenților Executivi Supremi, se traduce prin coordonarea subparadisiacă a tuturor circuitelor materiale și spirituale care sunt distribuite celor șapte suprauniversuri.

24:1.9 (265.9) Pe lumile sediu ale fiecăruia dintre suprauniversuri sunt staționați supraveghetorii secundari pentru universurile locale ai timpului și spațiului. Sectoarele majore și minore sunt diviziuni administrative ale supraguvernelor, însă nu iau parte la această supraveghere a energiei spirituale. Nu știu câți supraveghetori

secundari ai circuitelor există în marele univers, însă pe Uversa există 84.691. Supraveghetori secundari sunt creați constant; din timp în timp ei apar în grupuri de șaptezeci pe lumile Agenților Executivi Supremi. Noi îi obținem la cerere atunci când luăm măsuri pentru a stabili circuite separate de energie de spirit și de putere de legătură, destinate universurilor noi care evoluează sub jurisdicția noastră.

24:1.10 (265.10) Un supraveghetor terțiar al circuitelor activează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Acest ordin, ca și supraveghetorii secundari, este în continuă creație. Ei sunt creați în grupuri de șapte sute și trimiși pe universurile locale de Cei Îmbătrâniți de Zile.

24:1.11 (266.1) Supraveghetorii circuitelor sunt creați pentru îndatoririle lor specifice și servesc veșnic în grupurile pentru care au fost desemnați inițial. Ei nu sunt mutați în serviciul lor și, în consecință, ei studiază de-a lungul epocilor problemele întâlnite pe tărâmurile pe care au fost trimiși inițial. De exemplu, supraveghetorul circuitelor terțiare cu numărul 572.842 a funcționat pe Salvington de la începuturile conceperii universului vostru local și el este membru în statul major personal al lui Mihail din Nebadon.

24:1.12 (266.2) Atât în universurile locale, cât și în universurile superioare, supraveghetorii circuitelor conduc tot ceea ce corespunde alegerii circuitelor care trebuie folosite pentru transmiterea tuturor mesajelor spirituale și pentru transportul tuturor personalităților. În munca lor de supraveghere a circuitelor, aceste ființe eficiente utilizează toate dispozitivele, forțele și personalitățile universului universurilor. Ele folosesc „înalte personalități nerevelate de control al circuitelor” și sunt ajutate cu pricepere de numeroasele state majore compuse din personalități ale Spiritului Infinit. Ele sunt cele care ar

izola o lume evolutivă dacă Prințul ei Planetar s-ar răscula împotriva Tatălui Universal și Fiului său locțiitor. Ei sunt capabili să excludă orice lume din anumite circuite universale de ordin spiritual superior, însă nu pot anula curenții materiali ai directorilor de putere.

24:1.13 (266.3) Supraveghetorii Circuitelor Universale au cu circuitele spiritului o relație aproximativ asemănătoare celei a Directorilor de Putere ai universului cu circuitele materiale. Aceste două ordine sunt complementare și asigură împreună supravegherea tuturor circuitelor spirituale și materiale pe care le pot controla și manipula creaturile.

24:1.14 (266.4) Supraveghetorii circuitelor exercită o anumită supraveghere asupra circuitelor mentale asociate Spiritului; tot astfel, directorii de putere au anumită jurisdicție asupra fazelor minții care sunt asociate energetic-fizic - mintea automată. În general, funcțiunile fiecărui ordin sunt sporite de legătura lor cu celălalt ordin, însă circuitele minții pure nu sunt subiectul supravegherii nici uneia dintre cele două. Cele două ordine nu sunt nici coordonate; în multiplele lor lucrări, Supraveghetorii Circuitelor Universale sunt supuși celor Șapte Directori Supremi de Putere și subordonaților lor.

24:1.15 (266.5) Cu toate că în interiorul ordinelor lor respective supraveghetorii circuitelor sunt în întregime asemănători, ei sunt toți indivizi distincți. Sunt ființe cu adevărat personale, însă posedă un tip de personalitate diferit de aceea conferită de Tată, tip care nu se întâlnește la nici o altă specie de creatură în întreaga existență universală.

24:1.16 (266.6) Voi îi veți recunoaște și cunoaște pe parcursul călătoriei voastre interioare către Paradis, însă nu veți avea relații

personale cu ei. Ei sunt supraveghetori ai circuitelor și se ocupă strict și eficient de treaba lor. Ei se ocupă doar de personalitățile și de entitățile care supraveghează activitățile referitoare la circuitele supuse supravegherii lor.

2. Directorii de Recensământ

24:2.1 (266.7) Cu toate că mintea cosmică a Inteligenței Universale cunoaște prezența și locul de ședere al tuturor creaturilor *gânditoare*, există în universul universurilor o metodă de lucru independentă pentru a ține socoteala tuturor creaturilor *volitive*.

24:2.2 (266.8) Directorii de Recensământ sunt o creație specială și completă a Spiritului Infinit. Numărul lor ne este necunoscut. Ei sunt creați cu facultatea de a menține o sincronizare perfectă cu tehnica de reflexivitate a suprauniversurilor, și în același timp ei sunt personal sensibili și receptivi la *voința* inteligentă. Printr-o tehnică neînțeleasă pe deplin, acești directori sunt imediat informați despre nașterea unei voințe în orice parte a marelui univers. Ei sunt deci întotdeauna competenți pentru a ne indica numărul, natura și locul tuturor creaturilor volitive în toate părțile creației centrale și ale celor șapte suprauniversuri. Însă ei nu activează în Paradis; aici nu este nevoie de ei. În Paradis, cunoașterea este înăscută; Deitățile cunosc toate lucrurile.

24:2.3 (267.1) În Havona există Șapte Directori de Recensământ, unul pe lumea pilot a fiecărui circuit Havonian. Cu excepția acestor șapte și a rezervelor ordinului lor de pe lumile Paradisiace ale

Spiritului, toți Directorii de Recensământ activează sub jurisdicția Îmbătrâniților de Zile.

24:2.4 (267.2) Un Director de Recensământ prezidează în sediul fiecărui supraunivers; sub comandamentul acestui director general, există mii și mii de directori în capitala fiecărui univers local. Toate personalitățile acestui ordin sunt egale, mai puțin cele ale lumilor pilot ale Havonei și ale celor șapte șefi suprauniversali.

24:2.5 (267.3) În al șaptelea supraunivers, există o sută de mii de Directori de Recensământ, iar acest număr se compune în întregime din cei care pot fi desemnați pe universurile locale. El nu conține statul major personal al lui Usatia, șeful suprauniversal al Directorilor de Recensământ al Orvontonului. La fel ca ceilalți șefi suprauniversali, Usatia nu este direct acordat cu înregistrarea voinței inteligente. El este în mod exclusiv la unison cu subordonații săi staționați în universurile Orvontonului. El acționează deci ca o magnifică personalitate totalizatoare pentru raporturile lor sosind din capitalele creațiilor locale.

24:2.6 (267.4) Din timp în timp, arhivarii oficiali ai Uversei consemnează în analele lor situația suprauniversului, așa cum rezultă ea din înregistrările din și de pe personalitatea lui Usatia. Aceste date ale recensământului sunt proprii suprauniversului; aceste rapoarte nu sunt transmise nici Havonei nici Paradisului.

24:2.7 (267.5) Directorii de Recensământ sunt preocupați de ființele umane - ca și de alte creaturi cu voință - doar atâta cât să înregistreze faptul că voința funcționează. Ei nu se ocupă de povestea vieții voastre și de faptele ei; ei nu sunt în nici un sens niște personalități care fac rapoarte. Directorul de Recensământ al Nebadonului,

numărul 81.412 din Orvonton, staționează în prezent pe Salvington și, în vremea aceasta, este personal conștient de prezența voastră vie pe Urantia; el va da arhivelor confirmarea morții voastre în momentul în care veți înceta să funcționați ca o creatură înzestrată cu voință.

24:2.8 (267.6) Directorii de Recensământ înregistrează existența unei noi creaturi volitive imediat ce ea realizează primul său act de voință. Ei indică moartea unei creaturi volitive atunci când are lor ultimul ei act de voință. Emergența parțială a voinței observate în reacțiilor anumitor animale superioare nu intră în domeniul Directorilor de Recensământ. Ei nu țin cont de nimic altceva decât de creaturile volitive autentice și nu sunt sensibilizați la nimic altceva decât la *funcțiunea voinței*. În ceea ce privește modalitatea exactă în care ei înregistrează funcționarea voinței, noi nu o cunoaștem.

24:2.9 (267.7) Aceste ființe au fost întotdeauna, și vor fi întotdeauna, Directorii de Recensământ. Ei ar fi relativ inutile în orice altă diviziune a muncii universale. Însă ei sunt infailibili în funcțiunea lor; nu greșesc și nu falsifică niciodată și, în ciuda minunatelor lor puteri și incredibilelor lor prerogative, ei sunt persoane; ei au o prezență spirituală și o formă care pot fi recunoscute.

3. Ajutorii personali ai Spiritului Infinit

24:3.1 (268.1) Noi nu avem cunoștințe autentice despre epoca în care au fost create Ajutoarele Personale, nici despre modalitatea în care a fost realizat acest lucru. Numărul trebuie să fie mare, însă el nu

figurează în arhivele Uversei. Conform unor deducții chibzuite, bazate pe ceea știm noi despre munca lor, mă încumet să estimez că acest număr se ridică până la miliarde. Noi știm că Spiritul Infinit nu este limitat de considerente ce țin de număr pentru a crea acești Ajutori Personali.

24:3.2 (268.2) Ajutorii Personali alei Spiritului Infinit există exclusiv pentru a asista prezența Paradisiacă a Celei de a Trei Persoane a Deității. Cu toate că sunt atașați direct Spiritului Infinit și sunt localizați în Paradis, ei circulă ici și colo ca niște fulgere până la extremitățile creației. Oriunde s-ar extinde circuitele Creatorului Comun, acolo pot să apară acești Ajutori Personali în scopul de a executa ordinele Spiritului Infinit. Ei traversează spațiul într-un mod foarte apropiat de acela al Mesagerilor Solitari, însă ei nu sunt persoane în sensul în care sunt mesagerii.

24:3.3 (268.3) Ajutorii Personali sunt toți egali și identici; ei nu scot la iveală nici o diferențiere a individualității. Cu toate că Autorul Comun îi privește ca adevărate personalități, altora le vine greu să îi considere ca adevărate persoane; pentru alte ființe spirituale ei nu manifestă o prezență spirituală. Ființele originare din Paradis sunt întotdeauna conștiente de apropierea acestor ajutoare, însă noi nu recunoaștem prezența unei personalități. Absența unei astfel de forme de prezență le face neîndoielnic cu atât mai de folos pentru Cea de-a Treia Persoană a Deității.

24:3.4 (268.4) Pentru toate ordinele revelate de ființe spirituale avându-și originea în Spiritul Infinit, Ajutorii Personali sunt aproape singurii pe care nu îi veți recunoaște pe parcursul ascensiunii voastre interioare către Paradis.

4. Inspectorii Asociați

24:4.1 (268.5) Cei Șapte Agenți Executivi Supremi, pe cele șapte sfere Paradisiace ale Spiritului Infinit, acționează colectiv, ca un consiliu administrativ al supradirectorilor celor șapte suprauniversuri. Inspectorii Asociați încorporează, sub formă personală, autoritatea Agenților Executivi Supremi pe lângă universurile locale ale timpului și spațiului. Acești observatori superiori ai treburilor creațiilor locale sunt urmașii asociați ai Spiritului Infinit și ai Celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Într-o vreme de aproape o veșnicie, au fost personalizați șapte sute de mii, iar corpul lor de rezervă locuiește în Paradis.

24:4.2 (268.6) Inspectorii Asociați lucrează sub supravegherea directă a celor Șapte Agenți Executivi Supremi, și sunt puternicii lor reprezentanți personali pe lângă universurile locale ale timpului și spațiului. Un inspector este staționat pe sfera-sediu a fiecărei creații locale și este strâns asociat cu Uniunea de Zile care locuiește acolo.

24:4.3 (268.7) Inspectorii Asociați nu primesc rapoarte și recomandări decât de la subordonații lor, Santinelele Desemnate, staționate pe capitalele sistemelor locale ale lumilor locuite. Ei înșiși nu fac rapoarte decât către superiorul lor imediat, Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv.

5. Santinelele Afectate

24:5.1 (268.8) Santinelele Desemnate sunt personalități coordonatoare și reprezentanți de legătură ai celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Ele au fost personalizate în Paradis de Spiritul Infinit și au fost create pentru scopurile specifice ale desemnării lor. Numărul lor este staționar și există exact șapte miliarde în existență.

24:5.2 (269.1) La fel cum un Inspector Asociat reprezintă pe cei Șapte Agenți Executivi Supremi pe lângă un univers local întreg, tot astfel, în fiecare dintre cele zece mii sisteme ale acestei creații locale există o Santinelă Desemnată, acționând ca reprezentant direct al îndepărtatului și supremului consiliu de supracontrol pentru treburile tuturor celor șapte suprauniversuri. Santinelele de serviciu în guvernele sistemelor locale de pe Orvonton acționează sub autoritatea directă a Agentului Executiv Suprem Numărul Șapte, coordonatorul celui de-al șaptelea supraunivers. Însă în organizarea lor administrativă, toate santinele delegate într-un univers local sunt subordonate Inspectorului Asociat staționat în sediul acestui univers.

24:5.3 (269.2) În interiorul unei creații locale, Santinele Desemnate servesc prin rotație; ele sunt transferate de la un sistem la altul. Ele sunt schimbate, de obicei, din postul lor, la fiecare mileniu din timpul unui univers local. Ele figurează printre personalitățile de rangul cel mai elevat staționate pe capitala unui sistem, însă nu participă niciodată la deliberări referitoare la problemele sistemului. În sistemele locale, ele servesc cu drept deplin ca șefi ai celor optzeci de administratori care vin din lumile evolutive, însă altminteri, muritorii ascendenți au puține contacte cu ele. Santinele sunt aproape exclusiv preocupate de a-l ține pe Inspectorul Asociat al universului lor pe

deplin informat cu privire la toate chestiunile referitoare la bunăstarea și la starea sistemelor desemnării lor.

24:5.4 (269.3) Santinele Desemnate și Inspectorii Asociați nu raportează Agenților Executivi Supremi prin sediul unui supraunivers. Ele nu sunt răspunzătoare decât față de Agentul Executiv Suprem al suprauniversului respectiv. Activitățile lor sunt distincte de administrarea Îmbătrâniților de Zile.

24:5.5 (269.4) Agenții Executivi Supremi, Inspectorii Asociați și Santinelele Desemnate, precum și omniafimmii și o mulțime de personalități nerevelate, constituie un sistem eficient, direct, centralizat, însă foarte vast, de coordonare consultativă și administrativă pentru întregul mare univers de lucruri și de ființe.

6. Îndrumătorii absolvenți

24:6.1 (269.5) Îndrumătorii Absolvenți, ca grup, se ocupă și conduc universitatea de înalte studii de instruire tehnică și de educație spirituală, care este atât de esențială pentru ca muritorii să atingă țelul timpurilor: Dumnezeu, tihna, și apoi o eternitate de serviciu făcut perfect. Aceste ființe înalt personale își iau numele din natura și din țelul muncii lor. Ele se consacră exclusiv țelului de a îndruma pe muritorii absolvenți ai suprauniversurilor timpului în cursul instrucției și pregătirii Havonei care servește la pregătirea pelerinilor ascendenți pentru admiterea în Paradis și în Corpul Finalității.

24:6.2 (269.6) Nu îmi este interzis să încerc să vă vorbesc despre munca acestor Îndrumători Absolvenți, însă este ceva atât de

supraspiritual încât nu pot să sper a descrie cum se cuvine minții materiale un concept al multiplelor activități ale acestor călăuze. Pe lumile locuințelor, atunci când câmpul vostru de viziune va fi mai vast și veți fi eliberați de limitările comparațiilor materiale, veți putea să înțelegeți semnificația unor realități pe care „ochiul nu ar ști să le vadă și nici urechea să le audă și care nu au fost niciodată concepute de către mintea umană”, și chiar și acele lucruri pe care „Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care iubesc astfel de adevăruri eterne”. Voi nu veți fi întotdeauna limitați ca acum în lărgimea viziunii voastre și în înțelegerea voastră spirituală.

24:6.3 (270.1) Îndrumătorii Absolvenți se ocupă de călăuzirea pelerinilor timpului prin cele șapte circuite ale lumilor Havonei. Călăuza care vă va întâmpina la sosirea voastră pe lumea primitoare a circuitului exterior al Havonei va rămâne cu voi pe parcursul întregii voastre cariere celeste. Vă veți asocia cu nenumărate personalități în șederea voastră pe miliardul lor de lumi, însă Îndrumătorul vostru Absolvent vă va urma până la sfârșitul înaintării voastre havoniene și va fi martorul intrării voastre în trecerea finală a timpului, a somnului de tranzit al eternității, către țelul Paradisului. Când vă veți trezi, veți fi salutați de Însoțitorul Paradisului însărcinat să vă primească și, probabil, să rămână cu voi până când veți fi inițiați ca membri ai Corpului Muritorilor al Finalității.

24:6.4 (270.2) Îndrumătorii Absolvenți sunt într-un număr atât de mare încât acesta depășește înțelegerea umană, și se nasc în mod constant. Originea lor are ceva misterios. Ei nu au existat de o veșnicie; ei apar misterios de cum este nevoie de ei. Pe nici unul dintre tărâmurile universului central nu se face nici o mențiune la

vreun Îndrumător Absolvent până la ziua aceea foarte îndepărtată când primul pelerin muritor din toate timpurile a atins centura exterioară a creației centrale. În clipa în care a ajuns pe lumea călăuză a circuitului exterior, el a fost primit acolo prietenește de Malvorian, primul dintre Îndrumătorii Absolvenți, care este acum șeful Consiliului lor Suprem și directorul vastei lor organizații educative.

24:6.5 (270.3) În analele paradisiace ale Havonei, în secțiunea numită „Îndrumători Absolvenți” găsim următoarea inscripție inițială:

24:6.6 (270.4) ”Și Malvorian, primul din acest ordin, a primit și instruit pelerinul descoperitor al Havonei și l-a condus de la circuitele exterioare ale experienței inițiale, pas cu pas și circuit cu circuit, până când acesta a putut sta în prezența sursei și destinului întregii personalități, după care a trecut pragul eternității către Paradis”.

24:6.7 (270.5) În această epocă foarte îndepărtată eram atașat serviciului Îmbătrâniților de Zile pe Uversa și noi ne-am bucurat toți să știm că, în cele urmă, pelerini din suprauniversul nostru ating Havona. Pe parcursul acestor epoci am fost învățați că anumite creaturi evolutive ale spațiului ating Paradisul, și cel mai mare fior de bucurie a tuturor timpurilor a străbătut curțile celeste atunci când primul pelerin a sosit efectiv acolo.

24:6.8 (270.6) Numele acestui pelerin care a descoperit Havona este *Grandfanda*. El venea din planeta 341 a sistemului 84 din constelația 62 a universului local 1.131 situată în suprauniversul numărul 1. Sosirea sa a fost semnalul de stabilire a serviciului de teledifuziune a universului universurilor. Până atunci, nu funcționau decât teledifuziunile suprauniversurilor și ale universurilor locale, însă anunțul sosirii lui Grandfanda la marginile Paradisului a marcat

inaugurarea „raporturilor spațiale de glorie”, numite astfel deoarece prima misiune universală a anunțat sosirea pe Havona a primei ființe evolutive care a atins țelul existenței ascendente.

24:6.9 (270.7) Îndrumătorii Diplomaților nu prăesc niciodată lumile Havonei; ei sunt consacrați serviciului pelerinilor care sunt absolvenți ai timpului și spațiului. Într-o zi, veți întâlni acești nobili frați față în față, dacă nu veți refuza planul sigur și perfect pregătit pentru a asigura supraviețuirea și ascensiunea voastră.

7. Originea Îndrumătorilor absolvenți

24:7.1 (270.8) Cu toate că evoluția nu este reglementată din universul central, noi credem că Îndrumătorii Absolvenți sunt membri deveniți perfecți sau mai experimentați ai unui alt ordin de creaturi ai universului central, Slujitorii Havonei. Îndrumătorii Absolvenți fac dovada unei compătimiri atât de largi și a unei astfel de capacități de a înțelege creaturile ascendente, încât suntem convinși că au dobândit această cultură servind efectiv în domeniile suprauniversale ca Slujitori Havonieni ai serviciului universal. Dacă acest punct de vedere nu este exact, atunci cum am putea să explicăm dispariția continuă a slujitorilor cei mai vechi și mai experimentați?

24:7.2 (271.1) Un slujitor va fi mult timp absent din Havona, cu o desemnare într-un supraunivers, după ce a fost însărcinat înainte cu numeroase misiuni asemănătoare; el se va întoarce în căminul său primind privilegiul „contactului personal” cu Strălucirea Centrală a Paradisului, fiind îmbrățișat de Persoanele Luminoase și dispărând

din câmpul de recunoaștere a tovarășilor ei spirituali, pentru a nu mai apărea niciodată printre cei asemenea ei.

24:7.3 (271.2) La revenirea sa dintr-o misiune suprauniversală, un Slujitor Havonian poate beneficia de numeroase îmbrățișări divine, și poate ieși dintre acestea pur și simplu ca slujitor exaltat. Faptul de a primi amprenta luminoasă nu semnifică neapărat faptul că slujitorul trebuie să fie transformat în Ghid al Absolvenților, însă aproape un sfert din cei care ajung la îmbrățișarea divină nu se întorc niciodată în serviciul împărățiilor.

24:7.4 (271.3) Găsim în arhivele superioare o succesiune de consemnări cum ar fi:

24:7.5 (271.4) ”Iar slujitorul numărul 842.842.682.846.782 de pe Havona, numit Sudna, a revenit în serviciul suprauniversurilor, a fost primit în Paradis, l-a cunoscut pe Tată, a intrat în îmbrățișarea divină, și nu există”.

24:7.6 (271.5) Când în arhive, apare o astfel de consemnare cariera slujitorului este închisă. Însă, în numai trei clipe după (ceva mai puțin de trei zile din timpul vostru) un Îndrumător Absolvent nou apare „spontan” pe circuitul exterior al universului Havonei. Iar numărul Îndrumătorilor Absolvenți, dacă ținem seama de o mică diferență datorată numărului celor care tranzitează, este egal, exact, cu numărul slujitorilor dispăruți.

24:7.7 (271.6) Există un motiv în plus care ne permite să presupunem că Îndrumătorii Absolvenți sunt Slujitori Havonieni evoluți; este tendința infailibilă a acestor călăuze și a slujitorilor lor asociați să formeze legături atât de extraordinare. Modalitatea în care

aceste ordine de ființe, presupuse separate, se înțeleg și simpatizează unele cu altele este total inexplicabilă. Este însuflețitor și inspirator să fi martorul devoțiunii lor reciproce.

24:7.8 (271.7) Cele Șapte Spirite Maestru și Cei Șapte Directori Supremi de Putere asociați sunt, respectiv, depozitarii ai potențialului mentalului și potențialului puterii Ființei Supreme, de care nu se servesc încă personal. Iar atunci când acești asociați Paradisiaci colaborează pentru a crea slujitorii Havonei, aceștia din urmă sunt implicați, în mod inerent, în anumite faze ale Supremației. Slujitorii Havonei sunt deci un reflex actual, în universul central perfect, a anumitor potențiale evolutive ale domeniilor timpului și spațiului, toate acestea fiind revelate atunci când un slujitor suportă transformarea și re-creația sa. Noi credem că această transformare are loc ca răspuns la voința Spiritului Infinit acționând indubitabil pentru Suprem. Îndrumătorii Diplomaților nu sunt creați de Ființa Supremă, însă noi deducem că Deitatea experimentală este interesată într-un anumit fel de operațiunile care aduc aceste ființe în existență.

24:7.9 (271.8) Universul Havonei, traversat acum de muritorii ascendenți, diferă în multe privințe de universul central, așa cum exista înaintea epocii lui Grandfanda. Sosirea ascendenților muritori pe circuitele Havonei a inaugurat schimbări radicale în organizarea creației centrale și divine. Aceste schimbări au fost fără nici o îndoială instaurate de Ființa Supremă - Dumnezeuul creaturilor evolutive - răspunzând la sosirea primului dintre copiii săi experimentali ai celor șapte suprauniversuri. Apariția Îndrumătorilor Absolvenți, cât și creația supernafimilor terțiari sunt dovada acestor înfăptuiri ale Dumnezeuului Suprem.

24:7.10 (272.1) [Prezentat de un Consilier Divin de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 24](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 26](#) >>

Capitolul 25

Oștirile mesagerilor spațiului

25:0.1 (273.1) PE O poziție intermediară a familiei Spiritului Infinit se găsesc Oștirile Mesagerilor Spațiului. Aceste ființe multilaterale activează ca agenți de legătură între personalitățile superioare și spiritele ocrotitoare. Oștirile de mesageri includ următoarele ordine de ființe celeste:

- 25:0.2 (273.2) 1. Servitorii Havonei
- 25:0.3 (273.3) 2. Conciliatorii Universali
- 25:0.4 (273.4) 3. Consilierii Tehnici.
- 25:0.5 (273.5) 4. Păstrătorii Arhivelor din Paradis.
- 25:0.6 (273.6) 5. Arhivarii Celești.
- 25:0.7 (273.7) 6. Însotitorii Morontiei.
- 25:0.8 (273.8) 7. Însotitorii Paradisiaci.

25:0.9 (273.9) Printre cele șapte grupuri enumerate, numai trei - servitorii, conciliatorii și Însoțitorii Morontiei - au fost create ca atare; celelalte patru reprezintă nivele de împlinire ale ordinelor îngerești. Conform naturii lor intrinseci și statutului atins, oștirile de mesageri servesc în diferite moduri în universul universurilor, însă rămân întotdeauna sub conducerea celor care guvernează domeniile afectării lor.

1. Servitorii Havonei

25:1.1 (273.10) Cu toate că sunt denumite slujitori, aceste „creaturi mediane” ale universului central nu sunt servitori în nici unul dintre sensurile slugarnice ale cuvântului. În lumea spirituală nu există nimic care să se asemene unei munci servile; orice serviciu este ceva sacru și înveselitor; însă ființele de ordin superior nu le desconsideră pe ordinele inferioare de existență.

25:1.2 (273.11) Servitorii Havonei sunt opera creativă comună a celor Șapte Spirite Maestru și a asociațiilor lor, cei Șapte Directori Supremi de Putere. Această colaborare creativă aproape că ajunge să fie un arhetip pentru lungă listă de reproduceri a ordinii duale în universurile evolutive, extinzându-se de la crearea unui Luceafăr de Dimineață printr-o legătură Fiu Creator-Spirit Creativ, până la procrearea sexuală de pe lumi ca Urantia.

25:1.3 (273.12) Numărul de slujitori este mare, și se creează într-una tot mai mulți. Ei apar în grupuri de câte o mie în al treilea moment de

după alăturarea Spiritelor Maestru cu Directorii Supremi de Putere în zona lor comună situată în sectorul cel mai nordic al Paradisului. Fiecare al patrulea slujitor este de un tip mai fizic decât ceilalți; altfel spus, în cadrul fiecărei mii, șapte sute cincizeci sunt aparent în acord cu tipul spiritual, în timp ce două sute cincizeci sunt de natură semifizică. Fiecare a *patra creatură* de tipul acesta aparține oarecum ordinului ființelor materiale (materiale în sens Havonian), semănând mai mult cu directorii de putere fizici decât cu Spiritele Maestru.

25:1.4 (274.1) În relațiile personalității, spiritualul domină materialul, chiar dacă acum nu pare să fie astfel pe Urantia. În crearea Slujitorilor Havonei, legea predominanței spiritului primează. Proporția stabilită indică trei ființe spirituale la una semifizică.

25:1.5 (274.2) Servitorii nou creați, la fel ca și Îndrumătorii de Absolvire nou apăruiți, trec cu toții prin cursurile de instruire pe care îndrumătorii veterani le dirijează continuu pe fiecare dintre cele șapte circuite ale Havonei. Servitorii sunt apoi însărcinați cu activitățile pentru care sunt cel mai bine adaptați, și cum sunt de două tipuri - spirituali și semifizici - există niște limite la domeniul muncii pe care o pot face aceste ființe multilaterale. Grupurile cele mai elevate sau cele spirituale sunt desemnate, selectiv, pentru slujirea Tatălui, a Fiului și a Spiritului, precum și pentru lucrarea celor Șapte Spirite Maestru. Din timp în timp, ei sunt trimiși în mare număr pe lumile de studiu care înconjoară cele șapte sfere sediu ale celor șapte suprauniversuri, lumile consacrate instruirii finale și cultivării spirituale a sufletelor ascendente ale timpului care se pregătesc să înainteze către circuitele Havonei. Atât servitorii spirituali, cât și

însoțitorii lor mai materiali, sunt astfel desemnați ca asistenți și asociați ai Îndrumătorilor Absolvenților pentru a instrui și ajuta diversele ordine de creaturi ascendente care au ajuns deja în Havona și caută să atingă Paradisul.

25:1.6 (274.3) Servitorii Havonei și Îndrumătorii Absolvenților manifestă un atașament transcendent față de munca lor și o afecțiune extraordinară unii pentru alții, o afecțiune care, cu toate că este spirituală, ați putea să o înțelegeți numai prin comparare cu fenomenul iubirii umane. Când servitorii sunt trimiși în misiune dincolo de marginile universului central, așa cum se întâmplă atât de adesea, despărțirea lor de îndrumători prezintă un aspect patetic divin; însă ei pleacă cu bucurie, iar nu cu tristețe. Bucuria plină de mulțumire a datoriei elevate este emoția dominantă a ființelor spirituale. Tristețea nu poate exista în fața conștiinței unei datorii divine împlinite cu fidelitate, iar când sufletul ascendent al omului va sta în fața Judecătorului Suprem, decizia de importanță eternă nu va fi determinată de succesele materiale, nici de reușitele cantitative; verdictul care reverberează în tribunalele supreme proclamă: „Bravo, bun și *fidel* slujitor; ai fost fidel în câteva puncte esențiale; vei fi făcut stăpân peste realităților universului”.

25:1.7 (274.4) În slujba suprauniversului, Servitorii Havonei sunt întotdeauna atașați domeniului prezidat de Spiritul Maestru cu care ei se aseamănă cel mai mult prin prerogativele lor de spirit speciale și generale. Ei nu servesc decât pe lumile educative ce înconjoară capitalele celor șapte suprauniversuri, și ultimul raport de pe Uversa indică faptul că aproape 138 de miliarde de servitori slujeau pe cei 490 de sateliți. Ei se angajează într-o nesfârșită varietate de activități

legate de munca acestor lumi educative care includ suprauniversitățile suprauniversului Orvontonului. Acolo, ei sunt tovarășii voștri; s-au coborât din domeniul următoarei voastre cariere pentru a vă studia și a vă insufla realitatea și certitudinea absolvirii voastre finale de ieșire din universurile timpului către tărâmurile eternității. Pe parcursul acestor contacte, servitorii câștigă experiența preliminară a slujirii pe lângă creaturile ascendente ale timpului, experiență atât de utilă în munca lor ulterioară pe circuitele Havonei ca asociați ai Îndrumătorilor de Absolvire sau - ca slujitori transferați - întocmai ca Îndrumătorii de Absolvire.

2. Conciliatorii Universali

25:2.1 (275.1) Pentru fiecare Slujitor al Havonei creat, sunt aduși în existență șapte Conciliatorii Universali, unul în fiecare supraunivers. Această împlinire creativă implică o tehnică suprauniversală precisă de reacție reflexivă la operațiuni care au loc în Paradis.

25:2.2 (275.2) Pe lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri funcționează cel șapte reflexii ale celor Șapte Spirite Maestru. Este dificil să te apuci a-i descrie minții materiale natura acestor Spirite Reflexive. Ele sunt adevărate personalități; totuși, fiecare membru al unui grup suprauniversal este perfect reflexiv numai al unui singur Spirit Maestru dintre cei Șapte. Și, de fiecare dată când Spiritele Maestru se asociază cu directorii de putere pentru a crea un grup de Servitori Havonieni, există simultan o focalizare asupra unuia dintre Spiritele Reflexive în fiecare dintre grupurile suprauniversale;

imediat, un număr egal de Conciliatori Universali, aflați în plenitudinea mijloacelor lor, apare pe lumile sediu ale supracreațiilor. Pe parcursul creației slujitorilor, dacă cel care ar avea inițiativa este Spiritul Maestru Numărul Șapte, numai Spiritele Reflexive ale celui de-al șaptelea ordin ar zămisli conciliatori; și, deodată cu creația a o mie de slujitori de tip orvontonian, vor apărea pe fiecare capitală suprauniversală câte o mie de conciliatori ai celui de-al șaptelea ordin. Din aceste episoade, reflectând natura septuplă a Spiritelor Maestru, se nasc cele șapte ordine create de conciliatori care servesc în fiecare supraunivers.

25:2.3 (275.3) Conciliatorii cu statut preparadisiac nu servesc alternativ în mai multe suprauniversuri; ei sunt restrânși la segmentul lor de creație natal. Fiecare corp suprauniversal îmbrățișează câte o șeptime a fiecărui ordin creat, rămânând așadar o perioadă foarte lungă de timp sub influența numai a unuia dintre Spiritele Maestru, excluzându-i pe ceilalți, căci, deși cele șapte ordine sunt *reflectate* pe capitalele suprauniversurilor, numai unul dintre ele este *dominant* în fiecare supracreație.

25:2.4 (275.4) Fiecare din cele șapte supracreații este efectiv impregnată de acela dintre Spiritele Maestru care îi dirijează destinul. Fiecare supraunivers devine astfel asemănător unei uriașe oglinzi care reflectă natura și caracterul Spiritului Maestru care îl supraveghează, și toate acestea se produc în fiecare univers local subsidiar prin prezența și funcțiunea Spiritelor Mamă Creative. Efectul unui astfel de mediu asupra creșterii evolutive este atât de profund, încât în carierele lor post-suprauniversale conciliatorii manifestă toți la un loc patruzeci și nouă de puncte de vedere sau de percepții experiențiale,

limitate fiecare - deci incomplete - însă compensându-se reciproc și tinzând împreună să cuprindă cercul Supremației.

25:2.5 (275.5) În fiecare supraunivers, printr-un proces ciudat și înăscut, Conciliatorii Universalii se pomenesc separați în grupuri de câte patru, asocieri în care ei continuă să servească. În fiecare grup, trei sunt personalități spirituale și una, cum este a patra creatură dintre slujitori, este o ființă semimaterială. Acest cvartet formează o comisie de conciliere compusă după cum urmează:

25:2.6 (275.6) 1. *Judecătorul Arbitru*. Cel care este desemnat unanim de ceilalți trei ca fiind cel mai competent și cel mai în măsură să acționeze ca șef judiciar al grupului.

25:2.7 (275.7) 2. *Avocatul Spiritual*. Cel care este numit de judecătorul arbitru pentru a prezenta depozițiile și a apăra drepturile tuturor personalităților implicate într-o problemă oarecare supusă judecății comisiei conciliatoare.

25:2.8 (276.1) 3. *Executorul Divin*. Conciliatorul capabil prin natura sa inerentă să ia contact cu ființele materiale ale tărâmurilor și pentru a executa deciziile comisiei. Executorii divini fiind creaturi de al patrulea tip - ființe cvasimateriale - sunt aproape vizibili, însă nu în întregime pentru viziunea îngustă a raselor muritoare.

25:2.9 (276.2) 4. *Arhivarul*. Membrul rămas al comisiei devine automat arhivarul, grefierul tribunalului. El se asigură că toate dosarele sunt pregătite cum se cuvine pentru arhivele suprauniversului și pentru analele universului local. În cazul în care comisia servește pe o lume evolutivă, un al treilea raport este pregătit, cu ajutorul executorului, pentru arhivele fizice ale guvernului sistemic care are jurisdicția.

25:2.10 (276.3) O comisie în sesiune funcționează ca un grup de trei, deoarece avocatul este detașat pe durata judecății și nu participă la formularea verdictului decât la încheierea audierii. De aceea, o asemenea comisie este uneori numită trio de arbitrii de raport.

25:2.11 (276.4) Conciliatorii sunt importanți în menținerea armoniei în funcționarea universului universurilor. Traversând spațiul într-un ritm serafic, triplu vitezei luminii, ei servesc ca tribunale călătoare ale lumilor, drept comisii consacrate judecării rapide a dificultăților minore. Dacă nu ar exista aceste comisii mobile și eminamente echitabile, tribunalele sferelor ar fi iremediabil copleșite de neînțelegerile minore ale tărâmurilor.

25:2.12 (276.5) Aceste trio-uri de arbitri nu judecă afacerile de importanță eternă. Sufletul, perspectiva eternă a unei creaturi a timpului, nu este niciodată pusă în pericol prin acțiunea lor. Conciliatorii nu se ocupă de problemele depășind existența temporală și bunăstarea cosmică a creaturilor timpului. Însă, atunci când o comisie a acceptat o dată să judece o problemă, verdictul ei este definitiv și întotdeauna unanim; decizia judecătorului-arbitru este fără apel.

3. Serviciul de mare importanță al Conciliatorilor

25:3.1 (276.6) Conciliatorii mențin un cartier general colectiv pe capitala suprauniversului lor, unde se află corpul lor de rezervă

primară. Rezervele lor secundare sunt staționate pe capitalele universului local. Membri de comisie mai tineri și mai puțin experimentați își încep serviciul pe lumile inferioare, pe lumi ca Urantia. Ei sunt avansați la judecarea problemelor mai importante după ce au dobândit o experiență mai matură.

25:3.2 (276.7) Ordinul conciliatorilor este întru totul demn de încredere; nici un conciliator nu s-a rătăcit vreodată. Cu toate că ei nu sunt infailibili în înțelepciune și în judecată, statornicia lor este de netăgăduit, iar fidelitatea lor este de neabătut. Ei își au obârșia în sediul unui supraunivers și sfârșesc prin a se întoarce acolo, după ce au înaintat prin următoarele nivele de serviciu universal:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliatori pe lângă Lumi*. Când personalitățile care supraveghează lumile individuale sunt nedumerite sau sunt într-un impas în ceea ce privește procedura specifică de urmat în circumstanțele existente, și dacă problema nu este destul de importantă pentru a fi adusă în fața tribunalelor regulat constituite ale târâmului, atunci, la primirea unei petiții a două personalități, câte una de la fiecare din părțile aflate în litigiu, o comisie de conciliere începe să funcționeze odată cu deschiderea ședinței.

25:3.4 (277.1) Atunci când dificultățile administrative și jurisdicționale au fost încredințate conciliatorilor pentru a fi studiate și judecate, ele se bucură de o autoritate supremă. Însă ei nu formulează decizii înainte ca toate depozițiile să fi fost auzite și nu există absolut nici o îngrădire a dreptului lor de a chema martori, indiferent de oriunde și de peste tot. Cu toate că deciziile lor nu sunt susceptibile de a fi apelate, lucrurile iau uneori o asemenea întorsătură încât, la un moment dat, comisia închide dosarul, își

formulează concluziile și transferă întreaga problemă tribunalelor superioare ale țărâmului.

25:3.5 (277.2) Deciziile membrilor de comisie sunt consemnate în analele planetare și, când este necesar, sunt puse în aplicare de executorul divin. Puterea sa este foarte mare, iar gama activităților sale asupra unei lumi locuite este deosebit de largă. Executorii divini au dobândit iscusință în manipularea a ceea ce este în interesul a ceea ce ar trebui să fie. Uneori munca lor este înfăptuită pentru aparenta bunăstare a țărâmului, iar uneori acțiunile lor asupra lumilor timpului și spațiului sunt dificil de explicat. Cu toate că ei aplică decrete fără să sfideze legile naturale sau uzanțele în vigoare ale țărâmului, se întâmplă adesea ca executorii divini să îndeplinească straniile lor acțiuni și să impună dispozițiile conciliatorilor în acord cu legile mai înalte ale administrării sistemului.

25:3.6 (277.3) 2. *Conciliatorii pe lângă Sediile Sistemelor.* După ce au servit pe lumile evolutive, aceste comisii de câte patru sunt avansate la alte îndatoriri pe lumea sediu a unui sistem. Aici au foarte multe de făcut și se dovedesc a fi prietenii înțelegători ai oamenilor, ai îngerilor și ai altor ființe spirituale. Trio-urile de arbitri nu se interesează atât de mult de diferendele dintre persoane, cât de disputele de grup și de neînțelegerile ce se ivesc între diversele ordine de creaturi; iar pe lumea-sediu a unui sistem trăiesc atât ființe materiale, cât și ființe spirituale, precum și tipuri combinate, cum ar fi Fiii Materiali.

25:3.7 (277.4) Când Creatorii aduc pe lume indivizi în evoluție care au puterea de a alege, în momentul acela se produce o depărtare de la lucrarea lină a perfecțiunii divine. Se ivesc desigur neînțelegeri și

trebuie să se ia măsuri pentru ajustarea echitabilă a acestor diferențe sincere de puncte de vedere. Noi ar trebui ținem minte cu toții că o serie de Creatori atotînțelegători și atotputernici ar fi putut să facă universurile locale la fel de perfecte ca și Havona. În universul central nu este nevoie să funcționeze nici o comisie de conciliere. Însă, în deplina lor înțelepciune, Creatorii nu au ales să facă așa ceva. Și în timp ce ei au produs universuri care abundă de neînțelegeri și care mișună de dificultăți, ei au furnizat, deopotrivă, mecanismele și mijloacele pentru a stăpâni toate aceste diferențe și pentru a armoniza toată această confuzie aparentă.

25:3.8 (277.5) 3. *Conciliatori pe lângă Constelații.* De la serviciul lor din sisteme, conciliatorii sunt avansați la judecata problemelor unei constelații și iau cunoștință de dificultățile minore care se ivesc între cele o sută de sisteme ale ei de lumi locuite. Nu multe dintre problemele care se produc pe lumile-sediu ale constelațiilor cad sub jurisdicția lor, însă conciliatorii sunt ocupați cu mersul dintr-un sistem într-altul pentru a aduna mărturii și a pregăti declarații preliminare. Dacă disputa este cinstită, dacă dificultățile provin din diferențe sincere de opinie și dintr-o diversitate reală de puncte de vedere, se poate întotdeauna avea o comisie de conciliere care să judece valorile controverselor, oricât de puține ar fi persoanele ce pot fi implicate și oricât ar părea ea de mărunță neînțelegeria.

25:3.9 (277.6) 4. *Conciliatori pe lângă Universurilor locale.* În munca mai vastă a unui univers, membrii de comisie sunt de un mare ajutor atât Melchizedekilor, cât și Fiilor Magistrali, precum și șefilor constelațiilor și mulțimii de personalități care se ocupă cu

coordonarea și de administrarea celor o sută de constelații. Diferitele ordine de serafimi și alți locuitori stabili ai sferelor-sediu ale universului local fac, de asemenea, apel la ajutorul și la deciziile acestor trio-uri de arbitri.

25:3.10 (278.1) Este aproape imposibil să explicăm natura diferendelor care pot să apară în detaliul problemelor unui sistem, ale unei constelații sau ale unui univers. Dificultăți apar, însă ele nu seamănă deloc cu măruntele încercări și eforturi ale existenței materiale, așa cum este ea trăită pe lumile evolutive.

25:3.11 (278.2) *5. Conciliatori pe lângă Sectoarele Minore ale Suprauniversurilor.* De la problemele universurilor locale, membrii de comisii sunt avansați la studierea problemelor ridicate în sectoarele minore ale suprauniversului lor. Cu cât ei se înalță mai sus în interiorul lor, îndepărtându-se de planetele individuale, cu atât executorul divin are mai puține îndatoriri materiale; el preia, treptat, un nou rol de interpret de îndurare-justiție și în același timp - datorită faptului că este cvasimaterial - menține comisia în ansamblul ei într-un contact compătitor cu aspectele materiale ale cercetărilor sale.

25:3.12 (278.3) *6. Conciliatori pe lângă Sectoarele Majore ale Suprauniversului.* Caracterul muncii membrilor de comisii continuă să se modifice pe măsura înaintării lor. Există tot mai puține neînțelegeri de judecat și tot mai multe fenomene misterioase de explicat și interpretat. Pas cu pas, membrii comisiei evoluează de la stadiul de arbitri de diferende până la stadiul de *explicatori de mistere*- judecătorii transformându-se în învățători-tălmăcitori. Ei au fost înainte arbitrii celor care din ignoranță permit dificultăților și

neînțelegerilor să se ivească; însă acum ei devin instructorii celor care sunt îndeajuns de inteligenți și toleranți pentru a evita ciocnirile mentale și războaiele de opinii. Cu cât o creatură are o educație mai elevată, cu cât are mai mult respect pentru cunoașterea, experiența și opinia altuia.

25:3.13 (278.4) *7. Conciliatori pe lângă Supraunivers.* Aici conciliatorii devin coordonați - patru arbitri-educatori înțelegându-se reciproc și cooperând perfect. Executorul divin își pierde puterea sa de retribuire și devine vocea fizică a trio-ului spiritual. În acest stadiu, conciliatorii și învățătorii au devenit experți, obișnuiți cu cea mai mare parte a dificultăților și problemelor actuale întâmpinate în dirijarea treburilor suprauniversale. Ei devin astfel minunați sfetnici și înțelepți învățători pentru pelerinii ascendenți care se află permanent pe sferele educative înconjurând lumile-sediu ale suprauniversurilor.

25:3.14 (278.5) Toți conciliatorii servesc sub supravegherea generală a Celor Îmbătrâniți de Zile și sub ordinele imediate ale Ajutorilor-Imagine până în momentul în care sunt avansați în Paradis. Pe parcursul șederii lor în Paradis, ei dau raporturi Spiritului Maestru care prezidează suprauniversul originii lor.

25:3.15 (278.6) Registrele suprauniversurilor nu-i menționează pe conciliatorii care au trecut dincolo de jurisdicția lor și astfel de comisii sunt larg răspândite în marele univers. Ultimul raport statistic de pe Uversa dă pentru comisiile ce activează în Orvonton un număr de aproape optsprezece miliarde - peste șaptezeci de miliarde de indivizi. Însă aceasta nu reprezintă decât o foarte mică fracțiune a multitudinii conciliatorilor care au fost creați în Orvonton; numărul

lor este de un ordin mult mai înalt și este echivalentul numărului total de Servitori ai Havonei, dacă ținem cont de transmutările în Îndrumători ai Diplomaților.

25:3.16 (278.7) Din timp în timp, pe măsură ce numărul conciliatorilor suprauniversali sporește, ei sunt transferați în consiliul perfecțiunii din Paradis, de unde ajung apoi să fie corpul coordonator dezvoltat de Spiritul Infinit pentru universul universurilor, un grup minunat de ființe al căror număr și eficacitate cresc constant. Prin ascensiune experiențială și prin instruire în Paradis, ei au dobândit o înțelegere excepțională a realității emergente a Ființei Supreme, și cutreieră universul universurilor în misiune specială.

25:3.17 (279.1) Membrii unei comisii de conciliatori nu sunt niciodată separați. Un grup de patru servește veșnic împreună, întocmai așa cum a fost el constituit la origine. Chiar în strălucita lor slujire, ei continuă să activeze ca un cvartet de experiență cosmică acumulată și de înțelepciune experiențială devenită perfectă. Cei patru conciliatori asociați pe vecie ca întruchipare a justiției supreme a timpului și spațiului.

4. Consilierii Tehnici

25:4.1 (279.2) Acești gânditori juridici și tehnici ai lumii spirituale nu au fost creați ca atare. Dintre primii supernafimi și omniafimi, un milion de gânditori dintre cei mai ordonați, au fost aleși de Spiritul Infinit drept nucleu al acestui vast grup multilateral. Și mereu, din epoca aceea foarte îndepărtată, s-a cerut o experiență efectivă în

aplicarea legilor perfecțiunii în planurile creației evolutive tuturor celor care aspiră să devină Consilieri Tehnici.

25:4.2 (279.3) Consilierii Tehnici sunt recrutați din rândurile următoarelor ordine de personalități:

25:4.3 (279.4) 1. Supernafimi.

25:4.4 (279.5) 2. Seconafimi.

25:4.5 (279.6) 3. Terțiafimi.

25:4.6 (279.7) 4. Omniafimi.

25:4.7 (279.8) 5. Serafimi.

25:4.8 (279.9) 6. Anumite Tipuri de Muritori Ascendenți.

25:4.9 (279.10) 7. Anumite Tipuri de Mediani Ascendenți.

25:4.10 (279.11) La ora actuală, fără a socoti pe muritorii și medianii a căror detașare acolo este provizorie, numărul de Consilieri Tehnici înscriși pe Uversa și activând în Orvonton trece lejer de șaizeci și unu de miliarde.

25:4.11 (279.12) Consilierii Tehnici lucrează adesea individual, însă sunt organizați pentru serviciul și menținerea cartierelor generale comune, în grupuri de câte șapte pe sferele pentru care au fost desemnați. În fiecare grup trebuie ca cel puțin cinci membri, să aibă statut permanent, în timp ce doi pot fi asociați doar temporar. Muritorii ascendenți și creaturile mediane ascendente servesc în aceste comisii consultative urmându-și totodată ascensiunea către Paradis, însă nu participă la cursurile de instruire regulate ale Consilierilor Tehnici și nu devin niciodată membri permanenți ai ordinului.

25:4.12 (279.13) Acei muritori și medianii care servesc temporar cu consilierii sunt aleși pentru această muncă pentru că sunt experți în conceptul legii universale și al justiției supreme. Pe măsură ce înaintați către țelul paradisiac, dobândind mereu cunoștințe suplimentare și o iscusință superioară, vi se oferă constant ocazia de a transmite altora înțelepciunea și experiența pe care le-ați acumulat deja. Pe tot drumul înspre Havona veți juca rolul unui elev-învățător. Vă veți croi drum prin nivelele progresive ale acestei vaste universități experiențiale transmițând celor imediat aflați sub voi cunoștințele nou descoperite ale carierei voastre ascendente. În regimul universal nu sunteți considerați a vă fi însușit știința și adevărul înainte de a vă fi demonstrat priceperea și bunăvoința de a comunica și altora această știință și adevăr.

25:4.13 (280.1) După o instruire îndelungată și o experiență efectivă, oricărui spirit ocrotitor având un statut mai înalt decât al heruvimilor i se permite să primească o ocupație permanentă de Consilier Tehnic. Toți candidații intră voluntar în acest ordin, însă odată ce au preluat responsabilitățile lui, nu le mai pot abandona. Numai Cei Îmbătrâniți de Zile îi pot transfera pe acești consilieri la alte activități.

25:4.14 (280.2) Instruirea Consilierilor Tehnici începe în colegiile Melchizedekilor ale universurilor locale și se continuă până la curțile Celor Îmbătrâniți de Zile. După această instruire suprauniversală, consilierii merg în „școlile celor șapte cercuri” situate pe lumile-călăuză ale circuitelor Havonei. După lumile-călăuză, ei sunt primiți în „colegiul de etică a legii și de tehnică a Supremației”, școala de instruire a Paradisului pentru perfecționarea Consilierilor Tehnici.

25:4.15 (280.3) Acești consilieri sunt mai mult decât experți juridici; ei studiază și învață legea *aplicată*, legile universului aplicate la viața și la destinul tuturor celor care locuiesc pe vastele domenii ale întinsei creații. Odată cu trecerea timpului, ei devin biblioteci juridice vii ale timpului și spațiului; ei împiedică grijile fără de sfârșit și întârzierile inutile, instruind personalitățile timpului în ceea ce privește formele și modurile de procedură cele mai acceptabile pentru guvernatorii eternității. Ei sunt capabili să îi sfătuiască pe lucrătorii spațiului într-un fel care să le îngăduie să acționeze în armonie cu exigențele Paradisului. Ei sunt învățătorii tuturor creaturilor în ceea ce ține de tehnica Creatorilor.

25:4.16 (280.4) Ar fi fost imposibil să se creeze o astfel de bibliotecă vie de legi aplicate; trebuie ca astfel de ființe să evolueze prin experiență efectivă. Deitățile infinite sunt existențiale, fapt ce compensează lipsa lor de experiență; ele știu totul chiar de mai înainte de a experimenta totul, însă nu transmit creaturilor lor subordonate această învățătură neexperiențială.

25:4.17 (280.5) Consilierii Tehnici se consacră muncii de împiedicare a întârzierilor, de înlesnire a progresului și de coordonare a înfăptuirilor. Există întotdeauna o cale *dreaptă*, sau *cea mai bună*, de a face lucrurile ; există întotdeauna tehnica perfecțiunii, o metodă divină, iar consilierii știu cum să ne dirijeze pe toți în descoperirea acestei căi mai bune.

25:4.18 (280.6) Aceste ființe cât se poate de înțelepte și practice sunt întotdeauna strâns legate de serviciul și de munca Cenzorilor Universali. Melchizedekii beneficiază de un corp foarte capabil. Șefii sistemelor, ai constelațiilor, ai universurilor și ai sectoarelor de

supraunivers sunt toți dăruți din plin cu acești gânditori de recomandări tehnice și juridice ai lumii spirituale. Membrii unui grup special acționează în calitate de consilieri juridici pe lângă Purtătorii Vieții, sfătuindu-i pe acești Fii cu privire la îndepărtarea îngăduită de la ordinea prestabilită de propagare a vieții și instruindu-i, printre altele, în chestiunea prerogativelor și a latitudinii lor de funcționare. Ei sunt consilierii tuturor categoriilor de ființe în ceea ce privește tehnicile și utilizarea corespunzătoare a tuturor operațiunilor lumii spiritului, însă ei nu se confruntă direct și personal cu creaturile materiale ale împărățiilor.

25:4.19 (280.7) În afară de sfaturile lor cu privire la folosirea legii, Consilierii Tehnici se mai consacră și interpretării eficiente a tuturor legilor privitoare la ființele create - fizice, mentale și spirituale. Ei sunt la dispoziția Conciliatorilor Universali și a tuturor celelalte persoane care doresc să cunoască adevărul legii; altfel spus, să știe cum se poate conta pe reacția Supremației Deității într-o situație dată, comportând factori ai unei ordini stabilite, fizice, mentale și spirituale. Ei încearcă chiar și să elucideze tehnica Celui Ultim.

25:4.20 (281.1) Consilierii Tehnici sunt ființe alese și încercate. Nu am auzit niciodată ca vreunul dintre ei să se fi abătut de la drumul drept. Noi nu avem nici o urmă, pe Uversa, a unui exemplu în care unul dintre ei să fi fost condamnat pentru încălcarea legilor divine pe care le interpretează cu atâta eficiență și le expun cu atât elocvență. Nu se știe de nici o limitare a domeniului lor de slujire, dar nici că s-ar fi impus vreuna asupra progresului lor. Ei continuă în funcția de consilieri chiar și până la porțile Paradisului; le este deschis întreg universul legii și al experienței.

5. Deținătorii arhivelor din paradis

25:5.1 (281.2) Printre supernafimii terțiari ai Havonei, unii dintre șefii arhivari mai bătrâni sunt aleși drept Deținători ai Arhivelor, ca păstrători ai arhivelor formale ale Insulei de Lumină, acele arhive care se disting de arhivele vii înregistrate în mintea deținătorilor de cunoaștere, numiți uneori „bibliotecile vii ale Paradisului”.

25:5.2 (281.3) Îngerii înregistratori ai planetelor locuite întocmesc toate dosarele individuale. În toate universurile, unii sunt arhivarii desemnați pentru a înregistra arhivele formale, și alții sunt aceia pentru arhivele vii. De la Urantia până în Paradis se întâlnesc ambele tipuri de înregistrări: în universurile locale, există mai multe arhive scrise și mai puține din cele vii; în Paradis, există mai multe arhivele vii și mai puține din cele formale; pe Uversa, ele sunt disponibile în egală măsură.

25:5.3 (281.4) Orice eveniment însemnat din creația organizată și locuită este supus înregistrării. În timp ce evenimentele care au doar o importanță locală nu sunt înregistrate decât local, cele care au o însemnătate mai largă sunt tratate corespunzător. Tot ceea ce se întâmplă pe planetele, pe sistemele și pe constelațiile Nebadonului, și care are o importanță universală, este transcris pe Salvington; iar dintre aceste capitale ale universului episoadele sunt transmise unor arhive superioare, în funcție de treburilor supraguvernului și ale sectoarelor. Paradisul are, de asemenea, un rezumat relevant al datelor din supraunivers și din Havona; și această descriere istorică și

cumulativă a universului universurilor este dată în seama acestor slăviți supernafimi terțiari.

25:5.4 (281.5) Deși unele dintre aceste ființe au fost detașate în supraunivers pentru a servi ca Șefi ai Arhivelor, coordonând activitățile Arhivarilor Celești, nici una nu a fost vreodată scoasă de pe lista de apel permanentă a ordinului ei.

6. Arhivarii Celești

25:6.1 (281.6) Aceștia sunt arhivarii care fac toate înregistrările în duplicat. Ei fac o înregistrare spirituală originală, și o contrapondere semimaterială - care s-ar putea numi o copie la indigo. Aceasta o pot face datorită abilității lor specifice de a mânui simultan energia spirituală și energia materială. Arhivarii Celești nu sunt creați ca atare; ei sunt serafimi în ascensiune de pe universurile locale. Ei sunt primiți, clasați și desemnați pe sferele lor de lucru de către Consilierii Șefilor Arhivelor, pe lumile sediu ale celor șapte suprauniversuri. Tot acolo se află și școlile de instruire a Arhivarilor Celești. Cele de pe Uversa sunt dirijate de Desăvârșitorii de Înțelepciune și de Consilierii Divini.

25:6.2 (281.7) Pe măsură ce arhivarii progresează în slujba universurilor, ei continuă cu sistemul lor de înregistrare dublă, făcând astfel înregistrările lor întotdeauna disponibile pentru toate categoriile de ființe, de la acelea aparținând ordinului material până la înaltele spirite de lumină. În experiența voastră de tranziție, pe măsura înălțării voastre de pe această lume materială, veți fi întotdeauna

capabili să consultați arhivele istoriei sferei voastre de statut și să cunoașteți tradițiile ei.

25:6.3 (282.1) Arhivarii formează un corp verificat și pus la încercare. Nu am auzit niciodată de vreo neregulă a vreunui Arhivar Celest, și niciodată nu s-a descoperit vreo falsificare în arhivele lor. Ei sunt supuși unei duble inspecții, înregistrările fiindu-le minuțios examinate de tovarășii lor înălțați de pe Uversa și de Puternicii Mesageri, care atestă corectitudinea duplicatelor cvasifizice ale înregistrărilor de spirit originale.

25:6.4 (282.2) În timp ce arhivarii în progres staționați pe sferele de înregistrare subordonate universului Orvontonului numără miliarde și miliarde, aceia care au atins un statut pe Uversa nu trec de opt milioane. Acești arhivari seniori sau de absolvire sunt păstrătorii și transmițătorii suprauniversali ai arhivelor atestate ale timpului și ale spațiului. Sediile lor permanente se găsesc pe așezările lor circulare ce înconjoară zona de înregistrări de pe Uversa. Ei nu lasă niciodată aceste arhive în seama altora; ca indivizi ei pot să lipsească, însă niciodată într-un număr mare.

25:6.5 (282.3) La fel ca și supernafimii care au devenit Păstrătorii Arhivelor, corpul Arhivarilor Celești are o însărcinare permanentă. Odată ce serafimii și supernafimii sunt angajați în aceste servicii, ei vor rămâne Arhivari Celești, respectiv Păstrători de Arhive, până în ziua administrării noi și modificate a deplinei personalizări a lui Dumnezeu Supremul.

25:6.6 (282.4) Pe Uversa, acești Arhivari Celești de rag înalt pot arăta arhivele a tot ceea ce a fost de importanță cosmică în tot Orvontonul de la mult îndepărtatele timpuri ale sosirii Celor

Îmbătrâniți de Zile, în timp ce, pe Insula Eternă, Păstrătorii Arhivelor păzesc arhivele acestei împărății care atestă operațiunile Paradisului încă din vremea personificării Spiritului Infinit.

7. Însoțitorii Morontiei

25:7.1 (282.5) Acești copii ai Spiritelor-Mamă ale universurilor locale sunt prietenii și aliații tuturor celor care trăiesc viața morontială de înaintare. Ei nu sunt indispensabili adevăratei lucrări de ascender la înălțarea creaturilor și nici nu înlocuiesc în vreun fel munca păzitorilor serafici care îi însoțesc adesea pe tovarășii lor muritori pe drumul Paradisului. Însoțitorii Morontiei sunt niște gazde mărinimoase pentru aceia care tocmai pornesc în lungul urcuș lăuntric. Ei sunt, totodată, organizatori pricepuți ai timpului liber, și sunt cu iscusință ajutați în această muncă de directorii de retrospecție.

25:7.2 (282.6) Voi aveți sarcini serioase și tot mai dificil de îndeplinit pe lumile de instruire morontiale ale Nebadonului, însă vi se vor da întotdeauna perioade regulate de destindere și de retrospecție. Pe parcursul întregii călătorii către Paradis, va exista întotdeauna timp pentru jocurile spirituale și pentru repaus; iar în cariera luminii și vieții există întotdeauna timp pentru adorare și noi împliniri.

25:7.3 (282.7) Acești Însoțitori ai Morontiei sunt tovarășii atât de prietenoși, încât în momentul în care veți părăsi în cele din urmă faza finală a experienței morontiale și vă veți pregăti pentru a vă lansa în aventura de spirit suprauniversală, veți regreta sincer că aceste creaturi atât de sociabile nu pot să vă însoțească, însă ele servesc

exclusiv în universurile locale. În toate stadiile carierei ascendente, toate personalitățile ce pot fi contactate vor fi prietenoase și sociabile, însă înainte de a întâlni acești Însoțitori ai Paradisului nu veți fi găsit nici un alt grup la fel de devotat ca prieteni și tovarăși.

25:7.4 (283.1) Munca Însoțitorilor Morontiei este mai complet descrisă în expunerile tratând problemele universului vostru local.

8. Însoțitorii Paradisului

25:8.1 (283.2) Însoțitorii Paradisului sunt un grup compozit recrutat din rândurile serafimilor, ale seconafimilor, ale supernafimilor și ale omniafimilor. Deși slujirea lor se desfășoară pe o perioadă pe care voi a-ți considera-o extrem de lungă, ei nu au un statut permanent. Când misiunea lor s-a încheiat, ei se întorc, de regulă, (însă nu în mod invariabil), la îndatoririle pe care le îndeplineau înainte de a fi chemați în slujba Paradisului.

25:8.2 (283.3) Membrii oștirii îngerești sunt numiți pentru acest serviciu de Spiritele-Mamă ale universurilor locale, de Spiritele Reflexive ale suprauniversurilor și de Maiestonii din Paradis. Ei sunt convocați în Insula centrală și trimiși ca Însoțitori ai Paradisului de către unul dintre cele Șapte Spirite Maestru. Deși fără statut permanent în Paradis, acest serviciu temporar întovărășire în Paradis reprezintă cea mai mare onoare care a fost conferită vreodată spiritelor slujitoare.

25:8.3 (283.4) Acești îngeri aleși se consacră serviciului de însoțire și sunt desemnați ca asociați ai tuturor claselor de ființe care se

nimeresc singure în Paradis, în principal ai muritorilor ascendenți, însă și ai tuturor celorlalți care sunt singuri pe Insula centrală. Însoțitorii Paradisului nu au nimic special de înfăptuit în numele celor cu care se înfrățesc; ei sunt doar niște însoțitori. Aproape toate celelalte ființe pe care voi muritorii le veți întâlni pe parcursul șederii voastre în Paradis - făcând abstracție de tovarășii voștri pelerini - vor avea ceva anume de făcut cu voi sau pentru voi; însă acești însoțitori sunt puși doar să fie pe lângă voi și să comunice cu voi, ca aliați de personalitate. Ei sunt ajutați în munca lor de mărinimoșii și strălucitorii Cetățeni ai Paradisului.

25:8.4 (283.5) Muritorii provin din rase care sunt foarte sociale. Creatorii știu bine că „nu este bine ca omul să fie singur”, așa că au grijă să i se asigure tovarășia, până și în Paradis.

25:8.5 (283.6) Dacă voi, ca ascenderi muritori, a-ți ajunge în Paradis în tovarășia însoțitorului sau a asociatului apropiat al carierei voastre pământene, ori dacă păzitorul vostru serafic de destin ar sosi cumva deodată cu voi sau ar fi în așteptarea voastră, atunci nu vi s-ar mai da un alt însoțitor permanent. Însă, dacă veți sosi singuri, un însoțitor vă va întâmpina, cu siguranță, atunci când vă veți fi trezit pe Insula de Lumină după somnul de pe urmă al timpului. Chiar dacă se știe că veți fi însoțiți de vreun aliat al ascensiunii voastre, se vor desemna totuși însoțitori temporari care să vă întâmpine pe țărmurile eterne și să vă ducă până la locul pregătit pentru primirea voastră și a asociaților voștri. Puteți fi siguri de primirea caldă atunci când treceți de experiența reînvierii în eternitate pe țărmurile veșnice ale Paradisului.

25:8.6 (283.7) Însoțitorii de primire sunt desemnați în cursul zilelor finale ale șederii ascenderilor pe ultimul circuit al Havonei și ei examinează cu grijă dosarul lor de origine umană și de ascensiune plină de peripeții prin lumile spațiului și prin cercurile Havonei. Atunci când îi salută pe muritorii timpului, ei sunt deja bine informați asupra carierei acestor pelerini ce tocmai sosesc și se dovedesc numai decît a fi niște tovarăși compătimitori și care stîrnesc interesul.

25:8.7 (283.8) Pe durata șederii voastre prefinalitare în Paradis, dacă dintr-un motiv oarecare ar trebui să fiți temporar separați de asociatul vostru - muritor sau serafic - al carierei ascendente, atunci vi s-ar acorda imediat un Însoțitor al Paradisului pentru a vă da sfaturi sau pentru a vă ține companie. Odată atașat unui muritor ascendent care stă permanent și solitar în Paradis, însoțitorul rămîne cu persoana pînă cînd aceasta ori este regăsită de asociații ei ascendenți ori este înrolată cum se cuvine în Corpul Finalității.

25:8.8 (284.1) Însoțitorii Paradisului sunt atribuiți, în ordinea listei lor de așteptare, atîta doar că un ascender nu este niciodată dat în sarcina unui însoțitor de natură diferită de tipul său suprauniversal. Dacă un muritor de pe Urantia ar ajunge astăzi în Paradis, i s-ar acorda primul însoțitor ce în așteptare, care este unul de origine orvontoniană ori, dacă nu, unul de natura celui Șaptelea Spirit Maestru. De aceea, omniafimii nu slujesc pe lîngă creaturile ascendente ale celor șapte suprauniversuri.

25:8.9 (284.2) Însoțitorii Paradisului fac multe alte servicii: dacă un ascender ar trebui să atingă singur universul central și dacă pe parcursul traversării Havonei el ar eșua într-una dintre fazele aventurii

Deității, atunci ar fi retrimis la timpul cuvenit în universul timpului și s-ar face numaidecât un apel către rezervele Însoțitorilor Paradisului. Un membru al acestui ordin ar fi desemnat să îl urmeze pe pelerinul nevoit a se întoarce, să îl însoțească, să îl reînvigoreze, să îl încurajeze și să rămână cu el până când acesta revine în universul central pentru a relua ascensiunea Paradisului.

25:8.10 (284.3) Dacă un pelerin ascendent ar avea o înfrângere în aventura Deității pe când traversează Havona în compania unui serafim ascendent, îngerul păzitor al carierei sale muritoare, acesta din urmă ar alege să îl însoțească pe asociatul lui muritor. Acești serafimi sunt întotdeauna voluntari și au permisiunea de a-i însoți pe camarazii lor muritori atunci când aceștia se întorc în serviciul timpului și spațiului.

25:8.11 (284.4) Însă nu tot așa este pentru doi ascenderi muritori când sunt asociați: dacă unul dintre ei ajunge la Dumnezeu, în timp ce celălalt eșuează temporar, individul care a reușit alege, invariabil, să se întoarcă la creațiile evolutive cu personalitatea decepționată, însă nu i se permite acest lucru. În loc de aceasta, este lansat un apel rezervelor Însoțitorilor Paradisului, și unul dintre voluntari este ales pentru a-l însoți pe pelerinul decepționat. În acest timp, un Cetățean al Paradisului voluntar devine asociat al muritorului care a reușit. Acesta din urmă rămâne pe Insula centrală așteptând ca asociatul său, mai puțin norocos, să revină din Havona și, între timp, el predă în anumite școli ale Paradisului, prezentând istoria aventuroasă a ascensiunii evolutive

25:8.12 (284.5) [Prezentat de un Înălțat în Autoritate original pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 25](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 27](#) >>

Capitolul 26

Spiritele ocrotitoare ale universului central

26:0.1 (285.1) SUPERNAFIMII sunt spiritele ocrotitoare ale Paradisului și ale universului central; ei formează ordinul cel mai elevat al grupului cel mai umil al copiilor Spiritului Infinit - oștirile îngerești. Întâlnim aceste spirite ocrotitoare de la Insula Paradisului până la lumile spațiului și timpului. Nici o parte majoră a creației locuite și organizate nu este lipsită de serviciile lor.

1. Spiritele ocrotitoare

26:1.1 (285.2) Îngerii sunt aliații ocrotitori de spirit ai creaturilor cu voință evolutivă și ascendente din întregul spațiu; ei sunt, de asemenea, tovarășii și asociații activi ai oștirilor superioare ale personalităților divine ale sferelor. Îngerii de toate ordinele sunt personalități distincte și deosebit de individualizate. Ei au toți o mare pricepere în aprecierea ajutorului directorilor de retrospecție. În aceeași măsură ca și oștirile Mesagerilor Spațiului, spiritele ocrotitoare beneficiază de perioade de odihnă și de schimbare. Ei au o natură foarte sociabilă și o aptitudine de a se asocia care transcende de departe pe cea a ființelor umane.

26:1.2 (285.3) Spiritele ocrotitoare ale marelui univers sunt clasificate după cum urmează:

- 26:1.3 (285.4) 1. Supernafimii.
- 26:1.4 (285.5) 2. Seconafimii.
- 26:1.5 (285.6) 3. Terțiafimii.
- 26:1.6 (285.7) 4. Omniafimii.
- 26:1.7 (285.8) 5. Serafimii.
- 26:1.8 (285.9) 6. Heruvimii și Sanovimii.
- 26:1.9 (285.10) 7. Creaturile Mediane.

26:1.10 (285.11) Membrii individuali ai ordinelor îngerești nu sunt complet staționari în ceea ce privește statutul lor personal în univers. Îngerii de anumite ordine pot deveni Însoțitori în Paradis pentru o perioadă; alții devin Arhivari Celești; alții se ridică la rangul de Consilieri Tehnici. Unii dintre heruvimi pot aspira la statutul și destinul serafic, în timp ce serafimii evolutivi pot atinge nivelele spirituale ale Fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu.

26:1.11 (285.12) Cele șapte ordine de spirite ocrotitoare, așa cum sunt ele revelate, au fost grupate pentru prezentare după funcția lor cea mai importantă pentru creaturile ascendente:

26:1.12 (285.13) 1. *Spiritele Ocrotitoare ale Universului Central*. Cele trei ordine de *supernafimi* slujesc în sistemul Paradis-Havona. Supernafimii principali sau Paradisiaci sunt creați de Spiritul Infinit. Ordinul secundar și cel terțiar, care slujesc în Havona sunt fiecare în parte atât descendenți ai Spiritelor Maestru, cât și ai Spiritelor Circuitelor.

26:1.13 (286.1) 2. *Spiritele Ocrotitoare ale Suprauniversurilor*-seconafimii, terțafimii și omniafimii. *Seconafimii*, copii ai Spiritelor Reflexive, servesc în mod diferit în cele șapte suprauniversuri. *Terțafimii*, avându-și originea în Spiritul Infinit, se consacră în cele din urmă serviciului de legătură al Fiilor Creatori și al Celor Îmbătrâniți de Zile. *Omniafimii* sunt creați de Spiritul Infinit laolaltă cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi și sunt slujitorii exclusivi ai acestora din urmă. Analiza acestor trei ordine formează subiectul unei expuneri ulterioare din prezenta serie.

26:1.14 (286.2) 3. *Spiritele Ocrotitoare ale Universurilor Locale* cuprind pe serafimi și pe asistenții lor, *heruvimii*. Ascenderii iau un contact inițial tocmai cu acești urmași ai unui Spirit-Mamă Universal. *Creaturile mediane* sunt autohtone ale lumilor locuite și nu fac cu adevărat parte din ordinele îngerești propriu zise, cu toate că ele sunt adesea grupate funcțional cu spiritele ocrotitoare. Povestea lor, însoțită de o expunere referitoare la serafimi și heruvimi, este prezentată în capitolele care tratează problemele universului vostru local.

26:1.15 (286.3) Toate ordinele oștirilor îngerești sunt consacrate diverselor servicii universale; într-un fel sau altul, ele slujesc pe lângă ordinele superioare de ființe celeste; supernafimii, seconafimii și serafimii sunt însă cei care sunt folosiți în mare număr la înfăptuirea planului ascendent de perfecțiune progresivă pentru copiii timpului. Acționând în universul central, în supraunivers și în universurile locale, ei formează șirul neîntrerupt de ajutoare spirituale stabilit de Spiritul Infinit pentru a-i ajuta și îndruma pe toți cei care caută să ajungă la Tatăl Universal prin Fiul Etern.

26:1.16 (286.4) Supernafimii nu sunt limitați în „polaritate spirituală” decât în faza lor de acțiune, în aceea cu Tatăl Universal. Ei pot lucra singuri, mai puțin atunci când folosesc direct circuitele executive ale Tatălui. Când beneficiază de puterea ajutorului direct al Tatălui, trebuie ca supernafimii să se asocieze voluntar în perechi pentru a avea posibilitatea de a acționa. Seconafimii sunt limitați și ei cam la fel; dealtfel ei trebuie să lucreze în perechi pentru a se sincroniza cu circuitele Fiului Etern. Serafimii pot lucra izolat, ca personalități distincte și localizate, însă nu se pot pune în circuit decât dacă sunt polarizați în perechi, unul fiind complementar față de celălalt. Relațiile complementare pot fi tranzitorii; ele nu sunt neapărat de natură permanentă.

26:1.17 (286.5) Aceste strălucitoare creaturi de lumină sunt susținute direct de absorbția de energie spirituală a circuitelor primare ale universului. Muritorii de pe Urantia trebuie să obțină energia-lumină prin absorbția de vegetale, însă oștirile îngerești sunt puse în circuit; ele au „o hrană de care nu știți.” Ele participă, de asemenea, la învățăturile în circulație ale minunaților Fii Învățători ai Trinității. Ele

primesc cunoașterea și absorb înțelepciunea într-un mod foarte asemănător cu tehnica lor de asimilare a energiilor vitale.

2. Puternicii Supernafimi

26:2.1 (286.6) Supernafimii sunt pricepuții ocrotitori ai tuturor tipurilor de ființe care locuiesc în Paradis și în universul central. Acești îngeri elevați sunt creați în trei ordine majore: primari, secundari și terțiari.

26:2.2 (287.1) *Supernafimii primari* coboară exclusiv de la Creatorul Asociat. Ei își împart grija lor aproape în mod egal între anumite grupe de Cetățeni ai Paradisului și corpul, mereu crescând, al pelerinilor ascendenți. Acești îngeri ai Insulei eterne sunt extrem de eficienți în promovarea educației esențiale a acestor două grupuri de locuitori ai Paradisului. Ei contribuie în mare parte la înțelegerea reciprocă a acestor două ordine unice de creaturi universale - dintre care unul este tipul cel mai elevat de creatură volitivă divină și perfectă, iar celălalt este evoluția desăvârșită a tipului cel mai umil de creaturi volitive din tot universul universurilor.

26:2.3 (287.2) Munca supernafimilor primari este atât de unică și de remarcabilă încât va fi studiată separat în capitolul următor.

26:2.4 (287.3) *Supernafimii secundari* dirijează problemele ființelor ascendente de pe cele șapte circuite ale Havonei. Ei sunt preocupați, de asemenea, să vegheze la instruirea educativă a numeroaselor ordine de Cetățeni ai Paradisului care locuiesc lungi perioade de timp

pe circuitele lumilor creației centrale, însă nu putem discuta această fază a serviciului lor.

26:2.5 (287.4) Există șapte tipuri ale acestor îngeri înalți; fiecare tip își are originea într-unul dintre Spiritele Maestru, iar natura sa se conformează modelului lor. Laolaltă, cele Șapte Spirite Maestru creează numeroase grupuri diferite de ființe și entități unice, iar membrii individuali ai fiecărui ordin sunt relativ uniformi în natură. Însă, atunci când aceste Șapte Spirite creează individual, ordinele rezultante sunt întotdeauna de natură septuplă; copiii fiecărui Spirit Maestru se împărtășesc din natura creatorului lor și diferă deci, de ceilalți. Aceasta este originea supernafimilor secundari și a îngerilor fiecăruia dintre cele șapte tipuri care funcționează în toate modurile de activitate deschise întregului lor ordin, mai ales pe cele șapte circuite ale universului central și divin.

26:2.6 (287.5) Fiecare din cele șapte circuite planetare ale Havonei este supravegheat direct de unul dintre cele Șapte Spirite ale Circuitelor, care sunt, ele însele, creația colectivă și, deci, uniformă a celor Șapte Spirite Maestru. Cu toate că se împărtășesc din natura celei de a Treia Surse-Centru, aceste șapte Spirite subsidiare ale Havonei nu fac parte din universul arhetipal original. Ele intră în acțiune după creația originală (eternă), însă cu mult înainte de vremea lui Grandfanda. Ele au apărut fără îndoială ca un răspuns creativ al Spiritelor Maestru la țelul tot mai manifest al Ființei Supreme și au fost găsite în plină activitate pe parcursul organizării marelui univers. Spiritul Infinit și toți asociații săi creativi, în calitate de coordonatori universali, par a fi din plin înzestrați cu aptitudinea de a produce

răspunsuri creative corespunzătoare dezvoltărilor simultane în
Deitățile experiențiale și în universurile în evoluție.

26:2.7 (287.6) *Supernafimii terțiari* își au originea în cele Șapte Spirite ale Circuitelor. Pe cercurile separate ale Havonei, fiecare dintre aceste spirite au primit de la Spiritul Infinit puterea de a crea un număr suficient de înalți slujitori serafici ai ordinului terțiar pentru a face față necesităților universului central. Spiritele Circuitelor au produs un număr destul de restrâns de felul acesta de slujitori îngerești înainte de sosirea pe Havona a pelerinilor timpului. Cât despre cele Șapte Spirite Maestru, ele nici nu începuseră să creeze supernafimi secundari până la aterizarea lui Grandfanda. Cum supernafimii terțiari sunt cel mai vârstnici, ordinul lor este cel pe care îl vom lua mai întâi în considerare.

3. Supernafimii Terțiari

26:3.1 (288.1) Acești slujitori ai celor Șapte Spirite Maestru sunt specialiștii îngerești ai diverselor circuite ale Havonei, iar serviciul lor se extinde atât la pelerinii ascendenți ai timpului, cât și la pelerinii descendenți ai eternității. Pe miliardul de lumi de studiu al creației perfecte centrale, însoțitorii voștri suprafici de toate ordinele vă vor fi pe deplin vizibili. În sensul cel mai elevat, veți fi cu toții ființe fraterne și pline de înțelegere, având un contact și o simpatie reciprocă. Îi veți recunoaște, de asemenea, în întregime pe pelerinii descendenți, cetățenii Paradisului, și veți fraterniza profund cu ei; ei traversează aceste circuite din interior către exterior, intrând în

Havona prin lumea călăuză a primului circuit și mergând spre exterior, până la al șaptelea.

26:3.2 (288.2) Pelerinii ascendenți ai celor șapte suprauniversuri traversează Havona în sens invers, intrând prin lumea călăuză a celui de al șaptelea circuit și mergând spre interior. Nu există limită de timp impusă progresului creaturilor ascendente de la o lume la alta și dintr-un circuit în altul, și nici o durată determinată, impusă arbitrar, șederii pe lumile morontiale. Însă, în timp ce unii indivizi bine dezvoltati pot fi scutiți de ședere pe una sau mai multe lumi educative ale universului local, nici un pelerin nu poate evita să treacă prin cele șapte circuite havoniene de spiritualizare progresivă.

26:3.3 (288.3) Corpul supernafimilor terțiari special afectați serviciilor pelerinilor timpului este clasificat după cum urmează:

26:3.4 (288.4) 1. *Supraveghetorii Armoniei*. Este evident că un fel de influență coordonatoare este necesară chiar și în universul perfect al Havonei, la menținerea unui sistem și la asigurarea unei armonii în toată munca de pregătire a pelerinilor timpului pentru realizările lor ulterioare în Paradis. Aceasta este adevărata misiune a supraveghetorilor armoniei - să vegheze ca totul să funcționeze fără întreruperi și uniform. Ei își au originea în primul circuit și slujesc pe tot cuprinsul Havonei, iar prezența lor pe circuite semnifică faptul că nimic nu merge, și nici nu are cum să meargă aiurea. Acești supernafimi au o mare pricepere în coordonarea unor activități deosebit de variate implicând personalități din toate diversele ordine - și chiar de pe mai multe nivele - ceea ce le permite să își ofere

ajutorul oricând și oriunde s-ar cere. Ei contribuie enorm la înțelegerea reciprocă dintre pelerinii timpului și pelerinii eternității.

26:3.5 (288.5) 2. *Arhivarii Principali*. Acești îngeri sunt creați pe al doilea circuit, însă ei operează peste tot în universul central. Ei își înregistrează arhivele în triplu exemplar, o dată pentru dosarele literale ale Havonei, o dată pentru dosarele spirituale ale ordinului lor, și o dată pentru arhivele oficiale ale Paradisului. Dealtfel, atunci când au loc operațiuni importante pentru cunoașterea adevărului, ei le transmit automat bibliotecilor vii ale Paradisului, deținătorii cunoașterii ai ordinului primar al supernafimilor.

26:3.6 (288.6) 3. *Emițătorii*. Copiii Spiritului celui de al treilea Circuit operează în toată Havona, cu toate că stația lor oficială este situată pe planeta numărul șaptezeci a circuitului cel mai exterior. Acești tehnicieni maestru primesc și emit teledifuziunile creației centrale și sunt directorii rapoartelor spațiale ale tuturor fenomenelor Deității de pe cuprinsul Paradisului. Ei se pot folosi de toate circuitele fundamentale ale spațiului.

26:3.7 (288.7) 4. *Mesagerii* își au originea pe circuitul numărul patru. Ei parcurg sistemul Paradis-Havona ca purtători ai tuturor mesajelor care necesită o transmisie personală. Ei servesc atât pe tovarășii lor, cât și pe personalitățile celeste, pelerinii Paradisului, și chiar pe sufletele ascendente ale timpului.

26:3.8 (289.1) 5. *Coordonatorii de Informați*. Acești supernafimi terțiari, copiii Spiritului celui de-al cincilea Circuit, sunt întotdeauna promotorii chibzuiți și prietenoși de asocierii fraterne, între pelerinii

ascendenți și descendenți. Ei slujesc pe lângă toți locuitori Havonei și în special pe lângă ascenderi, menținându-i cu regularitate informați în privința treburilor universului universurilor. Datorită contactelor lor personale cu emițătorii și reflectorii, aceste „ziare vii” ale Havonei pe dată la curent cu toate informațiile care trec peste vastul circuit de știri ale universului central. Ei își notează informațiile prin metoda grafică a Havonei, care le permite să asimileze automat, într-o oră a timpului de pe Urantia, atâta informație cât i-ar lua celei mai rapide tehnici telegrafice să înregistreze într-o mie de ani.

26:3.9 (289.2) 6. *Personalitățile Transporturilor*. Aceste ființe își au originea pe circuitul numărul șase și, de regulă, își exercită acțiunea de pe planeta numărul patruzeci a circuitului cel mai exterior. Ele sunt cele care îi duc pe candidații dezamăgiți, care temporar au eșuat în aventura Deității. Ei stau gata să servească toate ființele care trebuie să vină apoi să plece din serviciul Havonei și care nu pot străbate spațiul singure.

26:3.10 (289.3) 7. *Corpurile de Rezervă*. Fluctuațiile din lucrul cu ascenderii, cu pelerinii Paradisului și cu alte ordine de ființe ce locuiesc pe Havona fac necesară menținerea unor rezerve de supernafimi pe lumea călăuză a celui ce-al șaptelea cerc, în care își au originea. Ele nu sunt create după un model special și sunt capabile să servească în fazele cel mai puțin constrângătoare, ale oricăreia dintre îndatoririle asociațiilor lor suprafici din ordinul terțiar.

4. Supernafimii Secundari

26:4.1 (289.4) Supernafimii Secundari își exercită slujba în cele șapte circuite planetare ale universului central. O parte dintre ei se dedică slujirii pelerinilor timpului, iar jumătate din întregul ordin este desemnată pentru instruirea pelerinilor Paradisiaci ai eternității. Acești cetățeni ai Paradisului sunt, de asemenea, însoțiți în pelerinajul lor prin circuitele Havonei, de voluntari ai Corpului Finalității Muritor; acest aranjament este în vigoare din momentul în care s-a regăsit primul grup de finalitari.

26:4.2 (289.5) Conform trimeriei lor periodice în serviciul pelerinilor ascendenți, supernafimii secundari lucrează în următoarele șapte grupe:

- 26:4.3 (289.6) 1. Ajutoarele Pelerinilor.
- 26:4.4 (289.7) 2. Îndrumătorii Supremației.
- 26:4.5 (289.8) 3. Îndrumătorii Trinității.
- 26:4.6 (289.9) 4. Descoperitorii Fiului.
- 26:4.7 (289.10) 5. Îndrumătorii Tatălui.
- 26:4.8 (289.11) 6. Consilierii și Consultanții.
- 26:4.9 (289.12) 7. Complementele Repausului.

26:4.10 (289.13) Fiecare dintre aceste grupe de lucru cuprinde și îngeri ai fiecăreia dintre cele șapte tipuri create, iar un pelerin al spațiului este întotdeauna instruit de supernafimi secundari ce își au originea în Spiritul Maestru care dirijează suprauniversul natal al acestui pelerin. Atunci când voi, muritorii de pe Urantia, veți ajunge în Havona, veți fi cu siguranță conduși acolo de supernafimi, a căror natură creată - la fel ca natura voastră evoluată - va fi derivată din Spiritul Maestru al Orvontonului. Cum ocrotitorii voștri vor fi proveniți din Spiritul

Maestru al propriului vostru supraunivers, ei vor fi anume calificați pentru a vă înțelege, pentru a vă încuraja și ajuta în toate eforturile voastre de a atinge perfecțiunea Paradisiacă.

26:4.11 (290.1) Pelerinii timpului sunt transportați dincolo de corpurile de gravitație întunecate ale Havonei, până la circuitul planetar exterior, de personalitățile transportoare ale ordinului primar al seconafimilor, operând din cartierele generale ale celor șapte suprauniversuri. În majoritate, însă nu în totalitate, serafimii serviciului planetelor și ai universurilor locale acreditați pentru ascensiunea către Paradis se despart de asociații lor muritori înainte de lungul lor zbor către Havona. Ei încep imediat o pregătire intensivă și prelungită în vederea unei misiuni celeste, așteptând să dobândească, ca serafimi, perfecțiunea existenței și supremația serviciului. Ei o fac cu speranța de a se alătura pelerinilor timpului și de a se număra, totodată, printre cei care urmează pentru totdeauna soarta muritorilor care au ajuns la Tatăl Universal și care au primit funcție în serviciul nerevelat al Corpului Finalității.

26:4.12 (290.2) Pelerinii se coboară pe planeta primitoare a Havonei, lumea călăuză a celui de al șaptelea circuit, cu o singură înzestrare de perfecțiune, perfecțiunea țelului. Tatăl Universal a decretat: „Fiți perfecți, așa cum și eu însumi sunt perfect”. Aceasta este uluitoarea poruncă-invitație teledifuzată copiilor finiți ai lumilor spațiului. Promulgarea acestei cereri a pus în mișcare întreaga creație, în efortul cooperativ al ființelor celeste pentru a ajuta să se atingă țelul și realizarea prodigioasei porunci a Marii Surse-Centru Prime.

26:4.13 (290.3) Când, datorită slujirii tuturor oștirilor de ajutoare ale planului universal de supraviețuire, sunteți în cele din urmă depuși pe lumea de primire a Havonei, voi ajungeți aici cu un singur fel de perfecțiune - *perfecțiunea intenției*. Intenția voastră a fost bine dovedită; credința voastră a fost pusă la încercare. Sunteți cunoscuți ca o ființă neafectată de dezamăgiri. Nici măcar eșecul în ceea ce privește discernerea Tatălui Universal nu poate să clatine credința sau să tulbure serios încrederea unui muritor ascendent, care a trecut prin experiența prin care trebuie să treacă fiecare pentru a atinge sferele desăvârșite ale Havonei. Pe când veți ajunge în Havona, sinceritatea voastră va fi devenit sublimă. Perfecțiunea intenției și divinitatea dorinței, însoțite de statornicia credinței, au asigurat intrarea voastră în lăcașurile neclintite ale eternității; eliberarea voastră de incertitudinea timpului este deplină și completă. Acum trebuie să ajungeți față în față cu probleme Havonei și cu imensitățile Paradisului, ca să înfrunțați toate cele pentru care ați trecut printr-o atât de îndelungată pregătire în epocile experiențiale ale timpului și în școlile lumilor spațiului.

26:4.14 (290.4) Credința a câștigat pentru pelerinii ascendenți o perfecțiune a intenției care deschide copiilor timpului porțile eternității. Acum trebuie ca ajutoarele pelerinilor să înceapă lucrul la dezvoltarea acelei perfecțiuni a inteligenței și a acelei tehnici de înțelegere care sunt indispensabile perfecțiunii paradisiace a personalității.

26:4.15 (290.5) *Aptitudinea de a înțelege este pașaportul muritorilor pentru Paradis.* Bunăvoința de a crede este cheia către Havona.

Acceptarea filiației, cooperarea cu Ajustorul interior, este prețul supraviețuirii evolutive.

5. Ajutoarele Pelerinilor

26:5.1 (291.1) Prima dintre cele șapte grupe de supernafimi secundari pe care o întâlnim este aceea a ajutoarelor pelerinilor, aceste ființe cu o rapidă înțelegere și cu o largă compătimire, care îi întâmpină pe mult umblații ascenderi ai spațiului pe lumile stabilizate și în economia stabilă a universului central. Simultan, acești înalți slujitori își încep munca lor pentru pelerinii paradisiaci ai eternității, primii dintre cei care au ajuns pe lumea călăuză a circuitului interior al Havonei deodată cu Grandfanda, care se cobora pe lumea călăuză a circuitului exterior. În vremurile acelea foarte îndepărtate s-au întâlnit pentru prima dată, pelerinii Paradisului și pelerinii timpului, pe lumea primitoare a circuitului numărul patru.

26:5.2 (291.2) Aceste ajutoare ale pelerinilor, acționând pe al șaptelea cerc al lumilor Havonei, își organizează munca pentru muritorii ascendenți în trei diviziuni majore: prima, înțelegerea supremă a Deității paradisului; a doua, înțelegerea spirituală a tovarășiei Tată-Fiu; și a treia, recunoașterea intelectuală a Spiritului Infinit. Fiecare dintre aceste faze ale instrucției este împărțită în șapte brațe de câte douăsprezece diviziuni minore, cu câte șaptezeci de grupe subsidiare; iar fiecare dintre aceste șaptezeci de grupări subsidiare de instrucție sunt prezentate într-o mie de clasificări. Se dau instrucțiuni mai detaliate pe cercurile următoare, însă fiecare

dintre cerințele Paradisului este conturată în învățăturile date de ajutoarele pelerinilor.

26:5.3 (291.3) Acesta este deci cursul primar sau elementar care stă înaintea pelerinilor care au cutreierat mult spațiul și a căror credință a fost pusă la încercare. Însă, cu mult timp înainte de sosi pe Havona, acești copii ascendenți ai timpului au învățat să găsească plăcere în incertitudini, să se hrănească din dezamăgiri, să se înflăcăreze în cazul înfrângerilor aparente, să se întărească în prezența dificultăților, să dovedească un curaj de neînfrânt în fața imensității și să exercite o credință invincibilă atunci când sunt în fața sfidării inexplicabilului. De mult timp, strigătul de război al acestor pelerini a devenit: „Cu Dumnezeu nimic - absolut nimic - nu este imposibil”.

26:5.4 (291.4) Pe fiecare dintre cercurile Havonei se impun pelerinilor timpului anumite condiții, bine definite. Cu toate că fiecare pelerin continuă sub supravegherea supernafimilor adaptați prin natura lor la ajutorul acestui tip particular de creaturi ascendente, cursul care trebuie însușit este relativ uniform pentru toți ascenderii care ating universul central. Acest program de împlinire este cantitativ, calitativ și experiențial - intelectual, spiritual și suprem.

26:5.5 (291.5) Timpul este puțin important pe cercurile Havonei. El intervine într-un mod limitat în posibilitățile de avansare, însă împlinirea este proba finală și supremă. Începând cu momentul în care asociatul vostru suprafaic va socoti că sunteți în măsură să treceți în cercul interior următor, veți fi aduși în fața celor doisprezece adjutanți ai Spiritului celui de-al șaptelea Circuit. Aici vi se va cere să treceți probele cercului determinat de suprauniversul originii voastre și de sistemul vostru natal. Gradul de divinitate al acestui cerc este

atins pe lumea călăuză; el constă în recunoașterea spirituală și în înțelegerea clară a Spiritului Maestru al suprauniversului pelerinului ascendent.

26:5.6 (291.6) Când munca cercului exterior al Havonei este îndeplinită, iar programul oferit este însușit, ajutoarele pelerinilor îi aduc pe cei care sunt subiectele lor pe lumea călăuză a cercului următor și îi dau în grija îndrumătorilor supremației. Ajutoarele pelerinilor rămân întotdeauna o anumită perioadă de timp cu aceștia pentru a face ca transferul să fie și plăcut, și benefic.

6. Îndrumătorii Supremației

26:6.1 (292.1) Ascenderii spațiului sunt numiți „absolvenți spirituali” atunci când trec de la al șaptelea la al șaselea cerc și sunt puși sub supravegherea imediată a îndrumătorilor supremației. Nu trebuie să îi confundăm pe acești îndrumători cu Îndrumătorii Diplomaților - aparținând Personalităților Superioare ale Spiritului Infinit - care, împreună cu asociații lor slujitori, își exercită serviciul asupra tuturor circuitelor Havonei, atât pe lângă pelerinii ascendenți, cât și descendenți. Îndrumătorii supremației nu lucrează decât pe al șaselea cerc al universului central.

26:6.2 (292.2) În acest cerc ascenderii ajung la o nouă realizare a Divinității Supreme. Pe parcursul lungii lor cariere în universurile evolutive, pelerinii timpului fac experiența unei conștiințe în creștere a realității unui supracontrol atotputernic al creațiilor timpului-spațiu. Aici, pe al șaselea circuit al Havonei, ei sunt foarte aproape de a

întâlni sursa unității timpului-spațiu a universului central - realitatea spirituală a Dumnezeuului Suprem.

26:6.3 (292.3) Sunt pus în încurcătură atunci când trebuie să explic ceea ce se întâmplă pe cercul acesta. Nici o prezență personalizată a Supremației nu este perceptibilă aici pentru ascendenți. În anumite privințe, noile relații cu cel de al Șaptelea Spirit Maestru compensează această imposibilitate de a contacta Ființa Supremă. Însă, independent de incapacitatea noastră de a pricepe tehnica, fiecare creatură ascendentă pare să sufere o creștere transformatoare, o nouă integrare de conștiință, o nouă spiritualizare de intenție, o nouă sensibilitate la divinitate, pe care nu o putem deloc explica într-un mod satisfăcător, fără a presupune activitatea nerevelată a Ființei Supreme. Pentru aceia dintre noi care au observat aceste acțiuni misterioase, totul se întâmplă ca și cum Dumnezeu Supremul ar revărsa cu afecțiune peste copii lui experiențiali, până la limitele extreme ale capacităților lor experiențiale, acele perfecționări ale înțelegerii intelectuale, ale clarviziunii spirituale și ale extensiei personalității, de care vor avea atât de multă nevoie în toate eforturile lor de a pătrunde pe nivelul de divinitate al Trinității Supremației, spre a ajunge până la Deitățile eterne și existențiale ale Paradisului.

26:6.4 (292.4) Atunci când îndrumătorii supremației îi socotesc pe elevii lor pregătiți să înainteze, ei îi duc în fața comisiei celor șaptezeci, un grup mixt, care servesc ca examinatori pe lumea călăuză a circuitului numărul șase. După ce au lămurit această comisie în privința înțelegerii Ființei Supreme și a Trinității Supremației, pelerinii primesc confirmarea că pot fi transferați pe al cincilea circuit.

7. Îndrumătorii Trinității

26:7.1 (292.5) Călăuzitorii Trinității sunt slujitorii neobosiți ai celui de-al cincilea cerc de instruire havonian pentru pelerinii aflați în progres ai timpului și ai spațiului. Absolvenții spirituali sunt numiți aici „candidați la aventura Deității”, deoarece pe acest cerc, sub călăuzirea îndrumătorilor Trinității, pelerinii primesc o instrucție avansată în ceea ce privește Trinitatea divină pentru a se pregăti în încercarea de a întâmpina personalitatea Spiritului Infinit. Aici este locul în care pelerinii ascendenți descoperă ce înseamnă adevăratul studiu și realul efort mental; ei încep să distingă natura efortului spiritual încă și mai constrângător și mai înflăcărat care le va fi cerut pentru a satisface exigențele țelului înalt fixat pentru trecerea lumilor acestui circuit.

26:7.2 (292.6) Îndrumătorii Trinității sunt cei mai fideli și mai eficienți; fiecare pelerin primește întreaga atenție a unui supernafim secundar aparținând acestui ordin și se bucură de afecțiunea sa totală. Un pelerin al timpului nu ar găsi niciodată prima persoană abordabilă a Trinității Paradisului de nu ar fi ajutorul și asistența acestor îndrumători și a mulțimii de alte ființe spirituale angajate în instruirea ascenderilor cu privire la natura și la tehnica aventurii Deității care se apropie.

26:7.3 (293.1) După ce s-a încheiat cursul lor de instruire pe acest circuit, îndrumătorii Trinității îi duc pe elevii lor pe lumea călăuză a acestui circuit și îi prezintă uneia din numeroasele comisii triunice, a căror funcție este de a examina și a certifica pe candidații la aventura

Deităţii. Aceste comisii sunt compuse dintr-un tovarăş al finalitarilor, dintr-un director de conduită aparţinând ordinului supernafimilor primari şi ori dintr-un Mesager Solitar al spaţiului ori un Fiu Trinitizat al Paradisului.

26:7.4 (293.2) Când un suflet ascendent pleacă efectiv către Paradis, el nu este însoţit decât de trioul de tranzit: asociatul serafic al cercului, Îndrumătorul de Absolvire şi slujitorul mereu prezent, asociat al acestuia din urmă. Aceste călătorii de pe cercurile Havonei către Paradis, sunt de încercare; ascenderii nu au încă statutul Paradisului. Ei nu obţin statutul de locuitor permanent în Paradis înainte de a fi trecut prin perioada de repaus final ulterioară ajungerii la Tatăl Universal şi traversării definitive a circuitelor Havonei. Înainte de acest repaus divin, ei nu participă la „esenţa divinităţii” şi la „spiritul supremaţiei” şi nu încep să lucreze cu adevărat decât în cercul eternităţii şi în prezenţa Trinităţii.

26:7.5 (293.3) Însoţitorii ce compun trioul de tranzit al ascenderului nu au o misiune care să-i permită să localizeze prezenţa geografică a luminozităţii spirituale a Trinităţii. Ei sunt mai degrabă însărcinaţi să acorde întregul ajutor posibil unui pelerin în dificila sa sarcină de a recunoaşte, a distinge şi a înţelege îndeajuns Spiritul Infinit pentru a efectua recunoaşterea personalităţii sale. În Paradis, orice pelerin ascendent poate distinge prezenţa geografică sau localizată a Trinităţii, iar pelerinii sunt, în mare majoritate, capabili să intre în contact cu realitatea intelectuală a Deităţilor, în special a celei de-a Treia Persoane; însă ei nu pot să recunoască toţi, şi nici să înţeleagă parţial, realitatea prezenţei spirituale a Tatălui şi a Fiului. Este şi mai

dificil să aibă chiar și un minim de înțelegere spirituală a Tatălui Universal.

26:7.6 (293.4) Rar se întâmplă ca căutarea Spiritului Infinit să nu ajungă la bun sfârșit, iar când căutătorii lor au reușit în această fază a aventurii Deității, Îndrumătorii Trinității se pregătesc să îi transfere în grija descoperitorilor Fiului de pe al patrulea cerc al Havonei.

8. Descoperitorii Fiului

26:8.1 (293.5) Al patrulea circuit al Havonei este uneori numit „circuitul Fiilor”. De pe lumile acestui circuit, pelerinii ascendenți se duc în Paradis pentru a stabili un contact de înțelegere cu Fiul Etern, în timp ce pe lumile acestui circuit pelerinii descendenți ajung la o nouă pricepere a naturii și a misiunii Fiilor Creatori ai timpului și spațiului. Există în acest circuit șapte lumi pe care corpul de rezervă al Mihaililor Paradisiaci menține școli speciale de servire, care oferă un ajutor reciproc atât pelerinilor ascendenți, cât și celor descendenți; iar pe aceste lumi ale Fiilor Mihaili, pelerinii timpului și pelerinii eternității ajung pentru prima dată la o adevărată înțelegere reciprocă. În multe privințe, experiențele acestui circuit sunt cele mai impresionante din toată șederea havoniană.

26:8.2 (294.1) Descoperitorii Fiului sunt ajutoarele suprafire acordate ascenderilor muritori ai celui de al patrulea circuit. Pe lângă munca generală de pregătire a candidaților lor la realizarea relațiilor Fiului Etern cu Trinitatea, trebuie ca acești descoperitori ai Fiului să îi instruiască atât de bine pe cei aflați în grija lor, încât aceștia din urmă

să reușească pe de-a-ntregul: mai întâi în buna înțelegere spirituală a Fiului; iar apoi în recunoașterea satisfăcătoare a personalității Fiului; și, în al treilea rând, în justa diferențiere a Fiului de personalitatea Spiritului Infinit.

26:8.3 (294.2) După atingerea Spiritului Infinit, nu se mai dă nici un examen. Probele cercurilor lăuntrice sunt înfăptuirile pelerinilor candidați în vremea când sunt cuprinși de învăluirea Deităților. Avansarea este determinată numai de spiritualitatea individului, și nimeni altul în afara Zeilor nu poate pretinde să se pronunțe asupra acestei aptitudini. În caz de nereușită, nu se dă niciodată vina pe nimeni și nimic; nici candidații, nici ocrotitorii și îndrumătorii lor nu sunt muștrați sau criticați vreodată. În Paradis, dezamăgirea nu este niciodată considerată ca o înfrângere; amânarea nu este niciodată privită cu dispreț; văditele eșecuri ale timpului nu sunt niciodată confundate cu semnificativele întârzieri ale eternității.

26:8.4 (294.3) Puțini sunt pelerinii care trec prin experiența întârzierii cauzate de o aparentă nereușită în aventura Deității. Aproape toți ating Spiritul Infinit, deși, uneori, câte un pelerin al suprauniversului numărul unu nu reușește din prima încercare. Rareori se întâmplă ca pelerinii care ating Spiritul să nu îl găsească pe Fiu; dintre aceia care eșuează în prima aventură, aproape toți vin din suprauniversurile numărul trei și cinci. Marea majoritate a celor care nu reușesc să îl găsească pe Tată cu prilejul primei lor aventuri, după ce găsiseră Spiritul și Fiul, vin din universul numărul șase, deși foarte puțini de pe numărul doi și trei sunt tot atâta de lipsiți de succes. ; toate acestea par să indice clar că există o rațiune valabilă și suficientă

pentru toate aceste eșecuri aparente; în realitate sunt numai niște întârzieri implacabile.

26:8.5 (294.4) Candidații înfrânți în aventura Deității sunt plasați sub jurisdicția șefilor de însărcinare, un grup de supernafimi primari, și sunt trimiși înapoi la munca tărâmurilor spațiului pentru o perioadă de cel puțin un mileniu. Ei nu se mai întorc niciodată în suprauniversurile lor natale, ci întotdeauna la supracreația cea mai favorabilă reinstruirii lor în vederea celei de-a doua aventuri a Deității. În urma acestui serviciu și a propriei lor mișcări, ei revin pe cercul exterior al Havonei, sunt apoi imediat escortați pe cercul carierei lor întrerupte, și își reîncep îndată pregătirile pentru aventura Deității. Supernafimii secundari nu întârzie niciodată să-i îndrume cu succes pe cei dați în seama lor, pe parcursul celei de a doua încercări, și aceiași slujitori superafici, precum și alți îndrumători, îi ajută întotdeauna pe acești candidați pe parcursul celei de a doua aventuri.

9. Îndrumătorii Tatălui

26:9.1 (294.5) Când sufletul unui pelerin atinge al treilea cerc al Havonei, el intră sub ocrotirea îndrumătorilor Tatălui, slujitorii superafici cei mai bătrâni, cei mai iscusiți și cei mai experimentați. Pe lumile acestui circuit, îndrumătorii Tatălui mențin școli de înțelepciune și colegii de tehnică în care ființele locuind universul central servesc ca învățători. Nu este neglijat nimic din ceea ce i-ar putea fi de folos unei creaturi a timpului în această aventură transcendentă de atingere a eternității.

26:9.2 (294.6) A fi fost ajuns la Tatăl Universal este pașaportul pentru eternitate, în ciuda circuitelor care mai rămân de traversat. Este vorba deci de o ocazie importantă pe lumea călăuză a cercului numărul trei, atunci când trioul de tranzit anunță că stă să vină ultima aventură a timpului și că o nouă creatură a spațiului caută să intre în Paradis pe porțile eternității.

26:9.3 (295.1) Proba timpului este aproape trecută; cursa pentru eternitate este aproape încheiată; zilele de incertitudine sunt pe sfârșite; ispita îndoielii se stinge; îndemnul de a fi *perfect* a fost urmat. Din străfundurile existenței inteligente, creatura de personalitate temporală și materială a urcat sferile evolutive ale spațiului, dovedind astfel viabilitatea planului de ascensiune și demonstrând totodată pe vecie dreptatea și justetea poruncii data de Tatăl Universal umilelor sale creaturi ale lumilor: „Fiți perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect.”

26:9.4 (295.2) Pas cu pas, viață de viață, lume după lume, s-a ajuns la înstăpânirea carierei de ascensiune și s-a atins țelul Deității. Supraviețuirea se termină în perfecțiune, iar perfecțiunea este desăvârșită în supremația divinității. Timpul se pierde în eternitate, spațiul este înghițit într-o identitate și o armonie veneratoare cu Tatăl Universal. Teledifuziunile Havonei emit fulgerătoare rapoarte spațiale de glorie, vestea cea bună că, într-adevăr, creaturile conștiente de natură animală și de origine materială au devenit, în realitate și în veșnicie, prin ascensiune evolutivă, fiii desăvârșiți ai lui Dumnezeu.

10. Consilierii și consultanții

26:10.1 (295.3) Consilierii și consultanții suprafici ai celui de al doilea cerc sunt instructorii copiilor timpului în ceea ce privește cariera eternității. t Atingerea Paradisului antrenează responsabilități de ordin nou și mai înalt, iar șederea pe al doilea cerc oferă marele prilej de a primi sfaturile de folos ale acestor supernafimi devotați.

26:10.2 (295.4) Pelerinii care nu reușesc în primul lor efort de atingere a Deității sunt transferați direct din cercul nereușitei lor la al doilea cerc, înainte de a fi trimiși în slujba unui supraunivers. Consilierii și consultanții servesc deci și ca sfătuitori și consolatori ai pelerinilor decepționați. Ei tocmai ce s-au confruntat cu cea mai mare dezamăgire a lor, care nu diferă în nici un sens - decât prin amplitudinea ei - de lunga listă de experiențe analoage pe care au cățărat, ca pe o scară, de la haos până la strălucire. Ei sunt aceia care au băut paharul experienței până la fund; și am observat că ei se întorc temporar în slujba suprauniversurilor, în calitate de slujitori iubitori de rangul cel mai înalt alături de copiii timpului și ai dezamăgirilor temporale.

26:10.3 (295.5) După o lungă ședere pe circuitul numărul doi, cei care au avut parte de dezamăgiri sunt examinați de consiliile perfecțiunii de pe lumea călăuză a acestui cerc și sunt primesc atestarea că au trecut proba Havonei; și aceasta le garantează (în ceea ce privește statutul lor nonspiritual) aceeași poziție în universurile timpului ca și când ar fi reușit în aventura Deității. Spiritul acestor candidați era

între totul demn de a fi acceptat; eșecul lor era inerent unei anumite faze a tehnicii de abordare sau unei anumite părți a bagajului lor experiențial.

26:10.4 (295.6) Ei sunt atunci trimiși de consilierii cercului în fața șefilor de însărcinare ai Paradisului și trimiși înapoi la munca timpului pe lumile spațiului; și ei pleacă cu bucurie și cu voioșie spre muncile din zilele de altădată ale vremurilor trecute. Ei se vor reîntoarce într-o altă zi pe cercul celei mai mari decepții a lor și se vor lansa, din nou, în aventura Deității.

26:10.5 (296.1) Pentru pelerinii ale căror eforturi sunt încununate de succes pe al doilea circuit, stimulul incertitudinii evolutive a trecut, însă aventura misiunii eterne nu a început încă. Însă atunci când șederea pe acest cerc este între totul agreabilă și cât se poate de folositoare, se simte oarecum ceva din entuziasmul anticipator al cercurilor precedente. Mulți sunt pelerinii care, în astfel de momente, aruncă o privire în urmă la îndelungatul zbucium, cu o ușoară invidie, dorindu-și cu adevărat să se poată întoarce cumva pe lumile timpului și să înceapă din nou, după cum și voi, muritorii, apropiindu-vă de o vârstă înaintată, priviți uneori în urmă la luptele din tinerețe și din prima parte a vieții și ați dori sincer să puteți să vă mai trăiți o dată viața de la început.

26:10.6 (296.2) Însă străbaterea cercului cel mai interior stă chiar înaintea voastră. Curând după aceea, ultimul somn de tranzit va lua sfârșit și va începe noua carieră a aventurii eterne. Consilierii și consultanții celui de al doilea cerc încep să-i pregătească pe cei aflați în grija lor pentru această lungă și ultimă odihnă, somnul inevitabil

care intervine întotdeauna între stadiile epocale ale carierei ascendente.

26:10.7 (296.3) Atunci când pelerinii ascendenți care au ajuns la Tatăl Universal își încheie experiența celui de al doilea cerc, Îndrumătorii de Absolvire, care îi veghează în permanență, dau ordinul care îi admite în cercul final. Acești îndrumători îi călăuzesc personal pe cei încredințați lor până în cercul interior, iar aici îi dau în sarcina complementelor repausului, ultimul ordin de supernafimi secundari desemnați să aibă grijă de pelerinii timpului pe circuitele lumilor Havonei.

11. Complementele Repausului

26:11.1 (296.4) O mare parte a timpului ascenderilor pe ultimul circuit este consacrată continuării studiului problemelor iminente stabilirii în Paradis. O mulțime variată de ființe, în majoritate nerevelate, locuiește permanent sau temporar pe acest inel interior al lumilor Havonei. Împletirea acestor multiple tipuri oferă complementelor suprafațe ale repausului un bogat concurs de împrejurări pe care le utilizează eficient ducerea mai departe a educației pelerinilor ascendenți, mai ales în ceea ce privește problemele de adaptare la numeroase grupuri de ființe pe care le vor întâlni în curând în Paradis.

26:11.2 (296.5) Printre locuitorii circuitului interior se găsesc fiii trinitizați prin creaturi. Supernafimul primar și cel secundar sunt protectorii generali ai corpului comun al acestor fii, incluzându-se aici și vlăstarul trinitizat al finalitarilor muritori și progenitura

asemănătoare a Cetătenilor Paradisului. Unii dintre acești fii sunt îmbrățișați de Trinitate și recrutați în supraguverne, iar alții primesc altfel de sarcini, însă marea majoritate este reunită în corpul comun al lumilor perfecte din circuitul interior al Havonei. Aici, sub supravegherea supernafimilor, ei sunt pregătiți pentru o muncă viitoare, de către un corp nedenumit de înalți Cetățeni ai Paradisului care, înainte de epoca lui Grandfanda, erau primii asistenți administrativi ai Eternilor de Zile. Există numeroase motive pentru a se deduce că aceste două grupuri unice de ființe trinitizate vor lucra împreună într-un viitor îndepărtat. Unul dintre aceste motive, însă nu cel mai mic dintre ele, este destinul lor comun în rezervele Corpului Paradisiac de Finalitari Trinitizați.

26:11.3 (296.6) Pe acest ultim circuit interior, pelerinii, atât ascendenți, cât și descendenți, fraternizează unii cu alții și cu fiii trinitizați de creaturi. La fel ca părinții lor, acești fii trag mari foloase din interasocieri și intră în misiunea specială a supernafimilor înlesnirea și asigurarea co-fraternizării acestor fii trinitizați ai finalitarilor muritori și ai fiilor trinitizați ai Cetătenilor Paradisului. Complementele de repaus suprafațe nu se preocupă atât de mult de instruirea acestor fii cât de promovarea asocierii lor înțelegătoare cu diverse grupuri.

26:11.4 (297.1) Muritorii au primit în Paradis porunca: „Fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru din Paradis este perfect”. Supernafimii supraveghetori nu încetează niciodată să proclame acestor fii trinitizați ai corpului asociat: „Fiți înțelegători cu frații voștri care se ridică, după cum și Fiii Creatori Paradisiaci îi cunosc și îi iubesc”.

26:11.5 (297.2) Creatura muritoare trebuie să îl găsească pe Dumnezeu. Fiul Creator nu se oprește niciodată înainte de fi găsit omul, cea mai umilă dintre creaturile volitive. Nu încapă îndoială că Fiii Creator și copiii lor muritori se pregătesc pentru un serviciu universal viitor și necunoscut. Cele două grupuri traversează gama universului experiențial și așa sunt ei pregătiți și educați pentru misiunea lor eternă. În toate universurile, vedem producându-se această contopire unică a umanului și a divinului, acest amestec de creatură și Creator. Muritorii nehibzuiți au considerat manifestarea de îndurare și de tandrețe divine ca indicii ale unui Dumnezeu antropomorf, mai ales atunci când era îndreptată către cei slabi și în favoarea celor aflați la nevoie. Ce greșală! Ar trebui, mai degrabă, ca ființele umane să considere asemenea manifestări de îndurare și de mare răbdare ca fiind proba că omul muritor este locuit de spiritul Dumnezeului viu și că, în cele din urmă, creatura este animată de motive divine.

26:11.6 (297.3) Către finalul șederii lor pe primul cerc, pelerinii ascendenți întâlnesc pentru prima dată pe Provocatorii de Repaus provocai primului ordin al supernafimilor. Sunt îngerii Paradisului, care ies pentru a-i saluta pe cei care se găsesc în pragul eternității și pentru a desăvârși pregătirea lor pentru somnul de tranziție al ultimei reînvieri. Voi nu sunteți cu adevărat copii ai Paradisului înainte a fi traversat cercul interior și a fi făcut experiența reînvierii eternității din somnul de pe urmă al timpului. Pelerinii care ating perfecțiunea încep această odihnă, adorm pe primul cerc al Havonei, însă se trezesc pe țărmurile Paradisului. Dintre toți cei care se ridică în Insula eternă,

doar cei care sosesc astfel sunt copiii eternității; ceilalți merg acolo ca vizitatori, ca oaspeți fără statut domiciliar stabil.

26:11.7 (297.4) Și acum, la apogeul carierei havoniene, în momentul în care voi muritorii adormiți pe lumea călăuză a circuitului interior, nu mergeți să vă odihniți singuri, așa cum ați făcut pe lumile voastre de origine atunci când ați închis ochii pentru somnul natural al morții, dar nici cum ați făcut atunci când ați intrat în lunga transă de tranziție pregătitoare pentru călătoria voastră către Havona. Acum, în timp ce vă pregătiți pentru repausul înfăptuirii, merge alături de voi asociatul vostru de lungă durată al primului circuit; el este maiestuosul complement al repausului care se pregătește să intre în repaus odată cu voi; este garanția Havonei că tranziția voastră este completă și că mai așteptați doar ultimele atingeri ale perfecțiunii.

26:11.8 (297.5) Prima voastră tranziție era, într-adevăr, moartea, a doua un somn ideal, iar acum, a treia metamorfoză este adevărata odihnă, destinderea timpurilor.

26:11.9 (297.6) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii venit de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 26](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 28](#) >>

Capitolul 27

Serviciul supernafimilor primari

27:0.1 (298.1) SUPERNAFIMII primari sunt slujitorii celești ai Deităților pe Insula eternă a Paradisului. Nu s-a aflat niciodată ca vreunul dintre aceștia să se fi îndepărtat de la căile luminii și dreptății. Lista lor de apel este completă; cât îi eternitatea de lungă, nu s-a pierdut nici unul dintre acești îngeri magnifici. Acești înalți supernafimi sunt ființe perfecte, supremi în perfecțiune, însă nu sunt nici absoniți, nici absoluți. Fiind din esența perfecțiunii, acești copii ai Spiritului Infinit lucrează cu schimbul și după voia lor în toate fazele multiplelor lor îndatoriri. Activitatea lor nu se extinde cu mult în afara Paradisului, cu toate că ei participă la diversele reuniuni milenare și la uniunile de grup ale universului central. Ei se duc înainte și ca

mesageri speciali ai Deităților, și se înalță în grupuri mari pentru a deveni Consilieri Tehnici.

27:0.2 (298.2) Supernafimii primari sunt, de asemenea, plasați în fruntea oștirilor serafice care își exercită serviciul pe lumi izolate din cauza rebeliunii. Când un Fiu al Paradisului se manifestă pe o astfel de lume, el își încheie misiunea, se ridică la Tatăl Universal, este acceptat, și se întoarce ca eliberator acreditat al acestei lumi izolate, întotdeauna se desemnează un supernafim primar de către șefii de însărcinare pentru a prelua comanda spiritelor ocrotitoare aflate în funcțiune pe sfera recent recuperată. Supernafimii acestui serviciu special sunt schimbați cu rândul. Pe Urantia, actualul „șef al serafimilor” este cel de-al doilea din ordinul acesta aflat în funcție din timpul efuziunii lui Cristos Mihail.

27:0.3 (298.3) Din veșnicie, supernafimii primari au servit pe Insula de Lumină și s-au dus înainte pe lumile spațiului în misiuni de conducere, însă după felul în care sunt clasificați acum nu au activat decât de la sosirea în Paradis a pelerinilor havonieni ai timpului. Acești înalți îngeri lucrează acum, în principal, în următoarele șapte ordine de serviciu:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conducătorii de Închinare.
- 27:0.5 (298.5) 2. Maeștrii de Filozofie.
- 27:0.6 (298.6) 3. Deținătorii Cunoașterii.
- 27:0.7 (298.7) 4. Îndrumătorii de Conduită
- 27:0.8 (298.8) 5. Tălmăcitorii de Etică.
- 27:0.9 (298.9) 6. Șefii de Însărcinare.
- 27:0.10 (298.10) 7. Provocatorii Repausului.

27:0.11 (298.11) Pelerinii ascendenți nu intră sub influența directă a acestor supernafimi înainte de a fi dobândit efectiv domiciliul stabil în Paradisului. Ei trec printr-o perioadă de formare sub îndrumarea acestor îngeri în ordinea inversă celei în care au fost numiți. Altfel spus, voi intrați în cariera voastră paradisiacă sub tutela provocatorilor de repaus, apoi după perioade succesive petrecute cu ordinele intermediare vă încheiați această perioadă de pregătire cu conducătorii de închinare. După aceasta, sunteți gata să începeți cariera fără de sfârșit a unui finalitar.

1. Provocatorii Repausului

27:1.1 (299.1) Provocatorii de repaus sunt inspectori ai Paradisului care pleacă din Insula centrală către circuitul interior al Havonei pentru a colabora cu colegii lor, complementele repausului, din ordinul secundar al supernafimilor. Elementul esențial pentru desfătarea în Paradis este odihna, repausul divin; iar acești provocatori de repaus sunt instructorii de pe urmă care îi pregătesc pe pelerinii timpului pentru introducerea lor în eternitate. Ei își încep activitatea pe cercul final de împlinire a al universului central și o continuă atunci când un pelerin se trezește din ultimul somn, al tranziției, somnul care o avansează pe o creatură a spațiului pe tărâmul eternului.

27:1.2 (299.2) Repausul este de natură septuplă. Există repausul pentru somn și recreație la ordinele de viață de mai de jos, apoi acela pentru descoperire la ființele mai înalte, și apoi acela pentru închinare

la tipurile cele mai înalte de personalități spirituale. Și mai este apoi repausul normal pentru dobândirea de energie, reîncărcarea ființelor cu energie fizică sau spirituală., iar apoi somnul de trecere, somnolența inconștientă, când ființa este înserafimată, când este în trecere de la o sferă la alta. În întregime diferit de toate cele precedente este somnul profund al metamorfozei, repausul de tranziție de la un stadiu al ființei și la un altul, de la o viață la alta, de la o stare de existență la alta, somnul care însoțește întotdeauna tranziția de la un *statut* actual al universului, în contrast cu evoluția prin diverse stadii ale unui singur statut.

27:1.3 (299.3) Ultimul somn metamorfic este însă ceva mai mult decât somnolența tranzițiilor precedente care au marcat obținerea statutelor succesive ale carierei ascendente; prin acest somn, creaturile timpului și spațiului traversează ultimele frontiere interioare ale temporalului și spațialului pentru a atinge statutul domiciliat în așezămintele fără de spațiu și de timp ale Paradisului. Provocatorii și complementele repausului sunt la fel de esențiali pentru această metamorfoză transcendentă ca și serafimii și ființele asociate care permit creaturii muritoare să supraviețuiască morții.

27:1.4 (299.4) Voi intrați în repausul de pe circuitul final al Havonei și sunteți reînviați pe vecie în Paradis. Și în timp ce vă repersonalizați aici spiritual, îl recunoașteți imediat pe provocatorul de repaus care vă întâmpină pe țărmurile eterne ca fiind însuși supernafimul primar care a produs somnul vostru final de pe circuitul interior al Havonei; vă veți aminti ultima voastră mare încordare a credinței pe măsură ce vă veți pregăti încă o dată să încredințați identitatea voastră în mâinile Tatălui Universal.

27:1.5 (299.5) Vă veți fi bucurat astfel de ultimul repaus al timpului; veți fi făcut atunci experiența ultimului somn de tranziției; acum vă veți trezi la viața veșnică de pe țărmurile lăcașului etern. „Și se va termina cu somnul. Prezența lui Dumnezeu și a Fiului Său este în fața voastră și voi sunteți de-a pururi slujitorii săi; i-ați văzut chipul, iar numele lui este spiritul vostru. Acolo nu va mai fi noapte; și ei nu mai au nevoie de lumina soarelui deoarece Marea Sursă-Centru le dă lor lumină; ei vor trăi pentru totdeauna, iar Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor; nu va mai fi moarte, nici tristețe, nici plâns; dar nici nu vor mai fi alte dureri, căci primele lucruri vor fi trecut.”

2. Șefii de Însărcinare

27:2.1 (300.1) Acesta este un grup desemnat, din timp în timp, de supernafimul șef, „îngerul model original”, pentru a prezida organizarea a trei ordine dintre acești îngeri - primar, secundar și terțiar. Ca un tot, supernafimii se autoguvernează și se autoreglementsază în întregime, , excepție făcând funcțiunile șefului lor comun, întâiul înger al Paradisului, care are întotdeauna întâietate față de toate aceste personalități spirituale.

27:2.2 (300.2) Până la admiterea lor în Corpul Finalității, îngerii însărcinați au multe de făcut cu muritorii slăviți care au dobândit domiciliu permanent în Paradis, . Studiul și instrucția nu sunt ocupațiile exclusive ale sosiților în Paradis; slujirea joacă, și ea, rolul ei esențial în experiențele de educație prefinalitare ale Paradisului. Și am observat că, atunci când muritorii ascendenți au perioade de tihnă,

ei vădesc o anumită predilecție spre a se înfrăți cu corpul de rezervă al șefilor suprafați de însărcinare .

27:2.3 (300.3) Atunci când voi, ascenderii muritori, veți atinge Paradisul, relațiile voastre sociale vor implica mult mai mult decât un contact cu o oaste de ființe superioare și divine și cu o mulțime familiară de însoțitori muritori. Trebuie, de asemenea, ca voi să vă înfrățiți cu peste trei mii de ordine de Cetățeni ai Paradisului, cu diversele grupuri de Transcendentali și cu numeroase alte tipuri de locuitori ai Paradisului, permanenți și trecători, care nu au fost revelate pe Urantia. După un contact prelungit cu aceste puternice inteligențe ale Paradisului, este ceva foarte odihnitor a te afla în compania minților de tip angelic; ele amintesc muritorilor timpului de serafimii cu care au avut contacte atât de îndelungate și de întăritoare.

3. Tălmăcitorii de Etică

27:3.1 (300.4) Cu cât ființa urcă mai mult pe scara vieții, cu atât este mai mare atenția care trebuie să se acorde eticii universului.

Conștiința etică nu este altceva decât recunoașterea de către individ a drepturilor inerente existenței ale tuturor celorlalți indivizi, însă etica spirituală transcende, pe departe, conceptul muritor și chiar morontial al relațiilor personale și de grup.

27:3.2 (300.5) Etica a fost bine predată și transmisă cum se cuvine de către pelerinii timpului, în lungul lor urcuș pe culmile Paradisului. Pe măsura desfășurării acestei cariere de ascensiune interioară, pornită de pe lumile de naștere ale spațiului, ascenderii au continuat să

adauge, grup după grup, la cercul lor tot mai lărgit de asociați din univers. Odată cu fiecare nou grup de colegi întâlnit, se adaugă încă un nivel de etică care să fie recunoscută și respectată până când, odată ajunși în Paradis, muritorii care au urcat până acolo au realmente nevoie de cineva care să le dea sfaturi folositoare și prietenești cu privire la interpretările etice. Nu este necesar să li se predea etica, însă, atunci când sunt confrunțați cu extraordinara încercare de a lua contact cu atât de multe lucruri noi, ei au nevoie să li se *interpreteze* corespunzător ceea ce au învățat cu atâta sârguință.

27:3.3 (300.6) Tălmăcitorii de etică sunt de un ajutor inestimabil pentru cei care sosesc în Paradis; ei îi ajută să se adapteze la numeroase grupuri de ființe maiestuoase pe parcursul frământatei perioade care se întinde de la dobândirea de către ei a statutului domiciliar până la admiterea lor oficială în Corpul Muritorilor Finalitari. Pelerinii ascendenți au întâlnit deja numeroase tipuri de Cetățeni ai Paradisului pe cele șapte circuite ale Havonei. Muritorii înălțați au beneficiat, de asemenea, de un contact intim cu fiii trinitizați ai creaturii din corpul comun de pe circuitul interior al Havonei, unde aceste ființe primesc o mare parte a educației lor. Pe celelalte circuite, pelerinii ascendenți au întâlnit numeroși locuitori permanenți nerevelați ai sistemului Paradis-Havona care își urmează acolo pregătirea de grup în vederea îndeplinirii sarcinilor încă nedezevăluite ale viitorului.

27:3.4 (301.1) Toate aceste camaraderii celeste sunt invariabil reciproce. Ca muritori ascendenți, nu numai că veți profita de pe urma acestor tovărășii universale succesive și a acestor numeroase ordine de asociați din ce în ce mai divini, însă veți împărtăși, totodată,

fiecăreia dintre aceste ființe fraterne ceva din propria voastră personalitate și din experiența voastră, ceea ce îl face pentru totdeauna pe fiecare dintre ei diferit și mai bun pentru că a fost asociat cu un muritor ascendent venind din lumile evolutive ale timpului și ale spațiului.

4. Îndrumătorii de Conduită

- 27:4.1 (301.2) Fiind deja pe deplin instruiți în etica relațiilor Paradisului - care nu sunt niște formalități lipsite de sens, dar nici dictatele unor caste artificiale, ci mai degrabă niște proprietăți - muritorii ascendenți găsesc de folos să primească sfatul îndrumătorilor de conduită superafici, cei care îi instruiesc pe noii membri ai societății Paradisului în uzanțele conduitei perfecte a ființelor elevate care se află pe Insula Centrală de Lumină și de Viață.
- 27:4.2 (301.3) Armonia este nota fundamentală a universului central, și predomină în Paradis o ordine distinctă în . O bună conduită este esențială progresului prin mijlocirea cunoașterii, trecând prin filozofie, până la înălțimile spirituale ale venerației spontane. Există o tehnică divină în apropierea de Divinitate; și pentru dobândirea acestei tehnici trebuie să se aștepte sosirea pelerinului în Paradis. Spiritul acesteia a fost dezvăluit pe cercurile Havonei, însă înrâuririle finale ale pregătirii pelerinilor timpului se pot aplica numai după ce aceștia ating efectiv Insula de Lumină.
- 27:4.3 (301.4) În Paradis, orice conduită este total spontană; în toate privințele naturală și liberă. Există totuși o cale potrivită și desăvârșită

de a face lucrurile pe Insula eternă, iar îndrumătorii de conduită sunt întotdeauna alături de „străinii de dincoace de porți” pentru a-i instrui și pentru a le îndruma în așa fel pașii, încât să-i facă pe pelerini să se simtă în largul lor și, în același timp, să ajute să evite confuzia și incertitudinea care, altfel, ar fi inevitabile. Numai printr-un aranjament ca acesta s-a putut evita o nesfârșită confuzie , iar în Paradis nu se va produce niciodată confuzie.

27:4.4 (301.5) Acești directori de conduită servesc realmente ca învățători și ca îndrumători înălțați. Ei se ocupă, în principal, de instruirea noilor locuitori permanenți muritori cu privire la desfășurarea aproape interminabilă a situațiilor noi și a uzanțelor neobișnuite. Cu toată îndelunga pregătire pentru șederea acolo, și în ciuda lungii călătorii de ajungere acolo, Paradisul rămâne încă nespus de straniu și neașteptat de nou pentru aceia care ating, în cele din urmă, statutul de locuitor permanent.

5. Deținătorii de Cunoaștere

27:5.1 (301.6) Deținătorii suprafaici ai cunoașterii sunt „epistolele vii” superioare cunoscute și citite de toți aceia care sălășluiesc în Paradis. Ei sunt înscrisurile divine ale adevărului, cărțile vii ale cunoașterii adevărate. Voi ați auzit de însemnări în „cartea vieții”. Deținătorii de cunoaștere sunt tocmai astfel de cărți vii, inscripții ale perfecțiunii gravate pe tăblițele eterne ale vieții divine și ale siguranței supreme. Ei sunt în realitate biblioteci vii, automate. Faptele universurilor sunt inerente acestor supernafimi primari și sunt

realmente înregistrate în acești înger. De altfel, este imposibil, prin natura lucrurilor, ca un neadevăr să își facă loc în mintea acestor păstrători perfecți și compleți ai adevărului eternității și ai inteligenței timpului.

27:5.2 (302.1) Acești deținători țin cursuri formale de instrucție pentru locuitorii stabili ai Insulei eterne, însă funcțiunea lor principală este aceea de raportare și de verificare. Toți cei care stau în Paradis pot, la voință, să îl aibă alături de ei pe deținătorul viu al unui anumit fapt sau adevăr pe care ar dori să îl cunoască. În marginea nordică a Paradisului se găsesc descoperitorii vii ai cunoașterii care îl vor desemna pe îndrumătorul de grup care deține informațiile căutate și, de îndată vor apărea strălucitoarele ființe care *sunt* lucrul însuși pe care doriți să îl știți. Nu mai este nevoie să căutați informațiile în pagini voluminoase; comunicați acum cu inteligența vie, față în față. Voi căpătați astfel cunoașterea supremă de la ființele vii care sunt deținătorii ei finali.

27:5.3 (302.2) Când reperați supernafimul care este exact ceea ce doriți să verificați, veți afla la dispoziție *toate* faptele cunoscute ale tuturor universurilor, deoarece acești deținători ai cunoașterii sunt rezumatele vii și finale ale vastei rețele a îngerilor înregistratori care se întinde de la serafimii și seconafimii universurilor locale și ai suprauniversurilor până la șeful arhivar al supernafimilor terțiari din Havona; iar această acumulare vie de cunoaștere se distinge de înregistrările formale ale Paradisului, care sunt rezumatul cumulativ al istoriei universale.

27:5.4 (302.3) Înțelepciunea adevărului își are originea în divinitatea universului central, însă cunoașterea, cunoașterea prin experiență, își

are începuturile, în mare parte, în domeniile timpului și spațiului - de aici și necesitatea de a menține vastele organizații suprauniversale ale serafimilor și supernafimilor înregistratori, susținute de Arhivarii Celești.

27:5.5 (302.4) Acești supernafimi primari, care sunt prin naștere în posesia cunoașterii universului, sunt, totodată, răspunzători de organizarea și de clasificarea ei. Desemnându-se ca biblioteci vii de rapoarte ale universului universurilor, ei au clasificat cunoașterea în șapte mari ordine, dintre care fiecare are aproximativ un milion de subdiviziuni. Ușurința cu care locuitorii stabili ai Paradisului pot consulta acest vast depozit de cunoaștere se datorează numai eforturilor voluntare și înțelepte ale deținătorilor de cunoaștere. Acești deținători sunt, totodată, învățătorii slăviți ai universului central, care dăruiesc cu mărinimie din comorile lor vii tuturor ființelor de pe fiecare dintre circuitele Havonei, și sunt larg folosiți, deși indirect, de către tribunalele Celor Îmbătrâniți de Zile. Însă această bibliotecă vie, care este la dispoziția universului central și a suprauniversurilor, nu este accesibilă creațiilor locale. În universurile locale, binefacerile cunoașterii din Paradis se pot primi numai indirect și prin reflexie.

6. Maeștrii Filozofiei

27:6.1 (302.5) Imediat alături de satisfacția supremă a închinării se situează însuflețirea filozofiei. Niciodată nu urcați atâta de sus și nu

înaintați atât de mult, încât să nu rămână mii de mistere care să necesite recurgerea la filozofie într-o încercare de soluționare.

27:6.2 (302.6) Maeștrii filozofi ai Paradisului sunt bucuroși să îndrume mintea locuitorilor lui, autohtoni sau ascendenți, în urmărirea însuflețitoare a încercărilor de rezolvare a problemelor universale. Acești maeștri superafici ai filozofiei sunt „înțelepții cerului”, ființele de înțelepciune care se folosesc adevărul cunoașterii și de faptele experienței în eforturile lor de a pune stăpânire pe necunoscut. Cu ei, cunoașterea atinge adevărul și experiența se înalță la înțelepciune. În Paradis, personalitățile ascendente ale spațiului fac experiența înălțimilor existenței: ele au cunoașterea; cunosc adevărul; pot filozofa - pot gândi adevărul; ele pot căuta chiar și să cuprindă conceptele asupra Celui Ultim și să încerce să priceapă tehnicile Absoluturilor.

27:6.3 (303.1) La marginea sudică a vastului domeniu al Paradisului, maeștrii filozofiei țin cursuri elaborate în cele șaptezeci de diviziuni funcționale ale înțelepciunii. Aici, ei discută despre planurile și despre țelurilor Infinității, și caută să coordoneze experiențele și integreze cunoașterea tuturor celor care au acces la înțelepciunea lor. Ei au dezvoltat o atitudine cât se poate de distinctă față de feluritele probleme din univers, însă concluziile lor finale prezintă întotdeauna un acord uniform.

27:6.4 (303.2) Acești filozofi ai Paradisului predau după toate metodele de instruire posibile, inclusiv după tehnica grafică superioară a Havonei și după anumite metode ale Paradisului de comunicare a informațiilor. Toate aceste tehnici superioare de comunicare a cunoașterii și de transmitere a ideilor depășesc complet

capacitatea de înțelegere a minții umane, chiar și a celei mai înalt dezvoltate. O oră de instruire în Paradis ar fi echivalentul a zece mii de ani de metode de memorare ale Urantiei. Voi nu puteți pricepe asemenea tehnici de comunicare și chiar nu se pot compara cu nimic din experiența de muritor , nimic cu care să poată fi asemuite.

27:6.5 (303.3) Maeștrii filozofiei găsesc o plăcere supremă în a comunica ființelor care s-au înălțat de pe lumile spațiului interpretarea lor cu privire la universul universurilor . Și, cu toate că filozofia nu poate fi la fel de fermă în concluziile sale precum sunt faptele cunoașterii și adevărurile experienței, totuși, atunci când veți fi auzit discursul acestor supernafimi primari asupra problemelor nerezolvate ale eternității și ale înfăptuirilor absolutelor, veți simți o mulțumire certă și durabilă în ceea ce privește aceste chestiuni nelămurite.

27:6.6 (303.4) Aceste căutări intelectuale din Paradis nu sunt teledifuzate; filozofia perfecțiunii este doar la dispoziția celor care sunt prezenți personal. Creațiile înconjurătoare nu cunosc aceste învățături decât de la cei care au trecut prin această experiență și care, ulterior, au dus-o cu ei afară universurilor spațiului.

7. Conducătorii Închinării

27:7.1 (303.5) Închinarea este cel mai înalt privilegiu și cea dintâi îndatorire a tuturor inteligențelor create. Închinarea este actul conștient și plin de bucurie de recunoaștere și de sesizare a adevărului și a faptului relațiilor intime și personale ale Creatorilor cu creaturile

lor. Calitatea închinării este determinată de profunzimea percepției creaturii; și, pe măsură ce cunoașterea caracterului infinit al Dumnezeilor avansează, actul închinării devine tot mai atotcuprinzător, până când atinge în cele din urmă gloria celei mai înalte desfătării experiențiale și cea mai intensă plăcere cunoscută ființelor create.

27:7.2 (303.6) Cu toate că Insula Paradisului conține anumite locuri de închinare, ea este mai degrabă un vast sanctuar de slujire divină. Venerația este pasiunea primă și dominantă a tuturor celor care se cațără până la țărmurile ei beatifice - este izbucnirea spontană a ființelor care au aflat îndeajuns de mult despre Dumnezeu pentru a-i atinge prezența. Cerc după cerc, pe parcursul călătoriei lăuntrice prin Havona, venerația este o pasiune crescândă până când, în Paradis, devine necesar ca expresia ei să fie canalizată sau controlată cumva.

27:7.3 (304.1) Izbucnirile periodice, spontane și colective de adorație supremă și de slăvire spirituală petrecute în Paradis, se manifestă sub supravegherea unui corp special de supernafimi primari. Sub călăuzirea acestor îndrumători ai închinării, acest omagiu atinge țelul plăcerii supreme a creaturilor și ajunge pe înălțimile de perfecțiune ale sublimei exprimări de sine și ale bucuriei personale. Toți supernafimii primari ar dori cu ardoare să fie conducători ai închinării și toate ființele ascendente s-ar bucura să rămână pentru totdeauna în atitudinea de închinare dacă șefii de însărcinare nu ar dispersa periodic grupările lor. Însă nici unei ființe ascendente nu i s-a cerut vreodată să se angajeze în sarcinile serviciului etern înainte de a fi dobândit deplina mulțumire în închinăciune.

27:7.4 (304.2) Este sarcina conducătorilor închinării aceea de a le învăța în așa fel pe creaturile ascendente cum să se închine încât ele să poată avea această satisfacție a exprimării de sine și, în același timp, să își poată îndrepta atenția asupra activităților esențiale ale regimului Paradisului. Fără perfecționarea tehnicii de închinare, i-ar trebui sute de ani muritorului de rând care ajunge în Paradis ca să poată da o expresie deplină și satisfăcătoare emoțiilor sale de apreciere inteligentă și de recunoștință crescândă. Conducătorii închinării deschid căi de expresie noi și până atunci nemaicunoscute, astfel încât copiii minunați ai pântecelui spațiului și ai travaliului timpului să fie îndreptățiți să obțină deplinele satisfacții ale închinării într-un timp mai scurt.

27:7.5 (304.3) Toate artele tuturor ființelor din întreg universul care sunt în măsură să intensifice și să exalte deprinderile exprimării de sine și comunicarea aprecierii sunt folosite la maximul eficienței lor în venerarea Deităților Paradisului. *Venerația este cea mai mare bucurie a existenței paradisiace*; este jocul întineritor al Paradisului. Ceea ce jocul face pentru mintea voastră istovită pe pământ, venerația o va face pentru sufletul vostru făcut perfect în Paradis. Modul de venerare în Paradis depășește complet puterea de înțelegere a muritorului, însă puteți începe să îi apreciați spiritul chiar și aici jos, pe Urantia, căci spiritele Dumnezeilor locuiesc chiar și acum în voi, planează deasupra voastră și vă inspiră pentru adevărata venerație.

27:7.6 (304.4) Există în Paradis anumite momente și locuri de închinare, acestea nu sunt nimerite să găzduiască revărsarea tot mai mare a emoțiilor spirituale născute în inteligența crescândă și în larga recunoaștere a divinității, care se dezvoltă în strălucitoarele ființe care

fac urcă prin experiență către Insula eternă. De pe vremea lui Grandfanda, supernafimii nu au mai putut găzdui niciodată pe deplin spiritul de venerare al Paradisului. Există întotdeauna un exces de venerație, dacă este să judecăm după pregătirea în această direcție . Și aceasta din pricină că personalitățile care sunt perfecte din fire nu pot niciodată prețui pe deplin uluitoarele reacții emoționale spirituale ale ființelor care și-au croit încet și cu trudă calea în sus către gloria Paradisului, plecând din străfundurile întunericului spiritual al lumilor de jos ale timpului și spațiului. Când asemenea îngeri și muritorii ai timpului ajung în prezența puterilor Paradisului, se produce atunci expresia emoțiilor acumulate de-a lungul timpurilor, un spectacol care îi uluiește pe îngerii Paradisului și care provoacă o bucurie supremă de satisfacție divină în Deitățile Paradisului.

27:7.7 (304.5) Uneori întregul Paradis este inundat de un flux dominant de expresie spirituală și veneratoare. Adesea conducătorii venerării nu pot controla astfel de fenomene înainte de apariția triplei fluctuații a luminii lăcașului Deității. Acest semn denotă că inima divină a Dumnezeilor a fost pe deplin și complet satisfăcută de adorația sinceră a locuitorilor permanenți ai Paradisului, cetățenii perfecți ai strălucirii și creaturile ascendente ale timpului. Ce triumf al tehnicii! Ce fructificare a planului și țelului etern al Zeilor, când iubirea inteligentă a copilului creat dă deplină satisfacție iubirii infinite a Tatălui Creator!

27:7.8 (305.1) După ce ați atins suprema satisfacție a plenitudinii adorației, ați fost îndreptățiți pentru admiterea în Corpul Finalității. Cariera ascendentă este aproape terminată și se pregătește celebrarea celui de al șaptelea jubileu. Primul jubileu marca acordul muritorului

cu Ajustorul Gândirii, când țelul supraviețuirii a fost pecetluit; al doilea a fost deșteptarea la viața morontială; al treilea, contopirea cu Ajustorul Gândirii; al patrulea, trezirea pe Havona. Al cincilea a celebrat descoperirea Tatălui Universal, iar al șaselea jubileu a fost ocazia trezirii în Paradis după somnul final de tranzit al timpului. Al șaptelea jubileu marchează intrarea în corpul finalitarilor muritori și începerea serviciului eternității. Când un finalitar va atinge al șaptelea stadiu de realizare a spiritului, acest fapt va da probabil semnalul primului jubileu al eternității.

27:7.9 (305.2) Și așa se sfârșește povestea supernafimilor Paradisului, ordinul cel mai înalt al spiritelor ocrotitoare, aceste ființe care, în calitatea lor de clasă universală, vă însoțesc întotdeauna, de la lumea originii voastre până când, în cele din urmă, conducătorii venerației își iau rămas bun de la voi de îndată ce faceți legământul trinitar al eternității și sunteți încorporați în Corpul Muritorilor Finalitari.

27:7.10 (305.3) Serviciul perpetuu al Trinității Paradisului este pe cale să înceapă, iar finalitarul face acum față provocării Dumnezeuului Ultim.

27:7.11 (305.4) [Prezentat de un Desăvârșitor al Înțelepciunii venit de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 27](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 29](#) >>

Capitolul 28

Spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor

28:0.1 (306.1) CUM supernafimii sunt oștirile îngerești ale universului central, iar serafimii acelea ale universurilor locale, seconafimii sunt, la rândul lor, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor. Ca grad de divinitate și ca potențial de supremație, acești copii ai Spiritelor Reflectante seamănă totuși mult mai mult cu supernafimii decât cu serafimii. Ei nu slujesc singuri în supracreații, iar operațiunile care sunt aflate în sarcina asociațiilor lor nearătați sunt numeroase, și misterioase deopotrivă.

28:0.2 (306.2) După cum sunt se prezintă în aceste expuneri, spiritele ocrotitoare ale suprauniversurilor cuprind următoarele trei ordine:

28:0.3 (306.3) 1. Seconafimii.

28:0.4 (306.4) 2. Terțiafimii.

28:0.5 (306.5) 3. Omniafimii.

28:0.6 (306.6) De vreme ce ultimele două ordine nu sunt atât de direct preocupate de planul ascendent de înaintare a muritorilor, ele vor fi discutate pe scurt mai înainte de se trece la mai îndelunga considerație rezervată seconafimilor. Din punct de vedere tehnic, nici terțiafimii, nici omniafimii nu sunt spirite ocrotitoare *ale* suprauniversurilor, cu toate că și unii și ceilalți servesc ca ocrotitori spirituali *în* aceste domenii.

1. Terțiafimii

28:1.1 (306.7) Acești înalți îngeri sunt înscriși în sediile suprauniversurilor și, în ciuda serviciului lor în creațiile locale, ei sunt, din punct de vedere tehnic, locuitori permanenți ai acestor capitale suprauniversale, prin aceea că nu sunt născuți în universurile locale. Terțiafimi sunt copiii Spiritului Infinit și sunt personalizați în Paradis în grupuri de câte o mie, iar aceste ființe celeste, de o originalitate divină și de o versatilitate aproape supremă, sunt darul Spiritului Infinit către Fiii Creatori ai lui Dumnezeu.

28:1.2 (306.8) Când un Fiu Mihail este detașat din regimul părintesc al Paradisului și este pregătit să plece în aventura universală a spațiului, atunci Spiritul Infinit zămislește un grup de o mie dintre aceste spirite însoțitoare. Acești terțiafimi maiestuoși îl însoțesc pe

acest Fiu Creator atunci când el se angajează în aventura de organizare a unui univers.

28:1.3 (306.9) Pe tot parcursul perioadei inițiale de construire a unui univers, acești o mie de terțafimi formează singurul corp personal al Fiului Creator. Ei dobândesc o foarte bogată experiență ca asistenți ai Fiului, de-a lungul vremurilor frământate ale alcătuirii universului și ale altor manevre astronomice. Ei servesc alături de Fiul Creator până în ziua personalizării Strălucitoarei Stele de Dimineață, prima născută a unui univers local, fapt după care demisiile oficiale ale terțafimilor sunt înaintate și acceptate. O dată cu apariția ordinelor inițiale de viață îngerească naturală, ei se retrag din serviciul activ din universul local și devin agenții de legătură dintre Fiul Creator, căruia îi fuseseră atașați anterior, și Îmbătrâniții de Zile ai suprauniversului respectiv.

2. Omniafimii

28:2.1 (307.1) Omniafimii sunt creați de Spiritul Infinit în legătură cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi, și sunt totodată slujitorii și mesagerii exclusivi ai acestor Agenți Executivi Supremi. Omniafimii au misiuni în marele univers. În Orvonton, ei mențin un cartier general în părțile nordice ale Uversei, unde se afla ca o colonie specială de complezență. Ei nu sunt nici înregistrați pe Uversa, nici atașați administrației noastre. Și nu sunt nici direct interesați de planul ascendent de înaintare a muritorilor.

28:2.2 (307.2) Omniafimii sunt, în întregime, ocupați cu supravegherea suprauniversurilor în interesul unei coordonări

administrative din punctul de vedere al celor Șapte Agenți Executivi Supremi. Colonia noastră de omniafimi de pe Uversa nu primește ordine decât de la Agentul Executiv Suprem al Orvontonului, și nu face rapoarte decât către el. Acesta se situează pe sfera administrativă comună numărul șapte, în inelul exterior al sateliților Paradisului.

3. Seconafimii

28:3.1 (307.3) Oștirile secorafice sunt produse de cele șapte Spirite Reflectante atașate cartierului general de pe fiecare supraunivers. Paradisul are o tehnică precisă de reacție în legătură cu creația acestor îngeri în grupuri de câte șapte. Fiecare grup de șapte este compus dintr-un seconafim primar, din trei seconafimi secundari și din trei terțiari; ei se personalizează întotdeauna exact în această proporție. De cum sunt creați șapte astfel de seconafimi, unul dintre ei, cel primar, este atașat serviciului Celor Îmbătrâniți de Zile. Cei trei îngeri secundari sunt asociați cu trei grupuri de administratori de origine paradisiacă din supraguverne: Consilierii Divini, Desăvârșitorii Înțelepciunii și Cenzorii Universali. Cei trei îngeri terțiari sunt atașați asociațiilor trinitizați ascendenți ai șefilor suprauniversului: Puternicii Mesageri, Cei Înalți în Autoritate și Cei fără de Nume și Număr.

28:3.2 (307.4) Seconafimii suprauniversurilor sunt urmașii Spiritelor Reflectante; reflexivitatea este deci inerentă naturii lor. Ei sunt sensibili în mod reflexiv la ansamblul fiecărei etape a fiecărei creaturi originare din cea de a Treia Sursă-Centru și din Fii Creatori ai Paradisului, însă ei nu sunt direct reflexivi ai ființelor sau entităților,

personale sau de un alt fel, originare exclusiv din Prima Sursă-Centru. Noi posedăm numeroase dovezi ale actualității circuitelor universale de inteligență ale Spiritului Infinit, dar și dacă n-am avea nici o altă dovadă, activitățile reflectante ale seconafimilor ar fi arhisuficiente pentru a demonstra realitatea prezenței universale a minții infinite a Autorului Comun.

4. Seconafimii Primari

28:4.1 (307.5) Seconafimii primari intrați în serviciul Celor Îmbătrâniți de Zile sunt oglinzile vii ale acestor conducători triunici. Închipuiți-vă ce înseamnă în economia unui supraunivers a te putea întoarce, ca să zicem, spre o oglindă vie, și a vedea acolo, în ea, și a auzi totodată, răspunsurile categorice ale unei alte ființe, aflată la o distanță de o mie sau o sută de mii de ani lumină, și a face toate acestea cu promptitudine și cu precizie. Înregistrările sunt esențiale pentru conducerea universurilor, teledifuziunile sunt folositoare, munca mesagerilor Solitari sau a altor mesageri este de foarte mare ajutor, însă de pe poziția lor de mijloc situată între lumile locuite și Paradis - între om și Dumnezeu - Cei Îmbătrâniți de Zile pot privi instantaneu în ambele direcții, pot auzi din ambele direcții și pot *cunoaște* ambele direcții.

28:4.2 (308.1) Această aptitudine - de a vedea și de a auzi, ca să zicem așa, toate lucrurile - nu poate fi realizată perfect în suprauniversuri decât de către Cei Îmbătrâniți de Zile și doar pe lumile lor sediu respective. Chiar și acolo, ei întâmpină limitări: de pe

Uversa, acest gen de comunicare este limitat la lumile și universurile Orvontonului și, cu toate că această aceeași tehnică de reflectare ar fi neoperativă între suprauniversuri, ea le menține pe fiecare dintre ele în contact cu universul central și cu Paradisul. Cele șapte supraguverne, deși separate individual, reflectă perfect autoritatea de sus și sunt pe deplin sensibile la nevoile lumii de jos, pe care le cunosc foarte bine.

28:4.3 (308.2) Prin firea lor intimă, seconafimii primari manifestă înclinație către șapte tipuri de servicii, și s-ar cuveni ca cei din prima serie a acestui ordin să fie înzestrați în așa fel încât să tălmăcească de la sine mintea Spiritului pentru Cei Îmbătrâniți de Zile:

28:4.4 (308.3) 1. *Vocea Autorului Comun.* În fiecare supraunivers, primul seconafim primar și fiecare al șaptelea din acel ordin creat ulterior dovedesc un înalt grad de adaptabilitate în înțelegerea minții Spiritului Infinit și în interpretarea ei Celor Îmbătrâniți de Zile și asociațiilor lor din supraguverne, lucru de mare valoare pe centrele de comandă ale suprauniversurilor, căci, spre deosebire de creațiile locale împreună cu Divinele lor Slujitoare, sediul unui supraguvern nu dispune de o personalizare diferențiată a Spiritului Infinit. De aceea vocile secorafice se apropie mai mult decât orice de faptul de a fi reprezentantele personale ale celei de Treia Surse-Centru pe aceste sfere capitale. Este adevărat că cele șapte Spirite Reflectante sunt aici, însă aceste mame ale oștirilor secorafice nu îl reflectă pe Autorul Comun tot atâta de fidel și de automat pe cât le reflectă pe cele Șapte Spirite Maestru.

28:4.5 (308.4) 2. *Vocea celor Șapte Spirite Maestru.* Al doilea seconafim primar, și fiecare al șaptelea creat mai apoi ai ordinului aceluia, au tendința de a descrie naturile și reacțiile colective ale celor Șapte Spirite Maestru. Cu toate că fiecare Spirit Maestru este deja reprezentat în capitala unui univers de către unul dintre cele șapte Spirite Reflectante desemnate, această reprezentare este individuală și nu colectivă. Colectiv, Spiritele Maestru nu sunt prezente decât prin reflectare; de aceea, ei primesc cu bucurie serviciile acestor îngeri cât se poate de personali aparținând celei de a doua serii de seconafimi primari, care sunt atât de potriviți pentru a-i reprezenta înaintea Celor Îmbătrâniți de Zile.

28:4.6 (308.5) 3. *Vocea Fiilor Creatori.* Spiritul Infinit trebuie să fi avut un rol în creația sau în pregătirea Fiilor Paradisiaci ai ordinului Mihaililor, deoarece al treilea seconafim primar și fiecare al șaptelea din seriile create ulterior posedă darul remarcabil de a fi reflectanți ai minții acestor Fii Creatori. Dacă Cei Îmbătrâniți de Zile ar dori să cunoască - să cunoască cu adevărat - atitudinea lui Mihail din Nebadon cu privire la vreo chestiune de lămurit, ei nu trebuie să îl cheme pe liniile spațiului, ci doar să îl cheme pe Șeful Vocilor Nebadonului care, la cerere, îl va prezenta pe seconafimul de înregistrare al lui Mihail; și chiar atunci și acolo, Cei Îmbătrâniți de Zile vor percepe vocea Fiului Maestru din Nebadon.

28:4.7 (309.1) Nici un alt ordin de filiație nu este „reflexibil” în chipul acesta, și nici un alt ordin de îngeri nu poate funcționa astfel. Noi nu înțelegem pe deplin cum anume se realizează acest lucru, și eu tare mă îndoiesc că înșiși Fiii Creatori ar înțelege asta pe deplin. Însă știm cu certitudine că asta funcționează, și mai știm și că funcționează

negreșit într-un mod corespunzător, căci în toată istoria Uversei, vocile secorafice nu s-au înșelat niciodată în prezentările lor.

28:4.8 (309.2) Voi începeți să vedeți aici ceva din modul în care divinitatea cuprinde spațiul timpului și pune stăpânire pe timpul spațiului. Voi căpătați aici una dintre primele voastre străfulgerări fugitive cu privire la tehnica ciclului eternității, care este divergentă pentru moment, în vederea asistării copiilor timpului în țelul lor de a stăpâni dificilele handicapuri ale spațiului. Și aceste fenomene se adaugă tehnicii universale stabilite de Spiritele Reflectante.

28:4.9 (309.3) Deși aparent privați de prezența personală a Spiritelor Maestru de deasupra și a Fiilor Creatori de dedesubt, Cei Îmbătrâniți de Zile au la dispoziția lor ființe vii, acordate cu mecanismele cosmice ale perfecțiunii reflectante și ale preciziei ultime; ei pot astfel să se bucure de prezența prin reflectare a tuturor acelor ființe de sus de a căror prezență personală sunt lipsiți. Cu și prin aceste mijloace, precum și prin altele necunoscute vouă, Dumnezeu este potențial prezent în cartierele generale ale suprauniversurilor.

28:4.10 (309.4) Cei Îmbătrâniți de Zile cunosc perfect voința tatălui, prin deducție, îmbinând vocea fulgerătoare a Spiritului din înalt cu vocile fulgerătoare de jos ale Mihaililor . Aceasta le dă o certitudine infailibilă în aprecierea voii Tatălui cu privire la treburile administrative ale universului local. Însă, pentru a deduce voia unuia dintre Dumnezei din cunoașterea voii celorlalți doi, Cei trei Îmbătrâniți de Zile trebuie să acționeze împreună; doi n-ar fi în stare să obțină răspunsul. Și de aceea, și să nu mai fie alții, . peste suprauniversuri domnesc întotdeauna câte trei Îmbătrâniți de Zile, iar nu unul singur, nici chiar doi.

28:4.11 (309.5) 4. *Vocea Oștirilor Îngerești.* Al patrulea seconafim primar și toate seriile de câte șapte create ulterior se dovedesc a fi îngeri deosebit de sensibili la sentimentele tuturor ordinilor de îngeri, inclusiv supernafimii de deasupra și serafimi de dedesubt. Astfel atitudinea oricărui înger comandant sau supraveghetor poate fi luată pe loc în considerare la oricare dintre consfăturile Celor Îmbătrâniți de Zile. Nu trece nici măcar o zi pe lumea voastră, fără ca șeful serafimilor de pe Urantia să nu fie făcut conștient de fenomenul transferului prin reflectare, de faptul că s-a recurs la el de pe Uversa dintr-un anumit motiv; însă, dacă nu este înștiințat dinainte de un Mesager Solitar, el rămâne complet neștiutor de ceea ce se caută și de cum anume se găsește. Spiritele ocrotitoare ale timpului oferă constant acest fel de mărturie inconștientă și, deci, cu siguranță lipsită de părtinire referitoare la interminabilului șir de materii care angajează atenția și sfătuirea Celor Îmbătrâniți de Zile și a asociaților lor.

28:4.12 (309.6) 5. *Receptorii Teledifuziunilor.* Există o categorie specială de mesaje teledifuzate care sunt primite doar de acești seconafimi primari. Cu toate că nu sunt emițătorii regulați ai Uversei, ei lucrează în legătură cu îngerii vocilor reflectante în vederea sincronizării viziunii reflectante a Celor Îmbătrâniți de Zile cu anumite mesaje actuale care vin pe circuitele stabilite de comunicare universală. Receptorii teledifuziunilor sunt seconafimii de ordinul cinci, cel de-al cincilea seconafim primar care urmează să fie creat și fiecare al șaptelea care urmează după aceea.

28:4.13 (310.1) 6. *Personalitățile de Transport*. Sunt seconafimii care îi transportă pe pelerinii timpului de pe lumile-sediu ale suprauniversurilor până la cercul exterior al Havonei. Ei formează corpul de transport al suprauniversurilor, acționând în interior, spre Paradis, și în exterior spre lumile sectoarelor lor respective. Acest corp este compus din al șaselea seconafim primar și din fiecare al șaptelea creat ulterior.

28:4.14 (310.2) 7. *Corpul de Rezervă*. Un foarte vast grup de seconafimi, primarii de ordinul șapte, sunt ținuti în rezervă pentru misiunile neclasate și pentru desemnările de urgență ale tărâmurilor. Nefiind înalt specializați, ei pot la fel de bine să acționeze în orice calitate dintre cele deținute de diverșii lor asociați, însă ei se angajează într-o muncă atât de specializată numai în cazuri de urgență. Sarcinile lor obișnuite constau în îndeplinirea acelor îndatoriri generalizate dintr-un supraunivers, acelea care nu intră în atribuțiile îngerilor care au o datorie anume.

5. Seconafimii Secundari

28:5.1 (310.3) Seconafimii ordinului secundar nu sunt mai puțin reflectanți decât semenii lor primari. În cazul seconafimilor, faptul că sunt clasați ca primar, ca secundar și ca terțiar nu indică o diferență de statut sau de funcție; asta denotă doar ordinea de procedură. Cele trei grupuri dovedesc calități identice în activitățile lor.

28:5.2 (310.4) Cele șapte tipuri reflectante ale seconafimilor secundari sunt atașate serviciului asociaților coordonați de origine

trinitară a Celor Îmbătrâniți de Zile după cum urmează:

28:5.3 (310.5) Desăvârșitorilor Înțelepciunii - Vocile Înțelepciunii, Sufilele Filozofiei și Uniunile Sufletelor.

28:5.4 (310.6) Consilierilor Divini - Inimile Sfătuirii, Bucuriile Existenței și Satisfacțiile Servirii.

28:5.5 (310.7) Cenzorilor Universali - Discernătorii Spiritelor.

28:5.6 (310.8) Ca și ordinul primar, acest grup este creat în serie; adică, primul născut a fost o Voce a Înțelepciunii, iar al șaptelea care a urmat a fost la fel; și tot așa este cu celelalte șase tipuri ale acestor îngeri reflectanți.

28:5.7 (310.9) 1. *Vocea Înțelepciunii*. Unii dintre seconafimii aceștia sunt într-o perpetuă legătură cu bibliotecile vii ale Paradisului, păzitorii cunoștințelor făcând parte dintre supernafimii primari. În serviciul lor reflectant specializat, Vocile Înțelepciunii sunt concentrări și focalizări vii, curente, complete și în întregul demne de încredere ale înțelepciunii coordonate a universului universurilor. La volumul aproape infinit de informații care circulă pe circuitele principale ale suprauniversurilor, aceste ființe supreme sunt atât de reflectante și de selective, atât de sensibile încât să fie capabile să extragă și să primească esența înțelepciunii, și să transmită cu precizie aceste bijuterii de activitate mentală superiorilor lor, Desăvârșitorii Înțelepciunii. Și ei acționează în așa fel încât Desăvârșitorii Înțelepciunii nu numai că aud expresiile actuale și originale ale acestei înțelepciuni, dar și le văd, prin reflectare, pe înseși ființele care au exprimat-o, ființe de origine înaltă ori umilă.

28:5.8 (310.10) Stă scris: „Dacă unui om îi lipsește înțelepciunea, să o ceară”. Pe Uversa, când devine necesar să se ajungă la decizii de înțelepciune în situațiile problematice ale treburilor complexe ale guvernului suprauniversului, când atât înțelepciunea perfecțiunii cât și cea a practicabilității trebuie să își facă apariția, atunci Desăvârșitorii Înțelepciunii convoacă o baterie a Vocilor Înțelepciunii. Cu iscusința desăvârșită a ordinului lor, Desăvârșitorii îi acordă și îi orientează pe acești receptori vii ai înțelepciunii mentalizate și circulante a universului universurilor, astfel încât, în mod necesar, de la aceste voci secorafice vine un curent al înțelepciunii divine din universul de deasupra, precum și o revărsare a înțelepciunii practice de la spiritele înalte ale universurilor de jos.

28:5.9 (311.1) Dacă se iscă confuzie în ceea ce privește armonizarea acestor două versiuni ale înțelepciunii, se face imediat apel la Consilierii Divini, care aleg pe loc combinația potrivită de proceduri. Dacă există vreo îndoială asupra autenticității unui lucru care vine de pe tărâmurile unde s-a răspândit rebeliunea, se face atunci apel la Cenzori care, cu Discernătorii lor de Spirite, sunt capabili să determine imediat „ce fel de spirit” l-a făcut să acționeze pe sfătuitor. Așa sunt înțelepciunea vremurilor și intelectul momentului mereu prezente pentru Cei Îmbătrâniți de Zile, ca și o carte deschisă sub privirea lor binevoitoare.

28:5.10 (311.2) Voi nu puteți înțelege decât vag ce înseamnă toate acestea pentru cei care sunt răspunzători de dirijarea guvernelor suprauniversale. Imensitatea acestor operațiuni, și posibilitatea lor de a fi înțelese sunt cu totul dincolo de concepțiile finite. Când veți sta, așa cum am stat și eu în repetate rânduri, în sălile speciale de primire

ale templului înțelepciunii de pe Uversa, și când veți vedea toate acestea în plină desfășurare, veți fi îndemnați la adorație de perfecțiunea complexității și de siguranța funcționării comunicărilor interplanetare ale universului. Veți aduce omagiu divinei înțelepciuni și bunătății a Dumnezeilor, care fac planuri și le duc la îndeplinire cu o tehnică atât de minunată. Iar aceste lucruri se petrec întocmai după cum le-am descris.

28:5.11 (311.3) 2. *Sufletul Filozofiei*. Acești minunați educatori sunt, de asemenea, atașați Desăvârșitorilor Înțelepciunii și, când nu au fost direcționați altfel, ei rămân în sincronism focal cu maeștrii filozofiei din Paradis. Închipuiți-vă că vă așezați în fața unei oglinzi vii, ca să zicem așa, dar în loc de a zări înfățișarea eului vostru finit și material, voi să percepeți o imagine reflectată a înțelepciunii divinității și a filozofiei Paradisului. Și dacă devine un lucru de dorit „întruparea” acestei filozofii a perfecțiunii, să o diluați în așa fel încât să o faceți aplicabilă și asimilabilă de către umilele popoare ale lumilor inferioare, aceste oglinzi vii nu trebuie decât să-și îndrepte fața în jos pentru a reflecta normele și nevoile unei alte lumi sau ale unui alt univers.

28:5.12 (311.4) Prin chiar folosirea acestor tehnici, Desăvârșitorii Înțelepciunii își adaptează deciziile și recomandările la nevoile reale și la statutul actual al popoarelor și al lumilor luate în considerare; și ei acționează întotdeauna laolaltă cu Consilierii Divini și cu Cenzorii Universali. Însă plenitudinea sublimă a acestor operațiuni depășește chiar și facultatea mea de înțelegere.

28:5.13 (311.5) 3. *Uniunea Sufletelor*: Statul major triunic atașat Desăvârșitorilor Înțelepciunii este completat de acești reflectori ai idealurilor și al statutului relațiilor etice. Dintre toate problemele universului necesitând exercițiul unei înțelepciuni desăvârșite întemeiate pe experiență și pe adaptabilitate, nici una nu este mai importantă decât acelea care se ivesc din relațiile și din asocierile ființelor inteligente. Fie în asociațiile umane de comerț, în prietenii și în căsătorii, fie în legăturile oștirilor îngerești, continuă să se iște unele fricțiuni mărunte, neînțelegeri minore, prea banale până și pentru a atrage atenția conciliatorilor, însă îndeajuns de iritante și de supărătoare pentru a strica bunul mers al universului dacă li s-ar permite să se înmulțească și să dureze. De aceea, Desăvârșitorii Înțelepciunii ne pun la dispoziție experiența plină de înțelepciune a ordinului lor ca fiind „uleiul împăcării” pentru un supraunivers întreg. În toată această muncă, acești înțelepți ai suprauniversurilor sunt secondati cu pricepere de asociații lor reflectanți, Uniunile Sufletelor, care fac să fie accesibile informațiile curente referitoare la statutul universului și descriu totodată idealul paradisiac cu privire la cea mai bună elucidare a acestor probleme tulburătoare. Atunci când nu sunt precis direcționați altundeva, acești seconafimi rămân în legătură reflexivă cu interpretii de etică din Paradis.

28:5.14 (312.1) Aceștia sunt îngerii care încurajează și ușurează munca de echipă a întregului Orvonton. Una dintre cele mai importante lecții de învățat pe parcursul carierei voastre muritoare este aceea de *muncă în echipă*. Sferele perfecțiunii sunt populate de cei care și-au însușit această artă de a lucra cu alte ființe. Puține sunt sarcinile din Univers încredințate slujitorului solitar. Cu cât urcați mai

sus, cu atât mai însingurați deveniți atunci când sunteți temporar lipsiți de tovărășia semenilor voștri.

28:5.15 (312.2) 4. *Inima Sfatului*. Acesta este primul grup de genii reflexive puse sub supravegherea Consilierilor Divini. Seconafimii de acest tip sunt în posesia faptelor spațiului, ei selectând astfel de date din circuitele timpului. Ei îi reflectă în special pe coordonatorii suprafaței de informații, însă, într-un mod selectiv, ei reflectă, totodată sfatul tuturor ființelor, atât cele de rang înalt, cât și cele de rang inferior. De fiecare dată când Consilierii Divini sunt chemați să dea vreun sfat important sau să ia vreo decizie însemnată, ei solicită imediat un ansamblu de Inimi ale Sfatului și transmit de îndată o hotărâre care încorporează efectiv înțelepciunea și judecata coordonate ale minților celor mai competente ale suprauniversurilor, după ce totul a fost verificat și revizuit în lumina sfatului prealuminatelor minți ale Havonei și chiar și ale Paradisului.

28:5.16 (312.3) 5. *Bucuria Existenței*. Prin natura lor, aceste ființe sunt, prin reflexie, acordate cu supraveghetorii serafici de mai sus ai armoniei și cu unii dintre serafimii de mai jos, însă este greu de explicat ce anume fac cu adevărat membrii acestui grup interesant. Activitățile lor principale sunt îndreptate către încurajarea la reacții de bucurie printre diversele ordine ale oștirilor îngerești sau ale umilelor creaturi volitive. Consilierii Divini cărora le sunt atașate Bucuriile Existenței se folosesc rareori pentru a găsi neapărat bucuria. Într-o manieră mai generală și în colaborare cu îndrumătorii de retrospecție, ele operează ca centru de coordonare a bucuriilor, căutând să intensifice reacțiile de plăcere ale tărâmurilor, încercând totodată să

ascută simțul umorului, să dezvolte un umor superior printre muritori și îngeri. Ele se străduiesc să demonstreze că există o bucurie intrinsecă existenței ființelor înzestrate cu liberă voință, independent de toate influențele exterioare; și au dreptate, cu toate că întâlnesc mari dificultăți în insuflarea acestui adevăr minții oamenilor primitivi. Personalitățile spirituale mai înalte și îngerii răspund mai rapid la aceste eforturi educative.

28:5.17 (312.4) 6. *Satisfacția Serviciului.* Acești îngeri reflectă în cel mai înalt grad atitudinea directorilor de conduită din Paradis și operează într-un mod foarte asemănător celui al Bucuriilor Existenței. Ei se străduiesc să pună în valoare serviciul și să sporească satisfacția care are să decurgă din asta. Ei au contribuit mult la punerea în valoare a recompenselor amânate, inerente serviciilor dezinteresate, serviciu în vederea extinderii regatului adevărului.

28:5.18 (312.5) Consilierii Divini, cărora le este atașat acest ordin , îi folosesc pentru a reflecta de la o lume la alta binefacerile care rezultă din serviciul spiritual. Și, folosindu-se de înfăptuirile celor mai buni pentru a inspira și încuraja pe cei mediocrii, acești seconafimi contribuie imens la calitatea serviciului devotat în suprauniversuri. Se face uz efectiv de spiritul competitiv frățesc , transmițând către oricare dintre lumi informații despre ceea ce fac celelalte, îndeosebi cele mai bune.. O rivalitate înviorătoare și sănătoasă este încurajată chiar și printre oștirile serafice.

28:5.19 (313.1) 7. *Discernătorul de Spirite.* Există o legătură specială între consilierii și sfătuitoarii celui de al doilea cerc al Havonei și acești îngeri reflectanți. Ei sunt singurii seconafimi atașați Cenzorilor

Universali, însă sunt probabil specializați în modul cel mai unic dintre toți semenii lor. Fără a se ține seama de sursa sau de canalul de informație, și oricât de slabă ar fi mărturia adusă, când este supusă scrutării lor reflexive, acești discernători ne vor informa pe loc asupra adevăratului motiv, a țelului efectiv și a naturii reale a originii lui. Mă minunez adesea în fața superbeii funcționări a acestor îngeri care reflectă atât de infailibil caracterul moral și spiritual actual al oricărui individ asupra căruia ei se concentrează.

28:5.20 (313.2) Discernătorii Spiritelor îndeplinesc aceste servicii complexe datorită „clarviziunii spirituale” inerente, dacă se poate să folosească această expresie într-o încercare de a transmite minții umane gândul că așa funcționează acești îngeri reflectanți: intuitiv, natural și infailibil. Atunci când Cenzorii Universali văd aceste prezentări, ei se găsesc față în față cu sufletul dezgolit al individului reflectat; și chiar această certitudine și perfecțiune a portretizării explică în parte de ce Cenzorii pot să opereze atât de just ca judecători drepecți. Discernătorii îi însoțesc întotdeauna pe Cenzori în orice misiune în afara Uversei; și ei sunt la fel de eficienți în afară, în universuri, ca și în cartierul lor general de pe Uversa.

28:5.21 (313.3) Vă asigur că toate aceste tranzacții ale lumii spiritului sunt reale, că ele au loc în acord cu uzanțele stabilite și în armonie cu legile imuabile ale domeniilor universale. Imediat ce au primit suflul vieții, ființele fiecărui ordin nou creat sunt instantaneu reflectate sus; un portret viu al naturii și al potențialului creaturii este transmis ca un fulger sediului suprauniversului. Astfel, prin intermediul discernătorilor, Cenzorii sunt pe deplin informați exact de „felul de spirit” care a fost născut pe lumile spațiului.

28:5.22 (313.4) Așa este cu oamenii muritori: Spiritul-Mamă al Salvingtonului vă cunoaște pe deplin, căci Spiritul Sfânt de pe lumea voastră „cercetează toate lucrurile”, și tot ceea ce Spiritul divin cunoaște despre voi este imediat accesibil ori de câte ori discernătorii se corafici reflectă Spiritul cu privire la ceea ce Spiritul cunoaște din voi. Trebuie totuși să se menționeze că cunoașterea și planurile fragmentelor Tatălui nu se pot reflecta. Discernătorii pot reflecta prezența Ajustorilor și o fac (iar Cenzorii îi declară divini), însă nu pot descifra conținutul minții a Veghetorilor de Mister.

6. Seconafimii Terțieri

28:6.1 (313.5) În aceeași chip ca și semenii lor, acești îngerii sunt creați în serie și în șapte tipuri reflectante, însă aceste tipuri nu sunt desemnate individual pentru serviciile separate ale administratorilor de supraunivers. Toți seconafimii terțieri sunt atașați colectiv Fiilor de Împlinire Trinitizați, iar acești fii ascendenți îi utilizează cu schimb; adică Puternicii Mesageri se pot folosi de oricare dintre tipurile terțiere, și la fel fac și coordonatorii lor, Cei Înalți în Autoritate și Cei fără de Nume și Număr. Iată cele șapte tipuri de seconafimi terțieri:

28:6.2 (314.1) 1. *Semnificația Originilor.* Fiii Trinitizați ascendenți ai guvernului unui supraunivers au responsabilitatea de a se ocupa de toate problemele legate de originea oricărui individ, a oricărei rase și a oricărei lumi; iar semnificația originii este chestiunea cea mai importantă pentru toate planurile noastre de avansare cosmică a creaturilor vii ale tărâmului. Toate relațiile și aplicarea legilor eticii

decurg din faptele fundamentale ale originii. Originea este baza reacției relaționale a Dumnezeilor . Autorul Comun întotdeauna „ia seama la om, la felul în care s-a născut”.

28:6.3 (314.2) La ființele descendente superioare, originea este pur și simplu un fapt care trebuie verificat; la ființele ascendente însă, inclusiv la ordinele inferioare de îngeri, natura și circumstanțele originii lor nu sunt întotdeauna destul de clare, deși au o importanță deopotrivă de vitală la aproape fiecare cotitură în treburile universului - de unde și utilitatea de a avea la dispoziția noastră o serie de seconafimi reflexivi capabili să descrie instantaneu tot ce se cere privitor la geneza oricărei ființe, atât în universul central, cât și pe tot cuprinsul tărâmului unui supraunivers.

28:6.4 (314.3) Semnificațiile Originii sunt genealogiile vii de referință imediată ale imensei mulțimi de ființe - umane, îngerești și de altă natură - care locuiesc în cele șapte suprauniversuri. Ei sunt întotdeauna gata să ofere superiorilor lor o estimare la zi, completă și credibilă a factorilor ancestrali și a statutului curent actual al oricărui individ de pe orice lume a suprauniversurilor lor respective; iar aprecierea faptelor deținute este mereu la zi, aproape la minut.

28:6.5 (314.4) 2. *Memoria Milosteniei*. Acestea sunt arhivele vii, actuale, totale și complete, ale milosteniei care a fost extinsă la indivizi și la rase, prin grija delicată a intermediarilor Spiritului Infinit în misiunile lor de a adapta justetea dreptății la statutul tărâmurilor, așa cum este ea destăinuită prin descrierile Semnificațiilor Originii. Memoria Milosteniei dezvăluie datoria morală a copiilor milosteniei - datoriile lor spirituale - de pus în balanță cu bunurile rezervei lor salvatoare stabilite de Fiii lui Dumnezeu. Revelând milostenia

preexistentă a Tatălui, Fii lui Dumnezeu stabilesc creditul necesar pentru a asigura supraviețuirea tuturor. Apoi, și conform concluziilor Semnificațiilor Originii, este deschis câte un credit de milostenie pentru supraviețuirea fiecărei creaturi raționale, un credit de proporții generoase și de o grație suficientă pentru a asigura supraviețuirea oricărui suflet care dorește cu adevărat cetățenia divină.

28:6.6 (314.5) Amintirea Milosteniei este o balanță vie de încercare, o dare de seamă a contului pe care îl aveți la forțele supranaturale ale tărâmurilor. Acestea sunt arhivele vii de manifestare a compătimirii care vor fi aduse drept mărturie în fața tribunalelor de pe Uversa atunci când va fi judecat dreptul fiecărui individ la viața veșnică , atunci când „tronurile sunt așezate și sunt întronați Cei Îmbătrâniți de Zile. Teledifuziunile Uversei de la ei sunt emise, și dinaintea lor ies; sunt mii și mii cei care slujesc pe lângă ei, și sunt de zece mii de ori câte zece mii aceia care stau înaintea lor. Judeca este hotărâtă și cărțile sunt deschise”, iar cărțile care sunt deschise cu un prilej atât de important sunt înscrisurile vii ale seconafimilor terțiari ai suprauniversurilor. Analele oficiale figurează la dosar pentru a corobora, dacă este necesar, mărturia Amintirea Milosteniei.

28:6.7 (314.6) Amintirea Milosteniei trebuie să arate că creditul de economii deschis de Fiii lui Dumnezeu a fost din plin și cu fidelitate utilizat în slujirea afectuoasă a personalităților pline de răbdare ale Celei de a Treia Surse-Centru. Însă atunci când milostenia este epuizată, când „amintirea” atestă epuizarea sa, atunci justiția prevalează și dreptatea hotărăște. Milostenia nu este menită să fie impusă celor care o disprețuiesc; milostenia nu este un dar de călcat în picioare de rebelii stăruitori ai timpului. Cu toate acestea, deși

milostenia este astfel cu măsură și cu mărinimie acordată, soldurile voastre de credit individuale depășesc întotdeauna cu mult putința voastră de a epuiza rezerva dacă sunteți sinceri în intențiile voastre și cinstiți în inima voastră.

28:6.8 (315.1) Reflectorii milosteniei, cu asociații lor terțiari, se angajează în numeroase servicii suprauniversale, inclusiv învățarea creaturilor ascendente. Printre multe alte lucruri, Semnificațiile Originii îi învață pe ascenderi cum să aplice etica spirituală, și după o astfel de pregătire, Amintirile Milosteniei îi învață să fie cu adevărat milostivi. În timp ce tehnicile spirituale ale serviciului de milostenie depășesc concepțiile voastre, trebuie să înțelegeți, încă de pe acum, că milostenia este o calitate a creșterii. Ar trebui să realizați că există o mare răsplată sub forma satisfacției personale care decurge din a fi mai întâi de toate drept, apoi nepărtinitor, apoi răbdător, și apoi îngăduitor. Și după aceea, pe această temelie, voi puteți, dacă alegeți și dacă o aveți în inima voastră, să faceți pasul următor și să arătați realmente milostenie; însă nu puteți demonstra milostenie în mod izolat și de la sine. Trebuie făcuți toți pașii aceștia, altfel nu poate exista o milostenie autentică. Poate să existe ocrotire, îngăduință sau caritate - chiar și milă - însă nu milostenie. Adevărata milostenie vine doar ca încununarea magnifică a acestor ajutoare precedente pentru înțelegerea de grup, pentru prețuirea reciprocă, pentru camaraderia frățească, pentru comuniunea spirituală și pentru armonia divină.

28:6.9 (315.2) 3. *Importanța Timpului.* Timpul este unica înzestrare universală comună tuturor creaturilor volitive. Este „talentul” încredințat tuturor ființelor inteligente. Aveți cu toții timp pentru a vă

asigura supraviețuirea. Timpul se irosește în mod fatal doar dacă este înăbușit sub neglijență, atunci când nu reușiți să îl folosiți pentru a face sigură supraviețuirea sufletului vostru. A nu fi reușit să profitați în cea mai mare măsură posibilă de timpul vostru, nu atrage sancțiuni fatale; această nereușită nu face decât să întârzie pelerinul timpului în călătoria sa de ascensiune. Dacă supraviețuirea este câștigată, se pot atunci recupera toate celelalte pierderi de timp.

28:6.10 (315.3) În atribuirea sarcinilor, consiliul Importanței Timpului este de neprețuit. Timpul este un factor vital pentru tot ceea ce este situat de partea aceasta a Havonei și a Paradisului. La judecata de la urmă, în fața Celor Îmbătrâniți de Zile, timpul este un element de probă. Importanța Timpului trebuie întotdeauna să aducă mărturia lor pentru a arăta că fiecare persoană pusă în cauză a avut tot timpul necesar pentru a lua decizii și pentru a ajunge la o alegere.

28:6.11 (315.4) Acești evaluatori ai timpului mai sunt și secretul profeției. Ei fac să se întrevadă elementul timp care va fi necesar la finalizarea oricărui plan, și te poți bizui pe ei, ca indicatoare, tot atât de mult ca pe frandalankii și pe cronoldekii aparținând altor ordine vii. Zeii prevăd, deci ei știu dinainte; însă autoritățile ascendente ale universurilor timpului trebuie să consulte Importanța Timpului pentru a fi capabile să prezică evenimentele viitoare.

28:6.12 (315.5) Veți recunoaște aceste ființe pentru prima dată pe lumile palat; ele vă vor învăța aici folosirea avantajoasă a ceea ce voi numiți „timp”, atât în întrebuințarea sa pozitivă, munca, cât și în utilizarea sa negativă, odihna. Ambele moduri de a folosi timpul sunt importante.

28:6.13 (315.6) 4. *Solemnitatea Încrederii*. Încrederea este proba crucială a creaturilor volitive. Faptul de a fi demn de încredere este adevărata măsură a stăpânirii de sine, a caracterului. Acești seconafimi îndeplinesc un rost dublu în economia suprauniversurilor: ei descriu tuturor creaturilor volitive simțul datoriei, sacralitatea și solemnitatea încrederii. În același timp, ei reflectă infailibil către autoritățile guvernante loialitatea oricărui candidat, cât este el de demn de crezare și de încredere.

28:6.14 (316.1) Pe Urantia voi încercați, într-un chip grotesc, să citiți caracterele și să evaluați anumite capacități, însă pe Uversa noi efectiv facem lucrurile acestea la perfecție. Acești seconafimi cântăresc loialitatea în balanțele vii de evaluare infailibilă a caracterului, și de cum s-au uitat la voi, noi nu trebuie decât să ne uităm la ei pentru a cunoaște limitările aptitudinii voastre de a avea responsabilități, de a duce la bun sfârșit o sarcină și de a îndeplini misiuni. Activul vostru de loialitate figurează clar, alături de pasivul vostru de posibile greșeli sau trădări.

28:6.15 (316.2) Planul superiorilor voștri constă în a vă face să avansați sporindu-vă sarcinile de încredere în măsura în care caracterul vostru este suficient dezvoltat pentru a vă permite să purtați cu eleganță aceste responsabilități suplimentare, , însă a împovăra individul ar aduce doar dezastru și dezamăgire. Se poate evita greșeala de a plasa prematur responsabilități pe umerii unui om sau ai unui înger făcând uz de serviciul acestor infailibili evaluatori ai capacității de încredere pe care o pot merita indivizii timpului și spațiului. Acești seconafimi îi însoțesc întotdeauna pe Aceia Înălțați în Autoritate, iar acești administratori nu dau niciodată sarcini până ce

candidații lor nu au fost cântăriți în balanțele secorafice și apoi declarați „fără lipsuri”.

28:6.16 (316.3) 5. *Sfințenia Serviciului*. Privilegiul de a servi urmează imediat descoperirii loialității. Nimic nu poate sta între voi și prilejul de a primi sarcini mai mari , afară de propria voastră neloialitate, lipsa voastră de capacitate de apreciere a solemnității de încredere.

28:6.17 (316.4) Slujirea - slujirea cu bună știință, iar nu robia - produce cea mai înaltă satisfacție și exprimă cea mai divină demnitate. Serviciul - servicii mai multe, servicii mai mari, servicii dificile, servicii aventuroase și, în cele din urmă, serviciile divine și perfecte - acesta este rostul timpului și menirea spațiului. Însă ciclurile jocurilor timpului vor alterna întotdeauna cu ciclurile de slujire ale progresului, iar după slujirea în timp urmează supraslujirea în eternitate. Pe parcursul jocului timpului, trebuie să luați în considerare munca eternității, la fel cum pe parcursul slujirii în eternitate vă veți aminti de jocul timpului.

28:6.18 (316.5) Economia universală este bazată pe consum și producție. În întreaga carieră eternă, nu veți întâlni niciodată nici monotonia inacțiunii, nici stagnarea personalității. Progresul este făcut posibil prin mișcarea în sine, avansarea decurge din capacitatea divină de acțiune, iar înfăptuirea este copilul aventurii imaginative. Însă, inerentă acestei capacități de înfăptuire îi este responsabilitatea eticii, necesitatea de a recunoaște că lumea și universul sunt pline de o multitudine de tipuri de ființe diferite. Ansamblul acestei magnifice creații, *inclusiv voi înșivă*, nu s-a făcut doar pentru voi. Universul nu este egocentric. Dumnezeuii au decretat: „Este mai mare binecuvântare

să dai decât să primești”, iar Fiul vostru Suveran a spus: „Acela care vrea să fie cel mai mare între voi să fie slujitorul tuturor”.

28:6.19 (316.6) Natura reală a oricărui serviciu - făcut fie de un om, fie de un înger este pe deplin revelată pe chipul acestor indicatoare secorafice ale serviciului, Sfințiile Serviciului. Analiza completă a adevăratelor și tainicelor motive este clar arătată. Acești îngeri sunt într-adevăr cititorii minții, cercetătorii inimii și revelatorii sufletului universului. Muritorii se pot folosi de cuvinte pentru a-și ascunde gândurile, însă acești înalți seconafimi dezvăluie motivele adânci ale inimii omenești și ale minții îngerești.

28:6.20 (317.1) 6 și 7. *Secretul Măreției și Sufletul Bunătății*. Pelerinii ascendenți care și-au dat seama de importanța timpului au drumul pregătit pentru realizarea solemnității încrederii și pentru aprecierea sfințeniei serviciului. Deși acestea sunt elementele morale ale măreției, există totuși, și unele secrete ale măreției. Atunci când se aplică probele spirituale de încercare a măreției, elementele morale nu sunt desconsiderate, însă *măsura* reală a măreției planetare este calitatea altruismului revelat în munca dezinteresată pentru bunăstarea semenilor tăi pământenii, cu deosebire ființe demne care aflate la nevoie și la strâmtoare. Și *manifestarea* măreției pe o lume ca Urantia este demonstrarea stăpânirii de sine. Un om mare nu este acela care „pune mâna pe un oraș” sau „doboară o națiune”, ci mai degrabă cel „care își stăpânește propria limbă”.

28:6.21 (317.2) Măreția este sinonimă cu divinitatea. Dumnezeu este mare și bun în mod suprem. *Măreția și bunătatea nu se pot despărți nicicum*. Ele sunt pe vecie făcute una în Dumnezeu. Acest adevăr este literalmente și izbitor ilustrat prin interdependența în reflectare a

Secretului Măreției și a Sufletului Bunătății, căci nici una nu poate funcționa fără cealaltă. Pentru a reflecta alte calități ale divinității, supernafimii suprauniversului pot acționa singuri, și chiar așa fac, însă evaluările prin reflectare ale măreției și bunătății par inseparabile. În consecință, pe orice lume și în orice univers, trebuie ca acești reflectori ai măreției și bunătății să lucreze împreună și să arate întotdeauna o dare de seamă reciprocă și duală cu privire la orice ființă asupra căreia se focalizează aceștia. Nu se poate aprecia măreția fără ai cunoaște conținutul de bunătate, și nu se poate descrie bunătatea fără a arăta măreția ei inerentă și divină.

28:6.22 (317.3) Aprecierea măreției variază de la o sferă la alta. A fi mare înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu. Și cum calitatea măreției este în întregime determinată de conținutul bunătății, urmează că, chiar și în starea voastră prezentă umană, dacă prin grație puteți deveni buni, voi deveniți prin aceasta mari. Cu cât contemplați mai constant și cu cât urmăriți mai perseverent conceptele de bunătate divină, cu atât mai sigură va fi creșterea voastră în măreție, în adevărata mărime a unui caracter autentic pregătit pentru supraviețuire.

7. Serviciul Seconafimilor

28:7.1 (317.4) Seconafimii își au originea și cartierele generale pe capitalele suprauniversurilor, însă, împreună cu tovarășii lor de legătură, ei sunt răspândiți de pe țărmurile Paradisului până pe lumile evolutive ale spațiului. Ei servesc ca asistenți apreciați pe lângă

membrii adunărilor deliberatoare ale supraguvernelor și sunt de un mare ajutor pentru coloniile de curtoazie de pe Uversa: studenții stelelor, călătorii mileniilor, observatorii celești, și o mulțime de alte ființe, inclusiv ascenderii care așteaptă să fie transportați pe Havona. Celor Îmbătrâniți de Zile le place să trimită pe unii dintre seconafimii primari în ajutorul creaturilor ascendente domiciliat pe o cele sută nouăzeci de lumi de studiu care înconjoară Uversa, și tot aici servesc ca învățători, de asemenea, mulți reprezentanți ai ordinelor secundar și terțiar. Acești sateliți ai Uversei sunt școlile de perfecționare ale universurilor timpului, unde se dau cursuri pregătitoare pentru universitatea havoniană cu cele șapte circuite ale ei.

28:7.2 (317.5) Dintre cele trei ordine de seconafimi, grupul terțiar este cel care, atașat autorităților ascendente, slujește cel mai mult pe lângă creaturile ascendente ale timpului. Voi îi veți întâlni la timpul cuvenit, puțin după plecarea voastră de pe Urantia, deși nu vă veți folosi în mod liber de serviciile lor înainte de a fi ajuns la lumile de ședere ale Orvontonului. Voi vă veți bucura de tovărășia lor atunci când veți fi făcut pe deplin cunoștință cu ei în cursul șederii voastre pe lumile școlare ale Uversei.

28:7.3 (318.1) Acești seconafimi terțieri sunt economii de timp, scurtătorii spațiului, detectorii de erori, învățătorii fideli și eternii stâlpi indicatori - semne vii ale siguranței divine - puse din milostenie la răspântiile timpului, pentru a îndruma pașii pelerinilor șovăielnici în momentele de mare nedumerire și incertitudine spirituală. Cu mult înainte de a atinge pragul perfecțiunii, veți începe să aveți acces la uneltele divinității și să luați contact cu tehnicile Deității. Din clipa în care veți sosi pe lumea inițială a locuințelor, până când veți închide

ochii în somnul Havonian pregătitor pentru tranzitul vostru către Paradis, voi veți fi recurs tot mai mult la ajutoarele de urgență ale acestor ființe minunate care reflectă atât de complet și atât de liber cunoașterea sigură și înțelepciunea certă a pelerinilor siguri și loiali care v-au precedat în lunga călătorie către porțile perfecțiunii.

28:7.4 (318.2) Ne este tăgăduit privilegiul deplin de a utiliza acești îngeri ai ordinelor reflexive pe Urantia. Ei vizitează frecvent lumea voastră, însoțind personalitățile care sunt trimise acolo, însă aici ei nu pot opera în mod liber. Sfera aceasta este încă în carantină spirituală parțială, iar unele dintre circuitele esențiale serviciilor lor nu funcționează în prezent. Când lumea voastră va fi restabilită din nou în circuitele reflectante respective, o mare parte a activității de comunicare interplanetară și interuniversală va fi mult simplificată și accelerată. Lucrătorii celești aflați pe Urantia întâlnesc numeroase dificultăți ca urmare a acestei îngrădiri funcționale a asociațiilor lor reflectanți. Însă noi vom continua, plini de bucurie, să ne conducem treburile cu intermediarii aflați la dispoziția noastră, cu toate că local suntem privați de multe din serviciile acestor ființe minunate, oglinzile vii ale spațiului și proiectoarele de prezență a timpului.

28:7.5 (318.3) [Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 28](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 30](#) >>

Capitolul 29

Directorii de putere ai universului

29:0.1 (319.1) DINTRE toate personalitățile universului interesate de reglementarea treburilor interplanetare și intrauniversale, directorii de putere și asociații lor sunt cei care au fost cel mai puțin înțeleși pe Urantia. Cu toate că a trecut multă vreme de când rasele voastre , știu de existența îngerilor și a ordinelor similare de ființe celeste, nu ați primit decât puține informații despre controlorii și regulatorii domeniului fizic. Nici chiar astăzi nu mi se îngăduie să dezvălui pe deplin decât pe ultimul dintre aceste trei grupuri de ființe vii, care se ocupă de controlul forței și de reglementarea energiei în universul principal:

29:0.2 (319.2) 1. Organizatorii Principali ai Forței de Exteriorizare Primară.

29:0.3 (319.3) 2. Organizatorii Principali ai Forței Transcendentali Aliați.

29:0.4 (319.4) 3. Directorii de Putere ai Universului.

29:0.5 (319.5) Deși socotesc imposibil a portretiza individualitatea diverselor grupuri de directori, de centri și de controlori de putere ai universului, sper să fiu în stare să explic ceva despre domeniul activităților lor. Ei formează un grup unic de ființe vii, ocupându-se de reglementarea inteligentă a energiei pretutindeni în marele univers. Incluzându-i și pe directorii supremi, ei îmbrățișează următoarele patru diviziuni majore:

29:0.6 (319.6) 1. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.

29:0.7 (319.7) 2. Centrele Supreme de Putere.

29:0.8 (319.8) 3. Controlorii Fizici Principali.

29:0.9 (319.9) 4. Supraveghetorii de Putere Morontială.

29:0.10 (319.10) Directorii și Centrele Supreme de Putere există de aproape o veșnicie Și, din câte știm noi, nu au mai fost create alte ființe de astfel de ordine. Cei Șapte Directori Supremi au fost personalizați de către Cele Șapte Spirite Maestru și au colaborat apoi cu părinții lor la producerea a peste zece miliarde de asociați. Înainte de vremea directorilor de putere, circuitele de energie ale spațiului exterior ale universului central erau sub supravegherea inteligentă a Organizatorilor Principali ai Forței din Paradis.

29:0.11 (319.11) Având cunoștințe despre creaturile materiale, voi aveți cel puțin o concepție contrastantă asupra ființelor spirituale; însă este

foarte dificil pentru mintea muritorilor să vizualizeze pe directorii de putere. În planul înaintării ascendente către nivele mai înalte de existență nu veți avea de a face în mod direct cu directorii supremi, nici cu centrele de putere. În anumite momente rare, veți avea de-a face cu controlorii fizici. În ceea ce privește însă supraveghetorii puterii morontiale, veți lucra în deplină libertate cu ei atunci când veți ajunge pe lumile palat. Acești Supraveghetori de Putere Morontială operează atât de exclusiv în regimul morontial al creațiilor locale, încât socotim că este mai bine să le descriem activitățile în secțiunea care tratează despre universul local.

1. Cei șapte directori supremi de putere

29:1.1 (320.1) Cei Șapte Directori Supremi de Putere sunt regulatorii de energie fizică ai marelui univers. Crearea lor de către Cele Șapte Spirite Maestru este primul exemplu înregistrat al unei progenituri semimateriale provenită dintr-o ascendență pur spirituală. Când Cele Șapte Spirite Maestru creează individual, ele dau naștere unor personalități înalt spirituale, de ordinul îngerilor. Atunci când creează colectiv, ei produc uneori aceste tipuri elevate de ființe semimateriale. Însă chiar și aceste ființe cvasi-fizice ar fi invizibile pentru vederea cu bătaie scurtă a muritorilor de pe Urantia.

29:1.2 (320.2) Directorii Supremi de Putere sunt în număr de șapte; ei sunt identici în aparență și în funcție. Nici unul dintre ei nu ar putea fi distins de ceilalți decât de Spiritul Maestru cu care este în asociere

imediată și căruia îi este complet subordonat în ceea ce privește funcțiunile sale. Fiecare dintre Spiritele Maestru este astfel în uniune eternă cu unul dintre vlăstarele lor colective. Același director rămâne întotdeauna asociat cu același Spirit, iar cooperarea lor activă se manifestă printr-o asociere unică de energii fizice și spirituale, a unei ființe semifizice cu o personalitate spirituală.

29:1.3 (320.3) Cei Șapte Directori Supremi de Putere sunt staționați la periferia Paradisului, unde prezența lor se mișcă lent, indicând locul în care se găsesc sediile centrelor de forță ale Spiritelor Maestru. Acești directori de putere funcționează în mod individual pentru a regla energia-putere în suprauniversuri, precum și colectiv, în administrarea creației centrale. Ei acționează din Paradis, însă se mențin ca centri de putere efectivi în toate diviziunile marelui univers.

29:1.4 (320.4) Aceste ființe puternice sunt antecesorii fizici ai vastei mulțimi de centri de putere și, prin intermediul lor, ai controlorilor fizici răspândiți în toate cele șapte suprauniversuri. Aceste organisme subordonate de control fizic sunt esențial uniforme și identice, mai puțin în ceea ce privește sintonizarea diferențială a fiecărui corp suprauniversal. Pentru a schimba serviciul lor în supraunivers, le-ar fi suficient să se întoarcă în Paradis pentru a fi reacordați. Administrarea creației fizice este esențialmente uniformă.

2. Centrele supreme de putere

29:2.1 (320.5) Individual, Cei Șapte Directori Supremi de Putere nu sunt capabili să se reproducă, însă, în mod colectiv, și în asociere cu Cele Șapte Spirite Maestru, ei pot reproduce - crea - ființe care le sunt asemănătoare, și ei chiar fac acest lucru. Aceasta este originea Centrelor Supreme de Putere ale marelui univers, care operează în șapte grupe, după cum urmează:

29:2.2 (320.6) 1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.

29:2.3 (320.7) 2. Centrele Havonei.

29:2.4 (320.8) 3. Centrele Suprauniversurilor.

29:2.5 (320.9) 4. Centrele Universurilor Locale.

29:2.6 (320.10) 5. Centrele Constelațiilor.

29:2.7 (320.11) 6. Centrele Sistemelor.

29:2.8 (320.12) 7. Centrele Neclasificate.

29:2.9 (321.1) Aceste centre de putere, precum și Directorii Supremi de Putere, sunt ființe care dispun de o mare libertate de voință și de acțiune. Ele sunt toate înzestrate cu o personalitate din Cea de-șa Treia Surse și prezintă o capacitate volitive indiscutabilă de un ordin mai înalt. Acești centri directori ai sistemului de putere al universului sunt înzestrați cu o inteligență ieșită din comun. Ei sunt intelectul sistemului de putere al marelui univers și secretul tehnicii prin control mental al întregii imense rețele a vastelor funcțiuni exercitate de Controlorii Fizici Maestru și de Supraveghetorii de Putere Morontială.

29:2.10 (321.2) 1. *Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.* Acești șapte coordonați și asociați ai Directorilor Supremi de Putere sunt regulatorii circuitelor principale ale marelui univers. Fiecare

supraveghetor al centrelor are cartierul său general pe una dintre lumile speciale ale celor Șapte Agenți Executivi Supremi și lucrează în strânsă asociere cu acești coordonatori ai treburilor generale ale universului.

29:2.11 (321.3) Directorii Supremi de Putere și Supraveghetorii Supremi ai Centrelor operează atât individual, cât și colectiv cu privire la toate fenomenele cosmice care se produc mai jos de nivelele de „energie a gravitației”. Atunci când aceste paisprezece ființe acționează în legătură ele sunt, în ceea ce privește puterea universului, ceea ce sunt Cei Șapte Agenți Executivi Supremi pentru treburile generale ale universului și Cele Șapte Spirite Maestru pentru mintea cosmică.

29:2.12 (321.4) 2. *Centrele Havonei.* Înainte de creația universurilor timpului și ale spațiului, centrele de putere nu erau necesare în Havona, însă de la aceste vremuri foarte îndepărtate, un milion dintre ele au funcționat întotdeauna în creația centrală, fiecare centru având sarcina de a supraveghea o mie de lumi ale Havonei. În acest univers divin există un control perfect al energiei, condiție care nu există în nici o altă parte. Perfecțiunea în reglementarea energiei este țelul ultim al tuturor centrelor de putere și al controlorilor fizici ai spațiului.

29:2.13 (321.5) 3. *Centrele Suprauniversurilor.* Ocupând o suprafață enormă pe sfera capitală a fiecărui supraunivers, există o mie de centre de putere de al treilea ordin. Trei curenți de energie primară, care se subîmpart la rândul lor în zece segregări, intră în aceste centre de putere, în timp ce șapte circuite de putere specializate și bine

dirijate, deși imperfect controlate, ies din sediul lor de acțiune unificată. Aceasta este organizarea electronică a puterii universului.

29:2.14 (321.6) Întreaga energie este pusă în circuit în ciclul Paradisului, însă Directorii de Putere ai Universului *dirijează* energiile-forță ale Paradisului de Jos așa cum le găsesc ei după modificările în funcțiunile spațiale ale universului central și ale suprauniversurilor. Ei convertesc aceste energii și le dirijează în canale de aplicație utile și constructive. Există o diferență între energia Havonei și energiile suprauniversurilor. Sarcina de energie a unui supraunivers constă în trei faze ale energiei care se subîmpart fiecare în zece segregări. Această triplă încărcătură energetică se răspândește în întregul spațiu al marelui univers; ea seamănă cu un vast ocean în mișcare de energie care împresoară și scaldă întregul fiecăreia dintre cele șapte supracreații.

29:2.15 (321.7) Organizarea electronică a puterii universului funcționează în șapte faze și revelează o sensibilitate variabilă la gravitația locală sau liniară. Acest circuit septuplu pornește din centrele de putere ale suprauniversului și străbate fiecare supracreație. Acești curenți specializați ai timpului și spațiului sunt mișcări de energie precise și localizate, inițiate și direcționate către țeluri specifice, asemănătoare Curentului Golfului, care operează ca un fenomen circumscris în mijlocul Oceanului Atlantic.

29:2.16 (321.8) 4. *Centrele Universurilor Locale*. O sută de centre de putere de al patrulea ordin staționează pe lumea sediu a fiecărui univers local. Ele operează astfel încât să scadă și să modifice cumva cele șapte circuite de putere care emană din sediul suprauniversului lor, astfel încât să le facă aplicabile serviciilor constelațiilor și

sistemelor. Aceste centre de putere manifestă o preocupare trecătoare pentru catastrofele astronomice locale ale spațiului; ele sunt angajate în transmiterea ordonată de energie efectivă constelațiilor și sistemelor subsidiare. Ele sunt de un mare ajutor pentru Fiilor Creatori pe parcursul perioadelor finale de organizare ale universului și de mobilizare a energiei. Aceste centre sunt capabile să ofere liniile intensificate de energie utile în comunicările interplanetare dintre importante puncte locuite. Aceste *trasee* sau *linii* de energie, numite uneori și cărări de energie, sunt circuite de energie directe între două centre de putere sau între doi controlori fizici. Sunt curenți de putere individualizați aflați în contrast cu mișcările libere ale energiei nediferențiate din spațiul liber.

29:2.17 (322.1) 5. *Centrele Constelațiilor.* Zece dintre aceste centre vii de putere sunt staționate în fiecare constelație și operează acolo ca proiectoare de energie către cele o sută de sisteme locale tributare. De la aceste ființe pleacă liniile de putere destinate comunicărilor și transporturilor, precum și alimentării energetice a creaturilor vii care depind de anumite forme de energie fizică pentru a se menține în viață. Însă nici centrele de putere, nici controlorii lor fizici subordonați, nu sunt în vreun alt fel preocupați de viața ca organizare funcțională.

29:2.18 (322.2) 6. *Centrele Sistemelor.* Un Centru Suprem de Putere este afectat în permanență fiecărui sistem local. Aceste centre sistemice trimit circuitele de putere lumilor locuite ale timpului și spațiului. Ele coordonează activitățile controlorilor fizici subordonați și acționează astfel pentru a asigura distribuirea satisfăcătoare a

puterii în sistemul local. Legăturile circuitelor dintre planete depind de coordonarea perfectă a anumitor energii materiale și de reglementarea eficientă a puterii fizice.

29:2.19 (322.3) 7. *Centrele Neclasificate*. Sunt centrele care operează în situații locale speciale, dar nu pe planetele locuite. Lumile individuale sunt încredințate grijii Maeștrilor Controlori Fizici și primesc liniile de putere încercuite trimise de centrele de putere ale sistemului lor. Doar acele sfere ale relațiilor energetice cu totul extraordinare au centre de putere de al șaptelea ordin acționând ca roți de echilibru universale sau ca guvernatoare de energie. În toate fazele lor de activitate, aceste centre de putere sunt în întregime echivalente cu cele care operează pe unitățile superioare de control, însă nu există nici măcar un corp spațial la un milion care să conțină o astfel de organizare vie de putere.

3. Domeniul centrelor de putere

29:3.1 (322.4) Centrele Supreme de Putere repartizate în suprauniversuri, inclusiv asociații și subordonații lor, sunt în număr de peste zece miliarde. Și ele sunt toate în sincronism perfect și în legătură completă cu antecesorii lor din Paradis, Cei Șapte Directori Supremi de Putere. Controlul puterii marelui univers este astfel dat în păstrarea și sub îndrumarea Celor Șapte Spirite Maestru, creatori ai Celor Șapte Directori Supremi de Putere.

29:3.2 (322.5) Directorii Supremi de Putere și toți asociații, asistenții și subordonații lor, sunt pentru totdeauna scutiți de orice grijă legată

de orice amestec din partea vreunui tribunal al spațiului. Ei nu sunt supuși nici conducerii administrative a guvernului suprauniversal al Celor Îmbătrâniți de Zile, nici administrațiilor universului local al Fiilor Creator.

29:3.3 (323.1) Aceste centre și directoare de putere sunt înființate de copiii Spiritului Infinit. Ele nu sunt în raporturi cu administrarea Fiilor lui Dumnezeu, cu toate că se afiliază cu Fiii Creatori de-a lungul epocilor mai târzii de organizare materială a universurilor. Însă centrele de putere sunt într-un fel strâns asociate cu supracontrolul cosmic al Ființei Supreme.

29:3.4 (323.2) Centrele de putere și controlorii fizici nu trec prin nici o pregătire; ei sunt toți creați perfecți, iar perfecțiunea în acțiune le este intrinsecă. Ei nu își schimbă niciodată funcțiunea, și servesc întotdeauna după cum au fost desemnați inițial. Nu există evoluție în rangul lor, și acest lucru este adevărat pentru toate cele șapte diviziuni ale celor două ordine.

29:3.5 (323.3) Neavând un trecut ascendent de rememorat, centrele de putere și controlorii fizici nu se joacă niciodată; ei sunt cât se poate de pragmatici în toate acțiunile lor, și sunt întotdeauna la datorie; nu există nici o dispoziție în schema universală pentru întreruperea liniilor fizice de energie. Aceste ființe nu pot niciodată să abandoneze, nici măcar pentru o fracțiune de secundă, supravegherea lor directă a circuitelor energiei ale timpului și ale spațiului.

29:3.6 (323.4) Directorii, centrele și controlorii de putere nu au de a face, din toată creația, decât cu puterea, cu energia materială sau semifizică. Ei nu o emit, însă o modifică, o manipulează și o

orientează. Ei nu au nimic de a face nici cu gravitația fizică, decât că trebuie să reziste puterii ei de atracție. Relația lor cu gravitația este în întregime negativă.

29:3.7 (323.5) Centrele de putere utilizează vaste mecanisme și coordonări de ordin material în legătură cu mecanismele vii ale diverselor concentrări de energie segregate. Fiecare centru de putere individual este compus exact dintr-un milion de unități de control funcțional, iar aceste unități modificatoare de energie nu sunt staționare, așa cum sunt organele vitale ale corpului fizic ale omului; aceste „organe vitale” de reglare a puterii sunt mobile și cu adevărat caleidoscopice prin posibilitățile lor de asociere.

29:3.8 (323.6) Sunt absolut incapabil să explic modul în care aceste ființe vii înglobează manipularea și reglarea circuitelor principale ale energiei universale. Dacă aș încerca să vă învăț mai multe cu privire la dimensiunea și la funcțiunea acestor centre de putere gigantice și aproape perfect eficiente, acest fapt nu ar face decât să vă mărească confuzia și consternarea. Ele sunt atât vii, cât și „personale”, însă se situează dincolo de înțelegerea voastră.

29:3.9 (323.7) În afara Havonei, Centrele Supreme de Putere nu operează decât pe sfere special construite (arhitecturale) sau pe alte corpuri spațiale corespunzător constituite. Lumile arhitecturale sunt construite în așa fel încât centrele de putere vii să poată acționa drept comutatori selectivi pentru a orienta, modifica și concentra energiile spațiului, pe măsură ce ele se revarsă peste aceste sfere. Ele nu ar putea funcționa tot astfel pe un soare sau o planetă evolutivă obișnuită. Anumite grupuri se ocupă, de asemenea, de încălzire și de alte necesități materiale ale acestor lumi-sediu speciale. Și cu toate că

acest lucru depășește sfera cunoștințelor de pe Urantia, pot să spun că aceste ordine de personalități de putere vie au mult de a face cu distribuția luminii care strălucește fără căldură. Ele nu produc acest fenomen, dar se ocupă cu diseminarea și orientarea lui.

29:3.10 (323.8) Centrele de putere și controlorii lor subordonați sunt desemnați pentru punerea în aplicare a tuturor energiilor fizice ale spațiului organizat. Ei lucrează cu cei trei curenți fundamentali având zece energii fiecare, reprezentând încărcătura de energie a spațiului organizat; iar spațiul organizat este domeniul lor. Directorii de Putere ai Universului nu au absolut nimic de a face cu extraordinarele acțiuni de forță care acum au loc în afara prezentelor frontiere ale celor șapte suprauniversuri.

29:3.11 (324.1) Centrele și controlorii de putere nu exercită un control perfect decât asupra a șapte din cele zece forme de energie conținute în fiecare dintre curenții universali de bază; formele care scapă total sau parțial controlului lor reprezintă probabil domeniile imprevizibile ale manifestării de energie dominate de Absolutul Necalificat. Chiar dacă este posibil ca centrele de putere să exercite o influență asupra forțelor primordiale ale acestui Absolut, noi nu avem cunoștință de asemenea funcțiuni. Există, cu toate acestea, ușoare indicii care să justifice opinia că anumiți controlori fizici reacționează uneori automat la anumite impulsuri ale Absolutului Universal.

29:3.12 (324.2) Aceste mecanisme vii ale puterii nu sunt racordate în mod conștient la supracontrolul energetic al universului principal al Absolutului Necalificat, însă noi deducem că întregul și aproape perfectul lor plan de dirijare a puterii, este subordonat într-un mod necunoscut acestei prezențe a supragravitației. În toate situațiile

energetice locale, centrele și controlorii exercită o supremație aproape totală, însă sunt întotdeauna conștienți de prezența supraenergetică și de înfăptuirea de nerecunoscut a Absolutului Necalificat.

4. Controlorii Fizici Maestru

29:4.1 (324.3) Aceste ființe sunt subordonații mobili ai Centrilor Supremi de Putere. Controlorii fizici sunt înzestrați cu aptitudini de metamorfozare individuală de așa natură încât să se poată angaja într-o diversitate remarcabilă de autotransporturi; ei sunt capabili să traverseze spațiul local la viteze apropiindu-se de acelea ale Mesagerilor Solitari. Cu toate acestea, la fel ca și ceilalți traversatori ai spațiului, le este necesar atât ajutorul tovarășilor lor, cât și a altor tipuri de ființe, pentru a învinge acțiunea gravitației și rezistența inerției atunci când se depărtează de pe o sferă materială.

29:4.2 (324.4) Controlorii Fizici Maestru servesc peste tot în marele univers. Ei sunt guvernați direct din Paradis de Cei Șapte Directori Supremi de Putere, până în cartierele generale ale suprauniversurilor; de aici ei sunt dirijați și repartizați de Consiliul Echilibrului compus din înalți mandatarî de putere, detașați din personalul Organizatorilor Principali ai Forței Asociate de către Cele Șapte Spirite Maestru. Acești înalți mandatarî sunt împuterniciți să interpreteze observațiile și înregistrările frandalankilor principali, aceste instrumente vii care indică presiunea de forță și sarcina energetică ale unui întreg supraunivers.

29:4.3 (324.5) În timp ce prezența Deităților Paradisului înglobează marele univers și străbate cercul eternității, influența unuia dintre Cele Șapte Spirite Maestru este limitată la un singur supraunivers. Există o netă segregare a energiei și o separare a circuitelor de putere între fiecare dintre cele șapte supracreații, de unde și necesitatea metodelor individuale de control care trebuie să prevaleze și care prevalează în cele din urmă.

29:4.4 (324.6) Controlorii Fizici Principali provin direct de la Centrele Supreme de Putere și se numără printre ordinele următoare:

29:4.5 (324.7) 1. Directorii de Putere Asociați.

29:4.6 (324.8) 2. Controlorii Mașinali.

29:4.7 (324.9) 3. Transformatorii de Energie.

29:4.8 (325.1) 4. Transmițătorii de Energie.

29:4.9 (325.2) 5. Asociatorii Primari.

29:4.10 (325.3) 6. Disociatorii Secundari.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankii și Cronoldekii.

29:4.12 (325.5) Nici unii dintre membri acestor ordine nu sunt persoane, în sensul posedării unor puteri individuale de alegere. În particular, ultimele patru ordine par în întregime automate și mecanice în răspunsurile la impulsurile superiorilor lor și în reacțiile lor la condițiile de energie existente. Însă, cu toate că acest răspuns pare în întregime mecanic, el nu este astfel; aceste ființe pot să semene cu niște automate, însă ele revelează întreaga funcțiune diferențială a inteligenței.

29:4.13 (325.6) Personalitatea nu coincide neapărat cu mintea. Mintea poate gândi chiar și atunci când este lipsită de orice putere de alegere,

așa cum se întâmplă la numeroase animale de tip inferior și la anumiți controlori fizici subordonați. Mulți dintre acești regulatori, care sunt cei mai automați în puterea lor fizică, nu sunt persoane în nici un sens al termenului. Ei nu sunt înzestrați nici cu voință, nici cu independență de decizie, fiind în întregime aserviți perfecțiunii mecanice a planurilor de îndeplinire a sarcinilor care le revin; cu toate acestea, ei sunt cu toții ființe deosebit de inteligente.

29:4.14 (325.7) Controlorii fizici se ocupă, în principal, cu ajustarea energiilor fundamentale nedescoperite pe Urantia. Aceste energii necunoscute sunt esențiale pentru sistemul interplanetar de transport și pentru anumite tehnici de comunicare. Când noi punem linii de energie în vederea transmiterii unor echivalente ale sunetului sau ale unei viziuni lărgite, aceste forme nedescoperite de energie sunt utilizate de controlorii fizici vii și de către asociații lor. Câteodată, aceleași energii sunt folosite și de creaturile mediane în munca lor de rutină.

29:4.15 (325.8) 1. *Directorii de Putere Asociați.* Aceste ființe minunate de eficiente sunt însărcinate cu desemnarea și cu detașarea Controlorilor Fizici Principali ai tuturor ordinelor, în funcție de nevoile mereu schimbătoare ale statutului energetic, în continuă schimbare, al tărâmurilor. Vastele rezerve de controlori fizici sunt menținute pe lumile-sediu ale sectoarelor minore și, de pe aceste puncte de concentrare, aceștia sunt periodic trimiși de directorii de putere aliați în sediile universurilor, ale constelațiilor și ale sistemelor, precum și pe planetele individuale. Când controlorii fizici sunt astfel delegați, ei sunt provizoriu supuși ordinelor executorilor divini ai

comisiilor de conciliere, dar altminteri ei sunt răspunzători doar în fața directorilor lor aliați și a Centrele Supreme de Putere.

29:4.16 (325.9) Trei milioane de directori de putere aliați sunt desemnați pentru fiecare dintre sectoarele minore ale Orvontonului, ceea ce reprezintă pentru suprauniversul nostru o cotă parte de trei miliarde dintre aceste ființe înzestrate cu o uimitoare abilitate.

Propriile lor rezerve sunt menținute pe aceste lumi-sediu ale sectoarelor minore în care ele servesc ca instructori ai tuturor celor care studiază știința și tehnica controlului și a transmutării energiei prin inteligență.

29:4.17 (325.10) Acești directori fac, alternativ, perioade de serviciu administrativ în sectoarele minore, precum și perioade de serviciu de inspecție în domeniile spațiului. Există întotdeauna cel puțin un inspector în activitate prezent în fiecare sistem local; el își păstrează cartierul general pe sfera lui capitală. Inspectorii mențin ansamblul imensului agregat al energiei vii într-un sincronism armonios.

29:4.18 (325.11) 2. *Controlorii Mecanici*. Sunt ajutorii mobili și extrem de multilaterali ai directorilor de putere aliați. Miliarde și miliarde dintre ei sunt trimiși pe Ensa, sectorul vostru minor. Numim aceste ființe controlori mecanici, pentru că sunt atât de complet dominate de superiorii lor, și atât de supuse voinței directorilor de putere aliați. Cu toate acestea, ei sunt, prin ei înșiși, foarte inteligenți, și cu toate că munca lor este de natură mașinală și directă, ea este realizată cu competență.

29:4.19 (326.1) Dintre toți acești Controlori Fizici Principali atașați lumilor locuite, controlorii mașinali sunt, de departe, cei mai puternici. Ei posedă darul viu al antigravitației, într-un grad care îl

depășește pe cel al tuturor celorlalte ființe. Fiecare controlor are o rezistență la gravitație egalată doar de sferele enorme ce se învârt cu o viteză imensă. Zece dintre acești controlori sunt acum staționați pe Urantia, unde una dintre principalele lor activități planetare constă în a înlesni plecarea transporturilor serafice. În această funcțiune, cei zece controlori mecanici acționează toți la unison, în timp ce o serie cumulată de mii de transmițători de energie oferă forța vie inițială pentru plecarea serafică.

29:4.20 (326.2) Controlorii mecanici sunt calificați pentru orientarea fluxului de energie și pentru înlesnirea concentrării ei în curenți sau în circuite specializate. Aceste ființe puternice au mult de a face cu segregarea, cu orientarea și cu intensificarea energiilor fizice, precum și cu egalizarea presiunilor circuitelor interplanetare. Ele sunt experte în manipularea a douăzeci și una dintre cele treizeci de energii fizice ale spațiului, care constituie sarcina de energie a unui supraunivers. Ele sunt, de asemenea, capabile să practice în parte gestiunea și controlul a șase dintre celelalte nouă forme mai subtile ale energiei fizice. Punând acești controlori în relații tehnice corespunzătoare unii cu alții și cu anumite centre de putere, directorii de putere asociați sunt în măsură să efectueze schimbări incredibile în ajustarea puterii și în controalele energiei.

29:4.21 (326.3) Controlorii Fizici Principali operează adesea în baterii de câte o sută, o mie, și chiar de milioane și, prin varierea pozițiilor și a formațiilor lor, ei pot controla atât energia colectivă, cât și cea individuală. În funcție de necesități variabile, ei pot spori volumul și accelera mișcarea energiei sau, dimpotrivă, pot reține, condensa și întârzia curenții de energie. Ei influențează transformările de energie

și de forță, oarecum asemenea așa-numiților agenți catalitici, care accelerează reacțiile chimice. Ei funcționează printr-o aptitudine înăscută și în cooperare cu Centrele Supreme ale Puterii.

29:4.22 (326.4) 3. *Transformatorii de Energie*. Numărul acestor ființe într-un supraunivers este incredibil. Există aproape un milion doar în sistemul Sataniei, și cota parte obișnuită este de câte o sută în fiecare lume locuită.

29:4.23 (326.5) Transformatorii de Energie sunt creația asociată a Celor Șapte Directori Supremi de Putere și a Celor Șapte Supraveghetori Centrali. Ei figurează printre ordinele cele mai personale de controlori fizici. Afară de cazul când un director de putere asociat este prezent pe o lume locuită, transformatorii sunt cei care dețin comanda. Ei sunt inspectorii planetari ai tuturor transporturilor serafice care pleacă. Diversele clase de viață celestă nu pot utiliza ordinele mai puțin personale de controlori fizici decât prin legătura cu ordinele mai personale de directori aliați și de transformatori ai energiei.

29:4.24 (326.6) Acești transformatori sunt întrerupătoare vii, puternice și eficiente. Ei pot lua poziție pentru sau contra unei dispoziții sau unei orientări date de putere. Ei sunt, de asemenea, iscusiți în eforturile lor de a izola planetele de puternicii curenți de energie care circulă între gigantici vecini planetari sau stelari. Atributele lor de transmutare a energiei îi fac deosebit de utili în importanta sarcină de menținere a echilibrului universal al energiei sau a echilibrului puterii. În anumite momente, ei par să consume sau să acumuleze energie; în altele, ei par să elimine sau să elibereze energie. Transformatorii sunt capabili să crească sau să reducă potențialul

„acumulatoarelor de energie” vii și moarte din domeniile lor respective. Însă ei se ocupă doar de energiile fizice și semimateriale, ei nu acționează direct în domeniul vieții și nu nici nu schimbă formele de ființe vii.

29:4.25 (327.1) În anumite privințe, transformatorii de energie sunt creaturile semimateriale vii cele mai remarcabile și cele mai misterioase. Într-un chip necunoscut, ei sunt diferențiați din punct de vedere fizic și, variind legăturile în relațiile lor, ei pot exercita o influență profundă asupra energiei care trece prin prezențele lor asociate. Statutul domeniilor fizice pare să suporte o transformare sub îndemânatica lor manipulare. *Ei pot schimba și chiar schimbă forma fizică a energiilor spațiului.* Cu ajutorul tovarășilor lor controlori, ei sunt efectiv capabili să modifice forma și potențialul celor șapte sute treizeci de energii fizice ale sarcinii de putere a suprauniversului. Faptul că trei dintre aceste energii scapă controlului lor dovedește că ei nu sunt agenți ai Absolutului Necalificat.

29:4.26 (327.2) Cele patru grupuri rămase de Controlori Fizici Principali sunt prea puțin persoane în sensul unei definiții acceptabile a acestui cuvânt. Acești transmițători, asociatori, disociatori, și frandalanki, sunt complet automați în reacțiile lor însă, cu toate acestea, ei sunt inteligenți din toate punctele de vedere. Noi suntem foarte mult limitați în cunoașterea acestor entități minunate, deoarece nu putem comunica cu ele. Ele par să înțeleagă limbajul tărâmului, însă nu pot comunica cu noi. Ele par pe deplin capabile să primească mesajele noastre, dar total neputincioase în a le răspunde.

29:4.27 (327.3) 4. *Transmițătorii de Energie*. Operațiunile acestor ființe sunt în principal, însă nu în întregime, interplanetare. Sunt minunații distribuitori de energie, așa cum este ea manifestată pe lumile individuale.

29:4.28 (327.4) Când energia trebuie să fie abătută către un alt circuit, transmițătorii se desfășoară într-o linie, de-a lungul parcursului dorit pentru energie și, prin virtutea atributelor lor extraordinare de atracție energetică, ei pot cu adevărat induce un flux crescut de energie în direcția dorită. Ceea ce fac ei este la fel de real ca orientarea fluxului anumitor forme de energie electrică de către anumite circuite metalice; ei sunt superconductorii vii pentru mai mult de jumătate din cele treizeci de forme de energie fizică.

29:4.29 (327.5) Transmițătorii formează legături pricepute, eficiente în întărirea curenților care slăbesc ai energiei specializate trecând din planetă în planetă și din stație în stație pe o planetă individuală. Ei pot detecta curenți mult prea slabi pentru a fi recunoscuți de orice alt tip de ființe vii, și pot spori energia astfel încât mesajele însoțitoare să devină perfect inteligibile. Serviciile lor sunt de neprețuit pentru receptorii teledifuziunilor.

29:4.30 (327.6) Transmițătorii de energie pot reacționa asupra tuturor formelor de percepție comunicabile; ei pot la fel de bine să facă „vizibilă” o scenă îndepărtată, precum și să facă „audibil” un sunet îndepărtat. Ei furnizează liniile de comunicare de urgență în sistemele locale și pe planetele individuale. Practic, toate creaturile sunt nevoite să recurgă la aceste servicii pentru a comunica în afara circuitelor stabilite în mod regulat.

29:4.31 (327.7) Atât transmițătorii, cât și transformatorii de energie sunt indispensabili în menținerea existenței muritoare pe lumile a căror atmosferă este sărăcită, și ei formează o parte integrantă din tehnica vieții pe planetele pe care nu se respiră.

29:4.32 (328.1) 5. *Asociatorii Principali*. Aceste entități interesante și de neprețuit sunt deținătorii și păstrătorii desăvârșiți ai energiei. Oarecum asemenea unei plante, care înmagazinează lumină solară, aceste organisme vii acumulează energie pe parcursul perioadelor de manifestare excedentară. Ele lucrează la o scară gigantică, și convertesc energiile spațiului la o stare fizică necunoscută pe Urantia. Ele sunt, de asemenea, capabile să împingă transformările până într-un punct în care să producă anumite unități primitive de existență materială. Aceste ființe acționează pur și simplu prin prezența lor. Ele nu sunt în nici un fel epuizate sau diminuate de această funcțiune; ele operează ca niște catalizatori vii.

29:4.33 (328.2) Pe parcursul perioadelor de manifestări deficitare, ele au puterea de a elibera aceste energii acumulate. Însă cunoștințele voastre despre energie și materie nu sunt destul de avansate pentru a permite să se explice tehnica acestei faze a muncii lor. Asociatorii lucrează întotdeauna în conformitate cu legea universală, mânuind și manipulând atomii, electronii și ultimatonii, tot cam așa cum mânuiți voi literele de tipar ajustabile pentru a face ca aceleași simboluri alfabetice să spună povestiri vast distincte.

29:4.34 (328.3) Asociatorii sunt primul grup viu care apare pe o sferă materială pe cale de organizare, și ei pot opera la temperaturi fizice pe care voi le-ați considera absolut incompatibile cu existența ființelor vii. Ei reprezintă un ordin de viață aflat cu totul dincolo de orizontul

imaginației umane. Împreună cu colaboratorii lor, disociatorii, ei sunt creaturile inteligente cele mai aservite.

29:4.35 (328.4) 6. *Disociatorii Secundari*. Comparați cu asociatorii primari, aceste ființe înzestrate cu imense facultăți antigravitaționale sunt lucrătorii ale căror funcțiuni sunt inversate. Nu există nici un risc de a vedea epuizându-se formele speciale sau modificate de energie fizică pe lumile locale sau în sistemele locale, deoarece aceste organizări vii sunt înzestrate cu facultatea excepțională de a putea degaja cantități nelimitate de energie. Disociatorii sunt preocupați, în principal, de evoluția unor forme de energii puțin cunoscute pe Urantia, provenind dintr-o formă de materie care este și mai puțin recunoscută. Ei sunt cu adevărat alchimiștii spațiului și magicienii timpului. Însă, în nici unul dintre miracolele lor, ei nu încalcă ordinele Supremației Cosmice.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankii*. Aceste ființe sunt creația asociată a tuturor celor trei ordine de controlori de energie: organizatorii de forță primari și secundari și directorii de putere. Frandalankii sunt cei mai numeroși dintre toți Controlorii Fizici Principali. Fie și numai în sistemul Sataniei, numărul lor depășește conceptele voastre numerice. Ei sunt staționați pe toate lumile locuite, și sunt întotdeauna atașați ordinilor superioare de controlori fizici. Ei funcționează într-un mod alternant în universul central, în suprauniversuri, precum și în domeniile spațiului exterior.

29:4.37 (328.6) Frandalankii sunt creați în treizeci de diviziuni, pentru fiecare formă fundamentală de forță universală, și acționează exclusiv ca indicatori vii și automați ai prezențelor, ai presiunilor și ai

vitezelor. Aceste barometre vii se ocupă doar de înregistrarea automată și fără greșeală a statutului tuturor formelor de energie-forță. Ei sunt pentru universul fizic ceea ce vastul mecanism de reflexivitate este pentru universul minte. Frandalankii care înregistrează timpul în plus față de prezența cantitativă și calitativă a energiei sunt numiți *cronoldeki*.

29:4.38 (328.7) Recunosc că frandalankii sunt inteligenți, însă nu aș ști să îi clasific altfel decât în calitate de mașini vii. Singura cale prin care v-aș putea ajuta la înțelegerea acestor mecanisme vii este prin compararea lor cu propriile voastre dispozitive mecanice care funcționează cu o precizie și cu o exactitate aproape asemănătoare inteligenței. Deci, dacă doriți să vă faceți o idee despre aceste ființe, faceți apel la imaginația voastră până când recunoașteți că în marele univers noi avem efectiv mecanisme (entități) inteligente și *vii* care pot înfăptui lucruri mai complexe decât mașinile voastre și care implică calcule mai prodigioase, cu o finețe a exactității chiar mai mare, mergând până la ultimitatea preciziei.

5. Organizatorii Principali ai Forței

29:5.1 (329.1) Organizatorii forței locuiesc în Paradis, însă operează în tot universul principal, în special în domeniile spațiului neorganizat. Aceste ființe extraordinare nu sunt nici creatori, nici creaturi, și se clasează în două mari diviziuni de serviciu:

29:5.2 (329.2) 1. Organizatori Principali de Forță Exteriorizați Primari.

29:5.3 (329.3) 2. Organizatori Principali de Forță Transcendentali Aliți.

29:5.4 (329.4) Aceste două puternice ordine de manipulatori de forță primordială lucrează exclusiv sub supravegherea Arhitecților Universului Maestru; la ora actuală, ei nu operează prea mult în interiorul frontierelor marelui univers.

29:5.5 (329.5) Organizatorii Principali ai Forței Primare sunt manipulatorii forțelor spațiale primordiale sau fundamentale ale Absolutului Necalificat; sunt creatorii nebuloaselor. Ei sunt provocatorii vii ai cicloanelor energetice ale spațiului, și primii organizatori și canalizatori ai acestor gigantice manifestări. Acești organizatori de forțe transmută *forța primordială* (pre-energie nesensibilă la gravitația directă a Paradisului) în *energie potențială* sau primară, ceea ce o face să treacă sub controlul exclusiv al Absolutului Necalificat, sub controlul gravitațional al Insulei Paradisului. După aceasta, organizatorii de forță aliați îi succed, și continuă procesul de transmutare a energiei de la stadiul primar la stadiul secundar de *energie-gravitație*.

29:5.6 (329.6) Când planurile de creare unui univers local sunt realizate, fapt semnalat de sosirea Fiului Creator, Organizatorii Principali de Forță Aliți cedează locul ordinilor directorilor de putere care operează în suprauniversul de care acest univers local depinde din punct de vedere astronomic. Însă, în absența unor astfel de planuri, organizatorii de forță aliați continuă, la nesfârșit, să se ocupe de aceste creații materiale, așa cum o fac în prezent în spațiul exterior.

29:5.7 (329.7) Organizatorii Principali ai Forței rezistă la temperaturi și operează în condiții fizice care ar fi intolerabile chiar și pentru supradotatele centrele de putere și pentru controlorii fizici ai Orvontonului. Singurele alte tipuri de ființe revelate capabile să opereze în aceste domenii ale spațiului exterior sunt Mesagerii Solitari și Spiritele Inspirate ale Trinității.

29:5.8 (329.8) [Prezentat de un Cenzor Universal acționând prin autoritatea Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 29](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 31](#) >>

Capitolul 30

Personalități ale marelui univers

30:0.1 (330.1) PERSONALITĂȚILE și entitățile altfel decât personale care activează în prezent în Paradis și în marele univers constituie un număr aproape nelimitat de ființe vii. Chiar și numărul de ordine și de tipuri majore depășește imaginația umană, fără a mai vorbi de nenumăratele subtipuri și varietăți. Este, cu toate acestea, de dorit să prezentăm câte ceva din cele două clasificări fundamentale de ființe vii - o sugestie a clasificării Paradisului și o prescurtare a Registrului Personalităților de pe Uversa.

30:0.2 (330.2) Este imposibil să se formuleze o clasificare detaliată, completă și pe deplin coerentă a personalităților marelui univers, deoarece *grupurile* lor nu sunt toate revelate. Ar fi nevoie de numeroase capitole suplimentare pentru a se acoperi revelația

ulterioară necesară pentru clasificarea sistematică a tuturor grupurilor. O astfel de extensiune conceptuală nu prea ar fi de dorit, de vreme ce ea ar priva pe gânditorii muritori ai următorului mileniu de acel stimulent pentru speculația creativă pe care ar oferi-o revelarea parțială a acestor concepte. Cel mai bine este ca oamenii să nu primească o revelație peste măsură de amplă; acest fapt înăbușă imaginația.

1. Clasificarea paradisiacă a ființelor vii

30:1.1 (330.3) În Paradis, ființele vii sunt clasificate în acord cu relațiile înnăscute sau dobândite cu Deitățile Paradisului. Pe parcursul marilor adunări ale universului central și ale suprauniversurilor, persoanele prezente sunt adesea grupate în acord cu originea lor: cele de origine triunică, sau cele de dobândire trinitară; acelea de origine dublă; și cele de origine unică. Este dificil să se interpreteze minții umane a muritorilor clasificările paradisiace ale ființelor vii, însă noi suntem autorizați să prezentăm ceea ce urmează:

30:1.2 (330.4) I. *FIINȚE DE ORIGINE TRIUNICĂ*. Ființele create de toate cele Trei Deități ale Paradisului, fie ca atare, fie ca Trinitate, laolaltă cu corpul trinitizat, desemnare care se referă la toate grupurile de ființe trinitizate, revelate și nerevelate.

30:1.3 (330.5) A. *Spiritele Supreme*.

30:1.4 (330.6) 1. Cele Șapte Spirite Maestru.

- 30:1.5 (330.7) 2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi.
30:1.6 (330.8) 3. Cele Șapte Ordine de Spirite Reflectante.

30:1.7 (330.9) B. *Fiii Staționari ai Trinității.*

- 30:1.8 (330.10) 1. Secretele Supremației Trinitizate.
30:1.9 (330.11) 2. Eternii de Zile.
30:1.10 (330.12) 3. Cei Îmbătrâniți de Zile.
30:1.11 (330.13) 4. Perfecțiunile de Zile.
30:1.12 (331.1) 5. Recenții de Zile.
30:1.13 (331.2) 6. Uniunile de Zile.
30:1.14 (331.3) 7. Fidelii de Zile.
30:1.15 (331.4) 8. Desăvârșitorii Înțelepciunii.
30:1.16 (331.5) 9. Consilierii Divini.
30:1.17 (331.6) 10. Cenzorii Universalii.

30:1.18 (331.7) C. *Ființe de origine Trinitară și Ființe Trinitizate.*

- 30:1.19 (331.8) 1. Fiii Învățători ai Trinității.
30:1.20 (331.9) 2. Spiritele Inspirate ale Trinității.
30:1.21 (331.10) 3. Nativii Havonei.
30:1.22 (331.11) 4. Cetățenii Paradisului.
30:1.23 (331.12) 5. Ființele Nerevelate de origine trinitară.
30:1.24 (331.13) 6. Ființele Nerevelate trinitizate de Deitate.
30:1.25 (331.14) 7. Fiii de Împlinire Trinitizați.
30:1.26 (331.15) 8. Fiii de Selecție Trinitizați.
30:1.27 (331.16) 9. Fiii de Perfecțiune Trinitizați.
30:1.28 (331.17) 10. Fiii Trinitizați de Creaturi.

30:1.29 (331.18) II. *FIINȚE DE ORIGINE DUALĂ*. Acelea ce își au originea în oricare două Deități din Paradis sau care au fost create

altfel de orice două ființe descendente direct sau indirect din Deitățile Paradisului.

30:1.30 (331.19) *A. Ordinele Descendente.*

- 30:1.31 (331.20) 1. Fiii Creatori.
- 30:1.32 (331.21) 2. Fiii Magistrali.
- 30:1.33 (331.22) 3. Strălucitoarele Stele de Dimineață.
- 30:1.34 (331.23) 4. Părinții Melchizedeki.
- 30:1.35 (331.24) 5. Melchizedekii.
- 30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekii.
- 30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekii.
- 30:1.38 (331.27) 8. Strălucitoarele Stele de Seară.
- 30:1.39 (331.28) 9. Arhanghelii.
- 30:1.40 (331.29) 10. Purtătorii Vieții.
- 30:1.41 (331.30) 11. Ajutorii Nerevelați ai Universurilor.
- 30:1.42 (331.31) 12. Fiii lui Dumnezeu Nerevelați.

30:1.43 (331.32) *B. Ordinele Staționare.*

- 30:1.44 (331.33) 1. Abandonterii.
- 30:1.45 (331.34) 2. Susații.
- 30:1.46 (331.35) 3. Univitații.
- 30:1.47 (331.36) 4. Spirongii.
- 30:1.48 (331.37) 5. Ființe Nerevelate de origine Duală.

30:1.49 (331.38) *C. Ordinele Ascendente.*

- 30:1.50 (331.39) 1. Muritori care s-au contopit cu Ajutorul lor.
- 30:1.51 (331.40) 2. Muritori care s-au contopit cu Fiul.
- 30:1.52 (331.41) 3. Muritori care s-au contopit cu Spiritul.
- 30:1.53 (331.42) 4. Medianii Transferați.

30:1.54 (331.43) 5. Ascendenți Nerevelați.

30:1.55 (332.1) III. *FIINȚE DE ORIGINE UNICĂ*. Acelea care provin din oricare dintre Deitățile Paradisului sau care au fost creați altfel de orice ființă singură care descinde direct sau indirect din Deitățile Paradisului.

30:1.56 (332.2) A. *Spiritele Supreme*.

30:1.57 (332.3) 1. Mesagerii Gravitației.

30:1.58 (332.4) 2. Cele Șapte Spirite ale Circuitelor Havonei.

30:1.59 (332.5) 3. Adjutanții în Grup de Doisprezece ai Circuitelor Havonei.

30:1.60 (332.6) 4. Ajutoarele-Imagini Reflectante.

30:1.61 (332.7) 5. Spiritele-Mamă ale Universurilor.

30:1.62 (332.8) 6. Spiritele Mentale Adjutante Septuple.

30:1.63 (332.9) 7. Ființele Nerevelate provenite din Deitate.

30:1.64 (332.10) B. *Ordinele Ascendente*.

30:1.65 (332.11) 1. Ajustorii Personalizați.

30:1.66 (332.12) 2. Fiii Materiali Ascenderi.

30:1.67 (332.13) 3. Serafimii Evolutivi.

30:1.68 (332.14) 4. Heruvimii Evolutivi.

30:1.69 (332.15) 5. Ascenderii Nerevelați.

30:1.70 (332.16) C. *Familia Spiritului Infinit*.

30:1.71 (332.17) 1. Mesagerii Solitari.

30:1.72 (332.18) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.

30:1.73 (332.19) 3. Directorii Recensământului.

30:1.74 (332.20) 4. Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit.

30:1.75 (332.21)	5. Inspectorii Asociați.
30:1.76 (332.22)	6. Santinelele desemnate.
30:1.77 (332.23)	7. Îndrumătorii Absolvenților.
30:1.78 (332.24)	8. Slujitorii Havonei.
30:1.79 (332.25)	9. Conciliatorii Universali.
30:1.80 (332.26)	10. Însoțitorii Morontiei.
30:1.81 (332.27)	11. Supernafimii.
30:1.82 (332.28)	12. Seconafimii.
30:1.83 (332.29)	13. Terțiafimii.
30:1.84 (332.30)	14. Omniafimii.
30:1.85 (332.31)	15. Serafimii.
30:1.86 (332.32)	16. Heruvimii și Sanovimii.
30:1.87 (332.33)	17. Ființele Nerevelate provenite din Spirit.
30:1.88 (332.34)	18. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.
30:1.89 (332.35)	19. Centrele Supreme de Putere.
30:1.90 (332.36)	20. Controlorii Fizici Principali.
30:1.91 (332.37)	21. Supraveghetorii de Putere Morontială.

30:1.92 (332.38) *IV. FIINȚE TRANSCENDENTALE EXTERIORIZATE.*

În Paradis se găsește o imensă mulțime de ființe transcendente a căror origine nu este de obicei revelată universurilor timpului și spațiului înainte ca aceste universuri să se stabilizeze în lumină și viață. Acești Transcendentali nu sunt nici creatori, nici creaturi; ei sunt copiii *exteriorizați* ai divinității, ai ultimității și ai eternității. Acești „exteriorizați” nu sunt nici finiți, nici infiniți - ei sunt *absoniți*; iar absonitatea nu este nici infinitate, nici absolutitate.

30:1.93 (333.1) Acești necreatori necreați sunt întotdeauna loiali Trinității Paradisului și supuși Celui Ultim. Ei există pe patru nivele

ultime de activitate a personalității și sunt funcționali pe cele șapte nivele ale absonității în douăsprezece mari diviziuni, constând dintr-o mie de grupuri de lucru majore de câte șapte clase fiecare. Aceste ființe exteriorizate conțin următoarele ordine:

30:1.94 (333.2) 1. Arhitecții Maestrului Univers.

30:1.95 (333.3) 2. Arhivarii Transcendentali.

30:1.96 (333.4) 3. Alți Transcendentali.

30:1.97 (333.5) 4. Organizatorii Principali ai Forței Exteriorizați Primari.

30:1.98 (333.6) 5. Organizatorii Principali ai Forței Transcendentali Aliați.

30:1.99 (333.7) Dumnezeu, ca suprapersoană, exteriorizează; Dumnezeu, ca persoană, creează; Dumnezeu, ca prepersoană, se fragmentează; și un astfel de fragment din el însuși, Ajustorul, este cel care dezvoltă sufletul spirit în mintea materială și muritoare în acord cu libera alegere a personalității conferite creaturii muritoare prin actul părintesc a lui Dumnezeu ca Tată.

30:1.100 (333.8) V. *ENTITĂȚI FRAGMENTATE ALE DEITĂȚII*. Acest ordin de existență vie, provenind din Tatăl Universal, se manifestă cel mai clar în Ajustorii Gândirii, cu toate că aceste entități nu sunt, în nici un fel, singurele fragmentări ale realității prepersonale a Primei Surse-Centru. Funcțiunile fragmentelor ce se disting de Ajustori sunt multiple și puțin cunoscute. Fuziunea cu un Ajustor sau cu unul dintre celelalte fragmente face din creatură o *ființă contopită cu Tatăl*.

30:1.101 (333.9) Cu toate că fragmentările spiritului preminte ale Celei de a Treia Surse-Centru nu sunt deloc comparabile cu fragmentele

Tatălui, noi trebuie să le menționăm aici. Astfel de entități diferă considerabil de Ajustori; ele nu locuiesc în Spiritington ca atare, ele nu traversează circuitele de gravitație mentală și nu înlocuiesc creaturile umane pe parcursul șederii lor în trup. Ele nu sunt prepersonale în sensul în care sunt Ajustorii, însă asemenea fragmente ale spiritului preminte sunt revărsate peste unii muritori supraviețuitori, iar contopirea cu ei îi transformă în *muritori contopiți cu Spiritul*, în contrast cu muritorii contopiți cu Ajustorul lor.

30:1.102 (333.10) Spiritul individualizat al unui Fiu Creator este și mai dificil de descris. Uniunea cu el face din creatură un muritor *contopit cu Fiul*. Și mai există și alte fragmentări ale Deității.

30:1.103 (333.11) VI. *FIINȚE SUPERPERSONALE*. Există o vastă multitudine de ființe distincte de cele personale, care sunt de origine divină și aduc multiple servicii în universul universurilor. Unele dintre aceste ființe locuiesc pe lumile paradisiace ale Fiului; altele, cum ar fi reprezentanții suprapersonali ai Fiului Etern, se întâlnesc în altă parte. Cea mai mare parte din ele nu sunt menționate în aceste expuneri, iar încercarea de a le descrie unor *ființe personale* ar fi de-a dreptul zadarnică.

30:1.104 (333.12) VII. *ORDINE NECLASIFICATE ȘI NEREVELATE*. Pe parcursul prezentei vârste a universului nu ar fi posibil să rânduim toate ființele personale sau de altă natură în clasificări ținând de prezenta epocă a universului. De altfel, nici nu au fost revelate toate categoriile lor în aceste expuneri; numeroase ordine au fost omise în listele citate. Considerați următoarele:

30:1.105 (333.13) Consumatorii Destinului Universului.

- 30:1.106 (333.14) Locțiitorii Calificați ai Ultimului.
- 30:1.107 (334.1) Supraveghetorii Necalificați ai Supremului.
- 30:1.108 (334.2) Agenții Creativi Nerevelați ai Celor Îmbătrâniți de Zile.
- 30:1.109 (334.3) Maiestonii din Paradis.
- 30:1.110 (334.4) Agenții de Legătură Reflexivi Nedenumiți ai lui Majeston.
- 30:1.111 (334.5) Ordinele Midsonite ale Universurilor Locale.

30:1.112 (334.6) Nu este necesar să atribuim nici o semnificație specială enumerării acestor ordine la un loc, decât că nici unul dintre ele nu apare în clasificarea Paradisului așa cum este revelată în această carte. Acestea sunt puținele ordine neclasificate. . Nu ați aflat încă de multe dintre cele nerevelate.

30:1.113 (334.7) Există spirite: entități spirituale, prezențe spirituale, spirite personale, spirite prepersonale, spirite suprapersonale, existențe spirituale, personalități spirituale - însă nici limba, nici intelectul muritorilor nu sunt pe potrivă. Noi putem, cu toate acestea, indica faptul că nu există personalități de „minte pură”; nici o entitate nu are personalitate dacă ea nu a fost înzestrată cu ea de Dumnezeu, care este spirit. Nici o entitate mentală neasociată unei energii fizice sau spirituale nu este o personalitate. Însă, în același sens în care există personalități spirituale înzestrate cu minte, există personalități mentale înzestrate cu spirit. Majeston și asociații săi sunt ilustrări destul de bune de ființe dominate de minte, există însă niște ilustrări și mai bune ale acestui tip de personalitate necunoscute vouă. Există chiar ordine întregi și nerevelate de *personalități mentale*, însă spiritul le este asociat întotdeauna. Anumite alte creaturi nerevelate sunt ceea

ce am putea numi *personalități de energie mentală și fizică*. Acest tip de ființe nu sunt sensibile la gravitația spiritului, însă sunt, cu toate acestea, adevărate personalități - ele sunt cuprinse în circuitul Tatălui.

30:1.114 (334.8) Aceste capitole nici măcar nu încep - nu pot începe - să epuizeze istoria creaturilor vii, a creatorilor, a ființelor exteriorizate și a ființelor existând sub alte forme, care trăiesc și se închină și servesc în universurile populate ale timpului și în universul central al eternității. Voi muritorii sunteți persoane și, de aceea, noi putem să vă descriem ființe *personalizate*, însă cum vi s-ar putea oare explica vreodată o ființă *absonitizată* ?

2. Registrul personalităților de pe Uversa

30:2.1 (334.9) Familia divină a ființelor vii este înregistrată pe Uversa în șapte mari diviziuni:

- 30:2.2 (334.10) 1. Deitățile Paradisului.
- 30:2.3 (334.11) 2. Spiritele Supreme.
- 30:2.4 (334.12) 3. Ființele provenite din Trinitate.
- 30:2.5 (334.13) 4. Fiii lui Dumnezeu.
- 30:2.6 (334.14) 5. Personalitățile Spiritului Infinit.
- 30:2.7 (334.15) 6. Directorii de Putere ai Universului.
- 30:2.8 (334.16) 7. Corpul de Cetățenie Permanentă.

30:2.9 (334.17) Aceste grupe de creaturi volitive sunt împărțite în numeroase clase și subdiviziuni minore. Prezentarea acestei clasificări

a personalităților marelui univers caută totuși, în principal, să enunțe ordinele de ființe inteligente care au fost revelate în aceste expuneri, și din care cea mai mare parte vor fi întâlnite de muritorii timpului, pe parcursul experienței lor ascendente de înălțare progresivă către Paradis. Enumerările următoare nu menționează vastele ordine de ființe universale care își urmează munca în afara planului de ascensiune a muritorilor.

30:2.10 (335.1) I. *DEITĂȚILE PARADISULUI.*

30:2.11 (335.2) 1. Tatăl Universal.

30:2.12 (335.3) 2. Fiul Etern.

30:2.13 (335.4) 3. Spiritul Infinit.

30:2.14 (335.5) II. *SPIRITELE SUPREME.*

30:2.15 (335.6) 1. Cele Șapte Spirite Maestru.

30:2.16 (335.7) 2. Cei Șapte Agenți Executivi Supremi.

30:2.17 (335.8) 3. Cele Șapte Grupuri de Spirite Reflectante.

30:2.18 (335.9) 4. Ajutoarele-Imagini Reflectante.

30:2.19 (335.10) 5. Cele Șapte Spirite ale Circuitelor.

30:2.20 (335.11) 6. Spiritele Creative ale Universurilor Locale.

30:2.21 (335.12) 7. Spiritele Mentale Adjutante.

30:2.22 (335.13) III. *FIINȚELE PROVENITE DIN TRINITATE.*

30:2.23 (335.14) 1. Secretele Supremației Trinitizate.

30:2.24 (335.15) 2. Eternii de Zile.

30:2.25 (335.16) 3. Cei Îmbătrâniți de Zile.

30:2.26 (335.17) 4. Perfecțiunile de Zile.

30:2.27 (335.18) 5. Recenții de Zile.

30:2.28 (335.19)	6. Uniunile de Zile.
30:2.29 (335.20)	7. Fidelii de Zile.
30:2.30 (335.21)	8. Fiii Învățătorii ai Trinității.
30:2.31 (335.22)	9. Desăvârșitorii de Înțelepciune.
30:2.32 (335.23)	10. Consilierii Divini.
30:2.33 (335.24)	11. Cenzorii Universali.
30:2.34 (335.25)	12. Spiritele Inspirate ale Trinității
30:2.35 (335.26)	13. Nativii Havonei.
30:2.36 (335.27)	14. Cetățenii Paradisului.

30:2.37 (335.28) *IV. FIII LUI DUMNEZEU.*

30:2.38 (335.29)	<i>A. Fiii Descendenți.</i>
30:2.39 (335.30)	1. Fiii Creator - Mihailii.
30:2.40 (335.31)	2. Fiii Magistrali - Avonalii.
30:2.41 (335.32)	3. Fiii Învățători ai Trinității - Daynalii.
30:2.42 (335.33)	4. Fiii Melchizedeki.
30:2.43 (335.34)	5. Fiii Vorondadeki.
30:2.44 (335.35)	6. Fiii Lanondadeki.
30:2.45 (335.36)	7. Fiii Purtători ai Vieții.

30:2.46 (335.37)	<i>B. Fiii Ascendenți.</i>
30:2.47 (335.38)	1. Muritori Contopiți cu Tatăl.
30:2.48 (335.39)	2. Muritori Contopiți cu Fiul.
30:2.49 (335.40)	3. Muritori Contopiți cu Spiritul.
30:2.50 (335.41)	4. Serafimi Evolutivi.
30:2.51 (335.42)	5. Fii Materiali Ascendenți.
30:2.52 (335.43)	6. Medianii Transferați.
30:2.53 (335.44)	7. Ajustori Personalizați.

- 30:2.54 (336.1) *C. Fiii Trinitizați.*
- 30:2.55 (336.2) 1. Puternicii Mesageri.
- 30:2.56 (336.3) 2. Cei Înalți în Autoritate.
- 30:2.57 (336.4) 3. Cei Fără de Nume și de Număr.
- 30:2.58 (336.5) 4. Păstrătorii Trinitizați.
- 30:2.59 (336.6) 5. Ambasadorii Trinitizați.
- 30:2.60 (336.7) 6. Păzitorii Celești.
- 30:2.61 (336.8) 7. Asistenții Înalților Fii.
- 30:2.62 (336.9) 8. Fiii Trinitizați de Ascenderi.
- 30:2.63 (336.10) 9. Fiii Paradisului Havona Trinitizați.
- 30:2.64 (336.11) 10. Fiii Destinului Trinitizați.

30:2.65 (336.12) *V. PERSONALITĂȚILE SPIRITULUI INFINIT.*

30:2.66 (336.13) *A. Personalități Superioare ale Spiritului Infinit.*

- 30:2.67 (336.14) 1. Mesagerii Solitari.
- 30:2.68 (336.15) 2. Supraveghetorii Circuitelor Universului.
- 30:2.69 (336.16) 3. Directorii de Recensământ.
- 30:2.70 (336.17) 4. Ajutoarele Personale ale Spiritului Infinit.
- 30:2.71 (336.18) 5. Inspectorii Asociați.
- 30:2.72 (336.19) 6. Santinelele desemnate.
- 30:2.73 (336.20) 7. Îndrumătorii Diplomaților.

30:2.74 (336.21) *B. Oștirile Mesagerilor Spațiului.*

- 30:2.75 (336.22) 1. Slujitorii Havonei.
- 30:2.76 (336.23) 2. Conciliatorii Universali.
- 30:2.77 (336.24) 3. Consilierii Tehnici.
- 30:2.78 (336.25) 4. Păstrătorii Arhivelor în Paradis.
- 30:2.79 (336.26) 5. Arhivarii Celești.

30:2.80 (336.27)	6. Însoțitorii Morontiali.
30:2.81 (336.28)	7. Însoțitorii Paradisului.
30:2.82 (336.29)	<i>C. Spiritele Ocrotitoare.</i>
30:2.83 (336.30)	1. Supernafimii.
30:2.84 (336.31)	2. Seconafimii.
30:2.85 (336.32)	3. Terțiafimii.
30:2.86 (336.33)	4. Omniafimii.
30:2.87 (336.34)	5. Serafimii.
30:2.88 (336.35)	6. Heruvimii și Sanovimii.
30:2.89 (336.36)	7. Medianii.
30:2.90 (336.37)	<i>VI. DIRECTORII DE PUTERE AI UNIVERSULUI.</i>
30:2.91 (336.38)	<i>A. Cei Șapte Directori Supremi de Putere.</i>
30:2.92 (336.39)	<i>B. Centrele Supreme de Putere.</i>
30:2.93 (336.40)	1. Supraveghetorii Supremi ai Centrelor.
30:2.94 (336.41)	2. Centrele Havonei.
30:2.95 (336.42)	3. Centrele Suprauniversurilor.
30:2.96 (336.43)	4. Centrele Universurilor Locale.
30:2.97 (336.44)	5. Centrele Constelațiilor.
30:2.98 (336.45)	6. Centrele Sistemelor.
30:2.99 (336.46)	7. Centrele Neclasificate.
30:2.100 (337.1)	<i>C. Controlorii Fizici Maestru.</i>
30:2.101 (337.2)	1. Directorii de Putere Asociați.
30:2.102 (337.3)	2. Controlorii Mecanici.
30:2.103 (337.4)	3. Transformatorii de Energie.

- 30:2.104 (337.5) 4. Transmițătorii de Energie.
- 30:2.105 (337.6) 5. Asociatorii Primari.
- 30:2.106 (337.7) 6. Disociatorii Secundari.
- 30:2.107 (337.8) 7. Frandalankii și Cronoldekii.

30:2.108 (337.9) D. *Supraveghetorii de Putere Morontială.*

- 30:2.109 (337.10) 1. Regulatorii Circuitelor.
- 30:2.110 (337.11) 2. Coordonatorii Sistemelor.
- 30:2.111 (337.12) 3. Păstrătorii Planetari.
- 30:2.112 (337.13) 4. Controlorii Conjugați.
- 30:2.113 (337.14) 5. Stabilizatorii Legăturilor.
- 30:2.114 (337.15) 6. Asortatorii Selectivi.
- 30:2.115 (337.16) 7. Arhivarii Asociați.

30:2.116 (337.17) VII. *CORPURILE DE CETĂȚENIE PERMANENTĂ.*

- 30:2.117 (337.18) 1. Medianii Planetari.
- 30:2.118 (337.19) 2. Fiii Adamici ai Sistemelor.
- 30:2.119 (337.20) 3. Univitații Constelațiilor.
- 30:2.120 (337.21) 4. Susații Universurilor Locale.
- 30:2.121 (337.22) 5. Muritorii Universurilor Locale Contopiți cu Spiritul.
- 30:2.122 (337.23) 6. Abandonterii Suprauniversurilor.
- 30:2.123 (337.24) 7. Muritorii Suprauniversurilor Contopiți cu Fiul.
- 30:2.124 (337.25) 8. Nativii Havonei.
- 30:2.125 (337.26) 9. Nativii Sferelor Paradisiace ale Spiritului.
- 30:2.126 (337.27) 10. Nativii Sferelor Paradisiace ale Tatălui.
- 30:2.127 (337.28) 11. Cetățenii Paradisului Creați.

30:2.128 (337.29) 12. Cetățenii Muritori ai Paradisului contopiți cu Ajustorul lor.

30:2.129 (337.30) Aceasta este clasificarea funcțională a personalităților universului așa cum sunt ele înregistrate pe lumea-sediu a Uversei.

30:2.130 (337.31) *GRUPURI DE PERSONALITĂȚI COMPOZITE.*

Există pe Uversa dosarele a numeroase alte grupuri de ființe inteligente, ființe care sunt, de asemenea, strâns legate de organizarea și de administrarea marelui univers. Printre aceste ordine, iată trei grupuri de personalități compozite:

30:2.131 (337.32) A. *Corpul Paradisiac al Finalității.*

30:2.132 (337.33) 1. Corpul de Finalitari Muritori.

30:2.133 (337.34) 2. Corpul de Finalitari Paradisiaci.

30:2.134 (337.35) 3. Corpul de Finalitari Trinitizați.

30:2.135 (337.36) 4. Corpul de Finalitari Trinitizați Aliați.

30:2.136 (337.37) 5. Corpul de Finalitari al Havonei.

30:2.137 (337.38) 6. Corpul de Finalitari Transcendentali.

30:2.138 (337.39) 7. Corpul de Fii Nerevelați ai Destinului.

30:2.139 (337.40) Corpul de Muritori al Finalității este studiat în parte în capitolul următor, ultimul din această serie.

30:2.140 (338.1) B. *Ajutoarele Universurilor.*

30:2.141 (338.2) 1. Strălucitoarele Stele de Dimineată.

30:2.142 (338.3) 2. Strălucitoarele Stele de Seară.

30:2.143 (338.4) 3. Arhanghelii.

30:2.144 (338.5) 4. Preaînălții Asistenți.

- 30:2.145 (338.6) 5. Înalții Mandatari.
30:2.146 (338.7) 6. Supraveghetorii Celești.
30:2.147 (338.8) 7. Învățătorii Lumilor palat.

30:2.148 (338.9) Pe toate lumile-sedii ale universurilor locale și ale suprauniversurilor se iau măsuri în favoarea acestor ființe angajate în misiuni specifice pentru Fiii Creatori, șefi ai universurilor locale. Noi primim aceste *Ajutoare ale Universurilor* pe Uversa, însă nu avem co-jurisdicție asupra lor. Acești emisari execută munca lor și își urmează observațiile sub autoritatea Fiilor Creatori. Activitățile lor sunt descrise mai pe îndelete în istoria universului vostru local.

- 30:2.149 (338.10) C. *Cele Șapte Colonii de Curtoazie.*
30:2.150 (338.11) 1. Studenții Stelelor.
30:2.151 (338.12) 2. Artiștii Celești.
30:2.152 (338.13) 3. Îndrumătorii de Retrospecție.
30:2.153 (338.14) 4. Învățătorii Școlilor Complementare.
30:2.154 (338.15) 5. Diversele Corpuri de Rezervă.
30:2.155 (338.16) 6. Vizitatorii Studenți.
30:2.156 (338.17) 7. Pelerinii Ascendenți.

30:2.157 (338.18) Întâlnim aceste șapte grupuri de ființe astfel organizate și guvernate pe toate lumile sediu, de la sistemele locale până la capitalele suprauniversurilor, și mai ales în acestea din urmă. Capitalele celor Șapte suprauniversuri sunt locurile de întâlnire pentru aproape toate clasele și ordinele de ființe inteligente. Cu excepția numeroaselor grupuri ale Paradisului-Havona, se pot studia și observa aici creaturile volitive ale fiecărei faze a existenței.

3. Coloniile de curtoazie

30:3.1 (338.19) Cele șapte colonii de curtoazie locuiesc un timp mai lung sau mai scurt pe sferele arhitecturale, în timp ce sunt angajate în urmarea misiunilor și în executarea sarcinilor lor speciale. Putem descrie munca lor după cum urmează:

30:3.2 (338.20) 1. *Studentii Stelelor*, astronomii celești, aleg să lucreze pe sfere ca Uversa, deoarece aceste lumi special construite sunt excepțional de favorabile observațiilor și calculelor lor. Uversa este situată în mod avantajos pentru munca acestei colonii, nu numai datorită amplasării sale centrale, ci și pentru că nu există sori giganti, vii sau morți, atâta de aproape încât să tulbure curenții de energie. Acești studenți nu au din punct de vedere organic nici un fel de legătură cu treburile suprauniversului; ei nu sunt decât oaspeți.

30:3.3 (338.21) Colonia astronomică a Uversei conține indivizi provenind din multe țărâmuri învecinate, din universul central, și chiar și din Norlatiadek. Orice ființă, de pe orice lume, din orice sistem al oricărui univers poate deveni un student al stelelor, poate aspira să se alăture vreunui corp de astronomi celești. Singurele condiții necesare sunt: viață continuă și cunoașterea suficientă a lumilor spațiului, în special a legilor lor fizice de evoluție și de control. Nu se cere studenților stelelor să servească o veșnicie în acest corp, însă nici o persoană admisă în grup nu poate să se retragă înainte de un mileniu măsurat în timpul Uversei.

30:3.4 (339.1) Colonia observatorilor stelelor de pe Uversa numără în prezent mai mult de un milion de membri. Acești astronomi pleacă și vin, cu toate că unii dintre ei rămân aici pe parcursul unor perioade relativ lungi. Ei își duc la îndeplinire lucrările cu ajutorul unei multitudini de instrumente mecanice și de aparate fizice; ei sunt, de asemenea, foarte mult ajutați de Mesagerii Solitari și de alți exploratori spirituali. În studiul stelelor și în supravegherea spațiului, acești astronomi celești fac mereu apel la transformatorii și transmițătorii vii de energie, precum și la personalitățile reflectante. Ei studiază toate formele și fazele de materiale ale spațiului și ale manifestărilor energiei; iar funcțiunea forțelor îi interesează la fel de mult ca și fenomenele stelare; nimic, în tot spațiul, nu scapă examinării lor.

30:3.5 (339.2) Găsim colonii similare de astronomi pe lumile-sediu ale sectoarelor suprauniversurilor, precum și pe capitalele arhitecturale ale universurilor locale, și în subdiviziunile lor administrative. Făcând abstracție de Paradis, nicăieri cunoașterea nu este înnăscută; înțelegerea universului fizic depinde foarte mult de observație și de cercetare.

30:3.6 (339.3) 2. *Artizanii Celești* servesc în toate cele șapte suprauniversuri. Muritorii ascendenți au primul lor contact cu aceste grupuri în cariera morontială a universului local, prilej cu care ei vor fi analizați mai complet.

30:3.7 (339.4) 3. *Directorii de Retrospecție* sunt promotorii destinderii și umorului - ai reîntoarcerii la amintirile trecutului. Ei fac mari servicii în execuția practică a planului ascendent de înaintare

umană, în special pe parcursul fazelor inițiale de tranziție morontială și de experiență spirituală. Povestea lor aparține relatării carierei muritorilor în universul local.

30:3.8 (339.5) 4. *Instructorii Școlilor Complementare.* În cariera ascendentă, fiecare lume stabilă menține pe lumea care îi este imediat inferioară un important contingent de educatori, un fel de școală pregătitoare pentru rezidenții care progresează pe această sferă. Este vorba de o fază a planului ascendent de avansare a pelerinilor timpului. Aceste școli, precum și metodele lor de instrucție și de examen sunt în întregime diferite de tot ceea ce încercați voi să realizați pe Urantia.

30:3.9 (339.6) Întregul plan ascendent de înaintare a muritorilor este caracterizat de practica de a comunica altor ființe experiențe și adevăruri noi, de îndată ce ele sunt dobândite. Voi vă croiți drum prin lunga școală de dobândire a Paradisului, servind ca învățători pentru acei elevi situați imediat în urma voastră pe scara de progres.

30:3.10 (339.7) 5. *Diversele Corpuri de Rezervă.* Vaste rezerve de ființe care nu sunt sub supravegherea noastră imediată sunt mobilizate pe Uversa cu funcția de colonie a corpurilor de rezervă. Există șaptezeci de diviziuni primare ale acestei colonii pe Uversa, și putem califica drept liberală educația care vă permite să petreceți un timp cu aceste personalități extraordinare. Niște rezerve generale similare sunt menținute pe Salvington și pe alte capitale ale universului. Ele sunt trimise în serviciu activ la cererea directorilor și a grupurilor lor respective.

30:3.11 (339.8) 6. *Vizitatorii Studenți*. Venind din întregul univers, pe diversele lumi-sediu se revarsă un flux constant de vizitatori celești. Ca indivizi și clase, aceste diverse tipuri de ființe vin cu duiumul peste noi ca observatori, ca elevi de schimb sau ca ajutoare de studenți. Există în prezent pe Uversa peste un miliard de persoane în această colonie de curtoazie. Unii dintre acești vizitatori pot zăbovi o zi, alții pot rămâne un an; totul depinde de natura misiunii lor. Această colonie conține practic aproape toate clasele de ființe ale universului, cu excepția personalităților Creatoare și a muritorilor morontiali.

30:3.12 (340.1) Muritorii morontiali nu sunt vizitatori studenți decât în cuprinsul hotarelor universului local al originii lor. Ei nu pot să facă vizite cu titlu suprauniversal decât după ce au atins statutul de spirit. Mai mult de jumătate din colonia noastră de vizitatori constă în „trecători”, ființe aflate în drum spre alte destinații, însă care fac o pauză pentru a vizita capitala Orvontonului. Poate că aceste personaje execută o sarcină încredințată universal, sau poate că se bucură de o perioadă de tihnă - libere de orice sarcină. Privilegiul călătoriilor și al observațiilor intrauniversale face parte din cariera tuturor ființelor ascendente. Dorința umană de a călători și de a observa noi popoare și noi lumi va fi pe deplin satisfăcută pe parcursul lungii și aventuroasei ascensiuni către Paradis prin universul local, prin supraunivers și prin universul central.

30:3.13 (340.2) 7. *Pelerinii Ascendenți*. În același timp în care sunt afectați diverselor servicii interesând progresul lor către Paradis, pelerinii ascendenți sunt domiciliați, ca o colonie de curtoazie, pe diversele lumi-sediu. Grupurilor lor sunt în mare parte autonome, în

timp ce funcționează ici și colo pe tot cuprinsul suprauniversului. Ele sunt colonii în veșnică schimbare, îmbrățișând toate ordinele muritorilor evolutivi și ale asociațiilor lor ascendenți.

4. Muritorii ascendenți

30:4.1 (340.3) Supraviețuitorii muritori ai timpului și spațiului sunt numiți *pelerini ascendenți* atunci când sunt acreditați pentru ascensiunea progresivă către Paradis, însă aceste creaturi evolutive ocupă în expunerile noastre un loc atât de important încât dorim să prezentăm aici un tablou sinoptic al următoarelor șapte stadii ale carierei universale ascendente.

- 30:4.2 (340.4) 1. Muritorii Planetari.
- 30:4.3 (340.5) 2. Supraviețuitorii Adormiți.
- 30:4.4 (340.6) 3. Studenții Lumilor palat.
- 30:4.5 (340.7) 4. Progresiștii Morontiali.
- 30:4.6 (340.8) 5. Elevii Suprauniversali.
- 30:4.7 (340.9) 6. Pelerinii Havonei.
- 30:4.8 (340.10) 7. Sosiții în Paradis.

30:4.9 (340.11) Următoarea relatarea prezintă cariera în univers a unui muritor locuit de un Ajustor. Muritorii contopiți cu Fiul sau cu Spiritul împărtășesc unele porțiuni ale acestei cariere, însă noi am ales să povestim această istorie după cum se aplică ea muritorilor contopiți cu Ajustorul lor, căci acesta este destinul la care pot să se aștepte toate rasele umane de pe Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Muritorii Planetari*. Muritorii sunt toți ființe evolutive de origine animală având un potențial ascendent. Prin originea, prin natura, și prin destinul lor, aceste diverse grupuri și tipuri de ființe umane nu sunt în întregime diferite de popoarele de pe Urantia. Rasele umane ale fiecărei lumi primesc același ajutor din partea Fiilor lui Dumnezeu și beneficiază de prezența spiritelor ocrotitoare ale timpului. După moartea naturală, toate tipurile de ascendenți se înfrățesc ca o singură familie morontială pe lumile palat.

30:4.11 (341.1) 2. *Supraviețuitori Adormiți*. Toți muritorii având statutul de supraviețuire, aflați în grija unui păzitor personal al destinului, trec pragul morții naturale și se personalizează pe lumile palat în a treia perioadă. Ființele acreditate, care dintr-un motiv oarecare nu au fost capabile să atingă acest nivel de stăpânire al inteligenței și de înzestrare a spiritualității care le-ar da dreptul la îngeri păzitori personali, nu pot să plece imediat și direct pe lumea palat în felul acesta. Trebuie ca aceste suflete supraviețuitoare să se odihnească într-un somn inconștient până în ziua judecății unei noi epoci, a unei noi dispense, a venirii unui nou Fiu al lui Dumnezeu, care să facă apelul nominal al epocii și să judece țărâmul. Aceasta este practica generală în întregul Nebadon. S-a spus despre Cristos Mihail că, pe parcursul ascensiunii sale în ceruri, la terminarea lucrării sale pe pământ, „conducea o mare mulțime de captivi”. Acești captivi erau supraviețuitorii adormiți din vremurile lui Adam până în ziua reînvierii Maestrului pe Urantia.

30:4.12 (341.2) Trecerea timpului nu are nici o importanță pentru muritorii adormiți; ei sunt într-o totală inconștiență și uitare pe toată

durata repausului lor. Pe parcursul reasamblării personalității lor la sfârșitul unei epoci, cei care vor fi dormit cinci mii de ani nu vor reacționa diferit față de cei care s-au odihnit cinci zile. Afară de această întârziere în timp, acești supraviețuitori trec prin regimul de ascensiune întocmai precum aceia care evită mai lungul sau mai scurtul somn al morții.

30:4.13 (341.3) Aceste clase dispensaționale de pelerini ai lumii sunt utilizate pentru activități morontiale de grup în munca universurilor locale. Există un mare avantaj în mobilizarea unor grupuri atât de enorme; ele sunt ținute astfel laolaltă pe parcursul unor lungi perioade de serviciu efectiv.

30:4.14 (341.4) 3. *Studenti ai Lumilor palat.* Toți muritorii supraviețuitori care se trezesc pe lumile palat aparțin acestei clase.

30:4.15 (341.5) Corpul fizic de carne muritoare nu face parte din reasamblarea supraviețuitorului adormit; corpul fizic s-a reîntors la țărână. Serafimul desemnat răspunde de noul corp, forma morontială, ca nou vehicul al vieții pentru sufletul nemuritor și ca lăcaș al Ajustorului care îl locuiește din nou. Ajustorul este păstrătorul transcrierii spirituale a minții supraviețuitorului adormit. Serafimul afectat este păzitorul identității supraviețuitoare - sufletul nemuritor - atâta cât a evoluat ea. Și când aceștia doi, Ajustorul și îngerul păzitor, reunesc elementele personalității care le-au fost încredințate, noul individ constituie reînvierea vechii personalități, supraviețuirea identității morontiale evoluând a sufletului. O astfel de reasociere a unui suflet și a unui Ajustor este numită pe drept cuvânt reînviere; este o reasamblare a factorilor personalității, însă nici măcar acest lucru nu explică pe deplin reapariția *personalității* supraviețuitoare.

Cu toate că voi nu trebuie niciodată să înțelegeți faptul unei acțiuni atât de inexplicabile, îi veți cunoaște într-o bună zi adevărul prin experiență dacă nu veți refuza planul supraviețuirii umane.

30:4.16 (341.6) Planul de reținere inițială a muritorilor pe șapte lumi de educație progresivă este aproape universal în Orvonton. În fiecare sistem local de aproximativ o mie de planete locuite există șapte lumi palat, în general sateliți sau subsateliți ai capitalei sistemului. Sunt lumile în care se primesc majoritatea muritorilor ascendenți.

30:4.17 (341.7) Toate lumile educative de reședință ale muritorilor sunt uneori numite „palate” ale universului, și la aceste sfere făcea Isus aluzie atunci când a spus: „Există numeroase lăcașuri în casa Tatălui meu”. De aici, în interiorul unui grup dat de sfere, asemănătoare lumilor palat, ascenderii vor progresa individual de la o sferă la alta și de la o fază a vieții la o alta, însă vor avansa întotdeauna într-o formație de clasă de la un stadiu de studiu al universului la un altul.

30:4.18 (342.1) 4. *Progresiștii Morontiali*. De la lumile palat în sus prin sferele sistemului, ale constelației și ale universului local, muritorii sunt clasați ca progresiști morontiali; ei traversează sferele de tranziție ale ascensiunii muritoare. Pe parcursul înaintării lor de la sferele inferioare până la sferele superioare ale lumilor morontiale, muritorii ascendenți slujesc în nenumărate misiuni în asociere cu învățătorii lor și în tovarășia fraților lor mai mari și mai avansați.

30:4.19 (342.2) Progresul morontial face parte din continua avansarea intelectului, a spiritului, și a formei personalității. Supraviețuitorii sunt încă ființe de natură triplă. Pe tot parcursul existenței morontiale

ei sunt pupilii universului local. Regimul suprauniversului nu funcționează până când nu începe cariera lor spirituală.

30:4.20 (342.3) Muritorii dobândesc identitatea lor spirituală reală imediat înainte de a pleca din sediul universului local în lumile de primire ale sectoarelor minore ale suprauniversului. Trecerea de la stadiul morontial final la statutul spiritual inițial sau cel mai de jos nu este decât o ușoară trecere. Minte, personalitatea și caracterul, rămân neschimbate în această înaintare; numai forma suferă cu adevărat o modificare. Însă forma spirituală este la fel de reală ca și corpul morontial, și este la fel de observabilă.

30:4.21 (342.4) Înainte de a pleca din universurile lor locale de origine către lumile de primire ale suprauniversurilor, muritorii timpului primesc o confirmare spirituală din partea Fiului Creator și a Spiritului-Mamă al universului local. Din acest moment înainte, statutul muritorilor ascendenți este fixat pentru totdeauna. Nu s-a auzit niciodată ca vreun pupil al suprauniversului să se fi rătăcit. Prestanța îngerească a serafimilor ascendenți este, de asemenea, sporită în momentul în care ei părăsesc universurile locale.

30:4.22 (342.5) 5. *Pupili Suprauniversali*. Toți ascenderii ce sosesc pe lumile educative ale suprauniversurilor devin pupilii Celor Îmbătrâniți de Zile; ei au trecut pragul vieții morontiale a universului local și sunt de acum spirite acreditate. Ca spirite tinere, ei își încep ascensiunea sistemului suprauniversal de instruire și de cultivare, care se întinde de la sferele receptoare ale sectorului lor minor spre interior, prin lumile de studiu ale celor zece sectoare majore și mai departe către în sferele culturale superioare al sediului suprauniversului.

30:4.23 (342.6) Spiritele student se clasează în trei ordine în funcție de locul lor de ședere în sectorul minor, în sectoarele majore, sau în lumile-sedii suprauniversale de înaintare spirituală. Așa cum ascenderii morontiali au studiat și au lucrat pe lumile universului local, tot așa ascenderii spirituali continuă să se familiarizeze cu noi lumi prin practica de a transmite altora ceea ce au absorbit din izvoarele experiențiale ale înțelepciunii. Însă faptul de a merge la școală ca ființă spirituală, pe parcursul carierei suprauniversale, nu seamănă deloc cu nimic din ceea ce a putut să pătrundă în domeniul imaginativ al minții materiale a oamenilor.

30:4.24 (342.7) Înainte de a pleca din supraunivers către Havona, spiritele ascendente primesc, în materie de administrare suprauniversală, o instrucție la fel de completă ca și pe parcursul experienței lor morontiale în supravegherea universului local. Înainte ca muritorii spirituali să ajungă în Havona, principalul lor subiect de studiu, dar nu și ocupația lor exclusivă, este deprinderea cu administrarea universului local și a suprauniversului. Rațiunea unei Motivul tuturor acestor experiențe nu este cu totul clar, dar fără îndoială că o asemenea instruire este înțeleaptă și necesară în vederea posibilului lor destin viitor ca membri ai Corpului Finalității.

30:4.25 (342.8) Regimul suprauniversal nu mai este același pentru toți muritorii ascendenți. Ei primesc aceeași educație generală, însă unele grupuri și clase speciale sunt trecute prin cursuri speciale de instrucție și prin cursuri specifice de pregătire.

30:4.26 (343.1) 6. *Pelerinii Havonei.* Când dezvoltarea lor spirituală este completă, chiar dacă nu este supradesăvârșită, muritorii supraviețuitori se pregătesc pentru lungul zbor către Havona, portul

spiritelor evolutive. Pe pământ, erați o creatură de carne și sânge; prin universul local, erați o ființă morontială; prin supraunivers erați un spirit în evoluție; odată cu sosirea voastră pe lumile de primire ale Havonei, educația voastră spirituală începe în realitate și cu seriozitate. Apariția voastră finală în Paradis va fi ca spirit perfecționat.

30:4.27 (343.2) Călătoria de la sediul suprauniversului la sferele receptoare ale Havonei se face întotdeauna de unul singur. De acum înainte, instruirea nu se va mai da în clase sau în grupuri. Ați terminat cu instruirea tehnică și administrativă a lumilor evolutive ale timpului și spațiului. Acum începe *educația voastră personală*, instruirea voastră spirituală individuală. De la început până la sfârșit, pe tot parcursul Havonei, instrucția este personală și de natură triplă: intelectuală, spirituală și experiențială.

30:4.28 (343.3) Primul act al carierei voastre Havoniene va consta în a recunoaște și a mulțumi seconafimului vostru de transport pentru acea călătorie îndelungă și sigură. Apoi veți fi prezentați ființelor care vor răspunde pentru activitățile voastre inițiale în Havona. Pe urmă veți merge să vă înscrieți sosirea și să vă pregătiți mesajul de mulțumire și de închinare care va fi trimis Fiului Creator al universului vostru local, Tatăl universului vostru, care a făcut posibilă cariera voastră de filiație. Aceasta încheie formalitățile de sosire pe Havona, și vi se acordă o lungă perioadă de tihnă pentru o liberă observare. Acest fapt vă dă prilejul de a trece pe la prietenii voștri, pe la însoțitorii și asociații lungii voastre experiențe de ascensiune. Puteți, de asemenea, să consultați teledifuziunile pentru a ști care dintre tovarășii voștri

pelcerini au plecat către Havona de la plecarea voastră de pe Uversa
încoace.

30:4.29 (343.4) Faptul sosirii voastre pe lumile de primire ale Havonei
va fi transmis cum se cuvine cartierului general al universului vostru
local și comunicat personal păzitorului vostru serafic, oriunde s-ar
nimeri să fie acest serafim.

30:4.30 (343.5) Muritorii ascendenți au fost minuțios instruiți în
treburile lumilor evolutive ale spațiului; acum își încep lungul și
profitabilul lor contact cu sferele perfecțiunii create. Ce pregătire
pentru o muncă viitoare se oferă prin această experiență combinată,
unică și extraordinară! Însă nu am cum să vă povestesc despre
Havona; trebuie să vedeți aceste lumi pentru a le aprecia gloria sau a
le sesiza măreția.

30:4.31 (343.6) 7. *Sosiții în Paradis*. Ajungând în Paradis cu statut de
rezident, voi începeți programul progresiv de divinitate și de
absonitate. Rezidența voastră în Paradis înseamnă că l-ați găsit pe
Dumnezeu și că veți fi înrolați în Corpurile de Muritori ale Finalității.
Dintre toate creaturile marelui univers, doar indivizii care s-au
contopit cu Tatăl sunt înrolați în Corpul Muritorilor Finalității. Doar
ei prestează jurământul finalitarilor. Alte ființe perfecte ale
Paradisului, sau care au atins Paradisul, pot să facă temporar parte din
acest corp al finalității, însă ele nu sunt însărcinate pe vecie cu
misiunea necunoscută și nerevelată a acestei oștiri în creștere de
veterani evolutivi și perfecționați ai timpului și ai spațiului.

30:4.32 (343.7) Celor care sosesc în Paradis li se acordă o perioadă de
libertate, după care încep asocierile lor cu cele șapte grupuri de
supernafimi primari. Când au terminat cursul lor cu conducătorii

adorăției, aceștia sunt numiți diplomați ai Paradisului, apoi, ca finalitari, sunt desemnați pentru serviciile de observare și de cooperare până la marginile vastei creații. Totuși, se pare că încă nu există nici un angajament specific sau determinat pentru Finalitarii Corpului Muritorilor, cu toate că ei servesc în numeroase posturi pe lumile stabilizate în lumină și viață.

30:4.33 (344.1) Chiar dacă nu ar exista un destin viitor și nerevelat pentru Corpul de Muritori al Finalității, angajarea prezentă a acestor ființe ascendente ar fi deja pe deplin adecvată și glorioasă. Destinul lor prezent justifică pe deplin planul universal de ascensiune evolutivă. Însă epocile viitoare ale evoluției sferelor spațiului exterior se vor dezvolta cu siguranță mai mult și vor ilumina mai bine și mai divin înțelepciunea și bunăvoința afectuoasă a Zeilor în execuția planului lor divin de supraviețuire umană și de ascensiune a muritorilor.

30:4.34 (344.2) Această relatare, laolaltă cu tot ceea ce v-a fost revelat și cu tot ceea ce puteți dobândi în legătură cu instrucțiunile referitoare la propria voastră lume, prezintă o conturare a carierei unui muritor ascendent. Istoria variază considerabil în diferitele suprauniversuri, însă prezenta relatare lasă să se întrevadă ceva din planul mediu de avansare a muritorilor, așa cum este el pus în aplicare în universul local al Nebadonului și în al șaptelea segment al marelui univers, suprauniversul Orvontonului.

30:4.35 (344.3) [Prezentat de un Puternic Mesager de pe Uversa.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 30](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Partea a II a](#) >>

Capitolul 31

Corpul Finalității

31:0.1 (345.1) CORPUL Finalitarilor Muritori reprezintă destinația actual cunoscută a muritorilor ascendenți ai timpului contopiți cu Ajustorul lor. Însă mai există și alte grupuri care sunt atașate acestui corp. Corpul finalitar primar este compus după cum urmează:

- 31:0.2 (345.2) 1. Nativii Havonei.
- 31:0.3 (345.3) 2. Mesagerii Gravitației
- 31:0.4 (345.4) 3. Muritorii Glorificați
- 31:0.5 (345.5) 4. Serafimii adoptați
- 31:0.6 (345.6) 5. Fiii Muritori glorificați
- 31:0.7 (345.7) 6. Creaturile mediane preamărite

31:0.8 (345.8) Aceste șase grupuri de ființe glorificate compun acest corp unic cu destin etern. Noi credem că le cunoaștem munca viitoare, însă nu suntem siguri. Corpul de Finalitate al Muritorilor este în curs de mobilizare în Paradis. În prezent membrii săi slujesc din plin pe lângă universurile spațiului și administrează lumile stabilizate în lumină și viață. Totodată, ei trebuie să aibă drept destinație viitoare universurile care se organizează acum în spațiul exterior. Cel puțin asta este concluzia Uversei.

31:0.9 (345.9) Corpul Finalității este organizat în acord cu asocierile de lucru ale lumilor spațiului, în armonie cu experiența asociativă dobândită pe tot parcursul îndelungii și frământatei cariere ascensionale. Toate creaturile ascendente admise în acest corp sunt primite la egalitate, însă această egalitate la un nivel elevat nu abrogă individualitatea și nu distruge în nici un fel identitatea personală. Comunicând cu un finalitar, noi putem imediat distinge dacă este un muritor ascendent, un nativ al Havonei, un serafim adoptat, un median sau un Fiu Material.

31:0.10 (345.10) Pe parcursul epocii prezente a universului, finalitarii se întorc în universurile timpului pentru a servi acolo. Ei sunt trimiși să muncească succesiv în diferitele suprauniversuri, însă nu și în suprauniversurile lor natale, nu înainte de a fi servit în fiecare dintre celelalte șase supracreații. Ei pot astfel dobândi conceptul septuplu al Ființei Supreme.

31:0.11 (345.11) Există în permanență una sau mai multe companii de finalitari muritori în serviciu pe Urantia. Nu există nici un domeniu de serviciu universal în care să nu fie angajați; ei activează în tot

universul, cu perioade alternante și egale de datorii atribuite lor și de serviciu liber.

31:0.12 (345.12) Noi nu avem nici o idee asupra naturii organizării viitoare a acestui grup extraordinar, însă finalitarii sunt în prezent un grup în întregime autonom. Ei singuri îi aleg pe conducătorii și pe îndrumătorii lor permanenți, periodici și desemnați. Nici o influență exterioară nu poate să exercite vreo presiune asupra politicii lor, iar jurământul lor de loialitate credință nu este depus decât înaintea Trinității Paradisului.

31:0.13 (346.1) Finalitarii mențin propriile lor cartiere generale în Paradis, în suprauniversuri, în universurile locale, și pe toate capitalele divizionare. Ei formează un ordin separat de creație evolutivă. Noi nu îi dirijăm și nici nu îi controlăm în mod direct; și totuși, ei sunt absolut loiali și cooperează totdeauna cu toate planurile noastre. Ei sunt într-adevăr acumularea sufletelor încercate și sincere ale timpului și spațiului - sarea evolutivă a universului - fiind pentru totdeauna feriți atât de rău, cât și de păcat.

1. Indigenii Havonei

31:1.1 (346.2) Mulți dintre nativii Havonei, care servesc ca învățători în școlile universului central în care sunt instruiți pelerinii, devin foarte tare atașați de muritori ascendenți și mai simt totodată și o mare curiozitate pentru munca și destinele viitoare ale Corpului Finalitarilor Muritori. Există în Paradis, în sediul administrativ al corpului, un oficiu de înscriere pentru voluntarii Havonei, prezidat de

asociatul lui Grandfanda. Astăzi, veți găsi milioane și milioane de nativi ai Havonei pe această listă de așteptare. Aceste ființe perfecte, de creație directă și divină, sunt de un mare ajutor pentru Corpul Muritor al Finalității și vor face, neîndoielnic, servicii și mai importante în viitorul îndepărtat. Ele aduc punctul de vedere al ființelor născute în perfecțiune și în plenitudine divină. Finalitarii îmbrățișează astfel cele două faze ale existenței experiențiale - cea perfectă și cea perfecționată.

31:1.2 (346.3) Trebuie ca nativii Havonei să dobândească anumite dezvoltări experiențiale în legătură cu ființele evolutive, dezvoltări care vor crea capacitatea de a primi dăruirea unui fragment din spiritul Tatălui Universal. Corpul Muritorilor Finalitari nu are drept membri permanenți decât pe ființele contopite cu spiritul Primei Surse-Centru sau care, asemenea Mesagerilor Gravitației, încorporează la naștere acest spirit al Dumnezeuului Tată.

31:1.3 (346.4) Locuitorii universului central sunt primiți în corp în proporție de unu la mie - câte unul la fiecare companie de finalitari. Corpul este organizat pentru un serviciu temporar în companii de câte o mie, creaturile ascendente fiind în număr de 997 pentru un singur nativ al Havonei și un Mesager al Gravitației. Finalitarii sunt astfel mobilizați în companii, însă jurământul de finalitate este depus individual. Este un jurământ care comportă consecințe radicale și de importanță eternă. Nativul Havonei prestează același jurământ și este atașat corpului pentru totdeauna.

31:1.4 (346.5) Recruții Havonei urmează compania pentru care au fost desemnați; oriunde se duce grupul, se duc și ei. Și ar trebui să vedeți entuziasmul lor în noua lor muncă de finalitari. Posibilitatea de

a atinge Corpul Finalității este una dintre magnificele emoții ale Havonei; posibilitatea de a deveni un finalitar este una dintre aventurile supreme ale acestor rase perfecte.

31:1.5 (346.6) Nativii Havonei sunt primiți și ei, în aceeași proporție, în Corpul Finalitarilor Trinitizați Asociați de pe Vicegerington și în Corpul Finalitarilor Transcendentali din Paradis. Cetățenii Havonei consideră aceste trei destine, precum și admiterea lor posibilă în Corpul Finalitarilor al Havonei, ca fiind scopurile supreme ale carierei lor celeste.

2. Mesagerii Gravitației

31:2.1 (346.7) Oriunde și oricând acționează Mesagerii Gravitației, finalitarii sunt la comandă. Toți Mesagerii Gravitației sunt sub jurisdicția exclusivă a lui Grandfanda, și sunt atașați numai Corpurilor principale ale Finalității. Ei sunt, mereu de acum încolo, de un ajutor inestimabil pentru finalitari, și vor fi de folos peste tot în eternul viitor. Nici un alt grup de creaturi inteligente nu posedă un corp asemănător de mesageri personalizați, capabili de a transcende timpul și spațiul. Tipuri similare de mesageri înregistratori atașați altor corpuri finalitare nu personalizate, ci sunt absonitizate.

31:2.2 (347.1) Mesagerii Gravitației vin din Divinington și sunt Ajustori modificați și personalizați, însă nici un membru din grupul nostru de pe Uversa nu s-ar încumeta să explice natura acestor mesageri. Noi știm că sunt ființe înalt personale, divine, inteligente și emoționant de înțeleghătoare, însă nu pricepem tehnica lor neîngrădită

de timp de traversare a spațiului. Ei par capabili să utilizeze toate energiile, toate circuitele, și chiar și gravitația. Finalitarii corpului muritorilor nu pot sfida timpul și spațiul, însă ei au asociați cu ei și sub comanda lor personalități spirituale practic infinite, care pot să o facă. Noi ne permitem să îi numim personalități pe Mesagerii Gravitației, dar în realitate ei sunt ființe supraspirituale, personalități nelimitate și nemărginite. Prin comparație cu Mesagerii Solitari personalitatea lor este de un ordin în întregime diferit.

31:2.3 (347.2) Mesagerii Gravitației pot să fie atașați în număr nelimitat unei companii de finalitari, însă numai un singur mesager, căpetenia semenilor săi, este încorporat în Corpul Muritor al Finalității. Acest șef are totuși la dispoziția sa un stat major permanent de 999 de mesageri; în funcție de necesități, el poate face apel la rezervele ordinului pentru a obține asistenți în număr nelimitat.

31:2.4 (347.3) Mesagerii Gravitației și finalitarii muritori glorificați sfârșesc prin a dobândi o emoționantă și profundă afecțiune unii față de alții. Ei au multe lucruri în comun: unii sunt personalizări directe ale fragmentelor Tatălui Universal, ceilalți personalități create existând în sufletul nemuritor supraviețuitor contopit cu un fragment din același Tată Universal, Ajustorul Gândirii spiritual.

3. Muritorii Glorificați

31:3.1 (347.4) Muritorii ascendenți contopiți cu Ajustorul lor compun partea majoră a Corpului Primar al Finalității. Împreună cu

serafimii adoptați și cu cei glorificați, numărul lor se ridică, de regulă, la 990 în fiecare companie de finalitari. Proporția de muritori și de îngeri variază în funcție de grupuri, însă muritorii sunt întotdeauna mult mai numeroși decât serafimii. Nativii Havonei, Fiii Materiali glorificați, medianii glorificați, Mesagerii Gravitației, și membrul necunoscut care lipsește, nu constituie decât unu la sută din întregul corp. Fiecare companie de o mie de finalitari nu are locuri decât pentru zece dintre aceste personalități nemuritoare și neserafice.

31:3.2 (347.5) Noi ceilalți, de pe Uversa, nu cunoaștem „destinul finalitar” al muritorilor ascendenți ai timpului. Ei locuiesc în prezent în Paradis și servesc temporar în Corpul Luminii și al Vieții, însă un curs atât de extraordinar de pregătire ascendentă și o atât de îndelungată disciplină universală prin care au trecut trebuie să fie în așa fel proiectate încât să îi califice pentru probe de încredere și mai mari și pentru servicii de răspundere încă și mai sublime.

31:3.3 (347.6) Cu toate că acești muritori ascendenți au atins Paradisul, ei au fost înrolați în Corpul Finalității, și au fost trimiși înapoi în mare număr pentru a participa la conducerea universurilor locale și pentru a ajuta la administrarea treburilor suprauniversale - chiar și în fața acestui destin *aparent* rămâne faptul semnificativ că ei sunt clasați doar ca spirite de al șaselea stadiu. Mai rămâne fără îndoială încă un pas de făcut în cariera Corpului de Muritori al Finalității. Noi nu cunoaștem natura acestuia, însă noi am luat la cunoștință de trei fapte asupra cărora atragem atenția:

31:3.4 (348.1) 1. Știm din arhive faptul că muritorii sunt clasați ca spirite de prim ordin pe durata șederii lor în sectoarele minore, că ei

avansează la al doilea ordin atunci când sunt transferați în sectoarele majore, și la cel de-al treilea atunci când înaintează până la lumile de instruire centrale ale suprauniversurilor. Muritorii ajung la al patrulea stadiu, acela de spirite absolvente după ce ajung pe cel de-al șaselea cerc al Havonei și devin spirite de al cincilea ordin atunci când îl găsesc pe Tatăl Universal. Ei ating ulterior al șaselea stadiu de existență spirituală, depunând jurământul care îi înrolează pentru totdeauna în munca de o veșnicie a Corpului Finalității al Muritorilor.

31:3.5 (348.2) Noi observăm că clasificarea sau desemnarea spiritelor a fost determinată de avansarea lor efectivă de la un domeniu al serviciului universal la un alt domeniu al serviciului universal, sau de la un univers la un alt univers. Noi presupunem că acordarea clasificării ca spirit de al șaptelea ordin al Corpului Muritorilor Finalității va avea loc deodată cu promovarea membrilor săi la sarcina eternă de servire pe sferele încă neînregistrate și nerevelate până acum, și că ea va coincide cu atingere de către ei a Dumnezeului Suprem. Însă, făcând abstracție de aceste concluzii îndrăznețe, noi realmente nu știm nimic mai mult decât voi despre toate aceste lucruri; cunoștințele noastre despre cariera muritorilor nu se trec dincolo de prezentul destin paradisiac.

31:3.6 (348.3) 2. Finalitarii muritori au dus la îndeplinire îndemnul timpurilor: „Fiți perfecți”; ei au urcat calea universală de împlinire a muritorilor; ei l-au găsit pe Dumnezeu și au fost instalați cum se cuvine în Corpul Finalității. Aceste ființe au atins limita prezentă a avansării spirituale, însă nu și *finalitatea statutului spiritual ultim*. Ele au ajuns limita prezentă a perfecțiunii creaturilor, însă nu și *finalitatea*

de serviciu a creaturilor. Ele au făcut experiența adorării Deității în plenitudinea sa, însă nu și a finalității împlinirii Deității experiențiale.

31:3.7 (348.4) 3. Muritorii glorificați ai Corpului Finalității Paradisului sunt ființe ascendente posedând cunoașterea experiențială a fiecărui pas al actualității și al filozofiei vieții celei mai depline posibile de existență inteligentă. De-a lungul epocilor ascensiunii lor, de la lumile materiale cele mai umile până la înălțimile spirituale ale Paradisului, aceste creaturi supraviețuitoare au fost pregătite până la limita capacității lor în fiecare detaliu al fiecărui principiu divin al administrării juste și eficiente, și totodată îngăduitoare și răbdătoare, a întregii creații universale a timpului și spațiului.

31:3.8 (348.5) Noi socotim că ființele umane sunt îndreptățite să împărtășească opiniile noastre, și că voi aveți libertate de a trage, odată cu noi, concluziile cu privire la misterul destinului ultim al Corpului de Finalitate al Paradisului. Ne pare evident că prezentele sarcini ale creaturilor evolutive perfecționate țin de natura studiilor specializate asupra înțelegerii universale și a administrării suprauniversale. Și ne întrebăm cu toții: „De ce ar fi Dumnezeii atât de preocupați să îi pregătească atât de deplin pe muritorii supraviețuitori în tehnica de guvernare a universului?”

4. Serafimii adoptați

31:4.1 (348.6) Mulți dintre fidelilor păzitori serafici ai muritorilor li se permitesă străbătă cariera ascendentă cu pupiliile lor umani, și mulți

dintre acești îngeri păzitori, după ce s-au contopit cu Tatăl, se alătură supușilor lor pentru a depune jurământul finalitar al eternității și a accepta, pentru totdeauna, destinul asociaților lor muritori. Îngerii care trec prin experiența ascendentă a ființelor muritoare pot împărtăși destinul naturii omenești; ei se pot înrola la egalitate și pe vecie în acest Corp al Finalității. Un mare număr de serafimi adoptați și glorificați este atașat diverselor corpuri finalitare de nemuritorilor.

5. Fiii Muritori glorificați

31:5.1 (349.1) Există în universurile timpului și spațiului dispoziții permițând cetățenilor adamici ai sistemelor locale, atunci când s-a întârziat mult desemnarea lor planetară, să depună o cerere pentru a fi eliberați de statutul lor de cetățenie permanentă. Dacă i se dă curs, ei se asociază pelerinilor ascendenți de pe capitalele universului și, de acolo, ei se îndreaptă către Paradis și către Corpul Finalității.

31:5.2 (349.2) Atunci când o lume evolutivă avansată atinge ultimele epoci ale erei luminii și vieții, Fiii săi Materiali, Adamul și Eva Planetari, pot alege să se umanizeze, să primească Ajustori și să se lanseze în curentul evolutiv de ascensiune universală care conduce la Corpul Finalitarilor Muritori. Unii dintre acești Fii Materiali au eșuat parțial ori au greșit tehnic în misiunea lor de acceleratori biologici, așa cum a făcut Adam pe Urantia; ei sunt atunci nevoiți să urmeze cursul natural al popoarelor tărâmului, să primească Ajustori, să treacă prin moarte, și să progreseze prin credință, prin regimul ascendent, pentru a ajunge ulterior în Paradis și la Corpul Finalității.

31:5.3 (349.3) Acești Fii Materiali nu pot fi de găsit în multe companii finalitare. Prezența lor adaugă un mare potențial posibilităților de serviciu elevat pentru un astfel de grup, și ei sunt invariabil aleși drept conducătorii lui. Dacă amândoi membri ai cuplului edenic sunt atașați aceluiași grup, atunci li se permite, de regulă, să acționeze împreună, ca o singură personalitate. Aceste cupluri ascendente reușesc mult mai bine decât muritorii ascendenți în aventura trinitizării.

6. Creaturile mediane preamărite

31:6.1 (349.4) Pe numeroase planete, creaturile mediane se nasc în mare număr, însă rareori zăbovesc pe lumea lor natală după ce aceasta a fost stabilizată în lumină și viață. În acest moment, sau puțin după aceea, ele sunt eliberate de statutul de cetățenie permanentă și își încep ascensiunea către Paradis, trecând prin lumile morontiale, prin supraunivers și prin Havona, în tovărășia muritorilor timpului și spațiului.

31:6.2 (349.5) Creaturile mediane ale diverselor universuri diferă mult în origine și în natură, însă sunt toate destinate unuia sau altuia dintre Corpurile Finalității Paradisului. Medianii secundari sfârșesc toți prin a fuziona cu Ajustorul lor și a fi apoi înrolați în corpurile muritorilor. Numeroase companii de finalitari conțin una dintre aceste ființe glorificate.

7. Îngerii de Lumină

31:7.1 (349.6) În epoca actuală, din o mie de personalități ale fiecărei companii finalitare, 999 au depus jurământ și posedă statutul de membri permanenți. Locul vacant este ocupat de căpetenia Evangheliilor de Luminii atașate companiei și însărcinate cu o misiune determinată. Însă aceste ființe nu sunt decât membri tranzitorii ai corpului finalității.

31:7.2 (349.7) Orice personalitate celestă angajată în serviciul unui corp finalitar este denumită Evanghelie a Luminii. Aceste ființe nu depun legământul finalitar și, cu toate că sunt supuse organizației corpului, ele nu îi sunt atașate în permanență. Grupul lor poate cuprinde Mesageri Solitari, supernafimi, seconafimi, Cetățeni ai Paradisului sau pe urmașii lor trinitizați - orice ființă necesară pentru îndeplinirea unui rol finalitar tranzitoriu. Noi nu știm dacă aceste ființe sunt menite sau nu să rămână atașate misiunii eterne a corpului. La terminarea atașării lor, Evangheliile Luminii își reiau statutul lor anterior.

31:7.3 (350.1) În Corpul Muritor al Finalității, așa cum este constituit în prezent, există doar șase clase de membri permanenți. Cum ar fi de așteptat, finalitarii se angajează în multe speculații cu privire la identitatea viitorilor lor camarazi, însă nu prea sunt de acord între ei.

31:7.4 (350.2) Noi ceilalți, de pe Uversa, emitem adesea ipoteze asupra identității celui de al șaptelea grup de finalitari. Noi avem

numeroase idei, care o cuprind și pe aceea a posibilei implicări a unora dintre aceste corpuri, care se acumulează, ale numeroaselor grupuri trinitizate din Paradis, din Vicegerington sau din circuitul interior al Havonei. Noi ne imaginăm chiar că acest Corp al Finalității va primi permisiunea de a trinitiza pe mulți din cei care îl ajută în munca de administrare universală, în cazul în care ei vor fi destinați să servească în universurile aflate acum în curs de formare.

31:7.5 (350.3) Unul dintre noi susține opinia că locul vacant al corpului va fi luat de tipuri de ființe avându-și originea în noul univers al viitorului lor serviciu. Un altul înclină să creadă că acest loc va fi ocupat de vreun tip de personalitate a Paradisului necreată încă, neexteriorizată, saunetrinitizată. Însă este cât se poate de probabil că va trebui să așteptăm intrarea finalitarilor în al șaptelea lor stadiu de împlinire spirituală pentru a o ști cu adevărat.

8. Transcendentalii

31:8.1 (350.4) O parte a experienței muritorilor perfecționați în Paradis ca finalitari, constă în efortul lor de dobândi înțelegerea naturii și funcțiunii a mai mult de o mie de grupuri de supracetățeni transcendentali ai Paradisului, ființe exteriorizate cu atribute absonite. În asocierea lor cu aceste suprapersonalități, finalitarii ascendenți primesc un mare ajutor de la îndrumările folositoare ale numeroaselor ordine de slujitori transcendentali care au drept misiune să îi prezinte pe finalitarii evoluți noilor lor frați din Paradis. Întregul ordin al

transcendentalilor trăiește în vestul Paradisului, într-o vastă zonă pe care o ocupă în exclusivitate.

31:8.2 (350.5) În discutarea Transcendentalilor noi suntem îngrădiți nu numai de limitele înțelegerii umane ci și de termenii mandatului nostru cu privire la revelarea personalităților Paradisului. Aceste ființe nu au nici un fel de legătură cu ascensiunea muritorilor către Havona. Vasta oaste a TranscendentalilorParadisului nu intervine absolut deloc în treburile Havonei sau ale celor șapte suprauniversuri. Ea se ocupă doar de supraadministrarea treburilor universului principal.

31:8.3 (350.6) Fiind o creatură, voi puteți să vă închipuiți un Creator, însă greu puteți înțelege că există un enorm agregat compozit de ființe inteligente care nu sunt nici Creatori, nici creaturi. Acești Transcendentali nu creează ființe, iar ei înșiși nu au fost nicicând creați. Vorbind de originea lor, pentru a evita folosirea unui nou termen - a unei desemnări arbitrare și lipsite de înțeles - noi considerăm ce cel mai bine este să spunem pur și simplu că Transcendentalii se *exteriorizează*. Este posibil ca Absolutul Deității să se fi ocupat de originea lor și să se fi implicat în destinul lor, însă aceste ființe unice nu sunt, acum, dominate de Absolutul Deității. Ele sunt supuse Dumnezeului Ultim, iar șederea lor actuală în Paradis este dirijată și supravegheată, sub toate aspectele, de către Trinitate.

31:8.4 (351.1) Cu toate că toți muritorii care atingând Paradisul se înfrățesc adesea cu Transcendentalii, așa cum o fac și cu Cetățenii Paradisului, se pare că primul contact serios al unui om cu un Transcendental se petrece cu prilejul acelei asocieri fructuoase în care ascenderul muritor se prezintă ca membru al unui nou grup finalitar,

în cercul de primire al finalitarilor, și unde prestarea Trinitară a jurământului eternității este prezidată de șeful Transcendentalilor, președintele Arhitecților Universului Principal.

9. Arhitecții Universului Principal

31:9.1 (351.2) Arhitecții Universului Principal formează corpul guvernator al Transcendentalilor Paradisului. Acest corp guvernator numără 28.011 de personalități posedând minți stăpânitoare, spirite superbe și facultăți absonite celeste. Conducătorul Maeștrilor Arhitecți, demnitar care conduce acest grup magnific, este șeful coordonator al tuturor inteligențelor Paradisului de sub nivelul Deității.

31:9.2 (351.3) A șaisprezecea prescripție a ordinului care autorizează aceste expuneri zice astfel: „dacă acest lucru este judecat cu înțelepciune, existența Arhitecților Universului Principal va putea fi dezvăluită, însă originea lor, natura lor, precum și destinul lor, nu trebuie să fie pe deplin revelate”. Ne este totuși posibil să vă informăm că acești Maeștri Arhitecții există pe șapte nivele ale absonității și că aceste grupuri sunt clasificate după cum urmează:

31:9.3 (351.4) 1. *Nivelul Paradisului*. Doar decanul, primul Arhitect exteriorizat, funcționează pe acest nivel, care este cel mai înalt al absonitului. Această personalitate ultimă - nici Creator, nici creatură - s-a exteriorizat în zorii eternității și operează astăzi ca fin coordonator al Paradisului și al celor douăzeci și una de lumi ale sale de activități asociate.

31:9.4 (351.5) 2. *Nivelul Havonei.* A doua exteriorizare de Arhitecți a produs trei planificatori decani și administratori absoniți, care s-au consacrat întotdeauna coordonării miliardului de sfere perfecte ale universului central. Tradiția Paradisului afirmă că acești trei Arhitecți, cu sfătuirea Arhitectului conducător exteriorizat precedent, au contribuit la planul Havonei, însă în realitate nu știm acest lucru.

31:9.5 (351.6) 3. *Nivelul Suprauniversurilor.* Al treilea nivel absonit îi cuprinde pe cei șapte Maeștri Arhitecți ai celor șapte suprauniversuri. Ca grup, ei petrec în prezent aproape la fel de mult timp în compania celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului, și cu cei Șapte Agenți Executivi Supremi, pe cele șapte lumi speciale ale Spiritului Infinit. Ei sunt supracoordonatorii marelui univers.

31:9.6 (351.7) 4. *Nivelul Spațiului Primar.* Acest grup conține șaptezeci de Arhitecți. Noi tragem concluzia că ei se preocupă de planurile ultime pentru cel dintâi univers al spațiului exterior, care este acum în curs de mobilizare dincolo de frontierele celor șapte suprauniversuri existente în prezent.

31:9.7 (351.8) 5. *Nivelul Spațiului Secundar.* Acest al cincilea corp conține 490 de Arhitecți și noi concluzionăm, de asemenea, că ei probabil se preocupă de universul celui de al doilea spațiu exterior, în care fizicienii noștri au detectat deja nete mobilizări de energie.

31:9.8 (352.1) 6. *Nivelul Spațiului Terțiar.* Acest al șaselea grup de Maeștri Arhitecți conține 3.430 de membri, și noi conchidem, de asemenea, că este probabil ca ei să se preocupe de giganticele planuri al universului celui de al treilea spațiu exterior.

31:9.9 (352.2) 7. *Nivelul Spațiului Cuaternar.* Acest corp, ultimul și cel mai mare dintre toate, este constituit din 24.010 Maeștri Arhitecți,

și dacă ipotezele noastre anterioare sunt valabile, probabil că este în relație cu universul celui de al patrulea și din urmă spațiu exterior, ale cărui dimensiuni sunt mereu crescătoare.

31:9.10 (352.3) Aceste șapte grupuri de Maeștri Arhitecți conțin, deci, în total, 28.011 autori ai proiectului universului. Există în Paradis o tradiție cum că, departe în negura eternității, s-a făcut o încercare de exteriorizare a celui de-al 28.012-lea Maestru Arhitect, dar că absonitizarea acestei ființe a eșuat, personalitatea sa fiind cuprinsă de Absolutul Universal. Este posibil ca limita absonității să fi fost atinsă de seria ascendentă de Maeștri Arhitecți odată cu cel de al 28.011-lea, iar a 28.012-a încercare să fi întâlnit nivelul matematic al prezenței Absolutului. Altfel spus, la nivelul celei de a 28.012-a exteriorizări, calitatea de absonitate echivala cu nivelul Universalului și atingea valoarea Absolutului.

31:9.11 (352.4) În organizarea lor funcțională, cei trei Arhitecți supraveghetori ai Havonei acționează ca ajutoari aliați ai Arhitectului solitar din Paradis. Cei șapte Arhitecți ai suprauniversurilor acționează în calitate de coordonați ai celor trei supraveghetori ai Havonei. Cei șaptezeci de planificatori ai universului la nivel primar al spațiului exterior servesc în prezent ca ajutoare asociate ale celor șapte Arhitecți ai celor șapte suprauniversuri.

31:9.12 (352.5) Arhitecții Universului Principal au la dispoziția lor numeroase ajutoare și asistenți, inclusiv două ordine vaste de organizatori de forță, cei exteriorizați în mod primar, și asociații transcendentali. Nu trebuie să-i confundăm pe acești Maeștri

Organizatori de Forță cu directorii de putere; aceștia din urmă au legătură cu marele univers.

31:9.13 (352.6) Toate ființele create prin uniunea copiilor timpului și a copiilor eternității, cum sunt descendenții trinitizați ai finalitarilor și Cetățenii Paradisului, devin pupili ai Maeștrilor Arhitecți. Însă printre toate celelalte creaturi sau entități revelate ca activând în prezentele universuri organizate, doar Mesagerii Solitari și Spiritele Inspirate ale Trinității mențin o asociere organică cu Transcendentalii și cu Arhitecții Universului Maestru.

31:9.14 (352.7) Maeștrii Arhitecți contribuie la aprobarea tehnică a trimerii Fiilor Creatori în amplasamentele lor spațiale destinate organizării universurilor locale. Există o foarte strânsă asociere între Maeștri Arhitecți și Fiii Creatori Paradisiaci și, cu toate că această relație nu este revelată, voi ați fost informați de asocierea Arhitecților cu Creaturile Supreme ale marelui univers în relația primei Trinități experiențiale. Aceste două grupuri, împreună cu Spiritul Suprem în evoluție și experiențial, constituie Ultimul Trinității valorilor transcendente și al semnificațiilor universului maestru.

10. Aventura ultimă

31:10.1 (352.8) Decanul Maeștrilor Arhitecți deține supravegherea celor șapte Corpuri ale Finalității, care sunt următoarele:

31:10.2 (352.9) 1. Corpul Finalitarilor Muritori.

31:10.3 (352.10) 2. Corpul Finalitarilor din Paradis.

31:10.4 (352.11) 3. Corpul Finalitarilor Trinitizați.

31:10.5 (353.1) 4. Corpul Finalitarilor Trinitizați în Comun.

31:10.6 (353.2) 5. Corpul Finalitarilor Havonei.

31:10.7 (353.3) 6. Corpul Finalitarilor Transcendentali.

31:10.8 (353.4) 7. Corpul Fiilor Nerevelați ai Destinului.

31:10.9 (353.5) Fiecare dintre aceste corpuri ale destinului are un șef care îl prezidează, iar ansamblul celor șapte constituie Consiliul Suprem al Destinului din Paradis și, pe parcursul prezentei epoci a universului, Grandfanda este șeful acestui corp suprem de desemnare universală pentru copiii destinului ultim.

31:10.10 (353.6) Reunirea acestor șapte corpuri finalitare semnifică mobilizarea efectivă a potențialelor, a personalităților, a puterilor, a minților, a spiritelor, a absoniților și a actualităților experiențiale care transcend, probabil, chiar funcțiunile viitoare ale Ființei Supreme în raport cu universul maestru. Aceste șapte corpuri finalitare reprezintă, probabil, activitatea prezentă a Trinității Ultime, angajată în integrarea forțelor finitului și ale absonitului în vederea unor dezvoltări de neconceput în universul spațiului exterior. Nimic asemănător acestei mobilizări nu a mai avut loc din timpuri care aproape că se pierd în eternitate, când Trinitatea Paradisului a mobilizat într-un mod analog personalitățile existente atunci în Paradis și în Havona, și le-a desemnat ca administratori și șefi ai celor șapte suprauniversuri ale timpului și spațiului pe care le-a proiectat. Cele șapte corpuri finalitare reprezintă răspunsul divinității marelui univers la nevoile viitoare ale potențialelor de putere în universurile exterioare de activități viitoare eterne.

31:10.11 (353.7) Noi ne încumetăm să prevedem viitorul unor și mai mari universuri exterioare de lumi locuite, noi sfere populate de noi

ordine de ființe deosebite și unice în felul lor, un univers material sublim în ultimitatea sa, o imensă creație căreia îi va lipsi doar un singur detaliu important - prezența unei experiențe *finite* efective în viața universală a existenței ascendente. Acest univers va lua ființă cu un mare handicap experiențial: el va fi privat de participarea la evoluția Atotputernicului Suprem. Aceste universuri exterioare vor beneficia, toate, de serviciul incomparabil și de supracontrolul celest al Ființei Supreme, însă faptul însuși al prezenței sale active exclude participarea lor la actualizarea Deității Supreme.

31:10.12 (353.8) Pe parcursul prezentei epoci a universului, personalitățile evoluânde ale marelui univers trec prin numeroase dificultăți din cauza actualizării incomplete a suveranității Dumnezeului Suprem, însă noi participăm toți la experiența unică a evoluției sale. Noi evoluăm în el și el evoluează în noi. La un moment dat al eternului viitor, evoluția Deității Supreme va deveni un fapt împlinit al istoriei universale, iar ocazia de a participa la această minunată experiență va fi dispărut de pe scena acțiunii cosmice.

31:10.13 (353.9) Însă aceia dintre noi care vor fi dobândit această experiență unică pe parcursul tinereții universului o vor îndrăgi și tăinui cu bucurie pe parcursul întregii eternități viitoare. Și mulți dintre noi speculează asupra misiunii rezervelor muritorilor ascendenți și perfecționați din Corpul Finalității care se acumulează treptat. În asociere cu cele șase corpuri similare de recrutare, această misiune ar putea consta în administrarea universurilor exterioare într-un efort de a compensa deficiențele lor experiențiale care decurg din neparticiparea la evoluția temporal-spațială a Ființei Supreme.

31:10.14 (353.10) Aceste deficiențe sunt inevitabile pe toate nivelele de existență ale universului. În cursul prezentei epoci a universului, noi, care aparținem nivelelor superioare de existență spirituală, ne coborâm acum pentru a administra universurile evolutive și a sluji pe lângă muritorii ascendenți, străduindu-ne astfel să remediem neajunsurile lor în realitățile experienței spirituale superioare.

31:10.15 (354.1) Cu toate că în realitate nu știm nimic despre planurile Arhitecților Maestrului Univers în ceea ce privește creațiile exterioare, noi suntem totuși siguri de trei lucruri:

31:10.16 (354.2) 1. Există, actualmente, un vast și nou sistem de universuri care se organizează treptat în domeniile spațiului exterior. Noi ordine de creații fizice, enorme inele și gigantice roiuri de universuri situate cu mult dincolo de prezentele limite ale creațiilor populate și organizate sunt deja vizibile prin telescoapele voastre. La ora actuală, aceste creații exterioare sunt în întregime fizice; ele sunt aparent nelocuite și par lipsite de administrare a vreunor creaturi.

31:10.17 (354.3) 2. De epoci și epoci, continuă în Paradis mobilizarea inexplicabilă și în întregime misterioasă a ființelor perfecționate și ascendente ale timpului și ale spațiului, în asociere cu celelalte șase corpuri finalitare.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitent cu aceste operațiuni, Persoana Supremă a Deității câștigă în putere, în calitate de suveran atotputernic al supracreațiilor.

31:10.19 (354.5) Luând în considerație această dezvoltare triunică care îmbrățișează creaturile, universurile și Deitatea, putem noi oare să fim criticați dacă afirmăm, cu anticipație, că ceva nou și nerevelat se apropie de apogeul său în maestrul univers? Nu este oare natural ca

noi să asociem această mobilizare și această organizare a universurilor fizice care au avut loc vreme de epoci și la o scară până acum necunoscută și emergența personalității Ființei Supreme cu acest plan extraordinar vizând înălțarea muritorilor timpului la perfecțiunea divină, precum și cu mobilizarea lor ulterioară în Paradis în Corpul Finalității - o desemnare și un destin învăluite în misterul universului? Se crede tot mai ferm, în întreaga Uversa, că Corpurile Finalității pe cale asamblare sunt destinate unui serviciu viitor în universurile spațiului exterior în care noi putem deja identifica gruparea a cel puțin șaptezeci de mii de agregate de materie, dintre care fiecare este mai mare decât oricare supraunivers al timpului prezent.

31:10.20 (354.6) Muritorii evolutivi se nasc pe planetele spațiului, trec prin lumile morontiale, urcă prin universurile spirituale, traversează sferele Havonei, îl găsesc pe Dumnezeu, ating Paradisul și sunt înrolați în Corpul primar al Finalității pentru a aștepta aici următoarea lor angajare în serviciul universal. Există șase alte corpuri de finalitate în curs de reunire, însă Grandfanda, primul ascender muritor, prezidează ca șef Paradisiac al tuturor ordinelor finalitarilor. Atunci când contemplăm acest spectacol sublim, noi exclamăm cu toții: Ce glorios destin pentru copiii de origine animală ai timpului, fiii materiali ai spațiului!

31:10.21 (354.7) [Prezentat în comun de un Consilier Divin și de Unul fără de Nume și de Număr autorizați să funcționeze astfel de către Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Aceste treizeci și una de capitole descriu natura Deității, realitatea Paradisului, organizarea și funcționarea universului central și a suprauniversurilor, personalitățile marelui univers și înaltul destin al muritorilor evolutivi, au fost prezentate, formulate și expuse în limba engleză de o înaltă comisie compusă din douăzeci și patru de administratori ai Orvontonului acționând conform unui ordin promulgat de Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa și specificând că va trebui să efectuăm această lucrare pe Urantia, planeta 606 de pe Satania, în Norlatiadekul Nebadonului, în anul 1934 al erei creștine.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 31](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 32](#) >>

Partea a II a

Universul local

Prezentat de un Corp din Nebadon al Universului Local Personalități
activând cu autoritatea lui Gabriel al Salvingtonului.

Cartea Urantia

<< [Partea a II a](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 33](#) >>

Capitolul 32

Evoluția universurilor locale

32:0.1 (357.1) UN UNIVERS local este opera unui Fiu Creator din ordinul paradisiac al Mihaililor. El cuprinde o sută de constelații, fiecare având o sută de sisteme de lumi locuite. Fiecare sistem va conține în cele din urmă aproximativ o mie de sfere locuite.

32:0.2 (357.2) Aceste universuri din timp și spațiu sunt toate evolutive. Planul creativ al Mihaililor din Paradis urmează întotdeauna calea evoluției treptate și a dezvoltării progresive a naturilor și capacităților fizice, intelectuale și spirituale ale multitudinii de creaturi care locuiesc pe diversele sfere de ordin variat cuprinse într-un astfel de univers local.

32:0.3 (357.3) Urantia aparține unui univers local al cărui suveran este Dumnezeu-om din Nebadon, Isus din Nazaret și Mihail din

Salvington, iar toate planurile lui Mihail pentru acest univers local au fost aprobate în întregime de Trinitatea Paradisului înainte ca el să se fi angajat în suprema aventură din spațiu.

32:0.4 (357.4) Fiii lui Dumnezeu își pot alege tărâmurile activităților lor de creatori, însă inițial aceste creații materiale au fost proiectate și planificate de Arhitecții Universului Maestru.

1. Apariția fizică a universurilor

32:1.1 (357.5) Manipulările preuniversale ale forței-spațiu și ale energiilor primordiale reprezintă sunt munca Organizatorilor de Forță Principali din Paradis; în domeniile suprauniversului însă, când energia emergentă devine sensibilă la gravitația locală sau liniară, ei se retrag în favoarea directorilor de putere ai suprauniversului respectiv.

32:1.2 (357.6) În crearea unui univers local acești directori de putere funcționează numai în fazele de creație premateriale și în fazele posterioare forței; Pentru un Fiu Creator nu există nici o oportunitate de a începe organizarea universului până când directorii de putere nu au efectuat o mobilizare suficientă a energiilor-spațiu pentru a oferi o bază materială - sori fizici și sfere materiale - universului emergent.

32:1.3 (357.7) Universurile locale au toate aproximativ același potențial energetic, cu toate că diferă foarte mult în dimensiuni fizice, și pot varia din când în când în ceea ce privește conținutul lor de materie vizibilă. Încărcătura de energie și înzestrarea de potențial material ale unui univers local sunt determinate de manipulările

directorilor de putere și ale predecesorilor acestora, precum și de activitățile Fiului Creator și de înzestrarea cu control fizic inerent posedată de asociatul său creativ.

32:1.4 (358.1) Încărcătura energetică a unui univers local este de aproximativ o sută de ori mai mică decât înzestrarea cu forță a suprauniversului lui. În cazul Nebadonului, universul vostru local, materializarea masei este doar cu puțin mai mică. Din punct de vedere fizic, Nebadonul posedă toată dotarea fizică de energie și de materie care poate fi găsită în oricare din creațiile locale din Orvonton. Singura limitare fizică a extinderii universului local al Nebadonului comportă în încărcătura cantitativă de energie-spațiu supusă controlului gravitațional al puterilor și al personalităților asociate reprezentând ansamblul mecanismului acestui univers.

32:1.5 (358.2) Când energia-materie a atins un anumit stadiu de materializare a masei, pe scenă își face apariția un Fiu Creator, însoțit de o Fiică Creatoare a Spiritului Infinit. Odată cu apariția Fiului Creator, începe construcția sferei arhitecturale care este destinată să devină lumea-sediu a universului local proiectat. Vreme de epoci îndelungate, o astfel de creație locală evoluează, sorii se stabilizează, planetele se formează și se lansează pe orbitele lor, în timp ce se continuă munca de creație a lumilor arhitecturale destinate să servească drept cartiere generale pentru constelațiile și drept capitale sistemelor.

2. Organizarea universului

32:2.1 (358.3) Fiii Creatori sunt precedați în organizarea universului de directorii de putere și de alte ființe care au provenit din a Treia Sursă-Centru. Pe baza energiilor spațiului, care au fost astfel organizate în prealabil, Mihail, Fiul vostru Creator, a fondat ținuturile locuite ale universului Nebadonului și de atunci până acum s-a consacrat cu asiduitate administrării lor. Din energia preexistentă, acești Fii divini materializează materie vizibilă, proiectează creaturi vii și, în cooperare cu prezența universală a Spiritului Infinit, creează o suită variată de personalități spirituale.

32:2.2 (358.4) Acești directori de putere și controlori de energie, care l-au precedat mult timp pe Fiul Creator în munca fizică preliminară de organizare a universului, servesc mai târziu într-o legătură magnifică cu acest Fiu al Universului, păstrând pentru totdeauna controlul asociat al energiilor pe care le-au organizat și le-au pus în circuit inițial. Pe Salvington funcționează acum aceleași o sută de centre care au cooperat cu Fiul vostru Creator la formarea originară acestui univers local.

32:2.3 (358.5) Primul act înfăptuit de creație fizică în Nebadon a constat în organizarea lumii-sediu, sfera arhitecturală a Salvingtonului cu sateliții ei. Din perioada acțiunilor inițiale ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici până la sosirea statului major viu pe sferele desăvârșite ale Salvingtonului, s-au scurs ceva mai mult de un miliard de ani ai timpului vostru planetar actual. Construcția Salvingtonului a fost urmată imediat de crearea celor o sută de lumi-sediu ale Constelațiilor proiectate și a celor zece mii de sfere-sediu ale sistemelor locale proiectate de control și de administrare planetară, împreună cu sateliții lor arhitecturali. Astfel de lumi arhitecturale sunt

concepute pentru a găzdui atât personalități fizice, cât și spirituale, precum și ființele aflate în stadiile morontiale mediatore și de tranziție ale existenței.

32:2.4 (359.1) Salvingtonul, lumea-sediu a Nebadonului, este situat exact în centrul energiei masice a universului local. Universul vostru local nu este însă un sistem astronomic individual, deși în centrul lui fizic există un sistem vast.

32:2.5 (359.2) Salvington este cartierul general personal al lui Mihail din Nebadon, însă acesta din urmă nu se va găsi întotdeauna colo. Funcționarea armonioasă a universului vostru local nu mai necesită prezența continuă a Fiului Creator pe sfera capitală, însă nu tot așa se întâmplă în epocile primitive ale organizării fizice. Un Fiu Creator nu poate să își părăsească lumea sediu înainte ca stabilizarea gravitațională a domeniului să fi fost efectuată, prin materializarea unei energii suficiente pentru a permite diverselor circuite și sisteme să se echilibreze unele pe altele prin atracție materială reciprocă.

32:2.6 (359.3) În curând, planul fizic al universului este înfăptuit, iar Fiul Creator, în asociere cu Spiritul Creativ, proiectează planul său de creare a vieții, după care acest reprezentant al Spiritului Infinit își începe funcționarea ca personalitate creativă distinctă. Când primul său act creativ este formulat și executat, i-a ființă Steaua Strălucitoare a Dimineții, personificarea conceptului creativ inițial de identitate și de ideal al divinității. Aceasta este șeful executiv al universului, asociatul personal al Fiului Creator, o ființă asemenea lui sub toate aspectele caracterului, însă deosebit de limitată în atributele divinității.

32:2.7 (359.4) Iar acum, după ce mâna-dreaptă și șeful executiv al Fiului Creator a fost pusă la dispoziție, urmează aducerea în existență a unei vaste și minunate desfășurări de creaturi diverse. Fiii și fiicele universului local își fac apariția, și la puțin timp după aceea, acestei creații i se asigură un guvern, care se extinde de la consiliile supreme ale universului până la părinții constelațiilor și la suveranii sistemelor locale. Aceste sisteme sunt agregatele acelor lumi care sunt desemnate apoi să devină lăcașurile diverselor rase muritoare ale creaturilor înzestrate cu voință; și fiecare dintre aceste lumi va fi prezidată de un Prinț Planetar.

32:2.8 (359.5) Iar apoi, când un astfel de univers a fost astfel complet organizat și pe deplindotat, Fiul Creator răspunde la propunerea Tatălui de a crea omul muritor în imaginea lor divină.

32:2.9 (359.6) Organizarea lăcașurilor planetare este încă în curs de desfășurare în Nebadon, deoarece acest univers este de fapt un grup tânăr în ținuturile stelare și planetare din Orvonton. La ultima înregistrare, în Nebadon existau 3.840.101 planete locuite, iar Satania, sistemul local al lumii voastre, este destul de tipic în alte sisteme.

32:2.10 (359.7) Satania nu este un sistem fizic uniform, o unitate sau o organizare astronomică simplă. Cele 619 lumi locuite ale ei sunt situate în peste cinci sute de sisteme fizice diferite. Numai cinci dintre aceste sisteme au mai mult de două lumi locuite, iar dintre acestea numai una are patru planete populate, în timp ce patruzeci și șase de sisteme au două lumi locuite.

32:2.11 (359.8) Sistemul Satania de lumi locuite este foarte îndepărtat de Uversa și de marele roi de sori care funcționează ca centru fizic și

astronomic al celui de-al șaptelea supraunivers. Din Jerusem, capitala Sataniei, sunt peste două sute de mii de ani lumină până în centrul fizic al suprauniversului din Orvonton, departe, foarte departe în diametrul dens al Căii Lactee. Satania se află la periferia universului local, iar Nebadonul este acum foarte mult în afară, aproape de marginea exterioară a Orvontonului. De la cel mai exterior sistem de lumi locuite până în centrul suprauniversului, distanța este un pic mai mică de două sute cincizeci de mii de ani-lumină.

32:2.12 (360.1) Universul Nebadonului se rotește acum departe în sud-estul circuitului suprauniversal al Orvontonului. Universurile cele mai apropiate de el sunt: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving și Alvoring.

32:2.13 (360.2) Evoluția unui univers local este însă o poveste lungă. Capitolele care se referă la supraunivers introduc acest subiect; cele din această secțiune, referitoare la creațiile locale, îl continuă, în timp ce acelea care urmează, abordând istoria și destinul Urantiei, completează relatarea. Însă voi nu puteți înțelege în mod adecvat destinul muritorilor unei astfel de creații locale decât printr-o examinare atentă a expunerilor ce se referă la viața și la învățăturile Fiului vostru Creator, așa cum a trăit el odinioară viața de om, sub înfățișarea trupului muritor, în propria voastră lume evolutivă.

3. Ideea evolutivă

32:3.1 (360.3) Singura creație perfect stabilizată este Havona, universul central, care a fost creat direct de gândirea Tatălui Universal

și de cuvântul Fiului Etern. Havona este un univers existențial, perfect și complet, înconjurând lăcașul Deităților eterne, centru al tuturor lucrurilor. Creațiile celor șapte suprauniversuri sunt finite, evolutive și progresive fără excepție.

32:3.2 (360.4) Sistemele fizice din timp și spațiu au toate o origine evolutivă. Ele nu sunt nici măcar stabilizate fizic înainte de a fi lansate pe orbitele lor în circuitele stabilite ale suprauniversurilor lor. Si nici un univers local nu este stabilizat în lumină și viață până când posibilitățile sale fizice de expansiune și de dezvoltare nu au fost epuizate, și până când statutul spiritual al tuturor lumilor sale locuite nu a fost stabilit și stabilizat pentru totdeauna.

32:3.3 (360.5) Mai puțin în universul central, perfecțiunea este o realizare progresivă. Creația centrală ne oferă un model de perfecțiune, însă toate celelalte țărâmurii trebuie să atingă acea perfecțiune prin metodele stabilite pentru avansarea acelor lumi sau universuri particulare, iar planurile Fiului Creator de realizare a organizării, evoluția, disciplinarea și stabilizarea respectivelor universuri locale sunt caracterizate de o varietate aproape infinită.

32:3.4 (360.6) Cu excepția prezenței deității Tatălui, fiecare univers local este, într-un anumit sens, o reproducere a organizării administrative a creației centrale sau arhetipului central. Cu toate că Tatăl Universal este prezent personal în universul rezidențial, el nu locuiește în mințile ființelor care își au originea în acel univers, așa cum o face efectiv cu sufletele muritorilor din timp și spațiu. Se pare că există o compensație infinit de înțeleaptă în ajustarea și în reglarea problemelor spirituale ale vastei creații. În universul central, Tatăl este prezent personal ca atare, însă este absent din mintea copiilor

acelei creații perfecte; în universurile din spațiu, Tatăl nu este prezent în persoană, fiind reprezentat de Fiii Săi Suverani, în timp ce este prezent în mod intim în mințile copiilor săi muritori, fiind reprezentat spiritual de prezența prepersonală a Veghetorilor de Mister rezidenți în mintea acestor creaturi volitive.

32:3.5 (360.7) În cartierul general al unui univers local locuiesc toate personalitățile Creatoare și creative care reprezintă o autoritate conținută în sine și o autonomie administrativă, cu excepția prezenței personale a Tatălui Universal. În universul local se găsesc reprezentanți ai tuturor categoriilor și ai aproape tuturor claselor de ființe inteligente existând în universul central, cu excepția Tatălui Universal. Cu toate că Tatăl Universal nu este prezent personal într-un univers local, el este reprezentat personal de Fiul Său Creator, mai întâi ca reprezentant al lui Dumnezeu, iar apoi în calitate de conducător suprem și suveran în virtutea propriului său drept.

32:3.6 (361.1) Cu cât coborâm mai mult pe scara vieții, cu atât ne este mai greu să localizăm, cu ochiul credinței, pe Tatăl invizibil. Creaturile inferioare - și uneori chiar și cele de ordin mai înalt - întâmpină dificultăți în perceperea Tatălui Universal în Fiii săi Creatori. Și astfel, așteptând epoca exaltării lor spirituale, când perfecțiunea dezvoltării voinței le va permite să îl vadă pe Dumnezeu în persoană, ele se satură de progresul lor, nutresc îndoieli spirituale, se poticnesc în confuzie, și astfel se izolează de țelurile spirituale progresive ale epocii și universului lor. În acest fel, ele pierd capacitatea de a-l vedea pe Tată atunci când privesc Fiul Creator. Pe parcursul îndelungatei lupte pentru atingerea Tatălui, și pe parcursul perioadei în care condițiile inerente fac o astfel de realizare imposibilă, cea mai bună

salvare pentru creaturi este aceea de a menține faptul-adevăr al prezenței Tatălui în Fiii săi. La modul literal și figurat, spiritual și personal, Tatăl și Fiul sunt una. Este un fapt: cel care a văzut un Fiu Creator l-a văzut pe Tată.

32:3.7 (361.2) Personalitățile unui univers dat nu sunt statornice și demne de încredere, la început, decât în măsura gradului lor de înrudire cu Deitatea. Când originile creaturii se îndepărtează suficient de mult de Sursele originare și divine, indiferent că avem de a face cu Fiii lui Dumnezeu sau cu creaturile ocrotitoare aparținând Spiritului Infinit, există o posibilitate sporită de disarmonie, de confuzie și de rebeliune - de păcătuire.

32:3.8 (361.3) Cu excepția ființelor perfecte care își au originea în Deitate, toate creaturile volitive ale suprauniversurilor au o natură evolutivă, începând de la o stare modestă și urcând tot mai sus, în realitate spre interior. Chiar și personalitățile deosebit de spirituale continuă să urce scara vieții prin transferuri progresive din viață în viață și din sferă în sferă, iar în cazul celor care adăpostesc Veghetori de Mister, nu există în realitate limite la înălțimile pe care le pot atinge în ascensiunea lor spirituală și în dobândirea lor universală.

32:3.9 (361.4) Când perfecțiunea creaturilor din timp a fost în cele din urmă atinsă, ea reprezintă în totalitate ceva dobândit, o posesiune de bună credință a personalității. Cu toate că elementele harului sunt prezente în mare măsură, nu este mai puțin adevărat că tot ceea ce a fost dobândit de creaturi reprezintă rezultatul efortului individual și al vieții lor efective, al reacției lor de personalitate la mediul existent.

32:3.10 (361.5) Faptul originii evolutive animale nu își pune stigmatul asupra nici unei personalități în ochii universului, deoarece aceasta reprezintă metoda exclusivă de a produce unul dintre cele două tipuri fundamentale de creaturi finite inteligente înzestrate cu voință. Când culmile perfecțiunii și eternității sunt atinse, cei care au început de jos și au urcat bucuroși, treaptă cu treaptă școala vieții, vor fi cu atât mai onorați și, când vor fi ajuns pe culmile gloriei, vor fi câștigat o experiență personală care încorporează o cunoaștere efectivă a fiecărei faze a vieții de jos și până sus.

32:3.11 (361.6) Toate acestea arată înțelepciunea Creatorilor. Pentru Tatăl Universal ar fi la fel de ușor să facă di toți muritorii ființe perfecte, să le transmită perfecțiunea prin cuvântul său divin. Aceasta i-ar priva însă de minunata experiență a aventurii și a pregătirii asociate cu lungul și treptatul urcuș lăuntric, o experiență rezervată doar celor care au avut șansa de a începe din străfundurile existenței vii.

32:3.12 (362.1) Universurile care înconjoară Havona nu sunt populate cu creaturi perfecte decât într-un număr suficient pentru a răspunde nevoii de îndrumători-învățători model necesari celor care se ridică pe scara evolutivă a vieții. Natura experiențială a tipului evolutiv de personalitate reprezintă complementul cosmic natural al naturii mereu perfecte a creaturilor Paradisului Havona. În realitate, atât creaturile perfecte, cât și cele care au ajuns la perfecțiune sunt incomplete în raport cu totalitatea finită. Însă în asocierea complementară a creaturilor existențial perfecte ale Paradisului-Havona cu finalitarii ajunși la perfecțiune prin experiență, care se ridică din universurile evolutive, ambele tipuri ajung să se elibereze de limitările înnăscute,

și astfel pot încerca împreună să atingă înălțimile sublime ale statutului ultim al creaturii.

32:3.13 (362.2) Aceste tranzacții ale creaturilor sunt repercusiunile universale ale acțiunilor și reacțiunilor în interiorul Deității Septuple, în care divinitatea eternă a Trinității Paradisului este unită cu divinitatea în evoluție a Creatorilor Supremi ai universurilor temporal-spațiale în, prin și cu Deitatea Ființei Supreme care actualizează puterea.

32:3.14 (362.3) Creatura perfectă prin divinitate și creatura ajunsă la perfecțiune prin evoluție sunt egale în ceea ce privește gradul de potențial al divinității, însă ele sunt diferite ca specii. Fiecare dintre ele trebuie să depindă de cealaltă pentru a atinge supremația serviciului. Suprauniversurile evolutive depind de universul perfect al Havonei pentru a oferi educația finală cetățenilor lor ascendenți, însă la fel se întâmplă și cu universul central perfect, care are nevoie de existența universurilor pe cale de perfecționare pentru a oferi deplina dezvoltare locuitorilor săi descendenți.

32:3.15 (362.4) Cele două manifestări primordiale ale realității finite, perfecțiunea înnăscută și perfecțiunea dobândită prin evoluție, indiferent că sunt personalități sau universuri, sunt coordonate, dependente și integrate. Fiecare are nevoie de cealaltă pentru ca funcțiunea, serviciul și destinul lor să devină complete.

4. Relația lui Dumnezeu cu un univers local

32:4.1 (362.5) Să nu aveți impresia că, datorită faptului că Tatăl Universal a delegat altora o atât de mare parte din el însuși și din puterea sa, el este un membru tăcut sau inactiv al asocierii Deităților. Făcând abstracție de domeniile personalității și de acordarea de Ajustori, el este în aparență cea mai puțin activă dintre Deitățile Paradisului, prin aceea că permite coordonaților săi în Deitate, Fiilor săi și numeroaselor inteligențe create, să înfăptuiască atât de multe lucruri spre îndeplinirea țelului său etern. El este membrul tăcut al trio-ului creativ doar în sensul că nu face niciodată nimic din ceea ce oricare din asociații săi coordonați sau subordonați pot face.

32:4.2 (362.6) Dumnezeu înțelege pe deplin nevoia fiecărei creaturi inteligente de a acționa și a experimenta și de aceea, în orice situație, indiferent că este vorba de destinul unui univers sau de binele celei mai umile dintre creaturile sale, Dumnezeu se retrage din activitate în favoarea galaxiei sau a personalităților create sau Creatoare care intervin prin firea lor, între el însuși și orice situație universală sau eveniment creativ date. Însă cu toată această retragere, această desfășurare de coordonare infinită, există din partea lui Dumnezeu o participare efectivă, literală și personală în aceste evenimente, prin intermediul acestor agenți și al acestor personalități desemnate. Tatăl lucrează în și prin aceste canale pentru bunăstare întregii sale vaste creații.

32:4.3 (363.1) În ceea ce privește strategia, conducerea și administrarea unui univers local, Tatăl Universal acționează în persoana Fiului său Creator. În raporturile reciproce dintre Fiii lui Dumnezeu, în asocierile de grup ale personalităților care își au originea în a Treia Sursă-Centru, sau în relațiile dintre toate celelalte

creaturi, cum ar fi ființele umane, Tatăl Universal nu intervine niciodată. Legea Fiului Creator, guvernarea Părinților Constelației, Suveranii Sistemelor și Prinții Planetari - politica și procedurile stabilite pentru acel univers - sunt întotdeauna prevalente. Nu există nici o împărțire a autorității; nu există niciodată nici un conflict între puterea divină și țelul divin. Deitățile sunt într-un acord perfect și etern.

32:4.4 (363.2) Fiul Creator guvernează suprem în toate chestiunile de asocieri etice, în relațiile oricărei diviziuni de creaturi cu orice altă clasă de creaturi sau dintre doi sau mai mulți indivizi din interiorul oricărui grup dat; un astfel de plan nu înseamnă însă că Tatăl Universal nu poate interveni în propria sa manieră și că nu poate face tot ceea ce i-ar satisface mintea divină cu orice *creatură individuală* din întreaga creație, în funcție de statutul actual sau de perspectivele viitoare ale individului respectiv și conform planului etern și țelului infinit al Tatălui.

32:4.5 (363.3) În creaturile muritoare înzestrate cu voință, Tatăl este efectiv prezent prin Ajustorul Interior, un fragment al spiritului său prepersonal; iar Tatăl reprezintă și sursa personalității unei astfel de creaturi muritoare înzestrată cu voință.

32:4.6 (363.4) Acești Ajustori ai Gândirii, dăruți de Tatăl Universal, sunt relativ izolați; ei locuiesc în mințile umane, însă nu au nici o legătură perceptibilă cu chestiunile etice ale unei creații locale. Ei nu sunt coordonați direct nici cu serviciul serafic, nici cu administrarea sistemelor, a constelațiilor sau a unui univers local, nici măcar cu guvernarea unui Fiu Creator, a cărui voință este legea supremă a universului său.

32:4.7 (363.5) Ajustorii Interiori reprezintă unul dintre modurile de contact separate, însă unificate, ale lui Dumnezeu cu creaturile din creația sa aproape infinită. Cel care este invizibil muritorilor își manifestă astfel prezența, iar dacă ar fi posibil, el ni s-ar arăta și în alte chipuri, însă o astfel de revelație suplimentară nu este divin posibilă.

32:4.8 (363.6) Noi putem vedea și înțelege mecanismul prin care Fiii se bucură de cunoașterea intimă și completă a universurilor din jurisdicția lor; însă nu putem înțelege pe deplin metodele prin care Dumnezeu este atât de complet și de personal la curent cu detaliile universului universurilor, cu toate că putem cel puțin înțelege calea prin care Tatăl Universal poate primi informații referitoare la ființele imensei sale creații și își poate manifesta prezența sa în fața lor. Prin intermediul circuitului personalității, Tatăl este informat - ia personal la cunoștință - de toate gândurile și acțiunile tuturor ființelor din toate sistemele și din toate universurile întregii creații. Cu toate că nu putem înțelege pe deplin această tehnică a comuniunii lui Dumnezeu cu copiii săi, putem fi întăriți în încredințarea că „Domnul își cunoaște copiii,” și că pentru fiecare dintre noi „ține seama de locul unde am fost născuți.”

32:4.9 (363.7) În universul vostru și în inima voastră, Tatăl Universal este prezent, în sens spiritual, prin unul dintre cele Șapte Spirite Maestru ale reședinței centrale și, mai ales, prin Ajustorul divin care trăiește și lucrează și așteaptă în profunzimile minții muritoare.

32:4.10 (363.8) Dumnezeu nu este o personalitate egocentrică; Tatăl se dăruiește liber pe sine creației sale și creaturilor sale. El trăiește și

acționează nu numai în Deități, ci și în Fiii săi, pe care îi însărcinează să facă tot ceea ce le este divin posibil să facă. Tatăl Universal a renunțat la orice funcție pe care o poate îndeplini o altă ființă., iar aceasta este la fel de adevărat pentru omul muritor, cât și pentru Fiul creator care guvernează în locul lui Dumnezeu în cartierul general al unui univers local. Astfel, putem vedea punerea în practică a iubirii ideale și infinite a Tatălui Universal.

32:4.11 (364.1) În această dăruire universală de sine, avem dovada deplină atât a măreției, cât și a generozității naturii divine a Tatălui. Dacă Dumnezeu s-a abținut de a da din sine totul creației universale, este pentru că, din acea rămășiță, el revarsă, cu o generozitate nestăvilită, Ajustorii Gândirii peste muritorii tărâmului, Veghetorii de Mister din timp, care sălășluiesc cu atâta răbdare în candidații muritori la viața eternă.

32:4.12 (364.2) Tatăl Universal s-a revărsat pe sine, ca să zicem așa, pentru a îmbogăți toată creația cu posesiunea personalității și cu potențialul de împlinire spirituală. Dumnezeu ni s-a dăruit pentru ca noi să putem fi asemenea lui, și nu a păstrat pentru sine putere și glorie decât atâta cât este necesar pentru întreținerea acestor lucruri pentru iubirea cărora s-a despuiat astfel de toate celelalte lucruri.

5. Țelul etern și divin

32:5.1 (364.3) Există un țel măreț și glorios în marșul universurilor prin spațiu. Toate luptele voastre de muritori nu sunt zadarnice. Noi facem cu toții parte dintr-un plan imens, un proiect gigantic, iar

imensitatea întreprinderii este cea care face imposibil să se vadă foarte mult din aceasta la un moment dat și într-o viață dată. Noi suntem cu toții o parte dintr-un proiect etern, pe care Dumnezeu îl supraveghează și îl pun în aplicare. Întregul mecanism minunat și universal se mișcă maiestuos prin spațiu în cadența muzicii gândirii infinite și a țelului etern a Primei Surse-Centru.

32:5.2 (364.4) Țelul etern al Dumnezeului etern este un ideal spiritual elevat. Evenimentele din timp și luptele existenței materiale nu reprezintă decât eșafodajul provizoriu care face legătura cu cealaltă parte, cu ținutul făgăduit al realității spirituale și al existenței celeste. Desigur voi, muritorii, găsiți că este dificil să pricepeți ideea unui țel etern; sunteți aproape incapabili să înțelegeți gândul de eternitate, ideea de ceva care nu începe și nu se termină niciodată. Tot ceea ce vă este familiar are un sfârșit.

32:5.3 (364.5) În ceea ce privește o viață individuală, durata unui tărâm, ori cronologia oricărei serii de evenimente interconectate, pare a fi vorba de un interval de timp izolat; totul pare a avea un început și un sfârșit. Și s-ar părea că o serie de asemenea experiențe, vieți, epoci sau ere, atunci când este aranjată în mod secvențial, are aspectul unei linii drepte, un eveniment izolat în timp, brăzdând pentru o clipă ca un fulger chipul infinit al eternității. Însă atunci când privim toate acestea din culise, o viziune mai sintetică și o înțelegere mai completă sugerează că o astfel de explicație este nenimerită, dezlănătă, și cu totul nepotrivită pentru a explica tranzacțiile din timp și pentru a le corela cumva cu țelurile subiacente și cu reacțiile fundamentale ale eternității.

32:5.4 (364.6) Pentru a da explicații minții muritorilor, mie mi se pare mai nimerit să se conceapă eternitatea ca pe un ciclu, iar țelul etern ca pe un cerc nemărginit, un ciclu al eternității sincronizat oarecum cu ciclurile materiale tranzitorii ale timpului. În ceea ce privește sectoarele timpului conectate cu cercul eternității și făcând parte din el, suntem siliți să recunoaștem că astfel de epoci temporare se nasc, trăiesc și mor la fel cum ființele din timp se nasc, trăiesc și mor. Majoritatea ființelor umane mor deoarece, neatingând nivelul spiritual de contopire cu Ajustorul, metamorfoza morții constituie singurul proces posibil prin care pot scăpa de lanțurile timpului și de legăturile creației materiale, fiind prin urmare capabile să intre în cadență cu procesiunea progresivă a eternității. Supraviețuind vieții de încercare în timp și existenței materiale, devine posibil pentru voi să mergeți în continuare în legătură cu eternitatea, fie și numai ca o parte a ei, într-o nesfârșită rotație împreună cu lumile spațiului în jurul cercului epocilor eterne.

32:5.5 (365.1) Sectoarele timpului sunt la fel ca scânteierile personalității în formă temporală; ele apar pentru un anotimp, după care dispar din câmpul viziunii umane, doar pentru a apărea ca noi actori și factori de continuitate în viața mai înaltă a rotirii nesfârșite în jurul cercului etern. Eternitatea nu se poate concepe ca parcurgerea unei linii drepte, de vreme ce noi credem într-un univers delimitat, care se mișcă pe o imensă elipsă în jurul așezământului central al Tatălui Universal.

32:5.6 (365.2) De fapt, eternitatea este incomprehensibilă pentru mintea finită din timp. Pur și simplu nu o puteți nici sesiza nici înțelege. Nu o pot nici eu vizualiza pe deplin, și chiar dacă aș face-o,

mi-ar fi cu neputință să comunic conceptul meu minții umane. Cu toate acestea, am făcut tot ceea ce mi-a stat în putință pentru a descrie ceva din punctul nostru de vedere, pentru a vă transmite cumva din înțelegerea noastră asupra lucrurilor eterne. Mă străduiesc să vă ajut să vă cristalizați gândurile asupra acestor valori a căror natură este infinită și de importanță eternă.

32:5.7 (365.3) În mintea lui Dumnezeu există un plan care îmbrățișează fiecare creatură din imensele sale domenii, iar acest plan este un țel etern de oportunități nelimitate, de progres nelimitat și de viață nesfârșită., iar comorile infinite ale unei astfel de cariere incomparabile vă răsplătesc eforturile!

32:5.8 (365.4) Țelul eternității este înainte! Aventura dobândirii divinității se așterne în fața voastră! Cursa pentru perfecțiune a început! Oricine vrea poate să intre, iar o victorie certă va încununa eforturile fiecărei ființe umane care va aleră în cursa credinței și a încrederii, ascultând la fiecare pas îndrumările Ajustorului interior și fiind sub călăuzirea bunului spirit al Fiului Universului, care s-a răspândit atât de liber asupra tuturor timpurilor.

32:5.9 (365.5) [Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar Consiliului Suprem al Nebadonului și afectat acestei misiuni de Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 32](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 34](#) >>

Capitolul 33

Administrarea universului local

33:0.1 (366.1) ÎN TIMP ce Tatăl Universal guvernează cu siguranță vasta sa creație, el funcționează în administrarea unui univers local prin persoana Fiului Creator. Tatăl nu acționează personal într nici un alt mod în treburile administrative ale unui univers local. Aceste probleme sunt încredințate Fiului Creator și Mamei Spirit a Universului local, precum și numeroșilor lor copiii. Planurile, strategia și acțiunile administrative ale universului local sunt formate și executate de acest Fiu care, împreună cu Spiritul său asociat, delegă puterea executivă lui Gabriel, iar pe aceea a autorității jurisdicționale Părinților Constelației, Suveranilor de Sistem și Prinților Planetari.

1. Mihail din Nebadon

33:1.1 (366.2) Fiul nostru Creator este personificarea celui de-al 611.121-lea concept original al identității infinite avându-și originea atât în Tatăl Universal, cât și în Fiul Etern. Mihail din Nebadon este „Unicul Fiu personalizând acest al 611.121-lea concept universal al divinității și infinității. Cartierul său general este în triplul palat de lumină din Salvington, iar acest sălaș este dispus astfel deoarece Mihail a avut experiența vieții tuturor celor trei faze ale existenței creaturii inteligente: morontială, materială și spirituală. Datorită numelui asociat cu cea de-a șaptea și ultima sa manifestare pe Urantia, el este uneori numit Cristos Mihail.

33:1.2 (366.3) Fiul nostru Creator nu este Fiul Etern, asociatul existențial din Paradis al Tatălui Universal și Spiritului Infinit. Mihail din Nebadon nu este un membru al Trinității Paradisului. Cu toate acestea, Fiul nostru Maestru are pe tărâmul său toate atributele și puterile divine pe care Fiul Etern însuși le-ar manifesta dacă ar fi prezent în Salvington și ar activa în Nebadon. Mihail posedă chiar mai multă putere și autoritate, căci el nu numai că îl personifică pe Fiul Etern, ci și reprezintă pe deplin și întrupează efectiv prezența de personalitate a Tatălui Universal pentru și în acest univers local. El îl reprezintă chiar și pe Tatăl-Fiu. Aceste relații fac dintr-un Fiu Creator cea mai puternică, cea mai iscusită și cea mai influentă dintre toate ființele divine care sunt capabile să administreze direct universuri evolutive și să realizeze contacte de personalitate cu ființe create

neajunse încă la maturitate. Din cartierul general al universului local, Fiul nostru creator exercită o putere de atracție spirituală, o gravitație a spiritului similară celei pe care Fiul Etern al Paradisului ar exercita-o dacă ar fi prezent personal pe Salvington, și chiar *mai mult de atât*; acest Fiu Universal reprezintă și personificarea Tatălui Universal pentru universul Nebadonului. Fiii Creatori reprezintă centre de personalitate pentru forțele spirituale ale Tatălui-Fiu Paradisiac.

33:1.3 (366.4) Fiii Creatori sunt concentrările de putere-personalitate finale ale puternicelor atribute temporal-spațiale ale Dumnezeuului Septuplu.

33:1.4 (367.1) Fiul Creator este personalizarea locțiitoare a Tatălui Universal, coordonatul în divinitate al Fiului Etern și asociatul creativ al Spiritului Infinit. Pentru universul nostru, și pentru toate lumile sale locuite, Fiul Suveran este, practic vorbind, chiar Dumnezeu. El le personifică pe toate Deitățile Paradisului pe care muritorii evolutivi le pot înțelege cu discernământ. Acest Fiu și spiritul său asociat sunt părinții voștri creatori. Pentru voi, Mihail, Fiul Creator, este personalitatea supremă; pentru voi, Fiul Etern este suprasuprem - o personalitate infinită Deității.

33:1.5 (367.2) În persoana fiului Creator, avem un conducător și un părinte divin care este tot atât de puternic, de eficient și de benefic ca și Tatăl Universal și Fiul Etern dacă ar fi ambii prezenți pe Salvington și ar fi angajați în administrarea treburilor universului Nebadonului.

2. Suveranul din Nebadon

33:2.1 (367.3) Observarea Fiilor Creator relevă că unii seamănă mai mult cu Tatăl, alții mai mult cu Fiul, în timp ce alții sunt un amestec al ambilor lor părinți înfinți. Fiul nostru creator manifestă foarte clar trăsături și atribute care se aseamănă mai mult celor ale Fiului Etern.

33:2.2 (367.4) Mihail a ales să organizeze acest univers local, și prin urmare domnește acum în mod suprem. Puterea sa personală este limitată de circuitele gravitației preexistente care își au centrul în Paradis și de faptul că Îmbătrânirii de Zile ai guvernului suprauniversului și-au rezervat toate deciziile executive finale referitoare la distrugerea personalității. Personalitatea este darul exclusiv al Tatălui, însă Fiii Creatori inițiază, cu aprobarea Fiului Etern, noi modele de creaturi și, prin cooperarea activă cu Spiritele lor asociate, pot încerca noi transformări ale energiei-materiei.

33:2.3 (367.5) Mihail este personificarea Tatălui-Fiu al Paradisului pentru și în universul local al Nebadonului; așadar, atunci când Spiritul-Mamă Creativ, reprezentantul în universul local al Spiritului Infinit, s-a subordonat lui Cristos Mihail după revenirea acestuia din manifestarea lui finală pe Urantia, Maestrul Fiu a dobândit jurisdicție asupra "tuturor puterilor din cer și de pe pământ."

33:2.4 (367.6) Această subordonare a Slujitoarelor Divine față de Fiii Creatori ai universurilor locale face dintre acești Fii Suverani depozitarii personali ai divinității manifestabile sub formă finită a Tatălui, a Fiului și a Spiritului, în timp ce experiențele de manifestare ale Mihaililor sub forma creaturilor îi califică pentru a reprezenta divinitatea experiențială a Ființei Supreme. Nu mai există alte ființe în universuri care să fi epuizat astfel potențialele experienței finite

actuale, și nu există alte ființe în universuri care să posede astfel de înzestrări pentru o suveranitate solitară.

33:2.5 (367.7) Deși cartierul general al lui Mihail este situat oficial în Salvington, capitala Nebadonului, el petrece o mare parte din timp vizitând cartierele generale ale constelațiilor și sistemelor, și chiar planetele individuale. El se duce periodic în Paradis, și adesea pe Uversa, unde se consultă cu Cei Îmbătrâniți de Zile. Atunci când este plecat din Salvington, este înlocuit de Gabriel, care funcționează ca regent al universului Nebadonului.

3. Fiul și Spiritul Universului

33:3.1 (368.1) Cu toate că pătrunde toate universurile de timp și spațiu, Spiritul Infinit funcționează din cartierul general al fiecărui univers local ca o focalizare specifică, dobândind calități depline de personalitate prin tehnica de cooperare creativă cu Fiul Creator. Cât despre un univers local, autoritatea administrativă a Fiului Creator este supremă; Spiritul Infinit, în calitate de Slujitor Divin, este în întregime cooperador deși perfect coordonat.

33:3.2 (368.2) Spiritul-Mamă al Universului din Salvington, asociat lui Mihail în controlul și în administrarea Nebadonului, face parte din al șaselea grup de Spirite Supreme, fiind a 611.121-a din acel ordin. El s-a oferit voluntar pentru a-l însoți pe Mihail cu prilejul eliberării sale de obligațiile din Paradis și, de atunci, a lucrat împreună cu el la crearea și la guvernarea universului său.

33:3.3 (368.3) Maestrul Fiu Creator este suveranul personal al universului său, însă - în toate detaliile conducerii sale - Spiritul Universului este codirector cu Fiul. În timp ce Spiritul îl recunoaște întotdeauna pe Fiudrept suveran și conducător, Fiul acordă întotdeauna Spiritului o poziție coordonată și o autoritate egală în toate treburile tărâmului. În toată lucrarea sa de dăruire de iubire și de viață, Fiul Creator este întotdeauna și pentru totdeauna perfect susținut și ajutat cu pricepere de către preaînțeleptul și preacredinciosul Spirit al Universului și de toată suita sa diversificată de personalități îngerești. Un astfel de Slujitor Divin este de fapt mama spiritelor și a personalităților spirituale, omniprezentul și preaînțeleptul sfetnic al Fiului Creator, o manifestare fidelă și autentică a Spiritului Infinit al Paradisului.

33:3.4 (368.4) Fiul îndeplinește funcția unui părinte în universul său local. Spiritul, așa cum l-ar putea înțelege creaturile muritoare, rolul unei mame, fiind mereu în preajma Fiului și veșnic indispensabilă administrării universului. În fața unei insurecții, numai Fiul și Fiii săi asociați pot funcționa ca salvatori. Spiritul nu poate niciodată să se opună unei rebeliuni sau să protejeze autoritatea, însă Spiritul susține întotdeauna Fiul în tot ce i se cere să experimenteze în eforturile sale de a stabiliza guvernarea și de a menține autoritatea în lumi pângărite de rău sau dominate de păcat. Numai un Fiu poate salva opera creației lor comune, însă nici un Fiu nu poate spera să obțină succesul final fără cooperarea neîncetată a Divinei Slujitoare și a vastei sale adunări de colaboratoare spirituale, fiicele lui Dumnezeu, care luptă cu atâta loialitate și atât de vitejește pentru bunătatea muritorilor și pentru gloria divinilor lor părinți.

33:3.5 (368.5) Odată cu încheierea celei de-a șaptea și din urmă manifestări în chip de creatură a Fiului Creator, incertitudinile izolării periodice se sfârșesc pentru Divina Slujitoare, iar ajutoarea universală a Fiului divin se instalează pentru totdeauna în siguranță și control. La întronarea Fiului Creator ca Maestru Fiu, la jubileul jubileelor, în fața oștirilor adunate, Spiritul Universului recunoaște pentru prima dată public și universal subordonarea sa față de Fiu, jurându-i credință și supunere. Acest eveniment a avut loc în Nebadon în perioada întoarcerii lui Mihail pe Salvington după manifestarea sa pe Urantia. Spiritul Universului nu a recunoscut niciodată, înainte de acest eveniment important, subordonarea față de Fiul Universului, și numai după această abandonare voluntară a puterii și autorității din partea Spiritului s-a putut proclama în adevăr despre Fiu că "toată puterea din cer și de pe pământ a fost pusă în mâinile sale."

33:3.6 (369.1) După acest legământ de supunere al Spiritului-Mamă Creativ, Mihail din Nebadon a recunoscut cu noblețe eterna sa dependență de spiritul său însoțitor, instaurând Spiritul asociat la conducerea domeniilor universului său și cerând tuturor creaturilor să își ia un angajament de loialitate față de Spirit așa cum au făcut-o față de Fiu; și atunci a fost emisă și răspândită "Proclamația finală de egalitate." Cu toate că era suveranul acestui univers local, Fiul a proclamat în fața lumilor faptul egalității cu el a Spiritului în toate înzestrările de personalitate și atributele caracterului divin., iar acesta a devenit arhetipul transcendent pentru organizarea familială, chiar și pentru creaturile umile din lumile spațiului. Acesta este, în fapt și în adevăr, idealul înalt al familiei și instituția căsătoriei cu bună știință.

33:3.7 (369.2) Fiul și spiritul prezidează acum universul, așa cum un tată și o mamă supraveghează familia lor de fii și fiice și le satisfac nevoile. Nu este deloc exagerat faptul de a ne referi la Spiritul Universului ca la însoțitoarea creativă a Fiului Creator, iar cu privire la creaturile tărâmului ca la fiii și fiicele lor - o mare și glorioasă familie, însă una care necesită niște responsabilități incalculabile și o vigilență perpetuă.

33:3.8 (369.3) Fiul inițiază crearea anumitor copii ai universului, în timp ce Spiritul este singurul răspunzător pentru înființarea unor numeroase ordine de personalități spirituale care ajută și servesc sub îndrumarea și conducerea aceleiași Mame-Spirit. În crearea altor tipuri de personalități ale universului, Fiul și Spiritul acționează împreună, și în nici un act creativ nici unul dintre ei nu întreprinde ceva fără consultarea și aprobarea celuilalt.

4. Gabriel — șeful executiv

33:4.1 (369.4) Steaua Strălucitoare de Dimineață este personalizarea primului concept de identitate și al de personalitate conceput de Fiul Creator și de manifestarea Spiritului Infinit în universul local. Întorcându-ne la zile dintâi ale universului local, înaintea uniunii Fiului Creator și a Spiritului Mamă prin legăturile unei asocieri creative, înapoi în vremurile de dinaintea începerii creației familiei lor de fii și fiice multilaterali, primul act comun al asocierii de început și libere a acestor două persoane divine rezultă în crearea celei mai înalte

personalități spirituale provenite din Fiu și din Spirit, Steaua Strălucitoare a Dimineții.

33:4.2 (369.5) În fiecare univers local este făurit numai o singură ființă având o asemenea înțelepciune și maiestate. Tatăl Universal și Fiul Etern pot crea, și creează realmente, un număr nelimitat de Fii egali cu ei înșiși în divinitate; însă acești Fii, în uniune cu Fiicele Spiritului Infinit, pot crea numai câte o singură Stea Strălucitoare a Dimineții în fiecare univers, o ființă asemenea lor și împărtășindu-se liber din naturile lor îmbinate, însă nu și din prerogativele lor creative. Gabriel din Salvington este asemenea Fiului Universal în divinitatea naturii, fiind însă considerabil limitat în atributele Deității.

33:4.3 (369.6) Primul născut din părinții unui nou univers este o personalitate unică, posedând numeroase trăsături minunate care nu sunt prezente în mod vizibil în nici unul dintre predecesori, o ființă de o pricepere neegalată și de o strălucire inimaginabilă. Această personalitate celestă îmbrățișează voința divină a Fiului, combinată cu imaginația creativă a Spiritului. Gândurile și acțiunile Stelei Strălucitoare de Dimineată îi vor reprezenta mereu și pe deplin atât pe Fiul Creator, cât și pe Spiritul Creativ. O astfel de ființă este capabilă de o mare înțelegere, și de un contact de compătimire atât a oștirilor spirituale serafice, cât și a creaturile volitive ale evoluției materiale.

33:4.4 (370.1) Steaua Strălucitoare a Dimineții nu este o creatoare; ea administrează însă minunat, fiind reprezentanta administrativă personală a Fiului Creator. În afară de creație și de implantarea de viață, Fiul și Spiritul nu deliberează niciodată procedurilor ale universului fără prezența lui Gabriel.

33:4.5 (370.2) Gabriel din Salvington este șeful executiv al universului Nebadonului și arbitrul tuturor apelurilor executive privitoare la administrația sa. Acest agent executiv al universului a fost creat pe deplin înzestrat pentru munca sa, însă a câștigat experiență odată cu creșterea și cu evoluția creației noastre locale.

33:4.6 (370.3) Gabriel este șeful agenților de execuție pentru ordinele suprauniversului legate de treburile nepersonale din universul local. Majoritatea chestiunilor care țin de judecățile colective și de reînvierile dispensaționale, adjudecate de Cei Îmbătrâniți de Zile, sunt, de asemenea, delegate spre executare lui Gabriel și statului său major. Gabriel este astfel șeful executiv comun atât pentru conducătorii suprauniversului, cât și pentru cei ai universului local. El are sub conducerea sa un corp competent de asistenți administrativi, creați special pentru munca pe care o întreprind, ei nefiind revelați muritorilor evolutivi. Pe lângă acești asistenți, Gabriel se mai poate folosi de toate ordinele de ființe celeste care activează în Nebadon, el fiind, totodată, și comandantul suprem al "oștilor cerului" - oștirile celeste.

33:4.7 (370.4) Gabriel și statul său major nu sunt învățători; ei sunt administratori. Nu s-a auzit niciodată ca ei să își fi părăsit îndatoririle obișnuite, în afară de momentele când Mihail s-a întrupat sub formă unor creaturi manifestate. Pe parcursul acestor manifestări, Gabriel a fost întotdeauna la dispoziția voii Fiului întrupat și, în colaborare cu Uniunea de Zile, a devenit conducătorul efectiv al treburilor universului pe parcursul ultimelor manifestări. Gabriel a fost strâns identificat cu istoria și cu dezvoltarea Urantie de la manifestarea umană a lui Mihail.

33:4.8 (370.5) În afară de întâlnirea cu Gabriel în lumile de manifestare și în afară de perioadele de apeluri nominale ce însoțesc reînvierile generale și speciale, muritorii nu îl vor întâlni decât arareori pe măsură ce își urmează ascensiunea lor prin universul local, până când nu sunt admiși în munca administrativă a creației locale. Ca administratori, indiferent de ordin sau grad, veți trece sub conducerea lui Gabriel.

5. Ambasadorii trinității

33:5.1 (370.6) Administrarea de către personalitățile de origine Trinitară merge până la guvernarea suprauniversurilor. Universurile locale sunt caracterizate printr-o supraveghere duală, începutul conceptului de tată-mamă. Tatăl universului este Fiul Creator; mama universului este Divina Slujitoare, Spiritul Creativ al Universului local. Fiecare univers local este, cu toate acestea, binecuvântat cu prezența anumitor personalități din universul central și din Paradis. În fruntea acestui grup paradisiac aflat în Nebadon se află ambasadorul Trinității Paradisului - Emmanuel din Salvington - Uniunea de Zile atașată universului local din Nebadon. Într-un anumit sens, acest înalt Fiu al Trinității este și reprezentantul personal al Tatălui Universal în fața curții Fiului Creator; de aici și numele său, Emmanuel.

33:5.2 (370.7) Emmanuel din Salvington, numărul 611.121 din al șaselea ordin al Personalităților Supreme ale Trinității, este o ființă de o demnitate sublimă și de o asemenea condescendență încât refuză cultul și adorația tuturor creaturilor vii. El se distinge prin faptul că

este singura personalitate din întregul Nebadon care nu s-a recunoscut niciodată ca subordonată față de fratele ei, Mihail. El operează în calitate de sfetnic al Fiului Suveran, însă nu dă sfaturi decât atunci când i se cere acest lucru. În absența Fiului Creator, el poate prezida orice înalt consiliu al universului, însă nu participă la problemele executive ale universului decât atunci când i se cere.

33:5.3 (371.1) Acest ambasador al Paradisului pe Nebadon nu este supus jurisdicției guvernului universului local. El nu exercită nici o autoritate juridică în treburile executive ale unui univers local în evoluție, decât pentru a supraveghea pe fraților săi de legătură, Fidelii de Zile, care servesc în sediile constelațiilor.

33:5.4 (371.2) Credincioșii de Zile, la fel ca Uniunea de Zile, nu își dau sfatul și nu își oferă asistența conducătorilor constelației decât dacă li se cere. Acești ambasadori paradisiaci din constelații reprezintă prezența personală finală a Fiilor Staționari ai Trinității funcționând în roluri de consilieri în universurile locale. Constelațiile sunt mai legate de administrarea suprauniversului decât sunt sistemele locale, care sunt administrate exclusiv de personalități native ale universului local.

6. Administrarea generală

33:6.1 (371.3) Gabriel este șeful executiv și administratorul efectiv al Nebadonului. Absența lui Mihail din Salvington nu influențează în nici un fel conducerea ordonată a treburilor universului. Pe durata absenței lui Mihail, ca în recenta misiune de reunire în Paradis a

Maeștrilor Fii din Orvonton, Gabriel este regentul universului. În astfel de perioade, Gabriel caută întotdeauna să obțină sfatul lui Emmanuel din Salvington în legătură cu toate problemele majore.

33:6.2 (371.4) Tatăl Melchizedek este primul asistent al lui Gabriel. Când Steaua Strălucitoare a Dimineții lipsește din Salvington, responsabilitățile sale sunt preluate de acest Fiu Melchizedek originar.

33:6.3 (371.5) Diverselor subadministrații ale universului li s-au încredințat anumite domenii speciale de responsabilitate. În timp ce, în general, un guvern al sistemului veghează asupra bunăstării planetelor sale, mai în particular el este preocupat de starea fizică a ființelor vii, de problemele biologice. În schimb, conducătorii constelației acordă o atenție specială condițiilor sociale și guvernamentale existând pe diferite planete și sisteme. Un guvern al constelației se preocupă mai ales de unificare și stabilizare. La un nivel și mai înalt, conducătorii universului se ocupă mai mult de statutul spiritual al domeniilor.

33:6.4 (371.6) Ambasadorii sunt numiți prin decret juridic și reprezintă universurile în alte universuri. Consulii sunt reprezentanți ai constelațiilor, una pe lângă alta, și în sediul universului; ei sunt numiți prin decret legislativ și funcționează numai în limitele universului local. Observatorii sunt numiți prin decret executiv al unui suveran de sistem pentru a reprezenta acel sistem pe lângă alte sisteme și în capitala constelației; nici ei nu operează decât în limitele universului local.

33:6.5 (371.7) Din Salvington transmisiunile sunt dirijate simultan către cartierele generale ale constelației, ale sistemelor și spre

planetele individuale. Toate ființele celeste din ordinele superioare sunt capabile să utilizeze acest serviciu pentru comunicarea cu tovarășii lor răspândiți prin tot universul. Transmisiunea universală este extinsă la toate lumile locuite, indiferent de statutul lor spiritual. Comunicarea interplanetară este interzisă doar acelor lumi aflate în carantină spirituală.

33:6.6 (372.1) Transmisiunile constelației sunt difuzate periodic din cartierul general al constelației de conducătorul Părinților Constelației.

33:6.7 (372.2) Cronologia este calculată, estimată și rectificată de un grup special de ființe de pe Salvington. Ziua standard de pe Nebadon este egală cu optsprezece zile și șase ore ale timpului de pe Urantia, plus două minute și jumătate. Anul nebadonian constă într-un segment de timp din rotația universului în relație cu circuitul Uversei și este egal cu o sută de zile din timpul standard al universului, aproximativ cinci ani ai timpului de pe Urantia.

33:6.8 (372.3) Ora Nebadonului, difuzată de pe Salvington, reprezintă timpul standard pentru toate constelațiile și sistemele din acest univers local. Fiecare constelație își conduce treburile după ora Nebadonului, însă sistemele își păstrează propria lor cronologie, așa cum fac planetele individuale.

33:6.9 (372.4) Ziua în Satania, așa cum este calculată pe Jerusem, este cu ceva mai mică (cu 1 oră, 4 minute, 15 secunde) decât trei zile de pe Urantia. Aceste perioade de timp sunt general numite timp al Salvingtonului sau universal și timp al Sataniei sau sistemic. Timpul standard este timpul universului.

7. Tribunalele Nebadonului

33:7.1 (372.5) Fiul Maestru nu se interesează în mod suprem decât de trei lucruri: creația, susținerea și slujirea. El nu participă personal la activitatea judiciară a universului. Creatorii nu participă niciodată la judecarea creaturilor lor; aceasta este funcțiunea exclusivă a creaturilor cu o înaltă pregătire și cu o experiență reală de creatură.

33:7.2 (372.6) Întregul mecanism judiciar al Nebadonului se află sub supravegherea lui Gabriel. Înaltele curți, situate în Salvington, sunt ocupate cu probleme generale având o importanță universală și cu cazuri de apel venind de la tribunalele sistemelor. Există șaptezeci de branșe ale acestor curți universale, și ele funcționează în șapte diviziuni a câte zece secții fiecare. În toate problemele de judecare, președenția este asigurată de o dublă magistratură constând dintr-un judecător cu antecedente perfecte și un magistrat cu experiență ascendentă.

33:7.3 (372.7) În ceea ce privește jurisdicția, curțile universului local sunt limitate în următoarele probleme:

33:7.4 (372.8) 1. Administrarea universului local se preocupă de creație, de evoluție, de întreținere și de slujire. Tribunalelor universului li setăgăduiește, prin urmare, dreptul de judecare a cazurilor implicând chestiunea vieții și a morții eterne. Aceasta nu se referă deloc moartea naturală așa cum există ea pe Urantia, însă, dacă chestiune dreptului de continuare a existenței - a vieții eterne - se impune a fi judecată, ea trebuie trimisă tribunalelor din Orvonton, iar dacă decizia este împotriva individului, toate sentințele de anihilare

sunt duse la îndeplinire conform ordinelor, și prin intermediul agenților conducătorilor supraguvernului.

33:7.5 (372.9) 2. Lipsurile sau greșelile oricăruia dintre Fiii lui Dumnezeu din Universul Local, care pun în pericol statutul și autoritatea lor în calitate de Fii, nu este niciodată judecată în tribunalele unui Fiu; o astfel de neînțelegere ar fi întotdeauna adusă în fața curților suprauniversului.

33:7.6 (372.10) 3. Chestiunea readmiterii oricărei părți constituate a unui univers local - cum ar fi un sistem local - pentru a participa la statutul spiritual deplin în creația locală, după ce a fost izolată spiritual, trebuie să fie hotărâtă de înalta adunare a suprauniversului.

33:7.7 (373.1) În toate celelalte cazuri, tribunalele din Salvington judecă în ultimă instanță și în mod suprem. Nu există nici apel, nici cale de scăpare de deciziile și de decretele lor.

33:7.8 (373.2) Oricât ar părea de nedrept judecate uneori diferendele umane pe Urantia, dreptatea și echitatea divină domnesc în univers. Voi trăiți într-un univers bine ordonat, și mai devreme sau mai târziu puteți fi siguri că veți fi tratați cu justețe, chiar cumilostenie.

8. Funcțiunile legislativă și executivă

33:8.1 (373.3) Pe Salvington, lumea-sediu a Nebadonului, nu există corpuri legislative autentice. Lumile-sediu ale universurilor se ocupă mai mult cu judecarea. Adunările legislative ale universului local sunt situate în lumile-sediu ale celor o sută de constelații. Sistemele se ocupă mai ales cu munca executivă și administrativă a creațiilor

locale. Suveranii Sistemelor și asociații lor pun în aplicare mandatele legislative ale conducătorilor constelației și execută decretele judiciare ale înaltelor curți ale universului.

33:8.2 (373.4) Cu toate că adevărata legislație nu este decretată în sediul universului, pe Salvington funcționează o serie de adunări consultative și deinvestigare, divers constituite și conduse conform orizontului și scopului lor. Unele sunt permanente; altele se dizolvă după ce și-au atins obiectivul.

33:8.3 (373.5) *Consiliul suprem* al universului local este compus din trei membri din fiecare sistem și șapte reprezentanți din fiecare constelație. Sistemele aflate în izolare nu au reprezentare în această adunare, însă li se permite să trimită observatori care asistă și studiază toate deliberările ei.

33:8.4 (373.6) *Cele o sută de consilii de sancțiune supremă* sunt, de asemenea, situate pe Salvington. Președinții acestor consilii constituie cabinetul imediat de lucru lui Gabriel.

33:8.5 (373.7) Toate constatările înaltelor consilii consultative ale universului sunt transmise fie corpurilor judiciare din Salvington, fie adunărilor legislative ale constelațiilor. Aceste înalte consilii nu au nici o autoritate sau putere pentru a pune în aplicare recomandările lor. Dacă părerea lor se bazează pe legile fundamentale ale universului, curțile din Nebadon vor emite ordine de execuție; însă dacă recomandările lor au de a face cu condiții locale sau de urgență, ele trebuie să coboare la adunările legislative ale constelației pentru ordonanță deliberativă și apoi la autoritățile sistemului pentru execuție. Aceste înalte consilii sunt, în realitate, supralegislaturile

universului, însă ele funcționează fără autoritate de decizie și fără putere de execuție.

33:8.6 (373.8) Când ne referim la administrarea universală în termeni de "tribunale" și "adunări", trebuie să fie bine înțeles că aceste operațiuni spirituale sunt foarte diferite de activitățile mai primitive și materiale de pe Urantia, care poartă nume corespunzătoare.

33:8.7 (373.9) [Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 33](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 35](#) >>

Capitolul 34

Spiritul-mamă al universului local

34:0.1 (374.1) CÂND un Fiu Creator este personalizat de Tatăl Universal și de Fiul Etern, atunci Spiritul Infinit individualizează o reprezentare nouă și unică de sine pentru a-l însoți pe acest Fiu Creator către ținuturile spațiului, și acolo să-i fie tovarăș, mai întâi în organizarea fizică, și mai apoi, în creație și în slujirea pe lângă creaturile universului nou proiectat.

34:0.2 (374.2) Un Spirit Creativ reacționează atât la realitățile fizice, cât și la cele spirituale; tot așa face și un Fiu Creator. Și astfel ele se coordonează și se asociază în dirijarea unui univers local al spațiului și timpului.

34:0.3 (374.3) Aceste Spirite Fiice sunt de esența Spiritului Infinit, dar ele nu pot funcționa simultan în munca de creație fizică și de slujire spirituală. În creația fizică, Fiul Universului oferă modelul, în timp ce Spiritul Universului declanșează materializarea realităților fizice. Fiul stabilește planurile puterii, dar Spiritul transformă aceste creații de energie în substanțe fizice. Cu toate că este destul de dificil să se zugrăvească această prezență universală inițială a Spiritului Infinit ca pe o persoană, nu este mai puțin adevărat că, pentru Fiul Creator, asociatul său Spirit este personal și a funcționat întotdeauna ca o individualitate distinctă.

1. Personalizarea Spiritului Creativ

34:1.1 (374.4) După desăvârșirea organizării fizice a unui ansamblu stelar și planetar și după stabilirea circuitelor de energie de către centri suprauniversali de putere, ca urmare a acestei lucrări preliminare de creație făcută de către agenții Spiritului Infinit, care operează după și sub ordinele focalizării sale creative din universul local, Fiului Mihail proclamă că viața urmează acum să fie proiectată în universul nou organizat. Când Paradisul a recunoscut această declarație de intenție, s-a produs o reacție de aprobare în Trinitatea Paradisului, în urma căreia Spiritul Maestru, din al cărui supraunivers se organizează această nouă creație, dispare în strălucirea spirituală a Deităților. Între timp, celelalte Spirite Maestru se apropie de lăcașul central al Deităților Paradisului și apoi, când Spiritul Maestru îmbrățișat de Deități iese la iveală pentru a fi recunoscut de semenii

lui, se produce ceea ce se numește o „erupție primară”. Aceasta este o formidabilă străfulgerare spirituală, un fenomen care se poate distinge clar chiar și în sediul îndepărtat al suprauniversurilor interesate; și simultan cu această puțin înțeleasă manifestare a Trinității, are loc o schimbare însemnată în natura prezenței și puterii spirituale creative a Spiritului Infinit aflat în universul local respectiv. Ca răspuns la aceste fenomene din Paradis și chiar în prezența Fiului Creator, se personalizează imediat o nouă reprezentare personală a Spiritului Infinit. Aceasta este Slujitoarea Divină. Spiritul Creativ individualizat, ajutor al Fiului Creator, a devenit asociatul lui creativ personal, Spiritul-Mamă al universului local.

34:1.2 (375.1) Din această nouă segregare personală a Creatorului Comun, și prin ea, pornesc curenții stabiliți și circuitele ordonate ale puterii de spirit și ale influenței spirituale menite să impregneze toate lumile și toate ființele acelui univers local. În realitate, această prezență nouă și personală nu este decât o transformare a asociatului preexistent și mai puțin personal al Fiului în lucrarea lui anterioară de organizare fizică a universului.

34:1.3 (375.2) Aceasta este, în câteva cuvinte, relatarea unei drame uluitoare, însă ea reprezintă tot ce se poate spune cu privire la aceste operațiuni memorabile. Ele sunt instantanee, insondabile, și incompreensibile; secretul tehnicii și al procedeelelor lor se află în sânul Trinității Paradisului. Numai de un singur lucru suntem siguri: prezența Spiritului în universul local, în epoca creației sau a organizării pur fizice, era incomplet diferențiată de spiritul Spiritului Infinit al Paradisului; pe de altă parte, după ce Spiritul Maestru supraveghetor a reapărut din îmbrățișarea secretă a Dumnezeilor, și în

urma străfulgerării energiei spirituale, manifestarea Spiritului Infinit în universul local se preschimbă deodată și complet sub înfățișarea personală a Spiritului Maestru care era în legătură transmutantă cu Spiritul Infinit. Spiritul-Mamă al universului local dobândește astfel o natură personală, nuanțată de aceea a Spiritului Maestru al suprauniversului sub jurisdicția astronomică în care este plasat universul local.

34:1.4 (375.3) Această prezență personalizată a Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă Creativ al universului local, este cunoscută în Satania sub numele de Slujitoarea Divină. Spre toate intențiile practice și către toate scopurile spirituale, această manifestare a Deității este o ființă divină, o persoană spirituală. Ea este recunoscută și respectată ca atare de către Fiul Creator. Prin această localizare și prin această personalizare a celei de Treia Surse-Centru în universul nostru local se face că Spiritul a putut apoi să se supună atât de complet Fiului Creator, încât s-a putut zice pe bună dreptate despre acest Fiu că: „toate puterile din ceruri și de pe pământ i-au fost încredințate lui.”

2. Natura Slujitorului Divin

34:2.1 (375.4) După ce a suferit o metamorfoză însemnată a personalității sale în epoca creației vieții, Divina Slujitoare funcționează după aceea ca persoană, și cooperează într-o manieră foarte personală cu Fiul Creator pentru stabilirea planurilor și pentru dirijarea vastelor treburi ale creației lor locale. Pentru multe tipuri de ființe din univers, chiar și această reprezentare a Spiritului Infinit

poate să nu pară în întregime personală în cursul epocilor care preced efuziunea finală a lui Mihail; însă, după ce Fiul Creator a fost înălțat la autoritatea supremă a unui Fiu Maestru, se produce o asemenea intensificare a calităților Spiritului-Mamă Creativ, încât el este personal recunoscut de toți indivizii care îl contactează.

34:2.2 (375.5) De la începutul asocierii lui cu Fiul Creator, Spiritul Universului posedă toate atributele Spiritului Infinit privitoare la controlul fizic, incluzând deplina capacitate de antigravitație. La dobândirea statutului personal Spiritul Universului exercită în universul local un control al gravitației mentale tot atât de deplin și complet cum ar face-o Spiritul Infinit dacă ar fi prezent personal.

34:2.3 (375.6) În fiecare univers local, Divina Slujitoare funcționează în concordanță cu natura și cu caracteristicile inerente Spiritului Infinit, așa cum este el întrupat într-unul dintre cele Șapte Spirite Maestru ai Paradisului. Deși există o uniformitate fundamentală de caracter în toate Spiritele Universului, există și o diversitate a funcțiilor, determinată de originea lor prin unul dintre cele Șapte Spirite Maestru. Această diferență de origine explică de ce Spiritele-Mamă ale universului local folosesc tehnici funcționale diferite în diverse suprauniversuri. Dar, în toate atributele lor spirituale esențiale, aceste Spirite sunt identice, deopotrivă de spirituale și în întregime divine, oricare ar fi diferențierea lor suprauniversală.

34:2.4 (376.1) Spiritul Creativ este coresponsabil cu Fiul Creator în zămislirea creaturilor lumilor și nu se sustrage niciodată de la angajamentele sale față de Fiu, în toate eforturile de a susține și de a

conserva aceste creații. Viața este ocrotită și menținută prin intermediul Spiritului Creativ. „Tu îți trimiți Spiritul, și ele sunt create. Tu reînnoiești fața pământului.”

34:2.5 (376.2) În crearea unui univers de făpturi inteligente, Spiritul-Mamă Creativ funcționează mai întâi în sfera perfecțiunii universale unde colaborează cu Fiul la zămislirea Strălucitoarei Stele de Dimineață. După aceea, descendența Spiritului se apropie tot mai mult de ordinul ființelor create de pe planete, tot așa cum Fiii se coboară treptat de la Melchizedeki până la Fiii Materiali, care iau efectiv contact cu muritorii ținuturilor. În evoluția ulterioară a creaturilor muritoare, Fiii Purtători ai Vieții furnizează corpul fizic, fabricat din materialele organizate existente aletărâmului, în timp ce Spiritul Universului contribuie cu „suflul vieții.”

34:2.6 (376.3) În vreme ce al șaptelea segment al marelui univers se poate, în multe privințe, să fie lent în dezvoltarea sa, cei care studiază profund problemele noastre prevăd evoluția unei creații extraordinar de bine echilibrată în epocile care vor veni. Noi prezicem acest înalt grad de simetrie din Orvonton, deoarece Spiritul care prezidează acest supraunivers este conducătorul Spiritelor Maestru din înalt, datorită faptului că el este o inteligență spirituală care întrupează uniunea echilibrată și perfecta coordonare a trăsăturilor și a caracterelor tuturor celor trei Deități eterne. Noi suntem întârziați și înapoiați în comparație cu alte sectoare, dar ne așteaptă fără îndoială o dezvoltare transcendentă și o înfăptuire fără precedent cândva în epocile eterne ale viitorului.

3. Fiul și Spiritul în timp și spațiu

34:3.1 (376.4) Nici Fiul Etern, nici Spiritul Infinit nu sunt limitați sau condiționați de timp ori de spațiu, dar majoritatea descendenților lor sunt.

34:3.2 (376.5) Spiritul Infinit impregnează tot spațiul și sălășluiește în cercul eternității. În contactul lor personal cu copiii timpului, personalitățile Spiritului Infinit trebuie totuși să țină adesea seama de elementele temporale, însă mai puțin de spațiu. Mulți slujitori ai minții sunt independenți de spațiu, dar suferă o întârziere în timp în coordonarea mai multor nivele ale realității universale. Un Mesager Solitar este practic independent de spațiu, mai puțin în sensul că îi trebuie efectiv timp pentru a merge dint-un loc în altul. Există și alte entități similare care vă sunt necunoscute.

34:3.3 (376.6) În aceste prerogative personale, un Spirit Creativ este totalmente și în întregime independent de spațiu, însă nu și de timp. Nu se întâlnește nici o prezență personală specializată a Spiritului Universului, nici în sediile constelațiilor, nici în cele ale sistemelor. El este în mod egal și difuz prezent pretutindeni în întregul lui univers local și este, prin urmare, într-un mod tot atât de literal și de personal prezent într-o lume ca și în toate celelalte.

34:3.4 (376.7) Numai în ceea ce privește elementul timp se face că un Spirit Creativ este mereu limitat în slujirea lui universală. Un Fiu Creator acționează instantaneu în tot universul său, dar Spiritul Creativ trebuie să țină seama de timp în slujirea minții universale,

afară de cazul când el se lipsește conștient și cu un scop bine determinat de prerogativele personale ale Fiului Universului. În funcția de pur spirit, Spiritul Creativ acționează, de asemenea, fără a depinde de timp. El este la fel în colaborarea lui cu funcția misterioasă de reflexivitate universală.

34:3.5 (377.1) Deși circuitul de gravitație al spiritului Fiului Etern operează independent de spațiu și de timp, funcțiile Fiilor Creator nu sunt toate scutite de limitările de spațiu. Exceptând treburile lumilor evolutive, Fiii Mihaili par capabili să opereze rămânând relativ independenți de timp. Un Fiu Creator nu este handicapat de timp, dar este condiționat de spațiu; el nu poate fi personal în două locuri, în același timp. Mihail din Nebadon acționează independent de timp în propriul său univers, și practic tot așa în supraunivers prin jocul reflexivității. El comunică direct și independent de timp cu Fiul Etern.

34:3.6 (377.2) Divina Slujitoare este ajutorul înțelegător al Fiului Creator, căruia îi îngăduie să-și învingă și să-și compenseze limitările inerente privitoare la spațiu; într-adevăr, atunci când aceste două personalități funcționează în uniune administrativă, ele sunt practic independente de timp și de spațiu în cuprinsul hotarelor creației lor locale. Prin urmare, se poate observa practic peste tot într-un univers local că Fiul Creator și Spiritul Creativ funcționează independent atât de timp, cât și de spațiu, din moment ce fiecare poate să dispună de celălalt, care este eliberat fie de spațiu, fie de timp.

34:3.7 (377.3) Numai ființele absolute sunt independente de timp și de spațiu în sensul absolut. Majoritatea persoanelor subordonate ale

Fiului Etern și ale Spiritului Infinit sunt dependente și de spațiu și de timp.

34:3.8 (377.4) Când un Spirit-Mamă Creativ devine „conștient de spațiu”, el se pregătește să recunoască ca fiind al său un „domeniu de spațiu” circumscris, un tărâm unde ar fi liber de spațiu prin opoziție cu tot restul spațiului de care ar putea fi condiționat. Nu ești liber să alegi și să acționezi decât pe tărâmul propriei tale conștiințe.

4. Circuitele universului local

34:4.1 (377.5) Există trei circuite ale spiritului distincte în universul local al Nebadonului:

34:4.2 (377.6) 1. Spiritul de manifestare al Fiului Creator, Consolatorul, Spiritul Adevărului.

34:4.3 (377.7) 2. Circuitul spiritului Divinei Slujitoare, Spiritul Sfântul Sfânt.

34:4.4 (377.8) 3. Circuitul de slujire al inteligenței, incluzând activități mai mult sau mai puțin unificate, dar funcționând în mod divers, ale celor șapte spirite-mentale adjutante.

34:4.5 (377.9) Fiii Creatori sunt înzestrați cu un spirit de prezență universală analog, în multe feluri, aceluia al celor Șapte Spirite Maestru ale Paradisului. Este vorba de Spiritul Adevărului pe care un Fiu de manifestare îl revarsă peste o lume după ce a fost spiritual investit pentru această sferă. Acest Consolator dăruit este forța spirituală care îi atrage mereu pe toți căutătorii de adevăr către El, care este personificarea adevărului în universul local. Acest spirit este

o înzestrare inherentă Fiului Creator, care se ivește din natura lui divină tot așa cum circuitele principale ale marelui univers provin din prezențele de personalitate ale Deităților Paradisului.

34:4.6 (377.10) Fiul Creator poate să vină și să plece; prezența lui personală se poate găsi în universul local sau oriunde altundeva. Aceasta nu îl împiedică pe Spiritul Adevărului să funcționeze liniștit, căci, deși această prezență divină provine din personalitatea Fiului Creator, ea este funcțional centrată în persoana Divinei Slujitoare.

34:4.7 (378.1) Spiritul-Mamă Universal nu părăsește totuși niciodată lumea-sediu a universului local. Spiritul Fiului Creator poate funcționa independent de prezența personală a Fiului, și așa se și întâmplă, dar nu este la fel și cu spiritul personal al Divinei Slujitoare. Spiritul Sfânt al Divinei Slujitoare ar înceta să mai fie funcțional dacă prezența sa personală ar fi retrasă din Salvington. Prezența sa spirituală pare să fie fixată în lumea-sediu a universului, și chiar acest fapt îngăduie spiritului Fiului Creator să funcționeze independent de locul în care se află Fiul. Spiritul-Mamă al Universului acționează ca centru și ca focar universale ale Spiritului Adevărului, precum și al propriei sale influențe personale, Spiritul Sfânt.

34:4.8 (378.2) Fiul-Tată Creator și Spiritul-Mamă Creativ contribuie amândoi, în diverse moduri, la înzestrarea mentală a copiilor universului lor local, însă Spiritul Creativ nu atribuie minte până ce el însuși nu este înzestrat cu prerogative personale.

34:4.9 (378.3) Ordinele de personalități supraevolutive dintr-un univers local sunt înzestrate cu model minte suprauniversal de tip adaptat la acest univers local. Ordinele umane și cele subumane de

viață evolutivă sunt înzestrate cu un slujitor minte de tipul spiritelor adjutante.

34:4.10 (378.4) Cele șapte spirite-mentale adjutante sunt creația Divinei Slujitoare a unui univers local. Aceste spirite-minte au caractere asemănătoare, dar puteri diferite; toate participă identic la natura Spiritului Universului, deși ele sunt prea puțin privite ca personalități, în afară de Mama lor Creatoare. Cele șapte adjutante au primit următoarele nume: spiritul *înțelepciunii*, spiritul adorării, spiritul *sfătuirii*, spiritul *cunoașterii*, spiritul *curajului*, spiritul *înțelegerii*, spiritul *intuiției*- al percepției rapide.

34:4.11 (378.5) Acestea sunt cele „șapte spirite ale lui Dumnezeu,” „asemeni lămpilor arzânde din fața tronului,” pe care profetul le-a perceput în simbolurile viziunii. Dar el n-a văzut tronurile celor douăzeci și patru de santinele din jurul acestor șapte spirite-minte adjutante. Acest pasaj reprezintă confundarea a două prezentări, una care ține de sediul universului și cealaltă de capitala sistemului. Tronurile celor douăzeci și patru de venerabili se află în Jerusem, sediul sistemului vostru local de lumi locuite.

34:4.12 (378.6) În schimb, despre Salvington a scris Ioan: „Și din tron au pornit lumini și fulgere și voci” - transmisiile universului către sistemele locale. El și-a dat seama, de asemenea, de creaturile care asigurau controlul direcțional al universului local, busolele vii ale lumii-sediu. Acest control direcțional, în Nebadon, este asigurat de către cele patru creaturi controlatoare ale Salvingtonului. Ele operează asupra curenților universali și sunt ajutate cu pricepere de spiritul-minte care acționează primul, adjutantul intuiției, spiritul

„înțelegerii rapide”. Dar descrierea acestor patru creaturi - numite animale în Apocalipsă - a fost jalnic denaturată; ele sunt de o frumusețe inegalabilă și au forme delicate.

34:4.13 (378.7) Cele patru puncte cardinale sunt universale și inerente în viața Nebadonului. Toate creaturile vii posedă unități corporale care sunt sensibile și simțitoare la acești curenți orientatori. Aceste atribute ale creaturilor sunt reproduse coborând din univers până la planetele individuale, și, în combinație cu forțele magnetice ale lumilor, ele activează mulțimile de corpuri microscopice din organismele animale, astfel încât aceste celule orientatoare indică mereu către nord și către sud. În felul acesta este simțul de orientare fixat pentru totdeauna în ființele vii ale universului. Omenirea nu este totalmente privată de posedarea conștientă a acestui simț. Aceste corpuri au fost observate prima dată pe Urantia aproape de epoca acestei povestiri.

5. Slujirea Spiritului

34:5.1 (379.1) Până în momentul celei de-a șaptea efuziuni a Fiului Creator, Divina Slujitoare cooperează cu el la formularea vieții și la crearea de noi ordine de ființe. Apoi, după înălțarea lui până la deplina suveranitate a universului, ea continuă să colaboreze cu Fiul și cu spiritul manifestat al Fiului în urmărirea lucrării de slujire a lumii și a progresului planetar.

34:5.2 (379.2) Pe lumile locuite, Spiritul-Mamă întreprinde munca de progres evolutiv, începând cu materiile neînsuflețite ale ținutului.

El înzestrează mai întâi viața vegetală, apoi organismele animale, apoi primele ordine de existență umană. Fiecare transmitere succesivă a vieții contribuie și mai mult la dezvoltarea potențialului evolutiv al vieții planetare, de la stadiile inițiale și primitive până la apariția creaturilor înzestrate cu voință. Această muncă a Spiritului este în mare măsură efectuată de cele șapte adjutante, de spiritele promisiunii, de spiritul-minte al planetelor în evoluție care unifică și coordonează, care conduce mereu și laolaltă rasele oamenilor către idei și idealuri spirituale mai înalte.

34:5.3 (379.3) Omul muritor simte pentru prima dată slujirea Spiritului în conjuncție cu mintea atunci când mintea pur animală a creaturilor evolutive dezvoltă o capacitate de recepție față de adjutantele adorării și înțelepciunii. Această slujire a celei de-al șasea și a celei de-a șaptea dintre adjutante denotă că evoluția mentală a trecut pragul slujirii spirituale, iar o astfel de minte având funcția de venerare și de înțelepciune este imediat inclusă în circuitele spirituale ale Divinei Slujitoare.

34:5.4 (379.4) Când mintea este astfel înzestrată cu slujirea Spiritului Sfântului Sfânt, ea posedă capacitatea de a alege (conștient sau inconștient) prezența spirituală a Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii. Dar numai după ce un Fiu manifestat a eliberat Spiritul Adevărului pentru o slujire planetară a tuturor muritorilor, se face că toate mințile normale sunt automat pregătite pentru recepționarea Ajustorilor Gândirii. Spiritul Adevărului lucrează în uniune completă cu prezența spiritului Divinei Slujitoare. Această legătură spirituală duală planează asupra lumilor, căutând să propovăduiască adevărul și să ilumineze spiritual mințile oamenilor, să inspire sufletele raselor în

ascensiune și să conducă mereu popoarele care sălășluiesc pe planetele evolutive către țelul paradisiac al destinului lor divin.

34:5.5 (379.5) Deși Spiritul Adevărului este răspândit peste toată carnea, acest spirit al Fiului este aproape în întregime limitat în funcțiile sale și în puterea sa de receptivitatea personală a oamenilor la ceea ce constituie suma și substanța misiunii Fiului de manifestare. Spiritul Sfânt este parțial independent de atitudinea umană și parțial condiționat de deciziile și de cooperarea voinței omului. Cu toate acestea, slujirea Spiritului Sfânt devine tot mai efectivă în sanctificarea și în spiritualizarea vieții lăuntrice a muritorilor care *ascultă* cu atât mai mult de îndrumările divine.

34:5.6 (379.6) Ca indivizi, voi nu posedați un fragment sau o entitate separată a spiritului Fiului-Tată Creator sau a Spiritului-Mamă Creativ; aceste slujiri nu intră în contact cu centrele gânditoare ale minții individuale, și nici nu le locuiesc, așa cum o fac Monitorii de Mister. Ajustorii Gândirii sunt individualizări definite ale realității prepersonale a Tatălui Universal, sălășluind efectiv în mintea muritoare ca parte integrantă a acelei minți, și ei lucrează mereu în perfectă armonie cu spiritele conjugate ale Fiului Creator și ale Spiritului Creativ.

34:5.7 (380.1) Prezența Spiritului Sfânt al Fiicei Universului Spiritului Infinit, cea a Spiritului Adevărului al Fiului Universului Fiului Etern, și cea a Spiritului Ajustor al Tatălui Paradisiac într-un și cu un muritor evolutiv, denotă simetria înzestrării spirituale și a slujirii spirituale, și califică un astfel de muritor pentru a realiza în mod conștient faptul că el este fiu al lui Dumnezeu prin credință.

6. Spiritul din om

34:6.1 (380.2) Când o planetă locuită avansează în evoluția ei și când locuitorii ei se spiritualizează tot mai mult, aceste personalități mature pot primi influențe spirituale adiționale. Pe măsură ce muritorii progresează în controlul minții și în percepția spiritului, aceste multiple slujiri spirituale funcționează într-o manieră tot mai bine coordonată; ele se amestecă tot mai mult cu supraslujirea Trinității Paradisului.

34:6.2 (380.3) Deși Divinitatea poate fi plurală în manifestările ei, în experiența umană Deitatea este singulară, întotdeauna *una*. Nici slujirea spirituală nu este plurală în experiența umană. Fără a ține seama de pluralitatea lor de origine, toate influențele spiritului funcționează ca o singură unitate. Într-adevăr, ele sunt una, căci ele sunt slujirea spirituală a Dumnezeuului Septuplu în și pentru făpturile marelui univers; și, pe măsură ce această slujire unificatoare a spiritului este dintre cele mai apreciate și mai bine primite de către creaturi, ea devine în experiența lor slujirea lui Dumnezeu Supremul.

34:6.3 (380.4) De pe culmile gloriei eterne se coboară Spiritul divin, printr-o lungă serie de pași, ca să vă întâlnească pe voi așa cum sunteți și acolo unde sunteți și atunci, în tovărășia credinței, să îmbrățișeze cu dragoste sufletul de origine muritoare și să pornească pe drumul sigur și cert de reîntoarcere pe urmele pașilor lui de coborâre, nemaioprindu-se până când sufletul evolutiv nu este înălțat cu siguranță chiar până la înălțimile beatitudinii de la care Spiritul

divin s-a pornit inițial la drum în această misiune de milostenie și de slujire.

34:6.4 (380.5) Forțele spirituale caută și își ating infailibil propriul lor nivel original. După ce au ieșit din Etern, este sigur că ele se vor reîntoarce la acesta, aducând cu ele pe toți acei copii ai timpului și spațiului care au îmbrățișat călăuzirea și învățătura Ajustorului interior, aceia care au fost cu adevărat „născuți din Spirit”, fiii lui Dumnezeu prin credință.

34:6.5 (380.6) Spiritul divin este sursa unei slujiri și a unei încurajări continue pentru copiii oamenilor. Puterea și înfăptuirea voastră „depind de milostenia lui, prin reînnoirea Spiritului.” Viața spirituală, ca și energia fizică, este consumată. Efortul spiritual rezultă într-o relativă epuizare spirituală. Toată experiența ascendentă este reală, precum și spirituală; de aceea, este scris într-adevăr, „Spiritul e cel care însuflețește.” „Spiritul dă viață.”

34:6.6 (380.7) Teoria moartă, chiar și a celor mai înalte doctrine religioase, este neputincioasă în transformarea caracterului uman sau în controlarea comportamentului muritor. Ceea ce îi trebuie lumii de azi este adevărul pe care învățătorul vostru de demult l-a proclamat: „nu numai în cuvinte, ci și în putere și în Spiritul Sfânt.” Germenul adevărului teoretic este inert, cele mai elevate concepte morale sunt fără efect, dacă Spiritul divin nu suflă asupra formelor adevărului și nu însuflețește formulele dreptății.

34:6.7 (381.1) Aceia care au primit și au recunoscut locuirea în interior a lui Dumnezeu au fost născuți din Spirit. „Voi sunteți templul lui Dumnezeu, și spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi.” Nu este de

ajuns ca acest spirit să fie revărsat peste voi; Spiritul divin trebuie să controleze și să domine fiecare fază a experienței umane.

34:6.8 (381.2) Prezența Spiritului divin, apa vieții, este ceea ce împiedică setea devoratoare a nemulțumirii muritorilor, precum și acea foame de nedescris a minții umane nespirtualizate. Ființele motivate de Spirit „nu-s însetate niciodată, căci această apă spirituală va fi la ele un izvor de satisfacție care țâșnește în viața veșnic.”

Asemenea suflete divin udate sunt aproape independente de mediul înconjurător material în ceea ce privește bucuriile trăirii și satisfacțiile existenței pământești. Ele sunt iluminate și reîmprospătate spiritual, întărite și înzestrate moral.

34:6.9 (381.3) În fiecare muritor există o natură duală: moștenirea tendințelor animale și impulsul elevat al înzestrării cu spirit. În cursul scurtei vieți pe care o trăiți pe Urantia, aceste două diverse și opuse imbolduri rareori pot fi pe deplin împăcate; ele cu greu pot fi armonizate și unificate; dar, pe tot parcursul vieții voastre, Spiritul conjugat se străduiește mereu să vă ajute să vă supuneți tot mai mult trupul la îndrumările Spiritului. Chiar dacă trebuie să vă trăiți viața voastră materială, chiar dacă nu puteți să scăpați de trup și de necesitățile lui, totuși, în ceea ce privește scopurile și idealurile voastre, voi aveți tot mai multă putere să vă supuneți natura voastră animală stăpânirii Spiritului. Înăuntrul vostru există cu adevărat o conspirație de forțe spirituale, o confederație de puteri divine, al căror scop exclusiv constă în a vă elibera definitiv din sclavia voastră materială și de handicapurile finite.

34:6.10 (381.4) Scopul acestei slujiri este „ca voi să puteți fi întăriți cu putere de spiritul Lui din omul lăuntric.” Și toate astea reprezintă doar

pașii preliminari către atingerea finală a perfecțiunii de credință și de servire, acea experiență în care veți fi „umpluți de toată plenitudinea lui Dumnezeu”, „căci toți cei care sunt conduși de spiritul lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu.”

34:6.11 (381.5) Spiritul nu *constrânge* niciodată, el nu face decât să călăuzească. Dacă sunteți un elev atent, dacă vreți să atingeți nivele de spirit și înălțimi divine, dacă doriți în mod sincer să atingeți țelul etern, atunci Spiritul divin vă va conduce cu blândețe și cu dragoste pe cărarea filiației și a progresului spiritual. Fiecare pas pe care îl faceți trebuie să fie unul de cooperare binevoitoare, inteligentă și voioasă. Dominarea Spiritului nu-i niciodată pângărită de siluire, nici compromisă de constrângere.

34:6.12 (381.6) Și când o asemenea viață de călăuzire spirituală este liber și inteligent acceptată, în mintea umană se dezvoltă treptat o conștiință pozitivă de contact divin și o asigurare a unei comuniunii de spirit; mai devreme ori mai târziu „Spiritul este martor împreună cu spiritul vostru (Ajustorul) cum că voi sunteți un copil al lui Dumnezeu.” Propriul vostru Ajustor al Gândirii va indicat deja înrudirea voastră cu Dumnezeu, iar Scripturile confirmă că spiritul poartă mărturie „*împreună cu spiritul vostru*”, nu *pentru* spiritul vostru.

34:6.13 (381.7) Conștiința dominării unei vieți umane de către spirit este în prezent însoțită de o demonstrare crescândă a caracteristicilor Spiritului în reacțiile vitale ale muritorului astfel călăuzit de spirit, „căci roadele sunt iubirea, pacea, îndurarea, blândețea, bunătatea, credința, umilința, cumpătarea.” Acești muritori divin iluminați și călăuziți de spirit, deși pășesc încă pe umilele cărări ale trudei și deși

își îndeplinesc cu fidelitate umană îndatoririle misiunii lor pământești, au început deja să distingă luminile vieții eterne pe măsură ce ele licăresc pe malurile îndepărtate ale unei alte lumi; ei au început deja să cuprindă realitatea acelui adevăr inspirator și încurajator că „regatul lui Dumnezeu nu este carne și băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Spiritul Sfânt.” Și în cursul fiecărei încercări și în prezența fiecărei greutăți, sufletele născute din spirit sunt susținute de acea speranță care transcende orice teamă, deoarece iubirea lui Dumnezeu este larg răspândită în toate inimile prin prezența Spiritului divin.

7. Spiritul și carnea

34:7.1 (382.1) Carnea, natura inherentă provenită din rasele de origine animală, se bucură de roadele Spiritului divin. Când natura muritoare a fost înălțată prin adăugarea naturii Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, întrucât rasele urantiene au fost ameliorate într-o oarecare măsură prin manifestarea lui Adam, atunci este mai bine pregătită calea pentru ca Spiritul Adevărului să coopereze cu Ajustorul lăuntric în vederea magnificei recolte a roadelor spirituale ale caracterului. Dacă voi nu respingeți acest spirit, chiar dacă vă trebuie o eternitate pentru a vă îndeplini misiunea, „el vă va îndruma în tot adevărul.”

34:7.2 (382.2) Muritorii evolutivi care locuiesc lumile normale ale progresului spiritual nu suferă de conflictele acute dintre spirit și trup, care caracterizează rasele Urantie din epoca noastră. Dar până și pe planetele ideale, omul preadamic trebuie să facă eforturi pozitive pentru a se ridica de la planul pur animalic al existenței la nivele

successive de semnificații intelectuale tot mai mari și de valori spirituale superioare.

34:7.3 (382.3) Muritorii unei lumi normale nu suferă constant de războiul dintre natura lor fizică și natura lor spirituală. Ei se confruntă cu necesitatea de a se îndepărta de la nivelele animale ale existenței urcând la planurile mai înalte ale trăirii spirituale, dar această ascensiune este mai asemănătoare, prin comparație, cu o pregătire educativă decât cu intensele conflicte ale muritorilor Urantiei din acest domeniu al divergenței dintre natura spirituală și natura materială.

34:7.4 (382.4) În această sarcină de realizare spirituală progresivă pe planeta lor, popoarele Urantiei suferă consecințele unei duble privări de ajutor. Răscularea lui Caligastia a aruncat întreaga lume într-o confuzie generală și le-a privat pe toate generațiile ulterioare de ajutorul moral pe care l-ar fi oferit o societate bine ordonată. Dar și mai dezastruoasă a fost vina adamică, în sensul că ea a privat rasele de tip superior de natura fizică care ar fi fost mai mult în acord cu aspirațiile spirituale.

34:7.5 (382.5) Muritorii Urantiei sunt forțați să treacă prin această luptă pronunțată dintre spirit și carne deoarece strămoșii lor îndepărtați n-au fost destul de complet adamizați de manifestarea edenică. Planul divin prevăzuse că rasele de muritori de pe Urantia ar fi trebuit să aibă o natură fizică mai spontan sensibilă la spirit.

34:7.6 (382.6) Cu tot acest dublu dezastru pentru natura oamenilor și pentru anturajul lor, muritorii de astăzi ar resimți mai puțin acest război aparent dintre carne și spirit dacă ar intra în împărăția

spiritului. Acolo, fiii lui Dumnezeu prin credință se bucură de o relativă descătușare din robia cărnii în serviciul iluminat și eliberator al unei devoțiuni sincere pentru a face voia Tatălui din ceruri. Isus a arătat omenirii noul mod de a trăi o viață de muritor, mod prin care ființele umane pot să scape într-o foarte mare măsură de consecințele cumplite ale rebeliunii caligastice și să compenseze foarte eficient zădărniciile care rezultă din greșeala adamică. „Spiritul vieții lui Isus Cristos ne-a eliberat de legea vieții animale și de tentațiile răului și ale păcatului.” „Aceasta este victoria care învinge carnea, chiar credința voastră.”

34:7.7 (383.1) Acei bărbați și femei cunoscători de Dumnezeu care au fost născuți din Spirit nu încearcă un conflict mai intens cu naturile lor muritoare decât locuitorii celor mai normale dintre lumi, planete care n-au fost niciodată pângărite de păcat, nici atinse de rebeliune. Fiii de credință lucrează pe nivelele intelectuale și trăiesc pe planurile spirituale aflate cu mult deasupra conflictelor produse de dorințe fizice neînfrânate și nenaturale. Imboldurile normale ale unei ființe animal și apetiturile și elanurile naturale ale naturii sale fizice nu sunt în conflict nici chiar cu cea mai înaltă realizare spirituală, decât doar în mințile persoanelor ignorante, greșit învățate sau ale persoanelor din nenorocire exagerat de conștiincioase.

34:7.8 (383.2) După ce ați pornit pe calea vieții veșnice, după ce ați acceptat misiunea și v-ați primit ordinele de a progresa, să nu vă temeți de primejdiile lipsei de memorie a oamenilor și ale inconstanței muritorilor, nu vă lăsați tulburați de temeri, de eșecuri sau de confuzii derutante, nu șovăiți și nu puneți sub semnul întrebării statutul și poziția voastră, căci în toate orele sumbre, la toate

intersecțiile luptei pentru progres, Spiritul Adevărului va vorbi
întotdeauna, zicându-vă, „Aceasta este calea.”

34:7.9 (383.3) [Prezentat de un Puternic Mesager numit în serviciu
temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 34](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 36](#) >>

Capitolul 35

Fiii lui Dumnezeu ai universului local

35:0.1 (384.1) FIII lui Dumnezeu prezentați anterior au avut o origine paradisiacă. Ei sunt descendenții Guvernaorilor divini ai domeniilor universale. Fiii Creatori aparțin primului ordin de filiație al Paradisului și nu există decât unul singur în Nebadon, Mihail, tatăl și suveranul universului. În ceea ce privește Avonalii sau Fiii Magistrali, al doilea ordin de filiație al Paradisului, Nebadonul are cota sa parte completă de 1.062., iar acești „Criști minori” sunt la fel de eficienți și atotputernici în manifestările lor planetare ca și Fiul Creator și Maestru pe Urantia. Ființele de al treilea ordin, fiind provenite din Trinitate, nu sunt înregistrate într-un univers local, însă

socotesc că există în Nebadon între cincisprezece și douăzeci de mii de Fii Învățători ai Trinității, în afară de 9.642 de asistenți trinitizați de creaturi care sunt înregistrați. Acești Daynali ai Paradisului nu sunt nici magistrali, nici administratori, ci sunt supraînvățători.

35:0.2 (384.2) Tipurile de Fii pe care le vom studia își au originea în universul local. Ei sunt descendenții unui Fiu Creator al Paradisului în diverse asocieri cu complementul său, Spiritul-Mamă al Universului. Următoarele ordine de filiație al universului local își găsesc loc în prezenta expunere:

35:0.3 (384.3) 1. Fiii Melchizedeki.

35:0.4 (384.4) 2. Fiii Vorondadeki.

35:0.5 (384.5) 3. Fiii Lanonandeki.

35:0.6 (384.6) 4. Fiii Purtători de Viață.

35:0.7 (384.7) Deitatea Trinitară a Paradisului funcționează pentru crearea a trei ordine de filiație: Mihailii, Avonalii și Daynali.

Deitatea Duală a universului local, Fiul și Spiritul, funcționează, de asemenea, pentru crearea a trei ordine elevate de Fii: Melchizedekii, Vorondadekii și Lanondadekii, și, după ce au împlinit această triplă expresie, ea colaborează cu nivelul următor al Dumnezeului Septuplu pentru a produce ordinul multilateral al Purtătorilor Vieții. Aceste ființe sunt clasificate cu Fiii descinzând din Dumnezeu, însă reprezintă o formă unică și originală al vieții în univers. Întregul capitol următor va fi consacrat studiului lor.

1. Tatăl Melchizedek

35:1.1 (384.8) După aducerea în existență a ființelor de ajutor personal, cum ar fi Strălucitoarea Stea de Dimineață și alte personalități administrative, în acord cu țelul divin și cu planurile creative ale unui univers dat, se produce o nouă formă de uniune creativă între Fiul Creator și Spiritul Creativ, Fiica Spiritului Infinit din universul local. Personalitatea provenită din asociere creativă este Melchizedekul original - Tatăl Melchizedek - ființă unică, și care colaborează ulterior cu Fiul Creator și cu Spiritul Creativ pentru a aduce la existență întregul grup care poartă acest nume.

35:1.2 (385.1) În universul Nebadonului, Tatăl Melchizedek acționează ca prim asociat executiv al Strălucitoarei Stele de Dimineață. Gabriel se ocupă mai degrabă de politica universului, iar Melchizedek de metodele practice de urmat. Gabriel prezidează comisiile și corpurile consultative reunite special, extraordinar sau în caz de urgență. Gabriel și Tatăl Melchizedek nu părăsesc niciodată Salvingtonul în același timp, deoarece în absența lui Gabriel, Tatăl Melchizedek funcționează ca șef executiv al Nebadonului.

35:1.3 (385.2) Melchizedekii universului nostru au fost toți creați pe parcursul unui mileniu al timpului standard de către Fiul Creator și Spiritul Creativ în legătură cu Tatăl Melchizedek. Fiind un ordin de filiație în care unul dintre proprii lor membrii a funcționat ca un creator coordonat, Melchizedekii sunt parțial de origine autonomă în constituția lor și, în consecință, candidați pentru a realiza un tip celest de guvern autonom. Ei își aleg periodic șeful lor administrativ pe un termen de șapte ani din timpul standard și funcționând, de altfel, ca un ordin care se autoconduce, cu toate că Melchizedekul original exercită anumite prerogative inerente co-paternității sale. Din timp în

timp, acest Tată Melchizedek desemnează anumiți indivizi din ordinul său pentru a funcționa ca Purtători ai Vieții speciali pe lângă lumi midsonite, un tip de planete locuite care nu au fost revelate până acum pe Urantia.

35:1.4 (385.3) Melchizedekii nu operează mult în afara universului local, decât atunci când sunt chemați ca martori în chestiunile în curs, în fața tribunalelor suprauniversurilor, și când sunt desemnați, așa cum se întâmplă uneori, ca ambasadori speciali reprezentând un univers pe lângă un altul, în interiorul aceluiași supraunivers. Melchizedekul originar, sau primul născut din fiecare univers, este întotdeauna liber de a merge în universurile vecine sau în Paradis în misiuni care au de a face cu interesele și cu îndatoririle ordinului său.

2. Fiii melchitedeki

35:2.1 (385.4) Melchizedekii sunt primul ordin de Fii divini care se apropie suficient de mult de viața creaturilor inferioare pentru a putea funcționa direct în serviciul de înălțare a muritorilor și pentru a servi rasele evolutive fără necesitatea recurgerii la încarnare. Acești fii se găsesc, prin natura lor, la mijlocul mării scări descendente a personalităților, originea lor plasându-i aproape exact la jumătatea distanței dintre divinitatea cea mai înaltă și creaturile volitive înzestrate cu viața cea mai umilă. Ei devin astfel intermediarii naturali dintre nivelele superioare și divine de existență vie și formele de viață inferioare, sau chiar materiale de pe lumile evolutive. Ordinele serafice, îngerii, sunt încântați să lucreze cu Melchizedekii; în

realitate, toate formele de viață inteligentă găsesc în acești Fii prieteni înțelegători, instructori compătitori și consilieri chibzuiți.

35:2.2 (385.5) Melchizedekii formează un ordin care se autoguvernează. La acest grup unic noi întâlnim prima încercare de autodeterminare din partea unor ființe ale universului local și observăm tipul cel mai elevat de guvernare autonomă. Acești Fii își organizează propriul lor mecanism de administrare pentru propriul lor grup și propriul lor cămin planetar, cât și pentru cele șase sfere asociate și lumile lor tributare. Și trebuie consemnat că ei nu au abuzat niciodată de prerogativele lor. Nici măcar odată în tot suprauniversul Orvontonului, acești Fii Melchizedeci nu au trădat încrederea pusă în ei. Ei sunt speranța tuturor grupurilor universurilor care aspiră la autoguvernare. Ei sunt modelul original și învățătorii autoguvernării pentru toate sferele Nebadonului. Toate ordinele de ființe inteligente, de la cele superioare până la cele inferioare, sunt unanime în omagiile lor aduse guvernelor Melchizedekilor.

35:2.3 (386.1) Ordinul de filiație al Melchizedekilor ocupă poziția fiului cel mare dintr-o mare familie și își asumă responsabilitățile acestuia. Cea mai mare parte a muncii lor este regulată și într-o oarecare măsură de rutină, însă o mare parte din ea este voluntară și ei și-o impun în întregime. Majoritatea adunărilor speciale care se reunesc din timp în timp pe Salvington sunt convocate la inițiativa Melchizedekilor. Din proprie inițiativă, acești Fii patrulează universul lor natal. Ei mențin o organizație autonomă consacrată informării universale și fac Fiului Creator rapoarte periodice independente de toate informațiilor care ajung sus în sediul universului prin agențiile regulate ale administrării obișnuite a tărâmului. Ei sunt prin natura lor

observatori imparțiali. Ei se bucură de deplina încredere a tuturor claselor de ființe inteligente.

35:2.4 (386.2) Melchizedekii operează ca tribunale de revizie mobile și consultative. Acești Fii ai universului merg pe lumi în mici grupuri, pentru a servi acolo în calitate de comisii consultative, pentru a primi depoziții, a primi sugestii și pentru a acționa în calitate de consilieri, ajutând astfel să se depășească dificultățile majore și să se aplaneze diferendele serioase care se ivesc din timp în timp în treburile domeniilor evolutive.

35:2.5 (386.3) Acești Fii ai unui univers sunt principalii ajutori ai Strălucitoarei Stele de Dimineată în executarea ordinelor Fiului Creator. Atunci când un Melchizedek merge în numele lui Gabriel pe o lume îndepărtată el poate, în vederea acestei misiuni specifice, să fie delegat în numele celui care îl trimite; în acest caz, el va apărea pe planeta respectivă cu deplina autoritate a Strălucitoarei Stele de Dimineată. Acesta este adevărat mai ales pentru sferele pe care un Fiu superior nu a apărut încă sub înfățișarea creaturilor tărâmului.

35:2.6 (386.4) Când un Fiu Creator intră în cariera de manifestare pe o lume evolutivă, el merge singur; însă atunci când unul dintre frații săi din Paradis, un Fiu Avonal, se manifestă, pentru a fi susținut el este însoțit de Melchizedeki, în număr de doisprezece, care contribuie atât de eficient la succesul misiunii de manifestare. Ei susțin, de asemenea, pe Avonali Paradisiaci în misiunile lor magistrale pe lumile locuite; pe parcursul acestor misiuni, Melchizedekii sunt vizibili ochilor muritorilor dacă Fiul Avonal se manifestă, de asemenea, în felul acesta.

35:2.7 (386.5) Nu există aspecte ale nevoilor spirituale planetare la care ei să nu răspundă. Ei sunt învățătorii care aduc atât de adesea lumi întregi de viață evoluată la recunoașterea deplină și definitivă a Fiului Creator și a Tatălui său din Paradis.

35:2.8 (386.6) Înțelepciunea Melchizedekilor este aproape perfectă, însă judecata lor nu este infailibilă. Uneori, când au fost detașați și izolați în misiuni planetare, ei s-au înșelat în privința unor probleme minore; altfel spus, ei au ales să facă anumite lucruri pe care superiorii lor nu le-au aprobat ulterior. O astfel de eroare de judecată descalifică temporar un Melchizedek, până când el merge pe Salvington și, pe parcursul unei audiențe cu Fiul Creator, el primește instrucțiunile care îl vor elibera de dizarmonia care a cauzat un dezacord cu tovarășii săi, iar după repausul de corecție, el se reintegrează în serviciul său în ziua a treia. Aceste probleme de adaptare minore în funcțiunea Melchizedekilor s-au produs rar în Nebadon.

35:2.9 (387.1) Acești Fii nu formează un ordin în creștere; numărul lor este staționar, cu toate că diferă în fiecare univers local. Numărul Melchizedekilor înregistrați pe planeta-sediu a Nebadonului depășește zece milioane.

3. Lumile Melchizedekilor

35:3.1 (387.2) Melchizedekii ocupă o lume care le este proprie, în apropiere de Salvington, lumea-sediu a universului. Această sferă, numită Melchizedek, este lumea-călăuză a circuitului salvingtonian

da șaptezeci de sfere primare, dintre care fiecare este înconjurată de șase sfere tributare consacrate unor activități specializate. Aceste sfere minunate - 70 primare și 420 tributare - sunt adesea numite Universitatea Melchizedek. Muritorii ascendenți din toate constelațiile Nebadonului trec la instruire pe fiecare dintre aceste 490 lumi, pentru a dobândi statutul lor rezidențial pe Salvington. Însă educația ascendenților nu este decât o fază a multiplelor activități care au loc pe mulțimea de sfere arhitecturale ale Salvingtonului.

35:3.2 (387.3) Cele 490 de sfere ale circuitului Salvingtonului sunt împărțite în zece grupuri, fiecare conținând câte șapte sfere primare și câte patruzeci și două tributare. Fiecare dintre aceste grupuri este plasat sub supravegherea generală a unuia dintre ordinele majore de viață universală. Primul grup, conținând lumea-călăuză și cele șase sfere care urmează în procesiunea planetară încercuitoare este supravegheat de Melchizedeki. Aceste lumi ale Melchizedekilor sunt următoarele:

- 35:3.3 (387.4) 1. Lumea-călăuză - lumea lăcaș a Fiilor Melchizedeki.
- 35:3.4 (387.5) 2. Lumea școlilor de viață fizică și a laboratoarelor de energii vii.
- 35:3.5 (387.6) 3. Lumea vieții morontiale.
- 35:3.6 (387.7) 4. Sfera vieții spirituale inițiale.
- 35:3.7 (387.8) 5. Lumea vieții semispirituale.
- 35:3.8 (387.9) 6. Sfera vieții spirituale progresive.
- 35:3.9 (387.10) 7. Domeniul realizării de sine coordonat și suprem.

35:3.10 (387.11) Cele șase lumi tributare ale fiecăreia dintre aceste sfere Melchizedek sunt consacrate unor activități care țin de munca sferelor primare asociate.

35:3.11 (387.12) Lumea-călăuză, sfera *Melchizedek*, este terenul de reuniune comun tuturor ființelor care se ocupă de educația și de spiritualizarea muritorilor ascendenți ai timpului și spațiului. Pentru un ascender, această lume este probabil locul cel mai interesant al întregului Nebadon. Toți muritorii evolutivi care și-au desăvârșit pregătirea lor pe constelații sunt destinați să aterizeze pe Melchizedek, unde sunt inițiați în regimul disciplinei și al progresului spiritual al sistemului educativ al Salvingtonului. Și voi nu veți uita niciodată reacțiile primei voastre zi de viață pe această lume unică, nici chiar după ce ați atins destinația voastră în Paradis.

35:3.12 (387.13) Muritorii ascendenți continuă să locuiască permanent pe lumea Melchizedek în timp ce își urmează pregătirea pe cele șase sfere încercuitoare ale educației specializate, iar această metodă este aplicată pe parcursul întregii șederi pe cele șaptezeci de lumi culturale, sferile primare ale circuitului Salvingtonului.

35:3.13 (387.14) Numeroase activități diverse ocupă timpul numeroaselor ființe care locuiesc pe cele șase lumi tributare ale sferei Melchizedek, însă în ceea ce privește muritorii ascendenți, acești sateliți sunt consacrați unor faze speciale de studii, după cum urmează:

35:3.14 (388.1) 1. Sfera numărul unu este consacrată recapitulării vieții planetare inițiale a muritorilor ascendenți. Această muncă se efectuează în clase compuse din cei care sosesc dintr-o lume originară muritoare dată. Cei de pe Urantia urmăresc împreună această recapitulare experiențială.

35:3.15 (388.2) 2. Munca specială a sferei numărul doi constă într-o revizuire similară a experiențelor traversate pe lumile palat care

înconjoară primul satelit al sediului sistemului local.

35:3.16 (388.3) 3. Recapitulările acestei sfere țin deșederea în capitala sistemului local și îmbrățișează activitățile restului lumilor arhitecturale din roiul ce formează sediul sistemului.

35:3.17 (388.4) 4. Pe a patra sferă, ființele se ocupă de recapitularea experiențelor pe cale șaptezeci de lumi tributare constelației și sferelor lor asociate.

35:3.18 (388.5) 5. Pe a cincia sferă, se recapitulează șederea ascendentă de pe lumea- sediu a constelației.

35:3.19 (388.6) 6. Pe sfera numărul șase, timpul este consacrat unei încercări de corelare între aceste cinci epoci, în vederea ajungerii la o coordonare de experiență pregătitoare intrării în școlile primare Melchizedek de instrucție universală.

35:3.20 (388.7) Școlile de administrare universală și de înțelepciune spirituală sunt situate pe lumea-cămin a Melchizedekilor unde găsim, de asemenea, școlile consacrate unei singure linii de cercetări, cum ar fi energia, materia, organizarea, comunicarea, arhivele, etica și existența comparată a creaturilor.

35:3.21 (388.8) În Colegiul Melchizedekilor de Înzestrări Spirituale, toate ordinele Fiilor de Dumnezeu - chiar și cele din Paradis - cooperează cu educatorii Melchizedeki și seraficiîn instruirea mulțimilor de îngeri ai destinului, care merg să proclame libertatea spirituală și filiația divină chiar și lumilor îndepărtate ale universului. Această școală specifică a Universității Melchizedek este o instituție exclusiv a universului. Studenții vizitatori provenind din alte tărâmurii nu sunt primiți.

35:3.22 (388.9) Cursul de învățământ cel mai elevat al administrării universului este dat de Melchizedeki pe lumea lor sediu. Acest Colegiu de Etică Superioară este prezidat de Tatăl Melchizedek originar. În aceste școli, diferitele universuri procedează la schimburi de studenți. Tânărul univers al Nebadonului se situează foarte jos pe scala universurilor în ceea ce privește reușita spirituală și dezvoltarea unei etici elevate. Cu toate acestea, problemele noastre administrative au transformat atât de mult întregul nostru univers într-o vastă clinică în folosul altor creații apropiate, încât colegiile Melchizedekilor sunt pline de studenți vizitatori și observatori provenind și din alte domenii. Alături de grupul imens de înscriși locali, există întotdeauna mai mult de o sută de mii de studenți străini care frecventează școlile Melchizedekilor, deoarece ordinul Melchizedekilor Nebadonului este renumit în întregul Splandon.

4. Munca specială a Melchizedekilor

35:4.1 (388.10) O ramură înalt specializată a activităților Melchizedekilor se ocupă de supravegherea carierei morontiale progresive a muritorilor ascendenți. O mare parte a acestei instruiți este dată de răbdătoarele și înțeleptele slujitoare serafice ajutate de muritorii care s-au ridicat la nivele relativ superioare de împlinire universală, însă toată această muncă educativă este plasată sub supravegherea generală a Melchizedekilor în asociere cu Fiii Învățători ai Trinității.

35:4.2 (389.1) Ordinele Melchizedekilor se consacră în principal vastului sistem educativ și regimului de instruire experiențială al universului local, însă ei funcționează, de asemenea, în misiuni excepționale și în împrejurări neobișnuite. Într-un univers în evoluție, care va sfârși prin a îngloba aproximativ zece milioane de lumi locuite, se întâmplă în mod necesar numeroase lucruri care ies din obișnuit, iar Melchizedekii acționează tocmai în aceste cazuri de urgență. Pe Edentia, cartierul general al constelației voastre, ei sunt numiți Fii de intervenție. Ei sunt întotdeauna gata să servească în toate situațiile critice fizice, intelectuale sau spirituale, indiferent că este vorba de o planetă, de un sistem, de o constelație sau de un univers. În toate împrejurările timpului și spațiului în care nevoia unui ajutor special se face simțită, întâlnim unul sau mai mulți Fii Melchizedeki.

35:4.3 (389.2) Când vreun aspect al planului Fiului Creator amenință să eșueze, un Melchizedek pleacă imediat după ajutor. Cu toate acestea, ei sunt rar chemați să funcționeze în prezența unei rebeliuni păcătoase, ca aceea care s-a produs pe Satania.

35:4.4 (389.3) Melchizedekii sunt primii care intervin în toate cazurile de urgență, de orice natură, pe lumile în care locuiesc creaturi volitive. Ei acționează uneori ca păstrători temporari pe planete nesupuse, în care îndeplinesc slujba de administratori provizorii ai unui guvern planetar care nu și-a făcut datoria. Într-o criză planetară, Fiii Melchizedeki servesc în multe calități unice. Un astfel de Fiu poate ușor să se facă vizibil ființelor muritoare, și uneori chiar s-a întâmplat ca un membru al ordinului lor să se încarneze sub înfățișarea trupului muritor. De șapte ori în istoria Nebadonului, unul

dintre ei a servit sub înfățișarea trupului muritor pe o lume evolutivă, și cu numeroase prilejuri Fiii Melchizedeki au apărut și sub înfățișarea altor ordine de creaturi ale universului. Ei sunt, într-adevăr, slujitori de urgență voluntari și înzestrați cu aptitudini variate pe lângă ordinele de inteligențe ale universului și ale tuturor lumilor și sistemelor de lumi.

35:4.5 (389.4) Melchizedekul care a trăit pe Urantia în timpul lui Abraham era cunoscut local ca Prinț din Salem, deoarece prezidau peste o mică colonie de căutători ai adevărului care locuia într-un loc denumit Salem. El s-a oferit voluntar pentru a se încarna sub înfățișarea trupului muritor, iar faptul a fost realizat cu aprobarea administratorilor provizorii Melchizedeki ai planetei. Aceștia se temeau să nu vadă cumva stingându-se lumina vieții pe parcursul acestei perioade de tenebre spirituale crescătoare. Ei au întreținut efectiv adevărul timpului lor și l-au transmis în siguranță lui Abraham și tovarășilor săi.

5. Fiii Vorondadeki

35:5.1 (389.5) După creația ajutoarelor personale și a primului grup de Melchizedeki multilaterali, Fiul Creator și Spiritul Creativ ai universului local au conceput și au adus la existență al doilea mare ordin variat de filiație universală, Vorondadekii. Ei sunt mai bine cunoscuți ca Părinți ai Constelațiilor, deoarece un fiu al acestui ordin este găsit în mod uniform la conducerea fiecărui guvern al constelației în fiecare univers local.

35:5.2 (389.6) Numărul Vorondadekilor variază în fiecare univers local. În Nebadon, ei sunt înscriși exact în număr de un milion. Acești Fii, la fel ca și coordonații lor, Melchizedekii, nu posedă puterea de a se reproduce. Nu există metodă cunoscută prin care ei să își poată înmulți numărul.

35:5.3 (389.7) În multe privințe, acești Fii formează un corp autonom; ca indivizi, ca grupuri, și chiar ca ordin, ei se autodetermină într-o mare măsură, așa cum o fac Melchizedekii, însă Vorondadekii nu funcționează într-un domeniu atât de vast de activități. Ei nu ating strălucita varietate de însușiri a fraților lor Melchizedeki, însă ei sunt chiar mai demni de încredere și mai eficienți în calitate de conducători și de administratori prevăzători. Ei nu sunt în întregime egali administrativi ai subordonaților lor, Lanonandekii, suverani ai sistemelor, însă depășesc toate ordinele de filiație universală în statornicia intenției și în divinitatea judecății.

35:5.4 (390.1) Cu toate că deciziile și ordonanțele acestui ordin de Fii sunt întotdeauna în acord cu spiritul de filiație divină și în armonie cu politica Fiului Creator, ei au fost citați în fața Fiului Creator pentru anumite erori, iar decizia lor referitoare la detaliile tehnice a fost uneori revocată în apel de tribunalele superioare ale universului. Însă rareori se întâmplă ca acești Fii să cadă îngreșeală, și ei nu s-au lăsat niciodată antrenați într-o rebeliune. În întreaga istorie a Nebadonului, nu am găsit niciodată un Vorondadek care să ofenseze guvernul universului.

35:5.5 (390.2) Serviciul Vorondadekilor în universurile locale este amplu și variat. Ei servesc în calitate de ambasadori pe lângă celelalte

universuri și de consuli reprezentând constelațiile în interiorul universului lor natal. Printre toate ordinele de filiație ale unui univers local, lor le este încredințată cel mai adesea deplina delegare a puterilor suverane de exercitat în situațiile critice ale universului.

35:5.6 (390.3) Un observator Vorondadek este de obicei prezent pe lumi izolate, afundate în întunericul spiritual, aceste sfere supuse izolării planetare din cauza rebeliunii și a greșelilor lor, până la restabilirea statutului lor normal. Pe parcursul anumitor crize, acest observator Preaînalt ar putea exercita o autoritate absolută și arbitrară asupra tuturor ființelor celeste atașate acestei planete. Analele Salvingtonului menționează că Vorondadekii au uzat uneori de această autoritate ca regenți ai Preaînălților anumitor planete. Și tot așa s-a petrecut chiar și pe lumi locuite care au fost neatinse de rebeliune.

35:5.7 (390.4) Se întâmplă adesea ca un corp de doisprezece sau de mai mulți Fii Vorondadeki să se constituie într-un înalt tribunal de revizie și de apel cu privire la cazurile speciale implicând statutul unei planete sau al unui sistem. Cu toate acestea, munca lor relevă mai mult funcțiunea legislativă nativă a guvernelor constelațiilor. Ca urmare a tuturor acestor servicii, Fiii Vorondadeki au devenit istoricii universurilor locale. Ei sunt personal la curent cu toate luptele politice și răsturnările sociale ale lumilor locuite.

6. Părinții Constelațiilor

35:6.1 (390.5) Cel puțin trei Vorondadeki sunt atașați guvernului fiecăreia din cele o sută de constelații ale unui univers local. Ei sunt aleși de Fiul Creator și desemnați de Gabriel cu titlul de *Preaînălți* ai constelațiilor pentru a servi acolo pe parcursul unui decamileniu - 10.000 de ani standard, sau 50.000 de ani ai timpului Urantie.

Preaînaltul care domnește, Tatăl Constelației, are doi aliați, un senior și un junior. La fiecare schimbare de administrație, asociatul senior devine șef al guvernului, cel junior preluând datoriile seniorului, iar Vorondadekii fără nici o însărcinare rămași pe lumile Salvingtonului desemnează pe unul dintre ei în calitate de candidat susceptibil de a prelua responsabilitățile asociatului junior. Astfel, conform politicii de moment, fiecare dintre șefii Preaînălți petrece, în sediul unei constelații, o perioadă de serviciu de trei decamilenii, sau 150.000 de ani pe Urantia.

35:6.2 (390.6) Cei o sută de Tați ai Constelațiilor, capii actuali prezidând peste guvernele constelațiilor, constituie cabinetul consultativ suprem al Fiului Creator. Consiliul lor ne reunește adesea pe lumea sediu a universului. Câmpul de acțiune și sfera de influență a deliberărilor sale este nelimitată, însă el se ocupă, în principal, de bunăstarea constelației și de unificarea și administrarea întregului univers local.

35:6.3 (391.1) Când obligațiile Tatălui unei Constelații îl fac să plece în sediul universului său local, ceea ce se întâmplă adesea, asociatul său senior devine directorul în exercițiu al treburilor constelației. Funcția normală a asociatului senior este sw supraveghere a treburilor spirituale, în timp ce asociatul junior se ocupă personal de bunăstarea fizică a constelațiilor. Cu toate acestea, nici o politică majoră nu este

pusă în aplicare într-o constelație fără ca cei trei Preaînălți să fie de acord asupra tuturor detaliilor de execuție a ei.

35:6.4 (391.2) Întregul mecanism de informare spirituală și de canale de comunicare este la dispoziția Preaînălților constelațiilor. Ei sunt în perfect contact cu superiorii lor de pe Salvington și cu subordonații lor direcți, suveranii sistemelor locale . Ei se reunesc frecvent în consiliu cu suveranii sistemelor pentru a delibera asupra stării constelației.

35:6.5 (391.3) Preaînălții se înconjoară cu un corp de consilieri ai căror număr și componență variază de la o vreme la alta, conform prezenței grupurilor diverse în sediul constelației și, de asemenea, conform variației nevoilor locale. Pe parcursul unor perioade de tensiune ei pot cere un complement al ordinului Fiilor Vorondadeki pentru ai ajuta în munca administrativă, și îl vor primi repede. Norlatiadek, propria voastră constelație, este în prezent administrată de doisprezece Fii Vorondadeki.

7. Lumile Vorondadek

35:7.1 (391.4) Al doilea grup de șapte lumi din circuitul celor șaptezeci de sfere primare înconjurând Salvingtonul conține planetele Vorondadek. Fiecare dintre aceste sfere, cu cei zece sateliți care o înconjoară, este consacrată unei faze speciale a activităților Vorondadekilor. Muritorii ascendenți ating pe aceste patruzeci și nouă de domenii apogeul educației lor în ceea ce privește legislația universului.

35:7.2 (391.5) Ascenderii muritori au observat funcționarea adunărilor legislative pe lumile sediu ale constelației, însă aici, pe lumile Vorondadek, ei participă la stabilirea legislației generale actuale a universului local, sub tutela Vorondadekilor seniori. Aceste ordonanțe sunt menite să coordoneze diversele decizii ale adunărilor legislative autonome ale celor o sută de constelații. Instrucția procurată de școlile Vorondadek nu este depășită nici măcar pe Uversa. Această instruire este progresivă; extinzându-se de pe prima sferă, cu muncă suplimentară pe cei șase sateliți ai ei, în sus prin cele șase sfere rămase și prin grupurile lor satelit asociate.

35:7.3 (391.6) Pelerinii ascendenți vor lua contact cu numeroase activități noi pe aceste lumi de studiu și de muncă practică. Nu ne este interzis să revelăm aceste ocupații noi și nebănuite, însă noi abandonăm orice speranță de a-i putea descrie aceste întreprinderi minții materiale a ființelor muritoare. Ne lipsește terminologia de a transmite semnificația acestor activități celeste și nu există activități umane analoge care să ne poată permite să ilustrăm aceste noi ocupații ale muritorilor ascendenți pe măsură ce aceștia își urmează studiile pe aceste patruzeci și nouă de lumi. Și mai sunt multe alte activități care, deși nefăcând parte din regimul ascendent, sunt centrate pe lumile Vorondadek ale circuitului Salvingtonului.

8. Fiii Lanonandeki

35:8.1 (392.1) După creația Vorondadekilor, Fiul Creator și Spiritul Mamă ai Universului se unesc în vederea aducerii la existență a celui

de al treilea ordin de filiație universală, Lanonandekii. Cu toate că Lanonandekii se ocupă de diverse probleme legate de administrarea sistemelor, ei sunt cel mai bine cunoscuți ca Suverani ai Sistemelor, guvernând sistemele locale, și ca Prinți Planetari, șefi administrativi ai lumilor locuite.

35:8.2 (392.2) Aceste ființe fac parte dintr-un ordin de filiație mai tardiv și inferior în ceea ce privește nivelul de divinitate. Le-a fost deci necesar să urmeze anumite cursuri de instruire pe lumile Melchizedek pentru a-și pregăti serviciul lor ulterior. Ele au fost primii studenți ai Universității Melchizedek, și au fost clasate și confirmate de maeștrii lor și de examinatorii Melchizedeki, conform cu aptitudinile lor, cu personalitățile lor și cu înfăptuirile lor.

35:8.3 (392.3) Universul Nebadonului și-a început existența exact cu douăsprezece milioane de Lanonandeki și atunci când au trecut prin sfera Melchizedek ei au fost împărțiți pe parcursul probelor finale în trei clase:

35:8.4 (392.4) 1. *Lanonandekii Primari*. Rangul cel mai elevat conține 709.841. Aceștia sunt Fiii desemnați ca Suverani ai Sistemelor și ca asistenți pe lângă consiliile supreme ale constelațiilor, precum și ca consilieri în munca administrativă superioară a universului.

35:8.5 (392.5) 2. *Lanonandekii Secundari*. Când Fiii din acest ordin au ieșit din sfera Melchizedek, erau în număr de 10.234.601. Ei au primit misiuni de Prinți Planetari, unde sunt atașați rezervelor ordinului.

35:8.6 (392.6) 3. *Lanonandekii Terțieri*. Acest grup conținea 1,055,558 Fiii, care au fost asistenți subordonați, mesageri conservatori, comisionarmandatari și observatori. Ei au asigurat serviciile diverse ale unui sistem și ale lumilor care îl compun.

35:8.7 (392.7) Nu le este posibil acestor Fii să progreseze de la un grup la altul așa cum se întâmplă cu ființele evolutive. După ce au fost instruiți de Melchizedeki, după ce au fost o dată puși la încercare și clasificați, ei servesc întotdeauna conform rangului acordat. Ei nu se reproduc, iar numărul lor în univers este staționar.

35:8.8 (392.8) În cifre rotunde, Fiii ordinului Lanonandek se clasează pe Salvington după cum urmează:

35:8.9 (392.9)	Coordonatori de Univers și Consilieri de Constelație .	
35:8.10 (392.10)	Suverani de Sistem și Asistenți	100.000
35:8.11 (392.11)	Prinți Planetari și Rezerve	600.000
35:8.12 (392.12)	Corpuri de Mesageri	10.000.000
.		400.000
35:8.13 (392.13)	Conservatori și Arhivari	100.000
35:8.14 (392.14)	Corp de Rezervă	800.000

35:8.15 (392.15) Lanonandekii aparțin acestui ordin de filiație puțin inferior celui al Melchizedekilor și Voronandekilor. Ei aduc deci servicii încă și mai mari în unitățile subordonate ale universului, deoarece pot să se apropie și mai mult de umilele creaturi ale raselor inteligente. Ei suportă, de asemenea, cele mai mari riscuri de a se rătăci, de a nu respecta tehnica acceptabilă a unui guvern al universului. Însă acești Lanonandeki, în special cei al ordinului primar, sunt cei mai capabili și mai înzestrați dintre toți

administratorii unui univers local. În ceea ce privește aptitudinea lor de a executa, ei nu sunt depășiți decât de Gabriel și de aliații săi nerevelați.

9. Șefii Lanonandeki

35:9.1 (393.1) Lanonandeki sunt permanenți în calitate de conducători ai planetelor și acționează, la rândul lor, ca suverani ai sistemelor. Un Fiu al ordinului lor domnește astăzi pe Jerusem, cartierul general al sistemului vostru local de lumi locuite.

35:9.2 (393.2) Suveranii Sistemelor guvernează în comisii de câte doi sau trei, în sediul fiecărui sistem locuit. La fiecare zece mii de ani, Tatăl Constelației numește unul dintre acești Lanonandeki ca șef, însă se întâmplă uneori ca șeful acestui trio să nu fie schimbat, guvernatorii constelațiilor având deplină libertate în privința acesteichestii. Personalul guvernelor sistemului nu se schimbă dintr-o dată, decât în cazul în care se întâmplă vreun fel de tragedie.

35:9.3 (393.3) Când Suveranii de Sistem sau asistenții sunt rechemați, consiliul suprem situat în sediul constelației îi înlocuiește luând din rezervele ordinului. Pe Edentia, rezervele sunt mai mari decât media indicată.

35:9.4 (393.4) Consiliile supreme ale lanonandekilor sunt staționate în sediile diverselor constelații. Aceste corpuri sunt prezidate de Preaînaltul asociat senior al Tatălui Constelației, în timp ce asociatul junior supraveghează rezervele ordinului secundar.

35:9.5 (393.5) Suveranii Sistemului își merită cu adevărat numele; ei sunt aproape suverani în treburile locale ale lumilor locuite. Ei sunt aproape paterni după felul în care îi conduc pe Prinții Planetari, Fiii Materiali și spiritele ocrotitoare. Controlul personal al suveranilor este aproape complet. Acești șefi nu sunt supravegheați de observatori ai trinității venind din universul central. Ei sunt subdiviziunea executivă a universului local. Ca custozii însărcinați să pună în execuție ordonanțele legislative, precum și ca executivi însărcinați cu aplicarea verdictelor judecătorești, ei se găsesc în singurul loc din întreaga administrație a universului în care lipsa de loialitate personală față de voința Fiului Mihail poate cel mai ușor să se implanteze și caută să se afirme.

35:9.6 (393.6) Universul nostru local a avut neșansa ca mai mult de șapte sute de Fii ai acestui ordin al lanonandekilor să se fi răsculat contra guvernului universului, aruncând astfel în confuzie mai multe sisteme și numeroase planete. Printre acești delicvenți nu au existat decât trei Suverani de Sisteme; practic toți acești fii aparțineau celui de al doilea sau celui de al treilea ordin, Prinții Planetari sau Lanonandekii Terțiari.

35:9.7 (393.7) Marele număr de Fii care nu au rămas integrați nu implică nici o greșeală la creatorii lor. Ei ar fi putut să fie făcuți divin perfecți, însă au fost creați astfel încât să înțeleagă mai bine creaturile evolutive care locuiesc pe lumile timpului și ale spațiului, și pentru a putea să se apropie de ele.

35:9.8 (393.8) Dintre toate universurile locale ale Orvontonului, cu excepția Henselonului, al nostru este cel care a pierdut cel mai mare număr de Fii din acest ordin. Opinia generală despre Uversa este că

noi am avut atât de multe dificultăți administrative în Nebadon din cauza Fiilor noștri din ordinul lanonandekilor, care au fost creați cu un foarte mare grad de libertate personală în a realiza alegeri și proiecte. Nu prezint aceste observații ca pe o critică. Creatorul universului nostru local are deplină autoritate și depline puteri pentru a acționa în acest fel. Cu toate că acești Fii înzestrați cu un astfel de liber arbitru provoacă necazuri excesive în primele etape ale universului, Preaînălții noștri conducători susțin că în momentul în care lucrurile vor fi complet cernute și definitiv așternute, câștigurile de loialitate superioară și serviciul voluntar mai complet din partea acestor Fii, de acum bine puși la încercare, vor compensa de departe confuzia și tribulațiile epocilor primitive.

35:9.9 (394.1) În caz de rebeliune în cartierul general al unui sistem, într-un interval de timp relativ scurt este instalat un nou suveran, însă nu este la fel pe planetele individuale. Ele sunt unitățile care compun creația materială, iar liberul arbitru al creaturilor este un factor în judecata finală a tuturor acestor probleme. Prinții Planetari succesivi sunt desemnați pentru lumile izolate, planetele ale căror prinți de autoritate se poate să se fi rătăcit, însă ei nu preiau guvernarea activă a acestor lumi înainte ca efectele insurecției să fi fost parțial dominate și înlocuite cu măsuri reparatoare adoptate de Melchizedeki și de alte personalități slujitoare. Rebeliunea unui Prinț Planetar izolează instantaneu planeta sa; circuitele spirituale locale sunt imediat întrerupte. Doar un Fiu de manifestare poate restabili liniile de comunicare interplanetară pe o astfel de lume spirituală izolată.

35:9.10 (394.2) Există un plan pentru salvarea Fiilor Lanonandeki nesupuși și nesocotiți. Mulți dintre ei au profitat de această provizie

de milostenie, însă nu li se va mai permite niciodată să opereze în acele poziții din care au eșuat. După reabilitare, lor li se încredințează cu îndatoriri unor țeluri de conservatori în departamente de administrare fizică.

10. Lumile Lanonandek

35:10.1 (394.3) În circuitul celor șaptezeci de planete ale Salvingtonului, al treilea grup de șapte lumi cu cei patruzeci și doi de sateliți respectivi, constituie grupul Lanonandek de sfere administrative. Pe aceste domenii, Lanonandekii experimentați, aparținând corpului celor care au fost Suverani de Sisteme împlinesc funcțiunile de instructori administrativi ai pelerinilor ascendenți și ai oștirilor serafice. Pe capitalele sistemice, muritorii evolutivi observă munca administratorilor ai sistemului, însă aici participă la coordonarea efectivă a deciziilor administrative a celor zece mii de sisteme locale.

35:10.2 (394.4) Aceste școli administrative ale universului local sunt supravegheate de un corp de Fiii Lanonandeki înzestrat cu o experiență îndelungată ca Suverani de Sistem și în calitate de consilieri ai constelațiilor. Aceste colegii executive nu sunt depășite decât de școlile administrative ale Enseî.

35:10.3 (394.5) În același timp în care servesc ca sfere de pregătire pentru ascenderii muritori, lumile Lanonandek sunt centrele de vaste întreprinderi care legate de operațiunile administrative normale și obișnuite ale universului. Pe tot drumul către Paradis, pelerinii

ascendenți își urmează studiile în școlile practice de cunoaștere aplicată - se pregătesc făcând efectiv lucrurile care li se predau. Sistemul educativ universal, prezentat de Melchizedeki, este practic progresiv, semnificativ și experiențial. El înglobează instruirea în lucrurile materiale, intelectuale, morontiale, și spirituale.

35:10.4 (394.6) Referitor la sferele administrative ale lanonandekilor, cea mai mare parte a Fiilor salvați ai acestui ordin servesc ca deținători și directori ai treburilor planetare. Și acești Prinții Planetari neglijenți și aliații lor rebeli care aleg să accepte reabilitarea oferită, vor continua să servească în aceste posturi de muncă curentă cel puțin până când universul Nebadonului va fi stabilizat în lumină și viață.

35:10.5 (395.1) Mulți dintre acești Fii Lanonandeki din sistemele mai vechi au stabilit, cu toate acestea, magnifice pagini de serviciu, de administrare și de înfăptuire spirituală. Ei formează un grup nobil, fidel și loial, în ciuda tendinței lor de a cădea în greșeală prin sofisme de libertate personală și ficțiuni de autodeterminare.

35:10.6 (395.2) [Prezentat de Căpetenia Arhanghelilor acționând prin autoritatea lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 35](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 37](#) >>

Capitolul 36

Purtătorii vieții

36:0.1 (396.1) VIAȚA nu ia naștere în mod spontan. Ea este construită conform planurilor formulate de Arhitecții Ființei (nerevelați) și apare pe planetele locuite fie prin importare directă, fie ca rezultat al operațiunilor Purtătorilor Vieții din universurile locale. Acești Purtători ai Vieții se numără printre membrii cei mai interesanți și cei mai înzestrați ai familiei diversificate a Fiilor universali. Ei sunt însărcinați să elaboreze viața creaturilor și să o transporte în sferile planetare. După ce au implantat această viață pe lumile noi, ei rămân acolo timp de lungi perioade pentru a favoriza dezvoltarea ei.

1. Originea și natura Purtătorilor Vieții

36:1.1 (396.2) Cu toate că Purtătorii Vieții aparțin familiei filiației divine, ei sunt un tip particular și distinct de Fii universali, deoarece ei constituie într-un univers local singurul grup de viață inteligentă la creația căruia participă conducătorii suprauniversurilor. Purtătorii Vieții sunt descendenții a trei personalități preexistente: Fiul Creator, Spiritul-Mamă al Universului și, prin desemnare, unul dintre cei trei Îmbătrâniți de Zile prezidând peste destinele suprauniversului respectiv. Cei Îmbătrâniți de Zile, singurii care pot decreta anihilarea vieții inteligente, participă la crearea Purtătorilor Vieții care sunt însărcinați să stabilească viața fizică pe lumile în evoluție.

36:1.2 (396.3) În lumile Nebadonului, arhivele noastre menționează creația a o sută de milioane de Purtători ai Vieții. Acest corp eficient de răspânditori ai vieții nu este un grup cu adevărat autonom. El este dirijat de trioul determinant al vieții constituit din Gabriel, din Tatăl Melchizedek și din Nambia, Purtătorul de Viață originar și primul născut al Nebadonului. Însă, în toate fazele administrării sale divizionare, el este autonom.

36:1.3 (396.4) Purtătorii Vieții sunt împărțiți în trei mari categorii: prima categorie este cea a Purtătorilor Vieții seniori, a doua este cea a asistenților lor, și a treia cea a păstrătorilor. Categoria primară este subîmpărțită în doisprezece grupuri de specialiști în diverse forme de manifestare a vieții. Segregarea în aceste trei diviziuni a fost efectuată de Melchizedeki, care au condus experiențe în acest sens pe sfera-sediu a Purtătorilor Vieții. De atunci, Melchizedekii au fost

întotdeauna strâns asociați cu Purtătorii Vieții și îi însoțesc
întotdeauna atunci când pleacă pentru a implanta viața pe o nouă
planetă.

36:1.4 (396.5) Când o planetă evolutivă este definitiv stabilizată în
lumină și viață, Purtătorii Vieții se organizează în corpuri deliberative
superioare, având capacitate consultativă, pentru a contribui la
administrarea și la dezvoltarea ulterioară a lumii și a ființelor ei
slăvite. În epocile posterioare și bine stabilite ale unui univers în
evoluție, numeroase alte sarcini sunt încredințate Purtătorilor Vieții.

2. Lumile Purtătorilor Vieții

36:2.1 (397.1) Melchizedekii exercită supravegherea generală a celui
de al patrulea grup de șapte sfere primare în circuitul Salvingtonului.
Acele lumi de Purtători ai Vieții sunt desemnate după cum urmează:

- 36:2.2 (397.2) 1. Sediul Purtătorilor Vieții.
- 36:2.3 (397.3) 2. Sfera de proiecte viții.
- 36:2.4 (397.4) 3. Sfera de conservare a vieții.
- 36:2.5 (397.5) 4. Sfera de evoluție a vieții.
- 36:2.6 (397.6) 5. Sfera vieții asociate cu mintea.
- 36:2.7 (397.7) 6. Sfera minții și a spiritului în ființele vii.
- 36:2.8 (397.8) 7. Sfera vieții nerevelate.

36:2.9 (397.9) Fiecare dintre aceste sfere este înconjurată de șase
sateliți, pe care sunt centrate fazele speciale ale tuturor activităților
Purtătorilor Vieții în univers.

36:2.10 (397.10) *Lumea Numărul Unu*, sfera sediu, cât și cei șase sateliți ai săi tributari, este consacrată studiului vieții universale, viața în toate fazele sale de manifestare cunoscute. Aici este locul în care este situat colegiul de plănuire a vieții în care funcționează maeștrii și consilierii Uversei, ai Havonei și chiar ai Paradisului. Am permisiunea să destăinui că cele șapte amplasări centrale ale spiritelor minte adjutante sunt situate pe această lume a Purtătorilor Vieții.

36:2.11 (397.11) Numărul zece - baza sistemului zecimal - este inerent universului fizic, însă nu și universului spiritual. Domeniul vieții este caracterizat de trei, de șapte și de doisprezece, sau de multiplii și de combinațiile acestor trei numere fundamentale. Există trei planuri de viață primordiale și esențial diferite, urmând ordinului celor trei Surse-Centru ale Paradisului, iar în universul Nebadonului aceste trei forme fundamentale de viață sunt separate în trei tipuri diferite de planete. La origine, existau douăsprezece concepte distincte și divine de viață transmisibilă. Acest număr, doisprezece, cu subdiviziunile și cu multiplii săi, se regăsește în toate modelele fundamentale de viață ale celor șapte suprauniversuri. Există, de asemenea, șapte tipuri arhitecturale de modele vitale, șapte combinații fundamentale de configurații de reproducere ale materiei vii. Modelele vieții Orvontonului sunt organizate sub forma a doisprezece purtători de ereditate. Diferitele ordine de creaturi volitive sunt organizate conform numerelor 12, 24, 48, 96, 192, 384 și 768. Pe Urantia, celulele sexuale ale reproducerii umane conțin 48 de unități de control arhetipal, determinanții caracteristicilor.

36:2.12 (397.12) *Lumea Numărul Doi* este sfera proiectelor vieții; acolo se elaborează toate modurile noi de organizare a vieții.

Modelele vieții originare sunt oferite de Fiul Creator, însă realizarea efectivă a planurilor este încredințată Purtătorilor Vieții și asociațiilor lor. Atunci când planurile generale ale vieții pentru o nouă lume au fost formulate, ele sunt transmise sferei-sediu, unde sunt minuțios cercetate de consiliul suprem al Purtătorilor Vieții seniori, în colaborare cu un corp consultativ de Melchizedeki. Dacă planurile se îndepărtează de formulele admise anterior, trebuie ca Fiul Creator să decidă și să le aprobe. Șeful Melchizedekilor îl reprezintă adesea pe Fiul Creator în aceste deliberări.

36:2.13 (397.13) Viața planetară comportă, deci, numeroase variante pe fiecare lume evolutivă. rămânând, totodată, similară sub anumite aspecte. Chiar și într-o serie de viață uniformă a unei singure familii de lumi, viața nu este exact aceeași pe două planete date; există întotdeauna un tip planetar, deoarece Purtătorii Vieții depun un efort constant pentru a ameliora formulele vitale încredințate lor spre păstrare.

36:2.14 (398.1) Modelele de origine și numeroasele variante funcționale de bază ale manifestărilor vieții sunt constituite din mai mult de un milion de formule chimice fundamentale sau cosmice. Satelitul numărul unu al sferei proiectelor vieții este domeniul fizicienilor și al electrochimiștilor universali, care servesc drept asistenți tehnici Purtătorilor Vieții în munca de captare, organizarea și manipularea unităților esențiale de energie care sunt folosite pentru a construi vehiculele materiale de transmitere a vieții, cele care sunt desemnate sub numele de plasmă germinativă.

36:2.15 (398.2) Laboratoarele planetare ale proiectelor vieții sunt situate pe al doilea satelit al acestei lumi numărul doi. Purtătorii

Vieții, precum și toți aliații lor, colaborează cu Melchizedekii în aceste laboratoare, făcând eforturi de a modifica și de a ameliora cu vreun chip viața destinată implantării pe *planetele decimale* ale Nebadonului. Viața care evoluează astăzi pe Urantia a fost pregătită, și parțial dezvoltată, chiar pe lumea aceasta, căci Urantia este o planetă decimală, o lume experimentală a vieții. Nouă lumi din zece nu sunt experimentale; pe a zecea este permis să se realizeze o îndepărtare mai mare de modelele vieții.

36:2.16 (398.3) *Lumea Numărul Trei* este consacrată conservării vieții. Asistenții și custozii corpului Purtătorilor Vieții studiază și dezvoltă diverse moduri de protejare și de păstrare a vieții. Pentru fiecare lume nouă, planurile vieții prevăd întotdeauna că se va instala din timp comisia de conservare a vieții compusă din custozii specializați în manipularea expertă a modelelor de viață fundamentale. Pe Urantia au existat douăzeci și patru de comisionari custozii comisionari conservatori din acest ordin, câte doi pentru fiecare model fundamental sau ancestral al organizării arhitecturale a materialelor vieții. Pe planete ca a voastră, forma vieții cea mai elevată este reprodusă de un fascicul purtător al vieții conținând douăzeci și patru de unități modele. (Și cum viața intelectuală se dezvoltă plecând de la viața fizică și bazându-se pe ea, acesta este modul în care se nasc cele douăzeci și patru de ordine fundamentale ale organizării fizice.)

36:2.17 (398.4) *Sfera Numărul Patru* și sateliții săi tributari sunt consacrate studiului evoluției vieții creaturilor în general, precum și antecedentelor evolutive ale fiecărui nivel de viață în particular.

Trebuie ca plasma vitală originală a unei lumi evolutive să conțină în plenitudinea sa potențialul necesar tuturor variațiilor de dezvoltări viitoare, precum și al tuturor schimbărilor și modificărilor evolutive ulterioare. Dispozițiile de luat pentru proiecte cu o bătaie atât de lungă de metamorfoze vitale, pot necesita apariția numeroaselor forme, aparent inutile, de viață animală și vegetală. Aceste subproduse prevăzute sau neprevăzute ale evoluției planetare nu apar în câmpul acțiunii decât pentru a dispărea, însă în și prin tot acest lung proces se poate vedea firul formulelor înțelepte și inteligente stabilite de autorii originali al planului vieții planetare și al dezvoltării speciilor. Multiplele subproduse ale evoluției biologice sunt toate esențiale pentru ca formele superioare de viață inteligentă să poată funcționa pe deplin și definitiv, cu toate că o mare dizarmonie exterioară poate să-și facă apariția din timp în timp în lunga luptă ascendentă a creaturilor superioare pentru dobândirea controlului formelor inferioare ale vieții, din care multe sunt uneori atât de opuse păcii și confortului creaturilor evoluând înzestrate cu voință.

36:2.18 (398.5) *Lumea Numărul Cinci* se ocupă în întregime de viața asociată minții. Fiecare dintre sateliții ei este consacrat studiului unei singure faze a minții creaturii corelate cu viața de creatură. Mintea, așa cum o înțeleg oamenii, este o înzestrare a celor șapte spirite-minte adjutant, suprapus de agenții Spiritului Infinit, la nivele incomunicabile sau mecanice ale minții. Modelele de viață reacționează în chip divers la aceste adjutante și la diferitele slujitoare spirituale operând în universurile timpului și spațiului. Capacitatea creaturilor materiale de a reacționa spiritual depinde în întregime de

facultățile lor mentale asociate care, la rândul lor, au orientat cursul evoluției biologice a însăși acestor creaturi muritoare.

36:2.19 (399.1) *Lumea Numărul Șase* este consacrată corelației dintre minte și spirit, așa cum sunt ele asociate în formele și în organismele vitale. Această lume și cei șase sateliți tributari ai ei înglobează școlile de coordonare ale creaturilor sau ale măștrilor venind din universul central sau din supraunivers, colaborează cu instructorii Nebadonului pentru a prezenta nivelele cele mai înalte la care pot ajunge creaturile în timp și spațiu.

36:2.20 (399.2) *A Șaptea Sferă* a Purtătorilor Vieții este consacrată domeniilor nerevelate ale vieții evolutive a creaturilor în legătură cu filozofia cosmică care traduce actualizarea extensivă a Ființei Supreme.

3. Transplantarea vieții

36:3.1 (399.3) Viața nu apare spontan în universuri; pe planetele sterile trebuie ca a ea să fie instaurată de Purtătorii Vieții. Ei sunt transportorii, răspânditorii și păzitorii vieții, așa cum apare ea pe lumile evolutive ale spațiului. Întreaga viață a speciilor și a formelor cunoscute pe Urantia se ivește cu acești Fii, cu toate că nu există toate formele de viață planetară pe Urantia.

36:3.2 (399.4) Corpul Purtătorilor Vieții trimiși pentru a implanta viața pe o lume nouă se compune de obicei dintr-o sută de purtători seniori, o sută de asistenți și o mie de conservatori. Purtătorii Vieții

transportă adesea adevărata plasmă vitală pe o lume nouă, însă nu întotdeauna. Ei organizează uneori modelele vieții după sosirea lor pe planetele pentru care au fost desemnați și conform unor formule anterior aprobate pentru o nouă aventură de stabilire a vieții. Aceasta a fost originea vieții planetare pe Urantia.

36:3.3 (399.5) Când modelele fizice conforme formulelor aprobate au fost furnizate, atunci Purtătorii Vieții catalizează aceste materiale neînsuflețite, transmițându-le prin persoana lor scânteia vitală a spiritului și, de îndată, modelele inerte devin materie vie.

36:3.4 (399.6) Scânteia vitală - misterul vieții - este conferită prin intervenția Purtătorilor Vieții, însă nu vine de la ei. Este adevărat că ei supraveghează operațiunea și că elaborează însăși plasma vitală, însă Spiritul-Mamă al Universului este cel care oferă factorul esențial al plasmei vii. Fiica Creativă a Spiritului Infinit este cea de la care provine scânteia de energie care învie corpul și lasă mintea săprezică.

36:3.5 (399.7) Conferind viața, Purtătorii Vieții nu transmit nimic din natura lor personală, nici măcar pe sferele unde sunt proiectate noile ordine de viață. În aceste momente, ei se mulțumesc să facă să iasă la iveală și să transmită scânteia vieții, să facă să demareze mișcările de revoluție necesare ale materiei conform specificațiilor fizice, chimice și electrice ale planurilor și ale modelelor prescrise. Purtătorii Vieții sunt prezențe vii catalitice care agită, organizează, și vitalizează elementele, altminteri inerte, ale ordinului material al existenței.

36:3.6 (400.1) Pentru a stabili viața pe o lume nouă, Purtătorilor Vieții aparținând unui corp planetar li se acordă o anumită întârziere, de aproximativ jumătate de milion de ani ai timpului planetar

respectiv. La sfârșitul acestei perioade marcată de anumite realizări în dezvoltarea vieții planetare, ei își încetează eforturile de implantare și le este interzis să adauge vreun element nou sau suplimentar vieții respectivei planete.

36:3.7 (400.2) Pe durata epocilor cuprinse între stabilirea vieții și emergența creaturilor umane având un statut moral, Purtătorii Vieții sunt autorizați să manipuleze mediul vital și să orienteze favorabil cursul evoluției biologice. Ei acționează astfel pe parcursul unor lungi perioade.

36:3.8 (400.3) Îndată ce Purtătorii Vieții operând pe o lume nouă au reușit să producă o ființă înzestrată cu voință, având puterea de decizie morală și de alegere spirituală - munca lor se termină; ei au ajuns la capăt, nu mai pot manipula viața evoluândă. Evoluția creaturilor vii trebuie, de acum încolo, să urmeze potrivit cu înzestrările inerente naturii lor și cu tendințele deja imprimare și fixate în formulele și în modelele planetare. Purtătorii Vieții nu au permisiunea să experimenteze cu voința sau să se amestece în cadrul voinței; le este interzis să domine sau să influențeze arbitrar creaturi morale.

36:3.9 (400.4) Pe parcursul sosirii unui Prinț Planetar, ei se pregătesc să plece, însă doi purtători seniori și doisprezece conservatori pot să facă legăminte temporare de renunțare și să se ofere drept voluntari pentru a rămâne pe planetă un timp nedeterminat în calitate de consilieri în materie de dezvoltare ulterioară și de conservare a plasmii vitale. Doi dintre acești Fii și doisprezece dintre asociații lor servesc în prezent pe Urantia.

4. Purtătorii de viață Melchizedeki

36:4.1 (400.5) În fiecare dintre sistemele de lumi locuite ale întregului Nebadon există o sferă unică în care Melchizedekii au funcționat în calitate de Purtători ai Vieții. Aceste reședințe se numesc lumile *midsonite* ale sistemelor, și pe fiecare dintre ele un Fiu Melchizedek material modificat s-a împreunat cu o Fiică selecționată a ordinului material de filiație. Mamele Eve ale acestor lumi midsonite provin din sediul jurisdicției sistemului, fiind alese de acest purtător al vieții Melchizedek; ele sunt alese dintre numeroasele voluntare care au răspuns apelului adresat de Suveranul Sistemelor Fiicelor Materiale din sfera sa.

36:4.2 (400.6) Descendenții unui purtător de viață Melchizedek și ai unei Fiice Materiale sunt cunoscuți sub numele de *midsonitari*. Tatăl Melchizedek al acestei rase de creaturi celeste sfârșește prin a părăsi planeta în care și-a exercitat funcțiunea sa vitală excepțională, iar Mama Evă a acestui ordin special de ființe ale universului pleacă, și ea, odată cu apariția celei de-a șaptea generație a descendenței sale planetare. Conducerea acestei lumi îi revine atunci fiului ei.

36:4.3 (400.7) Creaturile midsonite trăiesc și funcționează pe lumile lor magnifice ca ființe reproducătoare, până când ating vârsta de o mie de ani standard, după care sunt transferate în altă parte prin transport serafic. După aceasta, midsonitarii nu mai pot să se reproducă, deoarece tehnica de dematerializare prin care trec pentru a fi transportabili de către serafimi îi privează definitiv de facultățile lor reproducătoare.

36:4.4 (400.8) Prezentul statut al acestor ființe nu poate deloc să fie calificat drept muritor sau nemuritor și nu putem nici să le clasăm, net, ca umane ori divine. Aceste creaturi nu sunt locuite de un Ajustor, deci nu sunt deloc nemuritoare; însă ele nu par nici a fi muritoare. Nici una dintre ele nu a trecut prin moarte. Toți midsonitarii născuți în Nebadon sunt încă vii și astăzi. Ei funcționează fie pe lumile lor de origine, fie pe sfere intermediare, fie pe sfera midsonită a Salvingtonului în grupul lumilor finalitarilor.

36:4.5 (401.1) *Lumiledin Salvington ale Finalitarilor.* Purtătorii vieții Melchizedeki, precum și Mamele Eve asociate pleacă de pe sferele midsonitare sistemice pe lumile finalitare ale circuitului Salvingtonului unde descendenții lor sunt, de asemenea, destinați să se reunească.

36:4.6 (401.2) Se cade să explicăm cu această ocazie că al cincilea grup de șapte sfere primare din circuitul Salvingtonului este acela al lumilor finalitare ale Nebadonului. Copiii purtătorilor vieții Melchizedeki și ai Fiicelor Materiale sunt domiciliați pe a șaptea lume a finalitarilor, sfera midsonită a Salvingtonului.

36:4.7 (401.3) Sateliții celor șapte lumi primare ale finalitarilor sunt locul de întâlnire al personalităților universului central și ale suprauniversurilor care se găsesc în misiune în Nebadon. În vreme ce muritorii ascendenți se pot veni și plecade pe toate lumile culturale și sferele educative ale celor 490 de lumi înglobând Universitatea Melchizedek, există anumite școli speciale și numeroase zone rezervate în care nu sunt lăsați să intre. Această interdicție este valabilă pentru cele patruzeci și nouă de sfere plasate sub jurisdicția finalitarilor.

36:4.8 (401.4) În prezent rostul creaturilor midsonite nu este cunoscut, însă, se pare că aceste personalități se reunesc pe a șaptea lume finalitară în vederea unei eventualități viitoare în evoluția universului. Cererile noastre de informații în ceea ce privește rasele midsonite sunt întotdeauna supuse finalitarilor, iar aceștia refuză orice discuție asupra destinului pupililor lor. Independent de incertitudinea noastră în ceea ce privește viitorul midsonitarilor, noi știm că fiecare univers local găzduiește o acumulare crescândă a acestor creaturi misterioase. Purtătorii vieții Melchizedeki au credința că copiii lor midsoniți vor fi într-o bună zi înzestrați Dumnezeuului Ultim cu spiritul transcendental și etern de absonitate.

5. Cele Șapte Spirite-Minte Adjutante

36:5.1 (401.5) Prezența celor șapte spirite mentale adjutante pe lumile primitive este cea ce condiționează cursul evoluției organice. Aceasta explică de ce evoluția este intenționată și nu accidentală. Adjutantele reprezintă funcțiunea de slujire a minții Spiritului Infinit, care se extinde până la ordinele inferioare ale vieții inteligente prin intermediul Spiritului-Mamă al unui univers local. Adjutantele sunt copiii Spiritului-Mamă al Universului și constituie grija ei personală pe lângă mintea materială atărâmurilor. Oricare ar fi locul sau timpul în care se manifestă o astfel de minte, aceste spirite sunt, în mod divers, în funcțiune.

36:5.2 (401.6) Cele șapte spirite mentale adjutante au primit nume care echivalează cu desemnările următoare: intuiție, înțelegere, curaj,

cunoaștere, sfătuire, adorație și înțelepciune. Aceste spirite mentale fac simțită influența lor pe toate lumile locuite sub forma unui impuls diferențial, fiecare căutând capacitatea de recepție care să îi permită să se manifeste în întregime independent de gradul de receptivitate și de ocaziile de funcționare întâlnite la tovarășii săi.

36:5.3 (401.7) Punctele de sprijin centrale ale spiritelor adjutante pe lumea sediu a Purtătorilor Vieții indică supraveghetorilor Purtătorilor Vieții extinderea și calitatea funcțiunii mentale a adjutantelor, pe orice lume și în oricare organism viu dat, având statut intelectual. Aceste lăcașuri ale minții vii sunt perfecte indicatoare ale funcțiunilor mentale vii pentru primele cinci adjutante. Însă, în ceea ce privește al șaselea și al șaptelea spirit adjutant - adorația și înțelepciunea - aceste puncte de sprijin centrale nu traduc decât o funcțiune calitativă. Activitatea cantitativă a adjutantului adorației și a adjutantului înțelepciunii se înregistrează în prezența imediată a Divinei Slujitoare pe Salvington, deoarece este vorba de o experiență personală a Spiritului-Mamă al Universului.

36:5.4 (402.1) Cele șapte spirite mentale adjutante însoțesc întotdeauna pe Purtătorii Vieții pe o nouă planetă, însă nu trebuie să le considerăm ca entități; ele seamănă mai mult cu niște circuite. Spiritele celor șapte adjutante ale universului nu funcționează ca personalități distincte ale prezenței universale ale Divinei Slujitoare; ele sunt în realitate unul dintre nivelele ei de conștiință, și rămân întotdeauna subordonate acțiunii și prezenței mamei lor creative.

36:5.5 (402.2) Ne lipsește terminologia pentru a desemna într-un mod adecvat aceste spirite mentale adjutante. Ele sunt slujitoarele

nivelelor inferioare ale minții experiențiale, și noi le putem descrie după cum urmează, în ordinea realizărilor evolutive:

36:5.6 (402.3) 1. *Spiritul intuiției*- percepția rapidă, instinctele reflexe fizice primitive inerente tuturor creațiilor mentale, facultatea lor de orientare și diversele forme ale instinctului lor de conservare; este singurul adjutant care funcționează atât de larg în ordinele inferioare ale vieții animale, și singurul care stabilește un contact funcțional extins cu nivelele care nu pot fi învățate ale minții automate.

36:5.7 (402.4) 2. *Spiritul de înțelegere*- impulsul de coordonare, asocierii de idei spontană și aparent automată. Este darul coordonării cunoștințelor dobândite, fenomenul rațiunii vii, al judecății rapide și al deciziei prompte.

36:5.8 (402.5) 3. *Spiritul curajului*- înzestrarea cu fidelitate - la ființele personale este baza formării caracterului, rădăcina intelectuală a vigoriei morale și a vitejiei spirituale. Când acest spirit este iluminat de fapte și inspirat de adevăr, el devine secretul impulsului ascensiunii evolutive pe canalele guvernării autonome inteligente și conștiente.

36:5.9 (402.6) 4. *Spiritul cunoașterii*- curiozitatea - mama aventurii și a descoperiri, spiritul științific, călăuza și fidelul asociat al spiritelor curajului și sfatului; impulsul de a orienta darurile curajului pe căi de creștere utile și progresive.

36:5.10 (402.7) 5. *Spliritul consiliului*- impulsul social, darul cooperării cu specia, aptitudinea creaturilor volitive de a se armoniza cu semenii lor; originea instinctului gregar la creaturile cele mai umile.

36:5.11 (402.8) 6. *Spiritul adorației*- impulsul religios, primul impuls diferențial separând creaturile mentale în două domenii fundamentale de existență muritoare. Spiritul adorației distinge pentru totdeauna ființa animală căreia îi este asociat, de creaturile fără suflet înzestrate cu minte. Adorația este insigna candidaturii la ascensiunea spirituală.

36:5.12 (402.9) 7. *Spiritul înțelepciunii*- tendința naturală la toate creaturile muritoare de a progresa în cadrul unei evoluții ordonate. Acesta este cel mai înalt dintre adjutanți; este acela care coordonează spiritul și articulează munca tuturor celorlalte. Acest spirit este secretul impulsului înăscut al creaturilor mentale de a începe și a susține programul efectiv și practic al scării ascendente a existenței. Acest dar al lucrurilor vii care explică aptitudinea incomprehensibilă a creaturilor vii de a supraviețui și de a utiliza în supraviețuirea lor coordonarea întregii lor experiențe trecute și a tuturor ocaziilor lor prezente de a dobândi totalitatea a ceea ce toate celelalte șase slujitoare mentale pot mobiliza în mintea organismului interesat. Înțelepciunea este apogeul realizării intelectuale. Înțelepciunea este țelul unei existențe pur mentale și morale.

36:5.13 (403.1) Spiritele-minte adjutante cresc în experiență, însă nu devin niciodată personale. Ele evoluează în funcția lor, iar funcția primelor cinci adjutante în regnul animal este într-o anumită măsură esențială pentru a permite ansamblului celor șapte să funcționeze ca

intelect uman. Această relație cu animalele le face pe adjutante mai eficiente din punct de vedere practic, în calitate de minte umană.

Animalele sunt deci, într-o anumită măsură, indispensabile evoluției intelectuale a omului, precum și evoluției sale fizice.

36:5.14 (403.2) Aceste adjutante mentale ale Spiritului-Mamă al unui univers local sunt legate de viața creaturilor, având statut de inteligență într-un mod asemănător legăturii centrelor de putere și a controlorilor fizici cu forțele nevii ale universului. Ele fac servicii inestimabile în circuitele mentale ale lumilor locuite. Ele colaborează efectiv cu Controlorii Fizici Principali care servesc, de asemenea, în calitate de controlori și directori ai nivelelor mentale pre-adjutante, nivelele care nu pot fi transmise, sau nivelele mecanice ale minții.

36:5.15 (403.3) Înainte de apariția capacității de a învăța prin experiență, mintea vie iese din domeniul Controlorilor Fizici Principali. Înainte de a dobândi aptitudinea de a recunoaște divinitatea și de a adora Deitatea, mintea creaturilor este domeniul exclusiv al spiritelor adjutante. Când apare sensibilitatea spirituală a intelectului creaturilor, mintea creată devine imediat supraminte și se găsește imediat încercuitată de ciclurile spirituale ale Spiritului-Mamă al universului local.

36:5.16 (403.4) În absolut nici un fel spiritele mentale adjutante nu sunt legate direct la funcțiunea variată și înalt spirituală a spiritului prezenței personale a Divinei Slujitoare, a Spiritului Sfânt al lumilor locuite; însă ele sunt funcțional anterioare și pregătitoare apariției însuși a acestui spirit la omul evolutiv. Adjutantele procură Spiritului-Mamă al Universului un contact variat cu creaturile materiale vii ale unui univers local și un control asupra lor, însă nu au nici o

repercusiune în Ființa Supremă atunci când acționează pe nivelele prepersonale.

36:5.17 (403.5) Mentea nonspirituală este fie o manifestare de energie a spiritului, fie un fenomen de energie fizică. Nici chiar mintea umană, mintea personală, nu posedă calități de supraviețuire în afara identificării cu spiritul. Mentea este un dar al divinității, însă nu este nemuritoare atunci când funcționează fără clarviziune spirituală și este lipsită de aptitudinea de a adora și de a aspira la supraviețuire.

6. Forțele vii

36:6.1 (403.6) Viața este atât automată, cât și vitalistă - materială și spirituală. Fizicienii și chimiștii de pe Urantia progresează mereu în înțelegerea formelor protoplasmice ale vieții animale și vegetale, însă ei nu vor fi niciodată capabili să producă organisme vii. Viața este ceva care diferă de toate manifestările energiei; nici chiar viața materială a creaturilor fizice nu este inerentă materiei.

36:6.2 (403.7) Lucrurile materiale pot să se bucure de o existență independentă, însă viața nu provine decât din viață. Mentea nu poate deriva decât dintr-o minte preexistentă. Spiritul nu își are originea decât în strămoși spirituali. Creatura poate produce formele de viață, însă doar o personalitate creatoare sau o forță creativă pot furniza scânteia de viață animatoare.

36:6.3 (404.1) Purtătorii Vieții pot să organizeze formele materiale sau modelele fizice ale ființelor vii, însă Spiritul este cel care dă scânteia inițială a vieții și conferă darul minții. Chiar și formele vii ale

vieții experimentale pe care Purtătorii Vieții le organizează pe lumile lor, ale Salvingtonului, sunt întotdeauna lipsite de puteri reproducătoare. Când formulele vieții și modelele vitale sunt corect asamblate și convenabil organizate, prezența unui Purtător al Vieții este suficientă pentru a inaugura viața, însă acestor organisme vii le lipsesc două atribute esențiale: darul minții și puterile reproducătoare. Mintea animală și mintea umană sunt daruri ale Spiritului-Mamă al universului local, acționând prin intermediul a șapte spirite mentale adjutante, în timp ce aptitudinea creaturilor de a se reproduce este aportul specific și personal al Spiritului Universului la plasma vitală ancestrală inaugurată de Purtătorii Vieții.

36:6.4 (404.2) Când Purtătorii Vieții au elaborat modelele vieții, după ce au asigurat sistemele de energie, trebuie să se producă încă un fenomen suplimentar. Trebuie ca „suflul vieții” să fie comunicat acestor forme neanimate. Fiii lui Dumnezeu pot construi formele vieții, însă Spiritul lui Dumnezeu este cel care oferă cu adevărat scânteia vitală., iar când viața astfel transmisă este epuizată, corpul material care rămâne devine materie moartă. Când doza de viață oferită este epuizată, corpul se întoarce în sânul universului material de la care a fost împrumutat de către Purtătorii Vieții pentru a servi drept vehicul provizoriu înzestrării cu viață pe care ei au transmis-o acestei asocieri vizibile de energie materială.

36:6.5 (404.3) Viața atribuită plantelor și animalelor de către Purtătorii Vieții nu se întoarce la Purtătorii Vieții după moartea plantei sau a animalului. Viața care abandonează creatura vie nu posedă nici identitate, nici personalitate; ea nu supraviețuiește individual morții. Pe parcursul existenței sale și pe parcursul timpului

său de ședere în corpul material, ea a suportat o schimbare, o evoluție energetică, și supraviețuiește doar ca fracțiune a forțelor cosmice ale universului; ea nu supraviețuiește în calitate de viață individuală. Supraviețuirea creaturilor muritoare este, în întregime, bazată pe evoluția unui suflet nemuritor în interiorul minții muritoare.

36:6.6 (404.4) Noi vorbim despre viață ca despre o „energie” și de o „forță”, însă în realitate ea nu este nici una, nici alta. Energia forță este divers sensibilă la gravitație; viața nu este. Arhetipul nu este nici el sensibil la gravitație, fiind o configurație de energii care și-au încheiat deja toate obligațiile reacționale față de gravitație. Viața însăși constituie animația unui sistem de energii material, minte sau spiritual, conformă unui arhetip sau selecționată altfel.

36:6.7 (404.5) Anumite lucruri, referitoare la dezvoltarea vieții pe planetele evolutive nu sunt în întregime clare pentru noi. Înțelegem pe deplin organizarea fizică a formulelor electrochimice ale Purtătorilor Vieții, însă nu sesizăm complet natura și sursa *scânteii animatoare a vieții*. Noi știm că viața curge din Tată, trece prin Fiu și se răspândește *prin* Spirit. Este probabil ca Spiritele Maestru să fie canalul septuplu al fluviului vieții răspândit asupra întregii creații. Însă noi nu înțelegem tehnica prin care Spiritul Maestru supraveghetor participă la episodul inițial al darului vieții către o nouă planetă. Noi suntem convinși că Cei Îmbătrâniți de Zile joacă un rol în implantarea vieții pe o lume nouă, dar ignorăm complet natura acesteia. Noi știm că Spiritul-Mamă al Universului vitalizează efectiv modelele neînsuflețite și comunică plasmei astfel activate prerogativele de reproducere organice. Noi remarcăm că acest trio reprezintă nivelele

Dumnezeului Septuplu și că membrii săi sunt uneori numiți Creatorii Supremi ai timpului și spațiului, însă altfel noi nu știm nimic mai mult decât muritorii de pe Urantia - doar că conceptul este inerent Tatălui, expresia, Fiului, iar realizarea vie, Spiritului.

36:6.8 (405.1) [Redactat de un Fiu Vorondadek staționat pe Urantia ca observator și acționând în această calitate la cererea Șefului Melchizedek al Corpului Revelator Supraveghetor.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 36](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 38](#) >>

Capitolul 37

Personalități ale universului local

37:0.1 (406.1) ÎN FRUNTEA tuturor personalităților Nebadonului stă Fiul Creator și Maestru, Mihail, tatăl și suveranul universului. Coordonat în divinitate și complementar în atribute creative, se menține Spiritul-Mamă al universului local, Divina Slujitoare a Salvingtonului., iar acești creatori sunt, într-un sens foarte literar, Tatăl, Fiul și Spiritul-Mamă ai tuturor creaturilor de origine ale Nebadonului.

37:0.2 (406.2) Pe parcursul capitolelor precedente, am descris ordinele de filiație create. Expunerile ulterioare vor descrie spiritele slujitoare și ordinele ascendente ale filiației. În capitolul prezent vom

analiza, în principal, un grup intermediar, Ajutoarele Universului, însă vom studia pe scurt și anumite spirite superioare staționate în Nebadon, precum și anumite ordine de cetățeni permanenți ai acestui univers local.

1. Ajutoarele Universului

37:1.1 (406.3) Numeroase ordine excepționale, în general grupate în această categorie, nu sunt revelate, însă Ajutoarele Universului, așa cum sunt prezentate în aceste capitole, conțin următoarele șapte ordine:

37:1.2 (406.4) 1. Strălucitoarele Stele de Dimineață.

37:1.3 (406.5) 2. Strălucitoarele Stele de Seară

37:1.4 (406.6) 3. Arhanghelii

37:1.5 (406.7) 4. Preaînălții Asistenți

37:1.6 (406.8) 5. Înalții Comisionari

37:1.7 (406.9) 6. Supraveghetorii Celești

37:1.8 (406.10) 7. Învățătorii lumilor palat

37:1.9 (406.11) Primul ordin de Ajutoare ale Universului, Strălucitoarele Stele de Dimineață, nu are decât un singur reprezentant în fiecare univers local, și este prima născută dintre toate creaturile native ale unui univers local. Strălucitoarea Stea de Dimineață a universului nostru este cunoscută sub numele de Gabriel al Salvingtonului. El este șeful executiv al întregului Nebadon; el operează ca reprezentant personal al Fiului Suveran și ca purtător de cuvânt al consoartei sale creative.

37:1.10 (406.12) În primele epoci ale Nebadonului, Gabriel lucra complet singur cu Mihail și cu Spiritul Creativ. Pe măsură ce universul creștea și problemele administrative se multiplicau, el a beneficiat de un stat major personal, de asistenți nerevelați și, în cele din urmă, acest grup a crescut prin crearea corpului de Stele de Seară al Nebadonului.

2. Strălucitoarele Stele de Seară

37:2.1 (407.1) Aceste strălucitoare creaturi au fost concepute de Melchizedeki și apoi aduse la existență de Fiul Creator și de Spiritul Creativ. Ele servesc în numeroase calități, însă, în principal, ca agenți de legătură ai lui Gabriel, șeful executiv al universului local. Una sau mai multe dintre ele au drept funcțiune faptul de a-l reprezenta pe sfera capitală a fiecărei constelații și a fiecărui sistem al Nebadonului.

37:2.2 (407.2) În calitate de șef executiv al Nebadonului, Gabriel asistă la cea mai mare parte a conclavelor Salvingtonului, fie ca președinte din oficiu, fie ca observator, și se întâmplă adesea ca o mie dintre aceste conclave să-și țină sesiunile lor simultan. Strălucitoarele Stele de Seară îl reprezintă pe Gabriel cu aceste ocazii; el nu se poate găsi simultan în două locuri deodată, iar acești supraîngeri compensează această limitare. Ei realizează un serviciu analog pentru corpul Fiilor Învățători ai Trinității.

37:2.3 (407.3) Cu toate că Gabriel este personal ocupat cu lucrările sale administrative, el menține prin Strălucitoarele Stele de Seară contactul cu toate celelalte faze ale vieții și ale treburilor universului.

Ele îl însoțesc întotdeauna în turneele sale planetare și merg adesea în misiune specială pe planete individuale, ca reprezentanții lui personali. Pe parcursul unor astfel de misiuni, ele au fost uneori numite „îngerul Domnului”. Ele merg adesea pe Uversa pentru a reprezenta Steaua Strălucitoare de Dimineată în fața tribunalelor și ale adunărilor Celor Îmbătrâniți de Zile, însă călătoresc rar în afara granițelor Orvontonului.

37:2.4 (407.4) Strălucitoarele Stele de Seară formează un ordin de două ori unic, din care anumiți membri fac parte prin demnitate creată, și alții prin împlinirea serviciului. În Nebadon, acest corp numără 13.641 de supraîngeri, din care 4.832 sunt de demnitate creată și 8.809 sunt spirite ascendente care au atins acest țel de serviciu exaltat. Printre aceste Stele de Seară ascendente, multe dintre ele și-au început cariera lor universală ca serafimi, iar altele sau ridicat plecând de la nivele nerevelate ale vieții creaturilor. Atâta timp cât un univers nu este stabilizat în lumină și viață, acest corp superior rămâne accesibil, ca țel de înfăptuire, candidaților la ascensiune.

37:2.5 (407.5) Cele două categorii de Strălucitoare Stele de Seară sunt ușor vizibile personalităților morontiale și anumitor tipuri de ființe materiale supramuritoare. Membrii creați ai acestui ordin interesant și versatil, posedă o forță de spirit care se poate manifesta independent de prezența lor personală.

37:2.6 (407.6) Șeful acestor supraîngeri este Gavalia, primul născut al ordinului Nebadonului. Din momentul în care Cristos Mihail a revenit din triumfala sa efuziune pe Urantia, Gavalia a fost însărcinat cu slujirea muritorilor ascendenți și, pe parcursul ultimilor o mie nouă

sute de ani, asociatul său, Galantia, a menținut cartierul său general pe Jerusem unde și-a petrecut aproape jumătate din timpul său. Galantia este primul dintre supraîngerii ascendenți care a atins această înaltă situație.

37:2.7 (407.7) Strălucitoarele Stele de Seară nu se grupează, nici nu se organizează în companii altfel decât în asocierea lor obișnuită în perechi pentru numeroase însărcinări. Ele nu sunt însărcinate cu multe misiuni privitoare la cariera ascendentă a muritorilor. Cu toate acestea, atunci când sunt astfel trimiși, acești supraîngeri nu acționează niciodată singuri. Ei lucrează, întotdeauna, în perechi - o ființă de demnitate creată și o Stea de Seară ascendentă.

37:2.8 (407.8) Una dintre aceste înalte însărcinări a Stelelor de Seară constă în însoțirea Fiilor Avonali de manifestare în misiunile lor planetare, așa cum Gabriel l-a însoțit pe Mihail pe parcursul efuziunii sale pe Urantia. Cei doi supraîngeri însoțitori sunt superiorii ierarhici ai misiunii și servesc acolo în calitate de comandanți aliați ai arhanghelilor și ai tuturor celorlalte personalități desemnate pentru aceste proiecte. Seniorul acestor comandanți supraîngerești este cel care, la momentul și vârsta oportune, spune Fiului Avonal de consacrare: „Ocupă-te de treburile fratelui tău”.

37:2.9 (408.1) Perechi similare ale acestor supraîngeri sunt afectate corpului planetar al Fiilor Învățători ai Trinității, care funcționează pentru a stabili era consecutivă consacrării sau vârsta aurorei spirituale pe o lume locuită. În aceste misiuni, Stelele de Seară servesc ca legătură între muritorii domeniului și corpul invizibil al Fiilor Învățători.

37:2.10 (408.2) *Lumile Stelelor de Seară.* Al șaselea grup al lumilor Salvingtonului și al celor patruzeci și doi de sateliți tributari ai lui sunt afectați administrării Strălucitoarelor Stele de Seară. Cele șapte lumi primare sunt prezidate de ordinele create ale acestor supraîngeri, în timp ce sateliții tributari sunt administrați de Stelele de Seară ascendente.

37:2.11 (408.3) Sateliții primelor trei lumi sunt ocupați de școlile Fiilor Învățători și ale Stelelor de Seară consacrate personalităților spirituale ale universului local. Cele trei grupe următoare sunt ocupate de școlile asociate similare consacrate instruirii muritorilor ascendenți. Sateliții celei de a șaptea lumi sunt rezervați deliberărilor triunice ale Fiilor Învățători, ale Stelelor de Seară și ale finalitarilor. De câțva timp, acești supraîngeri au fost strâns identificați cu munca Corpului Finalității în universul local; ei sunt tovarăși de lungă durată cu Fiii Învățători. Există o legătură de o putere și de o importanță uimitoare între Stelele de Seară și Mesagerii Gravitației atașați grupurilor de muncă ale finalitarilor. În ceea ce privește cea de-a șaptea lume primară însăși, ea este rezervată chestiunilor nedeazăluite referitoare la relațiile viitoare care se vor stabili între Fiii Învățători, finalitari și Stelele de Seară, când manifestarea suprauniversală a personalității Dumnezeuului Supremul va fi ieșit pe deplin la iveală.

3. Arhanghelii

37:3.1 (408.4) Arhanghelii sunt progenitura Fiului Creator și a Spiritului-Mamă al Universului. Ei sunt tipul cel mai elevat de ființe

spirituale superioare produse în mare număr într-un univers local, iar pe parcursul ultimului recensământ în Nebadon existau aproape opt sute de mii.

37:3.2 (408.5) Arhanghelii sunt unul dintre rarele grupuri de personalități ale universului local care în mod normal nu stau sub jurisdicția lui Gabriel. Ei nu se ocupă în nici un fel de administrarea curentă a universului; ei se consacră muncii de supraviețuire a creaturilor și progresului carierei ascendente a muritorilor timpului și spațiului. Cu toate că, în general, arhanghelii nu sunt supuși ordinelor Strălucitoarei Stele de Dimineată, li se întâmplă să acționeze prin autoritatea ei. Ei colaborează astfel cu alte Ajutoare ale Universului cum ar fi Stelele de Seară; exemple sunt oferite de anumite operațiuni descrise în relatarea transplantării vieții pe lumea voastră.

37:3.3 (408.6) Corpurile de arhangheli ale Nebadonului sunt dirijate de primul născut din acest ordin și, într-o epocă mai recentă, s-a stabilit pe Urantia un cartier general divizionar de arhangheli. Acest fapt neobișnuit este ceea ce atrage atenția vizitatorilor studenți venind de dincolo de Nebadon. Printre primele lor observații asupra operațiunilor interioare ale universului este și descoperirea că numeroase activități ascendente ale Strălucitoarelor Stele de Seară se dirijează din capitala unui sistem local, Satania.

37:3.4 (409.1) Continuându-și examinarea, ei descoperă că anumite activități arhanghelice sunt dirijate de pe o mică planetă locuită, aparent insignifiantă, numită Urantia. Urmează apoi revelația că Mihail s-a coborât pe Urantia, și imediat acești vizitatori se interesează mai viu de voi și de sfera voastră umilă. Sesizați voi semnificația faptului că umila voastră planetă aflată în confuzie, a

devenit un cartier general divizionar pentru administrarea universului și pentru conducerea anumitor activități arhanghelice raportându-se la planul de ascensiune al Paradisului? Aceasta prezice indubitabil concentrarea viitoare și a altor activități ascensionale pe lumea de manifestare a lui Mihail, iar acest fapt dă o importanță imensă și solemnă promisiunii personale a Maestrului: „Am să mai vin”.

37:3.5 (409.2) Arhanghelii sunt, în general, desemnați pentru servirea și susținerea ordinului Avonal de filiație, însă numai după ce au trecut printr-o pregătire preliminară îndelungată în toate fazele muncii diverselor spirite slujitoare. Un corp de o sută de arhangheli însoțește pe fiecare Fiu Paradisiac care se coboară pe o lume locuită; acest corp este temporar afectat pe durata acestei manifestări. Dacă Fiul Magistral ar fi adus să guverneze provizoriu planeta, arhanghelii ar acționa ca șefi îndrumători ai întregii vieți celeste de pe această sferă.

37:3.6 (409.3) Doi arhangheli seniori sunt întotdeauna desemnați ca ajutoare personale ale unui Avonal al Paradisului pentru toate misiunile planetare, indiferent că ele implică acțiuni judiciare, misiuni magistrale sau întrupări de consacrare. Când Fii Paradisului au încheiat judecarea unui tărâm și morții sunt chemați la înscriere (ceea ce se numește reînviere) este literalmente adevărat că păzitorii serafici ai personalităților adormite răspund la „vocea arhanghelului”. Lista de apel la sfârșitul unei dispensații este promulgată de un arhanghel asistent. Este arhanghelul reînvierii, uneori numit „arhanghelul lui Mihail”.

37:3.7 (409.4) *Lumile Arhanghelilor.* Al șaptelea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, precum și sateliții lor aliați, este afectat arhanghelilor. Sfera numărul unu, din totalitatea celor șase sateliți tributari ai ei, este ocupată de păstrătorii de înregistrare a personalității. Acest imens grup de arhivari se ocupă cu menținerea la zi a înregistrării biografiei fiecărui muritor al timpului începând cu clipa nașterii sale, trecând prin cariera lui universală, până când respectivul părăsește Salvingtonul pentru a trece la regimul suprauniversal, sau este „șters din registrele existenței” de ordinul Celor Îmbătrâniți de Zile.

37:3.8 (409.5) Pe aceste lumi sunt puse în ordine dosarele personalității și garanțiile de identificare sunt clasate și păstrate pe parcursul perioadei intermediare dintre decesul uman și ora repersonalizării, reînvierea din morți.

4. Preaînălții Asistenți

37:4.1 (409.6) Preaînălții Asistenți sunt un grup de voluntari a căror origine este în afara universului local, pe care conducătorii universului central și a suprauniversurilor îi trimit în misiune temporarăca reprezentați sau observatori. Numărul lor variază constant, însă se ridică întotdeauna la o cifră mare, de ordinul milioaneilor.

37:4.2 (409.7) Din timp în timp, noi beneficiem astfel de serviciul și de ajutorul ființelor originare ale Paradisului, cum ar fi Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini, Cenzorii Universali, Spiritele

Inspirate ale Trinității, Fiii Trinitizați, Mesagerii Solitari, supernafimii, seconafimii, terțiafimii și alte slujitori binevoitori. Ei locuiesc pe lângă noi pentru a ajuta personalitățile noastre native în efortul lor de a aduce întregul Nebadon în armonie mai completă cu ideile Orvontonului și cu idealurile Paradisului.

37:4.3 (410.1) Oricare dintre aceste ființe poate servi voluntar în Nebadon și poate fi, deci, tehnic în afara jurisdicției noastre, însă când aceste personalități ale suprauniversului și ale universului central operează aici în misiune, ele nu sunt în întregime libere de regulile universului local în care locuiesc, deși continuă să acționeze ca reprezentante ale universurilor superioare și să lucreze conform instrucțiunilor care constituie misiunea lor pe tărâmul nostru.

Preaînălții Asistenți își au cartierul general pe Salvington, în sectorul Uniunilor de Zile, și operează în Nebadon sub supravegherea supremă a acestui ambasador al Trinității Paradisului. Când ei servesc în grupuri, pe lângă angajamentele lor, aceste personalități ale tărâmurilor superioare se conduc de obicei singure, însă atunci când serviciul lor este efectuat la cerere, ele se plasează adesea, de bună voie, sub jurisdicția totală a directorilor care supraveghează tărâmurile pe care sunt aduși să acționeze.

37:4.4 (410.2) Preaînălții Asistenți servesc la scara universului local și a constelațiilor, fără a fi direct atașați guvernelor sistemelor și ale planetelor. Ei pot, cu toate acestea, opera oriunde în universul local și pot fi afectați oricărei faze de activitate a Nebadonului - administrativă, executivă, educativă și altele.

37:4.5 (410.3) Cea mai mare parte a acestui corp este înrolată în serviciul personalităților Paradisiace ale Nebadonului - Uniunile de

Zile, Fiul Creator, Fidelii de Zile, Fiii Magistrali și Fiii Învățători ai Trinității. În conducerea treburilor unui univers local, este uneori înțelept ca temporar, anumite detalii, să se ferească de a fi cunoscute de practic toate personalitățile native din acest univers local. Anumite planuri avansate și anumite ordonanțe complexe sunt, de asemenea, mai bine pricepute și mai pe deplin înțelese de corpul mai matur și cu o mai amplă viziune al Preaînălților Asistenți, și în astfel de situații, și în multe altele, ajung ei să fie atât de utili guvernatorilor și administratorilor universului local.

5. Înălții Comisionari

37:5.1 (410.4) Înălții Comisionari sunt muritori ascendenți care s-au contopit cu Spiritul; ei nu s-au contopit cu un Ajustor. Voi înțelegeți bine cariera de ascensiune a universului, a unui candidat muritor de contopire cu Ajustorul, deoarece aceasta fiind înaltul destin în perspectivă pentru toți muritorii de pe Urantia, de la manifestarea lui Cristos Mihail. Însă aceta nu este destinul exclusiv al tuturor muritorilor de-a lungul epocilor precedând o manifestare pe planete asemănătoare cu a voastră, și există un alt tip de lumi, ale căror locuitori nu beneficiază niciodată de prezența permanentă a unui Ajustor al Gândirii. Acești muritori nu sunt niciodată uniți definitiv cu un Veghetor de Mister coborât din Paradis; cu toate acestea Ajustorii locuiesc temporar în ei, le servesc drept îndrumători și modele, pe toată durata vieții lor trupești. Pe parcursul acestei șederi provizorii Ajustorii stimulează evoluția unui suflet nepieritor exact

așa cum o fac ei în acele ființe cu care speră să se contopească, însă atunci când cursa muritoare este încheiată, ei se despart pentru totdeauna de aceste creaturi cu care au fost temporar asociate.

37:5.2 (410.5) Sufletele supraviețuitoare ale acestui ordin ating nemurirea prin contopire eternă cu un fragment individualizat al spiritului, Spiritului-Mamă al universului local. Ele nu formează un grup numeros, cel puțin în Nebadon. Pe lumile casă, voi veți recunoaște acești muritori care s-au contopit cu Spiritul și vă veți înfrăți cu ei pe calea de ascensiune către Paradis, în timp ce vă vor însoți până pe Salvington unde se vor opri. Unii dintre ei pot să se ridice ulterior la nivele universale superioare, însă majoritatea vor rămâne pentru totdeauna în serviciul universului local. În calitate de clasă, ei nu sunt destinați să atingă Paradisul.

37:5.3 (411.1) Nefiind contopiți cu Ajustorul ei nu devin niciodată finalitari, însă ei sfârșesc prin a fi înrolați în Corpul de Perfecțiune al universului local. Ei s-au supus în spirit poruncii Tatălui: „Fiți perfecți”.

37:5.4 (411.2) După ce au atins Corpul de Perfecțiune al Nebadonului, ascenderii care s-au contopit cu Spiritul pot să accepte rolul de Ajutoare ale Universului. Este una dintre căile care li se deschid pentru a continua creșterea lor experiențială. Ei devin atunci candidați la comisii însărcinate cu înaltul serviciu de a interpreta punctele de vedere ale creaturilor evolutive în lumile materiale, pe lângă autoritățile celeste ale universului local.

37:5.5 (411.3) Înalții Comisionari își încep serviciul pe planete, ca comisionari rasiali. În această calitate, ei interpretează punctele de vedere ale diverselor rase muritoare și descriu nevoile lor. Ei sunt

suprem devotați bunăstării raselor umane pentru care sunt purtători de cuvânt . Ei caută întotdeauna să obțină pentru eleîngăduință, dreptatea și un tratament nepărtinitor în toate relațiile cu celelalte popoare.

Comisionarii rasiali intervin într-o nesfârșită serie de crize planetare și servesc drept expresie articulată unor grupuri întregi de muritori în luptă.

37:5.6 (411.4) După o lungă experiență în soluționarea problemelor pe lumile locuite, comisionarii rasiali sunt ridicați la funcții de un nivel superior, și sfârșesc prin a atinge statutul Înălților Comisionari ai universului local, și în acest univers local. Ultimul recensământ indica în Nebadon prezența a peste un miliard și jumătate de Înalți Comisionari. Aceste ființe nu sunt finalitari, ci ascendenți care au o lungă experiență și care fac mari servicii universului lor natal.

37:5.7 (411.5) Noi îi regăsim invariabil pe acești comisionari în toate tribunalele de justiție, de la cele mai umile până la cele mai elevate. Ei nu participă la procedurile de justiție, însă acționează ca prieteni ai curții și dau sfaturi magistraților care prezidează în ceea ce privește antecedentele, mediul și natura specifică a persoanelor implicate în judecată.

37:5.8 (411.6) Înălții Comisionari sunt atașați diverselor oștiri de mesageri ai spațiului și, întotdeauna, spiritelor ocrotitoare ale timpului. Îi întâlnim la reuniuni ale diverselor adunări universale, și acești aceiași comisionari înzestrați cu înțelepciunea omului muritor sunt întotdeauna atașați misiunilor Fiilor lui Dumnezeu pe lângă lumile spațiului.

37:5.9 (411.7) De fiecare dată când echitatea și dreptatea cer să se înțeleagă felul în care vreun proiect de politică sau de procedură ar

afecta rasele evolutive ale timpului, acești comisionari sunt la dispoziție pentru a prezenta recomandările lor. Ei sunt întotdeauna prezenți pentru a vorbi în locul celor care nu pot fi acolo pentru vorbi în propriul lor nume.

37:5.10 (411.8) *Lumile muritorilor contopiți cu Spiritul.* Al optulea grup de șapte lumi primare și de sateliți tributari din circuitul Salvingtonului este proprietatea exclusivă a muritorilor Nebadonului care s-au contopit cu Spiritul. Ascenderii care s-au contopit cu Ajustorul lor nu sunt interesați de aceste lumi decât pentru a face numeroase șederi agreabile și profitabile ca oaspeți invitați de rezidenții contopiți cu Spiritul. Aceste lumi constituie reședința permanentă a supraviețuitorilor contopite cu Spiritul, mai puțin pentru cei câțiva dintre ei care ating Uversa și Paradisul. Această limită prevăzută pentru ascensiunea muritorilor există pentru binele universurilor locale prin reținerea unei populații permanente evolute a cărei experiență crescândă va continua să întărească stabilitatea și diversificarea viitoare a administrării universului local.

37:5.11 (411.9) Aceste ființe pot să nu atingă Paradisul, însă ele ating în stăpânirea problemelor Nebadonului o înțelepciune experiențială care depășește totalmente tot ceea ce pot dobândi ascenderii în trecere. Și aceste suflete supraviețuitoare, combinații unice ale umanului și divinului, urmează cariera lor cu o pricepere tot mai mare de a uni punctele de vedere ale acestor nivele atât de îndepărtate unul de altul și să prezinte acest dublu punct de vedere cu o înțelepciune mereu mai înaltă.

6. Supraveghetorii Celești

37:6.1 (412.1) Sistemul educativ al Nebadonului este administrat împreună de Fiii Învățători ai Trinității și de corpul învățător al Melchizedekilor, însă o mare parte a muncii menite să îl întrețină și să îl construiască este executată de Supraveghetorii Celești. Aceste ființe fac parte dintr-un corp recrutat, înglobând toate tipurile de indivizi în contact cu planul de educare și de instrucție a muritorilor ascendenți. În Nebadon, ei sunt peste trei milioane și toți sunt voluntari calificați prin experiența lor pentru a servi în calitate de consultanți educativi ai întregului domeniu. Din cartierul lor general, pe lumile Melchizedekilor ai Salvingtonului, supraveghetorii parcurg universul local ca inspecitori ai tehnicii școlare a Nebadonului prevăzută pentru pregătirea mentală și pentru educația spirituală a creaturilor ascendente.

37:6.2 (412.2) Această pregătire a minții și această educație a spiritului continuă de la lumile de origine umană, trec prin lumile palat ale sistemului și prin celelalte sfere de progres asociate Jerusemului, până la cele șaptezeci de tărâmurile de socializare atașate Edentiei și la cele patru sute nouăzeci de sfere de progres spiritual care înconjoară Salvingtonul. În însăși sediul universului, există numeroase școli ale Melchizedekilor, colegiile Fiilor Universului, universitățile serafice și școlile Fiilor Învățători și ale Uniunilor de Zile. Se iau toate măsurile posibile pentru a se pune diversele personalități ale universului în starea de a aduce cele mai bune

servicii și de a îmbunătăți funcțiunile lor. Universul întreg este o vastă școală.

37:6.3 (412.3) Metodele folosite în numeroase școli superioare transcend concepțiile umane asupra artei de predare a adevărului, însă nota dominantă a întregului sistem educativ este de a dobândi caracter printr-o experiență iluminată. Învățătorii oferă iluminarea; postul ocupat în univers și statutul de ascender dă prilejuri de experiență; înțeleapta utilizare a celor doi factori face să progreseze caracterul.

37:6.4 (412.4) În esență, sistemul educativ al Nebadonului are grijă ca voi să primiți o sarcină, iar apoi vă oferă prilejurile de a vă instrui asupra metodei ideale și divine de a realiza mai bine acest țel. Vi se dă o sarcină bine definită și, în același timp vi se acordă învățători care sunt în măsură să vă învețe cea mai bună metodă de îndeplinire a misiunii voastre. Planul divin de educație asociază intim munca și instrucția. Noi vă învățăm cea mai bună modalitate de a executa lucrurile pe care vi le poruncim noi să le faceți.

37:6.5 (412.5) Rostul pe care îl are toată această pregătire și experiență este de a vă pregăti pentru a fi admiși în sferele de instruire mai înalte și mai spirituale ale suprauniversului. Progresul din cadrul unui țărâm oarecare este individual, însă tranziția de la o fază la alta se efectuează în general în clase.

37:6.6 (412.6) Progresul eternității nu constă doar într-o dezvoltare spirituală. Acumularea intelectuală face, de asemenea, parte din educația universală. Experiența mentală se lărgeste în paralel cu extinderea orizontului spiritual. Minții și spiritului li se oferă aceleași oportunități de a se instrui și de a progresa, însă pe tot parcursul

acestei magnifice instruiți mentale și spirituale voi sunteți eliberați pentru totdeauna de handicapurile trupului muritor. Nu mai aveți nevoie să arbitrați constant între pretențiile naturii voastre spirituale și materiale divergente. În sfârșit, sunteți calificați pentru a beneficia de impulsurile unificate ale unei minți glorificate, dezbărate deja de multă vreme de atracțiile sale animale primitive pentru lucrurile materiale.

37:6.7 (413.1) Înainte de a părăsi universul Nebadonului, cea mai mare parte a muritorilor Urantie vor avea ocazia de a servi mai mult, pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă, în calitate de membri ai corpului Nebadonian de Supraveghetori Celești.

7. Învățătorii lumilor palat

37:7.1 (413.2) Învățătorii Lumilor Palat sunt heruvimi recrutați și glorificați. Ca și majoritatea celorlalți instructori din Nebadon, ei sunt numiți de Melchizedeki. Ei funcționează în aproape toate proiectele educative ale vieții morontiale, iar numărul lor depășește cu mult înțelegerea minții muritorilor.

37:7.2 (413.3) Ca nivel de înfăptuire a heruvimilor și sanovimilor, Învățătorii Lumilor casă vor face obiectul unui studiu mai aprofundat în capitolul următor. Ca învățători care joacă un rol important în viața morontială, noi îi vom discuta mai pe larg în capitolul intitulat „viața morontială”.

8. Ordine de spirite superioare afectate

37:8.1 (413.4) În afară de centrele de putere și de controlorii fizici, unele dintre ființele spirituale de origine superioară ale familiei Spiritului Infinit sunt atașate permanent universului local. Printre ordinele de spirite superioare ale Spiritului Infinit, următoarele sunt desemnate în felul următor:

37:8.2 (413.5) *Mesagerii Solitari*, când sunt atașați funcțional administrației universului local, ne fac servicii inestimabile ajutându-ne în eforturile noastre de a depăși impedimentele timpului și ale spațiului. Noi, care aparținem universului local, nu avem absolut nici o autoritate asupra lor atunci când ei nu sunt desemnați astfel, însă, chiar și în acest caz, aceste ființe unice sunt întotdeauna gata să ne ajute pentru a ne rezolva problemele și a ne îndeplini misiunile.

37:8.3 (413.6) Andovontia este numele *Supraveghetorului* terțiar al *Circuitelor Universale* staționat în universul nostru local. El nu se ocupă decât de circuitele spirituale și morontiale, și nu de acelea care sunt plasate sub jurisdicția directorilor de putere. El este cel care a izolat Urantia în momentul în care Caligastia a trădat planeta, pe parcursul perioadelor pline de încercări ale rebeliunii lui Lucifer. Trimițând salutările sale muritorilor Urantie, el a exprimat plăcerea la anticiparea reintegrării voastre, într-o bună zi, în circuitele universale pe care le supraveghează.

37:8.4 (413.7) *Directorul de Recensământ* al Nebadonului, Salsatia, menține cartierul său general pe Salvington în sectorul lui Gabriel. El

este automat înștiințat de nașterea și de moartea voinței. El înregistrează la zi numărul exact al creaturilor volitive care trăiesc în universul local. El trăiește în strânsă asociere cu înregistratorii de personalități domiciliați pe lumile arhivelor arhanghelilor.

37:8.5 (413.8) Un *Inspector Asociat* rezidă pe Salvington. El este reprezentantul personal al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului. Aliații săi, *Santinelele Desemnate* din sistemele locale, îl reprezintă deopotrivă pe Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

37:8.6 (414.1) *Consiliatorii Universali* sunt tribunalele voiajore ale universului timpului și spațiului. Ei funcționează pe lumile evolutive și în diversele sectoare ale universului local și chiar și dincolo de el. Acești arbitri sunt înscriși pe Uversa. Numărul exact al celor care activează în Nebadon nu este dat, însă estimez că universul nostru local conține aproximativ o sută de milioane de comisii de conciliere.

37:8.7 (414.2) În ceea ce privește *Consultanții Tehnici*, gânditorii juridici ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de aproximativ o jumătate de miliard. Aceste ființe sunt bibliotecile juridice vii și circulante, experiențiale, ale întregului spațiu.

37:8.8 (414.3) Cât despre *Arhivarii Celești*, serafimii ascendenți ai tărâmului, noi avem cota noastră parte de șaptezeci și cinci în Nebadon. Sunt arhivarii seniori sau supraveghetori. Studenții în progres ai acestui ordin în pregătire sunt în număr de aproape patru miliarde.

37:8.9 (414.4) Serviciul celor șaptezeci de miliarde de *Însoțitori ai Morontiei* este descris în expunerile referitoare la planetele de tranziție ale pelerinilor timpului.

37:8.10 (414.5) Fiecare univers are propriul său corp de îngeri nativi. Există totuși situații , când este foarte util să avem ajutorul spiritelor superioare care își au originea în afara creației locale. Supernafimii fac anumite servicii rare și unice; cel care este în prezent șeful serafimilor Urantiei este un supernafim primar al Paradisului. Se pot întâlni seconafimi reflexivi în toate locurile unde operează personalul suprauniversului, iar un mare număr de terțiafimi sunt temporar de serviciu, în calitate de Preaînălți Asistenți.

9. Cetățenii permanenți ai universului local

37:9.1 (414.6) Spre deosebire de supraunivers și de universul central, universul local are ordinele sale de cetățenie permanentă care includ următoarele tipuri create:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susația.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univitația.
- 37:9.4 (414.9) 3. Fiii Materiali.
- 37:9.5 (414.10) 4. Creaturile Mediene.

37:9.6 (414.11) Acești autohtoni ai creației locale, precum și ascenderii contopiți cu Spiritul și spirongii (care sunt clasificați altfel), constituie o populație relativ permanentă. În linii mari, aceste ordine de ființe nu sunt nici ascendente, nici descendente. Ele sunt toate creaturi experiențiale, dar experiența lor crescândă continuă să fie pusă în slujba universului pe nivelul lor de origine. Cu toate că

aceasta nu este pe de-a întregul adevărat pentru Fiii Adamici și pentru creaturile mediene, este relativ adevărat pentru celelalte ordine.

37:9.7 (414.12) *Susații*. Aceste ființe minunate rezidă pe Salvington, sediul universului nostru local, și lucrează acolo ca cetățeni permanenți. Ei sunt străluciți descendenți ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ, și sunt îndeaproape însoțiți de cetățenii ascendenți ai universului local, muritorii contopiți cu Spiritul, care aparțin Corpului de Perfecțiune al Nebadonului.

37:9.8 (414.13) *Univitații*. Fiecare dintre roiurile de sfere arhitecturale care formează cartierul general al celor o sută de constelații beneficiază de slujirea continuă a unui ordin de ființe rezidențiale cunoscute sub numele de univitați. Acești copii ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ constituie populația permanentă a lumilor-sediu ale constelațiilor. Acestea sunt ființe nereproducătoare, existând pe un plan al vieții situat aproape la jumătatea drumului dintre statutul semimaterial al Fiilor Materiali domiciliați în sediile sistemelor, și planul mai vădit spiritual al muritorilor contopiți cu Spiritul și cu susații Salvingtonului; univitații nu sunt însă ființe morontiale. Ei înfăptuiesc pentru muritorii ascendenți care traversează sferele constelațiilor echivalentul a ceea ce autohtonii de pe Havona oferă spiritelor pelerini care trec prin creația centrală.

37:9.9 (415.1) *Fiii Materiali ai lui Dumnezeu*. Atunci când legătura creativă dintre Fiul Creator și reprezentantul din univers al Spiritului Infinit, Spiritul-Mamă al Universului, și-a încheiat ciclul, când nu mai survin descendenți din naturile lor conjugate, Fiul Creator personalizează atunci sub formă duală conceptul lui final de ființă și

confirmă astfel definitiv propria sa origine duală. În el însuși și din el însuși, el îi creează atunci pe admirabilii și superbii Fii și Fiice ai ordinului material de filiație universală. Aceasta este originea lui Adam și a Evei originari ai fiecărui sistem local al Nebadonului. Ei formează un ordin de filiație reproducător, fiind creați masculi și femele. Urmașii lor activează ca cetățeni relativ permanenți ai capitalelor sistemelor, cu toate că unii dintre ei sunt desemnați ca Adami Planetari.

37:9.10 (415.2) Când un Fiu și o Fiică Materiali sunt trimiși într-o misiune planetară, ei au sarcina de a întemeia rasa adamică a lumii în chestiune, o rasă prevăzută să se amestece în cele din urmă cu locuitorii muritori ai acelei sfere. Adamii Planetari sunt atât Fii ascendenți, cât și descendenți, dar noi îi clasăm în general ca ascendenți.

37:9.11 (415.3) *Creaturile Mediene.* În epocile primitive, anumite ființe supraumane, însă materializate, sunt atașate celor mai multe dintre lumile locuite; ele se retrag în general atunci când sosesc Adamii Planetari. Operațiunile acestor ființe și eforturile Fiilor Materiali pentru ameliorarea raselor evolutive se traduc frecvent prin apariția unui număr limitat de creaturi dificil de clasat. Aceste ființe unice se găsesc adesea la jumătatea drumului dintre Fiii Materiali și creaturile evolutive, de unde și numele lor de creaturi mediene. Într-un sens comparativ, acești mediani sunt cetățenii permanenți ai lumilor evolutive. Din primele zile ale sosirii unui Prinț Planetar până în epoca viitorului îndepărtat în care planeta va fi statornicită în lumină și viață, ei sunt singurul grup de ființe inteligente care rămâne în permanență pe sferă. Pe Urantia, slujitorii medieni sunt, în realitate,

conservatorii efectivi ai planetei. În practică, ei sunt cetățenii Urantiei. Este adevărat că muritorii sunt locuitorii fizici și materiali ai unei lumi evolutive, însă voi aveți o viață atât de scurtă; voi zăboviți atât de puțin pe planeta voastră natală; vă nașteți, trăiți și muriți și treceți apoi pe alte lumi de progres evolutiv. Chiar ființele supraumane care servesc pe planete ca slujitoare celeste nu au decât afectări temporare. Foarte puține dintre ele sunt atașate mult timp unei sfere date. În același timp, creaturile mediene asigură continuitatea administrării planetare în fața agenților celești mereu schimbători și a locuitorilor muritorivariind constant. Pe parcursul tuturor acestor schimbări și înlocuiri neîncetate, creaturile mediene rămân pe planetă, unde își urmează munca lor fără întrerupere.

37:9.12 (415.4) Tot astfel, toate diviziunile organizării administrative a universurilor locale și a suprauniversurilor au populația lor mai mult sau mai puțin permanentă, locuitorii lor având statut de cetățenie. La fel cum Urantia are medienii săi, Jerusem, capitala sistemului vostru, are pe Fiii și pe Fiicele Materiale; Edentia, sediul constelației are Univitații, în timp ce cetățenii Salvingtonului sunt de două ordine, Susații creați și muritori evoluți care s-au contopit cu Spiritul. Lumile administrative ale sectoarelor minore și majore ale suprauniversului nu au cetățeni permanenți; însă lumile sediu ale Uversei sunt continuu întreținute de un uimitor grup de ființe cunoscute sub numele de *abandonteri*, creați de agenții nerevelați ai Celor Îmbătrâniți de Zile și ai celor Șapte Spirite Reflexive care se află pe capitala Orvontonului. Acești cetățeni stabili ai Uversei administrează actual treburile curente ale lumii lor sub supravegherea imediată a corpului muritorilor de pe Uversa care s-au contopit cu

Fiul. Universul central al Havonei însuși are nativii săi, iar Insula centrală de Lumină și de Viață este lăcașul diverselor grupuri de cetățeni ai Paradisului.

10. Alte grupuri ale universului local

37:10.1 (416.1) Pe lângă ordinele serafice și ordinele muritorilor, pe care le vom lua în considerare în capitolele ulterioare, numeroase alte ființe lucrează la întreținerea și la perfecționarea unei organizări atât de gigantice ca universul Nebadonului, unde există deja mai mult de trei milioane de lumi locuite, cu cifra de zece milioane, în perspectivă. Diversele tipuri de viață ale Nebadonului sunt mult prea numeroase pentru a fi catalogate în acest capitol, însă noi putem menționa aici două ordine neobișnuite care funcționează din plin pe cele 647.591 sfere arhitecturale ale universului local.

37:10.2 (416.2) *Spirongii* sunt descendenții spirituali ai Strălucitoarei Stele de Dimineată și ai Tatălui Melchizedek. Ei rămân personalizați la nesfârșit, însă nu sunt nici ființe ascendente, nici ființe evolutive. Ei nu se ocupă nici funcțional de regimul de ascensiune evolutivă. Sunt ajutoarele spirituale ale universului local executând sarcinile spirituale de rutină ale Nebadonului.

37:10.3 (416.3) *Spornagii*. Lumile sedii arhitecturale ale universului local sunt lumi reale - creații fizice. Întreținerea lor fizică implică multă muncă, în care noi suntem ajutați de un grup de creaturi fizice numite spornagi, care se consacră îngrijirii și cultivării aspectelor

materiale ale lumilor sediu, de la Jerusem până în Salvington.

Spornagii nu sunt nici spirite, nici persoane; ei sunt un ordin animal de existență, însă dacă ați putea să-i vedeți, ați fi de acord că ei par a fi animale perfecte.

37:10.4 (416.4) Diversele *colonii de curtoazie* sunt domiciliate pe Salvington și în altă parte. În constelații, noi beneficiem în mod special de serviciul artizanilor celești, de activitatea directorilor de retrospecție care operează, în principal, pe capitalele sistemelor locale.

37:10.5 (416.5) Un corp de muritori ascendenți, cuprinzând creaturi mediene înălțate, este întotdeauna atașat serviciului universului. După ce au atins Salvingtonul, acești ascendenți sunt utilizați într-o varietate aproape nesfârșită de activități în conducerea treburilor universului. Plecând de la fiecare nivel de împlinire, acești muritori în progres se întorc în urmă și întind o mână semenilor care îi urmează în urcușul lor. Muritorii acestui ordin, care se află temporar pe Salvington, sunt atașați, la cerere, aproape tuturor corpurilor de personalități celeste ca ajutoare, studenți, observatori și instructori.

37:10.6 (416.6) Există și alte tipuri de viață inteligentă care se preocupă de administrarea unui univers local, însă planul acestei expuneri nu mai comportă nici o altă revelație a acestor ordine de creație. Noi am descris deja suficient de mult viața și administrarea acestui univers pentru a permite minții umane să sesizeze realitatea și măreția supraviețuirii. Pe parcursul avansării în cariera voastre, alte experiențe vă vor revela tot mai mult aceste ființe interesante și fermecătoare. Expunerea prezentă nu poate fi mai mult decât o scurtă conturare a naturii și a muncii numeroaselor personalități care

populează universurile spațiului. Ele administrează aceste creații ca imense școli de instruire în care pelerinii timpului avansează din viață în viață și din lume în lume, până când sunt trimiși cu dragoste în afara frontierelor universului lor natal, către regimul educativ superior al suprauniversului, și de acolo în lumile de instruire spirituală ale Havonei; ei vor atinge în cele din urmă Paradisul și înaltul destin finalitarilor - trimiterea pe vecie în misiuni încă nerevelate în universurile timpului și spațiului.

37:10.7 (417.1) [Dictat de o Strălucitoare Stea de Seară a Nebadonului, Numărul 1.146 a Corpului Creat.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 37](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 39](#) >>

Capitolul 38

Spirite ocrotitoare ale universului local

38:0.1 (418.1) PERSONALITĂȚILE Spiritului Infinit se împart în trei ordine distincte. Impetuosul apostol știa asta atunci când a scris, făcând referire la Isus „care s-a dus în cer la dreapta Tatălui, și îngerii și autorități și puteri ajungându-i supuse”. Îngerii sunt spiritele slujitoare ale timpului; autoritățile sunt oștirile mesagerilor spațiului; puterile sunt personalitățile superioare ale Spiritului Infinit.

38:0.2 (418.2) Asemenea supernafimilor în universul central, și seconafimilor în supraunivers, serafimii, împreună cu heruvimii și cu sanovimii asociați, constituie corpul îngeresc al unui univers local.

38:0.3 (418.3) Serafimii sunt toți un prototip destul de uniform. De la un univers la altul și în cele șapte suprauniversuri, ei prezintă un minimum de variație. Dintre toate ființele personale de tip spiritual, ei sunt cei care se apropie cel mai mult de tipul standard. Diversele lor ordine constituie corpul slujitorilor experimentați și obișnuiți ai creațiilor locale.

1. Originea Serafimilor

38:1.1 (418.4) Serafimii sunt creați de Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost făuriți în formații unitare - de câte 41.472 - încă din epocile primitive ale Nebadonului în care au fost create „modelele de îngeri” și anumite arhetipuri îngerești. Fiul Creator și reprezentantul Spiritului Infinit în univers colaborează în crearea unui mare număr de Fii și a altor personalități ale universului. Urmând desăvârșirii acestui efort unificat, Fiii se angajează în creația Fiilor Materiali, primele creaturi sexuate, în timp ce Spiritul-Mamă al Universului se angajează, în același timp, în primul său efort solitar de reproducere a spiritelor. Acesta este modul în care începe creația oștirilor serafice ale unui univers local.

38:1.2 (418.5) Aceste ordine îngerești sunt create în epoca în care se trasează planurile pentru evoluția creaturilor volitive muritoare. Creația serafimilor datează din momentul în care Spiritul-Mamă al Universului a atins o personalitate relativă, nu în calitate de coordonat ulterior al Fiului Maestru, ci în calitate de asistent creativ inițial al

Fiului Creator. Înainte de acest eveniment, serafimii aflați în serviciu în Nebadon erau împrumutați temporar de un univers vecin.

38:1.3 (418.6) Crearea periodică a serafimilor se mai continuă încă și azi. Universul Nebadonului este încă în construcție. Spiritul-Mamă nu își încetează niciodată activitatea creativă într-un univers pe cale de creștere și de perfecționare.

2. Naturile îngerești

38:2.1 (419.1) Îngerii nu au corpuri materiale, însă sunt ființe bine precizate și discrete. Ei sunt de natură și origine spirituale. Cu toate că sunt invizibili muritorilor, ei vă percep așa cum existați în trup, fără ajutorul transformatorilor sau translatorilor. Ei înțeleg intelectual modul de viață al muritorilor, și împărtășesc toate sentimentele și emoțiile nesenzuale ale oamenilor. Ei apreciază eforturile voastre în muzică, în artă și în adevăratul umor, și se bucură mult de aceste lucruri. Ei își dau pe deplin seama de luptele voastre morale și de dificultățile voastre spirituale. Ei iubesc mult ființele umane, iar din eforturile voastre de a-i înțelege și de a-i iubi nu poate să rezulte decât bine.

38:2.2 (419.2) Cu toate că serafimii sunt ființe afectuoase și pline de compasiune, ei nu sunt creaturi care să aibă emoții sexuale. Ei seamănă mult cu ceea ce veți fi voi pe lumilepalat, în care „ființele nu se căsătoresc, ci sunt ca îngerii din ceruri”. Căci toți cei care „vor fi socotiți demni să ajungă pe lumile palat nu se căsătoresc și nu sunt dați în căsătorie, și ei nu mai mor, căci le sunt egali îngerilor”. Cu

toate acestea, vorbind creaturilor sexuate, noi avem obiceiul să le numim fii ai lui Dumnezeu pe ființele care coboară mai direct din Tată și din Fiu, și să folosim termenul de fiice ale lui Dumnezeu când ne referim la copiii Spiritului. De aceea, îngerii sunt desemnați de obicei cu prenume feminine pe planetele în care viața este sexuată.

38:2.3 (419.3) Serafimii sunt creați astfel încât să poată funcționa atât pe nivelul spiritual, cât și pe nivelul material. Sunt rare câmpurile de activități spirituale sau morontiale care să nu fie deschise serviciilor lor. Îngerii nu sunt foarte îndepărtați de oameni în ceea ce privește statutul lor personal, însă în anumite înfăptuiri funcționale ei îi depășesc de departe. Ei posedă numeroase puteri care depășesc cu mult înțelegerea umană. De exemplu, vi s-a spus că „până și firele de păr din capul vostru sunt numărate”, și este adevărat că sunt, însă un serafim nu își petrece timpul să le numere și menține la zi numărul lor corect. Îngerii posedă puteri înnăscute și automate (adică automate atâta cât puteți voi percepe) pentru a cunoaște astfel de lucruri. Voi ați considera, într-adevăr, un serafim ca o minune matematică. De aceea, numeroase îndatoriri, care ar fi coplesitoare pentru muritori, sunt îndeplinite cu o extremă ușurință de serafimi.

38:2.4 (419.4) Îngerii vă sunt superiori în statut spiritual, însă nu sunt nici judecătorii voștri, nici acuzatorii voștri. Oricare ar fi greșelile voastre, „îngerii, cu toate că ei sunt mai mari în putere și forță, nu îndreaptă nici o acuzație împotriva voastră”. Îngerii nu judecă omenirea, iar muritorii individuali nu trebuie, la rândul lor, să formuleze prejudecăți la adresa semenilor lor.

38:2.5 (419.5) Aveți dreptate să iubiți îngerii, însă nu trebuie să îi adorați; ei nu sunt obiecte de cult. Atunci când profetul vostru „a căzut în adorație la picioarele îngerului”, marele serafim Loyaltia i-a spus: „Vezi să nu mai faci aceasta; eu sunt un slujitor la fel ca și tine și cei din rasa ta, care cu toții au primit porunca de a-l adora pe Dumnezeu”.

38:2.6 (419.6) Înzeestrările naturale și personalitatea serafimilor nu depășesc decât foarte puțin pe cele ale raselor muritoare pe scara existenței creaturilor. Într-adevăr, după ce vă veți fi eliberat de trup, veți semăna mult cu ei. Pe lumile palat, veți începe să apreciați serafimii și vă veți bucura de compania lor pe sferele constelațiilor, în timp ce pe Salvington ei vor împărtăși cu voi locurile lor de odihnă și de adorare. În întreaga ascensiune morontială și ascensiune spirituală subsecventă, fraternitatea voastră cu serafimii va fi ideală, iar camaraderia voastră magnifică.

3. Îngeri nerevelați

38:3.1 (420.1) În toate domeniile universului local funcționează numeroase ordine de ființe spirituale nerevelate muritorilor, deoarece ele nu au nici o legătură cu planul evolutiv de ascensiune al Paradisului. În prezentul capitol, cuvântul „înger” este folosit pentru a desemna restrictiv pe descendenții serafici și asociați ai Spiritului-Mamă al Universului, care se preocupă atât de tare de aplicarea planului de supraviețuire a muritorilor. Șase alte ordine de ființe înrudite, îngerii nerevelați, servesc în universul local fără a fi în nici

un fel legați de acele activități universale care țin de ascensiunea în Paradis a muritorilor evolutivi. Aceste șase grupuri îngerești asociate nu sunt niciodată numiți serafimi, nici menționați în calitate de spirite slujitoare. Aceste personalități sunt în întregime ocupate cu treburile administrative și de altă natură ale Nebadonului, care nu au nici un fel de legătură cu cariera progresivă a oamenilor de înălțare spirituală și de atingere a perfecțiunii.

4. Lumile serafice

38:4.1 (420.2) În circuitul Salvingtonului, cele șapte sfere primare ale celui de al nouălea grup sunt lumile serafimilor. Fiecare dintre aceste lumi are șase sateliți tributari, pe care se găsesc școlile speciale consacrate tuturor fazelor instruirii serafice. Cu toate că serafimii au acces la toate cele patruzeci și nouă de lumi care alcătuiesc acest roi de sfere ale acestui ansamblu, ei ocupă, în particular, numai primul roi din cele șapte. Celelalte șase roiuri sunt ocupate de cele șase ordine de aliați îngerești nerevelați pe Urantia. Fiecare dintre aceste grupuri menține un cartier general pe una dintre cele șase lumi primare și exercită activități specializate pe sateliții săi tributari. Fiecare ordin îngeresc are acces liber la toate lumile acestor șapte grupuri diversificate.

38:4.2 (420.3) Aceste lumi-sediu se numără printre domeniile magnifice ale Nebadonului; domeniile serafice sunt caracterizate atât prin frumusețe, cât și prin întindere. Fiecare serafim are un adevărat

cămin, și „cămin” semnifică domiciliul a doi serafimi; ei trăiesc în perechi.

38:4.3 (420.4) Fără a fi mascul și femelă, așa cum sunt Fiii Materiali și membrii raselor muritoare, serafimii sunt pozitivi și negativi. În majoritatea însărcinărilor sunt necesari doi îngeri pentru a îndeplini misiunea. Când nu sunt încircuiți, ei pot lucra singuri, iar atunci când sunt staționari ei pot, de asemenea, să se lipsească de complementul lor. Ei păstrează, de regulă, complementul lor original, însă nu neapărat. Aceste asocieri sunt necesitate în principal prin funcțiune. Ele nu sunt caracterizate de o emoție sexuală, cu toate că ele sunt extrem de personale și cu adevărat afectuoase.

38:4.4 (420.5) În afara lăcașurilor lor desemnate, serafimii au, de asemenea, sedii de grupuri, de companii, de batalioane și de unități. Ei se adună la fiecare o mie de ani pentru reuniuni și sunt toți prezenți în funcție de momentul creației lor. Dacă un serafim are responsabilități care îi interzic să își părăsească misiunea, el alternează cu complementul său pentru a asista la reuniune și a se lăsa înlocuit de un serafim născut la o altă dată. Fiecare dintre partenerii serafici asistă, deci, la cel puțin o reuniune din două.

5. Instruirea serafică

38:5.1 (420.6) Serafimii petrec primul mileniu al existenței lor ca observatori neîmputerniciți pe Salvington și pe lumile lui de școli asociate. Ei petrec al doilea mileniu pe lumile serafice ale circuitului Salvingtonului. Școala lor centrală de instruire este acum dirijată de

cei o sută de mii de serafimi primi ai Nebadonului, având în fruntea lor pe îngerul originar sau primul născut al acestui univers local.

Primul grup creat de serafimi al Nebadonului a fost educat de un corp de o mie de serafimi veniți din Avalon; îngerii noștri au fost, ulterior, educați de proprii lor seniori. Melchizedekii joacă și ei un mare rol în educația și în instruirea tuturor îngerilor universului local - serafimi, heruvimi și sanovimi.

38:5.2 (421.1) La sfârșitul perioadei lor de instruire pe lumile serafice ale Salvingtonului, serafimii sunt mobilizați în grupuri și unități clasice de organizare a îngerilor și sunt afectați uneia dintre constelații. Ei nu sunt încă desemnați ca spirite ocrotitoare, cu toate că sunt deja la curent cu fazele de preîmpunerică ale instruirii îngerești.

38:5.3 (421.2) Serafimii încep ca spirite slujitoare care servesc ca observatori pe lumile evolutive mai puțin evolute. După această experiență, ei revin pe lumile asociate ale sediului constelației lor de afectare pentru a-și începe studiile superioare, și mai ales pentru a se pregăti să servească într-un sistem local specific. Ca urmare a acestei educații generale, ei sunt promovați în serviciul unuia dintre sistemele locale. Serafimii noștri își încheie instruirea pe lumile arhitecturale asociate capitalei unui sistem al Nebadonului și sunt desemnați ca spirite ocrotitoare ale timpului.

38:5.4 (421.3) Odată împunericăți, serafimii pot fi trimiși în misiune, oriunde în Nebadon, și chiar în Orvonton. Munca lor în univers nu are nici obstacole, nici limitări. Ei sunt strâns asociați creațiilor materiale ale lumilor și sunt întotdeauna în serviciul ordinilor inferioare de

personalități spirituale, stabilind contactul dintre aceste ființe ale lumii spiritului și muritorii tărâmurilor materiale.

6. Organizarea serafică

38:6.1 (421.4) După al doilea mileniu de ședere în cartierul general serafic, serafimii sunt organizați sub comanda unui șef în grupuri de doisprezece (12 perechi, 24 de serafimi), și doisprezece dintre aceste grupuri constituie o companie (144 perechi, 288 serafimi), care este comandată de un conducător. Doisprezece companii, sub ordinele unui comandant, constituie un batalion (1.728 de perechi sau 3.456 de serafimi), iar doisprezece batalioane, sub ordinele unui director, formează o unitate serafică (20.736 de cupluri sau 41.472 de indivizi). În sfârșit, douăsprezece unități supuse comandamentului unui supraveghetor constituie o legiune numărând 248.832 cupluri sau 497.664 indivizi. În grădina Getsemani, Isus a făcut aluzie la acestea, în noaptea în care a spus: „Chiar și acum îi pot cere Tatălui meu și el îmi va da de îndată mai mult de doisprezece legiuni de îngeri”.

38:6.2 (421.5) O oștire numără doisprezece legiuni de îngeri și conține 2.985.984 cupluri sau 5.971.968 indivizi, și doisprezece dintre aceste corpuri de oaste (35.831.808 cupluri sau 71.663.616 indivizi) constituie cea mai mare organizație operațională de serafimi, o oștire îngerească. O oaste serafică este comandată de un arhanghel sau de o altă personalitate de statut coordonat, în timp ce oștirile îngerești sunt conduse de Strălucitoarele Stele de Seară sau de alți locotenenți imediați ai lui Gabriel, iar Gabriel este „comandantul

suprem al oștirilor cerului,” șeful executiv al suveranului Nebadonului, „Domnul Dumnezeu al oștirilor”.

38:6.3 (421.6) De la manifestarea lui Mihail pe Urantia, cu toate că ei servesc sub supravegherea directă a Spiritului Infinit, așa cum este el personalizat pe Salvington, serafimii tuturor celorlalte ordine ale universului local au devenit supuși suveranității Fiului Maestru. Chiar și atunci când Mihail s-a născut în trup pe Urantia, un mesaj teledifuzat a fost trimis din supraunivers în întregul Nebadon pentru a proclama: „fie ca toți îngerii să îl adore”. Îngerii tuturor categoriilor sunt supuși suveranității sale; ei fac parte din grupul care a fost denumit „preaputernicii lui îngerii”.

7. Heruvimii și Sanovimii

38:7.1 (422.1) În toate înzestrările lor esențiale, heruvimii și sanovimii sunt asemănători cu serafimii. Ei au aceeași origine, însă nu întotdeauna același destin. Ei sunt nespuse de inteligenți, minunați de eficienți, de o afecțiune mișcătoare, și aproape umani. Ei reprezintă ordinul îngeresc cel mai umil, deci cu atât mai aproape ca paternitate de tipurile umane cele mai avansate ale lumilor evolutive.

38:7.2 (422.2) Heruvimii și sanovimii sunt prin natura lor asociați, fiind uniți funcțional. Uniți sunt personalități de energie pozitivă, ceilalți de energie negativă. Deflectorul din dreapta sau îngerul încărcat pozitiv este heruvimul - personalitatea senior sau controlatoare. Deflectorul de stânga, sau îngerul încărcat negativ, este sanovimul - complementul ființei. Funcțiunile solitare ale fiecărui tip

de înger sunt puternic limitate, și de aceea ei servesc, de obicei, în perechi. Atunci când servesc independent de directorii lor serafici, ei depind mai mult ca niciodată de contactul lor reciproc și funcționează întotdeauna împreună.

38:7.3 (422.3) Heruvimii și sanovimii sunt ajutoarele fidele și eficiente ale slujitorilor serafici, și cele șapte ordine ale serafimilor au întotdeauna la dispoziția lor pe acești asistenți subordonați. Heruvimii și sanovimii servesc vreme de mai multe epoci în această calitate, însă nu îi însoțesc pe serafimi în misiunile lor din afara frontierelor universului local.

38:7.4 (422.4) Heruvimii și sanovimii sunt lucrătorii spirituali de rutină pe lumile individuale ale sistemelor. În caz de urgență și pentru misiuni nepersonale, ei pot servi în locul unui cuplu serafic, însă ei nu funcționează niciodată, nici măcar temporar, ca îngeri însoțitori ai ființelor umane; această funcțiune este un privilegiu exclusiv al serafimilor.

38:7.5 (422.5) Când sunt trimiși pe o planetă, heruvimii intră în cursurile locale de instruire, inclusiv cele în care se studiază obiceiurile și limbile planetare. Spiritele slujitoare ale timpului sunt toate bilingve, ele vorbesc limba universului lor local de origine, precum și pe aceea a suprauniversului lor natal. Studiind în școlile tărâmurilor, ei învață alte limbi. Ca și serafimii și ca toate celelalte ordine de ființe spirituale, heruvimii și sanovimii se străduiesc în continuu să se perfecționeze. Doar ființe cum ar fi subordonații însărcinați să controleze puterea și să orienteze energia sunt

incapabile de progres. Toate creaturile înzestrate cu o voință de personalitate actuală sau potențială caută noi dobândiri.

38:7.6 (422.6) Heruvimii și sanovimii sunt prin natură foarte apropiați de nivelul morontial de existență, și ei fac dovada unui maxim de eficacitate în munca de frontieră a domeniului fizic, a celui morontial și a celui spiritual. Acești copii ai Spiritului-Mamă al universului local sunt caracterizați de prezența „fiecărei a patra creaturi” într-un mod foarte asemănătoare Servitorilor Havonei și comisiilor de consiliere. Fiecare al patrula heruvim și fiecare al patrula sanovim sunt aproape materiali; ei se apropie foarte net de nivelul morontial de existență.

38:7.7 (422.7) Aceste creaturi de ordinul al patrula îngeresc sunt de un mare ajutor pentru serafimi în fazele mai concrete ale activităților lor planetare și universale. Acești heruvimi morontiali îndeplinesc, de asemenea, numeroase sarcini marginale indispensabile pe lumile morontiale de instruire, și sunt angajați în mare număr în serviciul Însoțitorilor Morontiei. Pentru sferele morontiale ei reprezintă aproape tot atâta cât și creaturilor mediene față de planetele evolutive. Pe lumile locuite, acești heruvimi morontiali lucrează frecvent în legătură cu creaturile mediene. Heruvimii și creaturile mediene formează ordine de creaturi net separate; ei sunt de origine neasemănătoare, însă fac dovada unei mari similitudini de natură și de funcțiuni.

8. Evoluția Heruvimilor și a Sanovimilor

38:8.1 (423.1) Numeroase căi de serviciu progresiv sunt deschise heruvimilor și sanovimilor pentru a ridica statutul lor, care poate fi elevat și mai mult prin îmbrățișarea Divinei Slujitoare. Există trei mari clase de heruvimi și sanovimi în ceea ce privește potențialul lor evolutiv:

38:8.2 (423.2) 1. *Candidații la Ascensiune*. Aceste ființe sunt, prin natură, candidați la statutul serafic. Heruvimii și sanovimii acestui ordin sunt străluciți, cu toate că darurile lor naturale nu le egalează pe acelea ale serafimilor. Este, cu toate acestea, posibil să atingă, prin aplicație și prin experiență, statutul deplin al serafimilor.

38:8.3 (423.3) 2. *Heruvimii Fazei Mediene*. Nu toți heruvimii și sanovimii posedă un potențial de ascensiune egal. Heruvimii medieni sunt ființe ale creațiilor îngerești limitate în mod inerent. Cea mai mare parte dintre ei vor rămâne heruvimi și sanovimi, cu toate că indivizii cei mai înzestrați pot dobândi un serviciu serafic restrâns.

38:8.4 (423.4) 3. *Heruvimii Morontiali*. Aceste creaturi „de ordinul patru” ale ordinelor îngerești păstrează întotdeauna caracteristicile lor cvasimateriale. Ele vor continua în calitate de heruvimi și sanovimi împreună cu o majoritate a fraților lor, ai fazei mediene, așteptând factualizarea completă a Ființei Supreme.

38:8.5 (423.5) În timp ce al doilea și al treilea grup sunt puțin limitate în potențialul de creștere, candidații la ascensiune pot atinge înălțimile serviciului serafic universal. Numeroși heruvimi mai experimentați ai primului grup sunt atașați păzitorilor serafici ai

destinului și plasați astfel în linie directă, pentru a se ridica la statutul Învățătorilor Lumilor Palat atunci când seniorii lor serafici îi vor abandona. Păzitorii destinului nu mai au heruvimi și sanovimi pentru a-i ajuta atunci când elevii lor muritori au atins viața morontială. Și când alte tipuri de serafimi evolutivi primesc autorizația de a pleca pe Salvington și în Paradis, ei trebuie să îi abandoneze pe vechii lor subordonați atunci când ies în afara granițelor Nebadonului. Acești heruvimi și sanovimi astfel abandonați sunt în general deținuți de Spiritul-Mamă al Universului, ceea ce îi pune la nivelul unui Educator de Lumi casă pe scara statutului serafic.

38:8.6 (423.6) Heruvimii și sanovimii reținuți o dată de Spiritul-Mamă servesc mult timp ca Învățători ai Lumilor casă pe sferele morontiale, de la cea mai evoluată până la cea mai înaltă. Atunci când corpul lor reunit pe Salvington cuprinde prea muți recruți, Strălucitoarea Stea de Dimineată convoacă pe acești fideli servitori ai creaturilor timpului să apară în prezența sa. Ei depun jurământul de transformare a personalității, după care Spiritul-Mamă al Universului strânge din nou, în grupuri de câte șapte mii, pe acești heruvimi și sanovimi seniori și avansați. Ei ies atunci din acest al doilea grup ca serafimi calificați. De acum, plina și deplina carieră a unui serafim, cu toate posibilitățile sale Paradisiace, este deschisă acestor heruvimi și sanovimi născuți a doua oară. Acești îngeri pot fi acordați unui muritor, ca păzitori ai destinului; dacă elevul lor muritor atinge supraviețuirea, ei devin eligibili pentru a fi promovați în Salvington și în cele șapte cercuri de împlinire serafică, și chiar și pentru a intra în Paradis și în Corpul Finalității.

9. Creaturile mediene

38:9.1 (424.1) Creaturile mediene au o triplă clasificare: ele sunt clasate, pe drept cuvânt, ca Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu; ele sunt efectiv grupate cu ordinele de cetățenie permanentă, fiind însă funcțional numărate cu spiritele ocrotitoare ale timpului, din cauza asocierii lor intime și efective cu oștirile îngerești în serviciul muritorilor de pe lumile individuale ale spațiului.

38:9.2 (424.2) Aceste creaturi unice apar pe majoritatea lumilor locuite și au fost găsite întotdeauna pe planetele decimale, ca Urantia, pe care se fac experiențele vieții. Medienii sunt de două tipuri - primari și secundari - și apar prin folosirea următoarelor tehnici:

38:9.3 (424.3) 1. *Medianii Primari*. Ei formează grupul cel mai spiritual și un ordin aproape standardizat. Aceste ființe derivă uniform din muritorii ascendenți modificați aparținând statului major al Prinților Planetari. Numărul creaturilor mediene primare este întotdeauna de cincizeci de mii, și nici o planetă care beneficiază de serviciul lor nu are mai mulți.

38:9.4 (424.4) 2. *Medianii Secundari*. Ei formează grupul cel mai material al acestor creaturi, iar numărul lor variază considerabil pe diferitele lumi, cu toate că media este apropiată de cincizeci de mii. Ei derivă, pe căi diverse, din înnobilatorii lor biologici planetari, Adamii și Evele, sau din descendența lor imediată. Există nu mai puțin de optzeci de tehnici pentru producerea medienilor secundari pe lumile

evolutive ale spațiului. Modul lor de origine pe Urantia a fost neobișnuit și extraordinar.

38:9.5 (424.5) Nici unul dintre aceste două grupuri nu provine dintr-un accident al evoluției. Ambele sunt elemente esențiale în planurile predeterminate ale arhitecților universului. Apariția lor la momentul oportun pe lumile în evoluție concordă cu proiectele originare ale planurilor de dezvoltare ale Purtătorilor Vieții supraveghetori.

38:9.6 (424.6) Medienii primari primesc energia lor intelectuală și spirituală prin tehnica îngerească, iar statutul lor intelectual este uniform. Cele șapte spirite mentale adjutante nu intră în contact cu ei. Doar al șaselea și al șaptelea, spiritul adorației și spiritul înțelepciunii, pot veni în ajutorul grupului secundar.

38:9.7 (424.7) Medienii secundari primesc energia lor fizică prin tehnica adamică și sunt spiritual încircuiți prin tehnica serafică. Ei sunt înzestrați intelectual cu tipul minții de tranziție morontială. Ei se împart din punct de vedere fizic în patru tipuri, spiritual în șapte ordine, și intelectual în douăsprezece nivele, în funcție de sensibilitatea lor la slujitorul comun al ultimelor două spirite adjutante și la mintea morontială. Aceste variante determină diferențele lor de activitate și de afectare planetară.

38:9.8 (424.8) Medienii principali seamănă mai mult cu îngerii decât cu muritorii; cei secundarii sunt mult mai asemănători ființelor umane. Fiecare din ei face un serviciu neprețuit celuilalt în executarea multiplelor lor însărcinări planetare. Slujitorii primari pot stabili o legătură cooperativă atât cu controlorii energiei morontiale și spirituale, cât și cu agenții care pun în circuit mintea. Grupul secundar nu poate stabili relații de muncă numai cu controlorii fizici și cu

manipulatorii circuitelor materiale. Însă din moment ce fiecare grup de medieni poate stabili un sincronism perfect de contact unul cu celălalt, ele pot practic utiliza, amândouă, totalitatea gamei de energii, mergând de la puterea fizică brută a lumilor materiale, trecând prin fazele de tranziție ale energiei universale și până la forțele superioare ale realității spiritului tăramurilor celeste.

38:9.9 (425.1) Vidul dintre lumea materială și lumea spirituală este acoperit perfect de seria de asocieri: om muritor, median secundar, median primar, heruvim morontial, heruvim de fază intermediară și serafim. În experiența personală a unui muritor individual este neîndoielnic că aceste patru nivele sunt mai mult sau mai puțin unificate de Ajustorul divin al Gândirii, care le dă o semnificație personală prin acțiunile sale neobservate și misterioase.

38:9.10 (425.2) Pe lumile normale, medienii primari mențin serviciul lor în calitate de corpuri de învățătură și gazde celeste din partea Prințului Planetar, în timp ce slujitorii secundari continuă cooperarea lor cu regimul adamic pentru a face să avanseze cauza civilizației planetare progresive. Atunci când Prințul Planetar face o greșală, iar Fiii Materiali eșuează, cum a fost cazul pe Urantia, creaturile mediene devin pupilii Suveranului de Sistem și servesc sub conducerea custodelui în funcție al planetei. Însă nu mai există decât alte trei alte în sistemul Sataniei în care aceste ființe operează într-un singur grup sub un comandament unificat, așa cum o fac slujitorii mediani uniți ai Urantiei.

38:9.11 (425.3) Pentru medieni, atât pentru cei primari, cât și pentru cei secundari, munca planetară este variată și diversificată pe numeroasele lumi individuale ale unui univers, însă pe planetele

normale și medii activitățile lor sunt foarte diferite de îndatoririle care ocupă timpul lor pe sfere izolate cum este Urantia.

38:9.12 (425.4) Medianii primari sunt istoricii planetei care, de la sosirea Prințului Planetar până la era în care lumina și viața sunt statornicite, formulează procesiunile și elaborează descrierile istoriei planetare pentru reprezentațiile planetelor pe lumile-sediu sistemice.

38:9.13 (425.5) Medienii rămân timp de lungi perioade pe o lume locuită, însă, dacă sunt fideli misiunii lor, serviciile lor de-a lungul epocilor în menținerea suveranitatea Fiului Creator vor sfârși foarte sigur prin a fi recunoscute; ei vor primi răsplata care le este datorată pentru slujirea lor plină de răbdare pe lângă muritorii materiali, pe lumea lor a timpului și a spațiului. Mai devreme sau mai târziu, toate creaturile mediene acreditate vor fi înrolate în rândurile Fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu, și angajate cum se cuvine în lunga aventură de ascensiune a Paradisului, în compania acelorași muritori de origine animală, frații lor pământenii pe care i-au păzit cu atâta patimă și i-au servit cu atâta eficacitate pe parcursul lungii lor șederi planetare.

38:9.14 (425.6) [Prezentat de un Melchizedek acționând la cererea Șefului Oștirilor Serafice ale Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 38](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 40](#) >>

Capitolul 39

Oștirile serafice

39:0.1 (426.1) DIN CÂTE știm, Spiritul Infinit, așa cum este personalizat în sediile universurilor locale, își propune să procreeze serafimi uniform perfecți, însă dintr-un motiv necunoscut acești descendenți serafici sunt foarte diferiți. Această diversitate se poate să rezulte din interpunerea necunoscută a Deității experiențiale evoluânde; chiar dacă este așa, noi nu putem demonstra acest lucru. Constatăm, cu toate acestea că, după ce au fost supuși la probe educative și la o disciplină de instruire, serafimii se clasează infailibil și net în șapte grupe, după cum urmează:

- 39:0.2 (426.2) 1. Serafimii Supremi
- 39:0.3 (426.3) 2. Serafimii Superiori
- 39:0.4 (426.4) 3. Serafimii Supraveghetori

39:0.5 (426.5) 4. Serafimii administratori

39:0.6 (426.6) 5. Ajutoarele planetare

39:0.7 (426.7) 6. Slujitorii de tranziție

39:0.8 (426.8) 7. Serafimii viitorului

39:0.9 (426.9) Nu prea ar fi exact să spunem că un serafim oarecare este inferior unui înger din orice alt grup. Cu toate acestea, serviciul fiecărui înger este mai întâi limitat la grupul clasificării originare și naturale. Manotia, asociatul meu serafic în pregătirea prezentei expunerii, este un serafim suprem care a activat cândva doar ca serafim suprem. Prin sânguința sa și prin devotamentul servirii sale, el a fost în funcție în aproape toate domeniile de activitate deschise unui serafim, și acum el ocupă postul de șef asociat al serafimilor de pe Urantia.

39:0.10 (426.10) Ființele umane găsesc uneori dificil să înțeleagă că o aptitudine creată pentru o slujire de nivel superior nu implică neapărat capacitatea de a opera la nivele de servire relativ inferioare. Omul începe în viață ca un prunc neputincios; fiecare înfăptuire omenească trebuie deci să includă toate condițiile experiențiale prealabile; serafimii nu trec prin această viață preadultă - ei nu au copilărie. Ei sunt, cu toate acestea, creaturi experiențiale. Prin experiență și printr-un plus de educație, ei pot spori patrimoniul lor de aptitudini divine și înnăscute, dobândind experimental competența funcțională într-unul sau mai multe servicii serafice.

39:0.11 (426.11) După ce au fost împuterniciți, serafimii sunt atașați rezervelor grupului lor natural. Cei care au statutul planetar de administrator servesc adesea, pe parcursul unor lungi perioade, după cum au fost clasificați inițial, însă cu cât este mai înalt nivelul lor

funcțional intrinsec , cu atât mai stăruitor încearcă slujitorii îngerești să fie atașați ordinelor inferioare ale serviciului universal. Ei doresc, în special, să fie încorporați în rezervele ajutoarelor planetare și, dacă reușesc, se înrolează în școlile celeste atașate cartierului general al Prințului Planetar al vreunei lumi evolutive. Ei încep aici să studieze limbile, istoria și obiceiurile locale ale raselor omenirii. Serafimii trebuie să dobândească cunoașterea și să câștige experiența într-un mod foarte asemănător celui al oamenilor. Ei sunt apropiați de voi prin anumite atribute ale personalității, și se străduiesc toți să înceapă de bază, de la nivelul de slujire cel mai de jos posibil. Acest fapt le permite să speră că vor atinge nivelul cel mai înalt posibil al destinului experiențial.

1. Serafimii Supremi

39:1.1 (427.1) Acești serafimi formează cel mai înalt dintre cele șapte ordine de îngeri revelați într-un univers local. Ei operează în șapte grupuri, din care fiecare este strâns asociat cu slujitorii îngerești ai Corpului Serafic de Înfăptuire.

39:1.2 (427.2) 1. *Slujitorii Fiului Spirit*. Serafimii supremi din primul grup sunt angajați în serviciul înalților Fii și al ființelor provenite din Spirit care locuiesc și lucrează în universul local. Slujitorii îngerești ai acestui grup servesc, de asemenea, pe Fiul Universului și pe Spiritul Universului, și sunt strâns afiliați serviciului de informații al Strălucitoarei Stele de Dimineată, șeful executiv

pentru univers al voințelor unite ale Fiului Creator și Spiritului Creativ.

39:1.3 (427.3) Datorită atașării lor pe lângă înalții Fii și înaltele Spirite, acești serafimi se găsesc natural asociați unor vaste servicii de Avonali Paradisiaci, divinii descendenți ai Fiului Etern și ai Spiritului Infinit. Avonali Paradisului sunt întotdeauna însoțiți, în toate misiunile lor de control și de manifestare, de serafimi din acest ordin înalt și experimentat. Aceștia din urmă se consacră atunci organizării și administrării muncii speciale care ține de sfârșitul unei dispensații planetare și de inaugurarea unei noi epoci; ei nu se ocupă însă de munca de eventuală judecare incidentală unei asemenea schimbări în dispensație.

39:1.4 (427.4) *Asistenții de Manifestare.* Când îndeplinesc o misiune de manifestare Avonali Paradisului, însă nu și Fiii Creator, sunt întotdeauna însoțiți de un corp de 144 de asistenți de manifestare. Acești 144 de îngeri sunt conducătorii tuturor celorlalți slujitori proveniți din Fiu și din Spirit care se găsesc însărcinați cu o misiune de manifestare. Pot exista legiuni de îngeri supuse comenzii unui Fiu al lui Dumnezeu încarnat printr-o manifestare planetară, însă toți acești serafimi vor fi organizați și dirijați de cei 144 de asistenți de manifestare. Mai înaltele ordine de îngeri, supernafimi și seconafimi pot, de asemenea, să facă parte din oștirea asistenților și, cu toate că misiunile lor sunt distincte de cele ale serafimilor, toate activitățile lor vor fi coordonate de asistenții de manifestare.

39:1.5 (427.5) Acești asistenți de efuziune sunt serafimi împliniți; ei au trecut toți de cercurile Serafingtonului și au atins Corpul Serafic de Înfăptuire. Dealtfel, ei au fost special antrenați să facă față

dificultăților și să depășească crizele asociate manifestărilor Fiilor lui Dumnezeu pentru avansarea copiilor timpului. Acești serafimi au atins toți Paradisul și îmbrățișarea personală a celei de a Două Surse-Centru, Fiul Etern.

39:1.6 (427.6) Serafimii doresc de asemenea, cu ardoare, să facă parte din misiunile Fiilor încarnați, și să fie atașați ca păzitori ai destinului muritorilor tărâmului; acest din urmă rol este cel mai sigur pașaport pentru Paradis, în timp ce asistenții de manifestare au îndeplinit serviciul cel mai înalt al universului local printre serafimii împliniți care au atins Paradisul.

39:1.7 (428.1) 2. *Consultanții Tribunalelor.* Aceștia sunt serafimii consultanți și ajutoarele atașate tuturor ordinelor de judecată, de la consiliatori până la tribunalele cele mai înalte ale tărâmului. Aceste tribunale nu au drept scop emiterea unor sentințe punitive, ci mai degrabă judecarea divergențelor autentice de opinie și decretarea supraviețuirii eterne a muritorilor ascendenți. Datoria consultanților constă în a veghea ca toate aceste acuzații împotriva creaturilor muritoare să fie expuse cu justete și judecate cu milostenie. În această muncă, ei sunt strâns asociați cu Înălții Comisionari, ascendenți contopiți cu Spiritul și servind în universul local.

39:1.8 (428.2) Consultanții serafici pe lângă tribunale servesc foarte adesea ca apărători ai muritorilor. Noi nu vrem să spunem că a existat vreodată vreo tendință de a fi nedrept față de umilele creaturi ale tărâmurilor, însă atunci când dreptatea impune judecarea fiecărei greșeli din ascensiunea către perfecțiunea divină, îngăduința cere ca fiecare pas greșit să fie judecat în acord cu natura creaturii și cu țelul divin. Acești îngeri sunt exponenții, prin cuvânt și exemplu, ai

elementului de milostenie inerent dreptății divine - o echitate bazată pe cunoașterea faptelor subiacente ale motivațiilor personale și ale tendințelor rasiale.

39:1.9 (428.3) Îngerii acestui ordin servesc de la consiliile Prinților Planetari până la tribunalele cele mai înalte ale universului local, în timp ce asociații lor din Corpul Serafic de Desăvârșire acționează pe tărmurile mi înalte ale Orvontonului, chiar și pe lângă tribunalele Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Orientatorii Universalii*. Ei sunt prietenii fideli și sfătuitoarii post-calificați ai tuturor creaturilor ascendente care fac o ultimă pauză pe Salvington, în universul originii lor, până în ajunul aventurii spirituale care li se prezintă în imensitatea suprauniversului Orvontonului. În aceste momente, mulți ascendenți încearcă un sentiment pe care muritorii pot să-l înțeleagă doar prin comparație cu emoția umană a nostalgiei. În urma lor stau tărmurile de înfăptuire cu care s-au obișnuit prin servire îndelungată și prin împlinire morontială; în fața lor se ridică misterioasa sfidare a unui univers mai mare și mai vast.

39:1.11 (428.5) Orientatorii universalii au sarcina de a înlesni pelerinilor ascendenți trecerea de la nivelele de serviciu universal deja dobândite la cele nedobândite încă. Ei îi ajută pe pelerini să facă acele ajustări caleidoscopice în înțelegerea semnificațiilor și a valorilor intrinseci realizării că o ființă spirituală de primul stadiu stă nu la capătul și la apogeul ascensiunii morontiale a universului local, ci mai degrabă chiar la baza lungii scări de ascensiune spirituală care conduce la Tatăl Universal al Paradisului.

39:1.12 (428.6) Mulți dintre absolvenții de pe Serafington, membri ai Corpului Serafic de Desăvârșire care sunt asociați cu acești serafimi, se angajează într-o predare intensivă în anumite școli ale Salvingtonului consacrate pregătirii creaturilor Nebadonului pentru relațiile următoarei epoci a universului.

39:1.13 (428.7) 4. *Consilierii de Învățare.* Acești îngerii aduc un ajutor inestimabil corpului de învățare spirituală al universului local. Consilierii învățători sunt secretari ai maestrilor tuturor ordinelor, de la Melchizedeki și de la Fiii Învățători ai Trinității, până la muritorii morontiali însărcinați să-i ajute pe cei din specia lor, care îi urmează imediat pe scara vieții ascendente. Veți *vedea* pentru prima dată acești serafimi învățători pe una dintre cele șapte lumi palat care înconjoară Jerusemul.

39:1.14 (428.8) Acești serafimi devin aliați ai șefilor de divizii ai numeroaselor instituții ale universurilor locale, în care se educă și se instruiește. Ei sunt atașați, în mare număr, facultăților celor șapte lumi de instruire a sistemelor locale, precum și celor de pe cele șaptezeci de sfere educative ale constelațiilor. Aceste servicii se extind până la lumile individuale. Chiar educatorii sinceri și devotați ai timpului sunt ajutați, și adesea însoțiți, de acești consilieri ai serafimilor supremi.

39:1.15 (429.1) A patra manifestare a Fiului Creator sub formă de creatură a avut loc sub înfățișarea unui consilier învățător al serafimilor supremi ai Nebadonului.

39:1.16 (429.2) 5. *Directorii de Desemnare.* Un corp de 144 de serafimi supremi este ales, din timp în timp, de îngerii care servesc pe sferele evolutive și arhitecturale locuite de creaturi. Acest corp

formează consiliul îngeresc cel mai înalt pe orice sferă, și el coordonează fazele autonome de servicii și de afectări serafice. Acești îngeri prezidează toate adunările serafice care țin de linia datoriei sau de apelul la adorație.

39:1.17 (429.3) 6. *Arhivarii*. Ei sunt cei care păstrează oficial arhivele pentru serafimii supremi. Mulți dintre acești îngeri elevați sunt născuți cu darurile lor pe deplin dezvoltate; alții s-au calificat pentru posturile lor de încredere și de responsabilitate străduindu-se cu sârg să studieze și îndeplinind cu fidelitate îndatoriri similare în vreme ce erau atașați unor ordine mai umile sau mai puțin încărcate de responsabilități.

39:1.18 (429.4) 7. *Slujitorii Neatașați*. Un mare număr de serafimi neatașați ai ordinului suprem sunt servitori care se autodirijează pe sferele arhitecturale și pe planetele locuite. Acești slujitori satisfac de bună voie indicele diferențial al solicitării de servire a serafimilor supremi, constituind astfel rezerva generală a acestui ordin.

2. Serafimii Superiori

39:2.1 (429.5) Numele de serafimii superiori le-a fost dat fără ca ei să fie, în nici un sens, cantitativ superiori altor ordine de îngeri, ci pentru că ei au în sarcină activitățile superioare ale unui univers local. Numeroși membri din primele două grupuri ale acestui corp sunt serafimi de înfăptuire, îngeri care au servit în toate fazele de pregătire și au preluat din nou o funcție avansată ca îndrumători ai ființelor din

specia lor în sferile activităților lor de început. Fiind un univers tânăr, Nebadonul nu are mulți îngeri de ordinul acesta.

39:2.2 (429.6) Serafimii superiori funcționează în următoarele șapte grupe:

39:2.3 (429.7) 1. *Corpul de Informare*. Acești serafimi aparțin statului major personal al lui Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineață. Ei parcurg universul local culegând informațiile tărâmurilor pentru guvernarea lui în consiliile Nebadonului. Ei sunt serviciul de informare al puternicelor oștiri conduse de Gabriel, în calitate de locțiitor al Fiului Maestru. Acești serafimi nu sunt direct afiliați nici sistemelor, nici constelațiilor. Informațiile lor se scurg direct în Salvington, pe un circuit continuu, direct și independent.

39:2.4 (429.8) Serviciile de informare ale diverselor universuri locale pot avea, și au, intercomunicări, însă doar în interiorul unui anumit supraunivers dat. Există o diferențială de energie care separă efectiv treburile și operațiunile diverselor supraguverne. În general, un supraunivers nu poate comunica cu un altul decât prin mijloacele și dispozitivele camerei de compensare a Paradisului.

39:2.5 (430.1) 2. *Vocea Milosteniei*. Milostenia este vocea dominantă a serviciului serafimilor și a slujirii îngerilor. Se cade, deci, să existe un corp îngeresc care să întruchipeze, într-un chip special, milostenia. Acești serafimi sunt adevărații slujitori milostivi ai universurilor locale. Ei sunt îndrumătorii inspirați care întrețin impulsurile superioare și emoțiile cele mai sacre ale oamenilor și îngerilor. Directorii acestor legiuni sunt, de acum, întotdeauna serafimi de împlinire deoarece sunt, de asemenea, păzitori calificați ai destinului

uman; altfel spus, fiecare cuplu îngeresc a călăuzit cel puțin un suflet de origine animală pe parcursul vieții sale umane, apoi a traversat cercurile Serafingtonului și a fost înrolat în Corpurile Serafice de Desăvârșire.

39:2.6 (430.2) 3. *Coordonatorii Spiritului*. Serafimii superiori ai celui de-al treilea grup își au baza pe Salvington, însă operează în universul local și în toate locurile în care pot aduce servicii fructuoase. Deși sarcinile lor sunt esențial spirituale și prin urmare dincolo de înțelegerea reală a minții umane, Voi veți înțelege cu toate acestea, într-o oarecare măsură, slujba lor pe lângă muritori dacă explicăm că li s-a încredințat acestor îngeri sarcina de a pregăti pe ascenderii de pe Salvington pentru ultimul lor tranzit în universul local - trecerea de la nivelul morontial cel mai înalt la statutul de ființă spirituală nou născută. La fel cum pe lumile palat organizatorii mentali ajută creaturile supraviețuitoare să se adapteze potențialelor minții morontiale și să se servească efectiv de ele, tot astfel, pe Salvington, acești serafimi îi instruiesc pe absolvenții morontiali în privința facultăților nou dobândite ale minții spiritului. Și ei îi servesc pe muritorii ascendenți și în alte feluri.

39:2.7 (430.3) 4. *Învățătorii Asistenți*. Învățătorii asistenți sunt ajutoarele și asociații tovarășilor lor serafimi, consilierii de învățare. Ei sunt, de asemenea, în contact individual cu vastele instituții educative ale universului local și, în special, cu planul septuplu de instruire pus în aplicare pe lumile palat ale sistemelor locale. Un minunat corp al acestui ordin de serafimi funcționează pe Urantia pentru a susține și a face să progreseze cauza adevărului și a dreptății.

39:2.8 (430.4) 5. *Transportorii*. Toate grupurile de spirite slujitoare își au corpurile lor de transport, ordine îngerești consacrate serviciului de transportare a acelor personalități care sunt incapabile să călătorească singure de pe o sferă pe alta. Serafimii superiori ai celui de al cincilea grup își au sediul instalat pe Salvington și servesc ca străbătători ai spațiului pentru a merge în sediul universului local sau pentru a pleca de acolo. Ca și alte subdiviziuni de serafimii superiori, unele au fost create ca atare, iar altele s-au ridicat din grupuri inferioare sau mai puțin înzestrate.

39:2.9 (430.5) Serafimii au o „rezervă de energie” pe deplin adecvată nevoilor universului local și chiar celor ale suprauniversului, însă ei nu pot niciodată să reziste exigențelor energetice impuse de o călătorie atât de lungă ca aceea de pe Uversa pe Havona. Un traseu atât de epuizant necesită puterile speciale ale unui seconafim primar, calificat pentru transporturi. Transportorii se încarcă cu energie pentru călătorie atunci când sunt în tranzit, și își recapătă puterea lor personală la sfârșitul călătoriei.

39:2.10 (430.6) Nici chiar pe Salvington, muritorii ascendenți nu posedă forme personale de tranzit. Ascenderii trebuie să recurgă la transporturile serafice pentru a înainta de la o lume la alta atâta timp cât nu au trecut de ultimul somn de odihnă de pe cercul intern al Havonei urmat de trezirea eternă în Paradis. După aceea, nu veți mai depinde de îngeri pentru a vă transporta din univers în univers.

39:2.11 (430.7) Procesul de înserafimare seamănă puțin cu experiența morții sau a somnului, cu excepția faptului că adormirea de tranzit comportă un element automat al timpului. Voi sunteți conștient inconștienți pe durata repausului serafic. Însă Ajustorul vostru de

Gândire este pe deplin conștient, de fapt, excepțional de eficace, deoarece voi sunteți incapabili să vă opuneți muncii sale creative și transformatoare, să îi rezistați sau să-l îl stingheriți în vreun fel.

39:2.12 (431.1) Când sunteți înserafimați voi adormiți pentru o perioadă specificată, și vă veți trezi la momentul indicat. În somnul de tranzit, lungimea călătoriei nu are importanță. Voi nu vă dați seama în mod direct de timpul care se scurge. Totul se întâmplă ca și cum ați adormi într-un vehicul de transport, într-un oraș, și, după ce ați dormit liniștiți toată noaptea, vă treziți într-o altă metropolă îndepărtată. Ați călătorit adormiți. Și acesta este modul în care veți zbura prin spațiu, înserafimați, odihnindu-vă - dormind. Somnul de tranzit este provocat de legătura dintre Ajustor și transportatorii serafici.

39:2.13 (431.2) Îngerii nu pot să transporte corpuri combustibile - carne și sânge - așa cum posedăți astăzi, însă ei le pot transporta pe toate celelalte, de la formele morontiale inferioare până la formele spirituale cele mai elevate. Ei nu acționează în caz de moarte naturală. Atunci când terminați cariera voastră terestră, corpul vostru rămâne pe această planetă. Ajustorul vostru de Gândire se întoarce în sânul Tatălui, iar îngerii transportatori nu sunt direct implicați în reconstrucția ulterioară a personalității voastre pe lumea de identificare a locuințelor. Aici corpul nostru nou este o formă morontială susceptibilă să fie înserafimată. Voi „semănați un corp muritor” în mormânt și voi „recoltați o formă morontială” pe lumile palat.

39:2.14 (431.3) 6. *Arhivarii*. Aceste personalități se preocupă în special de primirea, clasarea și reexpedierea registrelor Salvingtonului și ale lumilor lui asociate. Ei servesc, deopotrivă, ca arhivari speciali

pentru grupuri stabile de personalități superioare și suprauniversale, ca funcționari ai tribunalelor Salvingtonului și ca secretari ai conducătorilor lor.

39:2.15 (431.4) Emițătorii - receptori și difuzori - formează o subdiviziune specială a arhivarilor serafici. Ei se ocupă de expedierea documentelor și de răspândirea informațiilor esențiale. Munca lor este de un ordin mai înalt; în realitate, ea comportă circuite multiple, permițând unui număr de 144.000 de mesaje să treacă simultan printr-o singură linie de energie. Ei adaptează tehnicile ideografice superioare ale șefilor arhivari superafici și, datorită acestor simboluri comune, ei mențin un contact reciproc atât cu coordonatorii de informații ai supernafimilor terțiari, cât și cu coordonatorii de informații glorificați ai Corpului Serafic de Desăvârșire.

39:2.16 (431.5) Arhivarii serafici ai ordinului superior se angajează astfel într-o legătură strânsă cu serviciul de informații al propriului lor ordin și cu toți arhivarii subordonați, în timp ce teledifuziunile le permit să rămână în comunicare constantă cu arhivarii superiori ai suprauniversului și, prin acest canal, cu arhivarii Havonei și cu deținătorii de cunoaștere din Paradis. Numeroși arhivari ai ordinului superior sunt serafimi care au ocupat funcțiuni similare în secțiuni inferioare ale universului.

39:2.17 (431.6) 7. *Rezervele.* Vaste rezerve ale tuturor tipurilor de serafimi superiori sunt menținute pe Salvington, disponibili instantaneu pentru a fi expediați în lumile cele mai îndepărtate ale Nebadonului, atunci când sunt ceruți de directorii de desemnare sau la solicitarea administratorilor de univers. Rezervele de serafimi

superiori dau, de asemenea, mesageri ajutători care sunt ceruți de șeful Strălucitoarelor Stele de Seară care este însărcinat cu păstrarea și expedierea tuturor comunicărilor personale. Un univers local este din plin echipat cu toate mijloacele adecvate de intercomunicare, însă rămâne întotdeauna un surplus de mesaje care se cer expediate prin mesagerii personali.

39:2.18 (432.1) Rezervele de bază pentru ansamblul universului local sunt menținute pe lumile serafice ale Salvingtonului. Corpul lor include toate tipurile tuturor grupelor de îngeri.

3. Serafimii Supraveghetori

39:3.1 (432.2) Acest ordin de îngeri universali, multilaterali, este angajat exclusiv în serviciul constelațiilor. Acești slujitori iscusiți își instalează cartierele generale pe capitalele constelațiilor, însă operează pe tot cuprinsul Nebadonului, în beneficiul tărâmurilor care le sunt încredințate.

39:3.2 (432.3) 1. *Asistenții Supraveghetori*. Primul ordin de serafimi supraveghetori este desemnat pentru munca colectivă a Părinților Constelațiilor și îi asistă întotdeauna în mod eficient pe cei Preaînalți. Serafimii se ocupă, în primul rând, de unificarea și stabilizarea unei constelații întregi.

39:3.3 (432.4) 2. *Previzionarii Legilor*. Fundamentul intelectual al dreptății este legea, iar într-un univers local legea își are originea în adunările legislative ale constelațiilor. Aceste corpuri deliberative

codifică și promulgă oficial legile fundamentale ale Nebadonului, legi care au drept scop să procure unei întregi constelații maximul de coordonare compatibilă cu politica stabilită și să nu încalce liberul arbitru moral al creaturilor personale. Serafimii supraveghetori ai celui de al doilea ordin au datoria de a aduce înaintea legislatorilor constelațiilor o previziune asupra modului în care o ordonanță propusă ar afecta viața creaturilor înzestrate cu liber arbitru. Ei sunt bine calificați pentru a îndeplini acest serviciu, datorită lungii lor experiențe în sistemele locale și pe lumile locuite. Acești serafimi nu încearcă să favorizeze în mod special un grup sau altul, însă ei apar în fața legislatorilor celești pentru a vorbi în numele celor care nu pot să se prezinte pentru a se exprima personal. Muritorii înșiși pot contribui la evoluția legii universale, căci acești serafimi descriu pe deplin și fidel, nu atât dorințele tranzitorii și conștiente ale oamenilor, cât mai degrabă adevăratele aspirații ale omului interior, ale sufletului morontial evoluând al muritorilor materiali pe lumile spațiului.

39:3.4 (432.5) 3. *Arhitecții Sociali*. De la planetele individuale până la lumile educative morontiale, acești serafimi lucrează la înfrumusețarea tuturor contactelor sociale sincere și la favorizarea evoluției sociale a creaturilor universului. Ei sunt îngerii care încearcă să lipsească de orice caracter artificial asocierile de ființe inteligente, străduindu-se în același timp să ușureze interasocierile de creaturi volitive pe baza unei adevărate înțelegeri de sine și a unei stime reciproce sincere.

39:3.5 (432.6) Arhitecții sociali fac tot ceea ce este în puterea lor și în domeniul lor pentru a reuni indivizi care se aseamnă și a forma pe pământ grupuri de lucru eficiente și agreabile. Astfel de grupuri s-au

pomenit uneori reasociate pe lumile palat pentru continua fructuoasele lor servicii. Însă acești serafimi nu își ating întotdeauna scopurile; ei nu reușesc întotdeauna să adune laolaltă pe cei care ar forma grupul cel mai ideal pentru a atinge un obiectiv dat sau pentru a împlini un scop determinat. Atunci trebuie să utilizeze tot ce-i mai bun din materialul disponibil.

39:3.6 (432.7) Acești îngeri își continuă slujba pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Ei se ocupă de orice inițiativă privitoare la progresul pe lumile palat și care interesează mai mult de trei persoane. Când este vorba de numai două ființe, ele sunt considerate ca operând pe baza căsătoriei, a complementului sau a asocierii, însă atunci când trei sau mai multe ființe sunt grupate pentru un serviciu, ele constituie o problemă socială și cad, în consecință, sub jurisdicția arhitecților sociali. Pe Edentia, acești serafimi eficienți sunt organizați în șaptezeci de diviziuni care servesc pe șaptezeci de lumi de progres morontial înconjurând sfera-sediu.

39:3.7 (433.1) 4. *Sensibilizatorii de Etică.* Acești serafimi au drept misiune întreținerea și promovarea în creaturi a aprecierii crescătoare a moralității relațiilor dintre persoane, căci aceasta este sămânța și secretul creșterii continue și cu bună știință a societăților și guvernelor umane sau supraumane. Acești serafimi care pun la locul ei aprecierea etică, operează în toate circumstanțele de timp și de loc în care pot să își aducă serviciul, fie în calitate de consilieri voluntari pe lângă conducătorii planetari, fie în calitate de instructori de schimb pe lumile educative ale sistemelor. Cu toate acestea, voi nu veți fi plasați sub deplina lor guvernare înainte de a fi atins școlile fraterne ale Edentiei, unde ei vor stimula prețuirea adevărurilor referitoare la

fraternitate; sunt aceleași adevăruri pe care le veți aprofunda serios făcând experiența actuală a trăirii cu univitații în laboratoarele sociale ale Edentiei, cei șaptezeci de sateliți ai capitalei Norlatiadekului.

39:3.8 (433.2) 5. *Transportatorii*. Serafimii supraveghetori ai celui de al cincilea grup operează în calitate de transportori de personalitate, mergând și venind între sediile constelațiilor. În timp ce acești serafimi de transport sunt pe traseu, de la o sferă la alta, ei sunt pe deplin conștienți de viteza lor, de direcția lor și de poziția lor astronomică. Ei nu străbat spațiul ca niște proiectile neînsuflețite. Ei pot trece unul pe lângă altul în cursul zborului lor spațial fără a exista nici cel mai mic pericol de coliziune. Ei sunt perfect capabili să varieze viteza lor de înaintare, să își modifice direcția zborului și chiar să-și schimbe destinația dacă directorii lor le ordonă acest lucru la orice răscruce spațială a circuitelor de inteligență a universului.

39:3.9 (433.3) Aceste personalități de tranzit sunt organizate astfel încât ele pot utiliza simultan cele trei linii de energie universal repartizate, din care fiecare are o viteză proprie de 299.725 de kilometri pe secundă. Serafimii transportori pot deci supraimpune viteza energiei peste cea a puterii, ceea ce le permite să atingă, pe parcursul lungii lor călătorii, o viteză medie cuprinsă între 893.000 și 899.400 de kilometri pe secundă ai timpului vostru. Viteza lor este afectată de proximitatea maselor de materie învecinate și de intensitatea și direcția principalelor circuite de putere ale universurilor din apropiere. Există numeroase tipuri de ființe similare serafimilor care sunt, de asemenea, capabile să traverseze spațiul și să transporte alte ființe care au fost pregătite cum trebuie.

39:3.10 (433.4) 6. *Arhivarii*. Serafimii superiori de al șaselea ordin acționează ca arhivari speciali ai treburilor constelațiilor. Un corp numeros și eficient al acestora funcționează pe Edentia, cartierul general al constelației Norlatiadekului, căruia îi aparțin sistemul și planeta voastră.

39:3.11 (433.5) 7. *Rezervele*. Rezervele generale ale serafimilor supraveghetori sunt menținute pe sediile constelațiilor. Acești îngeri ținută în rezervă nu sunt, în nici un sens, inactivi; mulți dintre ei servesc în calitate de ajutoari mesageri pe lângă conducătorii constelațiilor; alții sunt atașați pe Salvington rezervelor de Vorondadeki neangajați încă; alții pot să se găsească atașați Fiilor Vorondadeki în misiune specială, de exemplu observatorului Vorondadek de pe Urantia, sau uneori Regentului Preaînalt al Urantiei.

4. Serafimii administratori

39:4.1 (434.1) Serafimii celui de al patrulea ordin sunt desemnați pentru îndatoririle administrative ale sistemelor locale. Ei sunt nativi ai capitalelor sistemice, însă staționați în mare număr pe lumile palat, pe sferele morontiale și pe lumile locuite. Serafimii de al patrulea ordin sunt înzestrați, în mod natural, cu calități administrative excepționale. Ei ajută cu competență pe directorii diviziilor subalterne guvernului universal al Fiului Creator, și se ocupă în principal de treburile sistemelor locale și ale lumilor care le compun. Ei sunt organizați pentru a servi în felul următor:

39:4.2 (434.2) 1. *Asistenții Administrativi.* Acești serafimi foarte capabili sunt asistenții imediați ai unui suveran al sistemului, un Fiu Lanonandek primar. Ei sunt ajutoare inestimabile în executarea detaliilor complicate ale activității statului major în sediul sistemului. Ei servesc, de asemenea, ca agenți personali ai conducătorilor sistemului, mergând și venind, în mare număr, între capitală, diversele lumi de tranziție și planetele locuite, executând numeroase mandate pentru bunăstarea sistemului și în interesul fizic și biologic al lumilor sale locuite.

39:4.3 (434.3) Aceeași administratori serafici sunt, de asemenea, atașați guvernelor conducătorilor lumilor, Prinți Planetari. Într-un univers dat, majoritatea planetelor se găsesc plasate sub jurisdicția unui Fiu Lanonandek secundar, însă pe anumite lumi, cum ar fi Urantia, planul divin a eșuat. În caz de trădare a unui Prinț Planetar, acești serafimi sunt atașați administratorilor provizorii Melchizedeki și succesorilor lor în autoritatea planetară. Prezentul șef în exercițiu pe Urantia este ajutat de un corp de o mie de serafimi ai acestui ordin foarte înzestrat.

39:4.4 (434.4) 2. *Călăuzele justiției.* Sunt îngerii care prezintă rezumatul mărturiilor referitoare la bunăstarea eternă a oamenilor și a îngerilor atunci când asemenea chestiuni ajung să fie pledate în fața tribunalelor unui sistem sau ale unei planete. Ei pregătesc expuneri pentru toate audierile preliminare implicând supraviețuirea muritorilor, și aceste expuneri sunt apoi purtate împreună cu dosarul cazului în fața tribunalelor superioare ale universului și suprauniversului. Dacă justificarea unei supraviețuiri este îndoielnică,

apărarea cazului este pregătită de acești serafimi care înțeleg perfect toate detaliile caracteristice ale fiecărui cap de acuzare formulat de administratorii justiției universului.

39:4.5 (434.5) Acești îngeri nu au drept misiune să învingă sau să întârzie dreptatea, ci mai degrabă să vegheze justiție să fie aplicată cu o îngăduință generoasă și cu o echitate desăvârșită tuturor creaturilor. Acești serafimi sunt adesea în funcțiune pe lumile locale, prezentându-se de obicei în fața trio-urilor de arbitri ale comisiilor de consiliere - tribunalele judecând neînțelegerile minore. Dintre cei care au servit la un moment dat în calitate de călăuze ale justiției în lumile inferioare, mulți apar mai târziu în calitate de Voci ale Milosteniei pe sferele superioare și pe Salvington.

39:4.6 (434.6) Pe parcursul rebeliunii lui Lucifer în Satania, foarte puține dintre călăuzele justiției au fost pierdute, însă mai mult de un sfert din ceilalți serafimi administratori și din ordinele inferioare ale slujitorilor serafici au fost derutați și amăgiți de sofisme unei libertăți personale neînfrânate.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreții Cetățeniei Cosmice.* Când ascenderii au terminat instruirea lor pe lumile palat, primul stadiu de ucenicie a studenților în cariera universală, lor le este permis să se bucure de satisfacțiile trecătoare ale unei maturități relative, cetățenia pe capitala sistemului. Deși atingerea fiecărui țel ascendent constituie un succes faptic, aceste scopuri nu sunt, într-un sens mai larg, decât borne pe lunga cale urcând către Paradis. Oricât de relative ar fi aceste succese, nu se refuză niciodată unei creaturi evolutive satisfacția completă, dar efemeră, de a fi atins un țel. Din timp în timp, în ascensiunea către Paradis există o pauză, un scurt răgaz să-ți

tragi sufletul, pe durata căruia orizonturile universului sunt nemișcate, statutul creaturii este staționar, iar personalitatea gustă dulceața împlinirii scopului.

39:4.8 (435.1) Prima dintre aceste perioade în cariera unui muritor ascendent are loc pe capitala unui sistem local. Pe parcursul acestei pauze, ca cetățeni ai Jerusemului, voi veți încerca să exprimați, prin viața voastră de creatură, lucrurile pe care le-ați dobândit pe parcursul celor opt experiențe vitale precedente, îmbrățișând Urantia și cele șapte lumi palat.

39:4.9 (435.2) Interpreții serafici de cetățenie cosmică îndrumă pe noii cetățeni ai capitalelor sistemului și le înviorează aprecierea responsabilităților unui guvern al universului. Acești serafimi sunt, de asemenea, strâns asociați cu Fii Materiali în administrarea acestor sisteme atunci când descriu responsabilitatea și moralitatea cetățeniei cosmice muritorilor materiali pe lumile locuite.

39:4.10 (435.3) 4. *Stimulatorii Moralității.* Pe lumile palat, veți începe să învățați să vă guvernați voi înșivă spre avantajul tuturor celor interesați. Minte voastră învață cooperarea, astfel încât să facă planuri cu alte ființe, mai înțelepte. În cartierele generale ale sistemelor, maeștrii serafici vor stimula și mai mult prețuirea de către voi a moralității cosmice - interacțiunile libertății și ale loialității.

39:4.11 (435.4) Ce este loialitatea? Este fructul unei aprecieri inteligente a fraternității universale. Nu s-ar putea să iei atâta de mult și să nu se dea nimic. Pe măsură ce vă ridicați pe scara personalității, veți învăța mai întâi să fiți loiali, apoi să iubiți, apoi să fiți filiali, iar apoi puteți fi liberi; înainte de a fi devenit un finalitar, înainte de a fi

atins perfecțiunea loialității, nu veți putea realiza, prin voi înșivă, finalitatea libertății.

39:4.12 (435.5) Acești serafimi vă învață fecunditatea răbdării: ei vă învață că stagnarea conduce la o moarte sigură, însă că și creșterea prea rapidă echivalează, de asemenea, cu o sinucidere; o picătură de apă, de la mare înălțime, cade la un nivel mai jos și continuă să curgă, coborând tot mai jos printr-o succesiune de mici căderi. Progresul în lumile morontiale și spirituale este similar, însă întotdeauna dirijat în sus, și el are loc la fel de lent și în stadii la fel de gradate.

39:4.13 (435.6) Stimulatorii de moralitate descriu lumilor locuite viața muritoare ca un lanț neîntrerupt format din numeroase zale. Șederea voastră scurtă pe Urantia, sfera copilăriei ființei muritoare, nu este decât o singură verigă, prima din lungul lanț care se întinde pe parcursul universurilor și de-a lungul epocilor eterne. Nu este vorba atât de mult de ceea ce învățați în această primă viață; experiența trăirii acestei vieți este de mare importanță. Chiar și *munca* în această lume, oricât ar fi ea de importantă, nu este tot atât de importantă ca modul în care faceți această muncă. O viață de dreptate nu aduce o răsplată materială, ci o satisfacție profundă - o conștiință a dobândirii - care transcende orice remunerație materială imaginabilă.

39:4.14 (435.7) Cheile împărăției cerurilor sunt: sinceritatea, mai multă sinceritate, și o și mai mare sinceritate. Toți oamenii posedă aceste chei. Oamenii se servesc de ele - își ridică statutul lor spiritual - prin decizii, mai multe decizii, și prin și mai multe decizii. Alegerea morală cea mai înaltă este aceea a celei mai înalte valori posibile și întotdeauna - în fiecare sferă și în toate sferele - ea este alegerea de a face voia lui Dumnezeu. Dacă un om efectuează această alegere, el

este *mare*, chiar dacă nu este decât cel mai umil cetățean al Jerusemului sau chiar cel mai insignifiant muritor de pe Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *Transportorii*. Sunt serafimii transportori care operează în sistemele locale. În Satania, sistemul vostru, ei transportă pasageri care provin din Jerusem sau îl au drept destinație, și servesc, de asemenea, în calitate de transportori interplanetari. Rar trece vreo zi fără ca un serafim transportator al Sataniei să nu depună pe țărmurile Urantieii un vizitator student sau vreun alt călător de natură spirituală sau semispirituală. Aceeași străbătători ai spațiului vă vor transborda într-o bună zi de pe o lume pe alta dintre diversele lumi ale grupului-sediu al sistemului, iar atunci când lucrarea voastră pe Jerusem se va fi sfârșit, ei vă vor purta înainte până pe Edentia. Însă în nici un fel nu vă vor transporta înapoi pe lumea originii voastre umane. Un muritor nu se întoarce niciodată pe planeta sa natală pe parcursul dispensației existenței sale temporale, iar dacă ar trebui să se întoarcă în cursul unei dispensații ulterioare, el ar fi însoțit de un serafim din grupul transportor al sediului universului.

39:4.16 (436.2) 6. *Arhivarii*. Acești serafimi sunt păstrători ai triplerelor arhive ale sistemelor locale. Templul arhivelor pe capitala unui sistem este o structură unică, o treime materială, construită din metale și cristale luminoase, o treime morontială, fabricată printr-o legătură de energie materială și spirituală, dar în afara câmpului de percepție umană, și o treime spirituală. Arhivarii acestui ordin conduc și întrețin acest triplu sistem de arhivare. Muritorii ascendenți încep să consulte arhivele materiale, Fiii Materiali și ființele superioare de tranziție le consultă pe cele ale sălilor morontiale, în timp ce serafimii și

personalitățile spirituale superioare ale tărâmului citesc cu grijă analele secțiunii spiritului.

39:4.17 (436.3) 7. *Rezervele*. Serafimi administratori ai corpului de rezervă a Jerusemului petrec o mare parte din timpul lor de așteptare întreținând relații sociale de camaraderie spirituală cu ascenderii muritori care tocmai au sosit din diversele lumi ale sistemului - absolvenții acreditați ai lumilor palat. Una dintre plăcerile șederii voastre pe Jerusem, pe parcursul perioadelor voastre de vacanță, va fi să vă întâlniți și să stați de vorbă cu acești serafimi din corpul de rezervă, care au călătorit atât de mult și care au trecut prin atât de multe experiențe.

39:4.18 (436.4) Tocmai aceste relații amicale de felul acesta sunt cele care fac o capitală sistemică atât de dragă muritorilor ascendenți. Pe Jerusem veți găsi pentru prima dată Fii Materiali, îngeri și pelerini ascendenți interasociați. Se văd aici înfrățindu-se ființe pe deplin spirituale și semispirituale cu indivizi care tocmai se desprind din existența materială. Formele muritoare sunt aici atât de modificate, iar câmpurile reacțiilor umane la lumină sunt atât de întinse, încât toți se pot bucura de recunoașterea reciprocă și de înțelegerea compătimitoare a personalității lor.

5. Ajutoarele planetare

39:5.1 (436.5) Acești serafimi mențin cartiere generale pe capitalele sistemelor și, cu toate că sunt strâns asociați cu cetățenii adamici care locuiesc acolo, ei sunt în principal atașați serviciului Adamilor

Planetari, înnobilatorii biologici sau fizici ai raselor materiale pe lumile evolutive. Munca de slujire a îngerilor capătă un interes tot mai mare pe măsura apropierii lor de lumile locuite, a apropierii de problemele efective cu care se confruntă bărbații și femeile timpului care se pregătesc de încercarea de a atinge țelul eternității.

39:5.2 (437.1) Ajutoarele planetare au fost, în marea majoritate, retrase de pe Urantia după căderea regimului adamic, iar supravegherea serafică a lumii voastre a fost atunci transferată într-o mai mare măsură administratorilor, slujitorilor de tranziție și păzitorilor de destin. Cu toate acestea, ajutoarele serafice ale Fiilor voștri Materiali nedesăvârșiți servesc încă Urantia în următoarele grupuri:

39:5.3 (437.2) 1. *Vocile Grădinii*. Când cursul planetar al evoluției umane atinge nivelul său biologic cel mai înalt, apariția Fiicelor și a Fiilor Materiali, Adamii și Evele, survine întotdeauna pentru a face să avanseze evoluția raselor prin aportul efectiv al plasmei lor vitale superioare. Cartierul general planetar al unui Adam și al unei Eve se numește, în general, Grădina Edenului, iar serafimii lor personali sunt adesea cunoscuți sub numele de Voci ale Grădinii. Acești serafimi aduc servicii inestimabile Adamilor Planetari în toate planurile lor de înălțare fizică și intelectuală a raselor evolutive. După eșecul lui Adam pe Urantia, unii dintre acești serafimi au fost lăsați pe planetă și acordați succesorilor lui Adam în autoritate.

39:5.4 (437.3) 2. *Spiritele Fraternității*. Atunci când un Adam și o Evă sosesc pe o lume evolutivă, este evident că stabilirea unei armonii rasiale și a unei cooperări sociale între diversele rase

reprezintă un țel important. Este rar ca aceste rase de culori diferite și naturi variate să accepte de bunăvoie planul fraternității umane. Acești oameni primitivi nu ajung să realizeze înțelepciunea asocierilor pașnice decât după ce s-au copt în experiența umană și datorită slujirii fidele a spiritelor serafice de fraternitate. Fără munca acestor serafimi, eforturile Fiilor Materiali de a armoniza și a face să progreseze rasele unei lumi în evoluție ar fi fost mult întârziate, iar dacă Adamul vostru ar fi respectat planul original de avansare a Urantie, spiritele de fraternitate ar fi produs deja transformări incredibile în rasa umană. Ținând cont de greșeala lui Adam, rămâne remarcabil că aceste ordine serafice au reușit să întrețină și să realizeze chiar și gradul relativ de fraternitate care există în prezent pe Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *Sufletele Păcii*. Primele milenii de eforturi ascensionale ale oamenilor evolutivi sunt marcate de numeroase lupte. Pacea nu este starea naturală a domeniilor materiale. Mai întâi, prin intermediul sufletelor serafice ale păcii, oamenii realizează sensul „păcii pe pământ și al bunăvoinței printre oameni”. Cu toate că acești îngeri au fost în mare măsură zădărniciți în încercările lor inițiale de pe Urantia, Vevona, șeful sufletelor păcii în epoca lui Adam, a fost lăsat pe Urantia, și el este acum atașat statului major al guvernatorului general rezident. Și tot același Vevona este acela care, acționând ca șef al oștirilor îngerești, a proclamat lumilor, pe parcursul nașterii lui Mihail, „Slavă lui Dumnezeu în Havona și pe pământ, pace și bunăvoință printre oameni”.

39:5.6 (437.5) În epocile mai avansate ale evoluției planetare, acești serafimi contribuie la substituirea vechii idei de ispășire cu conceptul

de acordare divină ca filozofie a supraviețuirii muritorilor.

39:5.7 (437.6) 4. *Spiritele Încrederii*. Suspiciunea este reacția inherentă oamenilor primitivi; luptele de supraviețuire din timpul primelor epoci nu generează în mod natural încrederea. Încrederea este o nouă achiziție umană datorată slujirii acestor serafimi planetari ai regimului adamic. Ei au drept misiune faptul de a însufla credința în mintea oamenilor aflați în evoluție. Zeii sunt foarte încrezători; Tatăl Universal dorește să se bizuiască, într-un mod liber - în calitate de Ajustor - pe o asociere cu omul.

39:5.8 (438.1) Tot acest grup de serafimi a fost transferat noului regim după eșecul misiunii lui Adam, și de atunci ei și-au continuat întotdeauna lucrările pe Urantia. Și ei nu au eșuat cu totul, căci putem vedea acum dezvoltându-se o civilizație care încorporează multe dintre idealurile lor de încredere și de încredințare.

39:5.9 (438.2) În epocile planetare mai avansate, acești serafimi fac ca oamenii să aprecieze mai bine adevărul că incertitudinea este taina unei continuități mulțumitoare. Ei ajută pe filozofii muritori să înțeleagă că, în condițiile în care este esențială ignoranța pentru o reușită, ar fi o greșeală colosală de a lăsa creaturile să știe ce se va întâmpla în viitor. Ei trezesc gustul oamenilor pentru dulceața incertitudinii, pentru spiritul romantic și pentru încântarea unui viitor imprecis și necunoscut.

39:5.10 (438.3) 5. *Transportorii*. Transportorii planetari sunt în serviciul lumilor individuale. Majoritatea ființelor înserafimate aduse pe această planetă sunt în trecere; ele doar zăbovesc; și rămân sub paza propriilor lor transportatori serafici. Există însă un mare număr

dintre acești serafimi care sunt staționați pe Urantia. Acestea sunt personalitățile transportoare care operează pornind de la planetele locale, de exemplu de la Urantia la Jerusem.

39:5.11 (438.4) Iată maniera în care sunt formate ideile voastre clasice asupra îngerilor: în clipele care preced imediat moartea fizică, se produce uneori în mintea umană fenomen de reflectare, iar această conștiință vagă pare să vizualizeze ceva din forma îngerului însoțitor, iar aceasta este imediat tradus în termenii conceptelor obișnuite de îngeri conținute în mintea individului.

39:5.12 (438.5) Ideea greșită că îngerii posedă aripi nu rezultă în întregime din ideea antică că ele le sunt necesare pentru a zbura prin aer. Ființele umane au primit uneori permisiunea de a observa serafimi care se pregăteau să efectueze un transport, și tradițiile relative la aceste experiențe au contribuit mult la determinarea conceptului urantian de îngeri. Observând cum este pregătit un serafim de transport pentru a primi un pasager pentru tranzitul interplanetar, se poate vedea ceva ce seamănă cu un dublu set de aripi, plecând de la cap către picioarele îngerului. În realitate, aceste aripi sunt izolatorii de energie - scuturile antifricțiune.

39:5.13 (438.6) Atunci când ființe celeste trebuie să fie înserafimate pentru un transport de la o lume la alta, ele sunt aduse în cartierul general al sferei unde, după înregistrarea cuvenită, li se induce somnul de tranzit. Între timp, serafimul de transport se pune în poziție orizontală, imediat deasupra polului de energie universală al planetei. În timp ce scuturile energetice sunt larg deschise, asistenții serafici de serviciu depun cu îndemânare personalitatea adormită direct pe

îngerul transportator, după ce perechile superioare și inferioare de scuturi sunt închise cu grijă și ajustate.

39:5.14 (438.7) Apoi, sub influența transformatorilor și transmițătorilor, o ciudată metamorfoză începe deodată cu pregătirea îngerului de a se lansa în curenții de energie ai circuitelor universale. Înfațișarea exterioară a serafimului devine ascuțită la ambele extremități și este tot mai învăluită de o lumină stranie, de tentă chilimbarie încât devine foarte repede imposibil să se distingă personalitatea înserafimată. Când totul este gata de plecare, șeful de transport inspectează cu grijă vehiculul purtător de viață și procedează la verificările de rutină pentru a se asigura dacă îngerul este sau nu încircuitat cum trebuie; apoi el anunță că respectivul călător este bine înserafimat, că energiile sunt ajustate, că îngerul este izolat și că totul este gata pentru semnalul de pornire. Controlorii mecanici, doi dintre ei, se pun atunci pe poziție. În acest moment, serafimul transportator a devenit o siluetă de luminozitate pâlpâitoare, vibrantă, aproape transparentă și de forma unei torpile. Expeditorul de transporturi al tărâmului convoacă atunci bateriile auxiliare de transmițători vii de energie, de regulă în număr de o mie; în același timp în care anunță destinația transportului, el se întinde și atinge punctul cel mai apropiat al vehiculului serafic care se lansează atunci cu viteza unui fulger, lăsând în urma lui o dâră de luminozitate celestă, atâta cât se întinde atmosfera planetei. În mai puțin de zece minute, minunatul spectacol se va pierde din vedere, chiar și pentru viziunea reîntărită a serafimilor.

39:5.15 (439.1) Rapoartele spațiale ale planetei sunt primite la prânz pe meridianul cartierului general spiritual desemnat, iar transportatorii

sunt expediați din același loc la miezul nopții. Este ora cea mai favorabilă pentru plecarea lor și aceasta este ora standard dacă nu se specifică altfel.

39:5.16 (439.2) 6. *Arhivarii*. Sunt conservatorii chestiunilor majore ale planetei cu privire la funcțiunile ei ca parte a sistemului și la relațiile ei cu guvernul universului. Funcția lor constă în a înregistra chestiunile planetare, însă ei nu se ocupă de treburi referitoare la viața și la existența individuale.

39:5.17 (439.3) 7. *Rezervele*. Corpul rezervelor serafimilor planetari ai Sataniei este menținut în Jerusem, în strânsă asociere cu rezervele Fiilor Materiali. Aceste rezerve sunt îndeajuns de abundente cât pentru toate fazele multiplelor activități ale acestui ordin serafic. Acești îngeri sunt, de asemenea, purtătorii mesajelor personale ale sistemelor locale. Ei servesc muritorii de tranziție, îngerii și Fiii Materiali, precum și alte ființe domiciliat în sediile sistemelor. Cu toate că Urantia este actual exclusă din circuitele spirituale ale Sataniei și Norlatiadekului, veți rămâne, pe o altă cale, în contact intim cu treburile interplanetare, căci mesagerii Jerusemului vin frecvent pe această lume, la fel ca pe toate celelalte sfere ale sistemului.

6. Slujitorii de tranziție

39:6.1 (439.4) Așa cum sugerează numele lor, serafimii slujirii de tranziție își oferă serviciile oriunde pot contribui la tranziția

creaturilor între starea materială și starea spirituală. Acești îngeri slujesc de la lumile locuite până la capitalele sistemelor, însă cei de pe Satania își îndreaptă, în prezent, cele mai mari eforturi către educarea muritorilor supraviețuitori de pe cele șapte lumi palat. Slujirea lor este diversificată în funcție de următoarele șapte ordine de însărcinare:

- 39:6.2 (439.5) 1. Îngerii Serafici.
- 39:6.3 (439.6) 2. Tălmăcitorii Rasiali.
- 39:6.4 (439.7) 3. Organizatorii Mentali.
- 39:6.5 (439.8) 4. Consilierii Morontiei.
- 39:6.6 (439.9) 5. Tehnicienii.
- 39:6.7 (439.10) 6. Arhivarii Învățători.
- 39:6.8 (439.11) 7. Rezervele Protectoare.

39:6.9 (439.12) În expunerea referitoare la lumile palat și la viața morontială veți afla mai multe despre slujirea acestor serafimi pe lângă ascenderii de tranziție.

7. Serafimii viitorului

39:7.1 (440.1) Acești îngeri nu slujesc prea mult în afara domeniilor cele mai vechi și a planetelor cele mai evolute ale Nebadonului. Un mare număr dintre ei sunt ținuti în rezervă pe lumile serafice apropiate de Salvington, unde se ocupă de cercetări relevante pentru epoca luminii și vieții ale cărei zori se vor ivi într-o bună zi pentru Nebadon. Funcția acestor serafimi se leagă de cariera muritoare ascendentă, însă ei se ocupă aproape exclusiv de muritorii supraveghetori ai unuia dintre ordinele de ascensiune modificate.

39:7.2 (440.2) În măsura în care acești îngeri nu sunt acum direct preocupați nici de Urantia, nici de urantieni, noi socotim că este preferabil să ne abținem de la descrierea fascinantelor lor activități.

8. Destinul serafimilor

39:8.1 (440.3) Serafimii își au originea în universurile locale, iar unii dintre ei își împlinesc destinul de slujire chiar pe tărâmurile pe care s-au născut. Cu ajutorul și cu sfatul arhanghelilor seniori, unii serafimi pot fi înălțați la serviciile exaltate ale Strălucitoarelor Stele de Seară, în timp ce alții dobândesc statutul și serviciul de coordonați nearătați ai Stelelor de Seară. Ei pot trăi și alte aventuri într-un destin al universului local, însă Serafingtonul rămâne pentru totdeauna țelul tuturor îngerilor. Serafingtonul este pragul îngeresc de acces către Paradis și de împlinire a Deității, sfera de tranziție dintre slujirea din timp și serviciul elevat din eternitate.

39:8.2 (440.4) Serafimii pot atinge Paradisul prin zeci și chiar sute de căi, însă cele mai importante, studiate în aceste expuneri, sunt următoarele:

39:8.3 (440.5) 1. Câștigarea cu titlu personal a admerii în lăcașul serafic al Paradisului, ajungând la perfecțiune într-un serviciu specializat ca artizan celest, ca Consilier Tehnic sau ca Arhivar Celest. A deveni un Însoțitor al Paradisului și poate atunci, după ce s-a atins astfel centrul tuturor lucrurilor, a deveni un slujitor și un consilier etern pe lângă ordine serafice sau de altă natură.

39:8.4 (440.6) 2. Convocarea pe Serafington. În anumite condiții, serafimii sunt convocați pe sferele superioare; în alte împrejurări, îngerii vor atinge uneori Paradisul într-un timp mult mai scurt decât muritorii. Însă, oricât de potrivită ar fi o pereche de serafimi, ea nu poate lua inițiativa de a pleca nici pe Serafington, nici în vreun un alt loc. Numai păzitorii destinului care au reușit pot fi siguri că vor merge în Paradis pe o cale progresivă de ascensiune evolutivă. Toți ceilalți trebuie să aștepte cu răbdare sosirea supernafimilor terțiari, mesagerii Paradisului, cu convocări ordonându-le să apară în acest loc înalt.

39:8.5 (440.7) 3. Atingerea Paradisului prin tehnica umană evolutivă. Alegerea supremă a serafimilor în cariera timpului este postul de înger păzitor, pentru ca ei să poată atinge cariera finalității și să poată fi calificați pentru desemnarea lor pe sferele lor eterne de serviciu serafic. Acești îndrumători personali ai copiilor timpului se numesc păzitori ai destinului, acesta însemnând că ei păzesc creaturi muritoare pe calea destinului divin și că, făcând astfel, ei își determină propriul destin.

39:8.6 (440.8) Păzitorii destinului sunt aleși dintre personalitățile îngerești cele mai experimentate, dintre toate ordinele de serafimi care s-au calificat pentru acest serviciu. Păzitori temporari sunt atribuiți tuturor muritorilor supraviețuitori al căror destin este să lucreze cu Ajustorul lor, și acești asociați le vor putea fi atașați permanent atunci când supraviețuitorii muritori vor atinge dezvoltarea intelectuală și spirituală necesare. Înainte de a părăsi lumile palat, ascenderii muritori au toți aliați serafici permanenți. Acest grup de spirite slujitoare va fi discutat în capitolele referitoare la Urantia.

39:8.7 (441.1) Îngerii nu pot să plece de la nivelul uman pentru a-l atinge pe Dumnezeu, căci ei sunt creați „puțin mai sus decât voi”; însă lucrurile au fost atât de înțelept aranjate încât, deși ei nu pot cu nici un chip să pornească chiar de la baza existenței, din ținuturile spirituale cele mai de joase ale existenței muritoare, ei se pot coborî la creaturile care chiar pornesc de jos de tot și le pot călăuzi pas cu pas, de la o lume la alta, până la porțile Havonei. Atunci când ascenderii muritori părăsesc Uversa pentru a înainta pe cercurile Havonei, păzitorii care le-au fost atașați după viața lor în trup își iau rămas bun temporar de la asociații lor pelerini și pleacă pe Serafington, destinația îngerilor marelui univers. Acești păzitori vor încerca să străbată cele șapte cercuri de lumină serafică și vor ajunge acolo indubitabil.

39:8.8 (441.2) Mulți dintre acești serafimi desemnați ca păzitori ai destinului pe parcursul vieții materiale, însă nu toți, îi însoțesc pe asociații lor muritori prin cercurile Havonei, și alți câțiva serafimi trec prin circuitele universului central într-un mod care este în întregime diferit de ascensiunea muritorilor. Însă, oricare ar fi traseul lor ascensional, toți serafimii evolutivi traversează Serafingtonul, și cea mai mare parte trec prin această experiență mai degrabă decât prin circuitele Havonei.

39:8.9 (441.3) Serafingtonul este sfera de destinație a îngerilor, iar ajungerea în această lume este în întregime diferită de experiențele pelerinilor muritori pe Ascendington. Îngerii nu sunt absolut siguri de viitorul lor etern înainte de a fi atins Serafingtonul. Nu s-a auzit

niciodată ca vreunui înger care a atins Serafingtonul să se fi rătăcit; păcatul nu va găsi niciodată răspuns în inima unui serafim desăvârșit.

39:8.10 (441.4) Absolvenții Serafingtonului primesc misiuni diverse: păzitorii Destinului, având experiența cercurilor Havonei, intră de obicei într-un Corp al Finalitarilor Muritori. Alți păzitori, după ce au fost trecuți prin probele de separare Havoniană, se alătură adesea în Paradis asociațiilor lor muritori; unii dintre ei devin asociații permanenți ai finalitarilor muritori, în timp ce alții intră în diversele corpuri finalitare nemuritoare, și mulți dintre ei sunt reuniți în Corpul de Desăvârșire Serafic.

9. Corpul de împlinire serafic

39:9.1 (441.5) După ce au ajuns la Tatăl spiritelor și au fost admiși în serviciul serafic de împlinire, îngerii sunt uneori trimiși să slujească lumile statornicite în lumină și viață. Ei obțin atașarea pe lângă înaltele ființe trinitizate ale universurilor și pe lângă serviciile exaltate ale Paradisului și Havonei. Acești serafimi ai universurilor locale au compensat prin experiență diferența de potențial divin care îi separa anterior de spiritele slujitoare ale universului central și ale suprauniversurilor. Îngerii Corpul de Desăvârșire Serafic servesc în calitate de asociați ai seconafimilor suprauniversali și ca asistenți ai supernafimilor înaltelor ordine ale Paradisului și ale Havonei. Pentru acești îngeri, cariera timpului este finită; de acum și pentru totdeauna ei sunt servitorii lui Dumnezeu, însoțitorii personalităților divine și perechile finalitarilor Paradisului.

39:9.2 (441.6) Un mare număr de serafimi desăvârșiți se întorc la universul lor natal pentru a-și completa slujirea de înzestrare divină cu slujirea de perfecțiune experiențială. Nebadonul este, dacă ar fi să facem o comparație, unul dintre cele mai tinere universuri, și nu numără atât de mulți îngeri absolvenți revenind de pe Serafington cât un tărâm mai vechi, însă universul nostru local este înzestrat cu un număr adecvat de serafimi împliniți, deoarece este semnificativ faptul de a vedea că tărâmurile evolutive vădesc tot mai mult nevoia de serviciile lor, pe măsură ce se apropie de statutul de lumină și de viață. Serafimii desăvârșiți sunt acum, în majoritate, în serviciul ordinilor supreme de serafimi, însă unii sunt în serviciul fiecăruia dintre celelalte ordine îngerești. Însăși lumea voastră beneficiază de slujirea extinsă a douăsprezece grupuri specializate ale Corpului de Desăvârșire Serafic; acești serafimi principali de supraveghere planetară îi însoțesc pe lumile locuite pe toți Prinții Planetari care sunt proaspăt desemnați.

39:9.3 (442.1) Multe căi fascinante de slujire se deschid serafimilor desăvârșiți. În zilele precedând sosirea lor în Paradis ei năzuiau cu toții la o sarcină de păzitori ai destinului. În experiența lor posterioară Paradisului, ei doresc mai ales să servească ca însoțitori de manifestare pe lângă Fiii Paradisului încarnați. Ei rămân suprem devotați planului universal, lansând creaturile muritoare ale lumilor evolutive pe lungă și atrăgătoare călătorie către țelul paradisiac de divinitate și de eternitate. Pe parcursul întregii aventuri muritoare pentru de găsim a lui Dumnezeu și de ajungere la perfecțiunea divină, aceste ajutoare spirituale de împlinire serafică și fidelele spirite

slujitoare ale timpului sunt întotdeauna prietenii voștri și rămân
întotdeauna ajutoarele voastre infailibile.

39:9.4 (442.2) [Prezentat de un Melchizedek acționând la cererea
Șefului Oștirilor Serafice ale Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 39](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 41](#) >>

Capitolul 40

Fiii ascendenți ai lui Dumnezeu

40:0.1 (443.1) LA FEL ca pentru numeroase grupuri majore de ființe universale, au fost revelate șapte clase generale de Fii Ascendenți ai lui Dumnezeu:

- 40:0.2 (443.2) 1. Muritori contopiți cu Tatăl.
- 40:0.3 (443.3) 2. Muritori contopiți cu Fiul.
- 40:0.4 (443.4) 3. Muritori contopiți cu Spiritul.
- 40:0.5 (443.5) 4. Serafimi Evolutivi.
- 40:0.6 (443.6) 5. Fii Materiali Ascendenți.
- 40:0.7 (443.7) 6. Medieni Transferați.
- 40:0.8 (443.8) 7. Ajustori Personalizați.

40:0.9 (443.9) Povestea acestor ființe, de la cei mai umili muritori de origine animală ai lumilor evolutive, până la Ajustorii Personalizați ai Tatălui Universal oferă o descriere splendidă a revărsării neîncetate a iubirii divine și a bunăvoinței îngăduitoare, de-a lungul tuturor epocilor și peste toate universurile vastei creații a Deităților Paradisului.

40:0.10 (443.10) Aceste expuneri au început printr-o descriere a Deității și, grup după grup, povestea a urmat scara universală a ființelor vii până la ordinul cel mai umil înzestrat cu potențialul nemuririi; am fost în trecut un muritor originar al unei lumi evolutive a spațiului - sunt acum trimis din Salvington pentru a face și a continua descrierea țelului etern al dumnezeilor referitor la ordinele ascendente de filiație, mai ales cu privire la creaturile muritoare ale timpului și spațiului.

40:0.11 (443.11) Cum cea mai mare parte a acestei descrieri va fi consacrată analizării a trei ordine fundamentale de muritori ascendenți, vom începe prin a studia ordinele nemuritoare de filiație ascendentă - cele ale serafimilor, ale Adamilor, ale medienilor și ale Ajustorilor.

1. Serafimii evolutivi

40:1.1 (443.12) Creaturile muritoare de origine animală nu sunt singurele ființe care se bucură de privilegiul filiației; oștirile îngerești împărtășesc și ele oportunitatea celestă de a atinge Paradisul. Păzitorii serafici, prin experiența și serviciul lor pe lângă muritorii ascendenți

ai timpului, ajung, de asemenea, la statutul de filiație ascendentă. Ei ajung în Paradis prin Serafington, și mulți dintre ei sunt chiar înrolați în Corpul de Finalitate al Muritorilor.

40:1.2 (443.13) Când un înger urcă la înălțimile celeste ale filiației finalitare cu Dumnezeu, pentru el este o înfăptuire magistrală, o împlinire care transcende cu mult împlinirea voastră, prin ajungerea la supraviețuirea eternă datorită planului Fiului Etern și ajutorului mereu prezent al Ajustorului interior; însă păzitorii serafici, și câteodată alți serafimi, ajung de fapt să efectueze asemenea ascensiuni.

2. Fiii Materiali ascendenți

40:2.1 (444.1) Fiii Materiali ai lui Dumnezeu sunt creați în universul local după Melchizedeki și asociații lor, care sunt toți clasificați ca Fiii descendenți. Și este adevărat că Adamii Planetari - Fiii și Fiicele Materiale ai lumilor evolutive - sunt Fiii descendenți care se coboară din sferele lor de origine, capitalele sistemelor locale, la lumile locuite.

40:2.2 (444.2) Când un Adam și o Evă reușesc în întregime în misiunea lor planetară conjugată de elevatori biologici, ei împărtășesc destinul locuitorilor lumii lor. Când această lume este stabilizată în stadiile avansate ale luminii și vieții, acești fideli Fiii și Fiice Materiali sunt autorizați să se elibereze de toate funcțiunile lor administrative planetare. După ce au fost astfel eliberați de aventura descendentă, li se permite să se înscrie în registrele universului local ca Fii Materiali deveniți perfecți. Tot așa, când trimiterea lor pe o

planetă a fost mult timp întârziată, Fiii Materiali de statut staționar - cetățenii sistemelor locale - pot să se retragă din activitățile sferelor statutului lor și să se înscrie similar ca Fii Materiali deveniți perfecți. După aceste formalități, Adamii și Evele eliberați sunt acreditați ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu, și pot începe imediat lunga lor călătorie către Havona și Paradis, pornind din punctul exact al statutului lor momentan și al spiritualității pe care au atins-o. Ei întreprind această călătorie în compania muritorilor și a altor Fii ascendenți, și o continuă până când l-au găsit pe Dumnezeu și au înfăptuit serviciul etern al Deităților Paradisului în Corpul Finalității Muritorilor.

3. Medienii transferați

40:3.1 (444.3) La puțin timp după ce o planetă evolutivă a atins epocile intermediare ale luminii și vieții sau chiar mai înainte, cele două grupuri de creaturi mediene sunt eliberate de sarcinile lor planetare. Evenimentul are loc, cu toate că medienii sunt privați de binefacerile imediate ale manifestărilor planetare ale Fiilor descendenți ai lui Dumnezeu și, cu toate că ascensiunea lor către Paradis este mult timp întârziată. Medienii sunt, uneori, mutați în majoritate cu verii lor umani în ziua în care templul de lumină coboară din cer și în care Prințul Planetar este înălțat la demnitatea de Suveran Planetar. După ce au fost eliberați din serviciul lor planetar, cele două ordine de medieni sunt înscrise în universul local ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu și încep, imediat, lunga lor ascensiune

către Paradis pe căile deja prescrise pentru înaintarea raselor muritoare ale lumilor materiale. Grupul primar este destinat diverselor corpuri finalitare, însă toți medienii secundari sau adamici sunt dirijați pentru a fi înrolați în Corpul de Muritori al Finalității.

4. Ajustorii Personalizați

40:4.1 (444.4) Când muritorii timpului nu reușesc să dobândească supraviețuirea eternă a sufletului lor în asociere planetară cu darul spiritual al Tatălui Universal, această nereușită nu este niciodată pricinuită, în nici un fel, de vreo neglijare a îndatoririlor, a serviciului, a slujbei sau a devotamentului din partea Ajustorului. Cu prilejul decesului muritorului lor, Veghetorii astfel părăsiți se întorc pe Divinington și, ulterior, după judecarea nesupraviețuitorului, ei pot fi retrimiși pe lumile timpului și spațiului. Uneori, după servicii repetate de felul acesta, sau ca urmare a unei experiențe neobișnuite, cum ar fi funcționarea ca Ajustori lăuntrici ai unui Fiu de manifestare încarnat, acești Ajustori eficienți sunt personalizați de Tatăl Universal.

40:4.2 (445.1) Ajustorii Personalizați sunt ființe de un ordin unic și insondabil. Originar având un statut existențial și prepersonal, ei au devenit experiențiali prin participarea la viața și la cariera umililor muritori ai lumilor materiale. Și cum personalitatea conferită acestor Ajustori ai Gândirii experimentați își are originea și izvorul în ajutorul personal și continuu al Tatălui Universal care își revarsă personalitatea experiențială peste creaturilor creației sale, Ajustorii

Personalizați sunt clasificați ca Fii ascendenți ai lui Dumnezeu și formează cel mai înalt dintre ordinele de filiație de genul acesta.

5. Muritorii timpului și spațiului

40:5.1 (445.2) Muritorii reprezintă ultima verigă din lanțul acelor ființe numiți fii ai lui Dumnezeu. Atingerea personală a Fiului Originar și Etern se transmite printr-o serie de personalizări, tot mai puțin divine și tot mai umane, până când sunteți făcuți conștienți, pe cale spirituală, de marele adevăr accesibil prin credință - filiația voastră cu Dumnezeu etern!

40:5.2 (445.3) Similar, printr-o lungă serie de ordine de divinitate descrescătoare și de umanitate crescătoare, Spiritul Originar și Infinit se apropie tot mai mult de creaturile care luptă de pe tărâmurile, atingând limita sa de expresie în îngeri, față de care ați fost creați puțin inferiori - și care vă păzesc și vă îndrumă personal în călătoria de o viață a carierei muritoare a timpului.

40:5.3 (445.4) Dumnezeu Tatăl nu se coboară, nu se poate coborî, pentru a stabili un contact personal atât de apropiat cu creaturile ascendente, în număr aproape nelimitat, care populează universul universurilor. Însă Tatăl nu este lipsit de contact personal cu umilele sale creaturi; voi nu ați fost privați de prezența divină. Cu toate că Dumnezeu Tatăl nu poate să vă abordeze printr-o manifestare directă a personalității sale, el este în voi și face parte din voi prin identitatea Ajustorilor de Gândire interiori, Veghetorii divini. Astfel, Tatăl, care este cel mai îndepărtat de voi în personalitate și în spirit, se apropie

cel mai mult de voi în circuitul personalității și în contactul spiritual al comuniunii interioare cu sufletele fiicelor și ale fiilor lui muritori.

40:5.4 (445.5) Identificarea cu Spiritul constituie secretul supraviețuirii personale și determină destinul ascensiunii spirituale. Ajustorii Gândirii sunt singurele spirite care au un potențial de fuziune și care pot să se identifice cu omul pe parcursul vieții sale încarnate. De aceea muritorii timpului și ai spațiului sunt clasificați conform relației lor cu Veghetorii de Mister interiori, aceste daruri divine. Această clasificare este după cum urmează:

40:5.5 (445.6) 1. Muritori în care șederea Ajustorului este efemeră sau experiențială.

40:5.6 (445.7) 2. Muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorii.

40:5.7 (445.8) 3. Muritori având potențialul de a fuziona cu Ajustorul lor.

40:5.8 (445.9) *Seria Întâi-muritori în care șederea Ajustorului este trecătoare sau experiențială.* Această denumire de serie este temporară pentru orice planetă în evoluție și se folosește pe parcursul stadiilor primitive ale tuturor lumilor locuite, cu excepția celor din seria a doua.

40:5.9 (445.10) Muritorii primei serii locuiesc în lumile spațiului pe parcursul epocilor inițiale de evoluție a umanității și conțin tipurile cele mai primitive ale minții umane. În numeroase lumi asemănătoare Urantie, înainte de Adam, un mare număr de oameni primitivi de tipurile superioare cele mai înalte au dobândit capacitatea de a supraviețui, însă nu au reușit să atingă contopirea cu Ajustorul. Pe

parcursul unor epoci numeroase, înainte de ridicarea oamenilor la nivelul de voință spirituală superioară, Ajustorii ocupă mintea acestor creaturi, pe parcursul scurtei lor vieți carnale și, din clipa în care asemenea creaturi cu voință sunt locuite de Ajustori, îngerii păzitori ai grupului intră în funcțiune. Muritorii acestei prime serii nu au păzitori personali, însă au păzitori de grup.

40:5.10 (446.1) Un Ajustor experiențial rămâne într-o ființă umană primitivă pe toată durata vieții ei în trup. Ajustorii contribuie mult la avansarea oamenilor primitivi, însă sunt neputincioși în formarea unor uniuni eterne cu acești muritori. Serviciul tranzitoriu al Ajustorilor realizează două lucruri: în primul rând, acești Ajustori câștigă o experiență prețioasă și efectivă în natura și în funcționarea intelectului evolutiv; o experiență care va fi inestimabilă în vederea unor contacte ulterioare stabilite pe alte lumi, cu ființe de o mai înaltă dezvoltare. În al doilea rând, șederea tranzitorie a Ajustorilor contribuie mult la pregătirea subiecților lor muritori pentru posibilitatea unei fuziuni ulterioare cu Spiritul. Toate sufletele de acest tip, care îl caută pe Dumnezeu, dobândesc viața eternă prin îmbrățișarea spirituală a Spiritului-Mamă al universului local și devin astfel muritori ascendenți supuși regimului universului local. Multe persoane care au trăit pe Urantia înainte de Adam au fost astfel avansate la lumile palat de pe Satania.

40:5.11 (446.2) Dumnezeii care au poruncit ca omul muritor să se ridice la nivele superioare de inteligență spirituală, prin lungi epoci de probe și de încercări evolutive, iau notă de statutul lui și de nevoile lui în toate stadiile sale de ascensiune. Ei sunt întotdeauna divin echitabili și drepecți, manifestând o îngăduință fermecătoare în

judecățile lor finale asupra muritorilor luptători din perioadele primitive ale raselor în evoluție.

40:5.12 (446.3) *A doua serie-muritori de tipul celor care nu fuzionează cu Ajustorul lor.* Acestea sunt tipuri specializate de ființe umane care nu sunt capabile să efectueze o uniune eternă cu Ajustorul lor interior. Faptul că ei sunt clasati printre tipurile unul, cu două sau cu trei creiere nu contează în contopirea cu Ajustorul lor, deoarece toți acești muritori sunt înrudiți. Însă aceste tipuri care nu fuzionează cu Ajustorii lor aparțin unui ordin în întregime diferit și considerabil modificat de creaturi volitive. Numeroase tipuri de ființe care nu respiră întră în această categorie, și există numeroase alte grupuri care nu fuzionează, în general, cu Ajustorii.

40:5.13 (446.4) La fel ca în prima serie, fiecare membru al acestui grup beneficiază de slujirea unui singur Ajustor pe toată durata vieții sale încarnate. Pe parcursul vieții temporale, acești Ajustori fac pentru subiecții pe care îi locuiesc temporar tot ceea ce se face pe celelalte lumi în care muritorii sunt înzestrați cu un potențial de fuziune. Muritorii acestei a doua serii sunt adesea locuiți de Ajustori virgini, însă tipurile umane superioare sunt frecvent în legătură cu Veghetori iscusiți și experimentați.

40:5.14 (446.5) În planul ascendent de înălțare a creaturilor de origine animală, aceste ființe beneficiază de același serviciu devotat din partea Fiilor lui Dumnezeu ca și muritorii de tipul urantian. Cooperarea serafimilor cu Ajustorii este asigurată la fel de bine pe planetele de nefuziune ca pe lumile având un potențial de fuziune; păzitorii destinului își fac datoria pe aceste sfere exact la fel ca pe

Urantia și acționează la fel în momentul supraviețuirii muritorilor, când se produce contopirea sufletului supraviețuitor cu Spiritul.

40:5.15 (446.6) Când veți întâlni aceste tipuri de muritori modificați pe lumile palat, nu veți încerca nici o dificultate în a comunica cu ei. Ei vorbesc același limbaj sistemic, însă folosind o tehnică modificată. Aceste ființe sunt identice cu cele din ordinul vostru de viață de creatură în ceea ce privește manifestările spiritului și ale personalității. Ele nu diferă decât prin anumite trăsături fizice, precum și prin faptul că nu pot fuziona cu Ajustorii Gândirii.

40:5.16 (447.1) Cât despre motivul exact pentru care creaturile de acest tip nu sunt niciodată apte să se contopească cu Ajustorii Tatălui Universal, eu sunt incapabil să vi-l spun. Unii dintre noi înclină să creadă că Purtătorii Vieții, în eforturile lor de a dezvolta ființe apte să mențină existența într-un mediu planetar neobișnuit, sunt confrunțați cu necesitatea de a aduce modificări atât de radicale planului universal privitor la creaturile volitive inteligente, încât devine imposibil, prin inerță, să se ajungă la uniunea permanentă cu Ajustorii. Noi am întrebat adesea dacă acest lucru făcea intenționat sau nu parte din planul ascensiunii, însă nu am găsit răspunsul.

40:5.17 (447.2) *Seria a treia- Muritori având potențial de fuziune cu Ajustorul lor.* Toți muritorii contopiți cu Tatăl au o origine animală, la fel cu rasele de pe Urantia. Sunt formați din muritori cu potențial de contopire cu Ajustorii și aparțin tipurilor mono-, bi- și tri-cerebrale. Urantienii sunt de tip intermediar sau bicerebral. În multe privințe ei sunt din punct de vedere uman superiori grupurilor monocerebrale, însă net limitați față de ordinele tricerebrale. Dotarea fizico-cerebrală a acestor trei tipuri nu joacă nici un rol, nici în darul Ajustorilor, nici

în serviciul serafic, nici într-o altă fază de slujire spirituală.

Diferențele intelectuale și spirituale dintre cele trei tipuri cerebrale caracterizează indivizi care sunt, altminteri, întru totul asemănători în înzestrarea mentală și în potențialul spiritual. Diferența este însă maximă în viața temporală, și tinde să se diminueze pe măsură ce lumile palat sunt străbătute una câte una. Pe baza sediilor sistemelor progresul celor trei tipuri este același, iar destinul lor final în Paradis este identic.

40:5.18 (447.3) *Seriile nenumerate.* Nu este posibil să includem în aceste descrieri totalitatea fascinantelor variațiuni ale lumilor evolutive. Voi știți că fiecare a zecea lume este o planetă decimală sau experiențială, însă nu știți nimic despre celelalte variante care marchează procesiunea sferelor evolutive. Chiar între ordinele revelate de creaturi vii, precum și între planetele aceluiași grup, diferențele sunt prea numeroase pentru a fi relatate, însă prezenta expunere clarifică variantele esențiale în ceea ce privește cariera ascensiunii. Or, cariera ascensiunii este factorul cel mai important al întregului studiu referitor la lumile timpului și spațiului.

40:5.19 (447.4) În ceea ce privește șansele de supraviețuire ale muritorilor, să precizăm odată pentru totdeauna că sufletele aparținând fiecăreia dintre fazele de existență umană vor supraviețui, cu condiția să manifeste bunăvoința de a coopera cu Ajustorul lor interior și să arate dorința lor de a-l găsi pe Dumnezeu și de a atinge perfecțiunea divină, chiar dacă aceste dorințe nu reprezintă decât primele slabe licăriri ale înțelegerii primitive a acelei „adevărate lumini, care luminează pe fiecare om care vine pe lume”.

6. Fiii lui Dumnezeu prin credință

40:6.1 (447.5) Rasele muritoare reprezintă ordinul cel mai de jos al creației inteligente și personale. Voi, muritorii, sunteți iubiți în chip divin, și fiecare dintre voi poate accepta destinul cert al unei experiențe magnifice, însă voi nu aparțineți încă, prin natură, ordinului divin; voi sunteți pe deplin muritori. Imediat ce contopirea cu Ajustorul va avea loc, veți fi considerați printre fiii ascendenți, însă, înainte de amalgamarea finală a sufletului uman supraviețuitor cu unul dintre tipurile de spirit eterne și nemuritoare, statutul de muritori ai timpului și spațiului este acela de fii ai lui Dumnezeu prin credință.

40:6.2 (448.1) Este un fapt solemn și celest că astfel de creaturi, umile și materiale, precum ființele umane de pe Urantia sunt Fii ai lui Dumnezeu, copiii ai celui Preaînalt prin credință. „Priviți, ce fel de iubire a revărsat Tatăl peste noi, pentru ca noi să fim numiți Fii ai lui Dumnezeu”. „Tuturor celor care l-au primit, le-a dat puterea de a recunoaște că ei sunt Fii ai lui Dumnezeu”. Cu toate că „starea voastră viitoare nu este încă aparentă”, de acum „voi sunteți Fii ai lui Dumnezeu prin credință,” deoarece voi nu ați primit spiritul de robie ca să vă temeți iar, ci ați primit spiritul de filiație care vă face să strigați „Tatăl nostru”. Vorbind în numele Dumnezeului etern, profetul de odinioară a spus: „Chiar și lor le voi da un loc în casa mea și un nume mai bun decât acela de fii; le voi da un nume veșnic, un nume care nu se va șterge niciodată”. „Și pentru că voi sunteți fii, Dumnezeu a trimis spiritul Fiului său în inima voastră”.

40:6.3 (448.2) Toate lumile evolutive locuite de muritori adăpostesc fii ai lui Dumnezeu prin credință, fii de har și de compătimire, ființe muritoare aparținând familiei divine, numiți prin urmare fii ai lui Dumnezeu. Muritorii de pe Urantia au dreptul de a se considera drept fii ai lui Dumnezeu din următoarele motive:

40:6.4 (448.3) 1. Voi sunteți fii de făgăduință spirituală, fii prin credință. Ați acceptat statutul de filiație, credeți în realitatea filiației voastre cu Dumnezeu și astfel ea devine veșnic reală.

40:6.5 (448.4) 2. Un Fiu Creator al lui Dumnezeu a devenit unul de-al vostru; el a devenit fratele vostru geamăn; iar dacă în spirit voi deveniți cu adevărat frați prin înrudire cu Cristos, victoriosul Mihail, atunci trebuie ca și în spirit să fiți fii ai Tatălui pe care îl aveți în comun - Tatăl tuturor, Tatăl Universal însuși.

40:6.6 (448.5) 3. Voi sunteți fii deoarece spiritul unui fiu a fost revărsat peste voi, a fost liber și sigur revărsat peste toate rasele de pe Urantia. Acest spirit vă atrage veșnic către Fiul divin, care este sursa lui, și către Tatăl Paradisului, care este sursa aceluia Fiului divin.

40:6.7 (448.6) 4. Din liberul său arbitru divin, Tatăl Universal v-a dat personalitatea voastră de creatură. Ați fost înzestrați cu o măsură a acelei spontaneități divine acțiune liberă pe care Dumnezeu o împărtășește cu toți cei care pot deveni fiii săi.

40:6.8 (448.7) 5. Un fragment al Tatălui Universal locuiește în voi, ceea ce vă leagă astfel direct de Tatăl divin al tuturor Fiilor lui Dumnezeu.

7. Muritori contopiți cu Fatăl

40:7.1 (448.8) Trimiterea Ajustorilor, prezența lor interioară, este într-adevăr unul dintre misterele insondabile ale Dumnezeuului Tată. Aceste fragmente ale naturii divine a Tatălui Universal aduc cu ele potențialul de nemurire al creaturilor. Ajustorii sunt spirite nemuritoare, și uniunea cu ei conferă viață eternă sufletului muritorului contopit.

40:7.2 (448.9) Propriile voastre rase de muritori supraviețuitori aparțin acestui grup de Fii ascendenți ai lui Dumnezeu. Voi sunteți astăzi fii planetari, creaturi evolutive derivate din implanturile Purtătorilor Vieții și modificate de influxul vieții Adamice; voi nu sunteți încă fii ascendenți, însă sunteți, în mod real, fii înzestrați cu potențialul ascensiunii - chiar și până pe culmile cele mai înalte ale înfăptuirii de glorie și de divinitate. Și voi puteți atinge acest statut de filiație ascendentă prin credință și prin cooperarea liber acceptată cu activitățile spiritualizatoare ale Ajustorului interior. Atunci când veți fi contopiți, definitiv și pentru totdeauna, cu Ajustorul vostru, când amândoi veți fi doar unul, așa cum Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului sunt una în Cristos Mihail, atunci veți fi devenit, în realitate, fii ascendenți ai lui Dumnezeu.

40:7.3 (449.1) Nu intra în sarcina mea să ofer detaliile de realizare a slujirii interioare a Ajustorilor pe o planetă evolutivă de probare; elaborarea acestui mare adevăr îmbrățișează întreaga voastră carieră. Menționez, cu toate acestea, anumite funcțiuni ale Ajustorilor, pentru a realiza o expunere completă referitoare la muritorii contopiți cu

Ajustorii. Aceste fragmente interioare ale lui Dumnezeu locuiesc în ființele din ordinul vostru încă din primele zile ale existenței voastre fizice apoi de-a lungul întregii voastre cariere ascendente în Nebadon și în Orvonton și, în cele din urmă, prin Havona până în Paradis. Pe urmă, în aventura eternă, acest același Ajustor este unit cu voi și face parte din voi.

40:7.4 (449.2) Noi ne referim aici la muritorii care au primit de la Tatăl Universal porunca „Fiți perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect”. Tatăl s-a revărsat peste voi și a pus propriul său spirit în voi. *De aceea* el cere de la voi o perfecțiune ultimă. Descrierea urcușului uman, de la sferele muritoare ale timpului până la tărmurile divine ale eternității, constituie o descriere care stârnește curiozitatea, însă care nu face parte din misiunea mea. Totuși, această aventură celestă ar trebui să fie supremul obiect de studiu pentru omul muritor.

40:7.5 (449.3) Contopirea cu un fragment al Tatălui Universal echivalează cu o validare divină a ajungerii finale în Paradis, și acești muritori contopiți cu Ajustorul lor formează singura clasă de ființe umane dintre care toate traversează circuitele Havonei și îl găsesc pe Dumnezeu în Paradis. Pentru muritorul contopit cu Ajustorul, cariera de servire universală este larg deschisă. Gândiți-vă la demnitatea destinului și la măreția împlinirii care vă așteaptă pe fiecare! Apreciați voi pe deplin ceea ce s-a făcut pentru voi? Înțelegeți voi oare măreția nivelelor de înfăptuire eternă care se aștern în fața voastră - voi, care vă târați picioarele pe umila cale a vieții prin ceea ce numiți „vale a lacrimilor”?

8. Muritori contopiți cu Fiul

40:8.1 (449.4) În timp ce practic toți muritorii supraviețuitori sunt contopiți cu Ajustorul lor pe una dintre lumile palat, sau de la sosirea lor pe sferele morontiale superioare, există anumite cazuri în care contopirea este întârziată, iar respectivii nu încearcă siguranța finală a supraviețuirii înainte de a fi atins ultimele lumi educative ale cartierului general al universului; și unii dintre acești muritori, candidați la viața fără sfârșit, nu reușesc absolut deloc să atingă contopirea de identitate cu Ajustorul lor fidel.

40:8.2 (449.5) Acești muritori au fost socotiți demni de supraviețuire de către autoritățile de judecată, și chiar și Ajustorii lor au contribuit, prin revenirea lor din Divinington, la urcarea lor la lumile palat. Aceste ființe s-au ridicat străbătând un sistem, o constelație și lumile educative ale circuitului Salvingtonului; ele au beneficiat de „șaptezeci de ori câte șapte” prilejuri de contopire și încă n-au fost în stare să atingă unitatea cu Ajustorul lor.

40:8.3 (449.6) Atunci când se pare că o dificultate de sincronizare împiedică contopirea cu Tatăl, se reunesc arbitrii de supraviețuire ai Fiului Creator, iar când membrii acestui tribunal de anchetă, sancționați de un reprezentant personal al Celor Îmbătrâniți de Zile, decid că nu se poate descoperi nici o vină imputabilă muritorului ascendent pentru a nu fi reușit să atingă contopirea, ei certifică aceasta în registrele universului local și transmit cum se cuvine concluziile lor Celor Îmbătrâniți de Zile. Ajustorul interior se întoarce atunci imediat pe Divinington pentru a fi confirmat de Veghetorii Personalizați. Odată ce această plecare a avut loc, muritorul morontial

este imediat contopit cu un dar individualizat al spiritului Fiului Creator.

40:8.4 (450.1) Așa cum sferele morontiale ale Nebadonului sunt împărțite cu muritori contopiți cu Spiritul, tot astfel aceste creaturi contopite cu Fiul împart serviciile Orvontonului cu frații lor contopiți cu un Ajustor, care călătoresc interior către în depărtata Insulă a Paradisului. Aceste creaturi sunt cu adevărat frații voștri și voi vă veți bucura mult de asocierea cu ei la trecerea prin lumile de instruire ale suprauniversurilor.

40:8.5 (450.2) Muritorii contopiți cu Fiul formează un grup numeros; există mai puțin de un milion în suprauniversul Orvontonului. Ei sunt, în toate privințele, egali asociaților lor contopiți cu Ajustorul, atâta doar că aceștia din urmă au destinul de a rămâne permanent în Paradis. Ei merg frecvent în Paradis, în misiune suprauniversală, însă rareori rămân permanent acolo, căci clasa lor este limitată la suprauniversul lor nativ.

9. Muritori contopiți cu Spiritul

40:9.1 (450.3) Muritorii ascendenți contopiți cu Spiritul nu sunt personalități ale celei de a Treia Surse; ei sunt incluși în circuitul personalității Tatălui, însă s-au contopit cu individualizările de spirit premental ale cele de a Treia Sursă-Centru. O astfel de contopire cu Spiritul nu intervine niciodată pe parcursul vieții materiale; ea nu are loc decât în epoca în care muritorul se trezește în starea morontială pe lumile palat. Nu există nici o supraimpunere în experiența contopirii;

creaturile volitive sunt contopite cu Spiritul, cu Fiul sau cu Tatăl. Cele care s-au contopit cu Ajustorul, adică cu Tatăl, nu fuzionează niciodată cu Spiritul, nici cu Fiul.

40:9.2 (450.4) Faptul că creaturile muritoare de acest tip nu sunt candidate la contopirea cu Ajustorii nu împiedică pe Ajustori să locuiască în ele pe parcursul vieții lor încarnate. Ajustorii lucrează, desigur, în mintea acestor ființe pe parcursul vieții lor materiale, însă nu se unifică niciodată pentru totdeauna cu sufletul elevilor lor. Pe parcursul acestei șederi temporare, Ajustorii clădesc aceeași contrapondere spirituală a naturii muritoare - sufletul - ca aceea pe care o clădesc pentru candidații la contopirea cu ei. Până în epoca morții fizice, munca Ajustorilor este în întregime asemănătoare funcțiunii lor în propriile voastre rase, însă după disoluția prin moarte, Ajustorii pleacă pentru totdeauna de la acești candidați la contopirea cu Spiritul. Ei merg atunci direct pe Divinington, cartier general al tuturor Veghetorilor divini, pentru a aștepta aici noile sarcini ale ordinului lor.

40:9.3 (450.5) Când acești supraviețuitori adormiți sunt repersonalizați pe lumile palat, locul Ajustorilor plecați este luat de o individualizare a Spiritului, Divina Slujitoare, reprezentantă a Spiritului Infinit în universul local respectiv. Această infuziune a spiritului face din aceste creaturi supraviețuitoare muritori contopiți cu Spiritul. Asemenea ființe sunt egalii voștri în toate privințele, în minte și în spirit, și cu adevărat contemporanii voștri, împărțind sferele morontiale și cele ale locuințelor în comun cu ordinele voastre de candidați la contopire și cu cei care vor fuziona cu Fiul.

40:9.4 (450.6) Există, cu toate acestea, o particularitate care îi diferențiază pe muritorii contopiți cu Spiritul de frații lor ascendenți. Memoria muritoare a experienței umane pe lumile materiale de origine supraviețuiește morții trupului, deoarece Ajustorii interiori au dobândit o contrapondere spirituală, transcrierea evenimentelor vieții umane care au prezentat o semnificație spirituală. Pentru muritorii contopiți cu Spiritul nu există mecanism prin care memoria umană să poată persista. Transcrierile memoriei Ajustorilor sunt complete și intacte, însă aceste achiziții sunt proprietatea experiențială a Ajustorilor plecați; ele nu sunt la dispoziția creaturilor pe care le-au locuit ei înainte. Acestea se trezesc, deci, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale ale Nebadonului, ca și cum ar fi fost nou create, fără a avea conștiința unei existențe anterioare.

40:9.5 (451.1) Acești copii ai universului local sunt capabili să recupereze o mare parte a experienței lor anterioare din memoria umană, dacă aceasta le este povestită de serafimii și heruvimii asociați, precum și prin consultarea arhivelor carierei lor muritoare clasate de îngerii înregistratori. Ei pot să o facă cu o încredințare indiscutabilă deoarece, cu toate că nu își amintesc evenimentele pământești, sufletele supraviețuitoare care au o origine experiențială în viața materială și muritoare au o sensibilitate de recunoaștere experiențială reziduală la evenimentele uitate din experiența lor trecută.

40:9.6 (451.2) Când unui muritor contopit cu Spiritul i se povestesc evenimentele uitate ale experienței sale trecute, în sufletul (identitatea) acestui supraviețuitor se produce o reacție imediată de recunoaștere experiențială, care conferă imediat evenimentului

întâlnit nuanța emoțională a realității și calitatea intelectuală a faptului. Această dublă sensibilitate constituie reconstrucția, recunoașterea și validarea unei fațete uitate a experienței muritorului.

40:9.7 (451.3) Chiar și la candidații la contopire cu Ajustorul, singurele experiențe umane care ar prezenta o valoare spirituală sunt proprietatea comună a muritorului supraviețuitor și a Ajustorului revenit și sunt deci, imediat, rememorate după supraviețuirea muritorului. În ceea ce privește evenimentele care erau lipsite de semnificație spirituală, chiar și cei contopiți cu Ajustorul trebuie să se bazeze pe atributul recunoașterii prin sensibilitate din sufletul supraviețuitor. Or, orice eveniment poate avea o valoare spirituală pentru un muritor, fără a avea nici una pentru altul. Este, deci, posibil pentru un grup de ascenderi contemporani, venind de pe aceeași planetă, să pună în comun rezerva lor de evenimente reamintite de către Ajustor și să reconstituie astfel întreaga experiență pe care au făcut-o împreună, și care a avut o valoare spirituală în viața unuia dintre ei.

40:9.8 (451.4) Noi cunoaștem destul de bine tehnicile de reconstituire a amintirilor, însă nu pricepem tehnica de recunoaștere a personalității. Personalitățile care au fost odată asociate au una pentru alta o sensibilitate cu totul independentă de operațiunile memoriei; și, cu toate acestea, memoria însăși și tehnicile ei de reconstituire sunt necesare pentru a conferi acestei sensibilități personale reciproce plenitudinea recunoașterii.

40:9.9 (451.5) Un supraviețuitor contopit cu Spiritul poate astfel afla mult despre viața sa încarnată trecută, revizitând lumea sa de

nativitate ulterior dispensației planetare în cursul căreia a trăit. Acestor copii contopiți cu Spiritul li se dă posibilitatea de a se bucura de aceste oportunități de investigare a carierei lor umane întrucât ei sunt, în general, limitați la serviciul universului local. Ei nu împărtășesc destinul vostru înalt și exaltat în Corpul de Finalitate al Paradisului; doar muritorii contopiți cu Ajustorul precum și alte ființe ascendente, special îmbrățișate, sunt reunite în rândurile celor care așteaptă aventura eternă a Deității. Muritorii contopiți cu Spiritul sunt cetățenii permanenți ai universurilor locale; ei pot aspira la destinul Paradisului, însă fără a putea să fie siguri de el. În Nebadon, căminul lor universal este al optulea grup de lumi înconjurând Salvingtonul, un cer de destinație a cărei natură și poziție seamănă mult cu cele care sunt descrise de tradițiile planetare ale Urantiei.

10. Destine ascendente

40:10.1 (452.1) În general vorbind, muritorii contopiți cu Spiritul sunt cantonați într-un univers local; supraviețuitorii contopiți cu Fiul sunt îngrădiți într-un supraunivers; muritorii contopiți cu Ajustorul sunt destinați să străbată universul universurilor. Spiritele care fuzionează cu muritorii urcă întotdeauna la nivelul lor de origine; aceste entități spirituale se întorc neabătut la sfera sursei lor primordiale.

40:10.2 (452.2) Muritorii contopiți cu Spiritul aparțin universului local; ei nu se ridică, în general, dincolo de limitele domeniului lor natal, dincolo de frontierele câmpului spațial al spiritului care îi impregnează. Ascenderii contopiți cu Spiritul urcă parțial la sursa

care le-a dat spiritul, pentru că, la fel cum Spiritul Adevărului al unui Fiu Creator se focalizează în Divina Slujitoare asociată, tot astfel „spiritul său de manifestare” este implementat în Spiritele Reflexive ale universurilor superioare. Aceste relații spirituale între nivelele universale locale și nivelele suprauniversale ale Dumnezeuului Septuplu sunt foarte greu de explicat, însă nu și greu de distins, deoarece ele sunt revelate în mod negreșit la copiii Spiritelor Reflexive - Vocile secorafice ale Fiilor Creatori. Ajustorul Gândirii, venind de la Tatăl din Paradis, nu se oprește niciodată până când fiul muritor nu se va afla față în față cu Dumnezeuul etern.

40:10.3 (452.3) Variabila misterioasă în tehnica asociativă prin care o ființă muritoare nu fuzionează sau nu poate fuziona pe vecie cu Ajustorul său de Gândire interior poate părea că denotă o fisură în planul de ascensiune. Fuziunile cu Fiul sau cu Spiritul, considerate superficial, seamănă cu niște compensații ale unor eșecuri inexplicabile în anumite detalii ale planului de atingere a Paradisului. Însă orice concluzie de felul acesta este greșită. Suntem învățați că toate aceste evenimente se derulează supunându-se legilor stabilite de Conducătorii Supremi ai Universului.

40:10.4 (452.4) Noi am analizat această problemă și ajuns la concluzia indubitabilă că trimiterea tuturor muritorilor către un destin ultim în Paradis ar fi inechitabilă pentru universurile spațio-temporale. În realitate, tribunalele Fiilor Creatori și ale Celor Îmbătrâniți de Zile ar depinde atunci în întregime de serviciile personalităților în tranzit către domeniile superioare. Și pare a fi cât se poate de just ca guvernele universurilor locale și ale suprauniversurilor să fie, fiecare în parte, prevăzute cu un grup permanent de cetățenie ascendentă, și

ca funcțiunile acestor administratori să fie îmbogățite de eforturile anumitor grupuri de muritori glorificați având statut permanent și formând complementele evolutive ale abandonterilor și ale susațiilor. Or, este cu totul evident că prezentul plan de ascensiune oferă tocmai administrațiilor timpului-spațiu aceste grupe de creaturi ascendente. Noi ne-am întrebat de nenumărate ori: reprezintă oare toate acestea o parte intențională a planurilor infinit de înțelepte ale Arhitecților Universului Principal concepute pentru a le asigura Fiilor Creatori și Celor Îmbătrâniți de Zile o populație ascendentă permanentă de ordine evolute de cetățenie care vor deveni tot mai competente să conducă treburile acestor domenii în epocile ce au să vină ale universului?

40:10.5 (452.5) Faptul că destinele muritoare variază astfel nu dovedește în nici un fel că unul dintre ele este mai mare sau mai mic decât celălalt, ci pur și simplu că ele diferă. Ascenderii contopiți cu Ajustorul au, într-adevăr, o mare și strălucitoare carieră de finalitari, așternându-se în fața lor în eternul viitor, însă asta nu înseamnă că ei sunt preferați fraților lor ascendenți. Nu există nici un favoritism, nimic arbitrar în operațiunea selectivă a planului divin de supraviețuire a muritorilor.

40:10.6 (453.1) În timp ce finalitarii contopiți cu Ajustorul beneficiază în mod vădit de ocazii mai ample de a servi, faptul de a atinge acest scop îi exclude automat de la șansa de a participa la lupta milenară a unui univers sau a unui supraunivers, de la epocile cele mai primitive și cele mai puțin stabile până la epocile posterioare și bine stabilite în care este atinsă o perfecțiune relativă. Finalitarii dobândesc o vastă și minunată experiență de serviciu tranzitoriu în cele șapte segmente ale

marelui univers, însă ei nu dobândesc, în general, cunoașterea intimă a unui univers dat, cunoaștere care îi caracterizează chiar și acum pe veteranii Corpului de Desăvârșire a Nebadonului contopiți cu Spiritul. Aceștia beneficiază de prilejul de a asista la procesiunea ascendentă a epocilor planetare care se derulează una câte una, pe zece milioane de lumi locuite. Pe parcursul fidelelor servicii ale acestor cetățeni ai universului local, experiențele se adaugă experiențelor până când, în plenitudinea timpurilor, se coace înalta înțelepciune generată de experiența focalizată - înțelepciunea *autoritară*- ceea ce este în sine un factor vital pentru stabilizarea oricărui univers local.

40:10.7 (453.2) Destinul celor contopiți cu Spiritul are paralela lui în muritorii contopiți cu Fiul care au atins statutul rezidențial pe Uversa. Unele dintre aceste ființe datează din primele timpuri ale Orvontonului. Ele reprezintă un corp ce crește lent, cu o înțelepciune tot mai adânc pătrunzătoare, care își aduce contribuția prin servicii tot mai mari la bunăstarea și stabilizarea definitivă a celui de al șaptelea supraunivers.

40:10.8 (453.3) Noi nu știm care va fi destinul acestor ordine staționare de cetățenie ale unui univers local și ale suprauniversului, însă este cu totul posibil ca în momentul în care finalizării Paradisului vor explora frontierele în expansiune ale divinității în sistemele planetare ale primului nivel de spațiu exterior, frații lor de luptă evolutivă ascendentă contopiți cu Fiul sau cu Spiritul vor contribui într-un mod corespunzător la menținerea echilibrului experiențial al suprauniversurilor devenite perfecte. În același timp, ei vor fi gata să primească, la sosirea lui, curentul de pelerini care ar putea în acel viitor îndepărtat să se verse către Paradis, prin Orvonton și prin

creațiile sale surori, ca un vast torent, căutând spiritul, venind din galaxiile în prezent neexplorate și nelocuite ale spațiului exterior.

40:10.9 (453.4) Deși majoritatea ființelor care fuzionează cu Spiritul servesc în permanență ca cetățeni ai universurilor locale, nu toate fac astfel. Dacă o fază a slujirii lor în universul local ar cere prezența lor în supraunivers, asupra acestor cetățeni s-ar opera transformările care să le permită să se ducă în universul superior; iar la sosirea Păzitorilor Celești, cu ordinul de a-i prezenta în fața tribunalelor Celor Îmbătrâniți de Zile, acești muritori contopiți cu Spiritul ar urca în capitala suprauniversului pentru a nu mai reveni niciodată. Ei devin atunci elevii suprauniversului, și vor servi permanent ca asistenți ai Păzitorilor Celești, în afară de un mic număr care, la rândul lor, sunt chemați în serviciul Paradisului și al Havonei.

40:10.10 (453.5) La fel ca frații lor contopiți cu Spiritul, cei contopiți cu Fiul nu traversează Havona și nu ating Paradisul decât dacă au suferit anumite transformări modificatoare ale ființei lor. Din rațiuni bune și suficiente, aceste schimbări au fost efectuate în anumiți supraviețuitori contopiți cu Fiul, și aceste ființe ale timpului au să fie întâlnite, din timp în timp, pe cele șapte circuite ale universului central. Așa se face că un anumit număr de muritori contopiți cu Fiul sau cu Spiritul urcă efectiv în Paradis și ating efectiv un țel echivalent, în multe privințe, cu cel care îi așteaptă pe muritorii contopiți cu Tatăl.

40:10.11 (453.6) Muritorii contopiți cu Tatăl sunt finalitarii potențiali; scopul lor este de a atinge Tatăl Universal și chiar îl ating, însă în perspectiva prezentei epoci a universului, finalitarii, ca atare, nu sunt în punctul ultim al destinului lor. Ei rămân creaturi nedesăvârșite -

spirite de al șaselea stadiu - deci fără activitate în domeniile evolutive ale statutului care îl precedă pe acela al luminii și al vieții.

40:10.12 (454.1) Atunci când un finalitar muritor este îmbrățișat de Trinitate - când devine un Fiu Trinitizat, de exemplu un Puternic Mesager - acest finalitar și-a împlinit destinul, cel puțin pentru prezenta vârstă a universului. Mai exact, este posibil ca Puternicii Mesageri și tovarășii lor să nu fie spirite de al șaptelea stadiu, însă, pe lângă alte lucruri, îmbrățișarea Trinității îi înzestrează cu tot ceea ce un finalitar va atinge într-o bună zi ca spirit de al șaptelea stadiu. După ce au fost trinitizați, muritorii contopiți cu Fiul sau cu Spiritul trec prin experiența Paradisului cu ascenderii contopiți cu Ajustorul și ei sunt atunci identici în toate chestiunile referitoare la administrarea suprauniversală. Acești Fii de Selecție sau de Desăvârșire Trinitizați sunt, cel puțin pentru moment, creaturi desăvârșite, în contrast cu finalitarii, care sunt în prezent creaturi nedesăvârșite.

40:10.13 (454.2) În ultimă analiză, este deci mai degrabă impropriu să folosim termenii „mai mare” și „mai mic” când comparăm destinele ordinelor ascendente de filiație. Toți acești fii ai lui Dumnezeu împărtășesc paternitatea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îi iubește pe fiecare dintre fiii săi creați. El nu se referă la destinele ascendente sau la creaturile susceptibile să atingă aceste destine. Tatăl îi iubește pe *fiecare* dintre fiii săi, și această afecțiune nu este mai puțin adevărată, sfântă, divină, nelimitată, eternă și unică - o iubire revărsată numai peste *acest* fiu și peste *acel* fiu, individual, personal și exclusiv. Iar o astfel de iubire eclipsează total toate celelalte fapte. Filiația este relația supremă dintre creatură și Creator.

40:10.14 (454.3) Ca muritori puteți acum recunoaște locul vostru în familia filiației divine, și puteți începe să simțiți obligația de a vă folosi de avantajele atât de liber acordate de planul Paradisului pentru supraviețuirea muritorilor, plan care a fost atât de înnobilat și de iluminat de experiența vieții unui Fiu de manifestare. S-au acordat toate înlesnirile și toate puterile pentru a asigura înfăptuirii voastre ultime, atingerea țelului paradisiac de perfecțiune divină.

40:10.15 (454.4) [Prezentat de un Puternic Mesager temporar atașat statului major al lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 40](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 42](#) >>

Capitolul 41

Aspecte fizice ale universului local

41:0.1 (455.1) FENOMENUL spațial caracteristic care distinge fiecare creație locală de celelalte este prezența Spiritului Creativ. Tot Nebadonul este cu siguranță impregnat de prezența spațială a Divinei Slujitoare a Salvingtonului, iar această prezență ia, la fel de sigur, sfârșit la frontierele exterioare ale universului nostru local. Nebadonul *este* spațiul impregnat de Spiritul-Mamă al universului nostru local. Ceea ce se întinde dincolo de această prezență de spirit a Spiritului-Mamă este exterior Nebadonului, fiind regiunile spațiale extra-nebadoniene ale suprauniversului Orvontonului - alte universuri locale.

41:0.2 (455.2) Organizarea administrativă a marelui univers arată o diviziune bine împărțită între guvernele universului central, supraunivers și universurile locale. Aceste diviziuni au paralelele lor astronomice în separarea spațială a Havonei și a celor șapte suprauniversuri, însă nu există linii de demarcație fizice atât de clare încât să facă să iasă în evidență creațiile locale. Chiar și sectoarele majore și minore ale Orvontonului sunt ușor de recunoscut (pentru noi), însă nu este ușor să se identifice frontierele fizice ale universurilor locale. Aceasta ține de organizarea administrativă a creațiilor locale, conform anumitor principii *creative* ce guvernează segmentarea încărcăturii energetice totale a unui supraunivers, în timp ce componentele lor fizice, sferele spațiului - sorii, insulele întunecate, planetele, etc. - își au originea în principal în nebuloase. Or, nebuloasele își fac apariția astronomică conform anumitor planuri precreative (transcendentale) ale Arhitecților Maestrului Univers.

41:0.3 (455.3) Domeniul unui univers local poate cuprinde una sau câteva - și chiar mai multe - nebuloase și acesta este modul în care asamblarea fizică a Nebadonului provine de la progenitura stelară și planetară a nebuloasei Andronover și a altor nebuloase. Sferele Nebadonului au drept antecesorii diverse nebuloase, însă ele aveau în comun un anumit minimum de mișcare de spațiu, care a fost ajustată prin eforturile inteligente ale directorilor de putere, astfel încât să se producă prezentul nostru agregat de corpuri spațiale. Acest ansamblu călătorește dintr-o bucată pe orbitele suprauniversului.

41:0.4 (455.4) Aceasta este alcătuirea norului local de stele al Nebadonului care circulă astăzi pe o orbită tot mai bine stabilită în

jurul centrului (situat în Săgetător) sectorului minor al Orvontonului căruia îi aparține creația noastră locală.

1. Centrele de putere ale Nebadonului

41:1.1 (455.5) Nebuloasele spirale și de altă natură, roțile-mamă ale sferelor spațiului, sunt pornite de organizatorii de forțe Paradisului. Când evoluția nebuloasei o face sensibilă la gravitație, ei sunt înlocuiți în funcțiile lor suprauniversale de centrele de putere și de controlorii fizici, care preiau imediat deplina responsabilitate de a dirija evoluția fizică a generațiilor următoare de resturi stelare și planetare. La sosirea Fiului nostru Creator, această supraveghere fizică a preuniversului Nebadonului a fost imediat coordonată cu planul său de organizare a universului. În interiorul domeniului acestui Fiu Paradisiac al lui Dumnezeu, Centrele Supreme de Putere și Controlorii Fizici Maestru au colaborat cu Supraveghetorii Puterii Morontiale apăruiți mai târziu și cu alte entități pentru a produce vastul complex de linii de comunicare, de circuite de energie și de canale de putere care leagă ferm multiplele corpuri spațiale ale Nebadonului într-o singură unitate administrativă integrată.

41:1.2 (456.1) O sută de Centre Supreme de Putere de al patrulea ordin sunt atașate permanent universului nostru local. Aceste ființe primesc liniile de putere sosind din centrele ternare ale Uversei și, după ce au coborât intensitatea circuitelor și le-au modificat, le transmit prin legături centrelor de putere ale constelațiilor și sistemelor noastre. Atunci când aceste centre de putere funcționează

în asociere, ele produc sistemul viu de control și de egalizare care acționează la menținerea echilibrului și la distribuția energiilor; altfel, acestea ar fi fluctuante și variabile. Cu toate acestea, centrele de putere nu se preocupă de bulversările energetice pasagere și locale, cum ar fi petele solare și perturbările electrice ale sistemului; lumina și electricitatea nu sunt energiile fundamentale ale spațiului, ci doar manifestări secundare și subsidiare.

41:1.3 (456.2) Cele o sută centre de putere ale universului local sunt staționate pe Salvington, unde funcționează exact în centrul de energie al acestei sfere. Sferele arhitecturale cum ar fi Salvingtonul, Edentia și Jerusemul sunt iluminate, încălzite și alimentate energetic prin metode care le fac în întregime independente de sorii spațiului. Aceste sfere au fost construite - făcute la comandă - de centrele de putere și de controlorii fizici și concepute pentru a exercita o puternică influență asupra distribuției energiei. Bazându-și activitățile lor pe aceste puncte focale de control energetic, centrele de putere, prin prezența lor vie, orientează și canalizează energiile fizice ale spațiului. Și aceste circuite de energie sunt fundamentale pentru toate fenomenele fizico-materiale și morontiale spirituale.

41:1.4 (456.3) Zece Centre Supreme de Putere de al cincilea ordin sunt afectate fiecareia dintre subdiviziunile primare ale Nebadonului, cele o sută de constelații. În a voastră, cea a Norlatiadekului, ele nu sunt instalate pe sfera-sediu, ci în centrul enormului sistem stelar care constituie nucleul fizic al constelației. Pe Edentia, există zece controlori mașinali asociați și zece frandalanki care sunt în legătură constantă și perfectă cu centrele de putere vecine.

41:1.5 (456.4) Un singur Centru Suprem de Putere de al șaselea ordin are postul său exact în centrul de gravitație al fiecărui sistem local. În sistemul Sataniei, centrul de putere desemnat ocupă o insulă de spațiu întunecată situată în centrul astronomic al sistemului. Multe dintre aceste insule întunecate sunt imense dinamuri care mobilizează și orientează anumite energii ale spațiului, și aceste împrejurări naturale sunt eficient utilizate de Centrul de Putere al Sataniei, a cărei masă vie servește ca legătură cu centrele superioare, orientând curenții de putere mai materializată către Controlorii Fizici Principali ai planetelor evolutive ale spațiului.

2. Controlorii Fizici ai Sataniei

41:2.1 (456.5) Controlorii Fizici Principali servesc pe lângă centre de putere din întregul mare univers, însă funcțiunile lor într-un sistem local, cum ar fi Satania, sunt mai ușor de înțeles. Satania este unul dintre cele o sută de sisteme locale care alcătuiesc organizarea administrativă a constelației Norlatiadekului. Există drept vecini imediați sistemele Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia și Glantonia. Sistemele Norlatiadekului sunt diferite sub multe aspecte, însă toate sunt evolutive și progresive, la fel ca Satania.

41:2.2 (457.1) Satania însăși este compusă din mai mult de șapte mii de grupuri astronomice sau sisteme fizice, din care foarte puține au avut o origine similară celui al sistemului vostru solar. Centrul astronomic al Sataniei este o imensă insulă întunecată de spațiu care

este situată, împreună cu sferele sale adiacente, nu departe de sediul guvernului sistemului.

41:2.3 (457.2) Cu excepția prezenței centrului de putere afectat, supravegherea întregului sistem de energie fizică al Sataniei este concentrată pe Jerusem. Un Controlor Fizic Principal staționează pe această sferă sediu, lucrând în coordonare cu centrul de putere al sistemului. El servește ca șef de legătură al inspectorilor de putere, avându-și sediul în Jerusem și operând în întregul sistem local.

41:2.4 (457.3) Punerea în circuit și canalizarea energiei sunt supravegheate de cinci sute de mii de manipulatori de energie vii și inteligenți, repartizați în întreaga Satania. Prin acțiunea acestor controlori fizici, centrele de putere supraveghetoare dețin controlul complet și perfect al majorității acestor energii fundamentale ale spațiului, inclusiv emanațiile globurilor incandescente și ale sferelor întunecate încărcate de energie. Acest grup de entități vii poate mobiliza, transforma, transmuta, manipula și transmite aproape toate energiile fizice ale spațiului organizat.

41:2.5 (457.4) Viața are o capacitate inerentă de a mobiliza și a transmuta energia universală. Voi sunteți familiarizați cu acțiunea vieții vegetale transformând energia materială a luminii în manifestările variate ale regnului vegetal. Voi cunoașteți, de asemenea, într-o oarecare măsură, metoda prin care această energie vegetală poate fi convertită în fenomene de activitate animală, însă nu știți practic nimic în ceea ce privește tehnica directorilor de putere și a controlorilor fizici care sunt înzestrați cu aptitudinea de a mobiliza, transforma, orienta și concentra multiplele energii ale spațiului.

41:2.6 (457.5) Aceste ființe ale domeniilor energetice nu se ocupă direct de energie în calitate de factor component al creaturilor vii, și nici măcar de domeniul chimiei fiziologice. Ei se ocupă uneori de preliminariile fizice ale vieții, de elaborarea sistemelor energetice care pot servi ca vehicule fizice energiilor vii ale organismelor materiale elementare. Într-un anumit sens, controlorii fizici sunt legați de manifestările pre-vii ale energiei materiale, tot astfel cum spiritele mentale adjutante se interesează de funcțiunile pre-spirituale ale minții materiale.

41:2.7 (457.6) Aceste ființe inteligente care controlează puterea și orientează energia trebuie să ajusteze tehnica lor pe fiecare sferă, în funcție de constituția și de arhitectura fizice ale acestei planete. Ei utilizează, fără greșală, calculele și deducțiile statelor lor majore respective, de fizicieni și alți consilieri tehnici, referitoare la influența locală a sorilor foarte calzi și a altor tipuri de stele supraactivate. Ei trebuie să țină cont și de enormii giganți reci și întunecați ai spațiului și de ținuturile noroase de praf stelar; toate aceste elemente materiale joacă un rol în problemele practice ale manipulării energiei.

41:2.8 (457.7) Controlorii Fizici Principali au responsabilitatea de a supraveghea energia-putere în lumile evolutive locuite, însă nu sunt răspunzători de toate reglementările de energie pe Urantia. Există nenumărate cauze care generează aceste perturbații, din care unele ies din domeniul și controlul conservatorilor fizici. Urantia se găsește pe traiectul unor energii formidabile; este o mică planetă în circuitul unor mase colosale, iar controlorii locali folosesc uneori un număr enorm de membri din ordinul lor pentru a echilibra aceste linii de energie. Ei reușesc foarte bine să facă acest lucru cu circuitele fizice

ale Sataniei, însă încearcă dificultăți în izolarea planetei de puternicii curenți ai Norlatiadekului.

3. Asociații noștri stelari

41:3.1 (458.1) Mai mult de două mii de sori scânteietori deversează lumină și energie în Satania, iar propriul vostru soare este un glob încins mediu. Printre cei treizeci de sori aflați cel mai aproape de voi, doar trei sunt mai strălucitori. Directorii de Putere ai Universului declanșează curenți specializați de energie care se deplasează între stelele individuale și sistemele lor respective. Aceste furnale solare, precum și giganții întunecați ai spațiului, servesc drept legături pentru centrele de putere și pentru controlorii fizici pentru a concentra și orienta în mod eficient circuitele de energie ale creațiilor materiale.

41:3.2 (458.2) Sorii Nebadonului nu diferă de cei ai altor universuri. Componenta materială a tuturor soriilor, a insulelor întunecate, a planetelor, a sateliților, și chiar și a meteorilor, este absolut identică. Diametrul mediu al soriilor este de aproximativ un milion șase sute de mii de kilometri; acela al globului vostru solar este puțin inferior. Cea mai mare stea a universului, norul stelar al Antaresului, are de patru sute cincizeci de ori diametrul soarelui vostru, și de șaizeci de milioane de ori volumul său. Însă este suficient loc pentru a găzdui toți acești sori enormi. Prin comparație, ei au la fel de mult spațiu ca o duzină de portocale circulând în interiorul Urantieii, dacă planeta ar fi goală.

41:3.3 (458.3) Când o roată-mamă nebuloasă proiectează sori prea mari, aceștia nu întârzie să se fracționeze sau să formeze stele duble. La origine, toți sorii sunt pur gazoși, cu toate că ei pot exista pasager, mai târziu, în stare semilichidă. Atunci când soarele vostru a atins această stare semilichidă de presiune supergazoasă, el nu era destul de mare pentru a se scinda la ecuator, acesta fiind unul dintre modurile de formare al stelelor duble.

41:3.4 (458.4) Când sferele înflăcărate au mai puțin din a zecea parte a mărimii soarelui vostru, ele se contractă, se condensează, și se răcesc rapid. Când sorii au mai mult de treizeci de ori mărime sa, sau mai degrabă de treizeci de ori conținutul său global de materiale efective, acești sori se scindează prompt în două corpuri separate, care pot fie să devină centrul unor noi sisteme, fie să rămână prizonierii câmpului lor de gravitație reciprocă și să se învârtă în jurul unui centru comun, conform unui tip de stele duble.

41:3.5 (458.5) Cea mai recentă din exploziile cosmice majore ale Orvontonului a fost extraordinara explozie a unei stele duble a cărei lumină a atins Urantia în 1572. Conflagrația a fost atât de intensă încât explozia a fost clar vizibilă în plină zi.

41:3.6 (458.6) Stele nu sunt toate solide, însă numeroase stele mai vechi sunt. Unele dintre stelele roșii, care proiectează lumini slabe, au dobândit în centrul enormelor lor mase o densitate pe care am putea-o exprima spunând că, dacă un centimetru cub ar fi transpus pe Urantia, ar cântări o sută șaiszeci și șase de kilograme. Presiunea colosală, însoțită de pierderi de energie circulantă, a avut drept rezultat restrângerea, tot mai mult, a orbitelor unităților materiale de bază,

până a le face să se apropie acum de starea de condensare electronică. Acest proces de răcire și contracție poate să urmeze până în punctul critic limită de explozie a condensării ultimatonice.

41:3.7 (459.1) Cea mai mare parte a sorilor giganți sunt relativ tineri; cea mai mare parte a stelelor pitice sunt vechi, însă nu toate. Piticele rezultând din coliziuni pot fi foarte tinere și pot străluci cu o intensă lumină albă, fără a fi cunoscut niciodată stadiul roșu inițial al strălucirii tinereții. Sorii foarte tineri și sorii foarte bătrâni strălucesc de obicei cu o lumină roșie. Tenta portocalie indică o tinerețe relativă sau apropierea de bătrânețe, însă strălucitoarea lumină albă este semnul unei vieți adulte, robuste și îndelungate.

41:3.8 (459.2) Sorii adolescenți nu trec toți, cel puțin în mod vizibil, prin stadiul de pulsații, însă privind în spațiu putem observa numeroase stele destul de tinere, ale căror gigantice puseuri respiratorii cer două până la șapte zile pentru a-și completa ciclul. Propriul nostru soare poartă încă vestigii în descreștere ale puternicelor umflări din perioada tinereții lui, însă perioada de pulsație primitivă de trei zile și jumătate s-a mărit, pentru a deveni prezentul ciclu de unsprezece ani și jumătate de pete solare.

41:3.9 (459.3) Stelele variabile au numeroase origini. La anumite stele duble, marea cauzată de rapidele schimbări de distanță dintre cele două corpuri care se învârtesc pe orbitele lor, prilejuiesc, de asemenea, fluctuații periodice de lumină. Aceste variații de gravitație produc flăcări regulate și recurente, la fel cum captarea meteoriților produce, prin adăugarea materiei energetice la suprafață, o strălucire relativ bruscă, a cărei lumină se atenuează rapid și lasă soarele să își reia strălucirea sa normală. Se întâmplă ca un soare să capteze un

curent de meteoriți într-o linie de opoziție gravitațională slabă, și coliziuni ocazionale cauzează flambările stelare, însă majoritatea acestor fenomene sunt datorate în întregime unor fluctuații interne.

41:3.10 (459.4) Într-un grup de stele variabile, perioada de fluctuație a luminii depinde direct de luminozitate. Cunoașterea acestui fapt permite astronomilor să utilizeze acești sori ca faruri universale sau puncte de măsură precise pentru a explora mai bine îngrămădirea de stele îndepărtate. Prin această tehnică, este posibil să se măsoare distanțe stelare, cu o mare exactitate, până la mai mult de un milion de ani-lumină distanță. Metode mai bune pentru a măsura spațiul și o tehnică ameliorată a telescoapelor vă vor permite într-o bună zi să decelați mai complet cele zece mari diviziuni ale suprauniversului Orvontonului; veți recunoaște cel puțin opt dintre aceste imense sectoare ca fiind enorme îngrămădiri de stele destul de simetrice.

4. Densitatea soarelui

41:4.1 (459.5) Masa soarelui vostru este ceva mai mare decât o estimează fizicienii voștri, care o evaluează la aproximativ la o mie opt sute de cvadrilioane de tone ($1,8 \times 10^{27}$). Densitatea sa actuală este aproape o dată și jumătate aceleia a apei, și se situează la jumătatea drumului dintre cea a sorilor cei mai denși și a stelelor celor mai diluate. Însă soarele vostru nu este nici lichid, nici solid. El este gazos, și acest lucru este adevărat, în ciuda dificultății de a explica cum materia gazoasă poate atinge această densitate, și chiar densități mult mai înalte.

41:4.2 (459.6) Stările gazoasă, lichidă și solidă sunt dependente de relațiile atomico-moleculare, însă densitatea este o relație dintre spațiu și masă. Densitatea variază direct cu cantitatea de masă în spațiu, și invers cu cantitatea de spațiu în masă, de spațiu dintre nucleele centrale ale materiei și particulele care se învârt în jurul acestor centri și, de asemenea, de spațiu în interiorul acestor particule materiale.

41:4.3 (459.7) Stelele care se răcesc pot fi, în același timp, gazoase din punct de vedere fizic și extraordinar de dense. Voi nu cunoașteți foarte bine *supergazele* solare, însă acestea, precum și forme neobișnuite de materie, explică cum sorii, chiar și cei nesolizi, pot atinge densități egale celei a fierului - aproape densitatea Urantiei - și, în același timp, să se găsească într-o stare gazoasă supraîncălzită și să continue să funcționeze ca sori. În aceste supergaze dense, atomii sunt extrem de mici, și conțin puțini electroni. Acești sori au pierdut astfel, într-o mare măsură, rezervele lor de energie ultimatică liberă.

41:4.4 (460.1) Unul dintre sorii foarte apropiați de voi, care și-a început viața cu o masă aproape egală celei a voastre, s-a menținut contractat până nu a mai avut decât mărimea Urantiei, și a atins o densitate de patruzeci de mii de ori superioară celei a soarelui vostru. Greutatea acestui solid gazos cald-rece este de aproximativ cincizeci și cinci de kilograme pe centimetru cub, iar acest soare strălucește încă de o slabă luminozitate roșie, ultima strălucire senilă a unui monarh de lumină muribund.

41:4.5 (460.2) Cu toate acestea, cea mai mare parte a sorilor nu sunt atât de denși. Unul dintre vecinii voștri apropiați are o densitate exact egală celei a atmosferei voastre la nivelul mării. Dacă ați fi în

interiorul acestui soare, nu ați putea să distingeți nimic, iar dacă temperatura ar permite, ați putea penetra majoritatea sorilor care strălucesc pe bolta cerească nocturnă, fără a observa mai multă materie decât percepeți voi în aerul camerelor voastre pământești de fiecare zi.

41:4.6 (460.3) Soarele masiv al Veluntiei, unul dintre cei mai mari ai Orvontonului, este de o mie de ori mai puțin dens decât atmosfera Urantieii. În cazul în care compoziția sa ar fi asemănătoare celei a atmosferei voastre, și dacă nu ar fi supraîncălzit, el ar reprezenta un astfel de vid, încât ființele umane s-ar sufoca acolo imediat.

41:4.7 (460.4) Un alt gigant al Orvontonului are acum o temperatură periferică de ordinul a o mie șase sute cincizeci de grade. Diametrul său depășește patru sute optzeci de milioane de kilometri, ceea ce oferă din plin loc pentru a găzdui soarele vostru și orbita actuală a pământului. Cu toate acestea, în ciuda volumului său enorm, de patruzeci de milioane de ori superior celui al soarelui vostru, masa sa nu este decât, aproximativ, de treizeci de ori mai mare. Acești imenși sori au o margine în continuă extindere care aproape că ajunge de la unul până la celălalt.

5. Radiația solară

41:5.1 (460.5) Sorii spațiului nu sunt foarte denși, și acest fapt este dovedit de curenții continui de energie-lumină care scapă de acolo. O densitate mai elevată ar reține lumina prin opacitate, până când presiunea energiei luminoase ar atinge punctul de explozie. Trebuie

ca presiunea luminii sau a gazului să fie formidabilă în interiorul unui soare pentru a-l duce să emită curenți de energie capabili să străbată spațiul de milioane și milioane de kilometri și să aducă energie, lumină și căldură planetelor îndepărtate. O crustă de cinci metri profunzime și de densitatea Urantiei ar fi suficientă pentru a împiedica emisia de către un soare a tuturor razelor X și a tuturor energiilor luminoase, până când dezmembrările atomice ar acumula energii, ridicând presiunea internă până în punctul în care ea ar triumfa asupra gravitației printr-o formidabilă explozie către exterior.

41:5.2 (460.6) În prezența gazelor propulsive, și atunci când ea este limitată la înalte temperaturi prin înfundări opace, lumina este puternic explozivă. Lumina există în mod real. După modul în care evaluați energia și puterea pe lumea voastră, lumina solară ar fi economică la două milioane de dolari kilogramul.

41:5.3 (460.7) Interiorul soarelui vostru este un imens generator de raze X. Sorii sunt întreținuți din interior prin bombardamentul neîncetat al acestor puternice emanații.

41:5.4 (460.8) Sunt necesari mai mult de o jumătate de milion de ani unui electron stimulat de razele X pentru a-și străbate drumul său de la centrul unui soare mediu până la suprafața sa. El va porni în aventura sa spațială, poate pentru a încălzi o planetă locuită sau poate pentru a fi captat de un meteor sau a participa la nașterea unui atom sau pentru a fi atras de o insulă întunecată a spațiului puternic încărcată sau pentru a-și termina zborul său printr-o plonjare finală pe suprafața unui soare asemănător celui de pe care a plecat.

41:5.5 (461.1) Razele X din interiorul unui soare încarcă electroni puternic încălziți și agitați cu energie suficientă pentru a-i trimite în

spațiu, dincolo de mulțimea influențelor îngrăditoare ale materiei interpuse, și până la sferele distante ale sistemelor îndepărtate, în ciuda atracțiilor gravitaționale divergente. Marea energie cinetică necesară pentru a scăpa de controlul gravitației unui soare este suficientă pentru a asigura că raza soarelui va călători fără a-și pierde viteza, până când va întâlni mase mari de materie. Atunci, ea va fi rapid transformată în căldură, cu eliberarea altor energii.

41:5.6 (461.2) Fie ca lumină, fie sub alte forme, energia se mișcă în linie dreaptă, în zborul său spațial. Particulele actuale, existând material, traversează spațiul ca un glonț. Ele se deplasează în linie dreaptă, neîntreruptă, sau în procesiune, cel puțin atunci când nu sunt influențate de forțe superioare; dealtfel, ele se supun întotdeauna atracției gravitaționale liniare, inerente maselor materiale și prezențe gravitației circulare a Insulei Paradisului.

41:5.7 (461.3) Energia solară poate părea a se propaga în unde, însă acest fapt este datorat acțiunii coexistente a diverselor influențe. Orice formă înzestrată cu energie organizată se deplasează în linie dreaptă, și nu în valuri. Prezența unei a doua sau a treia forme de energii-forță poate face ca respectivul curent observat să pară a călători în formațiuni ondulatorii, tot astfel cum într-o furtună orbitoare, însoțită de vânturi violente, ploaia ar *părea* uneori să cadă în snopi sau să coboare în valuri. Picăturile cad, totuși, în procesiune neîntreruptă de linii drepte, însă acțiunea vântului dă aparența vizibilă a cortinelor de ploaie și a valurilor de picături.

41:5.8 (461.4) Acțiunea anumitor energii secundare și a altor energii nedescoperite, prezente în regiunile spațiale ale universului vostru

local, este astfel încât emanațiile de lumină solară par a produce fenomene ondulatorii, și a fi decupate în porțiuni infinitezimale, de o lungime și de o greutate determinată. Și, dintr-un punct de vedere practic, acest lucru se petrece în realitate. Voi nu puteți deloc să sperați să ajungeți la o înțelegere mai bună a comportamentului luminii înainte de epoca în care veți fi dobândit un concept clar al interacțiunii și al relațiilor dintre diversele forțe spațiale și energii solare operând în regiunile spațiului Nebadonului. Confuzia voastră prezentă este, de asemenea, cauzată de faptul că nu pricepeți decât incomplet această problemă, care implică activitățile interasociate ale controlului personal și impersonal al universului principal - prezențele, înfăptuirile și coordonarea Autorului Comun și a Absolutului Necalificat.

6. Calciul — rătăcitorul din spațiu

41:6.1 (461.5) Descifrând fenomenele spectrale, trebuie să ne amintim că spațiul nu este vid și că, traversându-l, lumina este uneori ușor modificată de diversele forme de energie și de materie care circulă în întregul spațiu organizat. Anumite raze, indicând materii necunoscute care apar în spectrul soarelui vostru, sunt datorate unor modificări de elemente binecunoscute, care plutesc în spațiu sub formă de fulgere, victime atomice ale unor întâlniri violente, pe parcursul luptei elementelor solare. Spațiul este plin de aceste epave rătăcitoare și, în special, de sodiu și de calciu.

41:6.2 (461.6) Calciul este, de fapt, principalul element al impregnării de către materie a întregului spațiu al Orvontonului. Suprauniversul nostru întreg este presărat cu piatră fin pulverizată. Piatra este, literalmente, materialul de construcție fundamental pentru planetele și sferile spațiului. Norul cosmic, marea manta a spațiului, este compus, în mare parte, din atomi de calciu modificați. Atomul de piatră este unul dintre elementele cele mai răspândite și cele mai tenace. Nu numai că el suportă ionizarea solară, sciziunea, însă el persistă ca identitate asociabilă chiar după ce a fost bombardat de razele X distrugătoare și uzat de înalte temperaturi solare. Calciul posedă o individualitate și o longevitate superioare celei aparținând tuturor formelor mai obișnuite de materie.

41:6.3 (462.1) După cum au presupus fizicienii voștri, aceste reziduuri mutilate de calciu solar încalcă literalmente razele de lumină pe distanțe variate, ceea ce facilitează mult răspândirea lor în spațiu. Cu anumite modificări, atomul de sodiu este, de asemenea, capabil de locomoție de către lumină și energie. Realizarea calciului este cu atât mai remarcabilă cu cât masa acestui element este aproape dublă celei a sodiului. Impregnarea spațiului local de către calciu este datorată faptului că el scapă sub formă modificată din fotosfera solară încălcând, literalmente, razele de soare emise. În ciuda greutății sale relative, deoarece el conține douăzeci de electroni în rotație, calciul este cel care, printre toate elementele solare, reușește cel mai bine să scape din interiorul soarelui către domeniile spațiului. Aceasta explică de ce există pe soare un strat de calciu, o crustă de piatră gazoasă, groasă de zece mii de kilometri, cu toate că nouăsprezece elemente mai ușoare și numeroase alte elemente mai grele se găsesc dedesubt.

41:6.4 (462.2) La temperaturi solare, calciul este un element activ și flexibil. Acest atom de piatră are doi electroni agili flotând pe cele două circuite electronice exterioare, care sunt foarte apropiate unul de altul. În lupta atomică, el pierde de la primele începuturi electronul său exterior, după care începe să jongleze magistral cu al nouăsprezecelea electron, între al nouăsprezecelea și al douăzecilea circuit de revoluție electronică. Mai mult de douăzeci și cinci de mii de ori pe secundă, el proiectează acest al nouăsprezecelea electron într-o mișcare de dute-vino între propria sa orbită și cea a însoțitorului său pierdut. Acesta este modul în care un atom de piatră mutilat poate sfida parțial gravitația și reuși să încalce curenții emergenți de lumină și de energie, razele de soare, către libertate și aventură. Acest atom de calciu pleacă în ritmuri sacadate, alternate, de propulsie înainte, agățând și eliberând raza de soare de aproximativ douăzeci și cinci de mii de ori pe secundă. Și de aceea piatra este principalul component al lumilor spațiului. Calciul este cel mai expert în a scăpa din închisoarea solare.

41:6.5 (462.3) Agilitatea acestui electron acrobatic al calciului este indicată de faptul că, odată proiectat pe a douăzecea orbită de forțele solare de temperatură și de razele X, nu mai rămâne decât o milionime de secundă, însă înainte ca puterea electro-gravitațională a nucleului atomic să îl aducă pe vechea sa orbită cu numărul nouăsprezece, el a făcut un milion de tururi în jurul centrului atomic.

41:6.6 (462.4) Soarele vostru s-a eliberat de o imensă cantitate din calciul său. El a pierdut mase colosale în epoca erupțiilor convulsive legate de formarea sistemului solar. O mare parte calculului care a rămas se găsește acum în crusta exterioară a soarelui.

41:6.7 (462.5) Nu trebuie să uităm că analiza spectrală nu decelează decât componentele de la suprafața soarelui. De exemplu, spectrele solare conțin numeroase raze de fier, fără ca fierul să fie principalul element al soarelui. Acest fenomen se datorează aproape în întregime prezentei temperaturi a suprafeței soarelui. Această temperatură, puțin inferioară celei de 3.300 grade este foarte favorabilă înregistrării spectrului fierului.

7. Sursele energiei solare

41:7.1 (463.1) Temperatura internă a numeroși sori, și chiar a soarelui vostru, este mult mai ridicată decât se crede. Nu există practic atomi întregi în interiorul unui soare; ei sunt, cu toții, mai mult sau mai puțin uzați de bombardamentul intensiv al razelor X, care însoțește firesc aceste temperaturi înalte. Independent de elementele materiale care pot să apară la suprafață, cele din interior sunt făcute foarte asemănătoare unele cu altele prin acțiunea disociată a razelor X distructive. Raza X este marele nivelator al existenței atomice.

41:7.2 (463.2) Temperatura superficială a soarelui vostru este de aproximativ 3.300 de grade centigrade, însă ea crește rapid când se penetrează în interior, și sfârșește prin a atinge elevația incredibilă de 19.400.000 de grade în regiunile centrale. (Toate aceste temperaturi sunt exprimate în grade Celsius).

41:7.3 (463.3) Toate aceste fenomene denotă o risipă enormă de energie. Iată sursele de energie solară, citate în ordinea importanței

lor:

- 41:7.4 (463.4) 1. Anihilarea atomilor și, în cele din urmă, a electronilor.
- 41:7.5 (463.5) 2. Transmutarea elementelor, inclusiv grupul de energii radioactive astfel eliberate.
- 41:7.6 (463.6) 3. Acumularea și transmiterea anumitor energii de spațiu universale.
- 41:7.7 (463.7) 4. Materia spațială și meteorii, care se scufundă constant în sorii înflăcărați.
- 41:7.8 (463.8) 5. Con tracția solară; răcirea și con tracția consecutivă a unui soare produc o energie și o căldură uneori mai mari decât cele furnizate de materia spațiului.
- 41:7.9 (463.9) 6. Acțiunea gravitației la înalte temperaturi transformă anumite puteri de circuite în energii radiante.
- 41:7.10 (463.10) 7. Lumina recaptată și alte materii care sunt atrase înapoi în soare după ce l-au părăsit, precum și anumite energii de origine extrasolară.
- 41:7.11 (463.11) Un strat regulator de gaze calde (la o temperatură atingând uneori milioane de grade) înfășoară sorii, stabilizează pierderile de căldură și împiedică alte fluctuații periculoase de disipare a căldurii. Pe parcursul vieții active a unui soare, temperatura internă de 19.500.000 de grade rămâne aproape constantă și cu totul independentă de scăderea progresivă a temperaturii externe.
- 41:7.12 (463.12) Puteți încerca să vă imaginați că 19.500.000 de grade de căldură, asociate cu anumite presiuni de gravitație, reprezintă punctul de fierbere electronică. Sub aceste presiuni, și la aceste

temperaturi, toți atomii sunt dezintegrați și dezagregați în electronii lor și celelalte elemente ale lor ancestrale. Electronii înșiși, și alte combinații de ultimatonii, pot fi dezagregați, însă sorii sunt incapabili de a dezintegra ultimatonii.

41:7.13 (463.13) Aceste temperaturi solare au drept efect accelerarea enormă a ultimatonilor și a electronilor, cel puțin a acelor electroni care se mențin în existență în aceste condiții. Veți înțelege mai clar ceea ce înseamnă o temperatură înaltă prin referire la accelerația gravitațiilor electronice și ultimatonice, considerând că o picătură de apă obișnuită conține mai mult de o mie de trilioane de atomi. Este energia a peste o sută de cai putere, exercitată într-un mod continuă, timp de doi ani. Căldura totală emisă în prezent de soarele sistemului nostru în fiecare secundă este suficientă pentru a face să fiarbă într-o secundă întreaga apă a tuturor oceanelor de pe Urantia.

41:7.14 (464.1) Nu pot străluci veșnic decât sorii care funcționează în canalele directe ale principalilor curenți de energie ai universului. Aceste furnale solare strălucesc indefinit, deoarece ele pot recupera pierderile lor materiale absorbind forța spațiului și a energiilor circulante analoge. Însă stelele foarte îndepărtate de aceste principale canale de reîncărcare sunt destinate să treacă prin epuizarea energiei lor, să se răcească progresiv și, în cele din urmă, să se consume.

41:7.15 (464.2) Astfel de sori morți sau muribunzi pot fi întineriți de o coliziune sau pot fi reîncărcați de anumite insule neluminate ale spațiului sau furând, cu ajutorul gravitației, mai mulți sori mici sau sisteme vecine. În majoritate, sorii morți vor fi reînviați prin aceste mijloace sau prin alte tehnici evolutive. Cei care, în cele din urmă, nu vor fi reîncărcați astfel, sunt destinați să suporte o împrăștiere prin

explozie a masei lor, când condensarea determinată de gravitație va atinge nivelul critic în care ultimatonii se condensează sub presiunea energiei. Acești sori care dispar se transformă astfel în energie de forma cea mai rară, admirabil adaptată pentru a activa alți sori situați mai favorabil.

8. Reacții ale energiei solare

41:8.1 (464.3) În sorii plasați pe circuitele energiei spațiului, energia solară este eliberată prin diverse lanțuri de reacții nucleare complexe din care cea mai comună este reacția hidrogen-carbon-heliu. În această metamorfoză, carbonul acționează în calitate de catalizator al energiei deoarece, el nu suportă în nici un fel o schimbare efectivă în acest proces de convertire din hidrogen în heliu. În anumite condiții de înaltă temperatură, hidrogenul penetrează nucleele de carbon. Cum carbonul nu poate să conțină mai mult de patru dintre acești protoni atunci când atinge starea sa de saturație, el începe să emită protoni la fel de repede cum sosesc alții noi. În această reacție, din particulele de intrare de hidrogen ies atomi de heliu.

41:8.2 (464.4) Reducerea conținutului de hidrogen mărește luminozitatea unui soare. Pentru sorii destinați să se consume, maximul de luminozitate este atins în momentul în care hidrogenul este epuizat. Apoi strălucirea este menținută prin procesul rezultând din contracția de către gravitație. În cele din urmă, o astfel de stea va deveni ceea ce numim o pitică albă, o sferă puternic condensată.

41:8.3 (464.5) În marii sori - micile nebuloase sferice - când hidrogenul este epuizat, iar contracția gravitațională urmează, dacă un astfel de corp nu este suficient de opac pentru a reține presiunea interioară care susține regiunile gazoase exterioare, se produce o prăbușire subită. Schimbările electro-gravitaționale dau naștere unor imense cantități de minuscule particule lipsite de potențial electric, iar acestea scapă prompt din interiorul soarelui, ceea ce duce, în câteva zile, la prăbușirea unui soare gigantic. O astfel de migrație a acestor „particule fugitive” a provocat prăbușirea uriașei nove a nebuloasei Andromedei, cu aproximativ cincizeci de ani în urmă. Acest imens corp solar s-a prăbușit în patruzeci de minute din timpul Urantieii.

41:8.4 (464.6) De regulă, aceste vaste prăbușiri de materie rămân sub formă de nori întinși de gaze nebulare în jurul soarelui rezidual care se răcește. Toate acestea explică originea a numeroase tipuri de nebuloase neregulate, cum ar fi nebuloasa Crabului, care s-a născut în urmă cu aproximativ nouă sute de ani, și arată încă globul său mamă ca o mică stea izolată, în apropierea de centrul acestei mase nebulare neregulate.

9. Stabilitatea soriilor

41:9.1 (465.1) Cei mai mari sori conservă pe electronii lor un control gravitațional suficient pentru ca lumina să nu scape decât cu ajutorul puternicelor raze X. Aceste raze auxiliare penetrează întregul spațiu și servesc la menținerea asocierilor ultimatonice fundamentale ale energiei. Pe parcursul tinereții unui soare, marile pierderi de energie

survenind după ce a atins temperatura sa maximă - peste 19.500.000 de grade - nu sunt cauzate atât de scăparea luminii, cât de fugii ultimatonilor. Aceste energii ultimatonice scapă în spațiu, în epoca adolescenței solare, ca o veritabilă explozie de energie, pentru a se lansa în aventura asociației electronice și a materializării energiei.

41:9.2 (465.2) Atomii și electronii sunt supuși gravitației.

Ultimatonii *nu* sunt supuși gravitației locale, efectului reciproc al atracției materiale, însă ei se supun pe deplin gravitației absolute sau gravitației Paradisului, în direcția și în ritmul cercului universal și etern al universului universurilor. Energia ultimatonică nu se supune atracției gravitaționale liniare sau directe a maselor materiale apropiate sau îndepărtate, ci se învâрте întotdeauna cu fidelitate pe circuitul mării eclipse a vastei creații.

41:9.3 (465.3) Propriul vostru centru solar iradiază, anual, aproape o sută de miliarde de tone de materie efectivă, în timp ce sorii giganți pierd materie la o alură prodigioasă pe parcursul creșterii lor inițiale, primul miliard de ani al existenței lor. Viața unui soare devine stabilă după ce a atins maximul temperaturii sale interne, și energiile subatomice încep să fie eliberate. Tocmai în acest punct critic, cei mai mari sori suportă pulsații convulsive.

41:9.4 (465.4) Stabilitatea sorilor depinde în întregime de echilibrul în rivalitate al gravitației și căldurii - presiuni formidabile contrabalansate de temperaturi inimaginabile. Elasticitatea gazelor solare interioare susține straturile externe de materiale variate și, când gravitația și căldura se echilibrează, greutatea materialelor exterioare egalează exact presiunea temperaturii gazelor interioare subiacente. În

numeroase stele tinere, condensarea continuă datorată gravitației produce temperaturi interne întotdeauna crescătoare și, pe măsură ce căldura internă crește, presiunea interioară a razelor X provenind din vânturile de supergaz devine atât de puternică încât, în legătură cu mișcarea centrifugă, un soare începe să arunce straturile sale exterioare în spațiu, ceea ce reface dezechilibrul dintre gravitație și căldură.

41:9.5 (465.5) Soarele vostru a atins de mult un echilibru relativ între ciclurile sale de expansiune și de contracție, aceste perturbații care provoacă gigantele pulsații ale numeroaselor stele mai tinere. Soarele vostru a depășit recent vârsta de șase miliarde de ani. Funcționarea sa trece în prezent prin perioada de cea mai mare economie. El va străluci cu eficiența sa prezentă peste douăzeci și cinci de miliarde de ani. Apoi va trece printr-o perioadă de declin, parțial eficientă, la fel de lungă ca ansamblul perioadelor tinereții sale și a funcționării sale stabilizate.

10. Originea lumilor locuite

41:10.1 (465.6) Unele dintre stelele variabile care se găsesc în stare de pulsație maximă, sau care se apropie de ea, sunt pe cale de a da naștere unor sisteme subsidiare, din care multe vor sfârși prin a fi asemănătoare soarelui vostru și planetelor sale în rotație. Soarele vostru se găsea tocmai în această stare de puternică pulsație când sistemul masiv al Angonei s-a apropiat considerabil. Suprafața exterioară a soarelui vostru a început să emită, prin erupție, veritabili

curenți - pânze continue - de materie. Acest fapt a continuat cu o violență tot mai mare până la maximul de apropiere, când limitele coeziunii solare au fost atinse, și o altă țâșnire de materie, mai bătrână decât planetele sistemului vostru solar, a fost emisă. În împrejurări asemănătoare, proximitatea maximă a corpului care atrage extrage uneori de pe un soare întregi planete, și chiar un sfert sau o treime din soare. Aceste extruziuni majore formează anumite tipuri speciale de lumi înconjurate de nori, sfere semănând mult cu Jupiter sau cu Saturn.

41:10.2 (466.1) Majoritatea sistemelor solare au avut, cu toate acestea, o origine în întregime diferită de cea a soarelui vostru, și acest lucru este adevărat chiar și pentru cei care au fost produși prin tehnica mareelor gravitaționale. Însă, oricare ar fi tehnica care prevalează pentru formarea lumilor, gravitația produce întotdeauna tipul de creație al sistemului solar, adică un soare central și o insulă întunecată cu planete, sateliți, subsateliți și meteori.

41:10.3 (466.2) Aspectele fizice ale lumilor individuale sunt larg determinate de modul lor de origine, de situația lor astronomică și de mediul lor fizic. Vârsta, mărimea, viteza de rotație și viteza prin spațiu sunt, de asemenea, factori determinanți. Lumile provenind fie din contracții gazoase, fie din conglomerate solide, sunt caracterizate de munți și, pe parcursul vieții lor primitive, dacă ele nu sunt prea mici, de prezența apei și a aerului. Lumile scindate ale unui astru în fuziune și lumile colizionale sunt uneori lipsite de mari lanțuri muntoase.

41:10.4 (466.3) În epocile primitive ale tuturor acestor noi lumi, cutremurele de pământ sunt frecvente, și ele sunt toate caracterizate

de importante perturbări fizice. Aceasta este adevărat mai ales pentru sferele de contracție gazoasă, lumile născute din imensele inele de origine nebulară lăsate în urmă pe parcursul primelor condensări și contracții ale anumitor sori individuali. Planetele având o origine dublă, ca Urantia, trec printr-o carieră de tinerețe mai puțin violentă și mai puțin furtunoasă. Chiar astfel, lumea voastră a suportat o fază primitivă de puternice bulversări caracterizate de erupții vulcanice, cutremure de pământ, inundații și ploi violente.

41:10.5 (466.4) Urantia este relativ izolată la periferia Sataniei. Cu o singură excepție, sistemul vostru este cel mai îndepărtat de Jerusem. Satania însăși este vecină cu sistemul cel mai exterior al Norlatiadekului, iar această constelație circulă acum pe bordura exterioară a Nebadonului. Lumea voastră se numără, cu adevărat, printre cele mai puțin importante ale întregii creații, înainte ca efuziunea lui Mihail să fi ridicat planeta voastră la o poziție de onoare și de mare interes pentru univers. Ultimul este uneori primul, însă cu adevărat cel care este mai mic a devenit cel mai mare.

41:10.6 (466.5) [Prezentat de un Arhanghel în colaborare cu Șeful Centrelor de Putere al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 41](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 43](#) >>

Capitolul 42

Energia — mintea și materia

42:0.1 (467.1) TEMELIA universului este materială, în sensul că energia este baza întregii existențe și energia pură este controlată de Tatăl Universal. Forța, energia, este singurul lucru care se ridică ca un monument perpetuu demonstrând existența și dovedind prezența Absolutului Universal. Acest imens curent de energie provenit din Prezențele Paradisului nu s-a întrerupt niciodată, nu a lipsit niciodată; nu a existat nici o ruptură în această susținere infinită.

42:0.2 (467.2) Manipularea energiei universale este întotdeauna conformă voinței personale și indicațiilor infinit de înțelepte ale Tatălui Universal. Acest control personal al puterii manifestate și al energiei circulante este modificat de acțiunile și de deciziile coordonate ale Fiului Etern, precum și de țelurile unificate ale Fiului

și ale Tatălui executate de Autorul Comun. Aceste ființe divine acționează cu titlu personal și în calitate de indivizi. Ele operează, de asemenea, prin intermediul persoanelor și al puterilor unui număr aproape nelimitat de subordonați, exprimând fiecare în mod diferit țelul etern și divin în universul universurilor. Însă aceste modificări funcționale și provizorii sau aceste transmutări de putere divină nu diminuează cu nimic adevărul afirmației că întreaga energie-forță se găsește sub controlul ultim al unui Dumnezeu personal care rămâne în centrul tuturor lucrurilor.

1. Forțe și energii ale paradisului

42:1.1 (467.3) Temelia universului este materială, însă esența vieții este spirituală. Tatăl spiritelor este, de asemenea, strămoșul universurilor; Tatăl etern al Fiului Originar este, de asemenea, sursa de eternitate a arhetipului originar, Insula Paradisului.

42:1.2 (467.4) Materia - energia - căci ele nu sunt decât manifestări diverse ale aceleiași realități cosmice, ca fenomen universal, este inerentă Tatălui Universal. „În el toate lucrurile subzistă”. Materia poate să pară că manifestă o energie înnăscută și puteri autonome, însă liniile de gravitație implicate în energiile relative tuturor acestor fenomene fizice derivă din Paradis și depind de el. Ultimatonul, prima formă măsurabilă de energie are drept nucleu Paradisul.

42:1.3 (467.5) Există o formă de energie necunoscută pe Urantia, care este înnăscută în materie și prezentă în spațiul universal. Când ea va fi în cele din urmă descoperită, fizicienii vor avea sentimentul că

au rezolvat aproape în întregime misterul materiei. Și așa se vor fi apropiat ei cu încă un pas de Creator; așa își vor fi însușit ei încă o fază a tehnicii divine; însă, în nici un sens, ei nu îl vor fi găsit pe Dumnezeu, nici nu vor fi stabilit existența materiei sau punerea în aplicare a legilor naturale în afara tehnicii cosmice a Paradisului și a intenției motivatoare al Tatălui Universal.

42:1.4 (468.1) Chiar și în urma unor progrese și mai mari, precum și a unor descoperiri și mai noi, după ce Urantia va fi avansat nemăsurat de mult în comparație cu cunoașterea lor prezentă, deși veți fi dobândit un control asupra mișcărilor de revoluție energetice ale unităților electrice ale materiei până într-acolo încât să puteți modifica manifestările lor fizice - chiar și după toate aceste progrese posibile, savanții vor fi întotdeauna neputincioși în a crea măcar un singur atom de materie sau în a genera vreun fulger de energie sau de a alătura vreodată materiei ceea ce numim noi viață.

42:1.5 (468.2) Creația energiei și darul vieții sunt prerogativele Tatălui Universal și ale personalităților creatoare care îi sunt asociate. Fluviul de energie și de viață este o revărsare continuă a Deităților, curentul universal și unificat al forțelor paradisiace răspândindu-se în tot spațiul. Această energie divină impregnează întreaga creație. Organizatorii de forță declanșează schimbările și instituie modificările forței spațiului, care se traduc în energie; .directorii de putere transmută energia în materie; și așa se nasc lumile materiale. Purtătorii Vieții declanșează în materia moartă procesele pe care le numim viață, viața materială. Tot astfel, Supraveghetorii de Putere Morontială își îndeplinesc misiunea în toate domeniile de tranziție dintre lumile materiale și cele spirituale. Creatorii spirituali superiori

inițiază procese similare în formele divine ale energiei, și de aici rezultă formele spirituale superioare ale vieții inteligente.

42:1.6 (468.3) Energia provine din Paradis, unde este modelată conform ordinii divine. Energia - energia pură - participă la natura organizării divine; ea este modelată după înfățișarea celor trei Dumnezei contopiți într-unul, așa cum activează ei în sediul universului universurilor. Întreaga forță este pusă în circuit în Paradis, vine din prezențele Paradisului și se întoarce acolo, iar ea este esențialmente o manifestare a Cauzei fără cauză - a Tatălui Universal; iar fără Tată, nimic din ceea ce există nu ar putea exista.

42:1.7 (468.4) Forța derivată de la Deitatea existentă în sine are o existență perpetuă în ea însăși. Forța-energie este nepieritoare și indestructibilă; aceste manifestări ale infinitului pot fi supuse unor transmutări nelimitate, unor transformări fără sfârșit și unor metamorfoze eterne, însă în nici un sens și în nici un grad, nici chiar în cea mai mică măsură imaginabilă, ea nu poate suferi anihilarea, și nu o va suferi niciodată. Însă energia, cu toate că izvorăște din infinit, nu se manifestă la infinit; universul principal, așa cum este conceput în prezent, are limite exterioare.

42:1.8 (468.5) Energia este eternă, însă nu infinită; ea reacționează întotdeauna la influența Infinității care îmbrățișează totul. Forța și energia își urmează la nesfârșit cursul; fiind ieșite din Paradis, ele trebuie să se întoarcă acolo, chiar dacă sunt necesare epoci de-a rândul pentru a completa circuitul ordonat. Ceea ce își are originea în Deitatea Paradisului nu poate avea decât o destinație paradisiacă sau un destin al Deității.

42:1.9 (468.6) Toate acestea confirmă credința noastră într-un univers al universurilor circular, aproape limitat, însă ordonat și imens. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, ar apărea, mai devreme sau mai târziu, într-un punct oarecare, o dovadă de diminuare a energie. Toate legile, organizările, administrările și mărturiile exploratorilor universului, totul, indică existența unui Dumnezeu infinit, însă, deocamdată, a unui univers finit, de o formă circulară de existență fără sfârșit, aproape fără limite, însă, cu toate acestea finit, în contrast cu infinitatea.

2. Sisteme universale de energie nonspirituală (energii fizice)

42:2.1 (469.1) Este cu adevărat dificil să se găsească cuvinte în limba engleză (sau română) pentru a desemna și descrie diversele nivele ale forței și energiei - fizice, mentale sau spirituale. Aceste expuneri nu se pot conforma definițiilor voastre acceptate asupra forței, a energiei și a puterii. Sărăcia limbajului este atât de mare încât suntem nevoiți să folosim acești termeni dându-le înțelesuri multiple. În capitolul de față, de exemplu, cuvântul *energie* este utilizat pentru a desemna toate fazele și formele fenomenelor de mișcare, de acțiune și de potențial, în timp ce cuvântul *forță* se aplică stadiilor de energie precedând gravitația, iar cuvântul *putere* stadiilor posterioare gravitației.

42:2.2 (469.2) Totuși, pentru a încerca să evit confuzia conceptelor, sugerez ca fiind recomandabil să se adopte următoarea clasificarea

pentru forța cosmică, energia emergentă și puterea universului - energia fizică:

42:2.3 (469.3) 1. *Puterea spațiului*. Este prezența necontestată în spațiul liber a Absolutului Necalificat. Extensiunea acestui concept este conotația potențialului de forță spațială a universului inerent totalității funcționale a Absolutului Necalificat, în timp ce intensiunea conceptului implică totalitatea realității cosmice - universuri care, la fel ca eternitatea, au emanat din Insula Paradisului, care nu are nici început, nici sfârșit; nici mișcare, nici schimbare.

42:2.4 (469.4) Fenomenele specifice laturii inferioare a Paradisului îmbrățișează, probabil, trei zone de prezență și de activitate a forței absolute: zona punct de sprijin a Absolutului Necalificat, zona Insulei Paradisului însăși, și zona intermediară a anumitor operațiuni sau funcțiuni echilibratoare și compensatoare neidentificate. Aceste trei zone concentrice formează centrul ciclului paradisiac al realității cosmice.

42:2.5 (469.5) Puterea spațiului este o prerealitate; ea este domeniul Absolutului Necalificat și nu este sensibilă decât la controlul personal al Tatălui Universal, cu toate că în aparență ea poate fi modificabilă prin prezența Organizatorilor Principali de Forță Primari.

42:2.6 (469.6) Pe Uversa puterea spațiului este numită ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Forța primordială*. Ea reprezintă prima schimbare fundamentală în potența spațiului și poate fi una dintre funcțiunile Absolutului Necalificat în Paradisul de jos. Noi știm că prezența spațiului ieșind din Paradisul de jos este modificată sub anumite aspecte față de cea care intră. Însă, independent de relațiile lor

posibile, transmutarea recunoscută deschis a potenței spațiului în forță primordială, este funcțiunea primară a diferențierii exercitate de prezența-tensiune a organizatorilor forței vii ai Paradisului.

42:2.8 (469.8) Forța pasivă și potențială devine activă și primordială ca răspuns la rezistența oferită de prezența în spațiu a Organizatorilor Forță Principali de exteriorizare primari. Forța iese atunci din domeniul exclusiv al Absolutului Necalificat în domeniile de reacție multiplă - reacție la anumite mișcări primitive declanșate de Dumnezeuul Acțiunii, și apoi la anumite mișcări compensatoare, emanând din Absolutul Universal. Forța primordială pare a reacționa la cauzele transcendente proporțional cu absolutitatea lor.

42:2.9 (469.9) Forța primordială este uneori numită *energie pură*; pe Uversa, noi o numim SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Energii emergente*. Prezența pasivă a organizatorilor forței primari este suficientă pentru a transforma puterea spațiului în forță primordială, iar în câmpul spațial astfel activat, aceiași organizatori ai forței încep primele lor operațiuni active. Forța primordială este destinată să treacă prin două faze distincte de transmutare în domeniile manifestărilor energiei, înainte de a apărea ca putere a universului. Aceste două nivele ale energiei emergente sunt:

42:2.11 (470.2) a. *Energie potentă*. Este energia puternică de orientare, de mișcări de masă, de înaltă tensiune și de reacție forțată - sisteme de energie gigantice puse în mișcare de activitățile organizatorilor de forță primari. Această energie primară sau energie potentă nu este de la început net sensibilă la atracția gravitațională a Paradisului, cu toate că masa sa agregată și direcția sa în spațiu sunt

probabil sensibile la grupul colectiv de influențe absolute venind din Paradisul de jos. Atunci când energia se ridică la nivelul sensibilității inițiale la controlul circular al gravitației absolute a Paradisului, organizatorii de forță primari fac loc acțiunii asociațiilor lor secundari.

42:2.12 (470.3) b. *Energie gravitațională*. Energia care apare atunci și care este sensibilă la gravitație conține potențialul de putere al universului și devine antecesorul activ al întregii materii a universului. Această energie secundară sau gravitațională este produsul elaborărilor de energie rezultând din prezența-presiune și din tendințele-tensiuni stabilite de Organizatorii de Forță Transcendentală Asociați. Ca răspuns la munca acestor manipulatori de forță, energia spațiului trece rapid de la stadiul puternic la stadiul gravitațional, și devine astfel direct sensibilă la controlul circular (absolut) al gravitației Paradisului.

42:2.13 (470.4) Ea revelează, în același timp, un anumit potențial de sensibilitate la atracția gravitației liniare inerente maselor materiale care apar imediat odată cu stadiile electronic și postelectronic ale energiei și materiei. Când survine sensibilitatea la gravitație, Organizatorii de Forță Asociați se pot retrage din cicloanele energetice ale spațiului datorită faptului că Directorii de Putere ai Universului pot fi afectați acestui câmp de acțiune. Noi suntem, cu toate acestea, în incertitudine în ceea ce privește cauzele exacte ale stadiilor primitive de evoluție ale forței, însă recunoaștem activitatea inteligentă a celui Ultim în cele două nivele de manifestare ale energie emergente. Energiile potente și gravitaționale sunt numite **ULTIMATA** pe Uversa, atunci când ele sunt considerate în mod colectiv.

42:2.14 (470.5) 4. *Putere universală*. Forța-spațiului a fost schimbată în energia-spațiului și apoi în energie sub control gravitațional. Energia fizică a fost astfel maturizată până în punctul de a putea fi dirijată în canale de putere și pusă în serviciul multiplelor scopuri ale Creatorilor universului. Această muncă este continuată de versatili directori, centri și controlori ai energiei fizice în marele univers - acela al creațiilor organizate și locuite. Acești Directori de Putere ai Universului preiau controlul, mai mult sau mai puțin complet, a douăzeci și una dintre cele treizeci de faze ale energiei constituind prezentul sistem energetic al celor șapte suprauniversuri. Acest domeniu de putere-energie-materie este ținutul activităților inteligente ale Septuplului, funcționând sub supracontrolul spațiului-timp exercitat de Suprem.

42:2.15 (470.6) Pe Uversa, noi numim GRAVITA domeniul puterii universului.

42:2.16 (470.7) 5. *Energia Havonei*. Conceptele acestei expuneri s-au deplasat către Paradis urmând, nivel după nivel, forța-spațiului care se transmuta până la nivelul operator al energiei-putere a universurilor timpului și spațiului. Continuând spre Paradis, noi vom întâlni acum o fază preexistentă a energiei caracteristice universului local. Aici, ciclul evolutiv pare să se răsfrângă asupra lui însuși; energia-putere pare acum a veni înapoi către forță, însă o forță de natură foarte diferită de puterea spațiului și de forța primordială. Sistemele de energie ale Havonei nu sunt duale; ele sunt triunice. Este domeniul existențial de energie al Autorului Comun, funcționând în numele Trinității Paradisului.

42:2.17 (471.1) Pe Uversa, aceste energii ale Havonei sunt cunoscute sub numele de TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Energie transcendentală*. Acest sistem energetic funcționează pe și de la nivelul superior al Paradisului și numai în relație cu populațiile absonite. Pe Uversa se numește TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energia este apropiată, ca geneză, de divinitate atunci când este vorba de energia Paradisului. Noi înclinăm să credem că monota este energia vie și nespirtuală a Paradisului, o energie în contrapondere a energiei vii și spirituale a Fiului Originar - de unde și sistemul energetic nespirtual al Tatălui Universal.

42:2.20 (471.4) Noi nu putem diferenția, prin *natura* lor, spiritul Paradisului și monota Paradisului; ele sunt, aparent, asemănătoare. Ele au nume diferite, însă nu putem deloc să vă vorbim de o realitate ale cărei manifestări spirituale și nespirtuale nu se disting decât prin *nume*.

42:2.21 (471.5) Noi știm că fapăturile finite pot atinge experiența de adorație a Tatălui Universal datorită ajutorului din partea Dumnezeului Septuplu și a Ajustorilor Gândirii, însă noi ne îndoim că vreo personalitate subabsolută, chiar și directorii de putere, pot înțelege infinitatea energiei Marii Surse-Centru Prime. Un lucru este sigur: dacă directorii de putere sunt la curent cu tehnica de metamorfozare a forței-spațiului, ei nu ne revelează acest secret. După părerea mea, ei nu înțeleg pe deplin funcțiunea organizatorilor forței.

42:2.22 (471.6) Directorii de putere înșiși sunt catalizatori ai energiei; adică simpla lor prezență face ca energia să se segmenteze, să se

organizeze sau să se reunească în formațiuni unitare. Și toate acestea implică că trebuie să existe ceva inherent energiei care o face să funcționeze astfel în prezența acestor entități de putere. Fenomenul de transmutare a forței cosmice în puterea universului a fost numit, de mult timp, una dintre cele șapte „infinități ale divinității” de Melchizedekii Nebadonului. Voi nu veți afla mai multe în legătură cu acest punct pe parcursul ascensiunii universului vostru local.

42:2.23 (471.7) În ciuda inaptitudinii noastre de a înțelege în întregime originea, natura și transmutările forței cosmice, suntem perfect la curent cu toate fazele de comportare a energiei emergente, începând din momentul reacției ei directe și inconfundabile la acțiunea gravitațională a Paradisului - cam prin vremea când încep să opereze directorii de putere ai suprauniversului.

3. Clasificarea materiei

42:3.1 (471.8) Materia din toate universurile, exceptând universul central, este identică. Proprietățile fizice ale materiei depind de viteza de rotație a elementelor sale componente, de numărul și de dimensiunea elementelor în rotație, de distanța lor de corpul nuclear sau de conținutul de spațiu al materiei, precum și de prezența anumitor forțe încă nedescoperite pe Urantia.

42:3.2 (471.9) Materia diferiților sori, planete și corpuri din spațiu comportă zece mari diviziuni:

42:3.3 (472.1) 1. Materia ultimatonică - unitățile fizice primordiale ale existenței materiale, particulele de energie care contribuie la

compunerea electronilor.

42:3.4 (472.2) 2. Materia subelectronică - stadiul exploziv și repulsiv a supergazelor solare.

42:3.5 (472.3) 3. Materia electronică - stadiul electric de diferențiere materială - electroni, protoni și diverse alte unități intrând în constituția variată a grupurilor electronice.

42:3.6 (472.4) 4. Materia subatomică - care există în mare cantitate în interiorul sorilor calzi.

42:3.7 (472.5) 5. Atomii sfărâmați - ei se găsesc în sorii care se răcesc și prin tot spațiul.

42:3.8 (472.6) 6. Materia ionizată - atomi individuali despuiți de electronii lor exteriori (chimic activi) prin electricitate, prin căldură, prin raze X și prin solvenți.

42:3.9 (472.7) 7. Materia atomică - stadiul chimic de organizare elementară, unitățile componente ale materiei moleculare sau vizibile.

42:3.10 (472.8) 8. Stadiul molecular al materiei - așa cum există ea pe Urantia, în stare de materializare relativ stabilă în condițiile obișnuite.

42:3.11 (472.9) 9. Materia radioactivă - tendința și activitatea dezorganizatoare a elementelor grele în condiții de căldură moderată și de presiune gravitațională diminuată.

42:3.12 (472.10) 10. Materia topită - materie relativ staționară, aflată în interiorul sorilor reci sau morți. Aceste forme de materie nu sunt cu adevărat staționare; există puțină activitate ultimatică și chiar electronică, însă aceste unități sunt puternic comprimate și vitezele lor de rotație mult diminuate.

42:3.13 (472.11) Clasificarea de mai sus se referă la organizarea materiei, mai degrabă decât la formele sub care ea apare ființelor

create. Ea nu ține cont nici de stadiile pre-emergente ale energiei, nici de materializările eterne în Paradis și în universul central.

4. Transmutări ale energiei și ale materiei

42:4.1 (472.12) Lumina, căldura, electricitatea, magnetismul, chimia, energia și materia sunt - în ceea ce privește originea, natura și destinul lor - unul și același lucru, la fel ca și alte realități materiale încă nedescoperite pe Urantia.

42:4.2 (472.13) Noi nu înțelegem complet schimbările aproape infinite la care poate fi supusă energia fizică. Într-un univers ea apare ca lumină, într-un altul ca lumină plus căldură, într-un altul sub forme de energie necunoscute pe Urantia; într-un număr incalculabil de milioane de ani ea poate reapărea sub vreo formă de energie electrică agitată și tumultoasă sau de putere magnetică; iar și mai târziu ea poate apărea din nou într-un univers subsecvent sub formă de materie variabilă, trecând printr-o serie de metamorfoze urmată de dispariția sa fizică exterioară în vreun mare cataclism al tărâmurilor. Și apoi, după epoci fără de număr și o rătăcire aproape nesfârșită prin nenumărate universuri, aceeași energie poate încă reapărea și schimba de nenumărate ori forma și potențialul; iar transformările continuă astfel, pe parcursul unor epoci succesive și prin tărâmuri nenumărate. Astfel materia își urmează drumul, suportând transformările timpului, însă aliniindu-se întotdeauna fidel pe cercul eternității; chiar dacă este mult timp împiedicată să se întoarcă la sursa sa, ea rămâne

întotdeauna sensibilă și urmează la nesfârșit calea trasată de Personalitatea Infinită care a emis-o.

42:4.3 (473.1) Centrele de putere și asociații lor se ocupă de activitățile de transmutare a ultimatonului în circuitele și în revoluțiile electronilor. Aceste ființe unice controlează și compun puterea, manipulând de obicei unitățile de bază ale energiei materializate, ultimatonii. Ei sunt maeștrii energiei care circulă în această stare primitivă. În legătură cu controlorii fizici, ei sunt capabili să controleze eficient energia și să o dirijeze chiar după transmutarea ei la nivel electric sau la stadiul așa zis electronic. Însă câmpul lor de acțiune este considerabil scăzut când energia organizată electronic se lansează în turbioanele sistemelor atomice. După această manifestare, energiile cad sub controlul complet al puterii de atracție al gravitației liniare.

42:4.4 (473.2) Gravitația acționează pozitiv pe liniile de putere și canalele de energie ale centrelor de putere și ale controlorilor fizici, însă aceste ființe nu doar o reacție negativă la gravitație - exercitarea facultăților lor antigravitaționale.

42:4.5 (473.3) În întregul spațiu, frigul și alte influențe sunt prezente pentru a organiza creativ ultimatonii în electroni. Căldura este măsura activității electronice, în timp ce frigul semnifică pur și simplu absența căldurii - repausul relativ al energiei - ceea ce este statutul schimbării-forță universală a spațiului dacă nici energia emergentă, nici materia organizată nu sunt prezente pentru a reacționa la gravitație.

42:4.6 (473.4) Prezența și acțiunea gravitației sunt cele care împiedică apariția zeroului teoretic absolut, deoarece spațiul

interstelar nu este la temperatura de zero absolut. În tot spațiul organizat există curenți de energie sensibili la gravitație, circuite de putere, activități ultimatonice, precum și energii electronice organizatoare. Din punct de vedere practic, spațiul nu este vid. Chiar și atmosfera Urantiei se subțiază tot mai mult, până la înălțimea de cinci mii de kilometri unde ea începe să se împrășteie în materia spațială medie a acestei secțiuni a universului. Spațiul, care după cunoștințele noastre se apropie cel mai mult de vid în Nebadon, conține încă o sută de ultimatonii, echivalentul unui electron - pe șaisprezece centimetri cub. O astfel de rarefiere a materiei este considerată ca fiind, practic, spațiul vid.

42:4.7 (473.5) Temperatura - căldura sau frigul - nu este secundară, decât față de gravitație, în domeniile evoluției energiei și materiei. Ultimatonii se supun umil temperaturilor extreme. Temperaturile joase favorizează anumite forme de structuri electronice și de asamblări atomice, în timp ce înaltele temperaturi facilitează tot felul de rupturi atomice și de dezintegrări ale materiei.

42:4.8 (473.6) Când sunt supuse temperaturilor și presiunilor anumitor stări solare interne, toate asocierile de atomi, în afară de cele mai primitive, pot fi dezintegrate. Căldura poate deci învinge în mare măsură stabilitatea gravitațională, însă nici o căldură sau presiune solară cunoscute nu pot reconverti ultimatonii în energie puternică.

42:4.9 (473.7) Sorii aprinși pot transforma materia în diverse forme de energie, însă lumile întunecate și întregul spațiu exterior pot întârzia activitatea electronilor și ultimatonilor, până la a converti aceste energii în materia tărâmurilor. Anumite asocieri de electroni de natură vecină și multe asocieri fundamentale ale materiei nucleare se

formează în temperaturile excesiv de joase ale spațiului liber, și cresc ulterior prin asocieri cu adăugări mai mari de energie materializantă.

42:4.10 (473.8) În toate aceste metamorfoze nesfârșite ale energiei și ale materiei, trebuie să se țină cont de influența presiunii gravitaționale și de comportamentul antigravitațional al energiilor ultimatonice în anumite condiții de temperatură, de viteză și de rotație. Temperatura, curenții de energie, distanța, prezența viilor organizatori ai forței și a directorilor de putere influențează, de asemenea, toate fenomenele de transmutare a energiei și a materiei.

42:4.11 (474.1) Creșterea masei în materie este egală cu creșterea energiei divizate cu pătratul vitezei luminii. Într-un sens dinamic, munca care poate fi îndeplinită de materia în repaus este egală cu energia consumată pentru a reuni elementele sale din Paradis minus rezistența forțelor de învins, pe parcursul tranzitului și atracției exercitate de părțile materiei una față de alta.

42:4.12 (474.2) Existența formelor preelectronice ale materiei este indicată de cele două greutate atomice ale plumbului. Plumbul de formație originală cântărește puțin mai mult decât plumbul produs prin dezintegrarea uraniului cu ajutorul emanațiilor de radiu; diferența de masă atomică reprezintă pierderea efectivă de energie în dezintegrarea atomului.

42:4.13 (474.3) Integritatea relativă a materiei este asigurată de faptul că energia nu poate fi absorbită sau emisă decât de cantități exacte, numite quante de savanții de pe Urantia. Acest aranjament înțelept în domeniile materiale servește la menținerea universurilor ca unități funcționale.

42:4.14 (474.4) Cantitatea de energie absorbită sau eliberată pe parcursul unei schimbări de poziție a electronilor sau a altor elemente este întotdeauna un „quantum” sau un multiplu al unui quantum, însă componenta vibratorie sau ondulatorie a acestor unități de energie este în întregime determinată de dimensiunile structurilor materiale implicate. Aceste valuri energetice ondulatorii au de 860 de ori diametrul ultimatonilor, al electronilor, al atomilor sau al altor unități care le dau naștere. Interminabila confuzie care însoțește observarea mecanicii ondulatorii a comportamentului quantelor este datorată suprapunerii undelor de energie: două creste se pot combina pentru a forma o creastă de o înălțime dublă, în timp ce o creastă și o prăpastie pot să se combine pentru a se anula reciproc.

5. Manifestări ale energiei ondulatorii

42:5.1 (474.5) În suprauniversul Orvontonului există o sută de octave de energie ondulatorie. Printre cele o sută de grupuri de manifestări energetice, șaiszeci și patru sunt total sau parțial recunoscute pe Urantia. Razele soarelui constituie patru octave pe scara suprauniversală. Razele vizibile îmbrățișează doar o octavă, care poartă numărul patruzeci și șase al acestei serii. Urmează apoi grupul ultraviolet, în timp ce la zece octave mai sus se găsesc razele X, urmate de razele gama ale radiumului. La treizeci și două de octave, sub lumina vizibilă a soarelui, întâlnim razele energetice ale spațiului exterior, atât de frecvent amestecate cu minusculele particule de materie, formând activitățile care le sunt asociate. Imediat, sub

lumina solară vizibilă, apar razele infraroșii și cu treizeci de octave mai jos, grupul transmițător al radiodifuziunii.

42:5.2 (474.6) Din punctul de vedere al cunoașterii științifice de pe Urantia secolului douăzeci - manifestările energiei ondulatorii se pot clasa în următoarele zece grupuri:

42:5.3 (474.7) 1. *Razele infraultimatonice*- rotațiile marginale ale ultimatonilor, atunci când ei încep să ia o formă definită. Este primul stadiu al energiei emergente în care se pot detecta și măsura fenomene ondulatorii.

42:5.4 (474.8) 2. *Raze ultimatonice*. Asamblarea energiei în sferele minuscule ale ultimatonilor ocazională în conținutul spațiului vibrații sesizabile și măsurabile. Cu mult înainte ca fizicienii să descopere ultimatonul, ei vor fi detectat, indubitabil, fenomenele datorate ploii acestor raze pe Urantia. Aceste raze scurte și potente reprezintă activitatea inițială a ultimatonilor atunci când sunt încetiniți până într-atâta încât să vireze către organizarea electronică a materiei. Pe măsură ce ultimatonii se aglomerează în electroni, se produce o condensare cu punerea în rezervă corespondentă de energie.

42:5.5 (475.1) 3. *Razele spațiale scurte*. Sunt cele mai scurte dintre toate vibrațiile pur electronice; ele reprezintă stadiul preatomic al acestei forme de materie. Sunt necesare temperaturi extraordinar de joase sau de înalte pentru a produce aceste raze, care sunt de două feluri: una, care însoțește nașterea atomilor și alta, care denotă dislocarea lor. Cea mai mare cantitate dintre ele emană din planul cel

mai dens al suprauniversului, acela al Căii Lactee, care este, de asemenea, planul de cea mai mare densitate a universurilor exterioare.

42:5.6 (475.2) 4. *Stadiul electronic*. Acest stadiu de energie este baza întregii materializări în cele șapte suprauniversuri. Atunci când electronii trec prin nivele energetice superioare de revoluție orbitală la nivele inferioare sunt întotdeauna emise quantele. Schimbările de orbită a electronilor produc ejecția sau absorbția particulelor măsurabile de energie-lumină foarte bine determinate și uniforme, în timp ce electronii individuali abandonează întotdeauna o particulă de energie-lumină atunci când ei suportă o coliziune. Manifestări de energie ondulatorie, însoțesc, de asemenea, activitățile corpurilor pozitive și a altor elemente ale stadiului electronic.

42:5.7 (475.3) 5. *Razele gama*. Sunt emanațiile care caracterizează disocierea spontană a materiei atomice. Cel mai bun exemplu al acestei forme de activitate electronică se găsește în fenomenele asociate dezintegrării radiumului.

42:5.8 (475.4) 6. *Grupul razelor X*. Etapa următoare în încetinirea electronului furnizează diversele forme de raze X solare, cât și razele X produse în mod artificial. Încărcătura electronică creează un câmp electric; mișcarea dă naștere unui curent electric; curentul produce un câmp magnetic. Atunci când un electron este brusc oprit, comoția electromagnetică rezultantă produce raza X; raza X este *această* perturbație. Razele X solare sunt identice celor care sunt produse mecanic pentru a explora interiorul corpului uman, mai puțin lungimea lor de undă care este ceva mai mare.

42:5.9 (475.5) 7. *Razele ultraviolete* sau chimice ale luminii soarelui și diversele lor producții mecanice.

42:5.10 (475.6) 8. *Lumina albă*- întreaga lumină vizibilă a sorilor.

42:5.11 (475.7) 9. *Razele infraroșii*- încetinirea activității electronice apropiindu-se și mai mult de căldura apreciabilă.

42:5.12 (475.8) 10. *Undele hertziene*- energiile utilizate pe Urantia pentru teledifuziuni.

42:5.13 (475.9) Pe aceste zece faze de activitate energetică ondulatorie, ochiul uman nu poate reacționa decât la o singură octavă, aceea a totalității luminii solare obișnuite.

42:5.14 (475.10) Ceea ce se numește eter este pur și simplu un nume colectiv pentru a desemna un grup de activități de forță și de energie care au loc în spațiu. Ultimatonii, electronii și celelalte conglomerate masice ale energiei sunt particule uniforme de materie. În tranzitul lor prin spațiu, ele urmează în realitate linii drepte. Lumina și toate celelalte forme de manifestări energetice recognoscibile constă într-o succesiune de particule energetice determinate, care se deplasează în linie dreaptă, mai puțin în măsura în care traiectoria lor este modificată de gravitație și alte forțe interferente. Procesionile de particule de energie apar ca fenomene ondulatorii atunci când sunt observate într-un anumit fel; acest fapt este datorat rezistenței câmpului de forță nediferențiat al întregului spațiu, eterul ipotetic, și tensiunii intergravitaționale a agregatelor de materie asociate. Lărgimea intervalelor dintre particulele de materie, precum și viteza

inițială a razelor de energie provoacă apariția ondulatorie a numeroaselor forme de energie materială.

42:5.15 (476.1) Excitația conținutului de spațiu produce o reacție ondulatorie la trecerea particulelor de materie în deplasare rapidă, la fel cum trecerea unei nave pe apă declanșează valuri de amplitudini și intervale variate.

42:5.16 (476.2) Comportamentul forței primordiale dă naștere unor fenomene analoage, sub numeroase aspecte, eterului pe care îl imaginați voi. Spațiul nu este vid; sferele spațiului se învârtesc și plonjează într-un imens ocean de energie-forță desfășurată. Conținutul spațial al unui atom nu este nici el vid. Oricum ar fi, eterul nu există; tocmai absența acestui eter ipotetic este cea care permite planetelor locuite să evite să cadă în soare și electronilor circulând pe orbitele lor atomice să reziste căderii în nucleu.

6. Ultimatoni, electroni și atomi

42:6.1 (476.3) În timp ce încărcătura de spațiu a forței universale este omogenă și nediferențiată, organizarea în materie a energiei evoluate antrenează concentrarea energiei în mase discontinui de dimensiuni definite și greutate stabilite - o reacție gravitațională precisă.

42:6.2 (476.4) Gravitația locală sau liniară intră, pe deplin, în acțiune atunci când apare organizarea atomică a materiei. Materia preatomică devine ușor sensibilă la gravitație atunci când este activată de raze X și de alte energii similare, însă gravitația liniară nu exercită atracție

măsurabilă nici asupra particulelor de energie electronică liberă, neatașate și neîncărcate, nici asupra ultimatonilor neasociați.

42:6.3 (476.5) Ultimatonii funcționează prin atracție reciprocă și sunt sensibili numai la câmpul de gravitație circular al Paradisului. Nereaționând la gravitația liniară, ei se găsesc astfel menținuți în curentul universal al spațiului. Ultimatonii sunt capabili să își accelereze viteza de rotație până la a se comporta parțial ca înzestrați cu antigravitație, însă fără intervenția organizatorilor forței sau a directorilor de putere, ei nu pot atinge viteza critică de eliberare, caz în care și-ar pierde individualitatea și s-ar întoarce în stadiul de energie de putere. În natură, ultimatonii nu scapă statutului lor de existență fizică, decât dacă participă la o dislocare terminală a unui soare răcit și pe cale de a muri.

42:6.4 (476.6) Ultimatonii necunoscuți pe Urantia își încetinesc mișcarea trecând prin numeroase faze de activitate fizică, înainte de a îndeplini condițiile de energie revoluționară prealabilă organizării electronice. Ultimatonii au trei tipuri de mișcări: rezistența lor reciprocă la forța cosmică, revoluția lor individuală cu potențial de antigravitație și potențialul din interiorul electronului, a anumitor ultimatonii reciproc interasociați.

42:6.5 (476.7) Atracția reciprocă asigură coeziunea a o sută de ultimatonii în constituția unui electron și nu există niciodată cu unul mai puțin sau cu unul mai mult într-un electron tipic. Pierderea unuia sau a mai multor ultimatonii distruge identitatea tipică a electronului, ceea ce duce la existența uneia din cele zece forme modificate ale electronului.

42:6.6 (476.8) Ultimatonii nu descriu orbite și nu se învârt în circuite în interiorul electronilor, ci se răspândesc sau se grupează conform vitezelor de rotație axiale, ceea ce determină dimensiunile diferențiale ale electronilor. Această aceeași viteză de rotație a ultimatonilor în jurul axei lor determină totodată reacțiile negative sau pozitive ale diferitelor tipuri de unități electronice. Ansamblul segregărilor și grupărilor materiei electronice, precum și diferențierea electrică a corpurilor negative și pozitive de energie-materie, rezultă din diversele funcțiuni ale asocierilor ultimatonilor care le compun.

42:6.7 (477.1) Fiecare atom are un diametru ușor superior unui sfert de milionime de milimetru, iar un electron cântărește puțin mai mult decât a două mia parte a celui mai mic atom, cel de hidrogen. Protonul pozitiv caracteristic nucleului atomic, cu toate că nu este cu mult mai mare decât un electron negativ, cântărește aproximativ de două mii de ori mai mult.

42:6.8 (477.2) Dacă s-ar mări masa materiei până când un electron ar cântări o zecime de uncie (2,83 grame), și dacă dimensiunile sale ar fi crescute în măsura proporției, volumul acestui electron ar deveni la fel de mare ca acela al pământului. Dacă volumul unui proton - de o mie opt sute de ori mai greu decât un electron - ar fi mărit până la mărime unui ac de gămălie, atunci, în comparație, un ac de gămălie ar avea un diametru egal celui al orbitei pământului în jurul soarelui.

7. Materia atomică

42:7.1 (477.3) Întreaga materie se formează conform ordinii sistemului solar. În centrul fiecărui minuscul univers de energie există o porțiune nucleară de existență materială relativ stabilă și comparativ staționară. Această unitate centrală este înzestrată cu o triplă posibilitate de manifestare. În jurul acestui centru de energie și într-o adâncime fără fund, însă în circuite fluctuante, se rotesc unitățile de energie vag comparabile cu planetele ce înconjoară soarele unui grup stelar asemănător propriului vostru sistem solar.

42:7.2 (477.4) În interiorul atomului, electronii se învârt în jurul protonului central, la distanțe proporționale cu celor ale planetelor care se învârt în jurul soarelui, în spațiul sistemului solar. În comparație cu mărimea lor reală, distanța relativă dintre nucleul atomic și circuitul electronic cel mai apropiat este aceeași ca cea dintre Soare și Mercur, planeta învecinată cu soarele.

42:7.3 (477.5) Vitezele de rotație axiale ale electronilor și vitezele lor pe orbitele lor în jurul nucleului atomic depășesc, ambele, imaginația umană, fără a mai menționa vitezele ultimatonilor care îi compun. Particulele pozitive ale radiumului își iau zborul în spațiu cu șaisprezece mii de kilometri pe secundă, în timp ce particulele negative ating o viteză apropiată de aceea a luminii.

42:7.4 (477.6) Universurile locale sunt construite conform sistemului zecimal. Există exact o sută de materializări atomice de energie a spațiului detectabile într-un univers de constituție duală; este maximul posibil al organizărilor materiei în Nebadon. Aceste o sută de forme de materie constă într-o serie regulată, în care electroni, în număr de o sută, se învârt în jurul unui nucleu central relativ compact. Această

asociere ordonată și sigură a diverselor energii este cea care constituie materia.

42:7.5 (477.7) La suprafața lor, lumile nu au toate o sută de elemente recognoscibile, însă aceste elemente sunt prezente pe undeva în aceste lumi: ele au fost fie prezente, fie sunt în curs de evoluție.

Circumstanțele originii unei planete și ale evoluției ei subsecvente determină numărul de tipuri atomice care vor fi observabile în raport cu cele o sută de tipuri posibile. Atomii cei mai grei nu se găsesc la suprafața numeroaselor lumi. Chiar și pe Urantia, elementele grele cunoscute manifestă o tendință de a zbura în străfulgerări la fel ca și comportamentul radiumului, de exemplu.

42:7.6 (477.8) Stabilitatea atomului depinde de numărul de neutroni electric inactivi în nucleul central. Comportamentul chimic depinde în întregime de activitatea electronilor care se învârt liber în jurul nucleului.

42:7.7 (478.1) În Orvonton nu a fost niciodată posibil să se asambleze natural mai mult de o sută de electroni orbitali într-un același sistem atomic. Când un al o sută unulea a fost introdus artificial în câmpul orbitelor, a rezultat întotdeauna o dislocare aproape instantanee a protonului central și o dispersie necontrolată a electronilor și a altor energii eliberate.

42:7.8 (478.2) Cu toate că atomii pot conține de la unu la o sută de electroni orbitali, numai cei zece electroni exteriori ai celor mai mari atomi se învârt în jurul nucleului central, ca corpuri distincte și discontinue, rămânând intacti și compacți în rotația lor pe orbite precise și definite. Cei treizeci de electroni mai apropiați de centru sunt dificil de observat sau detectat, ca corpuri separate și organizate.

Acceași proporție relativă de comportament al electronilor față de proximitatea de nucleu există în toți atomii, oricare ar fi numărul electronilor conținuți. Cu cât ne apropiem mai mult de nucleu, cu atât mai puțin individualizarea electronilor este netă. Prelungirea electronico-ondulatorie a unui electron poate să se răspândească astfel încât să ocupe total orbitele atomice cele mai mici. Acest lucru este în special adevărat, în ceea ce privește electronii cei mai apropiați ai nucleului central.

42:7.9 (478.3) Cei treizeci de electroni ai orbitelor celor mai interioare au o individualitate, însă sistemele lor energetice tind să se amestece, întinzându-se de la un electron la altul și, aproape, din orbită în orbită. Cei treizeci de electroni următori constituie a doua familie sau zonă energetică, individualitatea lor este mai pronunțată, corpul lor de materie exercită un control mai complet asupra sistemelor de energie care îi însoțește. Următorii treizeci de electroni, a treia zonă electronică, sunt încă și mai individualizați și circulă pe orbite mai distincte și mai bine definite. Ultimii zece electroni nu sunt prezenți decât în cele zece elemente, cele mai grele, și au demnitatea independenței, fiind deci capabili să scape mai mult sau mai puțin liber de controlul nucleului mamă. Cu un minim de variație în temperatură și presiune, membrii acestui al patrulea grup, numiți electroni externi, vor scăpa de controlul nucleului central, așa cum ne este dat exemplul de dislocare spontană a uraniului și a elementelor similare.

42:7.10 (478.4) Primii patruzeci și șapte de atomi, cei care conțin de la unu la patruzeci și șapte de electroni orbitali, sunt mai ușor de definit decât ceilalți. De la cel de al patruzeci și optulea, și după el, caracterul

imprevizibil al prezenței presupuse a Absolutului Necalificat se face tot mai mult simțit, însă o parte a acestei imprevizibilități electronice se datorează diferențelor în vitezele de rotație axiale ale ultimatonilor și proprietății lor inexplicabile de a se amesteca. Alte influențe fizice, electrice, magnetice și gravitaționale acționează, de asemenea, pentru a produce un comportament electronic variabil. Atomii sunt, deci, similari persoanelor în ceea ce privește posibilitățile de a prevedea comportamentul lor. Statisticienii pot enunța legi guvernând un mare număr de atomi sau de persoane, dar sunt reduși la tăcere atunci când este vorba de un singur atom sau de o singură persoană.

8. Coeziunea atomică

42:8.1 (478.5) În timp ce gravitația este unul dintre diferiții factori contribuind la menținerea ansamblului unui minuscule sistem de energie atomică există, de asemenea, prezentă în și printre unitățile de bază, o energie puternică și necunoscută; este secretul constituției lor fundamentale și a comportamentului lor ultim, o forță care rămâne să fie descoperită pe Urantia. Această influență universală impregnează întregul spațiu interior al minusculei organizări energetice.

42:8.2 (478.6) Spațiul dintre electronii unui atom nu este vid. În orice atom, acest spațiu interelectronic este animat de manifestări ondulatorii perfecte sincronizate cu viteza electronilor și rotația ultimatonilor. Această forță nu este în întregime dominată de legile voastre recunoscute ale atracției pozitive și negative; de aceea, ea se

conduce uneori într-un mod imprevizibil. Această influență anonimă pare a fi o reacție a spațiului-forță al Absolutului Necalificat.

42:8.3 (479.1) Coeziunea protonilor încărcăți și a electronilor neîncărcăți la nivelul atomului este asigurată de funcțiunea alternativă a mezotronului, particulă de materie de o sută optzeci de ori mai grea decât electronul. Fără acest dispozitiv, încărcătura electrică adusă de protoni ar disloca nucleul atomic.

42:8.4 (479.2) Așa cum sunt constituiții atomii, nici o forță gravitațională sau electrică nu ar putea asigura coeziunea nucleului lor. Integritatea nucleului este menținută de funcțiunea coezivă alternativă a mezotronului care este capabil să reunească particulele încărcate și neîncărcate datorită puterii masice superioare a forței sale și de o funcțiune suplimentară care face, constant să se schimbe locul protonilor și al neutronilor. Mezotronul face, constant, să plece și să vină încărcătura electrică a particulelor nucleare dintre protoni și neutroni. Pe parcursul unei fracțiuni infinitezimale de secundă, o particulă nucleară dată este un proton încărcat, iar pe parcursul fracțiunii următoare, ea este un neutron lipsit de încărcătură., iar aceste alternanțe de statut energetic sunt atât de incredibil de rapide, încât încărcătura electrică este privată de orice oportunitate de a funcționa ca influență dislocatoare. Acesta este modul în care mezotronul funcționează ca o particulă „purătoare de energie” care contribuie puternic la stabilitatea nucleară a atomului.

42:8.5 (479.3) Prezența și funcțiunea mezotronilor explică, de asemenea, o altă enigmă referitoare la atom. Când atomii acționează radioactiv, ei emit mult mai multă energie decât s-ar putea crede. Acest excedent de radiație provine din dezmembrarea mezotronului

„purtător de energie”, care devine atunci un simplu electron.

Dezintegrarea mezotronului este însoțită, de asemenea, de emisia anumitor mici particule lipsite de încărcătură.

42:8.6 (479.4) Mezotronul explică anumite proprietăți de coeziune ale nucleului atomic, însă nu explică nici coeziunea dintre protoni, nici adeziunea dintre neutroni. Forța puternică și paradoxală care asigură integritatea coezivă a atomului este o formă de energie încă nedescoperită pe Urantia.

42:8.7 (479.5) Acești mezotroni se găsesc în abundență în razele cosmice care se lovesc continuu de planeta voastră.

9. Filozofia naturală

42:9.1 (479.6) Religia nu este singura care e dogmatică; filozofia naturală tinde, de asemenea, să se dogmatizeze. Atunci când un educator religios binecunoscut a ajuns la concluzia că numărul șapte era fundamental în natură deoarece există șapte deschideri în capul uman, ar fi putut, dacă ar fi cunoscut mai bine chimia, să-și susțină opinia bazând-o pe un fenomen veritabil al lumii fizice. În toate universurile fizice ale timpului și spațiului și, cu toate că constituția decimală a energie se manifestă universal, rămâne întotdeauna o reminiscență a faptului că premateria are o organizare electronică septuplă.

42:9.2 (479.7) Numărul șapte este fundamental pentru universul central și pentru sistemul spiritual de transmisii înnăscute al caracterelor, însă numărul zece, sistemul zecimal, este inerent

energiei materiei și creației materiale. În ciuda acestui lucru, lumea atomică prezintă anumite caracteristici periodice care reapar în grupe de șapte, o marcă de naștere purtată de lumea materială și amintind de foarte îndepărtata sa origine spirituală.

42:9.3 (480.1) Când se clasează elementele fundamentale în ordinea greutății lor atomice, această persistență septuplă a constituției creative rezultă în domeniul chimiei ca o recurență a proprietăților fizice și chimice similare, în grupe septuple, periodice și distincte. Când elementele chimice de pe Urantia se aranjează astfel într-un șir, orice cantitate sau proprietate dată, are tendința de a se repeta la toate cele șapte elemente. Această schimbare periodică prin șapte se reproduce, atenuându-se și cu variante, în întregul sistem periodic. Ea se observă mai net în primele grupări de atomi ușori. Plecând de la un element oarecare, după ce s-a observat una dintre proprietățile sale, această calitate se schimbă pe parcursul celor șase elemente consecutive, însă are tendința de a reapărea atunci când se ajunge la al optulea, altfel spus, al optulea element chimic activ seamănă cu primul, al nouălea cu al doilea, și așa mai departe. Un astfel de fapt în lumea fizică reamintește indubitabil de constituția septuplă a energiei ancestrale, și indică realitatea fundamentală a diversității septuple a creațiilor timpului și spațiului. Omul ar trebui, de asemenea, să noteze faptul că există șapte culori în spectrul natural.

42:9.4 (480.2) Însă presupunerile filozofiei naturale nu sunt toate valabile; eterul ipotetic, de exemplu, reprezintă o ingenioasă încercare a oamenilor pentru a o unifica ignoranța lor în ceea ce privește fenomenele spațiului. Nu putem afirma filozofia universului conform observațiilor a ceea ce se numește știință. Savanții ar avea tendința să

nege că un fluture poate să rezulte dintr-o omidă, dacă nu ar vedea această metamorfoză cu proprii lor ochi.

42:9.5 (480.3) Dacă stabilitatea fizică, asociată elasticității biologice, este prezentă în natură acest fapt se datorează doar înțelepciunii aproape infinite posedată de Maeștrii Arhitecți ai creației. Nu trebuie nimic mai puțin ca o înțelepciune transcendentă pentru a concepe unități de materie atât stabile și atât de eficient flexibile

10. Sisteme universale de energie nespirituală (sisteme ale minții materiale)

42:10.1 (480.4) Desfășurarea nesfârșită a realității cosmice relative de la absolutitatea monotei Paradisului până la absolutitatea puterii spațiului lasă să se presupună evoluția anumitor relații dintre realitățile nespirituale ale Primei Surse-Centru - aceste realități ascunse în puterea spațiului care sunt revelate în monota și provizoriu divulgate pe nivelele cosmice intermediare. Acest ciclu etern de energie este pus în circuit la Tatăl universurilor. El este deci absolut, și de aceea el nu este nici expansibil, nici în fapt, nici în valoare. În același timp, Tatăl Primordial, acum ca și întotdeauna, realizează în sine, pe baza unui cadru de semnificații de spațiu-timp și de spațiu-timp transcens, un cadru de relații schimbătoare în care energia-materie este progresiv supusă supracontrolului spiritului viu și divin, prin efortul experiențial al minții vii și personale.

42:10.2 (480.5) Energiile universale nespirtuale sunt reasociate în sistemele vii ale minții ne-Creatorului pe diverse nivele, din care unele pot fi descrise după cum urmează:

42:10.3 (480.6) 1. *Minte care precedă spiritele adjutante.* Este un nivel al minții neexperiențial; pe lumile locuite, aceștia sunt Controlorii Fizici Principali, care îi aduc sprijinul lor. Este mintea automată, intelectul care nu poate fi învățat al formelor cele mai primitive ale vieții materiale, însă mintea care nu poate fi învățată funcționează pe numeroase nivele, în afara vieții planetare primitive.

42:10.4 (481.1) 2. *Mintea spiritelor adjutante.* Aceasta este slujirea Spiritului-Mamă al unui univers local, funcționând prin cele șapte spirite mentale adjutante ale sale, pe nivelul care poate fi predat (nemecanic) al minții materiale. La acest nivel, mintea materială experimentează: ca intelect subuman (animal), în primele cinci spiritele adjutante; ca intelect uman (moral), în cele șapte spirite adjutante; în calitate de intelect suprauman (median), la ultimele două adjutante.

42:10.5 (481.2) 3. *Minte morontială în evoluție.* Este conștiința în expansiune la personalitățile evoluânde, în carierele ascendente ale unui univers local. Ea este darul Spiritului-Mamă al universului local, în legătură cu Fiul Creator. Acest nivel minte implică organizarea tipului morontial de vehicul vital, sinteză a materialului și a spiritualului efectuată de supraveghetorii puterii morontiale a universului local. Mintea morontială funcționează diferențiat, în răspuns la aceste șaptezeci de nivele de viață morontială, revelând o capacitate crescătoare de a se asocia minții cosmice pe nivelele

superioare de împlinire. Este evoluția normală a creaturilor umane, însă un minte de ordin nemorontial este, de asemenea, atribuit de Fiul și Spiritul unui Univers copiilor nemorontiali ai creațiilor locale.

42:10.6 (481.3) *Mintea cosmică.* Este mintea septuplă diversificată a timpului și a spațiului și, pentru fiecare dintre fazele sale, unul dintre cele Șapte Spirite Maestru își aduce sprijinul unuia dintre cele șapte suprauniversuri. Mintea cosmică înglobează toate nivelele minții finite și se coordonează în mod experiențial cu nivelele de deitate evolutivă ale Minții Supreme și, în mod transcendent, cu nivelele existențiale ale minții absolute - circuitele directe ale Autorului Comun.

42:10.7 (481.4) În Paradis, mintea este absolută; în Havona, este absonită; în Orvonton este finită. Mintea implică, întotdeauna, activitatea de prezență a unui slujitor viu la care se adaugă sisteme energetice variate, iar acest fapt este adevărat în ceea ce privește mintea, indiferent de nivele sau de varietăți. Însă, dincolo de mintea cosmică, devine tot mai dificil să se descrie relațiile minții cu energia nespirtuală. Mintea Havonei este subabsolută, însă supraevolutivă; fiind existențială-experiențială este mai aproape de absonit decât orice alt concept revelat urantienilor. Mintea Paradisului depășește comprehensiunea umană; ea este existențială, nespațială și netemporală. Cu toate acestea, toate aceste nivele mentale sunt dominate de prezența universală a Autorului Comun - prin controlul gravitației mentale a Dumnezeuului minții din Paradis.

11. Mecanismele universului

42:11.1 (481.5) În evaluarea și în recunoașterea minții, trebuie să ne amintim că universul nu este nici automat nici magic; el este o creație a minții și un mecanism al legilor. În practică, legile naturii operează pe ceea ce par a fi tărâmurile duale ale fizicului și ale spiritualului, însă în realitate ele sunt una. Prima Sursă-Centru este cauza primordială a tuturor materializărilor și, în același timp, primul Tată și Tatăl final al tuturor spiritelor. În universurile exterioare ale Havonei, Tatăl Paradisiac nu apare decât ca pură energie și pur spirit - sub forma Ajustorilor Gândirii și altor fragmentări similare.

42:11.2 (481.6) Mecanismele nu domină într-un mod absolut toată creația; universul universurilor, considerat *ca un tot*, este conceput de minte, construit de minte și administrat de minte. Însă mecanismul divin al universului universurilor este mult mai desăvârșit pentru ca metodele științifice ale minții umane finite să poată distinge chiar și o urmă a dominației minții infinite. Căci această minte creatoare, controloare și susținătoare nu este nici o minte materială, nici o minte de creatură; este mintea-spirit funcționând pe și de la nivelele creatoare ale realității divine.

42:11.3 (482.1) Aptitudinea de a distinge și a descoperi mintea în mecanismele universului depinde, în întregime, de aptitudinea, de amplitudinea și de capacitățile minții angajate într-o asemenea sarcină de observare. Mintea spațio-temporală, organizată pe baza energiilor timpului și spațiului este supusă mecanismelor timpului și spațiului.

42:11.4 (482.2) Mișcarea și gravitația universală sunt fațete gemene ale mecanismului impersonal timp-spațiu al universului universurilor.

Nivelele la care spiritul, mintea și materia reacționează la gravitație sunt în întregime independente de timp, însă independente de spațiu (nespațiale) sunt doar veritabilele nivele spirituale ale realității.

Nivelele superioare ale minții universului - nivelele minții-spirit - pot, de asemenea, să fie nespațiale, însă nivelele minții materiale, așa cum este mintea umană, sunt sensibile interacțiunilor gravitației universale; ele nu pierd această sensibilitate decât în măsura în care sunt identificate cu spiritul. Nivelele realității spirituale se recunosc după conținutul lor în spirit, iar spiritualitatea în timp și spațiu este invers proporțională cu sensibilitatea sa la gravitația liniară.

42:11.5 (482.3) Sensibilitatea la gravitația liniară este o măsură cantitativă a energiei nespirtuale. Toate masele energiei organizate sunt supuse controlului ei, mai puțin în măsura în care mișcarea și mintea acționează asupra lor. Gravitația liniară este forța coezivă de anvergură scurtă a macrocosmosului, așa cum forțele de coeziune intraatomice sunt forțele cu bătaie scurtă ale microcosmosului.

Energia fizică materializată organizată în ceea ce numim materie nu poate traversa spațiul fără să influențeze sensibilitatea la gravitația liniară. Cu toate că sensibilitatea gravitațională este direct proporțională cu masa, ea este modificată prin spațiul intermediar astfel încât, dacă o considerăm invers proporțională cu pătratul distanței, rezultatul nu ajunge decât la o aproximație destul de grosolană. Spațiul triumfă în cele din urmă asupra gravitației liniare, deoarece el conține influențe antigravitaționale ale numeroaselor forțe supramateriale care acționează pentru a neutraliza acțiunea gravitației și toate reacțiile asociate.

42:11.6 (482.4) Mecanisme cosmice extrem de complexe și care par destul de automate tind întotdeauna să ascundă prezența minții interioare inventive sau creative în toate inteligențele situate foarte mult deasupra nivelelor universale ale naturii și ale posibilităților mecanismului însuși. Este, deci, inevitabil ca mecanismele superioare ale universului să pară lipsite de minte ordinelor inferioare de creaturi. Singura excepție posibilă la această concluzie ar fi atribui o facultate mentală uimitorului fenomen al unui *univers care pare a se susține pe el însuși*- însă aceasta este o problemă de filozofie, mai degrabă decât de experiență actuală.

42:11.7 (482.5) De vreme ce mintea coordonează universul, fixitatea mecanismelor este inexistentă. Evoluția progresivă asociată întreținerii cosmice autonome este un fenomen universal. Capacitatea universului de a evolua este inepuizabilă în infinitul spontaneității. Progresul către o unitate armonioasă, o sinteză experiențială crescătoare, superimpuse unei complexități întotdeauna crescânde a relațiilor, nu se poate efectua decât printr-o minte dominantă având o intenție.

42:11.8 (482.6) Cu cât mintea universală asociată unui fenomen oarecare al universului este mai elevată cu atât le este mai dificil tipurilor mentale inferioare să o descopere. Deoarece mintea mecanismului universului este o minte-spirit creativă (facultatea mentală însăși a Infinitului), ea nu poate fi niciodată descoperită sau distinsă de organisme mentale ale nivelelor inferioare ale universului, și cu atât mai puțin de mintea cea mai *umilă* dintre toate, mintea umană. Cu toate că mintea animală evoluândă îl caută, în mod

natural, pe Dumnezeu, ea nu poate, singură și prin ea însăși, să îl cunoască pe Dumnezeu în mod inerent.

12. Modele și forme — dominația minții

42:12.1 (483.1) Evoluția mecanismelor implică și indică prezența ascunsă a dominației minții creatoare. Aptitudinea intelectului muritor de a concepe, proiecta și crea mecanisme automate demonstrează calitățile superioare, creative și intenționale ale minții umane ca influență dominantă pe planetă. Mintea tinde întotdeauna să:

- 42:12.2 (483.2) 1. Creeze mecanisme materiale.
- 42:12.3 (483.3) 2. Descopere mistere ascunse.
- 42:12.4 (483.4) 3. Exploreze situații îndepărtate.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formuleze sisteme mentale.
- 42:12.6 (483.6) 5. Atingă scopuri de înțelepciune.
- 42:12.7 (483.7) 6. Ajungă la nivele spirituale.
- 42:12.8 (483.8) 7. Împlinească destinele divine - supreme, ultime și absolute.

42:12.9 (483.9) Mintea este întotdeauna creatoare. Dotarea mentală individuală a unui animal, a unei ființe umane și a unui morontial, a unui ascender spiritual, sau a unui finalitar, este întotdeauna capabilă să producă un corp corespunzător și utilizabil pentru a identifica creatura vie. Însă fenomenul prezenței unei personalități sau modelul unei identități nu sunt, ca atare, manifestări ale energiei, fie că ea este

fizică, mentală sau spirituală. Forma personalității este aspectul *arhetipal* al unei ființe vii; ea implică un *dispozitiv* de energii care adăugat vieții și mișcării este *mecanismul* existenței creaturilor.

42:12.10 (483.10) Chiar ființele spirituale au o formă, și aceste forme de spirit (modele) sunt reale. Chiar și tipurile cele mai elevate de personalități spirituale au forme - prezențe de personalitate analoage în toate privințele corpurilor muritoare de pe Urantia. Aproape toate ființele întâlnite în cele șapte suprauniversuri posedă forme. Însă această regulă generală comportă câteva excepții: Ajustorii Gândirii par lipsiți de formă până la contopirea cu sufletul supraviețuitor al asociatului lor muritor. Mesagerii Solitari, Spiritele Inspirate ale Trinității și Ajutorii Personali ai Spiritului Infinit, Mesagerii Gravației, Arhivarii Transcendentali și câteva alte categorii nu au nici ele, forme sesizabile. Însă acestea sunt rarele excepții tipice; marea majoritate a ființelor au forme personale specifice care caracterizează fiecare individ; ele sunt susceptibile de a fi recunoscute și personal deslușite.

42:12.11 (483.11) Legătura dintre mintea cosmică și slujirea spiritelor mentale adjutante dă naștere unui tabernacul fizic potrivit ființei umane în evoluție. Mintea morontială individualizează similar forme morontiale pentru toți supraviețuitorii muritori. La fel cum corpul muritor este personal și caracteristic pentru orice ființă umană, tot astfel forma morontială va fi înalt individuală și adecvat caracteristică minții creatoare care o domină. Două forme morontiale nu se aseamănă niciodată, nu mai mult decât două corpuri umane. Supraveghetorii Puterii Morontiale pun la dispoziție materialele morontiale nediferențiate cu ajutorul cărora viața morontială poate

începe să opereze, iar serafimii care îi asistă furnizează aceste materiale. Și, după viața morontială, se va constata că formele spirituale sunt, de asemenea, diverse, personale și caracteristice locuitorilor lor mentali-spirituali respectivi.

42:12.12 (483.12) Pe o lume materială, voi vă gândiți la un corp ca având un spirit, însă noi, noi considerăm spiritul ca prevăzut cu un corp. Ochii fizici sunt cu adevărat ferestre ale sufletului născut din spirit. Spiritul este arhitectul, mintea este constructorul, corpul este construcția materială.

42:12.13 (484.1) Energiile fizice, spirituale și mentale ca atare și în stare pură nu reacționează complet una la alta ca actuale ale universurilor fenomenale. În Paradis, cele trei energii sunt coordonate, în Havona se asigură coordonarea lor, în timp ce la nivelul activităților finite ale universului, se poate întâlni întreaga gamă de denumiri materiale, mentale și spirituale. În situațiile nepersonale ale timpului și ale spațiului, energia fizică pare a predomina, însă se pare, de asemenea, că cu cât mai mult funcțiunea minte-spirit se apropie de divinitatea intenției și de supremația acțiunii, cu atât faza spirituală are tendința să preia controlul. La nivelul ultim, mintea-spirit poate deveni aproape complet preponderentă. Pe nivelul absolut, spiritul domină cu siguranță. Plecând de aici către domeniile timpului și ale spațiului, oriunde este prezentă o realitate de spirit și oricând funcționează mintea-spirit reală, există întotdeauna tendința să se formeze o contrapondere materială sau fizică a acestei realități spirituale.

42:12.14 (484.2) Spiritul este realitatea creatoare; contraponderea fizică este reflectarea realității spirituale în timp-spațiu, repercusiunea fizică a acțiunii creatoare a minții-spirit.

42:12.15 (484.3) Mentea umană domină universal materia, întocmai cum și ea , răspunde supracontrolului ultim al spiritului, iar în omul muritor, numai mintea care se supune liber îndrumării spiritului poate spera să supraviețuiască existenței muritoare în timp-spațiu, în calitate de copil nemuritor al lumii spirituale eterne a Supremului, a Ultimului și a Absolutului: a Infinitului.

42:12.16 (484.4) [Prezentat la cererea lui Gabriel de un Puternic Mesager în serviciu în Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 42](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 44](#) >>

Capitolul 43

Constelațiile

43:0.1 (485.1) URANTIA este numită, de obicei, 606 a Sataniei din Norlatiadek din Nebadon, aceasta semnificând că ea este a șase sute șasea lume locuită din sistemul local al Sataniei, situat în constelația Norlatiadekului, una dintre cele o sută de constelații ale universului local al Nebadonului. Constelațiile fiind diviziunile primare ale unui univers local, conducătorii lor fac legătura dintre sistemele locale de lumi locuite și administrația centrală a universului local pe Salvington și, prin reflectare, cu supraadministrația Celor Îmbătrâniți de Zile pe Uversa.

43:0.2 (485.2) Guvernul constelației voastre este situat într-unciorchine de 771 de sfere arhitecturale, din care cea mai centrală și

cea mai mare este Edentia, sediul administrativ al Părinților Constelației, Preaînălții Norlatiadekului. Edentia însăși, este aproape de o sută de ori mai mare decât lumea voastră. Cele șaiszeci și șase de sfere majore care o înconjoară au aproape de zece ori dimensiunea Urantie, pe când cei zece sateliți care se învârt în jurul fiecăreia dintre aceste șaiszeci și șase de lumi sunt aproape de mărimea Urantie. Aceste 771 de sfere arhitecturale au dimensiuni în întregime comparabile celor care prevalează în alte constelații.

43:0.3 (485.3) Calculul timpului și măsura distanței pe Edentia sunt aceleași ca pe Salvington și, spre deosebire de sferele capitalei universului, lumile-sediu ale constelațiilor sunt amplu prevăzute cu toate ordinele de inteligență celeste. În general, aceste personalități nu sunt foarte diferite de cele descrise în legătură cu administrația universului.

43:0.4 (485.4) Serafimii supraveghetori, al treilea ordin de îngeri ai universului local, sunt puși în serviciul constelațiilor. Ei își stabilesc cartierul general pe sferele capitalelor, și dau un ajutor considerabil lumilor de educație morontială care le înconjoară. În Norlatiadek, cele șaptezeci de sfere majore, precum și cei șapte sute de sateliți, sunt locuiți de univitați, cetățenii permanenți ai constelației. Toate aceste lumi arhitecturale sunt în întregime administrate de diversele grupuri care le sunt native și dintre care cea mai mare parte nu sunt revelate, însă care îi conțin pe eficienții spirongi și pe minunații spornagi. Reprezentând punctul median al regimului de educație morontială, viața morontială a constelațiilor este, după cum este de închipuit, atât tipică, cât și ideală.

1. Sediile constelațiilor

43:1.1 (485.5) Edentia abundă de înalte ținuturi fascinante, de ridicături întinse de materie fizică, încununate de viață morontială și învăluite de strălucire spirituală, însă nu există lanțuri risipite de munți așa cum apar pe Urantia. Există zeci de mii de lacuri sclipitoare și alte mii și mii de pâraie care le leagă, însă nu există mari oceane sau râuri torențiale. Doar pământurile înalte sunt lipsite de cursuri de apă la suprafața lor.

43:1.2 (486.1) Apa de pe Edentia și din sferele arhitecturale similare nu este diferită de cea a planetelor evolutive. Sistemele hidraulice ale acestor sfere sunt atât de suprafață, cât și subterane, iar umiditatea circulă constant. Se poate naviga în jurul Edentiei urmând diversele trasee acvatice, însă principala cale de transport este atmosfera. Ființele spirituale călătoresc în chip firesc deasupra suprafeței sferei, în timp ce ființele morontiale și fizice se servesc de mijloace materiale și semimateriale pentru a traversa atmosfera.

43:1.3 (486.2) Edentia și lumile sale asociate au o atmosferă veritabilă, amestecul obișnuit de trei gaze, caracteristic creațiilor arhitecturale, care conține cele două elemente ale atmosferei Urantiene, plus gazul morontial convenabil respirației creaturilor morontiale. Însă, cu toate că această atmosferă este atât materială, cât și morontială, nu se produc nici furtuni, nici uragane și nu există nici veri, nici ierni. Această absență a problemelor atmosferice și a variațiilor sezoniere permite înfrumusețarea tuturor exterioarelor pe aceste lumi special create.

43:1.4 (486.3) Pământurile înalte ale Edentiei prezintă o topografie fizică magnifică, a cărei frumusețe este sporită de răspândirea nesfârșită a vieții care abundă pe întreaga lor lungime și lărgime. Spre deosebire de câteva structuri, mai degrabă izolate, aceste pământuri înalte nu conțin nici o construcție făcută de mâna creaturilor. Ornamentațiile materiale și morontiale sunt limitate la zonele de locuit. Colinele sunt locuri de rezidență speciale și sunt magnific înfrumusețate de opere de artă biologice și morontiale.

43:1.5 (486.4) Pe culmea celui de-al șaptelea lanț de pământuri înalte se găsesc sălile de reînviere ale Edentiei, în care se trezesc muritorii ascendenți aparținând ordinului modificat secundar de ascensiune. Aceste camere de reasamblare a creaturilor sunt puse sub supravegherea Melchizedekilor. Prima dintre sferele receptoare ale Edentiei (ca planeta Melchizedekde lângă Salvington) posedă, de asemenea, săli de reînviere speciale sau în care se reasamblează muritorii ordinelor de ascensiune modificați.

43:1.6 (486.5) Melchizedekii întrețin, de asemenea, pe Urantia două colegii speciale. Unul, școala de urgență, este consacrat studiului problemelor iscate de rebeliunea de pe Satania. Celălalt, școala demanifestare, este dedicat cunoașterii aprofundate a noilor probleme rezultând din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală pe una dintre lumile Norlatiadekului. Acest al doilea colegiu a fost stabilit în urmă cu aproape patruzeci de mii de ani, imediat după ce Mihail a proclamat că Urantia a fost aleasă ca lume a manifestării sale finale.

43:1.7 (486.6) Marea decristal, aria de primire a Edentiei, este apropiată de centrul administrativ și înconjurată de amfiteatrul

cartierului general. În jurul acestei zone, se găsesc centrele guvernamentale pentru cele şaptezeci de diviziuni ale treburilor constelației. Jumătate din Edentia este împărțită în şaptezeci de secțiuni triunghiulare, ale căror frontiere converg în clădirile sediului sectoarelor lor respective. Restul formează un singur imens parc natural, grădinile lui Dumnezeu.

43:1.8 (486.7) Pe parcursul vizitelor voastre periodice pe Edentia, întreaga planetă va fi deschisă inspecției voastre, însă vă veți petrece cea mai mare parte a timpului în triunghiul administrativ al cărui număr corespunde cu acela al lumii voastre curente de reședință. Veți fi întotdeauna bineveniți ca observatori în adunările legislative.

43:1.9 (486.8) Zona morontială afectată muritorilor ascendenți, aflați pe Edentia, este situată în regiunea mediană a celui de al treizeci și cincilea triunghi învecinat cu cartierul general al finalitarilor, situat în al treizeci și șaselea. Sediul general al univitațiilor ocupă o enormă suprafață în regiunea mediană a triunghiului al treizeci și patrulea, învecinat cu rezerva rezidențială a cetățenilor morontiali. După aceste aranjamente, putem vedea că s-au luat măsuri pentru a găzdui cel puțin şaptezeci de diviziuni majore ale vieții celeste și, de asemenea, că fiecare dintre cele şaptezeci de zone triunghiulare este legată la una dintre cele şaptezeci de sfere majore de instruire morontială.

43:1.10 (487.1) Marea de cristal a Edentiei este formată dintr-un singur cristal circular imens, de aproximativ o sută şaizeci de kilometri circumferință și de aproape cincizeci de kilometri în adâncime. Acest cristal magnific servește drept câmp de primire pentru toți serafimii transportori și pentru alte ființe care sosesc din

punctele exterioare ale sferei. Această mare de sticlă ușurează mult aterizarea serafimilor transportori.

43:1.11 (487.2) Un câmp de cristal de acest ordin se găsește pe aproape toate lumile arhitecturale. În afară de valoare sa decorativă, el servește la multe alte scopuri: este utilizat pentru a descrie reflectivitatea suprauniversală unor grupuri asemănătoare, precum și ca factor în tehnica transformării energiei pentru a modifica curenții spațiului și pentru a adapta alți curenți de energie fizică sosind pe lumea arhitecturală respectivă.

2. Guvernul constelației

43:2.1 (487.3) Constelațiile sunt unitățile autonome ale unui univers local, fiecare constelație fiind administrată conform propriilor sale texte legislative. Când tribunalele Nebadonului se reunesc pentru a cumpăni asupra treburilor universului, toate chestiunile interne sunt judecate în acord cu legile în vigoare în constelația respectivă.

Decretele judiciare ale Salvingtonului, precum și textele legislative ale constelațiilor sunt aplicate de administratorii sistemelor locale.

43:2.2 (487.4) Astfel, constelațiile funcționează ca unități legislative sau ordonatoare de legi, în timp ce sistemele locale servesc drept unități de aplicare sau de impunere a acestor legi. Guvernul Salvingtonului este suprema autoritate judiciară și coordonatoare.

43:2.3 (487.5) Cu toate că funcțiunea juridică supremă se bazează pe administrarea centrală a universului local, există două tribunale

subsidiare, însă majore, în sediul fiecărei constelații, consiliul Melchizedekilor și tribunalul celor Preaînălți.

43:2.4 (487.6) Toate problemele judiciare sunt mai întâi trecute în revistă de consiliul Melchizedekilor. Doisprezece membri ai acestui ordin, care au primit pe planetele evolutive și lumile-sedii ale sistemelor o anumită experiență necesară, sunt împuterniciți să reexamineze dovezile, să rezume plângerile și să formuleze verdicte provizorii, care sunt transmise curții celor Preaînălți, Tatăl domnind în Constelație. Departamentul treburilor muritoare în acest ultim tribunal este compus din șapte judecători care sunt, toți, muritori ascendenți. Cu cât vă ridicați mai mult în univers, cu atât sunteți mai siguri de a fi judecați de persoane din specia voastră.

43:2.5 (487.7) Corpul legislativ al constelației este împărțit în trei grupe. Programul legislativ al unei constelații își are sursa în camera de jos a ascenderilor, grup condus de un finalitar și compus dintr-o mie de muritori reprezentativi. Fiecare sistem numește zece membri pentru a participa la acest ansamblu deliberativ. Pe Edentia, acest corp nu este în prezent complet.

43:2.6 (487.8) Camera mediană a legislatorilor provine din oștirile serafice și asociații lor, alți copii ai Spiritului-Mamă al universului local. Acest grup comportă o sută de membri numiți de personalitățile supraveghetoare care prezidează diversele activități ale acestor ființe în timp ce sunt în funcțiune în cadrul constelației.

43:2.7 (488.1) Corpul consultativ sau superior al legislatorilor constelației este camera pairilor - camera Fiilor divini. Acest corp este ales de Preaînălții Părinți și conține zece membri. Pot servi în această cameră înaltă, doar Fiii cu o experiență specială. Este grupul care

stabilește legile, economisește timpul și servește în mod foarte eficient cele două diviziuni inferioare ale adunării legislative.

43:2.8 (488.2) Consiliul conjugat al legislatorilor este compus din câte trei membri din fiecare dintre aceste branșe distincte ale adunării deliberatoare a constelațiilor, și este prezidat de Preaînaltul junior domnitor. Acest grup sancționează forma definitivă a tuturor textelor și autorizează promulgarea lor prin teledifuziuni. Aprobarea comisiei supreme transformă textele legislative în legi ale țărâmului; decretele sunt finale. Promulgările legislative ale Edentiei constituie legea fundamentală a întregului Norlatiadek.

3. Prea Înalții din Norlatiadek

43:3.1 (488.3) Conducătorii constelațiilor aparțin ordinului Vorondadekilor de filiație a universului local. Când sunt însărcinați cu un serviciu activ în univers, ca șefi ai constelațiilor sau în altă calitate, acești Fiii sunt cunoscuți sub numele de cei *Preaînalți*, deoarece ei încorporează cea mai înaltă înțelepciune administrativă dublată de loialitatea cea mai clarvăzătoare și cea mai inteligentă dintre toate ordinele Fiilor de Dumnezeu ai Universului Local. Integritatea lor personală și loialitatea lor de grup nu au fost niciodată puse în discuție; în Nebadon nu s-a produs niciodată vreo nemulțumire ori lipsă de loialitate din partea a Fiilor Vorondadeki.

43:3.2 (488.4) Trei Fii Vorondadeki cel puțin sunt împuterniciți de Gabriel ca Preaînalți ai fiecărei constelații a Nebadonului. Cel care prezidează acest trio se numește *Tatăl Constelației*, iar cei doi asociați

ai săi *Preaînaltul senior* și *Preaînaltul junior*. Un Tată al Constelației domnește pe parcursul a zece mii de ani standard (aproximativ 50.000 de ani de pe Urantia), după ce a servit ca asociat junior și asociat senior pe parcursul unor perioade egale.

43:3.3 (488.5) Psalmistul știa că Edentia era guvernată de trei Părinți ai Constelațiilor și, în consecință, vorbea de locurile lor la plural: „Există un fluviu ale cărui ape vor bucura cetatea lui Dumnezeu, locul cel mai sfânt al tabernaculelor celor Preaînălți”.

43:3.4 (488.6) De-a lungul vremurilor a existat o mare confuzi pe Urantia în ceea ce privește diverșii conducători ai universului. Mulți învățători de mai târziu le-au confundat cu Părinții Preaînălți pe zeitățile lor tribale nedesluite și nedefinite. Chiar și mai târziu, evreii au contopit toți conducătorii celești într-o Deitate complexă. Un învățător a înțeles că cei Preaînălți nu erau Șefii Supremi, deoarece el a spus: „Cel care locuiește lăcașul secret al celor Preaînălți va locui la umbra celui Atotputernic”. În analele Urantiei este uneori foarte dificil să se știe exact cine este cel desemnat prin termenul „Preaînălți”. Însă Daniel înțelegea prea bine aceste probleme. El spune, „Cei Preaînălți domnesc în împărăția oamenilor, pe care o dau cui vor”.

43:3.5 (488.7) Părinții Constelațiilor se ocupă foarte puțin de indivizii unei planete locuite, însă sunt strâns asociați cu funcțiunile legislative ale constelațiilor care preocupă atâta de mult pe fiecare *rasă* muritoare și pe fiecare *grup* național de lumi locuite.

43:3.6 (489.1) Cu toate că regimul constelației se interpune între voi și administrația universului local, în mod obișnuit voi vă veți îndrepta

foarte puțin atenția către guvernul constelației voastre. Interesul vostru se va concentra, în principal, asupra sistemului vostru local, Satania. Însă Urantia este temporar în legătură strânsă cu șefii constelației ei, din cauza anumitor condiții sistemice și planetare iscate de rebeliunea lui Lucifer.

43:3.7 (489.2) Pe parcursul secesiunii lui Lucifer, Preaînălții Edentiei au pus stăpânire pe anumite faze ale autorității planetare de pe lumile rebele. Ei au continuat să exercite această putere, iar Cei Îmbătrâniți de Zile au confirmat de mult că ei puteau prelua controlul acestor lumi nesupuse. Cei Preaînălți vor continua cu siguranță să exercite această jurisdicție pe care au preluat-o atâta timp cât mai trăiește Lucifer. Într-un sistem loial, o mare parte a acestei autorități ar fi, în mod normal, i-ar reveni suveranului sistemului.

43:3.8 (489.3) Însă mai există și un alt fel în care Urantia se leagă într-un mod special de cei Preaînălți de o altă manieră. În timp ce Mihail, Fiul Creator, își efectua misiunea sa terminală de manifestare, succesorul lui Lucifer nu dispunea de deplină autoritate în sistemul local, și toate chestiunile Urantiei privitoare la manifestarea lui Mihail au fost imediat supravegheate de cei Preaînălți ai Norlatiadekului.

4. Muntele adunării — Fidelul Zilelor

43:4.1 (489.4) Prea sfântul munte al adunării este reședința Fidelului Zilelor, reprezentantul Trinității Paradisului în funcțiune pe Edentia.

43:4.2 (489.5) Acest Fidel al Zilelor este un Fiu al Trinității Paradisului care locuiește pe Edentia ca reprezentant personal al lui

Emmanuel pe parcursul creației acestei lumi-sediu. Fidelul Zilelor se găsește la dreapta Părinților Constelației pentru a-i sfătui, însă nu formulează niciodată sfatul său decât dacă i s-a cerut. Înalții Fii ai Paradisului nu participă niciodată la conducerea problemelor unui univers local, decât la solicitarea conducătorilor în exercițiu ai acestor domenii. Însă un Fidel al Zilelor este pentru cei Preaînalți ai unei constelații ceea ce este o Uniune a Zilelor pentru un Fiu Creator.

43:4.3 (489.6) Reședința Fidelului Zilelor din Edentia este pentru constelație centrul sistemului paradisiac de comunicări și informații exterioare universului local. Acești Fii ai Trinității, cu statele lor majore de personalități ale Paradisului și ale Havonei, în legătură cu Uniunea Zilelor supraveghetoare, sunt în comunicare directă și constantă cu membrii ordinului lor din toate universurile, chiar până în Havona și Paradis.

43:4.4 (489.7) Preasfântul munte este încântător de frumos și minunatînzestrat, însă reședința efectivă a Fiilor Paradisului este modestă în comparație cu lăcașul central al celor Preaînalți și tot ceea ce îl înconjoară, cele șaptezeci de edificii compunând habitatul Fiilor Vorondadeki. Aceste instalații sunt exclusiv rezidențiale și în întregime separate de vastele clădiri administrative ale cartierului general în care se reglează problemele constelației.

43:4.5 (489.8) Reședința Fidelului de Zile pe Edentia este situată la nord de lăcașurile celor Preaînalți, și ea este cunoscută sub numele de „munte al adunării Paradisului”. Pe aceste pământuri înalte consacrate, muritorii ascendenți se reunesc periodic pentru a-l asculta pe acest Fiu al Paradisului vorbindu-le despre lungă și uluitoarea călătorie a muritorilor în progres, care trec prin miliardul de lumi de

perfecționare ale Havonei, și despredesfătările de nedescris ale Paradisului, iar pe parcursul acestor reuniuni speciale pe Muntele Adunării, muritorii morontiali fac mai bine cunoștință cu diversele grupuri de personalități originare ale universului local.

43:4.6 (490.1) Când trădătorul Lucifer, altă dată suveran al Sataniei, și-a proclamat pretențiile sale la o jurisdicție mai extinsă, el încerca să depășească toate ordinele superioare de filiație în planul guvernamental al universului local. El avea intenția aceasta în inima sa, spunând: „Îmi voi înălța tronul mai presus de Fiii lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării în nord; voi fi ca cei Preaînălți”.

43:4.7 (490.2) Cei o sută de Suverani ai Sistemelor se reunesc periodic în conclave pe Edentia, care deliberează asupra bunăstării constelației. După rebeliunea din Satania, rebelii Jerusemului au păstrat obiceiul de a participa la aceste consilii de pe Edentia, așa cum au făcut-o înainte. Nu a fost găsită nici o modalitate de a se pune capăt acestei arogante insolențe. A trebuit să se aștepte ca Mihail să își fi terminat efuziunea sa pe Urantia și să preia, prin urmare, suveranitatea nelimitată asupra întregului Nebadon. Din ziua aceea, acestor instigatori ai păcatului nu li s-a mai permis să mai șadă în consiliile Edentiei cu loialii Suveranilor Sistemelor.

43:4.8 (490.3) Învățătorii din vremurile de demult cunoșteau aceste lucruri, așa cum o arată registrele: „Și a existat o zi când Fii lui Dumnezeu au venit să se prezinte în fața celor Preaînălți și Satan a venit, și el acolo, și s-a prezentat printre ei”. Acesta este o declarație de fapt, fără a se face mai face nici o legătură cu textul în care se găsește.

43:4.9 (490.4) De la triumful lui Cristos, întregul Norlatiadek este pe cale de a fi curățit de păcat și de rebeli. Cu câțva timp înainte de moartea fizică a lui Mihail, Satan, asociatul lui Lucifer cel decăzut, a încercat să asiste la un astfel de conclav pe Edentia, însă sentimentul celorlalți membri față de arhirebelilor s-a concretizat în așa fel încât porțile compătimirii le-au fost aproape universal închise, și adversarii satanici nu au găsit nici un loc unde să se reunească. Când nu este nici o poartă deschisă pentru a lăsa să intre răul, nu există nici o ocazie de a întreține păcatul. Porțile inimilor din toată Edentia s-au închis în fața lui Satan; el a fost unanim respins de Suveranii Sistemului aliați, și acela a fost momentul în care Fiul Omului „l-a văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”.

43:4.10 (490.5) De la rebeliunea lui Lucifer o nouă clădire a fost construită în apropierea reședinței Fidelilor Zilelor. Acest edificiu temporar este sediul agentului de legătură al celor Preaînălți care operează în contact strâns cu Fiul Paradisului în calitate de consultanți pe lângă guvernul constelației pentru toate problemele referitoare la politica și la atitudinea ordinului Zilelor față de păcat și de rebeliune.

5. Tații Edentiei de la rebeliunea lui Lucifer

43:5.1 (490.6) Rotația celor Preaînălți de pe Edentia a fost suspendată pe parcursul rebeliunii lui Lucifer. Cei care ne conduc astăzi sunt aceiași conducători care erau de serviciu pe vremurile

acelea. Noi deducem că acești șefi nu vor fi schimbați înainte de rezolvarea definitivă a cazului lui Lucifer și a asociaților săi.

43:5.2 (490.7) Prezentul guvern al constelației a fost, cu toate acestea, lărgit pentru a include pe cei doisprezece Fii ai ordinului Vorondadekilor. Aceștia doisprezece sunt după cum urmează:

43:5.3 (490.8) 1. Tatăl Constelației. Preaînaltul șef actual al Norlatiadekului poartă numărul 617.318 din seria Vorondadek din Nebadon. El a trecut prin serviciul a numeroase constelații în universul nostru local înainte de a lua responsabilitatea Edentiei.

43:5.4 (490.9) 2. Preaînaltul asociat senior.

43:5.5 (491.1) 3. Preaînaltul asociat junior.

43:5.6 (491.2) 4. Preaînaltul consultant, reprezentantul personal al lui Mihail de la dobândirea acestuia din urmă a statutul de Fiu Maestru.

43:5.7 (491.3) 5. Preaînaltul executiv, reprezentantul personal al lui Gabriel, staționat încă pe Edentia de la rebeliunea lui Lucifer.

43:5.8 (491.4) 6. Preaînaltul șef al observatorilor planetari, directorul observatorilor Vorondadeki staționați pe lumile izolate ale Sataniei.

43:5.9 (491.5) 7. Preaînaltul arbitru, Fiul Vorondadek însărcinat să regleze toate problemele consecutive rebeliunii în interiorul constelației.

43:5.10 (491.6) 8. Preaînaltul administrator de urgență, Fiul Vorondadek însărcinat să adapteze legile de excepție ale legislaturii Norlatiadekului la lumile Sataniei izolate în rebeliunea lor.

43:5.11 (491.7) 9. Preaînaltul mediator, Fiul Vorondadek însărcinat să armonizeze ajustările speciale ale manifestării pe Urantia cu administrarea curentă a constelației. Funcțiunile acestui Fiu sunt făcute necesare de prezența pe Urantia a anumitor activități arhanghelice și a unor numeroase alte ajutoare neregulate, precum și de activitățile speciale ale Strălucitoarelor Stele de Seară de pe Jerusem.

43:5.12 (491.8) 10. Preaînaltul judecător-avocat, șef al tribunalului de ajutor consacrat reglementării problemelor speciale ale Norlatiadekului rezultând din confuzia consecutivă rebeliunii de pe Satania.

43:5.13 (491.9) 11. Preaînaltul agent de legătură, Fiul Vorondadek asociat cu conducătorii Edentiei, însă desemnat drept consilier special pe lângă Fidelul Zilelor în ceea ce privește cea mai bună linie de conduită de urmat pentru a trata problemele referitoare la rebeliunea și la neloialitatea creaturilor.

43:5.14 (491.10) 12. Preaînaltul director, președinte al consiliului de urgență pe Edentia. Toate personalitățile atașate Norlatiadekului ca urmare a insurecției Sataniei, constituie consiliul de urgență, iar delegatul care le prezidează este un Fiu Vorondadek extraordinar de experimentat.

43:5.15 (491.11) Toate acestea nu țin cont de numeroșii Vorondadeki, ambasadori ai constelațiilor Nebadonului, și de alții care locuiesc, la rândul lor, pe Edentia.

43:5.16 (491.12) De la rebeliunea lui Lucifer, Părinții Edentiei au adus întotdeauna îngrijiri speciale Urantiei și altor lumi izolate ale Sataniei. Profetul de odinioară recunoștea mâna directoare a Părinților Constelației în problemele națiunilor, spunând: „Când cei Preaînălți au împărțit moștenirea lor între națiuni, când au separat pe fiii lui Adam, au fixat limitele popoarelor”.

43:5.17 (491.13) Orice lume izolată sau pusă în carantină găzduiește un Fiu Vorondadek acționând ca observator. El nu participă la administrarea planetară, mai puțin atunci când Tatăl Constelației îi ordonă să intervină în problemele națiunilor. În prezent, acest Preaînalt observator este cel care „domnește în împărățiile oamenilor”. Urantia este una dintre lumile izolate ale Norlatiadekului, și un observator Vorondadek a fost întotdeauna staționat pe planetă de la trădarea lui Caligastia. Atunci când Machiventa Melchizedek și-a acordat sprijinul sub formă semimaterială pe Urantia, el a adus un respectuos omagiu Preaînaltului observator, aflat atunci în misiune, așa cum este scris: „Și Melchizedek, rege al Salemului, era preotul celor Preaînălți”. Melchizedek a revelat relațiile acestui Preaînalt observator lui Abraham atunci când a spus: „Și binecuvântat fie cel Preaînalt, care i-a predat pe dușmanii tăi în mâinile tale”.

6. Grădinile lui Dumnezeu

43:6.1 (492.1) Capitalele sistemelor sunt deosebit de înfrumusețate de construcții materiale și minerale, în timp ce sediul universului reflectă mai mult strălucirea spirituală, însă capitalele constelațiilor

reprezintă apogeul activităților morontiale și al podoabelor vii. Pe lumile sediu ale constelațiilor, se utilizează, în general, împodobirile vii și această preponderență a vieții - această artă botanică - a făcut ca ele să fie numite „grădinile lui Dumnezeu”.

43:6.2 (492.2) Aproximativ jumătate din Edentia se consacră minunatelor grădini ale celor Preaînălți, iar aceste grădini se numără printre creațiile morontiale cele mai încântătoare ale universului local. Acest lucru explică de ce locurile extraordinar de frumoase ale lumilor locuite ale Norlatiadekului sunt atât de adesea numite „grădinile Edenului”.

43:6.3 (492.3) Sanctuarul de adorație al celor Preaînălți ocupă un loc central în această grădină magnifică. Psalmistul trebuie să fi știut ceva atunci când a scris: „Cine va urca dealul celor Preaînălți? Cine se va sta în acest loc sfânt? Cel care are mâinile curate și inima pură, cel care nu și-a înălțat sufletul în vanitate și nici nu a jurat strâmb.” În fiecare a zecea zi de destindere, cei Preaînălți conduc către acest sanctuar întreaga Edentie în adorarea contemplatoare a Dumnezeului Suprem.

43:6.4 (492.4) Lumile arhitecturale se bucură de zece forme de viață de ordin material. Pe Urantia există viața vegetală și viața animală, însă pe o lume cum este Edentia, ordinele materiale de viață comportă zece diviziuni. Dacă ați putea vedea aceste zece diviziuni ale vieții Edenice, ați clasa rapid primele trei ca vegetale, și ultimele trei ca animale, însă ați fi total incapabili să înțelegeți natura celor patru grupe intermediare de forme de viață prolife și fascinante.

43:6.5 (492.5) Chiar viața distinct animală este foarte diferită pe Edentia de cea a lumilor evolutive, atât de diferită încât este în întregime imposibil să i se descrie unei minți muritoare caracterul excepțional și natura afectuoasă a acestor creaturi negrăitoare. Există mii și mii de creaturi vii pe care imaginația voastră nu și le-ar putea reprezenta cu nici un chip. Toată această creație animală de pe Edentia este de un ordin în întregime diferit de speciile animale grosiere ale planetelor evolutive. Însă toată această viață animală este foarte inteligentă și deosebit de serviabilă și, toate diversele specii sunt surprinzător de blânde și emoționant de prietenoase. Nu există creaturi carnivore pe lumile arhitecturale, nu există nimic în întreaga Edentia care să poată înspăimânta o ființă vie.

43:6.6 (492.6) Viața vegetală este, de asemenea, foarte diferită de cea de pe Urantia. Ea comportă atât varietăți materiale, cât și varietăți morontiale. Plantele materiale au o colorație verde caracteristică, însă echivalentele morontiale ale vieții vegetale au o culoare violetă sau de orhidee, cu tente și reflexe variabile. Această vegetație morontială este pur și simplu o creștere de energie; când este mâncată, ea nu lasă reziduuri.

43:6.7 (492.7) Fiind înzestrate cu zece diviziuni de viață fizică, fără a menționa variantele morontiale, aceste lumi arhitecturale oferă imense posibilități pentru a înfrumuseța biologic peisajele și structurile materiale și morontiale. Artizanii celești conduc pe spornagii autohtoni în această vastă operă de decorare botanică și de înfrumusețare biologică. În vreme ce artiștii voștri sunt nevoiți să recurgă la pictura inertă și la marmura neînsuflețită pentru a-și descrie

conceptele, artizanii celești și univitații folosesc mai frecvent materiale vii pentru a-și reprezenta ideile și a-și fixa idealurile.

43:6.8 (493.1) Dacă iubiți florile, arbuștii și arborii de pe Urantia, atunci vă veți bucura ochii cu frumusețea botanică și cu măreția florală a grădinilor din Edentia. Dar este peste puterea mea de descriere a transmite minții muritoare un concept adecvat al acestor frumuseți ale lumilor celeste. Într-adevăr, ochiul nu a văzut niciodată strălucire asemănătoare acelor care vor aștepta sosirea voastră pe aceste lumi ale aventurii ascensiunii muritorilor.

7. Univitații

43:7.1 (493.2) Univitații sunt cetățenii permanenți ai Edentiei și ai lumilor ei asociate, toate cele șapte sute șaptezeci de lumi care înconjoară sediul constelației, fiind plasate sub supravegherea lor. Acești copii ai Fiului Creator și ai Spiritului Creativ sunt proiectați pe un plan de existență intermediară între material și spiritual, însă nu sunt creaturi morontiale. Nativii fiecăreia din cele șaptezeci de sfere majore ale Edentiei posedă forme vizibile diferite. În ceea ce privește formele morontiale ale muritorilor, ele sunt puse în rezonanță cu scala ascendentă a univitaților, la fiecare schimbare de sferă de reședință, pe măsură ce acești ascendenți trec succesiv de la lumea numărul unu la lumea numărul șaptezeci.

43:7.2 (493.3) Spiritual, univitații sunt toți asemănători; intelectual, ei variază la fel ca și muritorii; prin forma lor, ei se aseamănă mult stării de existență morontială, ei sunt creați pentru a funcționa în

șaptezeci de ordine diferite de personalitate. Fiecare dintre aceste ordine de univitați prezintă zece variante majore de activitate intelectuală, și fiecare dintre aceste tipuri intelectuale variate conduce școlile speciale pregătitoare și culturale de socializare progresivă în practică sau în meserie pe unul dintre cei zece sateliți care se învârt în jurul fiecăreia dintre lumile majore ale Edentiei.

43:7.3 (493.4) Aceste șapte sute de lumi minore sunt sferele tehnice de instrucție practică referitoare la operațiunile universului local întreg, și ele sunt deschise tuturor claselor de ființe inteligente. Aceste școli în care se învață specialitățile și cunoștințele tehnice nu sunt organizate exclusiv pentru muritorii ascendenți, cu toate că studenții morontiali constituie, de departe, grupul cel mai numeros care le frecventează. Când sunteți primiți pe una dintre cele șaptezeci de lumi majore de cultură socială vi se dă, în același timp, autorizația de a vizita cei zece sateliți care o înconjoară.

43:7.4 (493.5) În diversele colonii de curtoazie, ascenderii muritori predomină printre directorii de retrospecție, însă univitații reprezintă grupul cel mai important asociat corpului de artiști celești ai Nebadonului. În întregul Orvonton, nici o ființă exterioară Havonei, mai puțin abandonerii, nu poate rivaliza cu univitații în iscusință artistică, în adaptabilitate socială și în inteligență coordonatoare.

43:7.5 (493.6) Acești cetățeni ai constelațiilor nu sunt efectiv membri ai corpului artiștilor, însă ei lucrează liber cu toate grupurile și contribuie mult la transformarea lumilor constelațiilor în sfere principale pentru realizarea magnificelor posibilități artistice ale culturii de tranziție. Univitații nu operează dincolo de lumile-sediu ale constelațiilor.

8. Lumile educative ale Edentiei

43:8.1 (493.7) Edentia și sferele care o înconjoară au primit o înzestrare fizică aproape perfectă; ele nu ar putea deloc atinge măreția spirituală a sferelor Salvingtonului, însă ele depășesc de departe strălucirea lumilor educative ale Jerusemului. Toate sferele Edentiei sunt activate direct de curenții universali ai spațiului, și enormele lor sisteme de putere, atât materiale, cât și morontiale, sunt supravegheate și repartizate cu competență de centrele de putere ale constelațiilor asistate de un corp calificat de Controlori Fizici Principali și de Supraveghetori de Putere Morontială.

43:8.2 (494.1) Timpul petrecut pe cele șaptezeci de sfere educative de cultură morontială tranzitorie asociat cu epoca ascensiunii muritoare pe Edentia reprezintă perioada cea mai calmă a carierei unui muritor ascendent până când el a atins statutul de finalitar. Aceasta este, într-adevăr, viața morontială tipică; voi sunteți reacordați de fiecare dată când treceți de la o lume culturală majoră la o alta, însă veți păstra același corp morontial, fără a pierde niciodată conștiința personalității voastre.

43:8.3 (494.2) Șederea voastră pe Edentia și pe sferele ei asociate se va petrece, în principal, pentru a controla etica de grup, secretul relațiilor agreabile și profitabile dintre diversele ordine universale și suprauniversale de personalități inteligente.

43:8.4 (494.3) Pe lumile palat, ați ajuns la unificarea personalității muritoare evoluânde. Pe capitala sistemului, ați obținut cetățenia Jerusemului și ați dobândit bunăvoința de a vă supune sinele

disciplinelor activităților de grup și ale întreprinderilor coordonate.

Acum, pe lumile educative ale constelațiilor, trebuie să înfăptuiți socializarea reală a personalității voastre morontiale în evoluție.

Această achiziție culturală celestă constă în a învăța să:

43:8.5 (494.4) 1. Trăiți fericiți și să lucrați eficient cu zece tovarăși morontiali diverși, în timp ce zece grupuri asemănătoare sunt asociate în companii de o sută și apoi adunate în federații dintr-un corp de o mie de tovarăși.

43:8.6 (494.5) 2. Locuiți în mod fericit și să cooperați sincer cu zece univități care, dacă sunt intelectual similari ființelor morontiale, sunt foarte diferiți sub toate celelalte raporturi și trebuie apoi să funcționați cu acest grup de zece în timp ce el se coordonează cu zece alte familii care sunt, la rândul lor, confederate într-un corp de o mie de univități.

43:8.7 (494.6) 3. Reușiți să vă adaptați simultan tovarășilor voștri morontiali și gazdelor voastre, univității. Să dobândiți aptitudinea de a coopera de bună voie și eficient cu ființe ale ordinului vostru în asociere strânsă de muncă cu un grup de creaturi inteligente destul de neasemănătoare.

43:8.8 (494.7) 4. În timp ce funcționați astfel, din punct de vedere social, cu ființe care vă sunt asemănătoare și neasemănătoare, voi să stabiliți o armonie intelectuală și o ajustare profesională cu cele două grupe asociate vouă.

43:8.9 (494.8) 5. În timp ce ajungeți la o socializare satisfăcătoare a personalității voastre pe planurile intelectual și profesional, să

perfecționați și mai mult aptitudinea voastră de a trăi în contact intim cu ființe asemănătoare și ușor neasemănătoare, cu o iritabilitate tot mai scăzută și cu resentimentetot mai diminuate. Directorii de retrospecție contribuie mult la acest ultim rezultat prin activitățile lor de jocuri în grupe.

43:8.10 (494.9) 6. Să ajustați toate aceste tehnici de socializare variată astfel încât să faceți să progreseze coordonarea carierei de ascensiune în Paradis. Să sporii perspicacitatea voastră de înțelegere a universului ridicând aptitudinea de a sesiza eterna semnificație a scopurilor ascunse în aceste activități ale spațiului-timp în aparență ne semnificative.

43:8.11 (494.10) 7. În sfârșit, să aduceți la apogeul lor toate aceste proceduri de multisocializare odată cu rafinarea clarviziunii spirituale, din moment ce asta ține de creșterea tuturor fazelor de înzestrare personală prin asocierea spirituală de grupuri și prin coordonarea morontială. Intelectual, social și spiritual, atunci când două creaturi morale folosesc tehnica asocierii, ele fac mai mult decât să dubleze potențialul lor personal de înfăptuire universală; este, mai degrabă, o împătrire a ceea ce poartă în ele ca reușită și ca posibilități de împlinire.

43:8.12 (495.1) Noi am descris socializarea Edentiei ca o asociere a unui muritor morontial cu un grup familiar de univitați compus din zece indivizi intelectual neasemănători, dublat de o asociere similară cu zece tovarăși morontiali. Însă, pe primele șapte lumi majore, un singur muritor ascendent trăiește cu câte zece univitați. Pe al doilea grup de șapte lumi majore, doi muritori rămân cu fiecare grup indigen

de zece, și așa mai departe până la ultimul grup de șapte lumi majore, unde zece ființa morontiale trăiesc cu zece univitați. Pe măsură ce învățați să stabiliți mai bine relațiile voastre sociale cu univitații, veți pune în practică etica voastră ameliorată în relațiile voastre cu tovarășii morontiali care progresează împreună cu voi.

43:8.13 (495.2) Ca muritori ascendenți, vă va face plăcere să locuiți pe lumile de progres ale Edentiei, însă nu veți simți acest fior de satisfacție personală care caracterizează contactul vostru inițial cu treburile universului pe lumile sediu ale sistemului sau ultimul vostru contact de bun rămas de la aceste realități de pe lumile finale ale capitalei universului.

9. Cetățenia pe Edentia

43:9.1 (495.3) După ce au fost diplomați ieșind din lumea numărul șaptezeci, muritorii ascendenți stabilesc rezidența lor pe Edentia. Acum, pentru prima dată, ascenderii asistă la „reuniunile Paradisului” și ascultă istoria vastei lor cariere descrisă de Fidelul Zilelor, prima Personalitate Supremă provenită din Trinitate pe care ei au întâlnit-o.

43:9.2 (495.4) Toată aceasta ședere pe lumile educative ale constelației, cu apogeul ei în cetățenia Edentiei, este o perioadă de adevărată fericire celestă pentru morontialii care progresează. Pe toată durata șederii voastre pe lumile sistemelor, ați evoluat de la stadiul apropiat de animal la acela de creatură morontială; ați fost mai mult materiali decât spirituali. Pe sferile Salvingtonului, veți evolua de la stadiul de creatură morontială la statutul de adevărat spirit; veți fi mai

mult spirituali decât materiali. Însă, pe Edentia, ascenderii se găsesc la jumătatea drumului dintre starea lor anterioară și starea lor viitoare, la jumătatea drumului de trecere de la animalul evolutiv la acela de spirit ascendent. Pe parcursul întregului timp pe care îl veți petrece pe Edentia și pe lumile ei, veți fi „asemănători îngerilor”; veți progresa constant, însă păstrând întotdeauna statut morontial general și tipic.

43:9.3 (495.5) Această ședere a unui ascender în constelație este perioada cea mai uniformă și cea mai stabilă din întreaga sa carieră de progres morontial. Această experiență constituie educația ascendenților în ceea ce privește socializarea prespirituală. Ea este analoagă experienței spirituale prefinalitare din Havona și instruirii preabsonite din Paradis.

43:9.4 (495.6) Pe Edentia, ascenderii muritori sunt, în principal, ocupați cu detașările lor pe cele șaptezeci de lumi progresive ale univitaților. Ei servesc, de asemenea, în calități diverse pe Edentia însăși, principala legătură cu programul constelației referitor la bunăstarea grupurilor, a raselor, a națiunilor și a planetelor. Cei Preaînălți se ocupă relativ puțin de avansarea individului pe lumile locuite. Ei domnesc în tărâmurile oamenilor mai degrabă decât în inimile indivizilor.

43:9.5 (495.7) Iar în ziua în care veți fi gata să părăsiți Edentia pentru cariera Salvingtonului, veți face o pauză și veți contempla în mod retrospectiv una dintre cele mai frumoase și cele mai odihnitoare perioade de instruire de partea asta a Paradisului. Însă strălucirea tuturor acestor lucruri nu va înceta să sporească odată cu progresul ascensiunii voastre către interior și cu capacitatea voastră mai mare de apreciere a semnificațiilor divine și a valorilor spirituale.

43:9.6 (496.1) [Prezentat de Malavatia Melchizedek.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 43](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 45](#) >>

Capitolul 44

Artizanii celești

44:0.1 (497.1) PRINTRE coloniile de curtoazie ale diverselor lumi-sediu divizionare sau universale putem găsi un ordin unic de personalități compozite numit artizanii celești. Aceste ființe sunt maeștrii artiști și artizani ai domeniilor morontiale și domeniilor spirituale inferioare. Ei sunt spiritele și semispiritele ocupate cu ornamentarea morontială și cu înfrumusețarea spirituală. Acești artizani sunt răspândiți în întregul mare univers - pe lumile-sediu ale suprauniversurilor, ale universurilor locale, ale constelațiilor și ale sistemelor, precum și pe toate sferele stabilizate în lumină și în viață; însă domeniul lor principal de activitate se găsește în constelații și, în special, pe cele șapte sute șaptezeci de lumi care înconjoară pe fiecare dintre sferele lor sediu.

44:0.2 (497.2) Cu toate că această lucrare este aproape de neînțeles pentru o minte materială, trebuie să fie posibil să se înțeleagă că lumile morontiale și spirituale nu sunt lipsite nici de arte superioare, nici de cultură celestă.

44:0.3 (497.3) Artizanii celești nu sunt creați ca atare; ei formează un grup de recruți selecționați, compus din anumite personalități educatoare născute în universul central și din elevii lor voluntari aleși dintre muritorii ascendenți și dintre numeroasele alte grupuri celeste. Corpul de Învățămant inițial al acestor artizani a fost desemnat de Spiritul Infinit în colaborare cu cele Șapte Spirite Maestru. El se compunea atunci din șapte mii de instructori ai Havonei, o mie pentru fiecare dintre cele șapte diviziuni de artizani. Având ca punct de plecare acest nucleu, acest strălucitor corp de lucrători experimentați în treburile morontiale și spirituale s-a dezvoltat de-a lungul vremurilor.

44:0.4 (497.4) Orice personalitate morontială sau orice entitate spirituală; adică orice ființă având un rang inferior celui de filiație divină înăscută, este eligibilă pentru corpul artizanilor celești. După sosirea lor pe lumile morontiale Fiii Ascendenți ai lui Dumnezeu, venind din sferele evolutive, pot cere să fie admiși în corpul artiștilor. Dacă sunt suficient de înzestrați, ei pot alege această carieră pentru o perioadă mai mult sau mai puțin lungă, însă nimeni nu se poate înrola în rândul artizanilor celești pentru mai puțin de un mileniu, o mie de ani ai timpului suprauniversal.

44:0.5 (497.5) Toții artizanii celești sunt înscrși în sediul suprauniversului, însă dirijați de supraveghetorii morontiei pe capitalele universurilor locale. Corpul central al supraveghetorilor

morontiei, funcționând pe lumea-sediu a fiecărui univers local, îi desemnează în șapte diviziuni majore având următoarele activități:

- 44:0.6 (497.6) 1. Muzicienii celești
- 44:0.7 (497.7) 2. Reproducătorii celești
- 44:0.8 (497.8) 3. Constructorii divini
- 44:0.9 (497.9) 4. Înregistratorii gândurilor
- 44:0.10 (498.1) 5. Manipulatorii energiei
- 44:0.11 (498.2) 6. Modelatorii și decoratorii
- 44:0.12 (498.3) 7. Lucrătorii armoniei

44:0.13 (498.4) Învățătorii originari ai acestor șapte grupe sunt toți veniți din lumi perfecte ale Havonei, și Havona conține modelele, studiile modelelor pentru toate fazele și formele de activități artistice ale spiritului. Sarcina de a întreprinde transferul artelor de pe Havona pe lumile spațiului este uriașă, însă tehnica și execuția artiștilor celești s-au ameliorat din epocă în epocă. La fel ca în toate fazele carierei ascendente, ființele cele mai avansate pe o anumită cale sunt rugate să își comunice constant cunoștințele și competența lor superioară însoțitorilor lor mai puțin favorizați.

44:0.14 (498.5) Pe lumile palat, veți arunca o primă privire asupra artelor transplantate de pe Havona. Frumusețea lor și aprecierea voastră a frumuseții lor nu vor înceta să crească din ce în ce mai mult, până când veți ajunge în sălile spirituale ale Salvingtonului, unde veți vedea capodoperele care îi inspiră pe artizanii celești ai domeniului spiritului.

44:0.15 (498.6) Toate aceste activități ale lumilor morontiale și spirituale sunt reale. Lumea spiritului este o realitate pentru ființele

spirituale, și lumea materială este cea care e mai ireală pentru noi. Spiritele de formă superioară trec liber prin materia obișnuită. Spiritele elevate nu reacționează la nimic material, decât doar la anumite energii fundamentale. Pentru ființele materiale, lumea spiritului este mai mult sau mai puțin ireală. Pentru ființele spirituale, lumea materială este aproape în întregime ireală, o simplă umbră a substanței realităților spirituale.

44:0.16 (498.7) Dacă mă folosesc doar de viziunea spirituală, nu pot percepe clădirea în care este tradusă și înregistrată această expunere. Un Consilier Divin al Uversei care se găsește lângă mine percepe încă și mai puțin bine aceste creații pur materiale. Pentru a distinge cum vă apar aceste structuri materiale, noi contemplăm o contrapondere spirituală prezentată minții noastre de unul dintre transformatorii energiei care ne însoțesc. Această clădire materială nu este exact reală pentru o ființă spirituală ca mine, însă desigur, ea este foarte reală și foarte utilă pentru muritorii materiali.

44:0.17 (498.8) Anumite tipuri de ființe sunt capabile să discearnă atât realitatea creaturilor lumii spirituale, cât și a lumii materiale. Aparțin acestei clase cele numite creaturi „de ordinul patru” ale Servitorilor Havonei și creaturi de ordinul patru ale conciliatorilor. Îngerii timpului și spațiului sunt înzestrați cu aptitudinea de a distinge atât ființele spirituale, cât și ființele materiale. După eliberarea lor de viața trupească, muritorii ascendenți au același dar. Atunci când au atins nivelele spirituale superioare, ascenderii sunt capabili să recunoască realitățile materiale morontiale și spirituale.

44:0.18 (498.9) Am, de asemenea, aici lângă mine un Puternic Mesager de pe Uversa, un ascender contopit cu Ajustorul său. El a

fost înainte un muritor, și vă percepe așa cum sunteți; în același timp, el poate vedea Mesagerul Solitar, supernafimul și alte ființe celeste prezente. Pe parcursul lungii voastre ascensiuni, voi nu veți pierde niciodată puterea de a recunoaște pe asociații voștri din existențele anterioare. Pe parcursul înaintării voastre ascendente pe scara vieții, vă veți păstra întotdeauna aptitudinea de a recunoaște pe tovarășii nivelelor voastre de experiență anterioare și inferioare și de a fraterniza cu ei. Fiecare reînviere sau nou transfer va adăuga un grup suplimentar de ființe spirituale câmpului vostru de viziune, fără să vă priveze câtuși de puțin de lumea aptitudinii voastre de a-i recunoaște pe prietenii și pe tovarășii voștri din stările precedente.

44:0.19 (498.10) Toate acestea sunt făcute posibile în experiența muritorilor ascendenți prin acțiunea Ajustorului Gândirii interioari, care păstrează duplicatele experiențelor întregii voastre vieți. Voi sunteți astfel asigurați de a nu pierde niciodată o însușire adevărată după ce ați avut-o odată, iar acești Ajustori vă însoțesc peste tot, ca o parte a voastră și în realitate ca fiind *voi*.

44:0.20 (499.1) Însă sunt aproape disperat din cauza neputinței de a comunica minții materiale natura muncii artiștilor celești. Sunt continuu pus în situația de a deforma gândirea și de a deforma limbajul pentru a încerca să desfășor în fața minții umane realitatea operațiunilor morontiale și a fenomenelor cvasispirituale. Înțelegerea voastră este incapabilă să sesizeze, iar limbajul vostru este inapt să transmită semnificația, valoarea și raportul acestor activități semispirituale. Îmi continui totuși efortul meu de a ilumina mintea umană în ceea ce privește aceste realități, înțelegând pe deplin că îmi este pe deplin imposibil să reușesc într-un asemenea proiect.

44:0.21 (499.2) Nu pot să fac altceva decât să schițez o paralelă grosolană între activitățile materiale ale muritorilor și multiplele funcțiuni ale artiștilor celești. Dacă arta și împlinirile culturale ale rasei Urantiei ar fi mai elevate, aș putea să merg mult mai departe în eforturile mele pentru a proiecta mintea umană de la lucrurile materiale către lucrurile morontiale . Tot ce pot eu spera să fac este să insist asupra faptului că aceste operațiuni ale lumilor morontiale și spirituale sunt absolut reale.

1. Muzicienii celești

44:1.1 (499.3) Cu câmpul limitat al auzului uman, nu puteți deloc să concepeți melodiile morontiale. Ele comportă chiar o gamă materială de sunete magnifice, nerecunoscute de simțul uman al auzului, fără a menționa întinderea de neconceput a armoniilor morontiale și spirituale. Melodiile spirituale nu sunt unde sonore materiale, ci pulsații spirituale primite de spiritele personalităților celeste. Amplitudinea gamei, sufletul expresiei și măreția execuției, asociate cu melodia sferelor, depășesc în întregime înțelegerea umană. Am văzut milioane de ființe fermecate și menținute într-un extaz sublim, în timp ce melodia domeniului se desfășura pe circuitele celeste de energie spirituală. Aceste minunate melodii pot fi teledifuzate până la marginile unui univers.

44:1.2 (499.4) Muzicienii celești se ocupă de producerea armoniilor celeste manipulând următoarele forțe spirituale:

44:1.3 (499.5) 1. *Sunetele spirituale*- întreruperile curentului spiritului.

44:1.4 (499.6) 2. *Lumina spirituală*- controlul și intensificarea luminii domeniilor morontiale și spirituale.

44:1.5 (499.7) 3. *Interferențele energetice*- melodia produsă prin folosirea abilă a energiilor morontiale și spirituale.

44:1.6 (499.8) 4. *Simfoniile colorate*- melodia tonurilor morontiale colorate, care se numără printre cele mai înalte împliniri ale muzicienilor celești.

44:1.7 (499.9) 5. *Armonia spiritelor asociate*- aranjamentul și asocierea diverselor ordine de ființe morontiale și spirituale producând melodii maiestuoase.

44:1.8 (499.10) 6. *Melodia gândirii*- meditația gândurilor spirituale poate fi perfecționată astfel încât să explodeze în melodii ale Havonei.

44:1.9 (499.11) 7. *Muzica spațiului*- printr-un acord corespunzător, se pot primi melodiile altor sfere pe circuitele de teledifuziune ale universului.

44:1.10 (500.1) Există mai mult de cinci mii de moduri diferite de a manipula sunetele, culorile și energiile. Acestea sunt tehnici analoage folosirii instrumentelor muzicale de către oameni. Figurile de ansamblu de dans ale creaturilor materiale reprezintă indubitabil o încercare rudimentară și caricaturală pentru a se apropia de armonia

ceastă care pune în locul lor ființele și personalitățile. Mecanismul senzorial al corpurilor materiale nu recunoaște celelalte cinci forme de melodii morontiale.

44:1.11 (500.2) Armonia, muzica celor șapte nivele de asocieri melodioase, este unicul cod universal de comunicare al spiritului. Muzica, așa cum o înțeleg muritorii Urantiei, atinge expresia cea mai înaltă în școlile Jerusemului, cartier general al sistemului vostru, unde se învață armoniile sunetului ființelor semimateriale. Muritorii nu reacționează la alte forme de melodii morontiale și de armonii celeste.

44:1.12 (500.3) Aprecierea muzicii pe Urantia este atât fizică, cât și spirituală, iar muzicienii umani au făcut mult pentru a rafina gustul muzical, de la barbaria monotonă a strămoșilor voștri primitivi până la nivelele superioare de apreciere ale sunetelor. Cea mai mare parte a muritorilor de pe Urantia reacționează la muzică mai mult cu mușchii lor materiali decât cu mintea și spiritul, însă aprecierea muzicii s-a ameliorat constant pe parcursul ultimelor treizeci și cinci de milenii.

44:1.13 (500.4) Melodia sincopată reprezintă o tranziție între monotonia muzicală a oamenilor primitivi și armonia deplină a expresiei a melodiilor semnificative ale celor mai recentți muzicieni ai voștri. Aceste tipuri primitive de ritmuri stimulează reacțiile simțurilor care iubesc muzica, fără a antrena exercițiul puterilor intelectuale superioare apreciatoare ale armoniilor. Ele oferă deci, în general, mai multă atracție pentru indivizii imaturi sau spiritual indolenți.

44:1.14 (500.5) Cea mai bună muzică a Urantiei nu este decât un ecou fugitiv al magnificelor acorduri auzite de asociații celești ai

muzicienilor voștri, care nu au păstrat decât câteva măsuri în aceste armonii de forțe morontiale înregistrate sub forma melodiilor muzicale de armonii sonore. Muzica morontio-spirituală folosește destul de adesea cele șapte moduri de expresie și de reproducere, astfel încât mintea umană se găsește mult handicapată atunci când încearcă să reducă aceste melodii ale sferelor superioare la simple note de sunete muzicale. Aceasta seamănă cu o încercare de a reproduce acordurile unei mari orchestre cu ajutorul unui singur instrument muzical.

44:1.15 (500.6) Voi ați compus câteva melodii foarte frumoase pe Urantia, însă progresele voastre muzicale sunt foarte departe de a le atinge pe acelea ale numeroaselor planete ale Sataniei, care sunt vecinele voastre. Dacă Adam și Eva ar fi supraviețuit, atunci ați fi avut adevărată muzică; însă darul armoniei, care era atât de dezvoltat în natura lor, a fost atât de diluat de liniile în tendințele nemuzicale, încât o apreciere serioasă a armoniei se întâlnește doar la un muritor dintr-o mie. Însă nu trebuie să vă descurajați; un adevărat muzician poate să apară într-o bună zi pe Urantia, și popoare întregi vor fi captivate de magnificele acorduri ale melodiilor ei. O singură ființă umană din acest ordin ar putea să schimbe definitiv orientarea unei întregi națiuni, și chiar a întregii lumi civilizate. Este literalmente adevărat că „melodia are puterea de a transforma o întreagă lume”. Muzica va rămâne întotdeauna limba universală a oamenilor, a îngerilor și a spiritelor. Armonia este limba Havonei.

2. Reproducătorii celești

44:2.1 (500.7) Omul muritor cu greu ar putea concepe altfel decât într-un mod restrânsă și deformată funcțiunile reproducătorilor celești, pe care sunt nevoit să încerc a le ilustra, servindu-mă de simbolismul grosolan și limitat al limbii voastre materiale. Lumea morontio-spirituală comportă o mie și una de valori supreme, lucruri meritând să fie reproduse, însă rămânând necunoscute pe Urantia, experiențe aparținând unor categorii de activități care au „pătruns foarte puțin mintea oamenilor”, realități pe care Dumnezeu le ține în rezervă pentru cei care supraviețuiesc vieții trupești.

44:2.2 (501.1) Există șapte grupe de reproducători celești și voi încerca să explic munca lor, clasându-i în felul următor:

44:2.3 (501.2) 1. *Cântăreții*- armonizatorii care reprezintă armoniile specifice ale trecutului și interpretează melodiile prezentului. Însă toate acestea sunt efectuate pe nivelul morontial.

44:2.4 (501.3) 2 *Coloriștii*- acești artiști de lumină și umbră pe care î-am putea numi desenatori și pictori. Ei notează scene pasagere și episoade tranzitorii pentru plăcerea viitoare a morontialilor.

44:2.5 (501.4) 3. *Cineaști ai luminii*- realizatori ai reproducerii fenomenelor semispirituale reale, pentru care filmul cinematografic nu ar fi decât o ilustrare rudimentară.

44:2.6 (501.5) 4. *Dramaturgi ai istoriei*- cei care reproduc prin spectacole evenimentele decisive din istoria și din analele universului.

44:2.7 (501.6) 5. *Artizanii profetici*- cei care proiectează semnificațiile istoriei în viitor.

44:2.8 (501.7) 6. *Povestitorii de istorii vii*- cei care perpetuează sensul și semnificația experienței de viață. Ei proiectează experiența personală prezentă în valorile de împlinire viitoare.

44:2.9 (501.8) 7. *Interpreții administrării*- cei care descriu semnificația filozofiei guvernamentale și a tehnicii administrative, dramaturgii celești ai suveranității.

44:2.10 (501.9) Reproducătorii celești colaborează foarte adesea și în mod eficient cu directorii de retrospecție pentru a combina recapitulări ale amintirilor cu anumite forme de repaus mintal și de divertisment personal. Înainte de conclavurile morontiale și de adunările spirituale, acești reproducători celești se asociază uneori pentru a da spectacole dramatice uluitoare, reprezentând scopurile acestor reuniuni. Am asistat recent la una dintre aceste fantastice reprezentări, în care peste un milion de actori au produs o succesiune de o mie de scene.

44:2.11 (501.10) În activitățile lor educative morontiale, învățătorii intelectuali superiori și Slujitoarele de tranziție utilizează foarte pe larg și în mod eficient aceste diverse grupuri de reproducători celești. Însă ei nu orientează toate eforturile lor către exemple tranzitorii; o mare, o foarte mare parte a muncii lor, prezintă un caracter permanent, și va rămâne moștenire perpetuă pentru toate timpurile viitoare. Acești artiști sunt atât de multilateral înzestrați, încât dacă ei lucrează în masă, sunt capabili să reinterpreteze o epocă. În colaborare cu slujitorii serafici ei pot, efectiv, descrie valori eterne ale lumii spirituale, muritorilor timpului care le vizionează.

3. Constructorii divini

44:3.1 (501.11) Există orașe „ale căror constructor și întemeietor este Dumnezeu”. Din tot ceea ce este familiar muritorilor, noi posedăm contraponderea spirituală și chiar mult mai mult. Noi avem case, confort spiritual și necesarul morontial. Pentru orice satisfacție materială de care ființele umane se pot bucura, noi dispunem de mii de realități spirituale care servesc la îmbogățirea și lărgirea existenței noastre. Constructorii divini operează în șapte grupe:

44:3.2 (502.1) 1. *Desenatorii și constructorii de locuințe*- cei care construiesc și refac lăcașurile afectate indivizilor și grupurilor de muncă. Aceste domiciliu morontiale și spirituale sunt reale. Ele ar fi invizibile viziunii voastre limitate, însă pentru noi ele sunt foarte reale și foarte frumoase. Într-o anumită măsură, toate ființele spirituale au un cuvânt de spus constructorilor cu privire la anumite detalii ale planurilor și ale proiectelor lăcașurilor lor spirituale sau morontiale. Aceste locuințe sunt amenajate și ornate conform nevoilor creaturilor morontiale sau spirituale care trebuie să le locuiască. Toate aceste construcții prezintă o mare varietate și oferă indivizilor ample oportunități de a se exprima.

44:3.3 (502.2) 2. *Constructorii din domeniul meseriilor*- cei a căror funcțiune este de a desena și asambla locurile lucrătorilor obișnuiți ai domeniilor spirituale și morontiale. Acești constructori sunt comparabili celor care construiesc pe Urantia atelierele și uzinele industriale. Lumile de tranziție comportă, în mod necesar, o economie

de întrajutorare reciprocă și o diviziune specializată a muncii. Fiecare din noi nu face de toate; există diversitatea funcțiunilor la ființele morontiale și spirituale evoluând. Constructorii acestor clădiri construiesc nu numai cele mai bune ateliere, însă ei contribuie, de asemenea, la avansarea profesională a lucrătorilor.

44:3.4 (502.3) 3. *Constructorii de edificii recreative*- imensele edificii sunt utilizate pe parcursul perioadelor de repaus pe care muritorii le-ar numi recreații și, într-un anumit sens, jocuri. Un cadru convenabil este prevăzut pentru directorii de retrospecție, umoriștii lumilor morontiale, aceste sfere de tranziție pe care au loc educația ființelor ascendente, care au fost recent retrase de pe planetele evolutive. Chiar și spiritele superioare se anumitor forme de umor reminiscent pe parcursul perioadei lor de reîncărcare spirituală.

44:3.5 (502.4) 4. *Constructorii edificiilor culturale*- arhitecții experimentați ai templelor spirituale și morontiale. Toate lumile de ascensiune muritoare posedă temple de cult, care sunt creațiile cele mai înaintate ale domeniilor morontiale și ale sferelor spirituale.

44:3.6 (502.5) 5. *Constructorii de școli*- cei care construiesc cartierele generale de pregătire morontială și de instruire spirituală superioară. Calea este întotdeauna deschisă pentru a dobândi mai multe cunoștințe, pentru a primi învățăminte suplimentare în ceea ce privește munca voastră prezentă și viitoare, precum și cunoașterea culturală universală, învățăminte destinate să facă muritorii ascendenți cetățeni mai inteligenți și mai eficienți în lumile morontiale și spirituale.

44:3.7 (502.6) 6. *Planificatorii Morontiei*- cei care construiesc pentru asocierea coordonată a tuturor personalităților, a tuturor domeniilor, așa cum se găsesc ele, în orice moment, prezente pe orice sferă. Acești autori de proiecte colaborează cu Supraveghetorii Puterii Morontiale pentru a îmbogăți coordonarea vieții morontiale progresive.

44:3.8 (502.7) 7. *Constructorii de edificii publice*- artizani care stabilesc planurile și construiesc locurile de reuniune, altele decât cele destinate cultului. Mari și magnifice sunt aceste locuri de reuniune publică.

44:3.9 (502.8) Nici acești constructori și nici ornamentarea lor nu ar fi cu adevărat reale pentru înțelegerea senzorială a muritorilor materiali, însă ele sunt foarte reale pentru noi. Dacă voi ați putea să vă găsiți aici, în carne și oase, nu ați putea vedea aceste temple; însă, cu toate acestea, toate aceste creații supramateriale sunt efectiv aici. Noi le distingem clar și ne bucurăm la fel de deplin de ele.

4. Înregistratorii gândurilor

44:4.1 (503.1) Acești artiști se consacră păstrării și reproducerii gândirii superioare a domeniilor și funcționează în șapte grupuri:

44:4.2 (503.2) 1. *Păstrătorii Gândirii*. Sunt artizani dedicați conservării gândirii superioare a domeniilor. Pe lumile morontiale, ei adună prețioasele perle ale funcțiunii mentale. Înainte de a veni pentru prima dată pe Urantia, am văzut documente și am auzit

difuziunea ideății anumitor mari gânditori ai acestei planete.

Înregistratorii gândirii conservă aceste nobile idei în limba Uversei.

44:4.3 (503.3) Fiecare supraunivers are propria sa limbă, o limbă vorbită de personalitățile sale și care este răspândită în toate sectoarele sale. Ea se numește limba Uversei în suprauniversul nostru. Fiecare univers local are, de asemenea, propriul său limbaj. Ființele dintre toate ordinele superioare ale Nebadonului sunt bilingve; ele vorbesc atât limba Nebadonului, cât și aceea al Uversei. Atunci când doi indivizi provenind din universuri locale diferite se întâlnesc, ei comunică în limba Uversei. Cu toate acestea, dacă unul dintre ei vine dintr-un alt supraunivers, ei trebuie să facă apel la un traducător. În universul central, nu este deloc nevoie de o limbă, înțelegerea este perfectă și aproape completă; doar Zeii nu sunt în întregime înțeleși. Suntem învățați că o întâlnire întâmplătoare în Paradis revelează mai multă înțelegere reciprocă decât o limbă muritoare ar putea comunica în o mie de ani. Chiar și pe Salvington, noi „cunoaștem la fel cum suntem cunoscuți”.

44:4.4 (503.4) Aptitudinea de a traduce gândirea în limbaj, în sferele morontiale și spirituale, depășește înțelegerea muritorilor. Viteza cu care noi putem condensa gândurile într-o inscripție permanentă poate fi accelerată de înregistratori abili, astfel încât echivalentul de mai mult de cinci sute de mii de cuvinte sau simboluri mentale poate fi înregistrat într-un minut din timpul Urantie. Aceste limbaje ale universului sunt mult mai bogate decât limbajele lumilor în evoluție. Simbolurile conceptuale ale Uversei cuprind peste un miliard de caractere, cu toate că alfabetul său fundamental nu conține decât șaptezeci de simboluri. Limbajul Nebadonului nu este la fel de

dezvoltat, simbolurile sale de bază, alfabetul său nu conțin decât patruzeci și opt de caractere.

44:4.5 (503.5) 2. *Înregistratorii conceptului.* Acest al doilea grup se ocupă de păstrarea imaginilor conceptuale, modelele ideilor. Este o formă de înregistrare permanentă, necunoscută în domeniile materiale. Prin această metodă, pot dobândi într-o oră a timpului vostru, mai multe cunoștințe decât ați putea voi câștiga citind cu atenție scrieri obișnuite pe parcursul a o sută de ani.

44:4.6 (503.6) 3. *Înregistratorii ideografici.* Noi posedăm echivalentul limbii voastre scrise și vorbite, însă pentru a conserva gândurile folosim, în general, punerea în imagine conceptuală și tehnicile ideografice. Cei care păstrează ideogramele pot ameliora de o mie de ori munca înregistratorilor conceptelor.

44:4.7 (503.7) 4. *Promotorii artei oratorice.* Acest grup de înregistratori este dedicat scopului de a păstra gândirea pentru a o reproduce prin arta oratorică. Însă în limbajul Nebadonului, într-o cuvântare de jumătate de oră, noi putem expune tema întregii vieți a unui muritor de pe Urantia. Singura voastră speranță de a înțelege aceste operațiuni constă în a face o pauză și a examina tehnica vieții voastre de vis dezordonată și mutilată - maniera în care voi puteți, în câteva secunde, să traversați ani de experiență în fantezmele somnului din perioada nocturnă.

44:4.8 (503.8) Arta oratorică a lumii spirituale este una dintre rarele desfătări care vă așteaptă, voi care ați auzit doar discursurile nepricepute și șovăitoare de pe Urantia. Există în discursurile Salvingtonului și ale Edentiei o armonie muzicală și o eufonie de

expresii inspiratoare, aflate dincolo de orice descriere. Aceste concepte înflăcărare seamănă cu niște bijuterii de mare frumusețe în cununi de glorie. Dar n-o pot face! Nu pot să îi transmit minții umane întinderea și adâncimea acestor realități ale unei alte lumi!

44:4.9 (504.1) 5. *Directorii de teledifuziune.* Teledifuziunile Paradisului, suprauniversurilor și universurilor locale sunt plasate sub supravegherea generală a acestui grup de conservatori ai gândirii. Ei servesc atât în calitate de cenzeni și de editori, cât și de coordonatori ai materialelor de teledifuziune; ei adaptează pentru suprauniversuri toate difuziunile Paradisului și traduc mesajele Celor Îmbătrâniți de Zile în limbile individuale ale universurilor locale.

44:4.10 (504.2) Trebuie, de asemenea, să se modifice difuziunile universurilor locale pentru ca ele să poată fi primite de sistemele și de planetele individuale. Transmisia rapoartelor spațiale este întotdeauna cu grijă supravegheată și comportă, în mod regulat, o înregistrare de întoarcere pentru a confirma că fiecare raport a fost bine primit pe fiecare lume a unui anume circuit. Acești directori de teledifuziuni sunt experți în tehnica de utilizare a curenților spațiului pentru tot ceea ce privește comunicările de informații.

44:4.11 (504.3) 6. *Înregistratorii ritmurilor.* Urantienii i-ar numi, fără îndoială, pe acești artiști poeți, cu toate că lucrările lor sunt foarte diferite de producțiile voastre poetice și le transcend aproape infinit. Atât pentru creaturile morontiale, cât și pentru cele spirituale, este mai puțin epuizant să se recurgă la ritm. Prin urmare, se face adesea un efort de a crește eficiența, sporind în același timp plăcerea, executând ritmic numeroase funcțiuni. Aș dori să aveți privilegiul să

auziți câteva teledifuziuni poetice ale ansamblurilor Edentiei, pentru a vă bucura de frumusețea culorii și a tonului, a geniilor constelației care sunt maeștri în această formă specială de expresie de sine și de armonizare socială.

44:4.12 (504.4) 7. *Înregistratorii morontiei*. Nu știu cum să descriu minții materiale funcțiunea acestui important grup de înregistratori ai gândirii, care lucrează pentru a conserva imaginile de ansamblu ale diverselor grupări de treburi morontiale și de operațiuni spirituale; printr-o comparație grosolană, ei sunt fotografii de grup ai lumilor de tranziție. Ei păstrează pentru viitor scenele și asociațiile vitale ale epocilor progresive, păstrându-le în arhivele sălilor de înregistrări morontiale.

5. Manipulatorii energiei

44:5.1 (504.5) Acești artiști interesanți și eficienți se ocupă de toate tipurile de energii: fizice, mentale și spirituale.

44:5.2 (504.6) 1. *Manipulatorii de energie fizică*. Manipulatorii de energie fizică servesc pe parcursul unor lungi perioade cu directorii de putere și sunt experți în manipularea și în controlul numeroaselor faze de energie fizică. Competența lor se întinde la cei trei curenți fundamentali și la cele treizeci de segregări subsidiare ale energiei suprauniversurilor. Aceste ființe aduc un ajutor inestimabil Supraveghetorilor de Putere Morontială ai lumilor de tranziție. Ei sunt studenții proiecțiilor cosmice ale Paradisului.

44:5.3 (504.7) 2. *Manipulatorii de energie mentală.* Sunt experți în intercomunicarea dintre lumile morontiale și celelalte tipuri de creaturi inteligente. Această formă de comunicare între muritori nu există practic pe Urantia. Acești artizani sunt specialiști care contribuie în a-i face pe ascenderii morontiali apti să comunice între ei. Munca lor înglobează numeroase aventuri unice de legături intelectuale, care sunt peste puterea mea de a descrie minții materiale. Acești artiști sunt studenții plini de zel ai circuitelor mentale ale Spiritului Infinit.

44:5.4 (505.1) 3. *Manipulatorii de energie spirituală.* Manipulatorii de energie spirituală formează un grup misterios. Energia spirituală acționează conform unor legi bine stabilite, exact ca energia fizică. Altfel spus, când se studiază forța spiritului, se pot face deducții sigure pentru a obține efecte precise, așa cum se face pentru energiile fizice. Legile lumii spiritului sunt la fel de sigure și demne de încredere ca acelea ale domeniilor materiale. Pe parcursul câtorva din ultimele milioane de ani, numeroase tehnici pentru a absorbi energia spirituală au fost îmbunătățite de acești studenți ai legilor fundamentale ale Fiului Etern, legi care guvernează energia spirituală așa cum ea este aplicată ființelor celeste ale ordinilor morontiale și de altă natură, în întregul univers.

44:5.5 (505.2) 4. *Manipulatorii de compoziție.* Formează grupul aventuros al ființelor bine instruite, care se consacră asocierii fundamentale a celor trei faze originale de energie divină manifestate în toate universurile ca energii fizice, mentale și spirituale. Ei sunt personalitățile agere care caută, în realitate, să descopere prezența în

univers a Dumnezeului Suprem, deoarece în această personalitate a Deității trebuie să se producă unificarea experiențială a oricărei divinități a marelui univers. Și, într-o anumită măsură, acești artiști au obținut, în vremurile din urmă, câteva succese bune.

44:5.6 (505.3) 5. *Consilierii de transporturi*. Acest corp de consilieri tehnici pe lângă serafimii transportori este foarte capabil pentru a colabora cu studenții stelelor în vederea stabilirii traseelor și de a ajuta într-un alt fel pe șefii transporturilor în lumile spațiului. Ei sunt supraveghetorii traficului sferelor și sunt prezenți pe toate planetele locuite. Urantia este servită de un corp de șaptezeci de consilieri de transport.

44:5.7 (505.4) 6. *Specialiștii de comunicații*. Urantia este, de asemenea, servită de doisprezece tehnicieni de comunicare interplanetară și interuniversală. Aceste ființe cu îndelungată experiență cunosc profund legile transmisiei și ale interferenței în aplicațiile lor în ceea ce privește comunicările domeniilor. Acest corp se ocupă de toate formele de mesaje spațiale, mai puțin cele ale Mesagerilor Gravitației și ale Mesagerilor Solitari. Pe Urantia, ei trebuie să împlinească o mare parte a muncii lor pe circuitul arhanghelilor.

44:5.8 (505.5) 7. *Învățătorii de odihnă*. Odihna divină este asociată cu tehnica de absorbție de energie spirituală. Este necesară o revitalizare în energie morontială și spirituală, tot atât de sigur ca în energie fizică, dar nu pentru aceleași motive. Sunt nevoit să folosesc exemple grosolane pentru a încerca să vă iluminez; oricum ar fi, noi, care aparținem lumii spiritului, trebuie să ne oprim periodic

activitățile regulate și să mergem în locuri corespunzătoare de întâlnire, unde intrăm în repausul divin în care recuperăm astfel energiile noastre care se epuizează.

44:5.9 (505.6) Veți primi primele voastre lecții în aceste domenii atunci când veți atinge lumile palat după ce ați devenit ființe morontiale și ați început să experimentați tehnica problemelor spirituale. Voi știți ceva despre cercul interior al Havonei și al pelerinilor care, după ce au traversat cercurile precedente, trebuie să fie instalați în lungul repaus reînsuflețitor al Paradisului. Nu este vorba doar de o necesitate tehnică referitoare la tranzitul dintre cariera timpului și serviciul eternității ci, de asemenea, de o exigență, de o formă de repaus indispensabilă pentru a recupera pierderile de energie incidente ultimelor etape ale carierei ascendente și a înmagazina rezerve de putere spirituale în vederea stadiului următor al carierei fără sfârșit.

44:5.10 (506.1) Acești manipulatori ai energiilor funcționează și în multe alte sute de moduri, prea numeroase pentru a fi catalogate; de exemplu, ei se sfătuiesc cu serafimii, cu heruvimii și cu sanovimii cu privire la mijloacele cele mai eficiente pentru a se alimenta cu energie și pentru a menține echilibrele cele mai utile ale forțelor divergente dintre heruvimii activi și sanovimii pasivi. Acești experți își aduc ajutorul sub numeroase alte forme creaturilor morontiale și spirituale în eforturile lor de a înțelege repausul divin care este atât de esențial pentru folosirea eficientă a energiilor fundamentale ale spațiului.

6. Modelatorii și decoratorii

44:6.1 (506.2) Cât aş fi dorit să ştiu să descriu munca distinsă a acestor artizani unici. Orice încercare din partea mea de a explica munca de înfrumuseţare spirituală nu ar face decât să reamintească minţii materiale propriile voastre eforturi jalnice, însă valoroase, pentru a îndeplini aceste lucruri pe lumea voastră, a minţii şi a materiei.

44:6.2 (506.3) Deşi toate corpurile modelatorilor şi decoratorilor cuprind peste o mie de subdiviziuni de activităţi, ele sunt grupate în următoarele şapte categorii majore:

44:6.3 (506.4) 1. *Artizanii colorişti*. Ei fac să vibreze cele zece mii de tonuri de culoare ale reverberaţiei spirituale, mesaje delicate de o frumuseţe plină de armonie. În afară de percepţia culorilor, nu mai există nimic comparabil în experienţa umană.

44:6.4 (506.5) 2. *Creatorii de sunete*. Unde spirituale de diverse identităţi şi de aprecieri morontiale sunt descrise de aceste creaturi prin ceea ce voi aţi numi sunete. Aceste impulsuri sunt în realitate superbe oglindiri ale sufletelor spirituale dezvăluite şi strălucitoare ale mulţimilor celeste.

44:6.5 (506.6) 3. *Creatorii de emoţii*. Ei păstrează şi conservă senzaţiile. Ei sunt cei care păstrează sentimentele morontiale şi emoţiile divine pentru a le permite copiilor timpului să le studieze, pentru a-i înălţa sufleteşte şi pentru a-i inspira şi înfrumuseţa pe progresişti morontiali şi pe spiritele care se înalţă.

44:6.6 (506.7) 4. *Artişti mirosului*. Comparaţia anumitor activităţi spirituale celeste cu recunoaşterea fizică a mirosurilor chimice este cu

adevărat nefericită, însă le-ar fi practic imposibil muritorilor de pe Urantia să sesizeze vreo aluzie la acești slujitori sub orice alt nume. Acești artiști își creează simfoniile lor variate pentru prefacerea morală și pentru plăcerea copiilor luminii care progresează. Voi nu aveți nimic pe pământ cu care să poată fi comparate, chiar și de departe, cu acest tip de măreție spirituală.

44:6.7 (506.8) 5. *Împodobitorii prezenței.* Acești artiști nu se ocupă nici de arta împodobirii de sine, nici de tehnica de înfrumusețare a creaturilor. Ei se consacră producerii multitudinii de reacții fericite în fiecare creatură muritoare și spirituală, adaptând la scenă simțul relațiilor prin mijlocirea valorilor poziționale pe care le atribuie diferitelor ordine morontiale și spirituale în ansamblul compozit acestor ființe atât de diverse. Acești artiști le așează pe ființele supramateriale, așa cum ați face voi cu niște note muzicale vii, cu mirosuri și cu priveliști, și apoi ei le amestecă în imnurile de slăvire.

44:6.8 (506.9) 6. *Modelatorii gustului.* Oare cum vi s-ar putea vorbi despre acești artiști! Cu oarecare șovăială aș putea sugera că ei ameliorează gustul morontial și că se străduiesc să mărească aprecierea frumuseții ascuțind simțul spiritual în evoluție.

44:6.9 (507.1) 7. *Sintetizatorii morontiali.* Sunt maeștrii artizani care intervin după ce toți ceilalți și-au adus contribuțiile lor respective. Ei adaugă atunci retușurile culminante de finisare a ansamblului morontial și încheie astfel un portret a ceea ce este divin, frumos, și realizând o inspirație durabilă pentru ființele spirituale și asociații lor morontiali. Însă trebuie să așteptați să fiți eliberați de corpul vostru

animal pentru a începe să concepeți gloriile artistice și frumusețile estetice ale lumilor morontiale și spirituale.

7. Lucrătorii armoniei

44:7.1 (507.2) Contrar a ceea ce ați putea presupune, acești artiști nu sunt preocupați de muzică sau de pictură sau de orice altceva asemănător. Ei se ocupă de manipularea și de organizarea forțelor și energiilor specializate care există în lumea spiritului, dar care nu sunt recunoscute de muritori. Dacă aș avea și cea mai mică bază de comparație, aș încerca să descriu acest câmp unic de împliniri spirituale, însă deznădăjduiesc - nu există nici o speranță de a comunica minții umane noțiunea acestui domeniu de artă celestă. Cu toate acestea, ceea ce poate fi descris poate fi și sugerat:

44:7.2 (507.3) Frumusețea, ritmul și armonia sunt intelectual asociate și spiritual înfrățite. Adevărul, faptele și relațiile sunt, din punct de vedere intelectual, inseparabile și legate de conceptele filozofice asupra frumuseții. Bunătatea, justetea și dreptatea sunt filozofic în corelație și spiritual în legătură intimă cu adevărul viu și cu frumusețea divină.

44:7.3 (507.4) Conceptele cosmice ale adevăratei filozofii, descrierea artei celeste sau încercările muritorilor de a zugrăvi maniera umană de a recunoaște frumusețea divină, nu pot fi niciodată satisfăcătoare dacă nu există o unificare în încercările de progres ale creaturilor. Aceste expresii ale impulsului divin în creaturile evoluând pot fi intelectual adevărate, emoțional frumoase și spiritual bune, însă

adevăratul suflet al expresiei este absent atâta timp cât realitățile adevărului, semnificațiile frumuseții și valorile bunătății nu sunt unificate în experiența vie a artizanului, a savantului sau a filozofului.

44:7.4 (507.5) Aceste calități divine sunt perfect și absolut unificate în Dumnezeu, și orice om sau înger care îl cunoaște pe Dumnezeu posedă potențialul de expresie nelimitată de sine, pe nivele întotdeauna progresive de realizare de sine, unificată prin tehnica de nesfârșită dobândire a asemănării cu Dumnezeu - amestecarea experiențială în experiența evolutivă a adevărului etern, a frumuseții universale și a bunătății divine.

8. Aspirații umane și înfăptuiri morontiale

44:8.1 (507.6) Cu toate că artizanii celești nu lucrează personal pe planetele materiale cum ar fi Urantia, ei părăsesc din timp în timp sediul sistemului, pentru a-și oferi ajutorul lor indivizilor înzestrați ai raselor muritoare. Când sunt însărcinați astfel, ei lucrează temporar sub supravegherea îngerilor planetari ai progresului. Oștirile serafice cooperează cu acești artizani pentru a încerca să îi ajute pe artiștii umani care posedă daruri naturale și care sunt, de asemenea, înzestrați cu Ajustori având o experiență prealabilă și specială.

44:8.2 (507.7) Aptitudinile umane speciale provin din trei surse posibile: la bază există *întotdeauna* aptitudinea naturală sau inerentă. O aptitudine specială nu este niciodată un dar arbitrar al Zeilor; există întotdeauna o temelie ancestrală pentru fiecare talent eminent. Pe

lângă, sau mai degrabă în completare la această aptitudine naturală, poate să existe contribuția îndrumărilor Ajustorului Gândirii în indivizi la care acești Ajustori ar fi avut în acest domeniu experiențe efective și autentice pe alte lumi și în alte creaturi muritoare. În cazul în care mintea umană și Ajustorul interior sunt ambii neobișnuit deiscușiți, artizanii spirituali pot fi delegați pentru a acționa ca armonizatori ai acestor talente și, de asemenea, pentru a-i ajuta și a-i inspira pe acești muritori să caute idealuri tot mai perfecte și să încerce ilustrarea lor elevată pentru prefacerea morală a tărâmului.

44:8.3 (508.1) În rândurile artizanilor spirituali nu există caste. Indiferent cât de umilă ar fi originea voastră și, cu toate că ați avea aptitudinea și darul exprimării, veți primi recunoașterea cuvenită și aprecierea meritată, în timp ce vă veți ridica pe scara experiențelor morontiale și a împlinirilor spirituale. Nu poate exista nici un handicap uman ereditar, nici o privare de mediu pământesc, pe care cariera morontială să nu le poată compensa pe deplin și să nu le poată face să dispară în întregime. Și toate aceste satisfacții ale reușitei artistice și ale realizării de sine, prin plenitudinea expresiei, vor fi realizate prin propriile voastre eforturi personale pentru a avansa progresiv. Aspirațiile mediocrității evolutive vor putea, în sfârșit, să se realizeze. Cu toate că Zeii nu dăruiesc arbitrar talente și aptitudini copiilor timpului, ei fac tot ceea ce este necesar pentru a satisface toate nobilele lor dorințe și a potoli întreaga sete umană de expresie de sine celestă.

44:8.4 (508.2) Însă toate ființele umane ar trebui să țină minte aceasta: multele ambiții de a excela, care îi ațâță și îi chinuiesc pe muritorii întrupați, nu vor persista în cariera morontială și spirituală a

acestor aceiași muritori. Ființele morontiale ascendente învață să socializeze dorințele fostele lor dorințe pur personale și ambiții egoiste. În ceea ce privește lucrurile pe care ați năzuit cu atâta stăruință să le faceți pe pământ și pe care împrejurările vi le-au refuzat cu atâtă persistență, dacă doriți încă să le faceți după ce veți fi dobândit adevărata clarviziune a motei în cariera morontială, vi se vor oferi cu siguranță toate oportunitățile de a satisface pe deplin dorințele voastre atât de multnutrite.

44:8.5 (508.3) Înainte ca ascenderii umani să părăsească universul local pentru a se angaja în cariera lor spirituală, ei vor fi săturați în ceea ce privește toate dorințele lor intelectuale, artistice și sociale sau toate ambițiile sincere corespondente care au putut să caracterizeze planurile lor existență terestră sau morontială. Aceasta este realizarea egalității în domeniul expresiei de sine și a realizării de sine, însă nu și obținerea unui statut de experiență identică, nici ștergerea completă a caracterului individual în materie de pricepere, de tehnică și de expresie. Pentru ca nouă diferențială spirituală în împlinirea experiențială personală să fie complet nivelată și egalizată, trebuie așteptat ca voi să fi încheiat parcurgerea ultimului cerc al carierei Havonei, iar locuitorii permanenți ai Paradisului se vor găsi atunci în fața necesității de a se ajusta diferențialei absonite de experiență personală, care nu poate fi nivelată decât atingând în grup statutul ultim al creaturilor - destinul spiritului celui de al șaptelea stadiu al finalitarilor muritori.

44:8.6 (508.4) Aceasta este povestea artizanilor celești, acest corp cosmopolit de lucrători delicați care contribuie atât de mult la

glorificarea sferelor arhitecturale prin reprezentările lor artistice ale frumuseții divine a Creatorilor Paradisului.

44:8.7 (508.5) [Redactat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 44](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 46](#) >>

Capitolul 45

Administrarea sistemului local

45:0.1 (509.1) CENTRUL administrativ al Sataniei este constituit - dintr-un grup de cincizeci și șapte de sfere arhitecturale - Jerusem, cei șapte sateliți majori, și cei patruzeci și nouă de subsateliți. Jerusem, capitala sistemului, are aproape de cinci sute de ori mărimea Urantiei, însă gravitația ei este puțin mai mică. Sateliții majori ai Jerusemului sunt cele șapte lumi de tranziție, fiecare fiind de aproximativ zece ori mai mare decât Urantia, pe când cei șapte sateliți ai fiecăreia dintre sferele de tranziție au aproape dimensiunea Urantiei.

45:0.2 (509.2) Cele șapte lumi palat sunt cei șapte subsateliți ai lumii de tranziție numărul unu.

45:0.3 (509.3) Întregul sistem al acestor cincizeci și șapte de lumi arhitecturale este iluminat, încălzit, irigat și alimentat cu energie într-

un mod independent, prin acțiunea conjugată a centrului de putere al Sataniei și a Controlorilor Fizici Principali, totul conform tehnicii stabilite a organizării fizice și a dispozitivelor proprii acestor sfere special create. Dealtfel, spornagii nativi le îngrijesc fizic și le întrețin și într-un alt fel.

1. Lumii tranziționale de cultură

45:1.1 (509.4) Cele șapte lumi majore care se învârt în jurul Jerusemului sunt, în general, numite sferele de cultură tranzițională. Șefii lor sunt desemnați din timp în timp de consiliul executiv suprem al Jerusemului. Aceste sfere sunt numerotate și numite după cum urmează:

45:1.2 (509.5) *Numărul 1. Lumea finalitară.* Este sediul corpului finalitar al sistemului local; ea este înconjurată de lumi de primire, cele șapte lumi palat atât de deplin consacrate planului de ascensiune al muritorilor. Lumea finalitară este accesibilă locuitorilor celor șapte lumi palat. Serafimii transportori asigură transportul de venire și plecare al personalităților ascendente care efectuează aceste pelerinaje destinate să cultive credința lor în destinul ultim al muritorilor de tranziție. Cu toate că finalitarii și edificiile lor nu sunt în mod obișnuit perceptibile viziunii morontiale, voi veți fi mai mult decât emoționați când transformatorii de energie și Supraveghetorii Puterii Morontială vă vor permite să percepeți, din când în când, aceste înalte personalități ale spiritului care au terminat efectiv ascensiunea Paradisului și care au revenit chiar pe lumile în care voi vă începeți

această lungă călătorie pentru a garanta că aveți facultatea și puterea de a reuși în acest proiect uluitor. Toți oaspeții lumilor palat merg pe sfera finalitară cel puțin o dată pe an pentru aceste adunări de vizualizare a finalitarilor.

45:1.3 (510.1) *Numărul 2. Lumea morontială.* Această planetă este sediul supraveghetorilor vieții morontiale. Ea este înconjurată de șapte sfere, în care șefii morontiali îi instruiesc pe asociații și pe asistenții lor, atât ființe morontiale, cât și muritori ascendenți.

45:1.4 (510.2) Trecând prin cele șapte lumi palat voi veți înainta, de asemenea, prin aceste sfere culturale și sociale în care se stabilește un contact crescut cu morontia. Când avansați de la prima lume palat la a doua, deveniți îndreptățiți să primiți permisiunea de a vizita sediul tranzițional numărul doi, lumea morontială, și așa mai departe, iar când vă veți găsi pe vreuna dintre cele șase sfere culturale veți putea, dacă veți fi invitați, să vizitați și să observați pe oricare dintre cele șapte lumi care o înconjoară, în care se exercită activitățile colective asociate.

45:1.5 (510.3) *Numărul 3. Lumea îngerească.* Este sediul tuturor oștirilor serafice angajate în activitățile sistemului. Este înconjurată de șapte lumi în care se pregătesc și se instruiesc îngerii. Sunt sferele sociale serafice.

45:1.6 (510.4) *Numărul 4. Lumea supraîngerilor.* Această sferă este, în Satania, lăcașul Strălucitoarelor Stele de Seară, și a unei vaste afluențe de ființe coordonate sau aproape coordonate. Cei șapte sateliți ai acestei lumi sunt afectați celor șapte grupuri majore ale acestor ființe celeste nedenumite.

45:1.7 (510.5) *Numărul 5. Lumea Fiilor.* Această planetă este cartierul general al Fiilor divini de toate ordinele, inclusiv fiii trinitizați de creaturi. Cele șapte lumi care le înconjoară sunt afectate anumitor grupări individuale ale acestor fii prin înrudire divină.

45:1.8 (510.6) *Numărul 6. Lumea Spiritului.* Această sferă servește ca loc de întâlnire sistemic pentru înaltele personalități ale Spiritului Infinit. Cei șapte sateliți care o înconjoară sunt afectați unor grupe individuale ale acestor diverse ordine. Însă nu există reprezentant al Spiritului pe lumea numărul șase, și nu putem observa nici o astfel de prezență pe capitalele sistemului. Divina Slujitoare a Salvingtonului este *pretutindeni* în Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Numărul 7. Lumea Tatălui.* Este sfera tăcută a sistemului. Nici un grup de ființe nu este domiciliat aici. Marele templu de lumină ocupă un amplasament central, însă nu putem distinge pe nimeni în interior. Toate ființele din toate lumile sistemului sunt binevenite ca adoratoare.

45:1.10 (510.8) Cei șapte sateliți înconjurând lumea Tatălui sunt divers utilizați în diferite sisteme. În Satania, sunt folosiți în prezent ca sfere de detenție pentru grupurile interne ale rebeliunii lui Lucifer. Edentia, capitala constelației, nu are lumi închisori analoage; cei câțiva serafimi și heruvimi care au trecut în câmpul rebel pe parcursul rebeliunii Sataniei, au fost închiși de mult timp pe lumile de izolare ale Jerusemului.

45:1.11 (510.9) Ca oaspete al celei de-a șaptea lumi palat, veți avea acces la a șaptea lume de tranziție, sfera Tatălui Universal, și veți avea, de asemenea, permisiunea de a vizita lumile-închisori ale

Sataniei, care înconjoară această planetă și unde sunt, în prezent, închiși Lucifer și majoritatea personalităților care l-au urmat în rebeliunea sa contra lui Mihail. Acest trist spectacol a putut fi observat de-a lungul epocilor recente, și va continua să servească drept avertisment solemn pentru întregul Nebadon, până când Cei Îmbătrâniți de Zile vor fi judecat păcatul lui Lucifer și al asociaților săi decăzuți, care au refuzat salvarea oferită de Mihail, Tatăl universului lor.

2. Suveranul Sistemului

45:2.1 (511.1) Șeful executiv al unui sistem local de lumi locuite este un Fiu Lanonandek primar, Suveran al Sistemului. În universul nostru local, acești suverani se văd însărcinați cu mari responsabilități executive, prerogative personale neobișnuite. Chiar și în Orvonton, nu toate universurile sunt organizare astfel încât să permită Suveranilor Sistemelor să exercite puteri discreționare personale atât de neobișnuit de întinse în direcția problemelor sistemice. Însă, în toată istoria Nebadonului, acești agenți executivi neîngrădiți nu au manifestat neloialitate decât de trei ori. Rebeliunea lui Lucifer în sistemul Sataniei a fost ultima și cea mai extinsă dintre toate.

45:2.2 (511.2) În Satania, chiar după această bulversare dezastruoasă, tehnica administrativă a sistemului nu a suportat nici o schimbare. Prezentul Suveran Sistemic posedă toate puterile și exercită întreaga autoritate care au fost conferite predecesorului său nedemn, mai puțin în anumite treburi aflate acum sub supravegherea

Părinților Constelației și pe care Cei Îmbătrâniți de Zile nu le-au încredințat încă în totalitate lui Lanaforge, succesorul lui Lucifer.

45:2.3 (511.3) Prezentul conducător al Sataniei este un mărinimos și strălucit guvernator și un suveran încercat contra rebeliunii. În timp ce servea, în calitate de Suveran asistent Sistemic, Lanaforge a fost fidel lui Mihail în timpul unei revoluții anterioare în universul Nebadonului. Acest puternic și strălucit Domn al Sataniei este un administrator încercat și experimentat. În epoca celei de a doua rebeliuni sistemice în Nebadon, când Suveranul Sistemic s-a împiedicat și a căzut în întuneric, Lanaforge era primul asistent devotat conducătorului răătăcit. El a preluat controlul guvernului și a dirijat afacerile sistemului în așa fel încât un număr relativ restrâns de personalități au fost pierdute, atât pe lumile sedii, cât și pe planetele locuite ale acestui sistem nefericit. Lanaforge poartă distincția de a fi singurul Fiu Lanonandek primar în tot Nebadonul care a funcționat astfel cu loialitate în serviciul lui Mihail și chiar în prezența decăderii fratelui său, care avea o autoritate superioară și un rang cu întâietate. Lanaforge nu va fi, probabil, mutat din Jerusem înainte ca toate consecințele fostei nesocotințe să fi stăpânite, iar urmările rebeliunii eliminate de pe Satania.

45:2.4 (511.4) Chiar dacă nu toate problemele lumilor izolate ale Sataniei au fost puse sub jurisdicția sa, Lanaforge arată un mare interes față de bunăstarea acestor planete și vizitează frecvent Urantia. Ca și pe alte sisteme (normale), Suveranul prezidează consiliul sistemic alcătuit din șefi ai lumilor, Prinții Planetari și guvernatorii generali locuitori ai acestor lumi izolate. Acest consiliu planetar se

adună din timp în timp în sediul sistemului - „Atunci când se adună Fiii lui Dumnezeu”.

45:2.5 (511.5) O dată pe săptămână, la fiecare zece zile pe Jerusem, Suveranul ține un conclav cu un grup al unuia dintre diversele ordine de personalități domiciliat pe lumea-sediu. Acelea sunt ocazii încântătoare lipsite de ceremonie de pe Jerusem, prilejuri de neuitat. Pe Jerusem domnește o mare frăție între diversele ordine de ființe, precum și între fiecare dintre aceste grupuri și Suveranul Sistemului.

45:2.6 (511.6) Aceste reuniuni unice au loc pe marea de cristal, marele câmp de adunări al capitalei sistemice. Sunt evenimente pur sociale și spirituale; nu se discută niciodată nimic referitor la administrarea planetară, nici măcar planul de ascensiune. În acest moment, ascenderii se reunesc pur și simplu de plăcere și de dragul întâlnirii tovarășii lor ierusemiți. Grupurile care nu sunt primite de Suveran la aceste reuniuni hebdomadare se reunesc în propriile lor cartiere generale.

3. Guvernarea sistemului

45:3.1 (512.1) Șeful executiv al unui sistem local, Suveranul Sistemic, este întotdeauna susținut de doi sau trei Fii Lanonandeki, care funcționează ca asistenți primi și secunzi. Astăzi, sistemul Sataniei este însă administrat de un stat major format din șapte Lanonandeki:

45:3.2 (512.2) 1. *Suveranul Sistemului*- Lanaforge, numărul 2.709 al ordinului primar și succesor al apostatului Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *Primul Suveran asistent*- Mansurotia, numărul 17.841 al lanonandekilor terțieri. El a fost trimis pe Satania în același timp cu Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *Al doilea Suveran asistent*- Sadib, numărul 271.402 de ordin terțiar. Sadib a venit, de asemenea, pe Satania împreună cu Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *Conservatorul sistemului*- Holdant, numărul 19 al corpului terțiar, susținătorul și controlorul tuturor spiritelor interne de statut superior ordinului de existență al muritorilor. Holdant a venit, și el, pe Satania împreună cu Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *Arhivarul sistemului*- Vilton, secretarul slujitorului Lanonandek al Sataniei, poartă numărul 374 al celui de al treilea ordin. Vilton era un membru al grupului inițial al lui Lanaforge.

45:3.7 (512.7) 6. *Conducătorul de manifestare*- Fortant, numărul 319.847 al rezervelor lanonandekilor secundari și director temporar al tuturor activităților universale transplantate pe Jerusem de la manifestarea lui Mihail pe Urantia. Fortant este atașat statului major al lui Lanaforge, de nouăsprezece mii de ani ai timpului de pe Urantia.

45:3.8 (512.8) 7. *Înaltul consilier*- Hanavard, numărul 67 al Fiilor Lanonandeki primari și membru al corpului superior al consilierilor și al coordonatorilor universali. El acționează ca președinte în exercițiu al consiliului executiv al Sataniei. Hanavard este al doisprezecelea din acest ordin care a servit astfel de la rebeliunea lui Lucifer.

45:3.9 (512.9) Acest grup executiv de șapte Lanonandeki constituie administrația extinsă de urgență făcută necesară de exigențele rebeliunii lui Lucifer. Nu există decât tribunale minore pe Jerusem, deoarece sistemul este unitatea administrativă și nu judiciară, însă administrația lanonandekă este susținută de consiliul executiv al Jerusemului, corp consultativ suprem al Sataniei. Acest consiliu este compus din doisprezece membri:

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, președintele Lanonandek.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, Suveranul Sistemului.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, primul Suveran asistent.

45:3.13 (512.13) 4. Șeful Melchizedekilor din Satania.

45:3.14 (512.14) 5. Directorul în exercițiu al Purtătorilor Vieții din Satania.

45:3.15 (512.15) 6. Șeful finalitarilor din Satania.

45:3.16 (512.16) 7. Adamul original al Sataniei, șeful supraveghetor al Fiilor Materiali.

45:3.17 (512.17) 8. Directorul oștirilor serafice ale Sataniei.

45:3.18 (512.18) 9. Șeful controlorilor fizici din Satania.

45:3.19 (512.19) 10. Directorul Supraveghetorilor de Putere Morontiali ai sistemului.

45:3.20 (513.1) 11. Directorul în exercițiu al medienilor sistemului.

45:3.21 (513.2) 12. Șeful în exercițiu al corpului muritorilor ascendenți.

45:3.22 (513.3) Acest consiliu alege periodic trei membri pentru a reprezenta sistemul local la consiliul suprem al sediului universului, însă această reprezentare este suspendată din cauza rebeliunii. Satania a menținut un observator în sediul universului local însă, de la

efuziunea lui Mihail, sistemul a recomandat să se aleagă zece membri pe lângă legislatura Edentiei.

4. Cei Douăzeci și Patru de Consilieri

45:4.1 (513.4) În centrul celor șapte cercuri îngerești ale reședinței de pe Jerusem se găsește cartierul general al consiliului consultativ al Urantiei, cei douăzeci și patru de consilieri. Ioan Evanghelistul îi numea cei douăzeci și patru de bătrâni: „Și în jurul tronului erau douăzeci și patru de scaune, și pe scaune am văzut așezați douăzeci și patru de bătrâni, înveșmântați în haine albe”. Tronul din centrul acestui grup este locul de judecător al arhanghelului președinte, tronul de unde se face chemarea la reînviere, făcută în spiritul milosteniei și al justiției pentru toată Satanie. Acest loc de judecată a fost întotdeauna pe Jerusem, însă cele douăzeci și patru de locuri care îl înconjoară au fost așezate pe locul lor acum o mie nouă sute de ani, puțin după ridicarea lui Cristos Mihail la deplina suveranitate a Nebadonului. Acești douăzeci și patru de consilieri sunt agenții săi personali pe Jerusem. Ei au autoritatea de a reprezenta pe Fiul Maestru în toate problemele referitoare la apelurile nominale ale Sataniei și în numeroase alte faze ale planului de ascensiune al muritorilor pe lumile izolate ale sistemului. Ei sunt agenții desemnați să execute cererile speciale ale lui Gabriel și ordinele neobișnuite ale lui Mihail.

45:4.2 (513.5) Acești douăzeci și patru de consilieri au fost recrutați din rândurile celor opt rase ale Urantiei, iar ultimii din grupă au fost

alăturați în epoca apelului de reînviere făcut de Mihail acum o mie nouă sute de ani. Acest consiliu consultativ al Urantiei este compus din următorii membri:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, magistrul gânditor din vremea de dinainte de epoca Prințului Planetar și care și-a îndrumat semenii înspre adorarea „Celui care dăruiește suflul”.

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, marele învățător al epocii posterioare Prințului Planetar pe Urantia, care și-a orientat semenii către venerarea „Marii Lumini”.

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, un foarte vechi șef al oamenilor roșii, care a îndreptat această rasă de la adorarea mai multor dumnezei spre venerarea „Marelui Spirit”.

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, un prinț al oamenilor albaștri, călăuzitorul lor înspre recunoașterea divinității „Șefului Suprem”.

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, oracolul rasei portocalii stinse și cărmuitorul acestui popor în adorarea „Marelui Maestru”.

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, primul dintre oamenii galbeni care și-a învățat și și-a îndrumat poporul în venerarea „Unicului Adevăr”, în locul adevărilor multiple. Cu multe mii de ani în urmă oamenii galbeni știau de unicul Dumnezeu.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, care i-a scos pe oamenii verzi din obscuritate și a fost conducătorul lor în adorarea „Sursei Unice a Vieții”.

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, care a iluminat rasele indigo și a fost cârmuitorul lor în slujirea de odinioară a „Dumnezeului Dumnezeilor”.

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, tatăl planetar al Urantiei, discreditat, însă reabilitat, un Fiu Material al lui Dumnezeu, care a fost trimis sub înfățișarea trupului muritor, însă care a supraviețuit și a fost apoi înălțat la această poziție prin decretul lui Mihail.

45:4.12 (514.2) 10. *Eva*, mama rasei violete a Urantiei, care a suportat împreună cu soțul ei pedeapsa greșelii. Ea a fost, de asemenea, reabilitată odată cu el și pusă să servească împreună cu acest grup de supraviețuitori muritori.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoe*, primul om de pe Urantia care s-a contopit cu Ajustorul Gândirii din el pe parcursul vieții de muritor în trup.

45:4.14 (514.4) 12. *Moise*, emancipatorul unei rămășițe a rasei violete decăzute, și inițiatorul reînsuflețirii adorării Tatălui Universal sub numele de „Dumnezeu al Israelului”.

45:4.15 (514.5) 13. *Ilie*, un suflet transfigurat care a avut strălucitoare înfăptuiri spirituale pe parcursul epocii posterioare Fiului Material.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, singurul Fiu al acestui ordin care s-a coborât peste rasele Urantiei. Cu toate că el face încă parte din ordinul Melchizedekilor, el a devenit „pentru totdeauna un slujitor al celor Preaînălți” veșnic preluând un angajament de serviciu ca ascender muritor, după ce a locuit pe Urantia sub înfățișarea trupului muritor în Salem, pe vremea lui Avraam. Acest Melchizedek

a fost proclamat ulterior Prinț Planetar locțiitor al Urantiei, cu cartier general pe Jerusem. El are autoritatea de a acționa în numele lui Mihail care este efectiv Prințul Planetar al lumii în care a efectuat consacrarea sa finală sub formă umană. În ciuda acestor lucruri, Urantia este încă supravegheată de guvernatori generali rezidenți succesivi, făcând parte din cei douăzeci și patru de consilieri.

45:4.17 (514.7) 15. *Ioan Botezătorul*, precursorul misiunii lui Mihail pe Urantia și, în trup, era un văr îndepărtat al Fiului Omului.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 cel Dintâi*, șeful creaturilor mediene loiale serviciului lui Gabriel în epoca trădării lui Caligastia, ridicat la această poziție de Mihail puțin după ceea ce acesta din urmă a dobândit suveranitatea sa necondiționată.

45:4.19 (514.9) Pentru moment, și la cererea lui Gabriel, aceste personalități selecționate sunt scutite de regimul de ascensiune, și noi nu avem nici o idee câtă vreme vor servi ele în această calitate.

45:4.20 (514.10) Locurile numărul 17, 18, 19 și 20 nu sunt ocupate în permanență. Ele sunt ocupate temporar, prin consimțământul unanim al celor șaisprezece membri permanenți, și lăsate libere pentru a fi acordate ulterior unor muritori ascendenți ai prezentei epoci, epoca posterioară Fiului de efuziune.

45:4.21 (514.11) Locurile numărul 21, 22, 23 și 24 sunt ocupate provizoriu într-un mod asemănător, fiind păstrate, totodată, în rezervă pentru marii învățători ai epocilor care vor veni fără îndoială după epoca prezentă. Putem prevedea că vor exista pe Urantia ere ale Fiilor Magistrali și ale Fiilor Învățători, precum și epoci de lumină și viață,

independent de vizitele neașteptate ale Fiilor divini care ar putea să aibă sau nu loc.

5. Fiii Materiali

45:5.1 (514.12) Marile diviziuni ale vieții celeste au cartierele lor generale și niște imense rezerve pe Jerusem, inclusiv diversele ordine de Fii divini, de spirite elevate, de supraîngeri, de îngeri și creaturi mediene. Lăcașul central al acestui sector minunat este marele templu al Fiilor Materiali.

45:5.2 (515.1) Domeniul Adamilor este centrul de atracție al tuturor noilor sosiți pe Jerusem. Este o enormă zonă conținând o mie de centre, deși fiecare familie a Fiului și Fiicelor Materiali trăiește în propriul său domeniu, până în momentul în care membrii ei pleacă pentru a servi pe lumile evolutive ale spațiului sau până când intră în cariera de ascensiune a Paradisului.

45:5.3 (515.2) Acești Fii Materiali reprezintă tipul cel mai elevat de ființe cu reproducere sexuată care a fost întâlnit pe sferele educative ale universurilor în evoluție. Ei sunt cu adevărat materiali; Adamii și Evele Planetari sunt chiar clar vizibili raselor muritorilor din lumile locuite. Acești Fii Materiali sunt ultima verigă fizică din lanțul personalităților care coboară de la divinitate și perfecțiune către umanitate și existența materială. Acești Fii oferă lumilor locuite un intermediar având contacte reciproce cu Prințul Planetar invizibil și cu creaturile materiale ale tărâmurilor.

45:5.4 (515.3) La ultimul recensământ milenar, pe Salvington, în Nebadon s-au înregistrat 161.432.840 de Fii și Fiice Materiali, având statutul de cetățenie pe capitalele sistemelor locale. Numărul Fiilor Materiali variază în diversele sisteme, și crește constant prin reproducere naturală. În exercițiul funcțiunilor lor reproducătoare, ei nu se orientează în întregime după dorințele personale ale personalităților contactate ci și după sfatul înaltelor corpuri de guvernare și al consiliilor consultative superioare.

45:5.5 (515.4) Acești Fii și Fiice Materiali sunt locuitorii permanenți ai Jerusemului și a lumilor sale asociate. Ei ocupă vaste domenii pe Jerusem și participă larg la conducerea locală a sferei capitale, administrând practic toate treburile curente cu ajutorul medienilor și al ascenderilor.

45:5.6 (515.5) Pe Jerusem, acești Fiii de reproducere au permisiunea de a experimenta idealurile de guvernare autonomă, în maniera Melchizedekilor, și ei ajung la un tip de societate foarte elevat. Ordinele superioare de filiație își rezervă dreptul de veto al tărâmului, însă în aproape toate privințele, Adamiți Jerusemului se conduc prin sufragiu universal și printr-un guvern reprezentativ. Ei speră să primească într-o bună zi o autonomie practic completă.

45:5.7 (515.6) Caracterul serviciului Fiilor Materiali este în mare măsură determinat de vârsta lor. Ei nu sunt eligibili pentru admiterea la Universitatea Melchizedekă de pe Salvington, deoarece sunt materiali și, în general, limitați la anumite planete. Cu toate acestea, Melchizedekii mențin importante facultăți de profesori în sediul fiecărui sistem pentru a instrui tinerele generații ale Fiilor Materiali. Sistemele de pregătire educative și spirituale prevăzute pentru

dezvoltarea tinerilor Fii și Fiice Materiali reprezintă o culme a perfecțiunii în dezvoltare, în tehnică și în aplicare practică.

6. Educația Adamică a ascenderilor

45:6.1 (515.7) Fiii și Fiicele Materiali, precum și copiii lor, prezintă un spectacol încântător, care stârnește întotdeauna curiozitatea și atrage atenția tuturor muritorilor ascendenți. Ei sunt atât de asemănători raselor voastre materiale sexuate, încât veți găsiși la voi și la ei un destul de mare interes comun care să angajeze gândirile voastre și să vă facă să vă ocupați timpul cu contacte fraterne.

45:6.2 (515.8) Supraviețuitorii muritori petrec mult din timpul lor liber pe capitala sistemului, pentru a observa și a studia obiceiurile de viață și de comportament ale acestor creaturi sexuate, superioare și semifizice, căci acești cetățeni ai Jerusemului sunt susținătorii și mentorii imediați ai supraviețuitorilor muritori, din clipa când ei dobândesc cetățenia pe lumea sediu, până când pleacă îndreptându-se către Edentia.

45:6.3 (516.1) Pe cele șapte lumi palat, sunt oferite ample oportunități muritorilor ascendenți pentru a compensa toate zădărniciile experiențiale pe care le-au suportat pe lumile lor de origine, fie că ele au fost au fost cauzate de ereditate, fie de mediu, ori de un prematur și trist sfârșit de carieră în trup. Acest fapt este exact, sub toate raporturile, mai puțin pentru viața sexuală terestră și ajustările care vin odată cu ea. Mii de muritori sosesc pe lumile palat fără a fi beneficiat în mod special de disciplinele derivând din relațiile

sexuale normale medii pe sfera lor natală. Experiența lumii palat nu prea oferă șanse de a compensa aceste frustrări foarte personale. În sens fizic, experiența sexuală pentru acești ascendenți aparține domeniului trecutului însă, în strânsă asociere cu Fiii și cu Fiicele Materiali, atât individual, cât și ca membrii ai familiilor lor, acestor muritori deficienți din punct de vedere sexual li se dă posibilitatea să compenseze aspectele sociale, intelectuale, emoționale și spirituale ale carențelor lor. Astfel, pentru toți cei care, prin împrejurări sau prin judecata lor greșită, au fost privați de beneficiile unor relații sexuale avantajoase pe lumile evolutive, capitalele sistemice oferă toate șansele de a dobândi aceste experiențe esențiale pentru muritori în strânsă și afectuoasă asociere cu creaturile celeste din ordinul Adamic, care își au domiciliul permanentă pe capitalele sistemice.

45:6.4 (516.2) Nici un muritor supraviețuitor, nici un median, nici un serafim nu pot urca în Paradis, nu pot ajunge la Tată și nu pot fi înrolați în Corpul Finalității fără a fi trecut prin acea experiență sublimă de a fi stabilit relații părintești cu un copil evolutiv al lumilor, sau fără a fi trecut printr-o experiență analoagă sau echivalentă. Relația dintre părinți și copii este fundamentală pentru a concepe relația esențială dintre Tatăl Universal și copiii săi în univers. De aceea această experiență este indispensabilă în educația experiențială a tuturor ascendenților.

45:6.5 (516.3) Creaturile mediene ascendente și serafimii evolutivi trebuie să treacă prin această experiență părintească în asociere cu Fiii și Fiicele Materiali din sediul sistemului. Așa dobândesc ascenderii nereproducători experiența părintească venindu-le în ajutor Adamilor și Evelor din Jerusem la creșterea și la instruirea progenerurii lor.

45:6.6 (516.4) Toți supraviețuitorii muritori care nu au trăit prin experiența părintească pe lumile evolutive trebuie, de asemenea, să dobândească această pregătire necesară în timpul șederii lor în căminele Fiilor Materiali ai Jerusemului, ca asociați părintești ai acestor minunați tați și mame. Acest lucru este adevărat, mai puțin în măsura în care asemenea muritori au fost deja în stare să compenseze carențele lor în creșa sistemului, situată pe prima lume de cultură tranzițională a Jerusemului.

45:6.7 (516.5) Creșa de probație a Sataniei este întreținută de anumite personalități morontiale pe lumea finalitarilor, unde jumătate din planetă este consacrată acestei munci de creștere și educare a copiilor. Aici sunt primiți și strânși din nou anumiți copii ai muritorilor supraviețuitori, cum ar fi acele vlăstare care au pierit pe lumile evolutive înainte de a fi dobândit statut spiritual de indivizi. Ascensiunea unuia sau a altuia dintre proprii lor părinți garantează că unor astfel de copii muritori ai tărâmurilor li se va acorda repersonalizarea pe planeta finalitară a sistemului, și vor putea demonstra, prin libera lor alegere ulterioară dacă decid sau nu să urmeze drumul părintesc de ascensiune muritoare. Copiii apar aici întocmai ca pe lumea lor de nativitate, atâta doar că aici este absentă diferențierea sexuală. Nu mai există reproducere în maniera muritorilor după experiența de viață trăită pe lumile locuite.

45:6.8 (517.1) Studenții din lumile palat care au avut unul sau mai mulți copii în creșa de probație de pe lumea finalitară și a căror experiență părintească esențială este deficitară, pot cere Melchizedekilor permisiunea de a întrerupe momentan cariera lor de ascensiune pe lumile palat. Ei vor fi atunci transferați pe lumea

finalitară, unde li se va da prilejul de a acționa ca părinți asociați ai propriilor lor copii și ai altora. Mai târziu, pe Jerusem, acest serviciu părintesc se va considera ca fiind îndeplinirea a jumătate din educația la care trebuie să se supună ascenderii în familiile Fiicelor și ale Fiilor Materiali.

45:6.9 (517.2) Creșa de probație este supravegheată de o mie de cupluri de Fii și fiice Materiali, voluntari, din colonia ordinului lor de pe Jerusem. Ei au drept asistenți imediați un număr aproape egal de grupuri părintești midsonite voluntare, care se opresc aici pentru a face acest serviciu în drumul lor dintre lumea midsonită a Sataniei și destinul lor nerevelat pe lumile care le sunt special rezervate printre sferele finalitare ale Salvingtonului.

7. Școlile Melchizedekilor

45:7.1 (517.3) Melchizedekii sunt cârmuitorii acestui mare corp de instructori - creaturi cu voință parțial spiritualizate și altele - care funcționează într-un mod atât acceptabil pe Jerusem și lumile sale asociate, dar mai ales pe cele șapte lumi palat. Acestea sunt planetele de detenție, unde se muritorii care nu reușesc să fuzioneze cu Ajustorul lor interior pe parcursul vieții în trup, sunt reabilitați sub o formă provizorie, pentru ca să primească un ajutor suplimentar și să beneficieze de noi ocazii pentru a-și intensifica eforturile de dobândire spirituală, chiar aceleași eforturi care au fost întrerupte prematur de moarte. Or dacă, din orice alte rațiuni de handicap ereditar sau de mediu defavorabil sau de concurs de împrejurări,

această dobândire a sufletului nu a putut fi înfăptuită, indiferent de rațiuni, toți cei care au intenții sincere și un spirit merituos se regăsesc, ca atare, prezenți pe planetele de continuare. Aici, ei trebuie să învețe să stăpânească factorii esențiali ai carierei eterne, să obțină calităților pe care nu le-au dobândit sau nu le-au putut dobândi pe parcursul vieții lor în trup.

45:7.2 (517.4) Strălucitoarele Stele de Seară (și coordonații lor nedenumiți) servesc frecvent ca instructori în diversele proiecte educaționale ale universului, inclusiv cele care sunt susținute de Melchizedeki. Fiii Învățători ai Trinității colaborează în egală măsură și le adaugă atingerea perfecțiunii Paradisului acestor școli de pregătire progresivă. Însă nu toate aceste activități sunt consacrate exclusiv avansării muritorilor ascendenți; multe dintre ele se preocupă, de asemenea, de pregătirea progresivă a personalităților spirituale native ale Nebadonului.

45:7.3 (517.5) Fiii Melchizedeki conduc mai mult de treizeci de centre educative diferite pe Jerusem. Aceste școli încep cu colegiul în care se realizează evaluarea de sine, și sfârșesc cu școlile de cetățenie ale Jerusemului, în care Fiii și Fiicele Materiali se alătură Melchizedekilor și celorlalți. Ei fac împreună un efort suprem pentru a-i face pe supraviețuitorii muritori capabili să își asume înaltele responsabilități ale unui guvern reprezentativ. Întregul univers este organizat și administrat pe planul *reprezentativ*. Un guvern reprezentativ este idealul divin de autonomie pentru ființele imperfecte.

45:7.4 (517.6) La fiecare o sută de ani din timpul universului, fiecare sistem selecționează cei zece reprezentanți ai săi care să participe la

legislatura constelației. Ei sunt numiți de consiliul celor o mie de electori ai Jerusemului, un corp electiv căruia îi revine datoria de a reprezenta grupurile sistemice în toate treburile justificând o delegare sau o desemnare. Toți reprezentanții sau alți delegați sunt desemnați de consiliul celor o mie de electori, și trebuie să fie absolvenți ai celei mai înalte școli ale Colegiului de Administrație Melchizedek, așa cum sunt toți cei care compun acest grup de o mie de electori. Această școală este întreținută de Melchizedeki, asistați mai apoi de finalitari.

45:7.5 (518.1) Pe Jerusem există numeroase corpuri electiv; autoritatea lor le este conferită din timp în timp de votul a trei ordine de cetățenie - Fiii și Fiicele Materiali, serafimii și asociații lor, inclusiv creaturile mediene, precum și muritorii ascendenți. Pentru a primi onoarea de a fi numit reprezentant, un candidat trebuie să fi fost recunoscut demn de către școlile melchizedeke de administrare.

45:7.6 (518.2) Pe Jerusem, sufragiul este universal printre aceste trei grupuri de cetățeni, însă votul este emis diferențiat, în acord cu posesia personală a motei (înțelepciunea morontială) recunoscută și înregistrată cum se cuvine. Votul emis la o alegere de pe Jerusem de către o personalitate oarecare are o valoare cuprinsă între una și o mie de voci. Cetățenii Jerusemului sunt deci clasați în funcție de dobândirea lor de mota.

45:7.7 (518.3) Din timp în timp, cetățenii Jerusemului se prezintă în fața examinatorilor melchizedeki, care certifică gradul lor de dobândire în înțelepciune morontială. Apoi se prezintă corpului examinator al Strălucitoarelor Stele de Seară sau al delegațiilor lor, care se asigură de gradul lor de clarviziune spirituală. Apoi ei trec prin fața celor douăzeci și patru de consilieri și a asociațiilor lor, care

judacă statutul lor de împlinire, de socializare experiențială. Acești trei factori sunt apoi transmiși înregistratorilor de cetățenie ai guvernului reprezentativ, care evaluează rapid statutul motei și atribuie sufragiului o valoare corespunzătoare.

45:7.8 (518.4) Sub supravegherea Melchizedekilor, muritorii ascendenți, în special cei care sunt au întârziat în unificarea personalității pe noile nivele morontiale, sunt luați în grijă de Fiii Materiali și primesc o pregătire intensivă destinată să redreseze carențele lor. Nici un muritor ascendent nu părăsește cartierul general al sistemului pentru o socializare mai întinsă și mai variată în constelație înainte ca Fiii Materiali să fi certificat că el a dobândit o personalitate de mota - o individualitate conjugând existența pământeană desăvârșită în asociere experiențială cu cariera morontială aflată la începuturile ei, cele două fiind amestecate de controlul spiritual al Ajustorului Gândirii.

45:7.9 (518.5) [Prezentat de un Melchizedek având o misiune temporară pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 45](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 47](#) >>

Capitolul 46

Sediul sistemului local

46:0.1 (519.1) JERUSEM, sediul Sataniei, este o capitală medie a sistemului local și, în afară de numeroase neregularități provenind din rebeliunea lui Lucifer și de coborârea lui Mihail pe Urantia, ea este tipică sistemelor similare. Sistemul vostru local a trecut prin câteva experiențe tumultuoase, însă astăzi el este administrat deosebit de eficient și, odată cu trecerea epocilor, rezultatele dizarmoniei sunt lent, dar sigur, eliminate. Ordinea și bunăvoința sunt restabilite, iar condițiile pe Jerusem se apropie din ce în ce mai mult de statutul celest al tradițiilor voastre, deoarece sediul sistemului este cu adevărat cerul imaginat de majoritatea credincioșilor religioși din secolul al douăzecilea.

1. Aspecte fizice ale Jerusemului

46:1.1 (519.2) Jerusemul este împărțit în o mie de sectoare latitudinale și zece mii de zone longitudinale. Sfera are șapte capitale majore și șaptezeci de centre administrative minore. Cele șapte capitale de sector se ocupă de diverse activități, iar Suveranul Sistemului le vizitează pe fiecare, cel puțin o dată pe an.

46:1.2 (519.3) Kilometrul standard al Jerusemului echivalează cu aproape șapte kilometri de pe Urantia. Greutatea standard, „gradantul”, este stabilită de sistemul zecimal pe baza ultimatonului complet, și reprezintă aproximativ două sute opt zeci de grame de-ale voastre. Ziua pe Satania echivalează cu trei zile ale Urantiei, mai puțin o oră, patru minute și cincisprezece secunde, și reprezintă durata de rotație axială a Jerusemului. Anul sistemului comportă o sută de zile ale Jerusemului. Ora sistemului este teledifuzată de cronoldekii maestru.

46:1.3 (519.4) Energia Jerusemului este magnific controlată și circulă în jurul sferei, în canale longitudinale alimentate direct de încărcături de energie ale spațiului, ea fiind iscusit distribuită de Controlorii Fizici Principali. Rezistența naturală la trecerea acestei energii în canalele conducătoare fizice furnizează căldura necesară pentru a produce temperatura regulată a Jerusemului. În plină lumină, această temperatură este menținută la aproximativ douăzeci și unu de grade Celsius, în timp ce în perioada regresiei luminii ea scade cu puțin sub zece grade.

46:1.4 (519.5) Înțelegerea sistemului de iluminare al Jerusemului nu ar trebui să vă fie prea dificilă. Nu există nici zile, nici nopți, nici perioade de căldură și de frig. Transformatorii de putere întrețin o sută de mii de centri, din care energiile rarefiate sunt proiectate în sus, prin atmosfera planetară. Ele suportă anumite modificări, până când ating acest plafon atmosferic electric al sferei; apoi aceste energii sunt reflectate înapoi în jos, sub forma unei luminile, cernute și uniforme, având aproape intensitatea luminii solare pe Urantia când soarele strălucește deasupra capetelor voastre la ora 10 dimineața.

46:1.5 (520.1) În aceste condiții de iluminare, razele luminoase nu par să vină dintr-un punct; ele se cerne pur și simplu din cer, emanându-se în mod egal din toate direcțiile spațiului. Această lumină este foarte asemănătoare luminii naturale a soarelui, atâta doar că ea conține mai puțină căldură. Vedem astfel de ce lumile-sediu nu sunt luminoase în spațiu; chiar dacă Jerusem ar fi foarte aproape de Urantia, ea ar rămâne invizibilă.

46:1.6 (520.2) Gazul ionosferei superioare a Jerusemului care reflectă energia luminoasă către sol este foarte asemănător celor din păturile atmosferice superioare ale Urantiei, unde se produc fenomenele pe care voi le numiți aurore boreale, cu toate că acestea sunt produse de cauze diferite. Pe Urantia el este același strat gazos care împiedică undele hertziene să scape și le reflectă înapoi către pământ atunci când se lovesc de această centură gazoasă în traiectoria lor directă către exterior. Undele de radiodifuziune sunt astfel păstrate în apropierea suprafeței, în timp ce ele călătoresc, prin aer, în jurul lumii voastre.

46:1.7 (520.3) Iluminarea sferei este menținută uniformă pe parcursul a șaizeci și cinci la sută din ziua Jerusemului și apoi intensitatea ei se diminuează treptat până în punctul minim, unde este aproape aceeași cu cea a lunii voastre pline pe o noapte senină. Este ora de calm pentru întregul Jerusem. Doar stațiile receptoare ale teledifuziunilor funcționează în timpul acestei perioade de repaus și de refacere.

46:1.8 (520.4) Jerusemul primește o lumină slabă de la mai mulți sori vecini, un fel de lumină stelară strălucitoare, însă nu depinde de ei. Lumile asemănătoare Jerusemului nu sunt supuse vicisitudinilor perturbațiilor solare, nici confruntate cu problemele unui soare care se răcește sau care moare.

46:1.9 (520.5) Cele șapte lumi de studiu tranziționale cu cei patruzeci și nouă de sateliți ai lor sunt încălzite, iluminate, alimentate cu energie și irigate conform tehnicii Jerusemului.

2. Caracteristici fizice ale Jerusemului

46:2.1 (520.6) Pe Jerusem, lanțurile de munți povârniți ai Urantiei și ai altor lumi evolute vă vor lipsi, deoarece nu există nici cutremure de pământ, nici căderi de ploaie, însă vă veți bucura de magnifice pământuri înalte și alte variații extraordinare de topografie și de peisaje. Imense suprafețe ale Jerusemului sunt păstrate în „stare naturală” și măreția acestor ținuturi depășește cu mult puterea imaginației umane.

46:2.2 (520.7) Există mii și mii de mici lacuri, însă nu există nici râuri torențiale, nici oceane imense. Nu plouă și nu există furtuni sau uragane pe nici una dintre lumile arhitecturale, însă condensarea umidității face să apară un fel de precipitație zilnică în momentul minimului de temperatură care însoțește retragerea luminii. (Picătura de rouă este mai distilată pe o lume cu trei gaze decât pe o lume cu două gaze ca Urantia.) Atât viața fizică a plantelor, cât și lumea morontială a creaturilor vii au nevoie de umezeală, însă aceasta este larg oferită de sistemul subteran de circulație a apelor care acoperă toată sfera, ajungând chiar și până la părțile mai înălțate ale platourilor. Această circulație de apă nu se face în întregime în subsol, căci numeroase canale reunesc lacurile scânteietoare ale Jerusemului.

46:2.3 (520.8) Atmosfera Jerusemului este un amestec de trei gaze. Aerul este foarte asemănător celui de pe Urantia, adăugându-se un gaz adaptat la respirația acestor ordine de viață morontiale. În nici un fel, acest al treilea gaz nu face aerul impropriu respirației animalelor și a plantelor de ordine materiale.

46:2.4 (521.1) Sistemul de transport este conjugat cu curenții circulatorii ai mișcărilor de energie, curenții de energie principali fiind distanțați la intervale de șaisprezece kilometri. Printr-o adaptare a mecanismelor fizice, ființele materiale ale planetei pot să se deplaseze cu o viteză variind de la trei sute la opt sute de kilometri pe oră. Păsările transportoare zboară la aproximativ o sută șizeci de kilometri pe oră. Mașinile aeriene ale Fiilor Materiali fac în jur de opt sute de kilometri pe oră. Ființele materiale și tinerele ființe morontiale trebuie să folosească aceste mecanisme de transport, însă ființele

spirituale se deplasează în legătură cu forțele superioare și cu sursele spirituale de energie.

46:2.5 (521.2) Jerusemul și lumile sale asociate sunt înzestrate cu zece diviziuni normale de viață fizică, specifice sferelor arhitecturale ale Nebadonului. Și cum nu există evoluție organică pe Jerusem, nu există nici forme antagoniste de viață, nici luptă pentru existență, nici supraviețuire a celor mai adaptați. Găsim, mai degrabă, o adaptare creativă care lasă să se întrevadă frumusețea, armonia și perfecțiunea lumilor eterne ale universului central și divin. Toată această perfecțiune creativă conține un amestec uimitor de vieți fizice și morontiale, ale căror contraste sunt artistic scoase în relief de artizanii celești și de tovarășii lor.

46:2.6 (521.3) Jerusemul oferă, într-adevăr, o imagine preliminară a gloriei și a măreției paradisiace. Însă nu vă așteptați niciodată să puteți căpăta o idee exactă asupra acestor glorioase lumi arhitecturale prin încercări descriptive. Nu se găsește aproape nimic comparabil cu lucrurile lumii voastre și, chiar și atunci, lucrurile de pe Jerusem le transcend cu mult pe cele de pe Urantia, astfel încât comparația devine aproape grotescă. Înainte de a ajunge efectiv pe Jerusem, nu prea aveți cum să vă faceți un concept asupra lumilor celeste care să se apropie de adevăr, însă după aceea nu vă va mi trebui mult timp pentru a compara experiența voastră următoare pe capitala sistemică cu viitoarea voastră sosire pe sferele educative mai îndepărtate ale universului, ale suprauniversului și ale Havonei.

46:2.7 (521.4) Sectorul industrial sau al laboratoarelor Jerusemului ocupă o suprafață întinsă, pe care Urantienii o vor recunoaște cu

dificultate, deoarece coșurile care scot fum sunt absente. Există totuși o economie materială complexă asociată acestor lumi speciale; perfecțiunea tehnicilor lor mecanice și ale realizărilor fizice, care ar uimi și ar nedumeri chiar și pe chimiștii și pe inventatorii voștri cei mai experimentați. Zăboviți un pic și considerați că, în călătoria spre Paradis, această primă lume unde sunteți deținuți, este mai mult materială decât spirituală. Pe toata durata șederii voastre pe Jerusem și pe lumile sale de tranziție voi sunteți mult mai aproape de viața voastră pământească de lucruri materiale, decât de viața voastră ulterioară, de existență spirituală progresivă.

46:2.8 (521.5) Muntele Seraf este vârful cel mai înalt al Jerusemului; el are aproximativ patru mii cinci sute de metri altitudine, și este punctul de plecare al tuturor serafimilor transportori. Numeroase dispozitive mecanice sunt folosite pentru a acorda energia inițială necesară pentru a scăpa de gravitația planetară și a învinge rezistenței aerului. Un transport serafic pleacă la fiecare trei secunde (din timpul Urantie), pe tot parcursul perioadei luminate a zilei, și, uneori, continuând până într-un moment mai îndepărtat al regresiei luminii. Transportorii pleacă cu o viteză de aproximativ opt zeci și cinci de mile standard pe secundă și nu ating viteza lor normală decât după ce s-au îndepărtat de Jerusem la peste două mii de mile.

46:2.9 (521.6) Transporturile sosesc pe câmpul de cristal numit, de asemenea, și marea de sticlă. În jurul acestei zone, se găsesc stațiile receptoare pentru diversele ordine de ființe care traversează spațiul prin transportul serafic. În apropierea stației receptoare de cristal polar destinat studenților vizitatori, puteți urca pe observatorul înalt și

privi imensa hartă în relief a întregii planete capitale a sistemului vostru.

3. Telecomunicațiile Jerusemului

46:3.1 (522.1) Transmisiunile suprauniversului și ale Paradisului-Havona sunt primite pe Jerusem în legătură cu Salvingtonul și printr-o tehnică ce pune în joc cristalul polar, marea de sticlă. Pe lângă dispozitivele de primire a acestor comunicări ce vin din exteriorul Nebadonului există trei grupe distincte de stații receptoare. Aceste grupe de stații separate, însă dispuse pe trei cercuri concentrice, sunt adaptate la recepția telecomunicațiilor venind din lumi locale ale sediului și ale constelației, precum și din capitala universului local. Toate aceste mesaje sunt automat prezentate, astfel încât ele să se poată discerne de către toate tipurile de ființe prezente în amfiteatrul central de transmisiuni; dintre toate ocupațiile unui muritor ascendent de pe Jerusem, nici una nu este mai antrenantă și mai captivantă decât aceea de a asculta curentul fără de sfârșit de rapoarte spațiale ale universului.

46:3.2 (522.2) Această stație receptoare a Jerusemului este înconjurată de un imens amfiteatru construit din materiale scânteietoare, în cea mai mare parte necunoscute pe Urantia. Ea conține locuri pentru cinci miliarde de persoane, materiale și morontiale, fără a mai pune la socoteală locurile pentru nenumărate personalități spirituale. Destinderea preferată de toți locuitorii Jerusemului este de a-și petrece ceasurile de răgaz la stația de emisie

pentru a auzi știrile privitoare la bunăstarea și la starea universului. Aceasta este unica activitate planetară care nu încetează în cursul regresiei luminii.

46:3.3 (522.3) În acest amfiteatru receptor, mesajele Salvingtonului ajung fără întrerupere. Nu departe de aici, venind de pe Edentia, cuvântarea Preaînălților Părinți ai Constelației este primită cel puțin odată pe zi. Emisiunile regulate și speciale de pe Uversa sunt transmise periodic prin Salvington, iar atunci când sosesc mesaje din Paradis, întreaga populație se reunește în jurul mării de sticlă, iar prietenii Uversei adaugă atunci fenomenul de reflectivitate la tehnica difuziunilor Paradisului, astfel încât tot ceea ce se aude devine și vizibil. Acesta este felul în care li se permite supraviețuitorilor muritori să încerce continuu ceva din gustul frumuseții tot mai mari și al măreției pe măsura înaintării lor în călătoria lor lăuntrică în aventura eternă.

46:3.4 (522.4) Stația de emisie a Jerusemului este situată la polul opus al sferei. Toate transmisiunile destinate lumilor individuale sunt retransmise din capitalele sistemelor, cu excepția mesajelor lui Mihail, care merg uneori drept la destinația lor prin circuitul arhanghelilor.

4. Zone rezidențiale și administrative

46:4.1 (522.5) Porțiuni mari din Jerusem sunt rezervate ca zone rezidențiale, în timp ce alte porțiuni ale capitalei sistemice sunt afectate funcțiunilor administrative necesare, implicând

supravegherea treburilor a șase sute nouăsprezece sfere locuite, a cinci zeci și șase de lumi de cultură tranzițională și a capitalei sistemului. Pe Jerusem și pe Nebadon, aceste aranjamente sunt făcute după cum urmează:

46:4.2 (522.6) 1. *Cercurile*- zonele de reședință ale ființelor neautohtone.

46:4.3 (522.7) 2. *Pătratele*- zonele administrative executive ale sistemelor.

46:4.4 (522.8) 3. *Dreptunghiurile*- locurile de întâlnire ale vieții indigene inferioare.

46:4.5 (522.9) 4. *Triunghiurile*- zonele administrative locale sau ale Jerusemului.

46:4.6 (522.10) Această aranjare a activităților sistemului în cercuri, în pătrate, în dreptunghiuri și în triunghiuri sunt comune tuturor capitalelor sistemice ale Nebadonului. Într-un alt univers, un dispozitiv în întregime diferit poate să fie prezent. Acestea sunt probleme determinate de diversele planuri ale Fiilor Creator.

46:4.7 (523.1) Descrierea noastră a acestor zone rezidențiale și administrative, nu ține deloc seama de vastele și magnifice lăcașuri ale Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu, cetățenii permanenți ai Jerusemului, și noi nu menționăm nici numeroasele alte ordine fascinante de creaturi spirituale și cvasispirituale. De exemplu: Jerusem beneficiază de servicii eficiente de spirongi, concepuți pentru a lucra în sistem. Aceștia se consacră unui slujiri spirituale în favoarea rezidenților și a vizitatorilor supramateriali. Ei formează un grup minunat de ființe inteligente și frumoase, care sunt servitori de

tranziție pentru creaturile morontiale superioare și pentru ajutoarele morontiale care lucrează la întreținerea și la înfrumusețarea tuturor creațiilor morontiale. Ei reprezintă pe Jerusem ceea ce creaturile mediene reprezintă pe Urantia, ajutoare mediene operând între material și spiritual.

46:4.8 (523.2) Capitalele sistemelor sunt unice, în sensul că ele sunt singurele lumi unde se pot observa aproape perfect cele trei faze: materială, morontială și spirituală ale existenței universale. Că sunteți o personalitate materială, ori morontială, ori spirituală, vă veți simți la voi acasă pe Jerusem; este la fel pentru ființele mixte, cum ar fi medienii și Fiii Materiali.

46:4.9 (523.3) Jerusemul are mari clădiri de tip material, precum și de tip morontial, iar împodobirea zonelor pur spirituale nu este mai puțin rafinată și bogată. Măcar de-aș avea cuvinte să vă vorbesc de contraponderile morontiale ale minunatului echipament fizic al Jerusemului! Măcar de-aș putea continua să descriu sublima grandoare și distinsa perfecțiune a instalațiilor spirituale ale acestei lumi sediu! Cel mai avansat dintre conceptele voastre de perfecțiune în frumusețe și plenitudine în instalații nu s-ar apropia deloc de aceste grandori. Și Jerusem nu este decât prima pe drumul către perfecțiunea celestă a frumuseții Paradisului.

5. Cercurile Jerusemului

46:5.1 (523.4) Rezervele rezidențiale afectate grupurilor majore de viață a universului sunt denumite cercurile Jerusemului. Grupurile

circulare menționate în aceste expuneri sunt următoarele:

- 46:5.2 (523.5) 1. Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.
- 46:5.3 (523.6) 2. Cercurile îngerilor și ale spiritelor superioare.
- 46:5.4 (523.7) 3. Cercurile Ajutorilor Universului, inclusiv fiii trinitizați de către creaturile neatașate pe lângă Fiii Învățători ai Trinității.
- 46:5.5 (523.8) 4. Cercurile Controlorilor Fizici Principali.
- 46:5.6 (523.9) 5. Cercurile muritorilor ascendenți detașați, inclusiv creaturile mediene.
- 46:5.7 (523.10) 6. Cercurile coloniilor de curtoazie.
- 46:5.8 (523.11) 7. Cercurile Corpului Finalității.

46:5.9 (523.12) Fiecare dintre aceste grupuri rezidențiale constă în șapte cercuri concentrice și tot mai elevate. Ele sunt toate construite după același model, însă dimensiunile lor sunt diferite, și ele sunt făcute din materiale distincte. Ele sunt împrejmuite toate de îngrădituri de mare întindere care se înalță formând largi coridoare, îmbrățișând fiecare grup de șapte cercuri concentrice.

46:5.10 (524.1) 1. *Cercurile Fiilor lui Dumnezeu.* Cu toate că Fiii lui Dumnezeu posedă o planetă socială numai a lor, una dintre lumile de cultură tranzițională, ei ocupă, de asemenea, aceste domenii întinse ale Jerusemului. Pe lumea lor de cultură tranzițională, muritorii ascendenți se amestecă liber cu toate ordinele de filiație divină. Voi îi veți iubi și îi veți cunoaște personal pe acești fii, însă viața lor socială este în mare măsură limitată la lumea aceasta specială și la sateliții ei. Cu toate acestea, în cercurile Jerusemului putem vedea la lucru aceste grupuri variate de filiație. Și, datorită faptului că viziunea morontială

are o bătaie enormă, veți putea circula pe coridoarele Fiilor și observa activitățile misterioase ale numeroaselor lor ordine.

46:5.11 (524.2) Aceste șapte cercuri ale Fiilor sunt concentrice și succesiv elevate, astfel încât fiecare dintre cercurile exterioare mai mari oferă o panoramă a cercurilor interioare și mai mici, fiecare dintre ele fiind împrejmuit de un zid formând o promenadă publică. Aceste ziduri sunt construite din gemeni de cristal de o strălucire orbitoare și sunt ridicate atâta cât să le ofere o panoramă a întregului cerc de reședință pe care îl înconjoară. Numeroasele porți - de la cincizeci de mii la o sută cincizeci de mii - se deschid în fiecare dintre aceste ziduri, și sunt făcute din câte un singur cristal sidefat.

46:5.12 (524.3) Primul cerc al domeniului Fiilor este ocupat de Fiii Magistrali și de statul lor major personal. Aici este locul în care se concentrează toate planurile și activitățile imediate ale serviciilor acestor Fii judiciari în ceea ce privește manifestările și judecățile. De asemenea, prin acest centru, avonaliile sistemului mențin contactul cu universul.

46:5.13 (524.4) Al doilea cerc este ocupat de Fiii Învățători ai Trinității. În acest domeniu sacru, daynalii și asociații lor preiau instruirea Fiilor Învățători primari nou sosiți. Și în toată această muncă ei sunt ajutați în cu pricepere de o diviziune de anumite ființe coordonate ale Strălucitoarelor Stele de Seară. Fiii trinitizați de creaturi ocupă un sector al cercului daynalilor. Într-un sistem local Fiii Învățători ai Trinității sunt cei care îl reprezintă în cea mai mare măsură pe Tatăl Universal; cel puțin sunt ființe cu origine în Trinitate. Al doilea cerc este un domeniu care prezintă un interes extraordinar pentru toate populațiile Jerusemului.

46:5.14 (524.5) Al treilea cerc este consacrat Melchizedekilor. Aici este locul de rezidență al șefilor sistemici care supraveghează activitățile aproape nelimitate ale acestor Fii versatili. De la prima lume palat, și de-a lungul întregii cariere a muritorilor ascendenți pe Jerusem, Melchizedekii sunt părinții lor adoptivi și sfătuitoarii lor mereu prezenți. Putem spune fără a greși că ei reprezintă influența dominantă pe Jerusem, în afară de activitățile continue ale Fiicelor și ale fiilor Materiali.

46:5.15 (524.6) Al patrulea cerc este lăcașul vorondadekilor și al tuturor celorlalte ordine de Fii vizitatori și observatori care nu sunt găzduiți altundeva. Preaînălții Părinți ai Constelațiilor locuiesc în acest cerc pe parcursul vizitelor lor de inspecție în sistemul local. Desăvârșitorii Înțelepciunii, Consilierii Divini și Cenzorii Universali locuiesc toți în acest cerc când sunt trimiși să slujească în sistem.

46:5.16 (524.7) Al cincilea cerc este lăcașul lanonandekilor, ordinul de filiație al Suveranilor Sistemici și al Prinților Planetari. Cele trei grupuri se contopesc într-unul atunci când locuiesc acest domeniu. Rezervele sistemului sunt menținute pe acest cerc, iar Suveranul Sistemului are un templu situat în centrul clădirilor grupului guvernamental de pe dealul administrației.

46:5.17 (524.8) Al șaselea cerc este locul de ședere al Purtătorilor de Viață ai sistemului. Toate ordinele acestor Fii aici se adună, și de aici pleacă în misiunile lor din lumi.

46:5.18 (524.9) Al șaptelea cerc este locul de întâlnire al fiilor ascendenți, muritori desemnați care sunt temporar în funcțiune în sediul sistemului, laolaltă cu consoartele lor serafice. Toți foștii muritorii având un statut superior celui de cetățeni ai Jerusemului și

inferior celui de finalitari sunt considerați că aparțin grupului avându-și cartierul general în acest cerc.

46:5.19 (525.1) Aceste rezerve circulare ale Fiilor ocupă o suprafață enormă și, până acum o mie nouă sute de ani, exista un mare spațiu liber în centrul său. Această regiune centrală este acum ocupată de monumentul comemorativ a lui Mihail, care a fost realizat acum aproximativ cinci sute de ani. În urmă cu patru sute nouăzeci și cinci de ani, în momentul dedicării acestui templu, Mihail era prezent în persoană și întregul Jerusem a auzit emoționanta poveste a coborârii Fiului Maestru pe Urantia, cea mai mică dintre planetele Sataniei. Monumentul lui Mihail este acum centrul tuturor activităților incluse în administrarea sistemului modificat ca urmare a manifestării lui Mihail, inclusiv cea mai mare parte a activităților Salvingtonului, care au fost recent transferate aici. Statul major comemorativ cuprinde peste un milion de personalități.

46:5.20 (525.2) 2. *Cercul îngerilor.* La fel ca zona rezidențială a Fiilor, cercurile îngerilor constau în șapte ridicături circulare concentrice succesive, având fiecare o deschidere către zonele interioare.

46:5.21 (525.3) Primul dintre cercurile îngerilor este ocupat de Personalitățile Superioare ale Spiritului Infinit care se găsesc staționate pe lumile-sediu - Mesagerii Solitari și asociații lor. Al doilea cerc este consacrat oștirii mesagerilor, Consilierilor Tehnici, însoțitorilor, inspectorilor și arhivarilor, care pot fi aduși să lucreze din când în când pe Jerusem. Al treilea cerc este ocupat de spiritele slujitoare din ordinele și grupările mai înalte.

46:5.22 (525.4) Al patrulea cerc este ocupat de serafimii administratori, iar serafimii care servesc într-un sistem local ca

Satania, alcătuiesc „o oaste nenumărată de îngeri”. Al cincilea cerc este ocupat de serafimii planetari, în timp ce al șaselea este lăcașul slujitorilor de tranziție. Al șaptelea cerc este sfera de ședere a anumitor ordine revelate ale serafimilor. Arhivarii tuturor acestor grupuri de îngeri nu locuiesc împreună cu semenii lor. Ei sunt domiciliați în templul arhivelor Jerusemului. Toate documentele sunt păstrate în trei exemplare în această triplă sală a arhivelor. În sediul unui sistem, documentele sunt întotdeauna păstrate sub o formă materială, sub una morontială și sub una spirituală.

46:5.23 (525.5) Aceste șapte cercuri de îngeri sunt înconjurare de expunerea panoramică a Jerusemului, cu o circumferință de cinci mii de mile standard. Este prezentat aici statutul progresiv al lumilor populate ale Sataniei sub o formă mereu revizuită, astfel încât să reprezinte cu adevărat condițiile de actualitate de pe planetele individuale. Nu mă îndoiesc că această imensă promenadă care se înalță deasupra cercurilor îngerilor va fi prima văzută în Jerusem, care va atrage atenția voastră atunci când vi se va acorda ceva mai mult răgaz în timpul vizitelor voastre inițiale.

46:5.24 (525.6) Aceste expuneri sunt în sarcina nativilor Jerusemului , însă ei sunt asistați de ascenderii diverselor lumi ale Sataniei, care locuiesc pe Jerusem în drumul lor către Edentia. Descrierea condițiilor planetare și a progreselor mondiale se efectuează prin numeroase metode, dintre care unele vă sunt cunoscute, însă, în cea mai mare parte, , prin tehnici necunoscute pe Urantia. Aceste expuneri ocupă marginea exterioară a vastului zid. Restul promenadei este aproape în întregime deschis, fiind în același timp foarte împodobit, și aceasta într-un mod magnific.

46:5.25 (525.7) 3. *Cercurile Ajutoarelor Universului.* Cartierul general al Stelelor de Seară este situat în enormul spațiu central. Aici se găsește sediul sistemic al lui Galantia, șeful adjutant al acestui puternic grup de supraîngeri, primul împuternicit dintre toate Stelele de Seară ascendente. Cu toate că este vorba de una dintre cele mai recente construcții, este și unul dintre magnificele sectoare administrative ale Jerusemului. Acest centru are optzeci de kilometri diametru. Cartierul general al lui Galantia este un cristal monolitic, turnat, în întregime transparent. Ființele materiale, precum și cele morontiale, apreciază mult aceste cristale material-morontiale. Stelele de Seară create își exercită influența pe tot cuprinsul Jerusemului, și posedă atribute extrapersonale. Toată această lume a dobândit o savoare spirituală dat fiind faptul că numeroase activități ale Stelelor de Seară au fost transferate aici de pe Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *Cercurile Controlorilor Fizici Principali.* Diversele ordine de Controlori Fizici Principali sunt dispuse concentric în jurul vastului templu de putere în care prezidează șeful puterii sistemului în asociere cu șeful Supraveghetorilor de Putere Morontială. Acest templu de putere este unul dintre cele două sectoare ale Jerusemului, în care intrarea este interzisă muritorilor ascendenți și creaturilor mediene. Celălalt este sectorul de dematerializare din zona Fiilor Materiali, cu o serie de laboratoare unde serafimii transportori transformă ființele într-o stare întru totul asemănătoare aceleia a ordinului morontial de existență.

46:5.27 (526.2) 5. *Cercurile muritorilor ascendenți.* Zona centrală a cercurilor muritorilor ascendenți este ocupată de un grup de 619

monumente comemorative planetare, reprezentând cele șase sute nouăsprezece lumi locuite ale sistemului, și aceste structuri suportă periodic transformări extinse. Muritorii fiecăreia dintre lumi au privilegiul de a-și da acordul din timp în timp pentru anumite transformări sau adăugări pentru aceste monumente planetare. Chiar și astăzi se mai fac încă numeroase schimbări în structurile Urantie. Acest centru de 619 temple este ocupat de un model de lucru al Edentiei și a numeroaselor sale lumi de cultură ascendentă. Acest model are un diametru de șaiszeci și patru de kilometri, și este o reproducere veridică a sistemului real al Edentiei în toate detaliile sale.

46:5.28 (526.3) Ascenderii au plăcerea de a sluji pe Jerusem și a observa tehnicile celorlalte grupuri. Tot ceea ce se întâmplă în aceste diverse cercuri se află deschis sub deplina observare a întregului Jerusem.

46:5.29 (526.4) Activitățile acestei lumi comportă trei varietăți distincte: munca, progresul și jocul; altfel spus, serviciul, studiul, și destinderea. Activitățile complexe constau în raporturi sociale, jocuri colective și adorație divină. Există o mare valoare educativă în combinarea de diverse grupuri de personalități, de ordine foarte distincte unele de altele.

46:5.30 (526.5) 6. *Cercurile coloniilor de curtoazie.* Cele șapte cercuri ale coloniilor de curtoazie sunt împodobite cu trei structuri colosale: enormul observator astronomic al Jerusemului, gigantica galerie de artă a Sataniei și imensa sală de adunări a îndrumătorilor de retrospecție, teatrul activităților morontiale consacrate odihnei și recreației.

46:5.31 (526.6) Artizanii celești îi îndrumă pe spornagi și furnizează marea mulțime de decorațiuni creative și de monumente comemorative care abundă în toate locurile de reuniune publică. Studiourile acestor artizani se numără printre cele mai mari și mai frumoase dintre toate aceste edificii neasemuite ale acestei lumi magnifice. Celelalte colonii de curtoazie mențin întinse și frumoase cartiere generale. Multe dintre aceste clădiri sunt construite în întregime din gume cristaline. Toate lumile arhitecturale sunt pline de cristale și de metale prețioase.

46:5.32 (527.1) *7. Cercurile finalitarilor* au în centrul lor o structură unică, iar un templu gol analog se găsește pe toate lumile-sediu sistemice de pe tot cuprinsul Nebadonului. Acest edificiu al Jerusemului poartă pecetea sigiliului lui Mihail și următoarea inscripție: „Neînchinat, celui de-al șaptelea stadiu al spiritului - misiunii eterne”. Gabriel este cel care a pus pecetea pe acest templu de mister și nimeni, în afară de Mihail, nu poate rupe sigiliul suveranității puse de Strălucitoarea Stea de Dimineată. Într-o bună zi veți putea contempla acest templu tăcut, chiar dacă nu îi veți putea pătrunde misterul.

46:5.33 (527.2) *Alte cercuri ale Jerusemului.* Pe lângă cercurile rezidențiale, pe Jerusem mai sunt și multe alte lăcașuri cu destinație specială.

6. Pătratele executiv-administrative

46:6.1 (527.3) Diviziunile executiv-administrative ale sistemului sunt situate în imense pătrate departamentale, în număr de o mie. Fiecare unitate administrativă se împarte într-o sută de subdiviziuni, a câte zece subgrupe fiecare. Aceste o mie de pătrate sunt grupate în zece mari diviziuni, formând astfel următoarele zece departamente administrative:

46:6.2 (527.4) 1. Întreținere fizică și ameliorare materială, domeniile puterii și energiei fizice.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitraje, etică și judecăți administrative.

46:6.4 (527.6) 3. Probleme planetare și locale.

46:6.5 (527.7) 4. Probleme ale constelațiilor și ale universului.

46:6.6 (527.8) 5. Educație și alte activități a Melchizedekilor.

46:6.7 (527.9) 6. Progres fizic planetar și sistemic, domeniul științific al activităților Sataniei.

46:6.8 (527.10) 7. Chestiuni morontiale.

46:6.9 (527.11) 8. Activități și etică pur spirituale.

46:6.10 (527.12) 9. Slujire ascendentă.

46:6.11 (527.13) 10. Filozofie a marelui univers.

46:6.12 (527.14) Aceste structuri sunt transparente, astfel încât toate activitățile lor sistemice pot fi observate chiar și de studenții aflați în vizită.

7. Dreptunghiurile — Spornagii

46:7.1 (527.15) Cele o mie de *dreptunghiuri* ale Jerusemului sunt ocupate de viața autohtonă inferioară a planetei-sediu, iar în centrul

lor se situează vastul cartier general circular al spornagilor.

46:7.2 (527.16) Pe Jerusem veți fi stupefiați de realizările agricole ale minunaților spornagi. Pământul este cultivat aici mai mult pentru efecte estetice și ornamentale. Spornagii sunt grădinarii peisagiști ai lumilor-sediu, și ei amenajează spațiile deschise ale Jerusemului într-o manieră atât originală, cât și artistică. La cultivarea pământului ei folosesc atât animale, cât și numeroase dispozitive mecanice. Ei sunt pricepuți la utilizarea inteligentă a influențelor de putere ale tărâmului lor, precum și la angajarea numeroaselor ordine ale fraților lor mai mici din creațiile animale inferioare, dintre care multe le sunt puse la dispoziție pe aceste lumi speciale. Acest ordin de viață animală este acum cârmuit, în mare parte, de către creaturile mediene ascendente ale sferelor evolutive.

46:7.3 (528.1) Spornagii nu sunt locuiți de Ajustori. Ei nu posedă suflet de supraviețuire, însă se pot bucura de o viață foarte lungă, ajungând uneori și până la patruzeci sau cincizeci de mii de ani standard. Numărul lor este foarte mare, și ei oferă sprijinul lor fizic tuturor ordinilor de personalități universale având nevoie de servicii materiale.

46:7.4 (528.2) Deși spornagii nu posedă și nici nu dezvoltă suflete de supraviețuire, deși sunt lipsiți de personalitate, ei elaborează, totuși, o individualitate susceptibilă să se reîncarneze. Când, odată cu trecerea timpului, corpul fizic al acestor creaturi unice se deteriorează prin uzură și îmbătrânire, creatorii lor, în colaborare cu Purtătorii Vieții, fabrică noi corpuri, în care aceiași vechi spornagi își restabilesc rezidența.

46:7.5 (528.3) Din tot universul Nebadonului, spornagii sunt singurele creaturi care se reîncarnează într-un fel sau altul. Ele nu sunt sensibile decât la primele cinci spirite mentale adjutante; ele nu reacționează la spiritele de adorație și de înțelepciune, însă mintea sensibilă la cele cinci adjutante este echivalentă cu un nivel de totalitate sau de a șasea realitate, și acest factor este cel care persistă ca identitate experiențială.

46:7.6 (528.4) Sunt lipsit de orice termen de comparație în încercarea de a descrie aceste creaturi utile și neobișnuite, din moment ce pe lumile evolutive nu se găsește nici un animal asemuitor. Spornagii nu sunt ființe evolutive, deoarece au fost proiectați de Purtătorii Vieții în forma lor prezentă și cu statutul lor actual. Ei sunt bisexuați și procrează după necesitate, pentru a se face față nevoilor unei populații în creștere.

46:7.7 (528.5) Pentru a sugera minților Urantiei o noțiune a naturii acestor frumoase și utile creaturi, aș spune că ele înglobează trăsăturile de caracter combinate ale unui cal credincios și ale unui câine iubitor, și că ele manifestă o inteligență ce o depășește cu mult pe aceea a tipurilor superioare de cimpanzei; Și, judecând după standardele fizice ale Urantiei, sunt și niște ființe foarte frumoase. Spornagii apreciază mult atențiile care le sunt oferite de gazdele lor materiale și semimateriale de pe lumile lor arhitecturale. Vederea lor le permite să recunoască, în plus, ființele materiale, creațiile morontiale și ordinele îngerești inferioare, creaturile mediene, precum și câteva ordine inferioare de personalități spirituale. Ei nu înțeleg adorația infinitului și nu sesizează importanța eternului, însă, din

afecțiune pentru stăpânii lor, participă la devoțiunile spirituale exterioare ale tărâmului lor.

46:7.8 (528.6) Unii cred că, într-o epocă viitoare a universului, acești spornagi fideli vor scăpa de nivelul lor animalic de existență și vor dobândi un destin evolutiv valabil de creștere intelectuală progresivă și chiar de împlinire spirituală.

8. Triunghiurile Jerusemului

46:8.1 (528.7) Treburile pur locale și de rutină ale Jerusemului sunt dirijate din cele o sută de *triunghiuri*. Aceste unități sunt grupate în jurul a zece magnifice structuri care arbitrează organizația locală a Jerusemului. Triunghiurile sunt înconjurate de panouri descriptive panoramice ale istoriei cartierului general sistemic. Există acum un hiat de peste două mii de mile standard în această istorie circulară. Acest sector va fi restaurat atunci când Satania va fi reintegrată în familia constelațiilor. Toate dispozițiile pentru întâmpinarea acestui eveniment au fost date prin decretele lui Mihail, însă tribunalul Celor Îmbătrâniți de Zile nu a sfârșit încă să se pronunțe asupra chestiunilor legate de rebeliunea lui Lucifer. Satania nu poate să reintre în deplina comunitate a Norlatiadekului, atâta timp cât sistemul adăpostește arhirebeli, ființe care au fost create superioare și care au căzut din lumină în întuneric.

46:8.2 (529.1) Când Satania se va putea întoarce în sânul constelației, se va lua din nou în considerație readmiterea acestor lumi izolate în familia sistemică a planetelor locuite, în același timp cu

restabilirea lor în comuniunea spirituală a domeniilor. Însă chiar dacă Urantia ar fi reîncorporată în circuitele sistemice, voi veți rămâne încă stânjeniți de faptul că ansamblul sistemului rămâne supus unei carantine a norlatiadekilor, care îl izolează parțial de toate celelalte sisteme.

46:8.3 (529.2) Însă, nu peste mult timp, judecata lui Lucifer și a asociaților săi va reinstaura sistemul Sataniei în constelația Norlatiadekului, și prin urmare Urantia și celelalte sfere izolate vor fi restabilite în circuitul Sataniei. Aceste lumi se vor bucura atunci din nou de privilegiul comunicărilor interplanetare și al comuniunii intersistemice.

46:8.4 (529.3) Rebelii și rebeliunea vor avea un sfârșit. Șefii Supremi sunt îndurători și răbdători, însă legea referitoare la răul nutrit cu bună știință este aplicată universal și infailibil. „Plata pentru păcat este moartea” - anihilarea pentru totdeauna.

46:8.5 (529.4) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 46](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 48](#) >>

Capitolul 47

Cele șapte lumi palat

47:0.1 (530.1) ATUNCI când Fiul Creator a locuit pe Urantia, el a vorbit despre „numeroase lăcașuri din universul Tatălui”. Într-un anumit sens, cele cincizeci și șase de lumi care înconjoară Jerusemul sunt toate consacrate culturii tranziționale a muritorilor ascendenți, însă numele de lumi palat este atribuit cu precădere celor șapte sateliți ai lumii numărul unu.

47:0.2 (530.2) Lumea de tranziție numărul unu este în sine pe deplin și exclusiv consacrată activităților ascendente, ea fiind cartierul general al corpului finalitarilor atașați Sataniei. Această lume servește în prezent drept sediu pentru mai mult de o sută de mii de companii de finalitari, și fiecare dintre ele conține o mie de ființe glorificate.

47:0.3 (530.3) Când un sistem este stabilizat în lumină și viață, și când una câte una lumile palat încetează să servească drept stații educative pentru muritori, ele sunt ocupate de populația finalitară în creștere, care se acumulează în aceste sisteme mai vechi și mai perfecționate.

47:0.4 (530.4) Cele șapte lumi palat sunt date în grija supraveghetorilor morontiali și a Melchizedekilor. Pe fiecare dintre ele, un guvernator în exercițiu este direct răspunzător înaintea șefilor Jerusemului. Conciliatorii Uversei mențin un sediu pe fiecare lume palat, și în vecinătate se găsește locul de întâlnire local al Consilierilor Tehnici. Îndrumătorii de retrospecție și artizanii celești întrețin, de asemenea, câte un sediu de grup pe fiecare dintre aceste lumi. Spiongii acționează de pe a doua lume palat și de pe următoarele, în vreme ce toate șapte, laolaltă cu celelalte planete de cultură tranzițională și cu lumile sediu sunt din abundență populate cu spornagi de tip normal.

1. Lumea Finalitarilor

47:1.1 (530.5) Cu toate că lumea tranzițională numărul unu nu conține ca rezidenți decât finalitari și anumite grupuri de copii salvați, însoțiți de aceia care au grijă de ei, sunt date dispoziții să fie primite toate clasele de ființe spirituale, de muritori în tranziție și de vizitatori studenți. Spornagii, care activează pe toate aceste lumi, sunt gazde ospitaliere pentru toate ființele pe care le pot recunoaște. Ei au un vag sentiment în legătură cu finalitarii, însă nu pot să îi perceapă. Probabil

că își fac o imagine foarte asemănătoare cu aceea pe care v-o faceți voi despre îngeri în prezenta voastră stare fizică.

47:1.2 (530.6) Lumea finalitarilor este o sferă de o distinsă frumusețe fizică și de o extraordinară împodobire morontială, însă marele lăcaș spiritual situat în centru de activități, templul finalitarilor, nu este vizibil vederii materiale neajutate sau viziunii morontiale inițiale. Însă transformatorii de energie sunt capabili să le facă vizibile multe dintre aceste realități muritorilor ascendenți, și așa și fac din când în când, de pildă cu ocazia reuniunilor claselor studenților lumii palat pe această sferă culturală.

47:1.3 (531.1) Pe parcursul întregii voastre experiențe pe lumile palat, veți avea o anumită conștiință spirituală a prezenței fraților voștri înălțați care au atins Paradisul, însă din când în când este foarte relaxant să se perceapă modul în care ei trăiesc în domiciliile cartierului lor general. Voi nu îi veți percepe în mod spontan pe finalitari până ce nu veți dobândi adevărata viziune spirituală.

47:1.4 (531.2) Pe prima lume palat, toți supraviețuitorii trebuie să treacă prin filtrul comisiei parentale a planetei lor natale. Comisia Urantiei se compune, în prezent, din douăsprezece cupluri de părinți recent sosiți, care au avut, în ca muritori, experiența creșterii a cel puțin trei copii până la vârsta pubertății. Serviciul în această comisie se face cu rândul, de regulă numai pe o durată de zece ani. Toți cei examinați, a căror experiență părintească nu este satisfăcătoare pentru comisionari, trebuie să își desăvârșească calificarea lor servind în domeniile Fiilor Materiali ai Jerusemului sau, în parte, în creșa de probație a lumii finalitare.

47:1.5 (531.3) Însă, independent de experiența lor părintească, părinților lumii palat ai căror copii cresc în creșa de probație, li se acordă orice prilej de a colabora cu păzitorii morontiali ai acestor copii la instruirea și la pregătirea lor. Acești părinți au permisiunea de a le face până la patru vizite pe an. Și a-i vedea părinții lumii palat îmbrățișându-i pe copiii lor materiali cu ocazia pelerinajelor lor periodice în lumea finalitară este unul dintre spectacolele cele mai frumoase și cele mai mișcătoare ale întregii cariere ascendente. Deși unul dintre părinți, sau chiar amândoi, pot să părăsească lumile palat înaintea copilului, ei sunt foarte adesea contemporani pentru o anumită perioadă.

47:1.6 (531.4) Nici un ascender muritor nu poate fi scutit de experiența de a crește copii - pe ai lui sau pe ai altora - fie pe lumile materiale fie, mai târziu, pe lumea finalitară sau pe Jerusem. Neapărat tații trebuie să treacă prin această experiență esențială, precum mamele. La popoarele moderne de pe Urantia există concepția nefericită și greșită că cultivarea copiilor le revine în principal în sarcina mamelor. Copiii au nevoie de un tată tot atât de mult cât de o mamă, iar tații au nevoie de experiența părintească ca și mamele.

2. Creșa de probație

47:2.1 (531.5) Școlile Sataniei unde sunt primiți copiii sunt situate pe lumea finalitară, prima dintre sferele de cultură tranzițională a Jerusemului. Aceste școli în care se primesc copii sunt acțiuni consacrate creșterii și educării copiilor timpului, inclusiv a celor care

au murit pe lumile evolutive ale spațiului, înainte de a fi dobândit un statut individual înscris în arhivele universului. Dacă unul dintre părinți sau ambii părinți ai acestor copii supraviețuiesc, veghetorul destinului îl desemnează pe heruvimul său asociat ca păstrător al identității potențiale a copilului, însărcinându-l pe heruvim cu responsabilitatea de a preda acest suflet nedevelopat în mâinile Învățătorilor Lumilor Palat, în creșa de probație a lumilor morontiale.

47:2.2 (531.6) Acești aceiași heruvimii trimiși care, ca Învățători ai Lumilor Palat și sub îndrumarea Melchizedekilor, întrețin o organizație educativă extinsă pentru instruirea pupililor de probație ai finalitarilor. Acești pupili ai finalitarilor, acești copii de muritori ascendenți, sunt întotdeauna personalizați după statutul lor fizic exact, în ceasul morții, lipsind doar potențialul de reproducere. Această trezire are loc în momentul sosirii unuia dintre părinți pe prima lume palat. Li se dă atunci acestor copii, așa cum sunt ei, toate ocaziile de a alege calea cerească întocmai cum ar fi făcut o astfel de alegere pe lumile în care moartea a pus atât de prematur sfârșit carierei lor.

47:2.3 (532.1) Pe lumea creșă, creaturile de probație sunt grupate după următorul criteriu: au sau nu au un Ajustor, căci Ajustorii vin să locuiască în acești copii materiali întocmai ca pe lumile timpului. Copiii încă prea mici pentru a fi avut un Ajustor sunt crescuți în familii de câte cinci, de vârste care variază de la un an, ori mai puțin, până la cinci ani, sau până la vârsta sosirii Ajustorului.

47:2.4 (532.2) Toți copiii lumilor în evoluție care au Ajustori de Gândire, dar care nu au făcut înainte de moarte o alegere în ceea ce privește cariera Paradisului sunt, de asemenea, repersonalizați pe lumea finalitară a sistemului, unde cresc în familiile Fiilor Materiali și

în cele ale asociațiilor lor la fel ca micii copii care sosesc fără Ajustor, însă care vor primi mai târziu Veghetori de Mister după ce vor fi atins vârsta care să le permită o alegere morală.

47:2.5 (532.3) Copiii și adolescenții locuiți de un Ajustor și trăind pe lumea finalitarilor sunt crescuți tot în familii de câte cinci în care vârsta este cuprinsă între șase și paisprezece ani. Cu aproximație, aceste familii sunt compuse din copii în vârstă de șase, de opt, de zece, de doisprezece și de paisprezece ani. Oricând după șaisprezece ani, dacă alegerea finală a fost făcută, ei sunt transferați în prima lume palat și își încep ascensiunea către Paradis. Unii din ei ajung să facă o alegere înainte împlinirii acestei vârste și merg pe sferele de ascensiune, însă pe lumile palat sunt recunoscuți doar foarte puțini copii sub vârsta de șaisprezece ani, socotiți după standardele Urantiei.

47:2.6 (532.4) Păzitorii serafici îi însoțesc acești tineri în pepiniera de probație a lumii finalitare, tot așa cum, din punct de vedere spiritual, au grijă de muritorii de pe planetele evolutive, în timp ce fideli spornagi se îngrijesc de nevoile lor fizice. Acești copii cresc astfel pe lumea de tranziție până la vremea în care ei fac alegerea lor definitivă.

47:2.7 (532.5) Când viața materială și-a terminat cursul, dacă acești copii ai timpului nu au ales viața ascendentă sau dacă au luat o poziție categorică contra aventurii Havonei, moartea pune în mod automat capăt carierei lor de probație. Nu există judecată pentru astfel de cazuri. Nu mai există reînviere din această a doua moarte. Acești copii devin pur și simplu ca și cum n-ar fi existat.

47:2.8 (532.6) Însă dacă ei aleg calea paradisiacă a desăvârșirii atunci ei sunt pregătiți imediat pentru a fi mutați pe prima lume palat

unde mulți sosesc, în timp, pentru a se alătura părinților lor în ascensiunea Havonei. După ce au trecut prin Havona și au atins Deitățile aceste suflete salvate, de origine muritoare, constituie populația ascendentă permanentă a Paradisului. Acești copii care au fost privați de prețioasa și esențiala experiență evolutivă pe lumile de natură muritoare nu sunt înrolați în Corpurile Finalității.

3. Prima lume palat

47:3.1 (532.7) Pe lumile palat supraviețuitorii muritori reînviați reiau firul vieții lor exact din punctul în care l-au lăsat când au fost surprinși de moarte. Când veți trece de pe Urantia pe prima lume palat, veți remarca o schimbare considerabilă, însă dacă ați veni de pe o sferă a timpului mai normală și care progresează cu greu v-ați putea da seama de vreo diferență, în afară de faptul că v-ați pomeni în posesia unui alt corp; tabernaculul de carne și sânge a fost lăsat în urmă, pe lumea natală.

47:3.2 (532.8) Adevăratul centru al tuturor activităților pe prima lume palat este sala de reînviere, enormul templu de asamblare a personalității. Această construcție gigantică este locul de întâlnire central al păzitorilor serafici de destin, al Ajustorilor Gândirii și al arhanghelilor reînvierii. Purtătorii Vieții lucrează și ei cu aceste ființe celeste la reînvierea celor morți.

47:3.3 (533.1) Transcrierile minții muritoare și tiparele active ale memoriei creaturii, transpuse de la nivelele materiale la nivele spirituale sunt proprietatea individuală a Ajustorilor Gândirii detașați.

Acești factori spiritualizați ai minții, ai memoriei și ai personalității creaturii fac pentru totdeauna parte integrantă din acești Ajustori. Matricea mentală a creaturii și potențialele de identitate pasive sunt prezente în sufletul morontial dat în grija păzitorilor serafici ai destinului. Și tocmai reunirea sufletului morontial încredințat serafimilor cu mintea spirituală încredințată Ajustorului este cea ce reconstituie personalitatea creaturii și constituie reînvierea supraviețuitorilor adormiți.

47:3.4 (533.2) Dacă o personalitate tranzitorie de origine muritoare nu ar fi niciodată reconstituită astfel, elementele spirituale ale acestei creaturi nesupraviețuitoare ar continua veșnic să facă parte integrală din înzestrarea experiențială individuală a celui care a fost cândva Ajustorul său interior.

47:3.5 (533.3) De la Templul Vieții Noi se întind șapte aripi radiale, sălile de reînviere ale raselor muritoare. Fiecare dintre aceste structuri este consacrată reconstituirii celor care aparțin uneia din cele șapte rase ale timpului. Fiecare din cele șapte aripi conțin sute de mii de încăperi de reînviere personale și se termină cu sălile circulare de asamblare în clasă, care servesc drept camere de trezire pentru un număr de indivizi ajungând până la un milion. Aceste săli sunt înconjurare de camere în care sunt reconstituite personalitățile raselor mixte ale lumilor postadamice normale. Indiferent de tehnica ce poate fi folosită pe lumile individuale ale timpului pe parcursul reînvierilor dispensaționale sau speciale, reconstituirea reală și conștientă a unei personalități actuale și complete are loc în sălile de reînviere ale primei lumi palat. Veți păstra pe vecie amintirea profundelor impresii

pe care le-ați trăit când ați asistat pentru prima dată la aceste dimineți de reînviere.

47:3.6 (533.4) Din sălile de reînviere porniți către sectorul Melchizedekilor unde vi se acordă o reședință permanentă. Intrați atunci într-o perioadă de zece zile de libertate personală. Sunteți liber să explorați vecinătatea imediată a noului vostru cămin și să vă familiarizați cu programul care vă așteaptă în viitorul imediat. Aveți, de asemenea, timp să vă satisfaceți dorința de a consulta registrul înscrierilor și ai le face vizite celor pe care i-ați iubit și celorlalți prieteni pământenii care v-au precedat pe aceste lumi. La sfârșitul celor zece zile de tihnă veți începe a doua etapă a călătoriei către Paradis, căci lumile palat nu sunt doar planete de detenție, ci sfere de pregătire efectivă.

47:3.7 (533.5) Pe lumea palat numărul unu (sau pe alta, dacă statutul vostru este mai elevat) vă veți relua pregătirea intelectuală și dezvoltarea spirituală exact de la nivelul la care au fost întrerupte de moarte. Între momentul morții planetare sau al transferului și acela al reînvierii pe lumea palat, muritorii nu câștigă absolut nimic în afară de experiența faptului supraviețuirii. Voi începeți acolo exact din punctul în care v-ați oprit aici.

47:3.8 (533.6) Aproape toate experiențele lumii palat numărul unu țin de sprijinul acordat deficiențelor. Supraviețuitorii care sosesc pe această primă sferă de detenție prezintă atât de numeroase și de variate defecte de caracter de creatură și deficiențe de experiență umană încât activitățile majore ale țărâmului urmăresc corectarea și

tratarea acestor multiple moșteniri ale vieții încarnate de pe lumile materiale evolutive ale timpului și spațiului.

47:3.9 (534.1) Șederea pe lumea palat numărul unu este menită să dezvolte supraviețuitorii muritori cel puțin până la statutul dispensației postadamice pe lumile evolutive normale. Din punct de vedere spiritual, studenții lumii palat au depășit desigur cu mult această stare de simplă dezvoltare umană.

47:3.10 (534.2) Dacă nu trebuie să fiți reținuți pe lumea palat numărul unu veți intra, după zece zile, în somnul de tranziție și veți mergea pe lumea numărul doi, Și la fiecare zece zile după aceea veți înainta astfel până când veți ajunge pe lumea menirii voastre.

47:3.11 (534.3) Centrul celor șapte cercuri majore ale administrării primei lumi palat este ocupat de templul Însoțitorilor Morontiei, îndrumătorii personali atașați ascendenților muritori. Acești însoțitori sunt vlăstare ale Spiritului Mamă al universului local și se găsesc mai multe milioane pe lumile morontiale ale Sataniei. În afară de cei care sunt atașați ca însoțitori de grup, veți avea tangență cu tălmăcitorii și traducătorii, cu deținătorii de clădiri și cu supraveghetorii de călătorii. Și toți acești însoțitori manifestă un puternic spirit de cooperare cu cei care caută să dezvolte factorii voștri de personalitate mentală și spirituală în interiorul corpului morontial.

47:3.12 (534.4) De la debutul vostru pe prima lume palat, un însoțitor morontial este atașat fiecărei companii de o mie de ascendenți muritori însă, veți întâlni și mai mulți înaintând prin cele șapte sfere ale locuințelor. Aceste frumoase și iscusite ființe sunt niște tovarăși sociabili și niște îndrumători fermecători. Ei sunt liberi să însoțească indivizi sau grupuri alese din orice sferă de cultură tranzițională și de

pe sateliții ei. Ei sunt călăuzele de călătorie și tovarășii de odihnă ai tuturor muritorilor ascendenți. Ei însoțesc adesea grupuri de supraviețuitori pe parcursul vizitelor periodice pe Jerusem, și în fiecare zi, cât timp sunteți acolo, voi puteți merge în sectorul de înscrieri al capitalei sistemului și să întâlniți ascenderi care vin din cele șapte lumi palat, căci aceștia din urmă călătoresc liber încolo și înapoi între lăcașurile lor de reședință și cartierul general al sistemului.

4. A doua lume palat

47:4.1 (534.5) Pe această sferă vă instalați cel mai mult în viața lumilor palat. Încep să ia formă regrupările vieții morontiale; grupuri de lucru și organizații sociale încep să funcționeze, comunitățile ating niște proporții formale, iar muritorii care în progres inaugurează noi ordine sociale și inițiază noi aranjamente guvernamentale.

47:4.2 (534.6) Supraviețuitorii contopiți cu Spiritul ocupă lumile palat în comun cu muritorii ascendenți contopiți cu Ajustorul. Cu toate că diversele ordine de viață pe lumile celeste diferă, ele sunt toate prietenoase și fraterne. Pe nici una dintre lumile ascensiunii nu veți găsi ceva care să semene cu intoleranța umană și cu discriminarea sistemelor lipsite de considerație ale castelor.

47:4.3 (534.7) Pe măsură ce urcați una câte una lumile palat, voi le găsiți tot mai animate de activitățile morontiale ale supraviețuitorilor care progresează. Înaintând, veți recunoaște o tot mai multe

caracteristici ale Jerusemului. Marea de cristal își face apariția pe a doua lume palat.

47:4.4 (534.8) Pe parcursul fiecărei avansări de la o lume palat la alta veți dobândi un corp morontial nou dezvoltat și bine ajustat. Veți adormi pentru transportul serafic și vă veți trezi în sălile de reînviere cu corpul nou, dar nedezvoltat, foarte mult ca atunci când ați ajuns pentru prima dată pe lumea palat numărul unu, numai că Ajustorul Gândirii nu vă părăsește pe parcursul somnului de tranzit între lumile palat. Odată trecuți de la o lume evolutivă la lumea palat inițială, personalitatea voastră rămâne intactă.

47:4.5 (535.1) În timpul ascensiunii voastre în viața morontială voi păstrați integral memoria Ajustorului vostru. Asociațiile mentale care erau pur animale și în întregime materiale au pierit în mod natural împreună cu creierul fizic, însă toate lucrurile valabile ale vieții voastre mentale, și care aveau o valoare de supraviețuire, au fost contrabalansate de Ajustor și au fost reținute ca parte a memoriei personale de-a lungul întregii cariere ascendente. Voi rămâneți conștienți de toate experiențele voastre valabile atunci când avansați de la o lume palat la alta și de la un sector al universului la altul - chiar și până în Paradis.

47:4.6 (535.2) Cu toate că voi aveți corpuri morontiale, voi continuați să mâncați, să beți și să vă odihniți în cursul trecerii voastre prin cele șapte lumi palat. Voi absorbiți alimente de ordin morontial, un domeniu de energie vie necunoscută pe lumile materiale. Corpul morontial utilizează pe deplin hrana și apa, însă fără deșeuri reziduale. Reflectați o clipă: lumea palat numărul unu este o sferă foarte materială, reprezentând începuturile regimului morontial; voi

sunteți încă aproape umani și nu prea îndepărtați de punctele de vedere limitate ale vieții pământești, însă fiecare lume vădește un progres evident. De la o sferă la alta, voi deveniți mai puțin materiali, mai intelectuali și un pic mai spirituali. Pe ultimele trei dintre aceste șapte lumi de progres, progresul spiritual este cel mai accentuat.

47:4.7 (535.3) Deficiențe biologice au fost larg compensate pe prima lume palat. Defectele de experiență planetară ce țin de viața sexuală, asocierile în familie și funcțiunile parentale au fost fie corectate, fie incluse în proiecte de rectificări viitoare în sânul unor familii de Fii Materiali în Jerusem.

47:4.8 (535.4) Lumea palat numărul doi contribuie într-un mod mai specific la eliminarea tuturor fazelor de conflicte intelectuale și la tratarea tuturor felurilor de dizarmonie mentală. Efortul de a aprofunda semnificația motei morontiale, început pe prima lume palat, este aici urmat într-un mod mai serios. Dezvoltarea atinsă pe lumea palat numărul doi se aseamănă cu statutul intelectual al culturii care urmează după venirea Fiilor Magistrali pe lumile evolutive ideale.

5. A treia lume palat

47:5.1 (535.5) A treia lume palat este cartierul general al Învățătorilor Lumilor Palat. Cu toate că ei lucrează pe cele șapte sfere ale lumilor palat, ei își mențin sediul de grup în centrul cercurilor școlare ale lumii numărul trei. Există milioane de asemenea instructori pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Acești

heruvimii elevați și glorificați servesc ca învățători morontiali pe tot drumul în sus, de jos de pe lumile palat până la ultima sferă de pregătire ascendentă a universului local. Ei vor fi printre ultimii de la care vă veți lua un călduros adio atunci când va veni vremea plecării, clipa când vă veți lua rămas bun, cel puțin pentru câteva epoci, de la universul vostru natal și veți fi înserafimați pentru tranzitul către lumile de primire ale sectorului minor al suprauniversului vostru.

47:5.2 (535.6) În cursul șederii voastre pe prima lume palat aveți permisiunea să vizitați prima lume de tranziție, cartierul general al finalitarilor și creșa de probație a sistemului, unde sunt crescuți copiii evolutivi nedezvoltați. Când ajungeți pe lumea palat numărul doi, vi se îngăduie să vizitați periodic lumea de tranziție numărul doi, unde se găsesc sediul supraveghetorilor morontiei pentru toată Satania și școlile de pregătire pentru diversele ordine morontiale. Atunci când veți ajunge pe lumea palat numărul trei vi se va acorda imediat permisiunea de a vizita a treia sferă de tranziție, sediul ordinelor îngerești și al diverselor lor școli de instruire sistemice. Vizitele făcute din această lume pe Jerusem sunt tot mai benefice pentru muritorii în progres și prezintă pentru ei un interes tot mai mare.

47:5.3 (536.1) A treia lume palat este o lume de mari înfăptuiri personale și sociale pentru toți cei care nu au experimentat echivalentul acestor cercuri de cultură pe lumile lor natale muritoare, înainte de a fi dezbărați de trupul lor. Începe pe această sferă o muncă educativă mai pozitivă. Educația pe primele două lumi palat este mai degrabă de natură negativă, preocupându-se de deficiențe, în sensul că ea se ocupă de completarea experienței vieții întrupate. Pe aceasta a treia lume palat supraviețuitorii încep, în mod real, cultivarea lor

morontială progresivă. Această pregătire are ca obiectiv principal să întărească înțelegerea corelației dintre mota morontială și logica muritorilor, coordonarea motei morontiale cu filozofia umană. Atunci muritorii supraviețuitori dobândesc o clarviziune practică și cu adevărat metafizică. Este veritabila introducere în înțelegerea inteligentă a semnificațiilor cosmice și a inter-relațiilor universale. Cultura celei de a treia lumi palat participă la natura epocii posterioare, aceea a manifestării unui Fiu pe o planetă normală locuită.

6. A patra lume palat

47:6.1 (536.2) Atunci când veți ajunge pe a patra lume palat veți fi bine angajați în cariera morontială; ați făcut o cale lungă de la existența voastră materială inițială. Primiți permisiunea de a face vizite în lumea de tranziție numărul patru pentru a vă familiariza cu cartierul general și cu școlile de pregătire ale supraîngerilor, inclusiv cu Strălucitoarele Stele de Seară. Datorită bunelor oficii ale acestor supraîngeri din a patra lume de tranziție, vizitatorii morontiali pot să se apropie foarte mult de diversele ordine de Fii ai lui Dumnezeu în cursul vizitelor lor periodice pe Jerusem. În realitate, noi sectoare ale capitalei sistemice se deschid treptat muritorilor în progres, atunci când ei fac vizite repetate în lumea sediu. Noi lucruri mărețe se dezvăluie progresiv înaintea minții în expansiune a acestor ascenderi.

47:6.2 (536.3) Pe a patra lume ascenderul individual găsește cu mai mare exactitate locul său în munca colectivă și funcțiunile de clasă ale

vieții morontiale. Ascenderii învață aici să aprecieze mai bine transmisiunile și alte faze ale culturii și ale progresului din universul local.

47:6.3 (536.4) Pe parcursul perioadei lor de pregătire pe cea de a patra lume palat, muritorii ascendenți iau pentru prima dată cunoștință de cerințele și de încântările adevăratei vieți sociale a creaturilor morontiale. Este, realmente, o experiență nouă pentru creaturile evolutive să participe la activități sociale care nu sunt întemeiate nici pe dorința de preamărire de sine, nici pe căutarea triumfurilor personale. Sunteți introduși într-o nouă ordine socială bazată pe compătimirea înțelegătoare a unei prețuiri reciproce, iubirea dezinteresată a serviciilor reciproce și, mai ales, mobilul de a realiza un destin comun și suprem - țelul Paradisiac al perfecțiunii adoratoare și divine. Ascenderii devin toți conștienți, prin ei înșiși, de cunoașterea de Dumnezeu, de revelarea lui Dumnezeu, de căutarea de Dumnezeu și de găsirea lui.

47:6.4 (536.5) Cultura intelectuală și socială a celei de a patra lumi palat poate fi asemuită cu viața mentală și socială a epocii posterioare celei a Fiului Învățător pe planetele care evoluează normal. Statutul său spiritual este cu mult înaintea acestei dispensații muritoare.

7. A cincia lume palat

47:7.1 (537.1) Transportul în a cincia lume palat reprezintă un extraordinar pas înainte în viața unui progresist morontial. Experiența acestei lumi este o adevărată anticipare a vieții Jerusemului. Aici

începeți să realizați care este înaltul destin al lumilor evolutive loiale, de vreme ce, în mod normal, ele pot progresa până la acest stadiu pe parcursul dezvoltării lor planetare naturale. Cultura acestei lumi palat corespunde, în general, celei din perioada primitivă a luminii și vieții de pe planetele în care evoluția progresează normal. Și din aceasta puteți înțelege de ce este rânduit ca aceste tipuri de ființe înalt cultivate și progresive, care locuiesc uneori pe lumile evolutive avansate, să fie scutite de a mai trece prin una sau mai multe sfere palat, dacă nu chiar și prin toate.

47:7.2 (537.2) Însușindu-vă limbajul universului local înainte de a părăsi a patra lume palat, veți consacra acum mai mult timp perfecționării limbii Uversei pentru a poseda bine cunoașterea celor două limbi înainte de a ajunge pe Jerusem cu statut rezidențial. Toți muritorii ascendenți sunt bilingvi, de la sediul sistemului lor până în Havona. Aici este de ajuns să se lărgască vocabularul suprauniversului, însă este necesară o lărgire și mai mare pentru a se putea locui în Paradis.

47:7.3 (537.3) La sosirea pe a cincia lume palat pelerinul primește permisiunea de a vizita lumea tranzițională corespunzătoare numărului respectiv, cartierul general al Fiilor. Aici muritorul ascendent se familiarizează personal cu diversele grupări de filiație divină. El a auzit vorbindu-se de aceste ființe superbe și a întâlnit deja câteva pe Jerusem, însă acum începe să le cunoască cu adevărat.

47:7.4 (537.4) Pe a cincia lume voi începeți să vă informați despre lumile de studiu ale constelațiilor. Aici întâlniți primii instructori care încep să vă pregătească pentru șederea ulterioară în constelație. Aceste pregătiri se continuă pe lumile numărul șase și șapte, în vreme

ce retușurile finale sunt efectuate în sectorul muritorilor ascendenți de pe Jerusem.

47:7.5 (537.5) O adevărată naștere a conștiinței cosmice are lor pe locuința a cincia. Voi începeți să gândiți în termeni de univers. Aceasta este într-adevăr o perioadă de lărgire a orizonturilor. Începe să îi fie limpede minții în continuă deschidere a muritorilor ascendenți că un destin extraordinar și magnific, celest și divin îi așteaptă pe toți cei care desăvârșesc ascensiunea progresivă a Paradisului, întreprinsă cu atâta străduință, însă cu atâta bucurie și în mod atât de favorabil. Aproape că acesta este punctul în care media ascenderilor muritori încep să manifeste un entuziasm experiențial autentic pentru ascensiunea Havonei. Studiul devine voluntar, serviciul dezinteresat devine natural și adorația devine spontană. Începe acum să înmugurească un adevărat caracter morontial; se dezvoltă o reală creatură morontială .

8. A șasea lume palat

47:8.1 (537.6) Oaspeții acestei sfere au permisiunea de a vizita lumea de tranziție numărul șase, unde ei învață mai multe despre înaltele spirite ale suprauniversului, deși nu sunt în stare să vizualizeze multe dintre aceste ființe celeste. Aici este și locul în care ascenderii primesc primele lor lecții despre cariera spirituală în perspectivă, care vine atât de curând după încercările finale ale educației morontiale din universul local.

47:8.2 (537.7) Suveranul Sistemic asistent face frecvente vizite pe această lume, și aici începe instruirea inițială în tehnica administrării universului. Acum sunt date primele lecții cuprinzând problemele unui întreg univers.

47:8.3 (538.1) Aceasta este o epocă strălucitoare pentru muritorii ascendenți și se asistă în general la contopirea perfectă a minții umane și a Ajustorului divin. În potențial, această contopire poate să se fi produs înainte, însă se întâmplă adesea ca identitatea funcțională efectivă să nu fie dobândită înainte de vremea șederii pe a cincia lume palat și chiar pe a șasea.

47:8.4 (538.2) Uniunea sufletului nemuritor aflat în evoluție și a Ajustorului etern și divin este marcată de convocarea serafică a supraîngerului supraveghetor pentru supraviețuitorii reînviați și a arhanghelului de înregistrare pentru cei care merg să fie judecați a treia zi; atunci, în prezența unor asemenea asociați morontiali ai respectivului, acești mesageri de confirmare proclamă: „Acesta este un fiu iubit în care îmi găsesc plăcerea”. Această simplă ceremonie marchează intrarea unui muritor ascendent în cariera eternă a serviciului în Paradis.

47:8.5 (538.3) Imediat după confirmarea contopirii cu Ajustorul noua ființă morontială este pentru prima dată prezentată semenilor ei sub noul ei nume; apoi se i se acordă patruzeci de zile de retragere spirituală din toate activitățile de rutină pentru a comunica cu sine și a alege una dintre traseele opționale către Havona și pentru a face o selecție dintre tehnicile diferențiale de atingere a Paradisului.

47:8.6 (538.4) Totuși aceste ființe strălucitoare sunt încă mai mult sau mai puțin materiale și sunt departe de a fi adevărate spirite; din

punct de vedere spiritual ele se aseamănă mai mult cu niște supramuritori, rămânând puțin inferioare îngerilor, însă devin cu adevărat creaturi minunate.

47:8.7 (538.5) Pe durata șederii lor pe lumea numărul șase, studenții lumilor palat dobândesc un statut comparabil cu dezvoltarea superioară ce caracterizează lumile evolutive care au progresat, în mod normal, dincolo de stadiul inițial al luminii și vieții. Organizarea societății de pe această lume palat este de un ordin elevat. Umbra naturii muritoare se micșorează treptat, pe măsură ce aceste lumi sunt urcate una câte una. Voi veți dobândi tot mai mult farmec, pe măsură ce veți lăsa în urmă vestigiile grosiere ale originii voastre animale planetare. „Ridicarea prin mari încercări” servește la a-i face pe muritorii glorificați foarte buni și înțelegători, foarte compătitori și toleranți.

9. A șaptea lume palat

47:9.1 (538.6) Experiența pe această sferă este încununarea carierei care urmează imediat morții. În decursul șederii voastre aici veți primi îndrumările a numeroși învățători care vor contribui cu toții în munca de pregătire a voastră pentru a vă stabili domiciliul pe Jerusem. Toate diferențele perceptibile dintre muritorii venind din lumile izolate și înapoiate și supraviețuitorii sferelor celor mai avansate și mai iluminate sunt practic șterse pe durata șederii pe cea de-a șaptea lume palat. Aici veți fi curățiți de toate urmele unei eredități nefericite ale unui mediu bolnav și ale unor tendințe

planetare nespirtuale. Ultimele urme ale „însemnului de fiară” sunt extirpate aici.

47:9.2 (538.7) Pe durata șederii voastre pe a șaptea lume palat veți primi permisiunea de a vizita lumea de tranziție numărul șapte, sfera Tatălui Universal. Veți începe aici o nouă adorare, mai spirituală, a Tatălui nevăzut, un obicei de care vă veți lega tot mai mult de-a lungul întregului drum al lungii voastre cariere ascendente. Găsiți templul Tatălui pe această lume de cultură tranzițională, însă nu vedeți Tatăl.

47:9.3 (538.8) Acum începe formarea claselor de calificare pentru cetățenia Jerusemului. Ați mers de la o lume la alta ca indivizi, însă acum vă pregătiți să plecați către Jerusem în grupuri, deși, în anumite limite, un ascender poate alege să mai zăbovească pe a șaptea lume palat pentru a da posibilitatea vreunui membru mai întârziat al grupului său de lucru de pe pământ sau de pe lumea palat să i se alăture.

47:9.4 (539.1) Personalul lumii numărul șapte se adună pe marea de cristal pentru a asista la plecarea voastră către Jerusem cu statut rezidențial. Se poate să fi vizitat Jerusem de sute sau de mii de ori, dar întotdeauna ca musafiri; niciodată nu ați mai călătorit către capitala sistemului în compania unui grup de tovarășilor voștri care și-au luat rămas bun de la întreaga lor carieră de pe lumea palat ca muritori ascendenți. Veți fi, în curând, întâmpinați pe câmpul de primire al lumii sediu ca cetățeni ai Jerusemului.

47:9.5 (539.2) Vă veți bucura foarte mult de progresul vostru prin cele șapte lumi de dematerializare; ele sunt realmente sfere în care

ființa încetează treptat să mai fie muritoare. Sunteți în mare măsură umani pe prima lume palat, doar o ființă muritoare minus un corp material, o minte umană găzduită de o formă morontială, un corp material al lumii morontiale - însă nu o casă muritoare făcută din carne și sânge. În momentul contopirii cu Ajustorul veți trece cu adevărat de la starea muritoare la statutul nemuritor și, în epoca în care veți fi terminat cariera Jerusemului, veți fi morontiali în posesia tuturor mijloacelor lor.

10. Cetățeni ai Jerusemului

47:10.1 (539.3) Primirea unei noi clase de absolvenți ai lumii palat este semnalul pentru tot Jerusemul de a se aduna ca un comitet de întâmpinare. Chiar și spornagii se bucură de sosirea acestor ascendenți triumfători de origine evolutivă care au alergat în cursa planetară și au terminat progresul lor pe lumile palat. Doar controlorii fizici și Supraveghetorii de Putere Morontială sunt absenți de la aceste prilejuri de bucurie.

47:10.2 (539.4) Ioan Evanghelistul a avut o viziune a sosirii unei clase de muritori ce avansau de la a șaptea lume palat la primul lor cer, slava Jerusemului. El a remarcat: „Și am văzut, ca să zic așa, o mare de cristal amestecat cu foc; și pe aceia care câștigaseră victoria asupra fiarei care era de la origine în ei și asupra imaginii care a persistat de-a lungul trecerii prin lumile palat și, în cele din urmă, asupra ultimului ei însemn și urmă stăteau pe marea de cristal, având harpe de la Dumnezeu și cântând cântecul izbăvirii de frica muritoare și de

moarte” . (Comunicarea spațială desăvârșită poate fi percepută pe toate aceste lumi și voi puteți să le recepționați oriunde dacă aveți la voi „harpa lui Dumnezeu”, un aparat morontial care compensează incapacitatea de a acorda direct mecanismul senzorial morontial încă nepregătit pentru recepționare comunicărilor spațiului).

47:10.3 (539.5) Pavel a avut, de asemenea, viziunea corpurilor de cetățenie ascendentă ale muritorilor care se perfecționează pe Jerusem, căci el scria: „Dar voi ați venit la Muntele Sionului și în orașul Dumnezeului viu, Ierusalimul celest, și la miriadele de îngeri, la marea adunare a lui Mihail și la spiritele oamenilor dreți care sunt făcute perfecte”.

47:10.4 (539.6) După ce au dobândit rezidența pe lumea sediu sistemică muritorii nu mai trec prin reînvieri propriu-zise. Forma morontială care vă este acordată când părăsiți cariera lumii palat este suficientă pentru a vă permite să duceți până la capăt experiența trăită de voi în universul local. Schimbări vor fi efectuate din timp în timp, însă voi veți păstra aceeași formă până când vă veți lua adio de la ea atunci când vă veți ridica, ca spirit de prim stadiu, pregătindu-vă pentru tranzitul către lumile de cultură ascendentă și de instruire spirituală ale suprauniversului.

47:10.5 (540.1) Muritorii care trec prin întreaga carieră a lumilor palat au de șapte ori experiența somnului de adaptare și a trezirii reînvierii. Însă ultima sală de reînviere, camera trezirii definitive de pe a șaptea lume palat a rămas acum în urmă. Nici o schimbare a formei nu va mai necesita pierderea conștiinței sau vreo întrerupere în continuitatea memoriei personale.

47:10.6 (540.2) Personalitatea muritorului inițiată pe lumile evolutive și conținută în trup - primită de un Veghetor de Mister și investită cu Spiritul Adevărului - nu este pe deplin mobilizată, realizată și unificată înainte de ziua aceea în care i se dă unui astfel de cetățean al Jerusemului aprobarea pentru Edentia, când acesta va fi proclamat un adevărat membru al corpului morontial al Nebadonului - un supraviețuitor nemuritor asociat cu Ajustorul său, ascender al Paradisului, o personalitate de statut morontial și un adevărat copil al celor Preaînălți.

47:10.7 (540.3) Moartea fizică este o tehnică de a scăpa de viața materială trupească; experiența din lumea palat de viață progresivă prin cele șapte lumi de instruire corectoare și educativ-culturală reprezintă intrarea supraviețuitorilor muritori în cariera morontială, viața de tranziție care intervine între existența materială evolutivă și împlinirea spirituală superioară a ascenderilor timpului cărora le este hărăzit să ajungă la porțile eternității.

47:10.8 (540.4) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 47](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 49](#) >>

Capitolul 48

Viața morontială

48:0.1 (541.1) DUMNEZEII nu pot să transforme o creatură de natură animală grosieră într-un spirit desăvârșit prin vreun act misterios de magie creativă - cel puțin nu o fac. Când Creatorii doresc să producă ființe perfecte, ei o fac printr-o creație directă și originală, însă ei nu încearcă niciodată să convertească creaturile materiale de origine animală în ființe ale perfecțiunii într-o singură etapă.

48:0.2 (541.2) Viața morontială, așa cum se desfășoară ea pe diversele stadii ale carierei universului local, este singura metodă posibilă prin care muritorii materiali pot să atingă pragul lumii spirituale. Ce virtute magică ar putea să aibă moartea, disoluția naturală a corpului material, pentru ca, printr-un pas atât de simplu, să poată transforma instantaneu mintea muritoare și materială într-un

spirit nemuritor și desăvârșit? Aceste credințe nu sunt decât niște superstiții ignorante și niște fabule amuzante.

48:0.3 (541.3) Tranziția morontială se interpune întotdeauna între starea muritoare și statutul spiritual ulterior al ființelor umane care supraviețuiesc. Aceste stări intermediare de progres în univers variază notabil în diversele creații locale, însă intenția și scopul lor rămân întru totul asemănătoare. Aranjamentul lumilor palat și al lumilor morontiale superioare din Nebadon este destul de tipic pentru regimurile de tranziție morontială din această parte a Orvontonului.

1. Materiale morontiale

48:1.1 (541.4) Domeniile morontiale sunt sferele de legătură ale universului local între nivelele materiale și nivelele spirituale de existență a creaturilor. Această viață morontială este cunoscută pe Urantia încă din primele zile ale Prințului Planetar. Această stare de tranziție a fost , din timp în timp, propovăduită muritorilor. Sub o formă denaturată, conceptul și-a găsit locul în religiile de astăzi.

48:1.2 (541.5) Sferele morontiale sunt fazele tranziționale ale ascensiunii muritorilor prin lumile de progres ale universului local. Doar cele șapte lumi ce înconjoară sfera finalitară a sistemelor locale sunt numite lumi palat, însă cele cincizeci și șase de lăcașuri tranziționale sistemice, precum și sferele superioare care înconjoară capitalele constelațiilor și ale universului, se numesc toate lumi morontiale. Aceste creații au o notă din frumusețea fizică și din măreția morontială a sferelor-sediu ale universului local.

48:1.3 (541.6) Toate aceste lumi sunt sfere arhitecturale care conțin exact de două ori mai multe elemente decât planetele evolute. Aceste lumi făcute la comandă nu abundă doar în metale grele și în cristale, având o sută de elemente fizice, ci mai au și exact o sută de forme ale unei organizări unice de energie numite *material morontial*.

Controlorii Fizici Principali și Supraveghetorii de Putere Morontială în așa fel pot modifica mișcările de revoluție ale unităților primare de materie și, totodată, în așa fel pot transforma aceste asocieri de energii încât să creeze această nouă substanță.

48:1.4 (542.1) Viața morontială primitivă din sistemele locale seamănă mult cu cea a prezentei voastre lumi materiale. Ea devine mai puțin fizică și mai autentic morontială pe lumile de studiu ale constelației. Și pe măsură ce avansați către sferele Salvingtonului, voi atingeți tot mai multe nivele spirituale.

48:1.5 (542.2) Supraveghetorii Puterii Morontiale pot, de asemenea, să efectueze o uniune a energiilor materiale și a celor spirituale și să organizeze astfel o formă morontială de materializare receptivă la suprapunerea unui spirit care o controlează. Când veți traversa viața morontială a Nebadonului, aceiași răbdători și pricepuți supraveghetori ai puterii morontiale vă vor acorda succesiv 570 de corpuri morontiale, dintre care fiecare constituie o fază a transformării voastre progresive. Din momentul în care veți părăsi lumile materiale, până când veți fi stabiliți ca spirite de prim stadiu pe Salvington, veți trece exact prin 570 de schimbări morontiale ascensionale distincte, din care 8 au loc în sistem, 71 în constelație, și 491 pe durata șederii pe sferele Salvingtonului.

48:1.6 (542.3) În ziua încarnării voastre de muritor, spiritul divin locuiește în voi, aproape ca un corp străin - în realitate ca o invadare a omului de către spiritul revărsat al Tatălui Universal. Însă în viața morontială, spiritul devine parte integrantă din personalitatea voastră și, trecând succesiv prin cele 570 de transformări progresive, vă ridicăți de la starea materială la starea spirituală a vieții creaturilor.

48:1.7 (542.4) Pavel știa de existența lumilor morontiale și de realitatea materiei morontiale, deoarece scria: „Ei au în cer o substanță mai bună și mai permanentă”. Și aceste materiale morontiale sunt literalmente reale, ca în „Orașul care are temelii, și al cărui arhitect și constructor este Dumnezeu”. Și fiecare dintre aceste sfere minunate este o „patrie mai bună, adică una cerească”.

2. Supraveghetorii de putere morontială

48:2.1 (542.5) Aceste ființe unice se ocupă exclusiv de supravegherea activităților care reprezintă o combinație viabilă de energii spirituale și fizice sau semimateriale. Ei se consacră exclusiv susținerii progresului morontial, nu atât ca să îi sprijine pe muritori pe parcursul experienței de tranziție, ci mai degrabă pentru a face posibil un mediu de tranziție pentru creaturile morontiale care progresează. Ei sunt canale de putere morontială care susțin și dinamizează fazele morontiale ale lumilor de tranziție.

48:2.2 (542.6) Supraveghetorii de Putere Morontială sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ei sunt de un tip destul de uniform, cu toate că comportă uşoare diferenţe de natură în diversele creaţii locale. Ei sunt creaţi pentru funcţiunea lor specifică şi nu au nevoie de educaţie înainte de a-şi prelua responsabilităţile.

48:2.3 (542.7) Crearea primilor Supraveghetori de Putere Morontială coincide cu sosirea primului muritor supravieţuitor pe ţărmurile uneia dintre primele lumi palat dintr-un univers local. Ei sunt creaţi în grupuri de câte o mie şi clasificaţi după cum urmează:

48:2.4 (542.8)	1. Regulatori de circuite . . .	400
48:2.5 (542.9)	2. Coordonatori de sisteme . .	200
48:2.6 (542.10)	3. Conservatori planetari . .	100
48:2.7 (543.1)	4. Controlori combinaţi . .	100
48:2.8 (543.2)	5. Stabilizatori de legături . . .	100
48:2.9 (543.3)	6. Asortatori selectivi	50
48:2.10 (543.4)	7. Arhivari asociaţi . . .	50

48:2.11 (543.5) Supraveghetorii de putere servesc întotdeauna în universul lor natal. Ei sunt exclusiv dirijaţi de activitatea în comun a Fiului Universului şi a Spiritului Universului însă, altfel, ei sunt un grup care se autoguvernează în întregime. Ei menţin un cartier general pe prima lume palat a fiecărui sistem local, unde lucrează în asociere strânsă cu controlorii fizici şi cu serafimii, însă acţionează într-o lume care le este proprie în ceea ce priveşte manifestările energiei şi aplicarea spiritului.

48:2.12 (543.6) Aceşti supraveghetori sunt uneori şi slujitori, primind sarcina temporară de a lucra în legătură cu fenomenele supramateriale de pe lumile evolutive. Însă ei rareori servesc pe planetele locuite; ei

nu lucrează nici pe lumile educative superioare ale suprauniversului, fiind devotați în principal regimului de tranziție al avansării morontiale într-un univers local.

48:2.13 (543.7) 1. *Regulatorii de Circuite*. Sunt ființele unice care coordonează energia fizică și spirituală și regularizează cursul ei în canalele selecționate ale sferelor morontiale, iar aceste circuite sunt exclusiv planetare, limitate la o singură lume. Circuitele morontiale sunt distincte atât de circuitele fizice, cât și de cele spirituale ale lumilor de tranziție la care se adaugă. Și sunt necesari milioane de asemenea regulatori, chiar pentru a activa doar un singur sistem de lumi palat, precum acela al Sataniei.

48:2.14 (543.8) Regulatorii de circuite provoacă în energiile materiale schimbările care îi pun sub controlul și regulamentele asociațiilor lor. Aceste ființe sunt generatori de putere morontială, precum și regulatori ai circuitelor. La fel cum aparent un dinam generează electricitate din atmosferă, tot astfel aceste dinamuri morontiale vii par a transforma energiile omniprezente ale spațiului în materiale pe care supraveghetorii morontiali le introduc în corpul și în activitățile vitale ale muritorilor ascendenți.

48:2.15 (543.9) 2. *Coordonatorii de Sisteme*. Cum fiecare lume morontială are un ordin distinct de energie morontială, le este extrem de dificil ființelor umane să vizualizeze aceste sfere, însă, pe fiecare sferă succesivă de tranziție, muritorii vor vedea că viața vegetală și tot ceea ce se raportează la existența morontială sunt progresiv modificate pentru a corespunde spiritualizării crescătoare a ascenderilor supraviețuitori. Și cum sistemul energetic al fiecărei lumi

este astfel individualizat, acești coordonatori acționează pentru a armoniza și amalgama sistemele de putere diferite într-o unitate funcțională pentru sferele asociate ale oricărui grup specific.

48:2.16 (543.10) Muritorii ascendenți progresează treptat, de la fizic la spiritual, pe măsură ce avansează de la o lume morontială la alta; de unde și necesitatea de a le oferi o scară ascendentă de sfere morontiale și o scară ascendentă forme morontiale.

48:2.17 (543.11) Când ascenderii lumii palat trec de la o sferă la alta, ei sunt încredințați de către serafimii transportori coordonatorilor sistemici însărcinați cu primirea lor pe lumea avansată. Acolo în acele temple unice situate în centrul celor șaptezeci de aripi iradiante unde se află camerele de tranziție asemănătoare sălilor de reînviere de pe lumea inițială de primire pentru muritorii de origine terestră. Aici, coordonatorii sistemici efectuează cu iscusință schimbările necesare în forma creaturilor. Pentru a realiza aceste modificări inițiale de forme morontiale, sunt necesare aproape șapte zile de timp standard.

48:2.18 (544.1) 3. *Conservatorii Planetari.* Fiecare lume morontială, de la sferele locuințelor și până sus la sediul universului este dată - în ceea ce privește problemele morontiale - în grija a șaptezeci de păzitori. Ei formează consiliul planetar local, dispunând de autoritatea morontială supremă. Acest consiliu acordă tuturor creaturilor ascendente care aterizează pe sfera sa materiale destinate formei lor morontiale și autorizează toate schimbările de formă care permit unui ascender să meargă pe sfera următoare. După traversarea lumilor palat, voi veți trece de la o fază a vieții morontiale la o alta, fără a trebui să vă pierdeți conștiința. Inconștiența nu însoțește decât

metamorfozele inițiale, precum și tranzițiile de la un univers la altul și de la Havona în Paradis.

48:2.19 (544.2) 4. *Controlori Conjugați*. Una dintre aceste ființe, a căror muncă este cât se poate de mecanică, este întotdeauna staționată în centrul fiecărei unități administrative a unei lumi morontiale. Un controlor combinat este sensibil la energiile fizice, spirituale și morontiale; el acționează în simbioză cu ele, și se găsește întotdeauna asociat cu doi coordonatori de sisteme, cu patru regulatori de circuite, cu un conservator planetar, cu un stabilizator de legături și, fie cu un arhivar asociat, fie cu un asortator selectiv.

48:2.20 (544.3) 5. *Stabilizatori de Legături*. Ei sunt regulatorii energiilor morontiale în asociere cu forțele fizice și spirituale ale domeniului. Ei fac posibilă conversia energiei morontiale în materiale morontiale. Întreaga organizare morontială a existenței depinde de stabilizatori. Ei încetinesc mișcarea de revoluție a energiilor până în punctul în care ele pot deveni fizice. Însă eu nu găsesc termeni cu care să pot compara și ilustra serviciul acestor ființe. El depășește în întregime imaginația umană.

48:2.21 (544.4) 6. *Asortatori Selectivi*. Pe măsură ce veți progresa de la o clasă sau o fază a unei lumi morontiale la o alta trebuie să fiți reacordați, ori acordați într-un mod mai avansat. Asortatorilor selectivi le revine sarcina de a vă menține în sincronism progresiv cu viața morontială.

48:2.22 (544.5) În timp ce formele morontiale fundamentale de viață și de materie sunt identice, de la prima lume palat până la ultima sferă de tranziție a universului, există un progres funcțional care se extinde

treptat de la material la spiritual. Adaptarea voastră la această creație esențialmente uniformă, însă marcată de etape de avansare și de spiritualizare, se efectuează prin această reacordare selectivă. O astfel de ajustare a mecanismului personalității echivalează cu o nouă creație, cu toate că voi vă păstrați aceeași formă morontială.

48:2.23 (544.6) Voi vă puteți supune în mai multe rânduri încercărilor acestor examinatori, de îndată ce veți face dovada progresului spiritual cuvenit, ei vor atesta cu bucurie că sunteți gata să fiți avansați. Aceste schimbări progresive se traduc prin felurite reacții la mediul morontial, cum ar fi modificări în nevoile alimentare și în numeroase alte practici personale.

48:2.24 (544.7) Asortatorii selectivi fac, de asemenea, mari servicii în gruparea personalităților morontiale, contribuind la studii, la învățături și la alte proiecte. Ei indică în mod natural ființele care vor lucra cel mai bine în asociere temporară.

48:2.25 (544.8) 7. *Arhivari Asociați*. Lumea morontială are proprii ei arhivari, care servesc în asociere cu arhivarii spirituali în supravegherea și în păstrarea arhivelor și a altor date intrinseci creațiilor morontiale. Arhivele morontiale sunt la dispoziția tuturor ordinilor de personalități.

48:2.26 (545.1) Toate tărâmurile de tranziție morontiale sunt deopotrivă de accesibile ființelor materiale și spirituale. Ca progresori morontiali, voi veți rămâne în deplin contact cu lumea materială și cu personalitățile materiale, distingând, în același timp, tot mai bine ființele spirituale și fraternizând tot mai mult cu ele; iar când veți părăsi regimul morontial, veți fi văzut toate ordinele de spirite, cu excepția câtorva tipuri superioare, cum ar fi Mesagerii Solitari.

3. Însoțitorii morontiei

48:3.1 (545.2) Aceste gazde ale lumilor palat și ale lumilor morontiale sunt vlăstarul Spiritului-Mamă al universului local. Ele sunt create din epocă în epocă, în grupuri de câte o sută de mii. Nebadonul numără în prezent peste șaptezeci de miliarde de aceste ființe unice.

48:3.2 (545.3) Însoțitorii Morontiei sunt instruiți pentru a servi de către Melchizedeki, pe o planetă specială, în apropiere de Salvington. Ei nu trec prin școlile centrale ale Melchizedekilor. Serviciul lor se extinde de la cele mai umile lumi palat ale sistemului până la cele mai înalte sfere de studiu ale Salvingtonului, însă rareori sunt întâlniți pe lumile locuite. Ei servesc sub supravegherea generală a Fiilor lui Dumnezeu, și sub îndrumarea imediată a Melchizedekilor.

48:3.3 (545.4) Însoțitorii Morontiei mențin zece mii de cartiere generale într-un univers local, unul pe fiecare primă lume palat a fiecărui sistem local. Ordinul lor se bucură de o guvernare aproape în întregime autonomă. Ei formează, în general, un grup de ființe inteligente și loiale, însă din când în când, în raport cu anumite prefaceri cerești nefericite, se știe că au apucat pe o cale greșită. Mii dintre aceste creaturi utile au fost pierdute în epoca rebeliunii lui Lucifer în Satania. Sistemul vostru local dispune acum de întregul său contingent de însoțitori, pierderile datorate rebeliunii lui Lucifer nefiind compensate decât recent.

48:3.4 (545.5) Există două tipuri distincte de Însoțitori ai Morontiei; unul dinamic, și unul rezervat, însă altfel ei sunt egali în statut. Ei nu sunt creaturi sexuate, însă manifestă o frumoasă și emoționantă afecțiune unii pentru alții. Nu se poate spune că ei trăiesc în uniune liberă în sensul material (uman), dar se apropie foarte mult de rasele umane în ordinea de existență a creaturilor. Medienii lumilor sunt părinții voștri cei mai apropiați. Urmează apoi heruvimii morontiali, și apoi Însoțitorii Morontiei.

48:3.5 (545.6) Acești Însoțitori dovedesc o afecțiune vie și sunt ființe fermecător de sociabile. Ele posedă personalități distincte, și atunci când le întâlniți pe lumile palat, după ce ați învățat să le recunoașteți drept o clasă, le veți distinge curând individualitatea. Muritorii seamănă toți unii cu alții și, în același timp, fiecare dintre voi posedă o personalitate distinctă și recognoscibilă.

48:3.6 (545.7) Vă puteți face o idee despre natura muncii acestor Însoțitori ai Morontiei plecând de la clasificarea următoare a activităților lor dintr-un sistem local:

48:3.7 (545.8) 1. *Păzitori ai Pelerinilor* nu au primit misiuni specifice în asocierea lor cu cei progresorii morontiali. Acești însoțitori poartă responsabilitatea întregii cariere morontiale și, de aceea, ei coordonează munca tuturor celorlalți slujitori morontiali de tranziție.

48:3.8 (546.1) 2. *Primitori ai Pelerinilor și Asociatori Liberi*. Ei sunt însoțitorii sociali ai noilor sosiți pe lumile palat. Unul dintre ei va fi, cu siguranță, prezent pentru a vă primi când vă veți trezi din primul vostru somn de tranzit temporal, pe lumea palat inițială, când veți

face experiența reînvierii la viața morontială de după moartea în trup. Din acest moment, în care veți fi astfel oficial primiți la trezirea voastră și până în ziua în care veți părăsi universul local ca spirit de prim stadiu, acești Însoțitori ai Morontiei vă vor fi întotdeauna alături.

48:3.9 (546.2) Însoțitorii nu sunt acordați în permanență unor indivizi. Pe una dintre lumile palat sau pe lumi superioare, un ascender muritor poate avea, cu mai multe ocazii succesive, un tovarăș diferit sau, dimpotrivă, poate trece prin lungi perioade fără a avea nici unul. Totul depinde de necesități și, de asemenea, de numărul de însoțitori disponibili.

48:3.10 (546.3) 3. *Gazde ale Vizitatorilor Celești.* Aceste mărinimoase creaturi se consacră întreținerii grupurilor supraumane de vizitatori studenți și a altor entități celeste care se poate întâmpla să se afle pe lumile de tranziție. Veți avea ample ocazii de a face vizite înlăuntrul tuturor domeniilor pe care le veți fi atins în mod experiențial. Vizitatorii studenți au permisiunea de a merge pe toate planetele locuite, chiar dacă ele sunt izolate.

48:3.11 (546.4) 4. *Coordonatori și Îndrumători de Legături.* Acești însoțitori se consacră înlesnirii rapoartelor morontiale și prevenirii confuziilor. Ei sunt instructorii conduitei sociale și ai progresului morontial. Ei sprijină clase și alte activități de grup printre muritorii ascendenți. Ei mențin terenuri întinse pentru a reuni elevii lor acolo, și cheamă din când în când pe artizanii celești și pe îndrumători de retrospecție pentru îmbogățirea programelor lor. Pe măsură ce progresați, veți intra în contact intim cu acești însoțitori și veți devenii peste toate de mulțumiți de ambele grupuri ale lor. Faptul că veți fi

asociați cu un însoțitor de tip dinamic sau de tip retras este o chestiune de șansă.

48:3.12 (546.5) *5. Interpreți și Traducători.* La începutul carierei voastre pe lumea palat, veți recurge adesea la interpreți și la traducători. Ei cunosc și vorbesc toate limbile unui univers local; ei sunt lingviștii țărâmului.

48:3.13 (546.6) Cunoașterea de noi limbi nu o veți dobândi în mod automat; acolo sus veți învăța o limbă într-un mod foarte asemănător cu cel în care o faceți aici jos, și aceste ființe strălucitoare vor fi profesorii voștri de limbă. Primul studiu pe lumile palat va fi limba Sataniei, și apoi limba Nebadonului. Și în timp ce veți dobândi controlul acestor noi limbi, Însoțitorii Morontiei vor fi interpreții voștri eficienți și traducătorii voștri răbdători. Niciodată, pe nici una dintre aceste lumi, nu veți întâlni un vizitator pe lângă care unul dintre Însoțitorii Morontiei să nu vă poată servi ca interpret.

48:3.14 (546.7) *6. Supraveghetori de Expediție și de Retrospecție.* Acești însoțitori vă însoțesc în lungile călătorii făcute pe lumea-sediu și pe sferele înconjurătoare de cultură tranzițională. Ei pregătesc, dirijează și supraveghează toate călătoriile individuale sau de grup făcute în jurul lumilor sistemice de educație și de cultură.

48:3.15 (546.8) *7. Conservatori ai Terenurilor și Clădirilor.* Chiar și structurile materiale și morontiale sporesc în perfecțiune și în măreție pe măsură ce avansați în cariera de pe lumile palat. Ca indivizi și ca grupuri, voi aveți permisiunea de a efectua anumite schimbări în locurile care vă sunt desemnate ca reședințe pe durata șederii voastre pe diferitele lumi palat. Numeroase activități ale acestor sfere au loc

în incintele deschise ale cercurilor, ale pătratelor și ale triunghiurilor divers proiectate. Structurile lumilor palat sunt în majoritate lipsite de acoperișuri, și formează împrejurimi magnifice construite și frumos ornamentate. Climatul, precum și celelalte condiții fizice existente pe lumile arhitecturale, fac ca acoperișurile să fie complet inutile.

48:3.16 (547.1) Acești păstrători ai fazelor de tranziție ale vieții ascendente au autoritate asupra cârmuirii treburilor morontiale. Ei au fost creați pentru această treabă, și vor rămâne întotdeauna Însoțitori ai Morontiei, așteptând transpunerea în fapt a Ființei Supreme. Ei nu îndeplinesc niciodată alte misiuni.

48:3.17 (547.2) Pe măsură ce sisteme și universuri se ancorează în lumină și viață, lumile palat încetează progresiv să mai funcționeze ca sfere de tranziție pentru pregătirea morontială. Tot mai mult, finalitarii instaurează noul lor regim educativ care pare prevăzut pentru a transfera conștiința cosmică, în prezent situată la nivelul marelui univers, pe nivelul viitoarelor universuri exterioare.

Însoțitorii Morontiei sunt hărăziți să lucreze tot mai mult în asociere cu finalitarii, și în numeroase alte domenii încă nerevelate pe Urantia.

48:3.18 (547.3) Se poate întrevedea că aceste ființe vor aduce într-adevăr o importantă contribuție la bucuriile voastre pe lumile palat, indiferent dacă șederea voastră acolo va fi lungă sau scurtă. Și veți continua să vă bucurați de tovărășia lor pe tot parcursul drumului până sus pe Salvington. Din punct de vedere tehnic, ei nu sunt indispensabili nici unei părți din experiența voastră de supraviețuire. Voi ați putea atinge Salvingtonul și fără ei, însă v-ar lipsi mult. Ei constituie luxul de personalitate al carierei voastre ascendente în universul local.

4. Îndrumătorii de Retrospecție

48:4.1 (547.4) Bucuria plină de voioșie și echivalentul surâsului sunt la fel de universale ca și muzica. Există echivalentele morontiale și spirituale ale bucuriei și râsului. Viața ascendentă este împărțită aproape egal între muncă și joacă - absența obligațiilor.

48:4.2 (547.5) Destinderea celestă și umorul suprauman sunt în întregime diferite de echivalentele lor umane, însă noi ne lăsăm cuprinși, în mod efectiv, de o formă combinată a acestora; și, în starea noastră, ele fac efectiv pentru noi cam tot ceea ce umorul ideal poate face pentru voi pe Urantia. Însoțitorii Morontiei sunt pricepuți promotori ai jocurilor și sunt susținuți cu cea mai mare iscusință de către îndrumătorii de retrospecție.

48:4.3 (547.6) Poate veți înțelege mai bine munca îndrumătorilor de retrospecție comparându-i cu tipurile superioare de umoriști de pe Urantia, însă aceasta nu ar fi decât o modalitate foarte grosolană și destul de nefericită de a încerca să vă dăm o idee asupra funcțiunii acestor îndrumători ai schimbării și ai destinderii, acești slujitori ai umorului elevat ai tărâmurilor morontiale și spirituale.

48:4.4 (547.7) Luând în discuție umorul spiritual, să vă spun mai întâi ceea ce *nu* este. Ironia spirituală nu este niciodată pătată de accentuarea nenorocirilor celor slabi și rătăciți. Ea nu constituie niciodată o blasfemie a justiției și măreției divinității. Umorul nostru îmbrățișează trei nivele generale de apreciere:

48:4.5 (547.8) 1. *Ironiile reminiscente*. Cuvinte bine potrivite provenind din episoade trecute din experiența voastră de zbucium și de luptă. Ele se referă uneori la frică și foarte adesea la naivele îngrijorări infantile. Pentru noi, această fază a umorului derivă din iscusința adânc înrădăcinată și persistentă de a trage din trecut amintiri care să permită acomodarea într-un mod agreabil cu poverile grele ale prezentului și să le facă mai ușoare în diverse chipuri.

48:4.6 (548.1) 2. *Umorul curent*. Indiferența la ceea ce ne cauzează atât adesea serioase preocupări, bucuria de a descoperi neimportanța multora din grijile noastre personale serioase. Noi apreciem cu atât mai mult această fază a umorului, cu cât suntem mai capabili de a atenua neliniștile prezentului în beneficiul certitudinilor viitorului.

48:4.7 (548.2) 3. *Bucuria profetică*. Poate că le-ar veni greu muritorilor să ia în considerare această fază a umorului, însă noi obținem o satisfacție specială din încredințarea că „toate lucrurile lucrează laolaltă pentru bine” - pentru ființe spirituale și morontiale, precum și pentru muritori. Acest aspect al umorului celest se naște din credința noastră în copleșitoarea grijă a superiorilor noștri și în divină stabilitate a Îndrumătorilor noștri Supremi.

48:4.8 (548.3) Însă îndrumătorii de retrospecție ai tărâmurilor nu se ocupă în mod exclusiv de descrierea umorului elevat al diverselor ordine de ființe inteligente. Ei se ocupă și cu dirijarea divertismentului a recreațiilor spirituale și distracțiilor morontiale. Și ei primesc în acest domeniu inimoasa cooperare a artizanilor celești.

48:4.9 (548.4) Înșiși îndrumătorii de retrospecție nu sunt un corp creat, ci unul recrutat, îmbrățișând ființe de sus, de la nativii Havonei,

în jos, prin multitudinea mesagerilor spațiului și a spiritelor ocrotitoare ale timpului, până la cei care progresorii morontiali de pe lumile evolutive. Toți sunt voluntari, dăruindu-se muncii de sprijinire a semenilor lor în dobândirea de schimbări în gândire și de odihnă a minții, căci astfel de atitudini sunt de cel mai mare ajutor la recuperarea energiilor consumate.

48:4.10 (548.5) Când ființa este parțial epuizată de eforturile de înfăptuire și când este așteptată primirea de noi încărcături de energie, există o plăcere agreabilă în retrăirea a ceea ce a fost înfăptuit în alte vremuri și în alte epoci. *Este odihnitoare reamintirea experiențelor inițiale ale rasei sau ale ordinului.* Și tocmai de aceea acești artiști sunt numiți îndrumători de retrospecție - ei ajută la îndreptarea memoriei asupra unei stări anterioare de dezvoltare sau asupra unui statut de existență unde era mai puțină experiență.

48:4.11 (548.6) Toate ființele se bucură de acest fel de retrospecție, cu excepția celor care sunt Creatori prin natură și a anumitor tipuri înalt specializate de creaturi, cum ar fi centrele de putere și controlorii fizici. Primii se reînvigorează în mod automat, iar cei din urmă au întotdeauna și veșnic reacții în întregime practice. Faptul de a fi scutit periodic de tensiunea îndatoririlor personale face în mod regulat parte din viață pe toate lumile universului de universuri, însă nu și pe Insula Paradisului. Indigenii lăcașului central n-au cum să se epuizeze și, prin urmare, nu au niciodată nevoie de reîncărcări energetice, iar pentru ființele înzestrate cu această perfecțiune eternă a Paradisului, nu poate exista retrospecție asupra experienței evolutive.

48:4.12 (548.7) Cei mai mulți dintre noi s-au înălțat străbătând stadii inferioare de existență sau nivele progresive ale ordinelor noastre, și

este înviorător și oarecum amuzant să ne reamintim anumite episoade ale experiențelor noastre inițiale. Este liniștitor să se contemple ceea ce este vechi pentru propriul ordin și ceea ce rămâne ca o posesie memorială a minții. Viitorul înseamnă luptă și progres; el anunță muncă, eforturi și împliniri; însă trecutul dă gust lucrurilor deja însușite și înfăptuite. Contemplarea trecutului permite destinderea și revederea acestuia cu destulă nepăsare încât să provoace o ușurare spirituală și o stare mentală morontială vecină cu voioșia.

48:4.13 (548.8) Chiar și umorul uman devine foarte cordial când descrie episoade referitoare la persoane a căror stare de dezvoltare este foarte puțin inferioară stării noastre prezente, sau atunci când descrie pe presupușii superiori ai cuiva căzând victime unor experiențe care sunt asociate de obicei cu presupuși inferiori. Voi urantienii ați lăsat să se amestece o mare doză de vulgaritate și de răutate cu umorul vostru, însă, în ansamblu, putem să vă felicităm în legătură cu simțul vostru relativ acut al umorului. Anumite rase ale voastre au bogate resurse, și aceasta le ajută considerabil în cariera lor pământească. Se pare că de la moștenirea voastră adamică ați primit mult în materie de umor, mult mai mult decât în muzică sau în artă.

48:4.14 (549.1) La ora jocurilor, în momentul în care locuitorii sistemului reînvie cu însuflețire amintirile unui stadiu inferior de existență, întreaga Satanie este înălțată sufletește de plăcutul umor al unui corp de îndrumători de retrospecție ai Urantiei. Noi păstrăm întotdeauna simțul umorului celest, chiar și atunci când suntem angajați în misiunile cele mai dificile. El ne ajută la evitarea ca noțiunea importanței de sine să se dezvolte peste măsură. Însă noi nu ne dăm frâu liber, nu „ne amuzăm” - așa cum spuneți voi - decât

atunci când suntem scutiți de sarcinile serioase ale ordinelor noastre respective.

48:4.15 (549.2) Dacă suntem tentați să amplificăm importanța noastră, nu avem decât să contemplăm infinitatea nobleței și a măreției Făuritorilor noștri. Propria noastră glorificare devine atunci sublim de ridicolă, și frizează chiar umorul. Una dintre funcțiunile umorului este de a ne ajuta pe toți să ne luăm în serios mai puțin. *Umorele este antidotul divin al exaltării egoului.*

48:4.16 (549.3) Nevoia de a se destinde și de a se amuza prin umor atinge maximul ei la ordinele de ființe ascendente care, în lupta lor de a se înălța, sunt supuse unor continue tensiuni. Cele două categorii extreme ale vieții nu au deloc nevoie de divertismentul umorului. Oamenii primitivi nu au nici o aptitudine pentru așa ceva, iar ființele perfecte ale Paradisului nu simt nevoia de el. Mulțimile Havonei sunt în mod natural o adunare voioasă și înflăcărată de personalități suprem fericite. În Paradis, calitatea adorației face inutile activitățile retrospecției, însă printre cei care debutează în cariera lor de foarte departe de țelul perfecțiunii paradisiace, serviciul îndrumătorilor de retrospecție poate să se exercite cu dărnicie.

48:4.17 (549.4) Cu cât specia muritoare este mai elevată, cu atât este mai mare tensiunea, și cu atât mai mare este capacitatea pentru umor, precum și nevoia de a se recurge la el. În lumea spiritului, adevărul este invers: cu cât ne ridicăm mai mult, cu atât avem mai puțină nevoie de divertisment prin practica retrospecției, însă când coborâm pe scara vieții spirituale, de la Paradis până la mulțimile serafice, utilitatea menirii bucuriei și a serviciului voioșiei se face tot mai mult simțită. Ființele care au cel mai mare nevoie de înviorarea derivată

din revenirea periodică asupra statutului intelectual al experiențelor lor anterioare sunt tipurile mai înalte de specii umane, morontienii, îngerii și Fiii Materiali, laolaltă cu toate personalitățile de tip asemănător.

48:4.18 (549.5) Umorul ar trebui să funcționeze ca o supapă de siguranță automată pentru a împiedica acumularea presiunilor excesive pricinuite de monotonia contemplării de sine grave și susținute, în asociere cu strădania intensă de dezvoltare progresivă și de realizare nobilă. Umorul acționează, de asemenea, la reducerea șocului impactului neașteptat al faptelor și al adevărului. Faptele sunt rigide și inflexibile, adevărul este suplu și mereu viu. Personalitatea muritoare nu este niciodată sigură de ceea ce i se va întâmpla. Cu ajutorul umorului ea pricepe rapid - vede despre ce este vorba și dobândește înțelegere - natura neașteptată a situației, indiferent că este vorba de fapte sau de adevăr.

48:4.19 (549.6) Cu toate că umorul Urantiei este extrem de grosolan și destul de puțin artistic, el este prețios atât ca asigurare a sănătății, precum și ca eliberator al presiunilor emotive. El împiedică tensiunile nervoase nocive și contemplarea de sine prea serioasă. Umorul și jocul - destinderea - nu sunt niciodată reacții de epuizare progresivă. Ele sunt întotdeauna ecourile unei priviri înapoi, o reminiscență a trecutului. Chiar și așa cum sunteți în prezent pe Urantia, voi veți găsi întotdeauna reconfortant să puteți suspenda, timp de câteva clipe, încordarea eforturilor intelectuale mai noi și mai înalte, și să reveniți la ocupațiile mai simple ale strămoșilor voștri.

48:4.20 (550.1) Principiile vieții recreative pe Urantia sunt corecte din punct de vedere filozofic, și continuă să fie aplicabile pe parcursul

vieții voastre ascendente prin circuitele Havonei până pe țărmurile eterne ale Paradisului. Ca ființe ascendente, voi posedați amintiri personale ale tuturor existențelor voastre anterioare cele mai umile. Fără aceste amintiri de identitate ale trecutului, nu ar exista o temelie pentru umorul prezentului, care se traduce fie prin râsul muritorilor fie prin voioșia morontială. Amintirea experiențelor trecute este cea care oferă baza divertismentelor și amuzamentelor din prezent. Pe tot parcursul lungii voastre cariere morontiale, și apoi de-a lungul progresului spiritual, veți obține o plăcere din echivalentele celeste ale umorului vostru pământean, iar această fracțiune a lui Dumnezeu (Ajustorul), care devine o parte eternă a personalității unui ascender muritor, aduce armoniile divinității la expresii pline de bucurie, și chiar la râsul spiritual al creaturilor ascendente ale timpului și spațiului.

5. Învățătorii lumilor palat

48:5.1 (550.2) Învățătorii Lumii Palat sunt un corp de heruvimi și de sanovimi părăsiți dar glorificați. Când un pelerin al timpului avansează de la o lume de încercare a spațiului la lumile palat și la lumile asociate de instruire morontială, el este însoțit de serafimul său individual sau colectiv, păzitorul destinului său. În lumile existenței muritoare, serafimul este ajutat cu iscusință de heruvimi și de sanovimi, însă când pupilul său muritor este eliberat de legăturile trupului și debutează în cariera lui ascendentă, când începe viața post

materială sau morontială, serafimul însoțitor nu mai are nevoie de sprijinul vechilor săi locțiitori, heruvimii și sanovimii.

48:5.2 (550.3) Acești asistenți abandonați ai serafimilor ocrotitori sunt adesea convocați în sediul universului. Ei trec prin îmbrățișarea intimă a Spiritului-Mamă al Universului, după care pleacă pe sferele sistemice de pregătire ca Învățători ai Lumilor Palat. Acești instructori vizitează adesea lumile materiale și activează de la lumile palat inferioare până la cele mai înalte sfere educative aflate în legătură cu sediul universului. Din proprie inițiativă, ei pot să se întoarcă la vechea lor muncă, în asociere cu serafimii ocrotitori.

48:5.3 (550.4) Există miliarde și miliarde de astfel de învățători în Satania, și numărul lor crește constant, căci, în majoritatea cazurilor, când un serafim însoțește către interior un muritor contopit cu Ajustorul său, el lasă în urmă atât un heruvim, cât și un sanovim.

48:5.4 (550.5) Învățătorii Lumilor Palat, ca și cea mai mare parte a celorlalți instructori, sunt împuterniciți de Melchizedeki. Ei sunt, în general, supravegheați de Însoțitorii Morontiei, însă ca indivizi și ca instructori, ei sunt supravegheați de conducătorii în exercițiu ai școlilor sau ai sferelor în care ei funcționează în ca instructori.

48:5.5 (550.6) Acești heruvimi evoluți lucrează, în general, în perechi, așa cum o făceau și atunci când erau atașați serafimilor. Ei sunt foarte aproape, prin natura lor, de tipurile morontiale de existență, și sunt învățătorii spontani, îngăduitori, ai muritorilor ascendenți. Ei aplică în mod foarte eficient programele lumii palat și ale sistemului educativ morontial.

48:5.6 (551.1) În școlile vieții morontiale, acești educatori se ocupă de învățătura indivizilor, a grupurilor, a claselor și a maselor. Pe

lumile palat, școlile sunt organizate în trei grupuri generale de câte o sută de diviziuni fiecare: școlile de gândire, școlile de simțire, și școlile de acțiune. Când atingeți constelația, se mai adaugă și școlile de etică, școlile de administrare și școlile de adaptare socială. Pe lumile-sediu ale universului veți intra în școlile de filozofiei, de divinitate și de spiritualitate pură.

48:5.7 (551.2) Lucrurile pe care ați fi putut să le învățați pe pământ, însă pe care nu le-ați învățat, trebuie să fie asimilate sub călăuzirea acestor învățători încrezători și răbdători. Nu există nici căi regale, nici scurtături, nici drumuri ușoare pentru atingerea Paradisului. Independent de variantele individuale ale traseului, vă veți însuși lecțiile unei sfere înainte de a trece pe o alta; cel puțin așa este de îndată ce veți fi părăsit lumea voastră natală.

48:5.8 (551.3) Unul dintre scopurile carierei morontiale este de a extirpa definitiv din supraviețuitorii muritori vestigiile caracterului animal, cum ar fi tărăgănările, eschivările, nesinceritatea, evitarea problemelor, inechitatea și căutarea ușurătății. Viața în lumile palat îi învață de timpuriu pe tinerii elevi morontiali că, cu nici un chip, un lucru nu se poate evita prin amânare. După viața în trup, nu se mai dispune de timp ca tehnică de evitare a unor situații sau de sustragere de la unele obligații dezagreabile.

48:5.9 (551.4) Învățătorii Lumilor Palat încep prin a servi pe cele mai umile sfere de ședere, apoi se înalță, odată cu experiența dobândită, prin sferele educative ale sistemului și ale constelației, până la lumile educative ale Salvingtonului. Ei nu sunt supuși nici unei discipline speciale, nici înainte, nici după îmbrățișarea lor de

către Spiritul-Mamă al Universului. Ei au fost deja pregătiți pentru munca lor de pe când serveau ca asociați serafici pe sferele natale ale elevilor lor, care sunt acum pe lumile palat. Ei au avut o experiență efectivă cu acești muritori aflați în progres pe lumile locuite. Ei sunt învățători practici și compătimitori, instructori înțelepți și înțelegători, îndrumători capabili și eficienți. Ei sunt în întregime la curent cu planurile de ascensiune și posedă o mare experiență a fazelor inițiale ale carierei de progres.

48:5.10 (551.5) Mulți dintre acești educatori, printre cei mai vechi, cei care au servit mult timp pe lumile circuitului Salvingtonului, sunt îmbrățișați din nou de Spiritul-Mamă al Universului. Acești heruvimi și sanovimi ies atunci din această a doua îmbrățișare cu statutul de serafimi.

6. Serafimii lumii morontiale — slujitorii de tranziție

48:6.1 (551.6) Cu toate că toate ordinele de îngeri, de la ajutoarele planetare până la serafimii supremi, vin în ajutorul lumilor morontiale, slujitorii de tranziție sunt în mod exclusiv desemnați pentru aceste activități. Acești îngeri aparțin celui de al șaselea ordin de servitori serafici, iar slujirea lor este consacrată înlesnirii tranzitului creaturilor materiale și muritoare între viața temporală încarnată și primele stadii ale existenței morontiale de pe cele șapte lumi palat.

48:6.2 (551.7) Trebuie să înțelegeți că viața morontială a unui muritor ascendent începe efectiv pe lumile locuite pe parcursul concepției sufletului, în momentul în care mintea unei creaturi cu statut moral este locuită de Ajustorul spiritual. Începând cu acest moment, sufletul muritor posedă capacitatea potențială pentru funcțiuni supramuritoare, fiind chiar susceptibil de a fi recunoscut pe nivelele superioare ale sferelor morontiale ale universului local.

48:6.3 (552.1) Cu toate acestea, voi nu veți fi conștienți de sprijinul serafimilor de tranziție înainte de a ajunge pe lumile palat, unde ei lucrează neobosit la progresul elevilor lor muritori. Ei sunt împuterniciți ca să servească în următoarele șapte diviziuni:

48:6.4 (552.2) 1. *Îngeri Serafici*. În clipa în care vă veți redobândi conștiința pe lumile palat, veți fi clasificați în analele sistemului ca spirite în evoluție. Este adevărat că, în realitate, nu sunteți încă spirite, însă nu sunteți nici ființe muritoare sau materiale. Voi ați intrat în cariera prespirituală, și ați fost admiși cum se cuvine la viața morontială.

48:6.5 (552.3) Pe lumile palat, îngerii serafici vă vor ajuta să alegeți, cu înțelepciune, dintre traseele opționale către Edentia, către Salvington, către Uversa sau către Havona. Dacă mai multe itinerarii sunt deopotrivă de recomandabile, ei vi le vor arăta, iar voi veți avea permisiunea pe a-l alege pe cel care vă atrage cel mai mult. Acești serafimi vor face apoi recomandările lor celor douăzeci și patru de consilieri ai Jerusemului, în ceea ce privește calea care ar fi cea mai avantajoasă pentru fiecare suflet ascendent.

48:6.6 (552.4) Nu vi se oferă o alegere nelimitată pentru cariera voastră viitoare. Puteți, cu toate acestea, alege în limitele a ceea ce slujitorii de tranziție și superiorii lor determină cu înțelepciune ca fiind cel mai potrivit pentru viitoarea voastră împlinire spirituală. Lumea spiritului este guvernată de principiul respectării liberului arbitru al indivizilor, dacă linia de conduită a alegerii lor nu este vătămătoare pentru ei, nici nu este prejudiciabilă pentru semenii lor.

48:6.7 (552.5) Acești îngeri serafici se consacră proclamării evangheliei progresului etern, triumful atingerii perfecțiunii. Pe lumile palat, ei proclamă marea lege a conservării și supremația bunătății. Nici o faptă bună nu se pierde niciodată în întregime. Ea poate fi multă vreme zădărnicită, însă niciodată anulată în întregime, și rămâne veșnic potentă, proporțional cu divinitatea motivației ei.

48:6.8 (552.6) Chiar și pe Urantia, îngerii le sfătuiesc pe ființele umane care propovăduiesc adevărul și dreptatea, să adere la predicarea „bunătății lui Dumnezeu care duce la căință” și la proclamarea „iubirii lui Dumnezeu, care alungă orice frică”. Aceste adevăruri au fost proclamate chiar și astfel în lumea voastră:

48:6.9

(552.7) Zeii sunt păzitorii mei; nu mă voi rătăcii;

48:6.10

(552.8) De o parte și de alta a mea, ei mă conduc pe frumoasele căi și la glorioasa odihnă a vieții veșnice.

48:6.11

(552.9) În această Divină Prezență nu va fi nici nevoie de hrană, nici sete de apă.

48:6.12
(552.10) Deși voi coborî în valea incertitudinii sau mă voi
ridica în lumile îndoielii,

48:6.13
(552.11) Cu toate că voi merge în singurătate sau cu
semenii speciei mele,

48:6.14
(552.12) Cu toate că voi triumfa în corurile de lumină sau
voi merge orbecăind prin locurile pustii ale
sferelor,

48:6.15
(552.13) Bunul tău spirit mă va salva, și gloriosul tău înger
mă va consola.

48:6.16
(552.14) Cu toate că mă voi coborî în adâncurile tenebrelor
și ale morții însăși,

48:6.17
(552.15) Eu nu mă voi îndoii de tine și nici nu voi avea frică
de tine,

48:6.18
(552.16) Căci știu că la timpul potrivit și în gloria numelui
tău

48:6.19 (552.17) Mă vei ridica pentru a sta cu tine pe meterezele
din înalt.

48:6.20 (553.1) Aceasta este povestea șoptită în ceasul nopții la
urechea tânărului păstor. El n-a putut-o reține cuvânt cu cuvânt, dar
din câte și-a mai putut aminti, el a reprodus-o în termeni apropiați
celor ai scrierilor voastre de astăzi.

48:6.21 (553.2) Acești serafimi sunt, totodată, vestitorii evangheliilor dobândirii desăvârșirii, atât pentru întregul sistem, cât și pentru ascenderul individual. Chiar și acum, în tânărul sistem al Sataniei, învățăturile și planurile lor conțin luări de măsuri pentru epocile viitoare, în care lumile palat nu vor mai servi ascenderilor muritori ca trepte către sferele superioare.

48:6.22 (553.3) 2. *Interpreți Rasiali*. Rasele ființelor muritoare nu sunt toate la fel. Este adevărat că un tip planetar transpare în natura și în tendințele fizice, mentale și spirituale ale diverselor rase ale unei lumi date. Însă există, de asemenea, tipuri rasiale distincte, iar descendența acestor felurite tipuri fundamentale de ființe umane este marcată de tendințe sociale foarte clare. Pe lumile timpului, interpreții rasiali serafici se alătură eforturilor comisionarilor rasiali în armonizarea variatelor puncte de vedere ale raselor. Ei continuă să acționeze pe lumile palat, unde aceste aceleași deosebiri au tendința de a persista într-o oarecare măsură. Pe o planetă în dezordine, precum Urantia, aceste strălucitoare ființe nu prea au avut vreun prilej bun de a acționa, însă ele sunt pricepuți sociologi și înțelepții consilieri etnici ai primului cer.

48:6.23 (553.4) Ar trebui să vă gândiți la afirmațiile referitoare la „cer” și la „cerul cerurilor”. Cerul conceput de cea mai mare parte a profeților voștri era prima lume palat a sistemului local. Când apostolul vorbește de a fi fost „ridicat la al treilea cer”, el se referea la experiența în care Ajustorul său s-a detașat în cursul somnului, și în această stare neobișnuită, a făcut o proiecție pe a treia dintre cele șapte lumi palat. Unii dintre înțelepții voștri au avut viziunea cerului

mai mare, „cerul cerurilor”, dintre care experiența lumi palat septuple nu era decât primul cer; al doilea era Jerusemul; al treilea Edentia și sateliții ei; al patrulea Salvingtonul și sferele educative care îl înconjoară; al cincilea Uversa; al șaselea Havona, și al șaptelea Paradisul.

48:6.24 (553.5) 3. *Organizatorii Mentali*. Acești serafimi se consacră grupării eficiente a ființelor morontiale și organizării muncii lor de echipă pe lumile palat. Ei sunt psihologii primului cer. Slujitorii serafici ai acestei diviziuni speciale au dobândit, în majoritate, o experiență anterioară ca îngeri păzitori ai copiilor timpului, însă, dintr-un anumit motiv, elevii nu au reușit să se personalizeze pe lumile palat sau au supraviețuit prin tehnica contopirii cu Spiritul.

48:6.25 (553.6) Sarcina organizatorilor mentali este de a studia natura, experiența și statutul sufletelor înzestrate cu Ajustori și aflate în trecere prin lumile palat, și de a facilita pentru gruparea lor acordarea de misiuni și de promovări. Însă organizatorii mentali nu urzesc intrigi, nu manipulează și nu trag alte avantaje din ignoranța sau din alte limitări ale studenților lumilor palat. Ei sunt în întregime echitabili și eminamente drepecți. Ei respectă voința voastră morontială nou născută; ei vă consideră ființe voluntare independente și caută să încurajeze dezvoltarea și avansarea voastră rapidă. Cu ei voi vă veți găsi față în față cu niște prieteni adevărați și niște sfătuitori înțelegători, îngeri care sunt într-adevăr capabili să vă ajute, „să vă vadă așa cum vă văd și ceilalți” și „să vă cunoască pe voi înșivă așa cum vă cunosc îngerii.”

48:6.26 (553.7) Chiar și pe Urantia, acești serafimi propovăduiesc acest adevăr etern: dacă propria voastră minte nu vă servește bine,

puteți să o schimbați pe mintea lui Isus din Nazaret, care vă servește întotdeauna bine.

48:6.27 (554.1) 4. *Consilieri Morontiali*. Acești slujitori sunt numiți astfel deoarece sunt însărcinați să-i învețe, să-i dirijeze și să-i sfătuiască pe muritorii supraviețuitori ai lumilor de origine umană, sufletele în tranzit către școlile superioare ale sediilor sistemice. Ei sunt educatorii celor care caută iluminarea în unitatea experiențială a nivelelor de viață divergente, care încearcă să integreze semnificațiile și să unifice valorile. Acesta este rolul filozofiei în viața pământească și al motei pe sferele morontiale.

48:6.28 (554.2) Mota este mai mult decât o filozofie superioară; pe lângă filozofie ea este așa cum sunt doi ochi pe lângă unul. Ea are un efect stereoscopic asupra semnificațiilor și a valorilor. Omul material vede universul, ca să zicem așa, numai cu un singur ochi - îl vede plat. Studenții lumilor palat dobândesc o perspectivă cosmică - profunzime - suprapunând percepțiile vieții morontiale peste percepțiile vieții fizice, iar ceea ce le îngăduie să focalizeze clar aceste puncte de vedere materiale și morontiale este în mare măsură sprijinul, neobosit al consilierilor lor serafici, care au o mare răbdare când dau învățăturile lor lumilor palat și progresorilor morontiali. Numeroși consilieri învățători ai ordinului suprem al serafimilor și-au început cariera sfătuind sufletele muritorilor timpului recent eliberate.

48:6.29 (554.3) 5. *Tehnicieni*. Sunt serafimii care îi ajută pe tinerii ascenderi să se adapteze la mediul nou și relativ straniu al sferelor morontiale. Viața pe lumile de tranziție comportă un contact efectiv cu energiile și cu materialele nivelelor morontiale și, într-o oarecare

măsură, cu realitățile spirituale. Trebuie ca ascenderii să se obișnuiască cu fiecare nou stadiu al vieții morontiale și, în toate acestea, tehnicile serafice îi ajută foarte mult. Acești serafimi operează ca agenți de legătură cu Supraveghetorii de Putere Morontială și cu Controlorii Fizici Principali și funcțiunea lor este mai ales aceea de a-i învăța pe pelerinii timpului natura energiilor utilizate pe sferele de tranziție. Ei servesc în caz de urgență ca traversatori ai spațiului și îndeplinesc numeroase alte sarcini regulate și speciale.

48:6.30 (554.4) 6. *Învățători Arhivari*. Acești serafimi înregistrează tranzacțiile care au loc la frontierele spiritualului și ale fizicului, relațiile dintre oameni și îngeri, tranzacțiile morontiale ale tărâmurilor inferioare ale universului. Ei predau, de asemenea, tehnicile eficiente și practice de înregistrare a faptelor. Există o anumită măiestrie în coordonarea și în asamblarea inteligentă de date conexe, iar această artă este înălțată prin colaborarea cu artizani celești; chiar și muritorii ascendenți pot să se afilieze astfel cu serafimii arhivari.

48:6.31 (554.5) Arhivarii tuturor ordinelor serafice consacră o anumită perioadă de timp educării și instruirii progresorilor morontiali . Acești păstrători angelici ai faptelor temporale sunt instructorii ideali ai tuturor cercetătorilor de fapte. Înainte de a părăsi Jerusemul, veți fi foarte bine informați de istoria Sataniei și a celor 619 lumi locuite ale ei. O mare parte a acestei istorii vă va fi comunicată de arhivarii serafici.

48:6.32 (554.6) Acești îngeri fac toți parte din șirul arhivarilor care se întinde de la cei mai umili până la cei mai elevați conservatori ai faptelor temporale și ai adevărilor eterne. Într-o bună zi, ei vă vor

învăța să căutați atât adevărul, cât și faptele, să vă dezvoltăți atât sufletul, cât și mintea. Chiar și acum voi trebuie să învățați să udați grădina inimii voastre și să cercetați nisipurile aride ale cunoașterii. Formele nu mai au nici o valoare când lecțiile au fost învățate. Nu poate fi pui fără coaja oului, și nici coaja nu mai are nici un rost după ce puiul a ieșit din ou. Însă eroarea este uneori atât de mare, încât rectificarea ei prin revelație ar fi fatală pentru acele adevăruri care se ridică lent și care sunt esențiale pentru îndepărtarea erorii prin experiență. Când copiii au idealurile lor, nu le înlăturați; lăsați-le să crească. În timp ce veți învăța să gândiți ca oameni mari va trebui, de asemenea, să învățați să vă rugați ca niște copii.

48:6.33 (555.1) Legea este viața însăși, iar nu regulile ei de conduită. Răul este o încălcare a legii, iar nu o violare a regulilor de conduită care țin de viață, care *este* legea. Falsitatea nu este o chestiune de tehnică narativă, ci un lucru premeditat pentru a denatura adevărul. Crearea de imagini noi din fapte vechi, noua expunere a vieții părinților în cea a odraslelor lor - iată triumfurile artistice ale adevărului. Până și umbra clintirii unui singur fir de păr premeditată cu o intenție nesinceră, cea mai mică deformare sau pervertire a ceea ce este un principiu - acestea constituie falsitatea. Însă fetișul adevărului factualizat, adevărul fosilizat, mâna de fier a adevărului așa-zis invariabil, vă orbesc reținându-vă într-un cerc închis al faptelor brute. Din punct de vedere tehnic se poate avea dreptate în ceea ce privește faptele, și te poți înșela mereu în privința adevărului.

48:6.34 (555.2) 7. *Rezerve Slujitoare*. Un corp important al tuturor ordinelor de serafimi de tranziție este menținut pe prima lume palat. Dintre toate ordinele de serafimi, și după păzitorii destinului, acești

slujitori de tranziție sunt cel mai aproape de oameni, și veți petrece cu ei multe dintre momentele voastre de tihnă. Îngerii se bucură să servească, și când nu au sarcini de îndeplinit ei servesc ca voluntari. La numeroși muritori ascendenți, când sufletul se aprinde pentru prima dată de focul divin al voinței de a servi, acest lucru se petrece ca urmare a unei prietenii personale cu slujitorii voluntari ai rezervelor serafice.

48:6.35 (555.3) De la ei veți învăța să lăsați ca presiunile să se dezvolte în stabilitate și certitudine; să fiți încrezători și sânguincioși și, în același timp, voioși; să acceptați încercările fără să vă plângeți, și să înfrunțați dificultățile și incertitudinile fără frică. Ei vă vor întreba: dacă voi nu reușiți, vă veți ridica oare cu dârzenie pentru a încerca din nou? Dacă reușiți, veți păstra oare un echilibru bine cumpănit, o atitudine fermă și spiritualizată pe toată durata fiecărui efort din lunga luptă de zdrobire a lanțurilor inerției materiale pentru atingerea libertății existenței spirituale?

48:6.36 (555.4) Spre deosebire de muritori, acești îngeri au avut numeroase dezamăgiri, și ei vă vor arăta că dezamăgirile voastre cele mai descurajante au devenit uneori binecuvântările voastre cele mai mari. Uneori sădirea unei semințe necesită moartea ei, moartea celor mai dragi speranțe ale voastre, înainte ca sămânța să poată renaște pentru a da rodul unei noi vieți și al unor noi oportunități. Ei vă vor învăța să suferiți mai puțin de amărăciuni și de decepții, mai întâi făcându-vă mai puține planuri personale cu privire la alte personalități, și apoi acceptându-vă soarta, atunci când vă veți fi îndeplinit în mod fidel datoria.

48:6.37 (555.5) Veți învăța că vă veți îngreuna poverile și vă veți diminua șansele de reușită dacă vă luați prea în serios. Nimic nu are prioritate asupra muncii care ține de sfera voastră statutară - prezenta lume sau următoarele. Munca de pregătire pentru următoarea sferă mai elevată este foarte importantă, însă nimic nu este atât de important ca munca lumii pe care trăiți actualmente. Însă, deși *munca* este importantă, *egoul* nu este. Când vă simțiți importanți, pierdeți atât de multă energie pentru a justifica mândria egoului vostru, încât mai rămâne puțină energie pentru a înfăptui munca. Importanța de sine, nu importanța muncii este cea care epuizează creaturile imature; elementul egoului este cel care epuizează, iar nu efortul de a reuși. Puteți face o lucrare importantă cât timp nu vă dați importanță vouă; puteți să faceți mai multe lucruri la fel de ușor ca pe unul singur, dacă lăsați egoul deoparte. Varietatea este odihnitoare; monotonia este cea care uzează și epuizează. Toate zilele sunt la fel - viața, sau alternativa morții.

7. Mota morontială

48:7.1 (556.1) Planurile inferioare ale motei morontiale sunt în continuitate directă cu nivelele superioare ale filozofiei umane. Pe prima lume palat, se obișnuiește ca studenților mai puțin avansați să li se predea prin tehnica în paralel; adică, într-o coloană se prezintă conceptele mai simple ale înțelesurilor motei, iar în coloana alăturată se citează afirmații analoage ale filozofiei umane.

48:7.2 (556.2) Cu puțin timp în urmă, în timp ce îndeplineam o misiune pe prima lume palat de pe Satania, am avut ocazia să observ această metodă de învățare; cu toate că nu am voie să vă expun conținutul în mota al lecției, am permisiunea de a reproduce cele douăzeci și opt de citate din filozofia umană pe care instructorul morontiei le folosea ca materiale ilustrative pentru a-i ajuta pe noii sosiți pe lumile casă, în primele lor eforturi de a sesiza înțelesul și semnificația motei. Iată care erau aceste ilustrări prin filozofia umană:

48:7.3 (556.3) 1. O demonstrație de iscusință specializată nu înseamnă că se posedă capacitate spirituală. Ingeniozitatea nu este un substitut al adevăratului caracter.

48:7.4 (556.4) 2. Rare sunt persoanele care trăiesc la nivelul credinței pe care o au cu adevărat. Teama irațională este o fraudă intelectuală majoră practică asupra sufletului muritor în evoluție.

48:7.5 (556.5) 3. Capacitățile înnăscute nu pot fi depășite; jumătate de litru nu poate niciodată conține un litru. Este imposibil să se introducă mecanic un concept spiritual în tiparul memoriei materiale.

48:7.6 (556.6) 4. Rari sunt muritorii care îndrăznesc vreodată să tragă totalitatea creditelor lor de personalitate stabilite prin serviciile conjugate ale naturii și ale harului. Cea mai mare parte a sufletelor sărace sunt în realitate bogate, însă refuză să o creadă.

48:7.7 (556.7) 5. Dificultățile pot să provoace mediocritatea și să învingă pe cei temători, însă pe copiii celor Preaînălți doar îi stimulează.

48:7.8 (556.8) 6. A te bucura de privilegii fără a abuza de ele, a dispune de libertate fără desfrâu, a poseda puterea refuzând cu fermitate să o utilizați pentru ambiții personale - acestea sunt însemnele unei înalte civilizații.

48:7.9 (556.9) 7. Nu se pot produce accidente neprevăzute și inexplicabile în cosmos. Ființele celeste nu își vin în ajutorul unei creaturi inferioare care refuză să acționeze potrivit iluminării pe care o posedă asupra adevărului.

48:7.10 (556.10) 8. Efortul nu produce întotdeauna bucurie, însă nu există fericire fără efort inteligent.

48:7.11 (556.11) 9. Acțiunea duce la dobândirea de forță; cumpătarea rezultă în farmec.

48:7.12 (556.12) 10. Justețea atinge corzile armonioase ale adevărului, iar melodia vibrează în întregul cosmos, până când recunoaște Infinitul.

48:7.13 (556.13) 11. Cei slabi se complac în a lua hotărâri, însă cei puternici acționează. Viața nu este decât munca unei zile - faceți-o bine. Acțiunea este a noastră; consecințele sunt ale lui Dumnezeu.

48:7.14 (556.14) 12. În cosmos, cea mai mare suferință este aceea de a nu fi suferit niciodată. Muritorii nu învață înțelepciunea decât trecând prin chinuri.

48:7.15 (556.15) 13. Stelele se disting mai bine din izolarea solitară a adâncimilor experiențiale, iar nu din extazul și din iluminarea de pe

crestele munților.

48:7.16 (556.16) 14. Stârniți pofta de adevăr a asociațiilor voștri. Dați sfaturi numai când vi se cere.

48:7.17 (557.1) 15. Afectarea este efortul ridicol al ignoranților de a părea înțelepți, încercarea sufletului sterp de a părea bogat.

48:7.18 (557.2) 16. Se poate percepe adevărul spiritual înainte de a-l experimentat în simțire, și numeroase adevăruri nu sunt cu adevărat simțite decât în adversitate.

48:7.19 (557.3) 17. Ambiția este periculoasă atât timp cât nu este complet socializată. Voi nu ați dobândit cu adevărat o virtute înainte ca acțiunile voastre să nu vă fi făcut demni de ea.

48:7.20 (557.4) 18. Nerăbdarea este o otravă a spiritului; furia seamănă cu o piatră aruncată într-un cuib de viespi.

48:7.21 (557.5) 19. Îngrijorarea trebuie abandonată. Dezamăgirile cel mai greu de îndurat sunt cele care nu vin niciodată.

48:7.22 (557.6) 20. Doar un poet poate distinge poezia în proza banală a vieții de rutină.

48:7.23 (557.7) 21. Înalta misiune a unei arte este de a prefigura, prin iluziile sale, o realitate superioară a universului, de a cristaliza emoțiile timpului într-un gând al eternității.

48:7.24 (557.8) 22. Un suflet în evoluție nu este făcut divin prin ceea ce face, ci prin ceea ce se străduiește să facă.

48:7.25 (557.9) 23. Moartea nu adaugă nimic posesiunilor intelectuale, nici înzestrării spirituale, însă ea adaugă statutului experiențial conștiința supraviețuirii.

48:7.26 (557.10) 24. Destinul eternității se determină clipă de clipă prin înfăptuirile vieții de zi cu zi. Acțiunile de azi formează destinul de mâine.

48:7.27 (557.11) 25. Măreția nu constă atât de mult în a poseda forță, cât în a o folosi cu înțelepciune și dumnezeiește.

48:7.28 (557.12) 26. Nu posedăm cunoașterea decât împărtășind-o; ea este protejată prin înțelepciune și socializată de iubire.

48:7.29 (557.13) 27. Progresul necesită dezvoltarea individualității; mediocritatea caută să se perpetueze în uniformitate.

48:7.30 (557.14) 28. Argumentarea necesară pentru a apăra o teză este invers proporțională cu adevărul conținut în acea teză.

48:7.31 (557.15) Aceasta este munca începătorilor pe prima lume palat, în timp ce elevii mai avansați de pe lumile următoare stăpânesc nivelele superioare ale clarviziunii cosmice și ale motei morontiale.

8. Progresorii morontiali

48:8.1 (557.16) Din momentul absolvirii în lumile palat până la dobândirea statutului spiritual în cariera suprauniversală, muritorii ascendenți sunt numiți progresori morontiali. Trecerea voastră prin

această minunată viață de frontieră va rămâne o experiență de neuitat și o amintire încântătoare. Ea este poarta evolutivă către viața spirituală și către atingerea finală a perfecțiunii creaturilor, prin care ascenderii ating țelul timpului - găsirea lui Dumnezeu în Paradis.

48:8.2 (557.17) Planul morontial de progres al muritorilor și planul spiritual subsecvent, această școală universală de educație minuțioasă a creaturilor ascendente, comportă un țel divin și bine definit. Este planul Creatorilor de a oferi creaturilor timpului un mai mare prilej de a stăpâni detaliile funcționării și administrării marelui univers, și cea mai bună manieră de a urma acest lung curs de pregătire constă în înălțarea treptată a muritorilor, făcându-i efectiv să participe la fiecare dintre etapele ascensiunii.

48:8.3 (558.1) Planul supraviețuirii muritorilor are un scop practic și util; dacă sunteți receptori ai acestei întregi lucrări divine și ai acestei pregătiri pline de grijă, acest lucru nu se face doar în vederea unei supraviețuirii pentru a se bucura de o fericire perpetuă și de o bunăstare eternă. Există un țel de servire transcendentă ascuns dincolo de orizontul prezentei epoci a universului. Dacă Zeii ar fi proiectat numai să vă ducă într-o lungă plimbare de bucurie veșnică, ei sigur nu ar fi transformat universul etern într-o imensă și complexă școală de instruire practică, nu ar fi solicitat o parte substanțială a creaturilor celeste ca învățători și ca instructori, și nu ar fi petrecut apoi epoci de-a rândul călăuzindu-vă, unul câte unul, prin această gigantică școală universală de instruire experiențială. Dezvoltarea planului de înaintare a muritorilor pare a fi una dintre principalele griji ale prezentului univers organizat, și majoritatea unui număr incalculabil de ordine de inteligență create este fie direct, fie indirect angajată în a face să

progreseze o fază sau o alta a acestui plan de perfecționare progresivă.

48:8.4 (558.2) Trecând de scara ascendentă a existenței vii, de la starea de om muritor până la îmbrățișarea Deității, veți trăi efectiv însăși viața creaturilor făcute perfecte care există în toate stadiile și fazele ce se pot întâlni în cadrul prezentei epoci a universului. Intervalul dintre starea de om muritor și statutul de finalitar în Paradis înglobează tot ceea ce poate exista astăzi - tot ceea ce este în prezent posibil pentru ordinele vii de creaturi finite și inteligente și făcute perfecte. Dacă destinul viitor al finalitarilor Paradisului este de a servi în noile universuri, actualmente în formare, este sigur că această nouă și viitoare creație nu va conține ordine de creaturi experiențiale a căror viață să fie în întregime diferită de cea pe care finalitarii muritori o vor fi trăit pe o lume oarecare ca parte a pregătirii lor ascendente sau ca una dintre etapele progresului lor de la o epocă la alta, pentru a trece de la starea animală la cea de înger, apoi de la starea de înger la cea de spirit și de la cea de spirit la cea de Dumnezeu.

48:8.5 (558.3) [Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 48](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 50](#) >>

Capitolul 49

Lumile locuite

49:0.1 (559.1) TOATE lumile locuite de muritori au o origine și o natură evolutivă. Aceste sfere sunt cuibul, leagănul de evoluție al raselor muritoare ale timpului și spațiului. Fiecare unitate a vieții ascendente este o adevărată școală de pregătire pentru stadiul de existență imediat următor, și acest lucru este adevărat pentru toate stadiile ascensiunii progresive a oamenilor către Paradis; este tot atât de adevărat pentru experiența inițială a muritorilor pe o planetă evolutivă cât și pentru școala finală a Melchizedekilor pe lumea-sediu a universului local. Muritorii ascendenți nu frecventează această din urmă școală decât din clipa de dinainte de a fi transferați în regimul suprauniversului și de a fi atins primul stadiu de existență spirituală.

49:0.2 (559.2) În esență, toate lumile locuite sunt grupate în sisteme locale pentru administrarea lor celestă, și fiecare dintre sistemele locale se limitează la aproximativ o mie de lumi evolutive. Această limitare este hotărâtă printr-un decret al Celor Îmbătrâniți de Zile și se referă la planetele efectiv evolutive, pe care trăiesc muritori având statut de supraviețuire. Nici lumile definitiv stabilizate în lumină și viață, nici planetele în stadiul preuman de dezvoltare a vieții nu fac parte din acest grup.

49:0.3 (559.3) Satania însăși este un sistem neterminat încă, neconținând decât 619 de lumi locuite, care sunt numerotate în ordine, după data înscrierii lor ca lumi locuite de creaturi cu voință. Așa i s-a dat Urantieii numărul *606 din Satania*, acest lucru însemnând că ea este a 606-a lume a acestui sistem local pe care lungul proces evolutiv al vieții a culminat în apariția ființelor umane. Treizeci și șase de planete nelocuite ale sistemului se apropie de stadiul în care vor fi înzestrate cu viață și mai multe sunt în prezent pregătite pentru Purtătorii Vieții. Aproape două sute de sfere evoluează în așa fel încât vor fi gata pentru implantarea vieții în următoarele câteva milioane de ani.

49:0.4 (559.4) Planetele nu sunt toate adecvate pentru a găzdui viața muritorilor. Micile planete care se învârt foarte repede în jurul axei lor sunt cu totul nepotrivite pentru a servi drept habitat vieții. În mai multe sisteme fizice ale Sataniei, planetele care se rotesc în jurul soarelui central sunt prea mari pentru a fi locuite, asta din cauza apăsătoarei gravitații ocazionate de marea lor masă. Numeroase dintre aceste enorme sfere au sateliți, uneori șase sau mai mulți, și aceste

lumi au adesea o mărime foarte apropiată de aceea a Urantiei, ceea ce le face aproape ideale pentru locuire.

49:0.5 (559.5) Cea mai veche lume locuită a Sataniei, lumea numărul unu, este Anova, unul dintre cei patruzeci și patru de sateliți care se învârt în jurul unei enorme planete întunecate, însă expusă luminii diferențiale a trei sori vecini. Anova este într-o stare avansată de civilizație progresivă.

1. Viața planetară

49:1.1 (559.6) Universurile timpului și spațiului se dezvoltă treptat; progresul vieții - terestre sau celeste - nu este nici arbitrar, nici magic. Evoluția cosmică nu este întotdeauna comprehensibilă (previzibilă), însă este strict neaccidentală.

49:1.2 (560.1) Unitatea biologică a vieții materiale este celula protoplasmică, asocierea comună de energii chimice și electrice cu alte energii de bază. Formulele chimice variază în fiecare sistem, iar tehnica de reproducere a celulelor vii este ușor diferită în fiecare univers local, însă Purtătorii Vieții sunt întotdeauna catalizatorii vii care declanșează reacțiile primordiale ale vieții materiale; ei sunt declanșatorii circuitelor de energie ale materiei vii.

49:1.3 (560.2) Toate lumile unui sistem local lasă să transpară o legătură părintească fizică indubitabilă; cu toate acestea, fiecare planetă are propria sa scară a vieții, și nu există două lumi exact la fel în ceea ce privește înzestrarea lor vegetală și animală. Variantele planetare în tipurile vieții sistemice vor rezulta din deciziile

Purtătorilor Vieții. Însă aceste ființe nu sunt nici capricioase, nici fanteziste; ordinea și legea se află la cârma universurilor. Legile Nebadonului sunt divinele ordonanțe ale Salvingtonului, iar ordinul evolutiv al vieții din Satania se acordează cu modelul evolutiv al Nebadonului.

49:1.4 (560.3) Evoluția este regula dezvoltării umane, însă procesul în sine variază mult pe diversele lumi. Viața este uneori inițiată într-un singur centru, alteori în trei, așa cum a fost cazul pe Urantia. Pe lumile prevăzute cu atmosferă, originea vieții este, în general, marină, însă nu întotdeauna; aceasta depinde mult de statutul fizic al planetei. Purtătorii Vieții dispun de o mare latitudine în funcțiunea lor la declanșarea vieții.

49:1.5 (560.4) În dezvoltarea vieții planetare, forma vegetală precede întotdeauna forma animală, iar regnul vegetal este deja pe deplin dezvoltat înainte ca formele animale să se diferențieze. Toate tipurile de animale se dezvoltă pe baza unor modele fundamentale ale precedentului regn vegetal al lucrurilor vii; ele nu sunt organizate separat.

49:1.6 (560.5) Stadiile inițiale de evoluție a vieții nu sunt în întregime conforme punctului vostru de vedere al momentului. *Omul muritor nu este un accident evolutiv.* Există un sistem precis, o lege universală, care determină derularea planului vieții planetare pe sferele spațiului. Timpul și producerea unui mare număr de specimene ale unei specii nu sunt influențele dominante. Șoarecii se reproduc mult mai repede decât elefanții și, cu toate acestea, elefanții evoluează mai repede decât șoarecii.

49:1.7 (560.6) Procesul evoluției planetare este ordonat și controlat. Dezvoltarea organismelor superioare pe baza grupărilor vitale mai modeste nu este accidentală. Dezvoltarea evolutivă este uneori temporar încetinită de distrugerea anumitor linii favorabile ale plasmelor vitale existente într-o specie selecționată. Sunt necesare uneori epoci de-a rândul pentru a repara stricăciunea ocazionată de pierderea unei singure linii superioare de ereditate umană. Îndată ce aceste linii superioare și selecționate ale protoplasmei vii și-au făcut apariția, ele trebuie menținute cu grijă și cu inteligență, iar pe cea mai mare parte a lumilor locuite, acestor potențiale superioare ale vieții li se acordă o valoare mult mai mare decât pe Urantia.

2. Tipuri fizice planetare

49:2.1 (560.7) Fiecare sistem comportă un model standard și fundamental de viață animală și vegetală. Purtătorii Vieții sunt însă adesea confrunțați cu necesitatea de a modifica aceste modele fundamentale pentru a le conforma condițiilor fizice variabile pe care le întâlnesc în numeroasele lumi ale spațiului. Ei dezvoltă un tip generalizat de creaturi muritoare în sistem, însă există șapte tipuri fizice distincte, precum și mii și mii de variante minore ale acestor șapte diferențieri majore:

- 49:2.2 (561.1) 1. Tipurile atmosferice.
- 49:2.3 (561.2) 2. Tipurile elementale.
- 49:2.4 (561.3) 3. Tipurile gravitaționale.
- 49:2.5 (561.4) 4. Tipurile termice.

- 49:2.6 (561.5) 5. Tipurile electrice.
49:2.7 (561.6) 6. Tipurile activatoare.
49:2.8 (561.7) 7. Tipurile nedenumite.

49:2.9 (561.8) Sistemul Sataniei conține toate aceste tipuri, precum și numeroase grupe intermediare, dintre care unele nu sunt decât foarte rar reprezentate.

49:2.10 (561.9) 1. *Tipurile atmosferice*. Diferențele fizice dintre lumile locuite de muritori sunt în principal determinate de natura atmosferei; celelalte influențe care contribuie la diferențierea planetară a vieții sunt relativ minore.

49:2.11 (561.10) Statutul atmosferic care este prevalent în prezent pe Urantia este aproape ideal pentru întreținerea ființelor umane de tip respirator, însă se poate modifica acest tip, astfel încât să i se permită să trăiască pe planetele supraatmosferice sau subatmosferice. Aceste modificări se extind, de asemenea, la viața animală, care este foarte diferită pe diversele sfere locuite. Ordinele animale suportă schimbări foarte importante pe lumile subatmosferice și supraatmosferice.

49:2.12 (561.11) Dintre tipurile de planete atmosferice ale Sataniei, aproape două procente și jumătate sunt lumi subrespiratorii, cinci la sută lumi suprarespiratorii, și peste nouăzeci și unu la sută lumi respiratorii medii, un total de 98,5 la sută din lumile Sataniei.

49:2.13 (561.12) Ființele asemănătoare cu cele ale raselor Urantiei sunt clasate ca respiratorii medii; voi reprezentați ordinul respirator mediu sau tipic de existență muritoare. Dacă ar exista creaturi inteligente pe o planetă având o atmosferă asemănătoare aceleia a planetei Venus, vecinul vostru cel mai apropiat, ele ar aparține grupului

suprarespirator, în timp ce locuitorii unei planete având o atmosferă la fel de rarefiată ca aceea a lui Marte, vecinul vostru exterior, ar fi numiți subrespiratori.

49:2.14 (561.13) Dacă muritorii ar locui pe o planetă lipsită de aer, cum este Luna voastră, ei ar aparține ordinului distinct de nerespiratori.

Acest tip reprezintă o adaptare radicală sau extremă la mediul planetar, și este studiat separat. Lumile nerespiratorilor reprezintă procentul de 1,5 la sută rămas, din lumile Sataniei.

49:2.15 (561.14) 2. *Tipurile elementale.* Aceste tipuri diferențiale se raportează la relații ale muritorilor cu apa, cu aerul și cu pământul, și există patru specii distincte de vieți inteligente, în funcție de relațiile lor cu habitatul lor. Rasele Urantiei aparțin ordinului terestru.

49:2.16 (561.15) Vă este în întregime imposibil să vă imaginați mediul care predomină de-a lungul epocilor primitive ale anumitor lumi.

Aceste condiții neobișnuite obligă viața animală în evoluție să rămână în habitatul ei marin pe parcursul unor perioade mai lungi decât pe planetele care oferă de la început un mediu atât terestru, cât și atmosferic ospitalier. Dimpotrivă, pe anumite lumi de ființe subrespiratorii și când planeta nu este prea mare, este uneori oportun să se introducă un tip uman capabil să traverseze ușor atmosfera.

Acești navigatori aerieni apar uneori între grupul acvatic și grupul terestru, ei trăiesc întotdeauna, într-o anumită măsură, pe sol și sfârșesc prin a deveni locuitori ai uscatului. Însă, pe anumite lumi, ei continuă, pe parcursul a numeroase epoci, să zboare, chiar după ce au dobândit tipul pământean.

49:2.17 (562.1) Este la fel de uimitor și amuzant să se observe civilizația inițială a unei rase umane primitive prinzând formă atât în

aer, cât și în vârfurile copacilor, atât în mijlocul apelor puțin adânci ale bazinelor tropicale izolate, cât și în adâncime, pe malurile și pe țărmurile grădinilor maritime care găzduiesc începutul raselor acestor sfere extraordinare. Chiar și pe Urantia, a existat o lungă perioadă în care oamenii primitivi s-au conservat și au făcut să progreseze civilizația lor primitivă, trăind în cea mai mare din parte a timpului în vârfurile arborilor, la fel ca îndepărtații lor strămoși arboricoli. Pe Urantia voi aveți încă un grup foarte mic de mamifere (familia liliecilor) care sunt navigatori aerieni. Focile și balenele habitatului vostru marin aparțin, de asemenea, ordinului mamiferelor.

49:2.18 (562.2) Dintre tipurile elementare ale Sataniei, șapte la sută sunt acvatice, zece la sută aeriene, șaisprezece la sută terestre și treisprezece la sută sunt tipuri combinate aero-terestre. Însă aceste din urmă variante de creaturi inteligente primitive nu sunt nici oameni-pești, nici oameni-păsări. Ele reprezintă tipuri umane și pre-umane care nu sunt nici suprapești, nici păsări glorificate, ci în mod clar muritori.

49:2.19 (562.3) 3. *Tipurile gravitaționale.* Prin modificarea modelului creativ, ființe inteligente sunt construite astfel încât să poată funcționa liber pe sfere mai mici sau mai mari decât Urantia. Ele se găsesc astfel adaptate, în măsura dorită, la gravitația planetelor a căror mărime și densitate nu sunt ideale.

49:2.20 (562.4) Talia diverselor tipuri planetare de muritori este variabilă. În Nebadon, media este cu puțin peste doi metri și zece centimetri. Unele dintre cele mai mari planete sunt populate cu ființe măsurând doar șaptezeci și cinci de centimetri. Statura oamenilor se întinde de la acest minim până la trei metri, pe cele mai mici sfere

locuite, trecând prin mărime intermediară, pe planetele de mărime medie. În Satania nu există decât o singură rasă având mai puțin de un metru optzeci. Dintre lumile Sataniei, douăzeci la sută sunt populate cu muritori de tip gravitațional modificat. Ei locuiesc pe planetele cele mai mari și pe cele mai mici.

49:2.21 (562.5) 4. *Tipurile termice*. Este posibil să se creeze ființe vii capabile să reziste la temperaturi mult mai ridicate și mult mai joase decât rasele Urantiei. Dacă clasificăm ființele după mecanismele lor termoreglatoare, ele se împart în cinci categorii distincte. Pe scara aceasta, rasele Urantiei poartă numărul trei. Treizeci la sută din lumile Sataniei sunt populate cu rase de tipuri termice modificate, din care douăsprezece la sută aparțin zonelor cu temperaturi înalte, și optsprezece la sută celor cu temperaturi joase. Prin comparație, Urantienii se plasează în grupul temperaturilor medii.

49:2.22 (562.6) 5. *Tipurile electrice*. Comportamentul electric, magnetic și electronic al lumilor variază în mod considerabil. Există zece modele de viață muritoare divers modelate pentru a rezista la energia diferențială a sferelor. Cele zece varietăți reacționează, de asemenea, într-un mod ușor diferit la razele chimice ale luminii solare obișnuite. Însă aceste mici variante fizice nu afectează deloc viața intelectuală sau spirituală.

49:2.23 (562.7) Printre grupările electrice ale vieții muritoare, aproape douăzeci și trei la sută aparțin clasei a patra, aceea a tipului urantian de existență. În cifre rotunjite, distribuția acestor tipuri este următoarea: clasa numărul 1 - 1 la sută; clasa numărul 2 - 2 la sută; clasa numărul 3 - 5 la sută; clasa numărul 4 - 23 la sută; clasa

numărul 5 - 27 la sută; clasa numărul 6 - 24 la sută; clasa numărul 7 - 8 la sută; clasa numărul 8 - 5 la sută; clasa numărul 9 - 3 la sută; clasa numărul 10 - 2 la sută.

49:2.24 (563.1) 6. *Tipurile activatoare*. Lumile nu sunt toate asemănătoare în maniera lor de a absorbi energia. Lumile locuite nu au toate un ocean atmosferic ca acela al Urantiei, care este favorabil schimbului de gaze respiratorii. Pe numeroase planete aflate în stadiul inițial sau în stadiul lor final, ființe aparținând ordinului vostru nu ar putea să existe. Când factorii respiratorii ai unei planete sunt de un grad foarte elevat sau foarte jos, însă toate celelalte condiții prealabile vieții inteligente sunt favorabile Purtătorii Vieții stabilesc adesea pe aceste lumi o formă modificată de existență muritoare, ființe capabile să efectueze schimburile proceselor lor vitale folosind direct energia luminoasă și efectuând, la prima mână, transmutarea de putere a Controlorilor Fizici Principali.

49:2.25 (563.2) Există șase tipuri diferite de nutriție animală și umană: subrespiratorii îl folosesc pe primul, speciile marine pe cel de-al doilea, și respiratorii medii pe cel de-al treilea, ca pe Urantia. Suprarespiratorii folosesc al patrulea tip de absorbție de energie, în timp ce nerespiratorii utilizează al cincilea ordin de nutriție și de energie. În ceea ce privește cea de a șasea tehnică de activare, ea se limitează la creaturile mediene.

49:2.26 (563.3) 7. *Tipurile nedenumite*. Există numeroase alte variante fizice în viața planetară, însă toate aceste diferențe sunt în întregime chestiuni de modificări anatomice, de diferențieri fiziologice și de

ajustări electrochimice. Aceste distincții nu se referă nici la viața intelectuală, nici la cea spirituală.

3. Lumile nerespiratorilor

49:3.1 (563.4) Majoritatea planetelor locuite sunt populate de ființe inteligente de tipul respirator. Însă există, de asemenea, ordine de muritori capabili să trăiască pe lumi având foarte puțin aer sau chiar deloc. Mai puțin de șapte la sută din planetele locuite ale Orvontonului sunt din această specie. În Nebadon, acest procentaj coboară sub trei. În întreaga Satanie nu există decât nouă lumi de acest ordin.

49:3.2 (563.5) Dacă lumile tipului nerespirator sunt la fel de rare în Satania, aceasta se datorează faptului că acest sector al Norlatiadekului a fost organizat destul de recent, și abundă încă în corpuri spațiale meteorice, iar lumile fără atmosferă de fricțiune protectoare sunt supuse unui bombardament neîncetat al acestor rătăcitori. Chiar și unele comete sunt constituite din resturi de meteori însă, de regulă, ele sunt mici corpuri materiale dislocate.

49:3.3 (563.6) Milioane și milioane de meteori penetrează zilnic atmosfera Urantiei, și ajung la o viteză de ordinul a trei sute douăzeci de kilometri pe secundă. Pe lumile în care nu se respiră, rasele evolute trebuie să se protejeze mult de pagubele meteorice, stabilind instalații electrice care consumă sau abat meteorii. Mari sunt pericolele care le amenință atunci când se aventurează dincolo de zonele protejate. Aceste lumi sunt, de asemenea, supuse unor

dezastruoase furtuni electrice, de o natură necunoscută pe Urantia. Pe parcursul acestor momente de formidabile fluctuații energetice, locuitorii trebuie să se refugieze în construcțiile lor speciale de izolare protectoare.

49:3.4 (563.7) Viața pe lumile nerespiratorilor este radical diferită de cea care prelevează pe Urantia. Nerespiratorii nu absorb hrană și nu beau apă, așa cum o fac rasele Urantiei. Reacțiile sistemului nervos, mecanismul reglator al temperaturii, și metabolismul acestor ființe specializate sunt radical diferite de aceleași funcțiuni la muritorii Urantiei. Aproape toate activitățile vieții, cu excepția reproducerii, se efectuează altfel, și chiar metodele de procreație sunt puțin diferite.

49:3.5 (564.1) Pe lumile nerespiratorilor, speciile animale sunt radical neasemănătoare celor de pe planetele atmosferice. Planul vieții fără respirație se îndepărtează de tehnica de existență a unei lumi prevăzute cu o atmosferă. Locuitorii acestor lumi diferă chiar și în supraviețuire, ei fiind candidați la contopirea cu Spiritul. Aceste ființe se bucură, totuși, de viață, și continuă activitățile tărâmului cu aceleași încercări și cu aceleași bucurii relative pe care muritorii le trăiesc pe planetele atmosferice. În ceea ce privește mintea și caracterul, nerespiratorii nu diferă de alte tipuri de muritori.

49:3.6 (564.2) Conduita planetară a nerespiratorilor ar prezenta pentru voi mai mult decât un simplu interes, căci o rasă a acestor ființe locuiește pe o sferă foarte apropiată de Urantia.

4. Creaturi volitive evolutive

49:4.1 (564.3) Diferențele sunt mari între muritorii diverselor lumi, chiar și printre cei care aparțin unor tipuri intelectuale și fizice asemănătoare, însă toți muritorii de demnitate volitivă sunt animale bipede care stau în picioare.

49:4.2 (564.4) Există șase rase evolutive fundamentale: trei primare - roșie, galbenă și albastră; și trei secundare - portocalie, verde și indigo. Cea mai mare parte a lumilor locuite conțin toate aceste rase, însă numeroase planete ale căror rase sunt tri-cerebrale nu găzduiesc decât cele trei tipuri primare. Câteva sisteme locale nu au, de asemenea, decât aceste trei rase.

49:4.3 (564.5) Ființele umane sunt înzestrate, în medie, cu douăsprezece simțuri fizice speciale, cu toate că simțurile muritorilor cu trei creiere sunt mai ascuțite decât cele ale tipurilor cu unul sau două creiere. Ei pot să vadă și să audă considerabil mai multe lucruri decât rasele Urantie.

49:4.4 (564.6) Ei nu nasc, de obicei, decât un singur copil o dată, nașterile multiple fiind o excepție, iar viața de familie este destul de uniformă pe toate tipurile de planete. Egalitatea sexelor prevalează pe toate lumile evolute. Dotarea mentală și statutul spiritual ale celor două sexe sunt egale. Noi nu considerăm că o planetă a depășit barbaria atâta timp cât unul dintre sexe încearcă să îl tiranizeze pe celălalt. Această trăsătură experiențială a creaturilor este întotdeauna mult ameliorată după sosirea unui Fiu și a unei Fiice Materiale.

49:4.5 (564.7) Variațiile de anotimp și de temperatură se produc pe toate planetele luminate și încălzite de sori. Agricultură este universală pe toate lumile atmosferice; cultura solului este singura activitate comună tuturor raselor care progresează pe aceste planete.

49:4.6 (564.8) În vremurile lor primitive, muritorii au toți de purtat, cu inamici microscopici, lupte similare celor pe care le aveți voi în prezent pe Urantia, cu toate că acest fapt se poate produce la o scară mai mică. Durata vieții poate să varieze pe diversele planete de la douăzeci și cinci de ani pe lumile primitive, până la aproape cinci sute de ani pe sferele mai evolute și mai vechi.

49:4.7 (564.9) Ființele umane au toate spiritul gregar al tribului și al rasei. Segregările în grupuri sunt inerente naturii și constituției lor. Aceste tendințe nu pot fi modificate decât prin progresul civilizației și printr-o spiritualizare treptată. Problemele sociale, economice și guvernamentale ale lumilor locuite variază în funcție de vârsta planetelor și de gradul de influență exercitat de șederile succesive ale Fiilor divini.

49:4.8 (564.10) Minte este darul Spiritului Infinit; ea funcționează la fel în medii diferite. Muritorii se aseamănă la minte, independent de anumite diferențe structurale și chimice, care caracterizează natura fizică a creaturilor volitive de pe sistemele locale. Oricare ar fi variantele planetare, personale sau fizice, viața mentală a diverselor ordine de muritori este foarte similară, și carierele lor de după moarte se aseamănă mult.

49:4.9 (565.1) Însă mintea muritoare fără spirit nemuritor nu poate supraviețui. Mentea omului este muritoare; doar spiritul dăruit este nemuritor. Supraviețuirea depinde de spiritualizarea realizată prin intermediul Ajustorului - de nașterea și de evoluția sufletului nemuritor; trebuie, cu toate acestea, să nu se fi dezvoltat nici o reacție un antagonică împotriva misiunii Ajustorului care încearcă să efectueze transformarea spirituală a minții muritoare.

5. Seriile planetare ale muritorilor

49:5.1 (565.2) Va fi destul de dificil să se facă o descriere potrivită a seriilor planetare de muritori, deoarece voi știți foarte puține lucruri despre ei, dar și pentru că există atât de multe variante. Putem, cu toate acestea, studia creaturile muritoare din numeroase puncte de vedere, dintre care iată câteva:

- 49:5.2 (565.3) 1. Ajustare la mediul planetar.
- 49:5.3 (565.4) 2. Serie de tipuri cerebrale.
- 49:5.4 (565.5) 3. Serie de tipuri receptive la Spirit.
- 49:5.5 (565.6) 4. Epoci planetare ale muritorilor.
- 49:5.6 (565.7) 5. Serie de creaturi înrudite.
- 49:5.7 (565.8) 6. Serie de contopire cu Ajustorii.
- 49:5.8 (565.9) 7. Tehnici de scăpare terestră.

49:5.9 (565.10) Sferele locuite ale celor șapte suprauniversuri sunt populate de muritori care se clasifică simultan într-una sau în mai multe categorii dintre aceste clase generale de viață a creaturilor evolutive. Însă aceste clasificări generale în sine nu țin cont nici de ființe cum ar fi midsonitarii, nici de anumite alte forme de viață inteligentă. Lumile locuite, așa cum au fost prezentate în aceste expuneri, sunt populate de creaturi muritoare evolutive, însă mai există și alte forme de viață.

49:5.10 (565.11) 1. *Ajustarea la mediul planetar.* Din punctul de vedere al ajustării vieții creaturilor la mediul planetar, există trei grupuri

generale de lumi locuite: grup de ajustare normal, grup de ajustare radical, și grup experimental.

49:5.11 (565.12) Ajustările normale la condițiile planetare urmează modelele fizice generale studiate anterior. Lumile nonrespiratorii reprezintă ajustarea radicală sau extremă, însă acest grup conține și el, la rândul lui, alte tipuri. Lumile experimentale sunt, în general, ideal adaptate la formele tipice ale vieții, și pe aceste planete zecimale Purtătorii Vieții încearcă să producă variații benefice în modelele normale ale vieții. Cum lumea voastră este o planetă experimentală, ea diferă în mod notabil de sferile-surori ale Sataniei; numeroase forme de viață, care nu se găsesc nicăieri altundeva, au apărut pe Urantia, după cum numeroase specii comune sunt absente de pe planeta voastră.

49:5.12 (565.13) În universul Nebadonului, toate lumile cu viață modificată sunt legate în serie și constituie un domeniu special al problemelor universului, față de care administratorii desemnați acordă întreaga lor atenție; și toate aceste lumi experimentale sunt inspectate periodic de un corp de îndrumători universali, al căror șef este veteranul finalitar cunoscut în Satania sub numele de Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Serii de tipuri cerebrale.* Creierul și sistemul nervos constituie singura caracteristică uniformă a muritorilor. Există, cu toate acestea, trei organizări fundamentale ale mecanismului cerebral: tipurile cu un creier, cu două creiere, și cu trei creiere. Urantienii aparțin tipului bicerebral; ei sunt ceva mai imaginativi, aventuroși și filozofi decât muritorii monocerebrali, însă mai puțin spirituali, etici

și adoratori decât ordinele tricerebrale. Aceste diferențe cerebrale caracterizează chiar și existențele animale preumane.

49:5.14 (566.2) Pornind de la substanța corticală a creierului Urantian, al cărui tip comportă două emisfere, vă puteți face o idee despre tipul monocerebral. Cât despre al treilea creier, cel al ordinilor tricerebrale, vi l-ați putea imagina mai bine ca pe o evoluție a creierului vostru mic rudimentar, a cărui formă inferioară se dezvoltă la tricerebrali, astfel încât să funcționeze în principal pentru a controla activitățile fizice, lăsând cele două creiere superioare libere pentru a fi folosite în activități mai elevate, unul pentru funcțiunile intelectuale, și celălalt pentru activitățile de transcrieri spirituale ale Ajustorului Gândirii.

49:5.15 (566.3) Înfrățirile pământești ale raselor monocerebrale sunt puțin mai limitate față de cele ale ordinilor bicerebrale; dimpotrivă, planetele vechi ale grupului tricerebral vădesc civilizații care i-ar stupefia pe urantieni și pe lângă care a voastră s-ar face de rușine. În dezvoltare mecanică, în civilizație materială, și chiar în progres intelectual, lumile muritorilor bicerebrali pot egala sferele tricerebralilor. Însă în ceea ce privește controlul superior al minții și dezvoltarea schimburilor dintre intelect și spirit, voi sunteți într-o oarecare măsură inferiori.

49:5.16 (566.4) Toate estimările comparative asupra progresului intelectual sau a împlinirilor spirituale ale unei lumi sau ale unui grup de lumi ar trebui să țină cont, pentru a fi corecte, de epoca planetară; starea de lucruri depinde enorm de vârstă, de ajutorul elevatorilor biologici, precum și de misiunile ulterioare ale Fiilor divini ai diverselor ordine.

49:5.17 (566.5) Popoarele cu trei creiere pot să aibă o evoluție planetară ușor superioară celei a ordinelor cu unul sau cu două creiere, însă toate au o plasmă vitală de același tip, și își urmează activitățile lor planetare în moduri foarte similare, semănând mult cu aceea a ființelor umane de pe Urantia. Aceste trei tipuri de muritori sunt repartizați în toate lumile sistemelor locale. În majoritatea cazurilor, condițiile planetare au avut o foarte mică influență asupra deciziilor Purtătorilor Vieții care au proiectat aceste ordine variate de muritori pe diversele lumi. Purtătorii Vieții au prerogativele de a pregăti astfel planurile lor și de a le executa.

49:5.18 (566.6) Aceste trei ordine cerebrale se găsesc pe același plan în cariera ascensiunii. Fiecare trebuie să treacă de aceeași scară intelectuală de dezvoltare și să învingă aceleași probe spirituale de progres. Administrarea sistemică a acestor lumi diferite și supracontrolul lor de către constelație sunt uniform libere de orice discriminare. Chiar și regimurile Prinților Planetari sunt identice.

49:5.19 (566.7) 3. *Serii de tipuri receptive la Spirit.* În ceea ce privește contactul cu problemele spirituale, există trei grupe de modele mentale. Această clasificare nu se referă la ordinele muritorilor mono-, bi- sau tri-cerebrale. Ea se leagă în mod esențial de chimia glandulară și, în special, de organizarea anumitor glande comparabile cu corpurile pituitare. Pe anumite lumi, rasele au numai una dintre aceste glande, pe celelalte două, ca urantienii, în timp ce pe alte sfere, rasele au trei dintre aceste corpuri extraordinare. Imaginația naturală și receptivitatea spirituală sunt net influențate de această înzestrare chimică diferențială.

49:5.20 (566.8) Dintre tipurile receptive la spirit, șaiszeci și cinci la sută aparțin celui de al doilea grup, ca rasele urantiene, douăsprezece la sută sunt din primul tip, firește mai puțin receptiv, în timp ce douăzeci și trei la sută sunt mai înclinați către spiritualitate în timpul vieții terestre. Însă aceste distincții nu supraviețuiesc morții naturale. Toate aceste diferențe rasiale nu se referă decât la viața în trup.

49:5.21 (567.1) 4. *Epoci planetare ale muritorilor.* Această clasificare recunoaște succesiunea dispensațiilor temporale prin aceea că ele afectează statutul pământean al omului și primirea lui de ajutor celest.

49:5.22 (567.2) Viața este declanșată pe planete de Purtătorii Vieții. Ei supraveghează dezvoltarea ei pe o anumită perioadă de timp, după apariția evolutivă a omului muritor. Înainte de a părăsi o planetă, Purtătorii Vieții instaurează cum se cuvine un Prinț Planetar ca guvernator al țărâmului. Împreună cu acest șef sosește un prim contingent de auxiliari subordonați și de ajutoare slujitoare, și cea dintâi judecată a celor vii și a celor morți coincide cu sosirea sa.

49:5.23 (567.3) Odată cu ivirea grupărilor umane sosește și Prințul Planetar pentru a inaugura civilizația umană și pentru a focaliza societatea umană. Lumea voastră, a confuziei, nu este un criteriu al primelor zile ale domniei Prinților Planetari, căci tot cam pe la începuturile administrației lor pe Urantia s-a întâmplat și ca Prințul vostru Planetar, Caligastia, să-și lege soarta de rebeliunea lui Lucifer, Suveranul Sistemului. De atunci, planeta voastră a urmat, întotdeauna, o carieră furtunoasă.

49:5.24 (567.4) Pe o lume evolutivă normală, progresul rasial atinge apogeul lui biologic natural în cursul regimului Prințului Planetar. Puțin după aceasta, Suveranul Sistemic trimite un Fiu și o Fiică

Materiali pe această planetă. Aceste ființe importate au funcțiunea de elevatori biologici; eșecul lor pe Urantia a complicat încă și mai mult istoria planetei voastre.

49:5.25 (567.5) Când progresul intelectual și etic al unei rase umane a atins limitele dezvoltării evolutive, un Fiu Avonal Paradisiac vine în misiune magistrală, și mai târziu, când statutul spiritual al acestei lumi se apropie de limita împlinirii sale naturale, planeta primește vizita unui Fiu de Manifestare al Paradisului. Misiunea principală a unui Fiu de Manifestare constă în a stabili statutul planetar, în a da frâu liber spiritului adevărului, pentru ca el să funcționeze la scară planetară și să efectueze astfel sosirea universală a Ajustorilor Gândirii.

49:5.26 (567.6) Aici, iarăși, Urantia se abate de la normă: nu a existat niciodată o misiune magistrală pe lumea voastră, iar Fiul vostru de Manifestare nu aparținea ordinului avonalilor. Planeta voastră a avut onoarea deosebită de a deveni planeta muritoare cămin a Fiului Suveran, Mihail din Nebadon.

49:5.27 (567.7) Ca urmare a sprijinului din partea tuturor ordinelor succesive de filiație divină, lumile locuite și rasele lor progresive încep să se apropie de apogeul evoluției planetare. Astfel de lumi devin atunci pregătite pentru misiunea culminantă, sosirea Fiilor Învățători ai Trinității. Această epocă a Fiilor Învățători este preludiul epocii planetare finale, al utopiei evolutive, epoca luminii și a vieții.

49:5.28 (567.8) Această clasificare a ființelor umane va fi reluată cu o atenție specifică într-un capitol ulterior.

49:5.29 (567.9) *5. Serii de creaturi înrudite.* Planetele nu sunt organizate doar pe verticală în sisteme, în constelații și așa mai

departe. Administrarea universală furnizează, de asemenea, grupări orizontale, în funcție de tipuri, de serii și de alte relații. Această administrare laterală a universului se ocupă în special de coordonarea activităților de natură înrudită, care au fost susținute în mod independent pe sfere diferite. Aceste clase înrudite ale creaturilor universului sunt periodic inspectate de un corp compozit de înalte personalități, prezidat de finalitari având o lungă experiență.

49:5.30 (568.1) Acești factori de înrudire sunt evidenți pe toate nivelele, căci seriile înrudite există atât printre personalitățile neumane, cât și printre creaturile muritoare - și chiar și printre ordinele umane și cele supraumane. Ființele inteligente sunt grupate vertical, în douăsprezece mari grupuri, de câte șapte diviziuni majore fiecare. Coordonarea acestor grupuri de ființe vii, legate într-un mod unic, este probabil efectuată printr-o tehnică a Ființei Supreme, pe care noi nu o înțelegem în întregime.

49:5.31 (568.2) 6. *Serie cu fuziune cu Ajustorul*. Clasificarea spirituală, sau gruparea tuturor muritorilor pe parcursul experienței lor precedând fuziunea este în întregime determinată de relația dintre statutul personalității și Veghetorul de Mister care o locuiește. Aproape nouăzeci la sută dintre aceste lumi locuite ale Nebadonului sunt populate cu muritori contopiți cu Ajustorii, spre deosebire de un univers vecin, unde mai puțin de jumătate dintre lumi găzduiesc ființe locuite de Ajustori și de candidați la fuziunea eternă.

49:5.32 (568.3) 7. *Tehnici de scăpare terestre*. Pentru a inaugura o viață umană individuală pe lumile locuite, nu există decât o singură tehnică fundamentală, procreația creaturilor și nașterea naturală; însă

există numeroase tehnici prin care omul scapă de statutul său pământesc și accede la curentul centripet al ascenderilor Paradisului.

6. Eliberarea terestră

49:6.1 (568.4) Diferitele tipuri fizice și serii planetare ale muritorilor beneficiază toate, în mod asemănător, de sprijinul Ajustorilor Gândirii, al îngerilor păzitori și al diverselor ordine ale mulțimii de mesageri ai Spiritului Infinit. Toți sunt, în mod asemănător, eliberați de legăturile trupești datorită emancipării prin moarte naturală, și toți merg deopotrivă de acolo pe lumile morontiale de evoluție spirituală și de progres mental.

49:6.2 (568.5) Din timp în timp, la propunerea autorităților planetare sau a conducătorilor sistemului, au loc reînvieri speciale ale supraviețuitorilor adormiți. Aceste reînvieri se produc cel puțin la o mie de ani ai timpului planetar, deoarece „mulți dintre cei care dorm în țărână se trezesc”, însă nu toți. Aceste reînvieri speciale sunt prilej de mobilizare a unor grupuri speciale de ascenderi pentru servicii specifice în planul de ascensiune al muritorilor universului local. Reînvierile speciale sunt motivate atât de rațiuni practice, cât și de asocieri sentimentale.

49:6.3 (568.6) Pe tot parcursul epocilor primitive ale unei lumi locuite, mulți sunt oamenii chemați pe lumile palat la reînvierile speciale și milenare, însă cea mai mare parte a supraviețuitorilor sunt repersonalizați pe parcursul inaugurării unei noi dispensații asociate cu venirea unui Fiu divin în serviciul planetei.

49:6.4 (568.7) 1. *Muritori ai ordinului de supraviețuire dispensațional sau colectiv.* Odată cu sosirea primului Ajustor pe o lume locuită, păzitorii serafici își fac și ei apariția; ei sunt indispensabili eliberării terestre. Pe toată durata perioadei în care supraviețuitorii adormiți sunt fără de viață, valorile spirituale și realitățile eterne ale sufletelor lor nemuritoare evolute în chip nou sunt păstrate ca ceva sacru de către păzitorii serafici individuali sau colectivi.

49:6.5 (568.8) Păzitorii grupului atașați supraviețuitorilor adormiți lucrează, întotdeauna, cu Fiii judecății la sosirea lor pe lume. „Îi va trimite pe îngerii lui, și ei îi vor aduna pe cei aleși din toate cele patru vânturi”. Același fragment nemuritor al Tatălui care trăia într-un muritor pe durata încarnării sale, Ajustorul revenit, lucrează împreună cu serafimul desemnat la repersonalizarea acestui muritor. Identitatea este astfel restabilită, și personalitatea reînviată. Pe durata somnului celor aflați în grija lor, acești Ajustori în așteptare servesc pe Divinington, fără a mai locui în nici o altă minte de muritor pe parcursul acestui interval.

49:6.6 (569.1) Lumile în care existența umană datează de foarte mult timp găzduiesc tipuri de ființe umane înalt dezvoltate și distins spirituale, care sunt practic scutite de viața morontială. Însă primele epoci ale raselor de origine animală sunt caracterizate de muritori primitivi atât de puțin maturizați, încât contopirea cu Ajustorul lor este imposibilă. Trezirea acestor muritori este realizată de păzitorul lor serafic în comun cu o fracțiune individualizată a spiritului nemuritor al celei de a Treia Surse-Centru.

49:6.7 (569.2) Așa sunt repersonalizați supraviețuitorii adormiți ai unei ere planetare cu prilejul apelurilor dispensaționale. În ceea ce privește personalitățile ce nu mai pot fi salvate ale unui tărâm, faptul că nici un spirit nemuritor nu este prezent pentru a acționa în asociere cu păzitorii colectivi ai destinului lor, constituie încetarea existenței lor de creaturi. Cu toate că anumite scrieri ale voastre au descris acest eveniment ca având loc pe planetele în care cei în cauză au decedat, ele au loc, în realitate, pe lumile palat.

49:6.8 (569.3) *2. Muritori din ordinele individuale de ascensiune.* Progresul individual al ființelor umane se măsoară prin sosirile lor succesive pe cele șapte cercuri cosmice și prin traversarea (stăpânirea) acestor cercuri. Aceste cercuri de progres ale muritorilor sunt nivele asociind valori intelectuale, sociale, spirituale și de clarviziune cosmică. Plecând din al șaptelea cer, muritorii se străduiesc să-l atingă pe primul, și toți cei care l-au atins pe al treilea se văd imediat dăruiți cu păzitori ai destinului personali. Acești muritori pot fi repersonalizați în viața morontială independent de judecățile dispensaționale sau de altă natură.

49:6.9 (569.4) Pe toată durata primelor epoci ale unei lumi evolutive, rare sunt ființele umane care sunt judecate în cea de-a treia zi. Însă cu trecerea epocilor, păzitorii personali ai destinului sunt acordați în număr din ce în ce mai mare muritorilor în progres. Creaturile evolutive, în număr tot mai mare, sunt prin urmare repersonalizate pe prima lume palat în cea de- a treia zi de după moartea lor naturală. Cu aceste prilejuri, întoarcerea Ajustorului este semnul trezirii sufletului uman, și aceasta este repersonalizarea celor morți, literalmente ca în

momentul apelului în masă de la sfârșitul unei dispensații pe lumile evolutive.

49:6.10 (569.5) Există trei grupuri de ascenderi individuali: cel mai puțin avansat dintre ele aterizează pe lumea inițială, sau prima lume palat. Grupul mai evoluat poate întreprinde cariera morontială pe una dintre lumile palat intermediare, conform progresului său planetar anterior. Indivizii cei mai avansați ai acestor ordine, inițiază în mod real experiența lor morontială pe a șaptea lume palat.

49:6.11 (569.6) 3. *Muritori ai căror ascensiune este subordonată unor încercări.* În ochii universului, sosirea unui Ajustor constituie identitatea, și toate ființele locuite de un Ajustor figurează pe listele de apel ale justiției. Însă viața temporală pe lumile evolutive este nesigură, și numeroase ființe umane mor tinere, înainte de a fi ales cariera Paradisului. Asemenea copii și tineri locuiți de un Ajustor, îl urmează pe acela dintre părinți lor al cărui statut spiritual este cel mai avansat, și merg deci pe lumea finalitară a sistemului (creșa de probație) în cea de-a treia zi, sau cu prilejul unei reînvieri speciale, ori cu prilejul apelurilor nominale regulate ale mileniilor și ale dispensărilor.

49:6.12 (570.1) Copiii care mor prea tineri pentru a avea un Ajustor al Gândirii sunt repersonalizați pe lumea finalitară a sistemelor locale în același timp cu sosirea unuia dintre părinții lor pe lumile palat. Un copil dobândește entitatea sa fizică pe parcursul nașterii terestre, însă, în ceea ce privește supraviețuirea, toți copiii lipsiți de Ajustor sunt considerați ca atașați încă părinților lor.

49:6.13 (570.2) La timpul convenit Ajustorii Gândiri vin să locuiască în acești copii. Slujirea serafică pe lângă două categorii de copii a căror

supraviețuire depinde de încercări este, în general, asemănătoare aceleia a părintelui cel mai avansat sau este echivalentă cu a părintelui, în cazul în care numai unul din doi supraviețuiește. Păzitorii personali sunt acordați fără a se ține cont de statutul părinților celor care ating al treilea cerc.

49:6.14 (570.3) Creșe de probație similare sunt întreținute pe sferele finalitare ale constelațiilor și ale sediului universului pentru copiii lipsiți de Ajustor și aparținând ordinelor modificate primare și secundare de ascenderi.

49:6.15 (570.4) 4. *Muritori ai ordinelor de ascensiune secundară modificată.* Sunt ființele umane progresive ale lumilor evolutive intermediare. De regulă, ele nu sunt imunizate contra morții naturale, însă sunt scutite de trecerea prin cele șapte lumi palat.

49:6.16 (570.5) Cei aparținând grupului cel mai puțin perfecționat se retrezesc în sediul sistemului lor local, netrecând decât prin lumile palat. Cei din grupul mediu se duc pe lumile de pregătire ale constelațiilor, trecând prin tot regimul morontial al sistemului local. Mai târziu încă, în epocile planetare de efort spiritual, numeroși supraviețuitori se trezesc în sediul constelațiilor, și acolo își încep ei ascensiunea către Paradis.

49:6.17 (570.6) Înainte ca membrii acestor trei grupuri să poată avansa, trebuie, totuși, ca ei să se întoarcă ca învățători pe lumile pe care le-au străbătut ca studenți, și vor dobândi aici multă experiență ca instructori. Apoi, se îndreaptă toți către Paradis, urmând itinerariile ordonate ale progresului muritorilor.

49:6.18 (570.7) 5. *Muritori ai ordinului de ascensiune primar modificat*. Acești muritori aparțin tipului de viață evolutiv fuzionată cu Ajustorul, însă reprezintă, cel mai adesea, fazele finale ale dezvoltării umane pe o lume în evoluție. Aceste ființe glorificate sunt scutite de trecerea prin porțile morții. Ele sunt supuse controlului Fiului. Ele sunt transferate dintre cei vii, și apar imediat în prezența Fiului Suveran în sediul universului local.

49:6.19 (570.8) Ei sunt muritorii care s-au contopit cu Ajustorul lor pe parcursul vieții muritoare, și aceste personalități contopite cu Ajustorul traversează liber spațiul, înainte de a fi îmbrăcate în forme morontiale. Aceste suflete contopite merg direct, prin tranzitul Ajustorului, în sălile de reînviere ale sferelor morontiale superioare, unde primesc investiția lor morontială inițială, întocmai ca și ceilalți muritori sosind din lumile evolutive.

49:6.20 (570.9) Acest ordin primar modificat al ascensiunii umane poate să se aplice unor indivizi din orice serie planetară, de la stadiile cele mai joase până la stadiile cele mai înalte ale lumilor de fuziune cu Ajustorii. El funcționează, totuși, mai frecvent pe sferele mai vechi de acest tip, după ce au beneficiat de numeroase șederi ale Fiilor divini.

49:6.21 (570.10) Odată cu stabilirea erei planetare de lumină și viață, numeroși muritori merg pe lumile morontiale ale universului prin ordinul primar modificat de transfer. Mai târziu, în stadiile de existență stabilizate, când majoritatea muritorilor care părăsesc un tărâm este cuprinsă în această clasă, planeta este considerată ca aparținând acestei serii. Moartea naturală devine tot mai puțin frecventă pe aceste sfere stabilizate de mult în lumină și în viață.

49:6.22 (571.1) [Prezentat de un Melchizedek din Școala de
Administrare Planetară a Jerusemului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 49](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 51](#) >>

Capitolul 50

Prinții Planetari

50:0.1 (572.1) DEȘI aparțin ordinului Fiilor Lanonandeki, Prinții Planetari sunt atât de specializați în serviciul lor încât sunt în general considerați ca un grup distinct. După ce au fost atestați de către Melchizedeki ca Lanonandeki secundari, acești Fii ai universului local sunt atașați rezervelor ordinului lor din sediul constelației. De acolo, ei primesc diverse sarcini de la Suveranii Sistemului, și în cele din urmă sunt desemnați ca Prinți Planetari și trimiși ca să guverneze lumile locuite aflate în evoluție.

50:0.2 (572.2) Atunci când are loc atașarea unui șef unei planete date, decizia unui Suveran de Sistem este declanșată de o cerere a Purtătorilor Vieții reclamând un șef administrativ pentru o lume unde ei au stabilit viața și au dezvoltat ființe evolutive inteligente. Toate

planetele locuite de creaturi evolutive muritoare se văd încredințate unui șef planetar al acestui ordin de filiație.

1. Misiunea Prinților

50:1.1 (572.3) Prințul Planetar și frații săi asistenți reprezintă (făcând abstracție de încarnare) forma personalizată prin care Fiul Etern al Paradisului poate să vină cât se poate de aproape de umilele creaturi ale timpului și ale spațiului. Este adevărat că Fiul Creator atinge creaturile tărâmurilor prin spiritul său, însă Prinții Planetari reprezintă cel din urmă ordin personal al Fiilor din seria care se extinde din Paradis până la copiii oamenilor. Spiritul Infinit ajunge foarte aproape de oameni în persoana păzitorilor destinului și a altor ființe îngerești; Tatăl Universal trăiește în om prin prezența personală a Veghetorilor de Mister; Prințul Planetar reprezintă însă ultimul efort al Fiului Etern și al Fiilor săi de a se apropia de voi. Pe o lume nou locuită, Prințul Planetar este singurul reprezentant a căruia divinitate este completă. El este efectiv provenit din Fiul Creator (urmașul Tatălui Universal și al Fiului Etern) și din Divina Slujitoare (Fiica Spiritului Infinit din universul local).

50:1.2 (572.4) Prințul unei planete recent locuite este înconjurat de un corp loial de ajutoare și de asistenți, și de un mare număr de spirite slujitoare. Dar corpul conducător al unei lumi nou locuite trebuie să aparțină ordinelor inferioare ale administratorilor sistemului pentru a putea fi compătitori și înțelegători în ceea ce privește problemele și dificultățile planetare, iar tot acest efort de a oferi lumilor evolutive

un guvern plin de compasiune implică riscul sporit că personalitățile sale aproape umane s-ar putea rătăci în înălțarea propriei lor minți mai presus de voința Șefilor Supremi.

50:1.3 (572.5) Datorită faptului că sunt întru totul singuri în calitate de reprezentanți ai divinității pe planetele individuale, acești Fii sunt supuși unei severe încercări, iar Nebadonul a suferit din nefericire mai multe rebeliuni. Creația Suveranilor Sistemici și a Prinților Planetari comportă personalizarea unui concept care s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Tatăl Universal și de Fiul Etern. Primejdia de a pierde simțul proporțiilor propriei tale importanțe se mărește, și sporesc și riscurile de a vedea treptele inferioare incapabile să priceapă cum se cuvine valoarea și relațiile numeroaselor ordine de ființe divine, precum și ierarhia autorității lor. Faptul că Tatăl nu este personal prezent în universurile locale impune deopotrivă tuturor acestor Fii o anumită încercare a credinței și a loialității.

50:1.4 (573.1) Este totuși ceva rar ca prinții planetari ai acestor lumi să eșueze în misiunea lor de organizare și de administrare a sferelor locuite, iar reușita lor ușurează treptat misiunile ulterioare ale Fiilor Materiali, care vin să implanteze formele superioare ale vieții creaturilor pe oamenii primitivi ai lumilor. Guvernarea lor contribuie, de asemenea, foarte mult la pregătirea planetelor pentru Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu, care vor veni ulterior să judece lumile și să inaugureze dispensații succesive.

2. Administrarea planetară

50:2.1 (573.2) Toți Prinții Planetari sunt plasați sub jurisdicția administrativă universală a lui Gabriel, șeful executiv al lui Mihail, cu toate că, în ceea ce privește autoritatea imediată, ei sunt supuși unor ordine executive ale Suveranilor de Sisteme.

50:2.2 (573.3) Prinții Planetari pot în orice moment să ceară sfatul Melchizedekilor, străvechii lor instructori și mentori, dar ei nu sunt în mod arbitrar siliți să recurgă la acest ajutor, și, dacă asemenea ajutor nu este cerut de bună voie, Melchizedekii nu intervin în administrarea planetară. Acești conducători ai unei planete pot astfel să se prevaleze de sfatul celor douăzeci și patru de consilieri reuniți provenind din lumile de manifestare ale sistemului. În Satania, acești consilieri sunt astăzi cu toții nativi ai Urantiei. Și există, de asemenea, în sediul constelației, un consiliu analog de șaiszeci de membri, și ei aleși dintre ființele evolutive ale țărmurilor.

50:2.3 (573.4) Guvernarea planetelor evolutive este în principal autocratică la începuturile instabile ale carierei lor. Prinții Planetari organizează grupurile lor specializate de asistenți recrutându-i din corpul lor de ajutoare planetare. Ei sunt înconjurați în general de un consiliu suprem de doisprezece membri, aleși în chip variabil și divers constituiți pe diferitele lumi. Un Prinț Planetar poate, de asemenea, să fie ajutat de o mulțime de membri din cel de-al treilea ordin al grupului său de filiație, și uneori, pe anumite lumi, de către un asociat din propriul lui ordin, un Lanonandek secundar.

50:2.4 (573.5) Întregul Stat major al unui șef planetar este în întregime compus din personalități ale Spiritului Infinit, din anumite tipuri de ființe superioare evaluate și din muritori ascendenți venind din alte lumi. El comportă în medie o mie de persoane, și pe măsură

ce planeta progresează, numărul de ajutoare ale acestui corp se poate ridica până la cinci mii sau chiar mai mult. De fiecare dată când Prinții Planetari au nevoie de asistenți suplimentari, le este de ajuns să formuleze cererea către frații lor, Suveranii de Sisteme, și ea este aprobată pe loc.

50:2.5 (573.6) Natura, organizarea și administrarea planetelor sunt foarte variabile, dar ele sunt toate prevăzute cu tribunale de justiție. Sistemul judiciar al unui univers local începe cu tribunalele unui Prinț Planetar, care sunt prezidate de un membru al statului său major personal. Decretele acestor curți reflectă o atitudine foarte părintească și discreționară. Pentru toate problemele care depășesc reglementarea locuitorilor planetei, este posibil să se facă apel la tribunalele superioare, însă toate chestiunile care privesc propria lume, sunt în mare măsură puse la discreția personală a prințului.

50:2.6 (574.1) Comisiile voiajore de conciliatori servesc și completează tribunalele planetare. Controlorii fizici și spirituali sunt supuși verdictelor conciliatorilor, însă nici o sentință nu este niciodată pusă în mod arbitrar în executare fără consimțământul Tatălui Constelației, deoarece „Preaînălții domnesc în împărățiile oamenilor.”

50:2.7 (574.2) Controlorii și transformatorii afectați planetelor pot, de asemenea, să colaboreze cu îngeri și cu alte ordine de ființe celeste, făcându-le pe aceste din urmă personalități vizibile creaturilor muritoare. Cu ocazii speciale, ajutoarele serafice și chiar și Melchizedekii pot deveni vizibili pentru locuitorii lumilor evolutive, și chiar fac acest lucru. Motivul principal pentru a-i aduce pe ascenderii muritori din capitala sistemului și de a-i integra în statul-

major al Prințului Planetar este de a înlesni comunicările cu locuitorii țărâmului.

3. Statul-major corporal al Prințului

50:3.1 (574.3) Când un Prinț Planetar pleacă pe o lume tânără, el duce în general cu el un grup de ascendenți voluntari, care vin din sediul sistemului local. Acești ascendenți îl însoțesc pe Prinț pentru a-l sfătui și a-l ajuta în munca de ameliorare inițială a rasei. Acest corp de ajutoare materiale constituie legătura dintre prinț și rasele lumii. Caligastia, Prințul Urantie, dispunea de un corp de o sută de ajutoare de acest ordin.

50:3.2 (574.4) Acești asistenți morontiali voluntari sunt cetățeni ai capitalei unui sistem, și nici unul dintre ei nu s-a contopit cu Ajustorul său interior. În timp ce se reîntorc temporar la o stare materială anterioară, Ajustorii lor păstrează statutul rezidențial al sediului sistemic.

50:3.3 (574.5) Purtătorii Vieții, arhitecții formei, furnizează acestor voluntari noi corpuri fizice pe care le ocupă în timpul șederii lor planetare. Aceste forme de personalitate sunt scutite de bolile obișnuite ale țărmurilor, dar, ca și corpurile morontiale primitive, ele sunt supuse anumitor accidente de natură mecanică.

50:3.4 (574.6) Statul-major corporal al prințului este în general retras de pe planetă cu ocazia judecății următoare, în momentul sosirii celui de-al doilea Fiu pe sferă. Înainte de a pleca de acolo, membrii săi își

încredințează de obicei sarcinile urmașilor lor comuni și anumitor nativi superiori voluntari. Pe lumile unde ajutoarele prințului au avut permisiunea de a se împreuna cu membrii grupurilor superioare ai raselor autohtone, urmașii lor, în general, i-au succedat.

50:3.5 (574.7) Acești asistenți ai Prințului Planetar se împerechează rar cu rasele lumilor, însă ei se împreunează întotdeauna între ei.

Două clase de ființe rezultă din aceste uniuni: tipul primar de creaturi mediene, precum și anumite tipuri înălțate de ființe materiale care rămân atașate statului-major al prințului, după ce părinții lor au plecat cu ocazia sosirii lui Adam și a Evei. Acești copii nu se împreunează cu rasele muritoare, decât în anumite cazuri de urgență, și atunci la ordinul Prințului Planetar. În acest caz, copiii lor - nepoții membrilor statului-major corporal - se bucură de același statut ca și rasele superioare ale vremii și ale generației lor. Toți urmașii acestor asistenți semimateriali ai Prințului Planetar sunt locuiți de Ajustori.

50:3.6 (575.1) La sfârșitul dispensației prințului, când vine vremea ca „statul-major de reversiune” să fie retrimis în sediul sistemului pentru a-și relua cariera către Paradis, acești ascendenți se prezintă la Purtătorii Vieții pentru a li se restitui corpul lor material. Ei intră în somnul lor de tranziție, din care se trezesc eliberați de hainele lor muritoare de piele și reîmbrăcați cu forme morontiale, gata pentru transportul serafic de reîntoarcere către capitala sistemului, unde Ajustorii detașați de ei îi așteaptă. Ei sunt în întârziere cu o întreagă dispensație față de clasa lor de pe Jerusem, însă au dobândit o experiență unică și extraordinară, un capitol rar în cariera unui ascender muritor.

4. Cartierul general și școlile planetare

50:4.1 (575.2) Statul-major corporal al prințului organizează devreme școli planetare de educație și de cultură, unde este instruită elita raselor evolutive, și de unde este apoi trimisă către popoarele lor pentru ca ele să fie învățate aceste moduri mai bune de acțiune. Aceste școli ale prințului sunt situate în cartierul general material al planetei.

50:4.2 (575.3) O mare parte a muncii fizice legate de stabilirea orașului-sediu este îndeplinită de statul-major corporal. Aceste orașe-sediu, sau colonii primitive ale Prințului Planetar, sunt foarte diferite de ceea ce și-ar putea imagina un muritor al Urantiei. În comparație cu cele ale epocilor mai târzii, ele sunt simple, caracterizate prin ornamente minerale și printr-o construcție materială relativ avansată. Toate acestea se deosebesc de regimul adamic centrat în jurul unui cartier general al grădinilor, de unde Adamii își urmează opera lor în favoarea raselor în timpul celei de-a doua dispensații a Fiilor universului.

50:4.3 (575.4) La instalarea cartierului general pe lumea voastră, fiecare locuință omenească era înconjurată de vaste ținuturi. Triburile îndepărtate continuau să se dedice vânatului și căutării hranei, în timp ce, în școlile Prințului, elevii și profesorii erau cu toții agricultori și horticultori. Aici timpul era în mod egal divizat pentru următoarele munci:

50:4.4 (575.5) 1. *Munca fizică*. Cultivarea solului asociată cu construirea și decorarea caselor.

50:4.5 (575.6) 2. *Activitățile sociale*. Reprezentațiile teatrale și grupările culturale.

50:4.6 (575.7) 3. *Aplicația educațională*. Instruirea individuală în raport cu învățătura grupului familial, completată de o pregătire specializată de clasă.

50:4.7 (575.8) 4. *Educația profesională*. Școli de căsnicie și de reformare a căminului, școli aplicative de artă și de meserii, precum și clase formatoare de instructori - laici, culturali și religioși.

50:4.8 (575.9) 5. *Cultura spirituală*. Fraternitatea măștrilor, iluminarea grupurilor de copii și a tinerilor, precum și pregătirea copiilor indigeni adoptați ca misionari pe lângă poporul lor.

50:4.9 (575.10) Un Prinț Planetar nu este vizibil pentru ființele muritoare; faptul de a crede în reprezentările pe care le fac asupra lui ființele semimateriale ale statului său major, reprezintă o probă de credință. Aceste școli de cultură și de educație sunt însă bine adaptate la nevoile fiecărei planete; o vie și lăudabilă întrecere se dezvoltă curând printre rasele omenești în eforturile lor de a se face admise în aceste diverse instituții de învățământ.

50:4.10 (575.11) Pornind de la acest centru mondial de cultură și de realizare, o influență înălțătoare și civilizată iradiază progresiv toate popoarele și transformă lent, dar sigur, rasele evolutive. Între timp, copiii educați și spiritualizați ai popoarelor învecinate, care au fost adoptați și instruiți în școlile prințului, se reîntorc la grupul lor natal, și stabilesc, la capacitatea lor maximă, noi centre puternice de studiu și de cultură, pe care le întrețin după planul școlilor prințului.

50:4.11 (576.1) Pe Urantia, aceste planuri destinate progresului planetar și perfecționării culturale erau în plin curs de aplicare și se executau într-un mod satisfăcător, când toată întreprinderea a luat sfârșit într-un mod mai degrabă brusc și prea puțin glorios prin aderarea lui Caligastia la rebeliunea lui Lucifer.

50:4.12 (576.2) Pentru mine, unul dintre episoadele cel mai profund șocante ale acestei rebeliuni a fost acela de a afla cruda perfidie a lui Caligastia, membru al propriului meu ordin de filiație, care, cu bună știință, și cu o răutate calculată, a pervertit sistematic instruirea și a otrăvit învățătura care era dată în școlile planetare ale Urantiei deschise în acel moment. Ruina acestor școli a fost rapidă și completă.

50:4.13 (576.3) Mulți dintre urmașii ascendenților statului-major materializat al Prințului au rămas loiali și au dezertat din rândurile ordinului lui Caligastia. Acești credincioși au fost încurajați de administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei și, într-o epocă ulterioară, urmașii lor au ajutat mult la susținerea conceptelor planetare de adevăr și de dreptate. Lucrarea acestor evangheliști loiali a contribuit la împiedicarea dispariției totale a adevărului spiritual de pe Urantia. Aceste suflete curajoase și urmașii lor au păstrat vie o anumită cunoaștere a legii Tatălui și au păstrat, pentru rasele lumii, conceptul dispensațiilor planetare succesive, aduse de diversele ordine ale Fiilor divini.

5. Civilizația progresivă

50:5.1 (576.4) Prinții loiali ai lumilor locuite rămân atașați permanent planetei pentru care au fost desemnați inițial. Fiii Paradisului care aduc cu ei dispensații pot să vină și să plece, însă un Prințul Planetar care a reușit rămâne șef al țărâmului său. Munca sa este întru totul independentă de misiunile Fiilor Superiori, căci ea este menită să favorizeze dezvoltarea civilizației planetare.

50:5.2 (576.5) Progresul civilizației se aseamănă prea puțin pe două planete. Detaliile desfășurării evoluției muritorilor sunt foarte diferite pe multe lumi neasemănătoare. În pofida a numeroase diversificări ale dezvoltării planetare în domeniile fizic, intelectual și social, toate sferele evolutive progresează în anumite direcții bine definite.

50:5.3 (576.6) Sub guvernarea binefăcătoare a unui Prinț Planetar, lărgită de Fiii Materiali și punctată de misiunile periodice ale Fiilor Paradisului, rasele muritoare ale unei lumii medii a timpului și spațiului trec succesiv prin următoarele șapte epoci evolutive:

50:5.4 (576.7) 1. *Epoca nutriției*. Creaturile preumane și rasele inițiale de oameni primitivi se ocupă în principal de probleme de hrană. Aceste ființe în evoluție își petrec orele de veghe căutându-și hrana sau bătându-se, ofensiv sau defensiv. Căutarea hranei este de supremă importanță în mintea acestor primi strămoși ai civilizației.

50:5.5 (576.8) 2. *Perioada securității*. Imediat ce vânătorii primitivi pot să drămuiească puțin timp liber în căutarea lor de hrană, ei își folosesc răgazul pentru a-și spori siguranța. Se consacră tot mai multă atenție tehnicii războiului. Ei își fortifică locuințele, și clanurile devin tot mai solide din cauza temerii reciproce și prin insuflarea urii față de

grupurile străine. Autoconservarea este o ocupație care urmează întotdeauna autoîntreținerea.

50:5.6 (577.1) 3. *Era confortului material.* După ce au rezolvat parțial problemele alimentare și au atins un oarecare grad de securitate, oamenii și-au consacrat răgazul în plus dezvoltării confortului lor personal. Luxul rivalizează cu necesitatea la ocuparea centrului scenei activităților umane. Această perioadă este mult prea adesea caracterizată de tiranie, de toleranță, de îmbuibare și de beție. Elementele slabe ale raselor au înclinație către excese și brutalitate. Acești plăpânzi căutători de plăceri sunt treptat subjugați de elementele mai puternice ale civilizației în progres, care iubesc adevărul.

50:5.7 (577.2) 4. *Căutarea cunoașterii și a înțelepciunii.* Hrana, siguranța, plăcerea și răgazul oferă baza care permite culturii să se dezvolte și cunoștințelor să se răspândească. Efortul de a pune cunoștințele în practică duce la înțelepciune și, când o cultură a învățat să profite de experiență și să se perfecționeze prin ea, atunci a sosit civilizația cu adevărat. Alimentația, securitatea și confortul material încă domină societatea, dar multor indivizi orientați către viitor le este foame de cunoaștere și sete de înțelepciune. Fiecărui copil i se oferă ocazia de a învăța prin practică, iar educația este cuvântul de ordine al acestor vremuri.

50:5.8 (577.3) 5. *Epoca filozofiei și a fraternității.* Când muritorii învață să gândească și încep să profite de experiență, ei devin filozofi, se apucă să raționeze în sinea lor și să exerseze o judecată chibzuită. Societatea acestei perioade devine etică, iar oamenii acestei epoci

devin realmente ființe morale. Ființele morale și înțelepte sunt capabile să stabilească fraternitatea umană pe această lume în progres. Ființele etice și morale pot învăța să trăiască după regula de aur.

50:5.9 (577.4) 6. *Epoca strădaniei spirituale*. Când muritorii care evoluau au trecut prin stadiile de dezvoltare fizică, intelectuală și socială, ei ating mai devreme sau mai târziu nivele de clarviziune personală care îi stimulează să caute satisfacții spirituale și înțelegeri cosmice. Religia reușește să se ridice de la domeniile emoționale ale fricii și ale superstiției la nivelele superioare ale înțelepciunii cosmice și ale experienței spirituale personale. Educația aspiră la dobândirea de înțelesuri; cultura percepe relațiile cosmice și adevăratele valori. Muritorii care evoluează astfel sunt sincer cultivați, cu adevărat educați, și subtil cunoscători de Dumnezeu .

50:5.10 (577.5) 7. *Era luminii și a vieții*. Aceasta este înflorirea epocilor succesive de securitate fizică, de expansiune intelectuală, de cultură socială, și de realizare spirituală. Aceste înfăptuiri omenești sunt acum îmbinate, asociate, și coordonate, într-o unitate cosmică și într-o servire dezinteresată. În limitele naturii finite și a înzestrărilor materiale, nu se impune nici o graniță posibilităților de realizare evolutivă a generațiilor în progres care trăiesc succesiv pe aceste lumi celeste și bine stabilite ale timpului și spațiului.

50:5.11 (577.6) După ce au servit sferile lor pe parcursul dispensațiilor succesive ale istoriei lumii și ale epocilor progresive de avansare planetară, Prinții Planetari sunt ridicați la rangul de Suverani Planetari cu ocazia inaugurării erei luminii și a vieții.

6. Cultura planetară

50:6.1 (578.1) Izolarea Urantieii face posibilă descrierea multor particularități ale modului de viață și al anturajului vecinilor voștri din Satania. Noi suntem limitați în aceste expuneri de carantina planetară și de izolarea sistemului. Toate eforturile noastre de a-i ilumina pe muritorii Urantieii sunt supuse acestor restricții, dar, în măsura în care este permis, voi ați fost instruiți asupra progreselor unei lumi evolutive medii, și sunteți în stare să comparați cariera unei astfel de lumi cu prezenta stare a Urantieii.

50:6.2 (578.2) Dezvoltarea civilizației pe Urantia nu este foarte diferită de cea a altor lumi care au avut nefericirea de a fi izolate din punct de vedere spiritual. Însă, atunci când este comparată cu lumile loiale ale universului, planeta voastră apare ca fiind foarte confuză și mult întârziată în toate fazele de progres intelectual și de realizare spirituală.

50:6.3 (578.3) Din cauza necazurilor lor planetare, urantienii sunt împiedicați în a înțelege mare lucru din cultura lumilor normale. Dar nu ar trebui să vă imaginați că lumile evolutive, chiar și cele mai ideale, sunt sfere unde viața este o potecă netedă și înflorită. Lupta face întotdeauna parte din viața inițială a raselor muritoare. Efortul și decizia sunt factori esențiali pentru dobândirea de valori de supraviețuire.

50:6.4 (578.4) Cultura presupune o calitate a minții; cultura nu poate fi reînsuflețită dacă mintea nu se înalță. Un intelect superior va căuta o cultură nobilă, și va găsi un mijloc de a atinge acest scop. Mințile

inferioare vor disprețui cultura cea mai înaltă, chiar dacă li se oferă dă de-a gata. Multe lucruri depind, de asemenea, de misiunile succesive ale Fiilor divini și de măsura în care primesc iluminarea epocile dispensațiilor lor respective.

50:6.5 (578.5) Nu ar trebui uitat că, timp de două sute de mii de ani, toate lumile Sataniei au rămas din punct de vedere spiritual sub interdicția Norlatiadekului, ca urmare a rebeliunii lui Lucifer. Și vor fi necesare epoci de-a rândul pentru a repara neajunsurile cauzate de păcatele și de secesiunea care au rezultat. Lumea voastră continuă să urmeze o carieră neregulată și plină de vicisitudini din pricina dublei sale tragedii a unui Prinț Planetar rebel și a unui Fiu Material foarte slab. Nici chiar coborârea lui Cristos Mihail pe Urantia nu a înlăturat imediat consecințele temporale ale acestor grave greșeli din administrarea anterioară a acestei lumi.

7. Recompensele izolării

50:7.1 (578.6) La prima vedere, s-ar părea că Urantia și lumile asociate în izolare sunt foarte nefericite de faptul de a fi private de prezența și de influența binefăcătoare a personalităților supraumane, cum ar fi un Prinț Planetar, și de un Fiu și o Fiică Materiali. Dar izolarea acestor sfere le oferă raselor lor o ocazie unică de a-și exersa credința și de a-și dezvolta o calitate specială a încrederii în siguranța cosmică, care nu depinde nici de vedere, nici de vreo altă considerație materială. Se poate întâmpla, în cele din urmă, ca creaturile omenești care vin din lumile puse în carantină în urma rebeliunii să fie extrem

de norocoase. Noi am descoperit că acești ascenderi se văd însărcinați de foarte devreme cu numeroase misiuni speciale în întreprinderile cosmice în care o credință netăgăduită și o încredere sublimă sunt esențiale pentru înfăptuirea lor.

50:7.2 (579.1) Pe Jerusem, ascenderii lumilor izolate ocupă un sector rezidențial privat și sunt cunoscuți sub numele de *agondonteri*, ceea ce înseamnă creaturi cu voință evolutivă care pot să creadă fără să vadă, să persevereze când sunt izolate și să triumfe asupra dificultăților aproape insurmontabile, chiar și atunci când sunt singure. Această grupare funcțională de *agondonteri* persistă de-a lungul ascensiunii universului local și a traversării suprauniversului. Ea dispare în timpul șederii în Havona, dar re apare rapid după sosirea în Paradis și subzistă categoric în Corpul de Finalitate Muritor. Tabamantia este un *agondonter* de statut finalitar, supraviețuitor al unei sfere puse în carantină după prima rebeliune care a avut vreodată loc în universul timpului și spațiului.

50:7.3 (579.2) Pe parcursul întregii cariere a Paradisului, răsplata urmează efortul ca un rezultat al cauzelor. Aceste recompense separă individul de ceea ce reprezintă media, oferind variante de experiență ale creaturilor, și contribuind la diversitatea înfăptuirilor ultime în corpul colectiv al finalitarilor.

50:7.4 (579.3) [Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 50](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 52](#) >>

Capitolul 51

Adamii planetari

51:0.1 (580.1) PE PARCURSUL domniei unui Prinț Planetar, omul primitiv atinge limita dezvoltării evolutive naturale, și această dobândire biologică îl avizează pe Suveranul Sistemului că a venit momentul să trimită pe această lume un al doilea ordin de filiație, elevatorii biologici. Acești Fii, căci doi sunt - Fiicele și Fiii Materiali - sunt în general numiți Adamul și Eva de pe o planetă. Fiul Material originar al Sataniei este Adam, și cei care merg pe lumile sistemului ca elevatori biologici poartă întotdeauna numele acestui prim Fiu originar al ordinului lor unic.

51:0.2 (580.2) Acești Fii sunt darul material făcut de Fiul Creator lumilor locuite. Ei rămân pe planeta pe care au fost trimiși împreună cu Prințul Planetar, pe tot parcursul evolutiv al acestei sfere. Ei nu își

asumă mari riscuri în această aventură pe o lume având un Prinț Planetar, însă pe o planetă apostată, fără nici un conducători spirituali și privată de comunicări interplanetare, misiunea lor este plină de mari pericole.

51:0.3 (580.3) Nu vă puteți aștepta să știți totul despre lucrarea acestor Fii din toate lumile Sataniei și ale alte sisteme, însă alte capitole vor descrie mai bine viața și experiențele lui Adam și ale Evei, interesantul cuplu venit din rezervele corpului de elevatori biologici ai Jerusemului pentru a înălța rasele Urantie. Cu toate că planurile ideale de ameliorare a rasele voastre indigene nu au fost duse la bun sfârșit, misiunea lui Adam nu a fost în zadar; Urantia a avut de profitat imens de dăruirea lui Adam și a Evei, și printre tovarășii lor în consiliile celeste, lucrarea lor nu este considerată ca o pierdere totală.

1. Originea și natura a Fiilor Materiali ai lui Dumnezeu

51:1.1 (580.4) Fiicele și Fiii materiali sau sexuați sunt progenitura Fiului Creator; Spiritul-Mamă al Universului nu participă la producerea acestor ființe, care sunt destinate să joace rolul de elevatori fizici pe lumile evolutive.

51:1.2 (580.5) Ordinul material de filiație nu este uniform în întregul univers local. Fiul Creator nu produce decât un singur cuplu de astfel de ființe în fiecare sistem local; aceste cupluri originare au naturi diverse, armonizate cu modelul vieții sistemelor lor respective. Acest

aranjament este indispensabil, din moment ce altfel potențialul reproducător al Adamilor ar fi funcțional incompatibil cu acela al muritorilor evoluând pe lumile oricărui sistem. Adamul și Eva care au venit pe Urantia, proveneau din cuplul original al Fiilor Materiali ai Sataniei.

51:1.3 (580.6) Înălțimea Fiilor Materiali variază între doi metri cincizeci și trei metri, iar corpul lor strălucește de o lumină radiantă de o tentă violetă. Prin corpul lor material circulă sânge material, însă ei sunt, de asemenea, încărcăți de energie divină și saturați de lumină celestă. Acești Fii Materiali (Adamii) și aceste Fiice Materiale (Evele) sunt egali în toate privințele, deosebindu-se în natura lor de reproducători și în funcție de anumiți factori chimici. Ei sunt egali, însă diferențiați, mascul și femelă - deci complementari, și sunt concepuți pentru a îndeplini în doi aproape toate misiunile lor.

51:1.4 (581.1) Fiii Materiali beneficiază de o hrană dublă; ei sunt cu adevărat dubli în natura și în constituția lor, ei consumă energie materializată aproape ca ființele fizice ale tărâmului și, în același timp, existența lor nemuritoare este deplin întreținută prin absorbția directă și automată a anumitor energii cosmice susținătoare. Dacă ei ar eșua în vreo misiune încredințată lor sau chiar și dacă s-ar revolta în mod conștient și deliberat, Fiii acestui ordin sunt izolați, întrerupți de conexiunea lor cu sursa de lumină și de viață a universului. Practic, ei devin atunci ființe materiale destinate să urmeze cursul vieții materiale pe lumea pe care au fost trimiși, și sunt nevoiți să recurgă la magistrații universului pentru a fi judecați. Moartea naturală va termina, în cele din urmă, cariera planetară a unor asemenea Fiice sau Fii nefericiți și puțin înțelepți.

51:1.5 (581.2) Un Adam și o Evă originari - creați direct - sunt nemuritori prin înzestrare naturală, întocmai ca toate celelalte ordine de filiație ale universului local, însă Fiii și Fiicele lor suportă o diminuare a potențialului de nemurire. Acest cuplu originar nu poate transmite nemurirea necondiționată Fiilor și Fiicelor cărora le dau ei naștere. Pentru continuitatea vieții, progenitura lor depinde de un sincronism intelectual neîntrerupt cu circuitul gravitației mentale al Spiritului. De când există sistemul Sataniei, treisprezece Adami Planetari au fost pierduți în rebeliune sau în greșeală și 681.204 în posturi de încredere subordonate. Cea mai mare parte a acestor dezordini au avut loc în epoca rebeliunii lui Lucifer.

51:1.6 (581.3) În timp ce trăiesc ca cetățeni permanenți pe capitalele sistemice și chiar și atunci când coboară în misiune pentru a acționa pe planetele evolutive Fiii Materiali nu posedă Ajustori ai Gândirii, însă prin aceste servicii vor dobândii capacitatea experiențială de a dobândi un Ajustor și de a întreprinde cariera de ascensiune în Paradis. Aceste ființe unice și minunat de utile sunt elementul de legătură dintre lumea fizică și lumea spirituală. Ei sunt concentrați în sediul sistemic, unde se reproduc și continuă să trăiască ca cetățeni materiali ai tărâmului, și de acolo sunt trimiși către lumile evolutive.

51:1.7 (581.4) Spre deosebire de ceilalți Fii creați pentru a servi pe planete, Fiii ordinului material de filiație nu sunt prin natura lor invizibili unor creaturi materiale precum locuitorii Urantiei. Acești Fii ai lui Dumnezeu pot fi văzuți și înțeleși de creaturile timpului, și se pot amesteca efectiv cu ele. Ei ar putea chiar să procreeze cu ele, cu toate că rolul de înălțare biologică îi revine, în general, progeniturii Adamilor Planetari.

51:1.8 (581.5) Pe Jerusem, copiii loiali ai unui Adam și ai unei Eve sunt nemuritori, însă descendenții unei Fiice și ai unui Fiu material procreați după sosirea părinților lor pe o planetă evolutivă nu sunt imuni la moartea naturală. Când părinții sunt rematerializați pentru a deveni reproducători pe o lume evolutivă, se produce o schimbare în mecanismul transmițător al vieții. Purtătorii Vieții privează în mod voluntar pe Adamii și Evele Planetari de puterea de a naște fii și fiice care nu mor. Un Adam și o Evă în misiune planetară pot să trăiască la nesfârșit dacă nu comit nici o greșală, însă, între anumite limite, longevitatea copiilor lor descrește cu fiecare nouă generație.

2. Tranzit al Adamilor Planetari

51:2.1 (582.1) Dacă primește vestea că o nouă lume locuită a atins apogeul evoluției fizice, Suveranul Sistemului reunește corpul Fiicelor și al fiilor Materiali pe capitala sistemică. După discutarea nevoilor lumii evolutive, se alege un cuplu din grupul de voluntari - un Adam și Evă din corpul celor mai vechi Fii Materiali - este ales pentru a întreprinde aventura. Ei se supun atunci profundului somn pregătitor pentru a fi înserafîmați și transportați de la căminul în care serviseră ca asociați până la noul lor tărâm cu noile lui oportunități și riscuri.

51:2.2 (582.2) Adamii și Evele sunt creaturi semimateriale și, ca atare, ei nu pot fi transportați de serafimi. Trebuie ca mai întâi să treacă printr-o dematerializare pe capitala sistemului înainte de a putea fi înserafîmați și apoi transportați pe lumea pentru care au fost

desemnați. Serafimii transportori sunt capabili să efectueze, în cazul Fiilor Materiali și al altor creaturi semimateriale, schimbările care le vor permite să fie înserafimați și transportați astfel prin spațiu de la o lume sau un sistem la altele. Această pregătire pentru transport ia în jur de trei zile din timpul standard, și cooperarea unui Purtător al Vieții este necesară pentru a restabili existența normală a creaturii dematerializate, atunci când ea a ajuns la sfârșitul călătoriei prin transport serafic.

51:2.3 (582.3) Cu toate că există această tehnică de dematerializare pregătitoare tranzitului Adamilor din Jerusem pe lumile evolutive, nu există nici o metodă echivalentă pentru a-i retrage de pe acele lumi, afara numai dacă s-ar goli întreaga planetă. În acest caz, se stabilește o instalație de siguranță, în care se folosește tehnica de dematerializare pentru întreaga populație care trebuie salvată. Dacă o catastrofă fizică ar ruina rezidența planetară a unei rase în evoluție, Melchizedekii și Purtătorii Vieții ar folosi tehnica de dematerializare pentru toți supraviețuitorii, și aceste ființe ar fi aduse, prin transport serafic, pe noua lume pregătită pentru continuarea existenței lor. Odată inaugurată pe o lume a spațiului, evoluția unei rase umane trebuie să continue în întregime independent de supraviețuirea fizică a planetei sale, însă pe durata epocilor evolutive nu se ia în considerare nici o dispoziție pentru ca un Adam și o Evă planetari să poată părăsi lumea pe care au ales-o.

51:2.4 (582.4) Sosind la destinația lor planetară, Fiicele și Fiii Materiali sunt rematerializați sub îndrumarea Purtătorilor Vieții. Întregul proces cere de la zece până la douăzeci și opt de zile din

timpul Urantiei. Inconștiența somnului profund serafic persistă pe parcursul acestei întregi perioade de reconstrucție. Când reconstituirea organismului lor fizic este încheiată, Fiicele și Fiii Materiali se regăsesc în noul lor cămin și pe noua lor lume, practic, întocmai cum erau înainte de a se supune procesului de dematerializare pe Jerusem.

3. Misiunile Aadamice

51:3.1 (582.5) Pe lumile locuite, Fiicele și Fiii Materiali construiesc propriile lor lăcașuri, grădini unde sunt curând ajutați de copiii lor. Amplasarea grădinii a fost în general aleasă de Prințul Planetar, al cărui stat major corporal contribuie mult la munca preliminară de pregătire cu ajutorul unui mare număr de indivizi superiori aparținând raselor autohtone.

51:3.2 (583.1) Aceste Grădini ale Edenului și-au primit numele în onoarea Edentiei, capitala constelației, și pentru că ele sunt modelate după măreția botanică a lumii-sediu a Părinților Preaînalti. Aceste locuințe-grădini sunt de obicei situate într-un loc retras, și într-o zonă apropiată de tropice. Pe cea mai mare parte a lumilor, acestea sunt creații minunate. Voi nu puteți, în nici un caz, să vă dați seama ce înseamnă aceste magnifice centre de cultură pe temeiul istoriei fragmentate a eșuării unei astfel de întreprinderi pe Urantia.

51:3.3 (583.2) Un Adam și o Evă planetari reprezintă în potențial darul total al harului fizic făcut raselor muritoare. Rolul principal al cuplului importat constă în a se înmulți și a crește copiii timpului.

Însă nu există căsătorii imediate între populația grădinii și aceea a planetei; timp de numeroase generații, Adam și Eva rămân, biologic, separați de muritorii evolutivi, în timp ce își construiesc o rasă puternică de ordinul lor. Aceasta este originea rasei violete pe lumile locuite.

51:3.4 (583.3) Planurile de ridicare a nivelului rasei sunt pregătite de Prințul Planetar și de statul său major, și executate de Adam și Eva. Și aici, Fiul vostru Material și tovarășa sa au fost puși în mare dezavantaj atunci când au sosit pe Urantia. Caligastia s-a opus cu șiretenie și cu eficacitate misiunii Adamice, cu toate că administratorii provizorii Melchizedeki ai Urantiei i-au avertizat cum se cuvine pe Adam și Eva de pericolele planetare inerente prezenței Prințului Planetar rebel. Printr-o stratagemă vicleană, acest arhirebel a biruit în tactică pe Adamul și pe Eva voastră, și i-a făcut să cadă în capcana trădării misiunii lor de încredere, în calitate de conducători vizibili ai lumii voastre. Prințul Planetar trădător a reușit să compromită cuplul edenic, însă a eșuat în eforturile sale pentru a-l implica în rebeliunea luciferică.

51:3.5 (583.4) Îngerii de al cincilea ordin, ajutoarele planetare, sunt atașați misiunii Adamice și îi însoțesc întotdeauna pe Adamii Planetari în aventurile lor pe lumi. Grupul lor desemnat inițial cuprinde, de obicei, aproape o sută de mii. Când lucrarea Adamului și a Evei Urantiei a fost înfăptuită prematur, când s-au îndepărtat de planul ordonat, una dintre Vocile serafice ale Grădinii a fost aceea care le-a reproșat conduita lor reprobabilă. Povestirea acestui eveniment ilustrează maniera în care tradițiile voastre planetare au încercat să îi atribuie lui Dumnezeu Domnul tot ceea ce este

supranatural. Din aceasta cauză, urantienii au căzut adesea în confuzie în ceea ce privește natura Tatălui Universal, deoarece cuvintele tuturor asociațiilor și subordonaților săi i-au fost într-un mod atât de general atribuite lui. În cazul Adamului și al Evei, îngerul Grădinii nu era altcineva decât șeful ajutoarelor planetare de serviciu în acea epocă. Acest serafim, numit Solonia, a anunțat eșecul planului divin, și a cerut întoarcerea pe Urantia a administratorilor provizorii Melchizedeki.

51:3.6 (583.5) Creaturile mediene secundare apar pe parcursul misiunilor Adamice. Asemenea statului major corporal al Prințului Planetar, descendenții Fiicelor și ai Fiilor Materiali sunt de două ordine: copiii lor fizici și creaturile mediene ale ordinului secundar. Aceste slujitoare planetare materiale, care sunt însă, de obicei, invizibile, contribuie mult la avansarea civilizației, și chiar la supunerea minorităților nesupuse care ar căuta cumva subminarea dezvoltării sociale și a progresului spiritual.

51:3.7 (583.6) Nu trebuie să se confunde medienii secundari cu cei ai ordinului primar, care datează dintr-o epocă apropiată de cea a sosirii Prințului Planetar. Pe Urantia, majoritatea acestor creaturi mediene primare s-au angajat în rebeliune cu Caligastia, și au fost internate cu prilejul Rusaliilor. Numeroși membri ai grupului Adamic care nu au rămas fideli administrației planetare sunt, de asemenea, internați.

51:3.8 (584.1) În ziua Învierii, medienii primari și cei secundari loiali au efectuat o uniune voluntară și au acționat de atunci încolo ca o tot unitar în problemele lumii. Ei servesc sub comanda medienilor loiali aleși alternativ din cele două grupuri.

51:3.9 (584.2) Lumea voastră a fost vizitată de reprezentanții a patru ordine de filiație: Caligastia, prințul Planetar; Adam și Eva, Fiii Materiali ai lui Dumnezeu; Machiventa Melchizedek, „înțeleptul din Salem” din vremea lui Avraam, și Cristos Mihail care a venit ca Fiu de manifestare din Paradis. Cât ar fi fost de efectiv și de frumos ca Mihail, conducătorul suprem al universului Nebadonului, să fi fost primit pe lumea voastră de un Prinț Planetar loial și eficient, și de un Fiu Material devotat și care a reușit; ambii ar fi putut îmbunătăți foarte mult munca și misiunea Fiului de manifestare! Însă nu toate lumile au fost atât de lipsite de noroc ca Urantia, și misiunea Adamilor Planetari nu a fost întotdeauna atât de dificilă și de riscantă. Când Fiii Materiali reușesc în misiunea lor, ei contribuie la dezvoltarea unei mari populații, și își continuă activitățile ca guvernatori vizibili ai treburilor planetare, mult timp după ce lumea lor a fost stabilizată în lumină și în viață.

4. Cele șase rase evoluționare

51:4.1 (584.3) Rasa care domină de-a lungul epocilor primitive ale lumilor locuite este aceea a oamenilor roșii; ei sunt, în general, primii care ating nivelele umane de dezvoltare. Cu toate că oamenii roșii constituie rasa primă a planetelor, popoarele de culoare care vin mai apoi încep să își facă apariția de foarte devreme, în era de urgență a muritorilor.

51:4.2 (584.4) Rasele primitive sunt puțin superioare celor mai tardive; omul roșu este foarte mult deasupra rasei indigo (neagră).

Purtătorii Vieții transmit, în plenitudinea lui, darul energiilor vii rasei inițiale sau roșii, și fiecare manifestare evolutivă următoare a unui grup uman distinct reprezintă o variație, în pofida darului original. Chiar mărime muritorilor tinde să descrească de la omul roșu până la rasa indigo, cu toate că pe Urantia neamuri neașteptate de gigantism au apărut printre popoarele verzi și portocalii.

51:4.3 (584.5) Pe lumi care conțin cele șase rase evolutive, popoarele superioare sunt prima, a treia și a cincia rasă - cea roșie, galbenă și albastră. Rasele evolutive alternează astfel în aptitudinea lor pentru creșterea intelectuală și pentru dezvoltarea spirituală, a doua, a patra și a șasea fiind mai puțin bine înzestrate. Aceste rase secundare sunt cele care lipsesc pe anumite lumi; ele sunt cele care au fost exterminate pe numeroase altele. Este nefericit faptul că, pe Urantia, ați pierdut într-o măsură atât de mare oamenii voștri albaștri superiori, mai puțin în măsura în care ei persistă în „rasa voastră albă” amalgamată. Pierderea raselor voastre portocalii și verzi nu are atât de mare importanță.

51:4.4 (584.6) Evoluția a șase - sau a trei - rase colorate pare să deterioreze facultățile originare ale omului roșu, însă ea oferă anumite variante foarte dezirabile la tipurile muritoare, și procură o expresie a diverselor potențiale umane care ar fi de neatins altfel. Aceste modificări sunt favorabile pentru progresul omenirii, în ansamblul ei, dat fiind faptul că ele sunt ulterior înălțate prin importarea rasei Adamice sau violete. Pe Urantia, acest plan obișnuit de amalgamare nu a fost dus la bun sfârșit decât foarte parțial, și acest eșec în executarea planului evolutiv al raselor vă împiedică să înțelegeți

statutul popoarelor de pe o planetă locuită medie doar prin observarea pe a voastră a rămășițelor raselor primitive.

51:4.5 (585.1) La începutul dezvoltării rasiale, se conturează o ușoară tendință către încrucișări între membrii raselor roșii, galbene și albastre. Rasele portocalii, verde și indigo au o tendință similară de a se amesteca. Ființele umane cele mai înapoiate sunt, de obicei, folosite ca lucrători de către rasele mai progresive, ceea ce explică originea sclaviei pe planete în epocile primitive. Oamenii portocalii sunt, în general, supuși de cei roșii și reduși la statutul de servitori - și, uneori, exterminați. Oamenii galbeni fraternizează adesea cu roșii, însă nu întotdeauna.

51:4.6 (585.2) Rasa galbenă reduce, în general, pe cea verde în sclavie, în timp ce oamenii albaștrii îi subjugă pe cei indigo. Aceste rase de oameni primitivi nu au nici un fel de scrupule în a se folosi de serviciile tovarășilor lor mai înapoiați sub formă de muncă silnică, nu mai mult decât ar avea urantienii în cumpărarea sau vinderea cailor sau a vitelor.

51:4.7 (585.3) Pe cea mai mare parte a lumilor normale, servitudinea involuntară nu urmează cârmuirii Prințului Planetar, cu toate că cei deficienții mintal și delicvenții sociali sunt adesea condamnați la munci forțate. Însă, pe toate sferele normale, acest fel de sclavie primitiv este abolit la puțin timp după sosirea rasei violete sau Adamice importate.

51:4.8 (585.4) Aceste șase rase evolutive sunt destinate să fie amestecate și înnobilate prin amalgamări cu progenitura elevatorilor Adamici. Însă, înainte de contopirea acestor popoare, cei inferiori și

neadaptati sunt în mare parte eliminați. Prințul Planetar și Fiii Materiali, precum și celelalte autorități planetare competente, judecă aptitudinile neamurilor reproducătoare. Dificultatea executării unui program atât de radical pe Urantia provine din absența judecătorilor competenți pentru a statua aptitudinea sau inaptitudinea biologică a indivizilor raselor lumii voastre. În ciuda acestui obstacol, se pare că ar trebui să fiți capabili să vă puneți de acord în ceea ce privește disocierea biologică neamurile care sunt cele mai cunoscute ca inapte, pline de defecte sau antisociale.

5. Amalgamare rasială — efuziunea sângelui Adamic

51:5.1 (585.5) Când un Adam și o Evă Planetari sosesc pe o lume locuită, ei sunt pe deplin instruiți de superiorii lor cu privire la cea mai bună modalitate de a ameliora rasele existente de ființe inteligente. Planul de desfășurare nu este uniform; foarte mult rămâne la latitudinea cuplului slujitor și greșelile nu sunt rare, în special pe lumile aflate în dezordine și în insurecție, cum este Urantia.

51:5.2 (585.6) De obicei, oamenii violeți nu încep să se amestece cu nativii planetei mai înainte ca propriul lor grup să depășească un milion de membrii. Însă, între timp, statul major al Prințului Planetar proclamă că copiii lui Dumnezeu au coborât, ca să zicem așa, pentru a se amesteca cu rasele umane. Și oamenii așteaptă cu nerăbdare ziua în care se va anunța că cei care sunt pregătiți pentru a aparține familiilor rasiale superioare pot să meargă în Grădina Edenului și să fie aleși de

Fiii și de Fiicele lui Adam pentru a deveni tații și mamele evolutivi ai noului ordin contopit al omenirii.

51:5.3 (585.7) Pe lumile normale, un Adam și o Evă Planetari nu se împreunează niciodată cu membrii raselor evolutive. Această muncă de ameliorare biologică este o funcțiune a progeniturii lui Adam. Însă acești Adamiți nu se răspândesc printre rase; statul major al prințului aduce în Grădina Edenului bărbații și femeile superiori care vor să se împreuneze cu urmașii adamici. Și, în cea mai mare parte a lumilor, se consideră ca o onoare supremă faptul de a fi ales drept candidat la împreunarea cu fiii și cu fiicele grădinii.

51:5.4 (586.1) Pentru prima dată războaiele rasiale și alte lupte dintre triburi se domolesc puțin, în timp ce diversele rase se străduiesc tot mai mult să facă recunoscută competența lor de a fi admiși în grădină. Nu puteți să vă faceți decât o idee foarte vagă cu privire la maniera în care această luptă competitivă vine să ocupe centrul tuturor activităților pe o planetă normală. Tot acest plan de a ameliora rasa s-a năruit aproape de la început pe Urantia.

51:5.5 (586.2) Rasa violetă este un popor monogam. Orice femeie sau bărbat evolutiv, unindu-se cu fiicele și cu fiii adamici, se angajează să nu ia alți soți, și să le propovăduiască monogamia copiilor lor. Copiii fiecăreia dintre aceste uniuni sunt educați și instruiți în școlile Prințului Planetar. Li se permite apoi să meargă la rasa părintelui lor evolutiv și să se căsătorească printre grupurile selecționate ale muritorilor superiori.

51:5.6 (586.3) Când această viță a Fiilor Materiali se adaugă raselor evoluând ale lumilor, se deschide o eră nouă și mai mare de progres evolutiv. După afluxul procreativ de aptitudini importate și de

caractere supraevolutive se produce o succesiune rapidă de avânturi în civilizație și în dezvoltarea rasială. În o sută de mii de ani, există un progres mai mare decât într-un milion de ani de luptă anterioară. Pe lumea voastră, și în ciuda eșuării planurilor ordonate, s-au realizat mari progrese de când plasma vitală a lui Adam a fost dăruită popoarelor voastre.

51:5.7 (586.4) Copiii pur-sânge ai unei Grădini planetare a Edenului pot foarte bine să se coboare printre membrii superiori ai raselor evolutive, și să ridice astfel nivelul biologic al omenirii, însă pentru viștele superioare ale muritorilor Urantieii nu ar fi de nici un folos să se unească cu rasele inferioare. o procedură atât de nechibzuită ar pune în pericol întreaga civilizație a lumii voastre. Nereușind să obțineți armonizarea rasei prin tehnica adamică, voi trebuie acum să vă rezolvați problema ameliorării rasiale prin alte metode, în principal umane, de adaptare și de control.

6. Regimul Edenic

51:6.1 (586.5) Pe cea mai mare parte a lumilor locuite, Grădinile Edenului subzistă ca superbe centre culturale, și continuă să funcționeze timp de epoci ca modele sociale de conduită și de obiceiuri planetare. Chiar și în epocile primitive, în care oamenii violeți trăiesc relativ izolați, școlile lor primesc candidați calificați, provenind din diversele rase ale planetei, în timp ce dezvoltările industriale ale grădinii deschid noi căi schimburilor comerciale. Acesta este modul în care Adamii și Evele și progenitura lor

contribuie la expansiunea bruscă a culturii și la rapida ameliorare a raselor evolutive ale lumii lor. Și toate aceste relații se amplifică și se pecetluiesc prin amalgamarea raselor evolutive și a fiilor lui Adam, care produce ridicarea imediată a statutului biologic, activarea potențialului intelectual și creșterea receptivității spirituale.

51:6.2 (586.6) Pe lumile normale, grădina-sediu a rasei violete devine al doilea centru de cultură mondială și, împreună cu orașul-sediu al Prințului Planetar, reglementează alura dezvoltării civilizației. De-a lungul secolelor, școlile orașului-sediu al Prințului Planetar și acelea ale grădinii lui Adam și a Evei, rămân sincrone. Ele nu sunt, în general, prea îndepărtate, și colaborează în mod armonios.

51:6.3 (587.1) Imaginați-vă ce ar însemna acest lucru pentru lumea voastră dacă, undeva în Levant ar exista un centru mondial de civilizație, o mare universitate planetară de cultură, care ar fi funcționat fără întrerupere timp de 37.000 de ani. Considerați, printre altele, cât de mare ar fi autoritate morală a unui astfel de centru antic dacă ar exista în apropiere un cartier general încă și mai vechi de slujire celestă, a cărui tradiție ar exercita forța cumulativă a 500.000 de ani influențe evolutive integrate. Obiceiurile sunt cele care sfârșesc prin a răspândi idealurile Edenului asupra ansamblului unei lumi.

51:6.4 (587.2) Școlile Prințului Planetar sunt preocupate, în principal, de filozofie, de religie, de morală și de lucrările intelectuale și artistice superioare. Școlile din grădini ale lui Adam și Eva sunt, în general, consacrate artelor practice, educației intelectuale de bază, culturii sociale, dezvoltării economice, relațiilor comerciale, aptitudinii fizice și guvernării civile. Aceste două centre mondiale

ajung în cele din urmă să se amestece, însă afilierea lor efectivă întârzie uneori până în epoca primului Fiu Magistral.

51:6.5 (587.3) Continuitatea existenței Adamilor și a Evelor Planetari, aliată nucleului pur-sânge al rasei violete, asigură culturii Edenice stabilitatea creșterii care îi permite să acționeze asupra civilizației unei lumi cu forța de constrângere a tradiției. În acești nemuritori Fii și Fiice Materiali noi întâlnim ultima verigă, indispensabilă, care îl leagă pe Dumnezeu de om, care aruncă un pod peste abisul aproape infinit dintre Creatorul Etern și cele mai umile personalități finite ale timpului. Iată aici niște ființe de înaltă origine care sunt fizice, materiale și chiar sexuate, ca muritorii Urantiei, care îl pot vedea și înțelege pe invizibilul Prinț Planetar și pot lucra ca interpreți pe lângă creaturile muritoare ale tărâmului, deoarece Fiicele și Fiii Materiali sunt capabili să vadă toate ființele spirituale ale ordinelor inferioare. Ele îl văd pe Prințul Planetar și întregul său stat major vizibil și invizibil.

51:6.6 (587.4) Odată cu trecerea secolelor, și prin amalgamarea progenerurii lor cu rasele umane, același Fiu Material și aceeași Fiică Materială sunt acceptați ca strămoși comuni ai omenirii, părinți comuni ai descendenților raselor evolutive de acum înainte contopite. Intenția evolutivă este ca muritorii, părăsind o lume locuită, să aibă experiența de a recunoaște șapte părinți:

- 51:6.7 (587.5) 1. Tatăl biologic - tatăl trupesc.
- 51:6.8 (587.6) 2. Tatăl tărâmului - Adamul Planetar.
- 51:6.9 (587.7) 3. Tatăl sferelor - Suveranul Sistemic.
- 51:6.10 (587.8) 4. Tatăl Preaînalt - Tatăl Constelației.

51:6.11 (587.9) 5. Tatăl Universului - Fiul Creator și șeful suprem al creațiilor locale.

51:6.12 (587.10) 6. Supratații - Cei Îmbătrâniți de Zile care guvernează suprauniversurile.

51:6.13 (587.11) 7. Tatăl spiritual sau Tatăl Havonei - Tatăl Universal care locuiește în Paradis și își revarsă spiritul pentru a trăi și lucra în mintea umilelor creaturi care locuiesc în universul universurilor.

7. Administrația unificată

51:7.1 (587.12) Fiii Avonali ai Paradisului vin din când în când pe lumile locuite pentru a înfăptui acte judiciare, însă primul avonal care sosește cu o misiune magistrală inițiază a patra guvernare a unei lumi evolutive a timpului și spațiului. Pe câteva planete în care acest Fiu Magistral este universal acceptat, el rămâne pentru o epocă întreagă. Planeta prosperă atunci sub domnia în comun a trei Fii: Prințul Planetar, Fiul Material și Fiul Magistral, ultimii doi fiindu-le vizibili tuturor locuitorilor țărâmului.

51:7.2 (588.1) Înainte ca primul Fiu Magistral să își încheie misiunea pe o lume evolutivă normală, amalgamarea muncilor educative și administrative ale Prințului Planetar și ale Fiului Material a fost efectuată. Această amalgamare a supravegherii duale a unei planete aduce în existență un nou ordin eficient de administrare mondială. Când Fiul Magistral se retrage, Adamul Planetar preia conducerea exterioară a sferei. Fiul și Fiica Materiali acționează astfel în comun, ca administratori planetari, până la ancorarea lumii în era luminii și

vieții, după care Prințul Planetar este ridicat la poziția de Suveran Planetar. Pe parcursul acestei epoci de evoluție avansată, Adam și Eva devin ceea ce s-ar putea numi prim-miniștrii uniți ai țărâmului glorificat.

51:7.3 (588.2) Imediat ce noua capitală consolidată a lumii aflate în evoluție este bine instalată, și în funcție de cât de repede se pot instrui cum se cuvine administratorii subordonați competenți, sunt întemeiate subcapitale în teritorii îndepărtate și printre diferite popoare. Înainte de sosirea unui alt Fiu cârmuitor, se vor fi organizat deja între cinci zeci și o sută de aceste centre secundare.

51:7.4 (588.3) Prințul Planetar și statul său major întrețin încă domeniile spirituale și filozofice de activitate. Adam și Eva îndreaptă o atenție specifică în ceea ce privește statutul fizic și științific și economic al țărâmului. Cele două grupuri consacră, de asemenea, energiile lor promovării artelor, relațiilor sociale și realizărilor intelectuale.

51:7.5 (588.4) Încă înainte de inaugurarea celei de a cincia administrări a treburilor lumii, s-a pus la punct o magnifică administrare a activităților planetare. Existența muritorilor pe aceste sfere bine dirijate este cu adevărat stimulatoare și benefică. Dacă urantienii ar putea măcar să observe viața pe o astfel de planetă, atunci ar aprecia imediat valoarea acelor lucruri pe care lumea lor le-a pierdut de când a îmbrățișat răul și a luat parte la rebeliune.

51:7.6 (588.5) [Prezentat de un Fiu Lanonandek Secundar din Corpul de Rezervă.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 51](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 53](#) >>

Capitolul 52

Epocile planetare ale muritorilor

52:0.1 (589.1) DE LA începerea vieții pe o planetă evolutivă, până în momentul înfloriri ei finale, în era luminii și a vieții, cel puțin șapte epoci de viață umană se conturează pe scena acțiunii lumii. Aceste epoci succesive sunt determinate de misiunile planetare ale Fiilor divini, și pe o lume locuită medie aceste epoci vor apărea în ordinea următoare:

- 52:0.2 (589.2) 1. Omul anterior Prințului Planetar.
- 52:0.3 (589.3) 2. Omul Posterior Prințului Planetar
- 52:0.4 (589.4) 3. Omul postadamic
- 52:0.5 (589.5) 4. Omul posterior Fiului Magistral

52:0.6 (589.6) 5. Omul posterior Fiului de manifestare

52:0.7 (589.7) 6. Omul posterior Fiilor Învățători.

52:0.8 (589.8) 7. Era Luminii și a Vieții.

52:0.9 (589.9) Imediat ce lumile spațiului convin fizic vieții, ele sunt înscrise în registrul Purtătorilor Vieții și, la timpul potrivit, acești Fii sunt trimiși pe aceste planete cu scopul de a declanșa viața. Întreaga perioadă cuprinsă între această declanșare a vieții și apariția omului se numește era preumană, și ea precede epocile succesive ale muritorilor studiate în această expunere.

1. Omul primitiv

52:1.1 (589.10) Începând cu momentul în care oamenii se ridică de pe nivelul animal - stadiu în care pot alege să îl venereze pe Creatorul lor - până la sosirea Prințului Planetar, creaturile volitive muritoare sunt numite *oameni primitivi*. Există șase tipuri fundamentale sau rase de oameni primitivi, și aceste popoare primitive apar succesiv în ordinea culorilor spectrului, începând cu culoarea roșie. Durata acestei evoluții primitive a vieții variază considerabil pe diferitele lumi. Ea se întinde între o sută cincizeci de mii de ani, până la mai mult de un milion de ani, timp al Urantiei.

52:1.2 (589.11) Rasele evolutive - de culoare roșie, portocalie, galbenă, verde, albastră și indigo - încep să apară aproape de momentul în care oamenii primitivi dezvoltă un limbaj simplu și încep să își exercite imaginația lor creatoare. În epoca respectivă, omul este bine obișnuit să se mențină în poziție verticală.

52:1.3 (589.12) Oamenii primitivi sunt vânători viguroși și combatanți feroce. Legea epocii respective este supraviețuirea celor mai apti; guvernarea epocii este, în întregime, aceea a tribului. Pe numeroase lumi, unele dintre rasele evolutive sunt distruse pe parcursul războaielor rasiale primitive, cum a fost cazul pe Urantia. Cei care supraviețuiesc sunt, în general, amestecați ulterior cu rasa violetă importată mai târziu, popoarele Adamice.

52:1.4 (589.13) În lumina civilizației ulterioare, această eră o oamenilor primitivi este un lung capitol sumbru și sângeros. Legea junglei și morala pădurilor virgine nu sunt în armonie cu normele călăuzirilor ulterioare ale religiei revelate și ale dezvoltării spirituale superioare. Pe lumile normale și neexperimentale această epocă este foarte diferită de luptele prelungite și extraordinar de brutale, caracteristice acestei epoci pe Urantia. Atunci când vă veți fi ridicat din prima voastră experiență planetară, veți începe să vedeți de ce această lungă luptă dureroasă are loc pe lumile evolutive și, pe măsură ce veți avansa pe calea Paradisului, veți înțelege tot mai bine înțelepciunea acestor acțiuni aparent stranii. Însă, în ciuda tuturor vicisitudinilor primelor epoci ale emergenței umane, înfăptuirile oamenilor primitivi reprezintă un capitol minunat și chiar eroic în analele unei lumi evolutive a timpului și spațiului.

52:1.5 (590.1) Primii oameni evolutivi nu sunt creaturi pitorești. Acești muritori primitivi locuiesc, în general, în caverne, sau rămân pe faleze. Ei construiesc, de asemenea, bordeie rudimentare în arborii înalți. Înainte de a se manifesta un ordin înalt de inteligență, planetele sunt uneori invadate de tipuri de animale de mărime mare, însă de la

începutul acestei ere muritorii învață să aprindă și să întrețină focul, și odată cu creșterea imaginației lor inventive și cu construirea uneltelor lor, oamenii în evoluție triumfă curând asupra animalelor mai mari și mai agile. Rasele primitive se folosesc foarte mult, de asemenea, marile animale zburătoare. Aceste enorme păsări pot să transporte una sau două persoane de mărime medie pe parcursul unui zbor neîntrerupt de peste opt sute de kilometri. Pe anumite planete, aceste păsări aduc mari foloase, deoarece sunt înzestrate cu o inteligență de un ordin elevat și pot adesea pronunța numeroase cuvinte ale limbii planetare. Aceste păsări sunt foarte inteligente, foarte supuse, și deosebit de afectuoase. Rasa acestor păsări transportatoare s-a stins de mult pe Urantia, însă strămoșii voștri primitivi beneficiau de serviciile lor.

52:1.6 (590.2) Dobândirea de către oameni a judecății etice și a voinței morale coincide, în general, cu apariția limbajului primitiv. După această emergență a voinței, când aceste ființe ating nivelul uman, ele devin receptive la admiterea temporară a Ajustorilor divini. La moarte, mulți dintre ei sunt aleși ca supraviețuitori și marcați cu o pecete de arhangheli pentru o reînviere ulterioară și o contopire cu Spiritul. Arhanghelii însoțesc întotdeauna pe Prinții Planetari, și are loc în același timp cu sosirea prințului o judecată de izbăvire a țărâmului.

52:1.7 (590.3) Toți muritorii locuiți de un Ajustor al Gândirii sunt potențiali adoratori potențiali; ei au fost „iluminați de adevărata lumină” și sunt înzestrați cu capacitatea de a căuta un contact reciproc cu divinitatea. Cu toate acestea, religia inițială sau biologică a oamenilor primitivi constă în mare parte într-o persistență a fricii

animale, dublată de o teamă ignorantă și de superstiții tribale. Supraviețuirea superstițiilor la rasele Urantiei nu onorează deloc dezvoltarea voastră evolutivă, și nu este deloc compatibilă cu reușitele voastre, de altfel splendide, în progresele materiale. Însă această religie inițială a fricii servește unui scop foarte util, controlând caracterele prea temperamentale ale acestor creaturi primitive. Ea este premergătorul civilizației și terenul în care Prințul Planetar și slujitorii săi vor planta ulterior germenii religiei revelate.

52:1.8 (590.4) Prințul Planetar sosește, în general, la mai puțin de o sută de mii de ani după epoca în care oamenii se mențin normal în poziție verticală. Suveranul Sistemului îl trimite după ce a fost informat de Purtătorii Vieții că voința funcționează, chiar dacă sunt puțini indivizii care s-au dezvoltat astfel. Oamenii primitivi îl primesc, în general, bine pe Prințul Planetar și statutul său major vizibil. În realitate, ei îi consideră, adesea, cu teamă și respect, aproape cu venerație, dacă nu se înfrânează de la asta.

2. Omul Posterior Prințului Planetar

52:2.1 (591.1) Odată cu sosirea Prințului Planetar, începe o nouă distribuire. Apare pe pământ un guvern, și epoca avansată a triburilor este stinsă. Câteva milenii ale regim ca acesta permit mari progrese sociale. În condiții normale, pe parcursul acestei epoci, muritorii ating un grad înalt de civilizație. Ei nu luptă în barbarie tot atât de mult ca rasele urantiene, însă viața pe o lume locuită este atât de schimbată de

rebeliune, încât nu puteți deloc să vă imaginați acest regim pe o planetă normală.

52:2.2 (591.2) Durata medie a acestei perioade de cărmuire divină este de cinci sute de mii de ani, uneori mai mult, alteori mai puțin. Pe parcursul acestei epoci, planeta este instalată în circuitele sistemice, și un prim contingent de serafimi și alte ajutoare celeste este însărcinat cu administrarea ei. Ajustorii Gândirii vin în număr tot mai mare, și păzitorii serafici amplifică regimul lor de supraveghere a muritorilor.

52:2.3 (591.3) În momentul în care Prințul Planetar sosește pe o lume primitivă, religia evolutivă a fricii și ignoranței este predominantă. Prințul și statul său major fac primele revelații asupra adevărilor superioare și a organizării universului. Aceste prezentări inițiale ale religiei revelate sunt deosebit de simple și se referă, de obicei, la problemele sistemului local. Înainte de sosirea Prințului Planetar religia este, în întregime, un proces evolutiv. Ea progresează apoi, atât prin revelații gradate, cât și prin creștere evolutivă. Fiecare distribuie, fiecare epocă a muritorilor, primește o prezentare lărgită a adevărului spiritual și eticii religioase. Evoluția capacității receptivității religioase în locuitorii unei lumi determină, în mare parte, gradul avansării lor spirituale și întinderea revelației religioase care le este făcută.

52:2.4 (591.4) Această distribuie este martora unei aurore spirituale, iar diferitele rase și diversele lor triburi tind să dezvolte sisteme specializate de gândire religioasă și filozofică. Două tendințe se fac uniform simțite în aceste religii rasiale: temerile inițiale ale oamenilor primitivi și revelațiile ulterioare ale Prințului Planetar. În anumite privințe, Urantienii nu par a fi în întregime ieșiți din acest stadiu de

evoluție planetară. Urmând acest studiu, voi veți distinge tot mai clar cât de mult se îndepărtează lumea voastră de cursul mediu al progresului și al dezvoltării evolutive.

52:2.5 (591.5) Însă Prințul Planetar nu este „Prințul Păcii”. Luptele raselor și războaiele triburilor se continuă în cursul acestei perioade de administrare divină, însă cu mai puțină frecvență și brutalitate. Este marea epocă a dispersiei raselor, care culminează într-o perioadă de naționalism înfocat. Culoarea este baza grupărilor în triburi și națiuni, și diferitele rase elaborează adesea limbi separate. Fiecare grup uman în expansiune caută să se izoleze. Această segregare este favorizată de existența a numeroase limbi. Înainte ca diversele rase să se poată unifica, războaiele lor implacabile ajung adesea să anihileze popoare întregi. Oamenii portocalii și verzi riscă în mod special să fie astfel distruși.

52:2.6 (591.6) Pe cea lumile de rând și în timpul ultimei părți a domniei prințului, viața națională începe să înlocuiască organizarea tribală sau, mai degrabă, să se impună grupărilor de triburi existente. Însă marea realizare socială a epocii prințului este emergența vieții de familie. Până acum, relațiile umane au fost, în principal, tribale; acum, începe să se stabilească căminul familial.

52:2.7 (591.7) Este distribuirea în care se realizează egalizarea sexelor. Pe unele planete masculii pot să conducă femelele; pe altele este invers. În cursul acestei epoci, lumile normale stabilesc deplina egalitate a sexelor, preliminar necesar pentru a realiza mai complet idealurile vieții de familie. Este începutul epocii de aur a căminelor. Ideea legii tribului cedează treptat locul conceptului dublu de viață națională și familială.

52:2.8 (592.1) Pe parcursul acestei epoci, își face apariția agricultura. Dezvoltarea ideii de familie este incompatibilă cu viața rătăcitoare și instabilă a vânătorilor. Obiceiul domiciliilor fixe și cultura solului se stabilesc treptat. Domesticirea animalelor și practica meșteșugurilor iau un puternic având. La apogeul evoluției biologice a fost atins un înalt nivel de civilizație, însă dezvoltarea de ordin mecanic este slabă. Invenția este caracteristica epocii următoare.

52:2.9 (592.2) Înainte de sfârșitul acestei ere, rasele sunt purificate și aduse la o înaltă stare de perfecțiune fizică și de vigoare intelectuală. Planul, constând în favorizarea înmulțirii tipurilor superioare de muritori și în reducerea proporției tipurilor inferioare, contribuie mult la dezvoltarea inițială a unei lumi normale. Popoarele voastre primitive nu au reușit să facă o astfel de discriminare între tipuri, ceea ce explică prezența a atât de mulți indivizi plini de defecte și degenerați printre rasele Urantiene de astăzi.

52:2.10 (592.3) Una dintre marile realizări ale epocii prințului constă în restrângerea înmulțirii indivizilor debili mentali și neadaptați social. Cu mult înainte de epoca sosirii Fiilor de ordinul al doilea, adamii, cea mai mare parte a lumilor se angajează serios la sarcina purifica rasa, lucru pe care popoarele Urantie nici măcar nu l-au întreprins încă serios astăzi.

52:2.11 (592.4) Această problemă a ameliorării rasei nu este o întreprindere atât de mare atunci când este atacat de la începutul evoluției umane. Perioada anterioară a luptelor dintre triburi și a durelor întreceri pentru supraviețuirea rasei a eliminat cea mai mare parte a neamurilor anormale sau pline de defecte. Un idiot nu are prea multe șanse să supraviețuiască în organizarea socială a unui trib

primitiv și războinic. Falsa sentimentalitate a civilizațiilor voastre parțial perfecționate este cea care întreține, protejează și perpetuează vîțele iremediabil defectuoase ale raselor umane evolutive.

52:2.12 (592.5) Nu există nici tandrețe, nici altruism în faptul de manifesta o compătimire inutilă unor ființe degenerate, unor muritori iremediabil anormali și inferiori. Chiar pe lumile evolutive cele mai normale, există între indivizi și între numeroase grupuri sociale suficiente diferențe pentru a permite tuturor trăsăturilor nobile de sentimente altruiste și de întrajutorare umană dezinteresată să se manifeste fără a perpetua neamurile neadaptabile social și degenerate moral ale omenirii în evoluție. Se ivesc din plin prilejuri pentru a practica toleranța și altruismul în favoarea indivizilor nenorociți sau aflați în nevoie, care nu și-au pierdut în mod ireparabil moștenirea lor morală și nici nu și-au distrus patrimoniul lor spiritual.

3. Omul postadamic

52:3.1 (592.6) Când impulsul original al vieții evolutive și-a epuizat elanul său biologic și omul a atins apogeul dezvoltării animale, intervine al doilea ordin de filiație, și este inițiată a doua împărțire de har și de ajutor. Acest lucru este adevărat pe toate lumile evolutive. Când nivelul cel mai elevat posibil al vieții evolutive a fost atins, când omul primitiv a urcat cât a putut de sus pe scara biologică, un Fiu și o Fiică Materiali apar întotdeauna pe planetă, trimiși de Suveranul Sistemului.

52:3.2 (593.1) Ajustorii Gândirii sunt acordați în număr tot mai mare oamenilor postadamici, și acești muritori ating în număr tot mai mare capacitatea de a fuziona ulterior cu Ajustorul lor. În timp ce ei operează ca fii descendenți, adamii nu posedă Ajustori, însă descendenții lor planetari direcți, precum și cei cu sânge amestecat, devin candidați calificați în mod legitim pentru a primi, la un moment dat, un Veghetor de Mister. La sfârșitul epocii postadamice, planeta este în posesia contingentului ei complet de slujitori celești. Doar Ajustorii destinați contopirii nu au fost încă atribuiți în mod universal.

52:3.3 (593.2) Scopul principal al domniei Adamice este de a influența oamenii în evoluție pentru ca ei să încheie trecerea de la stadiul civilizației vânătorilor și păstorilor la acela al agricultorilor și horticultorilor, completat ulterior de apariția accesoriilor urbane și industriale ale civilizației. Sunt suficienți zece mii de ani ai acestei distribuiri de elevatori biologici pentru a efectua o transformare minunată. După douăzeci și cinci de mii de ani de administrare, prin înțelepciunea unită a Prințului Planetar și a Fiilor Materiali, planeta este, în general, pregătită pentru sosirea unui Fiu Magistral.

52:3.4 (593.3) Această epocă asistă la realizarea, în general, a eliminării neadaptatilor, și vițele rasiale se purifică încă și mai mult. Pe lumile normale, tendințele bestiale perverse au dispărut aproape în întregime din liniile reproducătoare ale țărâmului.

52:3.5 (593.4) Progenitura Adamică nu se amestecă niciodată cu vițele inferioare ale raselor evolutive. Planul divin nu prevedea nici ca Adam sau Eva Planetari să se împreuneze personal cu popoarele evolutive. Proiectul de a ameliorare al rasei este sarcina progeniturii,

însă descendenții Fiicelor și ai Fiilor Materiali sunt mobilizați cu generații înainte de a se fi inaugurat serviciul de amalgamare rasială.

52:3.6 (593.5) Când plasma vitală adamică este transmisă raselor muritoare, rezultă o înălțare imediată a capacității lor intelectuale și o accelerare a progresului lor spiritual. Se produce, de asemenea, de obicei, o ameliorare fizică. Pe o lume medie, distribuirea postadamică este o epocă de mari invenții, de control al energiei, și de dezvoltare mecanică. Este era în care apar industrii multiforme și un control al forțelor naturale. Este vârsta de aur a explorării și a dominării finale a planetei. O mare parte a progresului material al unei lumi se efectuează pe parcursul acestei perioade inițiale a dezvoltării științelor fizice, mai exact în epoca care este traversată în prezent de Urantia. Lumea voastră este în urmă cu o întreagă perioadă de cârmuire divină, și chiar mai mult, față de programul planetar mediu.

52:3.7 (593.6) Către sfârșitul perioadei domniei adamice pe o planetă normală, rasele sunt practic amalgamate, astfel încât se poate proclama cu adevărat că „Dumnezeu a făcut un singur sânge din toate națiunile” și că Fiul său „a dat o aceeași culoare tuturor popoarelor”. Culoarea rasei amalgamate este de o nuanță puțin măslinie a tentei violete, „albul” rasial al sferelor.

52:3.8 (593.7) Oamenii primitivi sunt în principal carnivori. Fiicele și Fiii Materiali nu mănâncă carne însă, după câteva generații, descendenții lor gravitează în general către nivelul omnivor, cu toate că grupuri întregi dintre ei continuă uneori să se abțină de la consumul de carne. Această dublă origine a raselor postadamice explică cum ființele umane cu sânge amestecat prezintă vestigii

anatomice provenind atât din grupurile animale carnivore, cât și erbivore.

52:3.9 (593.8) În cei zece mii de ani care urmează amalgamării rasiale, rasele rezultante arată diverse grade de fuziune anatomică. Anumite neamuri poartă mai mult urmele ascendenței lor vegetariene, iar altele prezintă mai mult trăsături distinctive și caracteristici fizice ale procreatorilor lor evolutivi carnivori. Majoritatea raselor lumii devine în curând omnivoră, și se hrănește cu o gamă largă de alimente, provenind atât din regnul animal, cât și din regnul vegetal.

52:3.10 (594.1) Epoca postadamică este distribuirea internaționalismului. Sarcina de amestecare a raselor fiind aproape îndeplinită, naționalismul crește și fraternitatea oamenilor începe cu adevărat să se materializeze. Guverne reprezentative tind să înlocuiască formele de domnie monarhice și patriarhale. Sistemul educativ se construiește la scară mondială, iar limbile raselor cedează progresiv locul limbii poporului violet. Pacea și cooperarea universale sunt rar atinse înainte ca rasele să fie destul de bine amalgamate și să vorbească o limbă comună.

52:3.11 (594.2) Pe parcursul ultimelor secole ale epocii postadamice, un nou interes se manifestă pentru artă, muzică și literatură, și această trezire mondială este un semnal care precede apariția unui Fiu Magistral. Dezvoltarea care încununează această eră este interesul universal pentru realitățile intelectuale, pentru adevărata filozofie. Religia devine mai puțin naționalistă și din ce în ce mai mult o chestiune planetară. Noi revelații ale adevărului marchează aceste epoci, și Preaînălții constelațiilor încep să facă legea în treburile

oamenilor. Se revelează adevărul până la nivelul administrației constelațiilor.

52:3.12 (594.3) Era este caracterizată printr-un mare progres etic; fraternitatea oamenilor este țelul societății. Pacea mondială, încetarea conflictelor dintre rasele și animozitățile naționale indică faptul că planeta este pregătită pentru sosirea unui membru din al treilea ordin de filiație, un Fiu Magistral.

4. Omul posterior Fiului Magistral

52:4.1 (594.4) La începutul acestei epoci, pe planetele normale și loiale, rasele muritoare sunt amestecate și biologic adaptate. Nu există probleme de rasă sau de culoare; toate națiunile și toate rasele au literalmente același sânge. Fraternitatea oamenilor se dezvoltă, și națiunile învață să trăiască pe pământ în pace și liniște. O asemenea lume se găsește în pragul unei mari dezvoltări intelectuale culminante.

52:4.2 (594.5) Când o lume evolutivă devine atât de pregătită pentru epoca magistrală, își face apariția în misiune magistrală un membru al ordinului elevat al Fiilor Avonali. Prințul Planetar și Fiii Materiali își au originea în universul local; Fiul Magistral sosește din Paradis.

52:4.3 (594.6) Când Avonaliile Paradisului vin pe sferele muritorilor pentru acțiuni judiciare și doar ca judecători ai unei perioade de domnie divină, ei nu sunt niciodată întrupați. Însă atunci când sosesc pentru misiuni magistrale, ei sunt întotdeauna întrupați, cel puțin pentru prima misiune, cu toate că nu trec prin experiența nașterii și

prin moartea materială a copiilor tărâmului. În cazurile în care ei rămân în calitate de șefi, pot continua să trăiască vreme de câteva generații pe anumite planete. Când misiunile lor sunt îndeplinite, ei abandonează viața lor planetară și se întorc la starea lor anterioară de filiație divină.

52:4.4 (594.7) Fiecare nouă guvernare divină lărgeste orizontul religiei revelate, și Fiii Magistrali extind revelația adevărului până la descrierea problemelor universului local și a tuturor tributurilor săi.

52:4.5 (594.8) După vizita inițială a unui Fiu Magistral, rasele procedează, în curând, la eliberarea lor economică. Munca cotidiană necesară fiecărui om pentru a-și asigura independența ar lua două ore și jumătate din timpul vostru. Nu există nici un pericol în eliberarea unor muritori atât de inteligenți și etici. Popoare atât de rafinate știu bine cum să folosească plăcerile pentru a se ameliora și a face să progreseze planeta. Pe parcursul acestei epoci, liniile rasiale se purifică și mai mult prin restrângerea reproducerii indivizilor mai puțin adaptați și mai puțin înzestrați.

52:4.6 (595.1) Guvernarea politică și administrarea socială a raselor continuă să se amelioreze. Către sfârșitul epocii, autonomia guvernamentală este destul de bine stabilită. Noi numim autonomie guvernamentală tipul cel mai elevat al guvernului reprezentativ. Lumile în chestiune îi avansează și îi onorează numai pe șefii și pe conducătorii cei mai competenți pentru a-și asuma responsabilități sociale și politice.

52:4.7 (595.2) În timpul acestei epoci, majoritatea muritorilor lumii este locuită de Ajustori însă, chiar și atunci, acordarea de Veghetori Divini nu este întotdeauna universal. Ajustorii destinați contopirii nu

au fost încă dăruii tuturor muritorilor planetari. Creaturile volitive trebuie încă să aleagă faptul de a primi un Veghetor de Mister.

52:4.8 (595.3) În cursul epocilor care încheie această perioadă de cârmuire divină, societatea începe să revină la forme de viață mai simplificate. Natura complexă a unei civilizații în progres își urmează cursul, și muritorii învață să trăiască mai natural și mai eficient.

Această tendință crește cu fiecare epocă succesivă. Este epoca în care înfloresc artele, muzica și studiile superioare. Științele fizice au atins deja apogeul dezvoltării lor. Pe o lume ideală, sfârșitul acestei epoci vede plenitudinea unei mari treziri religioase, o iluminare spirituală a întregii lumi. Această trezire generalizată de natură spirituală a raselor este semnalul așteptat pentru sosirea Fiului de manifestare și pentru inaugurarea celei de a cincia epoci a muritorilor.

52:4.9 (595.4) Pe numeroase lumi, se întâmplă să nu fie suficientă numai o singură misiune magistrală pentru a pregăti planeta pentru sosirea unui Fiu de Manifestare. În acest caz, va exista un al doilea Fiu Magistral, sau chiar o succesiune, dintre care fiecare va face să progreseze rasele de la o perioadă de guvernare divină la următoarea, până când planeta este gata pentru dăruirea Fiului de Manifestare. Fiii Magistrali pot fi încarnați sau nu pentru o a doua misiune și pentru cele următoare. Însă, indiferent de numărul Fiilor Magistrali care apar - și pot să existe după Fiul de Manifestare - venirea fiecăruia dintre ei marchează sfârșitul unei domnii divine și începerea alteia.

52:4.10 (595.5) Aceste cârmuiri ale Fiilor Magistrali durează douăzeci și cinci până la cincizeci de mii de ani ai timpului Urantiei. Se întâmplă ca unele dintre ele să fie mult mai scurte, și rareori sunt mai

lungi, însă, de cele mai multe ori, unul dintre acești Fii Magistrali se va naște ca Fiu de Manifestare al Paradisului.

5. Omul posterior Fiului de manifestare

52:5.1 (595.6) Când un anumit nivel de dezvoltare intelectuală și spirituală este atins pe o lume locuită, un Fiu de efuziune al Paradisului sosește întotdeauna. Pe lumile normale, el nu apare în trup înainte ca rasele să se fi ridicat la cele mai înalte nivele de inteligență și de progres etic. Însă, pe Urantia, Fiul de Manifestare care era Fiul vostru Creator în persoană, a apărut la sfârșitul domniei adamice, însă nu aceea este ordinea obișnuită a evenimentelor pe lumile spațiului.

52:5.2 (595.7) Când o lume este gata pentru spiritualizare, sosește Fiul de Manifestare. Acest Fiu aparține întotdeauna ordinului Avonal zis Magistral, însă nu și atunci când Fiul Creator efectuează manifestarea sa finală pe o lume evolutivă, caz care se produce o singură dată în fiecare univers local. Este ceea ce s-a întâmplat când Mihail din Nebadon a apărut pe Urantia pentru a se dăruia raselor voastre muritoare. Un astfel de dar nu este rezervat decât unei singure lumi din aproape zece milioane. Toate celelalte lumi progresează spiritual prin manifestarea Fiilor Paradisului din ordinul avonalilor.

52:5.3 (596.1) Fiul de manifestare sosește pe o lume în care educația culturală este foarte avansată. El întâlnește o rasă spiritual educată, gata să asimileze învățături superioare și să aprecieze această misiune

de consacrare. Pe parcursul acestui stadiu, întreaga lume caută cultura morală și adevărul spiritual. Muritorii acestei guvernări divine au pasiunea de a pătrunde realitatea cosmică și de a comunica cu realitatea spirituală. Revelația adevărului se întinde până la includerea suprauniversului. Sistemele de educație și de guvernare, în întregime noi, se dezvoltă pentru a înlocui regimurile primitive ale timpurilor de demult. Bucuria de a trăi capătă o culoare nouă și reacțiile vieții sunt exaltate la nivele celeste de ton și de nuanță.

52:5.4 (596.2) Fiul de consacrare trăiește și moare pentru înnobilarea spirituală a raselor muritoare ale unei lumi. El stabilește „calea nouă și vie”; viața sa este o încarnare a adevărului Paradisului în trup muritor - Spiritul Adevărului însuși - în cunoașterea căruia toți oamenii vor fi eliberați.

52:5.5 (596.3) Pe Urantia, stabilirea acestei „căi noi și vii” a fost manifestată atât în fapt, cât și în adevăr. Izolarea Urantieii în rebeliunea lui Lucifer a suspendat procesul prin care muritorii pot trece direct pe țărmurile lumilor palat imediat după moarte. Înaintea epocii lui Cristos Mihail pe Urantia, toate sufletele dormeau până la reînvierile judecății de ispășire sau până la reînvierile milenare speciale. Nici Moise însuși, nu a avut permisiunea să meargă de cealaltă parte a văii morții înainte de a prilejul unei reînvieri speciale, deoarece Prințul Planetar decăzut, Caligastia, se opunea acestei eliberări. Însă, din ziua Învierii, muritorii Urantieii pot, din nou, să meargă direct pe sferele morontiale.

52:5.6 (596.4) Pe parcursul reînvierii sale, a treia zi după ce a renunțat la viața sa întrupată, Fiul de efuziune urcă la dreapta Tatălui Universal, primește asigurarea că misiunea sa de consacrare a fost

acceptată, și se întoarce la Fiul Creator în sediul universului local. Atunci, Avonalul de consacrare și Mihailul Creator trimit spiritul lor asociat, Spiritul Adevărului, pe lumea de consacrare. Este ocazia cu care „spiritul Fiului triumfător este revărsat peste toată carnea”. Spiritul-Mamă al Universului participă, de asemenea, la această revărsare a Spiritului Adevărului, și în același timp are lor proclamarea edictului de consacrare a Ajustorilor Gândirii. După aceasta, toate creaturile volitive ale acestei lumi, a căror minte este normală, vor primi un Ajustor de îndată ce vor atinge vârsta responsabilității morale, aceea a alegerii spirituale.

52:5.7 (596.5) Dacă un Avonal de consacrare ar trebui să se întoarcă pe lumea misiunii sale de manifestare, el nu s-ar întrupa, ci ar veni „în glorie cu oștirile serafice”.

52:5.8 (596.6) Epoca posterioară Fiului de efuziune poate dura între zece și o sută de mii de ani. Nici o limită arbitrară a timpului nu este impusă acestei ere de cârmuire divină. Este o epocă de mare progres etic și spiritual. Sub influența spirituală a acestor epoci, caracterul uman trece prin transformări uluitoare și suportă o dezvoltare fenomenală. Devine posibilă punerea în practică a regulii de aur. Învățăturile lui Isus sunt cu adevărat aplicabile într-o lume de muritori care a primit instruirea preliminară care precede manifestarea Fiilor cu călăuzirile lor care înnobilează caracterul și maturizează cultura.

52:5.9 (596.7) Pe parcursul acestei ere, problemele bolii și ale delinvenței sunt practic rezolvate. Degenerescența a fost deja larg eliminată prin reproducerea selectivă. Boala a fost practic învinsă prin înaltele calități de rezistență ale neamurilor adamice și prin inteligența aplicare mondială a descoperirilor făcute în domeniul științelor fizice

de-a lungul epocilor precedente. Pe parcursul acestei perioade, durata vieții se crește mult peste echivalentul a trei sute de ani ai timpului Urantiei.

52:5.10 (597.1) Supravegherea guvernamentală se atenuează progresiv pe parcursul acestei epoci. Încep să funcționeze adevărate guverne autonome. Este tot mai puțin necesar să se promulge legi restrictive. Departamentele militare de rezistență națională sunt pe cale de dispariție; era armoniei internaționale vine cu adevărat. Există numeroase națiuni, în principal determinate de geografia pământurilor lor, însă doar o singură rasă, o singură limbă și o singură religie. Treburile muritorilor sunt aproape utopice. Este cu adevărat o epocă mare și glorioasă.

6. Epoca posterioară conacrării pe Urantia

52:6.1 (597.2) Fiul de consacrare este Prințul Păcii. El sosește cu mesajul „Pace pe pământ și înțelegere între oameni”. Pe lumile normale, este o perioadă aducătoare de pace generală în lume; națiunile nu mai propovăduiesc războiul, însă aceste influențe salutare nu au însoțit venirea Fiului vostru de consacrare, Cristos Mihail. Urantia nu procedează conform ordinii normale. Lumea voastră nu pășește în pas cu procesiunea planetară. Când Maestrul vostru era pe pământ, el și-a prevenit discipolii că sosirea sa nu aducea domnia obișnuită a păcii pe Urantia. El le-a explicat clar că „vor fi războaie și zvonuri de războaie” și că unele națiuni se vor ridica împotriva altor

națiuni. La un moment dat, el a spus: „să nu credeți că am venit ca să aduc pacea pe pământ”.

52:6.2 (597.3) Chiar și pe lumile evolutive normale, nu este ușor să se realizeze înfrățirea mondială a oamenilor. Pe o planetă ca Urantia, unde domnesc confuzia și dezordinea, această împlinire cere mult mai mult timp și necesită un efort mult mai mare. Este aproape imposibil unei evoluții sociale să ajungă, fără ajutor exterior, la aceste rezultate fericite pe o sferă spiritual izolată. Revelația religioasă este esențială pentru realizarea fraternității pe Urantia. Isus a indicat corect calea de a se atinge imediat fraternitatea spirituală. Însă realizarea fraternității sociale pe lumea voastră depinde mult de realizarea transformărilor personale și de ajustările planetare următoare:

52:6.3 (597.4) 1. *Fraternitate socială.* Înmulțirea contactelor sociale internaționale și inter-rasiale și a asocierilor fraterne prin călătorii, prin comerț și prin jocuri competitive. Dezvoltarea unui limbaj comun și proliferarea polilingviștilor, schimburile naționale și rasiale de studenți, de profesori, de industriași și de filozofi religioși.

52:6.4 (597.5) 2. *Fecundarea prin încrucișare a gândirii.* Fraternitatea este imposibilă pe o lume ai cărei locuitori sunt prea primitivi pentru a recunoaște nebunia unui egoism pe care nimic nu îl potolește. Este nevoie de un schimb de literatură internațională și rasială; fiecare rasă trebuie să se familiarizeze cu gândirea tuturor celorlalte rase, fiecare națiune trebuie să cunoască sentimentele tuturor națiunilor; ignoranța creează suspiciune, iar suspiciunea este incompatibilă cu atitudinea esențială a simpatiei și a iubirii.

52:6.5 (597.6) 3. *Trezirea etică*. Doar conștiința etică poate demasca imoralitate intoleranței umane și păcatul luptelor fraticide. Doar o conștiință morală poate condamna răul invidiei naționale și pizmei rasiale. Doar niște ființe morale vor căuta întotdeauna clarviziunea spirituală care este esențială pentru a trăi regula de aur.

52:6.6 (598.1) 4. *Înțelepciunea politică*. Maturitatea emotivă este indispensabilă pentru auto-control. Doar maturitatea emotivă garantează că tehnicile internaționale de judecată civilizată se vor substitui arbitrajului barbar al războiului. Oamenii de stat înțelepți vor lucra într-o bună zi pentru bunăstarea omenirii, chiar și atunci când se vor strădui să promoveze interesul grupurilor lor naționale și rasiale. Iscusința politică egoistă duce la sinucidere, la distrugerea tuturor calităților care asigură supraviețuirea grupurilor planetare.

52:6.7 (598.2) 5. *Clarviziunea spirituală*. În cele din urmă fraternitatea oamenilor este bazată pe recunoașterea paternității lui Dumnezeu. Maniera cea mai rapidă de a realiza fraternitatea oamenilor pe Urantia este de a efectua transformarea spirituală a omenirii de astăzi. Singura tehnică de accelerare a tendinței naturale a evoluției sociale constă în exercitarea unei presiuni spirituale de sus, ceea ce intensifică clarviziunea morală, mărinind totodată capacitatea sufletului tuturor oamenilor de a-i înțelege și de a-i iubi pe toți semenii lor. Înțelegerea reciprocă și iubirea fraternă sunt factori civilizatori transcendenți și factori puternici în realizarea mondială a fraternității oamenilor.

52:6.8 (598.3) Dacă ați putea fi transportați de pe lumea voastră rămasă în urmă și plină de confuzie pe vreo planetă normală aflată

acum în epoca posteroară Fiului de consacrare, voi v-ați crede că ați fost transferați în cerul menționat în tradițiilor voastre. Greu vă va veni să credeți că observați acțiunile evolutive normale ale unei sfere locuite de oameni. Aceste lumi sunt plasate în circuitele spirituale ale tărâmului lor. Ele beneficiază de toate avantajele teledifuziunilor universului lor și de serviciile reflexivității ale suprauniversului lor.

7. Omul posterior Fiilor Instructori

52:7.1 (598.4) Ordinul de filiație care urmează apoi pe lumile evolutive medii este acela al Fiilor Învățători ai Trinității, divinii Fii ai Trinității Paradisului. Noi constatăm din nou că Urantia nu este în cadență cu sferile ei surori și de aceea acel Isus al vostru a făgăduit să se întoarcă. El își va îndeplini, cu siguranță, făgăduiala, însă nimeni nu știe dacă venirea sa va precede sau va urma apariția pe Urantia a unui Fiu Magistral sau a Fiilor Învățători.

52:7.2 (598.5) Fiii Învățători vin în grup pe lumile care se spiritualizează. Un Fiu Învățător planetar este asistat și sprijinit de șaptezeci de fii primari, doisprezece fii secundari, și trei membrii aleși dintre cei mai elevați și cei mai experimentați din ordinul suprem al Daynalilor. Acest corp rămâne câțva timp pe lumile respective, destul de mult pentru a efectua tranziția dintre epocile evolutive și era luminii și vieții, nu mai puțin de o mie de ani ai timpului planetar, și adesea mult mai mult. Această misiune este o contribuție a Trinității la eforturile anterioare ale tuturor personalităților divine care și-au slujit pe lângă o lume locuită.

52:7.3 (598.6) Revelația adevărului se extinde acum la universul central și la Paradis. Rasele devin înalt spirituale. Un mare popor a evoluat și o mare epocă se apropie. Sistemele educative, economice și administrative ale planetei suportă transformări radicale. Se stabilesc noi valori și noi relații. Împărăția cerurilor apare pe pământ, și gloria lui Dumnezeu se răspândește în această lume.

52:7.4 (598.7) Este distribuirea în care un mare număr de muritori sunt transferați direct dintre cei vii pe lumile morontiale. Pe măsură ce era Fiilor Învățători ai Trinității progresează, loialitatea spirituală a muritorilor timpului devine tot mai universală. Moartea naturală devine din ce în ce mai puțin frecventă, în măsura în care Ajustorii fuzionează tot mai mult cu subiectele lor pe parcursul vieții lor în trup. Planeta sfârșește prin a fi clasată ca aparținând ordinului primar modificat al ascensiunii muritorilor.

52:7.5 (599.1) Viața pe parcursul acestei ere este agreabilă și benefică. Degenerescența și elementele antisociale, la sfârșitul acestei lungi lupte evolutive au fost practic eliminate. Durata vieții se apropie de cinci sute de ani ai Urantie, și nivelul de creștere a reproducerii raselor este inteligent controlat. Apare o ordine socială în întregime nouă; subzistă încă mari diferențe între oameni, însă starea societății se apropie de idealurile de fraternitate sociale și de egalitate spirituală. Guvernele reprezentative tind să dispară, și lumea trece sub legea autocontrolului individual. Funcțiunea guvernului se orientează, în principal, către scopurile colective ale administrării sociale și ale coordonării economice. Epoca de aur avansează rapid; țelul temporal al îndelungatei și intensei lupte planetare pentru evoluție se întrevede

bine. Răsplata timpurilor va fi curând primită. Înțelepciunea zeilor este pe punctul de a se manifesta.

52:7.6 (599.2) Pe parcursul acestei epoci, administrarea fizică a unei lumi cere o oră pe zi din timpul fiecărui individ adult, vrem să spunem o oră a timpului Urantiei. Planeta este în strâns contact cu treburile universului, și locuitorii săi pot să recepționeze ultimele teledifuziuni cu un interes la fel de viu ca acela pe care voi îl manifestați astăzi pentru ultimele ediții ale jurnalelor voastre cotidiene. Aceste rase se ocupă cu o mie de lucruri interesante necunoscute pe lumea voastră.

52:7.7 (599.3) Adevărata loialitate planetară față Ființa Supremă se dezvoltă tot mai mult. Generație după generație, un număr crescut de indivizi ai rasei intră în rând cu cei care practică dreptatea și trăiesc compasiunea. Încet, dar sigur, lumea este câștigată de partea serviciului bucurios al Fiilor lui Dumnezeu. Greutățile fizice și problemele materiale au fost în mare parte rezolvate. Planeta este pregătită pentru viața superioară și pentru o existență mai stabilă.

52:7.8 (599.4) Din timp în timp, pe parcursul domniei lor, Fiii Învățători continuă să vină pe aceste lumi pacifice. Ei nu părăsesc o lume înainte de a fi asigurați că planul evolutiv se derulează fără nici un obstacol pe planeta respectivă. Un Fiu Magistral de judecată însoțește, în general, pe Fiii Învățători în misiunile lor succesive, în timp ce un alt Fiu din același ordin activează în momentul plecării lor, și aceste acțiuni judecătorești continuă din epocă în epocă pe tot parcursul regimului muritor al timpului și spațiului.

52:7.9 (599.5) Fiecare misiune nouă a Fiilor Învățători ai Trinității ridică această lume celestă pe culmi tot mai înalte de înțelepciune, de spiritualitate și de iluminare cosmică, însă nobilii nativi ai acestei sfere sunt încă finiți și muritori; nimic nu este perfect, însă vedem dezvoltându-se o calitate de cvasiperfecțiune în operațiunile unei lumi imperfecte și în viața locuitorilor ei umani.

52:7.10 (599.6) Fiii Învățători ai Trinității pot reveni de nenumărate ori pe aceeași lume însă, mai devreme sau mai târziu, în raport cu sfârșitul uneia din misiunile lor, Prințul Planetar este înălțat la poziția de Suveran Planetar, iar Suveranul Sistemic apare pentru a proclama intrarea acestei lumi în era luminii și vieții.

52:7.11 (599.7) În ceea ce privește concluzia misiunii finale a Fiilor Învățători (cel puțin conform cronologiei unei lumi normale) Ioan a scris: „văd noi ceruri și un nou pământ și noul Ierusalim coborând de lângă Dumnezeu, din cer, împodobit ca o mireasă pregătită pentru mire”.

52:7.12 (600.1) Este același pământ reînnoit, stadiul planetar avansat pe care clarvăzătorul din vechime, care a avut viziunea, l-a descris astfel: „căci, la fel cum noile ceruri și noul pământ pe care le voi face vor rămâne în fața mea, tot astfel veți supraviețui voi și copiii voștri; și se va întâmpla ca de la o nouă lună la alta și din Sabat în Sabat tot ce este întrupat va veni să se prosterneze în fața mea, spune Domnul”.

52:7.13 (600.2) Muritorii acestei epoci sunt descriși ca „o generație aleasă, un sacerdoțiu regal, o națiune sfântă, un popor elevat; iar voi veți cânta omagii celui care v-a chemat din întuneric spre această minunată lumină”.

52:7.14 (600.3) Indiferent de istoria naturală specială a unei planete individuale și de faptul că o împărăție a fost în întregime loială, pângărită de rău sau blestemată de păcat - puțin importă antecedentele - mai devreme sau mai târziu grația lui Dumnezeu și sprijinul îngerilor vor anunța ziua venirii Fiilor Învățători ai Trinității; și plecarea lor ca urmare a misiunii lor finale va inaugura vârsta superbă a luminii și vieții.

52:7.15 (600.4) Toate lumile Sataniei pot să împărtășească experiența celui care scrie: „cu toate acestea, potrivit cu promisiunea lui, noi vom atinge noi ceruri și un pământ nou, unde domnește dreptatea. Astfel, prea iubiților, văzând că voi sperați aceste lucruri, vegheați să fiți găsiți în pace, neprihăniți și ireproșabili”.

52:7.16 (600.5) Plecarea corpului Fiilor Învățători, la sfârșitul primei lor domnii sau a unei domnii subsecvente, anunță aurora erei luminii și vieții - pragul de tranziție dintre timp și anticamera eternității. Realizarea planetei a acestei ere de lumină și de viață depășește cu mult cele mai dragi speranțe ale muritorilor Urantiei, ale căror concepte referitoare la viața viitoare nu se extind dincolo de cele îmbrățișate de credințele religioase care descriu cerul ca fiind destinul imediat și țelul final al muritorilor supraviețuitori.

52:7.17 (600.6) [Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar statutului major al lui Gabriel.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 52](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 54](#) >>

Capitolul 53

Rebeliunea lui Lucifer

53:0.1 (601.1) LUCIFER era un strălucitor Fiu Lanonandek principal al Nebadonului. El avea experiența slujirii în numeroase sisteme, a fost un înalt consilier al grupul său și s-a distins prin înțelepciunea, prin inteligența și prin eficiența sa. Lucifer purta numărul 37 din ordinul său. Când a fost împuternicit de Melchizedeki și ales dintre peste șapte sute de mii de personalități din specia sa, el a fost desemnat ca unul din o sută dintre cei mai capabili și mai strălucitori. De la acest început magnific , prin rău și prin greșeli, el s-a lăsat pradă păcatului și se numără acum printre cei trei Suverani Sistemici ai Nebadonului care au cedat presiunii eului și s-au dedat sofismelor falsei libertăți personale - refuzul de a se supune universului, neglijarea obligațiilor fraterne, orbirea față de relațiile cosmice.

53:0.2 (601.2) Universul Nebadonului, domeniul lui Cristos Mihail, comportă zece mii de sisteme de lumi locuite. În toată istoria Fiilor Lanonandeki, în întreaga lor lucrare printre aceste mii de sisteme și în sediul universului, nu se găsesc decât trei Suverani Sistemici care au încălcat vreodată legile guvernului Fiului Creator.

1. Șefii rebeliunii

53:1.1 (601.3) Lucifer nu era un ascender, ci un Fiu creat al universului local și s-a spus despre el: „Erai perfect în toate căile tale din ziua în care ai fost creat, până în ziua în care nejustețea a fost găsită în tine”. El a rămas de multe ori în consiliu cu Preaînălții Edentiei. Și Lucifer domnea „pe sfântul munte al lui Dumnezeu”, muntele administrativ al Jerusemului, deoarece el era administratorul șef al marelui sistem de 607 lumi locuite.

53:1.2 (601.4) Lucifer era o ființă magnifică, o personalitate strălucitoare; el urma imediat după Părinții Preaînălți ai constelațiilor în ierarhia autorității universale. În ciuda transgresiunii lui Lucifer, inteligențele subordonate și-au înfrânat orice lipsă de respect și de nesupunere înainte de manifestarea lui Mihail pe Urantia. Chiar și în epoca reînvierii lui Moise, arhanghelul Mihail „nu a adus împotriva lui o judecată acuzatoare, ci a spus, pur și simplu: „Judecătorul să te judece”. Judecata în aceste probleme aparține Celor Îmbătrâniți de Zile, conducătorii suprauniversului.

53:1.3 (601.5) Lucifer este acum Suveranul decăzut și deportat al Sataniei. Contemplarea de sine este cu adevărat dezastruoasă, chiar

pentru personalitățile elevate ale lumii celeste. Se spune despre Lucifer: „Inima ta s-a înnobilat datorită frumuseții tale; tu ai corupt inteligența ta din cauza splendorii tale”. Profetul vostru de altă dată a văzut trista sa situație când a scris: „Cum ai căzut din cer, o Lucifer, fiu al dimineții! Cum te-ai abătut, tu care ai îndrăznit să aduci confuzie în atâtea lumi!”

53:1.4 (602.1) S-a auzit foarte puțin vorbindu-se de Lucifer pe Urantia, deoarece el l-a desemnat pe Satan, primul său locotenent, pentru a-i pleda cauza pe planeta voastră. Satan era membru al grupului primar al lanonandekilor, însă nu a exercitat niciodată funcțiunile de Suveran Sistemic. El a intrat pe deplin în insurecția lui Lucifer. „Diavolul” nu este altul decât Caligastia, Prințul Planetar depus al Urantiei și fiul ordinului secundar al Lanonandekilor. În epoca în care Mihail era încarnat pe Urantia, iar Lucifer, Satan și Caligastia s-au aliat să facă să eșueze misiunea sa de efuziune, însă au suportat un mare eșec.

53:1.5 (602.2) Abaddon era șeful statului major al lui Caligastia. El și-a urmat maestrul în rebeliune, și a acționat de atunci în calitate de șef administrativ al rebelilor de pe Urantia. Belzebut era șeful medienilor neloiali care s-au aliat forțelor trădătorului Caligastia.

53:1.6 (602.3) În cele din urmă, dragonul a devenit simbolul reprezentativ al acestor trei personalități rele. Cu prilejul triumfului lui Mihail, „Gabriel a coborât din Salvington și a legat dragonul (toți șefii rebeli) pentru o epocă”. În ceea ce privește rebelii serafici ai Jerusemului, despre ei este scris: „Iar pe îngerii care nu au păstrat prima lor stare, dar care au abandonat propriul lor lăcaș, i-a înlănțuit în tenebre, ținându-i pentru judecata mării zile”.

2. Cauzele rebeliunii

53:2.1 (602.4) Lucifer și primul său asistent, Satan, domniseră asupra Jerusemului vreme de peste cinci mii de ani, când în inima lor au început să se ridice contra Tatălui Universal și a Fiului său Mihail, pe atunci viceregent al Nebadonului.

53:2.2 (602.5) Nu existau condiții particulare sau speciale în sistemul Sataniei pentru a sugera sau a favoriza o rebeliune. Noi credem că ideea s-a născut și s-a conturat în mintea lui Lucifer și că el ar fi putut fi instigatorul unei astfel de rebeliuni, indiferent unde ar fi fost staționat. Lucifer a început prin a-și anunța planurile lui Satan, însă i-au fost necesare mai multe luni pentru a corupe mintea strălucitorului și abilului său asociat. Cu toate acestea, când Satan a fost convertit la teoriile rebele, el a devenit un partizan plin de zel și serios al „afirmării de sine și al libertății”.

53:2.3 (602.6) Nimeni nu i-a sugerat niciodată lui Lucifer să se răscoale; ideea de a se afirma în opoziție cu voința lui Mihail și cu planurile Tatălui Universal, astfel cum erau ele reprezentate de Mihail, a luat naștere în propria sa minte. Relațiile sale cu Fiul Creator au fost strânse și întotdeauna cordiale. Nici când înainte de a-și exalta propria sa minte, Lucifer nu și-a exprimat așa deschis nemulțumirile legate de administrarea universului. În ciuda tăcerii sale și timp de peste o sută de ani ai timpului standard, Uniunile de Zile ale Salvingtonului informaseră Uversa, prin reflectivitate, că nu toate erau în ordine în mintea lui Lucifer. Această informație a fost,

de asemenea, comunicată Fiului Creator și Părinților Constelației Norlatiadekului.

53:2.4 (602.7) În toată această perioadă, Lucifer a început să critice, tot mai mult, întregul plan de administrare al universului, profesând în același timp o sinceră loialitate față de Șefii Supremi. El și-a manifestat pe față prima sa infidelitate cu ocazia unei vizite a lui Gabriel pe Jerusem, cu câteva zile înainte de a proclama deschis Declarația Luciferiană de Liberate. Gabriel a fost atât de profund impresionat prin certitudinea unei revolte iminente, încât a plecat imediat pe Edentia pentru a discuta cu Părinții Constelației despre măsurile ce trebuiesc luate în caz de rebeliune deschisă.

53:2.5 (603.1) Este foarte dificil să se citeze cauza sau cauzele exacte care au culminat în cele din urmă cu rebeliunea lui Lucifer. Noi nu suntem siguri decât de un lucru: că primele începuturi, indiferent cum au fost ele, și-au avut originea în mintea lui Lucifer. Probabil a existat o mândrie de sine, care s-a nutrit pe sine până la a-l înșela pe Lucifer asupra sieși, astfel încât el s-a convins cu adevărat, o anumită perioadă de timp, că rebeliunea sa proiectată ar fi acționat efectiv pentru binele sistemului, și poate chiar și al universului. În momentul în care realizarea planurilor sale a fost dezvoltată până în punctul deziluzionării, el mersese deja prea departe pentru ca orgoliul său originar făcător de dezordine să-i mai permită să se oprească. Într-un anumit punct al acestei experiențe, el a încetat să fie sincer și răul s-a transformat în păcat voluntar și deliberat. Conduita ulterioară a acestui strălucitor administrator dovedește acest lucru. I s-au oferit multă vreme oportunități de a se căi, însă doar unii dintre subordonații săi au acceptat îndurarea arătată. La cererea Părinților Constelației,

Fidelul de Zile al Edentiei, în persoană, a prezentat planul de salvare al lui Mihail pentru acești rebeli impenitenți, însă compasiunea Fiului Creator a fost întotdeauna respinsă și chiar respinsă cu un dispreț și o lipsă de considerație tot mai mari.

3. Manifestul lui Lucifer

53:3.1 (603.2) Oricare ar fi fost motivele inițiale de neliniște din inima lui Lucifer și din cea a lui Satan, revolta s-a concretizat sub forma Declarației Luciferiene a Libertății. Cauza rebelilor a fost expusă în trei rubrici:

53:3.2 (603.3) 1. *Realitatea Tatălui Universal*. Lucifer pretindea că Tatăl Universal nu există cu adevărat, că gravitația fizică și energia spațiului erau inerente universului și că Tatăl era un mit născocit de Fiii Paradisului pentru a le permite să păstreze puterea asupra universurilor lor în numele Tatălui. El a negat că personalitatea este un dar al Tatălui Universal. El a insinuat chiar că finalitarii erau înțeleși cu Fiii Paradisului pentru a introduce fraudă în întreaga creație, deoarece ei nu raportau niciodată o idee bine conturată asupra personalității actuale a Tatălui, așa cum poate fi ea distinsă în Paradis. El trata respectul drept ignoranță. Acuzația era categorică, teribilă și blasfematorie. Fără nici o îndoială, acest atac învăluit contra finalitarilor a fost ceea ce i-a îndemnat pe cetățenii ascendenți, atunci prezenți pe Jerusem, să rămână fermi și să reziste cu fermitate tuturor acestor propuneri ale rebelilor.

53:3.3 (603.4) 2. *Guvernul universal al lui Mihail-Fiul Creator.*

Lucifer susținea că sistemele locale trebuie să fie autonome. El a protestat contra dreptului lui Mihail, Fiul Creator, de a-și aroga suveranitatea Nebadonului în numele unui Tată Paradisiac ipotetic și de a cere tuturor personalităților să-și recunoască supunerea față de acest Tată invizibil. El a afirmat că întregul plan de adorare era o stratagemă pentru a servi ambiția Fiilor Paradisului. El era dispus să îl recunoască pe Mihail ca Tată al său Creator, însă nu ca Dumnezeu și ca conducător al legitim.

53:3.4 (603.5) El a atacat foarte violent dreptul Celor Îmbătrâniți de Zile - „potențaii străini” - de a se amesteca în treburile sistemelor locale și ale universurilor. El i-a denunțat pe acești conducători ca fiind tirani și uzurpatori. El i-a încurajat pe partizanii săi să creadă că nici unul dintre acești șefi nu ar putea face nimic pentru a se amesteca în jocul autonomiei complete, dacă oamenii și îngerii ar avea curajul de a se afirma și de a-și reclama cu răbdare drepturile.

53:3.5 (603.6) El pretindea că agenții executivi ai Celor Îmbătrâniți de Zile pot fi împiedicați să acționeze în sistemele locale, doar prin simplul fapt că indigenii își vor afirma independența. El a susținut că nemurirea era inerentă personalităților sistemului, că reînvierea era naturală și automată, și că toate ființele nu erau împiedicate să trăiască etern decât de către actele arbitrare și injuste ale agenților executivi ai Celor Îmbătrâniți de Zile.

53:3.6 (604.1) 3. *Atacul contra planului universal de instruire a muritorilor ascendenți.* Lucifer susținea că se consumă prea mult timp și energie pentru a-i instrui atât de riguros pe muritorii ascendenți în principiile administrării universului, principii pe care el le-a

caracterizat ca fiind lipsite de etică și nesănătoase. El a protestat contra programului obligatoriu de a pregăti timp de epoci întregi pe muritorii spațiului în vederea vreunui destin necunoscut, și a semnalat prezența pe Jerusem a corpurilor finalitarilor ca o dovadă că acești muritori au petrecut milenii de pregătire pentru un destin de pură ficțiune. El a remarcat cu derâdere că acești finalitari nu întâlniseră un destin mai glorios decât acela de a fi retrimiși pe umile sfere asemănătoare cu sfera lor de origine lor. El a sugerat că au fost corupți de un exces de disciplină și de o pregătire prea prelungită și că, în realitate, ei îi trădau pe tovarășii lor muritori, deoarece cooperau acum cu planul de aservire al întregii creații, făcând să se creadă în mitul unui destin etern pentru muritorii ascendenți. El a susținut că ascenderii trebuiau să se bucure de libertate și de faptul de a-și determina ei înșiși soarta. El a sfidat și condamnat întregul plan de ascensiune al muritorilor prezentat de Fiii Paradisiaci ai lui Dumnezeu și aprobat de Spiritul Infinit.

53:3.7 (604.2) Și aceasta a fost Declarația Libertății cu care Lucifer a declanșat orgia lui de tenebre și de moarte.

4. Izbucnirea rebeliunii

53:4.1 (604.3) Manifestul lui Lucifer a fost proclamat la conclavul anual al Sataniei, pe marea de cristal, în prezența mulțimilor reunite ale Jerusemului în ultima zi a anului, în urmă cu aproximativ două sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Satan proclama faptul că se puteau adora forțele universale - fizice, intelectuale și spirituale - însă

că nu trebuie să existe loialitate decât față de Lucifer, șeful actual prezent, „prieten al oamenilor și al îngerilor” și „Dumnezeul libertății”.

53:4.2 (604.4) Afirmarea de sine a fost strigătul de război al rebeliunii lui Lucifer. Unul dintre principalele argumente ale lui Lucifer a fost următorul: dacă un guvern autonom era bun și drept pentru Melchizedeki și pentru alte grupuri, el era, de asemenea, bun pentru toate ordinele de inteligențe. El a început cu stăruință să recomande „egalitatea minții” și „fraternitatea inteligenței”. El a susținut că orice guvern trebuia să se limiteze la planetele locale și la confederația lor voluntară în sistemele locale. El a refuzat toate celelalte supravegheri. El a promis Prinților Planetari că vor guverna lumile lor în calitate de șefi supremi. El a recuzat sediul constelației ca fiind locul de amplasare a activităților legislative și denunțat capitala universului ca fiind centru director a problemelor judiciare. El a susținut că toate aceste funcțiuni guvernamentale ar trebui să fie concentrate pe capitalele sistemelor și a început să stabilească propria sa adunare legislativă și a organizat propriile sale tribunale, sub jurisdicția lui Satan, iar el a prescris ca prinții lumilor apostate să facă la fel.

53:4.3 (604.5) Întregul cabinet administrativ al lui Lucifer a trecut, în bloc, în tabăra sa; membrii săi au fost public delegați ca agenți administrativi ai noului șef „al lumilor și al sistemelor eliberate”.

53:4.4 (605.1) Au existat două rebeliuni anterioare în Nebadon, însă în constelații îndepărtate. Lucifer a susținut că aceste insurecții au eșuat deoarece majoritatea ființelor inteligente nu și-au urmat șefii. El a afirmat că „majoritatea guvernează” și că „mintea este infailibilă”.

Libertatea pe care i-o dădeau cârmuitorii universului a susținut aparent numeroase din pretențiile sale nefaste. El și-a sfidat toți superiorii și, în același timp, ei nu au părut să-și îndrepte atenția asupra acestor acțiuni. El a fost liber să-și urmeze planul său seducător fără nici o stavilă sau control.

53:4.5 (605.2) Lucifer a indicat toate amănările pline de îndurare ale justiției ca o dovadă că guvernul Fiilor Paradisului era incapabil să oprească rebeliunea. El a început să sfideze deschis și cu aroganță pe Mihail, pe Emmanuel și pe Cei Îmbătrâniți de Zile, apoi a prezentat absența lor de reacție ca o dovadă pozitivă că guvernele universului și ale suprauniversului erau neputincioase.

53:4.6 (605.3) Gabriel era prezent, în persoană, în tot cursul acestor dezbateri neloiale, și a anunțat pur și simplu că în momentul oportun va vorbi pentru Mihail, că alegerea tuturor ființelor va fi liberă și în nici un caz silită și că „guvernul Fiilor pentru Tată nu dorea loialitate și devotament decât dacă ele erau voluntare, dăruite din toată inima și ferite de sofisme”.

53:4.7 (605.4) Lui Lucifer i s-a permis să stabilească guvernul său rebel și să-l organizeze complet înainte ca Gabriel să facă cel mai mic efort de a contesta dreptul la secesiune sau pentru a contracara propaganda rebelă. Dimpotrivă, Părinții Constelațiilor au mărginit imediat la sistemul Sataniei acțiunea personalităților lipsite de loialitate. Această întârziere a fost, cu toate acestea, o perioadă de mari tribulații și de încercări pentru ființele loiale ale întregii Satanii. Totul a fost haotic vreme de câțiva ani și a domnit o mare confuzie pe lumile casă.

5. Natura conflictului

53:5.1 (605.5) Atunci când rebeliunea Sataniei a izbucnit, Mihail s-a sfătuit cu fratele său Paradisiac, Emmanuel. Ca urmare a acestei importante convorbiri, Mihail a declarat că va urma politica care a caracterizat modalitatea sa de a trata aceste răscoale similare în trecut și va adopta o atitudine de neamestec.

53:5.2 (605.6) În epoca acestei rebeliuni, și a celor două precedente, nu exista autoritate suverană și personală în universul Nebadonului. Mihail conducea prin drept divin, ca locțiitor al Tatălui Universal, nu încă în virtutea propriului său drept personal. El nu împlinise încă cariera sa de consacrare; el nu fusese încă investit cu „întreaga putere din ceruri și de pe pământ”.

53:5.3 (605.7) De la izbucnirea rebeliunii până în ziua urcării sale pe tron, ca cârmuitor suveran al Nebadonului, Mihail nu a intervenit niciodată contra forțelor rebele ale lui Lucifer. El le-a lăsat să se desfășoare liber timp de aproape două sute de mii de ani ai timpului Urantie. Cristos Mihail posedă acum ample puteri, precum și autoritatea de a regla rapid, și chiar sumar, astfel de izbucniri de neloialitate, însă noi ne îndoim că această autoritate supremă îl va incita să acționeze diferit dacă s-ar mai produce o altă rebeliune asemănătoare.

53:5.4 (605.8) Cum Mihail a ales să rămână la adăpost de războiul actual în rebeliunea lui Lucifer, Gabriel și-a reunit statul său major personal pe Edentia. Apoi, în consiliu cu cei Preaînălți, el a decis să

preia comanda oștirilor loiale ale Sataniei. Când Mihail a rămas pe Salvington în timp ce Gabriel a plecat pe Jerusem și s-a instalat pe sfera dedicată Tatălui - același Tată Universal căruia Lucifer și Satan i-au pus la îndoială personalitatea - în prezența mulțimilor loiale reunite el a desfășurat stindardul lui Mihail, emblema materială a guvernului Trinitar al întregii creații, cele trei cercuri concentrice albastre pe fond alb.

53:5.5 (606.1) Emblema lui Lucifer era un stindard alb cu un cerc roșu în centrul căruia se găsea un disc negru.

53:5.6 (606.2) ”Și a fost război în cer; locotenenții lui Mihail și îngerii săi au luptat împotriva dragonului (Lucifer, Satan și prinții apostatați); iar dragonul și îngerii lui rebeli au luptat însă nu au câștigat”. Acest „război în cer” nu a fost o bătălie fizică, un conflict așa cum se concepe pe Urantia. În primele timpuri ale luptei, Lucifer a ținut în permanență discursuri în amfiteatrul planetar. Gabriel își stabilise cartierul său general în apropiere, și de acolo a combătut fără încetare sofismele rebelilor. Diversele personalități prezente pe sferă și care ezitau în luarea unei atitudini, oscilau înainte și înapoi între aceste discuții, până când au ajuns la o decizie definitivă.

53:5.7 (606.3) Însă acest război în cer era teribil și foarte real. El nu oferea vederii nici una dintre acțiunile barbare atât de caracteristice războiului fizic pe lumile fără maturitate, însă conflictul era mult mai implacabil; viața materială este cea care este amenințată în conflictele materiale, însă războiul din ceruri avea legătură cu viața veșnică.

6. Un comandant Serafic loial

53:6.1 (606.4) Numeroase personalități au realizat multe acțiuni nobile și inspiratoare de devotament și de loialitate pe parcursul intervalului dintre declanșarea ostilităților și sosirea noului cârmuitor sistemic cu statul său major, însă cea mai îndrăzneță dintre aceste isprăvi de devotament a fost purtarea plină de curaj a lui Manotia, comandantul secund al serafimilor din cartierul general al Sataniei.

53:6.2 (606.5) Când rebeliunea a izbucnit pe Ierusem, șeful oștirilor serafice a îmbrățișat cauza lui Lucifer. Aceasta explică indubitabil de ce s-au rătăcit un număr atât de mare de serafimi de ordinul al patrulea, administratorii sistemici. Șeful serafic a fost orbit din punct de vedere spiritual de strălucitoarea personalitate a lui Lucifer, ale cărei maniere încântătoare au fascinat creaturile celeste de ordine inferioare. Ele nu puteau pur și simplu să înțeleagă că era posibil ca o personalitate atât de strălucitoare să apuce pe o cale strâmbă.

53:6.3 (606.6) Nu demult, descriind experiențele asociate atacului rebeliunii lui Lucifer, Manotia spunea: „Clipele mele cele mai însuflețitoare au fost acelea ale emoționantei aventuri legate de rebeliunea lui Lucifer când, în calitate de comandant secund al serafimilor, am refuzat să particip la proiectata insultare a lui Mihail. Puternicii rebeli încercau să mă distrugă prin intermediul forțelor de legătură pe care le realizaseră. Au existat răskoale formidabile pe Ierusem, însă nici un serafim loial nu a suferit.”

53:6.4 (606.7) ”Superiorul meu imediat a căzut în greșeală, mi-a revenit mie sarcina de a prelua comanda legiunilor de îngeri ale Ierusemului ca director titular al problemelor serafice confuze ale sistemului. Am fost susținut moral de Melchizedeki, ajutat cu pricepere de o majoritate de Fii Materiali, abandonat de un imens

grup din propriul meu ordin, însă încurajat magnific de muritorii ascendenți ai Jerusemului.”

53:6.5 (606.8) ”Fiind automat întrerupți de circuitele constelației, prin secesiunea lui Lucifer, noi am depins de loialitatea corpului nostru de învățături care lansau chemări de ajutor pe Edentia, din sistemul vecin, Rantulia. Noi am constatat că regatul ordinii, al loialității intelectuale și al spiritului adevărului au triumfat, în mod inerent, rebeliunii, afirmării de sine și pretensei libertăți personale. Noi am fost capabili să rezistăm până la sosirea noului Suveran Sistemic, valorosul succesor al lui Lucifer. Imediat după aceea, am fost atașat corpului de administrare provizorie al Melchizedekilor de pe Urantia și am preluat jurisdicția asupra ordinilor serafice loiale ale planetei trădătorului Caligastia. Acesta își numise sfera ca membră a sistemului nou proiectat de lumi eliberate și de personalități emancipate propus în infama Declarație a Libertății emisă de Lucifer în apelul său la „inteligențele care iubesc libertatea, care gândesc liber și sunt orientate către viitor în lumile greșit conduse și rău administrate ale Sataniei”.

53:6.6 (607.1) Acest înger este încă în serviciu pe Urantia, unde funcționează ca șef adjunct al serafimilor.

7. Istoria rebeliunii

53:7.1 (607.2) Rebeliunea lui Lucifer a avut loc la scară sistemică. Treizeci și șapte de prinți Planetari separatiști au făcut să treacă, într-o mare măsură, administrările lumilor lor de partea rebelilor. Doar pe

Panoptia, Prințul Planetar nu a reușit să antreneze popoarele sale cu el. Pe această lume, și sub direcția Melchizedekilor, populația s-a aliat susținerii lui Mihail. Elanora, o tânără femeie al acestui tărâm al muritorilor, a preluat conducerea raselor umane, și nici un singur suflet al acestei lumi sfâșiate de conflict nu s-a înrolat sub stindardul lui Lucifer. Și de atunci, acești panoptieni loiali au servit mereu pe a șaptea lume de tranziție a Jerusemului în calitate de păzitori și de constructori pe sfera Tatălui și pe cele șapte lumi de detenție care o înconjoară. Panoptienii nu acționează doar ca veritabili păzitori ai acestor lumi ce execută, de asemenea, ordinele personale ale lui Mihail pentru înfrumusețarea acestor sfere în vederea vreunei viitoare folosințe necunoscute. Ei efectuează această muncă zăbovind pe drumul Edentiei.

53:7.2 (607.3) Pe tot parcursul acestei perioade, Caligastia pleda cauza lui Lucifer pe Urantia. Melchizedekii s-au opus cu abilitate Prințului Planetar apostat, însă sofismele unei libertăți lipsite de orice limită și iluziile afirmării de sine aveau toate șansele să înșele toate popoarele primitive ale unei lumi tinere și puțin dezvoltate.

53:7.3 (607.4) Rebelii nu puteau să-și facă propaganda lor de secesiune decât prin eforturi personale, deoarece serviciul teledifuziunilor și toate celelalte mijloace de comunicare interplanetare fuseseră întrerupte prin acțiunea supraveghetorilor sistemici ai circuitelor. Imediat ce insurecția a izbucnit efectiv, întregul sistem al Sataniei a fost izolat atât de circuitele constelației, cât și de cele ale universului. În acest timp, agenți serafici și Mesageri Solitari au transmis toate mesajele primite sau expediate. Circuitele care ajungeau la lumile decăzute au fost, de asemenea, întrerupte,

astfel încât Lucifer să nu le poată folosi pentru a propaga planul său nefast. Și aceste circuite nu vor fi restabilite câtă vreme arhirebelul în Satania.

53:7.4 (607.5) Aceasta a fost o rebeliune Lanonandek. Ordinele superioare de filiație ale universului local nu s-au raliat secesiunii lui Lucifer, un mic număr de Purtători ai Vieții staționați pe planetele rebele a fost însă influențat de rebeliunea prinților neloiali. Nici unul dintre Fiii Trinitizați nu s-a abătut de la calea dreaptă; Melchizedekii, arhanghelii și Strălucitoare Stele de Seară au rămas toți loiali lui Mihail și, cu ajutorul lui Gabriel, s-au luptat cu vitejie pentru voia Tatălui și pentru domnia Fiului.

53:7.5 (608.1) Nici una dintre ființele originare ale Paradisului nu a fost implicată în ceva neloial. Împreună cu Mesagerii Solitari, ele și-au stabilit cartierul general pe lumea Spiritului și au rămas sub comanda Fidelilor de Zile de pe Edentia. Nici unul dintre consiliatori nu a apostat, și nici măcar un singur Arhivar Celest nu s-a rătăcit, însă un puternic contingent de rebeli a fost detașat dintre Însoțitorii Morontiei și Învățătorii Lumilor Palat.

53:7.6 (608.2) Din ordinul suprem de serafimi, nici un înger nu a fost pierdut, însă din următorul, ordinul superior, un grup mare a fost înșelat și prins în cursă. Câțiva membrii din ordinul al treilea, acela al îngerilor supraveghetori s-au abătut și ei de la drumul drept. Tocmai în al patrulea grup, acela al îngerilor administratori, serafimii însărcinați în mod normal cu îndatoririle capitalelor sistemice, s-a produs cea mai teribilă ruptură. Manotia a salvat aproape două treimi din ei, însă ceva mai mult de o treime și-a urmat șeful în rândul

rebelilor. O treime din toți heruvimii Jerusemului atașați îngerilor administratori a fost pierdută împreună cu serafimii neloiali.

53:7.7 (608.3) Dintre ajutoarele îngerești planetare, cele care sunt afectate Fiilor Materiali, aproximativ o treime a fost amăgită, și aproape zece la sută din slujitorii de tranziție au fost prinși în cursă. Ioan a avut o viziune simbolică a acestei scene atunci când a scris despre marele dragon roșu: „Și coada sa va atrage un sfert din stelele cerului și le va arunca în întuneric”.

53:7.8 (608.4) Pierderile cele mai mari au avut loc în rândurile îngerilor, însă cea mai mare parte a ordinelor inferioare de inteligențe au fost implicate în lisa de loialitate. Dintre 681.217 de Fii Materiali pierduți în Satania, optzeci și cinci la sută au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer. Pe planetele individuale ale căror Prinți Planetari au fost aliați cauzei lui Lucifer, au fost pierdute un mare număr de creaturi mediene.

53:7.9 (608.5) În multe privințe, această răscoală a fost cea mai întinsă și cea mai dezastruoasă dintre episoadele asemănătoare din Nebadon. În această insurecție au fost implicate mai multe personalități decât în celelalte două luate la un loc. Și va rămâne veșnic în dezonoarea emisarilor lui Lucifer și ai lui Satan faptul de a nu fi cruțat școlile de instruire ale copiilor de pe planeta culturală a finalitarilor, ci de a fi căutat, mai degrabă, să corupă mintea în dezvoltare a micuțelor suflete salvate din lumile evolutive prin milostenie.

53:7.10 (608.6) Ascenderii muritori erau vulnerabili, însă au rezistat mai bine decât spiritele inferioare la sofismele rebeliunii. Numeroase

personalități ale primelor lumi palat, printre cele care nu au atins fuziunea definitivă cu Ajustorul lor, au decăzut. Însă nici un cetățean ascendent al Sataniei, aflat cu statut permanent pe Jerusem, nu a participat la rebeliune, și această absență se înscrie în gloria înțelepciunii planului de ascensiune.

53:7.11 (608.7) Oră de oră și zi de zi, stațiile de teledifuziune ale întregului Nebadon au fost invadate de observatori îngrijorați din toate clasele imaginabile de inteligențe celeste, care citeau cu nesăț buletinele rebeliunii Sataniei. Ei se bucurau pe măsură ce rapoartele se succedau pentru a descrie loialitatea de neînfrânt a ascendenților muritori care, sub direcția Melchizedekilor lor, rezistau victorios la eforturile conjugate și prelungite ale tuturor forțelor subtile rele care se reuniau atât de rapid sub stindardul secesiunii și al păcatului.

53:7.12 (608.8) S-au scurs mai mult de doi ani ai timpului sistemic între începutul „războiului în ceruri” și instalarea succesorului lui Lucifer. Noul suveran a ajuns, în sfârșit, aterizând pe marea de sticlă cu statul său major. Făceam parte din rezervele mobilizate de Gabriel pe Edentia și îmi amintesc bine primul mesaj a lui Lanaforge către Tatăl Constelației Norlatiadekului. El spunea: „Nici un cetățean al Jerusemului nu a fost pierdut. Toți muritorii ascendenți au supraviețuit ardentelor tribulații și au ieșit triumfători și, în întregime victorioși din proba decisivă”. Acest mesaj a fost trimis pe Salvington, pe Uversa și în Paradis pentru a asigura că experiența de supraviețuire a ascensiunii muritorilor constituia cea mai mare siguranță împotriva rebeliunii și cea mai bună protecție contra păcatului. Nobila trupă a Jerusemului număra exact 187.432.811 muritori fideli.

53:7.13 (609.1) Odată cu sosirea lui Lanaforge, arhirebelii au fost detronați și văduviți de orice putere de guvernare. Li s-a permis, cu toate acestea, să circule liber în Jerusem, pe sferele morontiale și chiar pe planetele locuite individuale. Ei și-au urmat eforturile înșelătoare și seducătoare de a corupe și rătăci mintea oamenilor și a îngerilor, însă în ceea ce privește munca lor pe muntele administrativ al Jerusemului „locul lor nu a mai fost găsit”.

53:7.14 (609.2) Lucifer era privat de orice autoritate administrativă în Satania, însă nu exista atunci în universul local nici putere pentru a întemnița acest viclean rebel, nici tribunal pentru a-l anihila. În acea epocă, Mihail nu era încă un domnitor suveran. Cei Îmbătrâniți de Zile i-au susținut Părinții Constelațiilor, care au preluat comanda guvernului sistemic, însă nu au comunicat nici o decizie ulterioară în numeroasele apeluri încă în curs, în ceea ce privește statutul prezent și soarta viitoare a lui Lucifer, a lui Satan și a asociaților lor.

53:7.15 (609.3) În felul acesta au putut acești arhirebeli să cutreiere prin tot sistemul pentru a căuta să facă să pătrundă și mai mult doctrinele lor de nemulțumire și de afirmare de sine. Însă, vreme de peste două sute de mii de ani ai Urantiei, ei au fost incapabili să mai înșele vreo o altă lume. Nici o lume a Sataniei nu a fost pierdută de la căderea celor treizeci și șapte, nici măcar printre lumile celor mai tinere popoare de după rebeliune.

8. Fiul Omului pe Urantia

53:8.1 (609.4) Lucifer și Satan au cutreierat liber în sistemul Sataniei până la împlinirea misiunii de efuziune a lui Mihail pe Urantia.

Ultima dată când s-au găsit împreună pe lumea voastră a fost în momentul asaltului lor conjugat împotriva Fiului Omului.

53:8.2 (609.5) Înainte, atunci când Prinții Planetari, „Fiii lui Dumnezeu”, se reuneau periodic, „Satan venea și el”, pretinzând că el reprezintă toate lumile izolate ale Prinților Planetari decăzuți. Însă această liberare pe Jerusem i-a fost refuzată de la manifestarea terminală a lui Mihail. Ca urmare a eforturilor lui Lucifer și ale lui Satan de a-l corupe pe Mihail în timpul încarnării sale de consacrare, orice urmă de simpatie pentru ei a pierit în toată Satania, adică în afara lumilor păcătoase izolate.

53:8.3 (609.6) Manifestarea lui Mihail a pus capăt rebeliunii lui Lucifer în întreaga Satanie, mai puțin pe planetele Prinților Planetari apostăți. Aceasta a fost semnificația experienței personale a lui Isus, chiar înainte de moartea sa trupească, atunci când a strigat, în prezența discipolilor săi: „Și l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”. Satan venise cu Lucifer pe Urantia pentru ultima bătălie decisivă.

53:8.4 (609.7) Fiul Omului avea încredere în reușita sa și știa că triumful său pe lumea voastră va stabili pentru totdeauna statutul inamicilor săi seculari, nu numai în Satania, ci și în celelalte două sisteme în intrase păcatul. Supraviețuirea muritorilor și siguranța îngerilor au fost restabilite atunci când Maestrul vostru, răspunzând propunerilor luciferiene, a replicat calm și cu o siguranță divină: „În urma mea, Satan”. Acesta a fost, în principiu, adevăratul sfârșit al rebeliunii lui Lucifer. Este adevărat că tribunalele Uversei nu au luat

încă o decizie executivă în ceea ce privește apelul lui Gabriel care solicita distrugerea rebelilor, însă nu există nici o îndoială că vor lua o hotărâre la timpul cuvenit, deoarece primele măsuri pentru audierea cazului au fost deja luate.

53:8.5 (610.1) Câtva timp înainte de moartea sa, Fiul Omului îl recunoștea încă pe Caligastia ca fiind, tehnic, Prințul Planetar al Urantiei. Isus a spus: „Acum are loc judecata acestei lumi, acum va fi dat jos prințul acestei lumi”. Mai târziu încă, înainte de a împlini opera vieții sale, el a declarat: „Prințul acestei lumi este judecat”. Și este același prinț detronat și discreditat care a fost cândva numit „Dumnezeul Urantiei”.

53:8.6 (610.2) Ultimul act a lui Mihail înainte de a părăsi Urantia a fost de a acorda iertarea sa lui Caligastia și lui Daligastia, însă ei au refuzat această propunere delicată. Caligastia, Prințul vostru Planetar apostat, este încă liber să își urmeze proiectele sale nefaste pe Urantia, însă nu are absolut deloc puterea de a pătrunde în mintea oamenilor, nici de a se apropia de sufletul lor pentru a-i ispiti și corupe, dacă oamenii nu doresc cu adevărat să fie blestemați de reaua sa prezență.

53:8.7 (610.3) Înainte de efuziunea lui Mihail, acești domnitori ai întunericului căutau să își păstreze autoritatea pe Urantia și rezistau personalităților celeste minore și subordonate, însă din ziua Învierii trădătorul Caligastia și asociatul său la fel de demn de dispreț, Daligastia, sunt servili în fața maiestății divine a Ajustorilor Gândirii ai Paradisului și ai Spiritului Adevărului protector, spiritul lui Mihail care a fost răspândit peste tot ceea ce este întrupat.

53:8.8 (610.4) Chiar și așa, nici un spirit decăzut nu a avut niciodată puterea de a invada mintea și de a neliniști sufletul copiilor lui Dumnezeu; nici Satan, nici Caligastia nu au putut niciodată să se atingă sau să se apropie de Fiii lui Dumnezeu prin credință. Credința este o armură eficientă contra păcatului și nedreptății. Este adevărat că „oricine este născut din Dumnezeu este propriul său păzitor și cel rău nu îl atinge”.

53:8.9 (610.5) În general, atunci când muritori slabi și desfrânați sunt presupuși a fi sub influența diavolului și a demonilor, ei sunt pur și simplu dominați de propriile lor tendințe mărunte și sunt mânați de propriile lor proprietăți naturale. I se atribuie diavolului numeroase rele care nu îi sunt imputabile lui. Caligastia a rămas relativ neputincios de la trecerea lui Christos.

9. Statutul prezent al rebeliunii

53:9.1 (610.6) La începuturile rebeliunii lui Lucifer, salvarea a fost oferită de Mihail tuturor rebelilor. Tuturor celor care dovedeau o căință sinceră, în momentul dobândirii de către el a unei suveranități depline asupra universului său, le-a oferit iertarea și reintegrarea într-un post oarecare de serviciu universal, suveranitatea completă asupra universului său. Nici unul dintre conducători nu a acceptat această ofertă milostivă, însă mii de îngeri și de ființe celeste ale ordinelor inferioare, inclusiv sute de Fii și Fiice Materiali, au acceptat milostenia proclamată de panoptieni și au fost reabilitați în momentul reînvierii lui Isus acum o mie nouă sute de ani. De atunci, aceste

ființe au fost transferate pe lumile jerusemice ale Tatălui unde este tehnic necesar ca ele să fie reținute până când tribunalele Uversei iau decizia asupra problemei lui Gabriel contra lui Lucifer. Însă nimeni nu se îndoiește că aceste personalități, care se căiesc și au fost salvate, vor fi excluse de la decretul de anihilare atunci când se va pronunța verdictul. Aceste suflete în probație lucrează acum cu panoptienii pentru a avea grijă de lumea Tatălui.

53:9.2 (611.1) Marele înșelător nu s-a mai întors niciodată pe Urantia din vremea în care a încercat să îl abată pe Mihail de la țelul desăvârșirii manifestării care trebuia să îl stabilească în mod sigur și definitiv ca stăpân absolut al Nebadonului. Când Mihail a devenit șeful confirmat al Nebadonului, Lucifer a fost dat în paza agenților Celor Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa și de atunci a rămas prizonier pe satelitul numărul unu al grupului de sfere tranziționale al Tatălui, care înconjoară Jerusemul. Și acolo este locul în care șefii altor lumi și sisteme pot să contemple sfârșitul suveranului lipsit de loialitate al Sataniei. Pavel cunoștea statutul de după contopirea lui Mihail al liderilor rebeli, deoarece el i-a descris pe șefii lui Caligastia ca „o oștire spirituală de răutate în locurile celeste”.

53:9.3 (611.2) Atunci când Mihail a preluat suveranitatea supremă a Nebadonului, el a cerut Celor Îmbătrâniți de Zile dreptul de a interna toate personalitățile care au luat parte la rebeliunea lui Lucifer, aceasta așteptând ordonanțele tribunalelor suprauniversale în cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer, care fusese înaintat curții supreme a Uversei de aproape două sute de mii de ani, după cum mășurați voi timpul. În ceea ce privește grupul rebelilor capitalei sistemului, Cei Îmbătrâniți de Zile au dat curs cererii lui Mihail, însă cu o singură

excepție: Satan avea permisiunea de a face vizite periodice prinților apostati ai lumilor decăzute, până când un alt Fiu al lui Dumnezeu a fost acceptat de aceste lumi apostate sau până când tribunalele Uversei vor începe să judece cazul lui Gabriel *contra* lui Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan putea să vină pe Urantia, deoarece voi nu aveți nici un Fiu rezident având rangul necesar pentru a fi în frunte - nici Prinț Planetar, nici Fiu Material. De atunci, Machiventa Melchizedek a fost proclamat Prinț Planetar locțiitor al Urantie, și deschiderea procesului lui Gabriel contra lui Lucifer a dat semnalul pentru inaugurarea sistemelor planetare temporare pe toate lumile izolate. Este adevărat că Satan l-a vizitat periodic pe Caligastia și alți prinți decăzuți până în momentul prezentelor revelații, care coincide cu prima audiență a procesului lui Gabriel pentru anihilarea arhirebelilor. Satan este acum deținut necondiționat pe lumile-închisori ale Jerusemului.

53:9.5 (611.4) De la manifestarea finală a lui Mihail, nimeni în întreaga Satanie nu a dorit să meargă pe lumile-închisori pentru a-i ajuta rebelii internați. Și nici o ființă n-a mai fost câștigată de partea cauzei înșelătorului. Timp de nouăsprezece secole, statutul acestor rebeli nu s-a schimbat.

53:9.6 (611.5) Noi nu ne așteptăm ca prezentele restricții ale Sataniei să fie ridicate înainte ca Cei Îmbătrâniți de Zile să fi dispus definitiv în privința arhirebelilor. Circuitele sistemice nu vor fi stabilite atâta timp cât Lucifer va rămâne în viață. Stând în așteptare, acesta din urmă, este complet inactiv.

53:9.7 (611.6) Pe Jerusem rebeliunea a luat sfârșit. Ea se sfârșește pe lumile decăzute de îndată ce sosesc Fiii divini. Noi credem că toți

rebelii care vor fi fost în stare să accepte îndurarea, au făcut-o deja. Noi așteptăm mesajul fulgerător teledifuzat, care îi va priva pe acești trădători ai existenței de personalitate. Noi prevedem că verdictul Uversei se va anunța prin ordinul de execuție teledifuzat care îi va anihila acești rebeli internați. Atunci veți căuta locul lor, însă nu îi veți găsi. „Și cei care te-au cunoscut printre lumi vor fi uimiți de tine; ai fost o teroare, însă tu nu vei mai exista.” Acesta este modul în care toți acești trădători nedemni „vor deveni ca și cum nu ar fi fost niciodată”. Toată lumea așteaptă decretul Uversei.

53:9.8 (611.7) Însă vreme de epoci, cele șapte lumi-închisori de întuneric spiritual din Satania au constituit un avertisment solemn pentru tot Nebadonul. Acest avertisment proclamă elocvent și efectiv marele adevăr „că drumul celui care încalcă legea este greu”; „că în fiecare păcat se ascunde sămânța propriei lui distrugerii”; că „răsplata păcatului este moartea”.

53:9.9 (612.1) [Prezentat de Manovandet Melchizedek, atașat odinioară administrației provizorii a Urantie.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 53](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 55](#) >>

Capitolul 54

Problemele rebeliunii lui Lucifer

54:0.1 (613.1) OMULUI evolutiv îi vine greu să înțeleagă pe deplin semnificația răului, a greșelii, a păcatului și a inechității și să sesizeze sensul lor. Omului îi trebuie mult până percepe că un contrast dintre perfecțiune și imperfecțiune produce răul potențial, că un conflict dintre adevăr și falsitate creează confuzia și eroarea; că înzestrarea divină cu liber arbitru, care se exprimă prin alegere, duce la domenii divergente ale păcatului și ale dreptății, iar căutarea perseverentă a divinității conduce la împărăția lui Dumnezeu, în timp ce respingerea sa persistentă duce la domeniile inechității.

54:0.2 (613.2) Nu Zeii sunt cei care creează răul sau permit păcatul și rebeliunea. Răul potențial există în timp și într-un univers care îmbrățișează nivele diferențiate de semnificații și de valori în ceea ce

privește perfecțiunea. Păcatul este potențial în toate domeniile în care ființe imperfecte sunt înzestrate cu facultatea de a alege între bine și rău. Simpla prezență conflictuală a adevărului și a contra-adevărului, a faptelor și a falsității, constituie potențialul erorii. Alegerea deliberată a răului constituie păcatul; refuzul voluntar al adevărului este eroarea; urmarea persistentă a păcatului și a erorii constituie inechitatea.

1. Adevărata și falsa libertate

54:1.1 (613.3) Dintre toate problemele tulburătoare provenite din rebeliunea lui Lucifer, nici una nu a ocazionat mai multe dificultăți decât inaptitudinea muritorilor evolutivi imaturi de a distinge între adevărata libertate și cea falsă.

54:1.2 (613.4) Adevărata libertate este căutarea timpurilor și răsplata progresului evolutiv. Falsa libertate este amăgirea subtilă a erorii timpului și a răului spațiului. Libertatea durabilă este fondată pe realitatea dreptății - a inteligenței, a maturității, a fraternității și a echității.

54:1.3 (613.5) Libertatea este o tehnică autodistrugătoare a existenței cosmice atunci când motivația ei este neinteligentă, necondiționată și necontrolată. Adevărata libertate se raportează progresiv la realitate și rămâne întotdeauna plină de respect față de echitatea socială, de echitatea cosmică, de fraternitatea universală și de obligațiile divine.

54:1.4 (613.6) Libertatea este o sinucidere când este separată de dreptatea materială, de justiția intelectuală, de îngăduința socială, de

datoria morală și de valorile spirituale. Libertatea este inexistentă în afara realității cosmice, și orice realitate a personalității este proporțională cu relațiile ei cu divinitatea.

54:1.5 (613.7) Voința autonomă, lipsită de limite, și exprimarea de sine necontrolată echivalează cu un egoism pe care nu îl împlânzește nimic, o culme a impietății. Libertatea neînsoțită de o victorie tot mai mare asupra sinelui este o fantezie a unei imaginații de muritor egoist. Libertatea motivată prin sine este o iluzie conceptuală, o crudă amăgire. Desfrâul deghizat sub veșmintele libertății este premergătorul unei servitudini abjecte.

54:1.6 (614.1) Adevărata libertate este asociată cu un sincer respect de sine; libertatea falsă este consoarta admirației de sine. Adevărata libertate este rodul stăpânirii de sine; falsa libertate este pretenția de a te afirma pe tine însuși. Stăpânirea de sine conduce la serviciul altruist; admirația de sine tinde să îl exploateze pe celălalt pentru a asigura avantaje personale individului aflat în greșală, care este dispus să sacrifice înfăptuirea în dreptate în schimbul posedării unei puteri injuste asupra tovarășilor săi.

54:1.7 (614.2) Înțelepciunea însăși nu este divină și sigură decât dacă orizontul ei este cosmic și motivația spirituală.

54:1.8 (614.3) Nu există o eroare mai mare decât amăgirea de sine, care le face pe ființele inteligente să râvnească la exercitarea puterii asupra altor ființe, cu scopul de a le priva de libertățile lor naturale. Regula de aur a echității umane se ridică contra tuturor acestor fraude, inechități, fapte egoiste și nedreptăți. Doar o libertate autentică este veritabilă și compatibilă cu tărâmul iubirii și cu acordarea îndurării.

54:1.9 (614.4) Cum ar putea creatura voluntară să îndrăznească să încalce drepturile tovarășilor ei în numele libertății personale, în timp ce Cărmuitorii Supremi ai universului se retrag cu un respect îngăduitor din fața prerogativelor voinței și a potențialelor personalității! În exercitarea presupusei sale libertăți personale, nici o ființă nu are dreptul de a priva o altă ființă de privilegiile existenței care i-au fost conferite de Creatori și care sunt respectate de toți asociații lor, de subordonații lor și de supușilor lor loiali.

54:1.10 (614.5) Se prea poate ca omul evolutiv să trebuiască să lupte pentru libertățile sale materiale contra unor tirani și asupritori pe o lume a păcatului și a nedreptății sau în cursul primelor timpuri ale unei sfere primitive în evoluție. Însă nu este astfel nici pe lumile morontiale, nici pe sferele spiritului. Războiul este moștenirea omului evolutiv primitiv, însă pe lumile în care civilizația progresează normal, bătaia fizică este discreditată de mult timp ca tehnică de rezolvare a neînțelegerilor rasiale.

2. Zborul libertății

54:2.1 (614.6) Cu Fiul și în Spirit, Dumnezeu a proiectat eterna Havona, și, de atunci, arhetipul etern de participare coordonată la creație - împărtășirea - a prevalat întotdeauna. Acest arhetip al împărtășirii este modelul esențial de urmat de fiecare dintre Fiii și Fiicele lui Dumnezeu care se duc în spațiu pentru a încerca să copieze în timp universul central de perfecțiune eternă.

54:2.2 (614.7) Orice creatură, din toate universurile în evoluție, care aspiră să facă voința Tatălui, este destinată să devină partener a Creatorilor timpului-spațiu în această magnifică aventură a dobândirii perfecțiunii experiențiale. Dacă acest lucru nu ar fi fost adevărat, Tatăl nu ar fi înzestrat niciodată aceste creaturi cu liber arbitru creativ, nu ar fi locuit în ele și nu ar fi intrat efectiv în asociere cu ele prin mijlocirea propriului său spirit.

54:2.3 (614.8) Nebunia lui Lucifer a fost de a încerca ceea ce nu se poate face, aceea de a străbate timpul într-un univers experiențial. Crima lui Lucifer a fost încercarea sa de a priva de drepturile lor creative pe fiecare dintre personalitățile Sataniei, de a reduce în mod nechibzuit participarea personală a creaturilor - participarea lor liberă - voluntară la lunga luptă evolutivă de atingere a statutului de lumină și de viață, atât individual, cât și colectiv. Și acționând astfel, acest vechi suveran al sistemului vostru a opus direct proiectul temporal al propriei sale voințe țelului etern al voinței lui Dumnezeu, așa cum este el revelat prin dăruirea cu liber arbitru a tuturor creaturilor personale. Rebeliunea lui Lucifer amenința astfel să încalce la maxim liberul arbitru al ascenderilor și al slujitorilor sistemului Sataniei. Exista pericolul de a priva pentru totdeauna pe fiecare dintre aceste ființe de o experiență pasionantă, aceea de a aduce ceva personal și unic monumentului de înțelepciune experiențială care se ridică lent și care va exista într-o bună zi sub forma sistemului Sataniei, devenit perfect. Acesta este modul în care manifestul lui Lucifer, deghizându-se sub veșmântul libertății, se ridică în lumina clară a rațiunii ca un pericol monumental pentru a consuma zborul libertății personale și

aceasta la o scară care nu a mai fost încă întâlnită decât de două ori în toată istoria Nebadonului.

54:2.4 (615.1) Pe scurt, Lucifer ar fi dorit să ia oamenilor și îngerilor ceea ce le dăduse Dumnezeu, adică privilegiul divin de a participa la creația propriului lor destin și la destinul acestui sistem local de lumi locuite.

54:2.5 (615.2) Nici o ființă din întregul univers nu are justificată libertatea de a priva o altă ființă de adevărata libertate, de dreptul de a iubi și de a fi iubită, de privilegiul de a-l adora pe Dumnezeu și a-și servi semenul.

3. Întârzierea temporală a dreptății

54:3.1 (615.3) Creaturile morale ale lumilor evolutive sunt, întotdeauna, frământate de o anumită întrebare nechibzuită: de ce Creatorii infinit de înțelepți permit răul și păcatul. Ele nu înțeleg că răul și păcatul sunt inevitabile în cazul în care creaturile trebuie să fie cu adevărat libere. Liberul arbitru al oamenilor în evoluție și al îngerilor aleși nu este un simplu concept filozofic, un ideal simbolic. Aptitudinea oamenilor de a alege binele sau răul este o realitate a universului. Această libertate de alege prin sine este un dar al Conducătorilor Supremi, și aceștia interzic oricărei ființe sau oricărui grup de ființe din vastul univers să priveze cea mai mică personalitate de libertatea care îi este dată prin putere divină, nici măcar pentru a satisface ființe rătăcite și ignorante în bucuria a ceea ce ele numesc, în mod greșit, libertate personală.

54:3.2 (615.4) Cu toate că identificarea conștientă și deliberată cu răul (păcatul) este echivalentă cu nonexistența (anihilarea), trebuie întotdeauna să intervină o întârziere între momentul identificării personale cu păcatul și execuția pedepsei - care survine automat când ființa se îmbrățișează de bună voie răul. Această întârziere reprezintă o perioadă de timp suficientă pentru a judeca statutul universal al păcătosului într-un mod pe deplin satisfăcător pentru toate personalitățile universului care au o legătură cu cazul, și în același timp, într-un mod destul de echitabil și just, pentru a putea câștiga aprobarea păcătosului însuși.

54:3.3 (615.5) Însă, dacă acest rebel al universului care merge împotriva realității, a bunătății și a adevărului refuză să aprobe verdictul, și dacă vinovatul cunoaște în inima sa dreptatea condamnării sale însă refuză să o mărturisească, atunci trebuie ca execuția sentinței să fie întârziată conform conveniențelor Celor Îmbătrâniți de Zile. Or, Cei Îmbătrâniți de Zile refuză să nimicească o ființă înainte ca toate valorile morale și realitățile spirituale să fie stinse atât în autorul răului, cât și la toți partizanii și simpatizanții săi posibili.

4. Amânarea îndurării

54:4.1 (615.6) O altă problemă, dificil de explicat în constelația Norlatiadekului, se referă la motivele pentru care i-a fost permis lui Lucifer, lui Satan și prinților decăzuți să semene atât de multă vreme discordia, înainte de a fi reținuți, internați și judecați.

54:4.2 (616.1) Părinții care au născut și crescut copii vor înțelege mai bine de ce Mihail, un Creator-tată, poate să întârzie atât de mult în a-i condamna și a-i distruge pe proprii săi Fii. Istoria fiului rătăcitor, povestită de Isus, ilustrează bine cum un tată iubitor poate să aștepte mult timp căința unui copil rătăcitor.

54:4.3 (616.2) Faptul însuși că o creatură care făcătoare de rău poate efectiv să aleagă să facă ceva rău - să comită păcatul - demonstrează fapticitatea liberului arbitru și justifică pe deplin toate lungile întârzieri în executarea dreptății, dat fiind faptul că această acordare a îndurării ar putea să conducă la căință și la reabilitare.

54:4.4 (616.3) Cea mai mare parte a libertăților căutate de Lucifer el le avea deja și trebuia să primească altele în viitor. Toate aceste daruri prețioase au fost pierdute prin nerăbdarea sa și prin cedarea la dorința de a poseda imediat ceea ce este dorit cu ardoare, de a poseda aceasta în disprețul oricărei obligații de a respecta drepturile și libertățile tuturor celorlalte creaturi compunând universul universurilor. Obligațiile etice sunt innăscute, divine și universale.

54:4.5 (616.4) Noi cunoaștem numeroase motive pentru care Conducătorii Supremi nu îi distrug, nici nu îi internează imediat pe conducătorii rebeliunii lui Lucifer și există, indubitabil, altele, poate mai bune, care ne sunt necunoscute. Întârzierea în executarea dreptății vădește trăsăturile unei mărinimii care au fost oferite personal de Mihail din Nebadon. Fără afecțiunea acestui Creator-tată pentru Fiii săi rătăciți, ar fi intrat în acțiune dreptatea supremă a suprauniversului. Dacă un episod, cum ar fi rebeliunea lui Lucifer, s-

ar fi produs în Nebadon, în timpul încarnării lui Mihail pe Urantia, instigatorii acestui rău ar fi putut fi, imediat și absolut, anihilați.

54:4.6 (616.5) Dreptatea supremă poate acționa instantaneu atunci când ea nu este temperată de îndurarea divină. Acordarea îndurării copiilor timpului și spațiului prevede întotdeauna această întârziere, acest interval salutar între semănat și recoltat. Dacă sămânța semănată este bună, această întârziere permite punerea la încercare și întărirea caracterului; dacă sămânța semănată este rea, această întârziere îngăduitoare lasă timp pentru căință și pentru îndreptare. Această întârziere în judecată și în pedepsirea răufăcătorilor este inerentă acordării îndurării în cele șapte suprauniversuri. Această înfrânare a justiției prin îndurare dovedește că Dumnezeu este iubire, că Dumnezeul iubirii domină universurile, și că el controlează, prin îndurarea sa, destinul și judecata tuturor creaturilor sale.

54:4.7 (616.6) Întârzierile în timp datorate îndurării sunt acordate prin ordinul Creatorilor utilizând libertatea lor divină. Universul poate profita de tehnica răbdării folosită față de păcătoșii rebeli. Este cât se poate de adevărat că binele nu poate veni din rău pentru cel care proiectează și împlinește răul, însă este, de asemenea, adevărat că toate lucrurile (inclusiv răul, potențial sau manifest) lucrează împreună pentru binele tuturor ființelor care îl cunosc pe Dumnezeu, se bucură să facă voința sa și se ridică către Paradis conform planului său etern și țelului său divin.

54:4.8 (616.7) Însă aceste întârzieri de compasiune nu sunt infinite. În ciuda lungii întârzieri (după socotirea timpului pe Urantia) în judecarea rebeliunii lui Lucifer, noi putem observa că în epoca prezentei revelații prima audiență a procesului în curs a lui Gabriel

contra lui Lucifer a fost ținută pe Uversa, și puțin după aceea o decizie a Celor Îmbătrâniți de Zile a fost publicată, ordonând ca Satan să fie de acum închis împreună cu Lucifer într-o lume închisoare a acestuia din urmă. Acest fapt pune sfârșit posibilității pe care o avea Satan de a face noi vizite lumilor decăzute ale Sataniei. Într-un univers dominat de milostenie, dreptatea este poate înceată, însă ea este certă.

5. Înțelepciunea întârzierii

54:5.1 (617.1) Dintre numeroasele motive pe care le cunosc și pentru care Lucifer și acoliții săi nu au fost nici internați, nici judecați mai devreme, sunt autorizat să le expun pe următoarele:

54:5.2 (617.2) 1. Îndurarea cere ca orice răufăcător să aibă un timp suficient pentru a dezvolta o atitudine deliberată și bine chibzuită în ceea ce privește gândurile sale rele și acțiunile sale păcătoase.

54:5.3 (617.3) 2. Dreptatea supremă este dominată de o dragoste de Tată; și de aceea dreptatea nu va distruge niciodată ceea ce poate salva îndurarea. Timpul necesar pentru a accepta salvarea este acordat oricărui răufăcător.

54:5.4 (617.4) 3. Nici un tată afectuos nu impune, niciodată, o pedeapsă pripită unui membru al familiei sale care s-a înșelat. Răbdarea nu poate funcționa independent de timp.

54:5.5 (617.5) 4. Cu toate că facerea de rău este întotdeauna tristă pentru o familie, înțelepciunea și iubirea cer copiilor integrați să aibă răbdare cu un frate rătăcit pe parcursul întârzierii pe care tatăl afectuos o acordă pentru ca păcătosul să-și dea seama de greșeala purtării sale și să îmbrățișeze calea salvării.

54:5.6 (617.6) 5. Independent de atitudinea lui Mihail față de Lucifer și, cu toate că Mihail a fost Creatorul-tată al lui Lucifer, nu era de domeniul Fiului Creator să exercite o jurisdicție sumară asupra Suveranului Sistemic apostat, deoarece Mihail nu realizase încă cariera de consacrare care trebuia să îl ducă la suveranitatea sa indiscutabilă asupra Nebadonului.

54:5.7 (617.7) 6. Cei Îmbătrâniți de Zile ar fi putut să îi nimicească imediat pe rebeli, însă ei rareori îi execută pe răufăcători fără o audiere completă. În această situație, ei au refuzat să treacă peste deciziile lui Mihail.

54:5.8 (617.8) 7. Este evident că Emmanuel l-a sfătuit pe Mihail să se țină la distanță de rebeli și să permită rebeliunii să își urmeze cursul natural de autodistrugere, iar înțelepciunea Uniunilor de Zile este reflectarea în timp a înțelepciunii unificate a Trinității Paradisului.

54:5.9 (617.9) 8. Pe Edentia, Fidelul de Zile a recomandat Părinților Constelației să le lase rebelilor mâinile libere pentru a dezrădăcina cât mai repede întreaga simpatie pentru acești răufăcători din inima tuturor cetățenilor prezenți și viitori ai Norlatiadekului, a oricărei creaturi muritoare morontiale sau spirituale.

54:5.10 (617.10) 9. Pe Jerusem, reprezentantul personal al Executivului Suprem al Orvontonului l-a sfătuit pe Gabriel să ofere oricărei creaturi vii ocazia deplină de a realiza o alegere deliberată în problemele referitoare la Declarația Libertății a lui Lucifer. Problemele rebeliunii fiind ridicate, consilierul Paradisului, trimis de urgență pe lângă Gabriel, a arătat că, dacă această facultate deplină și liberă nu ar fi fost dată tuturor creaturilor Norlatiadekului, carantina Paradisului ar fi fost extinsă asupra întregii constelații, pentru a se proteja de prezența posibilă a unor creaturi nehotărâte sau cuprinse de îndoială. Pentru a lăsa porțile de ascensiune către Paradis deschise ființelor Norlatiadekului, era necesar să se prevadă deplina dezvoltare a rebeliunii și să se asigure de completa determinare a atitudinii din partea tuturor ființelor pe care ea ar fi atins-o într-un mod oarecare.

54:5.11 (617.11) 10. Divina Slujitoare a Salvingtonului a emis o decizie care a constituit a treia sa proclamație independentă, ordonând să nu se facă pentru a se vindeca pe jumătate, a se suprima în mod laș sau a se masca în vreun alt fel chipul hidos al rebelilor și al rebeliunii. Oștirile îngerești au primit consemnul de a veghea ca această exprimare a păcatului să fie pe deplin revelată și să primească prilejuri nelimitate de a se manifesta, aceasta fiind cea mai rapidă tehnică de ajungere la vindecarea perfectă și definitivă a flagelului răului și al păcatului.

54:5.12 (618.1) 11. Un comitet de urgență, format din foști muritori, compus din Puternicii Mesageri, muritori glorificați care au avut experiența personală a unor situații asemănătoare și a colegilor lor, a fost organizat pe Jerusem. El l-a sfătuit pe Gabriel că, dacă s-ar

recurge la metode de represiune arbitrar sau sumare, vor fi distruse cel puțin de trei ori mai multe ființe. Întregul corp al consilierilor Uversei a fost de acord să se recomande lui Gabriel să îi permită rebeliunii să își urmeze cursul ei deplin și natural, chiar dacă s-ar cere după aceea un milion de ani pentru a-i lichida consecințele.

54:5.13 (618.2) 12. Chiar și într-un univers al timpului, timpul este relativ. Dacă un muritor urantian cu durată de viață medie ar comite o crimă transformând planeta într-un pandemoniu și dacă ar fi prins, judecat și executat în următoarele două sau trei zile după crima sa, vi s-ar părea oare lung acest interval? Și totuși, în raport cu durata de viață a lui Lucifer, comparația ar rămâne valabilă chiar dacă judecata sa care a început acum nu ar trebui să se termine înainte de a mai trece cinci sute de mii de ani ai timpului Urantiei. Din punctul de vedere al Uversei, unde litigiul este în suspensie, putem estima întârzierea spunând că dreptatea a fost înștiințată de crima lui Lucifer la două secunde și jumătate după ce aceasta a fost comisă. Din punctul de vedere al Paradisului, judecata este concomitentă cu acțiunea.

54:5.14 (618.3) Voi ați putea înțelege parțial la fel de multe motive valabile pentru a nu se opri arbitrar rebeliunea lui Lucifer, însă nu sunt autorizat să vi le dezvălui. Pot, cu toate acestea, să vă informez că pe Uversa noi propovăduim patruzeci și opt de motive pentru a permite răului să urmeze deplinul curs al propriului lui eșec moral și a anihilării lui spirituale. Nu mă îndoiesc că există tot atât de multe motive care îmi sunt necunoscute.

6. Triumful iubirii

54:6.1 (618.4) Oricare ar fi dificultățile întâlnite de muritorii evolutivi în eforturile lor de a înțelege rebeliunea lui Lucifer, ar trebui să fie clar pentru toți gânditorii raționali că tehnica folosită în ceea ce îi privește pe rebeli este o justificare a iubirii divine. Îndurarea plină de iubire acordată rebelilor pare a fi antrenat numeroase ființe inocente în mari încercări și cazne, însă toate aceste persoane zdrobite pot să se încredințeze în deplină siguranță Judecătorilor infinit de înțelepți pentru a se pronunța asupra destinului lor cu îndurare și cu justețe.

54:6.2 (618.5) În toate tratativele lor cu ființe inteligente, Fiul Creator și Tatăl său Paradisiac sunt amândoi dominați de iubire. Numeroase faze ale purtării cârmuitorilor universului față de rebeli și de rebeliune - păcătoșii și păcatul - sunt de neînțeles dacă nu ne amintim că Dumnezeu, în calitate de Tată, are întâietate față de oricare dintre fazele manifestării Deității în toate raporturile dintre divinitate și omenire. Trebuie să nu se uite nici faptul că actele Fiilor Creatori Paradisiaci sunt toate motivate de îndurare.

54:6.3 (618.6) Dacă tatăl iubitor al unei mari familii ar alege să se arate îndurător față de unul dintre copiii săi vinovat de un grav delict se poate întâmpla ca acordarea îndurării acestui copil care se are o purtare greșită să impună temporar o greutate tuturor celorlalți copii care au o purtare bună. Aceste eventualități sunt inevitabile; riscul este inseparabil de realitatea care constă în a avea un tată plin de

afecțiune și a fi membru al unui grup familial. Fiecare membru al familiei beneficiază de buna purtare a tuturor celorlalți, și tot astfel, trebuie ca fiecare membru să sufere imediat consecințele temporale ale purtării greșite a tuturor celorlalți. Familiile, grupurile, națiunile, rasele, lumile, sistemele, constelațiile și universurile sunt asocieri de relații posedând o individualitate. De aceea orice membru al unui grup, mare sau mic, culege roadele faptelor bune și suportă consecințele faptelor rele ale tuturor celorlalți membri ale grupului respectiv.

54:6.4 (619.1) Însă este bine să se clarifice un lucru: dacă sunteți făcuți să suferiți consecințele deloc plăcute ale păcatului unui membru al familiei voastre, ale unui cetățean, ale unui semen muritor sau chiar ale unei rebeliuni din cadrul sistemului sau din altă parte - indiferent care vor fi suferințele voastre pricinuite de conduita greșită a asociațiilor voștri, ale tovarășilor voștri sau ale superiorilor voștri - puteți să vă încredințați certitudinii eterne că aceste cazne nu sunt decât suferințe temporare. Nici una dintre aceste consecințe ale vieții fraterne, îndepărtată de conduita membrilor grupului vostru, nu poate vreodată să compromită perspectivele voastre eterne, nici să vă priveze câtuși de puțin de dreptul vostru divin de a urca în Paradis și de a-l atinge pe Dumnezeu.

54:6.5 (619.2) Și există compensări pentru aceste încercări, întârzieri și decepții care însoțesc inevitabil păcatul rebeliunii. Dintre numeroasele repercusiuni folositoare ale rebeliunii lui Lucifer pe care le putem cita vă vom atrage atenția doar asupra carierelor înnobilate ale ascenderilor muritori, cetățeni ai Jerusemului, care prin rezistența lor la sofismele păcatului s-au plasat în poziția de a deveni viitori

Puternici Mesageri, însoțitori ai ordinului meu. Orice ființă care a trecut de proba acestui episod nefast a avansat instantaneu de la statutul său administrativ și și-a sporit valoarea spirituală.

54:6.6 (619.3) La început, răscoala luciferiană a apărut ca o pură catastrofă pentru sistem și pentru univers. Treptat, au început să se acumuleze și avantajele ei. După douăzeci și cinci de mii de ani ai timpului sistemic (douăzeci și cinci de mii de ani ai Urantie), Melchizedekii au început să propovăduiască că binele rezultat din nebunia lui Lucifer a ajuns să egaleze răul suferit. Suma răului a devenit atunci aproape staționară, necontinuând să crească decât pe anumite lumi izolate, în timp ce repercusiunile beneficătoare continuau să sporească și să se extindă în univers și în suprauniversuri, și chiar și până în Havona. Astăzi, Melchizedekii propovăduiesc că binele rezultat din rebeliunea Sataniei este cu o mie de ori mai mare decât suma întregului ei rău.

54:6.7 (619.4) Însă, pentru a extrage din această acțiune rea o recoltă benefică atât de extraordinară este necesară atitudinea înțeleaptă, divină și îndurătoare a tuturor superiorilor lui Lucifer, de la părinții Constelației de pe Edentia până la Tatăl Universal din Paradis. Trecerea timpului a amplificat bunele consecințe care pot fi extrase din nebunia lui Lucifer. Și cum răul de pedepsit a atins întreaga sa amploare într-un timp relativ scurt, este evident că șefii infinit de înțelepți și prevăzători ai universului vor acționa în sensul prelungirii timpului, permițându-le să recolteze rezultatele benefice crescătoare. Independent de multe alte motive pentru a-i prinde și judeca pe rebelii Sataniei, acest singur câștig ar fi fost suficient să explice de ce acești

păcătoși nu au fost internați mai devreme, și de ce nu au fost încă judecați și distruși.

54:6.8 (619.5) Muritorii cu mintea îngustă și îngrădită și de timp, ar trebui să nu fie așa pripiti în critica amânărilor acordate de administratorii prevăzători și infinit de înțelepți ai treburilor universului.

54:6.9 (620.1) Una dintre erorile gândirii umane cu privire la acest subiect constă în a crede că toți muritorii evolutivi ai unei planete în evoluție vor fi ales să intre în cariera Paradisului dacă lumea lor nu ar fi fost blestemată de păcat. Aptitudinea de a refuza supraviețuirea nu datează din epoca rebeliunii lui Lucifer. Oamenii au posedat întotdeauna darul liberului arbitru în ceea ce privește cariera Paradisului.

54:6.10 (620.2) Pe măsură ce veți urca în experiența supraviețuirii, voi vă veți lărgi conceptele asupra universului, vă veți extinde orizontul semnificațiilor și al valorilor, și veți fi astfel mai în măsură să înțelegeți de ce li se permite unor ființe ca Lucifer și Satan să persiste în rebeliunea lor. Veți sesiza, totodată, mai bine cum se poate extrage un bine ultim (dacă nu imediat) dintr-un rău limitat în timp. După ce veți fi atins Paradisul veți fi cu adevărat iluminați și consolați, auzindu-i pe filozofii suprarafici discutând și explicând aceste profunde probleme de ajustare universală. Însă, chiar și atunci, mă îndoiesc că veți fi în întregime satisfăcuți în sinea voastră. Cel puțin, eu nu am fost, chiar și atunci când am atins astfel apogeul filozofiei universului. Nu am ajuns să înțeleg pe deplin aceste complexități înainte de a fi fost afectat într-un post administrativ al suprauniversului. Acolo, printr-o experiență efectivă, am dobândit o

capacitate de a concepe suficient de mare pentru a înțelege, în echitate cosmică și în filozofie spirituală, aceste probleme complexe. Pe când vă veți îndrepta spre Paradis, veți înțelege tot mai bine că nu putem înțelege numeroase aspecte problematice ale administrării universului decât după ce am dobândit o mai mare capacitate experiențială și o clarviziune spirituală superioară. Pentru a înțelege situațiile cosmice, înțelepciunea cosmică este esențială.

54:6.11 (620.3) [Prezentat de un Puternic Mesager care a avut experiența de a fi supraviețuit primei rebeliuni sistemice a universului timpului, în prezent atașat guvernului suprauniversului Orvontonului și acționând în această chestiune la cererea lui Gabriel din Salvington.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 54](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 56](#) >>

Capitolul 55

Sferele luminii și ale vieții

55:0.1 (621.1) EPOCA luminii și a vieții este împlinirea evolutivă finală a unei lumi a timpului și spațiului. Din vremurile îndepărtate ale omului primitiv, o astfel de lume locuită a trecut prin seria epocilor planetare, epocile anterioare și posterioare Prințului Planetar, epoca postadamică, epoca posterioară Fiului Magistral, și epoca posterioară Fiului de Manifestare. Această lume este atunci pregătită pentru împlinirea evolutivă culminantă, statutul stabilit al lumini și vieții, prin intermediul misiunilor planetare succesive ale Fiilor Învățători ai Trinității cu revelațiile lor tot mai avansate ale adevărului divin și ale înțelepciunii cosmice. În eforturile lor de a stabili epoca planetară finală, Fiii Învățători beneficiază întotdeauna de ajutorul Strălucitoarelor Stele de Seară și, uneori, de acela al Melchizedekilor.

55:0.2 (621.2) Această eră de lumină și de viață, inaugurată de Fiii Învățători la sfârșitul misiunii lor planetare terminale, continuă la nesfârșit pe lumile locuite. Acțiunile judecătorești ale Fiilor Magistrali pot diviza fiecare stadiu progresiv al statutului confirmat într-o succesiune de domnii divine, însă toate acestea acte judecătorești sunt pur tehnice, și nu modifică cu nimic cursul evenimentelor planetare.

55:0.3 (621.3) Doar planetele care iau ființă în circuitele principale ale suprauniversului sunt încredințate de o supraviețuire perpetuă însă, după câte știm noi, aceste lumi ancorate în lumină și viață sunt destinate să își urmeze cursul în toate epocile eterne ale timpurilor viitoare.

55:0.4 (621.4) Desfășurarea erei luminii și vieții pe o lume evolutivă comportă șapte stadii, și în această privință trebuie să notăm că lumile muritorilor care s-au contopit cu Spiritul evoluează de-a lungul unor linii identice cu cele ale seriilor de Ajustori. Iată cele șapte stadii ale luminii și vieții:

55:0.5 (621.5) 1. Primul stadiu sau stadiul planetar.

55:0.6 (621.6) 2. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic.

55:0.7 (621.7) 3. Al treilea stadiu sau stadiul constelației.

55:0.8 (621.8) 4. Al patrulea stadiu sau stadiul universului local.

55:0.9 (621.9) 5. Al cincilea stadiu sau stadiul sectorului minor.

55:0.10 (621.10) 6. Al șaselea stadiu sau stadiul sectorului major.

55:0.11 (621.11) 7. Al șaptelea stadiu sau stadiul suprauniversal.

55:0.12 (621.12) La sfârșitul capitolului prezent, aceste stadii de dezvoltare progresivă sunt descrise după raporturile lor cu

organizarea universului, însă valorile planetare ale oricărui stadiu pot fi atinse de orice lume, cu totul independent de dezvoltarea altor lumi sau a altor nivele supraplanetare de administrare ale universului.

1. Templul morontial

55:1.1 (622.1) Prezența unui templu morontial pe capitala unei lumi locuite este certificarea admiterii acestei sfere la epocile confirmate de lumină și de viață. Înainte ca Fiii Învățători să părăsească o lume la sfârșitul misiunii lor terminale, ei inaugurează această epocă finală de împlinire evolutivă; ei prezidează în ziua în care „templul sfânt coboară pe pământ”. Acest eveniment marchează începutul epocii luminii și vieții; el este întotdeauna onorat de prezența personală a Fiului Paradisiac de manifestare al planetei, care vine să asiste la această zi mare. În acest templu, de o frumusețe fără egal, Fiul Paradisiac manifestare îl proclamă pe cel care a fost multă vreme Prințul Planetar al sferei drept noul Suveran Planetar și îi conferă acestui fidel Fiu Lanonandek noi puteri și o autoritate extinsă asupra problemelor planetare. Suveranul Sistemului este și el prezent și ia cuvântul pentru a confirma aceste declarații.

55:1.2 (622.2) Un templu morontial este împărțit în trei părți: în centru se găsește sanctuarul Fiului Paradisiac de consacrare; la dreapta se găsește sediul vechiului Prinț Planetar, de acum Suveran Planetar; și când acest Fiu Lanonandek este prezent în templu, indivizii cei mai spiritualizați ai tărâmului pot să îl vadă; la stânga, se

găsește sediul conducătorului în exercițiu al finalitarilor atașați planetei.

55:1.3 (622.3) Cu toate că s-a vorbit despre templele planetare ca „venind jos din cer” nici un material nu este de fapt adus din sediul sistemului. Arhitectura fiecărui templu este elaborată în miniatură pe capitala sistemică. Supraveghetorii Puterii Morontiale aduc apoi pe planetă aceste planuri aprobate și acolo, în asociere cu Controlorii Fizici Principali, ei procedează la construirea templului morontial conform specificațiilor.

55:1.4 (622.4) Într-un templu morontial obișnuit pot să încapă aproximativ trei sute de mii de spectatori. Aceste edificii nu sunt utilizate nici pentru cult, nici pentru jocuri, nici pentru a primi transmisiuni; ele sunt consacrate ceremoniilor speciale ale planetei, cum ar fi comunicările cu Suveranul Sistemic sau cu cei Preaînalți, ceremonii speciale de vizualizare destinate să reveleze prezența personală a ființelor spirituale și contemplații cosmice tăcute. Aici este locul în care școlile de filozofie cosmică organizează exercițiile lor de gradare, și tot aici ființele umane ale tărâmului primesc recunoștința planetară pentru mari servicii sociale și pentru alte împliniri remarcabile.

55:1.5 (622.5) Templul morontial servește, de asemenea, ca loc de reuniune pentru a se asista la transferul muritorilor vii la existența morontială. Datorită faptului că templul de transfer este construit din materiale morontiale, el nu este distrus de strălucirea orbitoare a focului consumator care nimicește atât de complet corpul fizic al muritorilor care suportă fuziunea definitivă cu Ajustorul lor divin. Pe

o sferă mare, aceste fulgere de plecare sunt aproape continue, și pe măsură ce numărul transferurilor crește, se construiesc în diverse zone ale planetei sanctuare auxiliare ale vieții morontiale. Nu demult, am locuit pe o planetă situată în nordul foarte îndepărtat unde erau în funcțiune optzeci și cinci dintre aceste sanctuare morontiale.

55:1.6 (622.6) Pe lumile care se pregătesc să fie ancorate, planete fără templu morontial, fulgerele de fuziune se produc, adesea, în atmosfera planetară în care corpul material al candidatului la transfer este ridicat de creaturile mediene și de controlorii fizici.

2. Moartea și transferul

55:2.1 (623.1) Moartea fizică naturală nu este inevitabilă pentru ființele umane. Majoritatea ființelor evolutive avansate, cetățeni ai lumilor ajunse la stadiul final al luminii și al vieții nu mor; ele sunt transferate direct, de la viața în trup la existența morontială.

55:2.2 (623.2) Această experiență a transferului de la viața materială la starea morontială - contopirea sufletului nemuritor cu Ajustorul interior - se produce cu o frecvență care crește proporțional cu progresul evolutiv al planetei. La început doar câțiva muritori ating, în cursul fiecărei epoci, nivelele de progres spiritual care să permită transferul, însă odată cu apropierea epocilor succesive inaugurate de Fiii Învățători, se produc din ce în ce mai multe fuziuni cu Ajustorul, înainte de sfârșitul vieții, din ce în ce mai lungă, a acestor muritori în progres, iar în epoca misiunii finale a Fiilor Învățători, aproximativ un sfert dintre acești minunați muritori sunt scutiți de moartea naturală.

55:2.3 (623.3) Mai târziu încă, în era luminii și a vieții, creaturile mediene sau asociații lor simt apropierea stării în care un suflet se va uni probabil cu Ajustorul său. Ei semnaleză acest fapt păzitorilor destinului care, la rândul lor, comunică informația grupului finalitar sub jurisdicția căruia se află muritorul. Apoi Prințul Planetar îl invită acest muritor să își dea demisia din toate funcțiile sale planetare, să își ia rămas bun de la lumea sa de origine și să se prezinte în templul interior al Suveranului Planetar pentru a aștepta tranzitul morontial, fulgerul de transfer de la domeniul material al evoluției la nivelul morontial de progres spiritual.

55:2.4 (623.4) Când familia, prietenii și grupul de muncă al candidatului la fuziune s-au adunat în templul morontial, ei se așează în jurul scenei centrale, unde candidații la fuziune se odihnesc, timp în care discută deschis cu prietenii lor reuniți. Se creează un cerc intermediar de personalități celeste care să protejeze pe muritorii materiali de acțiunea energiilor care se manifestă în momentul în care țâșnește „fulgerul vieții” eliberând de legăturile trupului muritor pe candidatul la ascensiune. Acest fulger operează asupra muritorului evolutiv toate transformările pe care moartea naturală le efectuează asupra celor pe care ea îi eliberează de trup.

55:2.5 (623.5) Numeroși candidați la fuziune pot fi reuniți în același timp în templul spațios. Ce minunat prilej este pentru muritori acela de a se aduna astfel ca să asiste la ascensiunea celor dragi lor în flăcările spirituale, și ce contrast cu epocile anterioare, în care muritorii trebuiau să-i încredințeze pe morții lor în brațele elementelor pământești. Scenele de bocete și vaiete care

caracterizează epocile primitive ale evoluției umane sunt acum înlocuite de o bucurie extatică și de un entuziasm sublim, în timp ce acești muritori, cunoscători de Dumnezeu, își iau rămas bun temporar de la cei dragi lor și sunt descătușați de legăturile lor materiale, folosind focul spiritual al măreției înflăcărate și al strălucirii ascendente. Pe lumile stabilizate în lumină și viață „funeraliile” sunt prilej de bucurie supremă, de satisfacție profundă, și de speranță inexprimabilă.

55:2.6 (623.6) Sufletul acestor muritori în progres este tot mai plin de credință, de speranță și de încredințare. Spiritul de care sunt pătrunși spectatorii care înconjoară sanctuarul de tranziție seamănă cu acela al prietenilor și al părinților bucuroși care ar asista la examenele de admitere ale candidatului grupului lor sau care s-ar aduna pentru a fi martori ai conferirii unor mari onoruri unuia dintre ei. În mod sigur ar fi de folos ca ființele umane mai puțin evolute să învețe să considere moartea naturală cu ceva din aceeași voioșie și chiar bucurie.

55:2.7 (624.1) După fulgerul de fuziune, observatorii muritori nu pot să mai vadă nimic din tovarășii lor transferați. Sufletele transferate se duc direct, prin tranzitul Ajustorilor, în sala de reînviere a lumii corespunzătoare de educație morontială. Problemele legate de transferul muritorilor vii în lumea morontială sunt supravegheate de un arhanghel atașat sferei în ziua în care aceasta a fost stabilizată în lumină și în viață.

55:2.8 (624.2) În epoca în care o lume atinge al patrulea stadiu al luminii și vieții, mai mult de jumătate dintre muritori părăsesc planeta prin transfer dintre cei vii. Scăderea numărului celor morți se produce

constant, însă nu cunosc nici un sistem ale cărui lumi locuite, chiar și ancorate de mult timp în viață, să fi fost în întregime eliberate de moartea naturală, ca tehnică de scăpare din lanțurile trupului. Și până când această stare superioară de evoluție planetară va fi dobândită în mod uniform, trebuie ca lumile de pregătire morontială ale universului local să continue să servească ca sfere educative și culturale pentru cei care progresează în domeniul morontial în evoluție. Eliminarea morții este teoretic posibilă, însă din câte am observat, ea nu s-a produs încă. Poate că acest statut este susceptibil de a fi atins în îndepărtatele etape viitoare ale epocilor succesive, marcând al șaptelea stadiu al ancorării în viața planetară.

55:2.9 (624.3) Sufletele transferate în cursul epocilor de înflorire ale sferelor ancorate nu trec prin lumile palat. Ele nu călătoresc nici pe lumile morontiale ale sistemului sau ale constelației pentru a studia. Ele nu trec prin nici una dintre fazele primitive ale vieții morontiale. Acești ascendenți muritori sunt singurii care aproape că scapă de tranziția morontială de la existența materială la statutul semispiritual. Experiența inițială a acestor muritori *prinși de Fii* în cariera lor ascendentă are loc în serviciile lumilor de progres din sediul universului local. Plecând astfel dintre aceste lumi de studiu ale Salvingtonului ei se întorc ca instructori pe lumile pe care le-au străbătut și se îndreaptă apoi spre interior, către Paradis, pe calea stabilită de ascensiune a muritorilor.

55:2.10 (624.4) Dacă ați putea măcar să vizitați o planetă cu un stadiu avansat de dezvoltare, voi ați înțelege repede motivele care determină o primire diferențiată a muritorilor ascendenți pe lumile palat și pe lumile morontiale superioare. Ați înțelege cu ușurință că ființele care

părăsesc aceste sfere înalt evolute sunt pregătite să-și reia ascensiunea lor către Paradis cu mult înainte de majoritatea muritorilor sosind dintr-o lume dezordonată și înapoiată, ca Urantia.

55:2.11 (624.5) Oricare ar fi nivelul de înfăptuire planetară de pe care pleacă oamenii pentru a se ridica în lumile morontiale, cele șapte sfere palat le oferă ample oportunități de a dobândi prin experiență, ca profesori-elevi, toate noțiunile care le lipsesc din cauza statutului avansat al planetei lor natale.

55:2.12 (624.6) Universul nu întârzie niciodată să aplice tehnici de egalizare destinate să vegheze ca nici un ascender să nu fi privat de nimic esențial experienței sale de ascensiune.

3. Epocile de aur

55:3.1 (624.7) Pe parcursul acestei epoci de lumină și viață, lumea prosperă tot mai mult sub domnia părintească a Suveranului Planetar. În aceste epoci, lumile progresează cu forța vie a unei singure limbi, a unei singure religii și, pe sferele normale, a unei singure rase. Însă această epocă nu este perfectă. Aceste lumi au încă spitale bine instalate, clinici de îngrijire a bolnavilor. Rămân încă de rezolvat rănilor accidentale și infirmitățile inevitabile care însoțesc decrepitudinea vârstei și tulburările senilității. Boala nu a fost în întregime învinsă și animalele terestre nu au fost pe deplin îmblânzite, însă aceste lumi seamănă cu Paradisul în comparație cu primele timpuri ale omului primitiv, înaintea epocii precedente celei a Prințului Planetar. Dacă pe neașteptate ați putea fi transportați pe o

planetă cu acest stadiu de dezvoltare, ați descrie instinctiv acest tărâm drept împărăția cerului pe pământ.

55:3.2 (625.1) Un guvern uman pentru conducerea problemelor materiale continuă să funcționeze pe parcursul acestei epoci de progres și de perfecțiune relative. Pe o lume vizitată recent și care era în primul stadiu al luminii și al vieții, activitățile publice erau finanțate prin tehnica dijmei. Fiecare muncitor adult - și toți cetățenii valizi lucrau ceva - plătea zece la sută din veniturile sale sau din plus-valorile lui trezoreriei publice care dispunea de această sumă în modul următor:

55:3.3 (625.2) 1. Trei la sută erau cheltuite pentru propagarea adevărului - știință, educație și filozofie.

55:3.4 (625.3) 2. Trei la sută erau consacrate frumuseții - jocuri, destinderi sociale și arte.

55:3.5 (625.4) 3. Trei la sută erau consacrate bunătății - servicii sociale, altruism și religie.

55:3.6 (625.5) 4. Unu la sută era afectat rezervelor de asigurare contra riscului de incapacitate de muncă cauzată de accidente, de boli, de bătrânețe sau de dezastre implacabile.

55:3.7 (625.6) Resursele naturale ale acestei planete erau administrate ca posesiuni sociale, proprietăți ale comunității.

55:3.8 (625.7) Pe această lume, cea mai mare onoare conferită unui cetățean era ordinul „serviciului suprem”, singurul titlu de recunoștință care era decernat în templul morontial. El era acordat

celor care s-au distins vreme îndelungată într-o fază de descoperiri supramateriale sau de serviciu social planetar.

55:3.9 (625.8) Cea mai mare parte a posturilor sociale și administrative erau ocupate în comun de un bărbat și o femeie. Cea mai mare parte a învățaturii era, de asemenea, dată în comun, iar responsabilitățile judiciare erau toate preluate de cupluri asociate în același fel.

55:3.10 (625.9) Pe aceste lumi superbe, perioada de fecunditate a femeilor nu este mult prelungită. Nu este de dorit să existe prea mari diferențe de vârstă între copiii unei aceleiași familii. Când sunt apropiați ca vârstă, ei pot să contribuie mult mai bine la educația lor reciprocă. Pe aceste planete, ei sunt magnific educați de sistemele competitive de eforturi asidue în domeniile și în departamentele avansate unde se realizează înfăptuiri diverse în controlul adevărului, al frumuseții și al bunătății. Nu vă temeți însă, chiar și aceste sfere slăvite prezintă o mare doză de rău, atât real, cât și potențial, fapt care stimulează alegerea dintre adevăr și falsitate, dintre bine și rău, dintre păcat și justețe.

55:3.11 (625.10) Cu toate acestea, există o pedeapsă sigură și inevitabilă atașată existenței muritoare de pe planetele evolutive avansate. Atunci când o lume stabilizată progresează până dincolo de al treilea stadiu al luminii și al vieții, toți ascenderii sunt meniți să primească, înainte de a atinge sectorul minor, o sarcină temporară de un fel sau altul, pe o planetă care trece prin stadiile primitive de evoluție.

55:3.12 (626.1) Fiecare eră succesivă reprezintă o înfăptuire mai elevată în toate fazele de împlinire planetară. În stadiul inițial al

luminii, revelația adevărului este lărgită până când îmbrățișează mersul universului universurilor, în timp ce pe durata celei de-a doua epoci, studiul Deității tinde să aprofundeze conceptul protean asupra naturii, a misiunii, a serviciului, a asociațiilor, a originii și a destinului Fiilor Creatori, primul nivel al Dumnezeuului Septuplu.

55:3.13 (626.2) Când o planetă de dimensiunea Urantiei este destul de bine ancorată, ea dispune de o sută de subcentre administrative.

Aceste centre subordonate sunt prezidate de un membru al următoarelor grupuri de administratori calificați:

55:3.14 (626.3) 1. Tinerii Fii și Fiice Materiali aduși din sediul sistemic pentru a lucra ca asistenți ai Adamului și al Evei domnitori.

55:3.15 (626.4) 2. Descendenții statului major semimuritor al Prințului Planetar, care au fost procreați pe anumite lumi în vederea acestei responsabilități și a altor câtorva asemănătoare.

55:3.16 (626.5) 3. Urmașii planetari direcți a lui Adam și Eva.

55:3.17 (626.6) 4. Creaturile mediene materializate și umanizate.

55:3.18 (626.7) 5. Muritorii având statutul de fuziune cu Ajustorul lor și care, la propria lor cerere și la ordinul Ajustorului Personalizat șef al ordinului său în univers, sunt temporar scutiți de transfer pentru a putea păstra pe planetă anumite posturi administrative importante.

55:3.19 (626.8) 6. Muritori special instruiți ieșind din școlile planetare de administrare, și care au meritat ordinul supremului serviciu al templului morontial.

55:3.20 (626.9) 7. Anumite comisii alese, de câte trei cetățeni bine calificați, uneori alese de comunitate sub conducerea Suveranului Planetar după aptitudinea lor specială de a îndeplini anumite sarcini care sunt necesare în acest sector planetar specific.

55:3.21 (626.10) Marele handicap cu care se confruntă Urantia în încercarea ei de a atinge înaltul destin planetar al luminii și al vieții rezultă din problemele bolii, ale degenerării, ale războiului, ale raselor de diferite culori și ale varietății limbilor vorbite.

55:3.22 (626.11) Nici o lume evolutivă nu poate spera să progreseze dincolo de primul stadiu al ancorării în lumină fără a fi dobândit o singură limbă, o singură religie, o singură filozofie. Faptul de a nu aparține decât unei singure rase ușurează mult această înfăptuire, însă existența a numeroase popoare pe Urantia nu exclude ajungerea la stadii superioare.

4. Ajustări administrative

55:4.1 (626.12) Pe parcursul stadiilor succesive ale existenței stabilizate, lumile locuite fac minunate progrese sub administrarea înțeleptă și plină de înțelegere a voluntarilor corpului finalității, ascenderi care au ajuns în Paradis și s-au reîntors pentru a-i ajuta pe fraților lor întrupați. Acești finalitari cooperează activ cu Fiii Învățători ai Trinității, însă nu încep să participe real la problemele lumii înainte de apariția pe pământ a templului morontial.

55:4.2 (626.13) După ce s-a instalat în mod oficial serviciul planetar al Corpului Finalității, majoritatea legiunilor celeste se retrag, însă păzitorii serafici de destin își continuă slujirea personală pe lângă muritorii care progresează în lumină; în realitate, acești îngeri sosesc în număr tot mai mare de-a lungul epocilor stabilizate, deoarece

grupuri tot mai largi de ființe umane ating în cursul vieții lor pe planetă al treilea cerc cosmic de înfăptuire muritoare coordonată.

55:4.3 (627.1) Aceasta nu este decât prima dintre ajustările administrative însoțind dezvoltarea epocilor succesive de împlinire tot mai strălucitoare pe lumile locuite, trecând de la primul la al șaptelea stadiu de existență stabilizată.

55:4.4 (627.2) 1. *Primul stadiu de lumină și viață.* O lume aflată în acest stadiu inițial de ancorare este administrată de trei conducători:

55:4.5 (627.3) a. Suveranul Planetar care urmează să fie sfătuit de un Fiu Învățător al Trinității, foarte probabil șeful ultimului corp al fiilor care au acționat pe planetă.

55:4.6 (627.4) b. Șeful corpului planetar al finalitarilor.

55:4.7 (627.5) c. Adam și Eva care împreună unifică dublul comandament al Prințului Suveran și al șefului finalitarilor.

55:4.8 (627.6) Acționând ca talmăcitori pentru păzitorii serafici și finalitari, se situează creaturile mediene înălțate și eliberate. Una dintre ultimele acțiuni ale Fiilor Învățători ai Trinității, în misiunea lor finală, constă în a elibera pe medienii tărâmului și în a-i promova (sau a-i restabili) la statutul planetar avansat, numindu-i în posturi de răspundere în noua administrație a sferei stabilizate. În câmpul viziunii umane au fost deja efectuate suficiente modificări cât să le permită muritorilor să îi recunoască pe acești veri ai regimului Adamic inițial, până acum invizibil. Acest fapt este făcut posibil de ultimele descoperiri ale științei fizice în corelație cu funcțiunile planetare sporite ale Controlorilor Fizici Principali.

55:4.9 (627.7) Suveranul Sistemic are autoritatea de a le elibera pe creaturile mediene în orice moment după primul stadiu de ancorare îngăduindu-le astfel să se umanizeze pe nivelele morontiale cu ajutorul Purtătorilor Vieții și al Controlorilor Fizici. Apoi, după ce au primit Ajustorii lor de Gândire, ele se vor putea porni în ascensiunea lor în Paradis.

55:4.10 (627.8) Pe parcursul celui de al treilea stadiu, și al celui următor, câțiva medieni activează încă în calitate de personalități de contact pentru finalitari însă, pe măsură ce se intră în stadiile succesive ale luminii și ale vieții, noi ordine de slujitori de legătură vin să înlocuiască cea mai mare parte a medienilor. Foarte puțini dintre ei mai rămân dincolo de cel de al patrulea stadiu al luminii. În al șaptelea stadiu se va asista la venirea din Paradis a primilor slujitori absoniți care să servească în locul anumitor creaturi din univers.

55:4.11 (627.9) 2. *Al doilea stadiu al luminii și vieții.* Această epocă este marcată pe lumi de sosirea unui Purtător al Vieții, care devine consultantul voluntar al conducătorilor planetari în ceea ce privește eforturile de făcut în continuare pentru purificarea și stabilizarea rasei muritoare. Acesta este modul în care - fizic, social și economic - Purtătorii Vieții participă activ la procesul de evoluție al rasei umane. Ei își extind atunci supravegherea pentru realizarea unei purificări și mai mari a liniilor de muritori, eliminându-le drastic pe cele înapoiate și care subzistă cu un potențial inferior de natură intelectuală, filozofică, cosmică și spirituală. Cei care pregătesc și plantează viața pe o lume locuită sunt pe deplin calificați pentru a-i sfătui pe Fiicele și pe Fiii Materiali, care au o autoritate completă și

indiscutabilă în purificarea rasei în evoluție de toate influențele dăunătoare.

55:4.12 (627.10) De la al doilea stadiu, și pe tot parcursul carierei unei planete stabilizate, Fiii Învățători servesc în calitate de consilieri pe lângă finalitari. În cursul acestor misiuni, ei servesc de bunăvoie, iar nu însărcinați de altcineva; și ei slujesc exclusiv alături de corpul finalitar; totuși, cu consimțământul Suveranului Sistemic, ei le pot fi sfătuitori Adamului și Evei Planetari.

55:4.13 (628.1) 3. *Al treilea stadiu al luminii și vieții.* În cursul acestei epoci, lumile locuite ajung la o nouă apreciere a Celor Îmbătrâniți de Zile, cea de-a doua fază a Dumnezeuului Septuplu, iar reprezentanții acestor cârmuitori ai suprauniversului intră apoi în noi relații cu administrarea planetară.

55:4.14 (628.2) În fiecare dintre epocile succesive ale existenței stabilizate, finalitarii dobândesc în funcțiunea lor tot mai multe roluri. Există o strânsă relație de lucru între finalitari, Stele de Seară (supraîngerii) și Fii Învățători ai Trinității.

55:4.15 (628.3) În cursul acestei epoci sau al celei următoare, un Fiu Învățător, ajutat de consiliul său de spirite slujitoare, este atașat șefului executiv uman ales, care devine asociatul Suveranului Planetar, ca administrator în comun al problemelor lumii. Acești șefi executivi muritori servesc douăzeci și cinci de ani de timp planetar. Această nouă dezvoltare este ceea ce le permite Adamului și Evei Planetari să se elibereze de-a lungul epocilor următoare de lumea căreia i-au fost atașați un timp atât de îndelungat.

55:4.16 (628.4) Consiliile de spirit slujitoare sunt compuse din: șeful serafic al sferei, consilierul secorafic suprauniversal, arhanghelul

transferurilor și omniafîmul care acționează ca reprezentant personal al Santinelei Atașate staționate în sediul sistemului. Însă acești consultanți nu formulează niciodată un sfat decât atunci când li se cere.

55:4.17 (628.5) 4. *Al patrulea stadiu al luminii și al vieții.* Pe lumile locuite, Fiii Învățători ai Trinității apar în noi roluri. Asistați de Fiii Trinitizați, creaturi asociate demult timp ordinului lor, ei vin acum pe lumi în calitate de consilieri și consultanți voluntari pe lângă Suveranul Planetar și asociații săi. Aceste cupluri de Fii Trinitizați din Paradis-Havona și de Fii Trinitizați prin ascenderi reprezintă puncte de vedere diferite asupra universului și experiențe personale diverse, care le sunt extrem de utile șefilor planetari.

55:4.18 (628.6) Oricând după acest al patrulea stadiu, Adamul și Eva Planetari pot interveni pe lângă Fiul Creator Suveran pentru a obține eliberarea de îndatoririle lor planetare, pentru a-și putea începe ascensiunea către Paradis. Ei pot, de asemenea, rămâne pe planetă pentru a conduce ordinul nou apărut al unei societăți tot mai spirituale, compuse din muritori avansați care se străduiesc să înțeleagă învățăturile filozofice ale finalitarilor expuse de Strălucitoarele Stele de Seară, care acum sunt afectate acestor lumi, pentru a colabora în perechi cu seconafîmii veniți din sediul suprauniversului.

55:4.19 (628.7) Finalitarii se ocupă, în principal, de inaugurarea activităților noi și supramateriale ale societății - sociale, culturale, filozofice, cosmice și spirituale. După cât ne putem noi da seama, ei vor continua cu acest serviciu până foarte târziu, în cea de-a șaptea epocă de stabilitate evolutivă. Este posibil ca ei să meargă apoi să îl

exercite în spațiul exterior și, în acest caz, presupunem că ar putea fi înlocuiți de ființe absonite venite din Paradis.

55:4.20 (628.8) 5. *Al cincilea stadiu al luminii și vieții.* Reajustările acestui stadiu de existență stabilizată țin, aproape în întregime, de domeniul fizic și sunt preocuparea primordială a șefului Controlorilor Fizici Principali.

55:4.21 (628.9) 6. *Al șaselea stadiu al luminii și vieții* este martorul dezvoltării noilor funcțiuni ale circuitelor mentale ale tărâmului. Înțelepciunea cosmică pare a deveni parte constitutivă a serviciului universal al minții.

55:4.22 (628.10) 7. *Al șaptelea stadiu al luminii și vieții.* Deja, din a șaptea epocă, Învățătorul Trinității care îl sfătuiește pe Suveranul Planetar este însoțit de un consilier voluntar trimis de Cei Îmbătrâniți de Zile și, mai târziu, se va adăuga un al treilea consultant trimis de Executivul Suprem al suprauniversului.

55:4.23 (629.1) La un moment dat al acestei epoci, și dacă acest lucru nu a mai avut loc înainte, Adam și Eva sunt întotdeauna eliberați de îndatoririle lor planetare. Dacă în corpul finalitar se găsește și un Fiu Material, acesta poate deveni asociat al Șefului Executiv muritor, și, uneori, cel care se oferă pentru a lucra în această funcție este un Melchizedek. Dacă există un median printre finalitari, toți medienii care mai sunt încă pe planetă sunt eliberați îndată.

55:4.24 (629.2) După ce au fost eliberați de misiunea lor milenară, un Adam și o Evă Planetari pot alege dintre următoare cariere:

55:4.25 (629.3) 1. Ei pot obține eliberarea lor planetară și pleca imediat din sediul universului pentru cariera lor în Paradis, primind Ajustori ai Gândirii, după încheierea experienței lor morontiale.

55:4.26 (629.4) 2. Foarte adesea, un Adam și o Evă primesc Ajustori în timp ce servesc încă pe o lume stabilizată în lumină. Acest fapt coincide atunci cu primirea Ajustorului de unii dintre urmașii lor direcți, importați ca voluntari pentru un anumit termen în serviciul planetar. Ulterior, ei vor putea toți să meargă în sediul universului și să înceapă cariera către Paradis.

55:4.27 (629.5) 3. Un Adam și o Evă Planetari pot alege, așa cum fac Fiicele și Fiii Materiali ai capitalei sistemice - să meargă direct în lumea midsonită pentru o scurtă ședere în cursul căreia îi vor primi pe Ajustorii lor.

55:4.28 (629.6) 4. Ei pot decide să se întoarcă în capitala sistemului pentru a ocupa acolo, pe o anumită perioadă de timp, sediile tribunalului suprem. După acest serviciu, ei vor primi Ajustori și vor începe ascensiunea către Paradis.

55:4.29 (629.7) 5. Părăsind funcțiunile lor administrative, ei pot alege să se întoarcă în lumea lor natală pentru a servi în calitate de instructori pentru o anumită vreme. Un Ajustor va veni să locuiască în ei momentul transferării lor în sediul universului.

55:4.30 (629.8) Pe toată durata acestor epoci, Fiicele și Fiii Materiali importați ca asistenți exercită o influență formidabilă asupra ordinilor sociale și economice aflate în progres. Ei sunt potențial nemuritori, cel puțin până în clipa când aleg să se umanizeze, să primească Ajustori, și să plece către Paradis.

55:4.31 (629.9) Pe lumile evolutive, trebuie ca ființele să se umanizeze pentru a putea primi un Ajustor al Gândirii. Toți membrii ascendenți ai corpului muritorilor finalitari, cu excepția serafimilor, au fost locuiți de câte un Ajustor și s-au contopit cu el. Serafimii sunt locuiți de un alt fel de spirit al Tatălui în momentul în care sunt înrolați în acest corp.

5. Apogeul dezvoltării materiale

55:5.1 (629.10) Creaturile muritoare care trăiesc pe o lume izolată, lovită de păcat, dominată de rău și egoistă, cum este Urantia, nu prea pot concepe perfecțiunea fizică, împlinirea intelectuală, și dezvoltarea spirituală, fapte care caracterizează epocile avansate ale evoluției pe o sferă lipsită de păcat.

55:5.2 (629.11) Stadiile avansate ale unei lumi stabilizate în lumină și viață reprezintă apogeul dezvoltării materiale evolutive. Pe aceste lumi culte, nemulțumirile și fricțiunile epocilor primitive inițiale au dispărut. Sărăcia și inegalitățile sociale aproape că nu există, degenerarea a dispărut, delicvența se observă rar. Nebunia a încetat practic să existe, iar debilitatea mintală este o raritate.

55:5.3 (629.12) Statutul economic, social și administrativ al acestor lumi este de un ordin elevat și perfecționat. Știința, artele, și industria înfloresc, societatea este un mecanism de înaltă realizare materială, intelectuală și culturală, care funcționează bine. Industria s-a orientat în mare parte spre a servi scopurilor mai înalte ale acestei civilizații superbe. Viața economică a acestei lumi a devenit etică.

55:5.4 (630.1) Războiul este de acum o problemă a trecutului, nu mai există armate, nici forțe polițienești. Guvernul este pe cale de dispariție. Stăpânirea de sine face treptat ca legile stabilite de ființele umane să fie perimate. Într-o stare intermediară a civilizației avansate, amploarea guvernului civil și a reglementărilor obligatorii este invers proporțională cu moralitatea și spiritualitatea totalității cetățenilor.

55:5.5 (630.2) Școlile sunt considerabil perfecționate, ele se consacră educării minții și expansiunii sufletului. Centrele de artă sunt distinse, iar organizațiile muzicale superbe. Templele de cult și școlile lor asociate de filozofie și de religie experiențială sunt creații pline de frumusețe și de măreție. Arenele în aer liber, pentru adunările culturale sunt, de asemenea, sublime prin simplitatea amenajării lor artistice.

55:5.6 (630.3) Așezăminte pentru jocurile de competiție, pentru umor și pentru alte faze de înfăptuiri personale și colective sunt ample și corespunzătoare. O trăsătură specială a activităților de competiție pe aceste lumi înalt cultivate se referă la eforturile indivizilor și ale grupurilor de a excela în științele și filozofiile cosmologiei. Literatura și arta oratorică înfloresc, limbajul este perfecționat până într-acolo încât să simbolizeze concepte, precum și pentru a exprima idei. Viața este de o simplitate odihnitoare; oamenii au coordonat, în sfârșit, o stare înaltă de dezvoltare mecanică cu înfăptuiri intelectuale seducătoare; ei le-au dominat pe amândouă cu o reușită spirituală deosebită. Urmărirea fericirii este o experiență de bucurie și de satisfacție.

6. Muritorii individuali

55:6.1 (630.4) Pe măsură ce lumile progresează în statutul confirmat al luminii și vieții, societatea devine tot mai pașnică. Individul rămâne la fel de independent și de devotat familiei sale, însă a devenit mai altruist și mai fratern.

55:6.2 (630.5) Pe Urantia cu greu puteți aprecia statutul avansat și natura progresivă a raselor iluminate a acestor lumi perfecționate. Locuitorii lor sunt înflorirea raselor revoluționare, însă astfel de ființe sunt încă muritoare. Ele continuă să respire, să mănânce, să bea și să doarmă. Această mare evoluție nu este cerul, ci o prefigurare sublimă a lumilor divine care vor fi întâlnite în ascensiunea către Paradis.

55:6.3 (630.6) Într-o lume normală, a trecut mult timp de când aptitudinea biologică a rasei a fost adusă la un nivel înalt în cursul epocilor postadamice; iar, acum, evoluția oamenilor se continuă, din epocă în epocă, de-a lungul erelor de ancorare. Câmpul viziunii și al auzului se lărgeste. Cifra populației este staționară. Reproducerea este reglementată după necesitățile planetare și după înzestrările ereditare înnăscute. În cursul acestei epoci, locuitorii planetei se împart în grupuri, de la cinci până la zece, iar grupurile inferioare nu au dreptul să procreeze decât până la jumătate din numărul de copii permis grupurilor superioare. Ameliorarea constantă a unei rase atât de magnifice pe toată durata unei epoci de lumină și viață este în mare măsură o problemă de reproducere selectivă a acelor vițe rasiale, care au arătat calități superioare de natură socială, filozofică, cosmică și spirituală.

55:6.4 (630.7) Ajustorii continuă să sosească, ca și în stadiile evolutive anterioare, și odată cu trecerea epocilor trec, acești muritori sunt tot mai capabili să comunice cu fragmentul interior al Tatălui. De-a lungul stadiilor de dezvoltare embrionară și prespirituală, spiritele mentale adjutante mai lucrează încă. Sfântul Spirit și serviciul îngerilor sunt și mai eficiente, în măsura în care s-a trecut prin epocile succesive ale vieții stabilizate. În al patrulea stadiu al luminii și al vieții, indivizii avansați par a trăi experiența unui important contact conștient cu prezența spirituală a Spiritului Stăpân, a cărei jurisdicție se întinde asupra suprauniversului lor, în timp ce filozofia lumii lor se canalizează în efortul de a înțelege noile revelații ale Dumnezeuului Suprem. Pe planetele ce se bucură de acest statut avansat, mai mult de jumătate din locuitori trăiesc experiența transferului la starea morontială plecând din domeniul celor vii. Este chiar așa: „vechile lucruri pier și, iată, toate lucrurile devin noi”.

55:6.5 (631.1) Noi socotim că evoluția fizică atinge deplina ei dezvoltare la sfârșitul celei de a cincia epoci a erei luminii și a vieții. Noi constatăm că limitele superioare ale dezvoltării spirituale, asociate minții umane în evoluție, sunt determinate de fuziunea cu Ajustorul, la un nivel la care valorile morontiale și semnificațiile cosmice sunt îmbinate. Însă, în ceea ce privește înțelepciunea, deși nu o știm cu adevărat, noi credem că nu pot exista niciodată limite la evoluția intelectuală și la dobândirea înțelepciunii. Pe o lume aflată în cel de-al șaptelea stadiu, înțelepciunea poate epuiza potențialele materiale, poate dobândi puterea de pătrundere a motei și , în cele din urmă, poate chiar și să guste mai dinainte din măreția absonită.

55:6.6 (631.2) Pe lumile înalt evaluate care sunt demult în al șaptelea stadiu noi constatăm că ființele umane învață bine limbajul universului local înainte de a fi transferate; și chiar am vizitat câteva planete foarte vechi, unde abandonerii îi învățau pe muritorii mai vârstnici limba suprauniversului. Și am observat pe aceste lumi tehnica prin care personalitățile absonite revelează prezența finalitarilor în templul morontial.

55:6.7 (631.3) Aceasta este istoria țelului magnific al eforturilor muritorilor pe lumile evolutive, și toate acestea au loc înainte chiar ca oamenii să se lanseze în cariera lor morontială. Toate această splendidă dezvoltare poate fi atinsă de muritori materiali pe lumile locuite pe tot parcursul primului lor stadiu al carierei lor eterne și incomprehensibile de înălțare în Paradis și de atingere a divinității.

55:6.8 (631.4) Însă vă puteți voi imagina cu vreun chip ce fel de muritori evolutivi sunt aceia care vin acum de pe lumi care erau deja de mult în cea de-a șaptea perioadă a ancorării în lumină și viață? Ființe ca acestea sunt acelea care se duc pe lumile morontiale ale capitalei universului local pentru a începe aici cariera lor de ascensiune.

55:6.9 (631.5) Dacă muritorii Urantiei, lume dezorientată, ar putea măcar să vadă una dintre aceste lumi mai avansate, stabilizate de mult timp în lumină și viață, nu ar mai pune niciodată la îndoială înțelepciunea planului evolutiv al creației. Chiar dacă progresul etern al creaturilor nu ar avea viitor, realizările evolutive superbe ale raselor umane de pe astfel de lumi bine stabilite de înfăptuiri desăvârșite ar justifica amplu crearea omului pe planetele timpului și spațiului.

55:6.10 (631.6) Noi reflectăm adesea la aceasta: dacă marele univers ar fi stabilizat în lumină și viață, distinșii ascendenți muritori ar mai fi ei oare destinați Corpului Finalității? Însă nu știm asta.

7. Primul stadiu sau stadiul planetar

55:7.1 (631.7) Această epocă se întinde de la apariția templului morontial în noul cartier general al planetei până în momentul în care întregul sistem este stabilizat în lumină și viață. Această epocă este inaugurată de Fiii Învățători ai Trinității la sfârșitul misiunilor lor succesive în lume, atunci când Prințul Planetar este avansat la statutul de Suveran Planetar la ordinul Fiului Paradisiac de manifestare al acestei sfere și în prezența sa personală. Finalitarii inaugurează în același timp participarea lor activă la problemele planetare.

55:7.2 (632.1) După aparențele exterioare și vizibile, șefii sau directorii efectivi ai unei asemenea lumi stabilizate în lumină și viață sunt Fiicele și Fiii Materiali, Adamul și Eva Planetari. Finalitarii sunt invizibili, la fel ca și Prințul Suveran, afară de cazul când el este în templul morontial. Adevărații șefi actuali ai regimului planetar sunt, așadar, Fiicele și Fiii Materiali. Cunoașterea acestor dispoziții este ceea ce a dat prestigiu ideii de regi și regine pe toate țărmurile universului. Regii și reginele reprezintă o mare reușită în aceste împrejurări ideale, când o lume are la dispoziție aceste înalte personalități pentru a acționa în numele șefilor încă și mai înalți, însă invizibili.

55:7.3 (632.2) Când această eră va fi atinsă pe planeta voastră, nu există nici o îndoială că Machiventa Melchizedek, în prezent Prinț Planetar locțiitor al Urantiei, va ocupa sediul Suveranului Planetar; iar pe Jerusem, a trecut mult timp de când s-a decis că el va fi însoțit de un fiu și o fiică a lui Adam și a Evei pe Urantia, care sunt în prezent reținuți pe Edentia ca pupili ai Preaînălților Norlatiadekului. Acești copii ai lui Adam ar putea servi astfel pe Urantia în asociere cu Suveranul Melchizedek, căci ei au fost privați de puterea lor procreatoare aproape cu 37,000 de ani în urmă, atunci când și-au părăsit corpul lor material de pe Urantia pentru a se pregăti pentru tranzitul lor pe Edentia.

55:7.4 (632.3) Această epocă de ancorare continuă indefinit, până când toate planetele sistemului ating era stabilizării; și atunci când lumea cea mai tânără - ultima care să se ancoreze în lumină și viață - va fi avut experiența acestei stabilități vreme de un mileniu al timpului sistemic, ansamblul sistemului dobândește statutul stabilizat, iar lumile individuale intră în epoca sistemică a erei luminii și vieții.

8. Al doilea stadiu sau stadiul sistemic

55:8.1 (632.4) Atunci când un întreg sistem se ancorează în viață, Se instaurează un nou ordin de guvernare. Suveranii Planetari devin membrii ai conclavului sistemului, și acest nou corp administrativ, supus vetoului Părinților Constelației, dispune de autoritatea supremă. Un astfel de sistem de lumi locuite devine practic autarhic. Ansamblul legislativ al sistemului este constituit de lumea-sediu, și

fiecare planetă și-i trimite pe cei zece reprezentanți ai ei. Tribunale sunt acum instalate pe capitalele sistemice, și numai apelurile sunt trimise în fața curților sediului universului odată cu ancorarea sistemului, Santinela Atașată, reprezentantul Executivului Suprem al suprauniversului, devine consultant voluntar pe lângă curtea sistemică supremă și președinte efectiv al noii adunări legislative.

55:8.2 (632.5) După stabilizarea în lumină și viață a unui întreg sistem Suveranii Sistemici nu se vor mai succede. Fiecare suveran va rămâne pe vecie în fruntea sistemului său. Suveranii asistenți continuă să fie înlocuiți ca pe parcursul epocilor precedente.

55:8.3 (632.6) Pe parcursul acestei epoci de stabilizare, midsonitarii vin pentru prima dată din lumile-sedii ale universului unde locuiesc, pentru a acționa în calitate de consilieri pe lângă adunările legislative, și în calitate de consultanți pe lângă tribunalele judecătorești. Acești midsonitari fac astfel eforturi de a insufla noi semnificații ale motei, având o valoare supremă, proiectelor de învățământ pe care le susțin împreună cu finalitarii.

55:8.4 (632.7) Creaturile midsonite joacă atunci, pe lângă ființele umane unificate și înălțate în domeniile aflate într-un continuu progres ale filozofiei și ale gândirii spiritualizate, rolul pe care și Fiii Materiali îl jucaseră, biologic, pentru rasele muritoare.

55:8.5 (633.1) Pe lumile locuite, Fiii Învățători devin colaboratorii voluntari ai finalitarilor; și aceiași Fii Învățători îi însoțesc, de asemenea, pe lumile palat, atunci când aceste sfere încetează să fie utilizate ca lumi receptoare diferențiate după ancorarea întregului sistem în lumină și viață. Cel puțin asta este adevărat în epoca în care

întreaga constelație a evoluat astfel, însă nu există încă grupuri atât de avansate în Nebadon.

55:8.6 (633.2) Noi nu suntem autorizați să revelăm natura lucrării finalitarilor care vor supraveghea aceste lumi palat consacrate din nou. Voi ați fost, totuși, informați că există, pretutindeni în universuri, felurite tipuri de creaturi inteligente care nu au fost descrise în aceste expuneri.

55:8.7 (633.3) Și acum, pe măsură ce sistemele se ancorează unul câte unul în lumină, în virtutea progresului lumilor care le compun, sosește clipa în care ultimul sistem al unei anumite constelații atinge stabilizarea, administratorii universului - Fiul Maestru, Uniunea de Zile și Strălucitoarea Stea de Dimineață - sosesc atunci pe capitala constelației pentru a proclama că Preaînălții sunt conducătorii incontestabili ai noii familii făcute perfecte a celor o sută de sisteme stabilizate de lumi locuite.

9. Al treilea stadiu sau stadiul constelației

55:9.1 (633.4) Unificarea unei constelații întregi de sisteme stabilizate este însoțită de o nouă repartizare a autorității executive și de remanieri suplimentare în administrația universului. Această epocă este martora unor înfăptuiri avansate pe toate lumile locuite, însă ea este în mod deosebit caracterizată de ajustări în sediul constelației cu notabile schimbări de relații, pe de-o parte cu supravegherea sistemică

și pe de altă parte cu guvernarea universului local. În cursul acestei epoci, numeroase activități ale constelației și ale universului sunt transferate pe capitalele sistemelor. Reprezentanții suprauniversului stabilesc relații noi și mai strânse cu cârmuitorii planetelor, ai sistemelor și ai universului. Concomitent cu stabilirea acestor noi asociații, anumiți administratori ai suprauniversului se instalează în capitalele constelațiilor în calitate de consultanți voluntari pe lângă Părinții Preaînălți.

55:9.2 (633.5) Atunci când o constelație este astfel stabilizată în lumină, organizarea legislativă ia sfârșit și ansamblul Suveranilor Sistemici, prezidat de Preaînălți, va lucra în locul ei. Acum, și pentru prima dată, aceste adunări administrative tratează direct cu guvernul suprauniversului chestiuni care țin de relațiile cu Havona și cu Paradisul. Dealtfel, constelația rămâne atașată universului local ca și înainte. Pe parcursul stadiilor succesive ale vieții stabilizate, univitații continuă să administreze lumile morontiale ale constelației.

55:9.3 (633.6) Odată cu trecerea epocilor, Părinții Constelației preiau tot mai multe dintre funcțiile mai detaliate de administrare sau de supraveghere, altele centralizate în sediul universului. Când al șaselea stadiu al stabilizării va fi atins, aceste constelații unificate vor fi dobândit o poziție de autonomie aproape completă. La intrarea în al șaptelea stadiu de ancorare se vor vedea, fără nici o îndoială, conducătorii lor înălțați la adevărata demnitate pe care o semnifică numele lor, cei Preaînălți. În toate privințele, constelațiile vor trata atunci direct cu șefii suprauniversului, în timp ce guvernul universului local se va extinde pentru a prelua responsabilitățile noilor obligații față de marele univers.

10. Al patrulea stadiu al universului local

55:10.1 (634.1) Când un univers local se ancorează în lumină și viață, intră îndată în circuitele stabilite ale suprauniversului. Cei Îmbătrâniți de Zile proclamă atunci instituția *consiliului suprem de autoritate nelimitată*. Acest nou corp guvernamental este compus dintr-o sută de Fideli ai Zilelor și este prezidat de Uniunea Zilelor. Primul lui act constă în a recunoaște că suveranitatea Fiului Creator Stăpân este menținută.

55:10.2 (634.2) Administrarea universului, în ceea ce îi privește pe Gabriel și pe Tatăl Melchizedek, nu suportă nici o schimbare. Acest consiliu de autoritate nelimitată se ocupă, în principal, de noi probleme și de noi condiții ce se ivesc din statutul avansat al luminii și vieții.

55:10.3 (634.3) Inspectorul Asociat mobilizează acum toate Santinele Atașate pentru a constitui *corpul de stabilizare al universului local* și cere Tatălui Melchizedek să împartă supravegherea cu el. Acum, și pentru prima dată, un corp al Spiritului Inspirat al Trinității este atașat serviciului Uniunii Zilelor.

55:10.4 (634.4) Ancorarea unui întreg univers local în lumină și viață inițiază profunde remanieri în întregul plan administrativ, de la lumile locuite individuale până la sediul universului. Se stabilesc noi relații cu constelațiile și cu sistemele. Spiritul-Mamă al universului local trăiește experiența unor noi relații de legătură cu Spiritul Stăpân al

suprauniversului. Gabriel stabilește cu Cei Îmbătrâniți de Zile un contact direct care îi permite să acționeze în cazul în care Fiul Maestru ar lipsi din lumea sa sediu.

55:10.5 (634.5) În cursul acestei epoci și a celor următoare, Fiii Magistrali continuă să funcționeze ca judecători ai guvernării divine, în timp ce o sută dintre acești Fii Avonali ai Paradisului formează un nou consiliu superior al Strălucitoarei Stele de Dimineată în capitala universului. Mai târziu, și la cererea Suveranilor Sistemici, unul dintre acești Fii Magistrali va deveni consilierul suprem staționat pe lumea-sediu a fiecărui sistem, până când va fi atins al șaptelea stadiu al unității.

55:10.6 (634.6) Pe parcursul acestei epoci, nu numai Fiii Învățători ai Trinității acționează în calitate de consultanți voluntari pe lângă Suveranii Planetari, ci tot așa ei servesc, în grupuri de câte trei, și pe lângă Părinții Constelației. Și acești din urmă Fii își găsesc, în cele din urmă, locul lor în universul local, căci în momentul acela ei încetează să fie supuși jurisdicției creației locale și sunt atașați serviciului consiliului suprem cu autoritate nelimitată.

55:10.7 (634.7) Atunci, și pentru prima dată, corpul finalitarilor recunoaște jurisdicția unei autorități exterioare Paradisului, consiliul suprem. Până acum, finalitarii nu admiteau nici o supraveghere în partea aceasta a Paradisului.

55:10.8 (634.8) Fiii Creatori ai acestui univers stabilizat petrec mult timp în Paradis și pe lumile sale asociate și, de asemenea, pentru a sfătui numeroasele grupuri finalitare servind în orice creație locală. În acest fel Mihail ca om se asociază frățeste, într-un mod mai deplin, cu muritorii finalitari înălțați.

55:10.9 (634.9) Este cu totul inutil să se speculeze asupra funcțiunilor Fiilor Creatori față de universurile exterioare, în prezent în curs de asamblare preliminară, însă noi ne angajăm toți, din când în când, în astfel de speculații. Cu prilejul atingerii celui de-al patrulea stadiu al dezvoltării, Fiul Creator devine administrativ liber. Divina Slujitoare își îmbină tot mai mult serviciul ei cu cel al Spiritului Stăpân al suprauniversului său și cu Spiritul Infinit. Se pare că se stabilesc noi și sublime relații între Fiul Creator, Spiritul Creativ, Stelele de Seară, Fiii Învățători și corpul tot mai mare al finalitarilor.

55:10.10 (635.1) Dacă Mihail ar trebui vreodată să părăsească Nebadonul, Gabriel ar deveni fără îndoială administratorul general împreună cu Tatăl Melchizedek ca asociat. În același timp, un nou statut ar fi conferit tuturor ordinilor de cetățeni permanenți, cum ar fi Fiii Materiali, univitații, midsonitarii, susații și muritorii contopiți cu Spiritul, însă atâta timp cât evoluția va continua, serafimii și îngerii vor fi necesari în administrarea universului.

55:10.11 (635.2) Noi am dobândit, cu toate acestea, o convingere în ceea ce privește două dintre punctele speculațiilor noastre: dacă Fiii Creatori sunt destinați să lucreze în universurile exterioare, Divinele Slujitoare îi vor însoți cu siguranță. Noi suntem, de asemenea, siguri că Melchizedekii vor rămâne în universurile lor de origine. Noi susținem că ei sunt destinați să joace roluri comportând responsabilități tot mai mari în guvernarea și în administrarea universului local.

11. Stadiile sectoarelor minore și majore

55:11.1 (635.3) Sectoarele minore și majore ale suprauniversului nu figurează direct în planul de ancorare în lumină și viață. Acest progres evolutiv ține în primul rând de universul local ca unitate, și nu se referă la componentele lor. Un supraunivers este stabilizat în lumină și viață imediat ce toate universurile locale care îl compun sunt astfel făcute perfecte, însă nici unul dintre cele șapte suprauniversuri nu a atins încă nivelul de progres care să îl apropie de această fază , nici măcar pe departe.

55:11.2 (635.4) *Epoca sectoarelor minore.* Atât cât se poate pătrunde cu observarea, al cincilea stadiu de stabilizare, sau stadiul sectoarelor minore, se referă exclusiv la statutul fizic și la ancorarea coordonată a celor o sută de universuri locale asociate în circuitele stabilite ale suprauniversului. Se pare că doar centrele de putere și asociații lor vor fi atinși de aceste realinieri ale creației materiale.

55:11.3 (635.5) *Epoca sectoarelor majore.* În ceea ce privește al șaselea stadiu, acela al stabilizării sectoarelor majore, noi nu putem decât să invocăm niște ipoteze, deoarece nici unul dintre noi nu a asistat la un astfel de eveniment. Noi putem, cu toate acestea, să facem numeroase presupuneri în ceea ce privește remanierile administrative și de alt gen care vor însoți probabil un statut atât de avansat al lumilor locuite și al grupărilor lor din univers.

55:11.4 (635.6) Din moment ce statutul sectoarelor minore se referă la coordonarea echilibrului fizic, noi deducem că unificarea sectoarelor majore va interesa anumite noi nivele de împlinire intelectuală și, poate, anumite înfăptuiri avansate în realizarea supremă a înțelepciunii cosmice.

55:11.5 (635.7) Pentru a ajunge la concluzii privitoare la remanierele care vor însoți probabil realizarea nivelelor de progres evolutive încă neatinse, noi ne bazăm pe rezultatele unor asemenea înfăptuiri omoloage din lumile individuale și pe experiențele muritorilor individuali care locuiesc pe sfere vechi și foarte dezvoltate.

55:11.6 (635.8) Să fie clar că mecanismele administrative și tehnicile guvernamentale ale universului și ale unui supraunivers nu pot în nici un fel limita, sau întârzia, dezvoltarea evolutivă sau progresul spiritual al unei planete individuale locuite sau a vreunui muritor de pe această sferă.

55:11.7 (635.9) În unele dintre universurile mai vechi, noi găsim lumi stabilizate în al cincilea și în al șaselea stadiu al vieții - și care chiar au intrat bine în ce-a de-a șaptea epocă - sistemele lor locale nu sunt încă stabilizate în lumină. Planetele mai tinere pot întârzia unificarea sistemului, însă acest fapt nu împiedică cu nimic progresul unei lumi mai vârstnice și mai evolute. Limitările datorate mediului nu pot nici ele, nici chiar pe o lume izolată, contracara împlinirea personală a individului muritor. Isus din Nazaret, ca om între oameni, a atins personal statutul luminii și al vieții pe Urantia cu peste o mie nouă sute de ani în urmă.

55:11.8 (636.1) Observând ceea ce se întâmplă pe lumi stabilizate de foarte mult timp, noi ajungem la concluzii destul de valabile cu

privire la ceea ce se va întâmpla când un supraunivers întreg se va ancora în lumină, chiar dacă nu putem formula ipoteze bine întemeiate asupra stabilizării celor șapte suprauniversuri.

12. Al șaptelea stadiu sau stadiul suprauniversurilor

55:12.1 (636.2) Nu putem prevedea pozitiv ceea ce s-ar întâmpla dacă un supraunivers s-ar ancora în lumină, deoarece un astfel de eveniment nu s-a produs niciodată. Conform învățăturilor Melchizedekilor, care nu au fost niciodată contrazise, noi deducem că se vor efectua schimbări radicale în organizarea și în administrarea fiecărei unități de creație a timpului și spațiului, de la lumile locuite până la cartierele generale ale suprauniversului.

55:12.2 (636.3) Se crede, în general, că un mare număr de Fii Trinitizați de creaturi și neavând alte sarcini speciale vor fi adunați în cartierele generale și în capitalele divizionare ale suprauniversurilor stabilizate. Acest fapt ar putea servi la pregătirea din timp pentru primirea într-o bună zi a celor ce sosesc din spațiul exterior, îndreptându-se către Havona și Paradis. Însă, în realitate, noi nu știm cu siguranță acest lucru.

55:12.3 (636.4) Dacă un supraunivers s-ar ancora în lumină și viață, noi credem că Supraveghetorii Necalificați ai Supremului, care sunt acum consilierii săi, ar devenii corpurile administrative superioare pe lumea-sediu a suprauniversului. Ei sunt personalitățile capabile să

contacteze direct pe administratorii absoniți, care ar deveni imediat activi în suprauniversul stabilizat. Cu toate că acești Supraveghetori Necalificați au lucrat mult timp în funcția de consilieri și de consultanți în unități evolutive avansate ale creației, ei nu și-ar asuma responsabilități administrative înainte ca autoritatea Ființei Supreme să fi devenit suverană.

55:12.4 (636.5) Supraveghetorii Necalificați ai Supremului care acționează mai larg în această epocă nu sunt nici finiți, nici absoniți, nici ultimi, nici infiniți: ei *sunt* supremația și nu fac decât să îl reprezinte pe Dumnezeuul Suprem. Ei personalizează supremația spațiului-timp și nu acționează, deci, în Havona. Ei lucrează doar ca unificatori supremi. Poate că sunt implicați în tehnica reflexivității universale, însă noi nu suntem siguri de acest lucru.

55:12.5 (636.6) Nici unul dintre noi nu are o idee satisfăcătoare despre ceea ce se va întâmpla când marele univers (grupul celor șapte suprauniversuri depinzând de Havona) va fi în întregime stabilizat în lumină și viață. Este în afară de orice îndoială că acest eveniment va reprezenta în analele eternității evenimentul cel mai important de la apariția universului central. Unii susțin că Ființa Supremă însăși se va ridica din misterul Havonei care învăluie persoana sa spirituală și își va stabili reședința în sediul celui de al șaptelea supraunivers ca suveran atotputernic și experiențial al creațiilor făcute perfecte ale timpului și spațiului, însă, în realitate, nu știm cu siguranță acest lucru.

55:12.6 (636.7) [Prezentat de un Puternic Mesager atașat temporar Consiliului Arhanghelilor pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 55](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Partea a III a](#) >>

Capitolul 56

Unitate universală

56:0.1 (637.1) DUMNEZEU este unitate. Deitatea este coordonată universal. Universul universurilor este un vast mecanism integrat care este controlat în mod absolut de o singură minte infinită. Domeniul fizic, cel intelectual și cel spiritual ale creației universale sunt corelate prin putere divină. Perfectul și imperfectul sunt într-adevăr în corelație, și datorită acestui lucru, creatura finită evolutivă poate să se înalțe în Paradis respectând ordinul Tatălui Universal: „Fiți perfecți, așa cum și eu sunt perfect.”

56:0.2 (637.2) Diversele nivele ale creației sunt toate unificate în planurile și în administrația Arhitecților Universului Principal. Pentru mințile încercuite ale muritorilor din timp-spațiu universul poate prezenta multe probleme și situații care aparent oferă un tablou de

disarmonie și indică absența unei coordonări efective; însă aceia dintre noi care sunt capabili să observe întinderi mai largi ale fenomenelor universale, și care sunt experimentați în această artă de a sesiza unitatea fundamentală pe care se sprijină diversitatea creativă și de a descoperi unicitatea divină răspândită în toată această funcționare a pluralității, aceia percep mai bine țelul divin și unic expus în toate aceste numeroase manifestări ale energiei creatoare universale.

1. Coordonare Fizică

56:1.1 (637.3) Creația fizică sau materială nu este infinită, însă ea este perfect coordonată. Există forța, energia, și puterea, însă toate au o singură origine. Cele șapte suprauniversuri sunt, în aparență, de o natură duală, universul central de o natură triunică, iar Paradisul de o constituție unică. Paradisul este sursa actuală a tuturor universurilor materiale - trecute, prezente și viitoare. Această derivație cosmică este însă un eveniment al *eternității*; în nici un moment din *timp-trecut*, prezent sau viitor - spațiul sau cosmosul material nu provin din Insula nucleară de Lumină. Ca sursă cosmică, Paradisul funcționează dinainte de spațiu și înainte de timp. Derivațiile sale ar părea a fi deci lipsite de origine în timp și spațiu, dacă ele nu ar apărea prin intermediul Absolutului Necalificat, depozitarul lor ultim în spațiu, revelatorul și regulatorul lor în timp.

56:1.2 (637.4) Absolutul Necalificat susține universul fizic, în timp ce Absolutul Deității motivează distinsul supracontrol al întregii

realități materiale, iar ambele Absolute sunt unite în mod funcțional de Absolutul Universal. Această corelație coezivă a universului material este cel mai bine înțeleasă de toate personalitățile - materiale, morontiale, absonite și spirituale - prin observarea faptului că toată realitatea materială autentică este sensibilă la gravitația care converge în Paradisul inferior.

56:1.3 (638.1) Unificarea prin gravitație este universală și invariantă; sensibilitatea față de energia pură fiind, de asemenea, universală și ineluctabilă. Energia pură (forța primordială) și spiritul pur sunt pe deplin presensibile față de gravitație. Aceste forțe primordiale, inerente Absolutelor, sunt controlate personal de Tatăl Universal al purei energii și al purului spirit în lăcașul său supramaterial.

56:1.4 (638.2) Energia pură este ancestorul tuturor realităților funcționale relative, nespirtuale, în timp ce spiritul pur este potențialul supracontrolului divin conducător al tuturor sistemelor energetice fundamentale, iar aceste realități, a căror diversitate se manifestă în întregul spațiu și se observă în mișcările timpului, sunt ambele centrate în persoana Tatălui Paradisului. În el, ele sunt una - trebuie să fie unificate - deoarece Dumnezeu este unul. Personalitatea Tatălui este absolut unificată.

56:1.5 (638.3) În natura infinită a lui Dumnezeu nu poate exista nici o dualitate a realității, adică o realitate fizică și una spirituală; însă de îndată ce privim în afara nivelelor infinite și de realitatea absolută a valorilor personale ale Tatălui Paradisiac, observăm existența acestor două realități și recunoaștem că ele sunt pe deplin sensibile la prezența sa personală. În el subzistă toate lucrurile.

56:1.6 (638.4) În momentul în care vă îndepărtați de conceptul necalificat al personalității infinite a Tatălui Paradisului, trebuie să admiteți că MINTEA reprezintă tehnica inevitabilă de a unifica divergența tot mai accentuată a acestor manifestări universale duale ale personalității monotetice originare a Creatorului, Prima Sursă-Centru - EU SUNT-ul.

2. Unitate intelectuală

56:2.1 (638.5) Tatăl-Gând realizează expresia spiritului în Fiul-Cuvânt și obține expansiunea realității în vastele universuri materiale. Expresiile spirituale ale Fiului Etern sunt corelate cu nivelele materiale ale creației prin funcțiunile Spiritului Infinit. Aceasta stabilește corelația dintre realitățile spirituale și repercusiunile materiale ale Deității cu ajutorul minții sensibile la spirit și prin actele minții care dirijează fizicul.

56:2.2 (638.6) Mintea este înzestrarea funcțională a Spiritului Infinit, având prin urmare potențial infinit și răspândire universale. Gândul primordial al Tatălui Universal se eternizează într-o expresia duală: pe de o parte Insula Paradisului, și pe de altă parte egalul ei în Deitate, Fiul Etern spiritual. O astfel de dualitate a realității eterne face ca Dumnezeu minte, Spiritul Infinit, să fie inevitabil. Mintea este cadrul de comunicare indispensabil între realitățile spirituale și materiale. Creatura materială evolutivă poate concepe și înțelege spiritul interior doar prin intermediul minții.

56:2.3 (638.7) Această minte infinită și universală apare în universurile timpului și spațiului ca minte cosmică; și, cu toate că se întinde de la serviciul primitiv al spiritelor adjutante până la mintea magnifică a conducătorului executiv al unui univers, chiar și această minte cosmică este unificată în mod adecvat prin supravegherea celor Șapte Spirite Stăpân, care sunt la rândul lor coordonate de Mintea Supremă a timpului și spațiului, și în perfectă corelare cu mintea Spiritului Infinit care înglobează totul.

3. Unificare spirituală

56:3.1 (639.1) Așa cum gravitația universală a minții este centrată în prezența personală a Spiritului Infinit în Paradis, tot așa și gravitația universală a spiritului se centrează în prezența personală a Fiului Etern în Paradis. Tatăl Universal este unul, însă pentru timp-spațiu el este revelat în fenomenele duale ale energiei pure și ale spiritului pur.

56:3.2 (639.2) Realitățile spirituale ale paradisului sunt una toate; însă, în toate situațiile și relațiile din timp-spațiu acest spirit unic este revelat în fenomenele duale ale personalităților și emanațiilor spirituale ale Fiului Etern și ale personalităților și influențelor spirituale ale Spiritului Infinit și ale creațiilor lui asociate; și mai există o a treia manifestare - fragmentările spiritului pur - dăruirea de către Tată a Ajustorilor Gândirii și altor entități spirituale care sunt prepersonale.

56:3.3 (639.3) Oricare ar fi nivelul activităților universale la care ați întâlni fenomene spirituale sau ați lua legătura cu ființe spirituale, să

știți că ele derivă din Dumnezeu, care este spirit, prin intermediul Fiului Spirit și al Spiritului Mental Infinit., iar acest vast spirit operează sub formă de fenomen pe lumile evolutive ale timpului în funcție de indicațiile venite din sediul universurilor locale. Din aceste capitale ale Fiilor Creatori vin Spiritul Sfânt și Spiritul Adevărului, împreună cu serviciul spiritelor mentale adjutante, pe nivelele inferioare ale minților materiale aflate în evoluție.

56:3.4 (639.4) În timp ce mintea este mai unificată la nivelul Spiritelor Stăpân în asociere cu Ființa Cosmică și în calitate de minte cosmică subordonată Minții Absolute, serviciul spiritului pe lângă lumile aflate în evoluție este mai direct unificat în personalitățile aflate în sediile universurilor locale și în persoanele Slujitoarelor Divine care le cârmuiesc, acestea fiind la rândul lor în corelație aproape perfectă cu circuitul paradisiac de gravitație al Fiului Etern, în care se produce unificarea finală a tuturor manifestărilor spirituale din spațiu-timp.

56:3.5 (639.5) Existența ca creatură devenită perfectă poate fi atinsă, susținută și eternizată prin contopirea minții conștiente de sine cu un fragment al înzestrării spirituale pre-Trinitare al uneia din persoanele Trinității Paradisului. Mintea muritoare este creația Fiilor și Fiicelor Fiului Etern și a Spiritului Infinit și, atunci când este contopită cu Ajustorul Gândirii de la Tată, ea participă la înzestrarea spirituală trinitară a tărâmurilor evolutive. Aceste trei expresii spirituale devin însă perfect unificate în finalitari, așa cum erau unificate în eternitate în Universalul EU SUNT înainte ca el să devină Tatăl Universal al Fiului Etern și al Spiritului Infinit.

56:3.6 (639.6) Întotdeauna și în ultimă instanță Spiritul trebuie să devină triplu în expresia sa și unificat Trinitar în realizarea sa finală. Spiritul provine dintr-o singură sursă printr-o expresie triplă; iar în finalitate el trebuie să atingă și atinge efectiv deplina sa realizare în unificarea divină care este experimentată găsindu-l pe Dumnezeu - unitatea cu divinitatea - în eternitate și prin intermediul minții cosmice a expresiei infinite a cuvântului etern al gândirii universale a Tatălui .

4. Unificare a personalității

56:4.1 (639.7) Tatăl Universal este o personalitate unificată prin putere divină; prin urmare, toți copiii săi ascendenți vor fi la rândul lor personalități pe deplin unificate înainte de a atinge Havona, fiind purtați în Paradis de avântul forței vii a Ajustorilor Gândirii, care au plecat din Paradis pentru a locui în muritorii materiali conformându-se mandatului Tatălui

56:4.2 (640.1) Personalitatea are aptitudinea inerentă de a-și extinde raza de acțiune pentru a unifica toate realități care o constituie. Personalitatea Infinită a Primei Surse-Centru, Tatăl Universal, unifică cele șapte Absolute care formează Infinitatea; iar personalitatea omului muritor, fiind un dar exclusiv și direct al Tatălui Universal, posedă la rândul ei potențialul de a unifica factorii constituenți ai creaturii muritoare. O astfel de creativitate unificatoare a oricărei personalități a creaturii este un semn din naștere al sursei sale înalte și exclusive și totodată o probă suplimentară a contactului ei neîntrerupt

cu aceeași sursă prin circuitul personalității, prin intermediul căruia personalitatea creaturii menține un contract direct și susținut cu Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților.

56:4.3 (640.2) Cu toate că Dumnezeu se manifestă pornind din domeniile Septuplului trecând prin ceea ce este suprem și ultim, până la Dumnezeul Absolut, circuitul personalității, centrat în Paradis și în persoana Dumnezeului Tată, oferă condiții pentru unificarea completă și perfectă a tuturor acestor expresii diverse ale personalității divine în ceea ce le privește pe toate personalitățile creaturilor, la toate nivelele de existență inteligentă și în toate tărâmurile universurilor perfecte, devenite perfecte și în curs de perfecționare.

56:4.4 (640.3) Pentru și în universuri, Dumnezeu este într-adevăr tot ceea ce am descris; însă, pentru voi și pentru toate celelalte creaturi care îl cunosc pe Dumnezeu, el este unul, Tatăl vostru și al lor. Pentru o personalitate, Dumnezeu nu poate reprezenta o pluralitate. Dumnezeu este Tată pentru fiecare dintre creaturile sale, și este literalmente imposibil ca vreun copil să aibă mai mult decât un tată.

56:4.5 (640.4) Din punct de vedere filozofic, cosmic și cu referire la nivelele diferențiate și la locurile de manifestare, puteți și trebuie să concepeți funcționarea Deităților plurale și să postulați existența mai multor Trinități; cu toate acestea, de la un capăt la altul al universului stăpân, în experiența adorației, Dumnezeu este unul în contactul personal al fiecărei persoane care îl adoră; iar această Deitate personală și unificată este părintele nostru din Paradis, Dumnezeu Tatăl, dăruitorul, ocrotitorul, și Tatăl tuturor personalităților, de la oamenii muritori de pe lumile locuite până la Fiul Etern de pe Insula Centrală de Lumină.

5. Unitate a deităţii

56:5.1 (640.5) Unitatea, indivizibilitatea Deităţii Paradisului este existenţială şi absolută. Există trei personalizări eterne ale Deităţii - Tatăl Universal, Fiul Etern, şi Spiritul Infinit - însă în Trinitatea Paradisului ele sunt *realmente* o singură Deitate, nedivizată şi indivizibilă.

56:5.2 (640.6) Începând cu nivelul original Paradis-Havona al realităţii existenţiale, s-au diferenţiat două nivele subabsolute, pe care Tatăl, Fiul şi Spiritul au început să creeze numeroşi asociaţi şi subordonaţi personali. Şi cu toate că nu este nimerit, din acest punct de vedere, să luăm în considerare unificarea deităţii absonite pe nivelele transcendente ale ultimătăţii, este posibil să se examineze câteva caracteristici ale funcţiunii unificatoare a diverselor personalităţi ale Deităţii în care divinitatea se manifestă funcţional în diversele sectoare ale creaţiei şi pentru diferite ordine de fiinţe inteligente.

56:5.3 (640.7) Funcţionarea prezentă a divinităţii în suprauniversuri se manifestă activ în acţiunile Creatorilor Supremi - Fii şi Spirite Creatoare ale universurilor locale, Cei Îmbătrâniţi de Zile ai suprauniversurilor şi cele Şapte Spirite Stăpân ale Paradisului. Aceste fiinţe constituie primele trei nivele ale Dumnezeuului cel Septuplu, conducând interior la Tatăl Universal, iar tot acest domeniu al Dumnezeuului Septuplu se coordonează pe primul nivel al deităţii experienţiale în Fiinţa Supremă în evoluţie.

56:5.4 (641.1) În Paradis și în universul central, unitatea Deității este un fapt existențial. În toate universurile care evoluează în timp și spațiu, unitatea Deității este ceva care se dobândește.

6. Unificare a deității evoluționare

56:6.1 (641.2) Când cele trei persoane eterne ale Deității funcționează ca Deitate nedivizată în Trinitatea Paradisului, ele dobândesc unitatea perfectă. Tot astfel, atunci când ele creează, fie în asociere, fie separat, progenitura lor Paradisiacă arată unitatea caracteristică a divinității, iar această divinitate de intenție, manifestată de Creatorii și Conducătorii Supremi ai domeniilor spațio-timpului, se traduce prin potențialul de putere verificat al suveranității supremației universale care, în prezența unității energiei impersonale a universului, constituie o tensiune a realității care poate fi rezolvată numai prin unificarea adecvată cu realitățile personalității experiențiale ale Deității experiențiale.

56:6.2 (641.3) Realitățile de personalitate ale Ființei Supreme emană de la Deitățile Paradisului și se unifică, pe lumea călăuză a circuitului exterior Havonei, cu prerogativele puterii Atotputernicului Suprem care provin de la divinitățile Creatoare ale marelui univers. Dumnezeu Supremul a existat ca persoană, în Havona, înainte de crearea celor șapte suprauniversuri, însă a funcționat doar pe nivele spirituale. Evoluția Atotputernicei puteri a Supremației prin diverse sinteze de divinitate în universurile în evoluție s-a tradus printr-o nouă prezență de putere a Deității, care s-a coordonat cu persoana

spirituală a supremului în Havona prin intermediul Minții Supreme, care a trecut în același timp de la potențialul aflat în mintea infinită a Spiritului Infinit la mintea funcțional activă a Ființei Supreme.

56:6.3 (641.4) Creaturile cu minte materială din lumile evolutive ale celor șapte suprauniversuri pot înțelege unitatea Deității numai urmărindu-i evoluția în această sinteză putere-personalitate a Ființei Supreme. Oricare ar fi nivelul de existență, Dumnezeu nu poate depăși capacitatea conceptuală a ființelor care trăiesc pe un asemenea nivel. Omul muritor trebuie, prin recunoașterea adevărului, prin aprecierea frumuseții și prin adorarea bunătății, să dezvolte recunoașterea unui Dumnezeu al iubirii și să progreseze apoi prin nivele de deitate ascendentă, până la înțelegerea Supremului. După ce a fost astfel percepută ca unificată în putere, Deitatea poate fi apoi personalizată în spirit pentru a fi înțeleasă și atinsă de creaturi.

56:6.4 (641.5) Muritorii ascendenți dobândesc înțelegerea puterii Atotputernicului în capitalele suprauniversului și înțelegerea personalității Supremului pe circuitele Havonei; cu toate acestea, ei nu găsesc efectiv Ființa Supremă așa cum sunt destinați să găsească Deitățile Paradisului. Nici chiar finalitarii, care sunt spirite de al șaselea stadiu, nu au găsit Ființa Supremă, și nici nu au șansa de a o găsi până când nu au dobândit statutul de spirite aflate în al șaptelea stadiu, și până când Supremul nu devine efectiv funcțional în activitățile universurilor viitoare exterioare.

56:6.5 (641.6) În schimb, atunci când ascenderii găsesc Tatăl Universal ca al șaptelea nivel al Dumnezeului Septuplu, ei au atins personalitatea Primei Persoane a *tuturor* nivelelor de deitate de relații personale cu creaturile universale.

7. Repercursiuni evoluționare universale

56:7.1 (642.1) Progresul continuu al evoluției în universurile timpului-spațiu este însoțit de revelații tot mai cuprinzătoare ale Deității pentru toate creaturile inteligente. Când apogeul progresului evolutiv este atins într-o lume, într-un sistem, într-o constelație, într-un univers, într-un supraunivers, sau în marele univers, acesta reprezintă semnalul care corespunde extinderii funcțiunii deității pentru și în aceste unități progresive ale creației, iar fiecare dintre aceste intensificări ale realizării divine este însoțită de anumite repercursiuni bine definite ale unei manifestări lărgite a Deității în toate celelalte sectoare ale creației. Extinzându-se din Paradis către exterior, fiecare nou domeniu al evoluției realizate și dobândite constituie o revelație nouă și lărgită a Deității experiențiale pentru universul universurilor.

56:7.2 (642.2) Pe măsură ce componentele unui univers local sunt treptat stabilizate în lumină și viață, Dumnezeu cel Septuplu este manifestat tot mai mult. Evoluția în timp-spațiu începe pe o planetă cu prima expresie a Dumnezeului Septuplu - asocierea Fiului Creator cu Spiritul Creativ - și sub controlul lor. Odată cu stabilirea unui sistem în lumină, această legătură Fiu - Spirit atinge deplinătatea funcțiunii; iar când o întreagă constelație este astfel stabilită, o a doua fază a Dumnezeului Septuplu devine mai activă în tot acest ținut. Împlinirea evoluției administrative a unui univers local este atinsă de servicii noi și mai directe ale Spiritelor Stăpân ale suprauniversurilor;

iar în acest punct începe și acea revelare și realizare din ce în ce mai profundă a Dumnezeului Suprem, care culminează în înțelegerea Ființei Supreme de către ascenderi atunci când trec prin lumile celui de-al șaselea circuit al Havonei.

56:7.3 (642.3) Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt manifestări ale deității existențiale pentru creaturile inteligente ele nefiind, prin urmare, tot atât de extinse în relații de personalitate cu creaturile mentale și spirituale ale întregii creații.

56:7.4 (642.4) Ar trebui notat că muritorii ascendenți pot experimenta prezența impersonală a nivelurilor succesive ale Deității cu mult înainte ca ei să devină îndeajuns de spiritualizați și adecvat educați pentru a ajunge să recunoască personal și experimental aceste Deități și să ia contact cu ele în calitate de ființe personale.

56:7.5 (642.5) Fiecare nouă împlinire evolutivă dintr-un sector al creației, la fel ca orice nouă invazie a spațiului de către manifestările deității, sunt însoțite de expansiuni simultane ale revelației funcționale a Deității în cadrul unităților întregii creații existând în acel moment și organizate anterior. Această nouă invazie a muncii administrative a universurilor și a unităților lor componente poate uneori să pară a nu fi executată întotdeauna în deplin acord cu tehnica anterior descrisă, deoarece se obișnuiește să se trimită înainte grupuri de administratori pentru a pregăti calea pentru erele subsecvente și succesive ale noului supercontrol administrativ. Chiar și Dumnezeul Ultim lasă să se întrezărească supracontrolul său transcendent al universurilor pe parcursul stadiilor avansate ale unui univers local acordat în lumină și în viață.

56:7.6 (642.6) Este un fapt stabilit că pe măsură ce creațiile timpului și spațiului sunt stabilizate progresiv în statutul evolutiv, se observă o funcționare și mai desăvârșită a Dumnezeului Suprem concomitent cu o retragere corespunzătoare a primelor trei manifestări ale Dumnezeului Septuplu. Dacă marele univers ar deveni stabilizat în lumină și viață, care ar fi viitoarea funcțiune a manifestărilor Creatoare-Creative ale Dumnezeului Septuplu dacă Dumnezeul Suprem preia controlul direct al acestor creații ale timpului și spațiului? Va trebui oare ca acești organizatori și pionieri ai universurilor spațio-timpului să fie eliberați pentru activități similare și în spațiul exterior? Nu știm, însă emitem o mulțime de ipoteze referitor la aceste probleme și la altele legate de ele.

56:7.7 (643.1) Cum frontierele Deității exponențiale sunt extinse în afară în domeniile Necalificatului Absolut, noi ne imaginăm activitatea Dumnezeului Septuplu în cursul epocilor evolutive inițiale ale acestor creații ale viitorului. Nu suntem cu toții de acord în ceea ce privește statutul viitor al Celor Îmbătrâniți de Zile și al Spiritelor Stăpân ale suprauniversului. Nu știm nici dacă Ființa Supremă va funcționa sau nu ca în cele șapte suprauniversuri. Însă presupunem cu toții că Mihailii, Fiii Creatori, sunt destinați să funcționeze în aceste universuri exterioare. Unii susțin că epocile viitoare vor fi martorele unei forme de unire mai strânse dintre Fiii Creator și Slujitoarele Divine asociate; este posibil chiar și ca o asemenea uniune creatoare să se exteriorizeze într-o nouă expresie de identitate asociată-creatoare de natură ultimă. În realitate însă nu știm nimic despre aceste posibilități ale viitorului nedezvăluit.

56:7.8 (643.2) Cu toate acestea, știm că în universurile timpului și spațiului, Dumnezeu Septuplu asigură o apropiere progresivă de Tatăl Universal, și că această abordare evolutivă este unificată în mod exponențial în Dumnezeu Suprem. Putem presupune că un astfel de plan trebuie să prevaleze în universuri exterioare; pe de altă parte, noile ordine de ființe care este posibil să locuiască în aceste universuri pot fi capabile să abordeze Deitatea pe nivele ultime și prin tehnici absonite. Pe scurt, nu avem nici cea mai vagă idee asupra tehnicii de abordare a deității care ar putea deveni operativă în universurile viitoare ale spațiului exterior.

56:7.9 (643.3) Cu toate acestea, estimăm că suprauniversurile devenite perfecte vor face într-un fel sau altul parte din cariera de ascensiune către Paradis a acelor ființe care ar putea locui aceste creații exterioare. Este pe deplin posibil ca în acea epocă viitoare să fim martorii apropierii locuitorilor spațiului exterior de Havona prin cele șapte Suprauniversuri, administrate de Dumnezeu Supremul, cu sau fără colaborarea celor Șapte Spiritele Stăpân.

8. Unificatorul suprem

56:8.1 (643.4) Ființa Supremă are o funcțiune triplă în experiența omului muritor. În primul rând, ea este unificatorul divinității temporal-spațiale, Dumnezeu Septuplu. În al doilea rând, ea reprezintă maximul de Deitate pe care creaturile finite o pot efectiv înțelege. În al treilea rând, ea este singura cale pe care omul muritor

poate aborda experiența transcendentă de asociere cu mintea absonită, cu spiritul etern și cu personalitatea Paradisiacă.

56:8.2 (643.5) Finalitarii ascendenți, care s-au născut în universurile locale, care au crescut în suprauniversuri și care au fost educați în universul central, îmbrățișează în experiențele lor personale potențialul deplin de înțelegere a divinității temporal-spațiale a Dumnezeului Septuplu, care se unifică în Suprem. Finalitarii servesc succesiv în universuri diferite de cele în care s-au născut, adunând astfel experiență după experiență până când diversitatea septuplă a experiențelor posibile pentru creaturi a fost înglobată în toată plenitudinea sa. Prin intermediul Ajustorilor interiori, finalitarii sunt capabili *să îl găsească* pe Tatăl Universal, însă prin acele tehnici ale experienței ajung ei cu adevărat *să cunoască* Ființa Supremă, ei fiind meniți serviciului și *revelației* acestei Deități Supreme în și pentru universurile viitoare ale spațiului exterior.

56:8.3 (644.1) Amintiți-vă de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl și Fiii săi din Paradis fac pentru noi; la rândul nostru, și în spirit, avem ocazia să le facem pentru Ființa Supremă emergentă, și în ea. În univers, experiența iubirii, a bucuriei și a slujirii este reciprocă. Dumnezeu Tatăl nu are nevoie ca fiii săi să îi ofere înapoi tot ceea ce el revarsă asupra lor; ei însă oferă (sau pot oferi) toate acestea semenilor lor și Ființei Supreme aflate în evoluție.

56:8.4 (644.2) Toate fenomenele de creație reflectă activități spirituale creatoare anterioare. Isus a spus, și este literalmente adevărat: "Fiul face doar acele lucruri pe care le vede făcute de Tată." La un moment dat, voi muritorii, puteți începe să revelați supremul semenilor voștri și puteți lărgi treptat această revelație pe măsură ce

vă înălțați către Paradis. În eternitate, veți putea fi autorizați, în calitate de finalitari în al șaptelea stadiu, să faceți revelații tot mai profunde ale acestui Dumnezeu al creaturilor evolutive pe nivele supreme - și poate chiar ultime.

9. Unitate universală absolută

56:9.1 (644.3) Absolutul Necalificat și Absolutul Deității sunt unificate în Absolutul Universal. Absolutele sunt coordonate în Cel Ultim, condiționate în Cel Suprem și modificate spațio-temporal în Dumnezeuul Septuplu. Pe nivelele subinfinite există *trei* Absolute, însă în infinitate ele apar ca fiind *unul*. În Paradis există trei personalizări ale Deității, însă în Trinitate ele *sunt* una.

56:9.2 (644.4) Problema filozofică majoră a universului principal este următoarea: Absolutul (cele trei Absolute considerate ca unul singur în infinitate) există de dinainte de Trinitate?

56:9.3 (644.5) Este oare Absolutul anterior Trinității sau Trinitatea precede Absolutul? Este Absolutul Necalificat o forță-prezență independentă de Trinitate? Prezența Absolutului Deității implică funcțiunea nelimitată a Trinității? Și reprezintă el, Absolutul Universal, funcțiunea finală a Trinității, sau chiar și o Trinitate a Trinităților ?

56:9.4 (644.6) La o primă abordare, un concept al Absolutului ca strămoș al tuturor lucrurilor - chiar și al Trinității - pare să aducă o mulțumire provizorie care satisface logica și unifică filozofia, însă orice concluzie de acest fel este invalidată de faptul că eternitatea

Trinității Paradisului este actuală. Suntem învățați și credem că Tatăl Universal și asociații săi Trinitari sunt eterni în natură și existență. Există, prin urmare, o singură concluzie filozofică logică: pentru toate inteligențele din univers, Absolutul este reacția impersonală și coordonată a Trinității (Trinităților) la toate situațiile fundamentale și primordiale ale spațiului, în interiorul și în exteriorul universului. Pentru toate personalitățile inteligente ale marelui univers, Trinitatea Paradisului rămâne mereu în finalitate, în eternitate, în supremație și în ultimitate și, în vederea tuturor scopurilor practice referitoare la înțelegerea personală și la realizarea creaturilor, ea este absolută.

56:9.5 (644.7) Modul în care mintea creaturilor poate aborda această problemă conduce la postulatul final care stabilește Universalul EU SUNT ca fiind cauza primordială și sursa necalificată atât a Trinității, cât și a Absolutului. Prin urmare, atunci când dorim să ne formăm un concept personal asupra Absolutului, revenim la ideile și la idealurile noastre ale Tatălui din Paradis. Când dorim să înlesnim înțelegerea sau să mărim percepția acestui Absolut, altfel impersonal, ne întoarcem la faptul că Tatăl Universal este Tatăl existențial al personalității absolute; Fiul Etern este Persoana Absolută, deși în sens experiențial el nu este personalizarea Absolutului, iar apoi continuăm pe această linie, considerând că Trinitățile experiențiale culminează în personalizarea experiențială a Absolutului Deității. În același timp, noi concepem Absolutul Universal constituind, în univers și în afara universului, fenomenele prezenței manifeste a activităților impersonale a asocierilor coordonate și verificate ale Deității, asocieri de supremație, de ultimitate și de infinitate - Trinitatea Trinităților.

56:9.6 (645.1) Dumnezeu Tatăl este perceptibil la toate nivelele de la finit la infinit și, cu toate că creaturile sale, din Paradis până în lumile evolutive, l-au perceput diferit, numai Fiul Etern și Spiritul Infinit îl cunosc ca infinitate.

56:9.7 (645.2) Personalitatea spirituală este absolută numai în Paradis, iar conceptul de Absolut este necalificat numai în infinitate. Prezența Deității este absolută numai în Paradis, iar revelarea lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna parțială, relativă, și progresivă, până când puterea sa devine experiențial infinită în puterea spațiului Absolutului Necalificat, în timp ce manifestarea personalității sale devine experiențial infinită în prezența manifestă a Absolutului Deității, iar aceste două potențiale ale infinității devin unificate prin realitate în Absolutul Universal.

56:9.8 (645.3) Dincolo de nivelele subfinite însă, cele trei Absolute *sunt* unul, și acesta este modul în care infinitatea este realizată de Deitate, indiferent dacă vreun alt ordin al existenței va realiza vreodată prin el însuși conștiința infinității.

56:9.9 (645.4) Statutul existențial în eternitate implică o conștiință de sine existențială a infinității, chiar dacă s-ar putea ca încă o eternitate să fie necesară pentru a experimenta realizarea de sine a potențialităților experiențiale inerente unei eternități a infinității - o infinitate eternă.

56:9.10 (645.5) Iar Dumnezeu Tatăl este sursa personală a tuturor manifestărilor Deității și realității pentru toate creaturile inteligente și pentru toate ființele spirituale din întregul univers al universurilor. Indiferent dacă atingeți realizarea Dumnezeului Septuplu, dacă înțelegeți Dumnezeul cel Suprem, dacă găsiți pe Dumnezeul cel

Ultim sau dacă încercați să realizați conceptul Dumnezeuului Absolut, fie asta acum, fie în experiențele universale succesive ale eternului viitor, voi veți descoperi, ca personalitate, spre satisfacția voastră veșnică, că prin consumarea fiecărei aventuri l-ați redescoperit, pe noi nivele experiențiale, pe Dumnezeuul etern - Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților universului.

56:9.11 (645.6) Tatăl Universal este explicația unității universale așa cum trebuie ea să fie realizată în mod suprem, chiar ultim, în unitatea postultimă a valorilor și a semnificațiilor absolute - Realitatea necalificată .

56:9.12 (645.7) Maeștrii Organizatori ai Forței ies în spațiu și îi mobilizează energiile pentru a-l face sensibil gravitațional la atracția paradisiacă a Tatălui Universal. Urmează apoi Fiii Creator, care organizează aceste forțe sensibile la gravitație în universuri locuite și în ele evoluează creaturi inteligente, care primesc pentru ele însele spiritul Tatălui Paradisiac și se ridică apoi către Tată pentru a deveni la fel ca el în toate atributele posibile ale divinității.

56:9.13 (645.8) Înaintarea neîncetată și în permanentă creștere a forțelor creative ale Paradisului prin spațiu pare a prevesti întinderea neîncetată a domeniului de influență gravitațională a Tatălui Universal și nesfârșita înmulțire a diferitelor tipuri de creaturi inteligente care sunt capabile să îl iubească pe Dumnezeu și să fie iubite de el și care, devenind astfel cunoscătoare de Dumnezeu, pot alege să fie ca el, pot decide să atingă Paradisul și să îl găsească pe Dumnezeu.

56:9.14 (646.1) Universul universurilor este pe deplin unificat. Dumnezeu este unul în putere și în personalitate. Toate nivelele

energiei și toate fazele personalității sunt coordonate. Din punct de vedere filozofic și experiențial, în concept și în realitate, toate lucrurile și ființele sunt centrate în Tatăl Paradisului. Dumnezeu este totul și în toate, și nici un lucru sau ființă nu există fără el.

10. Adevăr, bunătate și frumusețe

56:10.1 (646.2) Pe măsură ce lumile stabilite în viață și luminează progresează de la etapa inițială până la epoca a șaptea, ele caută succesiv să ajungă la realizarea realității Dumnezeului Septuplu, mergând de la adorarea Fiului Creator până la adorarea Tatălui său din Paradis. Pe parcursul celei de-a șaptea etape a istoriei unei astfel de lumi, muritorii aflați într-un permanent progres cresc în cunoașterea Dumnezeului Suprem, în timp ce disting vag realitatea serviciului dominant al Dumnezeului Ultim.

56:10.2 (646.3) Pe tot parcursul acestei epoci mărețe, căutarea principală a muritorilor aflați într-un permanent progres este aceea a unei mai depline înțelegeri și a unei realizări mai depline a elementelor comprehensibile ale Deității - adevăr, frumusețe și bunătate. Acesta reprezintă efortul omului de a-l distinge pe Dumnezeu în minte, în materie și în spirit. Și, pe măsură ce muritorii urmează această căutare, ei se pomenesc din ce în ce mai absorbiți în studiul experiențial al filozofiei, al cosmologiei și al divinității.

56:10.3 (646.4) Voi pricepeți într-un oarecare măsură filozofia și înțelegeți divinitatea în adorație, în serviciul social și în experiența spirituală personală, însă limitați prea adesea căutarea frumuseții -

cosmologia - la studiul încercărilor artistice grosolane umane. Frumusețea, arta, este în mare măsură o problemă de unificare a contrastelor. Frumusețea supremă, apogeul artei finite, este drama unificării vastității extremelor cosmice ale Creatorului și Creaturii. Omul îl găsește pe Dumnezeu și Dumnezeu îl găsește pe om - creatura devine perfectă precum este Creatorul - aceasta este împlinirea celestă a frumuseții supreme, atingerea culmii artei cosmice.

56:10.4 (646.5) Materialismul, ateismul, reprezintă deci culmea urâteniei, apogeul antitezei finite a frumosului. Cea mai înaltă frumusețe constă în imaginea panoramică a unificării variațiilor care s-au născut din realitatea armonioasă preexistentă.

56:10.5 (646.6) Atingerea nivelelor cosmogonice ale gândirii include:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiozitatea*. Foamea de armonie și setea de frumusețe. Încercări persistente de a descoperi noi nivele de relații cosmice armonioase.

56:10.7 (646.8) 2. *Aprecierea estetică*. Iubirea de frumos și aprecierea tot mai mare a aspectului artistic care marchează toate manifestările creative pe toate nivelele de realitate.

56:10.8 (646.9) 3. *Sensibilitatea etică*. Prin realizarea adevărului, aprecierea frumuseții conduce la sentimentul eternei justeți a acestor lucruri, ajungând astfel la recunoașterea divinei bunătăți în relațiile Deității cu toate ființele; iar astfel, chiar și cosmogonia duce la căutarea valorilor divine ale realității - la conștiința de Dumnezeu.

56:10.9 (646.10) Lumile stabilite în lumină și viață sunt atât de preocupate de înțelegerea adevărului, a frumuseții și a bunătății pentru că aceste valori calitative îmbrățișează revelația Deității pentru

ținuturile timpului și spațiului. Semnificațiile adevărului etern exercită o atracție combinată asupra naturii intelectuale și spirituale a omului muritor. Frumusețea universală îmbrățișează relațiile armonioase și ritmurile creației cosmice; ea constituie mai mult apelul intelectual și conduce spre o înțelegere unificată și sincronă a universului material. Bunătatea divină reprezintă revelația valorilor infinite minții finite, pentru a fi percepute și elevate până în pragul nivelului spiritual al înțelegerii umane.

56:10.10 (647.1) Adevărul reprezintă fundamentul științei și filozofiei, el fiind fundamentul intelectual al religiei. Frumusețea susține arta, muzica și ritmurile semnificative ale oricărei experiențe umane. Bunătatea îmbrățișează sensul etic, moralitatea și religia - apetitul pentru perfecțiune experiențială.

56:10.11 (647.2) Existența frumuseții implică prezența unei minți a creaturii care o apreciază, tot așa cum, la fel de sigur, faptul evoluției progresive indică dominația Minții Supreme. Frumusețea este recunoașterea intelectuală a sintezei spațio-temporale armonioase a vastelor diversificări ale realității fenomenale, a cărei totalitate provine dintr-o unitate eternă preexistentă.

56:10.12 (647.3) Bunătatea este recunoașterea mentală a valorilor relative ale diverselor nivele de perfecțiune divină. Recunoașterea bunătății implică o minte cu statut de muritor, o minte personală având capacitatea de a discerne între bine și rău. Însă posesiunea bunătății, a măreției, este măsura unei reale ajungeri la divinitate.

56:10.13 (647.4) Recunoașterea *adevăratelor relații* implică existența unei minți capabile să discearnă între adevăr și eroare. Spiritul Adevărului dăruit care investește mințile umane de pe Urantia

reacționează infailibil la adevăr - relația spirituală vie a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor așa cum sunt ele coordonate în ascensiunea eternă către Dumnezeu.

56:10.14 (647.5) Fiecare impuls al fiecărui electron, gând, sau spirit, reprezintă o unitate activă în întregul univers. Numai păcatul este izolat, iar răul rezistă gravitației pe nivelele mentale și spirituale. Universul este un întreg; nici un lucru sau ființă nu există și nu trăiește în izolare. Realizarea de sine este potențial rea dacă este antisocială. Este literalmente adevărat: „Nici un om nu trăiește prin sine.” Socializarea cosmică constituie cea mai înaltă formă a unificării personalității, Isus a spus: „Cel care va voi să fie cel mai mare dintre voi, să devină slujitorul tuturor.”

56:10.15 (647.6) Chiar și adevărul, frumusețea și bunătatea - abordarea intelectuală a oamenilor pentru a înțelege universul minții, al materiei și al spiritului - trebuie să fie combinate într-un concept unificat al unui *ideal* divin și suprem. În măsura în care personalitatea muritoare unifică experiența umană cu materia, cu mintea și cu spiritul, acel ideal divin și suprem devine unificat în putere în Supremație și apoi personalizat ca un Dumnezeu al iubirii părintești.

56:10.16 (647.7) Orice înțelegere intuitivă a relației dintre părți față de orice întreg dat necesită o pricepere inteligentă a relațiilor tuturor părților cu acel întreg; iar în univers, aceasta înseamnă relația părților create cu Întregul Creativ. Deitatea devine astfel țelul transcendental, chiar infinit, al realizării universale și eterne.

56:10.17 (647.8) Frumusețea universală este recunoașterea reflectării Insulei Paradisului în creația materială, în timp ce adevărul etern este ajutorul special al Fiilor Paradisului, care nu numai că se dăruiesc

maselor muritoare, ci și își răspândesc Spiritul Adevărului asupra tuturor oamenilor. Bunătatea divină este și mai evidentă în serviciul plin de iubire al multiplelor personalități ale Spiritului Infinit. Însă iubirea, suma totală a acestor trei însușiri, reprezintă perceperea de către om a lui Dumnezeu ca fiind Tată său Spiritual.

56:10.18 (648.1) Materia fizică este umbra spațio-temporală a strălucitoareii energii paradisiace a Deităților absolute. Semnificațiile adevărului sunt repercusiunile în intelectul muritor ale cuvântului etern al Deității - înțelegerea spațio-temporală a conceptelor supreme. Valorile bunătății divinității sunt serviciile pline de compasiune ale personalităților spirituale ale Universalului, ale Eternului și ale Infinitului pe lângă creaturile finite temporal-spațiale ale sferelor evolutive.

56:10.19 (648.2) Aceste valori semnificative ale realității divinității sunt amestecate sub formă de iubire divină în relația Tatălui cu fiecare creatură personală. Ele sunt coordonate în Fiu și în Fiii săi sub formă de compătimire divină. Ele își manifestă calitățile prin spirit și prin copiii săi spirituali ca slujire divină, imagine a compătimirii divine a copiilor timpului. Aceste trei divinități sunt manifestate primordial cu Ființa Supremă, în calitate de sinteză a personalității-puterii. Ele sunt arătate în chip divers de Dumnezeuul Septuplu în șapte asocieri diferite de semnificații și de valori divine, pe șapte nivele ascendente.

56:10.20 (648.3) Pentru omul limitat, adevărul, frumusețea și bunătatea îmbrățișează deplina revelație a realității divine. Pe măsură ce această iubire-înțelegere a Deității își găsește o expresie spirituală în viețile muritorilor cunoscători de Dumnezeu, apar și roadele divinității: pacea intelectuală, progresul social, satisfacția morală, bucuria

spirituală și înțelepciunea cosmică. Muritorii avansați într-o lume aflată în al șaptelea stadiu al luminii și vieții au învățat că iubirea este cel mai mare lucru din univers - și ei știu că Dumnezeu este iubire.

56:10.21 (648.4) Iubirea este dorința de a face bine altuia.

56:10.22 (648.5) [Prezentat de un Puternic Mesager în vizită pe Urantia, la cererea Corpului Revelator din Nebadon și în colaborare cu un anume Melchizedek, Prinț Planetar locțiitor al Urantiei.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Acest capitol despre Unitatea Universală este al douăzeci și cincilea dintr-o serie de expuneri făcute de feluriți autori care au fost coordonați ca grup de către o comisie de personalități de pe Nebadon formată din doisprezece membri și activând sub conducerea lui Mantutia Melchizedek. Am formulat aceste expuneri și le-am transcris în limba engleză în anul 1934 al timpului de pe Urantia, folosind o tehnică autorizată de superiorii noștri.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 56](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 57](#) >>

Partea a III a

Istoria Urantia

Aceste capitole au fost prezentate de un Corp de Personalități ale
Universului Local acționând prin autoritatea lui Gabriel din
Salvington.

Cartea Urantia

<< [Partea a III a](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 58](#) >>

Capitolul 57

Originea Urantie

57:0.1 (651.1) LA PREZENTAREA extraselor din arhivele Jerusemului pentru înregistrările Urantie cu privire la antecedentele și la istoria ei timpurie, noi suntem îndrumați să calculăm timpul în termeni de uz curent - prezentul calendar de ani bisecți de $365\frac{1}{4}$ de zile. De regulă, nu se va face nici o încercare de a se indica numărul exact de ani, deși aceștia sunt cunoscuți. Noi vom folosi cele mai apropiate numere întregi ca pe o metodă mai bună de prezentare a acestor fapte istorice.

57:0.2 (651.2) Când se face referire la un eveniment vechi de acum unul sau două milioane de ani, noi intenționăm să datăm o astfel de întâmplare ca petrecută cu acel număr de ani în urma, având ca punct de plecare primele decenii ale secolului al XX-lea al erei creștine.

Vom descrie astfel derularea acestor evenimente mult îndepărtate ca având loc în perioade regulate de mii, de milioane și de miliarde de ani.

1. Nebuloasa Andronover

57:1.1 (651.3) Urantia își are originea în soarele vostru, iar soarele vostru este unul dintre diversele vlăstare ale nebuloasei Andronover, care a fost odată organizat ca o parte componentă a puterii fizice și a substanței materiale ale universului local al Nebadonului, și însăși această mare nebuloasă și-a aflat originea în sarcina-forță universală a spațiului din suprauniversul Orvontonului, cu mult, mult timp în urmă.

57:1.2 (651.4) În perioada de la începutul acestei relatări, Organizatorii Principali de Forță Primară ai Paradisului avuseseră mult timp controlul deplin asupra energiilor spațiale care au fost mai târziu organizate sub forma nebuloasei Andronover.

57:1.3 (651.5) *În urmă cu 987 de miliarde de ani*, organizatorul de forță asociat, îndeplinind atunci funcțiile inspectorului activ numărul 811.307 din seria Orvontonului, care călătorea în afara Uversei, a raportat Celor Îmbătrâniți de Zile că toate condițiile spațiale erau favorabile inițierii de fenomene de materializare într-un anumit sector al segmentului, la vremea aceea oriental, al Orvontonului.

57:1.4 (651.6) *În urmă cu 900 de miliarde de ani*, după cum atestă arhivele Uversei, s-a înregistrat un permis dat de către Consiliul

universan al Echilibrului guvernului suprauniversului și autorizând trimiterea unui personal și a unui organizator de forță în regiunea proiectată anterior de către inspectorul cu numărul 811.307.

Autoritățile Orvontonului l-au împuternicit pe descoperitorul original al acestui univers potențial pentru a executa mandatul Celor Îmbătrâniți de Zile, care prevedea organizarea unei noi creații materiale.

57:1.5 (652.1) Înregistrarea acestei permisiuni semnifică faptul că personalul și organizatorul de forță plecaseră deja de pe Uversa în lunga călătorie către sectorul spațial estic, unde urmau ca ulterior să se angajeze în acele activități prelungite încheiate cu ivirea unei noi creații fizice în Orvonton.

57:1.6 (652.2) *În urmă cu 875 de miliarde de ani*, enorma nebuloasă Andronover, cu numărul 876.926, a fost inițiată cum trebuie. S-a cerut numai prezența organizatorului de forță și a personalului de legătură pentru a se inaugura vârtejul de energie care s-a transformat până la urmă într-un vast ciclon spațial. Ca urmare a inițierii acestor mișcări de revoluție nebulare, organizatorii de forță vii se retrag pur și simplu, perpendicular pe planul discului în rotație; apoi, calitățile inerente ale energiei asigură evoluția progresivă și ordonată a acestor noi sisteme fizice.

57:1.7 (652.3) Cam prin această perioadă, expunerea trece la funcționarea personalităților suprauniversului. În realitate, povestea are propriul ei început în punctul acesta - aproape în momentul în care organizatorii de forță ai Paradisului se pregăteau să se retragă, după ce au făcut ca toate condițiile de spațiu-energie să fie gata pentru

acțiunea directorilor de putere și a controlorilor fizici ai suprauniversului Orvontonului.

2. Stadiul nebular primar

57:2.1 (652.4) Toate creațiile materiale evolutive sunt născute din nebuloasele circulare gazoase, și toate aceste nebuloase primare sunt circulare pe tot parcursul primei părți a existenței lor gazoase. Pe măsură ce îmbătrânesc, ele devin de regulă spirale, iar atunci când funcțiunea lor de formațiune solară și-a terminat cursul, ele sfârșesc adesea ca roiuri stelare ori ca sori enormi, înconjurați de un număr variabil de planete, de sateliți și de mici grupuri de materie, asemănătoare în multe feluri propriului vostru minuscule sistem solar.

57:2.2 (652.5) *În urmă cu 800 de miliarde de ani*, creația Andronover a fost bine statornicită ca fiind una dintre magnificele nebuloase primare ale Orvontonului. Când astronomii universurilor apropiate au privit în afară la acest fenomen al spațiului, ei au văzut prea puține lucruri care să le atragă atenția. Estimările gravitației făcute în creațiile adiacente au indicat că materializările spațiale aveau loc în regiunile andronoveriene, însă asta era tot.

57:2.3 (652.6) *În urmă cu 700 de miliarde de ani*, sistemul Andronoverului a atins proporții gigantice, și au fost trimiși controlori fizici suplimentari pe nouă creații materiale înconjurătoare, pentru a oferi sprijin și cooperare centrelor de putere ale acestui nou sistem material care evolua atât de rapid. La această dată îndepărtată, toate

materialele lăsate moștenire creațiilor ulterioare erau conținute în limitele acestei gigantice roți spațiale, care a continuat să se rotească mereu și, după ce a ajuns la diametrul ei maxim, să se rotească tot mai repede pe măsură ce a continuat să se contracte și să se condenseze.

57:2.4 (652.7) *În urmă cu 600 de miliarde de ani, s-a ajuns la apogeul perioadei de mobilizare a energiei Andronoverului; nebuloasa a dobândit maximul masei ei. În această perioadă, ea era un gigantic nor circular de gaz într-o formă întrucâtva asemănătoare cu un sferoid turtit. Aceasta a fost perioada timpurie a formării diferențiale a masei și a variației vitezei de rotație. Gravitația și alte influențe erau pe cale de a începe acțiunea lor de conversie a gazelor din spațiu în materie organizată.*

3. Stadiul nebular secundar

57:3.1 (653.1) Enorma nebuloasă a început atunci să capete forma spirală și să devină clar vizibilă, chiar și pentru astronomii universurilor îndepărtate. Aceasta este istoria naturală a majorității nebuloaselor; înainte de a începe să emane sori și de a porni lucrarea de construcție a universului, aceste nebuloase spațiale secundare sunt observate de obicei sub aspectul *fenomenelor spirale*.

57:3.2 (653.2) Observând această metamorfoză a nebuloasei Andronover, astronomii acestei ere îndepărtate au văzut exact ceea ce văd astronomii secolului al douăzecilea atunci când își îndreaptă telescoapele spre spațiu și privesc nebuloasele spirale din epoca prezentă a spațiului extern adiacent.

57:3.3 (653.3) Aproape în perioada în care s-a atins maximul masei, controlul gravitației conținutului de gaz a început să slăbească; a urmat stadiul scurgerilor de gaz - gazul țâșnind ca două brațe gigantice distincte, care au plecat din două părți opuse ale masei-mamă. Rotația rapidă ale acestui enorm nucleu central au dat curând o aparență de spirală celor doi curenți de gaz care țâșneau. Răcirea și condensarea ulterioară a unor porțiuni dintre aceste brațe care s-au exteriorizat, au produs până la urmă un aspect noros. Aceste porțiuni mai dense erau vaste sisteme și subsisteme de materie fizică, care se roteau prin spațiu în mijlocul norului gazos al nebuloasei, totul fiind ținut în siguranță sub imperiul gravitației roții-mamă.

57:3.4 (653.4) Însă nebuloasa începuse să se contracte, iar creșterea în viteză a mișcării de revoluție a micșorat și mai mult controlul gravitației. În puțin timp, regiunile gazoase externe au început efectiv să scape de sub influența imediată a nucleului nebular, ieșind afară în spațiu și urmând niște circuite cu contur neregulat, reîntorcându-se la regiunile nucleare pentru a închide circuitele, și așa mai departe. Dar acesta nu era decât un stadiu temporar al progresiei nebulare. Viteza mereu crescândă a rotirii urma ca în curând să lanseze în spațiu sori enormi, pe circuite independente.

57:3.5 (653.5) Și iată ce s-a întâmplat pe Andronover cu epoci în urmă. Roata de energie a tot crescut, până când a ajuns la expansiunea ei maxima și, apoi, când a început contracția, ea s-a rotit tot mai repede până când, în cele din urmă, a fost atins stadiul centrifugal critic și a început marea dezintegrare.

57:3.6 (653.6) *În urmă cu 500 de miliarde de ani*, s-a născut primul soare andronoverian. Această rază arzândă s-a desprins de sub

dominația gravitației materne, și a s-a lansat în spațiu într-o aventură independentă în cosmosul creației. Orbita ei a fost determinată de calea ei de ieșire. Acești sori tineri au devenit repede sferici, și și-au început lungile lor cariere pline de evenimente ca stele ale spațiului. Exceptând nucleeele nebulare terminale, marea majoritate a soriilor Orvontonului au avut o naștere similară. Acești sori expulzați trec prin diverse perioade de evoluție și de serviciu universal subsecvent.

57:3.7 (653.7) *În urmă cu 400 de miliarde de ani*, nebuloasa Andronover a intrat în perioada sa de recaptare. Mulți dintre sorii apropiați mai mici au fost capturați din nou ca rezultat al lărgirii treptate și al condensării pe mai departe a nucleului-mamă. Foarte curând, a fost inaugurată faza terminală de condensare nebulară, perioada care precede întotdeauna segregarea finală a acestor imense agregate spațiale de energie și materie.

57:3.8 (654.1) Abia la un milion de ani după această epocă, Mihail din Nebadon, un Fiu Creator din Paradis, a ales această nebuloasă aflată în dezintegrare ca fiind locul aventurii lui în construirea universului. Aproape imediat, a început crearea lumilor arhitecturale ale Salvingtonului și ale grupurilor planetare, cele o sută de sedii de constelație. A fost nevoie de aproape un milion de ani pentru a completa aceste îngrămădiri de lumi, în special lumi create. Planetele-sediu ale sistemului local au fost construite de-a lungul unei perioade care se întinde din vremea aceea, până în urmă cu cinci miliarde de ani.

57:3.9 (654.2) *În urmă cu 300 de miliarde de ani*, circuitele solare andronoveriene erau bine stabilite, iar sistemul nebular trecea printr-o

perioadă de tranziție, de relativă stabilitate fizică. Cam în această perioadă, personalul lui Mihail a sosit pe Salvington, iar guvernul Uversei, capitala Orvontonului, și-a extins recunoașterea fizică până la universul local al Nebadonului.

57:3.10 (654.3) *În urmă cu 200 de miliarde de ani*, contracția și condensarea Andronoverului au progresat cu o enormă generare de căldură în roiul lui central, sau în masa lui nucleară. Spațiul relativ a apărut chiar și în regiunile de lângă roata soarelui-mamă central. Regiunile externe deveneau mai stabile și mai bine organizate; unele planete dezvoltându-se în jurul sorilor nou-născuți, se răciseră suficient pentru a fi potrivite implantării de viață. Cele mai vechi planete locuite ale Nebadonului datează din vremurile acelea.

57:3.11 (654.4) Acum, mecanismul universal terminat al universului Nebadonului începe pentru prima dată să funcționeze, iar creația lui Mihail este înregistrată pe Uversa ca fiind univers de reședință și de ascensiune progresivă a muritorilor.

57:3.12 (654.5) *În urmă cu 100 de miliarde de ani*, s-a ajuns la apogeul nebular al tensiunii condensării; a fost atins punctul de maximă tensiune a căldurii. Acest stadiu critic al luptei gravitație-căldură durează uneori aproape o veșnicie, dar, mai devreme sau mai târziu, căldura câștigă lupta cu gravitația, și începe perioada spectaculoasă a dispersiei soarelui; aceasta marchează sfârșitul carierei secundare a unei nebuloase spațiale.

4. Stadiile terțiar și cuaternar

57:4.1 (654.6) Stadiul primar al nebuloasei este circular; cel secundar, spiral; stadiul terțiar este acela al primei dispersii a soarelui, în timp ce stadiul cuaternar îmbrățișează al doilea și cel din urmă ciclu al dispersiei soarelui, cu nucleul mamă sfârșind fie ca o îngrămădire globulară, fie ca un soare solitar care funcționează ca centru al unui sistem solar terminal.

57:4.2 (654.7) *În urmă cu 75 de miliarde de ani*, această nebuloasă atinsese culmea stadiului ei din familia solară. Acesta a fost apogeul primei perioade de pierderi de sori. Majoritatea acestor sori au luat de atunci în stăpânire sisteme extinse de planete, de sateliți, de insule întunecate, de comete, de meteori, și de nori de praf cosmici.

57:4.3 (654.8) *În urmă cu 50 de miliarde de ani*, a fost încheiată această primă perioadă de dispersie solară; nebuloasa își încheia rapid ciclul ei terțiar de existență, în cursul căruia dădu-se naștere unui număr de 876.926 de sisteme solare.

57:4.4 (654.9) *Perioada de acum 25 de miliarde de ani* a asistat la încheierea ciclului terțiar al vieții nebuloasei, și a adus cu sine organizarea și relativa stabilizare a întinselor sisteme stelare provenite din nebuloasa-părinte. Însă procesul contracției fizice și producerea sporită de căldură au continuat în masa centrală a rămășiței nebulare.

57:4.5 (655.1) *În urmă cu 10 de miliarde de ani*, a început ciclul cuaternar al Andronoverului. Se atinsese maximul de temperatură al masei nucleare; punctul critic de condensare era tot mai aproape. Nucleul-mamă inițial se convulsiona sub presiunea combinată a propriei lui tensiuni de condensare a căldurii interne și a efectului de

maree tot mai puternic al gravitației sistemelor solare eliberate. Erupțiile nucleare care trebuiau să inaugureze doilea ciclu nebular de dispersie solară erau iminente. Ciclul cuaternar al existenței nebulare era pe cale de a începe.

57:4.6 (655.2) *Acum 8 de miliarde de ani*, a început teribila erupție definitivă. Numai sistemele externe sunt în siguranță în momentul unei asemenea prefaceri totale, iar acesta a fost începutul sfârșitului nebuloasei. Această revărsare finală a soarelui s-a desfășurat pe durata unei perioade de aproape două miliarde de ani.

57:4.7 (655.3) *Perioada de acum 7 miliarde de ani* a asistat la apogeul prăbușirii finale a Andronoverului. Aceasta a fost perioada nașterii sorilor terminali mai mari și, de asemenea, perioada apogeului perturbărilor fizice locale.

57:4.8 (655.4) *Perioada de acum 6 miliarde de ani* marchează sfârșitul prăbușirii definitive și nașterea soarelui vostru, al cincizeci și șaselea din ultima familie solară secundă a Andronoverului. Erupția finală a nucleului nebular a dat naștere la 136.702 de sori, majoritatea fiind corpuri cerești solitare. Numărul total de sori și de sisteme solare care își au originea în nebuloasa Andronover a fost 1.013.628. Numărul soarelui sistemului solar este 1.013.572.

57:4.9 (655.5) *Acum* marea nebuloasă Andronover nu mai există, însă ea trăiește mai departe în numeroșii sori și în familiile lor planetare, care își au originea în acest nor-mamă spațial. Rămășița nucleară finală a acestei magnifice nebuloase încă arde cu o strălucire roșiatrică, și continuă să răspândească lumină și căldură moderate peste rămășițele familiei ei planetare de o sută și șaiszeci și cinci de

lumi, care gravitează acum în jurul acestei venerabile mame a două puternice generații de monarhi ai luminii.

5. Originea Monmatiei — sistemul solar al Urantiei

57:5.1 (655.6) *În urmă cu 5 miliarde de ani*, soarele vostru era un glob ceresc incandescent, după ce adunase în el cea mai mare parte a materiei circulante din spațiul apropiat, rămășițele recente transformări care au însoțit propria lui naștere.

57:5.2 (655.7) Astăzi, soarele vostru a atins o stabilitate relativă, dar ciclurile petelor solare de unsprezece ani și jumătate amintesc de faptul că a fost o stea variabilă în tinerețea ei. În primele zile ale soarelui vostru, contracția continuă și creșterea gradată a temperaturii care a urmat, au inițiat extraordinare convulsii pe suprafața lui. Aceste titanice înălțări și coborâri ritmice au necesitat trei zile și jumătate pentru a completa un ciclu de luminozitate variabilă. Această stare variabilă, această pulsație periodică, au făcut ca soarele vostru să fie extrem de sensibil la anumite influențe din afară, care urmau să fie întâlnite curând.

57:5.3 (655.8) Astfel a fost scena spațiului local pregătită pentru originea unică a *Monmatiei*, acesta fiind numele familiei planetare a soarelui vostru, sistemul solar căruia îi aparține lumea voastră. Mai puțin de un procent din sistemele planetare ale Orvontonului au avut o origine similară.

57:5.4 (655.9) *În urmă cu 4, 5 miliarde de ani*, enormul sistem Angona a început să se apropie de acest soare solitar. Centrul acestui mare sistem era un întunecat gigant al spațiului, solid, extrem de încărcat și posedând o extraordinară atracție gravitațională.

57:5.5 (656.1) Pe măsură ce Angona se apropia de soare, în momente de maximă expansiune din timpul pulsațiilor solare, vapori de material gazos erau azvârliți în spațiu ca niște gigantice limbi solare. La început, aceste limbi de gaz cuprinse de flăcări cădeau invariabil înapoi în soare, dar pe măsură ce Angona a venit din ce în ce mai aproape, atracția gravitațională a giganticului vizitator a devenit atât de mare, încât aceste limbi de gaz se frângeau în anumite puncte, rădăcina căzând înapoi în soare, în timp ce secțiunile exterioare se desprindeau pentru a forma corpuri independente de materie, de meteoriți solari, care au început imediat să se învârtă în jurul soarelui pe propriile lor orbite eliptice.

57:5.6 (656.2) Pe măsură ce sistemul Angona s-a apropiat, extruziunile solare au devenit tot mai importante, tot mai multă materie a fost atrasă din soare, pentru a se forma corpuri independente circulante în spațiul înconjurător. Această situație s-a dezvoltat timp de aproape cinci sute de mii de ani, până când Angona s-a ajuns la cea mai mare apropiere de soare; imediat după aceea, soarele, în conjuncție cu una dintre convulsiile lui periodice, a suferit o dislocare parțială; din părți opuse și simultan, s-a revărsat un volum enorm de materie. Dinspre partea Angonei, a fost atrasă o vastă coloană de gaze solare, ambele ei capete erau mai degrabă subțiate și centrul ei era mult bombat; ea a scăpat definitiv de sub controlul gravitațional imediat al soarelui.

57:5.7 (656.3) Această imensă coloană de gaze solare care a fost astfel separată de soare s-a dezvoltat ulterior în cele douăsprezece planete ale sistemului solar. Evacuarea reverberațională de gaz din partea opusă a soarelui, într-un sincronism ciclic cu gigantica extruziune ancestrală a sistemului solar, s-a condensat de atunci în meteorii și în praful spațial din sistemul solar, deși multă, foarte multă din această materie a fost ulterior recaptată de gravitația solară, pe măsură ce sistemul Angona s-a retras în spațiul îndepărtat.

57:5.8 (656.4) Deși Angona a reușit să îndepărteze materialul ancestral al planetelor sistemului solar și al enormului volum de materie care circulă acum în jurul soarelui ca asteroizi și meteori, ea nu și-a asigurat pentru sine nimic din această materie solară. Sistemul vizitator nu a venit îndeajuns de aproape pentru a sustrage efectiv vreun pic din substanța soarelui, dar s-a rotit suficient de aproape pentru a atrage în spațiul intermediar tot materialul care cuprinde sistemul solar actual.

57:5.9 (656.5) Cele cinci planete interne și cel cinci externe formate curând în miniatură de nucleeele pe cale de răcire și de condensare de la extremitățile conice și mai puțin voluminoase ale giganticei protuberanțe a gravitației pe care a Angona a reușit să le desprindă de soare, în vreme ce Saturn și Jupiter s-au format din porțiunile centrale mai voluminoase și mai proeminente. Puternica atracție gravitațională a lui Jupiter și a lui Saturn a capturat de la început aproape tot materialul sustras de la Angona, după cum atestă mișcarea retrogradă a unora dintre sateliții lor.

57:5.10 (656.6) Jupiter și Saturn, fiind provenite din chiar centrul enormei coloane de gaze solare supraîncălzite, conțineau atât de mult

material solar puternic încălzit, încât aveau o lumină strălucitoare și emanau un volum enorm de căldură; ele au fost în realitate sori secundari pentru o perioadă scurtă după formarea lor ca corpuri separate ale spațiului. Aceste două planete, cele mai mari ale sistemului solar, au rămas în mare parte gazoase până în ziua de azi, nefiind nici măcar răcite până la punctul de completă condensare sau solidificare.

57:5.11 (656.7) Nucleele de contracție gazoasă ale celorlalte zece planete au ajuns curând la stadiul de solidificare, și astfel au început să atragă la ele cantități sporite de materie meteorică care circulă prin spațiul apropiat. Lumile sistemului solar au avut astfel o dublă origine: nucleee de condensare gazoasă, crescute mai târziu de capturarea de enorme cantități de meteori. Într-adevăr, ele continuă încă să capteze meteori, dar în număr mult mai mic.

57:5.12 (657.1) Planetele nu se învârt în jurul soarelui în planul ecuatorial al mamei lor solare, ceea ce ele ar fi făcut dacă ar fi fost respinse de mișcare de rotație a soarelui. Mai degrabă, ele călătoresc în planul protuberanței solare cauzate de Angona, plan care forma un unghi accentuat cu cel al planului ecuatorului solar.

57:5.13 (657.2) În timp ce Angona nu a putut capta nimic din masa solară, soarele a adăugat familiei voastre planetare care se metamorfoza ceva din materialul circulant din orbita sistemului vizitator. Datorită intensului câmp gravitațional al Angonei, planetele tributare din familia ei au urmat orbite aflate la distanță mare de întunecatului gigant; la puțin timp după extruziunea masei ancestrale a sistemului solar și în timp ce Angona era încă în vecinătatea soarelui, trei dintre planetele majore ale sistemului Angonei s-au rotit atât de

aproape de masivul ancesru al sistemului solar, încât atracția lui gravitațională, sporită de cea a soarelui, a fost suficientă ca să răstoarne echilibrul influența gravitației Angonei și să detașeze permanent aceste trei tributare ale rătăcitorului celest.

57:5.14 (657.3) Tot materialele sistemului solar provenite din soare au circulau originar pe orbite cu direcție omogenă. Fără intruziunea acestor trei corpuri străine din spațiu, toate materialele sistemului solar ar menține încă aceeași direcție de mișcare orbitală. Ca să zicem așa, impactul celor trei tributare ale Angonei a injectat forțe direcționale noi și străine în sistemul solar emergent, de unde și apariția *mișcării retrograde*. Mișcarea retrogradă din orice sistem astronomic este întotdeauna accidentală și apare întotdeauna ca rezultat al impactului colizional al corpurilor străine din spațiu. Se poate ca asemenea coliziuni să nu producă întotdeauna o mișcare retrogradă, însă nici o mișcare retrogradă nu apare niciodată altfel decât într-un sistem care conține mase care au origini diverse.

6. Stadiul sistemului solar

57:6.1 (657.4) Ulterior nașterii sistemului solar a urmat o perioadă de diminuare a revărsării solare. Pentru o altă perioadă de cinci sute de mii de ani, soarele a continuat să reverse un volum tot mai scăzut de materie în spațiul înconjurător. Însă în cursul acestor timpuri ale orbitelor rătăcitoare, când corpurile din jur au avut cea mai mare apropiere de soare, părintele solar a fost în stare să recaptureze o mare parte din aceste materiale meteorice.

57:6.2 (657.5) Planetele aflate cel mai aproape de soare au fost primele care au avut rotația încetinită de fricțiunea cauzată de efectele de maree. Asemenea influențe gravitaționale contribuie în egală măsură la stabilizarea orbitelor planetare, în timp ce acționează ca o frână asupra ritmului de rotație al planetelor în jurul axei lor, făcând ca o planetă să se învârtă tot mai încet, până când rotația lor axială încetează, lăsând o emisferă a planetei întotdeauna întoarsă către soare sau către corpul mai mare, după cum o arată și exemplele planetelor Mercur și Luna, aceasta din urmă arătându-și întotdeauna aceeași față către Urantia.

57:6.3 (657.6) Când fricțiunile cauzate de efectele de maree ale Lunii și ale Pământului se vor egaliza, Pământul va întoarce mereu aceeași emisferă către Lună, iar ziua și luna vor fi analoge - de o durată de circa patruzeci și șapte de zile terestre. Când este atinsă o asemenea stabilitate a orbitelor, fricțiunile mareice vor intra în acțiune inversă, nemaîndeapărtând Luna de Pământ, ci atrăgând treptat satelitul către planetă. Și apoi, în acel viitor mult îndepărtat când Luna va intra în raza de aproximativ unsprezece mii de mile a Pământului, acțiunea gravitației acestuia va face ca Luna să se sfărâme, și această explozie a gravitației mareice va împrăști luna în mici particule, care s-ar putea strânge în jurul lumii ca niște inele de materie asemănătoare cu acelea ale lui Saturn sau ar putea să fie treptat atrase către Pământ sub formă de meteori.

57:6.4 (658.1) Dacă corpurile din spațiu sunt similare în mărime și în densitate, se pot produce coliziuni. Însă dacă două corpuri spațiale de densitate similară sunt relativ inegale în mărime, atunci, dacă acela care este mai mic se apropie progresiv de acela mai mare, sfărâmarea

corpului mai mic se va produce atunci când raza orbitei lui va deveni de două ori și jumătate mai mică decât raza corpului mai mare.

Coliziunile dintre giganții spațiului sunt într-adevăr rare, dar aceste explozii produse de efectelor de maree gravitațională ale corpurilor mai mici sunt destul de comune.

57:6.5 (658.2) Stelele căzătoare se produc în roiuri, deoarece ele sunt fragmente ale unor corpuri de materie mai mari care au fost dislocate de gravitația mareică exercitată de corpurile spațiale învecinate și chiar mai mari. Inelele lui Saturn sunt fragmentele unui satelit dezintegrat. Una dintre lunile lui Jupiter se apropie acum periculos de mult de zona critică de dislocare produsă de efectul de maree și, în câteva milioane de ani, ea va fi fie revendicată de planetă, fie va fi supusă unei dezintegrări de către gravitație din cauza efectelor de maree. A cincia planetă a sistemului solar, cu foarte mult timp în urmă, a parcurs o orbită neregulată, apropiindu-se periodic tot mai mult de Jupiter, până când a intrat în zona critică de dezintegrare gravitațională cauzată de efectele de maree; ea a fost atunci rapid fragmentată, și a devenit roiul actual de asteroizi.

57:6.6 (658.3) *Perioada de acum 4 miliarde de ani* a asistat la organizarea sistemelor lui Jupiter și al lui Saturn, sub o formă foarte asemănătoare celei de astăzi, în afară de lunile lor, care au continuat să crească în mărime timp de mai multe miliarde de ani. De fapt, toate planetele și sateliții sistemului solar sunt încă în creștere, ca rezultat al captărilor meteorice continue.

57:6.7 (658.4) *Cu 3, 5 miliarde de ani în urmă*, nucleele de condensare ale celorlalte zece planete erau bine formate, iar miezurile

majorității lunilor erau intacte, deși câțiva dintre sateliții mai mici s-au îmbinat mai apoi pentru a forma lunile mai mari din ziua de azi. Această perioadă se poate considera ca fiind era asamblării planetare.

57:6.8 (658.5) *Cu 3 miliarde de ani în urmă*, sistemul solar funcționa cam tot așa cum funcționează astăzi. Mărimea membrilor lui a continuat să crească în mărime pe măsură ce meteorii din spațiu au continuat să se reverse peste planete și peste sateliții lor la o viteză formidabilă.

57:6.9 (658.6) Cam în această perioadă, sistemul vostru solar a fost înscris în registrul fizic al Nebadonului și i s-a dat numele de Monmatia.

57:6.10 (658.7) *Cu 3 miliarde de ani în urmă*, planetele crescuseră imens în mărime. Urantia era o sferă bine dezvoltată, având aproximativ o zecime din masa ei prezentă și crescând rapid prin acumulare meteorică.

57:6.11 (658.8) Toată această extraordinară activitate face în mod normal parte din edificarea unei lumi evolutive de ordinul Urantie și constituie preliminariile astronomice pentru pregătirea terenului pentru începerea evoluției fizice a unor asemenea lumi spațiale în vederea aventurilor de viață din timp.

7. Era meteorică — Era vulcanică

Atmosfera planetară primitivă

57:7.1 (658.9) Pe tot parcursul acestei epoci primitive regiunile spațiale ale sistemului solar mișunau de mici corpuri formate prin fragmentare și condensare. În absența unei atmosfere de combustie protectoare asemenea corpuri s-au prăbușit direct pe suprafața Urantiei. Aceste impacturi neîncetate au ținut suprafața planetei mai mult sau mai puțin încălzită, și aceasta, împreună cu acțiunea sporită a gravitației pe măsură ce sfera s-a lărgit, a început să pună în mișcare acele influențe care au făcut ca treptat elementele mai grele, cum este fierul, să se acumuleze tot mai mult către centrul planetei.

57:7.2 (659.1) Cu 2.000.000.000 de ani în urmă pământul a început să devină net mai mare decât luna. Întotdeauna planeta fusese mai mare decât satelitul ei, însă nu a fost o diferență așa de mare în mărime cam până prin timpul acesta, când enorme corpuri spațiale au fost captate de pământ. Urantia avea atunci cam o cincime din mărimea ei prezentă și devenise îndeajuns de mare ca să rețină atmosfera primitivă care începuse să apară ca rezultat al conflictului elemental intern dintre interiorul încălzit și scoarța pe cale de răcire.

57:7.3 (659.2) Acțiunea vulcanică propriu-zisă datează din timpurile acelea. Căldura internă a pământului a continuat să fie sorită de tot mai adâncă îngropare a elementelor mai grele sau radioactive aduse din spațiu de către meteori. Studiul acestor elemente radioactive a revelat faptul că la suprafața ei Urantia are o vechime de peste un miliard de ani. Ceasul cu radium este ceasornicul vostru cel mai fiabil pentru a se evalua științific vârsta planetei, dar toate aceste estimări sunt prea slabe, deoarece materialele radioactive disponibile pentru cercetarea voastră provin toate din suprafața pământului și, de aceea, ele reprezintă achizițiile relativ recente ale Urantiei în acest domeniu.

57:7.4 (659.3) Cu *1.500.000.000* de ani în urmă pământul avea două treimi din mărimea lui prezentă, în timp ce luna se apropia de masa ei actuală. Avansarea rapidă a pământului față de lună în ceea ce privește mărimea i-a permis să înceapă sustragerea lentă a puținei atmosfere pe care a avut-o inițial satelitul său.

57:7.5 (659.4) Activitatea vulcanică este acum la apogeul ei. Întregul pământ este un veritabil infern în flăcări, suprafața fiind asemănătoare cu starea ei primitivă de fuziune de dinainte ca metalele mai grele să fi gravitat către centru. *Aceasta este era vulcanică.* Cu toate acestea, se formează treptat o scoarță, constituită în principal din granit comparativ mai ușor. Se pregătește scena pentru o planetă care poate că într-o bună zi va putea susține viața.

57:7.6 (659.5) Atmosfera planetară primitivă se dezvoltă lent, conținând acum ceva vapori de apă, monoxid de carbon, dioxid de carbon, și clorură de hidrogen, dar este puțin sau chiar nici un pic de azot liber sau oxigen liber. Atmosfera unei lumi din era vulcanică prezintă un spectacol straniu. Pe lângă gazele enumerate ea este greu încărcată cu numeroase gaze vulcanice și, pe măsura formării centurii de aer, cu produsele de combustie ale grelelor ploi meteorice care se abat pe suprafața planetei. Această combustie meteorică menține oxigenul atmosferic la un nivel apropiat de epuizare, iar ritmul bombardamentului meteoric este încă formidabil.

57:7.7 (659.6) În curând, atmosfera a devenit mai stabilă și suficient de răcită pentru a declanșa precipitații de ploaie pe suprafața stâncoasă fierbinte a planetei. Timp de mii de ani Urantia a fost

învăluită într-o singură vastă și continuă pătură de vapori. În cursul acestor ere soarele n-a strălucit niciodată pe suprafața pământului.

57:7.8 (659.7) O mare parte din carbonul atmosferei a fost extras din carbonații variatelor metale care abundau în straturile superficiale ale planetei. Mai târziu, cantități mult mai mari dintre aceste gaze de carbon au fost consumate de viața prolifică a primelor plante.

57:7.9 (660.1) Chiar și în cursul perioadelor ulterioare scurgerile persistente de lavă și căderile de meteori au consumat aproape complet oxigenul din aer. Chiar și primele depuneri din oceanul primitiv care avea să apară în curând nu conțineau nici pietre colorate, nici șisturi. O lungă perioadă de timp după apariția oceanului, nu a existat practic nici un pic de oxigen liber în atmosferă; și el n-a apărut în cantități semnificative până când n-a fost generat mai târziu de algele marine și de alte forme de viață vegetală.

57:7.10 (660.2) Atmosfera planetară primitivă a erei vulcanice oferă puțină protecție împotriva impacturilor cauzate de coliziunile roiurilor meteorice. Milioane și milioane de meteori pot să străpungă pătura de aer și să se izbească de scoarța planetară ca niște corpuri solide. Dar odată cu trecerea timpului, sunt tot mai puțini meteori destul de mari pentru a rezista scutului fricțiunii atmosferic constant reîntărită prin îmbogățirea cu oxigen a erelor de mai târziu.

8. Stabilizarea scoarței

Epoca cutremurelor de pământ

Oceanul lumii și primul continent

57:8.1 (660.3) Perioada de *acum 1 miliard de ani* este data începutului efectiv al istoriei Urantieii. Planeta a atins cu aproximație mărimea ei actuală, iar în această perioadă, ea a fost înscrisă în registrele fizice ale Nebadonului și i s-a dat numele *Urantia*.

57:8.2 (660.4) Atmosfera, precum și precipitațiile neîncetată de umiditate, au facilitat răcirea scoarței terestre. Acțiunea vulcanică a egalizat de la început presiunea căldurii interne și contracția scoarței. Apoi vulcanii s-au diminuat rapid și cutremurele și-au făcut apariția în timp ce această epocă de adaptare și de răcire a scoarței a progresat.

57:8.3 (660.5) Istoria geologică reală a Urantieii începe în momentul când scoarța terestră este suficient de rece ca să provoace formarea primului ocean. Condensarea de vapori de apă pe suprafața în răcire a Pământului, odată începută, a continuat până când a devenit practic completă. La sfârșitul acestei perioade, oceanul acoperea toată suprafața planetei, până la o adâncime medie de aproape doi kilometri. Mareele erau și atunci, așa cum sunt observate și azi, dar acest ocean primitiv nu era sărat; el era practic un înveliș de apă dulce al lumii. În acele zile, cea mai mare parte a clorului era combinată cu diverse metale, dar a fost suficient ca, în combinație cu hidrogenul, să producă această apă ușor acidă.

57:8.4 (660.6) La începutul acestei ere îndepărtate, Urantia ar trebui considerată ca o planetă înconjurată de apă. Mai târziu, scurgerile de lavă de origine mai adâncă, și prin urmare mai dense, au ieșit la suprafață pe fundul prezentului Ocean Pacific, iar această parte a suprafeței acoperite de apă s-a scufundat considerabil. Prima masă de

sol continental a ieșit la iveală din oceanul lumii pentru a restabili echilibrul și a compensa îngroșarea progresivă a scoarței terestre.

57:8.5 (660.7) *Cu 950 de milioane de ani în urmă* Urantia prezintă tabloul unui mare continent de pământ și al unui întins corp de apă, Oceanul Pacific. Vulcanii sunt încă răspândiți peste tot, iar cutremurele sunt și frecvente și severe. Meteorii continuă să bombardeze pământul, dar ei se micșorează atât în frecvență, cât și în mărime. Atmosfera se limpezește, dar cantitatea de dioxid de carbon continuă să fie importantă. Scoarța pământului se stabilizează treptat.

57:8.6 (660.8) Cam prin epoca aceasta a fost Urantia alipită sistemului Sataniei pentru administrarea ei planetară și a fost înscrisă în registrul de viață al Norlatiadekului. Apoi a început recunoașterea administrativă a măruntii și insignifiantei sfere, care era destinată să fie planeta pe care Mihail se va angaja ulterior în formidabila sa acțiune de manifestare ca muritor și va participa la acele experiențe care de atunci au făcut ca Urantia să devină cunoscută local sub numele de „lumea crucii.”

57:8.7 (661.1) *Cu 900 de milioane de ani în urmă*, s-a asistat la sosirea pe Urantia a primului grup de cercetare al Sataniei trimis din Jerusem pentru a examina planeta și a face un raport despre posibilitățile de adaptare ca stațiune experimentală a vieții. Această comisie era constituită din douăzeci și patru de membri, cuprinzând Purtătorii Vieții, Fii Lanonandeki, Melchizedekii, serafimii, și alte ordine de viață celestă care se ocupau de organizarea și de administrarea inițiale ale planetei.

57:8.8 (661.2) După ce a făcut o examinare minuțioasă a planetei, această comisie s-a reîntors în Jerusem și a făcut un raport favorabil Suveranului Sistemului, recomandând ca Urantia să fie înscrisă în registrul de experimentare a vieții. Lumea voastră a fost corespunzător înregistrată în Jerusem ca o planetă zecimală, și Purtătorii Vieții au fost anunțați că primesc permisiunea de a institui noi modele de mobilizare mecanică, chimică și electrică în momentul sosirii lor ulterioare cu ordinele de transplantare și de implantare a vieții.

57:8.9 (661.3) La timpul convenit, măsurile luate pentru ocuparea planetei au fost luate de către comisia mixtă a celor doisprezece de pe Jerusem și aprobată de către comisia planetară a celor șaptezeci de pe Edentia. Aceste planuri, propuse de către consilierii sfătuitoari ai Purtătorilor Vieții, au fost în final acceptate pe Salvington. Curând după aceea, transmisiunile Nebadonului au dat vestea că Urantia va deveni cadrul în care Purtătorii Vieții vor executa în Satania al șaizecilea lor experiment destinat să amplifice și să amelioreze tipul satanian de modele de viață a Nebadonului.

57:8.10 (661.4) La scurt timp după ce Urantia a fost recunoscută prima dată în transmisiunile universului către tot Nebadonul, ei i s-a acordat statutul deplin al acestui univers. Curând după aceea, ea a fost înregistrată în arhivele planetelor sediu din sectorul major și din cel minor ale suprauniversului; și înainte ca această epocă să se termine, Urantia fusese deja înscrisă în registrul de viață planetară al Uversei.

57:8.11 (661.5) Toată această epocă a fost caracterizată de furtuni violente și frecvente. Scoarța terestră primitivă era într-o stare de flux continuu. Răcirea suprafeței a alternat cu imense scurgeri de lavă.

Nicăieri pe suprafața lumii nu se poate găsi nici cea mai mică urmă din această scoarță planetară originală. Ea a fost amestecată de prea multe ori cu lave ieșite de la mari adâncimi și cu depuneri ulterioare din oceanul mondial primitiv.

57:8.12 (661.6) Nicăieri pe suprafața lumii nu se vor găsi mai multe reziduuri modificate ale acestor străvechi roci preoceanice, decât în Canada nord-estică în jurul Golfului Hudson. Această vast platou granitic este compus din piatră care aparținea erelor preoceanice. Aceste straturi de rocă au fost încălzite, curbate, răsucite, încrețite și au trecut fără întrerupere prin aceste experiențe metamorfice deformante.

57:8.13 (661.7) De-a lungul erelor oceanice, straturi enorme de piatră stratificată fără fosilă s-au depus pe acest fund ancestral al oceanului. (Calcarul se poate forma ca rezultat al unui precipitat chimic; nu toate calcarele mai vechi au fost produse prin sedimentarea vieții marine.) În nici una dintre aceste străvechi formațiuni de rocă nu se vor găsi urme de viață; ele nu conțin fosile decât dacă depunerile ulterioare, datând din epocile acvatice, nu s-au amestecat cumva, accidental, cu aceste straturi mai vechi, anterioare vieții.

57:8.14 (662.1) Scoarța terestră primitivă a fost extrem de instabilă, dar munții nu erau în curs de formare. Planeta s-a contractat sub presiunea gravitației pe măsură ce se format. Munții nu sunt rezultatul dislocării scoarței în curs de răcire a unei sfere în contracție; ei apar mai târziu sub acțiunea ploii, a gravitației și a eroziunii.

57:8.15 (662.2) Masa continentală de pământ a acestei ere a crescut până a acoperit aproape zece procente din suprafața pământului. Cutremurele severe nu au început până când masa continentală de

pământ nu s-a ridicat bine deasupra apei. De îndată ce au început, ele au sporit în frecvență și în severitate de-a lungul vremurilor. În milioane și milioane de ani cutremurele au ajuns să se domolească, dar Urantia tot mai are o medie de cincisprezece zilnic.

57:8.16 (662.3) *Acum 850 de milioane de ani*, a început prima epocă reală a stabilizării scoarței pământului. Majoritatea metalelor mai grele s-au fixat către centrul globului; scoarța în curs de răcire a încetat să se mai surpe la o scară așa de extinsă ca epocile anterioare. S-a stabilit un echilibru mai bun între extruziunile de pământ și fundul mai dens al oceanului. Pe sub scoarța terestră, fluxul de lavă s-a extins aproape în toată lumea, ceea ce a compensat și a stabilizat fluctuațiile cauzate de răcire, de contracție și de glisările superficiale

57:8.17 (662.4) Frecvența și violența erupțiilor vulcanice și a cutremurelor de pământ au continuat să se diminueze. Atmosfera se curăța de gazele vulcanice și de vaporii de apă, dar procentajul de dioxid de carbon era încă ridicat.

57:8.18 (662.5) Perturbațiile electrice din aer și din pământ erau și ele în descreștere. Scurgerile de lavă au adus la suprafață un amestec de elemente care au diversificat scoarța și au izolat mai bine planeta de anumite energii spațiale. Și toate astea au contat mult în facilitarea controlului asupra energiei terestre și în regularizarea fluxului ei, așa cum o revelează funcționarea polilor magnetici.

57:8.19 (662.6) *Cu 850 de milioane de ani în urmă* s-a asistat la inaugurarea primei epoci a marelui pământ, perioada emergenței continentale sporite.

57:8.20 (662.7) De la condensarea hidrosferei pământului, mai întâi în oceanul mondial și ulterior în Oceanul Pacific, această masă mai recent de apă ar trebui reprezentată ca acoperind atunci nouă zecimi din suprafața pământului. Meteorii care cădeau în mare s-au acumulat pe fundul oceanului, căci ei sunt în general compuși din materiale dense. Cele care cădeau pe pământ au fost foarte oxidate, apoi uzate prin eroziune și în cele din urmă înghițite în bazinele oceanice. Astfel fundul oceanului a devenit tot mai greu, cu atât mai mult cu cât la aceasta s-a adăugat greutatea unei mase de apă care avea în anumite locuri o adâncime de șaisprezece kilometri.

57:8.21 (662.8) Apăsarea crescândă care adâncea Oceanul Pacific a continuat să acționeze pentru ridicarea maselor terestre continentale. Europa și Africa au început să se înalțe din adâncurile Pacificului laolaltă cu acele mase numite acum Australia, America de Nord și de Sud, și continentul Antarcicii, în vreme ce albia Oceanului Pacific a continuat să se afunde pentru a compensa această mișcare. La sfârșitul acestei perioade, pământurile apărute constituiau aproape o treime din suprafața globului și nu formau decât o singură masă continentală.

57:8.22 (662.9) Odată cu această înălțare a pământurilor au apărut primele diferențe climatice ale planetei. Înălțarea pământului, norii cosmici, și influențele oceanice sunt factorii principali în fluctuația climatică. Creasta masei de pământ asiatice a atins o înălțime de aproape cincisprezece mii de metri în timpul apogeului emergenței solului. Dacă ar fi fost multă umezeală în aerul care plutea asupra acestor regiuni foarte ridicate, s-ar fi format pături enorme de gheață, iar epoca glaciară ar fi sosit mult mai devreme. S-au scurs mai multe

sute de milioane de ani înainte ca mase continentale tot atât de mari să mai apară deasupra apei.

57:8.23 (663.1) *Cu 750 de milioane de ani în urmă* primele breșe în masa continentală au început să apară odată cu marea surpare nord-sud, care a fost mai târziu măturată de apele oceanului. Aceste breșe au pregătit calea pentru alunecarea lentă către vest a continentelor Americii de Nord și de Sud, inclusiv a Groenlanda. Această lungă falie est-vest a separat Africa de Europa și a detașat de continentul asiatic masele de pământ ale Australiei, ale Insulelor Pacificului, și ale Antarcticii.

57:8.24 (663.2) *Cu 700 de milioane de ani în urmă* Urantia se apropia de condițiile de maturitate necesare pentru menținerea vieții. Deriva continentală se continua; oceanul a pătruns tot mai mult în pământuri sub forma unor lungi brațe de mare furnizând apele puțin adânci și micile golfuri adăpostite care sunt atât de potrivite ca habitat pentru viața marină.

57:8.25 (663.3) *Epoca de acum 650 de milioane de ani* a asistat la o noua scindare a maselor de pământ și, în consecință, la o nouă extindere a mărilor continentale. Aceste ape au atins rapid gradul de salinitate indispensabil vieții de pe Urantia.

57:8.26 (663.4) Aceste mări și cele care le-au succedat sunt cele care au stabilit analele vieții Urantiei, așa cum s-au descoperit ulterior în pagini de piatră bine conservate, volum după volum, pe măsură ce erele se succedau erele și odată cu scurgerea vremii. Aceste mări înconjurate de pământ din timpuri străvechi au fost adevăratul leagăn al evoluției.

57:8.27 (663.5) [Prezentat de către un Purtător al Vieții, membru al
Corpurilor originare al Urantiei, în prezent observator locuitor
permanent.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 57](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 59](#) >>

Capitolul 58

Stabilirea vieții pe Urantia

58:0.1 (664.1) ÎN ÎNTREAGA Satanie se găsesc numai șaiszeci și una de lumi asemănătoare Urantie - planete unde viața este modificată. Majoritatea lumilor locuite sunt populate urmând tehnicile stabilite; pe astfel de sfere, Purtătorii Vieții nu prea se pot îndepărta de planurile lor de implantare a vieții. Însă aproximativ o lume din zece este desemnată ca fiind o *planetă decimală* și înscrisă în registrul special al Purtătorilor Vieții; pe asemenea planete, ni se permite să întreprindem anumite experimente asupra vieții pentru a încerca să modificăm, sau poate să ameliorăm tipurile curențe de ființe vii ale universului nostru.

1. Premisele vieții fizice

58:1.1 (664.2) Cu *600.000.000* de ani în urmă, comisia Purtătorilor Vieții trimisă din Jerusem a sosit pe Urantia și a început să studieze condițiile fizice pregătitoare pentru promovarea vieții pe lumea numărul 606 din sistemul Sataniei. Aceasta urma să fie cea de-a șase sute șasea experiență de inaugurarea modelelor de viață ale Nebadonului în Satania și cea de-a șazecea ocazie de a introduce schimbări și de a institui modificări în tipurile de viață standard și fundamentale ale universului local.

58:1.2 (664.3) Ar trebui să se precizeze faptul că Purtătorii Vieții nu pot promova viața până când o sferă nu este pregătită pentru inaugurarea ciclului evolutiv. De asemenea, noi nu putem provoca o dezvoltare mai rapidă a vieții decât ceea ce poate fi susținut și asimilat prin progresul fizic al planetei.

58:1.3 (664.4) Purtătorii Vieții din Satania proiectaseră un model de viață cu clorură de sodiu; prin urmare, nu s-a putut face nici un pas în vederea implantării ei până când apele oceanului nu au devenit suficient de sărate. Tipul de protoplasmă al Urantiei poate funcționa numai într-o soluție convenabilă de sare. Întreaga viață ancestrală - vegetală și animală - s-a dezvoltat într-un habitat de soluție salină. Nici măcar animalele terestre cele mai organizate nu ar fi putut continua să trăiască, dacă această aceeași soluție salină esențială nu ar circula prin tot corpul lor în curentul sanguin care scaldă, care

scufundă literalmente, fiecare minusculă celulă vie în această „mare amară”.

58:1.4 (664.5) Strămoșii voștri primitivi se deplasau liber prin oceanul sărat; astăzi, aceeași soluție sărată ca aceea din ocean circulă liber prin corpurile voastre, scăldând fiecare celulă individuală într-un lichid chimic comparabil, sub toate punctele esențiale, cu apa sărată care a stimulat primele reacții protoplasmatică ale primelor celule vii care au funcționat pe planetă.

58:1.5 (664.6) Dar, în momentul în care începe această eră, Urantia evoluează pe toate căile către o stare favorabilă menținerii formelor inițiale de viață marină. Lent dar sigur, dezvoltările fizice de pe pământ și din regiunile adiacente ale spațiului pregătesc scena pentru încercările de mai târziu de a se stabili anumite forme de viață, acele în legătură cu care noi deciseseam că ar fi cel mai bine adaptate mediului fizic care se dezvolta atât pe pământ, cât și în spațiu.

58:1.6 (665.1) Ulterior comisia sataniană a Purtătorilor Vieții s-a reîntors pe Ierusalim, preferând să aștepte dislocarea în continuare a masei de pământ continentale, care va produce încă și mai multe mări interioare și golfuri adăpostite, înainte de a începe efectiv implantarea vieții.

58:1.7 (665.2) Pe o planetă unde viața are o origine marină, condițiile ideale pentru implantarea vieții sunt oferite de un mare număr de mări interioare, de un lung litoral de ape puțin adânci și de golfuri adăpostite; și acesta este modul în care apele de pe planeta voastră se repartizau rapid. Aceste străvechi mări interioare erau rareori de peste o sută cincispece sau două sute de metri adâncime, iar

lumina soarelui putea să pătrundă în apa oceanului până dincolo de două sute de metri.

58:1.8 (665.3) Iar de pe aceste țărmuri, în climatele blânde și regulate ale unei epoci ulterioare, viața primitivă vegetală a ajuns până la uscat. Acolo, gradul ridicat de carbon din atmosferă a oferit noilor varietăți de viață terestră oportunitatea creșterii rapide și luxuriante. Deși această atmosferă era atunci ideală pentru creșterea plantelor, ea conținea un grad atât de ridicat de dioxid de carbon, încât nici un animal, și cu atât mai puțin omul, nu ar fi putut trăi pe fața pământului.

2. Atmosfera Urantiei

58:2.1 (665.4) Atmosfera planetară filtrează direct până la pământ cam a două-miliarda parte din emanația luminoasă totală a soarelui. Dacă lumina care cade pe America de Nord s-ar plăti la o taxă de doi 'cenți' pe kilowatt-oră, factura anuală a luminii ar depăși 800 de milioane de miliarde de dolari. Factura luminii solare pentru Chicago s-ar ridica cu mult peste 100 de milioane de dolari pe zi. Și ar trebui reamintit faptul că voi primiți de la soare și alte forme de energie - lumina nu este singura contribuție solară care atinge atmosfera voastră. Vaste energii solare se revarsă peste Urantia, utilizând lungimi de undă care se extind atât deasupra, cât și dedesubtul câmpului de percepție al viziunii umane.

58:2.2 (665.5) Atmosfera pământului este aproape opacă la multe din radiațiile soarelui de la extremitatea ultravioletă a spectrului.

Majoritatea acestor unde scurte sunt absorbite de un strat de atmosferic continuu care conține ozon. Acest strat începe la circa șaisprezece kilometri deasupra suprafeței pământului și se întinde spre spațiu alți șaisprezece kilometri. Dacă ozonul aflat în suspensie în această regiune s-ar găsi la presiunea care domină pe suprafața pământului, el ar forma un strat de numai doi milimetri și jumătate grosime; cu toate acestea, această cantitate de ozon relativ mică și aparent insignifiantă îi protejează pe locuitorii Urantieii de excesul acestor radiații ultraviolete periculoase și distructive, prezente în lumina soarelui. Dar, dacă acest strat de ozon ar fi fost doar cu puțin mai gros, atunci ați fi fost privați de razele ultraviolete foarte importante și însuflețitoare care ating actualmente suprafața pământului și care sunt la originea uneia din vitaminele voastre cele mai esențiale.

58:2.3 (665.6) Cu toate acestea, unii dintre aceia mai puțin imaginativi dintre mecaniciștii voștri muritori, se încapățânează să vadă materialul creației și evoluția umană ca pe un accident. Medienii Urantieii au asamblat peste cincizeci de mii de fapte fizice și chimice, pe care ei le socotesc a fi incompatibile cu legile hazardului și care, susțin ei, demonstrează în mod irefutabil prezența unui plan inteligent în creația materială. Și toate acestea nu țin cont de catalogul lor de peste o sută de mii de constatări din afara domeniului fizicii și chimiei, și care, afirmă ei, dovedesc prezența minții în planul, în creația și în întreținerea cosmosului material.

58:2.4 (666.1) Soarele vostru revarsă un adevărat șuvoi de raze ucigătoare, și viața voastră plăcută de pe Urantia se datorează influenței „fortuite” a peste patruzeci de fenomene protectoare

aparent accidentale și asemănătoare acțiunii acestui strat de ozon foarte special.

58:2.5 (666.2) Dacă nu ar fi existat efectul de „împăturire” al atmosferei pe timpul nopții, căldura s-ar fi pierdut prin radiație atât de rapid, încât viața ar fi fost imposibil de menținut altfel decât prin procedee artificiale.

58:2.6 (666.3) Cei opt sau zece kilometri din partea de jos a atmosferei pământului reprezintă troposfera; aceasta este regiunea vânturilor și a curenților de aer care produc fenomenele meteorologice. Deasupra acestei regiuni se găsește ionosfera internă, și imediat deasupra este stratosfera. Urcând de la suprafața pământului, temperatura scade constant pe distanța de zece sau doisprezece kilometri, înălțime la care ea înregistrează 56° de centigrade sub zero. Această gamă a temperaturii de la 54° la 56° centigrade sub zero rămâne apoi neschimbată până mai sus cu șaizeci și cinci de kilometri; această zonă de temperatură constantă este stratosfera. La o înălțime de șaptezeci sau optzeci de kilometri, temperatura începe să se ridice, și această creștere continuă până când, la nivelul manifestărilor aurorei boreale, este atinsă o temperatură de 650° , iar această căldură intensă este cea care ionizează oxigenul. Dar temperatura într-o atmosferă atât de rarefiată cu greu se poate compara cu evaluarea căldurii de la suprafața pământului. Amintiți-vă că jumătate din toată atmosfera voastră se găsește în primii cinci mii de metri. Grosimea atmosferei pământului este indicată de ce cele mai înalte mănunchiuri de raze luminoase ale aurorei boreale - în jur de șase sute cincizeci de kilometri.

58:2.7 (666.4) Fenomenele aurorei boreale sunt direct legate de petele solare, acei cicloni solari care se rotesc în direcții opuse deasupra și dedesubtul ecuatorului solar, la fel ca uraganele tropicale terestre. Asemenea tulburări atmosferice se rotesc în direcții opuse atunci când se petrec deasupra și dedesubtul ecuatorului.

58:2.8 (666.5) Puterea petelor solare de a modifica frecvențele luminii, arată că aceste centre de furtuni solare funcționează ca niște magneti enormi. Aceste câmpuri magnetice sunt în stare să arunce în afară particule încărcate din craterele petelor solare și să le proiecteze prin spațiu până la atmosfera exterioară a pământului, unde influența lor ionizatoare produce aceste manifestări spectaculoase ale aurorei boreale. Prin urmare, voi aveți cele mai mari fenomene aurorale atunci când petele solare sunt la apogeul lor - ori curând după aceea - moment în care petele solare sunt în general situate mai aproape de ecuator.

58:2.9 (666.6) Chiar și acul busolei este sensibil la această influență solară de vreme ce el se înclină ușor către est pe măsură ce soarele răsare și ușor către vest pe măsură ce soarele se apropie de apus. Aceasta se întâmplă în fiecare zi, dar în momentul apogeiului ciclurilor petelor solare această variație a acului magnetic este de două ori mai mare. Aceste devieri diurne anormale ale busolei reprezintă un răspuns la ionizarea sporită a atmosferei superioare, care este produsă de lumina solară.

58:2.10 (666.7) Ceea ce contează pentru transmisia pe distanță lungă a emisiunilor voastre de radio pe unde scurte și lungi este prezența a două nivele diferite de regiuni conducătoare electrificate în suprastratosferă. Transmisia voastră radio este uneori deranjată de

formidabile furtuni care se dezlănțuie uneori în regiunile acestor ionosfere exterioare.

3. Mediul spațial

58:3.1 (666.8) În cursul primelor perioade ale materializării unui univers, regiunile spațiului sunt presărate cu vaști nori de hidrogen, foarte asemănători cu îngrămădirile astronomice de praf care caracterizează acum multe regiuni ale spațiului îndepărtat. O mare parte din materia organizată pe care sorii aprinși o dezagregă și o dispersează sub formă de energie radiantă a fost la origine acumulată în acești nori spațiali de hidrogen care au apărut la început. În anumite condiții neobișnuite, are loc și dezintegrarea atomilor în nucleul maselor mai mari de hidrogen. Și toate aceste fenomene ale constituirii și ale dezintegrării atomice, ca și în nebuloasa extrem de încălzită, sunt însoțite de emisia unui flux de raze spațiale de energie radiantă de scurtă lungime de undă. Aceste diverse radiații sunt însoțite de o formă de energie spațială necunoscută pe Urantia.

58:3.2 (667.1) Această încărcătură de energie de scurtă lungime de undă din spațiul universal este de patru sute de ori mai mare decât toate celelalte forme de energie radiantă existente în domeniile organizate ale spațiului. Emisia de raze spațiale scurte, care provin de la nebuloasa înflăcărată, de la câmpurile electrice de înaltă tensiune, din spațiul exterior sau din vaștii nori de praf de hidrogen, este modificată calitativ și cantitativ de fluctuațiile și de schimbările bruște ale temperaturii, ale gravitației, și ale presiunilor electronice.

58:3.3 (667.2) Aceste variații în originea razelor spațiale sunt determinate de multe incidente cosmice, precum și de orbite de materie circulantă, care variază între forme aproape circulare și elipse extrem de alungite. Condițiile fizice pot, de asemenea, să fie în mare măsură modificate, deoarece electronii se rotesc uneori în sens invers materiei mai dense, chiar și în interiorul aceleiași zone fizice.

58:3.4 (667.3) Văștii nori de hidrogen sunt veritabile laboratoare chimice cosmice, adăpostind toate fazele evoluției energiei și ale metamorfozării materiei. Mari acțiuni energetice se petrec deopotrivă în gazele marginale ale marilor stele duble, care se suprapun atât de frecvent, și de aceea se amestecă în mod extensiv. Dar nici una dintre aceste enorme și vaste activități energetice ale spațiului nu exercită nici cea mai mică influență asupra fenomenelor vieții organizate - plasma germinativă a tot ceea ce este viu. Aceste condiții energetice ale spațiului sunt în raport cu mediul esențial de stabilire a vieții, dar ele nu sunt efective în modificarea ulterioară a factorilor transmisibili ai plasmei germinative, așa cum sunt unele dintre razele cu mai mare lungime de undă energie radiantă. Viața implantată de Purtătorii Vieții rezistă în întregime la toată această uimitoare revărsare de raze spațiale de energie universală de scurtă lungime de undă.

58:3.5 (667.4) Toate aceste condiții cosmice esențiale au trebuit să evolueze până la un statut favorabil înainte ca Purtătorii Vieții să poată începe efectiv stabilirea vieții pe Urantia.

4. Era zorilor vieții

58:4.1 (667.5) Faptul că noi suntem numiți Purtători ai Vieții nu ar trebui să vă inducă în eroare. Noi putem să aducem viață pe planete, ceea ce și facem, însă nu am adus viața pe Urantia. Viața de pe Urantia este unică, născută odată cu planeta. Această sferă este o lume modificatoare de viață; toată viața care apare pe ea a fost elaborată de noi chiar aici pe planetă; și nu există nici o altă lume în toată Satania, nici chiar în tot Nebadonul, pe care să existe o viață întru totul asemănătoare cu aceea de pe Urantia.

58:4.2 (667.6) Cu 550.000.000 de ani în urmă, corpurile de Purtători ai Vieții au revenit pe Urantia. În cooperare cu puterile spirituale și cu forțele suprafizice, noi am organizat și am inaugurat modelele originale de viață ale acestei lumi și le-am implantat în apele ospitaliere ale tărâmului. Toată viața planetară (în afară de personalitățile extraplanetare) care exista până în zilele lui Caligastia, Prințul Planetar, și-a avut originea în cele trei implanturi de viață marină originare, identice și simultane. Aceste trei implanturi de viață au fost desemnate astfel: cea *centrală* sau Eurasiatică-Africană, cea orientală sau Australasiană, și cea *occidentală*, înglobând Groenlanda și America.

58:4.3 (668.1) Cu 500.000.000 de ani în urmă, viața vegetală marină primitivă era bine stabilită pe Urantia. Groenlanda și masa de pământ arctică, împreună cu America de Sud și cea de Nord, își începeau lunga și lentă lor derivă către vest. Africa s-a deplasat ușor către sud, creând o cuvetă Est-Vest, Bazinul Mediteranean, între ea însăși și continentul mamă. Antarctica, Australia și pământul marcat de

insulele Pacificului s-au desprins la sud și la est, și au deviat considerabil de atunci.

58:4.4 (668.2) Noi, Purtătorii Vieții, implantaserăm forma primitivă a vieții marine în golfurile tropicale adăpostite ale mărilor centrale ale faliei est-vest produsă prin dislocarea masei de pământ continentale. Scopul nostru de a face trei implantări de viață marină a fost acela de a ne asigura că fiecare mare masă continentală va purta această viață cu ea, în apele ei marine calde, când, mai târziu, pământurile se vor fi separat. Noi prevedem că în cursul erei următoare a vieții terestre vaste oceane de apă vor separa aceste mase de pământ continentale aflate în derivă.

5. Deriva continentală

58:5.1 (668.3) Deriva continentală a continuat. Nucleul pământului a devenit la fel de dens și de rigid ca și oțelul, fiind supus la o presiune de aproape 3.500 tone pe centimetru pătrat, iar din pricina enormei presiuni a gravitației, a fost și încă este foarte fierbinte în adâncime. Temperatura crește de la suprafață în jos până când, la centru, ea este puțin deasupra temperaturii de suprafață a soarelui.

58:5.2 (668.4) În cei o mie șase sute de kilometri exteriori ai ei, masa pământului e constituită în principal din diferite feluri de roci. Dedesubt sunt elementele metalice mai dense și mai grele. De-a lungul erelor preatmosferice primitive, datorită stării ei de fuziune și de intensă căldură, lumea era aproape fluidă, încât metalele mai grele s-au scufundat adânc în interior. Cele care se găsesc astăzi la

suprafață reprezintă extruziunile vulcanilor străvechi, importante scurgeri de lavă ulterioare și de depunerile meteorice mai recente.

58:5.3 (668.5) Scoarța exterioară avea o grosime de circa șaiszeci și cinci de kilometri. Această crustă externă stătea direct pe un suport constituit dintr-o mare de bazalt în fuziune de grosime variabilă; acest strat mobil de lavă topită era ținut la înaltă presiune, dar întotdeauna avea tendința de a curge înapoi și încolo pentru a echilibra deplasările presiunilor planetare, tinzând astfel să stabilizeze scoarța terestră.

58:5.4 (668.6) Chiar și astăzi, continentele continuă să plutească pe perna necristalizată a acestei mări de bazalt topit. Dacă nu ar fi existat acest fenomen protector, cutremurele de pământ cele mai violente ar fi zguduit lumea, literalmente făcând-o bucățele. Cutremurele sunt cauzate de alunecarea și de deplasarea scoarței exterioare solide, și nu de vulcani.

58:5.5 (668.7) Atunci când se răcesc, straturile de lavă ale scoarței terestre formează granitul. Densitatea medie a Urantie este puțin mai mare de cinci ori și jumătate decât aceea a apei; densitatea granitului este de trei ori mai mică decât aceea a apei. Nucleul pământului este de doisprezece ori mai dens decât apa.

58:5.6 (668.8) Fundurile marine sunt mai dense decât masele continentale, și asta este ceea ce menține continentele deasupra apei. Când fundurile marine sunt împinse afară deasupra nivelului mării, se va vedea că ele sunt constituite în mare parte din bazalt, o formă de lavă cu mult mai grea decât granitul maselor continentale. Dealtfel, dacă continentele nu ar fi mai ușoare decât fundurile oceanelor,

gravitația ar face ca marginea oceanelor să urce pe pământ, dar asemenea fenomene nu sunt observabile.

58:5.7 (668.9) Greutatea oceanelor este și ea un factor în creșterea presiunii exercitate asupra fundului mărilor. Fundurile oceanice mai joase, însă comparativ mai grele, plus greutatea apei care le acoperă, aproximează greutatea continentelor, mai înalte, dar mult mai ușoare. Dar toate continentele tind să alunece în oceane. Presiunea continentală de la nivelele fundurilor oceanice este de circa 1.300 kilograme pe centimetrul pătrat. Adică, aceasta ar fi presiunea unei mase continentale care stă la înălțimea de 5.000 de metri deasupra bazei oceanului. Presiunea apei de la baza oceanului este de numai circa 350 kilograme pe centimetrul pătrat. Aceste presiuni diferențiale tind să facă continentele să alunece către albiile oceanelor.

58:5.8 (669.1) Surparea fundului oceanului în cursul perioadelor anterioare vieții deplasase ascendent o masă continentală solitară la o asemenea înălțime încât presiunea ei laterală a avut tendința de a face ca marginile sudice, vestice și estice să alunece în jos, peste albiile de lavă semivâscoasă care o acopereau, în apele înconjurătoare ale Oceanului Pacific. Acest fenomen a compensat atât de perfect presiunea continentală, încât nu s-a produs o ruptură largă pe malul stâng al acestui continent Asiatic străvechi, însă de atunci acel litoral oriental a plutit deasupra prăpastiei adâncurilor lui oceanice învecinate, amenințând să alunece într-un mormânt acvatic.

6. Perioada de tranziție

58:6.1 (669.2) Cu 450.000.000 de ani în urmă, s-a produs *tranziția de la viața vegetală la cea animală*. Aceste metamorfoze au avut loc în apele puțin adânci ale golfurilor și ale lagunelor tropicale adăpostite situate pe lungile țărmuri ale continentelor în curs de separare, iar această dezvoltare, în întregime inerentă modelelor de viață originare, s-a petrecut progresiv. Au fost multe stadii de tranziție între formele de viață vegetale primitive și organismele animale ulterioare bine definite. Chiar și astăzi mai persistă încă amprentele măloase de tranziție, și ele cu greu pot fi clasificate fie ca plante, fie ca animale.

58:6.2 (669.3) Deși evoluția vieții vegetale poate fi urmărită în viața animală, și cu toate că s-au găsit serii gradate de plante și de animale care conduc progresiv de la cele mai simple la cele mai complexe și avansate organisme, voi nu veți fi în stare să găsiți aceste elemente de legătură dintre marile diviziuni ale regnului animal, nici dintre cele mai înalte tipuri de animale preumane și oamenii de început ai raselor umane. Aceste așa-zise „verigi lipsă”, vor rămâne pentru totdeauna lipsă, pentru simplul motiv că ele nu au existat niciodată.

58:6.3 (669.4) De la eră la eră, se ivesc specii radical noi de viață animală. Ele nu evoluează ca rezultat al acumulării progresive de mici variații; ele apar ca ordine de viață noi pe deplin dezvoltate, și apar *brusc*.

58:6.4 (669.5) Apariția bruscă de noi specii și de ordine diversificate de organisme vii este în întregime biologică, strict naturală. Nu este nimic supranatural în legătură cu aceste mutații genetice.

58:6.5 (669.6) Când oceanele au avut un grad corespunzător de salinitate, atunci viața animală a evoluat; și a fost relativ simplu să se

facă apele foarte sărate să circule prin corpurile animalelor vieții marine. Dar când oceanele s-au contractat și procentajul de sare a fost sporit considerabil, aceleași animale au dobândit prin evoluție capacitatea de a reduce salinitatea fluidelor corpurilor lor, tot așa cum acele organisme care au învățat să trăiască în apă proaspătă au dobândit capacitatea de a menține gradul corespunzător de clorură de sodiu în fluidele corpurilor lor prin tehnici ingenioase de conservare a sării.

58:6.6 (669.7) Studiul fosilelor de viață marină încrustate în roci, revelează luptele ancestrale de adaptare ale acestor organisme primitive. Plantele și animalele nu încetează niciodată să facă aceste experimente de adaptare. Mediul este în perpetuă modificare, și întotdeauna sunt organisme vii care se străduiesc să se acomodeze cu aceste fluctuații care nu se sfârșesc niciodată.

58:6.7 (670.1) Echipamentul fiziologic și structura anatomică ale tuturor noilor ordine de viață corespund la acțiunea legii fizice, dar înzestrarea ulterioară cu minte este o dăruire a spiritelor-minte adjutante, în conformitate cu capacitatea înnăscută a creierului. Mintea, deși nu este o evoluție fizică, este în întregime dependentă de capacitatea creierului obținută prin dezvoltări pur fizice și evolutive.

58:6.8 (670.2) Prin cicluri aproape nesfârșite de dobândiri și de pierderi, de ajustări și de reajustări, toate organismele vii pendulează înainte și înapoi din eră în eră. Acelea care ating unitatea cosmică rămân, pe câtă vreme acelea care nu izbutesc să ajungă la acest țel încetează să existe.

7. Cartea istoriei geologice

58:7.1 (670.3) Vastul ansamblu de sisteme de roci care au alcătuit scoarța externă a lumii în cursul erei zorilor vieții, ori al erei Proterozoice, nu apar acum decât în puține puncte de pe suprafața pământului, iar atunci când ies la iveală de sub toate acumulările perioadelor ulterioare, vor fi găsite numai resturile de fosile ale vieții vegetale și ale vieții animale primitive. Unele dintre aceste roci mai vechi sedimentate de apă sunt amestecate cu straturi mai recente, și uneori ele prezintă resturi de fosile ale unora dintre formele anterioare de viață vegetală, în vreme ce pe straturile superioare pot fi găsite din când în când unele dintre formele străvechi de organisme animale ale vieții marine primitive. În multe locuri se întâlnesc cele mai vechi straturi de rocă stratificată, care conțin fosilele vieții marine primitive, atât animale, cât și vegetale, direct deasupra pietrei mai vechi și nediferențiate.

58:7.2 (670.4) Fosilele acestei ere cuprind alge, plante asemănătoare cu corali, protozoare primitive și organisme de tranziție care seamănă cu bureții. Dar absența unor asemenea fosile din straturile de rocă primitive nu dovedește în mod necesar că lucrurile vii nu au fost în existență altundeva în momentul depunerii lor. Viața a fost răspândită de-a lungul acestor timpuri primitive, și numai în mod lent și-a găsit drumul pe suprafața pământului.

58:7.3 (670.5) Rocile acestor perioade străvechi sunt acum pe suprafața pământului, sau foarte aproape de suprafața lui, peste circa o optime din aria de pământ existentă. Grosimea medie a acestei pietre de tranziție, care formează cele mai vechi pături de rocă stratificată, este de circa 2.500 de metri. În anumite puncte, aceste

sisteme de rocă străvechi ating o grosime de 6.500 de metri, dar multe din straturile care au fost atribuite acestei ere aparțin perioadelor de mai târziu.

58:7.4 (670.6) În America de Nord, acest strat străvechi și primitiv de piatră fosiliferă vine la suprafața regiunilor estice, centrale și nordice ale Canadei. Există, de asemenea, o creastă intermitentă est-vest a acestei roci care se extinde din Pennsylvania și din străvechii Munți Adirondak spre vest prin Michigan, Wisconsin și Minesota. Alte creste pornesc de la Newfoaundland până la Alabama și de la Alaska până la Mexico.

58:7.5 (670.7) Rocile acestei ere sunt vizibile din loc în loc pe toată suprafața lumii, dar nici unele nu sunt atât de ușor supuse interpretării ca acelea din jurul Lacului Superior și din Marele Canion din Colorado, unde aceste roci fosilifere primitive, existând în mai multe straturi, sunt dovada ridicărilor și fluctuațiilor de suprafață ale acelor vremuri îndepărtate.

58:7.6 (670.8) Acest strat de piatră, cel mai vechi strat fosilifer din scoarța pământului, a fost ondulat, împăturit și grotesc încrețit ca efect al transformărilor cutremurelor de pământ și al vulcanilor primitivi. Scurgerile de lavă ale acestei perioade au adus mult fier, cupru, și le-au dus în sus aproape de suprafața planetară.

58:7.7 (670.9) Există puține locuri pe pământ unde asemenea activități sunt întipărite într-un mod mai grafic decât în valea St. Croix din Wisconsin. În regiune au avut loc o sută douăzeci și șapte de scurgeri succesive de lavă pe pământ, care a fost apoi scufundat în apă și acoperit de un depozit de rocă. Cu toate că o mare parte din sedimentarea de rocă superioară și din scurgerile intermitente de lavă

este absentă astăzi, și deși partea inferioară a acestui sistem este îngropat adânc în pământ, totuși, circa șaiszeci și cinci sau șaptezeci dintre aceste arhive stratificate ale epocilor trecute sunt acum expuse vederii.

58:7.8 (671.1) În aceste perioade îndepărtate, nivelul unei mari părți din pământ era aproape de nivelul mării, astfel încât câmpiile au fost succesiv scufundate și descoperite de un mare număr de ori. Scoarța pământului tocmai intra în perioada ei mai târzie de relativă stabilizare. Ondulațiile, înălțările și surpările, provocate de deriva continentală anterioară au contribuit la frecvența scufundării periodice a marilor mase continentale.

58:7.9 (671.2) În cursul acestor vremuri de viață marină primitivă, importante întinderi din țărmul continental s-au cufundat sub mări, de la câțiva metri până la opt sute de metri. O mare parte din gresii și din conglomeratele mai vechi reprezintă acumulările sedimentare ale acestor țărmuri străvechi. Rocile sedimentare aparținând acestei stratificări primitive stau direct pe acele straturi datând cu mult dinainte de originea vieții și care se pierd în trecut, cam până la prima apariție a oceanului mondial.

58:7.10 (671.3) Unele dintre straturile superioare ale acestor depuneri de rocă de tranziție conțin mici cantități de șisturi sau de ardezie de culori întunecate, indicând prezența de carbon organic și atestând existența strămoșilor acelor forme de viață vegetală care au invadat pământul pe parcursul viitoarei ere Carbonifere sau a erei carbonului. O mare parte din cuprul din aceste straturi de rocă au fost depuse de ape. O parte se găsește în fisurile rocilor mai vechi; el vine din concentrația de apă mlăștinoasă stagnantă al vreunui străvechi țărm

adăpostite. Minele de fier ale Americii de Nord și ale Europei sunt localizate în depuneri și extruziuni care se află în parte în rocile nestratificate mai vechi și în parte în acele roci stratificate mai recente ale perioadelor de tranziție de formare a vieții.

58:7.11 (671.4) Această eră asistă la răspândirea vieții peste tot în apele lumii; viața marină a devenit bine stabilită pe Urantia. Fundurile adânci și întinse ale mărilor interne sunt treptat invadate de o abundență de vegetație luxuriantă, în timp ce apele de la țărm mișună de forme simple de viață animală.

58:7.12 (671.5) Toată această istorie este relatată grafic în paginile fosile ale vastei „cărți de piatră” a arhivelor lumii. Și paginile acestor gigantice arhive biogeologice vă spun în mod infailibil adevărul, cu condiția ca voi să dobândiți pricepere în interpretarea lor. Multe dintre aceste străvechi funduri marine sunt acum înălțate cu mult deasupra nivelului mării, iar depunerile lor ne spun eră după eră povestea luptelor pentru viață din cursul acelor vremuri primitive. Așa cum a zis poetul vostru, Este literalmente adevărat că „Țărâna pe care pășim a fost odată vie.”

58:7.13 (671.6) [Prezentat de un membru al Corpului de Purtători ai Vieții al Urantiei aflat acum pe planetă.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 58](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 60](#) >>

Capitolul 59

Era vieții marine pe Urantia

59:0.1 (672.1) NOI CONSIDERĂM istoria Urantiei ca începând cu circa un miliard de ani în urmă și extinzându-se de-a lungul a cinci ere majore:

59:0.2 (672.2) 1. *Era previeții* cuprinde primii patru sute cincizeci de ani, aproape din vremea când planeta și-a atins mărimea ei actuală până în vremea stabilirii vieții. Savanții voștri au desemnat aceasta perioadă ca *Arheozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *Era zorilor vieții* se extinde apoi de-a lungul următorilor patru sute cincizeci de ani. Această epocă se plasează între perioada precedentă, perioada previeții sau a cataclismelor, și

perioada care urmează vieții marine mai înalt dezvoltate. Această eră e cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *Era vieții marine* acoperă următoarele două sute cincizeci de ani și vă este cel mai bine cunoscută sub numele de *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *Era vieții terestre primitive* se extinde pe durata următoarei sute de milioane de ani, și este cunoscută sub numele de *Mezozoic*.

59:0.6 (672.6) 5. *Era mamiferelor* ocupă ultimele cincizeci de milioane de ani. Această eră a timpurilor recente este cunoscută sub numele de *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) Era vieții marine acoperă astfel circa un sfert din istoria voastră planetară. Ea poate fi subdivizată în șase lungi perioade, fiecare caracterizată de anumite dezvoltări bine definite atât în domeniile geologice, cât și în cele biologice.

59:0.8 (672.8) Pe măsură ce începe această eră, fundurile de mare, marile platforme continentale și numeroasele bazine adânci de lângă țărm sunt acoperite de o vegetație prolifică. Formele primitive mai simple de viață animală s-au dezvoltat deja din organismele vegetale precedente, iar primele organisme animale și-au croit progresiv drumul de-a lungul țărmurilor întinse ale diverselor mase continentale până când multe mări interioare mișună de viață marină primitivă. De vreme ce așa de puține dintre aceste prime organisme au avut cochilii, tot puține au fost și cele conservate ca fosile. Cu toate acestea, scena era pregătită pentru primele capitole ale mării „cărți de

piatră” consacrate păstrării analelor vieții, pe care epocile următoare au redactat-o atât de metodic.

59:0.9 (672.9) Continentul Americii de Nord posedă minunate bogății în depuneri fosilifere acoperind toată era vieții marine. Cele dintâi și cele mai vechi pături sunt separate de ultimele straturi ale perioadei precedente prin mari depuneri cauzate de eroziune care separă net aceste două stadii de dezvoltare planetară.

1. Era marină primitivă în mările puțin adânci

Perioada trilobiților

59:1.1 (673.1) La începutul perioadei de relativ calm pe suprafața pământului, viața este închisă în diverse mări interioare și de-a lungul țărmului oceanic; pentru moment, nu a apărut încă nici o formă de organism terestru. Animalele marine primitive sunt bine stabilite și sunt pregătite pentru următoarea dezvoltare evolutivă. Amibe sunt supraviețuitori tipici ai acestui stadiu inițial al vieții animale, după ce și-au făcut apariția către sfârșitul perioadei de tranziție precedente.

59:1.2 (673.2) Cu *400.000.000* de ani în urmă, viața marină, atât cea vegetală, cât și cea animală, este destul de bine distribuită în întreaga lume. Climatul mondial se încălzește ușor și devine mai regulat. Se produce o inundație generală a țărmurilor diverselor continente, îndeosebi ale Americii de Nord și de Sud. Apar noi oceane, și corpurile mai vechi de apă se măresc considerabil.

59:1.3 (673.3) Pentru prima dată, vegetația se târăște afară pe uscat, și în curând face un progres considerabil în adaptarea la un habitat nemarin.

59:1.4 (673.4) *Subit*, și fără gradație ancestrală, își fac apariția primele animale multiceulare. Trilobiții au apărut și, în decursul epocilor, ei domină mările. Din punctul de vedere al vieții marine aceasta este perioada trilobiților.

59:1.5 (673.5) Către sfârșitul acestei perioade o mare parte din America de Nord și din Europa a ieșit la iveală din mare. Scoarța pământului era temporar stabilizată; munții, ori mai degrabă ridicăturile înalte de pământ, s-au ridicat de-a lungul coastei Atlanticului și Pacificului, în India de Vest și în Europa sudică. Întreaga regiune a Caraibelor s-a înălțat considerabil.

59:1.6 (673.6) Cu 390.000.000 de ani în urmă, pământul încă se înălța. Se pot găsi, în anumite părți ale Americii estice și vestice și ale Europei occidentale, straturi de piatră depuse în decursul acestor timpuri, și acestea sunt cele mai vechi roci care conțin fosile trilobite. Aceste roci fosilifere s-au depus în lungile și numeroasele brațe de mare asemeni unor degete proiectându-se adânc în interiorul maselor continentale în care s-au depus aceste roci fosilifere.

59:1.7 (673.7) În decursul câtorva milioane de ani, Oceanul Pacific a început să invadeze continentele americane. Scufundarea pământului a fost cauzată în principal de adaptarea scoarței, deși extinderea laterală a pământurilor, sau înaintarea continentală, a jucat și ea rolul ei.

59:1.8 (673.8) Cu 380.000.000 de ani în urmă, Asia se surpa, și toate celelalte continente sufereau o urgență de scurtă durată. În cursul progresului acestei epoci, Oceanul Atlantic nou apărut a făcut mari incursiuni pe toate litoralele adiacente. Atlanticul de Nord, sau mările arctice, au fost atunci legate de apele Golfului meridional. Când această mare sudică a intrat în cuveta Apalașilor, valurile ei s-au spart, în est, de munții la fel de înalți ca și Alpii; însă, în general, continentele erau formate din zone depresionare fără interes, total lipsite de frumusețe naturală.

59:1.9 (673.9) Depunerile sedimentare ale acestor perioade sunt de patru feluri:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomeratele - materii depuse pe lângă țărm;

59:1.11 (673.11) 2. Gresiile - depuneri formate în apă puțin adâncă, dar acolo unde valurile erau totuși destul de puternice ca să împiedice fixarea nămolului.

59:1.12 (673.12) 3. Șisturile - depuneri în apele puțin adânci și mai calme;

59:1.13 (673.13) 4. Calcarele - incluzând depunerile de cochilii de trilobiți în apă adâncă.

59:1.14 (673.14) Fosilele de trilobiți din această epocă prezintă anumite uniformități de bază și anumite variații bine marcate. Animalele primitive dezvoltându-se din cele trei implantări originare cu viață sunt caracteristice; acelea care apar în emisfera vestică erau ușor diferite de acelea ale grupului eurasian și de cele de tipul australasian sau australian antarctic.

59:1.15 (674.1) Cu 370.000.000 de ani în urmă, s-a produs marea inundație care a scufundat aproape toată America de Nord și de Sud, urmată de scufundarea Africii și a Australiei. Numai anumite părți din America de Nord au rămas deasupra acestor mări cambriene puțin adânci. Cu cinci milioane de ani mai târziu, mările se retrăgeau din fața pământului ce se ridica. Toate aceste fenomene de scufundare și de ridicare de pământuri erau nespectaculoase, efectuându-se lent în cursul a milioane de ani.

59:1.16 (674.2) Stratul fosilifer al acestei epoci, conținând trilobiți, a ieșit la suprafață din loc în loc pe întreg cuprinsul tuturor continentelor, cu excepția Asiei. În multe regiuni, aceste roci sunt orizontale, dar în munți sunt înclinate și deformate din cauza presiunii și îndoirii. Această presiune a schimbat, în multe locuri, caracterul original al acestor depuneri. Gresia s-a transformat în cuarț, șisturile au fost preschimbate în ardezie, și calcarul a fost convertit în marmură.

59:1.17 (674.3) Cu 360.000.000 de ani în urmă, pământul încă se ridica. America de Nord și cea de Sud erau mult deasupra apei. Europa occidentală și Insulele Britanice ieșeau la iveală, cu excepția unor părți din Țara Galilor, care erau adânc scufundate. Nu au existat mari păături de gheață în cursul acestor epoci. Depunerile presupus glaciare, a căror apariție avea legătură cu aceste straturi din Europa, Africa, China și Australia sunt pricinuite de ghețarii de munte izolați sau de deplasările rămășițelor glaciare de origine mai recentă. Climatul mondial era oceanic, nu continental. Mările sudice erau atunci mai calde decât acum, și s-au extins către nord peste America de Nord, în sus către regiunile polare. Golful Stream parcurgea partea

centrală a Americii de Nord, fiind deviat către est pentru a scălda și a încălzi țărmurile Groenlandei, făcând din acel continent, care acum e acoperit de o manta de gheață, un veritabil paradis tropical.

59:1.18 (674.4) Viața marină era aproape uniformă în ansamblul lumii, și era constituită din alge, din organisme unicelulare, din bureți simpli, din trilobiți și din alte crustacee - creveți, crabi și homari. Trei mii de varietăți de brahiopode au apărut la sfârșitul acestei perioade, din care numai două sute au supraviețuit. Aceste animale reprezintă o varietate a vieții primitive care s-a transmis până în epoca actuală practic neschimbată.

59:1.19 (674.5) Însă trilobiții erau creaturile vii dominante. Ei erau animale sexuate și au existat în multe forme; fiind slabi înotători, au plutit domol pe apă ori s-au târât de-a lungul fundurilor de mare, încolăcindu-se ca să se protejeze când erau atacați de dușmanii lor care au apărut mai târziu. Ei au crescut în lungime de la cinci la treizeci de centimetri și s-au dezvoltat în patru grupe distincte: carnivorele, erbivorele, omnivorele și „mâncătoarele de nămol”. Facultatea pe care o aveau acestea din urmă de a se hrăni în mare parte cu materie anorganică - fiind ultimul animal pluricelular care a putut face acest lucru - explică înmulțirea lor, precum și lunga lor supraviețuire.

59:1.20 (674.6) Acesta a fost tabloul biogeologic al Urantiei la sfârșitul acelei lungi perioade din istoria lumii, cuprinzând cincizeci de milioane de ani, denumită *Cambrian* de către geologii voștri.

2. Stadiul primei inundări continentale

Perioada animalelor nevertebrate

59:2.1 (674.7) Fenomenele periodice de înălțare și de scufundare a solului caracteristice acestei epoci se produceau toate progresiv și fără nimic spectaculos, fiind însoțite concomitent de foarte puțină activitate vulcanică, dacă nu cumva deloc. De-a lungul tuturor acestor înălțări și surpări de teren succesive, continentul mamă asiatic nu a împărtășit pe deplin istoria celorlalte corpuri de pământ. El a suferit multe inundații, afundându-se mai întâi într-o direcție, apoi într-alta, îndeosebi în istoria lui primitivă, dar el nu prezintă depunerile uniforme de rocă care pot fi descoperite pe alte continente. În perioadele recente, Asia a fost cea mai stabilă dintre toate masele continentale.

59:2.2 (675.1) Cu 350.000.000 de ani în urmă, a început perioada mării inundații a tuturor continentelor, cu excepția Asiei Centrale. Masele de pământ fuseseră în repetate rânduri reacoperite de apă; numai regiunile înalte de coastă au rămas deasupra acestor mări interioare oscilante puțin adânci, însă foarte întinse. Aceste inundații majore au caracterizat această perioadă, dar înainte ca ea să se fi terminat, continentele s-au înălțat din nou, emergența terestră totală fiind cu cincisprezece procente mai mare decât există acum. Regiunea Caraibelor era foarte ridicată. Această perioadă nu e bine delimitată în Europa, deoarece fluctuațiile terestre erau mai mici, în vreme ce activitatea vulcanică era mai persistentă.

59:2.3 (675.2) Cu 340.000.000 de ani în urmă, s-a produs o altă mare scufundare de pământuri, în afară de Asia și de Australia. Apele oceanelor lumii erau în general amestecate. Aceasta a fost o mare epocă de depuneri calcaroase, o mare parte din piatra sa provenind din algele secretoare de var.

59:2.4 (675.3) Cu câteva milioane de ani mai târziu, porțiuni întinse ale continentelor Americane și ale Europei au început să se ivească din apă. În emisfera vestică, numai un braț al Oceanului Pacific a rămas peste Mexico și peste regiunile prezente ale Munților Stâncoși, dar aproape de sfârșitul acestei epoci, Coastele Atlanticului și ale Pacificului au început din nou să se cufunde.

59:2.5 (675.4) Perioada de acum 330.000.000 de ani, marchează începutul unei perioade de calm relativ în întreaga lume, cu mult pământ aflat iarăși deasupra apei. Singura excepție față de această domnie de calm terestru a fost erupția marelui vulcan nord american aflat la est de Kentucky, una dintre cele mai mari activități vulcanice izolate pe care le-a cunoscut lumea vreodată. Cenușa acestui vulcan a acoperit o suprafață de o mie trei sute de kilometri pătrați, pe o adâncime de la cinci la șase metri.

59:2.6 (675.5) Cu 320.000.000 de ani în urmă, s-a produs a treia inundare majoră a acestei perioade. Apele acestei inundații au acoperit tot pământul scufundat de revărsarea precedentă, în timp ce se extindeau mai departe în multe direcții peste tot în cele două Americi și în Europa. America de Nord estică și Europa occidentală se găseau sub apă, de la 3.000 până la 4.500 metri.

59:2.7 (675.6) Cu 310.000.000 de ani în urmă, masele continentale se aflau iarăși cu mult deasupra apei, cu excepția părților sudice ale Americii de Nord. S-a ivit Mexicul, creându-se astfel Marea Golfului, care de atunci încoace și-a menținut identitatea.

59:2.8 (675.7) Viața din această perioadă continuă să evolueze. Lumea este încă o dată calmă și relativ pașnică; climatul rămâne blând și regulat; plantele terestre migrează tot mai departe de țărmurile mărilor. Modelele de viață sunt bine dezvoltate, deși se găsesc foarte puține fosile vegetale din această epocă.

59:2.9 (675.8) Aceasta a fost marea epocă a evoluției organismelor animale individuale, deși multe din schimbările de bază, cum ar fi tranziția de la plantă la animal, s-au produs anterior. Fauna marină s-a dezvoltat până la punctul în care fiecare tip de viață inferior vertebratelor era reprezentat în fosilele acelor roci care s-au acumulat în cursul acestor timpuri. Dar toate aceste organisme animale erau organisme marine. Nici un animal terestru nu a apărut încă, cu excepția câtorva tipuri de viermi care scormoneau de-a lungul țărmurilor, dar nici plantele terestre nu năpădiseră încă continentele; era încă prea mult dioxid de carbon în aer pentru a permite existența respiratorilor de aer. În principal, toate animalele în afară de unele dintre acelea mai primitive sunt direct sau indirect dependente de viața vegetală pentru existența lor.

59:2.10 (676.1) Trilobiții erau încă predominanți. Aceste mici animale au existat în zeci de mii de tipuri și au fost predecesoarele crustaceelor. Unii dintre trilobiți aveau de la douăzeci și cinci până la patru mii de ochișori minusculi; alții au avut ochi rudimentari. La sfârșitul acestei perioade, trilobiții au împărțit dominarea asupra

mărilor cu multe alte forme de viață nevertebrată, dar care au pierit în totalitate la începutul perioadei următoare.

59:2.11 (676.2) Algele secretoare de var erau larg răspândite. Existau mii de specii ale strămoșilor primitivi ai coralilor. Viermii de mare erau abundenți și existau multe varietăți de meduze care de atunci au pierit încetul cu încetul. Coralii și tipurile de mai târziu de bureți au evoluat. Cefalopodele erau bine dezvoltate, și supraviețuitorii lor erau modernii nautilus cu perle, caracatița, sepia și calmarul.

59:2.12 (676.3) Erau multe varietăți de animale cu cochilie, dar cochiliile lor nu erau pe atunci atât de necesare pentru scopuri defensive ca în epocile ulterioare. Gastropodele erau prezente în apele mărilor străvechi, și ele includeau univalvele sondori și mai multe specii de melci. Gastropodele bivalve au traversat, practic fără schimbare, milioane de ani, așa cum au existat ele atunci, și cuprind mușchii, moluștele, stridiile și scoicile. Organismele cu cochilie și cu valvă au evoluat și ele, și acele brahiopode au trăit în acele ape străvechi așa cum există ele astăzi; valvele lor sunt chiar înzestrate cu ligamente și cu zimți și cu alte soiuri de dispozitive protectoare.

59:2.13 (676.4) Așa se termina istoria evoluției celei de-a doua mari perioade a vieții marine cunoscută de geologii voștri sub numele de *Ordovician*.

3. Cea de-a doua mare inundație

Perioada coralilor - Epoca brahiopodelor

59:3.1 (676.5) Cu 300.000.000 de ani în urmă, a început o altă mare perioadă a submersiunii pământului. Revărsarea către nord și către sud a străvechilor mări siluriene s-a pregătit să înghită majoritatea Europei și a Americii de Nord. Pământul nu era înălțat cu mult deasupra mării, așa încât nu s-a produs multă depunere în jurul liniilor de țărm. Mările mișunau de animale cu cochilii calcaroase, și căderea acestor cochilii pe fundul mării a provocat acumularea treptată a straturilor de calcar foarte groase. Acesta este prima depunere larg răspândită de piatră de var, și acoperă practic toată Europa și America de Nord, dar apare la suprafața pământului numai în câteva locuri. Grosimea acestei pături străvechi de rocă este de circa trei sute de metri, dar multe dintre aceste depuneri au fost de atunci considerabil deformat de răsturnări, de înălțări și de dislocări, și multe s-au schimbat în cuarț, în șist și în marmură.

59:3.2 (676.6) Nici o rocă de foc sau de lavă nu se găsesc în straturile de piatră ale acestei perioade, în afară de acelea ale marilor vulcani ai Europei sudice și ai Mainului estic, și scurgerile de lavă ale Qebecului. Activitatea vulcanică este în mare măsură trecută. Acesta a fost apogeul marilor depozite marine; și nu s-au format decât puține lanțuri muntoase, sau chiar nici unul.

59:3.3 (676.7) Cu 290.000.000 de ani în urmă, marea s-a retras în mare parte de pe continente, și fundurile oceanelor înconjurătoare pluteau. Masele de pământ au fost puțin schimbate până când au fost iarăși scufundate. Primele mișcări montane au început pe toate continentele, și cea mai mare dintre aceste înălțări ale scoarței au fost Munții Himalaya în Asia și marii Munți Caledonieni, întinzându-se din Irlanda până pe Spitzberg prin Scoția.

59:3.4 (677.1) În depunerile acestei epoci se găsește mult gaz, petrol, zinc și plumb, gazul și petrolul fiind provenite din enormele acumulări de materie animală și vegetală care s-a depus în momentul precedentei scufundări de pământ, în vreme ce depunerile minerale reprezintă sedimentarea de corpuri stagnante de apă. Multe din depunerile de sare gemă aparțin acelei perioade.

59:3.5 (677.2) Trilobiții au decăzut rapid, iar centrul scenei a fost ocupat de moluștele mai mari, sau cefalopodele. Aceste animale au crescut până la cinci metri lungime și treizeci și trei de centimetri în diametru și au devenit stăpânii mărilor. Aceste specii de animale au apărut brusc și au preluat dominarea vieții marine.

59:3.6 (677.3) Marea activitate vulcanică a acestei epoci a avut loc în sectorul european. De milioane și milioane de ani, nu s-au produs erupții vulcanice atât de violente și atât de extinse ca acelea care au avut loc în jurul Mediteranei prin și în special în vecinătatea Insulelor Britanice. Această scurgere de lavă peste regiunea Insulelor Britanice de astăzi apare sub formă de straturi alternate de lavă și rocă groase de opt mii de metri. Aceste roci s-au depus prin scurgeri intermitente de lavă care s-au împrăștiat peste o albie de mare puțin adâncă, astfel amestecând depunerile de rocă, și toate acestea au fost ulterior înălțate la mare altitudine deasupra mării. Au avut loc cutremure de pământ violente în nordul Europei, îndeosebi în Scoția.

59:3.7 (677.4) Climatul oceanic a rămas moderat și uniform, iar mările calde scăldau țărmurile ținuturilor polare. Brahiopodele și alte fosile ale vieții marine pot fi găsite în aceste depuneri până la Polul Nord. Gastropodele, brahiopodele, bureții și corali producători de recifuri au continuat să se înmulțească.

59:3.8 (677.5) La sfârșitul acestei perioade, se asistă la a doua înaintare a mărilor siluriene, cu un altă amestecare a apelor oceanelor sudice și nordice. Cefalopodele domină viața marină, în timp ce formele de viață asociate se dezvoltă și se diferențiază progresiv.

59:3.9 (677.6) Cu 280.000.000 de ani în urmă, continentele au ieșit în mare parte la suprafață din a doua inundație siluriană. Depunerile de rocă datând de la această scufundare sunt cunoscute în America de Nord sub numele de calcare de Niagara, deoarece acesta este stratul de rocă peste care curge acum Niagara. Acest strat de rocă se întinde de la munții estici până la regiunea văii Mississippi-ului, dar nu mai departe spre vest, ci spre sud. Câteva straturi acoperă Canada, porțiuni din America de Sud, Australia și majoritatea Europei, grosimea medie a seriei de straturi ale Niagarei fiind de circa două sute de metri. Chiar deasupra depunerilor de tip Niagara, în multe regiuni, poate fi găsită o acumulare de conglomerat, de șist și de rocă gemă. Aceste acumulări sunt produse de surpări secundare. Această sare s-a fixat în mari lagune care au fost alternativ deschise la mare și apoi izolate, astfel încât evaporarea s-a produs odată cu depunerea de sare împreună cu alte materii care erau în soluție de apă. În unele regiuni, aceste zăcămintе de sare gemă sunt groase de douăzeci de metri.

59:3.10 (677.7) Climatul este blând și regulat, iar fosilele marine se depun în regiunile arctice. Dar la sfârșitul acestei epoci mările sunt atât de sărate încât puțină viață rămâne în ele.

59:3.11 (677.8) Către sfârșitul submersiunii siluriene finale, echinodermele - crinii de piatră - se înmulțesc rapid așa cum o atestă depunerile de calcar crinoid. Trilobiții aproape că au dispărut, iar

moluștele sunt în continuare monarhii mărilor; formația de recifuri coraliere crește considerabil. În cursul acestei epoci, în locurile mai favorabile se dezvoltă pentru prima dată scorpionii de apă primitivi. Curând după aceea, și *brusc*, își fac apariția adevărații scorpioni, care respirau realmente aer.

59:3.12 (678.1) Aceste dezvoltări încheie a treia perioadă a vieții marine, care acoperă douăzeci și cinci de milioane de ani și e cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de *Silurian*.

4. Stadiul mării emergente de pământuri Perioada vieții vegetale terestre Epoca peștilor

59:4.1 (678.2) În cursul luptei seculare dintre pământ și apă, timp de lungi perioade marea a fost relativ victorioasă, însă ceasul victoriei pământului este aproape. Derivele continentale nu s-au produs până acum, doar că, uneori, practic întregul pământ al lumii este reunit prin istmuri subțiri și prin înguste punți de pământ.

59:4.2 (678.3) Când pământul iese la iveală după ultima inundație siluriană, ia sfârșit o perioadă importantă în dezvoltarea lumii și a evoluției vieții. Aceasta reprezintă zorii unei noi epoci pe pământ. Peisajul nud și fără atracție al timpurilor trecute începe să fie îmbrăcat cu o vegetație verde luxuriantă și sunt pe punctul de a apărea primele mari păduri magnifice.

59:4.3 (678.4) Viața marină a acestei epoci era foarte diversă datorită segregării primitive a speciilor, dar mai târziu a fost o liberă amestecare și asociere a tuturor acestor tipuri diferite. Brahiopodele au ajuns rapid la apogeul lor, fiind urmate de artropode, iar barnaclele și-au făcut prima apariție. Dar evenimentul cel mai important dintre toate a fost apariția *subită* a familiei peștilor. Aceasta a devenit epoca peștilor, acea perioadă a istoriei caracterizată prin tipul de animale *vertebrate*.

59:4.4 (678.5) Cu 270.000.000 de ani în urmă, continentele erau deasupra apei. De milioane și milioane de ani nu a fost în același timp atât de mult pământ deasupra apei; a fost una dintre cele mai mari epoci ale emergenței de pământuri din toată istoria lumii.

59:4.5 (678.6) Cu cinci milioane de ani mai târziu, regiunile de pământ ale Americii de Nord și de Sud, ale Europei, ale Africii, ale Asiei nordice și ale Australiei au fost inundate pe o perioadă scurtă, în America de Nord submersia fiind din când în când aproape completă; iar straturile de calcar rezultante au avut de la o sută cincizeci de metri la o mie cinci sute de metri grosime. Aceste variate mări devoniene s-au extins mai întâi într-o singură direcție, iar apoi într-alta, astfel încât imensa mare interioară arctică a Americii de Nord a găsit o cale de vărsare în Oceanul Pacific prin nordul Californiei.

59:4.6 (678.7) Cu 260.000.000 de ani în urmă, către sfârșitul acestei epoci de surpare terestră, America de Nord era parțial acoperită de mări care comunicau simultan cu apele Pacificului, ale Atlanticului, ale Oceanului Arctic și ale Golfului Mexicului. Depunerile acestor stadii mai recente ale primei inundații devoniene aveau o grosime

medie de circa trei sute de metri. Recifurile de corali care caracterizau aceste perioade indică faptul că mările interioare erau limpezi și puțin adânci. Aceste depuneri coraliere sunt expuse pe malurile fluviului Ohio lângă Louisville, Kentucky, și sunt groase de circa treizeci de metri, cuprinzând peste două sute de varietăți. Aceste formațiuni de corali se extind prin Canada și prin nordul Europei până la regiunile arctice.

59:4.7 (678.8) După aceste submersiuni, multe din țărmuri au fost considerabil înălțate, astfel încât depunerile primitive au fost acoperite de nămol și de șist. Există, de asemenea, un strat de gresie roșie care caracterizează una dintre sedimentările devoniene; și această pătură roșie se extinde pe o mare parte din suprafața pământului, fiind găsită în America de Nord și de Sud, în Europa, în Rusia, în China, în Africa și în Australia. Aceste depozite roșii evocau condiții climatice aride și semiaride, dar climatul acestei epoci era încă moderat și regulat.

59:4.8 (679.1) De-a lungul acestei întregi perioade, pământul situat la sud-estul Insulei Cinccinati a rămas cu mult deasupra apei. Cu toate acestea, o foarte mare parte din Europa occidentală, incluzând Insulele Britanice, a fost scufundată. În Țara Galilor, în Germania și în alte locuri din Europa, rocile devoniene au 6.000 de metri grosime.

59:4.9 (679.2) Cu 250.000.000 de ani în urmă, se asistă la apariția familiei peștilor, vertebratele, unul dintre cei mai importanți pași din evoluția preumană.

59:4.10 (679.3) Artropodele, sau crustaceele, au fost strămoșii primelor vertebrate. Predecesorii familiei peștilor au fost doi strămoși modificați ai artropodelor; unul avea un corp lung care lega un cap de

o coadă, pe când celălalt era un prepește fără osul dorsal și fără fălci. Însă aceste tipuri preliminare au fost repede distruse atunci când peștii, primele vertebrate ale lumii animalelor, și-au făcut *subita* lor apariție dinspre nord.

59:4.11 (679.4) Mulți dintre cei mai mari pești adevărați aparțin acestei epoci, unele dintre varietățile cu dinți având o lungime de la opt la zece metri; rechinii din ziua de azi sunt supraviețuitorii acestor pești străvechi. Peștii înzestrați cu plămâni și înarmați au ajuns la apogeul lor evolutiv, și înainte ca această epocă să se fi terminat, peștii se adaptaseră atât la apele dulci, cât și la cele sărate.

59:4.12 (679.5) Veritabile albi osoase de schelete și de dinți de pește pot fi găsite în depunerile acumulate spre finalul acestei perioade, și bogate pături de fosile sunt situate de-a lungul coastei Californiei, de vreme ce multe golfuri adăpostite ale Oceanului Pacific s-au extins până în pământurile acestei regiuni.

59:4.13 (679.6) Pământul a fost rapid invadat de noi ordine de vegetație terestră. Înainte de aceasta, multe plante au crescut pe pământ, afară pe malul apei. Prolifica *familie de ferigi* a apărut atunci *subit* și s-a răspândit repede pe suprafața pământului, care se înălța rapid în toate părțile lumii. În curând, s-au dezvoltat trei tipuri de arbori, de șaiszeci de centimetri în diametru și de doisprezece metri înălțime; mai târziu, au evoluat frunzele, dar aceste varietăți primitive aveau numai un foliaj rudimentar. Se găseau și multe plante mai mici, însă fosilele lor nu pot fi găsite, deoarece au fost în general distruse de către bacterii, apărute anterior.

59:4.14 (679.7) Pe măsură ce pământul s-a ridicat, America de Nord s-a legat de Europa prin punți de pământ care se extindeau spre

Groenlanda. Chiar și astăzi, Groenlanda păstrează rămășițele acestor plante terestre primitive sub mantaua ei de gheață.

59:4.15 (679.8) Cu 240.000.000 de ani în urmă, anumite părți din pământurile Europei, cât și din cele ale Americii de Nord și de Sud, au început să se scufunde. Această surpare a marcat apariția ultimei și celei mai puțin întinse din inundațiile devoniene. Mările arctice s-au deplasat din nou către sud peste o mare parte din America de Nord, Atlanticul a inundat o parte întinsă a Europei și a vestului Asiei, în vreme ce sudul Pacificului acoperea cea mai mare parte a Indiei. Această inundație a avut o apariție și o retragere deopotrivă de lente. Munții Catskill, situați de-a lungul malului vestic al fluviului Hudson, sunt unul dintre cele mai întinse monumente geologice ale acestei epoci care se pot găsi la suprafața Americii de Nord.

59:4.16 (679.9) Cu 230.000.000 de ani în urmă, mările își continuau retragerea. O mare parte din America de Nord este mult deasupra apei, și s-a produs apoi o mare activitate vulcanică în regiunea St. Lawrence. Mont-Royal, din Montreal, este craterul erodat al unui dintre acești vulcani. Depunerile acestei întregi epoci sunt bine ilustrate de Munții Apalași ai Americii de Nord, unde râul Susquehanna a tăiat o vale care dezvelește aceste straturi succesive, care au atins o grosime de peste 4.000 de metri.

59:4.17 (680.1) Înălțarea continentelor a continuat, iar atmosfera se îmbogățea cu oxigen. Pământul era acoperit de vaste păduri de ferigi înalte de treizeci de metri și de copaci specifici acelor zile, păduri liniștite, în care nu se auzea nici un sunet, nici măcar foșnetul vreunei frunze, căci acești copaci nu aveau frunze.

59:4.18 (680.2) Și astfel se apropie de sfârșit una dintre cele mai lungi perioade de evoluție a vieții marine, *epoca peștilor*. Această perioadă a istoriei lumii a durat aproape cincizeci de milioane de ani; ea a devenit cunoscută cercetătorilor voștri sub numele de *Devonian*.

5. Stadiul de derivă al scoarței terestre

Perioada carboniferă a pădurilor de ferigă

Epoca broaștelor

59:5.1 (680.3) Apariția peștilor pe parcursul perioadei precedente marchează apogeul evoluției vieții marine. Din acest moment înainte, evoluția vieții terestre devine tot mai importantă. Și această perioadă se deschide cu scena aproape ideal pregătită pentru apariția primelor animale terestre.

59:5.2 (680.4) Cu 220.000.000 de ani în urmă, multe din zonele continentale, incluzând majoritatea Americii de Nord, erau deasupra apei. Pământul era năpădit de o vegetație luxuriantă; aceasta a fost într-adevăr *epoca ferigilor*. Dioxidul de carbon era încă prezent în atmosferă, dar într-o proporție mai mică.

59:5.3 (680.5) La scurtă vreme după aceea, porțiunea centrală a Americii de Nord a fost inundată, creându-se două vaste mări interioare. Regiunile înalte ale coastelor Atlanticului, cât și ale Pacificului erau situate tocmai dincolo de țărmurile actuale. Aceste

două mări s-au unit curând, amestecând diferitele lor forme de viață. Uniunea faunei lor marine a marcat începutul declinului rapid, la nivel mondial, al vieții marine și începutul perioadei următoare a vieții terestre.

59:5.4 (680.6) Cu 210.000.000 de ani în urmă, mările arctice de apă caldă acopereau cea mai mare parte a Americii de Nord și a Europei. Apele polare antarctice au inundat America de Sud și Australia, în vreme ce și Africa și Asia erau înălțate considerabil.

59:5.5 (680.7) Când mările au atins nivelul lor maxim, s-a produs *deodată* o nouă dezvoltare evolutivă. Brusca, au apărut primele animale terestre. Se găseau numeroase specii dintre aceste animale care puteau să trăiască pe pământ sau în apă. Acești amfibieni respiratori de aer s-au dezvoltat din artropode, ale căror bășici înotătoare evoluaseră devenind plămâni.

59:5.6 (680.8) Din apele amare ale mărilor s-au târât afară pe pământ melci, scorpioni și broaște. Astăzi broaștele își depun încă ouăle în apă, iar puii lor există mai întâi sub formă de pești minusculi, mormolocii. Această perioadă ar putea foarte bine să fie numită *epoca broaștelor*.

59:5.7 (680.9) La foarte puțin timp după aceea, au apărut primele insecte, și împreună cu păianjenii, cu scorpionii, cu gândacii, cu greierii și cu lăcustele, au năpădit continentele lumii. Libelulele măsurau șaptezeci și cinci de centimetri în anvergură. S-au dezvoltat o mie de specii de gândaci, din care unele au crescut până la o mărime de zece centimetri.

59:5.8 (680.10) Grupurile echinodermelor s-au dezvoltat deosebit de mult, și ele sunt în realitate fosilele ghid ale acestei epoci. Marii

rechini care se hrăneau cu scoici au evoluat și ei considerabil, și au dominat oceanele vreme de peste cinci milioane de ani. Climatul era încă blând și moderat; viața marină era prea puțin schimbată. Peștii de apă proaspătă erau în plină dezvoltare, iar trilobiții erau pe cale de dispariție. Coralii erau rari, și o mare parte din piatra de var a fost produsă de crinoide. Calcarele cele mai bune pentru construcții s-au depus pe parcursul acestei epoci.

59:5.9 (681.1) Apele multora dintre mările interioare au fost atât de încărcate cu calcare și cu alte minerale, încât au generat în mare măsură progresul și dezvoltarea multor specii marine. În cele din urmă mările s-au limpezit ca urmare a unei mari depuneri de piatră, în unele locuri conținând zinc și plumb.

59:5.10 (681.2) Depunerile acestei epoci carbonifere inițiale au o grosime de la 150 la 600 de metri și sunt constituite din gresie, șist și piatră de calcar. Cel mai vechi strat conține fosilele animalelor și plantelor terestre și marine, împreună cu mult prundiș și sedimente. Puțin cărbune exploatabil se găsește în aceste straturi mai vechi. Aceste depuneri de pe întregul cuprins al Europei sunt foarte asemănătoare celor din America de Nord.

59:5.11 (681.3) Către sfârșitul acestei epoci, pământul Americii de Nord a început să se ridice. A urmat o scurtă întrerupere, și marea s-a reîntors ca să acopere cam jumătate din albiile ei precedente. Aceasta a fost o scurtă inundație, și cea mai mare parte a pământului s-a găsit curând cu mult deasupra apei. America de Sud era încă legată de Europa prin Africa.

59:5.12 (681.4) Începutul formării Vosgilor, a Pădurii Negre și a munților Urali datează din această epocă. Baze ale altor munți mai

vechi se găsesc în Marea Britanie și în toată Europa.

59:5.13 (681.5) Cu 200.000.000 de ani în urmă, au început stadiile cu adevărat active ale perioadei carbonifere. Cu douăzeci de milioane de ani înaintea acestei epoci, au început să se depună primele straturi de cărbune, dar activitățile formatoare de cărbune erau atunci active la o scară largă. Durata epocii propriu-zise a depunerilor de cărbune a depășit cu puțin douăzeci și cinci de milioane de ani.

59:5.14 (681.6) Pământurile se ridicau și coborau periodic din cauza variațiilor nivelului mării provocate de activitățile de pe fundurile oceanice. Această instabilitate a scoarței - lăsarea și ridicarea pământului - în corelație cu vegetația prolifică a terenurilor măloase de coastă, a contribuit la formarea de depuneri imense de cărbune, care au făcut ca această perioadă să fie cunoscută sub numele de *Carbonifer*. Climatul era încă blând în întreaga lume.

59:5.15 (681.7) Straturile de cărbune alternează cu șist, cu piatră și cu conglomerat. Aceste zăcămintele de cărbune din centrul și estul Statelor Unite variază în grosime de la doisprezece la cincisprezece metri. Însă multe dintre aceste depuneri au fost luate de apă pe parcursul înălțărilor de teren ulterioare. În unele părți ale Americii de Nord și ale Europei, stratul carbonifer avea 5.500 metri grosime.

59:5.16 (681.8) Prezența rădăcinilor de copaci pe măsură ce au crescut în argila subiacentă zăcămintelor de cărbune prezente demonstrează că acel cărbune s-a format exact acolo unde se găsește acum. El este constituit de aceste resturi ale vegetației exuberante care creștea în mlaștini și pe țărmurile mocirloase ale acestei epoci îndepărtate. Aceste reziduuri au fost păstrate de apă și modificate de presiune. Păturile de cărbune conțin adesea atât gaz, cât și petrol. Zăcămintele

de turbă, resturile unei vegetații trecute, ar fi convertite într-un tip de cărbune dacă ar fi supuse la o presiune și o căldură adecvate.

Antracitul a fost supus unei mai mari presiuni și călduri decât alți cărbuni.

59:5.17 (681.9) În America de Nord, păturile de cărbune din diverse zăcămintele indică de câte ori a scăzut și s-a ridicat pământul, acest număr variind de la zece în Illinois la douăzeci în Pennsylvania, la treizeci și cinci în Alabama și la șaptezeci și cinci în Canada. În zăcămintele de cărbune se găsesc atât fosilele de apă proaspătă, cât și cele de apă sărată.

59:5.18 (682.1) De-a lungul acestei epoci, munții Americii de Nord și de Sud erau activi, ridicându-se atât Anzii, cât și străvechii Munți Stâncoși de Sud. Marile regiuni înalte de coastă ale Atlanticului și Pacificului au început să se afunde, în cele din urmă erodându-se atât de tare și afundându-se atât de mult, țărmurile ambelor oceane se retrag aproape de pozițiile lor actuale. Depunerile acestei inundații au o grosime medie de trei sute de metri.

59:5.19 (682.2) Cu *190.000.000* de ani în urmă, marea carboniferă a Americii de Nord s-a extins către vest; ea acoperă regiunea actuală a Munților Stâncoși, care se vărsa în Oceanul Pacific prin California de Nord. Cărbunele a continuat să se acumuleze pe tot cuprinsul Americilor și al Europei, strat după strat, pe măsură ce regiunile de coastă s-au ridicat și s-au coborât în cursul acestor perioade de oscilații ale țărmurilor.

59:5.20 (682.3) Epoca de acum *180.000.000* milioane de ani, a pus capăt perioadei carbonifere în cursul căreia cărbunele s-a format peste

tot în lume - în Europa, în India, în China, în Africa de Nord și în Americi. La finalul perioadei de formare a cărbunelui, partea Americii de Nord situată la est de valea fluviului Mississippi s-a înălțat, iar partea majoră a acestei secțiuni a rămas de atunci deasupra nivelului mării. Această perioadă de înălțare de teren marchează începutul formării munților actuali ai Americii de Nord, atât în regiunile Apalașilor, cât și în vest. Vulcanii erau activi în Alaska, în California și în regiunile Europei și ale Asiei, unde munții erau în curs de formare. Estul Americii și Vestul Europei erau legate prin continentul Groenlandei.

59:5.21 (682.4) Înălțarea de teren a început să modifice climatul maritim al epocilor precedente și să substituie prin urmare premisele climatului continental mai puțin blând și mai variabil.

59:5.22 (682.5) Plantele acestor timpuri erau purtătoare de spori, iar vântul putea să îi împrăștie în toate direcțiile. Trunchiurile copacilor carboniferi erau de obicei de doi metri în diametru și adesea înalte de treizeci și cinci de metri. Ferigile de astăzi sunt într-adevăr relicve ale acestor epoci trecute.

59:5.23 (682.6) În general, acestea au fost epocile de dezvoltare pentru organismele de apă proaspătă; puțină schimbare s-a produs în viața marină anterioară. Însă caracteristica importantă a acestei perioade a fost apariția *bruscă* a broaștelor și a numeroșilor lor veri. Caracteristice vieții epocii cărbunelui au fost *ferigile* și *broaștele*.

6. Stadiul de tranziție climatică

Perioada plantelor cu semințe

Epoca frământărilor biologice

59:6.1 (682.7) Această perioadă marchează sfârșitul dezvoltării evolutive esențiale a vieții marine și deschiderea perioadei de tranziție care a condus la epocile ulterioare ale animalelor terestre.

59:6.2 (682.8) În cursul acestei epoci, viața a fost în mare măsură sărăcită. Mii de specii marine au pierit, iar viața a fost cu greu restabilită pe pământ. Aceasta a fost o vreme de frământare biologică, epoca în care viața aproape că a dispărut de pe fața pământului și din adâncurile oceanelor. Către încheierea lungii ere de viață marină, pe pământ se găseau peste o sută de mii de specii de organisme vii. La sfârșitul acestei perioade de tranziție, au supraviețuit mai puțin de cinci sute.

59:6.3 (682.9) Particularitățile acestei noi perioade nu se datorau atât de mult răcirii scoarței terestre sau lungii absențe a activității vulcanice, cât unei neobișnuite combinații de influențe banale și preexistente - restrângerea mărilor și creșterea unor enorme mase continentale. Blândul climat maritim al timpurilor trecute era pe cale de dispariție, iar tipul mai aspru de climat continental se dezvolta rapid.

59:6.4 (683.1) Cu *170.000.000* de ani în urmă, mari adaptări și mari schimbări evolutive aveau loc pe întreaga față a pământului. Continentele se înălțau pe tot globul, în vreme ce albiile oceanice se tot afundau. Au apărut lanțuri izolate de munți. Partea estică a Americii de Nord s-a ridicat foarte mult deasupra mării; vestul se ridica lent. Continentele erau acoperite de mari și mici lacuri sărate și

de numeroase mări interioare care erau legate de ocean prin strâmtori înguste. Începutul acestei perioade de tranziție variază în grosime de la 300 la 2.100 metri.

59:6.5 (683.2) În cursul acestor înălțări de teren, scoarța terestră s-a încrețit pe vaste întinderi. Aceasta a fost o epocă de urgență continentală, cu toate că anumite punți terestre au dispărut atunci, incluzând continentele care au unit atât de mult timp America de Sud cu Africa și America de Nord cu Europa.

59:6.6 (683.3) Treptat, mările și lacurile interioare au secăt în întreaga lume. Au început să apară munți izolați și ghețari regionali, în special în emisfera sudică, și în multe regiuni depunerile glaciare ale acestor formațiuni de gheață pot fi găsite chiar și printre unele dintre straturile superioare de mai târziu ale depunerilor de cărbune. Au apărut doi noi factori climatici - glaciațiunea și ariditatea. Multe din regiunile mai înalte ale pământului deveniseră aride și sterile.

59:6.7 (683.4) De-a lungul acestor perioade de schimbare climatică, mari variațiuni s-au produs și în vegetația terestră. *Plantele cu semințe* au apărut primele, și ele au procurat o mai bună sursă de hrană pentru viața sporită ulterior a animalelor terestre. Insectele au suferit o schimbare radicală. *Stadiile lor de repaus* au evoluat pentru a se adapta exigențelor perioadelor din cursul iernii și al secetei când viața este în suspensie.

59:6.8 (683.5) Dintre animalele terestre, broaștele, care au ajuns la apogeul lor în timpul epocii precedente, au decăzut rapid, dar ele au supraviețuit, deoarece puteau să trăiască mult timp chiar și în băltoacele și heleșteele în curs de secare din acele vremuri îndepărtate și extrem de încercate. În cursul epocii de declin a broaștelor, în

Africa, s-a produs primul pas în evoluția broaștelor în reptile. Și de vreme ce masele continentale erau încă legate, această creatură prerreptiliană, un respirator de aer, s-a răspândit în toată lumea. În această epocă, atmosfera a fost atât de schimbată, încât a convenit admirabil la întreținerea respirației animale. Curând după sosirea acestor broaște prerreptiliene, s-a întâmplat ca America de Nord să fie temporar izolată, ruptă de Europa, de Asia și de America de Sud.

59:6.9 (683.6) Răcirea treptată a apelor oceanelor a contribuit mult la distrugerea vieții oceanice. Animalele marine ale acestor epoci s-au refugiat temporar în trei locuri de retragere favorabile: regiunea actuală a Golfului Mexic, a Golfului Gangelui din India și cea a Golfului Sicilian din bazinul mediteranean. Și, din aceste trei regiuni s-au născut noi specii marine, născute să înfrunte adversitatea, să plece mai târziu pentru a repopula mările.

59:6.10 (683.7) Cu 160.000.000 de ani în urmă, pământul era în mare măsură acoperit cu vegetație adaptată menținerii vieții animalelor terestre, iar atmosfera devenise ideală pentru respirația animală. Astfel se termină perioada de reducere a vieții marine și a acelor timpuri de încercări biologice adverse care au eliminat toate formele de viață, în afară de acelea care aveau o valoare de supraviețuire, și care erau deci îndreptățite să funcționeze ca strămoși ai vieții mai înalt diferențiate și mai rapid dezvoltate a epocilor care urmează ale evoluției planetare.

59:6.11 (684.1) Finalul acestei perioade de frământări biologice, cunoscută studenților voștri sub numele de *Permian*, marchează, de asemenea, sfârșitul lungii ere *paleozoice*, care acoperă un sfert din istoria planetar ă, două sute cincizeci de milioane de ani.

59:6.12 (684.2) Vasta pepinieră oceanică a vieții de pe Urantia și-a îndeplinit rolul. Pe parcursul lungilor epoci când pământul era impropriu menținerii vieții, înainte ca atmosfera să conțină suficient oxigen pentru a susține animalele terestre superioare, marea a dat naștere formelor de viață primitive ale uscatului și le-a menținut. Acum importanța biologică a mării se diminuează progresiv, pe măsură ce pe pământ începe să se deruleze al doilea stadiu de evoluție.

59:6.13 (684.3) [Prezentat de un Purtător al Vieții din Nebadon, aparținând unuia dintre corpurilor originare atașate Urantiei.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 59](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 61](#) >>

Capitolul 60

Urantia pe parcursul erei vieții terestre primitive

60:0.1 (685.1) ERA epohcii exclusiv marine se sfârșise. Ridicarea pământurilor, răcirea crustei și a oceanelor, restrângerea mărilor și adâncirea lor corelativă, precum și marea creștere a suprafeței terestre în latitudine septentrională, au contribuit toate considerabil la modificarea climatului lumii în toate regiunile îndepărtate de zona ecuatorială.

60:0.2 (685.2) Epocile terminale ale erei precedente au fost, cu adevărat, epocile broaștelor, dar acești strămoși ai vertebratelor terestre nu mai erau dominanți, deoarece nu supraviețuiseră decât în număr redus. Foarte puține tipuri au ieșit vii din riguroasele încercări

ale perioadei precedente de tribulații biologice. Chiar și plantele purtătoare de spori dispăruseră aproape complet.

1. Epoca primitivă a reptilelor

60:1.1 (685.3) Depozitele de eroziune ale acestei epoci erau mai ales conglomerate, șisturi și gresii. Gipsul și straturile roșii, în toate aceste sedimentări, în America ca și în Europa, indică faptul că climatul celor două continente era arid. Aceste regiuni aride au fost supuse unei puternice eroziuni provocate de căderea trombelor de apă violente și periodice peste înaltele pământuri înconjurătoare.

60:1.2 (685.4) Se găsesc puține fosile în aceste straturi, însă putem observa numeroase amprente de reptile terestre. În numeroase regiuni, depozitele pământurilor roșii, de trei sute de metri adâncime ale acestei epoci, nu conțineau nici o fosilă. Animalele terestre nu au trăit într-un mod continuu decât în anumite părți ale Africii.

60:1.3 (685.5) Grosimea acestor depuneri de eroziune variază între 900 și 3.000 de metri și atinge chiar și 5.500 de metri pe coasta Pacificului. Lavele au forțat, mai târziu, drumul dintre aceste numeroase straturi. Palisadele fluviului Hudson au fost formate prin scufundarea lavelor bazaltice între aceste straturi triasice. Activitatea vulcanică era intensă în diferite părți ale lumii.

60:1.4 (685.6) Găsim depozite ale acestei perioade în Europa, în special în Germania și în Rusia. Gresile mozaicate din Anglia au apărut în această epocă. Calcarul s-a depus în Alpii meridionali ca urmare a unei invazii a mării. El se prezintă în această regiune sub

forma specifică a zidurilor și pilierilor de calcare dolomitice. Acest strat se regăsește pe întreaga suprafață a Africii și a Australiei. Marmura de Carrara provine din acest calcar modificat. Nu putem găsi nimic din această perioadă în regiunile meridionale ale Americii de Sud, din moment ce această parte a continentului a rămas scufundată și, prin urmare, nu prezintă decât depozite de origine marină și acvatică fără întrerupere a continuității cu epocile anterioare și posterioare.

60:1.5 (686.1) În urmă cu *150 milioane de ani* au început perioadele vieții terestre primitive ale istoriei lumii. În general, viața nu mergea foarte bine, însă ea mergea mai bine decât în epocile fierbinți și ostile de la sfârșitul erei vieții marine.

60:1.6 (686.2) În momentul în care se deschide această eră, estul și centrul Americii de Nord, jumătatea de nord a Americii de Sud, cea mai mare parte a Europei și întreaga Asie sunt cu mult deasupra apelor. Pentru prima dată, America de Nord este geografic izolată, însă nu pentru mult timp, căci istmul Detroitului din Bering se ridică în curând din nou, legând continentul cu Asia.

60:1.7 (686.3) S-au format mari cuvete în America de Nord în paralel cu coastele Atlanticului și Pacificului. A apărut marea falie din Connecticutul oriental, una dintre coastele sale scufundându-se, în cele din urmă, cu trei kilometri. Numeroase cuvete nord americane și numeroase bazine lacustre de apă dulce și apă sărată ale regiunilor muntoase au fost umplute ulterior de depozitele de eroziune. Mai târziu, aceste depresiuni de teren umplute au fost ridicate la o mare înălțime de curgerile de lavă subterane. Pădurile pietrificate a numeroase regiuni datează din această epocă.

60:1.8 (686.4) Coasta Pacifică nord americană, care a rămas în general deasupra apelor pe parcursul acestor submersii continentale, s-a cufundat, cu excepția Californiei de Sud și a unei mari insule care exista atunci în ceea ce este astăzi oceanul Pacific. Această mare californiană veche, bogată în viață marină, s-a întins către est și a ajuns din nou la vechiul bazin maritim al regiunilor vestului mijlociu.

60:1.9 (686.5) În urmă cu *140 milioane de ani*, după singurul indiciu al celor doi strămoși prerreptilieneni care se dezvoltaseră în Africa pe parcursul epocii precedente, reptilele au apărut brusc, cu toate însușirile lor. Ele s-au dezvoltat rapid dând naștere crocodililor, reptilelor și în cele din urmă șerpilor de mare și reptilelor zburătoare. Strămoșii lor de tranziție au dispărut foarte repede.

60:1.10 (686.6) Acești dinozauri reptilieneni, în curs de evoluție rapidă, au devenit în curând regii acestei epoci. Ei erau ovipari și se distingeau de toate celelalte animale prin mărimea mică a creierului lor, acesta cântărind mai puțin de o livră și trebuind să controleze un corp a cărui greutate a sfârșit prin a atinge patruzeci de tone. Însă primele reptile erau mai mici, carnivore și pășeau pe micile lor labe din urmă în modul în care o fac cangurii. Ele aveau oase goale, ca păsările, și până la urmă nu au avut decât trei degete la picioarele lor posterioare, astfel încât multe dintre amprentele lor fosile au fost atribuite, din greșeală, unor păsări gigantice. Mai târziu, dinozaurii erbivori au apărut prin evoluție. Ei pășeau în patru labe și, o ramură a acestui grup a dobândit puțin câte puțin o armură protectoare.

60:1.11 (686.7) Cu mai multe milioane de ani mai târziu, au apărut primele mamifere. Ele nu aveau placentă, și s-au dovedit rapid ca fiind un eșec; nici unul dintre ele nu a supraviețuit. Au reprezentat un

efort experimental de ameliorare a tipurilor de mamifere, însă această încercare nu a avut succes pe Urantia.

60:1.12 (686.8) Viața marină a acestei epoci era redusă, însă ea s-a amplificat rapid, datorită unei noi invazii a mărilor care a provocat, încă o dată, formarea unor lungi coaste litorale de ape puțin adânci. Aceste coaste joase se găseau mai mult în jurul Europei și al Asiei, și de aceea cele mai bogate straturi de fosile se găsesc pe lângă aceste continente. Dacă vreți să studiați astăzi viața acestei epoci, examinați regiunile himalayene, siberiene și mediteraneene, precum și India și insulele bazinului Pacificului de Sud. O trăsătură dominantă a vieții marine era prezența unei multitudini de frumoși amoniți, ale căror fosile se regăsesc în întreaga lume.

60:1.13 (686.9) În urmă cu *130 milioane de ani*, mările se schimbaseră destul de puțin. Siberia și America de Nord erau legate de istmul Detroitului de la Strâmtoarea Bering. O viață marină bogată și specială a apărut pe coasta californiană a Pacificului unde, peste o mie de specii de amoniți s-au dezvoltat pe baza tipurilor superioare de cefalopode. Pe parcursul acestei perioade, modificările vieții au fost desigur evolutive, în ciuda caracterului tranzițional și treptat.

60:1.14 (687.1) Această eră, care s-a întins pe mai mult de douăzeci și cinci de milioane de ani, este cunoscută sub numele de *Triasic*.

2. Noua fază a epocii reptilelor

60:2.1 (687.2) În urmă cu *120 milioane de ani*. a început o nouă fază a epocii reptilelor. Marele eveniment al acestei perioade a fost evoluția și declinul dinozaurilor. Animalele terestre au atins atunci cea mai mare dezvoltare a lor din punctul de vedere al mărimii, și aproape că dispăruseră de pe suprafața pământului la sfârșitul acestei ere. Dinozaurii de toate mărimile au evoluat, mergând de la o specie care măsura mai puțin de șaizeci de centimetri, până la enormii dinozauri necarnivori, de douăzeci și doi de metri lungime, a căror masă nu a fost niciodată egalată de nici o creatură vie.

60:2.2 (687.3) Cei mai mari dinozauri s-au născut în vestul Americii de Nord. Aceste monstruoase reptile sunt îngropate în întreaga regiune a Munților Stâncoși, de-a lungul coastei atlantice a Americii de Nord, în Europa occidentală, în Africa de Sud, în India, însă nu și în Australia.

60:2.3 (687.4) Aceste creaturi masive și-au pierdut forța și activitatea pe măsura creșterii constante a mărimii lor. Ele aveau nevoie de cantități de hrană atât de mari, încât invadaseră pământul până într-acolo încât mureau, literalmente, de foame, și ele s-au stins, deoarece nu aveau inteligența necesară de a face față situației.

60:2.4 (687.5) În acea epocă, cea mai mare parte de est a Americii de Nord, care rămăsese multă vreme ridicată, fusese nivelată și supusă eroziunii în oceanul Atlantic, a cărei coastă se întindea pe mai multe sute de kilometri, mai mult spre est decât astăzi. Partea occidentală a continentului era întotdeauna ridicată, însă chiar și aceste regiuni au fost ulterior invadate atât de marea septentrională, cât și de Pacific, care s-a întins către est până în regiunea Munților Negri din Dakota.

60:2.5 (687.6) A fost o epocă a apei dulci, caracterizată de numeroase lacuri interioare, așa cum o demonstrează abundența fosilelor de apă dulce acumulate în albiile numite Morrison din Colorado, din Montana și din Wyoming. Grosimea acestor depozite combinate de apă dulce și de apă sărată variază între șase sute și o mie cinci sute de metri, însă aceste straturi cuprind foarte puțin calcar.

60:2.6 (687.7) Aceeași mare polară care s-a întins atât de departe către sudul Americii de Nord a acoperit tot astfel întreaga Americă de Sud, cu excepția Anzilor, care au apărut la început. Cea mai mare parte a Chinei și a Rusiei era inundată, însă în Europa invazia apelor a fost cea mai importantă. Pe parcursul acestei submersiuni, s-a depus admirabila piatră litografică din Germaniei de Sud, ale cărei straturi s-au conservat, ca și cum ar fi numai de ieri, fosile cum ar fi aripile cele mai delicate ale unor insecte străvechi.

60:2.7 (687.8) Flora acestei epoci a semănat mult cu cea a epocii precedente. Pinii și coniferele deveneau tot mai asemănătoare varietăților actuale. Încă se mai forma puțin cărbune, de-a lungul țărmurilor septentrionale ale Mediteranei.

60:2.8 (687.9) Revenirea mărilor a ameliorat climatul. Coralii s-au întins în apele europene, ceea ce demonstrează existența unui climat încă blând și regulat, însă ei nu au apărut niciodată în apele polare, care s-au răcit lent. Viața marină a acestei epoci s-a ameliorat și s-a dezvoltat mult, în special în apele europene. Coralii și crinoidele au apărut temporar în număr mai mare decât înainte, însă amoniții au fost cei care au dominat viața nevertebratelor oceanelor. Mărimea lor medie era de ordinul a șapte până la zece centimetri, cu toate că o

specie a atins un diametru de doi metri cincizeci. Existau bureți peste tot, în timp ce sepiile și stridiile continuau să evolueze.

60:2.9 (688.1) În urmă cu *110 milioane de ani*, potențialele vieții marine continuau să apară. Ariciul de mare a reprezentat una dintre mutațiile cele mai remarcabile ale acelei epoci. Crabii, langustele, precum și alte tipuri de crustacee moderne au atins deplina lor dezvoltare. Schimbări marcante s-au produs și în familia peștilor, un tip de sturion făcându-și apariția pentru prima oară, însă ferocii șerpi de mare, proveniți din reptilele terestre, împânzeau încă toate mările și amenințau să distrugă întreaga familie a peștilor.

60:2.10 (688.2) Această epocă a rămas în mod esențial aceea a dinozaurilor. Ei au invadat pământul într-o asemenea măsură încât, pe parcursul perioadei precedente invaziei mărilor, două specii s-au refugiat în apă pentru a supraviețui. Acești șerpi de mare reprezintă un regres în evoluție. În timp ce anumite specii noi progresează, unele rămân staționare, iar altele fac cale înapoi, întorcându-se la o stare anterioară, iar acest lucru s-a întâmplat atunci când aceste două tipuri de reptile au abandonat pământul ferm.

60:2.11 (688.3) Pe măsură ce timpul trecea, șerpii de mare au atins o astfel de dimensiune încât au devenit foarte leneși, și au sfârșit prin a pieri, din cauza faptului că nu aveau un creier destul de mare pentru a asigura protecția imensului lor corp. Creierul lor cântărea mai puțin de șaiszeci de grame, în ciuda faptului că acești enormi ihtiozauri atingeau uneori cincizeci de metri lungime, cea mai mare parte depășind zece metri. Crocodilii marini au fost, de asemenea, o rămășiță a unui tip terestru de reptilă însă, spre deosebire de șerpii de

mare, aceste animale s-au întors întotdeauna pe pământ pentru a-și depune ouăle.

60:2.12 (688.4) La puțin timp după ce aceste două specii de dinozauri au migrat în apă în vederea unei vane încercări de autoconservare, două alte tipuri au fost împinse de aspra luptă pentru viața pe pământ, să își caute refugiul în aer. Însă acești pterosauri zburători nu au fost strămoșii adevăratelor păsări din epocile următoare. Ei au evoluat pe baza dinozaurilor săritori, cu oase goale, și aripile lor erau asemănătoare acelorale ale liliecilor, cu o anvergură de șase până la zece metri. Aceste străvechi reptile zburătoare au atins trei metri lungime. Ele aveau maxilare extensibile, foarte asemănătoare acelorale ale șerpilor actuali. O vreme, aceste reptile zburătoare au părut a fi un succes, însă nu au reușit să evolueze în așa fel încât să poată supraviețui ca navigatori aerieni. Ei reprezintă neamurile stinse ale precursorilor păsărilor.

60:2.13 (688.5) Broaștele țestoase s-au înmulțit pe parcursul acestei perioade, și și-au făcut prima apariție în America de Nord. Strămoșii lor veniseră din Asia, și au urmat istmul nordului.

60:2.14 (688.6) În urmă cu o sută de milioane de ani, era reptilelor a ajuns la sfârșit. Dinozaurii, în ciuda masei lor enorme, nu erau decât animale aproape fără creier, și lipsite de inteligență suficientă pentru a putea furniza hrana necesară unor corpuri atât de mari. De aceea, aceste reptile terestre care pășteau, au pierit în număr tot mai mare. De acum, evoluția va urma creșterea creierului și nu a masei corporale. Dezvoltarea creierului a caracterizat fiecare epocă succesivă a evoluției animale și a progresului planetar.

60:2.15 (688.7) Această epocă, care cuprinde apogeul reptilelor, reprezintă începutul declinului lor, și se întinde pe o perioadă aproape douăzeci și cinci de milioane de ani. Ea este cunoscută sub numele de *Jurassic*.

3. Stadiul cretacic

Perioada plantelor cu flori - Epoca păsărilor

60:3.1 (688.8) Marea perioadă cretacică își trage numele din predominanța în mări de prolifice foraminifere producătoare de cretă. Această perioadă conduce Urantia aproape de sfârșitul lungii dominări a reptilelor și asistă la apariția pe pământ a plantelor cu flori și a păsărilor. Este, de asemenea, epoca în care se termină deriva continentelor spre vest și spre sud. Ea însoțește giganticele deformări ale scoarței terestre, precum și imensele scurgeri de lavă și o mare activitate vulcanică.

60:3.2 (689.1) Către sfârșitul perioadei geologice precedente, cea mai mare parte a maselor continentale era bine ridicată, cu toate că nu existau încă vârfuri de munți. Continuând, deriva pământurilor continentale a întâlnit primul mare obstacol pe albia adâncă a Pacificului. Acest conflict al forțelor geologice a format întregul lanț de munți care se întinde într-o direcție nord-sud, de la Alaska până în Capul Horn, trecând prin Mexic.

60:3.3 (689.2) Această perioadă marchează astfel, în istoria geologică, *stadiul formării munților moderni*. Înainte de această

epocă, piscurile muntoase erau rare. Ele nu aveau decât creste înalte de o mare lărgime. În această epocă, a început să se înalțe lanțul Pacificului, însă el era situat la o mie o sută de kilometri vest față de țărmul actual. Sierra începea, de asemenea, să se formeze. Straturile lor de cuarț aurifer au rezultat din curgerile de lavă din acea epocă. În estul Americii de Nord, presiunea Atlanticului lucra, de asemenea, pentru a provoca o ridicare a terenului.

60:3.4 (689.3) În urmă cu *100 milioane de ani*, continentul Nord American și o parte a Europei se aflau cu mult deasupra apei. Devierea continentelor Americane continua. S-au produs metamorfoze ale Anzilor sud-americani și înălțarea progresivă a câmpiilor occidentale ale Americii de Nord. Cea mai mare parte a Mexicului s-a cufundat sub mare, iar Atlanticul de Sud a inundat coasta orientală a Americii de Sud atingând, în cele din urmă, litoralul actual. Oceanul Atlantic și Oceanul Indian avuseseră atunci, în mod sensibil, aceeași configurație ca astăzi.

60:3.5 (689.4) În urmă cu *95 milioane de ani*, masele continentale ale Americii și ale Europei începeau să se scufunde. Mările sudului au început să invadeze America de Nord și s-au întins progresiv către nord pentru a ajunge la Oceanul Arctic. Ca importanță, aceasta a fost cea de-a doua dintre submersiunile continentale. Când această mare a sfârșit prin a se retrage, ea a lăsat continentul aproape așa cum este acum. Înainte de sfârșitul acestei mari submersii, pământurile înalte din estul Appalașilor fuseseră aproape complet erodate și aduse la nivelul mării. Straturile de argilă pură, de numeroase culori, care sunt acum utilizate pentru a se fabrica oale, au fost depuse pe regiunile de

coastă ale Atlanticului, pe parcursul acestei epoci. Grosimea lor medie se apropie de șase sute de metri.

60:3.6 (689.5) O mare activitate vulcanică s-a manifestat în sudul Alpilor și de-a lungul stratului muntos al Californiei actuale. Cele mai mari deformări ale scoarței terestre care au avut loc timp de milioane și milioane de ani s-au produs în Mexic. Mari schimbări au avut loc, de asemenea, în Europa, Rusia, Japonia, precum și în partea meridională a Americii de Sud. Climatul a devenit tot mai diversificat.

60:3.7 (689.6) În urmă cu *90 milioane de ani*, angiospermele au ieșit din aceste mări cretacee primitive, și au invadat în curând continentele. Aceste plante terestre au apărut brusc, în același timp cu palmierii, cu magnoliile și cu lalelele. Puțin mai târziu palmierii, arborii de pâine, precum și o altă specie de palmieri, au acoperit Europa și câmpiile occidentale ale Americii de Nord. Nu a apărut nici un animal terestru nou.

60:3.8 (689.7) În urmă cu *85 milioane de ani*, Detroitul Beringului s-a închis, izolând apele în curs de răcire ale mărilor septentrionale. Până atunci, viața marină a apelor Golfului Mexic și a Atlanticului fusese cu mult diferită de aceea a Oceanului Pacific, din pricina variațiilor de temperatură dintre aceste două mase de apă; această diferență a dispărut atunci.

60:3.9 (689.8) Depozitele de mâl amestecate cu gresii verzi au dat numele lor acestei perioade. Sedimentările acestei epoci sunt variate și sunt constituite din șist, din gresie, din mici cantități de calcar, precum și din carbon de calitate inferioară sau din lignit, iar în

numeroase regiuni ele conțin petrol. Grosimea acestor straturi variază de la 60 de metri, în anumite locuri, până la 3.000 de metri în vestul Americii de Nord și în multe locuri din Europa. Putem observa aceste depozite în părțile deformate ale contraforturilor orientale ale Munților Stâncoși.

60:3.10 (690.1) În lumea întreagă, straturile poroase semistâncoase sunt impregnate de cretă. Ele primesc apa în aflorimentele lor sinclinale, și o dirijează în jos pentru a alimenta o mare parte a regiunilor actualmente aride ale pământului.

60:3.11 (690.2) În urmă cu *80 milioane de ani*, s-au produs mari perturbații în scoarța terestră. Deriva continentală către vest se apropia de sfârșitul ei, iar enorma energie datorate mării inerții dobândite de masele continentale bulversa litoralul Pacific al celor două Americi. Ea a provocat un contracurent de profunde schimbări de-a lungul țărmurilor asiatice ale Pacificului. Această înălțare circumpacifică a pământurilor, al cărei culme este reprezentată de lanțurile de munți actuali, are peste patruzeci de mii de kilometri lungime. Ridicările care au însoțit nașterea sa au fost cele mai mari deformări de suprafață care au avut loc de la apariția vieții pe Urantia. Scurgerile de lavă, atât subterane, cât și superficiale, au fost importante și întinse.

60:3.12 (690.3) Perioada de acum *75 milioane de ani* marchează sfârșitul derivei continentale. Din Alaska în Capul Horn, lungile straturi de coastă ale Pacificului erau realizate, însă ele nu comportau încă decât câteva vârfuri.

60:3.13 (690.4) Contrapresiunea opririi derivei continentale a accentuat elevația câmpiilor occidentale ale Americii de Nord, în timp ce în est, Appalașii regiunii litorale a Atlanticului, complet erodați, erau proiectați vertical în sus cu basculări slabe sau nule.

60:3.14 (690.5) În urmă cu *70 milioane de ani*, s-au produs deformări ale scoarței în raport cu înălțarea maximă a regiunii Munților Stâncoși. Un larg segment de roci a încălecat pe douăzeci și cinci de kilometri suprafața Columbiei Britanice; în acest loc, rocile cambriene au acoperit oblic stâncile cretacice. O altă încălecare spectaculoasă s-a produs pe versantul estic al Munților Stâncoși, aproape de frontiera canadiană. Se găsesc aici straturi stâncoase dintr-o epocă anterioară vieții, proiectate pe deasupra depozitelor cretacice atunci recente.

60:3.15 (690.6) Pe parcursul acestei epoci, activitatea vulcanică care domnea în întreaga lume a făcut să apară numeroase mici conuri vulcanice izolate. Vulcani submarini au intrat în activitate în regiunea scufundată a Himalayei. Și o mare parte a restului Asiei, inclusiv Siberia, se găsea încă sub apă.

60:3.16 (690.7) În urmă cu *65 milioane de ani*, s-a produs una dintre cele mai mari scurgeri de lavă din toate timpurile. Straturile acumulate în urma acestor scurgeri și precedentele se regăsesc în întreaga Americă, în Africa de Nord și de Sud, în Australia și în anumite părți ale Europei.

60:3.17 (690.8) Animalele terestre s-au schimbat puțin, însă datorită unei mari emergențe continentale, în special în America de Nord, ele s-au înmulțit rapid. America de Nord a fost marele câmp de evoluție a

animalelor terestre din aceste timpuri, căci cea mai mare parte a Europei era atunci scufundată.

60:3.18 (690.9) Climatul era încă cald și uniform. Regiunile arctice au beneficiat de o vreme comparabilă cu cea a climatului actual al centrului și al sudului Americii de Nord.

60:3.19 (690.10) Avea loc în viața vegetală o mare evoluție. Printre plantele terestre predominau angiospermele, și și-au făcut apariția pentru prima dată mulți dintre arborii actuali, incluzând aici fagul, mestecănul, stejarul, nukul, sicomorul, arțarul și palmierii actuali. Fructele, ierburile și cerealele erau abundente, și aceste ierburi ale acestor arbori purtători de semințe au jucat, în lumea plantelor, același rol pe care strămoșii omului l-au jucat în lumea animală. Importanța acestei etape în evoluție nu este depășită decât prin apariția omului însuși. Brusc și fără nici o tranziție prealabilă, a apărut, prin mutații, mare familie a plantelor cu flori. Această nouă floră a acoperit în curând întreaga lume.

60:3.20 (691.1) În urmă cu *60 milioane de ani*, cu toate că reptilele terestre au fost în declin, dinozaurii erau încă regii pământului, însă conducerea a fost preluată de tipurile mai agile și mai active de dinozauri carnivori, aparținând varietăților de săritoare de talie mică, gen cangur. Însă, cu ceva timp înainte, apăruseră noi tipuri de dinozauri erbivori, care s-au înmulțit rapid ca urmare a apariției plantelor terestre din familiei erbaceelor. Unul dintre acești noi dinozauri erbivori era un adevărat patruped, înzestrat cu două coarne. Tipul de broască țestoasă de șase metri în diametru, a apărut, la fel cu crocodilii moderni și adevărații șerpi din tipurile actuale. Mari

schimbări s-au produs, de asemenea, în rândul peștilor și al altor forme de viață marină.

60:3.21 (691.2) Prepășările epocilor anterioare nu reușiseră să se adapteze la elementul aerian, nu mai mult decât dinozaurii zburători. Au existat și specii efemere, care s-au stins rapid. Ele au împărtășit destinul dinozaurilor; distrugerea prin insuficiență de substanță cerebrală în raport cu mărimea lor. Această a doua încercare de a crea animale capabile să navigheze în atmosferă a eșuat, la fel cu încercarea ratată de a produce mamifere în cursul acestei epoci și al unei epoci precedente.

60:3.22 (691.3) În urmă cu *55 milioane de ani*, mersul evoluției a fost marcat de apariția bruscă a primei *păsări veritabile*, o mică creatură de gen porumbel care a fost strămoșul tuturor păsărilor. Ea a fost al treilea tip de creatură zburătoare care a apărut pe pământ. Ea s-a tras direct din grupul reptilelor, iar nu al dinozaurilor zburători contemporani, nici al tipurilor anterioare de păsări terestre cu dinți. De aceea, această perioadă este cunoscută ca *epoca păsărilor* și aceea a declinului reptilelor.

4. Sfârșitul perioadei cretacee

60:4.1 (691.4) Lua sfârșit marea perioadă cretacică. Încheierea sa marchează sfârșitul marilor invazii ale continentelor de către mări. Acest lucru este adevărat mai ales pentru America de Nord, unde au existat douăzeci și patru de mari inundații. Cu toate că submersiile de importanță medie s-au produs mai târziu, nici una dintre acestea din

urmă nu se poate compara cu vastele și cu lungile invazii marine ale epocii Cretacice și ale epocilor precedente. Aceste perioade în care când pământul, când marea au fost în avantaj s-au desfășurat în cicluri de milioane de ani. Ridicările și scufundările fundurilor oceanice și ale maselor continentale s-au efectuat conform unui ritm multimilenar, și tocmai aceste mișcări ritmice ale crustei terestre s-au perpetuat de-a lungul întregii istorii a pământului însă, cu o amplitudine și cu o frecvență în constantă scădere.

60:4.2 (691.5) Această perioadă asistă, de asemenea, la sfârșitul derivei continentale și la formarea munților moderni ai Urantie. Cu toate acestea, presiunea maselor continentale și blocarea forței vii a derivei lor seculare nu sunt singurii factori de formare a munților. Factorul principal și subiacent care determină amplasarea unui lanț de munți este existența prealabilă a unui pământ jos, sau a unei cuvete, care a fost umplută de depozite relativ mai ușoare ale eroziunii terestre și de aluviunile marine ale epocilor precedente. Grosimea acestor zone de terenuri mai ușoare atinge uneori de la patru mii cinci sute de mii până la șase mii de metri. De aceea, atunci când scoarța terestră este supusă unei presiuni de orice fel, aceste zone mai ușoare sunt primele care se cutează, care formează pliuri și se înalță pentru a forma o contrapondere forțelor și a presiunilor antagonice care acționează în scoarța terestră sau dedesubt. Se întâmplă ca aceste ridicături de terenuri să se producă fără cutări însă, în ceea ce privește înălțarea Munților Stâncoși, se produc cutări și basculări importante dublate de enorme încălecări de diferite straturi, atât superficiale, cât și subterane.

60:4.3 (692.1) Cei mai vechi munți ai lumii sunt situați în Asia, în Groenlanda și în Europa septentrională, în mijlocul acelora din străvechile sisteme est-vest. Munții de vârstă medie aparțin grupului circumpacific și celui de-al doilea sistem de est-vest european care s-a născut, cam în aceeași epocă. Aceste gigantice ridicături, lungi de aproape șaisprezece mii de kilometri, se întind din Europa până la ridicăturile de teren din Antile. Munții cei mai recentți se găsesc în sistemul Munților Stâncoși unde, pe parcursul epocilor, s-au produs ridicări de teren, însă ele au fost succesiv acoperite de ape, cu toate că anumite pământuri înalte au subzistat sub forma insulelor. După perioada de formare a munților de vârstă medie, s-au înălțat și adevăratele ținuturi muntoase înalte. Ele au devenit ulterior Munții Stâncoși actuali, după ce au fost sculptați de geniul artistic combinat al elementelor naturale.

60:4.4 (692.2) Regiunea actuală a Munților Stâncoși din America de Nord nu este aceea a ridicăturii de teren originare. Aceasta din urmă a fost, de mult timp, nivelată de eroziune, apoi ridicată din nou. Lanțul actual avansat este tot ceea ce rămâne din lanțul originar ridicat din nou. Pikes Peak și Peak Longs sunt niște exemple marcante a acestei activități orogenice care se desfășoară cel puțin pe durata a două generații de viață ale munților. Aceste două vârfuri și-au păstrat partea superioară deasupra apei pe parcursul mai multor inundații anterioare.

60:4.5 (692.3) Atât pe plan biologic, cât și pe plan geologic, această eră a fost activă și zbuciumată pe pământ și în ape. Animalele s-au înmulțit, în timp ce corali și crinoidele s-au împuținat. Amoniții, a căror influență a fost preponderentă în decursul unei ere precedente,

au fost, de asemenea, într-un declin rapid. Pe pământ pădurile au fost, în mare parte, înlocuite de pini și de alți arbori actuali, între care și gigantica sequoia. Către sfârșitul acestei perioade, mamiferele placentare nu apăruseră încă, însă cadrul biologic este perfect pregătit pentru apariția într-o epocă ulterioară a strămoșilor primitivi, a viitoarelor tipuri de mamifere.

60:4.6 (692.4) Astfel se termină o lungă eră a evoluției lumii, întinzându-se de la prima apariție a vieții terestre până la timpurile mai recente ale strămoșilor imediați ai speciei umane și a ramurilor colaterale. Această eră, numită *Cretacic*, acoperă cincizeci de milioane de ani. Ea încheie era premamiferă a vieții terestre, cunoscută sub numele de *Mezozoic*, care se întinde pe o perioadă de o sută de milioane de ani.

60:4.7 (692.5) [Prezentat de un Purtător al Vieții al Nebadonului atașat Sataniei și în funcție în prezent pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 60](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 62](#) >>

Capitolul 61

Era mamiferelor pe Urantia

61:0.1 (693.1) ERA mamiferelor se întinde de la epoca primelor mamifere placentare până la sfârșitul vârstei glaciare și acoperă aproape cincizeci de milioane de ani.

61:0.2 (693.2) Pe parcursul acestei vârste cenozoice panorama lumii oferea un spectacol atrăgător - dealuri ondulate, văi largi, fluvii mari și păduri vaste. Pe parcursul acestei perioade, istmul Panama s-a înălțat și s-a scufundat de două ori, iar podul terestru al Strâmătorii Bering a făcut de trei ori același lucru. Tipurile de animale erau atât numeroase, cât și variate. Arborii erau plini de păsări, și lumea întreagă era un paradis pentru animale, în ciuda luptelor neîncetate pentru supremație a speciilor în evoluție.

61:0.3 (693.3) Depunerile acumulate pe parcursul celor cinci perioade ale acestei ere de cincizeci de milioane de ani conțin arhivele fosile ale dinastiilor succesive de mamifere și conduc direct la perioada în care a apărut însuși omul.

1. Stadiul noilor pământuri continentale Vârsta primelor mamifere

61:1.1 (693.4) În urmă cu *50.000.000* de ani, zonele continentale ale lumii se găseau, în marea lor parte, deasupra apelor sau doar ușor scufundate. Formațiunile și depunerile acestor perioade sunt atât terestre, cât și marine, însă în principal terestre. Pe parcursul unei perioade considerabile, pământurile s-au ridicat treptat, însă ele au fost, în același timp, erodate și antrenate spre pământurile joase și spre mări.

61:1.2 (693.5) La începutul acestei perioade, mamiferele de tip placentar au apărut subit în America de Nord. Ele reprezentau etapa cea mai importantă a evoluției de până la epoca aceea. Ordinele de mamifere *neplacentare* existaseră înainte, însă acest tip nou a răsărit direct și brusc din strămoșul reptilă preexistent, ai cărui descendenți se perpetuaseră de-a lungul perioadei de declin a dinozaurilor. Părintele mamiferelor placentare au fost un mic dinozaur carnivor foarte activ, de tip săritor.

61:1.3 (693.6) Instinctele fundamentale ale mamiferelor au început să se manifeste la aceste tipuri primitive. Pe lângă toate celelalte

forme ale vieții animale mamiferele posedă un imens avantaj în ceea ce privește supraviețuirea asupra tuturor prin aceea că ele pot:

61:1.4 (693.7) 1. Să dea naștere unor pui relativ evoluți și bine dezvoltati.

61:1.5 (693.8) 2. Să își hrănească, să își crească și să își protejeze puii cu o grijă plină de afecțiune.

61:1.6 (693.9) 3. Să folosească superioritatea puterii lor cerebrale pentru a se perpetua.

61:1.7 (693.10) 4. Să folosească agilitatea lor sporită pentru a scăpa de dușmanii lor.

61:1.8 (693.11) 5. Să aplice inteligența lor superioară în ajustarea și adaptarea lor la mediu.

61:1.9 (694.1) În urmă cu 45.000.000 de ani coloanele muntoase continentale s-au înălțat concomitent cu o scufundare generală a regiunilor de coastă. Rasele mamiferelor au evoluat rapid. Un mic mamifer reptilă, de tip ovipar, era tot mai bine dezvoltat, iar strămoșii viitorilor canguri cutreierau pământul Australiei. Curând și-au făcut apariția mici cai, rinoceri iuți, tapiri cu trompă, porci primitivi, veverițe, lemuri, oposumi, precum și mai multe triburi de animale asemănătoare cu maimuțele. Toate erau mici, primitive și, mai ales, adaptate la viața pădurilor din regiunile muntoase. O mare pasăre terestră, asemănătoare struțului, s-a dezvoltat până la o înălțime de trei metri și făcea ou de douăzeci și trei de centimetri pe treizeci și trei. Această specie de pasăre a fost ancestorul giganticelor păsări transportoare de mai târziu, care erau remarcabil de inteligente și care odinioară purtau ființe umane prin aer .

61:1.10 (694.2) Mamiferele de la începutul erei cenozoice trăiau pe pământ, sub apă, în aer și în coroana arborilor. Ele aveau de la una până la unsprezece perechi de glande mamare și erau acoperite cu o lână deasă. Spre deosebire de speciile care au apărut mai târziu, acestea dezvoltau două serii succesive de dinți și aveau un creier foarte mare în comparație cu corpul lor, însă nici una dintre aceste specii moderne nu se număra printre ele.

61:1.11 (694.3) În urmă cu *40.000.000* de ani, zonele terestre ale emisferei nordice au început să se înalțe. Acest fenomen a fost urmat de noi și vaste sedimentări, precum și de alte activități terestre cum ar fi erupțiile de lavă, deformările, formațiunile lacustre și eroziunile.

61:1.12 (694.4) În cursul ultimei părți a acestei perioade, aproape întreaga Europă a fost scufundată. În urma unei ușoare înălțări a solului, continentul a fost acoperit de lacuri și de golfuri. Oceanul Arctic a curs spre sud, prin depresiunea Uralului, pentru a se uni cu Mediterana, care era atunci mai la nord. Înaltele pământuri ale Alpilor, ale Carpaților, ale Apeninilor și ale Pirineilor se ridicau ca niște insule în mijlocul mării. Apăruse și Istmul Panama; oceanele Atlantic și Pacific erau separate; America de Nord era legată de Asia prin puntea terestră a Strâmtorii Beringului și de Europa prin Groenlanda și prin Islanda. Circuitul terestru continental al latitudinilor nordice nu era întrerupt decât de Strâmtoarea Uralului care lega mările arctice de Mediterana extinsă.

61:1.13 (694.5) În apele europene se depuneau mari cantități de calcare foraminifere. Astăzi, aceeași rocă se regăsește la o altitudine de 3.000 de metri în Alpi, la 5.000 de metri în Himalaya și la 6.000 de metri în Tibet. Depozitele cretoase din perioada aceasta au apărut de-a

lungul coastelor Africi și ale Australiei, pe coasta de vest a Americii de Sud și în regiunea Antilelor.

61:1.14 (694.6) De-a lungul acestei perioade, numită *Eocen*, evoluția mamiferelor și a altor forme de viață a continuat aproape fără întrerupere. Pământul Americii de Nord era atunci legat de toate celelalte continente, exceptând Australia, iar lumea era treptat invadată de o faună mamiferă primitivă de diverse tipuri.

2. Stadiul recent de inundații

Epoca mamiferelor evaluate

61:2.1 (694.7) Această perioadă a fost caracterizată de o nouă și rapidă evoluție a mamiferelor placentare, formele cele mai avansate de mamifere care s-au dezvoltat în decursul acelor vremuri.

61:2.2 (694.8) Cu toate că mamiferele primitive au ieșit din strămoși carnivori, au apărut foarte curând unele specii de erbivore și, după multă vreme, au apărut și familii de mamifere omnivore.

Angiospermele constituiau hrana principală a acestor mamifere care se înmulțeau rapid, deoarece flora terestră, inclusiv majoritatea plantelor și a arborilor actuali, apăruseră pe parcursul perioadelor anterioare.

61:2.3 (695.1) În urmă cu 35.000.000 de ani a început epoca dominației mondiale a mamiferelor placentare. Puntea terestră din sud era foarte largă, și lega din nou imensul continent Antarctic de America de Sud, de Africa de Sud și de Australia. În ciuda comasării

de pământuri la înalte altitudini, climatul lumii rămânea relativ blând, deoarece suprafața mărilor tropicale se mărise, iar pământul nu era îndeajuns de ridicat pentru a se putea produce ghețari. Vaste scurgeri de lavă au avut loc în Groenlanda și Islanda și, între aceste straturi, s-a depus o anumită cantitate de cărbune .

61:2.4 (695.2) În fauna planetei aveau loc schimbări pronunțate.

Viața marină suferea modificări profunde. Cea mai mare parte a speciilor actuale de animale marine exista deja, iar foraminiferele continuau să joace un rol important. Insectele semănau mult cu cele din perioada precedentă. Depozitele fosile de Florissant din Colorado datează din ultimii ani ai acestor timpuri îndepărtate. Majoritatea familiilor de insecte existente atunci își au originea în acele perioade îndepărtate, însă multe din ele sunt acum dispărute, deși fosilele lor subzistă.

61:2.5 (695.3) Pe continente, această epocă a fost, prin excelență, aceea a reînnoirii și a răspândirii mamiferelor. Peste o sută de specii de mamifere anterioare și mai primitive s-au stins înainte de sfârșitul acestei perioade. Chiar și mamiferele mari cu creier mic au pierit curând. Creierul și agilitatea înlocuiseră carapacea și mărimea în progresul supraviețuirii animalelor. Cum familia dinozaurilor era în declin, mamiferele au preluat, încetul cu încetul, dominația pământului distrugând rapid și complet restul strămoșilor lor reptilieni.

61:2.6 (695.4) În paralel cu dispariția dinozaurilor, s-au produs și alte schimbări importante în diversele ramuri ale familiei saurienilor.

Membrii supraviețuitori ai familiilor primitive de reptile sunt broaștele țestoase, șerpii și crocodilii, precum și venerabilele broaște,

singurul grup rămas reprezentându-i pe strămoșii cei mai îndepărtați ai omului.

61:2.7 (695.5) Diversele grupuri de mamifere își au originea într-un animal unic, acum dispărut. Această creatură carnivoră era ceva între pisică și focă. Ea putea să trăiască pe pământ sau în apă, poseda o inteligență superioară și era foarte activă. În Europa, în urma evoluției a apărut strămoșul familiei canine care a dat în curând naștere unor numeroase specii de mici câini. Cam în aceeași epocă au apărut rozătoarele, inclusiv castorii, veverițele, popândăii, șoarecii și iepurii, care au reprezentat curând o formă de viață importantă. Foarte puține modificări s-au produs de atunci în această familie; ultimele depuneri din această perioadă conțin resturi fosile de câini, de pisici, de ratoni și de nevăstuici într-o formă ancestrală.

61:2.8 (695.6) În urmă cu 30.000.000 de ani au început să își facă apariția tipurile moderne de mamifere. Până atunci mamiferele trăiseră, în majoritate, în munți, căci aparțineau tipurilor montane. Subit, a început evoluția tipului de copitate sau de șes, specia erbivoră diferențiată de cea a carnivorelor cu gheare. Aceste animale descindeau dintr-un strămoș nediferențiat, care avea cinci degete la picioare și patruzeci și patru de dinți, și care a dispărut înainte de sfârșitul acelei epoci. Evoluția copitatelor nu a progresat dincolo de stadiul celor cu trei degete la picioare în decursul acestei perioade.

61:2.9 (695.7) Calul, remarcabil exemplu de evoluție, a trăit în acea epocă în America de Nord și în Europa, însă nu și-a încheiat în întregime dezvoltarea înainte de era glacială ulterioară. Deși familia rinocerilor a apărut la sfârșitul acestei perioade, ea nu a cunoscut cea mai mare expansiune a ei decât mai târziu. Și-a făcut apariția și o

mică creatură asemănătoare porcului, care a devenit strămoșul numeroaselor specii de porcine, de peccari și de hipopotami. Cămilele și lamele și-au avut originea în America de Nord din mijlocul acestei perioade, și au invadat câmpiile din vest. Mai târziu, lamele au emigrat către America de Sud, cămilele către Europa, și curând ambele specii s-au stins în America de Nord, deși unele soiuri cămile au supraviețuit până în epoca glaciară.

61:2.10 (696.1) Un fapt important s-a produs către această epocă în vestul Americii de Nord; și-au făcut apariția pentru prima dată strămoșii primitivi ai străvechilor lemurieni. Deși aceștia nu pot fi socotiți veritabili lemurieni, venirea familiei lor a marcat stabilirea liniei din care s-au tras ulterior adevărații lemurieni.

61:2.11 (696.2) Ca și șerpii de uscat ai unei epoci anterioare, care s-au retras în apele mărilor, un întreg trib de mamifere placentare a părăsit atunci pământul, pentru a-și stabili domiciliul în oceane. Ele au rămas, de atunci încolo, în mare, din ele dezvoltându-se balenele, delfinii marsuinii, focile și otariile actuale.

61:2.12 (696.3) Păsările au continuat să se dezvolte pe planetă, însă cu puține schimbări evolutive importante. Majoritatea păsărilor timpurilor moderne existau deja, printre care se numărau pescărușii, bătlanii, flamingo, ulii șorecari, șoimii, vulturii, bufnițele, prepelițele și struții.

61:2.13 (696.4) Către sfârșitul acestei epoci, numite *Oligocen*, care cuprindea zece milioane de ani, viața vegetală, ca și viața marină și animalele terestre, evoluase foarte mult, și se găsea prezentă pe planetă aproape ca astăzi. Ulterior au apărut specializări foarte extinse, însă formele ancestrale ale majorității ființelor vii existau și atunci.

3. Stadiul munților moderni

Epoca elefantului și a calului

61:3.1 (696.5) Înalțarea pământurilor și segregarea mărilor schimbau lent meteorologia lumii; vremea se răcea progresiv, însă climatul rămânea încă blând. Arborele Sequoia și magnolia creșteau în Groenlanda, însă plantele subtropicale începeau să migreze către sud. La sfârșitul acestei perioade, plantele și arborii din climatele calde dispăruseră în mare parte din latitudinile nordice. Locul lor a fost luat de plantele mai rezistente și de arborii cu frunze căzătoare.

61:3.2 (696.6) Numărul de varietăți de ierburi a crescut considerabil, iar dinții a numeroase specii de mamifere s-au modificat treptat, pentru a se apropia de tipul actual de dentiție a erbivorelor care pasc.

61:3.3 (696.7) În urmă cu 25.000.000 de ani, o ușoară afundare a pământurilor s-a produs după o lungă epocă de înălțare. Regiunea Munților Stâncoși a rămas mult ridicată, astfel încât materialele de eroziune au continuat să se depună pe tot cuprinsul pământurilor joase din est. Munții Sierra s-au reînălțat mult. În realitate, de atunci, ei se tot înalță . Marea falie verticală californiană, de șase kilometri și jumătate, datează din vremea aceea.

61:3.4 (696.8) În urmă cu 20.000.000 de ani, mamiferele au cunoscut într-adevăr epoca lor de aur. Istmul Strâmtorii Beringului ieșise la iveală, ceea ce a permis multor grupuri de animale să migreze din Asia către America de Nord; ele cuprindeau mastodonți cu patru colți, rinoceri cu picioare scurte și numeroase varietăți de feline.

61:3.5 (696.9) Au apărut și primii cerbi, iar America de Nord a fost în curând invadată de rumeegătoare - cerbi, boi, cămile, bizoni și mai multe specii de rinoceri, însă specia porcilor giganți, care avea mai mult de un metru optzeci în înălțime, s-a stins.

61:3.6 (697.1) Marii elefanți din perioada aceasta și din următoarele aveau și creierul și corpul foarte mari; ei au invadat, în curând, întreaga lume, cu excepția Australiei. Cel puțin de data aceasta, lumea a fost dominată de un animal imens, al cărui creier era suficient de mare pentru a-i permite să supraviețuiască. În fața vieții extrem de inteligente a acestei epoci, nici un animal de mărimea elefantului nu ar fi putut supraviețui dacă nu ar fi posedat un creier de mare dimensiune și de calitate superioară. În ceea ce privește inteligența și facultatea de adaptare calul este singurul care se apropie de elefant și este depășit doar de omul însuși. Chiar și așa, din cele cincizeci de specii de elefanți existenți la începutul acelei perioade, au supraviețuit numai două.

61:3.7 (697.2) În urmă cu *15.000.000* de ani, regiunile muntoase ale Eurasiei erau pe cale de a se înălța. O oarecare activitate vulcanică se manifesta aproape peste tot în aceste regiuni, însă nimic nu se compara cu scurgerile de lavă din emisfera occidentală. Aceste condiții instabile prevalau pe toată planeta.

61:3.8 (697.3) Strâmtoarea Gibraltarului s-a închis, iar Spania s-a legat de Africa prin vechea punte terestră, în timp ce Mediterana se vărsa în Atlantic printr-un canal îngust care traversa Franța, iar piscurile muntoase și pământurile înalte apăreau ca niște insule la suprafața acestei mări străvechi. Mai târziu, aceste mări europene au început să se retragă; iar și mai târziu, Mediterana s-a legat de

Oceanul Indian, în vreme ce la sfârșitul acestei epoci regiunea Suezului s-a înălțat astfel încât Mediterana a fost transformată, pentru o vreme, într-o mare interioară sărată.

61:3.9 (697.4) Puntea terestră a Islandei a fost acoperită, iar apele arctice s-au amestecat cu cele ale Oceanului Atlantic. Coasta atlantică a Americii de Nord s-a răcit rapid, însă coasta Pacificului a rămas mai caldă decât în prezent. Marii curenți oceanici circulau și afectau climatul aproape ca astăzi.

61:3.10 (697.5) Viața mamiferelor a continuat să evolueze. Imense herghelii de cai s-au alăturat cămilelor din câmpiile vestice ale Americii de Nord. Aceasta a fost într-adevăr epoca cailor și a elefanților. În calitate sa animală, creierul calului era alături de acela al elefantului, deși într-o anumită privință era net inferior, căci calul nu a învins niciodată pe deplin tendința sa adânc înrădăcinată de a fugi atunci când se sperie. Calul nu are controlul emoțional al elefantului, în timp ce elefantul este foarte mult dezavantajat de talia și lipsa lui de agilitate. În cursul acestei perioade a apărut, prin evoluție, un animal care semăna și cu calul și cu elefantul, însă el a fost în curând distrus de familia felinei care se înmulțea rapid.

61:3.11 (697.6) În momentul în care Urantia intră în așa-zisa „epocă fără cai”, ar trebui să zăboviți un pic și să vă gândiți la ceea ce a însemnat acest animal pentru strămoșii voștri. La început oamenii au folosit caii pentru a se hrăni, apoi pentru a călători și, mai târziu, pentru agricultură și război. Calul a servit omenirea mult timp și a jucat un rol important în dezvoltarea civilizației umane.

61:3.12 (697.7) Dezvoltările biologice din această perioadă au contribuit mult la pregătirea terenului pentru apariția ulterioară a omului. În Asia Centrală s-au dezvoltat adevăratele specii de maimuțe primitive și de gorile , ambele tipuri provenind dintr-un strămoș comun, acum dispărut. Însă nici una dintre aceste specii nu este înrudită cu linia ființelor vii care aveau să devină, mai târziu, strămoșii rasei umane.

61:3.13 (697.8) Familia caninelor era reprezentată de mai multe grupuri, în special de lupi și de vulpi. Tribul felinelor era reprezentat de pantere și de marii tigrii cu dinți sabie, aceștia din urmă apărând mai întâi în America de Nord. Familiile feline și canine moderne s-au înmulțit în întreaga lume. Nevăstuicilor, jderilor, vidrelor și ratonilor le-a mers bine și s-au dezvoltat pe toate latitudinile nordice.

61:3.14 (698.1) Păsările au continuat să evolueze, deși cu puține schimbări însemnate. Reptilele semănau cu tipurile moderne - șerpi, crocodili și broaște țestoase.

61:3.15 (698.2) Așa se apropia de sfârșitul ei o perioadă foarte interesantă și bogată în evenimente din istoria lumii. Aceasta eră a elefantului și a calului este cunoscută sub numele de *Miocen*.

4. Stadiul recent de înălțare continentală

Ultima mare migrație a mamiferelor

61:4.1 (698.3) Această perioadă este marcată de înălțarea preglaciară a pământurilor din America de Nord, din Europa și din Asia.

Topografia pământului a fost mult modificată. Au luat naștere noi lanțuri de munți, unele fluvii și-au schimbat cursul și în întreaga lume au apărut vulcani izolați.

61:4.2 (698.4) În urmă cu *10.000.000* de ani, a început o epocă de depuneri terestre locale, răspândite pe bazele terestre ale continentelor, însă cea mai mare parte a acestor sedimentări au fost ulterior erodate. În această perioadă, o mare parte a Europei era încă scufundată, inclusiv anumite porțiuni ale Angliei, ale Belgiei și ale Franței. Marea Mediterana acoperea o mare parte a Africii de Nord. În America de Nord, depunerile se acumulau pe mari suprafețe la baza munților, în lacuri și în marile cuvete terestre. Aceste depozite au o grosime medie care nu depășește șaiszeci de metri; ele sunt mai mult sau mai puțin colorate, iar fosilele sunt rare. Au existat în vestul Americii de Nord două mari lacuri de apă dulce. Munții Sierra se tot înălțau; Shasta, Hood și Rainer au început să se prefacă în munți; America de Nord a început deplasarea ei lentă către depresiunea atlantică, dar nu mai înainte de era glacială următoare.

61:4.3 (698.5) Pentru o perioadă scurtă, toate pământurile lumii s-au aflat din nou legate, cu excepția Australiei, și a avut loc ultima migrațiune animală la scară mondială. America de Nord era legată atât de America de Sud cât și de Asia, și schimbările se produceau liber în faună. Leneșul, tatuul, antilopa și ursul din Asia au pătruns în America de Nord, în timp ce cămilele nord americane au trecut în China. Rinocerii au migrat în întreaga lume, cu excepția Australiei și

a Americii de Sud, însă la sfârșitul acestei perioade rasa lor se stinsese în emisfera vestică.

61:4.4 (698.6) În general, viața perioadei precedente a continuat să evolueze și să se răspândească. Familia felinelor domina viața animală, iar viața marină era aproape staționară. Mulți dintre cai erau încă de tipul celor cu trei degete, însă diferitele rase moderne erau pe cale să apară. Lamele și cămilele ce semănau cu girafa s-au amestecat cu caii pe câmpiile pe care pășteau. Girafa a apărut în Africa și avea un gât la fel de lung ca acum. În America de Sud leneșul, tatuul, furnicarul și tipurile sud-americane de maimuțele primitive au evoluat. Înainte de a se izola definitiv continentele, mastodonții, aceste animale masive, au migrat peste tot, cu excepția Australiei.

61:4.5 (698.7) În urmă cu 5.000.000 de ani, calul a atins punctul lui de evoluție actual și a migrat din America de Nord în întreaga lume. Însă rasa cabalină se stinsese pe continentul ei de origine cu mult înainte de sosirea omului roșu.

61:4.6 (698.8) Climatul se răcea progresiv, iar plantele terestre se deplasau lent către sud. Mai întâi frigul tot mai tare din regiunile nordice a fost cel care a oprit migrațiunile animale prin istmurile nordului. Mai târziu, punțile terestre ale Americii de Nord s-au surpat. Curând după aceea, legătura terestră dintre Africa și America de Sud a fost definitiv scufundată, iar emisfera vestică s-a găsit izolată, aproape așa cum este astăzi. Începând din această epocă, în emisfera orientală și în emisfera occidentală au început să se dezvolte tipuri de viață distincte.

61:4.7 (699.1) Așa s-a încheiat această perioadă de aproape zece milioane de ani, iar strămoșul omului nu își făcuse încă apariția. Această epocă este, în general, desemnată ca *Pliocen*.

5. Începutul erei glaciare

61:5.1 (699.2) La sfârșitul perioadei precedente, pământurile din partea nord-estică a Americii de Nord și a Europei nordice erau foarte ridicate pe mari suprafețe. În America de Nord, vaste regiuni atingeau altitudini de până la nouă mii de metri și chiar mai mult. Climatul blând dominase până acum în aceste regiuni nordice, și toate apele arctice erau supuse evaporării. Ele au rămas fără ghețari până aproape de încheierea perioadei glaciare.

61:5.2 (699.3) În același timp cu aceste înălțări de pământuri, curenții oceanici s-au deplasat, iar vânturile sezoniere și-au modificat direcția. Aceste condiții au provocat, în cele din urmă, pe pământurile nordice înalte, o precipitație de umiditate aproape constantă, ca urmare a mișcărilor de atmosferă puternic saturată. Ninsoarea a început să cadă peste aceste regiuni înălțate și prin urmare reci, și a continuat să cadă până când a atins o grosime de șase mii de metri. Zonele acoperite de cel mai gros strat de zăpadă, precum și altitudinea, au determinat punctele centrale ale scurgerilor glaciare sub presiunea care s-a produs mai târziu. Era glaciară a persistat atâta timp cât aceste precipitații excesive au continuat să acopere înaltele pământuri nordice cu o enormă manta de zăpadă, care s-a prefăcut curând într-o gheață compactă, dar care se mișca.

61:5.3 (699.4) Marile straturi glaciare ale acestei epoci erau toate situate pe pământurile înalte, nu în regiunile muntoase unde se găsesc ele astăzi. Jumătate din formațiunile glaciare se situau în America de Nord, un sfert în Eurasia și un sfert în restul lumii, în principal în Antarctica. Africa era doar puțin atinsă de ghețuri, însă Australia era, aproape în întregime, acoperită de mantia de gheață a Antarcticii.

61:5.4 (699.5) Regiunile nordice ale Urantieii au cunoscut șase invazii glaciare separate și distincte, cu toate că s-au produs zeci de înaintări și de retrageri asociate cu activitatea fiecărui strat de gheață individual. Ghețurile Americii de Nord s-au adunat în două centre și, mai târziu, în trei. Groenlanda era acoperită de gheață și Islanda a fost complet îngropată sub scurgere glaciară. În Europa, gheața a reacoperit în diverse epoci insulele britanice, cu excepția coastei de sud a Angliei, și s-a întins peste Europa occidentală, până în Franța.

61:5.5 (699.6) În urmă cu 2 milioane de ani, primul ghețar nord american și-a început înaintarea către sud. Era glaciară era la începuturile ei, iar acestui ghețar i-au trebuit un milion de ani pentru a avansa, și apoi pentru a se retrage către centrele de presiune ale nordului. Mantia de gheață centrală s-a întins către sudul Kansasului; centrele glaciare ale estului și vestului nu erau atât de întinse.

61:5.6 (699.7) În urmă cu 1.500.000 de ani, primul mare ghețar se retrăgea către nord. Între timp enorme cantități de zăpadă căzuseră peste Groenlanda și nord-estul Americii de Nord. Această masă glaciară orientală nu a întârziat să curgă lent către sud. A fost a doua invazie glaciară.

61:5.7 (699.8) Aceste două prime invazii ale gheții nu au fost foarte întinse în Eurasia. În cursul acestor epoci primitive ale erei glaciare, America de Nord era invadată de mastodonți, de mamuții lănoși, de cai, de cămile, de cerbi, de boii moscați, de bizoni, de leneșii de pământ, de castorii giganți, de tigrii cu dinți sabie, precum și de numeroase grupuri de familii feline și canine. Însă, începând din această epocă numărul lor a fost repede redus de frigul tot mai tare al perioadei glaciare. Către sfârșitul erei glaciare majoritatea acestor specii de animale s-au stins în America de Nord.

61:5.8 (700.1) În afara regiunilor reacoperite de gheață, viața terestră și acvatică a lumii a fost foarte puțin schimbată. Între invaziile glaciare climatul era aproape la fel de blând ca astăzi, poate puțin mai cald. În cele din urmă, ghețarii nu erau decât fenomene locale, cu toate că acoperiseră imense suprafețe. Climatul de coastă a variat, în mare parte, între perioadele de inactivitate glaciară și cele în care enorme aisberguri alunecau de pe coastele Maine în Atlantic, altele ieșeau prin Puget Sound către Pacific, sau se sfărâmau cu zgomot în fiordurile norvegiene deschise la Marea Nordului.

6. Omul primitiv din era glaciară

61:6.1 (700.2) Marele eveniment al acestei perioade glaciare a fost apariția evolutivă a omului primitiv. Către vestul Indiei, pe un pământ acum scufundat și printre descendenții vechilor lemuri ai Americii de Nord migrați în Asia, au apărut *brusc* mamiferele precursori ale oamenilor. Aceste mici animale se deplasau, în principal, *pe* labele de

dinapoi; ele aveau un creier mare, proporțional cu mărimea lor și comparabil cu creierul altor animale. În a șaptezecia generație a acestui ordin de viață, un grup nou și superior de animale s-a diferențiat *brusc*. Aceste noi mamifere intermediare - care aveau aproape de două ori talia strămoșilor lor și posedau facultăți cerebrale sporite proporțional - abia apucaseră să se stabilească mai bine, când primatele, reprezentând a treia mutație vitală, au apărut *brusc*. (În același moment, o dezvoltare retrogradă survenită în cadrul neamului mamiferelor intermediare a dat naștere strămoșilor rasei simiene; din acea zi și până în timpurile prezente, ramura umană a progresat printr-o evoluție treptată, în timp ce triburile simiene au rămas staționare sau au retrogradat.)

61:6.2 (700.3) În urmă cu *un milion* de ani, Urantia a fost înregistrată ca *lume locuită*. O mutație în interiorul viței primatelor aflate în progres a produs *brusc* două ființe umane primitive, adevărații strămoși ai omenirii.

61:6.3 (700.4) Aceste evenimente au avut loc cam pe la începutul celei de-a treia înaintare glaciară; astfel se poate vedea că primii voștri strămoși se nasc și se formează într-un mediu dificil, tonifiant și stimulator. Și singurii supraviețuitori ai acestor aborigeni ai Urantie, eschimoșii, preferă chiar și acum să trăiască în climatele nordice foarte reci.

61:6.4 (700.5) Ființe umane nu au locuit emisfera occidentală înainte de încheierea erei glaciare, însă pe parcursul epocilor interglaciare ele au trecut către vest, înconjurând Mediterana și invadând, în curând, continentul european. În cavernele Europei occidentale găsim

oseminte umane amestecate cu rămășițe de animale, atât arctice cât și tropicale, ceea ce dovedește că oamenii au trăit în aceste regiuni de-a lungul ultimelor epoci de înaintare și de retragere a ghețarilor.

7. Urmarea erei glaciare

61:7.1 (700.6) De-a lungul întregii perioade glaciare, au continuat să se exercite și alte activități, însă acțiunea ghețurilor eclipsează toate celelalte fenomene ale latitudinilor nordice. Nici o altă activitate terestră nu lasă probe topografice atât de nete. Lespezile mari de stâncă caracteristice și despicăturile suprafeței, cum ar fi văgăunile, lacurile, pietrele desprinse sau pulverizate, nu sunt legate de nici un alt fenomen din natură. Gheața este, de asemenea, răspunzătoare de ușoarele undulații de teren cunoscute sub numele de drumline. Mai mult, pe parcursul înaintării lui un ghețar deplasează malurile și modifică complet suprafața pământului. Doar ghețarii lasă în urma lor, drept mărturie, morene mediane, laterale și frontale. Aceste depuneri, în particular morenele mediane, se întind către nord și est, pornind de la coasta orientală a Americii de Nord. Le găsim, de asemenea, în Europa și în Siberia.

61:7.2 (701.1) În urmă cu 750.000 de ani, al treilea strat de gheață format de unirea câmpurilor glaciare din centrul și din estul Americii de Nord era deja departe pe drumul lui spre sud; la apogeul său, el a atins sudul Illinoisului și s-a deplasat către Mississippi, optzeci de kilometri către vest, în timp ce partea orientală s-a extins către sud, până la fluviul Ohio și la Pennsylvania centrală.

61:7.3 (701.2) În Asia, stratul de gheață siberian a realizat invazia sa cea mai meridională, în timp ce în Europa gheața în progresie s-a oprit chiar înainte de bariera muntoasă a Alpilor.

61:7.4 (701.3) În urmă cu 500.000 de ani, în cursul celei de-a cincia înaintare glaciară, un nou fenomen a accelerat cursul evoluției umane. *Brusc* și într-o singură generație, cele șase rase de culoare au apărut prin mutație din ramura umană aborigenă. Această dată este de două ori importantă, de vreme ce ea a marcat și sosirea Prințului Planetar.

61:7.5 (701.4) În America de Nord, cea de-a cincia înaintare glaciară a constatat într-o invazie combinată pornind din trei centre glaciare. Cu toate acestea, lobul estic nu s-a extins decât foarte puțin înspre sudul văii St. Lawrence și ghețarul vestic nu a avansat decât foarte puțin către sud. În schimb, lobul central s-a extins suficient de mult către sud încât să acopere aproape în întregime statul Iowa. În Europa, această invazie glaciară nu a fost atât de întinsă ca cea precedentă.

61:7.6 (701.5) În urmă cu 250.000 de ani, începe a șasea și ultima înaintare glaciară. În ciuda faptului că pământurile înalte nordice începuseră să se cufunde ușor, această perioadă a avut cele mai mari depuneri de zăpadă care s-au acumulat pe câmpiile de gheață nordice.

61:7.7 (701.6) În cursul acestei invazii, cei trei mari ghețari s-au sudat într-o singură masă imensă, și toți munții de la vest au participat la această activitate glaciară. A fost cea mai mare dintre toate invaziile glaciare din America de Nord; gheața s-a deplasat către sud, la peste două mii cinci sute de kilometri de centrele ei de presiune, iar America de Nord a cunoscut temperaturile cele mai joase din istoria ei.

61:7.8 (701.7) Acum *200.000* de ani, pe durata avansării ultimului ghețar a avut loc un episod care a influențat mult cursul evenimentelor pe Urantia - rebeliunea lui Lucifer.

61:7.9 (701.8) Acum *150.000* de ani, a șasea și cea din urmă invazie glaciară a atins punctele extreme ale înaintării ei către sud; partea occidentală depășea puțin frontiera canadiană, partea centrală atingea Kansasul, Missouriul și Illinoisul, iar cea orientală acoperea o mare parte din Pennsylvania și din Ohio.

61:7.10 (701.9) Acest ghețar a fost cel care a proiectat numeroasele protuberanțe sau limbi glaciare care au sculptat lacurile actuale, mari și mici. Sistemul Marilor Lacuri nord americane a fost stabilit de acest ghețar pe parcursul retragerii lui. Geologii Urantiei au tras foarte exact diferitele stadii ale acestei evoluții, și au dedus corect că aceste mase de apă, în diferite perioade, s-au vărsat mai întâi în valea Mississipiului, apoi către est în valea Hudsonului și, în cele din urmă, printr-o trecătoare nordică, în cea a St. Lawrence. Acum treizeci și șapte de mii de ani, apele sistemului comunicant al Marilor Lacuri au început să se scurgă pe traseul actual al Niagarei.

61:7.11 (702.1) În urmă cu *100.000* de ani, în cursul retragerii ultimului ghețar, au început să se formeze imensele întinderi de gheață polare, iar centrul de acumulare glaciară s-a deplasat considerabil spre nord. Atâta timp cât regiunile polare vor fi acoperite de gheață, va fi practic imposibil să mai survină vreo altă eră glaciară, indiferent de viitoarele ridicări de teren sau de modificările curenților oceanici.

61:7.12 (702.2) Avansarea acestui ultim ghețar a durat o sută de mii de ani, și a fost necesar un interval de timp egal pentru ca acesta să-și încheie retragerea spre nord. Regiunile temperate sunt lipsite de ghețuri de peste cincizeci de mii de ani.

61:7.13 (702.3) Rigorile perioadei glaciare au distrus multe specii animale și le-au modificat radical pe numeroase altele. Numeroase specii au fost cumplit selecționate pe parcursul migrărilor repetate făcute necesare de înaintarea și de retragerea ghețurilor. Animalele care au urmărit deplasările alternate ale ghețurilor pe pământ au fost ursul, bizonul, renul, boul moscat, mamutul și mastodontul.

61:7.14 (702.4) Mamuții căutau preriile deschise, iar mastodonții preferau liziera adăpostită a regiunilor împădurite. Până la o dată recentă, mamuții cutreierau din Mexic până în Canada; varietatea siberiană s-a acoperit de lână. Mastodonții au continuat să trăiască în America de Nord până când oamenii roșii i-au exterminat, aproape tot așa cum oamenii albi au masacrat mai târziu bizonii.

61:7.15 (702.5) În cursul acestei ultime perioade glaciare, caii, lamele și tigrii cu dinți sabie au dispărut din America de Nord. Locul lor a fost luat de leneși, de tatu, de rozătoare sau de porcii de apă, venite toate din America de Sud.

61:7.16 (702.6) Migrările forțate ale vieții din fața înaintării glaciare au dus la extraordinare încrucișări de plante și de animale. După retragerea ultimei invazii glaciare, numeroase specii arctice, atât animale cât și vegetale, au rămas eșuate pe înălțimile anumitor creste muntoase, unde se refugiaseră pentru a scăpa de distrugerea de către ghețari. De aceea se găsesc astăzi aceste plante și aceste animale

disociate pe înălțimile Alpilor, în Europa și chiar și pe munții Appalași, în America de Nord.

61:7.17 (702.7) Era glaciara este ultima perioadă geologică încheiată. Ea se numește *Pleistocen* și se întinde de-a lungul a peste două milioane de ani.

61:7.18 (702.8) În urmă cu 35.000 de ani, s-a încheiat această mare eră glaciara, mai puțin pentru regiunile polare ale planetei. Această dată este de asemenea semnificativă, deoarece ea coincide cu sosirea unei Fiice și a unui Fiu Materiali, începutul cărmuirii Adamice, momentul în care începe perioada holocenă sau postglaciara.

61:7.19 (702.9) Această expunere se întinde de la apariția mamiferelor până la retragerea glaciara și până în timpurile istorice; ea acoperă o perioadă de aproape cincizeci de milioane de ani. Aceasta este ultima perioadă geologică - cea actuală. Cercetătorii voștri o cunosc sub numele de *Cenozoic*, sau era timpurilor recente.

61:7.20 (702.10) [Garantat de un Purtător al Vieții rezident.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 61](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 63](#) >>

Capitolul 62

Rasele la aurora omului primitiv

62:0.1 (703.1) CU CIRCA un milion de ani în urmă, strămoșii imediați ai omenirii își făceau apariția prin trei mutații succesive și bruște pornind de la ramura primitivă a tipului lemurian de mamifere placentare. Factorii dominanți ai acestor lemuri primitivi provin din plasma vitală evolutivă a grupului american occidental sau recent. Dar, înainte de a da naștere unei linii directe de strămoși ai omului, această rasă a fost întărită de aporturile implantării centrale de viață care evoluase în Africa. Grupul oriental nu a adus decât o contribuție neînsemnată la crearea efectivă a speciei umane.

1. Tipurile primitive de lemuri

62:1.1 (703.2) Lemurii primitivi, având o legătură cu strămoșii speciei umane, nu se înrudeau direct cu triburile preexistente de giboni și de maimuțe care trăiau pe atunci în Eurasia și în Africa de Nord, și a căror descendență a supraviețuit până în timpurile prezente. Ei nu erau nici urmașii tipului modern de lemuri, deși avuseseră un strămoș comun dispărut cu mult timp în urmă.

62:1.2 (703.3) În vreme ce acești lemuri primitivi evoluau în emisfera vestică, mamiferele strămoși direcți ai omenirii se consolidau în Asia de Sud-vest, în zona originală de implantare centrală a vieții, dar către frontiera est a acestei zone. Cu mai multe milioane de ani înainte, lemuri de tip nord-american migraseră spre vest prin puntea terestră a Beringului și și-au croit încet-încet drum către sud-vest de-a lungul coastei asiatice. Aceste triburi migratoare au atins în cele din urmă regiunile salubre aflate între Marea Mediterana, pe atunci mult mai vastă, și regiunile muntoase aflate în curs de înălțare ale peninsulei Indiene. Pe aceste ținuturi situate în vestul Indiei, ele s-au unit cu alte linii favorabile și au stabilit astfel ascendența rasei umane.

62:1.3 (703.4) De-a lungul timpului, litoralul Indiei situat în sud-estul munților s-a scufundat progresiv, iar viața din această regiune s-a găsit complet izolată. Această peninsulă mesopotamiană sau persană nu mai avea nici o cale de acces sau de scăpare, decât la nord, și aceasta din urmă a fost ea însăși tăiată în repetate rânduri de invaziile glaciare care se îndreptau către sud. În această regiune aproape paradisiacă, și pornind de la descendenții superiori ai acestui

tip de mamifere lemuriene, ies la iveală două mari grupuri, triburile de maimuțe din timpurile moderne și specia umană de astăzi.

2. Mamiferele precursorare ale omului

62:2.1 (703.5) Cu ceva mai mult de un milion de ani în urmă, au apărut *subit* mamiferele precursorare mesopotamiene descinzând direct din tipul lemurian nord-american de mamifere placentare. Acestea erau mici creaturi active, înalte de aproape un metru. Ele nu mergeau de obicei pe labele lor din urmă, dar puteau cu ușurință să se țină în poziție verticală. Ele erau păroase și agile și flecăreau asemeni maimuțelor, însă, spre deosebire de triburile de maimuțe, ele erau carnivore. Ele aveau la mână un deget mare opozabil primitiv precum și un deget gros apucător la picior, extrem de folositor. Începând din momentul acesta, degetul mare opozabil s-a dezvoltat la speciile preumane succesive, în vreme ce degetul lor gros de la picior își pierdea treptat puterea de apucare. Triburile ulterioare de maimuțe păstrează degetul gros apucător, dar nu au dobândit niciodată degetul mare al mâinii tipic omului.

62:2.2 (704.1) Aceste mamifere precursorare ajungeau la talia lor adultă în jurul vârstei de trei sau patru ani, iar durata lor de viață posibilă era în medie de douăzeci de ani. De regulă, ele dădeau naștere unui singur pui o dată, cu toate că au fost din când în când și gemeni.

62:2.3 (704.2) Membrii acestei noi specii aveau un creier mai voluminos în raport cu talia lor decât toate celelalte animale care

trăiseră până atunci pe pământ. Ei încercau multe feluri de emoții și posedau un mare număr de instincte care aveau să-i caracterizeze mai târziu pe oamenii primitivi. Ei erau extrem de curioși și dădeau dovadă de o mare bucurie atunci când le reușea vreo întreprindere. Pofa de mâncare și dorința sexuală erau bine dezvoltate. O selecție sexuală se manifesta net sub forma unei curtări rudimentare și a unei alegeri de tovarășe sau tovarăși de viață. Ei erau capabili să lupte cu ferocitate pentru a-și apăra semenii. Foarte tandri în asocierile lor familiale, ei posedau un simț al umilinței care aproape că atingea rușinea și remușcarea. Erau foarte afectuoși și de o fidelitate emoționantă față de consoarta lor, dar, dacă împrejurările îi despărteau, atunci își alegeau un nou partener.

62:2.4 (704.3) Cum erau mici în talie, și cum mintea lor ascuțită le îngăduia să înțeleagă bine primejdiile habitatului lor forestier, în ei s-a dezvoltat o frică extraordinară. Aceasta i-a determinat să ia înțelepte măsuri de precauție, a căror importanță a fost capitală pentru supraviețuirea lor: de exemplu, ei construiau, tocmai în vârful arborilor, adăposturi grosolane care îndepărtau multe dintre pericolele vieții de la nivelul solului. Apariția tendințelor de a avea frică ale omenirii datează mai ales din vremurile acelea.

62:2.5 (704.4) Aceste mamifere precursore aveau spiritul de trib cel mai dezvoltat care fusese văzut vreodată. Ele erau desigur foarte gregare, dar se vădeau, în ciuda oricărui fapt, extrem de bătaioase dacă erau deranjate în vreun fel de la cursul obișnuit al vieții lor cotidiene, și dădeau dovadă de un caracter impetuos când furia lor era la culme. Totuși, natura lor belicoasă a servit unor scopuri favorabile; grupurile superioare n-au ezitat să intre în război cu vecinii lor

inferiori, iar specia s-a ameliorat progresiv prin supraviețuirea selectivă a celor mai buni. Lemurii precursori au dominat de foarte timpuriu creaturile mai mici ale acestei regiuni, și foarte puține triburi de maimuțe străvechi necarnivore au reușit să supraviețuiască.

62:2.6 (704.5) Aceste mici animale agresive s-au înmulțit și au invadat peninsula mesopotamiană în întregime timp de peste o mie de ani, în vreme ce tipul lor fizic și inteligența lor generală se ameliora constant. Exact la șaptezeci de generații după ce tipul cel mai elevat de strămoși lemurieni a dat naștere acestui nou trib, s-a produs un fapt nou care a marcat începutul unei noi epoci: diferențierea *subită* a strămoșilor etapei vitale următoare din evoluția ființelor umane de pe Urantia.

3. Mamiferele intermediare

62:3.1 (704.6) Către începutul evoluției mamiferelor precursore, doi gemeni, un mascul și o femelă, s-au născut în coroana unui arbore, în adăpostul unui cuplu al acestor creaturi agile. Ei aveau puțin păr pe corp, ceea ce nu constituia un inconvenient, căci trăiau într-un climat cald și uniform.

62:3.2 (705.1) Talia lor de adulți depășea un metru douăzeci. Ei erau sub toate aspectele mai mari decât părinții lor, cu picioare mai lungi și cu brațe mai scurte. Ei aveau la mână degetele mari opozabile aproape perfecte, aproape tot atât de bine adaptate la muncile cele mai variate ca și degetul mare al oamenilor moderni. Aceștia mergeau în

poziție verticală, căci picioarele conveneau tot atât de bine mersului ca și cele ale raselor umane ulterioare.

62:3.3 (705.2) Creierul lor era inferior celui al ființelor umane, și mai mic, dar mult superior celui al strămoșilor lor și, comparativ, mult mai voluminos. Gemenii au manifestat foarte devreme o inteligență superioară și au fost curând recunoscuți ca șefi ai întregului trib de mamifere precursorare; ei au instituit realmente o formă primitivă de organizare socială și de diviziune economică a muncii. Fratele și sora s-au împreunat și s-au bucurat curând de societatea a douăzeci și unu de copii foarte asemănători cu ei înșiși, care aveau toți peste un metru douăzeci înălțime și care erau din toate punctele de vedere superiori speciei lor ancestrale. Noul grup a format nucleul mamiferelor intermediare.

62:3.4 (705.3) Când numărul membrilor acestui grup nou și superior a sporit mult, atunci a izbucnit războiul, un război implacabil contra precursorilor. După încheierea teribilului conflict, nici un individ al rasei ancestrale preexistente a primelor mamifere nu mai rămăsese în viață. Urmașii speciei, mai puțin numeroși, dar mai puternici și mai inteligenți, supraviețuiseră pe seama strămoșilor lor.

62:3.5 (705.4) Ei au devenit atunci teroarea acestei părți a lumii timp de aproape cincisprezece mii de ani (șase sute de generații). Toate marile animale feroce ale vremurilor apuse pieriseră. Marile fiare originare din aceste regiuni nu erau carnivore, iar marile feline, lei și tigrii, nu invadaseră încă acest ungher deosebit de adăpostit al suprafeței terestre. Grație aceluia fapt, aceste mamifere intermediare au căpătat curaj și au subjugat tot sectorul lor de creație.

62:3.6 (705.5) Comparate cu specia ancestrală, mamiferele intermediare reprezentau un progres sub toate aspectele. Chiar și durata potențială a vieții lor era mai lungă, atingând douăzeci și cinci de ani. Un anumit număr de trăsături umane rudimentare a apărut la această specie nouă. În plus față de înclinațiile înnăscute pe care le arătau strămoșii lor, aceste mamifere intermediare erau capabile să își exprime dezgustul în anumite situații respingătoare. Ele posedau totodată un instinct bine definit de acumulare; își făceau provizii de hrană pentru nevoile lor ulterioare și erau foarte înclinate să strângă pietre rotunde și netede, precum și anumite tipuri de pietre rotunde utilizabile ca proiectile defensive și ofensive.

62:3.7 (705.6) Aceste mamifere intermediare au fost primele care să manifeste o tendință netă de a construi, după cum o arată rivalitățile lor în construirea de colibe în coroana arborilor și în construcțiile subterane străbătute de multe tuneluri; ele au fost prima specie de mamifere care a căutat securitatea atât în adăposturile din copaci, cât și în cele de sub pământ. Renunțând în mare măsură la arbori ca loc de ședere, ele trăiau pe sol în timpul zilei și se reîntorceau noaptea ca să doarmă în coroanele arborilor.

62:3.8 (705.7) De-a lungul timpului, sporirea naturală a numărului lor a antrenat în cele din urmă o concurență severă pentru hrană și o rivalitate sexuală care au culminat într-o serie de bătălii interne care au distrus aproape în întregime specia. Luptele au continuat până când nu a mai rămas în viață decât un singur grup care număra sub o sută de indivizi. Pacea a domnit din nou; acest unic trib supraviețuitor și-a reclădit locurile de dormit în coroana arborilor și și-a reluat încă o dată cursul normal al unei existențe semi-pășnice.

62:3.9 (705.8) Cu greu vă puteți imagina cât de mult s-au apropiat, în mai multe rânduri, strămoșii voștri preumani de autodistrugerea totală. Dacă broasca ancestrală a întregii omeniri ar fi sărit cinci centimetri mai puțin cu un anumit prilej, întregul curs al evoluției ar fi fost mult schimbat. Mama lemuriană imediată a speciei mamiferelor precursoare a fost la un pas de la moarte de cel puțin cinci ori până să dea naștere tatălui noului ordin de mamifere superioare. Cea din urmă situație extremă a fost atinsă atunci când trăsnetul a lovit copacul în care dormea viitoarea mamă a gemenilor Primate. Ambele mamifere intermediare părinți au fost serios șocate și arse grav, iar trei dintre cei șapte copii ai lor au fost omorâți de această lovitură căzută din cer. Aceste animale în curs de evoluție erau aproape superstițioase. Cei doi membri ai cuplului al cărui habitat situat în coroana arborelui fusese trăsnit erau realmente conducătorii grupului cel mai avansat al speciei mamiferelor intermediare. Urmând exemplul lor, mai mult de jumătate din trib, cuprinzând familiile cele mai inteligente, s-a îndepărtat cu circa trei kilometri de acest loc; ei s-au apucat să construiască noi case în coroana copacilor și noi adăposturi subterane - construcțiile lor temporare în caz de primejdie neașteptată.

62:3.10 (706.1) Curând după ce și-a terminat de construit căminul, cuplul acesta, veterani ai atâtor lupte, au devenit cu mândrie tatăl și mama gemenilor care erau animalele cele mai importante și cele mai interesante apărute până atunci în această lume. Într-adevăr, primii reprezentanți ai noii specii de *Primate* erau cei care au constituit etapa vitală următoare a evoluției preumane.

62:3.11 (706.2) Concomitent cu nașterea acestor gemeni primate, un alt cuplu - un cuplu deosebit de înapoiat al tribului de mamifere

intermediare al cărui mascul și femelă erau inferiori atât din punct de vedere fizic, cât și mental - au dat de asemenea naștere unor gemeni. Acești gemeni, un mascul și o femelă, erau indiferenți la cuceriri; ei se ocupau numai de găsirea hranei și, cum nu voiau să mănânce carne, și-au pierdut orice interes în căutarea prăzilor. Acești gemeni întârziați au fost întemeietorii triburilor de maimuțe moderne. Urmașii lor au căutat climatele blânde și abundența de fructe tropicale din regiunile meridionale mai calde; acolo ei s-au înmulțit fără nici o mare schimbare până în ziua de azi, cu excepția ramurilor care s-au împreunat cu tipurile anterioare de giboni și de maimuțe, și care au degenerat în consecință.

62:3.12 (706.3) Este deci ușor de văzut că singura înrudire a omului și a maimuței rezidă în faptul că ei descind ambii din mamiferele intermediare, trib în cadrul căruia s-a produs nașterea simultană și segregarea subsecventă a celor două perechi de gemeni: perechea inferioară sortită să zămislească tipurile moderne de maimuțe, de babuini, de cimpanzei și de gorile; și perechea superioară destinată să continue linia ascendentă care a dat prin evoluție omul însuși.

62:3.13 (706.4) Oamenii moderni și maimuțele au provenit din același trib și din aceeași specie, dar nu din aceeași părinți. Strămoșii omului descind din neamul superior al viței selecționate a acestui trib mamifer intermediar, în vreme ce maimuțele moderne (cu excepția anumitor tipuri preexistente de lemuri, de giboni, de maimuțe și de alte creaturi de același gen) descind din cuplul inferior al acestui grup mamifer intermediar. Acest cuplu nu a supraviețuit decât ascunzându-se vreme de peste două săptămâni într-o construcție subterană ce servea ca depozit de hrană în timpul celei din urmă bătălii îndârjite

din tribul lor, și nemaiieșind afară decât cu mult timp după sfârșitul ostilităților.

4. Primatele

62:4.1 (706.5) Să revenim la nașterea gemenilor superiori, un mascul și o femelă, cei doi membrii conducători ai tribului de mamifere intermediare. Acești doi pui de animal aparțineau unui ordin neobișnuit; ei aveau și mai puțin păr pe corp decât părinții lor și, din prima lor tinerețe, ei au stăruit a merge în poziție verticală. Strămoșii lor învățaseră întotdeauna să meargă pe membrele lor posterioare, dar acești gemeni primate au stat dreți în mod spontan încă de la început. Ei au atins o înălțime de peste un metru cincizeci, iar capul lor a devenit comparativ mai voluminos decât cel al altor membri ai tribului. Ei au învățat foarte devreme să comunice unul cu altul cu ajutorul semnelor și al sunetelor, dar nu au reușit niciodată să-i facă pe semenii lor să înțeleagă aceste noi simboluri.

62:4.2 (707.1) Când au aveau în jur de patrusprezece ani, ei s-au făcut nevăzuți din trib și s-au îndreptat către vest pentru a-și întemeia familia și a stabili noua specie de primate. Iar aceste noi creaturi sunt numite pe bună dreptate *Primate*, de vreme ce ele au fost strămoșii animali direcți și imediați ai familiei umane însăși.

62:4.3 (707.2) În felul acesta, primatele au ajuns să ocupe o regiune situată pe coasta de vest a peninsulei mesopotamiene care înainta pe atunci în mările din sud, în timp ce triburile strâns înrudite și mai

puțin inteligente trăiau pe o parte a peninsulei de-a lungul coastei ei orientale.

62:4.4 (707.3) Primatele erau mai umane și mai puțin animale decât mamiferele intermediare care le-au precedat. Proporțiile scheletului acestei noi specii erau întru totul similare celor ale raselor umane primitive. Tipul uman de mâini și de picioare era pe deplin dezvoltat, iar aceste creaturi puteau să meargă și chiar să alerge tot atât de bine ca și oricare dintre descendenții lor umani ulteriori. Ele au abandonat aproape complet viața din arbori, deși continuau să recurgă la coroana copacilor ca măsură de securitate pentru timpul nopții, căci, asemeni strămoșilor lor, ele erau extrem de subjugate de frică. Folosirea sporită a mâinilor lor a contribuit mult la dezvoltarea puterii înnăscute a creierului lor, cu toate că ele nu posedau încă o minte care să poată fi calificată drept umană.

62:4.5 (707.4) Natura emoțională a primatelor se deosebea prea puțin de cea a străbunilor lor, însă ele dădeau dovadă de o tendință mai umană în toate predispozițiile lor. Acestea erau realmente animale splendide și superioare; ele atingeau maturitatea către zece ani, iar durata vieții lor naturale era în jur de patruzeci de ani. Aceasta înseamnă că ele ar fi putut trăi patruzeci de ani dacă ar fi avut o moarte naturală, dar, în aceste timpuri îndepărtate, foarte puține animale mureau de moarte bună, căci lupta pentru viață era prea aprigă.

62:4.6 (707.5) Așadar, după o dezvoltare care acoperea aproape nouă sute de generații, adică aproape douăzeci și unu de mii de ani de la apariția mamiferelor precursorare, primatele au dat *subit* naștere la două creaturi remarcabile, primele ființe cu adevărat umane.

62:4.7 (707.6) Aşa s-a făcut că mamiferele precursore provenite din tipul nord-american al lemurilor au fost strămoşii mamiferelor intermediare, şi că acestea din urmă au dat la rândul lor naştere primatelor superioare, care au fost strămoşii imediaţi ai rasei umane primitive. Triburile de primate au fost ultima verigă vitală din evoluţia omului, dar, în mai puţin de cinci mii de ani, nu a mai rămas nici măcar o singură primată din aceste triburi extraordinare.

5. Primele fiinţe umane

62:5.1 (707.7) Naşterea primelor două fiinţe umane s-a situat exact cu 993.419 ani înainte de anul 1934 al erei creştine.

62:5.2 (707.8) Aceste două remarcabile creaturi erau veritabile fiinţe umane. Ele aveau la mână un deget mare perfect aşa cum au avut mulţi dintre strămoşii lor, în vreme ce aveau picioare tot atât de bine formate ca şi cele ale raselor umane de astăzi. Aceste fiinţe erau umblătoare şi alergătoare, nu căţăătoare; funcţia de apucare a degetului gros de la picior era absentă, complet absentă.

62:5.3 (708.1) Când primejdia îi mâna către coroana arborilor, ei se căţărau exact cum ar face-o oamenii de astăzi. Ei se căţărau de-a lungul trunchiurilor arborilor ca şi urşii, iar nu ca cimpanzeii sau ca gorilele, care se balansează din ramură în ramură.

62:5.4 (708.2) Aceste prime fiinţe umane (şi descendenţii lor) deveneau pe deplin adulte la doisprezece ani, şi aveau o durată de viaţă potenţială de aproximativ şaptezeci şi cinci de ani. Multe emoţii noi au apărut de timpuriu la cei doi gemeni umani. Ei încercau

admirație atât pentru obiecte, cât și pentru alte ființe, și dădeau dovadă de o vanitate extremă. Dar progresul cel mai remarcabil din dezvoltarea lor emoțională a fost apariția subită a unui nou grup de sentimente cu adevărat umane, sentimente de adorare cuprinzând smerenia, respectul, umilința și chiar și o formă primitivă de recunoștință. Frica, asociată cu ignoranța în privința fenomenelor naturale, era pe punctul de a da naștere religiei primitive.

62:5.5 (708.3) Nu s-au manifestat numai aceste sentimente umane, ci și numeroase alte sentimente și mai evoluate, care erau de asemenea prezente sub o formă rudimentară. Aceste ființe umane primitive aveau o oarecare conștiință a milei, a rușinii și a oprobriului, și o conștiință foarte acută a dragostei, a urii și a răzbunării; ele erau totodată susceptibile de a avea sentimente pronunțate de gelozie.

62:5.6 (708.4) Primele două ființe umane - gemenii - au fost o mare încercare pentru părinții lor primate. Ele erau atât de curioase și atât de aventuroase, încât au fost cât pe ce să-și piardă viața în mai multe rânduri înainte de a împlini vârsta de opt ani. Oricum ar fi, ele erau serios acoperite de cicatrice încă pe când aveau doisprezece ani.

62:5.7 (708.5) Ele au învățat foarte devreme să comunice verbal. La vârsta de zece ani, elaboraseră un limbaj mai perfecționat de semne și de cuvinte comportând aproape cincizeci de idei, și amelioraseră foarte mult și lărgiseră tehnicile rudimentare de comunicare ale strămoșilor lor. În ciuda eforturilor lor, ele nu i-au putut învăța pe părinții lor decât foarte puține dintre semnele și simbolurile lor noi.

62:5.8 (708.6) Către al nouălea an al lor, ele se duseseră într-o bună zi de-a lungul țărmlui și au avut o discuție însemnată. Toate inteligențele celeste staționate pe Urantia, inclusiv eu însumi, eram

prezente și observam derularea acestei întâlniri de amiază. În cursul acelei zile memorabile, ei conveniră să trăiască unul cu celălalt și unul pentru celălalt; și această înțelegere a fost prima dintr-o serie de acorduri care culminaseră în hotărârea de a fugi de tovarășii lor animale inferioare și de a porni către nord, fără a ști bine că astfel aveau să întemeieze rasa umană.

62:5.9 (708.7) Noi eram cu toții foarte preocupați de proiectele acestor doi mici sălbatici, dar eram neputincioși în a controla munca minții lor. Noi n-am influențat arbitrar deciziile lor, nu puteam face asta, dar, în limitele admisibile ale funcțiunilor noastre planetare, noi, Purtătorii Vieții, în acord cu asociații noștri, am conspirat toți în vederea orientării gemenilor umani către nord, departe de părinții lor acoperiți cu păr care trăiau parțial în arbori. Astfel, ca urmare a propriei lor alegeri inteligente, gemenii *au migrat* și, datorită supravegherii noastre, ei au migrat *către nord*, spre o regiune retrasă, unde scăpaseră de posibilitățile de degradare biologică prin amestecul cu familiile inferioare ale tribului primatelor.

62:5.10 (708.8) Cu puțin înainte de a-și părăsi pădurea lor natală, ei și-au pierdut mama în cursul unui atac condus de giboni. Deși ea nu avea inteligența lor, era înzestrată, ca mamifer, cu o afecțiune admirabilă și de înalt ordin pentru copiii ei, și și-a sacrificat cu curaj viața în încercarea de a salva minunata pereche. Sacrificiul ei nu a fost în zadar, căci ea a ținut inamicul la distanță până ce a sosit tatăl cu întăriri și a pus invadatorii pe fugă.

62:5.11 (709.1) La puțin după ce tânărul cuplu îi abandonă pe tovarășii săi pentru a întemeia rasa umană, tatăl lor primat a devenit de neconsolat - inima îi era zdrobită. Refuza să mănânce, chiar și

atunci când hrana îi era adusă de ceilalți copiii ai lui. După ce și-a pierdut strălucitele sale vlăstare, viața nu i se mai părea demnă de trăit printre tovarășii lui obișnuiți; prin urmare el a plecat să rătăcească prin pădure, unde a fost atacat de gibonii ostili și a murit sub loviturile lor.

6. Evoluția minții umane

62:6.1 (709.2) Noi, Purtătorii Vieții de pe Urantia, a trăit lunga veghe de așteptare vigilentă din ziua în care am implantat prima plasmă de viață în apele planetei. Apariția primelor ființe realmente volitive și inteligente ne-a procurat bineînțeles o mare bucurie și o satisfacție supremă.

62:6.2 (709.3) Noi nu încetaserăm să urmărim dezvoltarea minții gemenilor prin observarea operațiunilor celor șapte spirite-minte adjutante atașate Urantiei în momentul sosirii noastre pe planetă. În timpul lungii dezvoltări evolutive a vieții planetare, acești neobosiți slujitori ai minții observaseră fără încetare propria lor aptitudine crescândă de a intra în contact cu facultățile cerebrale ale animalelor, facultăți care se amplificau pe măsură ce creaturile animale progresau.

62:6.3 (709.4) La început, numai *spiritul intuiției* putea să acționeze asupra comportamentului instinctiv și supus reflexelor vieții animale elementare. Când tipurile cele mai elevate s-au diferențiat, *spiritul înțelegerii* a putut atribui acestor creaturi facultatea de a asocia spontan idei. Mai târziu, am văzut operând *spiritul curajului*;

animalele în curs de evoluție au dobândit realmente o formă rudimentară de conștiință protectoare. Ca urmare a apariției grupurilor de mamifere, noi am văzut *spiritul cunoașterii* manifestându-se într-o măsură sporită. Apoi evoluția mamiferelor superioare a permis funcționarea *spiritului sfătuirii*, cu creșterea corespondentă a instinctului gregar și cu începutul unei dezvoltări sociale primitive.

62:6.4 (709.5) Noi observaserăm, cu o atenție în creștere, serviciul sporit al primilor cinci adjutanți pe durata întregii evoluții a mamiferelor precursoare, a mamiferelor intermediare și a primatelor. Cu toate acestea, ultimii doi adjutanți, slujitorii superiori ai minții, nu putuseră niciodată să funcționeze pe tipul urantian de minte evolutivă.

62:6.5 (709.6) Închipuiți-vă bucuria noastră atunci când într-o zi - gemenii având aproape zece ani - *spiritul adorării* a intrat pentru prima dată în contact cu gândirea femelei, și puțin după aceea cu cea a masculului. Noi știam că ceva intim legat de mintea umană ajunsese la apogeul său. Cam la un an mai târziu, când ei se hotărâră în cele din urmă, sub imperiul unei gândiri meditative și al unei deliberări îndelung chibzuite, să fugă din căminul familial și să se îndrepte către nord, *spiritul înțelepciunii* a început să funcționeze pe Urantia și în mintea acestor doi oameni de acum înainte recunoscuți ca atare.

62:6.6 (709.7) A avut loc imediat un nou ordin de mobilizare al celor șapte spirite-minte adjutante. Noi vibram plini de nădejde; ne dădeam seama că ceasul atât de mult așteptat se apropia; știam că eram în pragul realizării efortului nostru prelungit de a face să se nască prin evoluție creaturi volitive pe Urantia.

7. Urantia recunoscută ca lume locuită

62:7.1 (709.8) Noi nu am avut mult de așteptat. La amiază, a doua zi după fuga gemenilor, prima străfulgerare de încercare a semnalelor circuitului universului s-a produs în căminul receptor planetar al Urantiei. Noi eram firește cu toții foarte înfierbântați de ideea că era iminent un mare eveniment; însă, dat fiind faptul că Urantia era o stațiune experimentală a vieții, noi nu aveam nici cea mai mică idee a modului exact în care urma să fim informați că viața inteligentă era recunoscută pe planetă. Nu am rămas prea multă vreme în așteptare. A treia zi după fuga gemenilor, și înainte de plecarea corpului Purtătorilor Vieții, a sosit arhanghelul Nebadonului însărcinat cu consolidarea circuitelor planetare inițiale.

62:7.2 (710.1) A fost o zi memorabilă pe Urantia atunci când micul nostru grup s-a reunit în jurul polului planetar de comunicare spațială și a primit primul mesaj trimis de Salvington pe circuitul mental nou stabilit al planetei. Dictat de șeful corpului de arhangheli, acest prim mesaj spunea:

62:7.3 (710.2) ”Purtătorilor Vieții de pe Urantia - Salutări! Transmitem asigurarea că a fost o mare bucurie pe Salvington, pe Edentia și pe Ierusem când semnalul existenței, pe Urantia, al unei minți având demnitate volitivă a fost înregistrat în cartierul general al Nebadonului. Decizia dirijată a gemenilor de a fugi către nord și de a-i separa pe urmașii lor de strămoșii lor inferiori a fost înregistrată. Aceasta este prima decizie mentală - a unei minți de tip uman - de pe

Urantia, și ea a stabilit automat circuitul de comunicare pe care este transmis acest mesaj inițial de recunoaștere.”

62:7.4 (710.3) Apoi au sosit, prin acest nou circuit, salutările Preaînălților Edentiei, care conțineau instrucțiuni pentru Purtătorii Vieții rezidenți, interzicându-ne faptul de a interfera cu modelul vieții pe care o stabiliseră. Am primit ordinul de a nu interveni în chestiunile progresului uman. Nu trebuie să se deducă că Purtătorii Vieții interferează arbitrar și mecanic cu realizarea naturală a planurilor evolutive ale planetei, căci nu facem acest lucru. Însă, până atunci, noi avuseserăm permisiunea de a acționa asupra spațiului ambiant și de a proteja plasma vitală într-un mod special. Iar această supraveghere extraordinară, deși perfect naturală, este cea care trebuia să ia sfârșit.

62:7.5 (710.4) Abia încetaseră cei Preaînălți de vorbit, că magnificul mesaj al lui Lucifer, pe atunci suveran al sistemului Sataniei, începu să se facă auzit pe planetă. Atunci, Purtătorii Vieții au înțeles cuvintele de bun venit de la propriul lor conducător și au primit permisiunea sa de a se reîntoarce pe Ierusem. Acest mesaj al lui Lucifer conținea acceptarea oficială a lucrării Purtătorilor Vieții de pe Urantia și ne absolvea de orice critică viitoare a oricăroră dintre eforturile noastre de a ameliora modelele de viață ale Nebadonului, după cum erau ele stabilite în sistemul Sataniei.

62:7.6 (710.5) Aceste mesaje din Salvington, din Edentia și din Ierusem au marcat oficial sfârșitul supravegherii seculare a planetei de către Purtătorii Vieții. Noi fuseserăm la datorie multe epoci, asistați numai de cele șapte spirite mentale adjutante și de Controlorii Fizici Principali. Voința, puterea de a alege adorarea și ascensiunea,

apăruse acum în creaturile evolutive ale planetei; noi am înțeles atunci că opera noastră fusese desăvârșită, iar grupul nostru s-a pregătit de plecare. Urantia fiind o lume modificatoare de viață, am primit permisiunea de a lăsa în urma noastră doi Purtători ai Vieții seniori cu doisprezece asistenți; eu am fost ales ca membru al acestui grup și, încă de atunci, mă aflu mereu pe Urantia.

62:7.7 (710.6) Exact acum 993.408 mii de ani (înainte de anul 1934 al erei creștine) Urantia a fost recunoscută oficial ca fiind o planetă de habitat uman din universul Nebadonului. Evoluția biologică atinsese încă o dată nivelele umane de demnitate volitivă; omul apăruse pe planeta 606 a Sataniei.

62:7.8 (710.7) [Garantat de un Purtător al Vieții din Nebadon rezident pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 62](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 64](#) >>

Capitolul 63

Prima familie umană

63:0.1 (711.1) URANTIA a fost înregistrată ca lume locuită atunci când primele două ființe umane - gemenii - aveau unsprezece ani și înainte de a fi devenit părinții primului născut din a doua generație a adevăratelor ființe umane. Mesajul arhanghelic trimis de pe Salvington cu această ocazie de recunoaștere planetară oficială, se încheia cu aceste cuvinte:

63:0.2 (711.2) ”Mintea umană a apărut pe a 606-a a Sataniei, iar părinții acestei noi rase vor fi numiți *Andon* și *Fonta*. Toți arhanghelii se roagă pentru ca aceste creaturi să poată fi rapid dotate cu prezența personală a darului spiritului Tatălui Universal.”

63:0.3 (711.3) Andon este numele nebadonian care înseamnă „prima creatură asemănătoare Tatălui și vădind o sete de perfecțiune umană”.

Fonta înseamnă „prima creatură asemănătoare Fiului și arătând o sete de perfecțiune umană”. Andon și Fonta nu au cunoscut aceste nume decât în momentul în care le-au fost atribuite, pe parcursul fuziunii lor cu Ajustorul lor de Gândire. Pe parcursul șederii lor de muritori pe Urantia, ei s-au numit reciproc Sonta-an și Sonta-en, Sonta-an însemnând „iubit de mamă” și Sonta-en „iubită de tată”. Ei înșiși și-au dat aceste nume a căror semnificație este o dovadă de respect și afecțiune pe care le încercau unul pentru celălalt.

1. Andon și Fonta

63:1.1 (711.4) În numeroase privințe, Andon și Fonta au format cuplul de ființe umane cel mai remarcabil care a trăit vreodată pe suprafața pământului. Aceste două ființe minunate, adevărații părinți ai întregii umanități au fost, în toate privințele, superioare descendenților lor imediați și radical diferiți de toți strămoșii lor atât imediați, cât și îndepărtați.

63:1.2 (711.5) Părinții acestui prim cuplu uman erau, aparent, puțin diferențiați de media tribului lor, cu toate că au făcut parte dintre membrii cei mai inteligenți ai grupului care a învățat primul să lanseze pietre și să folosească săgeți în lupte. Ei foloseau, de asemenea, obiecte ascuțite din piatră, din silex și din os.

63:1.3 (711.6) Atunci când încă trăia împreună cu părinții săi, Andon a fixat cu ajutorul unor tendoane din carnea unor animale o bucată de silex ascuțit la capătul unui băț și a folosit cel puțin de douăsprezece ori această armă pentru salvarea vieții lui și pe cea a surorii lui care,

la fel de curioasă și aventuroasă ca și el, nu îl însoțea mereu în toate explorările sale.

63:1.4 (711.7) Decizia luată de Andon și Fonta de a părăsi tribul de primare implică o calitate a minții aflate cu mult deasupra inteligenței mai grosiere caracteristice atât descendenților de mai lor de mai târziu care s-au aplecat până într-acolo încât să se unească cu rubedeniile lor înapoiate din triburile simiene. Însă ei încercau sentimentul vag de a fi ceva mai mult decât niște animale, căci aveau o personalitate. Acest sentiment era întărit de prezența interioară a Ajustorului Gândirii lor.

2. Fuga gemenilor

63:2.1 (712.1) După ce Andon și Fonta s-au hotărât să fugă către nord, pentru o vreme au fost apăsați de fel de fel de temeri, în special de teama de a nu fi pe placul tatălui lor și al familiei lor imediate. Ei au avut în vedere eventualitatea de a fi asaltați de rude ostile și au recunoscut, de asemenea, posibilitatea de a-și afla moartea în mâinile membrilor tribului lor, care erau deja invidioși pe ei. Când au fost mai tineri, gemenii și-au petrecut cea mai mare parte a timpului unul în tovărășia celuilalt, și din acest motiv nu erau prea bine văzuți de neamurile lor, animale ale tribului de Primare. Faptul de a fi construit în arbori un adăpost separat și mult superior celorlalte nu a ameliorat poziția lor în trib.

63:2.2 (712.2) În acest nou cămin din frunzișul copacilor, după ce, într-o noapte, treziți fiind de o furtună violentă și stând ei cu teamă

cuprinși într-o tandră îmbrățișare, au luat hotărârea fermă și definitivă de a părăsi habitatul lor tribal și căminul lor din coroana arborilor.

63:2.3 (712.3) Ei își pregătiseră deja un adăpost rudimentar în coroana unui arbore, la o depărtare de jumătate de zi de mers spre nord. Aceasta a fost ascunzătoarea lor secretă și sigură pentru prima zi pe care și-au petrecut-o departe de pădurea lor natală. Cu toate că gemenii împărtășeau frica de moarte a primatelor de a rămâne pe sol pe timp de noapte, ei au pornit spre nord la căderea nopții. Ca să întreprindă această călătorie noaptea, fie ea și cu lună plină, le-a trebuit un curaj formidabil, însă ei s-au gândit, cu temei, că era mai puțin probabil să li se observe lipsa și să fie apoi urmăriți de rudele și de membrii tribului lor. Ei au ajuns cu bine, la puțin timp după miezul nopții, la locul prestabilit dinainte.

63:2.4 (712.4) Pe parcursul călătoriei lor către nord, ei au descoperit un depozit de silex sub cerul liber, conținând multe pietre ale căror forme erau potrivite pentru diverse întrebuințări; și ei și-au adunat câteva și pentru viitor. Încercând să cioplească acest silex pentru a-i da o formă mai bine adaptată anumitor nevoi, Andon a descoperit că se produceau scântei, și a venit ideea de a face foc. Însă această noțiune nu a prins rădăcini în mintea sa în momentul respectiv de vreme ce climatul era încă stabil și nevoia de foc nu se făcea încă simțită.

63:2.5 (712.5) Însă soarele de toamnă cobora mereu mai jos pe cer, iar nopțile deveneau din ce în ce mai reci, pe măsură ce gemenii înaintau spre nord. Ei se văzuseră deja nevoiți să se folosească de piei și blănuri de animale pentru a se încălzi. Înainte să se fi scurs o lună de la părăsirea de către ei a căminului familial Andon i-a dat de

înțeles consoartei sale că el are impresia că poate să facă foc folosindu-se de cremene. Timp de două luni, ei au încercat fără succes să facă foc folosind scânteia produsă prin scăpărarea una de alta a pietrelor de cremene. În fiecare zi cuplul ciocnea pietrele de silex și se străduia să dea foc unor bucăți de lemn. În cele din urmă, într-o seară, pe la asfințit, secretul tehnicii a fost descoperit atunci când Fonta a avut ideea de a se urca într-un copac din preajmă pentru a folosi un cuib de pasăre abandonat. Cuibul era uscat și foarte inflamabil așa că a luat foc de la o singură scăpărare, imediat ce a fost atins de o scânteie. Ei au fost atât de surprinși și surprinși de reușita lor încât aproape că lăsaseră focul să se stingă, dar au reușit să-l țină aprins adăugând un combustibil adecvat, și atunci a început prima căutare după lemne de foc de către părinții întregii omeniri.

63:2.6 (712.6) Acela a fost unul dintre cele mai fericite momente ale vieții lor scurte, însă plină de evenimente. Pe toată durata nopții, ei au stat jos, privind cum arde focul lor, realizând foarte vag că descoperirea lor le permitea să înfrunte clima și să fie astfel, pentru totdeauna, independenți de rudele lor animale din ținuturile sudice. După trei zile de odihnă și de stat în jurul focului, ei au plecat mai departe.

63:2.7 (712.7) Strămoșii primate ai lui Andon întreținuseră adesea focuri aprinse de fulgere, însă până atunci nici o creatură terestră nu a posedat o metodă de aprins o flacără la voință. Cu toate acestea, a fost nevoie de mult timp pentru ca gemenii să înțeleagă că paieile uscate și alte materiale sunt la fel de bune pentru aprinderea unui foc ca și cuiburile păsărilor.

3. Familia lui Andon

63:3.1 (713.1) Trecuseră aproape doi ani de la noaptea în care gemenii își părăsiseră căminul când s-a născut primul lor copil. I-au dat numele Sontad; și Sontad a fost prima creatură născută pe Urantia care a fost învelită în niște veșminte protectoare după nașterea sa. Acesta a fost începutul rasei umane și, odată cu această nouă evoluție, a apărut instinctul de îngrijire cum se cuvine a noilor născuți, care erau tot mai plăpânzi și care trebuia să caracterizeze dezvoltarea progresivă a minții ființelor de ordin intelectual, în contrast cu tipurile pur animale.

63:3.2 (713.2) Andon și Fonta au avut, de toți, nouăsprezece copii, și au trăit îndeajuns de mult încât să se vadă înconjurați de aproape cincisprezece nepoți și șase strănepoți. Familia locuia în patru adăposturi stâncoase vecine, un fel de caverne, dintre care trei comunicau prin galerii săpate în calcarul moale cu ajutorul uneltelor de silex făcute de copiii lui Andon.

63:3.3 (713.3) Acești primi andoniți dădeau dovadă de un spirit de clan foarte pronunțat; ei vânau în grupuri și nu se îndepărtau niciodată prea mult de locul în care se stabiliseră. păreau a-și da seama că formează cu toții un grup izolat și unic de ființe vii și că trebuie, prin urmare, să caute să nu se despartă. Acest sentiment de legătură familială intimă provenea, fără îndoială, dintr-o intensificare a ajutorului mental acordat de spiritele adjutante.

63:3.4 (713.4) Andon și Fonta au trudit neîncetat pentru hrănirea și creșterea membrilor clanului lor. Ei au trăit până la vârsta de patruzeci și doi de ani, și au murit amândoi în timpul unui cutremur, zdrobiți sub o stâncă care atârna undeva deasupra lor. Cinci dintre copiii lor și unsprezece dintre strănepoți au pierit odată cu ei, și aproape douăzeci dintre urmașii lor au suferit răni severe.

63:3.5 (713.5) La moartea părinților săi, Sontad, deși era grav rănit la un picior, a preluat îndată conducerea clanului, ajutat cu iscusință de soața lui, care era și cea mai mică dintre surorile lui. Primul lor obiectiv a fost acela de a rostogoli niște bolovani sub care să-i îngroape bine pe toți cei care muriseră atunci: părinți, frați, surori și copii. Nu trebuie acordată o însemnătate exagerată acestui act de înmormântare. Ideile lor despre eventuala supraviețuire după moarte erau foarte vagi și neclare, căci ele proveneau în mare măsură din viața fantastică și plină de variație conținută în visele lor.

63:3.6 (713.6) Această familie a lui Andon și Fonta a rămas astfel unită până la a douăzecea generație, când lupta pentru hrană și fricțiunile sociale au dus la începerea dispersării lor.

4. Clanurile Andonite

63:4.1 (713.7) Oamenii primitivi - andoniții - aveau ochi negrii și ten măsliniu, aduceau a încrucișare de rasă galbenă și roșie. Melanina este o substanță colorantă care se găsește în epiderma tuturor ființelor umane. Este pigmentul originar al epidermei andonice. Prin înfățișarea generală și prin culoarea pielii, acești primi andoniți

semănau mai degrabă cu eschimoșii de azi decât cu orice alt tip de ființe umane vii. Ei au fost primele creaturi care au folosit blana de animale pentru a se apăra de frig; aveau ceva mai mult păr pe corp decât au umanii din ziua de azi.

63:4.2 (713.8) Viața tribală a strămoșilor animale ai acestor oameni primitivi a lăsat să se întrevadă începuturile a numeroase convenții sociale. Dezvoltarea emoțiilor și creșterea puterii cerebrale a acestor ființe a antrenat o dezvoltare imediată a organizării sociale și o nouă diviziune a muncii în cadrul clanului. Ei aveau un instinct al imitației extrem de dezvoltat, însă instinctul jocului era doar ușor dezvoltat, iar simțul umorului lipsea aproape în întregime. Omul primitiv zâmbea uneori, însă nu se lăsa niciodată cuprins de un râs viguros. Umorul a reprezentat moștenirea ulterioară a omului de la rasa adamică. Aceste ființe umane primitive nu erau nici atât de sensibile la durere, nici atât de sensibile la situații neplăcute precum numeroși muritori apăruiți mai târziu prin evoluție. Nașterea nu a fost o încercare dureroasă sau chinuitoare pentru Fonta și pentru progenitura ei.

63:4.3 (714.1) Ei formau un trib minunat. Bărbații erau apti să lupte eroic pentru siguranța soațelor și urmașilor lor; femeile se devotau cu afecțiune copiilor. Însă patriotismul lor era strict limitat la clanul imediat. Ei erau foarte loiali față de familia lor; erau gata să moară, fără ezitare, pentru a-și apăra copiii, însă nu erau în stare să conceapă ideea de a încerca să facă lumea mai bună pentru nepoții lor. Altruismul nu se născuse încă în inima omului, deși toate emoțiile esențiale nașterii religiei erau deja prezente în acești aborigeni de pe Urantia.

63:4.4 (714.2) Acești oameni primitivi aveau o afecțiune vie pentru tovarășilor lor și aveau, cu siguranță, o idee reală, deși rudimentară, asupra prieteniei. Mai târziu a devenit ceva obișnuit ca, în cursul bătăliilor constant reluate cu triburile inferioare să fie văzuți cum unii dintre acești oameni primitivi continuau să lupte cu curaj ajutându-se numai de o singură mână, pe când cu cealaltă încercau să protejeze și să salveze un tovarăș de luptă rănit. Multe dintre trăsăturile de caracter cele mai nobile și mai elevate care s-au afirmat pe parcursul evoluției ulterioare începeau deja să se contureze deja într-o manieră emoționantă la aceste popoare primitive.

63:4.5 (714.3) Clanul andonic originar a păstrat o linie de șefi neîntreruptă până la a douăzeci și șaptea generație când, pentru că nu era nici un succesor din descendența directă a lui Sontad, doi pretendenți rivali, membri ai clanului, au intrat în război pentru supremație.

63:4.6 (714.4) Înainte de marea dispersare a clanurilor andonice, s-a format un limbaj bine dezvoltat ca urmare a primelor lor eforturi de a comunica între ei. Acest limbaj nu a încetat să se îmbogățească, și se făceau aproape zilnic noi adăugiri datorită unor invenții noi și unor adaptări la mediu ale acestui popor activ, neobosit și curios. Acest limbaj a devenit limba vorbită pe Urantia, limba familiei umane primitive până la apariția ulterioară a raselor de culoare.

63:4.7 (714.5) Odată cu trecerea timpului, clanurile andonice sporeau la număr, și contactul acestor familii în expansiune a provocat conflicte și neînțelegeri. Doar două obiective ocupau gândirea acestor popoare: faptul de a vâna pentru a avea hrană și acela de a lupta

pentru a se răzbuna în urma vreunei nedreptăți sau a vreunei insulte reale sau presupuse, adresată de vreun trib vecin.

63:4.8 (714.6) Certurile dintre familii au luat amploare, între triburi au izbucnit războaiele și cele mai bune elemente din grupurile cele mai capabile, și mai avansate au suferit pierderi serioase. Unele dintre aceste pierderi au fost ireparabile, unele vițe înzestrate cu aptitudinile și cu inteligențele cele mai valoroase au fost pierdute pe vecie.

Această primă rasă și civilizația ei primitivă au fost amenințate cu dispariția de către aceste războaie neîncetate dintre clanuri.

63:4.9 (714.7) Este imposibil să faci ca niște ființe atât de primitive să trăiască mult timp în pace. Omul este descendentul unor animale combative; atunci când niște oameni lipsiți de cultură ajung să aibă legături mai apropiate unii cu alții, ei se irită și se jignesc reciproc. Purtătorii Vieții cunosc această tendință a creaturilor evolutive, și în consecință iau măsuri pentru divizarea, în cele din urmă, a ființelor umane pe cale de dezvoltare cel puțin în trei, și mai ales în șase, rase distincte și separate.

5. Dispersare Andoniților

63:5.1 (715.1) Primele rase care se trag din Andon nu au pătruns până foarte departe în Asia la început nu au intrat în Africa. Geografia acestor timpuri le orienta către nord, și aceste popoare au călătorit tot mai spre nord, până când au fost împiedicate de lenta înaintare a celei de a treia glaciații.

63:5.2 (715.2) Înainte ca acest imens strat de gheață să fi atins Franța și Insulele Britanice, descendenții lui Andon și ai Fontei înaintaseră spre est prin Europa, și întemeiaseră peste o mie de localități separate de-a lungul marilor fluvii care duceau la Marea Nordului ale cărei ape erau pe vremea aceea calde.

63:5.3 (715.3) Membrii acestor triburi andonice au fost primii locuitori instalați pe râurile și pe fluviile Franței. Ei au locuit de-a lungul Sommei vreme de zeci de mii de ani. Somma este singurul râu al cărui curs nu a fost modificat de glaciații. El curgea către mare în această perioadă, aproape la fel ca astăzi. De aceea, de-a lungul văii acestei ape se găsesc atât de numeroase urme ale descendenților lui Andon.

63:5.4 (715.4) Acești aborigeni ai Urantiei nu locuiau în arbori, cu toate că păstraseră obiceiul de a se refugia în vârful lor în caz de pericol. Ei rămâneau în general la adăpostul falezelor care atârnav deasupra râurilor și în grote, fapt care le asigura o bună vedere asupra căilor de acces și îi ferea de fenomenele naturii. Ei se puteau bucura astfel de comoditățile focurilor lor fără a fi prea mult incomodați de fum. Nu erau cu adevărat niște locuitori ai cavernelor, cu toate că, în cursul epocilor ulterioare ghețarii mai tardivi au înaintat mai departe spre sud, ceea ce i-a făcut pe descendenții lor să se refugieze în caverne. Ei preferau să își așeze taberele aproape de marginea unei păduri și pe lângă un râu.

63:5.5 (715.5) Ei au devenit foarte repede remarcabil de pricepuți în camuflarea lăcașurilor parțial adăpostite și au dovedit o mare iscusință în construirea bordeielor de piatră în formă de domuri, încăperi care le serveau drept doc de dormit și în care se băgau

noaptea. Ei închideau intrarea bordeiului lor rostogolind în dreptul ei o piatră mare pe care au adus-o înăuntru întocmai pentru așa ceva, iar asta mai înainte de a pune definitiv la loc pietrele acoperișului.

63:5.6 (715.6) Andoniții erau vânători cutezători și îndemânatici și, cu excepția fructelor sălbatice și ale anumitor arbori, ei se hrăneau exclusiv cu carne. La fel cum Andon a născocit toporul de piatră, descendenții săi au descoperit de timpuriu năvodul și harponul și s-au folosit eficient de ele. În sfârșit, o minte capabilă de a crea unelte funcționa în deplin acord cu o mână capabilă de a le utiliza. Acești primi oameni au devenit foarte iscusiți în modelarea uneltelor din silex. Ei făceau lungi călătorii în căutarea silexului, la fel cum oamenii de astăzi merg la capătul pământului în căutarea de aur, de platină sau de diamante.

63:5.7 (715.7) În numeroase alte domenii, aceste triburi andonice au dat dovadă de un grad de inteligență pe care descendenții lor care regresau nu l-au atins într-o jumătate de milion de ani, cu toate că au redescoperit, în numeroase rânduri, diverse metode de aprindere a focului.

6. Onagar — primul propovăduitor al adevărului

63:6.1 (715.8) Paralel cu dispersarea tot mai mare a andoniților, nivelul cultural și spiritual al clanurilor a mers înapoi pe parcursul unei perioade de aproape zece mii de ani, până în zilele lui Onagar, care a preluat conducerea acestor triburi, a adus pacea între ele și,

pentru prima dată, le-a făcut să îl adore pe „Cel care dă Suflu oamenilor și animalelor”.

63:6.2 (716.1) Filozofia lui Andon a fost cât se poate de confuză; el cu greu putuse scăpa să nu devină un adorator al focului din pricina marelui confort dobândit din clipa descoperirii sale accidentale. Cu toate acestea rațiunea l-a împiedicat să adore focul și l-a orientat către soare, sursa superioară și impunătoare a căldurii și a luminii, însă această sursă era prea îndepărtată, și așa că Andon nu a devenit un adorator al soarelui.

63:6.3 (716.2) De la început, andoniților le-a fost teamă de fenomenele naturii - trăsnet, fulger, ploaie, ninsoare, grindină și gheață. Însă foamea rămânea mobilul cel mai constant prezent al acestor timpuri primitive și, cum andoniții își extrăgeau cea mai mare parte a hranei lor din animale, ei s-au consacrat, până la urmă, unei forme de adorație a unor animale. Pentru Andon, cele mai mari animale comestibile erau simboluri de putere creativă și de putere înșuflețitoare. Din timp în timp, se stabilise obiceiul de a se desena unele dintre aceste mari animale ca reprezentând obiecte de adorație. În perioada de popularitate a vreunui animal, acestuia i se trasa un contur grosolan pe pereții cavernelor. Mai târziu, pe măsură ce artele au continuat să facă progrese, acești zei animale au fost gravați pe diferite ornamente.

63:6.4 (716.3) Foarte de timpuriu, popoarele andonice au căpătat obiceiul de a renunța să mănânce carnea animalului venerat de tribul lor. Pentru a crea o impresie mai puternică asupra spiritului tinerilor, ele au stabilit curând un ceremonial de venerație în jurul corpului unuia dintre aceste animaleenerate. Mai târziu încă, această

celebrare primitivă s-a transformat la descendenții lor în ceremonii sacrificiale mai complicate. Aceasta este originea introducerii sacrificiilor în cult. Această idee a fost elaborată de Moise, în ritualul evreu, și conservată în principiul ei de Apostolul Paul sub forma doctrinei iertării păcatului prin „vărsarea de sânge”.

63:6.5 (716.4) Hrana avea o importanță supremă în viața ființelor umane primitive, și acest fapt este demonstrat de rugăciunea învățată de acești oameni simpli de la Onagar, marele lor învățător. Iată această rugăciune:

63:6.6 (716.5) ”O Suflare a Vieții, dă-ne nouă astăzi hrana noastră cea de toate zilele, izbăvește-ne de blestemul gheții, salvează-ne de dușmanii noștri din păduri și primește-ne cu îndurare în Marele Dincolo”.

63:6.7 (716.6) Onagar își avea cartierul general în Oban, colonie situată pe țărmul nordic al Mediteranei vechi, în regiunea Mării Caspice actuale. Această localitate era un loc de ședere situat într-un punct în care traseul care ducea din Mesopotamia meridională către nord se întorcea către est. Din Oban, Onagar a trimis învățători în locurile îndepărtate pentru a răspândi noua sa doctrină, a unei deități unice, și conceptul său legat de viața viitoare, pe care a numit-o Marele Transcendent. Acești emisari ai lui Onagar au fost cei dintâi misionari din lume; ei au fost, de asemenea, primele ființe umane care au gătit carnea, primele care au utilizat focul pentru a pregăti hrana; ele găteau carnea înfigând-o în capătul unor bețe și, de asemenea, o puneau pe pietre calde; mai târziu, ele au prăjit în foc bucăți mari, însă descendenții lor aproape au revenit la folosirea cărnii crude.

63:6.8 (716.7) Onagar s-a născut cu 983.323 de ani înainte de anul 1934 al erei creștine, și a trăit până la vârsta de șaizeci și nouă de ani. Povestea acestor înfăptuiri ale acestui maestru gânditor și șef spiritual al timpurilor care precedă sosirea Prințului Planetar formează o mărturie pasionantă a organizării acestor popoare primitive într-o adevărată societate. Onagar a instituit un guvern tribal eficient, ceva ce generațiile succesive nu au mai atins înainte de trecerea mai multor milenii. Până la sosirea Prințului Planetar, nu a existat niciodată pe pământ o civilizație având un atât de înalt grad spiritual. Acești oameni simpli aveau o religie reală, deși primitivă, care a fost apoi pierdută de descendenții lor a căror rasă a degenerat.

63:6.9 (717.1) Cu toate că Andon și Fonta au primit amândoi câte un Ajustor al Gândirii ca și mulți dintre urmașii lor, numai începând cu epoca lui Onagar Ajustorii și îngerii păzitori au venit în mare număr pe Urantia. Această epocă a fost, cu siguranță, vârsta de aur a omului primitiv.

7. Supraviețuirea lui Andon și Fonta

63:7.1 (717.2) Andon și Fonta, admirabilii întemeietori ai rasei umane, au primit recunoașterea valorii lor în momentul judecării Urantiei, timpul sosirii Prințului Planetar. Ei s-au ridicat, la vremea respectivă, din regimul lumilor palat cu statutul de cetățeni ai Ierusemului. Cu toate că nu li s-a permis niciodată să se întoarcă pe Urantia, ei sunt la curent cu istoria rasei pe care au fondat-o. Ei au fost dezamăgiți de trădarea lui Caligastia și s-au întristat de eșecul lui

Adam, însă s-au bucurat infinit de mult la vestea că Mihail a ales lumea lor ca scenă a consacrării sale finale.

63:7.2 (717.3) Andon și Fonta s-au contopit pe Ierusem cu Ajustorul Gândirii lor, așa cum au făcut-o mai mulți dintre copiii lor, dintre care și Sontad, însă majoritatea urmașilor lor, chiar și cei imediați, nu au atins decât fuziunea cu Spiritul.

63:7.3 (717.4) Puțin după sosirea lor pe Ierusem, Andon și Fonta au primit de la Suveranul Sistemului permisiunea de a se întoarce pe prima lume palat, pentru a servi acolo în tovărășia personalităților morontiale care primesc pelerinii timpului venind de pe Urantia și mergând către sferele celeste. Ei au primit această sarcină pentru o durată nedeterminată. Cu ocazia prezentelor revelații, ei au căutat să trimită urări pe Urantia, însă cererea lor a fost în mod înțelept respinsă.

63:7.4 (717.5) Acesta este capitolul cel mai eroic și cel mai pasionant al întregii istorii a Urantiei, povestea evoluției, a luptei pentru viață, a morții și a supraviețuirii eterne a părinților excepționali ai întregii umanități.

63:7.5 (717.6) [Prezentat de un Purtător al Vieții rezident pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 63](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 65](#) >>

Capitolul 64

Rasele evolutive de culoare

64:0.1 (718.1) ACEASTA este istoria raselor evolutive de pe Urantia din zilele lui Andon și Fonta, de acum aproape un milion de ani, trecând prin epoca Prințului Planetar și până la sfârșitul erei glaciare.

64:0.2 (718.2) Rasa umană este veche de aproape un milion de ani. Prima jumătate a istoriei sale corespunde, în mare, epocii care a precedat sosirea Prințului Planetar pe Urantia. A doua jumătate a istoriei omenirii începe în momentul sosirii Prințului Planetar și al apariției celor șase rase de culoare; ea corespunde, în mare, perioadei în general considerate ca Epoca Pietrei Cioplite.

1. Aborigenii Andonici

64:1.1 (718.3) Oamenii primitivi și-au făcut apariția evolutivă pe pământ în urmă cu aproape un milion de ani, și au fost puși la o grea încercare. Ei au căutat instinctiv să scape de pericolul vreunei eventuale încrucișări cu triburile simiene inferioare. Însă înaltele ținuturi aride ale Tibetului, ajungând până la 9.000 de metri, au împiedicat migrările către est. Ei nu puteau nici să se îndrepte către sud sau către vest, căci Marea Mediterana era mult mai vastă decât astăzi și înspre est se întindea până la Oceanul Indian; atunci când au mers spre nord, ei au întâlnit ghețurile care avansau. Însă chiar și atunci când migrarea lor ulterioară a fost oprită de ghețuri, și cu toate că triburile pe măsură ce se dispersau au devenit din ce în ce mai ostile, grupurile cele mai inteligente nu au nutrit câtuși de puțin ideea de a merge înspre sud și a trăi în mijlocul rubedeniilor lor păroase ce locuiau în coroana arborilor și care aveau un nivel intelectual inferior.

64:1.2 (718.4) Multe dintre emoțiile religioase cele mai vechi ale omului, s-au născut din sentimentul său de neputință în mediul ambiant închis al acestei situații geografice - munți la dreapta, apă la stânga și gheață în față; însă acești andoniți puși pe progres nu doreau să se mai întoarcă vreodată în sud la rudele lor inferioare care viețuiau în arbori.

64:1.3 (718.5) Contrar obiceiurilor neamurilor lor non-umane, andoniții evitau pădurile. În păduri, omul a degenerat întotdeauna; evoluția umană nu a progresat decât pe teren deschis și sub latitudini ridicate. Frigul și foamea care domneau în ținuturile deschise stimulează activitatea, inventivitatea și ingeniozitatea. În timp ce aceste triburi andonice produceau pionierii rasei umane actuale, în

mijlocul grelelor încercări și privațiuni din asprele climate nordice, neamurile lor înapoiate se instalau comod în pădurile tropicale meridionale din ținutul originii lor primitive comune.

64:1.4 (718.6) Aceste evenimente se produc în vremea celei de a treia invazii glaciare, aceea pe care geologii voștri o numesc prima. Primele două au fost mai puțin întinse în Europa septentrională.

64:1.5 (718.7) Pe parcursul celei mai mari părți a perioadei glaciare Anglia comunica cu Franța pe calea uscatului, la fel cum ulterior Africa s-a legat de Europa prin puntea terestră a Siciliei. În timpul migrărilor andonice, exista o cale terestră, care trecea prin Europa și Asia, legând Anglia la vest cu Java la est; însă Australia a fost din nou izolată, ceea ce a accentuat și mai mult dezvoltarea faunei sale particulare.

64:1.6 (719.1) Acum 950.000 de ani, descendenții lui Andon și Fonta au emigrat foarte departe înspre est și înspre vest. Spre vest, ei au traversat Europa și au ajuns în Franța și în Anglia. La o dată ulterioară, ei au pătruns înspre est până în Java, unde s-au și descoperit recent oasele lor - cele ale așa numitului om din Java - și apoi și-au urmat drumul până în Tasmania.

64:1.7 (719.2) Grupurile care s-au îndreptat către est au fost mai puțin contaminate de ramurile retrograde, de origine ancestrală, decât cele din est, care s-au amestecat atât de liber cu neamurile lor animale, rămase în urmă. Acești indivizi neprogresiști s-au deplasat în sud și s-au contopit, în curând, cu triburile inferioare. Mai târziu, un număr în creștere al descendenților lor înapoiați s-au întors spre nord și s-au unit cu popoarele andonice care se răspândeau rapid. Aceste

uniuni nefericite au făcut inevitabilă degenerarea rasei superioare. Grupurile primitive care mențineau cultul Celui care Dăruiește Suflarea erau tot mai puține. Această civilizație în zorile ei s-a pomenit amenințată cu dispariția.

64:1.8 (719.3) Și așa a fost întotdeauna pe Urantia. Civilizații foarte promițătoare au degenerat succesiv și au sfârșit prin a se stinge din cauza nesocotinței lor de a permite indivizilor superiori să procreeze în mod liber cu cei inferiori.

2. Popoarele din Foxhall

64:2.1 (719.4) Acum *900.000* de ani, artele lui Andon și ale Fontei și cultura lui Onagar erau gata-gata să dispară de pe fața pământului. Cultura, religia, și chiar și cioplirea silexului, se aflau în punctele lor cele mai joase.

64:2.2 (719.5) În această epocă, grupurile corcite inferioare, care veneau din sudul Franței, au sosit în mare număr în Anglia. Aceste triburi se încrucișaseră într-o așa mare măsură cu creaturi asemănătoare maimuțelor și care locuiau în păduri, încât mai erau foarte puțin umane. Ele nu aveau religie, însă prelucrau într-un mod rudimentar silexul și aveau suficientă inteligență pentru a aprinde focul.

64:2.3 (719.6) Ele au fost urmate în Europa de un popor prolific și întrucâtva superior, ai cărui descendenți s-au răspândit imediat pe tot cuprinsul continentului, de la ghețurile nordice până la Alpi și în sud până la Mediterana. Aceste triburi formau așa numita *rasă heidelberg*.

64:2.4 (719.7) Pe parcursul acestei lungi perioade de decadență culturală, popoarele Foxhallului, în Anglia, și triburile Badonanului, în nord vestul Indiei, au continuat să păstreze unele tradiții ale lui Andon, precum și niște rămășițe ale culturii lui Onagar.

64:2.5 (719.8) Popoarele Foxhallului erau cele mai occidentale, și au reușit să păstreze esențialul culturii andonice. Ele au păstrat, de asemenea, cunoștințele lor în ceea ce privește prelucrarea silexului și le-au transmis descendenților lor, îndepărtații strămoși ai eschimoșilor.

64:2.6 (719.9) Cu toate că vestigiile popoarelor Foxhallului au fost ultimele care s-au descoperit în Anglia, acești andoniți au fost în realitate primele ființe umane care au trăit în aceste regiuni. În aceea epocă, o punte terestră lega încă Franța de Anglia; și cum mai toate primele așezări ale descendenților lui Andon erau situate de-a lungul fluviilor și coastelor din timpurile vechi, ele se găsesc acum sub apele Canalului Mânecii și sub cele ale Mării Nordului, cu excepția a două sau trei care sunt încă la suprafață pe coasta engleză.

64:2.7 (720.1) Multe dintre popoarele mai inteligente și mai evolute spiritual ale Foxhallului și-au păstrat superioritatea lor rasială și au perpetuat obiceiurile lor religioase primitive. Aceste popoare s-au aliat mai târziu cu linii mai recente și au părăsit Anglia, îndreptându-se spre vest, ca urmare a unei invazii glaciare ulterioare. Ele au supraviețuit sub forma eschimoșilor de astăzi.

3. Triburile din Badonan

64:3.1 (720.2) În afara popoarelor Foxhallului aflate la vest, un alt centru combativ de cultură a persistat în est. Acest grup trăia pe contraforturile înaltelor pământuri din nord-vestul Indiei, printre triburile lui Badonan, un stră-strănepot al lui Andon. Aceste popoare au fost singurele descendente din Andon care nu au practicat niciodată sacrificii umane.

64:3.2 (720.3) Badoniții din ținuturile înalte au ocupat un vast platou înconjurat de păduri, străbătut de râuri și cu vânat din abundență. La fel ca unele dintre neamurile lor din Tibet, ei trăiau în adăposturi de piatră rudimentare, în grote aflate pe coastă și în galerii semisubterane.

64:3.3 (720.4) În timp ce triburile nordului se temeau din ce în ce mai mult de gheață, cele care trăiau în apropierea țării lor de origine erau speriate de apă. Ele au văzut peninsula Mesopotamiei scufundându-se treptat în ocean și, cu toate că ea s-a înălțat de mai multe ori, tradițiile acestor rase primitive s-au ridicat în jurul pericolelor mării și a temerii unei scufundări periodice. Această teamă, adăugată experienței lor cu inundațiile fluviale, explică de ce au ales pământurile înalte ca loc de ședere sigur.

64:3.4 (720.5) La estul ținutului popoarelor lui Badonan, în munții Siwalik din nordul Indiei, se găsesc fosile care se apropie, mai mult decât oriunde pe pământ, de tipurile de tranziție dintre om și diferitele grupuri preumane.

64:3.5 (720.6) Acum 850.000 de ani, triburile evolute ale lui Badonan au început un război de exterminare contra vecinilor lor inferiori cu tendințe animale. În mai puțin de o mie de ani, cea mai mare parte a grupurilor animale ale acestor regiuni au fost fie distruse,

fie împinse în pădurile sudului. Această campanie întreprinsă pentru exterminarea ființelor inferioare a dus la o ușoară ameliorare în triburile din munți din epoca respectivă. Descendenții amestecați ai acestei ramuri badonite ameliorate au apărut pe scena de acțiune a lumii ca un popor aparent nou - *rasa Neanderthal*.

4. Rasele din Neanderthal

64:4.1 (720.7) Oamenii din Neanderthal erau niște luptători excelenți; ei călătoreau foarte mult. Plecând din ținuturile înalte din nord vestul Indiei, ei s-au răspândit treptat la est în China și la vest până în Franța, și au coborât chiar și în Africa de nord. Ei au dominat lumea pe parcursul a aproape o jumătate de milion de ani, până în epoca migrării raselor evolutive de culoare.

64:4.2 (720.8) Acum 800.000 de ani, pășunea era foarte bogată; numeroase specii de cerbi, precum și elefanți și hipopotami cutreierau Europa. Cirezile de vite erau multe; caii și lupii se întâlneau peste tot. Oamenii din Neanderthal erau mari vânători, iar triburile care trăiau în Franța au fost primele care au adoptat practica constantă de a-i lăsa pe cei mai buni vânători să își aleagă soașele.

64:4.3 (721.1) Renul le-a fost extrem de util acestor popoare din Neanderthal. Ele s-au servit de el pentru hrană, pentru îmbrăcăminte și pentru unelte, de vreme ce aveau diverse întrebuințări pentru coarnele și oasele sale. Ei erau foarte puțin cultivați, însă au adus multe îmbunătățiri în prelucrarea silexului, și în care s-au apropiat până aproape de nivelul atins în vremea lui Andon. Ei au reînceput să

folosească mari bucăți de silex prinse de mânere de lemn pentru a servi ca topoare și târnăcoape.

64:4.4 (721.2) Acum 750.000 de ani, al patrulea val glaciatic înainta direct spre sud. Cu unelte lor îmbunătățite, oamenii Neanderthalului au făcut găuri în gheața care acoperea râurile nordice, putând astfel să prindă peștii care se ridicau până la aceste deschizături. Triburile s-au retras constant din fața avansării ghețurilor, a căror invazie cea mai întinsă a avut loc atunci în Europa.

64:4.5 (721.3) În vremurile acelea, ghețarul siberian a atins maximum înaintării lui înspre sud, obligându-i pe oamenii primitivi să se deplaseze în aceeași direcție, către ținuturile lor de origine. Specia umană se diferențiasse atunci atât de mult încât se redusese foarte mult riscul unei noi încrucișări cu neamurile lor maimuțe care erau incapabile să progreseze.

64:4.6 (721.4) Acum 700.000 de ani, a patra invazie glaciatică, cea mai mare care a fost cunoscută în Europa, era pe cale de retragere. Oamenii și animalele se întorceau în nord; climatul era răcoros și umed, iar oamenii primitivi au prosperat din nou în Europa și în Asia occidentală. Pădurile s-au întins treptat înspre nord, pe pământurile pe care ghețurile le acoperiseră atât de recent.

64:4.7 (721.5) Viața mamiferelor a fost prea puțin modificată de marea invazie glaciatică. Animalele s-au înmulțit pe fâșia îngustă de pământ care se întindea între ghețuri și Alpi, iar atunci când ghețarii s-au retras, ele s-au răspândit din nou rapid în toată Europa. Pe puntea terestră a Siciliei elefanții cu colți dreți și rinocerii cu botul lat,

hienele și leii au venit din Africa, și acești noi veniți au exterminat în mod virtual pe tigrii cu dinții-sabie și pe hipopotami.

64:4.8 (721.6) Acum *650.000* de ani, climatul continua să fie blând. Către jumătatea perioadei interglaciare, el a devenit atât de cald încât Alpii s-au dezbrăcat aproape în întregime de gheața și de zăpezile lor.

64:4.9 (721.7) Acum *600.000* de ani, ghețurile atinseseră punctul extrem al retragerii lor spre nord. După o pauză de câteva mii de ani, ele au reînceput pentru a cincia oară să se deplaseze înspre sud. Vremea s-a modificat puțin pe parcursul a cincizeci de mii de ani. Oamenii și animalele Europei s-au schimbat puțin; ușoara ariditate a perioadei precedente s-a atenuat, iar ghețarii alpini au coborât foarte jos în văile fluviilor.

64:4.10 (721.8) Acum *550.000* de ani, avansarea ghețarilor a făcut ca oamenii să se îndrepte din nou spre sud. Însă, de această dată, oamenii aveau destul de mult loc pe fâșia largă de pământuri care pătrundea în nord-estul Asiei și se întindea între pătura de gheață și Marea Neagră, pe atunci o prelungire foarte întinsă a Mediteranei.

64:4.11 (721.9) În epoca celei de-a patra și a celei de-a cincia invazii glaciare, cultura rudimentară a raselor Neanderthalului a continuat să se răspândească, însă progresul ei era atât de slab, încât se părea într-adevăr că încercarea de a se produce un tip nou și modificat de viață inteligentă pe Urantia era pe punctul de a eșua. Pe parcursul a aproape un sfert de milion de ani, aceste popoare primitive s-au hoinărit, vânând și bătându-se, perfecționându-se sporadic în anumite direcții, însă în ansamblu regresând regulat în comparație cu strămoșii lor andoniți superiori.

64:4.12 (721.10) Pe parcursul acestor vârste de tenebre spirituale, omenirea superstițioasă a atins nivelele sale de cultură cele mai joase. Religia oamenilor din Neanderthal nu era cu adevărat mai presus de aceea a unei superstiții rușinoase. Exista o mare teamă de nori și, în special, de pâclă și de ceață. O religie primitivă a fricii de forțele naturale s-a dezvoltat treptat în ei, în timp ce venerarea animalelor a pierdut din intensitate, odată cu perfecționarea uneltelor și cu abundența de vânat, ceea ce permitea acestor popoare să trăiască cu mai puțină îngrijorare din pricina hranei lor. Recompensele sexuale acordate celor mai buni vânători au contribuit în mare măsură la ameliorarea tehnicii vânătoriei. Această nouă religie, africii, a condus la încercări de împăcare a forțelor nevăzute ascunse în spatele elementelor naturale și și-a atins apoi apogeul cu sacrificiile umane menite să calmeze aceste forțe fizice invizibile și necunoscute. Această teribilă practică a sacrificiilor umane s-a menținut la popoarele cele mai înapoiate ale Urantie până în secolul al douăzecilea al erei noastre.

64:4.13 (722.1) Acești primi oameni din Neanderthal cu greu ar putea fi considerați adoratori ai soarelui. Ei trăiau mai degrabă cu teama de întuneric, și se speriau de moarte la lăsarea nopții. Atunci când luna strălucea cât de cât, ei reușeau să-și păstreze sângele rece, însă pe durata nopților fără lună erau cuprinși de panică și începeau să sacrifice cele mai bune specimene de bărbați și de femei pentru a face luna să strălucească din nou. Ei au învățat devreme că soarele reapărea ritmic, însă atribuiau întoarcerea lunii doar sacrificiilor membrilor tribului lor. Pe măsură ce rasa progresa, obiectul și scopul

sacrificiilor se schimba treptat, însă ofranda sacrificiilor umane, ca parte a ceremonialului religios, a supraviețuit mult timp.

5. Originea raselor de culoare

64:5.1 (722.2) Cu 500.000 de ani în urmă, triburile badonite din ținuturile înalte din nord-vestul Indiei s-au pomenit implicate într-o altă mare luptă rasială. S-a iscat un război necruțător pe o durată de peste o sută de ani, iar la sfârșitul acestei lungi bătălii nu au rămas decât o sută de familii, însă acești supraviețuitori erau reprezentanții cei mai inteligenți și cei mai de dorit dintre toți descendenții vii, pe atunci, ai lui Andon și ai Fonteii.

64:5.2 (722.3) Un eveniment nou și straniu s-a produs atunci la badoniții din ținuturile înalte. Un bărbat și o femeie trăind în partea nord estică a acelor regiuni înalte, pe vremea aceea locuite, au început *deodată* să zămislească o familie de copii excepțional de inteligenți. A fost *familia sangikă*, strămoșii celor șase rase de culoare ale Urantiei.

64:5.3 (722.4) Acești copii sangiki, în număr de nouăsprezece, nu aveau doar o inteligență superioară celei a contemporanilor lor; pielea lor manifesta dealtfel o tendință extraordinară de a lua diferite culori când era expusă la lumina solară. Printre cei nouăsprezece copii, cinci erau roși, doi portocalii, patru galbeni, doi verzi, patru albaștri și doi indigo. Aceste culori deveneau tot mai pronunțate odată cu creșterea copiilor, iar când acești tineri s-au unit mai târziu cu membrii tribului

lor, toți urmașii aveau tendința de a lua culoarea pielii părintelui lor sangik.

64:5.4 (722.5) Întrerup acum această relatare cronologică pentru a vă atrage atenția asupra sosirii Prințului Planetar, care a avut loc cam prin vremea aceea și pentru a vă permite să studiați separat cele șase rase sangike de pe Urantia.

6. Cele șase rase sangike de pe Urantia

64:6.1 (722.6) Pe o planetă evolutivă obișnuită, cele șase rase evolutive de culoare apar una după alta. Omul roșu se dezvoltă primul și vreme de epoci el cutreieră lumea, înainte ca următoarele rase colorate să își facă apariția. Apariția simultană a acelor rase pe Urantia, *și în sânul unei singure familii*, a fost cu totul excepțională.

64:6.2 (723.1) Apariția primilor andoniți pe Urantia fusese, de asemenea, ceva nou în Satania. Pe nici o altă lume a sistemului local, o astfel de rasă de creaturi înzestrate cu voință nu a apăruse în avans față de rasele evolutive de culoare.

64:6.3 (723.2) 1. *Omul roșu*. Aceste popoare au fost remarcabile specimene ale rasei umane și, în multe privințe, superioare lui Andon și Fontei. Ele au format un grup extrem de inteligent, și au fost primii copii sangiki care au dezvoltat o civilizație și un guvern tribale. Ei au fost întotdeauna monogami; chiar și urmașii lor de sânge amestecat au practicat rareori poligamia.

64:6.4 (723.3) Ei au avut mai târziu dificultăți serioase și prelungite cu frații lor galbeni în Asia. Au fost ajutați de invenția pe care au

făcut-o foarte devreme a arcului și a săgeții, însă au moștenit, din nefericire, foarte mult din tendința strămoșilor lor de a se lupta între ei, ceea ce i-a slăbit până într-atâta încât triburile galbene au putut să îi alunge de pe continentul Asiatic.

64:6.5 (723.4) În urmă cu aproximativ optzeci și cinci de mii de ani, supraviețuitorii relativ puri ai rasei roșii au trecut în masă în America de Nord. Istmul Bering s-a scufundat puțin după aceea, ceea ce i-a izolat complet. Nici un om roșu nu s-a mai întors vreodată în Asia, însă pretutindeni în Siberia, China, Asia Centrală, India și Europa, ei au lăsat în urmă pe mulți dintre descendenții lor amestecați cu alte rase colorate.

64:6.6 (723.5) Când oamenii roșii au trecut în America, ei au dus cu ei numeroase învățături și tradiții ale primei lor origini. Strămoșii lor imediați fuseseră în legătură cu ultimele activități ale cartierului general mondial al Prințului Planetar. Însă, la puțin timp după ajungerea în Americi, oamenii roșii au început să piardă din vedere aceste învățături, iar cultura lor intelectuală și spirituală a suportat un puternic declin. Foarte devreme, aceste popoare au reînceput să se bată atât de feroce între ele încât războaiele tribale au adus cu ele teama de o dispariție rapidă a acestor rămășițe relativ pure ale rasei roșii.

64:6.7 (723.6) Din cauza acestui mare regres, oamenii roșii păreau condamnați când, în urmă cu șaizeci și cinci de mii de ani, a apărut un șef și eliberator spiritual, Onamonalonton. El a adus o pace temporară printre oamenii roșii americani și a reînviat cultul lor față de „Marele Spirit”. Onamonalonton a trăit până la vârsta de optzeci și șase de ani și și-a menținut cartierul general în mijlocul marilor seqoia din

California. Numeroși dintre urmașii săi au ajuns până în timpurile moderne, la Indienii Picioare Negre.

64:6.8 (723.7) Cu timpul, învățăturile lui Onamonalonton s-au transformat în niște tradiții obscure. Războaiele fraticide au început, și niciodată de la epoca acestui mare educator încoace, nici un alt șef nu a reușit să mai stabilească o pace universală între oamenii roșii. Treptat, elementele cele mai inteligente au pierit în luptele dintre triburi; altfel, o mare civilizație ar fi putut fi întemeiată pe continentul American de acești oameni roși capabili și inteligenți.

64:6.9 (723.8) De la trecerea lor din China în America, oamenii roșii nordici nu au intrat niciodată în contact cu alte influențe mondiale (cu excepția eschimoșilor) înainte de a fi descoperiți mai târziu de oamenii albi. Este întru-totul regretabil că oamenii roșii au ratat aproape în întregime șansa lor de a fi regenerați printr-un amestec ulterior de sânge Adamic. Așa cum se prezentau lucrurile, omul roșu nu putea să îl conducă pe omul alb și nici nu putea să îl servească de bună voie. În astfel de împrejurări, dacă cele două rase nu se contopesc, una sau cealaltă este condamnată.

64:6.10 (723.9) 2. *Omul portocaliu.* Această rasă a fost esențialmente caracterizată de o nevoie presantă de a construi, de a construi orice, chiar și faptul de a strânge mari grămezi de pietre, fie și numai pentru a vedea care trib le face grămada cea mai înaltă. Cu toate că nu erau un popor progresist, oamenii portocalii au profitat mult de școlile Prințului, și au trimis acolo delegați pentru a se instrui.

64:6.11 (724.1) Rasa portocalie a fost prima care a urmat linia țărmului Mediteranei spre sud, în direcția Africii, atunci când această mare s-a retras către vest. Însă ei nu s-au asigurat niciodată de puncte

de instalare favorabile în Africa, și au fost exterminați cu prilejul sosirii ulterioare a rasei verzi.

64:6.12 (724.2) Cu mult înainte de sfârșitul său, acest popor a pierdut o mare parte din bazele sale spirituale și culturale; el a cunoscut în același timp o mare renaștere a unei vieții mai elevate datorită înțeleptelor indicații ale marelui gânditor al acestei rase nefericite, Poshunta, care le-a slujit în epoca în care cartierul său general se găsea în Armagedon, în urmă cu aproape trei sute de mii de ani.

64:6.13 (724.3) Ultima mare bătălie dintre oamenii portocalii și oamenii verzi a fost dată în regiunea de jos a Văii Nilului, în Egipt. Acest război prelungit a durat aproape o sută de ani și, atunci când a încetat, puțini reprezentanți ai rasei portocalii au supraviețuit; rămășițele disperate ale acestui popor au fost absorbite de oamenii verzi, apoi de oamenii indigo sosiți mai târziu, însă omul portocaliu a încetat să mai existe ca rasă din urmă cu aproximativ o sută de mii de ani.

64:6.14 (724.4) 3. *Omul galben.* Triburile galbene primitive au fost primele care au abandonat vânătoarea și au întemeiat comunități stabile, dezvoltând o viață familială fondată pe agricultură. Ele erau doar puțin inferioare oamenilor roșii din punct de vedere intelectual, însă social și colectiv ele s-au dovedit superioare tuturor celorlalte popoare sangike în promovarea unei civilizații rasiale. Deoarece diferitele triburi au dezvoltat un spirit fratern și au învățat să trăiască împreună într-o pace relativă, ele au fost capabile să gonească rasa roșie dinaintea lor pe măsură ce se răspândeau în Asia.

64:6.15 (724.5) Ele s-au îndepărtat mult de influența centrului spiritual al lumii, și s-au afundat într-o mare întunecime ca urmare a

apostaziei lui Caligastia; cu toate acestea, ele au cunoscut o epocă strălucitoare în urmă cu aproximativ o sută de mii de ani, atunci când Singlangton a preluat conducerea acestor triburi și a proclamat cultul „Adevărului Unic”.

64:6.16 (724.6) Numărul relativ mare de supraviețuitori ai rasei galbene se datorează spiritului pacifist care domnea între triburile lor. Din epoca Singlangtonului până în timpurile Chinei moderne, națiunile de rasă galbenă au rămas printre cele mai pașnice de pe Urantia. Această rasă a primit mai târziu o moștenire redusă, dar puternică, de linii adamice importate.

64:6.17 (724.7) 4. *Oamenii verzi*. Rasa verde a fost unul dintre grupurile de oameni primitivi cei mai puțin capabili, și a fost și mai slăbită de foarte multe migrații în diferite direcții. Înainte de risipirea lor, aceste triburi au cunoscut o mare renaștere culturală sub conducerea lui Fantad, în urmă cu aproximativ trei sute cincizeci de mii de ani.

64:6.18 (724.8) Rasa verde s-a scindat în trei diviziuni majore: triburile din nord au fost subjugate, aservite și absorbite de rasa galbenă și de cea albastră. Grupul oriental s-a amestecat cu popoarele Indiei din această epocă, și unele rămășițe rămân încă printre aceste popoare. Populația meridională a pătruns în Africa, unde le-a exterminat pe rubedeniile lor portocalii, aproape la fel de inferioare ca și ea.

64:6.19 (724.9) În multe privințe ambele grupuri aveau aproape forțe egale în această luptă, din moment ce fiecare poseda linii ale ordinului gigantilor. Mulți dintre șefii lor aveau o talie cuprinsă între doi metri patruzeci și doi metri șaptezeci. Aceste specii gigante de

oameni verzi au fost practic limitate la națiunea meridională sau egipteană.

64:6.20 (725.1) Supraviețuitorii victorioși ai rasei verzi au fost, mai târziu, absorbiți de rasa indigo, ultimul dintre popoarele de culoare care s-a dezvoltat și a emigrat din centrul original sangik de dispersare a raselor.

64:6.21 (725.2) 5. *Omul albastru*. Oamenii albaștri au fost un mare popor. Ei au inventat devreme sulița și au elaborat, mai târziu, rudimentele multora dintre artele civilizației moderne. Omul albastru avea puterea cerebrală a omului roșu asociată cu sufletul și cu sentimentele oamenilor galbeni. Descendenții lui Adam îl preferau pe acesta înaintea supraviețuitorilor tuturor celorlalte rase colorate.

64:6.22 (725.3) Primi oameni albaștri au fost atenți și sensibili la convingerile insuflate de către instructorii statului major al Prințului Caligastia. De asemenea, au fost aruncați într-o mare confuzie când trădarea conducătorilor a denaturat, mai târziu, aceste învățături. La fel ca și celelalte rase primitive, ei nu și-au revenit niciodată complet după tumultul provocat de trădarea lui Caligastia și nu au depășit niciodată în întregime tendința lor înnăscută de a se lupta între ei.

64:6.23 (725.4) La aproximativ cinci sute de ani după căderea lui Caligastia a avut loc o mare renaștere culturală și religioasă de un tip primitiv - însă nu mai puțin reală și benefică. Orlandof a devenit un mare învățător al rasei albastre, și a condus numeroase triburi la venerarea adevăratului Dumnezeu sub numele de „Șef Suprem”. A fost cel mai mare progres realizat de oamenii albaștri până în perioada ulterioară în care aportul de sânge Adamic i-a regenerat puternic.

64:6.24 (725.5) Explorările și cercetările efectuate în Europa în ceea ce privește epoca pietrei cioplite, ele au constatat în mare parte în dezgroparea de unelte, de oseminte și de obiecte decorative ale acestor străvechi oameni albaștri, căci ei au rămas în Europa până la o dată recentă. Ceea ce voi numiți *rasele albe* de pe Urantia reprezintă descendenții oamenilor albaștri modificați mai întâi printr-un ușor amestec cu galbenii și roșii, apoi puternic regenerați de asimilarea celei mai mari părți a rasei violete.

64:6.25 (725.6) 6. *Rasa indigo*. În timp ce toți oamenii roși au fost cei mai avansați dintre toate popoarele sangike, oamenii negrii au fost cel mai puțin înclinați spre progres. Ei au fost ultimii care au emigrat din lăcașurile lor din ținuturile înalte. Ei au ajuns în Africa, au pus stăpânire pe continent și de atunci au rămas mereu acolo, cu excepția celor care au fost luați cu forța, din vreme în vreme, pentru a deveni sclavi.

64:6.26 (725.7) Izolate în Africa, popoarele indigo, la fel ca și oamenii roși, nu au profitat deloc, sau prea puțin, de înnobilarea rasială care ar fi putut fi dobândită printr-un aport de linii Adamice. Singură în Africa, rasa indigo a făcut puține progrese până în zilele lui Orvonon, când ea a cunoscut o mare deșteptare spirituală. Oamenii indigo au uitat mai târziu aproape în întregime de „Dumnezeul Dumnezeilor” proclamat de Orvonon, însă nu au pierdut niciodată dorința de a adora Necunoscutul; cel puțin ei au menținut o formă de cult care s-a stins doar de câteva milenii.

64:6.27 (725.8) În ciuda înapoierii lor, popoarele indigo au exact același statut în fața puterilor celeste ca oricare altă rasă terestră.

64:6.28 (725.9) Acestea au fost epoci de lupte violente între diversele rase însă, în apropierea cartierului general al Prințului Planetar, grupurile cele mai luminate și cele mai recent instruite au trăit împreună într-o armonie relativă, cu toate că nu fusese încă înfăptuită nici o mare cucerire culturală a raselor mondiale până în momentul în care acest regim a fost serios zguduit de izbucnirea rebeliunii lui Lucifer.

64:6.29 (726.1) Toate aceste diferite popoare au cunoscut din timp în timp renașteri culturale și spirituale. Mansant a fost un mare învățător al epocii care a urmat aceleia a Prințului Planetar. Însă noi îi menționăm numai pe conducătorii și pe învățătorii reprezentativi, a căror influență a marcat și a inspirat considerabil o rasă întreagă. Cu trecerea timpului, numeroși învățători mai puțin importanți au apărut în diferite regiuni; în ansamblu, influența lor salutară a contribuit mult la împiedicarea unei căderi complete a civilizației culturale, îndeosebi pe parcursul îndelungatei și întunecatei perioade dintre rebeliunea lui Caligastia și sosirea lui Adam.

64:6.30 (726.2) Există numeroase motive, valabile și suficiente, pentru a face să evolueze fie trei, fie șase rase colorate pe lumile spațiului. Deși poate că muritorii Urantiei nu sunt încă în poziția de a aprecia pe deplin toate aceste motive, noi le atragem atenția asupra următoarelor puncte:

64:6.31 (726.3) 1. Varietatea este indispensabilă pentru a permite o largă funcționare a selecției naturale, a supraviețuirii diferențiale a liniilor superioare.

64:6.32 (726.4) 2. Se obțin rase mai bune și mai puternice prin încrucișarea a diverse popoare atunci când aceste diferite rase sunt purtătoarele unor factori ereditari superiori. Rasele Urantiei au beneficiat încă de la început de o astfel de fuziune, dacă un popor astfel amalgamat a putut fi apoi efectiv regenerat de un profund amestec cu rasa adamică superioară. Orice încercare de a executa o astfel de experiență pe Urantia în condițiile rasiale actuale ar fi absolut dezastruoasă.

64:6.33 (726.5) 3. Diversificarea raselor favorizează o competiție sănătoasă.

64:6.34 (726.6) 4. Diferențele de statut între rase și grupuri, în interiorul fiecărei rase, sunt esențiale dezvoltării toleranței și altruismului umane.

64:6.35 (726.7) 5. Omogenitatea rasei umane nu este de dorit înainte ca popoarele unei lumi în evoluție să fi atins nivele relativ elevate de dezvoltare spirituală.

7. Dispersarea raselor de culoare

64:7.1 (726.8) Când descendenții de culoare ai familiei sangike au început să se înmulțească și să caute posibilități de expansiune în teritoriile vecine, a cincia invazie glaciară, a treia după calculele geologilor, avansase mult în deplasarea ei sudică către Europa și Asia. La originea lor, rasele colorate primitive au fost teribil de încercate de

rigorile și de privațiunile erei glaciare. Acest ghețar a acoperit o porțiune atât de întinsă a Asiei, încât calea migrărilor către Asia orientală a fost întreruptă vreme de mii de ani. Atâta timp cât Marea Mediterana nu s-a retras ca urmare a înălțării Arabiei, le-a fost imposibil să ajungă Africa.

64:7.2 (726.9) Așa s-a făcut că pentru aproape o sută de mii de ani popoarele sangike s-au răspândit în jurul munților lor și s-au amestecat, mai mult sau mai puțin, în ciuda antipatiilor specifice, însă naturale, care s-au manifestat de la început între diferitele rase.

64:7.3 (726.10) Între epoca Prințului Planetar și cea a lui Adam, India a devenit domeniul populației celei mai cosmopolite care a existat vreodată pe fața pământului. Însă a fost un caz nefericit că acest amestec a conținut atât de multe elemente ale rasei verzi, portocali și indigo. Aceste popoare sangike secundare găseau existența mai ușoară sau mai agreabilă în ținuturile din sud, și multe dintre ele au migrat mai târziu în Africa. Popoarele sangike primare, rasele superioare, au evitat tropicele; oamenii roșii s-au îndreptat spre nord-est către Asia, urmați îndeaproape de oamenii galbeni, în timp ce rasa albastră avansa către nord-vest intrând în Europa.

64:7.4 (727.1) Înaintând în urma ghețurilor în retragere, oamenii roșii au început foarte devreme să emigreze către nord-est, au înconjurat regiunile înalte ale Indiei și au ocupat toată partea nord-estică a Asiei. Ei au fost urmați îndeaproape de triburile galbene, care i-au alungat apoi din Asia în America de Nord.

64:7.5 (727.2) Când rămășițele relativ pure ale rasei roșii au abandonat Asia, ele au format unsprezece triburi, cu ceva mai mult de șapte mii de bărbați, femei și copii. Aceste triburi erau însoțite de trei

mici grupuri de origine mixtă, din care cel mai mare cuprindea un amestec de rase portocalie și albastră. Aceste trei grupuri nu s-au înfrățit niciodată total cu oamenii roșii, și s-au mutat, curând după aceea, înspre sud, către Mexic și America Centrală, unde li s-a alăturat mai târziu un mic grup de galbeni și de roșii amestecați. Aceste elemente s-au căsătorit toate între ele și au întemeiat o nouă rasă, amalgamată, mult mai puțin înclinată spre a se război decât oamenii roșii de rasă pură. În decurs de cinci mii de ani, acest sânge amestecat s-a scindat în trei grupuri care au stabilit civilizațiile Mexicului, respectiv ale Americii Centrale și ale Americii de Sud. Ramura sud-americană a primit o ușoară infuzie din sângele lui Adam.

64:7.6 (727.3) Într-o oarecare măsură, oamenii primitivi galbeni și roșii s-au amestecat în Asia. Descendenții acestei împreunări s-au deplasat către est și de-a lungul litoralului meridional. Până la urmă, ei au fost alungați pe peninsulele și pe insulele mării din apropiere de către rasa galbenă care se înmulțea rapid. Ei sunt la originea oamenilor bruni de astăzi.

64:7.7 (727.4) Rasa galbenă a continuat să ocupe regiunile centrale ale Asiei orientale. Printre cele șase rase de culoare, aceasta este cea care a supraviețuit în cel mai mare număr. Oamenii galbeni s-au antrenat, din timp în timp, în războaie rasiale, dar nu au purtat războaie de exterminare interminabile și implacabile așa cum s-a întâmplat între oamenii roșii, verzi și portocalii. Aceste trei rase s-au distrus virtual în întregime unele pe altele, înainte de a fi, în cele din urmă, aproape anihilate de dușmanii lor aparținând altor rase.

64:7.8 (727.5) Cea de a cincia perioadă glaciară din Europa nu s-a întins prea departe către sud. Calea migrărilor către nord-vest a rămas deci parțial deschisă acestor popoare sangike. Când ghețurile au început să se retragă, oamenii albaștri, însoțiți de alte câteva mici grupuri rasiale, au migrat către vest, de-a lungul vechilor trasee ale triburilor andonice. Ei au invadat Europa în valuri succesive, și au ocupat cea mai mare parte a continentului.

64:7.9 (727.6) În Europa, ei i-au întâlnit în curând descendenții neanderthalieni ai strămoșului lor primitiv comun, Andon. Acești europeni neanderthalieni, mai vechi, au fost îndepărtați de ghețari înspre sud și înspre est, și se găseau astfel în poziția de a înfrunta și a absorbi pe neamurile lor invadatoare din triburile sangike.

64:7.10 (727.7) La început, triburile sangike erau, în general, mai inteligente decât descendenții degenerați ai oamenilor andonici primitivi din câmpii și le erau superioare în multe privințe. Încrucișarea acestor triburi sangike cu popoarele din Neanderthal a ameliorat imediat rasa mai veche. Iar această infuzie de sânge sangik, mai ales din partea oamenilor albaștri, a fost lucrul care a produs la popoarele din Neanderthal acea ameliorare marcantă care s-a manifestat de valurile succesive ale triburilor, din ce în ce mai inteligente, care s-au răspândit în Europa venind dinspre est.

64:7.11 (727.8) În cursul perioadei interglaciare următoare, această nouă rasă a Neanderthaului s-a extins din Anglia până în India. Ceea ce a mai rămas din rasa albastră s-a oprit în vechea peninsulă Persică și se amestecă cu alte felurite elemente, în principal galbene. Amestecul care a rezultat, înnobilit apoi puțin de rasa violetă a lui Adam, a supraviețuit sub forma triburilor nomade de arabi moderni.

64:7.12 (728.1) Toate eforturile de a identifica strămoșii sangiki ai popoarelor moderne trebuie să țină seama de ameliorarea ulterioară a liniilor rasiale prin amestecul subsecvent al sângelui adamic.

64:7.13 (728.2) Rasele superioare au căutat climatele nordice sau temperate, în timp ce rasele portocalii, verzi și indigo au gravitat succesiv către Africa peste puntea terestră, recent înălțată, care separa de Oceanul Indian Marea Mediterana, aflată în retragere spre vest.

64:7.14 (728.3) Ultimele popoare sangike care au emigrat din centrul de origine al raselor lor au fost oamenii indigo. Aproape de epoca în care omul verde extermina rasa portocalie în Egipt și, totodată, făcând astfel, se slăbea și pe sine, un mare exod negru a început către sud, de-a lungul coastei Palestinei. Mai târziu, când aceste popoare indigo, de o mare vigoare fizică, au invadat Egiptul, ele i-au eliminat total pe oamenii verzi prin forța numărului lor. Aceste rase indigo au absorbit rămășițele rasei portocalii și o mare parte a rasei verzi, astfel încât anumite triburi indigo au fost considerabil îmbogățite de această amalgamare rasială.

64:7.15 (728.4) Se pare astfel că Egiptul a fost dominat, mai întâi, de omul portocaliu, apoi de omul verde, apoi de omul indigo (negru), și mai târziu de o rasă metisă, formată din oameni indigo și albaștri, precum și din oameni verzi modificați. Însă mult timp înainte de sosirea lui Adam, oamenii albaștri din Europa și rasele amestecate ale Arabiei au îndepărtat rasa indigo din Egipt, departe către sudul continentului African.

64:7.16 (728.5) Către sfârșitul migrărilor sangike, rasele portocalii și verzi au dispărut, omul roșu ocupând America de Nord, omul galben Asia Centrală, omul albastru Europa și rasa indigo gravitând către

Africa. India este populată de un amestec de rase sangike secundare, iar omul brun, încrucișare a roșului și galbenului, deține insulele situate în largul coastei asiatice. O rasă amestecată, dotată cu un potențial mai degrabă superior, ocupă pământurile înalte ale Americii de Sud. Andoniții cei mai puri trăiesc în regiunile arctice ale Europei, în Islanda, în Groenlanda și în nord-estul Americii de Nord.

64:7.17 (728.6) În cursul perioadelor de maximă înaintare a ghețurilor, triburile andonice cele mai occidentale au fost foarte aproape de a fi împinse în mare. Ele au trăit mulți ani pe o fâșie foarte îngustă de pământ din sud, în locul în care se găsește Anglia în prezent. Iar amintirea tradițională a acestor avansări glaciare repetate a fost cea care i-a îndemnat să se îndrepte către mare atunci când a șasea și ultima perioadă glaciară a survenit în cele din urmă. Acești oameni au fost primii aventurieri ai mării. Ei au construit bărci și au plecat în căutarea pământurilor noi cu speranța că s-ar putea elibera de terifiantele invazii glaciare. Unii dintre ei au ajuns în Islanda, alții în Groenlanda, însă marea majoritate au murit de foame și de sete în plină mare.

64:7.18 (728.7) În urmă cu aproape optzeci de mii de ani, la scurt timp după pătrunderea oamenilor roșii în America prin nord-vest, gerul mărilor nordice și avansarea câmpurilor de gheață locale în Groenlanda i-au constrâns pe acești descendenți eschimoși ai aborigenilor Urantiei să caute un pământ mai bun, un nou cămin. Întreprinderea lor a fost încununată de succes; ei au traversat în siguranță istmurile strâmte care separau pe atunci Groenlanda de masele continentale din nord-estul Americii de Nord. Ei au ajuns pe continent la aproape douăzeci și una de secole după sosirea oamenilor

roșii în Alaska. Mai târziu, câteva elemente metise ale oamenilor albaștri au călătorit către vest și s-au amestecat cu eschimoșii cei mai recentți, și această uniune a fost destul de benefică pentru triburile de eschimoși.

64:7.19 (728.8) În urmă cu aproximativ cinci mii de ani, un trib amerindian a întâlnit, din întâmplare, un grup eschimos izolat pe țărmurile sud-estice ale Golfului Hudson. Celor două triburi le-a fost greu să comunice unul cu celălalt, însă s-au încheiat curând căsătorii între ele, și acești eschimoși au fost în cele din urmă absorbiți de oamenii roșii mai numeroși. Este singurul contact pe care oamenii roșii din America de Nord l-au avut cu o altă rasă umană, până acum o mie de ani, când albi au debarcat din întâmplare, pentru prima dată, pe coasta atlantică a Americii de Nord.

64:7.20 (729.1) Luptele acestor epoci primitive au purtat pecetea curajului, a bravurii, și chiar și a eroismului. Noi regretăm cu toții că numeroase trăsături de caracter pozitive ale primilor voștri strămoși au fost pierdute pentru rasele mai recente. Deși apreciem valoarea numeroaselor rafinamente ale civilizației în progres, nouă ne este dor de regretăm totuși absența magnificei hotărâri și a superbului devotament ale primilor voștri strămoși, calități care ating adesea grandoarea și sublimul.

64:7.21 (729.2) [Prezentat de un Purtător al Vieții rezident pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 64](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 66](#) >>

Capitolul 65

Supracontrolul evoluției

65:0.1 (730.1) VIAȚA materială evolutivă de bază - viața prementală - este formulată de Controlorii Fizici Principali și transmisă prin intermediul celor Șapte Spirite Maestru în conjuncție cu serviciile active ale Purtătorilor Vieții împuterniciți. Ca urmare a funcționării coordonate a acestei triple activități creatoare, se dezvoltă o capacitate fizică organică pentru funcționarea minții - mecanisme materiale destinate să reacționeze inteligent la stimulii mediului extern și, ulterior, la stimulii interni proveniți din mintea însăși a organismelor.

65:0.2 (730.2) Există deci trei nivele distincte de producere și de evoluție a vieții:

65:0.3 (730.3) 1. Domeniul fizico-energetic - producerea capacității mentale.

65:0.4 (730.4) 2. Serviciul minții spiritelor adjutante - intervenind asupra capacității spiritului.

65:0.5 (730.5) 3. Înzestrarea spirituală a minții muritoare - culminând cu acordarea de Ajustori ai Gândirii.

65:0.6 (730.6) Nivelele de neînvățat de reacție mașinală a organismului la mediu sunt domeniile controlurilor fizici. Spiritele mentale adjutante activează și acordează mintea de tip adaptabil sau neautomat și care poate fi învățată - aceste mecanisme de reacție a organismelor capabile să învețe prin experiență. La fel cum spiritele adjutante manipulează potențialele minții, tot astfel Purtătorii Vieții exercită un control discreționar considerabil asupra aspectelor ambiante ale proceselor evolutive până în momentul în care apare voința umană, aptitudinea de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a putea alege să îl adore.

65:0.7 (730.7) Cea care condiționează cursul evoluției organice pe lumile locuite este funcționarea integrată a Purtătorilor Vieții, a controlurilor fizici și a spiritelor adjutante. De aceea evoluția - pe Urantia sau în orice altă parte - este întotdeauna intențională, și niciodată accidentală.

1. Funcțiile Purtătorilor Vieții

65:1.1 (730.8) Purtătorii Vieții sunt dotați cu potențiale de metamorfozare a personalității pe care foarte puține ordine de creaturi le posedă. Acești Fii ai universului local sunt capabili să opereze în trei faze diferite ale existenței. Ei își împlinesc în general țelurile în

calitate de Fii ale fazei medii, ceea ce reprezintă starea lor originală. Însă un Purtător al Vieții în acest stadiu de existență nu ar putea acționa în domeniile electrochimice, ca transformator de energii fizice și de particule materiale în unități de existențe vii.

65:1.2 (730.9) Purtătorii Vieții sunt capabili să funcționeze și funcționează efectiv pe următoarele trei nivele:

65:1.3 (730.10) 1. Nivelul fizic al electrochimiei.

65:1.4 (730.11) 2. Faza mediană obișnuită a existenței cvasi-morontiale.

65:1.5 (730.12) 3. Nivelul semispiritual avansat.

65:1.6 (731.1) Când Purtătorii Vieții sunt pregătiți să se angajeze în implantarea de viață și au ales locurile nimerite pentru întreprinderea lor, ei convoacă comisia arhanghelică de transmutare a Purtătorilor Vieții. Acest grup este format din zece ordine de personalități diverse, incluzându-i și pe controlorii fizici și pe asociații lor. Iar el este prezidat de șeful arhanghelilor care acționează în această calitate prin mandatul lui Gabriel și cu permisiunea Celor Îmbătrâniți de Zile. Când aceste ființe sunt cum se cuvine puse în circuit, ele pot efectua asupra Purtătorilor Vieții modificări de o astfel de natură încât le vor permite să opereze imediat pe nivelul fizic al electrochimiei.

65:1.7 (731.2) După ce modelele de viață au fost formulate și organizațiile materiale au fost pe deplin completate, forțele supramateriale implicate în propagarea vieții devin imediat active și viața începe să existe. Purtătorii Vieții sunt atunci, imediat, retrimiși în starea mediană normală a existenței lor de personalități, stare în care ei pot manipula elementele vii și manevra organismele în

evoluție, chiar dacă sunt lipsiți de orice capacitate de a organiza, de a crea noi modele de materie vie.

65:1.8 (731.3) După ce evoluția organică a urmat un anumit curs, și liberul arbitru de tip uman a apărut în organismele evolutive cele mai elevate, Purtătorii Vieții trebuie fie să părăsească planeta, fie să facă legământ de renunțare; în acest sens, ei trebuie să își ia angajamentul că se vor abține în viitor de orice încercare de a influența cursul evoluției organice. Când aceste legăminte sunt făcute de bună voie de Purtătorii Vieții care aleg să rămână pe planetă pentru a-i sfătui în viitor pe cei care vor fi însărcinați cu protejarea creaturilor volitive nou evolute, se face apel la o comisie din doisprezece membri, prezidată de șeful Stelelor de Seară, acționând prin autoritatea Suveranului Sistemului și cu permisiunea lui Gabriel. Purtătorii Vieții sunt atunci imediat transmutați în a treia lor fază de existență a personalității, nivelul semispiritual de ființă. Iar eu am activat pe Urantia în această a treia fază de existență încă din vremea lui Andon și a Fonteii.

65:1.9 (731.4) Noi ne bucurăm anticipat de momentul în care universul va fi ancorat în lumină și viață, precum și de un posibil al patrulea stadiu al existenței în care noi vom fi total spirituali, însă tehnica prin care am putea atinge această stare de dorit și superioară nu ne-a fost niciodată revelată.

2. Panorama evoluției

65:2.1 (731.5) Istoria ascensiunii omului, de la starea de algă marină până la dominația creației terestre, reprezintă cu adevărat o epopee de lupte biologice și de supraviețuire mentală. Strămoșii primordialii ai omului au fost, literalmente, două plante de pe fundul oceanului depuse în golfurile, în lagunele calde și relativ stagnante ale vastului litoral al anticelor mări interioare, chiar aceste ape în care Purtătorii Vieții au stabilit cele trei implantări ale vieții independente pe Urantia.

65:2.2 (731.6) Printre tipurile primitive de plante marine care au participat la schimbările istorice rezultând în organisme care se apropie de limita vieții animale, foarte puține specii mai există și astăzi. Bureții sunt supraviețuitorii unuia dintre aceste tipuri intermediare primitive, aceste organisme prin care s-a făcut trecerea *treptată* de la vegetal la animal. Aceste prime forme tranzitorii nu erau identice cu bureții moderni, însă erau foarte asemănătoare; erau adevărate organisme intermediare, nici vegetale, nici animale, care au dus, în cele din urmă, la dezvoltarea unor forme de viață cu adevărat animale.

65:2.3 (732.1) Bacteriile, simple organisme vegetale de o natură foarte primitivă, s-au schimbat foarte puțin de la începuturile vieții încoace. Ele chiar vădesc un anumit grad de regres în comportamentul lor parazitar. Multe dintre ciuperci reprezintă, de asemenea, o mișcare retrogradă a evoluției prin faptul că aceste plante au pierdut aptitudinea de a produce clorofilă și au devenit mai mult sau mai puțin parazitare. Majoritatea bacteriilor provocatoare de boli și corpurile lor auxiliare, virușii, aparțin în realitate acestui grup de ciuperci deviate și parazitare. În cursul epocilor scurse de atunci,

întregul imens regn al vieții vegetale a evoluat din aceiași strămoși din care descind și bacteriile.

65:2.4 (732.2) În curând și *subit*, a apărut tipul protozoar mai elevat al vieții animale. Din aceste timpuri foarte îndepărtate, amiba, reprezentând însuși tipul organismului animal monocelular, s-a perpetuat aproape fără nici modificare. Ea zburdă astăzi aproape tot așa cum o făcea atunci când reprezenta cea mai recentă și mai mare realizare a evoluției vieții. Această creatură microscopică și rubedeniile ei protozoare sunt pentru regnul animal ceea ce bacteriile sunt pentru regnul vegetal; ele reprezintă supraviețuirea primelor etape evolutive de diferențiere a vieții și totodată *un eșec în dezvoltarea lor ulterioară*.

65:2.5 (732.3) Animalele monocelulare de tip primitiv nu întârzie să se asocieze în colonii, mai întâi pe planul familiei volvocaceelor și imediat, conform liniilor hidrei și ale meduzei. Mai târziu, au apărut prin evoluție steaua-de-mare, crinoidele, aricii de mare, holoturile, miriapodele, insectele, păianjenii, crustaceele, precum și grupurile foarte apropiate de râme și de lipitori, urmate curând de moluște - stridiile, caracatițele și melcii. Au apărut și au pierit sute și sute de specii; le menționăm doar pe acelea care au supraviețuit interminabilei lupte. Aceste specimene neînclinate spre progres, precum și familia peștilor apărută mai târziu, reprezintă astăzi tipuri staționare de animale primitive și inferioare, ramuri ale arborelui vieții care nu reușesc să progreseze.

65:2.6 (732.4) Scena era astfel pregătită pentru apariția primelor animale vertebrate, peștii. Din această familie de pești s-au ivit două modificări excepționale, broasca și salamandra. Broasca a fost cea

care a inaugurat în viața animală seria diferențierilor progresive care au culminat, în cele din urmă, în om.

65:2.7 (732.5) Broasca este unul din cei mai vechi supraviețuitori dintre strămoșii rasei umane, însă ea nu reușește să progreseze, iar aspectul ei de astăzi nu s-a schimbat mai deloc din acele timpuri trecute. Dintre rasele de la începuturile vieții, broasca este unica specie ancestrală care trăiește încă pe suprafața pământului. Dintre strămoșii rasei umane, toate speciile intermediare între broască și eschimos au dispărut acum.

65:2.8 (732.6) Broaștele au dat naștere reptilelor, o mare familie animală, virtual stinsă, dar care înainte de a dispărea a fost la originea întregii familii de păsări și a numeroaselor ordine de mamifere.

65:2.9 (732.7) Cel mai mare salt izolat din întreaga evoluție preumană a fost probabil făcut atunci când o reptilă a devenit pasăre. Tipurile de păsări de astăzi descind toate din enorme reptile din timpuri preistorice.

65:2.10 (732.8) Regnul reptilelor care descind din familia broaștelor este reprezentată astăzi de următoarele patru ramuri: două neafiate în progres, șerpii și șopârlele, precum și rubedeniile lor, crocodilii și broaștele țestoase; una parțial în progres, familia păsărilor; a patra reprezintă vechile mamifere și linia descinzând direct până la specia umană. Cu toate că reptilele din trecut au dispărut de mult, masivitatea lor a găsit un ecou în elefant și în mastodont, în timp ce formele lor particulare s-au perpetuat în cangurii săritori.

65:2.11 (733.1) Pe Urantia, au apărut doar paisprezece regnuri, peștii formându-l pe ultimul și nici o clasă nouă nu s-a dezvoltat din păsări

și mamifere.

65:2.12 (733.2) Dintr-un un mic și agil dinozaur reptilian cu obiceiuri carnivore însă dotat cu un creier relativ mare, au izvorât subit mamiferele placentare. Ele s-au dezvoltat rapid și pe multe căi diferite. Nu numai că ele au dat naștere unor varietăți comune moderne, însă ele au evoluat, de asemenea, către tipuri marine cum ar fi balenele și focile, precum și către navigatorii aerieni, precum familia liliecilor.

65:2.13 (733.3) Omul a evoluat, deci, pornind de la mamiferele superioare derivate în principal din *implantarea occidentală* de viață efectuată în vechile mări adăpostite de orientare est-vest. *Grupul oriental și grupul central* de organisme vii au progresat favorabil la început către nivelele preumane ale existenței animale. Pe măsura trecerii epocilor, focarul oriental de amplasare a vieții s-a dovedit incapabil să atingă un nivel satisfăcător al statutului preuman de inteligență, trecând prin pierderi atât de repetate și de iremediabile ale tipurilor mai elevate ale plasmei sale germinative, încât a fost definitiv privat de puterea de a reabilita potențialele umane.

65:2.14 (733.4) Cum calitatea capacității mentale care se dezvolta era foarte net inferioară în grupul oriental aceleia din celelalte două grupuri, Purtătorii Vieții, cu asentimentul superiorilor lor, au manipulat mediul ambiant astfel încât să circumscrie și mai mult liniile preumane inferioare ale vieții evolutive. După toate aparențe, eliminarea acestor grupe inferioare de creaturi a fost accidentală; în realitate însă, ea a fost pe deplin intențională.

65:2.15 (733.5) La o dată ulterioară de desfășurare evolutivă a inteligenței, strămoșii lemurieni ai speciei umane erau mult mai

avansați în America de Nord și în celelalte regiuni; de aceea, ei au fost făcuți să migreze din aria de implantare a vieții occidentale, trecând peste puntea terestră a Beringului și în josul coastei vest a sud-estului Asiei, unde au continuat să evolueze și au beneficiat de adăugarea anumitor linii ale grupului central al vieții. Omul a evoluat astfel pe baza anumitor linii vitale din centru-est, dar în regiunile centrale și apropiate de orient.

65:2.16 (733.6) În felul acesta a evoluat viața implantată pe Urantia până în era glaciară, epocă în care omul însuși a apărut pentru prima dată și și-a început cariera sa planetară plină de peripeții. Apariția omului primitiv pe pământ, în cursul epocii glaciare, nu a fost fortuită; ea a decurs după un plan. Rigoarele și severitatea climatică ale erei glaciare erau perfect adaptate scopului urmărit: încurajarea producerii unui tip robust de ființă umană, dotat cu o prodigioasă aptitudine de a supraviețui.

3. Întreținerea evoluției

65:3.1 (733.7) Cu greu ar fi posibil să se explice minții umane de astăzi multe dintre evenimente bizare și aparent grotești ale progresului evolutive primitive. În ciuda aparenței lor stranii, toate aceste evoluții de ființe vii au urmat un plan prestabilit, însă noi nu avem dreptul să intervenim arbitrar în dezvoltarea modelelor vieții de îndată ce ele au început să funcționeze.

65:3.2 (733.8) Purtătorii Vieții pot utiliza toate resursele naturale posibile și se pot folosi de toate circumstanțele fortuite susceptibile de

a grăbi progresul evolutiv al experimentului asupra vieții, însă nu ne este permis să intervenim mecanic în evoluția vegetală sau animală, nici să manipulăm arbitrar cursul său și orientarea sa.

65:3.3 (733.9) Voi ați fost înștiințați cum muritorii de pe Urantia s-au dezvoltat prin evoluția unei broaște primitive, și că această linie ascendentă purtată în potențialul unei singure broaște abia a scăpat cândva de la distrugerea totală. Însă nu trebuie să deducem de aici că evoluția umanității ar fi fost oprită printr-un accident în acest moment critic. Tot atunci, noi observam și întrețineam mai puțin de o mie de linii de viață mutante, diferite și foarte îndepărtate unele de altele care ar fi putut fi dirijate către diverse modele de dezvoltare preumană. Broasca ancestrală în chestiune reprezenta a treia noastră selecție, primele două linii pierind în ciuda tuturor eforturilor noastre de a le conserva.

65:3.4 (734.1) Nici chiar și pierderea lui Andon și a Fontei înainte ca ei să fi lăsat un urmaș, nu ar fi putut să împiedice evoluția umană, deși ar fi putut să o întârzie. După apariția lui Andon și a Fontei, și înainte ca potențialele de mutație umane ale vieții animale să fie epuizate, s-au dezvoltat nu mai puțin de șapte mii de linii favorabile care ar fi putut să atingă anumite tipuri umane de dezvoltare. În rest, numeroase dintre aceste linii bune au fost asimilate mai târziu de diferitele ramuri ale speciei umane pe cale de expansiune.

65:3.5 (734.2) Cu mult timp înaintea ca Fiicele și Fiii Materiali, elevatorii biologici, să sosească pe o planetă, potențialele umane ale speciei animale evolutive au fost epuizate. Acest stadiu biologic al vieții animale este dezvăluit Purtătorilor Vieții prin a treia fază a mobilizării spiritelor adjutante. Acest fenomen s-a produs automat în

același timp în care întreaga viață animală și-a epuizat capacitatea sa de a da naștere unor potențiale mutante de indivizi preumani.

65:3.6 (734.3) Pe Urantia, omenirea trebuie să rezolve problemele sale de dezvoltare muritoare cu ajutorul potențialurilor umane pe care le posedă - nici o rasă nouă nu va mai evolua în viitor pe baza unor surse preumane. Însă acest fapt nu îndepărtează deloc posibilitatea de a atinge nivele mult mai elevate de dezvoltare umane, întreținând inteligent potențialele evolutive care există încă în rasele muritoare. Ceea ce noi, Purtătorii Vieții, facem pentru a conserva și promova liniile de viață până la apariția voinței umane, omul trebuie să o facă pentru el însuși după acest eveniment, când noi ne-am retras din orice participare activă la evoluție. Într-un mod general, destinul evolutiv al omului este pus în propriile sale mâini și inteligența științifică trebuie, mai devreme sau mai târziu, să înlocuiască funcționarea haotică a unei selecții naturale necontrolate și a unei supraviețuiri supuse hazardului.

65:3.7 (734.4) În ceea ce privește întreținerea evoluției, trebuie să subliniem că dacă vi se întâmplă într-un viitor îndepărtat să fiți atașați unui corp de Purtători ai Vieții, veți avea ample și numeroase ocazii de a prezenta sugestii și de a duce tot felul de ameliorări posibile planurilor și tehnicilor de conduită și de transplantare a vieții. Fiți răbdători! Dacă aveți idei bune, dacă imaginația voastră este fertilă în metode mai bune de administrare pentru orice parte a domeniilor universale veți avea, cu siguranță, ocazia de a le prezenta asociațiilor și colegilor voștri administratori în epocile viitoare.

4. Aventura Urantiei

65:4.1 (734.5) Nu pierdeți din vedere faptul că Urantia ne-a fost oferită ca lume pentru a experimenta viața. Noi am făcut pe această planetă a șaizecea încercare de a modifica și ameliora, dacă este posibil, adaptarea la Satania a tipurilor de viață ale Nebadonului, și este recunoscut faptul că noi am realizat numeroase schimbări benefice în modelele de viață standard. Pentru a fi mai preciși, noi am elaborat pe Urantia și am demonstrat într-un mod satisfăcător, cel puțin douăzeci și opt de particularități de modificare ale vieții, care vor fi utile întregului Nebadon în toate timpurile viitoare.

65:4.2 (735.1) Însă niciodată, pe nici o lume, stabilirea vieții nu este experimentală în sensul de a încerca ceva necunoscut și neverificat. Evoluția vieții este o tehnică întotdeauna progresivă, diferențială și variabilă, însă niciodată nu este folosită orbește, fără control, nefiind nici total experimentală, în sensul accidental.

65:4.3 (735.2) Numeroase trăsături ale vieții umane dovedesc din plin că fenomenul existenței muritoare a fost conceput în mod inteligent, că evoluția organică nu este un simplu accident cosmic. Când o celulă vie este rănită, ea este capabilă să emane anumite substanțe chimice care au puterea de a stimula și activa celulele normale vecine astfel încât acestea să înceapă imediat să secrete alte substanțe care facilitează procesul de vindecare a rănii; în același timp, aceste celule normale intacte încep să prolifereze - încep să

lucreze pentru a crea noi celule înlocuind celulele similare distruse de accident.

65:4.4 (735.3) Această acțiune și această reacție chimică, în legătură cu vindecarea rănilor și reproducerea celulelor reprezintă alegerea făcută de Purtătorii Vieții a unei formule îmbrățișând mai mult de o sută de mii de faze și trăsături de reacții chimice și de repercusiuni biologice posibile. Mai mult de o jumătate de milion de experiențe specifice au fost efectuate de Purtătorii Vieții în laboratoarele lor înainte ca ei să se oprească definitiv la această formulă de experimentare a vieții pe Urantia.

65:4.5 (735.4) Când savanții de pe Urantia vor cunoaște mai mult despre aceste substanțe chimice curative ei vor putea să vindece rănilor în mod mai eficient. Indirect, ei vor ști mai bine să controleze anumite maladii grave.

65:4.6 (735.5) De la stabilirea vieții pe Urantia, Purtătorii Vieții au ameliorat această tehnică curativă din moment ce ea fusese introdusă pe o altă lume a Sataniei. Ea îngăduie o mai mare ușurare de durere, și exercită un mai bun control asupra capacității de proliferare a celulelor normale asociate.

65:4.7 (735.6) Au existat numeroase particularități unice în experiența vieții Urantiei, însă cele două episoade, cele mai remarcabile, au fost apariția rasei andonice înaintea evoluției celor șase popoare de culoare și apariția ulterioară și simultană a mutanților sangiki în sânul unei singure familii. Urantia este prima lume de pe Satania unde cele șase rase de culoare au provenit din aceeași familie umană. Ele apar de obicei în linii diversificate ca urmare a unor mutații independente în interiorul speciei animale preumane și apar

de obicei pe pământ câte una o dată și succesiv, pe parcursul unor lungi perioade, începând cu omul roșu și trecând mai apoi prin diversele culori, terminându-se la indigo.

65:4.8 (735.7) O altă mare variație de procedură a fost sosirea tardivă a Prințului Planetar. În general, acest prinț apare pe planetă cam prin momentul în care se dezvoltă voința, și dacă acest plan ar fi fost urmat, Caligastia ar fi putut să vină pe Urantia atunci când Andon și Fonta erau încă în viață, în loc să sosească aproape cu cinci sute de mii de ani mai târziu, odată cu apariția celor șase rase sangike.

65:4.9 (735.8) Pe o lume locuită obișnuită, un Prinț Planetar ar fi fost acordat la cererea Purtătorilor Vieții de la apariția lui Andon și a Fontei, sau la puțin timp după aceea. Însă, cum Urantia a fost desemnată ca planetă de modificare a vieții, printr-un acord prealabil, s-a stabilit că melchizedekii observatori, în număr de doisprezece, au fost trimiși în calitate de consilieri pe lângă Purtătorii Vieții și ca supraveghetori ai planetei până la sosirea ulterioară a Prințului Planetar. Acești melchizedeki au sosit în momentul în care Andon și Fonta au luat deciziile care le-au permis acestor Ajustori ai Gândirii să locuiască în mintea lor umană.

65:4.10 (736.1) Eforturile făcute pe Urantia de către Purtătorii Vieții pentru a ameliora modelele vieții Sataniei au avut în mod necesar ca efect producerea a numeroase forme de viață tranzitorii aparent inutile. Însă câștigurile care au decurs deja sunt suficiente pentru a justifica modificările proprii Urantiei ale tipurilor de viață standard.

65:4.11 (736.2) Era în intenția noastră de a produce de la început o manifestare a voinței în viața evolutivă a Urantiei și chiar am reușit asta. De obicei voința nu se ivește înainte ca rasele de culoare să fi

existat vreme îndelungată. Ea apare în general mai întâi la tipurile superioare de oameni roșii. Lumea voastră este singura planetă a Sataniei în care tipul uman de voință a apărut într-o rasă anterioară raselor de culoare.

65:4.12 (736.3) Însă în efortul de a ajunge la această conjugare și asociere a factorilor ereditari care conduce, în cele din urmă la strămoșii mamifere ai rasei umane, noi ne-am găsit în fața necesității de a permite punerea în aplicare a sute, chiar mii de alte combinații și asocieri de factori de ereditate aparent inutile. Privirile voastre vor percepe, cu siguranță, numeroase din aceste subproduse stranii ale eforturilor noastre când veți scruta trecutul planetei și veți înțelege perfect cât de dilematice trebuie să fie unele dintre aceste lucruri din punctul de vedere limitat al oamenilor.

5. Vicisitudinile evoluției vieții

65:5.1 (736.4) A fost o sursă de regrete pentru noi, Purtătorii Vieții, faptul că toate eforturile noastre de a modifica viața inteligentă pe Urantia au fost în parte stingherite de tragicele devieri care ne-au scăpat de sub control: trădarea lui Caligastia și greșeala adamică.

65:5.2 (736.5) Însă, în toată această aventură biologică, cea mai mare dezamăgire a noastră a fost reîntoarcerea, la o scară la fel de vastă și la fel de neașteptată, a anumitor vieți vegetale primitive la nivele preclorofilene de bacterii parazitare. Acest eveniment în evoluția vieții plantelor a provocat numeroase boli dezolante la mamiferele superioare, și mai ales la specia umană, cea mai vulnerabilă. Când ne-

am pomenit în fața acestei situații jalnice, nu am acordat o prea mare importanță acestor dificultăți, căci știam că aportul ulterior al plasmei vitale Adamice a întărit suficient de tare puterile de rezistență ale rasei amestecate rezultante încât să fie imunizată practic contra tuturor bolilor provocate de acest tip de organism vegetal. Însă speranțele noastre au fost spulberate de greșeala adamică.

65:5.3 (736.6) Universul universurilor, inclusiv mica lume numită Urantia, nu este organizat numai pentru a fi adaptat la conveniențele noastre sau pentru a primi aprobarea noastră și, încă și mai puțin, pentru a răspunde la capriciile noastre sau pentru a satisface curiozitatea noastră. Fără îndoială, ființele înțelepte și atotputernice care sunt răspunzătoare de dirijarea universului știu exact ceea ce fac; le convine deci Purtătorilor Vieții și este important pentru gânditorii muritori, să participe printr-o așteptare răbdătoare și printr-o cooperare sinceră la guvernarea înțelepciunii, la domnia puterii și la mersul progresului.

65:5.4 (736.7) Desigur, există anumite compensări la grelele încercări, cum ar fi manifestarea lui Mihail pe Urantia. Însă independent de toate aceste considerații, supraveghetorii celești cei mai recentți ai planetei voastre își exprimă toată încrederea în triumful ultim al evoluției rasiale umane și în justificarea finală a planurilor noastre și a modelelor noastre de viață originare.

6. Tehnicile evolutive ale vieții

65:6.1 (737.1) Este imposibil să se determine cu precizie și simultan poziția exactă și viteza unui obiect în mișcare; orice încercare de a măsura vreuna antrenează inevitabil o modificare a celeilalte. Omul muritor se găsește în fața aceleiași gen de paradox atunci când face analiza chimică a protoplasmei. Chimistul poate determina compoziția chimică a protoplasmei *moarte*, însă nu poate percepe nici organizarea fizică, nici funcționarea dinamică a protoplasmei. Savantul se va apropia întotdeauna mai aproape de secretele vieții, însă nu le va descoperi niciodată, și asta numai și numai pentru că trebuie ca mai întâi să ucidă protoplasma să o poată analiza. Protoplasma moartă are aceeași greutate ca și protoplasma vie, însă nu este aceeași.

65:6.2 (737.2) Există în ființele vii o înzestrare originală de adaptare. În fiecare structură vegetală sau animală *vie*, în fiecare organism *vii* material sau spiritual există o dorință nestăvilită de a atinge o tot mai mare perfecțiune de ajustare la mediul ambiant, de adaptare a organismului și de realizare a vieții crescute. Aceste eforturi interminabile ale tuturor creaturilor vii dovedesc existența unei căutări înnăscute a perfecțiunii.

65:6.3 (737.3) Etapa cea mai importantă a evoluției vegetale a fost dezvoltarea aptitudinii de a produce clorofilă, iar a doua ca importanță a fost transformarea evolutivă a sporului într-o sămânță complexă. Ca agent reproducător, sporul este foarte eficient, însă îi lipsesc posibilitatea de variație și versatilitatea inerente seminței.

65:6.4 (737.4) Unul dintre episoadele cele mai complexe și mai utile ale evoluției tipurilor superioare de animale a constat în dezvoltarea aptitudinii fierului din celulele sângelui în circulație de a juca dublul

rol de transportator de oxigen și de eliminator al gazului carbonic. Iar această realizare a celulelor roșii din sânge arată cum organismele în evoluție pot adapta acțiunile lor la variațiile și schimbările mediului ambiant. Animalele superioare, inclusiv omul, își oxigenează țesuturile datorită acțiunii fierului conținut în celulele roșii ale sângelui, fier care transportă oxigenul către celulele vii și elimină, la fel de eficient, gazul carbonic. Dar și alte metale pot fi făcute să acționeze în același scop. Alte două specii folosesc pentru această funcțiune metalul și vanadiumul.

65:6.5 (737.5) Continuarea acestor ajustări biologice este ilustrată prin evoluția dentiției la mamiferele superioare de pe Urantia. Strămoșii îndepărtați ai omului au avut până la treizeci și șase de dinți, apoi a început o ajustare adaptativă către treizeci și doi de dinți ai omului primitiv și ai neamurilor lui apropiate. Actualmente, specia umană tinde, în mod lent, să nu mai aibă decât douăzeci și opt de dinți. Procesul evolutiv este încă în progres, în mod activ și adaptiv, pe această planetă.

65:6.6 (737.6) Însă numeroase ajustări aparent misterioase ale organismelor vii sunt pur chimice, întru totul fizice. În orice clipă, peste 15.000.000 de reacții chimice între secrețiile hormonale a doisprezece glande endocrine sunt susceptibile să se producă în fluxul sanguin al unei ființe umane.

65:6.7 (737.7) Formele inferioare ale vieții vegetale reacționează total la mediul ambiant fizic, chimic și electric. Pe măsură ce se ridică pe scara vieții, ajutoarele date minții de către cele șapte spirite adjutante intră în acțiune unul câte unul și mintea începe, din ce în ce mai mult, să se ajusteze, să creeze, să coordoneze și să domine.

Aptitudinea animalelor de a se adapta la aer, la apă și la pământ nu este un dar supranatural, ci o ajustare suprafizică.

65:6.8 (738.1) Fizica și chimia singure nu pot explica cum a evoluat ființa umană plecând de la protoplasma primordială a mărilor primitive. Facultatea de a învăța, memoria și reacția diferențială la mediul ambiant este specifică minții. Legile fizicii nu sunt modificabile prin educație; ele sunt invariabile și imuabile. Și se întâmplă la fel cu reacțiile chimice; ele sunt uniforme și fiabile. În afară de prezența Absolutului Necalificat, reacțiile chimice și electronice sunt previzibile. Însă mintea poate să tragă foloase din experiență și să se instruiască prin obiceiurile reacționale de comportament ca răspuns la repetarea de stimuli.

65:6.9 (738.2) Organismele preinteligente reacționează la stimulii mediului înconjurător, însă organismele sensibile la sprijinul minții pot manipula și ajusta mediul ambiant însuși.

65:6.10 (738.3) Creierul fizic și sistemul nervos asociat posedă o capacitate de reacție înnăscută la sprijinul din partea minții, întocmai cum mintea în evoluție a unei personalități posedă o anumită capacitate înnăscută de receptivitate spirituală și conține, în consecință, potențialele de progres și de împlinire spirituale. Evoluția intelectuală, socială, morală și spirituală, depinde de ajutorul dat minții de către cele șapte spirite adjutante și de către asociații lor suprafizici.

7. Nivelele evolutive ale minții

65:7.1 (738.4) Cele șapte spirite mentale adjutante sunt slujitoarele universale ale minții pentru ființele inteligente inferioare ale unui univers local. Acest ordin de minte este administrat din sediul universului local sau de pe o lume cu care este în legătură, însă capitalele sistemice au o influență în conducerea funcțiilor minții inferioare.

65:7.2 (738.5) Pe o lume evolutivă, un foarte mare număr de lucruri depind de acțiunea acestor șapte adjutanți. Însă aceste spirite sunt slujitoarele minții; și ele nu se ocupă de evoluția fizică, domeniu al Purtătorilor Vieții. Cu toate acestea, perfecta integrare a acestor înzestrări ale spiritului cu procesele naturale și ordonate ale regimului instaurat de Purtătorii Vieții și în curs de desfășurare, este răspunzător de incapacitatea muritorilor de a discerne în fenomenul minții altceva decât acțiunea naturii și influența a proceselor naturale, cu toate că voi sunteți uneori puțin derutați când este să explicați totalitatea a ceea ce atinge reacțiile naturale ale minții atunci când este asociată cu materia. În rest, dacă evoluția Urantiei ar fi urmat mai îndeaproape planurile originare, ați observa în fenomenul minții și mai puține fapte susceptibile să vă rețină atenția.

65:7.3 (738.6) Cele șapte spirite adjutante seamănă mai mult cu niște circuite decât cu niște entități. Pe lumile obișnuite, ele sunt cuplate în circuit cu alte funcții de adjutant în întregul univers local. Cu toate acestea, pe planetele în care se experimentează viața, ele sunt relativ izolate, iar pe Urantia, dată fiind natura particulară a modelelor de viață, adjutantele inferioare au avut mai multe dificultăți în a intra în contact cu organismele evolutive decât a fost cazul cu tipurile vitale mai normalizate.

65:7.4 (738.7) În plus, pe o lume evolutivă medie, cele șapte spirite adjutante sunt mult mai bine sincronizate cu stadiile progresive ale dezvoltării animale decât s-a făcut pe Urantia. Cu o singură excepție, adjutantele au întâmpinat mai multe dificultăți în a intra în contact cu mintea în evoluție a organismelor de pe Urantia decât pe parcursul tuturor operațiunilor lor în tot universul Nebadonului. Pe această lume, s-au dezvoltat numeroase forme de fenomene limitate - combinații confuze de reacții organice de tip mecanic care nu pot fi învățate și nemecanic care pot fi învățate.

65:7.5 (739.1) Cele șapte spirite adjutante nu intră în contact cu ordinele pur mecanice de reacției organice la mediul ambiant. Aceste reacții preinteligente ale organismelor vii aparțin doar domeniilor energetice ale centrilor de putere ale controlorilor fizici și ale asociațiilor lor.

65:7.6 (739.2) Dobândirea potențialului aptitudinii de a preda prin experiență marchează intrarea în funcțiune a spiritelor adjutante, funcțiune care le exercită asupra minții celei mai umile a ființelor primitive și invizibile, și până la tipurile cele mai elevate pe scara evolutivă de ființe umane. Ele sunt sursa și modelul de comportament, care altfel ar fi mai mult sau mai puțin misterios, și a reacțiilor rapide incomplet înțelese ale minții față de mediul înconjurător material. Mult timp aceste influențe loiale și întotdeauna demne de încredere trebuie să continue în slujirea lor prealabilă până când mintea animală poate să atingă nivele umane de receptivitate spirituală.

65:7.7 (739.3) Adjutanții operează, exclusiv, în evoluția minții care experimentează până la nivelul celei de a șasea faze, spiritul adorației.

La acest nivel, se produce o inevitabilă suprapunere de ajutoare - fenomenul coborârii celui superior la inferior pentru a se coordona cu el în vederea atingerii ulterioare a unor nivele avansate de dezvoltare. O îndrumare spirituală, și mai avansată, însoțește acțiunea celui de al șaptelea și din urmă adjutant, spiritul înțelepciunii. Pe toată durata slujirii lumii spiritului, indivizii nu parcurg niciodată tranziții abrupte în cooperarea lor spirituală; aceste schimbări sunt, întotdeauna, treptate și reciproce.

65:7.8 (739.4) Domeniile reacției fizice (electrochimice) și ale răspunsului mental la stimulii mediului ambiant ar trebui întotdeauna să fie diferențiate. La rândul lor ele trebuie recunoscute ca fenomene separate de activitățile spirituale. Domeniile gravitației fizice, mentale și spirituale sunt domenii distincte ale realității cosmice, în ciuda corelațiilor lor intime.

8. Evoluția în timp și spațiu

65:8.1 (739.5) Timpul și spațiul sunt indisolubil legate; este o asociere înnăscută. Întârzierile timpului sunt inevitabile în prezența anumitor condiții ale spațiului.

65:8.2 (739.6) Dacă vă nedumerește faptul că este necesar atât de mult timp pentru a efectua schimbările evolutive de dezvoltare a vieții, eu aș spune că noi nu putem face ca procesele vieții să se desfășoare mai repede decât permit metamorfozele fizice ale unei planete. Trebuie să atingem dezvoltarea fizică naturală a unei planete; noi nu avem absolut nici un control asupra evoluției geologice. Dacă

condițiile fizice ar permite, noi am putea să luăm măsurile noastre pentru a încheia evoluția completă a vieții în mult mai puțin de un milion de ani. Însă noi suntem toți sub jurisdicția Șefilor Supremi ai Paradisului, iar timpul este inexistent în Paradis.

65:8.3 (739.7) Etalonul de măsură al timpului individului este durata vieții sale. Toate creaturile sunt astfel condiționate de timp, și acesta este motivul pentru care ele consideră evoluția ca un proces interminabil. Pentru aceia dintre noi a căror durată a vieții nu este limitată la o existență temporală, evoluția nu pare o operațiune atât de prelungită. În Paradis, unde timpul nu există, toate lucrurile sunt *prezente* în mintea infinității și în acțiunile Eternității.

65:8.4 (739.8) La fel cum evoluția minții depinde de lenta dezvoltare a condițiilor fizice care o întârzie, tot astfel progresul spiritual depinde de expansiunea mentală. Înapoierea intelectuală îl întârzie infailibil. Însă acest lucru nu înseamnă că evoluția spirituală depinde de educație, de cultură sau de înțelepciune. Sufletul poate evolua independent de cultura mentală, însă nu în absența capacității mentale și a dorinței - a alegerii de a supraviețui și a deciziei de a atinge o tot mai mare perfecțiune - de a face voia Tatălui din ceruri. Cu toate că supraviețuirea poate să nu depindă de posedarea de cunoaștere și de înțelepciune, progresul cu siguranță depinde de ele.

65:8.5 (740.1) În laboratoarele evolutive cosmice, mintea domină întotdeauna materia, iar spiritul este întotdeauna în corelație cu mintea. Dacă aceste diferite înzestrări nu ajung să se sincronizeze și să se coordoneze, se pot produce întârzieri. Însă dacă individul îl cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu și dorește cu adevărat să îl găsească și să devină asemenea lui, atunci supraviețuirea sa este

asigurată în ciuda obstacolelor timpului. Statutul fizic poate handicapa mintea, iar perversitatea mentală poate întârzia desăvârșirea spirituală. Însă dacă un om a ales, din tot sufletul său, nici unul din aceste obstacole nu poate înfrânge voința sa.

65:8.6 (740.2) Când condițiile fizice sunt pregătite, pot avea loc subite evoluții mentale ; când statutul minții este propice, se pot produce transformări spirituale *subite*; când valorile spirituale primesc considerația cuvenită, semnificațiile cosmice se pot atunci distinge, iar personalitatea se găsește progresiv eliberată de neajunsurile timpului și eliberată de limitările spațiului.

65:8.7 (740.3) [Garantat de un Purtător al Vieții al Nebadonului rezident pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 65](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 67](#) >>

Capitolul 66

Prințul planetar al urantieii

66:0.1 (741.1) SOSIREA unui Fiu Lanonandek pe o lume medie semnifică faptul că voința, facultatea de a alege calea supraviețuirii eterne, s-a dezvoltat în mintea omului primitiv. Pe Urantia însă, Prințul Planetar a sosit la aproape o jumătate de milion de ani după apariția voinței umane.

66:0.2 (741.2) În urmă cu aproape cinci sute de mii de ani, și odată cu apariția celor șase rase de culoare, sau rase sangike, Caligastia, Prințul Planetar a sosit pe Urantia. Pe pământ existau atunci aproape o jumătate de miliard de ființe umane primitive, mult risipite prin Europa, Asia și Africa. Cartierul general al prințului, stabilit în Mesopotamia, era aproape în centrul lumii locuite.

1. Prințul Caligastia

66:1.1 (741.3) Caligastia era un Fiu Lanonandek, numărul 9.344 al ordinului secundar. El dobândise experiență în administrarea problemelor universului local, în general, și, de-a lungul epocilor celor mai recente, în conducerea sistemului local al Sataniei în special.

66:1.2 (741.4) Anterior domniei lui Lucifer asupra Sataniei, Caligastia fusese atașat comitetului consultativ al Purtătorilor Vieții pe Ierusem. Lucifer l-a promovat pe Caligastia într-o poziție în statul său major personal, și el a îndeplinit destul de bine cinci misiuni succesive de onoare și de încredere.

66:1.3 (741.5) Caligastia a încercat să obțină un mandat de Prinț Planetar, însă de mai multe ori, când solicitarea sa a fost prezentată spre aprobare consiliilor constelației ea nu a obținut asentimentul Părinților Constelației. Caligastia părea deosebit de doritor, să fie trimis ca șef planetar pe o lume zecimală sau cu viață modificată. După mai multe respingeri ale cererii sale, el a fost în cele din urmă trimis pe Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia a părăsit Ierusemul pentru misiunea sa de conducător al unei planete, având o reputație de loialitate și de devotament față de bunăstarea universului său de origine și de reședință, în ciuda unei instabilități caracteristice, dublată de o tendință de a dezaproba, în anumite probleme minore, ordinea stabilită.

66:1.5 (741.7) Am fost prezent pe Ierusem atunci când strălucitorul Caligastia a părăsit capitala sistemului. Nici un Prinț Planetar nu s-a aventurat niciodată într-o carieră de domnie pe o lume cu o experiență pregătitoare mai bogată, nici cu perspective mai frumoase decât avea Caligastia în acea zi memorabilă, în urmă cu o jumătate de milion de ani. Un lucru este sigur: în timp ce îmi îndeplineam sarcina de a transmite relatarea acestui eveniment prin teledifuziunile universului local, nu credeam nici o clipă, câtuși de puțin, în ideea că acest nobil Lanonandek va trăda atât de devreme misiunea sa sacră de conservator planetar și va păta atât de oribil frumosul nume al ordinului său elevat de fii ai universului. Consider, cu adevărat, Urantia ca una dintre cele cinci sau șase planete cele mai favorizate din toată Satania datorită privilegiului de a avea un gânditor atât de experimentat, atât de strălucitor și original în guvernarea problemelor mondiale. Nu înțelegeam atunci că Caligastia era pe cale de a se îndrăgosti într-un mod atât de perfid de el însuși; nu sesizam încă pe deplin subtilitățile orgoliului personal.

2. Statul major al prințului

66:2.1 (742.1) Prințul Planetar al Urantieii nu a fost trimis singur pentru a-și îndeplini misiunea, ci a fost însoțit de un corp obișnuit de ajutoare administrative și de asistenți.

66:2.2 (742.2) În fruntea acestui grup se găsea Daligastia, adjunctul asociat al Prințului Planetar. Daligastia era, de asemenea, un Fiu Lanonandek secundar, și purta numărul 319.407 al acestui ordin. El

avea rang de asistent în momentul desemnării lui ca asociat al lui Caligastia.

66:2.3 (742.3) Statul major planetar conținea un mare număr de cooperatori angelici și o mulțime de alte ființe celeste care aveau misiunea de a face să promoveze interesele și bunăstarea raselor umane. Însă, din punctul vostru de vedere, grupul cel mai interesant era acela al membrilor corporali al statului major al Prințului, cei care sunt numiți uneori *cei o sută ai lui Caligastia*.

66:2.4 (742.4) Acești o sută de membri rematerializați ai statului major al prințului au fost aleși de Caligastia din peste 785.000 de cetățeni ascendenți ai Ierusemului care s-au oferit ca voluntari pentru a se lansa în aventura Urantiei. Fiecare dintre cei aleși venea de pe o planetă diferită, nici unul de pe Urantia.

66:2.5 (742.5) Acești voluntari ai Ierusemului au fost aduși drept din capitala sistemului pe Urantia prin transport serafic. După sosirea lor, ei au fost menținuți înserafimați până când li s-au putut procura forme de personalitate de dublă natură, de serviciu planetar special, un adevărat corp fizic format din carne și sânge, dar aflat, totodată, în rezonanță cu circuitele vieții sistemului.

66:2.6 (742.6) La puțin timp după sosirea celor o sută de cetățeni ai Ierusemului, cei doi Purtători ai Vieții supraveghetori, care își aveau reședința pe Urantia și care își aveau deja planurile puse la punct, au cerut în Ierusem și Edentia permisiunea de a transplanta plasma vitală a celor o sută de supraviețuitori selecționați ai rasei lui Andon și a Fonteii în corpurile materiale prevăzute pentru membrii corporali ai

statului major al prințului. Cererea a fost înaintată pe Ierusem și aprobată pe Edentia.

66:2.7 (742.7) În consecință, Purtătorii Vieții au ales din posteritatea lui Andon și a Fontei cincizeci de bărbați și cincizeci de femei, care reprezentau supraviețuirea celor mai bune linii din această rasă unică. Cu una sau două excepții, acești andoniți care au contribuit la progresul rasei, erau străini unii față de alții. Plecând din locuri foarte îndepărtate, ei au fost reuiniți în pragul cartierului general al Prințului datorită coordonării îndrumării Ajustorilor Gândirii cu guvernarea serafică. Aici, cei o sută de subiecți umani au fost dați în seama comisiei experte de voluntari veniți din Avalon, care au condus extragerea materială a unei porțiuni a plasmei vitale a acestor descendenți ai lui Andon. Acest material viu a fost apoi transferat în corpurile materiale construite pentru folosirea celor o sută de membrii ierusemiți ai statului major al prințului. Între timp, acești cetățeni nou sosiți din capitala sistemului erau menținuți în somnul transportului serafic.

66:2.8 (742.8) Aceste operațiuni, precum și crearea efectivă a corpurilor speciale pentru cei o sută ai lui Caligastia, au dat naștere unor numeroase legende, dintre care multe au fost ulterior confundate cu tradițiile mai recente referitoare la instalarea planetară a lui Adam și a Evei.

66:2.9 (743.1) Întreaga operațiune de repersonalizare, de la sosirea transporturilor serafice, aducându-i pe cei o sută de voluntari ai Ierusemului, până în momentul în care ei și-au reluat activitatea conștientă ca ființe ternare aletărâmului, a durat exact zece zile.

3. Dalamatia — orașul prințului

66:3.1 (743.2) Cartierul general al Prințului Planetar era situat în regiunea Golfului Persic de atunci, în regiunea corespunzând Mesopotamiei de astăzi.

66:3.2 (743.3) Clima și peisajul mesopotamiene din vremurile acelea erau foarte diferite de condițiile care au prelevat de atunci. Ele conveneau în toate privințele proiectului statului major al Prințului și al asistenților săi. Era necesar să fie un climat destul de favorabil ca parte din mediul înconjurător natural menit să îi încurajeze pe primitivii Urantiei să facă anumite progrese inițiale în cultură și în civilizație. Scopul esențial al acestor epoci era de a transforma acești vânători în păstori, cu speranța că vor evolua mai târziu în agricultori stabili și pașnici.

66:3.3 (743.4) Cartierul general al Prințului Planetar pe Urantia era un exemplu tipic de acest gen de stațiuni pe o sferă tânără în curs de dezvoltare. Nucleul coloniei prințului era un oraș foarte simplu, însă foarte frumos, împrejmuit de un zid de douăzeci de metri înălțime. Acest centru mondial de cultură a fost numit Dalamatia, în onoarea lui Daligastia.

66:3.4 (743.5) Orașul cuprindea zece subdiviziuni cu clădirile cartierelor generale ale celor zece consilii ale statului major corporal situate în centrul fiecăreia dintre aceste subdiviziuni. În mijlocul orașului, se ridica templul Tatălui nevăzut. Cartierul general

administrativ al Prințului și al asociațiilor săi era repartizat în douăsprezece săli grupate în imediata apropiere a templului.

66:3.5 (743.6) Clădirile Dalamatiei erau toate cu un singur etaj, cu excepția cartierelor generale ale consiliilor, care aveau două etaje, și a templului central al Tatălui tuturor, care era mic, însă compus din trei etaje.

66:3.6 (743.7) Orașul era clădit din cel mai bun material de construcție din vremurile acelea îndepărtate - cărămida. Se folosiseră foarte puțin piatra sau lemnul. Construirea de locuințe și arhitectura satelor au fost foarte ameliorate la popoarele învecinate, după exemplul Dalamatiei.

66:3.7 (743.8) Pe lângă cartierul general al Prințului trăiau ființe umane de toate culorile și de toate nivelele. Dintre aceste triburi vecine, au fost recrutați primii elevi ai școlilor prințului. Cu toate că primele școli ale Dalamatiei au fost rudimentare, ele făceau tot ceea ce se putea face pentru bărbații și femeile acelei epoci primitive.

66:3.8 (743.9) Statul major corporal al Prințului atrăgea continuu în jurul lui pe indivizii superiori ai triburilor învecinate. După ce acești elevi erau formați și instruiți, ei erau trimiși din nou de unde veniseră, pentru a învăța și călăuzi grupurile lor etnice respective.

4. Primele zile ale celor o sută

66:4.1 (743.10) Sosirea statului major al Prințului a creat o impresie profundă. A fost nevoie de aproape o mie de ani pentru ca vestea să ajungă destul de departe, însă triburile vecine ale cartierului general

mesopotamian au fost foarte mult influențate de învățăturile și de conduita celor o sută de noi locuitori ai Urantiei. O mare parte a mitologiei voastre ulterioare își are izvorul în legendele alterate ale acestor timpuri străvechi, în care acești membri ai statului major al Prințului au fost repersonalizați pe Urantia în calitate de supraoameni.

66:4.2 (744.1) Marele obstacol ce stă în calea bunei influențe a unor astfel de maestri extraplanetari este tendința muritorilor de a-i considera zei; cu toate acestea, mai puțin în privința tehnicii apariției lor pe pământ, cei o sută ai lui Caligastia - cincizeci de bărbați și cincizeci de femei - nu au recurs nici la metode supranaturale, nici la manipulări supraumane.

66:4.3 (744.2) Statul major corporal nu era însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, mai puțin suprauman. Membrii săi și-au început misiunea pe Urantia ca ființe ternare și extraordinare.

66:4.4 (744.3) 1. Ei erau corporali și relativ umani, deoarece încorporaseră adevărata plasmă vie a uneia dintre rasele umane, aceea a rasei andonice a Urantiei.

66:4.5 (744.4) Cei o sută de membri ai statului major al Prințului erau împărțiți în jumătate, după sex, și repartizați conform stărilor muritoare anterioare. Fiecare persoană a grupului era capabilă să participe la nașterea unui nou ordin de ființe fizice, însă ei au fost cu grijă sfătuiți să nu recurgă la procrearea de copii decât în anumite condiții. Este un obicei pentru statul major corporal al Prințului Planetar de a-și zămisli succesorii, cu ceva timp înainte de a se retrage din serviciul planetar special. Această procreare are loc, în general, în momentul sosirii lui Adam și a Evei Planetari, sau la scurtă vreme după aceea.

66:4.6 (744.5) Acesta este motivul pentru care aceste ființe speciale nu știau decât foarte puțin sau deloc ce tipuri de creaturi materiale s-ar putea naște din uniunea lor sexuală. Și ei nu au știut niciodată acest lucru, deoarece înainte de a fi ajuns la această etapă a lucrării lor mondiale, rebeliunea zdruncinase întregul regim, iar cei care au jucat mai târziu rolul de părinți au fost izolați de curenții de viață ai sistemului.

66:4.7 (744.6) Acești membri materializați ai statului major al lui Caligastia aveau culoarea pielii și limba rasei andonice. Ei se hrăneau la fel ca muritorii tărâmului, cu deosebirea că corpurile recreate ale acestui grup erau perfect satisfăcute cu o nutriție lipsită de carne. Este una din considerațiile care a fixat alegerea reședinței lor într-o regiune caldă, bogată în fructe și în tot felul de nuci. Practica care a constat în a trăi cu un regim lipsit de carne subzistă până în timpurile celor o sută ai lui Caligastia, deoarece acest obicei s-a răspândit chiar și la distanță, și a afectat modul de alimentație a numeroase triburi vecine, provenite din rasele evolutive care erau altă dată exclusiv carnivore.

66:4.8 (744.7) 2. Cei o sută erau ființe materiale, însă supraumane, datorită faptului că fuseseră reconstituiți pe Urantia în ca bărbați și femei unici ai unui ordin special și elevat.

66:4.9 (744.8) Bucurându-se de o cetățenie provizorie pe Ierusem, membri acestui grup nu fuzionaseră încă cu Ajustorii Gândirii lor, iar atunci când s-au oferit voluntari și au fost admiși în serviciul planetar, în legătură cu ordinele lor filiale descendente, Ajustorii lor au fost detașați. Însă acești ierusemiți erau ființe supraumane; ei posedau un suflet de creștere ascendentă. Pe durata vieții de muritor în trup, sufletul este în stare embrionară; el se naște (renaște) în viața

morontială, și face experiența creșterii în lumile morontiale succesive. Sufletele celor o sută ai lui Caligastia crescuseră astfel prin experimentarea progresivă a celor șapte lumi palat și au dobândit statutul de cetățenie pe Ierusem.

66:4.10 (744.9) În conformitate cu instrucțiunilor lor, membrii statului major nu s-au angajat în reproducerea sexuală, însă au studiat minuțios constituția lor personală și au explorat cu grijă toate fazele imaginabile de legături intelectuale (ale minții) și morontiale (ale sufletului). Pe parcursul celui de-al treizeci și treilea an al șederii lor în Dalamatia, cu mult timp înainte de terminarea zidului, numărul doi și numărul șapte din grupul danit au descoperit, din întâmplare, un fenomen care însoțea legătura eului lor morontial (presupus nesexuală și nematerială); rezultatul acestei aventuri s-a dovedit a fi prima dintre creaturile mediene primare. Noua ființă era perfect vizibilă pentru statul major planetar și pentru asociații lui celești, însă rămânea invizibilă privirilor bărbaților și ale femeilor diferitelor triburi umane. Sub autoritatea Prințului Planetar, toți membrii statului major corporal au început zămislirea de ființe similare, și toți au reușit urmând instrucțiunile cuplului precursor danit. Iată cum a fost adus pe lume, în cele din urmă, de către statul major al Prințului, corpul originar al celor 50.000 de medieni primari.

66:4.11 (745.1) Aceste creaturi de tip median au fost foarte utile în executarea operațiunilor cartierului general al lumii. Ele erau invizibile pentru ființele umane, însă existența acestor semispirite invizibile a fost făcută cunoscută primilor locuitori ai Dalamatiei și, pe parcursul mai multor secole, ele au constituit totalitatea lumii spiritelor pentru acești muritori în evoluție.

66:4.12 (745.2) 3. Cei o sută ai lui Caligastia erau personal nemuritori, sau nepieritori. Complementele folosit ca antidot al curenților de viață ai sistemului circulau prin formele lor materiale. Dacă rebeliunea nu i-ar fi făcut să piardă contactul cu circuitele vieții, ei ar mai fi trăit o anumită perioadă de timp, până la sosirea ulterioară a vreunui Fiu de Dumnezeu, sau până în momentul în care ar fi fost eliberați din funcțiunile lor, pentru a-și relua călătoria întreruptă către Havona și Paradis.

66:4.13 (745.3) Aceste complemente care lucrează ca antidot al curenților vieții Sataniei proveneau din roadele arborelui vieții, un arbore din Edentia, trimis pe Satania de Preaînălții Norlatiadekului în momentul sosirii lui Caligastia. În epoca lui Dalamatia, acest arbore creștea în curtea centrală a templului Tatălui invizibil, iar fructul acestui arbore era cel care permitea ființelor materiale ale statului major al Prințului, care altfel ar fi fost muritoare, să trăiască la nesfârșit atâta timp cât aveau acces la acesta.

66:4.14 (745.4) Fără a avea valoare pentru rasele evolutive, această supraalimentare era întru totul suficientă pentru a conferi o viață continuă celor o sută ai lui Caligastia, precum și celor o sută de andoniți modificați care le erau asociați.

66:4.15 (745.5) S-ar cuveni să explicăm în această privință că în momentul în care cei o sută de andoniți au contribuit, printr-o fracțiune a plasmei lor germinative umane, la rematerializarea acestor membri ai statului major al Prințului, Purtătorii Vieții au introdus în corpul muritorilor acestor andoniți complementul circuitelor sistemului. Acesta le-a permis să continue să trăiască în paralel cu statul major secol după secol, sfidând moartea fizică.

66:4.16 (745.6) Cei o sută de andoniți au fost, în cele din urmă, înștiințați cu privire la contribuția lor la noile forme ale superiorilor lor, și aceeași o sută de copii ai triburilor lui Andon au fost menținuți în cartierul general, în funcția de asistenți personali ai membrilor corporali ai statului major al Prințului.

5. Organizarea celor o sută

66:5.1 (745.7) Cei o sută erau organizați cu serviciul lor în zece consilii autonome, de câte zece membri fiecare. Când cel puțin două consilii rămâneau în sesiune comună, aceste reuniuni de legătură erau prezidate de Daligastia. Aceste zece grupuri erau constituite după cum urmează:

66:5.2 (745.8) 1. *Consiliul alimentației și al bunăstării materiale.* Acest grup era prezidat de Ang. Hrana, apa, îmbrăcămintea și progresul material al speciei umane, toate acestea erau stimulate de acest corp de experți. Ei arătau cum să se sape puțuri, cum să se capteze izvoare și să se facă irigarea terenurilor. Ei i-au învățat pe oamenii veniți din regiunile înalte și din cele nordice să își îmbunătățească metodele de a trata pielea animalelor pentru folosirea ei ca veșmânt. Profesorii de arte și științe au introdus mai târziu arta țesutului.

66:5.3 (746.1) S-a avansat mult în metodele de conservare a hranei. Hrana a fost conservată prin preparare, prin uscare, și la fum, devenind astfel prima formă de proprietate. Oamenii au învățat să se

aprovizioneze, ca să preîntâmpine astfel ravagiile foametei care decima periodic lumea.

66:5.4 (746.2) 2. *Grupul de domesticire și de întrebuințare a animalelor.* Acest consiliu avea drept scop selecționarea și creșterea animalelor celor mai adaptate pentru ajutarea ființelor umane la căratul poverilor și la transportarea lor înșiși, pentru furnizarea hranei și, mai târziu, pentru a servi la cultivarea solului. Acest grup priceput a fost condus de Bon.

66:5.5 (746.3) Mai multe specii de animale folositoare , acum dispărute, au fost dresate, precum și altele, care s-au înmulțit ca animale domestice până în epoca noastră. Omul avea deja de mult timp în preajma sa câinele, iar omul albastru reușise deja să dreseze elefantul. Vacile au fost ameliorate printr-o creștere atentă, astfel încât să devină o valoroasă sursă de hrană; untul și brânza au devenit elemente curente în alimentația omului. Oamenii au învățat să utilizeze boii la căratul greutăților, însă calul nu a fost domesticit decât la o dată ulterioară. Membri acestui corp au fost primii care i-au învățat pe oameni să folosească roata pentru ușurarea tracțiunii.

66:5.6 (746.4) În această epocă, au fost folosiți pentru prima dată porumbeii călători, ei fiind luați în călătoriile mai lungi pentru a servi la trimiterea de mesaje sau la chemarea în ajutor. Grupul lui Bon a reușit să dreseze marii condori ca păsări transportatoare de călători, însă rasa lor s-a stins în urmă cu peste treizeci de mii de ani.

66:5.7 (746.5) 3. *Sfătuitorii în chestiunea răpunerii animalelor de pradă.* Nu era suficient ca omul primitiv să încerce să domesticească anumite animale, ci trebuia să învețe și să se protejeze contra

distrugerii lui de către restul lumii animalelor ostile. Grupul acesta era comandat de Dan.

66:5.8 (746.6) Rostul zidurilor vechilor cetăți era atât acela de protecție contra fiarelor sălbatice cât și de prevenire a atacurilor prin surprindere lansate de unele ființe umane ostile. Cei care trăiau în afara zidurilor și în pădure trebuiau să se bazeze pe locuințele din arbori, pe bordeiele de piatră și pe focurile ținute aprinse pe toată durata nopții. De aceea era foarte normal ca acești educatori să dedice mult timp instruirii elevilor lor în vederea îmbunătățirii habitatului uman. Prin folosirea unor mai bune tehnici și capcane, s-au făcut mari progrese în subjugarea lumii animale.

66:5.9 (746.7) 4. *Corpul însărcinat să propage și să păstreze cunoașterea.* Acest grup a organizat și a dirijat eforturile pur educative ale acestor epoci primitive. El era dirijat de Fad. Metodele de predare ale lui Fad constau în supravegherea lucrătorilor însoțită de instruirea în tehnici de lucru îmbunătățite. Fad a formulat primul alfabet și a introdus un sistem de scriere. Alfabetul său conținea douăzeci și cinci de caractere. Aceste popoare primitive scriau încă pe scoarțe de copac, pe tablete de argilă, pe plăci de piatră, și pe un fel de pergament făcut din piei prelucrate și pe un material rudimentară asemănător cu hârtia, făcut din cuiburi de viespi. Biblioteca Dalamatiei, distrusă curând după revolta lui Caligastia, conținea peste două milioane de manuscrise separate și ea era denumită „casa lui Fad”.

66:5.10 (746.8) Oamenii albaștri aveau o predilecție marcată pentru scrierea alfabetică. Ei sunt cei care au făcut cele mai mari progrese în această direcție. Oamenii roșii preferau scrierea picturală, în timp ce

rasele galbene s-au orientat către folosirea de simboluri pentru cuvinte și idei, foarte asemănătoare celor pe le folosesc actualmente. Cu toate acestea, alfabetul și numeroase alte lucruri importante au fost apoi pierdute pentru lume în perioada de confuzie care a însoțit rebeliunea. Dezertarea lui Caligastia a distrus speranța lumii pentru o limbă universală, cel puțin pentru multe epoci.

66:5.11 (747.1) 5. *Comisia de industrie și de comerț.* Acest consiliu era însărcinat cu dezvoltarea industriei în cadrul triburilor și cu promovarea comerțului între diverse grupuri pașnice. Conducătorul său era Nod. Toate formele de manufactură primitivă au fost încurajate de membrii acestui corp. Ei au contribuit direct la ridicarea nivelului de viață, furnizând numeroase produse noi, destinate să stimuleze imaginația oamenilor primitivi. Ei au extins enorm comerțul cu sare a ameliorată, produsă de consiliul științelor și artelor.

66:5.12 (747.2) Printre grupurile iluminate instruite în școala din Dalamatia s-a practicat pentru prima dată creditul comercial. De la o bursă centrală de credit se acordau jetoane simbolice, care erau acceptate în locul obiectelor de troc reale. Lumea nu a perfecționat aceste metode de afaceri decât cu sute de mii de ani mai târziu.

66:5.13 (747.3) 6. *Corpul religiei revelate.* Acesta a avut o acțiune lentă. Civilizația Urantiei a fost literalmente călită între nicovala necesității și ciocanul fricii. Acest grup făcuse, cu toate acestea, progrese considerabile în încercarea sa de a substitui teama de creator fricii de creatură (cultul fantomelor), atunci când lucrările sale au fost întrerupte de dezordinile ce însoțeau mișcarea separatistă de răzvrătire. Căpetenia acestui consiliu se numea Hap.

66:5.14 (747.4) Nici un membru al statului major al Prințului nu a vrut să prezinte revelații susceptibile să complice evoluția. Ei și-au prezentat revelația numai când au ajuns să epuizeze forțele evoluției, însă Hap a cedat dorinței locuitorilor orașului de a stabili o formă de slujbă religioasă. Grupul său a dat Dalmatienilor șapte obiecte de cult, precum și formula de rugăciune zilnică, apoi le-a învățat, în cele din urmă, „Rugăciunea Tatălui”, care era:

66:5.15 (747.5) ”Tată al tuturor, al cărui Fiu îl onorăm, privește-ne cu bunăvoință. Eliberează-ne de orice frică în afară de cea de Tine. Fă din noi o bucurie pentru maeștri noștri divini și pune pentru totdeauna adevărul pe buzele noastre. Eliberează-ne de violență și de mânie, dă-ne respectul față de semenii noștri și față de ceea ce aparține vecinilor noștri. Pentru a ne bucura inima, dă-ne acest anotimp de pășuni verzi și de turme rodnice. Noi ne rugăm pentru a primi venirea celui care ne este făgăduit, și care trebuie să ne înalțe, și noi dorim să facem voia ta pe această lume așa cum ceilalți o fac pe alte lumi de dincolo de a noastră.”

66:5.16 (747.6) Cu toate că statul major al Prințului a fost limitat la mijloacele naturale și la metodele obișnuite de ameliorare a raselor, el a făcut promisiunea darului adamic al unei noi rase ca fiind scopul creșterii evolutive după ce dezvoltarea biologică și-a atins apogeul.

66:5.17 (747.7) *7. Păzitorii sănătății și ai vieții.* Acest consiliu s-a ocupat de introducerea unui sistem sanitar și de încurajarea unei igiene primitive; el a fost condus de Lut.

66:5.18 (747.8) Membrii săi au dat multe învățături care au fost pierdute în confuzia epocilor care au urmat, și care nu au fost

niciodată redescoperite înainte de secolul al douăzecilea. Ei i-au învățat pe oameni că gătitul, fierberea și prăjitul erau o cale de a evita bolile; ei i-au mai învățat și că prepararea alimentelor diminua în mare parte mortalitatea infantilă și înlesnea înțărirea mai din vreme.

66:5.19 (747.9) O mare parte din primele învățături date de păzitorii sănătății din grupul lui Lut au fost păstrate printre triburile pământene până în epoca lui Moise, cu toate că mult denaturate și foarte modificate.

66:5.20 (748.1) Principalul obstacol în promovarea igienei la aceste popoare ignorante consta în faptul că factorii reali ai numeroaselor maladii erau prea mici pentru a fi văzuți cu ochiul liber și, de asemenea, în faptul că acești oameni aveau cu toții un respect superstițios pentru foc. A fost nevoie de mii de ani pentru a-i convinge să ardă deșeurile. Între timp, au fost presați foarte tare să își îngroape gunoaiele intrate în putrefacție. Marele progres sanitar al acestei epoci provine din propagarea cunoașterii referitoare la proprietățile salubre și antiseptice ale luminii solare.

66:5.21 (748.2) Înainte de sosirea Prințului, băile erau un ceremonial exclusiv religios. A fost, într-adevăr, foarte dificil să se convingă oamenii a-și spăla corpul era o practică sănătoasă. În cele din urmă, Lut i-a îndemnat pe învățătorii religioși să includă stropirile cu apă în anumite ceremonii purificatoare care trebuiau să fie îndeplinite o dată pe săptămână în legătură odată cu slujbele de după-amiază, închinare Tatălui tuturor.

66:5.22 (748.3) Acești păzitori ai sănătății au căutat, de asemenea, să înlocuiască cu ce au avut la îndemână schimbul de salivă sau băutul sângelui, care erau însemnul prieteniei personale și garanția loialității

de grup, însă odată degajate de influența presantă a învățăturilor șefilor lor superiori, aceste popoare primitive nu au întârziat să reia practicile lor vătămătoare de sănătate și propagatoare de boli, născute din ignoranță și din superstiție.

66:5.23 (748.4) 8. *Consiliul planetar al artelor și al științelor.* Acest corp a contribuit mult la ameliorarea tehnicilor industriale ale oamenilor primitivi și la rafinarea conceptului lor de frumusețe. Șeful lui se numea Mek.

66:5.24 (748.5) În toată lumea artele și științele erau la un nivel foarte jos, însă rudimentele fizicii și chimiei fuseseră predate dalamatienilor. Olăritul și artele decorative au fost toate perfecționate, iar idealurile frumuseții umane au fost înnobilate, însă muzica nu a făcut nici un progres până la sosirea rasei violete.

66:5.25 (748.6) În ciuda repetatelor îndemnuri ale învățătorilor lor, acești oameni primitivi nu au consimțit să facă experiențe asupra energiei vaporilor. Ei nu au putut niciodată să își depășească marea lor teamă de puterea explozivă a vaporilor dintr-un vas închis. Cu toate acestea, ei s-au lăsat, în cele din urmă, convinși să prelucreze metalele la foc, cu toate că o bucată de metal înroșită în foc a fost pentru omul primitiv un obiect înfricoșător.

66:5.26 (748.7) Mek a contribuit, de asemenea, la avansarea culturii andoniților și la ameliorarea artelor oamenilor albaștri. O încrucișare a oamenilor albaștri cu rămășițele andonice a produs oameni foarte înzestrați artistic, și mulți dintre ei au devenit meșteri sculptori. Ei nu lucrau nici în piatră, nici în marmură, însă operele lor din argilă întărită prin coacere decorau grădinile Dalamatiei.

66:5.27 (748.8) Meșteșugurile au făcut mari progrese, din care cea mai mare parte au fost pierdute pe parcursul lungilor epoci ale rebeliunii, și nu au mai fost regăsite până în timpurile moderne.

66:5.28 (748.9) 9. *Guvernatorii relațiilor tribale superioare.* Era grupul însărcinat să ridice societatea umană la nivelul unui stat. Șeful său era Tut.

66:5.29 (748.10) Acești conducători au contribuit mult la producerea unor căsătorii între membrii unor triburi diferite. Ei au încurajat ființele umane să își facă curte, și să se căsătorească după o reflecție îndelungată și ample ocazii de a se cunoaște reciproc. Dansurile pur războinice au fost rafinate și puse în slujba unor scopuri sociale prețioase. Au fost introduse numeroase jocuri de întrecere, însă vechile popoare erau austere. Simțul umorului nu înflorea deloc în aceste triburi primitive. Aceste practici nu au putut supraviețui, datorită dezordinilor cauzate de insurecția planetară.

66:5.30 (749.1) Tut și asociații săi au lucrat la promovarea unor asocieri colective de natură pacifică, la reglementarea și la umanizarea războiului, la coordonarea relațiilor între triburi și la perfecționarea guvernelor tribale. O cultură mai avansată s-a dezvoltat în alte părți ale Dalamatiei, și această ameliorare a relațiilor sociale a avut o influență foarte fericită asupra triburilor mai îndepărtate. Însă tipul de civilizație care prelua în cartierul general al Prințului era în întregime diferit de societatea barbară care evolua oriunde altundeva, la fel cum în Capetown, în Africa de Sud, societatea contemporană este total diferită de cultura rudimentară a boșimanilor de mică înălțime, trăind mai la nord.

66:5.31 (749.2) 10. *Curtea supremă de coordonare tribală și de cooperare rasială.* Acest consiliu suprem era dirijat de Van, și servea drept curte de apel pentru celelalte nouă comisii speciale însărcinate să supravegheze treburile umane. Acest consiliu avea un vast câmp de acțiune, fiindu-i încredințate toate chestiunile pământene care nu erau în mod specific date în sarcina celorlalte grupuri. Acest corp ales a primit din Edentia aprobarea Părinților Constelației, înainte de a fi autorizat să preia funcțiile de la curte supremă a Urantiei.

6. Domnia prințului

66:6.1 (749.3) Gradul de cultură al unei planete se măsoară după moștenirea socială a ființelor ei autohtone. Rapiditatea expansiunii sale culturale este în întregime determinată de aptitudinea locuitorilor ei de a asimila idei noi și avansate.

66:6.2 (749.4) Respectarea tradiției produce stabilitatea și cooperarea, legând într-un mod sentimental prezentul de trecut însă, în același timp, înăbușă inițiativa și înrobește puterea creatoare a personalității. Lumea întreagă era prinsă într-un impas al tradițiilor atunci când cei o sută ai lui Caligastia au sosit și au început să proclame noua evanghelie a inițiativei individuale în cadrul grupurilor sociale ale vremii. Această domnie benefică a fost însă atât de rapid întreruptă, încât rasele nu au fost niciodată în întregime eliberate de sclavia obiceiurilor. Moda continuă încă să domine indubitabil Urantia.

66:6.3 (749.5) Cei o sută ai lui Caligastia - absolvenți ai lumilor locuințelor ale Sataniei - cunoșteau bine artele și cultura Ierusemului, însă o astfel de cunoaștere este aproape lipsită de valoare pe o planetă barbară populată cu ființe umane primitive. Aceste ființe înțelepte erau prea chibzuite pentru a întreprinde transformarea *bruscă*, sau ridicarea în masă a raselor primitive ale aceluși timp. Ele înțelegeau bine încetineala evoluției speciei umane, și s-au abținut cu înțelepciune de la orice încercare de a modifica radical modul de viață al oamenilor pe pământ.

66:6.4 (749.6) Fiecare din cele zece comisii planetare a început *încetul cu încetul* și în mod natural să promoveze interesele încredințate lor. Planul lor consta în a-i atrage pe membrii triburilor învecinate, cu mintea cea mai bine dezvoltată, iar după ce i-a format, să îi trimită înapoi la popoarele lor ca emisari ai progresului social.

66:6.5 (749.7) Emisarii străini nu au fost trimiși niciodată la o rasă, decât la cererea specifică a poporului respectiv. Cei care lucrau la evoluția și la progresul unui trib sau ale unei anumite rase erau întotdeauna băștinașii aceluși trib sau ai acelei rase. Cei o sută nu au încercat niciodată să impună unui trib obiceiurile și moravurile unei alte rase, fie ea și una superioară. Ei au lucrat întotdeauna cu răbdare la înnobilarea și la avansarea, în fiecare rasă, a moravurilor care au trecut prin proba timpului. Popoarele simple de pe Urantia și-au adus obiceiurile lor sociale în Dalamatia nu pentru a le schimba pe niște practici noi și mai bune, ci pentru ca ele să fie înnobilate prin contactul cu o cultură mai elevată și în asociere cu oameni cu o minte superioară. Procesul era lent, însă foarte eficient.

66:6.6 (750.1) Instructorii Dalamatiei au încercat să adauge o selecție socială conștientă la selecția pur naturală a evoluției biologice. Ei nu au dereglat societatea umană, însă au accelerat considerabil evoluția ei normală și naturală. Mobilul lor era progresul prin evoluție, și nu revoluția prin revelație. Rasei umane i-au fost necesare epoci de-a rândul pentru a fi dobândit puținul de religie și de morală pe care îl poseda, iar acești supraoameni erau prea chibzuiți pentru a răpi omenirii acest mic progres, aruncând-o în confuzia și în nedumerirea care apar întotdeauna atunci când ființe luminate și superioare încearcă să înalțe rasele înapoiate instruindu-le și iluminându-le peste măsură.

66:6.7 (750.2) Când misionarii creștini au pătruns în inima Africii, unde fiii și fiicele sunt destinați să rămână sub autoritatea și îndrumarea părinților pe toată durata vieții acestora din urmă, ei nu au adus decât dezordine și prăbușirea întregii autorități atunci când au căutat, pe parcursul unei singure generații, să înlocuiască această practică propovăduind că copii trebuie să fie eliberați de orice constrângere familială după vârsta de douăzeci și unu de ani.

7. Viața în Dalamatia

66:7.1 (750.3) Cu toate că era de o frumusețe deosebită și concepută pentru a inspira respectul primitivilor acelei vârste, cartierul general al Prințului era destul de modest. Clădirile nu erau deosebit de mari, din moment ce învățătorii aduși din afară aveau drept scop încurajarea dezvoltării eventuale a agriculturii prin introducerea creșterii

animalelor. Suprafețele de teren dintre zidurile cetății erau suficiente pentru ca pășunile și grădinile să poată hrăni o populație de aproximativ douăzeci de mii de locuitori.

66:7.2 (750.4) Interioarele templului cultural central și clădirile celor zece grupuri de supraoameni supraveghetori erau, într-adevăr, frumoase opere de artă. Clădirile rezidențiale erau modele de curățenie și de ordine, însă totul era foarte simplu și cu totul primitiv în comparație cu dezvoltările ulterioare. În acest cartier general de cultură nu se foloseau decât metode care aparțineau prin natură Urantieii.

66:7.3 (750.5) Membrii corporali ai statului major al Prințului locuiau în așezări simple, însă exemplare, pe care le întrețineau pe post de cămine familiale destinate să îi inspire și să îi impresioneze favorabil pe ucenicii care călătoreau în centrul social și în cartierul general educativ al lumii.

66:7.4 (750.6) Ordinea definită a vieții familiale și gruparea unei singure familii într-un singur domiciliu, într-un loc relativ stabil, datează din vremea lui Dalamatia și s-au datorat, în principal, exemplului și învățăturilor celor o sută și ale elevilor lor. Ca unitate socială, căminul nu a fost niciodată o reușită înainte ca suprabărbații și suprafemeile Dalamatiei să le fi făcut pe ființele umane să îi iubească pe nepoții și pe copiii nepoților lor, și să facă planuri de viitor pentru ei. Sălbaticul își iubește fiul, însă omul civilizat își iubește și nepotul.

66:7.5 (750.7) Membrii statului major al Prințului trăiau în cupluri, ca tați și mame. Este adevărat că ei înșiși nu aveau copii, însă cele cincizeci de case model ale Dalamatiei nu adăposteau mai puțin de

cinci sute de copii adoptați, din care mulți orfani aleși dintre familiile superioare ale raselor andonice și sangike; acești copii beneficiau de disciplina și de formarea acestor suprapărinți și apoi, după ce petreceau trei ani în școlile Prințului, (ei intrau între treisprezece și cincisprezece ani) erau întru totul apti să se căsătorească și gata să primească mandatul lor de emisari ai Prințului pe lângă triburi aflate în necesitate din rasele lor respective.

66:7.6 (751.1) Fad patrona planul de învățământ din Dalamatia, care era pus în aplicare sub forma unei școli industriale, în care elevii învățau prin practică și se formau pe ei înșiși, prin înfăptuirea zi de zi a tot ceea ce este de folos. Acest plan de învățământ nu neglija locul gândirii și al simțirii în dezvoltarea caracterului, însă punea pe primul plan formarea manuală. Instruirea era individuală și colectivă. Învățătura era dată atât de bărbați cât și de femei, precum și de amândoi acționând laolaltă. Jumătate din această instrucție colectivă se făcea separând elevii pe sexe, cealaltă jumătate în educație mixtă. Ucenicii erau învățați individual dexteritatea manuală și erau socializați în grupe sau clase. Ei erau instruiți să fraternizeze cu grupuri mai tinere, cu grupuri mai vârstnice, și cu adulți, precum și să lucreze în echipă cu cei de vârsta lor. Erau familiarizați, de asemenea, cu asocieri cum ar fi grupurile familiale, echipele de joc și clasele de la școală.

66:7.7 (751.2) Printre ultimii ucenici formați în Mesopotamia pentru a lucra cu rasele lor respective se găseau andoniții din ținuturile înalte ale Indiei occidentale, amestecați cu reprezentanți ai oamenilor roșii și ai oamenilor albaștri. Mai târziu, un mic număr de oameni galbeni a fost admis, de asemenea.

66:7.8 (751.3) Hap a oferit raselor primitive o lege morală. Acest cod se numea „Calea Tatălui” și consta din următoarele șapte porunci:

66:7.9 (751.4) 1. Nu te vei teme de nici un dumnezeu și nici nu vei servi nimeni în afară de Tatăl tuturor.

66:7.10 (751.5) 2. Nu vei fi nesupus față de Fiul Tatălui, suveranul lumii, și nu vei fi lipsit de respect față de asociații săi supraumani.

66:7.11 (751.6) 3. Nu vei minți atunci când vei fi chemat în fața judecătorilor oamenilor.

66:7.12 (751.7) 4. Nu vei ucide nici bărbat, nici femeie, nici copil.

66:7.13 (751.8) 5. Nu vei fura nici bunurile, nici vitele vecinului tău.

66:7.14 (751.9) 6. Nu te vei atinge de femeia prietenului tău.

66:7.15 (751.10) 7. Nu vei comite nici cea mai mică nepolitețe față de părinții tăi ori față bătrânii tribului.

66:7.16 (751.11) Aceasta a rămas legea Dalamatiei pe parcursul unei perioade de aproape trei sute de mii de ani. Multe dintre pietrele pe care a fost gravată această lege zac acum pe fundul mării, în largul Mesopotamiei și al Persiei. S-a format obiceiul de a păstra în minte una dintre aceste porunci în fiecare zi a săptămânii, și a o folosi ca salut și ca mulțumire în timpul mesei.

66:7.17 (751.12) În această epocă, măsura timpului era luna lunară, numărând douăzeci și opt de zile. Cu excepția zilei și a nopții, era singura unitate de timp cunoscută popoarelor primitive. Săptămâna de șapte zile a fost introdusă de instructorii Dalamatiei pentru simplul motiv că șapte este sfertul lui douăzeci și opt. Semnificația cifrei șapte în supraunivers le-a oferit, fără îndoială, ocazia de a strecura un

memento spiritual în calculul obișnuit al timpului, însă perioada lunară nu are origine naturală.

66:7.18 (751.13) Regiunea rurală din jurul orașului era foarte bine colonizată, pe o rază de o sută șaiszeci de kilometri. În împrejurimile imediate, anumiți vechi elevi ai școlilor Prințului se angajau în creșterea animalelor și puneau și altfel în practică instrucția pe care o primiseră de la statul lor major și de la mulți dintre artizanii lui umani. Unii din ei s-au apucat de agricultură și de horticultură.

66:7.19 (751.14) Omenirea nu a fost constrânsă să practice munca dură a pământului drept pedeapsă a unui presupus păcat. „Vei mânca rodul pământului cu sudoarea frunții tale”, nu a fost o pedeapsă pronunțată contra omului pentru a fi participat la nebunia rebeliunii lui Lucifer, sub conducerea trădătorului Caligastia. Cultura solului este inerentă stabilirii unei civilizații progresive pe lumile evolutive, iar acest imperativ a fost centrul întregii învățături a Prințului Planetar și a statului său major pe parcursul celor trei sute de mii de ani care au separat sosirea lor pe Urantia de zilele tragice în care Caligastia a luat partea rebelului Lucifer. Munca pământului nu era un blestem, ci era mai degrabă suprema binecuvântare pentru toți cei care au putut astfel să participe la cea mai umană dintre toate activitățile omenești.

66:7.20 (752.1) În momentul în care a izbucnit rebeliunea, Dalamatia avea o populație fixă de aproape șase mii de locuitori. Această cifră include ucenicii, însă nu ține cont de vizitatori și de observatori, al căror număr se ridica întotdeauna la peste o mie. Însă voi nu puteți decât prea puțin, ori chiar deloc, să vă dați seama de minunatele progrese ale acestor timpuri foarte îndepărtate. Admirabilele beneficii ale acestor epoci pentru omenire au fost practic șterse de oribila

confuzie și de abjectele tenebre spirituale care au urmat după catastrofa înșelăciunii și răzvrătirii lui Caligastia.

8. Nemulțumirile lui Caligastia

66:8.1 (752.2) Când studiem lunga carieră a lui Caligastia, noi nu găsim în conduita sa decât o singură trăsătură de caracter susceptibilă de a atrage atenția; el era ultraindividualist. Avea tendința să le țină parte aproape tuturor protestatarilor și arăta, în general, simpatie sa celor care exprimau cu cumpătare critici implicite. Noi sesizăm faptul că această tendință de a nu suporta autoritatea, de a se ofensa ușor în caz de orice formă de control a apărut de la început la el. Deși era ușor împotriva sfaturilor bătrânilor și avea o reținere față de autoritatea superioară, cu toate acestea, când a fost pus la încercare, el și-a dovedit loialitatea sa către șefii universului și supunerea față de ordinele Părinților Constelației. Nici o greșală reală nu a fost vreodată găsită în el, până în momentul rușinoasei sale trădări pe Urantia.

66:8.2 (752.3) Se cuvine să notăm că Lucifer și Caligastia fuseseră amândoi instruiți cu răbdare și avizați cu afecțiune de tendința lor de a critica și de dezvoltarea subtilă a trufiei lor, care avea drept corolar un simț exagerat al importanței de sine, însă toate aceste eforturi de a-i ajuta fuseseră interpretate în mod greșit, ca critici neîntemeiate și interferențe nejustificate cu libertatea lor personală. Caligastia și Lucifer au socotit amândoi că sfaturile lor amicale erau animate de mobile puternic reprehensibile care începeau să domine propria lor

gândire deformată și propria lor concepție eronată. Ei au judecat generoșii lor consilieri după evoluția propriului lor egoism.

66:8.3 (752.4) De la sosirea prințului Caligastia, civilizația planetară a progresat într-o manieră destul de normală pe o durată de aproape trei sute de mii de ani. Pe lângă faptul că Urantia era o sferă de viață modificată, deci supusă unor numeroase neregularități și unor episoade neobișnuite de fluctuație evolutivă, cariera planetei s-a petrecut într-un mod foarte satisfăcător până în momentul rebeliunii lui Lucifer și a trădării simultane a lui Caligastia. Întreaga parte a istoriei care le este posterioară este iremediabil modificată de această eroare catastrofală, precum și de eșecul ulterior al lui Adam și al Evei în îndeplinirea misiunii lor planetare.

66:8.4 (752.5) Prințul Planetar a căzut în întuneric în momentul rebeliunii lui Lucifer, proiectând astfel planeta într-o lungă dezordine. El a fost apoi privat de autoritatea suverană prin acțiunea coordonată a șefilor constelației și a altor autorități ale universului. El a împărtășit inevitabilele vicisitudini ale izolării Urantiei până în epoca șederii lui Adam pe planetă și a făcut să eșueze planul de ridicare al raselor umane prin infuzia sângelui vital al noii rase violete, descendenții lui Adam și ai Evei. Puterea pe care o avea Prințul decăzut de a tulbura treburile umane a fost considerabil restrânsă de influența lui Machiventa Melchizedek care s-a întrupat în epoca lui Avraam. Ca urmare, în cursul întrupării lui Mihail, acest prinț trădător a fost, în cele din urmă, lipsit de orice autoritate pe Urantia.

66:8.5 (753.1) Doctrina unui demon persoană pe Urantia, cu toate că are o oarecare temelie în prezența planetară a trădătorului și a nelegiuitului Caligastia, este totuși fictivă atunci când propovăduiește

că „un astfel de demon” poate influența mintea omenească normală contra liberei sale alegeri naturale. Chiar înainte de coborârea lui Mihail pe Urantia nici Caligastia, nici Daligastia, nu au reușit niciodată să îi asuprească complet pe muritori, nici să silească vreun individ normal să facă

66:8.6 (753.2) vreun lucru împotriva voinței sale umane. Liberul arbitru uman este suprem în materie de morală. Până și Ajustorul Gândirii interior refuză să constrângă omul să gândească vreun gând sau să împlinească vreo acțiune contrare alegerii voinței personale a omului.

66:8.7 (753.3) Acum, acest rebel al împărăției, lipsit de orice putere de a face rău foștilor săi supuși, așteaptă ca Cei Îmbătrâniți de Zile de pe Uversa să îi judece până la unul pe toți cei care au participat la rebeliunea lui Lucifer.

66:8.8 (753.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 66](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 68](#) >>

Capitolul 67

Rebeliunea planetară

67:0.1 (754.1) ESTE imposibil a se înțelege problemele asociate existenței omului pe Urantia fără a avea cunoștințe despre marile epoci ale trecutului, mai ales referitoare la apariția și la consecințele rebeliunii planetare. Cu toate că această ridicare nu a avut consecințe grele asupra progresului evoluției organice, ea a modificat notabil cursul evoluției sociale și dezvoltarea spirituală. Întreaga istorie suprafizică a planetei a fost profund influențată de această calamitate devastatoare.

1. Trădarea lui Caligastia

67:1.1 (754.2) Lui Caligastia îi fusese încredințată cu Urantia de trei sute de mii de ani, atunci când Satan, asistentul lui Lucifer, a făcut una din vizitele sale periodice de inspecție. Când Satan a sosit pe planetă, înfățișarea sa nu semăna câtuși de puțin cu caricaturile voastre ale infamei sale măreții. El era, și el este încă, un Fiu Lanonandek de o mare strălucire. „Și nu-i de mirare, căci Satan însuși este o strălucitoare creatură de lumină.”

67:1.2 (754.3) Pe parcursul acestei inspecții, Satan l-a informat pe Caligastia asupra „Declarației Libertății” pe care Lucifer își propunea să o facă și, așa cum o știm acum, Prințul a căzut de acord să trădeze planeta de îndată ce rebeliunea va fi anunțată. Personalitățile loiale ale universului îl privesc cu un soi de dispreț pe Prințul Caligastia, din pricina acestei trădări premeditate a misiunii sale. Fiul Creator și-a exprimat această nemulțumire când a spus: „Tu ești ca și conducătorul tău, Lucifer, și ai perpetuat inechitatea sa într-o manieră condamabilă. El a fost un falsificator din clipa în care a început să se exalte pe sine, deoarece nu a rămas în adevăr”.

67:1.3 (754.4) În toată munca administrativă a unui univers local, nici o misiune importantă nu este considerată mai sacră decât aceea a unui Prinț Planetar care își asumă responsabilitatea bunăstării și conducerii muritorilor evolutivi pe o lume nou locuită. Din toate formele răului, nici una nu are un efect mai distrugător asupra statutului personalității decât trădarea unei misiuni și lipsa de loialitate față de prietenii de încredere. Comițând deliberat acest păcat, Caligastia și-a denaturat atât de complet personalitatea, încât mintea lui nu a mai fost niciodată pe deplin capabilă să își recapete echilibrul.

67:1.4 (754.5) Sunt multe moduri de luarea în considerare a păcatului, însă, din punct de vedere filozofic universal, păcatul este comportamentul unei personalități care rezistă cu bună știință la realitatea cosmică. Putem considera eroarea ca o falsă concepție sau ca o deformare a realității. Răul este o realizare incompletă a realităților universale sau o ajustare defectuoasă la acestea din urmă, însă păcatul este o rezistență intenționată la realitatea divină, o alegere conștientă de a se opune progresului spiritual, iar inechitatea constă în sfidarea fățișă și persistentă a realității recunoscute; ea reprezintă un astfel de grad de dezintegrare a personalității, încât frizează demența cosmică.

67:1.5 (755.1) Eroarea sugerează o lipsă de acuitate intelectuală; răul, o deficit de înțelepciune, iar păcatul o sărăcie spirituală abjectă; însă inechitatea denotă faptul că controlul personalității este pe cale de a dispărea.

67:1.6 (755.2) Când păcatul a fost ales de atâtea ori și repetata atât de adesea, el poate deveni un obicei. Păcătoșii obișnuiți pot ușor deveni nelegiuiți, și se pot răscula din toată ființa lor contra universului și tuturor realităților sale divine. În timp ce toate formele de păcat pot fi iertate, noi ne îndoiim că o ființă nelegiuită confirmată ar mai putea vreodată încerca regrete sincere pentru faptele sale rele sau că ar mai putea accepta iertarea păcatelor sale.

2. Începutul rebeliunii

67:2.1 (755.3) Puțin după inspecția lui Satan și în timp ce administrarea planetară era pe cale să realizeze importante lucruri pe Urantia, într-o zi de la mijlocul iernii continentelor nordice, Caligastia a avut o lungă întrevedere cu asociatul său Daligastia, în urma căreia acesta din urmă a convocat cele zece consilii ale Urantiei în sesiune extraordinară. Această adunare a fost deschisă prin declarația că Prințul Caligastia era pe punctul de a se proclama suveran absolut al Urantiei, și cerea ca toate grupările administrative să abdice, punând toate funcțiunile lor și toate puterile lor în mâinile lui Daligastia, desemnat ca mandatar așteptând reorganizarea guvernului planetar și redistribuirea consecutivă a acestor sarcini de autoritate administrativă.

67:2.2 (755.4) Prezentarea acestei exigențe pripite a fost urmată de un magistral apel al lui Van, președintele consiliului suprem de coordonare. Acest distins administrator și priceput jurist a stigmatizat propunerea lui Caligastia, denunțând-o ca pe un act frizând rebeliunea planetară. El și-a conjurat colegii să se abțină de la orice participare până când nu se face apel la Lucifer, Suveranul Sistemului Sataniei, și el a obținut sprijinul întregului stat major. În consecință, s-a făcut un apel către Ierusem, de unde au venit imediat ordine desemnându-l pe Caligastia ca suveran suprem al Urantiei și cerând o supunere absolută și fără rezerve față de ordinele sale. Ca răspuns la acest mesaj stupefiant, nobilul Van a făcut faimosul său discurs de șapte ore în care îi acuza, în mod formal, pe Daligastia, Caligastia și Lucifer de uzurparea suveranității universului Nebadonului. El a făcut atunci apel la Prea Înălții Edentiei pentru susținere și confirmare.

67:2.3 (755.5) Între timp, circuitele sistemului fuseseră întrerupte; Urantia era izolată. Toate grupurile de viață celestă prezente pe planetă s-au găsit brusc izolate, fără preînștiințare, adică total private de orice sfat și sfătuire din afară.

67:2.4 (755.6) Daligastia l-a proclamat oficial pe Caligastia „Dumnezeu al Urantiei și suprem peste toate”. În fața acestei proclamații, alternativa era clară; fiecare grup s-a retras și și-a început deliberările, discuțiile destinate, în cele din urmă, să determine soarta tuturor personalităților supraumane pe planetă.

67:2.5 (755.7) Serafimii, heruvimii și celelalte ființe celeste au fost implicate în deciziile acestei lupte amarnice, acest conflict îndelungat și vicios. Numeroase grupuri supraumane care se găseau din întâmplare pe Urantia în momentul izolării ei au fost reținute și, la fel ca serafimii și asociații lor - nevoite să aleagă între păcat și calea dreaptă, între căile lui Lucifer și voia Tatălui invizibil.

67:2.6 (756.1) Această luptă a urmat mai mult de șapte ani. Cât timp fiecare personalitate vizată nu și-a luat decizia definitivă, autoritățile Edentiei nu au vrut să intervină, și nu au intervenit. Numai atunci, Van și asociații săi loiali au primit justificarea lor și au fost despovărați de îndelungata lor neliniște și de intolerabila lor incertitudine.

3. Cei șapte ani decisivi

67:3.1 (756.2) Vestea că rebeliunea izbucnise pe Ierusem, capitala Sataniei, a fost difuzată de consiliul melchizedekilor. Melchizedekii

însărcinați cu problemele urgente au fost imediat trimiși pe Ierusem, iar Gabriel s-a oferit voluntar pentru a reprezenta pe Fiul Creator a cărui autoritate fusese sfidată. În același timp cu anunțarea stării de rebeliune în Satania, sistemul a fost pus în carantină, izolat de sistemele lui surori. A fost „război în cer”, în cartierul general al Sataniei, și el s-a întins până la toate planetele sistemului local.

67:3.2 (756.3) Pe Urantia, patruzeci de membri ai statului major corporal al celor o sută (inclusiv Van) au refuzat să se alăture insurecției. Mulți dintre asistenții umani (modificați sau de altă natură) ai statului major au fost, de asemenea, nobili și bravi apărători ai lui Mihail și ai guvernului universului său. A existat o teribilă pierdere de personalități printre serafimi și heruvimi. Aproape jumătate din serafimii administrativi și din serafimii provizoriu atașați planetei s-au alăturat căpeteniei lor și lui Daligastia în apărarea cauzei lui Lucifer. Patruzeci de mii o sută douăzeci și nouă de mediani primari s-au alăturat lui Caligastia, însă ceilalți au rămas fideli misiunii lor.

67:3.3 (756.4) Prințul trădător a reunit medianii neloiali și alte grupuri de personalități rebele, și i-a organizat în vederea executării ordinelor sale, în timp ce Van a reunit pe medianii loiali și celelalte grupuri fidele și a început marea bătălie pentru a salva statul major planetar și celelalte personalități celeste blocate pe Urantia.

67:3.4 (756.5) Pe parcursul luptei, loaliștii s-au instalat într-un cartier general slab apărat și lipsit de orice fortificație, situat la câțiva kilometri est de Dalamatia, însă locuitorii lor erau păziți zi și noapte de medianii loiali, mereu vigilenți și atenți, și aveau în posesia lor inestimabilul arbore al vieții.

67:3.5 (756.6) La izbucnirea rebeliunii, heruvimii și serafimii loiali, ajutați de trei mediani fideli, au asigurat paza arborelui vieții și au permis doar unui număr de patruzeci de loialiști ai statului major și asociaților lor umani modificați de a avea acces la fructele și la frunzele acestei plante dătătoare de energie. Acești andoniți modificați alăturați lui Van erau în număr de cincizeci și șase, șaisprezece dintre asistenții andoniți ai statului major neloial refuzau să își urmeze stăpânii în rebeliune.

67:3.6 (756.7) Pe tot parcursul celor șapte ani decisivi ai rebeliunii lui Caligastia, Van s-a consacrat total faptului de a avea grijă de armata sa loială de bărbați, de mediani și de îngeri. Clarviziunea spirituală și consecvența morală care i-au permis lui Van să păstreze această neclintită atitudine de loialitate față de guvernul universului erau produsul unei gândiri clare, al unui raționament înțelept, al unei judecăți logice, al unei motivații sincere, al unui scop dezinteresat, al unei loialități inteligente, al unei memorii experiențiale, al unui caracter disciplinat și al unei personalități consacrate fără rezerve facerii voii Tatălui Paradisiac.

67:3.7 (756.8) Acești șapte ani de așteptare au fost o perioadă de cercetare a inimii și de disciplină a sufletului. Crize asemănătoare în problemele universului demonstrează formidabila influență a minții ca factor de alegere spirituală. Educația, formarea și experiența sunt factori care intră în cea mai mare parte a deciziilor vitale ale oricărei creaturi morale evolutive, însă este perfect posibil pentru spiritul interior să intre în contact direct cu puterile care determină deciziile personalității umane și să permită astfel voinței total consacrate a creaturii să îndeplinească uimitoare fapte de devoțiune loială față de

voia și de căile Tatălui Paradisiac. Este exact ceea ce s-a întâmplat în experiența lui Amadon, asociat uman modificat al lui Van.

67:3.8 (757.1) Amadon este eroul uman cel mai reprezentativ al rebeliunii lui Lucifer. Acest descendent bărbat al lui Andon și al Fontei a fost unul dintre cei o sută de muritori care au adus plasma lor vie la statului major al Prințului, și el nu a încetat de la acest eveniment să fie alături de Van ca asociat și asistent uman. Amadon a ales să rămână alături de conducătorul său pe tot parcursul acestei îndelungate lupte, pline de încercări; a fost un spectacol inspirator acela de a vedea pe acest copil al raselor evolutive rămânând neclintit la sofismele lui Daligastia, în vreme ce pe toată durata celor șapte ani de luptă el și asociații săi loiali au rezistat cu o fermitate de nezdruncinat tuturor învățăturilor amăgitoare ale strălucitorului Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, cu un maxim de inteligență și o vastă experiență în treburile universului, s-a abătut de la calea dreaptă - el a îmbrățișat păcatul. Amadon, cu un minimum de inteligență și cu o absență totală a experienței universale, a rămas în serviciul universului și fidel asociatului său. Van a folosit atât mintea, cât și spiritul într-o magnifică și eficientă îmbinare de hotărâre intelectuală și clarviziune spirituală; el a atins astfel nivelul experiențial de realizare al personalității de ordinul cel mai înalt la care se poate ajunge. Când mintea și spiritul sunt pe deplin unite, ele au potențialul necesar pentru a crea valori supraumane, sau chiar și realități morontiale.

67:3.10 (757.3) Am putea istorisi la nesfârșit evenimentele tulburătoare ale acestor zile tragice însă, până la urmă, și ultima personalitate în

joc a luat decizia sa definitivă și atunci, numai atunci, un Preaînalt al Edentiei a sosit în compania melchizedekilor însărcinați cu problemele de urgență pentru a prelua autoritatea pe Urantia. Analele panoramice ale domniei lui Caligastia au fost șterse de pe Ierusem, și perioada probatorie de reabilitare planetară a început.

4. Cei o sută ai lui Caligastia după rebeliune

67:4.1 (757.4) După ce s-a procedat la apelul nominal final, s-a constatat că membrii corporali ai statului major al Prințului s-au repartizat după cum urmează: Van și toți membrii curții sale de coordonare rămăseseră loiali. Ang și trei membri ai consiliului de alimentare supraviețuiseră. Întregul consiliu de domesticire a animalelor se alăturase rebeliunii, precum și toți consultanții însărcinați cu protejarea de fiarele sălbatice. Fad și cinci membri ai colegiilor de învățământ au fost salvați. Nod și întreaga comisie a industriei și comerțului îl urmau pe Caligastia. Hap și întreaga școală de religie revelată au rămas loiali lui Van și nobilului său grup. Lut și întregul consiliu al sănătății au fost pierduți. Consiliul artei și științei a rămas loial în totalitatea sa, însă Tut și toți membri comisiei guvernelor tribale s-au rătăcit. Așadar, dintr-o sută, patruzeci au fost salvați. Ei au fost transferați mai târziu pe Ierusem, de unde și-au reluat periplul către Paradis.

67:4.2 (757.5) Cei șaiszeci de membri ai statului major planetar care au luat parte la rebeliune l-au ales pe Nod să le fie conducător. Ei au

lucrat din toată inima pentru Prințul rebel, însă și-au dat seama în curând că erau privați de alimentarea de la circuitele vitale ale sistemului. Ei și-au dat seama de faptul că au fost aduși la statutul de ființe muritoare; ei erau desigur supraumani, însă în același timp materiali și muritori. Într-un efort de a spori numărul lor, Daligastia a poruncit recurgerea imediată la reproducerea sexuată, știind perfect că cei șaizeci de membri originari ai statului major care îl urmaseră și cei patruzeci și patru de asociați andonici modificați erau condamnați să moară mai devreme sau mai târziu. După căderea lui Dalamatia, statul major neloial a migrat către nord și către est. Descendenții acestor membrii au fost cunoscuți mult timp sub numele de nodiți, iar locul lor de locuire, ca „țara lui Nod”.

67:4.3 (758.1) Prezența acestor extraordinari suprabărbați și suprafemei, abandonați ca urmare a rebeliunii și a împreunării lor imediate cu fii și fiicele pământului a dat ușor naștere poveștilor tradiționale despre zeei care se coboară din cer pentru a se împreuna cu muritorii. Așa au luat naștere cele o mie și una de legende de natură mitică, însă întemeiate pe faptele consecutive rebeliunii, care au pătruns mai târziu în povestirile populare și în tradițiile folclorice ale diverselor popoare ale căror strămoși au participat la aceste contacte cu nodiții și cu urmașii lor.

67:4.4 (758.2) Privați de subzistență spirituală, rebelii statului major au murit în final de moarte naturală. O mare parte a idolatriei ulterioare a raselor umane își are originea în dorința de a perpetua amintirea acestor ființe înalt onorate ale epocii lui Caligastia.

67:4.5 (758.3) În momentul sosirii lor pe Urantia, cei o sută ai statului major fuseseră temporar detașați de Ajustorii lor de Gândire.

Imediat după sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, personalitățile loiale, cu excepția lui Van, au fost trimise în Ierusem și reunite cu Ajustorii lor în așteptare. Noi nu cunoaștem soarta celor șaizeci de rebeli ai statului major; Ajustorii lor se află încă pe Ierusem. Lucrurile rămân, fără îndoială, în stare în care se găsesc acum până când întreaga rebeliune a lui Lucifer va fi definitiv judecată și se va pronunța soarta tuturor participanților la ea.

67:4.6 (758.4) Le venea greu unor ființe ca îngerii și medianii să conceapă că strălucitorii conducători de încredere cum ar fi Caligastia și Daligastia pot să se rătăcească, să comită un păcat perfid. Aceste ființe care au căzut în păcat nu au intrat în rebeliune deliberat sau premeditată, ci au fost păcălite de superiorii lor, amăgite de șefii în care aveau încredere. Era tot atât de ușor să se câștige și susținerea muritorilor evolutivi cu mentalitate primitivă.

67:4.7 (758.5) În marea lor majoritate, ființele umane și supraumane care au fost victime ale rebeliunii lui Lucifer pe Ierusem și pe diferitele planete induse în eroare s-au căit mai de demult de nebunia lor. Noi credem cu adevărat că toți acești penitenți sinceri vor fi reabilitați într-un fel sau altul și reintegrați într-o fază determinată a serviciului universului, atunci când Cei Îmbătrâniți de Zile vor fi judecați în ultimă instanță problemele rebeliunii Sataniei, ceea ce au și început nu demult.

5. Rezultatele imediate ale rebeliunii

67:5.1 (758.6) O mare confuzie a domnit în Dalamatia și în împrejurimi vreme de aproape cincizeci de ani după instigarea rebeliunii. A fost făcută o încercare de a reorganizare radicală și completă a întregii lumi; revoluția a luat locul evoluției ca politică de progres cultural și de ameliorare rasială. Un progres brusc, de nivel cultural, s-a declanșat în rândurile locuitorilor superiori și parțial instruiți din Dalamatia sau din vecinătate; însă când s-a încercat aplicarea acestor metode noi și radicale la popoarele îndepărtate, a rezultat imediat o dezordine de nedescris și un război rasial. Libertatea a fost rapid transformată în libertinaj de oamenii primitivi semievoluți ai acestei epoci.

67:5.2 (758.7) Foarte curând după rebeliune, întregul stat major al răzvrătirii s-a angajat într-o apărare energică a orașului împotriva hoardelor pe jumătate sălbatice care îi asediau zidurile ca urmare a aplicării doctrinelor libertății care fuseseră prematur transmise. Cu niște ani înainte ca magnificul cartier general să fie înghițit de valurile mărilor sudului, triburile greșit îndrumate și instruite ale țării lui Dalamatia se abătuseră deja într-un asalt de semisălbatici asupra orașului splendid, izgonind către nord statul major al secesiunii și al asociațiilor săi.

67:5.3 (759.1) Planul lui Caligastia de a reconstrui imediat societatea umană conform ideilor sale asupra libertăților individuale și colective s-a revelat imediat a fi un eșec mai mult sau mai puțin complet. Societatea s-a prăbușit repede la vechiul său nivel biologic și lupta pentru progres a trebuit să reînceapă în întregime de la un punct un pic mai avansat decât la începerea regimului Caligastia, deoarece revolta lăsase lumea într-o jalnică stare de confuzie.

67:5.4 (759.2) La o sută şaizeci şi doi de ani după rebeliune, un val uriaş a măturat Dalamatia. Cartierul general planetar s-a scufundat sub apele mării, iar acest pământ nu s-a mai înălţat până ce nu au dispărut aproape toate vestigiile nobilei culturi a acestor vârste splendide.

67:5.5 (759.3) Când prima capitală a lumii a fost înghiţită de ape, ea nu adăpostea decât tipuri inferioare de rase sangike ale Urantiei, renegaţii care convertiseră deja templul Tatălui într-un sanctuar dedicat lui Nog, falsul zeu al luminii şi al focului.

6. Van — cel neclintit

67:6.1 (759.4) Partizanii lui Van s-au retras de la început în ținuturile înalte din estul Indiei, unde s-au pus la adăpost de atacurile lansate de rasele aflate în plină confuzie din ținuturile joase. În acest loc de retragere, ei s-au gândit să pregătească reabilitarea lumii așa cum predecesorii lor antici, badoniții, o realizaseră inconștient pentru bunăstarea omenirii cu puțin înainte de nașterea triburilor sangike.

67:6.2 (759.5) Înainte de sosirea administratorilor provizorii melchizedeki, Van a încredințat gestiunea problemelor umane la zece comisii de câte patru membri fiecare, comisii identice celor ale regimului Prințului. Purtătorii Vieții rezidenți cei mai vechi au asigurat conducerea temporară a acestor consilii de câte patruzeci, care au activat pe perioada celor șapte ani de așteptare. Grupuri asemănătoare de amadoniți au preluat aceste responsabilități când cei

treizeci și nouă de membri loiali ai statului major s-au întors pe Ierusem.

67:6.3 (759.6) Acest trib de *amadoniți* descindeau din grupul celor 144 de andoniți loiali căruia îi aparținea Amadon, și care au ajuns să fie cunoscuți după numele lui. Acest grup conținea treizeci și nouă de bărbați și o sută cinci femei. Din acest număr, cincizeci și șase aveau un statut de nemurire și, cu excepția lui Amadon, fuseseră toți transferați odată cu membrii loiali ai statului major. Elementele rămase ale acestui nou nobil grup au continuat lucrarea lor pe pământ până la sfârșitul vieții lor de muritori sub îndrumarea lui Van și a lui Amadon. Ei au format plămada biologică care s-a înmulțit și a continuat să asigure conducerea lumii de-a lungul lungilor epoci întunecate care au urmat rebeliunii.

67:6.4 (759.7) Van a fost lăsat pe Urantia până la sosirea lui Adam, și a rămas șef în deplină putere al tuturor personalităților supraumane care activau pe planetă. El și Amadon au fost susținuți timp de peste o sută cincizeci de mii de ani, prin tehnica arborelui vieții, cu ajutorul specializat de viață venit din partea melchizedekilor.

67:6.5 (759.8) Treburile Urantiei au fost mult timp administrate de un consiliu de administratori provizorii planetari, doisprezece melchizedeki confirmați de ordinul șefului constelației, Preaînaltul Părinte al Norlatiadekului. Administratorii provizorii melchizedeki erau asistați de un comitet consultativ compus astfel: unul dintre ajutoarele loiale ale Prințului decăzut, doi Purtători ai Vieții rezidenți, un Fiu Trinitizat aflat în perioada de ucenicie, un Fiu Învățător voluntar, o strălucitoare Stea de Seară din Avalon (care venea periodic), șefii serafimilor și ai heruvimilor, consilierii veniți de pe

două planete vecine, directorul general al vieții îngerești subordonate și Van - comandant și șef al creaturilor mediane. Așa a fost guvernată și administrată Urantia până la sosirea lui Adam. Nu este surprinzător că i s-a asigurat și loialului și curajosului Van un loc în consiliul administratorilor provizorii planetari care a administrat mult timp treburile Urantiei.

67:6.6 (760.1) Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki ai Urantiei au realizat o operă eroică. Ei au păstrat rămășițele civilizației, iar politica lor planetară a fost fidel executată de Van. La Mai puțin de o mie de ani după rebeliune, Van răspândise deja peste trei sute cincizeci de grupuri avansate în lume. Aceste avanposturi ale civilizației constau în mare parte în descendenți ai andoniților loiali ușor amestecați cu rase sangike (în special oameni albaștri) și cu nodiți.

67:6.7 (760.2) În ciuda teribilului regres provocat de rebeliune, rămâneau pe pământ numeroase linii biologice promițătoare. Sub controlul superior al administratorilor provizorii melchizedeki, Van și Amadon și-au continuat lucrarea; ei au încurajat evoluția naturală a rasei umane, au făcut să progreseze evoluția fizică a oamenilor până în punctul culminant care justifica trimiterea unui Fiu Material și a unei Fiice Materiale pe Urantia.

67:6.8 (760.3) Van și Amadon au rămas pe pământ până puțin după sosirea lui Adam și Eva. La câțiva ani după aceea, ei au fost transferați pe Ierusem, unde Van a fost reunit cu ajustorul său care îl aștepta. Van servește acum în numele Urantiei așteptând ordinul de a relua lungul drum către perfecțiunea Paradisului și către destinul său nerevelat al Corpului Muritorilor Finalității pe cale de a se reuni.

67:6.9 (760.4) Se cuvine să notăm că atunci când Van a făcut apel la Prea Înălții Edentiei, după ce Lucifer l-a susținut pe Caligastia pe Urantia, Părinții Constelației au trimis imediat o decizie care îl aproba pe Van în toate punctele luptei sale. Acest verdict nu a reușit să ajungă la Van, deoarece circuitele planetare de comunicare au fost întrerupte în momentul transmisiei sale. Doar recent, această directivă efectivă a fost descoperită în posesia unui transmițător releu de energie în care a fost blocată de la izolarea Urantiei. Fără această descoperire făcută ca urmare a cercetărilor medianilor Urantiei, transmisia acestei decizii ar fi trebuit să aștepte restabilirea Urantiei în circuitele constelației. Acest accident aparent în comunicările interplanetare era posibil, deoarece transmițătorii de energie pot primi și trimite informație, însă nu pot lua inițiativa comunicărilor.

67:6.10 (760.5) Statutul tehnic al lui Van în analele juridice ale Sataniei nu a fost efectiv și definitiv stabilit înainte de înregistrarea pe Ierusem a judecății Părinților Edentiei.

7. Repercusiunile îndepărtate ale păcatului

67:7.1 (760.6) Consecințele personale (centripete) ale refuzului voluntar și persistent al luminii de către o creatură sunt atât inevitabile, cât și individuale. Ele prezintă interes numai pentru Deitate și pentru creatura cu pricina. Această recoltă a nelegiuirii vătămătoare de suflet este culegerea interioară a creaturii volitive nelegiuite.

67:7.2 (761.1) Însă nu tot așa este cu repercusiunile externe ale păcatului: Consecințele impersonale (centrifuge) ale păcatului comis sunt inevitabile și colective, și ating toate creaturile care operează în zona afectată de aceste evenimente.

67:7.3 (761.2) La cincizeci de mii de ani după prăbușirea administrației planetare, treburile pământești erau atât de dezorganizate și întârziate încât rasa câștigase foarte puțin la statutul evolutiv general care exista în momentul sosirii lui Caligastia, cu trei sute cincizeci de mii de ani în urmă. În anumite privințe se făcuseră progrese; în alte direcții fusese pierdut mult teren.

67:7.4 (761.3) Păcatul nu este niciodată pur local în efectele sale. Puterile administrative ale universului sunt asemănătoare unor organisme; condiția unei personalități trebuie într-o anumită măsură să fie împărtășită de toți. Păcatul, fiind o atitudine a persoanei față de realitate, este sortit să producă recolta lui negativistă pe toate nivelele întrepătrunse ale valorilor universale, însă deplinele consecințe ale gândirii greșite, ale facerii de rău sau ale planurilor atinse de păcat sunt suportate doar la nivelul înfăptuirii propriu-zise. Încălcarea legii universului poate fi fatală în domeniul fizic, și asta fără să se implice serios mintea sau să se aducă atingere experienței spirituale. Păcatul nu este încărcat de consecințe fatale pentru supraviețuirea personalității decât dacă prezintă atitudinea ființei întregi, alegerea minții ei și voința sufletului ei.

67:7.5 (761.4) Răul și păcatul au consecințe în domeniile materiale și sociale și pot chiar și întârzia, uneori, progresul spiritual pe anumite nivele de realitate universală, însă păcatul unei ființe oarecare nu lipsește niciodată o altă ființă de dreptul divin de a se bucura de

supraviețuirea personalității. Supraviețuirea eternă nu poate fi pusă în pericol decât de deciziile minții și de alegerea sufletului individului însuși.

67:7.6 (761.5) Păcatul comis pe Urantia nu a întârziat aproape deloc evoluția biologică, însă el a avut drept efect privarea raselor umane toate avantajele moștenirii adamice. Păcatul întârzie enorm dezvoltarea intelectuală, creșterea morală, progresul social și împlinirea spirituală a maselor. Însă nu îl poate împiedica de a ajunge la împlinirea spirituală cea mai elevată pe individul care alege să îl cunoască pe Dumnezeu și să facă sincer voia divină.

67:7.7 (761.6) Caligastia s-a răsculat, Adam și Eva au greșit, însă nici o persoană născută ulterior pe Urantia nu a suferit din pricina acestor erori în experiența sa spirituală individuală. Toți muritorii născuți pe Urantia, de la rebeliunea lui Caligastia încoace au fost oarecum penalizați în privința timpului, însă bunăstarea viitoare a sufletului lor nu a fost niciodată, câtuși de puțin, compromisă în eternitate. Nici unul dintre ei nu a suferit vreo privare spirituală esențială din cauza păcatului altuia. Păcatul este pe deplin personal în ceea ce privește vinovăția morală sau consecințele spirituale, nemaivorbind de profundele sale repercusiuni în domeniul social, intelectual și administrativ.

67:7.8 (761.7) Cu toate că nu putem pătrunde înțelepciunea care permite astfel de catastrofe, noi putem întotdeauna discerne efectele benefice ale acestor tulburări locale atunci când ele se reflectă asupra întregului univers.

8. Eroul uman al rebeliunii

67:8.1 (761.8) Deși numeroase ființe curajoase s-au opus rebeliunii lui Lucifer pe diverse lumi ale Sataniei, analele Salvingtonului îl descriu pe Amadon ca fiind caracterul reprezentativ al întregului sistem, datorită glorioasei sale rezistențe înaintea valului de nelegiuire și datorită neclintului său devotament față de Van - ei au rămas, ambii, inflexibili în loialitatea lor față de supremația Tatălui nevăzut și a Fiului său Mihail.

67:8.2 (762.1) La data când s-au produs aceste evenimente memorabile, eu ocupam un post pe Edentia, și este încă proaspătă în amintirea mea profunda bucurie pe care am încercat-o la aflarea veștilor Salvingtonului, care ne raportau, zi după zi, incredibila tărie, devotamentul transcendent și minunata loialitate a acestui descendent, pe atunci pe jumătate sălbatic, al ramurii originare și experimentale a rasei andonice.

67:8.3 (762.2) De pe Edentia în sus prin tot Salvingtonul, și până pe Uversa, vreme de șapte ani lungi, prima întrebare a tuturor ființelor celeste subordonate cu privire la rebeliunea Sataniei era încă aceasta: „Ce face Abadon de pe Urantia, este tot neclintit?”

67:8.4 (762.3) Dacă rebeliunea lui Lucifer a handicapat sistemul local și lumile sale decăzute, dacă pierderea acestui Fiu și a acestor asociați rătăciți a frânat temporar progresul constelației Norlatiadekului, gândiți-vă, în schimb, la efectul produs de imensa ușurare provocată de conduita inspiratoare a acestui unic copil al naturii și a grupului său hotărât format din cei 143 de camarazi care

au luptat cu dârzenie pentru conceptele cele mai elevate ale guvernării și administrării universului contra formidabilei presiuni adverse exercitate de superiorii lor lipsiți de loialitate. Permiteți-mi să vă asigur că această realizare a făcut deja mult bine în universul Nebadonului și în suprauniversul Orvontonului și atârnă mult mai mult în balanță decât tot răul și toate lucrurilor rele create de rebeliunea lui Lucifer.

67:8.5 (762.4) Toată această aventură este iluminarea emoționant de frumoasă și cât se poate de magnifică a înțelepciunii planului universal al Tatălui de mobilizare a Corpului Finalității Muritoare în Paradis și de a recruta acest vast grup de misterioși servitori ai viitorului preponderent din lutul comun al muritorilor în aflat în continuă ascensiune - și anume muritori asemănători neclintitului Amadon.

67:8.6 (762.5) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 67](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 69](#) >>

Capitolul 68

Începutul civilizației

68:0.1 (763.1) ACESTA este începutul povestirii îndelungatei lupte a speciei umane care mergea înainte, plecând de la un statut ceva mai bun decât o existență animală și trecând prin epocile intermediare, pentru a ajunge la timpurile mai recente în care o civilizație reală, deși imperfectă, s-a dezvoltat printre rasele superioare ale omenirii.

68:0.2 (763.2) Civilizația este o dobândire rasială; ea nu este inerentă biologicului; de aceea toți copiii trebuie să fie crescuți într-un mediu cultural, iar tineretul fiecărei generații succesive trebuie să își primească la rândul său educația. Calitățile superioare ale civilizației - științifice, filozofice și religioase - nu se transmit de la o generație la alta prin moștenire directă. Aceste realizări culturale nu sunt păstrate decât prin păstrarea chibzuită a patrimoniului social.

68:0.3 (763.3) Evoluția socială de ordin cooperativ a fost inaugurată de instructorii Dalamatiei. Timp de trei sute de mii de ani, omenirea a fost educată în spiritul ideii că trebuie să acționeze colectiv. Omul albastru a profitat mai mult decât toți ceilalți de aceste prime învățăminte, omul roșu a profitat într-o anumită măsură, iar omul negru cel mai puțin dintre toți. În epoci mai recente, rasa galbenă și cea albă au prezentat dezvoltarea socială cea mai avansată a Urantieii.

1. Socializare protectoare

68:1.1 (763.4) Când oamenii sunt aduși foarte aproape unii de alții, ei învață adesea să se iubească reciproc, însă oamenii primitivi nu nutreau în mod natural sentimente fraterne, nici de dorința de contacte sociale cu semenii lor. Rasele primitive au învățat mai degrabă prin prisma unor experiențe amare că „în unire stă forța”; și tocmai această lipsă de atracție fraternă naturală este ceea ce împiedică actualmente o realizare imediată a înfrățirii oamenilor de pe Urantia.

68:1.2 (763.5) Încă de timpuriu asocierea a devenit prețul supraviețuirii; omul izolat era neputincios dacă nu purta o marcă tribală, care să ateste apartenența sa la un grup, care s-ar fi răzbunat cu siguranță în urma oricărui atac împotriva lui. Chiar și în epoca lui Cain, era riscant să mergi de unul singur, fără a purta marca vreunui grup. Civilizația a devenit asigurarea omului contra unei morți violente, iar primele sale sunt plătite prin supunerea la numeroasele exigențe legale ale societății.

68:1.3 (763.6) Societatea primitivă a fost astfel fondată pe necesitățile reciproce și pe creșterea securității datorate asociațiilor. Sub presiunea fricii de izolare și datorită unei cooperări oarecum forțate, societatea umană a evoluat vreme de cicluri milenare.

68:1.4 (763.7) Oamenii primitivi au învățat de devreme că grupurile sunt mult mai mari și mai puternice decât simpla sumă a indivizilor care le compun. O sută de oameni uniți și muncind la unison pot să mute un bloc mare de piatră; douăzeci de păzitori ai păcii, bine antrenați, pot să stăpânească o mulțime furioasă. Așa s-a născut societatea, iar nu dintr-o simplă asociere numerică ci, mai degrabă, datorită organizării unor cooperatori inteligenți. Însă cooperarea nu este o caracteristică naturală a omului; acesta învață să coopereze mai întâi datorită fricii, iar mai târziu datorită descoperirii că este ceva cât se poate de util în întâmpinarea dificultăților timpului prezent și pentru a se proteja contra presupuselor pericole ale eternității.

68:1.5 (764.1) Popoarele care s-au organizat astfel de la început în societăți primitive au obținut cele mai bune rezultate atât în asalturile lor asupra naturii, cât și în apărarea contra semenilor lor. Ele aveau cele mai mari posibilități de supraviețuire; civilizația a progresat deci constant pe Urantia, în ciuda numeroaselor sale regrese. Și aceasta se datorează numai întăririi valorii supraviețuirii prin asociere, pe care nenumăratele mulțimi de oameni nu au reușit până în prezent nici să o oprească, nici să o distrugă, civilizația umană.

68:1.6 (764.2) Societatea culturală contemporană este un fenomen mai degrabă recent. Acest lucru este bine demonstrat de supraviețuirea, la ora actuală, a unor astfel de condiții sociale

primitive, cum sunt de pildă acelea care îi caracterizează pe aborigenii australieni, pe boșimani și pe pigmeii din Africa. La aceste popoare înapoiate se mai poate încă observa ceva din ostilitatea tribală, din suspiciunea personală și din alte trăsături foarte antisociale atât de caracteristice tuturor raselor primitive. Aceste jalnice rămășițe de popoare antisociale ale trecutului sunt o mărturie elocventă a faptului că tendința individualistă naturală a omului nu se poate măsura cu succes cu organizările și cu asocierilor de avansare socială, mai eficiente și mai puternice. Aceste rase antisociale înapoiate și suspicioase, ale căror dialecte sunt altele la fiecare șaizeci sau optzeci de kilometri, arată în ce lume ați fi riscat să trăiți dacă nu ar fi existat învățăturile statului major corporal al Prințului Planetar și aporturile ulterioare ale grupului adamic de elevatori rasiali.

68:1.7 (764.3) Expresia modernă „întoarcere la natură” este o iluzie a ignoranței, o credință în realitatea unei străvechi „epoci de aur” imaginare. Legenda epocii de aur are drept singură bază faptul istoric al existenței Dalamatiei și al Edenului, însă aceste societăți ameliorate erau departe de a realiza visele utopice.

2. Factorii de progres social

68:2.1 (764.4) Societatea civilizată rezultă din eforturile inițiale ale oamenilor de a-și depăși aversiunea lor față de izolare, ceea ce nu implică în mod necesar o afecțiune reciprocă, iar prezenta stare turbulentă a anumitor grupuri primitive ilustrează bine dificultățile care au fost traversate de primele triburi. Cu toate că membrii unei

civilizații pot să se rănească și să se bată și, cu toate că civilizația însăși poate să apară ca o serie incoerentă de încercări și de lupte, ea nu demonstrează mai puțin un efort susținut împotriva monotoniei muritoare a stagnării.

68:2.2 (764.5) Nivelul inteligenței a contribuit mult la ritmul progresului cultural, însă societatea are drept scop esențial diminuarea elementului risc în modul de viață individual. Ea a progresat exact în măsura în care a reușit să diminueze suferința și să sporească elementul plăcere în viață. Acesta este modul în care întreg corpul social avansează încet către țelul destinului său - supraviețuirea sau dispariția - în funcție de scopul său, care poate fi autoconservarea sau autosatisfacerea. Autoconservarea face să se nască societatea, în timp ce excesul de autosatisfacere distruge civilizația.

68:2.3 (764.6) O societate se preocupă de autoperpetuare, de autoconservare și de autosatisfacere, însă realizarea de sine umană este demnă de a deveni obiectivul imediat al multor grupuri culturale.

68:2.4 (765.1) Instinctul de turmă al omului natural nu prea este suficient pentru a explica dezvoltarea unor organizări sociale de felul celor care există în prezent pe Urantia. Cu toate că această tendință gregară înăscută este la baza societății umane, o mare parte a sociabilității omului reprezintă ceva dobândit. Două mari influențe care contribuie la asocierile primitive de ființe umane au fost foamea și iubirea sexuală, nevoi instinctuale pe care oamenii le împărtășesc cu lumea animală. Două alte sentimente care le-au apropiat pe ființele umane și le-au ținut laolaltă au fost vanitatea și frica, în special frica de fantome.

68:2.5 (765.2) Istoria nu este decât documentarul luptei milenare a oamenilor pentru hrana lor. *Omul primitiv nu gândea decât atunci când îi era foame*; faptul de a economisi hrană a fost prima sa renunțare, primul său act de autodisciplină. Odată cu dezvoltarea societății, foamea a încetat să fie singurul motiv de asociere; numeroase alte feluri de foame, dorința de a îndeplini nevoi diverse, au condus toate omenirea la asocierea și mai strânsă. Însă societatea de astăzi este dezechilibrată de pe urma creșterii excesive a presupuselor nevoi umane. Civilizația occidentală a secolului al douăzecilea geme de epuizare sub apăsarea enormei greutate a luxului și înmulțirii dezordonate a dorințelor și a poftelor umane. Societatea modernă suportă încordarea uneia dintre fazele ei cele mai periculoase de interasociere la scară mare și de interdependență de un grad înalt de complexitate.

68:2.6 (765.3) Presiunea socială a foamei, a vanității și a fricii de fantome era continuă, însă cea a satisfacerii sexuale era temporară și sporadică. Ea însăși, dorința sexuală, nu constrângea pe bărbații și pe femeile primitive să își asume sarcinile grele ale întreținerii unui cămin. Căminul primitiv era fondat pe efervescența sexuală a masculului privat de satisfacții frecvente, și pe profunda dragoste maternă a femeii, iubirea pe care o împărtășește într-o anumită măsură cu femelele tuturor animalelor superioare. Prezența unui copil lipsit de apărare a determinat prima diferențiere între activitățile masculine și feminine; femeia a trebuit să întrețină un domiciliu fix în care putea să cultive solul. Din timpurile cele mai îndepărtate locul în care se adăpostește femeia a fost considerat întotdeauna ca fiind acasă.

68:2.7 (765.4) Femeia a devenit deci, încă de la început, indispensabilă evoluției planului social însă, mai puțin din cauza unei efemere pasiuni sexuale decât ca urmare a unei *nevoi de hrană*. Ea era o parteneră esențială autoconservării; ea era un furnizor de hrană, un animal de povară și o tovarășă capabilă să îndure mari abuzuri fără a avea resentimente violente; în plus, toate aceste trăsături dezirabile reprezentau un mijloc mereu prezent de satisfacere sexuală.

68:2.8 (765.5) Aproape toate valorile durabile ale civilizației își au rădăcinile în familie. Familia a fost primul grup pașnic încununat de succes, deoarece bărbatul și femeia au învățat să împace antagonismele lor, transmițând în același timp ocupații pașnice copiilor lor.

68:2.9 (765.6) Funcțiunea căsătoriei în evoluție este de a asigura supraviețuirea rasei și nu numai realizarea unei fericiri personale. Adevăratele obiective ale căminului constau în a se întreține și a se înmulți. Satisfacția egoistă este subiacentă; ea nu este esențială decât ca stimulent asigurând asocierea sexuală. Natura cere supraviețuirea, însă artele civilizației nu au încetat să mărească plăcerile căsătoriei și satisfacțiile vieții de familie.

68:2.10 (765.7) Dacă am lărgi noțiunea de vanitate pentru a face să cuprindă orgoliul, ambiția și onoarea, am putea atunci să ne dăm seama nu numai de felul în care aceste tendințe contribuie la formarea asocierilor umane, ci și de modul în care ele îi mențin pe oamenii alături unii de alții, deoarece aceste sentimente ar fi deșarte fără un public în fața căruia să se afișeze. La vanitate s-au adăugat, în curând, alte sentimente și alte impulsuri care au necesitat o arenă socială unde să se etaleze și să se satisfacă. Acest grup de sentimente a dat naștere

primelor manifestări ale tuturor artelor și ceremoniilor, precum și tuturor formelor de competiții și jocuri sportive.

68:2.11 (766.1) Vanitatea a contribuit puternic la nașterea societății, însă în momentul în care sunt făcute aceste revelații, strădaniile întortocheate ale unei generații vanitoase amenință să invadeze și să subjuge întreaga structură complexă a unei civilizații înalt specializate. Nevoia de plăcere a depășit de mult timp foamea; obiectivele sociale legitime de autoconservare se transformă rapid în forme grosiere și amenințătoare de autosatisfacere. Autoconservarea edifică societatea, dezlănțuirea autosatisfacerii distruge infailibil civilizația.

3. Influența socializantă a fricii de fantome

68:3.1 (766.2) Dorințele primitive au produs societatea originală, însă teama de fantome a asigurat coeziunea sa și a imprimat existenței sale un aspect extrauman. Teama obișnuită avea o origine fiziologică: teama de durere fizică, foamea nepotolită, sau vreo calamitate terestră, în timp ce teama de fantome a fost un fel de teroare nouă și formidabilă.

68:3.2 (766.3) Cel mai important factor individual din evoluția societății umane a fost, probabil, faptul de a visa fantome. Cu toate că cea mai mare parte a viselor au tulburat profund mintea primitivă, fantelele apărute în vis i-au terorizat, literalmente, pe primii oameni, și au determinat visătorii superstițioși să se arunce unii în brațele

altora cu o voință sinceră de asociere pentru a se proteja reciproc contra pericolelor invizibile, vagi și imaginare ale lumii spiritelor. Faptul de a visa fantome a fost una dintre diferențele care au apărut cel mai devreme între mintea umană și mintea animală. Animalele nu își imaginează supraviețuirea după moarte.

68:3.3 (766.4) Pe lângă factorul constituit de fantome, toată această societate a fost întemeiată pe instincte biologice și pe nevoi fundamentale, însă teama de fantome a introdus în civilizație un factor nou, o teamă care se îndepărtează și merge dincolo de nevoile elementare ale individului, și se ridică chiar mult deasupra luptelor de supraviețuire a colectivităților. Groaza de spiritele plecate ale celor morți pune în lumină o nouă și o uimitoare formă de frică, o teroare apăsătoare și puternică, care a dat o lovitură de bici structurilor sociale destrămate ale primelor epoci și a provocat formarea grupurilor primitive mai serios disciplinate și mai bine controlate ale timpurilor străvechi. Prin teama superstițioasă de ireal și supranatural, această superstiție lipsită de sens care subzistă încă în parte, a pregătit mintea oamenilor pentru o descoperire ulterioară, aceea a „fricii de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii”. Fricile neîntemeiate ale evoluției sunt destinate să fie înlocuite de teama respectuoasă față de Deitate insuflată de revelație. Cultul primitiv al fricii de fantome a devenit o legătură socială puternică și, din acele zile îndepărtate, omenirea s-a străduit mai mult sau mai puțin să atingă spiritualitatea.

68:3.4 (766.5) Foamea și iubirea au apropiat oamenii. Vanitatea și frica de fantome i-au ținut laolaltă, însă aceste sentimente singure, fără influența revelațiilor pacificatoare, nu au cum să îndure încordarea provocată de suspiciunile și de iritățile interasocierilor

umane. Fără ajutorul surselor supraumane, coarda socială a ajuns să se rupă atunci când a atins anumite limite. Iar aceste influențe însăși, ale mobilizării sociale - foame, iubire, vanitate și frică - conspiră atunci la împingerea omenirii în război și în vărsările de sânge.

68:3.5 (766.6) Tendința la pace a rasei umane nu este un dar natural; ea derivă din învățăturile religiei revelate, din experiența acumulată a raselor aflate în progres și, în special, din învățăturilor lui Isus, Prințul Păcii.

4. Evoluția obiceiurilor

68:4.1 (767.1) Toate instituțiile sociale moderne izvorăsc din evoluția obiceiurilor primitive ale strămoșilor voștri sălbatici; convențiile de astăzi sunt obiceiurile de ieri lărgite și modificate. Ceea ce este obișnuința pentru individ, este obiceiul pentru grup, iar obiceiurile grupurilor se transformă în uzanțe populare sau în tradiții tribale, în convenții de masă. Toate instituțiile societății umane contemporane își au originea lor modestă în aceste prime începuturi.

68:4.2 (767.2) Trebuie să ne aducem aminte că obiceiurile s-au născut într-un efort de a adapta viața grupurilor la condițiile de existență în masă. Obiceiurile au fost prima instituție socială a omului. Toate aceste reacții tribale au rezultat din efortul de a evita durerea și umilirea, căutând în același timp să se bucure de plăceri și de putere. Originea uzanțelor populare, ca și aceea a limbilor este întotdeauna inconștientă și neintențională, și de aceea întotdeauna învăluită în mister.

68:4.3 (767.3) Teama de fantome l-a determinat pe omul primitiv să ia în considerare supranaturalul; ea a stabilit, de asemenea, baze solide pentru puternicele influențe sociale ale eticii și ale religiei, care la rândul lor au păstrat intacte, din generație în generație, obiceiurile și moravurile societății. Singurul lucru care a stabilit și cristalizat de timpuriu moravurile a fost credința că cei morți se țineau cu invidie de felul în care trăiseră și muriseră. Se credea, deci, că ei i-ar pedepsi implacabil pe cei vii care îndrăzneau să trateze cu neglijență lipsită de respect regulile de viață pe care ei le-au respectat în timp ce erau, ei înșiși, trăitori în trup. Această doctrină este perfect ilustrată prin respectul pe care rasa galbenă îl poartă actualmente față de strămoșii ei. Religiile primitive care au apărut mai târziu au întărit puternic acțiunea fricii de fantome, stabilizând obiceiurile, însă dezvoltarea civilizației a eliberat progresiv omenirea de legăturile fricii și de temerile superstiției.

68:4.4 (767.4) Înainte de eliberarea și liberalizarea aduse de învățătura maștrilor din Dalamatia, omul era victima neputincioasă a ritualului moravurilor. Sălbaticul primitiv era prizonierul unui ceremonial fără sfârșit; tot ceea ce făcea, de dimineață, de la trezire, și până în momentul în care se ducea la culcare seara în caverna sa, trebuia să fie îndeplinit cu minuțiozitate, într-un fel anume, conform uzanțelor populare ale tribului său. El era sclavul tiraniei obiceiurilor; viața sa nu comporta nimic liber, spontan sau original. Nici un progres natural nu îl ducea către o existență mentală, morală sau socială superioară.

68:4.5 (767.5) Omul primitiv era prizonierul unei stări de obișnuință; sălbaticul era un veritabil sclav al uzanțelor însă, din timp în timp, au

apărut tipuri variate de personalități care au îndrăznit să inaugureze noi moduri de gândire și metode de viață ameliorate. Cu toate acestea, inerția omului primitiv constituie frâna securității biologice contra grabei de a se lansa prea brusc în ajustările defectuoase și dezastruoase care însoțeau o civilizație care progresează prea repede.

68:4.6 (767.6) Cu toate acestea, aceste obiceiuri nu sunt un rău lipsit de contrapondere; evoluția lor trebuia să continue. Este aproape fatal pentru menținerea civilizației să se dorească modificarea ei în mod global, printr-o revoluție radicală. Obiceiul a reprezentat firul continuității civilizației. Calea istoriei umane este jalonată de vestigii de obiceiuri abandonate și de practici sociale perimate, însă nici o civilizație nu a supraviețuit abandonând obiceiurilor sale decât dacă a adoptat obiceiuri mai bune și mai potrivite.

68:4.7 (767.7) Supraviețuirea unei societăți depinde, în principal, de evoluția progresivă a obiceiurilor sale. Procesul evoluției obiceiurilor este fondat pe dorința de a experimenta; idei noi sunt afirmate, începe concurența. O civilizație în progres îmbrățișează ideile avansate și durează; timpul și circumstanțele au ales în cele din urmă grupul cel mai apt să supraviețuiască. Acest lucru nu înseamnă că fiecare schimbare distinctă și izolată, în compoziția societății umane, a reprezentat un câștig. Nu, cu siguranță nu, însă au existat nenumărate regrese în lunga luptă a civilizației Urantiei către progres.

5. Tehnicile pământului — meșteșugurile de întreținere

68:5.1 (768.1) Pământul este teatrul societății; oamenii sunt actorii. Omul trebuie întotdeauna să își adapteze jocul pentru a se conforma situației pământului. Evoluția obiceiurilor depinde întotdeauna de raporturile oameni-sol. Acest lucru este adevărat, cu toate că e greu să se facă o distincție. Tehnicile oamenilor de tratare a solului sau meșteșugurile gospodărești, plus standardele lor de viață formează totalul uzanțelor populare care constituiau obiceiurile, iar suma adaptărilor umane la exigențele vieții corespunde civilizației lor culturale.

68:5.2 (768.2) Primele culturi ale omului au apărut de-a lungul fluviilor emisferei orientale; pe de altă parte, au existat alte patru mari etape în mersul înainte al civilizației:

68:5.3 (768.3) 1. *Stadiul culegerii*. Constrângerea alimentară, foamea, a condus la prima formă de organizare industrială, lanțurile primitive de strângere a hranei. Traseul străbătut de marșul foamei pe terenul recoltei în căutarea hranei se întindea uneori până la cincisprezece kilometri. A fost stadiul primitiv al culturii nomade, și acesta este modul de viață al boșimanilor din Africa de astăzi.

68:5.4 (768.4) 2. *Stadiul vânătorii*. Invenția armelor-unelte a permis oamenilor să devină vânători și să se elibereze astfel de o mare parte a sclaviei hranei. Un andonit mai isteț care și-a rănit grav pumnul într-o luptă violentă a descoperit ideea de a utiliza în locul mâinii un băț lung la capătul căruia legase cu tendoane de animale o bucată de cremene dură care să țină loc de pumn. Numeroase triburi au făcut, fiecare la rândul lor, descoperiri de acest gen, și aceste diverse forme de ciocane reprezentau unul din cei mai mari pași înainte ai

civilizației umane. Anumiți indigeni australieni nu au depășit deloc acest stadiu la ora actuală.

68:5.5 (768.5) Oamenii albaștri au devenit vânători și experți în punerea capcanelor; blocând râurile, ei prindeau mari cantități de pește pe care le uscau pentru a le transforma în provizii de iarnă. Multe forme de lațuri și de capcane ingenioase au fost folosite pentru a prinde animale, însă rasele cele mai primitive nu vânau animalele mari.

68:5.6 (768.6) 3. *Stadiul pastoral*. Această fază a civilizației a fost făcută posibilă de domesticirea animalelor. Arabii și băștinașii din Africa au figurat printre popoarele pastorale cele mai recente.

68:5.7 (768.7) Viața pastorală a permis o atenuare suplimentară la sclavia alimentară. Omul a învățat să trăiască din dobânda capitalului său, din creșterea turmei sale. El a avut astfel mai multă tihnă pentru a se cultiva și a se perfecționa.

68:5.8 (768.8) Societatea prepastorală fusese o societate de cooperare sexuală, însă extinderea creșterii a împins femeia în prăpastia a sclaviei sociale. În epocile primitive, bărbatul avea îndatorirea să asigure hrana animală, în timp ce femeia trebuia să furnizeze legumele comestibile. Demnitatea statutului feminin a scăzut deci considerabil imediat ce bărbatul a intrat în era pastorală a existenței sale. Femeia a trebuit încă să lucreze pentru a produce alimentele vegetale necesare subzistenței, în timp ce bărbatul nu a mai avut altceva de făcut decât să se bazeze pe turma sa pentru a asigura hrană animală din belșug. Bărbatul a devenit astfel relativ independent de femeie, iar statutul femeii a scăzut constant, pe toată durata epocii pastorale. Către sfârșitul acestei perioade, femeia nu era

nimic mai mult decât un animal uman, constrânsă să muncească și să poarte în pânțele ei vlăstarul bărbatului, la fel cum animalele turmelor de la care te așteptai să muncească și să se înmulțească. Bărbații epocii pastorale își iubeau mult vitele; este cu atât mai regretabil că nu au putut să dezvolte o afecțiune mai profundă pentru femeile lor.

68:5.9 (769.1) 4. *Stadiul agricol*. Această eră a fost determinată de cultivarea plantelor, care reprezintă tipul cel mai elevat al civilizației materiale. Caligastia și Adam s-au străduit, amândoi, să-i învețe pe oameni horticultura și agricultura. Adam și Eva au fost grădinari și nu păstori, deoarece în acea epocă grădinăritul era o formă avansată de cultură. Cultura plantelor exercită o influență înobilatoare asupra tuturor raselor omenirii.

68:5.10 (769.2) Agricultura a făcut mai mult decât să împătrească raportul oameni-sol al lumii; ea se poate împleti cu ocupațiile pastorale ale stadiului precedent. Când cele trei stadii se intersectează, bărbatul vânează, iar femeia cultivă solul.

68:5.11 (769.3) Au existat întotdeauna fricțiuni între păstori și lucrătorii pământului. Vânătorul și păstorul sunt militanți și rebeli; agricultorul este mai pacific. Asocierea cu animalele sugerează lupta și forța; asocierea cu plantele insuflă răbdare, liniște și pace. Agricultura și industria sunt activitățile păcii, însă punctul lor slab comun, ca activități sociale pe plan mondial, este monotonia lor și lipsa lor de aventură.

68:5.12 (769.4) Societatea umană a evoluat plecând de la stadiul vânătorii și a trecut prin acela al creșterii animalelor, pentru a atinge

stadiul teritorial al agriculturii. Fiecare etapă a acestui progres al civilizației a fost marcat de o diminuare constantă a nomadismului. Oamenii au început să trăiască din ce în ce mai mult în căminul lor.

68:5.13 (769.5) Acum industria se adaugă agriculturii, odată cu o creștere corespunzătoare a urbanizării și o înmulțire a grupurilor neagricole printre clasele de cetățeni, însă o civilizație industrială nu poate spera să supraviețuiască decât dacă conducătorii ei își dau seama că dezvoltările sociale, chiar și cele mai elevate, trebuie întotdeauna să se sprijine pe o bază agricolă sănătoasă.

6. Evoluția culturii

68:6.1 (769.6) Omul este o făptură a solului, un copil al naturii; oricare ar fi eforturile lui de a scăpa de pământ, până la urmă este sortit să eșueze. „Țărână ești și în țărână te vei întoarce” este literalmente adevărat pentru întreaga omenire. Lupta fundamentală a omului a fost și va fi întotdeauna pentru pământ. Primele grupări de ființe umane primitive au avut drept obiectiv câștigarea acestor bătălii pentru pământ. Raportul oameni-sol este subiacent oricărei civilizații sociale.

68:6.2 (769.7) Inteligența omului, prin intermediul meșteșugurilor și științelor, a mărit productivitatea pământului. În același timp, înmulțirea naturală a urmașilor lui a fost pusă sub control, asigurându-se astfel mijloacele de trai și timpul liber care să permită stabilirea unei civilizații culturale.

68:6.3 (769.8) Societatea umană este controlată de o lege decretând că populația trebuie să difere în proporție directă cu îndeletnicirile pământului și în proporție inversă cu un nivel de viață dat. De-a lungul acestor epoci primitive, ba chiar mai mult decât în prezent, legea ofertei și a cererii, referitoare la om și pământ, a determinat valoarea estimativă a unuia și a celuilalt. Pe parcursul perioadelor în care erau multe pământuri libere - teritorii neocupate - nevoia oamenilor era mare, iar valoarea vieții umane era, așadar, puternic ridicată; pierderile de vieți erau atunci considerate ca fiind cele mai groaznice lucruri. Pe parcursul perioadelor de împuținare a pământurilor libere și de suprapopularea care vine odată cu faptul acesta, viața umană reprezenta, comparativ, o valoare mai mică, astfel încât războiul, foametea și epidemiile erau atunci considerate cu mai puțină preocupare.

68:6.4 (770.1) Când productivitatea pământului scade, sau când populația crește, inevitabila luptă este reluată, și ies atunci la suprafață cele mai rele trăsături ale naturii umane. Creșterea randamentului pământului, răspândirea meșteșugurilor mecanice, precum și reducerea populației, tind toate să încurajeze cea mai bună parte a naturii umane.

68:6.5 (770.2) Societatea de pionieri a produs mâna de lucru necalificată; artele frumoase și adevăratul progres științific, precum și cultura spirituală, au prosperat întotdeauna mai bine în marile centre de viață întreținute de o populație agricolă și industrială la care raportul oameni-sol este ușor mai mic. Orașele amplifică întotdeauna potențialul locuitorilor lor, atât în bine cât și în rău.

68:6.6 (770.3) Mărimea familiilor a fost mereu sub influența nivelului de trai; cu cât nivelul crește cu atât numărul de copii descrește, până în punctul în care familia se stabilizează sau se stinge treptat.

68:6.7 (770.4) De-a lungul epocilor, nivelele de trai au determinat calitatea unei populații supraviețuitoare, în contrast cu simpla cantitate. Nivele de viață ale unei clase locale dau naștere unor noi caste sociale, unor noi obiceiuri. Când nivelele de viață devin prea complicate sau comportă un lux excesiv, ele se îndreaptă rapid către sinucidere. Castele rezultă direct din puternica presiune socială a unei concurențe acerbe cauzată de densitatea populației.

68:6.8 (770.5) Rasele primitive au recurs adesea la practici menite să restrângă populația. Toate triburile primitive ucideau copiii cu malformații sau care erau bolnavi. Înaintea epocii în care soțiile erau cumpărate, fetițele erau adesea ucise la naștere. Noii născuți erau uneori strangulați, însă metoda cea mai răspândită era lăsarea în voia soartei. Un tată de gemeni insista, în general ca unul din doi să fie ucis, deoarece credea că nașterile multiple se datorau magiei sau infidelității. Cu toate acestea, gemenii de același sex erau, în general, cruțați. Cu toate că aceste tabuuri privitoare la gemeni fuseseră aproape universale, ele nu au făcut niciodată parte din obiceiurile andonișilor. Aceste popoare considerau întotdeauna gemenii ca fiind prevestiri de noroc.

68:6.9 (770.6) Numeroase rase au învățat tehnica avortului, și această practică a devenit foarte curentă după stabilirea tabuului asupra copiilor celibatarilor. Tinerele fete au avut mult timp obiceiul de a-și omorî copilul , însă în grupurile mai civilizate acești copii

nelegitimi au devenit protejații bunicilor după mamă. Numeroase clanuri primitive au fost virtual exterminate atât prin practicarea avortului, cât și prin aceea a infanticidului. Cu toate acestea, în ciuda tiraniei obiceiurilor, rareori vedeai uciși copiii dacă apucau să ajungă la sân, căci iubirea maternă era prea puternică.

68:6.10 (770.7) În secolul al douăzecilea rămân încă reminiscențe ale acestor practici primitive de control al nașterilor. Într-un trib din Australia, mamele refuză să crească mai mult de doi sau trei copii. Nu cu foarte mult timp în urmă, membrii unui grup canibal îl mâncau pe fiecare al cincilea copil născut. În Madagascar, există unele triburi care își mai omoară încă toți copiii născuți în anumite zile nefaste, și această practică provoacă moartea a aproximativ douăzeci și cinci la sută din noii născuți.

68:6.11 (770.8) Din punct de vedere mondial, suprapopulația nu a provocat niciodată o problemă gravă în trecut însă, dacă războaiele se împutinează și știința reușește să stăpânească treptat bolile umane, ea poate deveni o problemă serioasă într-un viitor apropiat. Într-un moment ca acesta se va prezenta marea probă a înțelepciunii în conducerea lumii. Vor avea ei oare, conducătorii Urantiei, clarviziunea și curajul de a încuraja înmulțirea ființelor umane medii și stabilizate sau o vor favoriza pe aceea a grupurilor extreme, de o parte aflându-se acelea care depășesc normalul, și de altă parte masa considerabil crescută de ființe inferioare normale? Omul normal ar trebui să fie încurajat, căci el este coloana vertebrală a civilizație și sursa geniilor mutante ale rasei. Omul inferior normalului ar trebui să fie ținut sub controlul societății. El nu ar trebui lăsat să se reproducă mai mult decât este necesar pentru munca de pe nivelele inferioare ale

industriei, muncă care cere o inteligență ce depășește nivelul animal, însă care impun activități de un nivel atât de scăzut, încât se dovedesc o adevărată sclavie și o reală constrângere pentru tipurile superioare ale omenirii.

68:6.12 (771.1) [Prezentat de un melchizedek staționat anterior pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 68](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 70](#) >>

Capitolul 69

Instituțiile umane primitive

69:0.1 (772.1) PE plan emoțional, omul îi transcende pe strămoșii săi animale prin aptitudinea sa de apreciere a umorului, a artei și a religiei. Pe plan social, omul își arată superioritatea fabricând unelte, comunicându-și gândurile și întemeind instituții.

69:0.2 (772.2) Când ființele umane rămân mult timp grupate în societate, aceste colectivități antrenează întotdeauna crearea anumitor sfere de activitate care culminează în instituții. Aproape toate instituțiile umane au făcut să apară o economie de muncă, contribuind în același timp, într-o anumită măsură, la creșterea securității colective.

69:0.3 (772.3) Omul civilizat se mândrește mult cu caracterul, cu stabilitatea și cu permanența instituțiilor sale stabilite, însă toate

instituțiile umane nu reprezintă decât moravurile dobândite ale trecutului, așa cum au fost ele păstrate prin tabuuri și învăluite în demnitate prin religie. Aceste baze au devenit tradiții, și tradițiile s-au metamorfozat până la urmă în convenții.

1. Instituțiile umane fundamentale

69:1.1 (772.4) Toate instituțiile umane răspund la o anumită nevoie socială trecută sau prezentă, cu toate că dezvoltarea lor excesivă scade infailibil valoarea proprie a individului, eclipsând personalitatea și diminuând inițiativele. Omul ar trebui să își controleze instituțiile, și nu să se lase dominat de aceste creații ale unei civilizații în progres.

69:1.2 (772.5) Instituțiile umane aparțin unor trei clase generale:

69:1.3 (772.6) 1. *Instituțiile autoconservării.* Aceste instituții conțin practicile apărute sub influența foamei și a instinctelor de conservare legate de aceasta. Ele includ industria, proprietatea, războiul de interese, precum și întreaga mașinărie reglatoare a societății. Mai devreme sau mai târziu, instinctul fricii a condus la stabilirea acestor instituții de supraviețuire prin modalitatea tabuurilor, a convențiilor și a sancțiunilor religioase, însă frica, ignoranța și superstiția au jucat un rol predominant în crearea și dezvoltarea ulterioară a tuturor instituțiilor umane.

69:1.4 (772.7) 2. *Instituțiile autoperpetuării.* Acestea sunt creațiile societății născute din apetitul sexual, din instinctul matern și din

sentimentele afective superioare ale raselor. Ele cuprind ocrotirea socială a căminului și a școlii, a vieții familiale, a educației, a eticii și a religiei. Ele conțin obiceiurile căsătoriei, războiul de apărare, precum și edificarea căminului.

69:1.5 (772.8) 3. *Practicile satisfacerii de sine.* Sunt practicile născute din tendințele spre vanitate și din sentimentele de orgoliu. Aici intră unele obiceiuri de port și de împodobire personală, uzanțe sociale, războaie de prestigiu, dans, distracții, jocuri, precum și alte forme de plăceri senzuale. Civilizația nu a produs însă niciodată instituții speciale pentru satisfacerile personale.

69:1.6 (773.1) Aceste trei grupuri de practici sociale sunt intim legate și interdependente. Ele reprezintă pe Urantia o organizare complexă care funcționează ca un singur mecanism social.

2. Începutul industriei

69:2.1 (773.2) Industria primitivă a luat lent formă ca asigurare contra terorilor foametei. De la începutul existenței sale, omul a început să ia exemplu de la anumite animale care strângeau hrană în timpul perioadelor de supraabundență în vederea zilelor de penurie.

69:2.2 (773.3) Înainte de apariția frugalității incipiente și a industriei primitive, triburile erau, în general, reduse la sărăcie și la veritabile suferințe. Omul primitiv trebuia să intre în competiție cu toată lumea animală pentru a-și găsi hrană. Greutatea competiției împinge întotdeauna omul spre nivelul animalului; sărăcia este starea sa

naturală și tiranică. Bogăția nu este un dar al naturii, ea rezultă din muncă, din cunoaștere și din organizare.

69:2.3 (773.4) Omul primitiv și-a dat rapid seama de avantajele asocierii; asocierea conduce la organizare, și primul rezultat al organizării a fost diviziunea muncii, cu economia ei imediată de timp și de materiale. Aceste specializări ale muncii s-au născut dintr-o adaptare la presiunile exterioare, urmând liniile celei mai mici rezistențe. Sălbaticii primitivi nu s-au angajat niciodată în mod voluntar sau de la sine într-o muncă reală. Acest lucru a fost făcut prin constrângerea necesităților care i-a forțat să se adapteze.

69:2.4 (773.5) Omului primitiv nu îi plăcea să muncească prea mult, și nu se grăbea niciodată, decât dacă se găsea în fața unui adevărat pericol. Timpul considerat ca element al muncii, ideea de a atinge un anumit scop într-un anumit termen, reprezintă noțiuni în întregime moderne. Strămoșii nu erau niciodată pripiti; numai dubla exigență a unei lupte acerbe pentru existență și progresul constant al nivelelor de viață au fost cele care au împins rasele primitive natural indolente pe căile industriei.

69:2.5 (773.6) Munca și eforturile de a concepe îl disting pe om de animal, ale cărui eforturi sunt esențialmente instinctive. Necesitatea de a lucra este cea mai mare binecuvântare pentru om; toți membrii statului major al Prințului trudeau - ei se străduiau mult de să înnobileze munca fizică pe Urantia. Adam a fost un grădinar; Dumnezeu evreilor lucra - el era creatorul și susținătorul tuturor lucrurilor. Evreii au fost primul trib care au acordat o importanță supremă industriei; ei au fost primul popor care și-a dat seama că „acela care nu muncește nu va mânca”. Însă numeroase religii ale

lumii s-au întors la idealul primitiv al trândăviei. Jupiter era un petrecăreț, iar Buddha a devenit un cumpătat adept al tihnei.

69:2.6 (773.7) Triburile sangice au fost destul de ingenioase când s-au aflat departe de tropice. Însă a fost o foarte lungă luptă între leneșii adepți ai magiei și apostolii muncii - cei prevăzători.

69:2.7 (773.8) Prima măsură de prevedere umană a avut ca obiectiv conservarea focului, a apei și a hranei. Însă omul primitiv era un aruncător de zaruri înnăscut; el dorea, întotdeauna, să aibă ceva pe degeaba, și în acele timpuri străvechi succesele obținute printr-o muncă asiduă au fost prea adesea atribuite magiei. Numai după multă vreme magia a cedat locul prevederii, abnegației și industriei.

3. Specializarea muncii

69:3.1 (773.9) În societatea primitivă, diviziunea muncii a fost determinată de circumstanțe, mai întâi naturale, apoi sociale. Ordinea primitivă a specializărilor a fost următoarea:

69:3.2 (774.1) 1. *Specializarea bazată pe sex*. Munca femeii s-a găsit determinată de prezența selectivă a copiilor; în mod firesc femeile își iubesc copiii mai mult decât o fac bărbații. Femeia a devenit astfel lucrătoarea de rutină, în timp ce bărbatul vâna și se bătea, trecând prin perioade net marcate de muncă și de odihnă.

69:3.3 (774.2) De-a lungul timpurilor, tabuurile au contribuit la menținerea strictă a femeii în propriul ei domeniu. Bărbatul a ales, într-o formă cât se poate de egoistă, munca cea mai agreabilă, lăsând femeii corvezile de zi cu zi. Bărbatului i-a fost, întotdeauna, rușine să

facă munca femeii, însă femeia nu a arătat niciodată vreo rețineră în realizarea muncii bărbatului. Să notăm totuși un fapt ciudat: bărbatul și femeia au lucrat întotdeauna împreună la construirea și la mobilarea căminului.

69:3.4 (774.3) 2. *Modificările care rezultă din vârstă și din boală.*

Aceste diferențe au determinat următoarea diviziune a muncii.

Bărbații vârstnici și infirmii au fost puși încă de demult la confecționarea uneltelor și armelor. Li s-a încredințat, mai târziu, construcția rețelelor de irigații.

69:3.5 (774.4) 3. *Diferențierile fondate pe religie.* Vracii vindecători

au fost primele ființe umane care au fost scutite de muncă fizică; ei au constituit clasa precursoră profesiilor. Fierarii au format un mic grup aflat în concurență cu cel al vracilor vindecători, ca magicieni.

Iscusița lor în a prelucra metalele i-au făcut pe oameni să se teamă de ei. „Fierarii albi” și „fierarii negri” au dat naștere la credința primitivă în magia albă și în magia neagră. Această credință s-a atașat mai târziu superstiției privitoare la existența fantomelor bune și rele și a spiritelor bune și rele.

69:3.6 (774.5) Fierarii au fost primul grup nereligios care a beneficiat de privilegii speciale. Ei erau considerați neutri în vremurile de război și acest răgaz a dus la transformarea lor, ca clasă, în politicienii societății primitive. Însă fierarii au abuzat în mod grosolan de privilegiile lor, și au devenit ținta unei uri universale pe care concurenții lor, vracii și vindecătorii, s-au grăbit să o ațâțe. În această primă probă de forță dintre știință și religie, religia, sau mai degrabă superstiția, a ieșit triumfătoare. După ce au fost izgoniți din

sate, fierarii au ținut primele hanuri, primele hoteluri de la marginea așezărilor aglomerate.

69:3.7 (774.6) 4. *Stăpânii și sclavii.* Relațiile dintre învingători și învinși au produs o nouă diferențiere a muncii care a semnalizat începutul sclaviei umane.

69:3.8 (774.7) 5. *Diferențierile fondate pe diverse înzestrări fizice și psihice.* Diferențierile ce țin de firea oamenilor au favorizat și alte diviziuni ale muncii, deoarece nu toate ființele umane se nasc egale.

69:3.9 (774.8) Primii specialiști ai industriei au fost cioplitorii de cremene și zidarii; pe urmă au venit fierarii. Ulterior s-au dezvoltat și specializările colective; familiile și clanurile întregi s-au dedicat anumitor tipuri de muncă. Originea uneia din cele mai vechi caste de preoți, în afară de vrăjitorii tribali, a provenit din glorificarea superstițioasă a unor familii de remarcabili fabricanți de săbii.

69:3.10 (774.9) Primii specialiști colectivi ai industriei au fost exportatorii de sare gemă și de vase. Femeile fabricau oale simple, iar bărbații oalele ornate. În anumite triburi, secerele și coasele erau făcute de femei, iar în altele de către bărbați.

69:3.11 (774.10) Primii comercianți au fost femeile. Ele erau folosite ca iscoade, iar comerțul lor era o activitate secundară. Comerțul s-a extins de la început, femeile servind ca intermediari - samsari. Apoi a apărut o clasă de neguțători, care percepea un comision pentru serviciile ei. Creșterea trocului între grupuri a dat naștere comerțului, iar schimbul de mână de lucru specializată a urmat schimbului de obiecte.

4. Începuturile comerțului

69:4.1 (775.1) La fel cum căsătoria prin contract a urmat căsătoriei prin capturare, tot astfel, comerțul prin schimb a urmat luării cu forța. Însă o lungă perioadă de piraterie a intervenit între practicile primitive ale trocului mut și comerțul ulterior bazat pe metode de schimb moderne.

69:4.2 (775.2) Primele trocuri au fost efectuate de comercianți înarmați, care își lăsau bunurile pe un teren neutru. Femeile au ținut primele piețe; ele au fost negustorii cei mai vechi, deoarece ele erau cele care purtau poverile; bărbații erau războinici. Tejghelele folosite la vânzare au apărut foarte devreme, sub forma unui zid, suficient de lat încât să-i împiedice pe comercianți de a se ajunge unii la alții cu armele.

69:4.3 (775.3) Se folosea un fetiș care să vegheze asupra bunurilor depuse pentru trocul mut. Aceste locuri de piață erau la adăpost de furt; nimic nu putea fi retras altfel decât prin troc sau prin vânzare; cu un idol de veghe, bunurile erau întotdeauna în siguranță. Primii negustori erau scrupulos de cinstiți în sânul propriilor lor triburi, însă găseau întru totul normal să-i înșele pe străinii de departe. Chiar și primii evrei, respectau un cod etic diferit în afacerile lor cu gentilii.

69:4.4 (775.4) Trocul tăcut s-a perpetuat de-a lungul epocilor înainte ca oamenii să accepte să se reunească fără arme pe locul sacru al pieței. Aceleași locuri ale piețelor au devenit primele amplasamente ale sanctuarelor, și au fost cunoscute mai târziu, în anumite regiuni,

ca „cetăți de refugiu”. Orice fugar care ajungea pe locul pieței era în siguranță, la ferit de orice atac.

69:4.5 (775.5) Primele greutateți utilizate au fost boabele de grâu și de alte cereale. Prima monedă de schimb a fost un pește sau o capră. Mai târziu, vaca a devenit o unitate de troc.

69:4.6 (775.6) Scrierea modernă își are originea în primele registre comerciale. Prima literatură a omului a fost un document de promovare comercială, o reclamă pentru sare. Numeroase războaie primitive s-au dat pentru stăpânirea resurselor naturale, de exemplu de cremene, de sare sau metale. Primul tratat oficial semnat între triburi se referea la exploatarea în comun a unei ocne de sare. Aceste locuri de tratative au oferit unor triburi diverse prilejuri de a se amesteca și de a schimba, în mod amical și pașnic, idei.

69:4.7 (775.7) Scrierea a progresat, trecând prin stadiile „bățului-mesaj”, al funiilor cu noduri, al pictogramelor, al hieroglifelor și al salbelor de scoici înainte de a ajungerea la alfabetele simbolice primitive. Transmiterea mesajelor a evoluat de la semnalele primitive cu ajutorul fumului, până la folosirea curierilor, a călăreților, a căilor ferate și a avioanelor, precum și pe calea telegrafiei, a telefoniei și radiocomunicațiilor.

69:4.8 (775.8) Pretutindeni în lumea locuită, străvechii comercianți aduceau cu ei idei noi și metode mai bune. Comerțul, strâns legat de aventură, a condus la explorare și la descoperiri; și toate acestea au dat naștere mijloacelor de transport. Comerțul a fost marele factor civilizator prin promovarea fertilizarea încrucișată a culturilor.

5. Începutul capitalului

69:5.1 (775.9) Capitalul este o muncă comportând renunțarea la prezent în favoarea viitorului. Proviziile reprezintă o formă de asigurare pentru întreținere și supraviețuire. Depozitarea hranei a dezvoltat autonomia și a creat primele probleme ce țin de capital și de muncă. Omul care deținea provizii, în caz că putea să o țină la adăpost de hoți, avea un avantaj net asupra celui care nu o avea.

69:5.2 (775.10) Bancherul primitiv era omul cel mai înstărit al tribului. El ținea în păstrare toate comorile depuse de grup, și întregul clan era gata să apere coliba acestuia în eventualitatea vreunui atac. Astfel acumularea capitalurilor individuale și a bogățiilor colective a condus imediat la o formă de organizare militară. La origine, aceste măsuri de precauție aveau în vedere apărarea proprietății contra atacurilor străine însă, de la început, s-a căpătat obiceiul de a menține antrenamentul organizării militare, lansând atacuri asupra proprietăților și bogățiilor triburilor învecinate.

69:5.3 (776.1) Mobilurile esențiale ale acumulării de capital au fost:

69:5.4 (776.2) 1. *Foamea-însoțită cu prevederea.* Economia și păstrarea hranei însemnau putere și confort pentru cei care erau destul de prevăzători pentru a preîntâmpina astfel nevoile viitoare. Stocarea hranei era o bună asigurare contra riscurilor foametei și dezastrului. Întregul corp de obiceiuri primitive era în realitate destinat să-i ajute pe oameni să subordoneze prezentul viitorului.

69:5.5 (776.3) 2. *Iubirea de familie*- dorința de a satisface nevoile membrilor ei. Capitalul reprezintă economisirea unui bun, în ciuda presiunilor necesităților zilei, în vederea asigurării contra exigențelor viitorului. O parte a acestei nevoi viitoare are în vedere posteritatea celui care economisește.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanitatea*- dorința de a face paradă de acumularea bunurilor tale. Posesiunea de haine de schimb a reprezentat una din primele mărci de distincție. Vanitatea colecționarului a flatat de la început orgoliul oamenilor.

69:5.7 (776.5) 4. *Rangul social*- dorința vie de a cumpăra un prestigiu social și politic. O înnobilare comercializată a apărut foarte de timpuriu. Admisia în aceste ranguri depindea de unele servicii speciale făcute regalității, sau erau acordate în mod deschis contra unei sume de bani.

69:5.8 (776.6) 5. *Puterea*- dorința de a fi stăpân. Împrumutarea de valori era folosită ca mijloc de aservire deoarece în acele timpuri vechi dobânda era de o sută de procente pe an. Cei care împrumutau se făceau ei înșiși, regi și își creau o armată permanentă de debitori. Servitorii sclavi s-au numărat astfel printre primele forme de proprietate care să fie acumulate. În antichitate, sclavia pentru datorii ajungea și până și la posesia corpului după moarte.

69:5.9 (776.7) 6. *Frica de fantome ale morților*- salariul plătit preoților pentru a fi protejat. Oamenii au început, de la început, să facă daruri funerare preoților, în ideea că o asemenea folosire a

bunurilor lor va înlesni progresele lor în viața viitoare. Preoții au devenit astfel foarte bogați; ei fost magnații capitaliști de altădată.

69:5.10 (776.8) 7. *Dorința sexuală*- dorința de a cumpăra una sau mai multe neveste. Prima formă de comerț între oameni a fost schimbul de femei. El a precedat cu mult negoțul cu cai, însă trocul cu sclave pe motive sexuale nu a făcut să progreseze societatea. Un astfel de trafic a fost și este, întotdeauna, o rușine rasială, căci a împiedicat dezvoltarea vieții familiale și în același timp a poluat aptitudinile biologice ale popoarelor superioare.

69:5.11 (776.9) 8. *Numeroase forme de autosatisfacere*. Unii au căutat averea deoarece le conferea putere, alții s-au străduit să dobândească bunuri deoarece acest fapt le făcea viața mai ușoară. Oamenii primitivi (și alții, mai târziu) aveau tendința de a-și irosi rezervele pe traiul în lux. Băuturile alcoolice și drogurile stârneau curiozitatea raselor primitive.

69:5.12 (776.10) Pe măsură ce civilizația s-a dezvoltat, oamenii au avut noi motive de a economisi; la foamea originală sau adăugat noi nevoi. Sărăcia a ajuns atât de detestată încât se credea că numai bogații mergeau direct în cer atunci când aveau să moară. Proprietatea a devenit o valoare atât de respectată încât era suficient să se dea o petrecere pretențioasă pentru a șterge dezonoarea unui nume.

69:5.13 (777.1) Acumularea de bogății a devenit rapid însemnul distincției sociale. În anumite triburi, indivizii mergeau până într-acolo încât să acumuleze bunuri timp de mai mulți ani doar pentru a face senzație arzându-le cu ocazia vreunei sărbători sau împărțindu-le cu generozitate membrilor tribului lor. Aceasta îi transforma în

oameni mari. Chiar și popoarele moderne se chefuiesc împărțind cu prisosință cadouri de Crăciun, în timp ce oamenii bogați dotează marile instituții filantropice și educative. Tehnicile omului variază, însă natura sa nu se schimbă deloc.

69:5.14 (777.2) Este însă cât se poate de just să se amintească că numeroși oameni bogați ai antichității au distribuit o mare parte a averii lor din teama de a fi uciși de cei care le doreau comorile. Oamenii bogați au sacrificat în mod obișnuit zeci de sclavi pentru a arăta detașarea lor de bogăție.

69:5.15 (777.3) Deși capitalul a contribuit la eliberarea oamenilor, el a complicat enorm organizarea lor socială și industrială. Folosirea sa abuzivă de către capitaliști necinstiți nu infirmă faptul că capitalul este baza societății industriale moderne. Datorită lui și invențiilor, generația actuală se bucură de un grad de libertate care nu mai fusese atins până atunci pe pământ. Noi notăm acest lucru ca un fapt, și nu pentru a justifica marele număr de întrebuițări greșite ale capitalului de către persoanele egoiste și nehibzuite care îl dețin.

6. Importanța focului pentru civilizație

69:6.1 (777.4) Societatea primitivă, cu cele patru secțiuni ale sale - industrială, normativă, religioasă și militară - s-a format folosind focul, animalele, sclavii și proprietatea.

69:6.2 (777.5) Aprinderea focului a separat dintr-o dată și pentru totdeauna omul de animal. Este invenția sau descoperirea umană fundamentală. Focul a permis omului să rămână pe sol pe durata

noapții, căci toate animalele se tem. Focul a încurajat relațiile sociale în ceasurile înserării; nu numai că el apăra de frig și de animalele sălbatice însă el era, de asemenea, folosit ca protecție contra fantomelor. S-a căutat mai întâi lumina lui mai degrabă decât căldura. Numeroase triburi înapoiate refuză încă și astăzi să doarmă fără ca o flacăra să ardă toată noaptea.

69:6.3 (777.6) Focul a fost un mare factor civilizator, deoarece a furnizat omului prima modalitate de a fi altruist fără a pierde nimic. Un om putea să ofere jăratice vecinului său fără să rămână fără foc. În căminul familial, focul era întreținut de mamă sau de fiica cea mare. El a fost primul învățător, deoarece cerea vigilență și obliga la încredere. Căminul primitiv nu era constituit dintr-o construcție, ci însăși de familia reunită în jurul focului, a altarului familial. Când un fiu întemeia un nou cămin, el ducea cu el ceva jăratice din altarul familial.

69:6.4 (777.7) Cu toate că Andon, descoperitorul focului, a evitat să îl trateze ca pe un obiect de adorație, mulți dintre descendenții săi au considerat flacăra ca un fel de fetiș sau de spirit. Ei nu s-au gândit să utilizeze focul pentru igienă, căci refuzau să ardă deșeurile lor. Omul primitiv se temea de foc, și căuta întotdeauna să îl păstreze într-o bună dispoziție. De aici vine și aprinderea de tămâie; în nici o împrejurare, oamenii de demult nu ar fi călcat vreun foc sau nu ar fi trecut între cineva și un foc aprins. Omenirea primitivă considera drept sacre pirită de fier și piatra de cremene folosite pentru aprinderea focului.

69:6.5 (777.8) Era un păcat să stingi o flacăra; dacă o colibă lua foc, ea era lăsată să ardă. Focurile templelor și ale sanctualelor erau sacre,

și nu trebuiau stinse niciodată. Se pune bază totuși pe obiceiul de a aprinde noi focuri în fiecare an sau după vreun soi de calamitate. Femeile au fost alese ca preotese, deoarece ele întrețineau focurile familiale.

69:6.6 (778.1) Primele mituri privitoare la focul coborât de la zei s-au născut din observarea incendiilor provocate de fulgere. Ideile despre originea supranaturală a focului au condus direct la adorarea sa, iar cultul focului a dat naștere obiceiului „trecerii prin flăcări”, practică care a fost păstrată până în vremea lui Moise. Ideea că se trece prin foc după moarte persistă încă; mitul focului a reprezentat o mare legătură în epocile primitive, și rămâne încă în simbolismul persanilor.

69:6.7 (778.2) Focul a condus la coacerea alimentelor, „mâncă-crud” a devenit un termen de luare în derâdere. Gătitul a diminuat consumul de energie vitală necesară pentru a digera hrana, și a lăsat astfel omului primitiv forțe pentru a se cultiva social. În același timp, creșterea animalelor domestice a redus efortul indispensabil de a se procura alimente, și a lăsat mai mult timp pentru activități sociale.

69:6.8 (778.3) Nu trebuie să uităm faptul că focul a deschis poarta metalurgiei, și a condus mai apoi la descoperirea puterii aburului și, în zilele noastre, la utilizarea electricității.

7. Folosirea animalelor

69:7.1 (778.4) La origine, întreaga lume animală era dușmanul omului; ființele umane au trebuit să învețe să se apere de fiarele

sălbatic. Omul a început prin a mânca animalele, însă a învățat mai târziu să le domesticească și să le dreseze pentru a-l servi.

69:7.2 (778.5) Domesticirea animalelor a apărut accidental.

Sălbaticii vâneau turmele aproape la fel cum indienii americani vâneau bizonul; încercuind turma, ei puteau păstra controlul asupra animalelor, și să nu ucidă decât în măsura în care aveau nevoie de ele pentru a se hrăni. Ei au construit mai târziu țarcuri și au prins turme întregi.

69:7.3 (778.6) A fost ușor să fie îmblânzite anumite animale, însă multe dintre ele, cum ar fi elefanții, nu se reproduceau în captivitate. S-a descoperit imediat că anumite specii suportau prezența omului și se reproduceau în captivitate. Domesticirea animalelor s-a instaurat astfel prin creșterea selectivă, artă care a făcut mari progrese din epoca Dalamatiei.

69:7.4 (778.7) Câinele a fost primul animal care a fost domesticit; experiența dificilă a îmblânzirii lui a început când un câine, după ce s-a ținut pe urmele unui vânător toată ziua, s-a dus realmente până la casa omului. Timp de generații, câinele a servit drept hrană, pentru vânătoare și pentru transporturi, precum și ca animal de companie. La origine, câinii nu știau decât să urle, însă mai târziu au învățat să latre. Simțul acut al mirosului pe care îl avea câinele a dus la apariția ideii că el era capabil să vadă spiritele, și așa a apărut cultul câinelui fetiș. Folosirea câinilor de pază a le-a permis pentru prima tuturor membrilor clanului să doarmă noaptea. S-a căpătat obiceiul de a se folosi câini de pază pentru a ocroti căminul de spirite, cât și de dușmanii materiali. Când câinele lătra, acesta era semn că se apropia vreun om sau vreun animal. Însă când urla, spiritele erau pe aproape.

Chiar și astăzi, mulți oameni cred încă că urletul unui câine noaptea este un semn de moarte.

69:7.5 (778.8) Cât timp bărbatul a fost un vânător, el a fost destul de blând cu femeia, însă după domesticirea animalelor, pe când domnea confuzia provocată de Caligastia, numeroase triburi și-au tratat femeile într-un mod rușinos, neavând mai mult respect pentru ele decât pentru animalele lor. Tratamentele brutale la care au fost supuse femeile de către bărbați constituie unul dintre capitolele cele mai sumbre ale istoriei umane.

8. Sclavia ca factor de civilizare

69:8.1 (778.9) Omul primitiv nu a ezitat niciodată să îi înrobească pe semenii lui. Femeia a fost primul sclav, un sclav de familie. Popoarele pastorale au aservit femeile, făcând din ele partenere sexuale inferioare. Acest fel de sclavie sexuală a decurs direct din reducerea dependenței bărbatului de femeie.

69:8.2 (779.1) Nu demult, sclavia era soarta prizonierilor de război care refuzau religia învingătorilor lor. În timpurile străvechi, captivii erau mâncați, torturați până la moarte, siliți să se bată între ei, sacrificați spiritelor, sau reduși la statutul de sclavi. Sclavia a reprezentat un progres important în comparație cu masacrarea celor învinși și cu canibalismul.

69:8.3 (779.2) Sclavia a fost un pas înainte spre un tratament mai plin de îndurare al prizonierilor de război. Ambuscada lui Ai, urmată de masacrarea în întregime a bărbaților, a femeilor și a copiilor, doar

regele fiind cruțat, pentru a satisface vanitatea învingătorului, este o ilustrare fidelă a masacrelor barbare la care se dedau chiar și popoarele presupuse civilizate. Lovitura de stat contra lui Og, rege al Bashanului, a fost la fel de brutală și radicală. Evreii „i-au distrus complet” pe rivalii lor și le-au capturat toate bunurile, ca garanție. Ei au impus un tribut tuturor orașelor, sub amenințarea cu „distrugerea tuturor bărbaților”. Însă, multe dintre triburile din aceeași epocă acelea care manifestau mai puțin egoism tribal, își începuseră deja de mult timp să practice adopția captivilor superiori.

69:8.4 (779.3) Vânătorii, ca și oamenii roșii americani, nu practicau sclavia. Ei fie îi adoptau pe captivi, fie îi ucideau. Sclavia nu era răspândită la popoarele pastorale, deoarece aveau nevoie de puțini lucrători. În timp de război, popoarele de păstori aveau obiceiul de a ucide toți bărbații captivi și de a nu înrobi decât femeile și copiii. Codul lui Moise conținea dispoziții specifice pentru ca acești captivi să devină soții. Dacă nu le erau pe plac, evreii aveau dreptul să le alunge însă nu aveau dreptul să le vândă ca sclave pe soțiile lor alungate. A fost, cel puțin, un pas înainte în civilizare. Cu toate că standardele sociale ale evreilor erau grosolane, erau totuși net superioare acelorale ale triburilor învecinate.

69:8.5 (779.4) Păstorii au fost primii capitaliști; turmele lor reprezentau un capital, și ei trăiau din dobândă - creșterea naturală. Ei nu erau câtuși de puțin tentați să încredințeze aceste bogății sclavilor sau femeilor. Mai târziu, ei au făcut prizonieri bărbați pe care i-au obligat să cultive solul. Aceasta este adevărata origine a șerbiei - omul legat de pământ. Africanii puteau fi cu ușurință învățați să lucreze pământul, și de aceea au și devenit marea rasă sclavă.

69:8.6 (779.5) Sclavia a fost o verigă indispensabilă în lanțul civilizației umane. Ea a constituit punctul în care societatea a trecut de la haos și de la indolență la ordine și la activitățile civilizației. Ea a constrâns la muncă popoarele mai înapoiate și mai leneșe, ceea ce a procurat superiorilor lor bogățiile și timpul liber care au favorizat progresul social.

69:8.7 (779.6) Instituția sclaviei a silit omul să inventeze mecanismele normative ale societății primitive; ea a dat naștere primelor forme de guvernare. Sclavia cere un sistem de reguli riguros. Ea a dispărut virtual pe parcursul evului mediu european, deoarece seniorii feudali nu puteau să își mai controleze sclavii. Triburile înapoiate din timpurile îndepărtate, la fel ca aborigenii australieni de astăzi, nu au avut niciodată sclavi.

69:8.8 (779.7) Este adevărat că sclavia a fost asupritoare, însă la școala asupririi oamenii au învățat industria. Sclavii împărtășeau, până la urmă, binefacerile unei societăți superioare, la construcția căreia contribuiseră involuntar. Sclavia creează o oarecare organizare culturală și unele realizări sociale, însă atacă insidios societatea din interiorul ei, și se dovedește a fi cea mai grea dintre maladiile sociale distrugătoare.

69:8.9 (779.8) Invențiile mecanice moderne au făcut sclavia perimată. Sclavia, asemeni poligamiei, este pe cale de dispariție, deoarece nu este compensată. Dimpotrivă, este întotdeauna dezastruos să se elibereze deodată un mare număr de sclavi; emanciparea lor treptată face loc unor mult mai puține probleme.

69:8.10 (780.1) La ora actuală, oamenii nu mai sunt sclavi sociali, însă mii de persoane permit ambiției să îi aservească prin datorii. Sclavia

involuntară a cedat locul unei forme noi și ameliorate de servitute industrială modificată.

69:8.11 (780.2) Cu toate că idealul societății este libertatea universală, lenea nu ar trebui tolerată sub nici o formă. Orice persoană validă ar trebui să fie obligată să realizeze un anumit volum de muncă, cel puțin atâta cât să se poată întreține.

69:8.12 (780.3) Societatea modernă face un pas înapoi. Sclavia aproape că a dispărut, animalele domestice sunt pe cale de a face la fel, iar civilizația revine la foc - la lumea anorganică - pentru energia de care ea are nevoie. Omul a ieșit din starea sălbatică datorită focului, sclaviei și animalelor. Astăzi el face cale întoarsă; el refuză sprijinul sclavilor și ajutorul animalelor și caută să smulgă rezervelor elementare ale naturii noi secrete și noi surse de bogăție și putere.

9. Proprietatea privată

69:9.1 (780.4) Cu toate că societatea primitivă a fost virtual comunitară, oamenii primitivi nu au practicat doctrinele moderne ale comunismului. Comunismul acestor prime timpuri nu era nici pură teorie, nici o doctrină socială; el era o ajustare automată, simplă și practică. Acest comunism împiedica sărăcia și mizeria. Cerșitul și prostituția erau aproape necunoscute în aceste triburi vechi.

69:9.2 (780.5) Comunismul primitiv nu a nivelat în mod special oamenii aducându-i la același numitor; nici nu a exaltat mediocritatea, însă a dat o lovitură trândăviei și inerției, a sufocat industria și a distrus ambiția. Comunismul a fost eșafodajul indispensabil creșterii

societății primitive, însă a cedat locul evoluției unui ordin social mai elevat, deoarece mergea împotriva a patru puternice înclinații umane:

69:9.3 (780.6) 1. *Familia*. Omul nu caută doar să acumuleze bunuri, el dorește să pună în legătură capitalul său cu urmașii săi, însă în societatea comunitară primitivă capitalul lăsat de un om în momentul morții sale era fie consumat imediat fie împărțit între membrii grupului său. Proprietatea nu se putea moșteni; taxele succesoriale erau de sută la sută. Obiceiul de mai târziu de a acumula capitalul și de a transmite proprietatea prin moștenire a reprezentat un progres social foarte net, și aceasta în ciuda grosolanelor abuzuri ulterioare, care au însoțit proasta folosire a capitalului.

69:9.4 (780.7) 2. *Tendențele religioase*. Omul primitiv a vrut, de asemenea, să își constituie o proprietate ca punct de plecare pentru viața sa în existența următoare. Acest mobil explică de ce s-a păstrat o perioadă atât de îndelungată obiceiul de a îngropa bunurile personale ale unui defunct împreună cu el. Cei din vechime credeau că doar bogații supraviețuiesc morții cu oarecare demnitate și plăcere imediate. Cei care au propovăduit religiile revelate, și în special învățătorii creștini, au fost primii care au proclamat că săracii puteau obține salvarea lor în aceleași condiții ca și cei bogați.

69:9.5 (780.8) 3. *Dorința de libertate și de plăceri*. În primele timpuri ale evoluției sociale, monopolul grupului asupra veniturilor individuale era, practic, o formă de sclavie. Muncitorul devenea sclavul celui leneș. Slăbiciunea autodistructivă a acestui comunism a făcut ca persoanele neprevăzătoare să prindă obiceiul de a trăi pe spinarea celor econome. Însă, în timpurile moderne, persoanele lipsite

de prevedere se bizuiau pe stat (pe contribuabilii economi) pentru a avea grijă de ei. Cei care nu au capitaluri, se așteaptă întotdeauna să fie hrăniți de cei care au.

69:9.6 (780.9) 4. *Nevoia de siguranță și de putere.* Comunismul a fost în cele din urmă eliminat de practicile înșelătoare ale indivizilor interesați să progreseze și să prospere, care au recurs la diverse subterfugii pentru a evita să devină sclavii leneșilor din tribul lor. La început, orice acumulare de avere a fost secretă căci nesiguranța timpurilor primitive a împiedicat strângerea vizibilă de capitaluri. Chiar și mai târziu, a fost extrem de riscant să se strângă bogății prea mari. Era sigur că regele va născoci vreo acuzație pentru a confisca bunurile unui om bogat. Dealtfel, când un om bogat murea, înmormântarea era întârziată până când familia dăruia o mare sumă unei instituții publice sau regelui, ceea ce reprezenta o formă de taxă succesorală.

69:9.7 (781.1) În primele timpuri, femeile erau proprietatea comunității, iar mama domina familia. Șefii primitivi posedau toate pământurile, și erau proprietarii tuturor femeilor. Nici o căsătorie nu putea să se încheie fără consimțământul șefului de trib. Când comunismul a dispărut, femeile au devenit proprietate individuală, iar tatăl familiei a preluat, puțin câte puțin, puterea domestică. Așa a apărut căminul. Obiceiurile predominante ale poligamiei au fost progresiv înlocuite de monogamie (poligamia este supraviețuirea conceptului de sclavie a femeii în cadrul căsătoriei. Monogamia este idealul liber de orice sclavie al asocierii incomparabile a unui singur bărbat și a unei singure femei, în minunata și dificila încercare de

edificare a unui cămin, de creștere a copiilor, de cultivare reciprocă și de perfecționare).

69:9.8 (781.2) La origine, toate bunurile, inclusiv uneltele și armele, erau proprietatea comună a tribului. Proprietatea privată a conținut mai întâi toate lucrurile pe care un individ le-a atins personal; dacă un străin bea dintr-o cupă, acea cupă era apoi a sa. Mai târziu, orice loc în care fusese vărsat sânge devenea proprietatea persoanei sau a grupului rănit.

69:9.9 (781.3) Proprietatea privată a fost deci respectată la origine, deoarece era presupusă ca încărcată de o anumită parte a personalității posesorului său. Cinstea în ceea ce privește proprietatea se baza cu siguranță pe această superstiție. Nici o poliție nu era necesară pentru protejarea bunurilor personale; nu existau furturi în interiorul grupului, însă oamenii nu ezitau să pună stăpânire pe bunurile altor triburi. Relațiile de proprietate nu luau sfârșit odată cu moartea. De la început, obiectele personale au fost arse, apoi îngropate cu defunctul, iar mai târziu moștenite de familia supraviețuitoare sau de către trib.

69:9.10 (781.4) Efectele personale de ordin decorativ și-au avut originea din portul amuletelor. Vanitatea dublată de teama de fantome a îndemnat oamenii primitivi să reziste oricărei tentative de a lăsa amuletele lor favorite, cărora li se atribuiau mai multă valoare decât stricta necesitate.

69:9.11 (781.5) Spațiul destinat dormitului a fost una din primele proprietăți ale omului. Mai târziu, locuințele au fost acordate de șeful de trib care deținea toată proprietate funciară în contul întregului grup. În curând, amplasarea focului a fost cea care a conferit

proprietatea; iar și mai târziu, o fântână a constituit un drept asupra terenurilor învecinate.

69:9.12 (781.6) Gropile cu apă și puțurile au figurat printre primele posesiuni private. Toate practicile fetișiste au fost folosite pentru a proteja fântânile, puțurile, arborii, recoltele și miera. Când credința în fetișuri a dispărut, au fost elaborate legi pentru a ocroti proprietatea privată. Însă legile vânatului, dreptul de a vâna, au precedat cu mult legile funciare; oamenii roșii americani nu au înțeles niciodată proprietatea privată a pământurilor. Ei nu puteau pricepe punctul de vedere al omului alb.

69:9.13 (781.7) Proprietatea privată a purtat încă de la început insigna familiei, origine îndepărtată a emblemelor heraldice. Bunurile funciare puteau astfel să fie puse sub paza spiritelor. Preoții „consacrau” un teren care intra apoi sub protecția tabuurilor magice ridicate pe ele. Se spunea despre proprietarii acestui teren că aveau un „titlu de preot”. Evreii purtau un mare respect pentru aceste pietre de hotar ale unei familii: „blestemat fie cel care mută piatra vecinului său”. Aceste jaloane de piatră purtau inițialele preotului. Până și copacii deveneau proprietate privată atunci când erau marcați cu inițiale.

69:9.14 (782.1) În vremurile de demult, doar recoltele erau proprietăți private, însă mai multe recolte succesive confereau un drept de proprietate. Agricultură a fost astfel geneza proprietății private a pământurilor. Indivizii nu au primit la început pământ decât pentru durata vieții lor; la moartea lor, pământul revenea tribului. Primele drepturi funciare date indivizilor de către trib au fost mormintele - cimitirele familiale. Într-o epocă mai recentă, pământul a aparținut

aceluia care îl împrejmua cu un gard, însă orașele și-au rezervat întotdeauna anumite pământuri pentru pășunile obștești și pentru a servi în caz de asediu. Terenurile comunale sunt supraviețuirea formelor primitive de proprietate colectivă.

69:9.15 (782.2) În cele din urmă, statul a fost cel care a acordat proprietatea individului, rezervându-și dreptul de a impune taxe. Odată ce și-au asigurat titlurile, proprietarii funciari puteau să perceapă chirii, iar pământul a devenit o sursă de venituri - un capital. În cele din urmă pământul a devenit cu adevărat negociabil, cu vânzări, transferuri, ipoteci și stabilimente.

69:9.16 (782.3) Proprietatea privată a sporit libertatea și a întărit stabilitatea; însă proprietatea privată a pământului nu a primit sancțiune socială decât după eșecul controlului și conducerii de către comunitate. Ea a fost imediat urmată de apariția succesivă a sclavilor, a șerbilor și a claselor sociale lipsite de pământuri; perfecționarea mecanismului a eliberat însă progresiv omul de chinul muncilor de sclav.

69:9.17 (782.4) Dreptul de proprietate nu este absolut; el este pur social, însă guvernele, legile, ordinea, drepturile civile, libertățile sociale, convențiile, pacea și fericirea cunoscute de popoarele moderne s-au dezvoltat toate în jurul proprietății private a bunurilor.

69:9.18 (782.5) Ordinea socială actuală nu este în mod necesar dreaptă - ea nu este nici divină, nici sacră - însă umanitatea ar face bine să progreseze lent pentru a proceda la modificări. Sistemul pe care l-ați realizat este mult superior tuturor celor cunoscute de strămoșii voștri. Când veți schimba ordinea socială, asigurați-vă că o veți face pentru o ordine mai bună. Nu vă lăsați convinși să

experimentați cu formulele refuzate de cei care v-au precedat; mergeți înainte, nu în urmă! Lăsați evoluția să-și urmeze cursul! Nu pășiți înapoi.

69:9.19 (782.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 69](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 71](#) >>

Capitolul 70

Evoluția guvernului uman

70:0.1 (783.1) DE CUM A rezolvat omul, în mod parțial, problema supraviețuirii sale, el s-a fost confruntat cu reglementarea relațiilor umane. Dezvoltarea industriei cerea legi, ordine, și o adaptare socială; proprietatea privată necesita un guvern.

70:0.2 (783.2) Pe o lume evolutivă, antagonismele sunt naturale; pacea nu se asigură decât printr-un sistem social reglator; reglementarea socială este inseparabilă de organizarea socială. O asociație implică o autoritate care controlează; guvernul obligă să se coordoneze antagonismele între triburi, clanuri, familii și indivizi.

70:0.3 (783.3) Guvernul este o dezvoltare inconștientă; el evoluează prin tatonări; el are valoare de supraviețuire și, prin urmare, devine tradițional. Anarhia a sporit sărăcia; de aceea, guvernele (legea și

ordinea relative) au început încet-încet să se ivească sau sunt în curs de apariție. Exigențele colective ale luptei pentru existență au împins literalmente rasa umană pe calea progresivă a civilizației.

1. Geneza războiului

70:1.1 (783.4) Războiul este starea naturală și moștenirea omului în evoluție; pacea este etalonul social ce măsoară dezvoltarea civilizației. Înainte ca rasele în progres să fi fost parțial organizate din punct de vedere social, omul era foarte individualist, extrem de suspicios și incredibil de certăreț. Violența este legea naturii, ostilitatea este reacția automată a copiilor naturii, în timp ce războiul nu reprezintă decât ceste aceleași activități îndeplinite colectiv. În toate împrejurările în care țesătura din care este făcută civilizația este supusă unor tensiuni, din cauza complicațiilor care decurg din progresul societății, se produce peste tot și întotdeauna o revenire imediată și nefastă la aceste metode inițiale de ajustare prin violență a fricțiunilor care provin din relațiile dintre ființele umane.

70:1.2 (783.5) Războiul este o reacție animală contra neînțelegerilor și iritărilor; pacea însoțește soluționarea civilizată a tuturor acestor probleme sau dificultăți. Rasele sangice și, mai târziu, adamiții și nodiții degenerați, aveau o fire războinică. Andoniții au învățat de la început regula de aur; chiar și astăzi, descendenții lor eschimoși trăiesc, în principal, conform acestui cod. Obiceiurile sunt puternice în rândurile lor, și sunt relativ feriți de antagonisme violente.

70:1.3 (783.6) Andon și-a învățat copiii să își rezolve litigiile făcându-i să lovească fiecare un arbore cu o bâtă și, în același timp blestemând arborele. Primul al cărui baston se rupea era proclamat învingător. Mai târziu, andoniții și-au reglat diferendele organizând ședințe publice, pe parcursul cărora adversarii se reuneau și se ridiculizau reciproc, în timp ce auditorul desemna învingătorul prin ovații.

70:1.4 (783.7) Însă fenomenul războiului nu putea să apară înainte ca societatea să fi evoluat suficient de mult încât să cunoască efectiv perioade de pace și să sancționeze practicile războinice. Însuși conceptul de război implică un anumit grad de organizare.

70:1.5 (784.1) După apariția grupurilor sociale, iritățile individuale au început să se topească în sentimentele colective, și acest fapt a promovat calmul în interiorul triburilor, însă cu prețul păcii dintre triburi. Pacea a fost deci mai întâi prerogativa celor din cadrul grupului sau al tribului, care îi detesta și îi ura întotdeauna pe cei din afara grupului, străinii. Omul primitiv privea ca pe o virtute vărsarea de sânge străin.

70:1.6 (784.2) Însă nici măcar acest fapt nu a reușit la început; când primii șefi au încercat să aplaneze neînțelegerile, ei s-au văzut adesea obligați să permită, cel puțin o dată pe an, lupta cu pietre în cadrul tribului. Membrii clanului se împărțeau în două grupuri și se lansau într-o bătălie care dura toată ziua, fără nici un alt motiv decât acela de a se distra; le plăcea realmente să se bată.

70:1.7 (784.3) Războiul subzistă deoarece omul este uman, deoarece se coboară din animal prin evoluție, și toate animalele sunt războinice. Printre primele cauze ale războiului putem enumera:

70:1.8 (784.4) 1. *Foamea*, care conduce la obținerea hranei prin jaf. Raritatea pământurilor a dus întotdeauna la război, și pe parcursul acestor lupte primele triburi pacifice au fost practic exterminate.

70:1.9 (784.5) 2. *Lipsa de femei*- o încercare de a suplimenta o insuficiență de ajutor domestic. Răpirea femeilor a provocat întotdeauna războiul.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanitatea*- dorința de a face paradă de actele de curaj ale tribului. Triburile superioare se luptau pentru a impune modul lor de viață popoarelor inferioare.

70:1.11 (784.7) 4. *Sclavii*- nevoia de recruți pentru mâna de lucru.

70:1.12 (784.8) 5. *Răzbunarea*- constituia motivul de război când cei dintr-un trib credeau că un alt trib vecin a provocat moartea unuia dintre ai lor. Doliul se prelungea până când era adus acasă un cap de om. Războiul de răzbunare a fost considerat ca justificat până într-o epocă relativ modernă.

70:1.13 (784.9) 6. *Plictiseala*- războiul era considerat ca o recreație de către tinerii acelor vremuri îndepărtate. Când nu existau pretexte destul de bune și suficiente pentru a se declanșa un război, când pacea devenea apăsătoare, triburile vecine aveau obiceiul să pornească o luptă oarecum amicală pentru a se lansa într-o incursiune de destindere și a se bucura astfel de un simulacru de bătălie.

70:1.14 (784.10) 7. *Religia*- dorința de a se converti la un cult. Toate religiile primitive. sancționau războiul. Doar recent, religia a început să îl dezaprobe. Din nefericire, clerul din vechime era, în general,

aliat cu puterea militară. Una dintre cele mai mari mișcări de pace din toate epocile a fost încercarea de a separa Biserica de Stat.

70:1.15 (784.11) Triburile străvechi se războiau întotdeauna la rugămintea zeilor lor, la ordinele șefilor lor sau ale vrăjitorilor lor. Evreii credeau într-un „Dumnezeu al luptelor”; povestea atacului lor asupra midianiților este o istorie tipică a crudității crunte a vechilor războaie dintre triburi. Acest atac, soldat cu masacrarea tuturor bărbaților și cu uciderea după aceea a tuturor copiilor de sex masculin cât și a tuturor femeilor care nu erau fecioare, ar fi onorat obiceiurile unui șef de trib de acum două sute de mii de ani. Și toate acestea au fost îndeplinite în „numele Domnului Dumnezeu al Israelului”.

70:1.16 (784.12) Prezenta relatare descrie evoluția societății - soluționarea naturală a problemei raselor - omul croindu-și propria soartă pe pământ. Astfel de atrocități nu sunt comise la îndemnul Deității, cu toată tendința oamenilor de a transfera responsabilitatea zeilor lor.

70:1.17 (784.13) Îndurarea militară s-a manifestat târziu în sânul omenirii. Chiar și atunci când o femeie, Deborah, domnea asupra evreilor, a persistat aceeași cruzime sistematică. În victoria avută asupra gentililor, comandantul trupelor lui Deborah „trecut toată armata prin foc și sabie; și nimeni nu a fost cruțat”.

70:1.18 (785.1) Foarte de timpuriu în istoria rasei, s-au folosit arme muiate în otravă. S-au practicat tot felul de mutilări; Saul nu a ezitat să pretindă o sută de prepuțuri de-ale filistenilor ca zestre dată de David pentru fiica sa Mical.

70:1.19 (785.2) Primele războaie au avut loc între trib și trib însă, mai târziu, când doi indivizi din două triburi diferite aveau o dispută, ei se băteau în duel în loc să antreneze cele două triburi într-o bătălie generală. S-a împământenit, de asemenea, obiceiul ca două armate să mizeze totul pe rezultatul unei lupte dintre doi reprezentanți aleși de o parte și de cealaltă, cum a fost cazul lui David și Goliat.

70:1.20 (785.3) Primul rafinament al războiului a constat în a face prizonieri; apoi femeile au fost scutite de ostilități, după care a venit recunoașterea necombatanților. Castele militare și armatele permanente s-au dezvoltat în curând, pentru a ține pasul cu complexitatea crescătoare a luptei. De la început, li s-a interzis războinicilor să i-a alături de ei femei, și acestea din urmă au încetat de mult timp să fie combatante, cu toate că ele au hrănit și au îngrijit întotdeauna soldații și i-au îndemnat să se bată.

70:1.21 (785.4) Practica de a declara război a reprezentat un mare progres. Aceste declarații ale intenției de a se bate denotau începutul unui simț al echității, care a fost urmat de dezvoltarea treptată a regulilor de război (civilizat). Foarte devreme, s-a stabilit uzanța de a nu se da o bătălie aproape de locuri dedicate religiei, iar mai târziu, de a nu se da o bătălie în timpul anumitor zile sfinte. A venit apoi recunoașterea generală a dreptului de azil; refugiații politici au primit o protecție.

70:1.22 (785.5) Războiul a evoluat astfel treptat, de la lupta primitivă a omului la sistemul mai ordonat al națiunilor „civilizate” mai recente. Cu toate acestea, atitudinea socială prietenoasă nu o înlocuiește decât foarte lent pe aceea neprietenoasă.

2. Valoarea socială a războiului

70:2.1 (785.6) În epocile trecute, un război îndârjit provoca schimbări sociale și favoriza adoptarea de noi idei, care în mod natural nu ar fi apărut, nici în zece mii de ani. Prețul teribil plătit pentru aceste dobândiri sigure consta în regrese temporare ale societății la starea sălbatică. Rațiunea civilizată era nevoită să abdice. Războiul este un remediu puternic foarte costisitor și foarte periculos; el vindecă adesea anumite tulburări sociale însă, uneori, el ucide pacientul, distruge societatea.

70:2.2 (785.7) Necesitatea constantă a apărării naționale creează multe adaptări sociale noi și progresive. În zilele noastre, societatea se bucură de avantajul unei lungi liste de inovații utile, care au fost la început într-un totu militar. Ea datorează războiului chiar și dansul, una din formele lui prime fiind un exercițiu militar.

70:2.3 (785.8) Războiul a avut o valoare socială pentru civilizațiile trecutului deoarece el:

70:2.4 (785.9) 1. Impunea disciplină, obliga la cooperare.

70:2.5 (785.10) 2. Premia tăria și curajul.

70:2.6 (785.11) 3. Încuraja și întărea naționalismul.

70:2.7 (785.12) 4. Distrugea popoarele slabe și neadaptate.

70:2.8 (785.13) 5. Dizolva iluzia egalității primitive și stratifica în mod selectiv societatea.

70:2.9 (785.14) Războiul a avut o anumită valoare evolutivă și selectivă însă, la fel cu sclavia, va trebui cândva abandonat în

decursul lentelor progrese ale civilizației; războaiele din trecut încurajau călătoriile și relațiile culturale; acum aceste scopuri sunt mai bine servite de metodele moderne de transport și de comunicare. Războaiele din trecut fortificau națiunile, însă luptele moderne destramă cultura civilizată. Războaiele vechi reușeau să decimeze popoarele inferioare; rezultatul net al conflictelor moderne este distrugerea selectivă a celor mai bune spețe umane. Războaiele trecutului promovau organizarea și eficiența, însă acestea au devenit acum țelurile industriei moderne. Pe parcursul timpurilor trecute, războiul era un ferment social care împingea societatea înainte. Acest rezultat se obține acum mai bine prin ambiție și invenție. Războaiele vechi susțineau conceptul unui Dumnezeu al bătăliilor, însă omului modern i s-a spus că Dumnezeu este iubire. Războiul a servit la atingerea multor scopuri utile în trecut. El a fost un eșafodaj indispensabil pentru construirea civilizației, însă a ajuns rapid la falimentul lui cultural. El nu mai poate oferi beneficii sociale, dividende proporționale cu pierderile teribile care îl însoțesc.

70:2.10 (786.1) În trecut medicii credeau în scurgerea de sânge ca un leac de tratare a numeroase boli, însă de atunci au descoperit remedii mai eficiente pentru cea mai mare parte a acelor tulburări. Tot astfel, va trebui, cu siguranță, ca vărsarea internațională de sânge cauzată de război să facă loc descoperirii unor metode mai bune pentru a vindeca bolile națiunilor.

70:2.11 (786.2) Națiunile Urantiei s-au angajat deja în uriașa bătălie dintre militarismul naționalist și industrialism. În multe privințe, acest conflict este analog luptei seculare dintre păstori-vânători și cultivatori. Însă, dacă industrialismul vrea să triumfe asupra

militarismului, el trebuie să evite pericolele care îl asaltează.

Pericolele industriei care se naște pe Urantia sunt:

70:2.12 (786.3) 1. Puternica tendință către materialism, orbirea spirituală.

70:2.13 (786.4) 2. Adorarea puterii bogăției, denaturarea valorilor.

70:2.14 (786.5) 3. Viciile care vin odată cu luxul, lipsa de maturitate culturală.

70:2.15 (786.6) 4. Pericolele tot mai mari ale indolenței, ale insensibilității la spiritul servirii.

70:2.16 (786.7) 5. Creșterea unei slăbiciuni rasiale de nedorit, degenerarea biologică.

70:2.17 (786.8) 6. Pericolul sclaviei industriale standardizate, stagnarea personalității. Munca înnobilează, însă corvezile monotone abrutizează.

70:2.18 (786.9) Militarismul este autocratic și crud - chiar sălbatic. El favorizează organizarea socială printre cuceritori, însă îi dezmembrează pe cei învinși. Industrialismul este mai civilizat și ar trebui să fie realizat astfel încât să încurajeze inițiativa și individualismul. Societatea ar trebui să promoveze originalitatea prin toate mijloacele posibile.

70:2.19 (786.10) Nu faceți greșeala de a glorifica războiul; luați seama mai degrabă la ceea ce a făcut el pentru societate, spre a vă putea reprezenta mai exact rolul înlocuitorilor lui în mersul înainte al civilizației. Dacă nu vor fi găsite substitute adecvate, puteți fi siguri că războiul va continua încă mult timp.

70:2.20 (786.11) Oamenii nu vor accepta niciodată pacea ca mod normal de viață fiind convinși pe deplin și în numeroase rânduri, că

pacea este ceea ce este mai bun pentru bunăstarea lor materială și, de asemenea, înainte ca societatea să fi oferit, plină de înțelepciune, substitute pașnice pentru satisfacerea uneia dintre tendințele înnăscute, aceea de a se da periodic frâu liber impulsului colectiv destinat să elibereze sentimentele și energiile continuu acumulate și provenite din reacții ale instinctului uman de conservare.

70:2.21 (786.12) Însă, chiar și în trecut, războiul ar trebui să fie onorat ca școală de experiență care a constrâns o rasă de individualiști aroganți să se supună unei autorități înalt concentrate, un șef executiv. Războiul de modă veche conducea la alegerea unui conducător dintre oamenii natural eminenți; însă războiul modern nu mai face astfel. Pentru a descoperi conducători societatea trebuie acum să se întoarcă de partea cuceririlor pașnice: industria, știința și realizările sociale.

3. Asocierile umane primitive

70:3.1 (787.1) În societatea cea mai primitivă, hoarda este totul; chiar și copiii sunt proprietatea ei comună. Familia în evoluție a înlocuit hoarda în creșterea copiilor, în timp ce clanurile și triburile apărute i-au luat locul unitate socială.

70:3.2 (787.2) Imboldul sexual și iubirea maternă au instaurat familia. Însă nici un guvern veritabil nu a apărut înainte de începerea formării grupurilor suprafamiliale. În timpurile prefamiliale, acelea ale hoardei, comanda era asigurată de indivizi aleși fără formalități. Boșimaniile africane nu au depășit niciodată acest stadiu primitiv; hoardele lor nu au conducători.

70:3.3 (787.3) Familiile s-au unit, prin legături de sânge, în clanuri, în grupări de rudenii, iar clanurile s-au transformat mai târziu în triburi, în comunități teritoriale. Războiul și presiunea exterioară au forțat clanurile de înrudiți să se organizeze în triburi, însă comerțul și negoțul au fost cele care au asigurat coeziunea acestor grupuri primitive precum și un anumit grad de pace internă.

70:3.4 (787.4) Pacea pe Urantia va fi adusă mult mai mult de organizațiile de comerț internațional decât de întreaga sofisticărie sentimentală a planurilor himerice de pace. Relațiile comerciale au fost facilitate de dezvoltarea limbii și de metodele perfecționate de comunicare, precum și de ameliorarea mijloacelor de transport.

70:3.5 (787.5) Absența unei limbi comune a limitat întotdeauna înmulțirea grupurilor pacifiste, cu toate că banul a devenit limba universală a comerțului modern. Coeziunea societății moderne este, în mare parte, asigurată de piața industrială. Tentația câștigului este un important element civilizator atunci când i se adaugă dorința de a servi.

70:3.6 (787.6) La început, fiecare trib era înconjurat de zone concentrice de teamă și de bănuială tot mai mari, de unde și străvechiul obicei de a ucide pe toți străinii, și mai târziu, de a-i aduce la statutul de sclavi. Vechea idee de prietenie semnifica adopția în clan; se credea că apartenența la clan supraviețuia după moarte. A fost unul dintre primele concepte ale vieții eterne.

70:3.7 (787.7) Ceremonia de adopție a constat în faptul de a bea sângele unul altuia. În anumite grupuri, se făcea schimb de salivă în loc de a se bea sânge. Aceasta a fost originea îmbrățișării convenționale, și toate ceremoniile de asociere, indiferent că ele au

fost de căsătorie sau de adopție, s-au terminat întotdeauna prin petreceri.

70:3.8 (787.8) Mai târziu s-a folosit sânge diluat în vin roșu și, în cele din urmă, s-a băut doar vin pentru a se marca ceremonia de adopție. Aceasta era confirmată prin ciocnirea cupelor de vin și prin înghițirea băuturii. Evreii au folosit o formă modificată a acestei ceremonii de adopție; strămoșii lor arabi practicau jurământul, în timp ce mâna candidatului era ținută pe organul genital al nativului tribului. Evreii îi tratau pe străinii adoptați cu bunăvoință și cu fraternitate: „străinul care locuiește printre voi va fi pentru voi ca unul născut printre voi și îl veți iubi ca pe voi înșivă”.

70:3.9 (787.9) ”Curtoazia față de oaspete” era o relație de ospitalitate temporară; când invitații aflați în vizită plecau, se spărgea o farfurie în jumătate, din care una era dată prietenului care pleca pentru a-i servi ca o cuvenită introducere unei terțe persoane care putea să sosească mai târziu în vizită. Era o regulă pentru comeseni să plătească pentru găzduire spunând povești din călătoriile și aventurile lor. Povestitorii din trecut au devenit atât de populari, încât moravurile au interzis în cele din urmă activitatea lor în sezoanele de vânătoare sau de recoltă.

70:3.10 (788.1) Primele tratate de pace au fost „legăturile de sânge”. Ambasadorii de pace a două triburi în război se întâlneau, își aduceau omagii, și apoi își înțepau pielea până când începea să sângereze, după care își sugeau unul altuia sângele și declarau pacea.

70:3.11 (788.2) Primele misiuni de pace erau constituite din delegații de oameni aducând cele mai frumoase din tinerele lor pentru a satisface pofta sexuală a foștilor lor dușmani, combătându-se astfel

tendențele belicoase. Tribul astfel onorat mergea în vizită cu ofranda sa de tinere fete, după care pacea era ferm stabilită și, în curând, au fost sancționate și căsătoriile dintre familii ale șefilor.

4. Clanuri și triburi

70:4.1 (788.3) Primul grup pacific a fost familia; urmează apoi clanul, tribul și, mai târziu, națiunea, care devine, în cele din urmă, statul teritorial modern. Faptul că grupurile pacifice din zilele noastre s-au dezvoltat de mult timp dincolo de legăturile de sânge, pentru a cuprinde națiuni, este deosebit de încurajator, în ciuda faptului că națiunile de pe Urantia cheltuiesc încă sume imense pentru pregătiri de război.

70:4.2 (788.4) Clanurile erau grupuri legate prin sânge în sânul tribului; ele își datorau existența anumitor interese comune, cum ar fi:

70:4.3 (788.5) 1. Filiația lor, mergând până la un strămoș comun.

70:4.4 (788.6) 2. Jurământul de credință față de un totem religios comun.

70:4.5 (788.7) 3. Vorbirea unui același dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Împărtășirea unui același loc de ședere.

70:4.7 (788.9) 5. Teama de aceiași dușmani.

70:4.8 (788.10) 6. Împărtășirea unei experiențe militare comune.

70:4.9 (788.11) Șefii de clanuri erau întotdeauna subordonați șefilor de trib. Primele guverne tribale au fost o slabă confederație de clanuri; aborigenii australieni nu au dezvoltat niciodată o formă tribală de guvernare.

70:4.10 (788.12) Șefii pacifici de clanuri domneau, în general, prin linie maternă; șefii războinici ai triburilor au stabilit o linie paternă. Curtea șefilor de trib, a primilor regi, se compunea din șefi de clanuri. Datina cerea ca ei să fie invitați de mai multe ori pe an să se prezinte în fața regelui, ceea ce îi permitea să îi supravegheze și să se asigure mai bine de coordonarea lor. Clanurile au jucat un rol de mare folos în autarhiile locale, însă au întârziat considerabil creșterea națiunilor mari și puternice.

5. Începuturile guvernului

70:5.1 (788.13) Orice instituție umană a avut un început, iar guvernul civil este un produs al evoluției progresive în aceeași măsură ca și căsătoria, industria și religia. Plecând de la primele clanuri și triburi primitive s-au dezvoltat, progresiv, regimurile succesive de guvernare umană, care au apărut și dispărut pentru a se ajunge, în cele din urmă, la formele de reglementare civilă și socială care caracterizează a doua jumătate a secolului al douăzecilea.

70:5.2 (788.14) Înainte de apariția treptată a unităților familiale bazele guvernului au fost stabilite în organizarea clanului, grupările de familii de același sânge. Primul veritabil corp guvernamental a fost *sfatul bătrânilor*. Acest grup regulator se compunea din oameni în vârstă care s-au distins în chip deosebit. Înțelepciunea și experiența au fost apreciate de la început chiar și de către omul barbar, și a urmat o lungă perioadă de dominare de către cei în vârstă. Această domnie

oligarhică a vârstei s-a transformat, încetul cu încetul, în ideea patriarhală.

70:5.3 (789.1) Primele consilii ale bătrânilor conțineau potențialul tuturor funcțiunilor guvernamentale: executivul, legislativul și juridicul. Când consiliul interpreta obiceiurile curente, era un tribunal. Când stabilea noi moduri de uzanță socială, era o adunare legislativă. În măsura în care decretele și promulgările erau puse în vigoare, era puterea executivă. Președintele consiliului bătrânilor a fost unul dintre precursorii șefului de trib de mai târziu.

70:5.4 (789.2) Unele triburi aveau consilii femeiești și, din timp în timp, multe triburi au avut femei drept conducători. Anumite triburi de oameni roșii au păstrat învățătura lui Onamonalonton urmând deciziile unanime ale „consiliului celor șapte”.

70:5.5 (789.3) I-a fost greu speciei umane să învețe că nici pacea, nici războiul nu pot fi conduse de o adunare consultativă. „Palavrele” primitive au fost rareori de folos. Rasa a învățat de la început că o armată condusă de un grup de șefi de clanuri nu avea nici o șansă împotriva unei armate puternice având un singur șef. Războiul a fost întotdeauna un făuritor de regi.

70:5.6 (789.4) La început, șefii militari au fost aleși doar pentru serviciul militar și ei mai renunțat puțin la autoritatea lor pe durata perioadelor de pace, în care îndatoririle lor erau mai mult de ordin social. Însă, încetul cu încetul, ei au început să încalce perioadele de pace în speranța de a continua domnia lor de la un război la următorul. Adesea, ei vegheau ca un război să nu urmeze la un

interval de timp prea lung față de precedentul. Acești domnitori războinici primitivi nu iubeau deloc pacea.

70:5.7 (789.5) Mai târziu, unii șefi au fost aleși pentru alte rosturi decât pentru serviciul militar, și selecționați datorită calităților lor excepționale fizice, sau datorită aptitudinilor lor remarcabile personale. Oamenii roșii aveau adesea două grupe de șefi - sachemii, sau șefii păcii, și șefii militari ereditari. Șefii păcii erau, de asemenea, judecători și învățători.

70:5.8 (789.6) Unele dintre primele comunități au fost conduse de vrăjitorii vindecători care acționau adesea ca șefi. Un singur om exercita funcțiile de preot, doctor și șef executiv. Primele însemne regale au început adesea prin a fi simboluri sau embleme ale veșmintelor sacerdotale.

70:5.9 (789.7) Prin toate aceste etape, a luat efectiv ființă branșa executivă a guvernului. Consiliile clanurilor și triburilor și-au continuat activitatea în calitate de consultanți și în calitate de precursori ai departamentelor legislativ și judiciar care au apărut mai târziu. În Africa din zilele noastre toate aceste forme de guvernare primitive există realmente printre diversele triburi.

6. Guvernarea monarhică

70:6.1 (789.8) Un guvern de stat eficient nu a apărut decât odată cu venirea la conducere a unui șef având deplina autoritate executivă. Oamenii au descoperit că nu poate exista un guvern eficient decât conferind putere unei personalități, și nu susținând o idee.

70:6.2 (789.9) Puterea suverană a luat naștere din ideea de autoritate sau de avere a familiei. Când un rege patriarhal a devenit un rege adevărat, el era numit, uneori, „tată al poporului său”. Mai târziu s-a crezut că regii se trăgeau din eroi; și mai târziu încă, puterea a devenit ereditară, deoarece se credea în originea divină a regilor.

70:6.3 (789.10) Regalitatea ereditară evita anarhia care survenise între moartea unui rege și alegerea succesorului său, și a provocat catastrofe. Familia avea un șef biologic; iar clanul un șef natural selecționat, însă tribul, și mai târziu statul, nu aveau un șef natural; acesta a fost un motiv suplimentar pentru a face ereditare puterea regilor șefi. Ideea de familie regală și de aristocrație a fost, de asemenea, fondată pe obiceiul de a „avea un nume” în clanuri.

70:6.4 (790.1) Succesiunea regilor a fost, în cele din urmă, considerată ca supranaturală; s-a crezut că sângele regal urca până în epoca statului major materializat al Prințului Caligastia. Regii au devenit astfel personalități idol, și au fost extrem de autoritari; o formă specială de limbaj a fost adoptată pentru uzul curții. Încă nu demult se credea că atingerea regilor vindeca bolile, și anumite popoare de pe Urantia încă consideră că suveranii lor au o origine divină.

70:6.5 (790.2) Regele idol de altă dată, era adesea păstrat în izolare; el era considerat mult prea sacru pentru a fi văzut, mai puțin în timpul anumitor zile de sărbătoare sau de sfinți. Se alegea, de obicei, un reprezentant care să îl personifice; aceasta este originea primilor miniștri. Primul funcționar ministerial a fost un administrator al alimentelor; alții nu au întârziat să urmeze. Suveranii au numit, în curând, reprezentanți însărcinați cu comerțul și cu religia. Dezvoltarea

cabinetelor ministeriale a fost măsura directă pentru a depersonaliza autoritatea executivă. Adjuncții primilor regi au format nobilimea acceptată, iar soția regelui a fost treptat ridicată la rangul de regină, în vreme ce femeile au devenit mai stimate.

70:6.6 (790.3) Suverani fără scrupule au dobândit mari puteri prin descoperirea otrăvurilor. Magia practică în primele curți era diabolică; inamicii regelui mureau repede. Cu toate acestea tiranii, chiar cei mai despoți erau supuși anumitor restricții; ei erau cel puțin înfrânați de teama, întotdeauna prezentă, de a fi asasinați. Medicii, vrăcii vindecători și preoții au frânat întotdeauna mult regii. Prin urmare, aristocrația proprietarilor funciari a exercitat o influență restrictivă și, din timp în timp, clanurile și triburile se ridicau pur și simplu și îi înlăturau pe despoții și pe tiranii lor. Când suveranii deposeați erau condamnați la moarte, li se acorda adesea alegerea de a se sinucide, de unde și originea străvechii popularități a sinuciderii în anumite împrejurări.

7. Cluburile primitive și societățile secrete

70:7.1 (790.4) Legăturile de sânge au determinat primele grupuri sociale; clanurile de rude s-au lărgit prin asociere. Căsătoriile intertribale au fost etapa următoare a creșterii grupului și tribul complex rezultat a format primul veritabil corp politic. Progresul următor, în dezvoltarea socială, a fost evoluția cultelor religioase și a partidelor politice. Ele au apărut, în primul rând, ca societăți secrete,

în întregime religioase la origine; apoi ele au fixat reguli. La început, acestea au fost partide de bărbați; mai târziu, au apărut grupuri de femei. În curând, ele s-au divizat în două clase: cea politico-socială și cea mistico-religioasă.

70:7.2 (790.5) Aceste societăți aveau numeroase motive pentru a rămâne secrete, cum ar fi:

70:7.3 (790.6) 1. Teama de a atrage persecuția conducătorilor pentru a fi violat vreun tabu.

70:7.4 (790.7) 2. Dorința de a practica rituri religioase minoritare.

70:7.5 (790.8) 3. Intenția de a păstra prețioase secrete „de spirite” sau de comerț.

70:7.6 (790.9) 4. Posesia vreunui talisman sau cunoașterea vreunei magii speciale.

70:7.7 (790.10) Însuși faptul secretului conferea tuturor membrilor acestor societăți puterea misterului față de restul tribului. Secretul măgulește, de asemenea, vanitatea; inițiații formau aristocrația socială a timpului lor. După inițierea lor, tinerii vânau cu bărbații, în timp ce înainte culegeau legumele împreună cu femeile. Și umilința supremă, dizgrația în fața tribului, consta în a eșua în probele pubertății, și a fi astfel obligat de a rămâne în afara lăcașului bărbaților, în compania femeilor și copiilor și a fi considerat drept efeminat. De altfel, neinițiații, nu avea dreptul de a se căsători.

70:7.8 (791.1) Popoarele primitive i-au învățat de la început pe tinerii lor adolescenți să își controleze impulsurile sexuale. S-a stabilit obiceiul de a-i despărți pe băieți de părinții lor de la pubertate până la căsătorie și de a conferi educația și formarea lor societăților secrete de

bărbați. Una din funcțiile principale ale acestor cercuri era de a se păstra un control asupra tinerilor adolescenți pentru a evita nașterile nelegitime.

70:7.9 (791.2) Prostituția comercializată a început atunci când aceste cluburi de bărbați au plătit în bani dreptul de a dispune de femeile altor triburi; însă grupurile primitive erau departe de desfrânarea sexuală.

70:7.10 (791.3) Ceremonia inițierii pubertății se desfășura, în general, pe o perioadă de cinci ani. Multe tăieturi dureroase și torturi, la care tânărul se supunea de bună voie, făceau parte din aceste ceremonii. Circumcizia a fost practică mai întâi ca un rit de inițiere într-una din aceste fraternități secrete. Însemnele tribului erau trasate prin incizie în pielea corpului ca făcând parte din inițierea pubertății. Tatuajul a fost, la origine, o emblemă de apartenență. Astfel de torturi, cât și multiplele privațiuni, aveau scopul de a-i căli pe acești tineri, de a le da o idee asupra realităților vieții și a necazurilor ei inevitabile. Acest rezultat este mai bine atins de jocurile atletice și de probele fizice care au fost instaurate mai târziu.

70:7.11 (791.4) Însă societățile secrete căutau realmente să amelioreze moralitatea adolescenților. Unul dintre scopurile principale ale ceremoniilor pubertății era de a-i face pe tineri să înțeleagă că ei nu trebuiau să se atingă de soțiile altor bărbați.

70:7.12 (791.5) După acești ani de disciplină, de antrenament riguros și chiar înaintea căsătoriei lor, se lăsa, în general, tinerilor o scurtă perioadă de tihnă și de libertate, după care ei reveneau pentru a se căsători, acceptând pentru restul vieții lor aservirea față de tabuurile

tribului lor. Acest vechi obicei a subzistat până în timpurile moderne în ideea stupidă de „a face nebunii”.

70:7.13 (791.6) Numeroase triburi au sancționat ulterior formarea cluburilor secrete de femei, al căror scop era acela de a pregăti pe tinerele adolescente să devină soții și mame. După inițierea lor, tinerele fete erau apte să se căsătorească și primeau permisiunea de a participa la „prezentarea miresei”, petrecerea de prezentare în societate din timpurile acelea. Ordinele feminine, cu legăminte de celibat, au apărut devreme în existență.

70:7.14 (791.7) În curând și-au făcut apariția cluburile nesecrete, atunci când grupuri de bărbătești și femeiești de celibatari au format organizațiile lor separate. În realitate, aceste asociații au fost primele școli. În timp ce școlile de bărbați și cluburile de femei se dedau adesea la persecuții reciproce, anumite triburi mai evolute, după contactul cu învățătorii din Dalamatia, au experimentat învățământul mixt, fondând școli cu internate pentru ambele sexe.

70:7.15 (791.8) Societățile secrete au contribuit la instaurarea castelor sociale, în principal din cauza caracterului misterios al inițierilor lor. Membrii acestor societăți au purtat, la început, măști pentru a-i speria pe cei curioși și pentru a-i îndepărta de riturile lor de doliu - de cult al strămoșilor. Acest ritual s-a transformat, mai târziu, într-o pseudoședință pe parcursul căreia se credea că apar fantome. Societățile vechi ale „noii nașteri” utilizau semne și foloseau un limbaj secret special. Ele interziceau, de asemenea, anumite alimente și băuturi; ele jucau rolul de poliție de noapte și aveau, printre altele, o activitate foarte extinsă în domeniul social.

70:7.16 (792.1) Toate asociațiile secrete impuneau un jurământ celor care aveau la ele, prescriind încrederea și propovăduind conservarea secretelor. Aceste ordine secrete impresionau mulțimile și le controlau. Ele acționau, de asemenea, ca societăți de vigilență și practicau astfel legea lui Lynch. Membrii lor au fost primii spioni ai triburilor aflate în război și au format prima poliție secretă pe timp de păcii; și mai mult, ele i-au menținut pe regii fără multe scrupule într-o stare de încordare. În chip de contrapondere, regii au întreținut propria lor poliție secretă.

70:7.17 (792.2) Aceste societăți au dat naștere primelor partide politice. Primul guvern de partid a fost acela al „celor puternici” contra „celor slabi”. În timpurile de demult, o schimbare de administrare nu survenea decât după un război civil care dovedea din plin că cei slabi deveniseră puternici.

70:7.18 (792.3) Aceste cluburi au fost folosite de negustori pentru a-și încasa creanțele, și de către suverani pentru a primi impozite. Taxarea fiscală a fost o luptă îndelungată, iar una dintre primele forme a fost dijma, o zecime din produsul vânătorii sau al recoltei. La origine, impozitele erau ridicate pentru a se menține casa regală, însă s-a descoperit că era mai ușor să fie încasate deghizându-le sub forma unei ofrande ca contribuție la slujbele templelor.

70:7.19 (792.4) Încetul cu încetul, aceste asociații secrete au devenit primele organizații caritabile, apoi s-au dezvoltat în societăți religioase primitive premergătoare bisericilor. În cele din urmă, unele dintre aceste societăți au devenit comune mai multor triburi. Acestea au fost primele confrerii internaționale.

8. Clasele sociale

70:8.1 (792.5) Inegalitatea mentală și fizică a ființelor umane provoacă apariția claselor sociale. Singurele lumi fără clase sociale sunt cele mai primitive sau cele mai avansate. În zorile ei, o civilizație nu a început încă diferențierea nivelelor sociale, în timp ce o lume ancorată în lumină și viață a făcut, într-o mare măsură, să dispară aceste diviziuni ale omenirii, atât de caracteristice tuturor etapelor intermediare ale evoluției.

70:8.2 (792.6) În măsura în care societatea a ieșit din sălbăticie pentru a intra în barbarie, componentele sale umane au avut tendința să se grupeze în clase, din următoarele motive:

70:8.3 (792.7) 1. *Naturale*- contact, înrudire și căsătorie; primele distincții sociale au fost bazate pe sex, pe vârstă și pe sânge - legătura părintească cu șeful.

70:8.4 (792.8) 2. *Motive personale*- recunoașterea aptitudinilor, a puterii de îndurare, a îndemânării și a tăriei sufletești, urmată imediat de recunoașterea stăpânirii limbii, a cunoștințelor și a inteligenței generale.

70:8.5 (792.9) 3. *Motive de șansă*- războiul și emigrarea au ajuns să separe grupurile umane. Evoluția claselor a fost puternic influențată de cuceriri, de raporturile dintre învingători și învinși, în timp ce sclavia a adus prima diviziune generală a societății în oameni liberi și legați.

70:8.6 (792.10) 4. *Rațiuni economice*- bogați și săraci. Averele și posesia de sclavi a fost o bază care a generat una dintre clasele societății.

70:8.7 (792.11) 5. *Motive geografice*- clasele s-au format ca urmare a stabilirii unei populații în regiuni urbane sau rurale. Orașele și satele au contribuit deopotrivă la diferențierea în crescători-cultivatori și negustori-industriași, cu reacțiile și cu punctele lor de vedere divergente.

70:8.8 (792.12) 6. *Motive sociale*- clasele s-au format treptat, conform aprecierii populare a valorii sociale a diferitelor grupuri. Printre primele diviziuni de genul acesta se găsesc demarcările între preoți învățători, șefi vindecători, capitaliști negustori, muncitori obișnuiți și sclavi. Sclavul nu putea niciodată să devină un capitalist, însă cel care avea un venit putea uneori să intre în rândurile capitaliștilor.

70:8.9 (793.1) 7. *Motive profesionale*- în măsura în care profesiunile s-au înmulțit, ele au avut tendința de a se stabili în caste și în corporații. Lucrătorii s-au scindat în trei grupuri: profesioniștii, inclusiv vracii vindecători, apoi lucrătorii calificați și, în cele din urmă, mâna de lucru necalificată.

70:8.10 (793.2) 8. *Motive religioase*- primele cluburi de cult au dat naștere propriilor lor clase în interiorul clanurilor și triburilor; pietatea și misticismul preoțimii a perpetuat-o mult timp ca grup social distinct.

70:8.11 (793.3) 9. *Motive rasiale*- Prezența a două sau mai multe rase într-o națiune sau o unitate teritorială dată produce, în general, caste de culoare. Sistemul originar al castelor din India era bazat pe culoare, ca de altfel și acela din vechiul Egipt.

70:8.12 (793.4) 10. *Motive de vârstă*- tinerețe și maturitate. În triburi, băieții rămâneau sub supravegherea tatălui lor atâta vreme cât acesta trăia, în timp ce fiicele erau lăsate în grija mamei lor până la căsătorie.

70:8.13 (793.5) Clasele flexibile și în mișcare sunt indispensabile unei civilizații în evoluție, însă când *clasele* devin *caste*, când nivele sociale se pietrifică, creșterea stabilității este cumpărată cu o pierdere a inițiativei personale. Casta socială rezolvă problema găsirii locului vostru în industrie, însă ea restrânge considerabil dezvoltarea individuală și împiedică, practic, cooperarea socială.

70:8.14 (793.6) Datorită faptului că clasele sociale s-au format în mod natural ele vor persista până când oamenii le vor face să dispară progresiv, plin evoluție, mânuind cu inteligență resursele biologice, intelectuale și spirituale ale unei civilizații în progres și, mai ales, următoarele:

70:8.15 (793.7) 1. Reînnoirea biologică a rămășițelor rasiale - eliminarea selectivă a liniilor umane inferioare. Acest fapt va tinde să șteargă numeroase inegalități umane.

70:8.16 (793.8) 2. Antrenarea educativă a puterii cerebrale, sporită prin această ameliorare biologică.

70:8.17 (793.9) 3. Stimularea religioasă a sentimentelor de rudenie și de fraternitate umană.

70:8.18 (793.10) Însă aceste măsuri nu vor putea să de adevăratele lor roade decât în îndepărtatele milenii ale viitorului, cu toate că multe schimbări sociale în bine vor fi imediat urmate de manipularea inteligentă, înțeleaptă și *răbdătoare* a acestor factori acceleratori ai progresului cultural. Religia este puternicul pârghia care ridică civilizația deasupra haosului, însă ea este neputincioasă, fără punctul de sprijin a unei minți sănătoase și normale, bazată ferm pe o ereditate la fel de sănătoasă și normală.

9. Drepturile omului

70:9.1 (793.11) Natura nu conferă nici un drept omului, ea nu îi dă decât viața și o lume în care să trăiască. Natura nu îi asigură nici măcar dreptul de a rămâne viu, așa cum putem să ne dăm seama închipuindu-ne ceea ce s-ar întâmpla probabil dacă un om fără arme ar întâlni, față în față, un tigru înfometat într-o junglă. Primul dar pe care societatea îl face oamenilor este siguranța.

70:9.2 (793.12) Societatea a afirmat, treptat, drepturile sale care, la ora actuală, sunt următoarele:

70:9.3 (793.13) 1. Asigurarea unei aprovizionări.

70:9.4 (793.14) 2. Apărarea militară - siguranța prin starea de pregătire.

70:9.5 (793.15) 3. Păstrarea păcii interne - prevenirea contra violențelor personale și dezordinilor sociale.

70:9.6 (794.1) 4. Controlul sexual - căsătoria, instituția familiei.

70:9.7 (794.2) 5. Proprietatea - dreptul de a poseda.

- 70:9.8 (794.3) 6. Încurajarea concurenței individuale și colective.
- 70:9.9 (794.4) 7. Luarea de măsuri pentru educarea și formarea tineretului.
- 70:9.10 (794.5) 8. Promovarea schimburilor și a comerțului - dezvoltarea industrială.
- 70:9.11 (794.6) 9. Ameliorarea condițiilor de plătire a lucrătorilor.
- 70:9.12 (794.7) 10. Garantarea libertății practicilor religioase cu scopul ca toate celelalte activități sociale să poată fi înălțate devenind spiritual motivate.

70:9.13 (794.8) Când drepturile sunt atât de vechi încât nu se poate cunoaște originea lor, ele sunt adesea numite *drepturi naturale*. Cu toate acestea, drepturile umane nu sunt cu adevărat naturale; ele sunt în întregime sociale. Ele sunt relative și mereu schimbătoare, și nu reprezintă nimic mai mult decât regulile jocului - o ajustare recunoscută a relațiilor care guvernează fenomenele mereu schimbătoare ale concurenței umane.

70:9.14 (794.9) Ceea ce putem considera ca un drept într-o epocă dată nu trebuie socotit la fel într-o alta. Supraviețuirea unui mare număr de deficienți și de degenerați nu este datorată dreptului lor natural de a încurca astfel civilizația secolului al douăzecilea ci, pur și simplu, faptului că societatea epocii, moravurile, au decretat astfel.

70:9.15 (794.10) Europa Evului Mediu recunoștea puține drepturi umane; fiecare om aparținea atunci unui altuia, iar drepturile nu erau decât privilegii sau favoruri acordate de Stat sau de Biserică. Revolta contra acestei erori a fost tot o eroare, deoarece ea a făcut să se creadă că toți oamenii se nasc egali.

70:9.16 (794.11) Oamenii slabi și inferiori au luptat întotdeauna pentru a avea drepturi egale; ei au insistat întotdeauna pentru ca statul să îi oblige pe cei care sunt puternici și superiori să le suporte necesitățile și să le compenseze și altfel insuficiențele care mult prea adesea nu sunt altceva decât rezultatul natural al propriei lor indiferențe și indolențe.

70:9.17 (794.12) Însă acest ideal de egalitate este născut din civilizație; el nu se găsește în natură. Chiar cultura demonstrează într-un mod practic inegalitatea naturală a oamenilor, scoțând în evidență capacitățile lor inegale de asimilare. Realizarea bruscă și neevolutivă a unei preținse egalități naturale ar face rapid să regreseze pe oamenii civilizați la uzanțele și la obiceiurile grosolane ale epocilor primitive. Societatea nu poate oferi drepturi egale tuturor, însă ea poate promite să administreze în mod loial și echitabil drepturile variabile ale fiecăruia. Societatea are responsabilitatea și datoria de a oferi copiilor naturii o ocazie echitabilă și pașnică de a-și câștiga traiul, de a participa la reproducere și de a se bucura, totodată, de unele satisfacții personale, suma acestor trei factori constituind fericirea umană.

10. Evoluția justiției

70:10.1 (794.13) Justiția naturală este o teorie elaborată de oameni; ea nu este o realitate. În natură, dreptatea este pur teoretică, total fictivă. Natura nu furnizează decât un singur fel de dreptate - conformarea inevitabilă a rezultatelor la cauze.

70:10.2 (794.14) Justiția, așa cum este ea concepută de oameni, constă în obținerea propriilor drepturi, și de aceea ea este o problemă de evoluție progresivă. Conceptul de justiție poate să facă parte constitutivă dintr-o minte înzestrată cu spirit, însă justiția de-a gata nu apare spontan în lumile spațiului.

70:10.3 (794.15) Omul primitiv atribuia toate fenomenele unei persoane. Când un sălbatic murea, el nu se întreba *ce* anume l-a făcut să piară, ci *cine* l-a ucis? Moartea accidentală nu era deci recunoscută și, în pedepsirea unei crime mobilul inculpatului nu era, în nici un fel, luat în considerare; judecata era făcută după răul pricinuit.

70:10.4 (795.1) În societățile cele mai primitive, opinia publică acționa direct; nu era nevoie de agenți ai justiției. Viața primitivă nu cunoștea intimitatea; vecinii unui om erau responsabili de conduita sa; ei aveau deci dreptul de a se amesteca în problemele sale personale. Societatea era reglementată după teoria că comunitatea membrilor grupului trebuie să se intereseze de comportamentul fiecărui individ și, într-o anumită măsură, să aibă controlul asupra lui.

70:10.5 (795.2) S-a crezut de la început că spiritele împărțeau dreptatea prin intermediul vracilor vindecători și al preoților. Aceasta a făcut din membrii acestor ordine primii detectivi și agenți ai legii. Metodele lor primitive de a descoperi crimele constau în supunerea celor bănuți la proba focului, a otrăvii și a durerii. Aceste probe sălbatice nu erau altceva decât niște tehnici rudimentare de arbitraj; ele nu reglau în mod necesar diferendele prin justiție. De exemplu, când se administra otravă, acuzatul era considerat nevinovat dacă o vomita.

70:10.6 (795.3) Vechiul Testament relatează una dintre aceste probe, un test de culpabilitate conjugală. Dacă un bărbat își bănuia soția de a-i fi fost infidelă, o ducea la preot unde își exprima bănuielile, după care preotul pregătea o băutură compusă din apă sfințită și praf măturat de pe podeaua templului. După ceremonialul convenit, incluzând blesteme amenințătoare, femeia acuzată era obligată să bea licoarea aceea dezgustătoare. Dacă ea era vinovată, „apa care cauzează blestemul va intra în ea și va deveni amară, iar pântecul ei se va umfla, coapsele îi vor putrezi, iar femeia va fi blestemată printre oamenii poporului ei”. Dacă, din întâmplare, o femeie putea să înghită această băutură murdară fără a arăta simptome de boală fizică, ea era achitată de acuzațiile aduse de soțul ei gelos.

70:10.7 (795.4) Aceste metode atroce de depistare a crimelor au fost practicate într-o epocă sau alta de aproape toate triburile în evoluție. Duelul este o supraviețuire modernă a judecării prin probe.

70:10.8 (795.5) Nu trebuie să ne mirăm că evreii, precum și alte triburi semicivilizate, au practicat aceste tehnici primitive de administrare a dreptății cu peste trei mii de ani în urmă, însă este stupefiant faptul că niște oameni raționali au inserat ulterior aceste urme de barbarie în paginile unei culegeri de scrieri sacre. Gândirea rațională ar fi trebuit să facă clar că nici o ființă divină nu a dat niciodată muritorilor indicații atât de nedrepte în ceea ce privește detectarea și judecarea presupuselor infidelități conjugale.

70:10.9 (795.6) Societatea a adoptat încă de la început atitudinea de compensare prin represalii: ochi pentru ochi, viață pentru viață. Triburile în evoluție au recunoscut, toate, dreptul de răzbunarea prin sânge. Răzbunarea a devenit țelul vieții primitive, însă de atunci

religia a modificat mult aceste prime practici tribale; instructorii religiei revelate au proclamat întotdeauna: „A mea să fie răzbunarea, spune Domnul”. În timpurile primitive, moartea prin răzbunare nu era diferită de cea care este comisă astăzi pe baza unei legi nescrise.

70:10.10 (795.7) Sinuciderea era un mod curent de represalii; dacă un om nu era în stare să se răzbune în timpul vieții, el murea nutrind credința că se putea ca el să vină înapoi ca fantomă și să își verse furia asupra dușmanului său. Și de vreme ce această credință era foarte generală, amenințarea cu sinuciderea pe pragul unui dușman era, deci, de obicei, suficientă pentru a-l aduce la împăcare. Omului primitiv nu îi era foarte dragă viața; sinuciderea era obișnuită, însă învățăturile dalamatienilor au rărit mult acest obicei și, într-o epocă mai recentă, tihna, confortul, religia și filozofia s-au aliat pentru a face viața mai blândă și mai dezirabilă. Greva foamei prezintă, cu toate acestea o analogie modernă cu aceste vechi procedee de represalii.

70:10.11 (796.1) Una dintre primele formulări ale progresului în legea tribală se referea la răzbunare ca la o chestiune de trib. Este totuși ciudat să se constate că, chiar și atunci, un bărbat putea să își ucidă soția fără să fie pedepsit dacă a plătit în întregime prețul cumpărării ei. Cu toate acestea, încă și astăzi, eschimoșii lasă familiei lezate dreptul de a decide și a aplica pedeapsa unei crime, chiar dacă este vorba de una care a cauzat moartea.

70:10.12 (796.2) Un alt progres a fost impunerea amenzilor pentru a fi încălcat un tabu, instituția penalităților; aceste amenzi au constituit primele venituri publice. Practica de a plăti „banii de sânge” a ajuns, de asemenea, la modă ca un substitut al răzbunării sângelui. Daunele

aferente erau, de obicei, plătite în femei sau în animale; a fost necesar mult timp pentru ca amenzi reale de compensări monetare să fie impuse ca pedeapsă pentru o crimă. Deoarece ideea de pedepsire a unei crime reprezenta, în mod esențial, o compensație, toate lucrurile, inclusiv viața umană, au sfârșit prin a avea un preț care putea fi plătit drept daune de interese. Evreii au fost primii care au abolit practica de a plăti banii de sânge. Moise i-a învățat că nu trebuiau „deloc să dea o răscumpărare pentru viața unui ucigaș vinovat de a fi ucis; el va fi cu siguranță condamnat la moarte”.

70:10.13 (796.3) Dreptatea a fost deci exercitată, mai întâi, de către familie, apoi de către clan, și mai târziu de trib. Administrarea adevăratei dreptăți datează din momentul în care revanșa le-a fost luată grupurilor private și înrudite, pentru a fi încredințată grupului social, statul.

70:10.14 (796.4) Condamnarea unui vinovat la arderea de viu a reprezentat o practică curentă; ea era aprobată de mulți guvernatori străvechi, inclusiv de Hamurabi și de Moise; acesta din urmă a ordonat ca numeroase crime, în special crimele grave de natură sexuală, să fie pedepsite prin arderea celui vinovat pe un rug. Dacă „fiica unui preot” sau a oricărui alt cetățean însemnat se deda public prostituției, evreii aveau obiceiul de a „o arde cu foc”.

70:10.15 (796.5) Trădarea - „vânzarea” sau a trădarea unui membru al tribului a fost prima crimă capitală. Furtul animalelor era universal pedepsit printr-o execuție sumară și, încă recent, furtul de cai a fost pedepsit la fel. Însă cu trecerea timpului, s-a propovăduit că

pedepsirea crimei avea o mai mică valoare preventivă prin severitatea sa decât prin certitudinea și rapiditatea sa.

70:10.16 (796.6) Când societatea nu a reușit să pedepsească crimele, ranchiuna grupului s-a afirmat, în general, sub formă de linșaj.

Adăpostul sanctuarelor a fost o cale de a scăpa de aceste accese de mânie colectivă. Linșajul și duelul reprezintă comportamentul indivizilor care refuză să cedeze statului redresarea privată.

11. Legi și tribunale

70:11.1 (796.7) Este la fel de dificil să se facă distincții clare între obiceiuri și legi, ca faptul de a indica exact, când anume în zorii zilei era noaptea urmată de ziuă. Moravurile sunt legi și reglementări polițienești în formare. Când ele sunt stabilite de mult timp, obiceiurile nedefinite bine tind să se cristalizeze în legi precise, în reguli concrete și în convenții sociale bine precizate.

70:11.2 (796.8) La început, legea este, întotdeauna, negativă și prohibitivă; în civilizațiile în progres ea devine din ce în ce mai pozitivă și directoare. Societatea primitivă acționa în mod negativ, ea acorda individului dreptul de a trăi, impunând tuturor celorlalți porunca „tu nu vei ucide”. Orice restricție a drepturilor și a libertăților unui individ implică o restricție a libertății tuturor celorlalți, iar aceasta este efectuat de tabu, legea primitivă. Ideea întreagă a tabuului este negativă prin natura ei, căci societatea primitivă era în întregime negativă în organizarea sa, și administrarea primitivă a dreptății consta în impunerea tabuurilor. Însă, la origine, legile nu se

aplicau decât membrilor tribului, așa cum s-a văzut mai târziu într-un exemplu la evrei, care în confruntarea cu gentilii aveau un cod diferit de codul lor interior.

70:11.3 (797.1) Jurământul a luat naștere în vremurile Dalamatiei, într-un efort de a face mărturiile mai veridice. Jurămintele constau atunci în pronunțarea unui blestem îndreptat asupra propriei persoane; înainte, nici un individ nu ar fi dorit să depună mărturie împotriva grupului său natal.

70:11.4 (797.2) Crima consta într-un atac contra obiceiurilor tribului, păcatul era încălcarea tabuurilor beneficiind de aprobarea fantomelor, și a existat o mare confuzie din pricina faptului că nu se reușea să se separe crima de păcat.

70:11.5 (797.3) Interesul personal a făcut să se instaureze tabuuri care interziceau să se ucidă, societatea le-a sanctificat sub forma obiceiurilor tradiționale, în timp ce religia a consacrat obiceiul ca o lege morală. Astfel, cei trei factori au făcut, prin contribuția lor la viața umană mai sigură și mai sacră. În primele timpuri, societatea s-ar fi destrămat dacă drepturile nu ar fi avut aprobarea religiei. Superstiția a fost poliția morală și socială a lungilor epoci evolutive. Anticii pretindeau că toate legile lor străvechi, tabuurile, au fost date strămoșilor lor de către zei.

70:11.6 (797.4) Legea este o transcriere codificată a unei lungi experiențe umane, o opinie publică cristalizată și legalizată. Obiceiurile au fost materia primă, experiența acumulată pe baza căreia inteligențele călăuzitoare de mai târziu au formulat legile scrise. Vechii judecători nu aveau legi; când luau o decizie, ei spuneau pur și simplu: „așa este datina”.

70:11.7 (797.5) Referința la precedente în deciziile tribunalelor reprezintă efortul judecătorilor de a adapta legile scrise la condițiile schimbătoare ale societății. Ea permite adaptarea progresivă la condiții sociale în evoluție, conjugate cu solemnitatea condiționării tradiționale.

70:11.8 (797.6) Diferendele asupra proprietății erau tranșate în multe feluri, cum ar fi:

70:11.9 (797.7) 1. Prin distrugerea proprietății disputate.

70:11.10 (797.8) 2. Prin forță - contestatarii se decideau printr-o luptă.

70:11.11 (797.9) 3. Prin arbitraj - decizia era luată de o a treia parte.

70:11.12 (797.10) 4. Prin invocarea strămoșilor - și, mai târziu, prin apelarea la tribunale.

70:11.13 (797.11) Primele tribunale au fost întâlniri pugilistice reglementate, în care judecătorii erau pur și simplu arbitrii. Ei vegheau ca lupta să aibă loc conform regulilor aprobate. Înainte de a se angaja într-o acțiune înaintea tribunalului, fiecare dintre luptători depunea o sumă în mâinile judecătorului, pentru a garanta plata taxelor și a amenzii în cazul în care era învins, „forța era încă dreptul”. Mai târziu, argumentele verbale au înlocuit loviturile fizice.

70:11.14 (797.12) Orice idee de justiție primitivă nu consta atât de mult în faptul de a fi echitabil, cât în a regla conflictul și a împiedica astfel dezordinile publice și violența personală. Oamenii primitivi nu încercau deloc resentimente împotriva a ceea ce am considera astfel drept o nedreptate; era recunoscut faptul că aceia care dispuneau de putere, o foloseau în mod egoist. Cu toate acestea, se poate determina

foarte exact statutul oricărei civilizații prin partea de seriozitate și echitate a tribunalelor ei și prin integritatea judecătorilor ei.

12. Acordarea autorității civile

70:12.1 (797.13) Marea luptă în evoluția guvernului s-a referit la concentrarea puterii. Administratorii universului au învățat, din experiență, că cel mai bun mod de a reglementa viața popoarelor evolutive pe lumile locuite este un guvern civil de tip reprezentativ unde echilibrul puterii este menținut printr-o bună coordonare între ramurile executivă, legislativă și judiciară.

70:12.2 (798.1) În timp ce autoritatea primitivă era bazată pe forță, pe puterea fizică, guvernul ideal este sistemul reprezentativ în care conducerea este fondată pe aptitudine însă, în aceste timpuri de barbarie, era prea mult război pentru a-i permite unui guvern reprezentativ să funcționeze în mod eficient. În lunga luptă între diviziunea autorității și unitatea conducerii, dictatorii au fost cei care au câștigat. Puterile inițiale și difuze ale consiliului primitiv al străvechilor s-au concentrat progresiv în persoana monarhului absolut. După instaurarea adevăraților regi, grupurile vechi au subzistat în calitate de corpuri consultative, cvasilegislative-judiciare. Mai târziu, legislaturile cu statut coordonat și-au făcut apariția și, în cele din urmă, au fost stabilite în afara legislaturilor curți supreme de judecată.

70:12.3 (798.2) Regii făceau să se aplice moravurile, legea originară nescrisă. Mai târziu, ei au impus actele legislative, cristalizarea

opinieii publice. Adunările populare, reprezentând expresia opiniei publice, au apărut foarte lent, însă au marcat un mare progres social.

70:12.4 (798.3) Puterea primilor regi era mult limitată de obiceiuri, de tradiție sau de opinia publică. Într-o epocă mai recentă, anumite națiuni de pe Urantia au codificat aceste obiceiuri în documente formând o bază de guvernământ.

70:12.5 (798.4) Muritorii de pe Urantia au dreptul la libertate; le revine crearea sistemelor lor guvernamentale, adoptarea constituțiilor lor sau a altor acte de autoritate civilă și procedură administrativă. După ce au făcut acest lucru, ei ar trebui să îi aleagă ca șefi executivi pe semenii lor cei mai competenți și mai demni de laudă. Ei nu trebuie să aleagă drept reprezentanți în ramura legislativă decât persoane calificate din punct de vedere intelectual și moral pentru a-și asuma responsabilități sacre, iar în calitate de judecători ai tribunalelor lor înalte și supreme numai persoane înzestrate cu o abilitate naturală și ajunse la înțelepciune printr-o profundă experiență.

70:12.6 (798.5) Dacă oamenii vor să-și păstreze libertatea, le trebuie, după ce au ales carta lor de eliberare, să se aranjeze pentru ca ea să fie interpretată cu înțelepciune, cu inteligență și fără teamă de a împiedica:

70:12.7 (798.6) 1. Uzurparea unei puteri nejustificate de ramura executivă sau de ramura legislativă.

70:12.8 (798.7) 2. Mașinațiile agitatorilor ignoranți și superstițioși.

70:12.9 (798.8) 3. Întârzierea în progresele științifice.

70:12.10 (798.9) 4. Impasul dominării de mediocritate.

70:12.11 (798.10) 5. Dominarea de minoritățile corupte.

70:12.12 (798.11) 6. Controlul de către aspiranți dictatori ambițioși și abili.

70:12.13 (798.12) 7. Destrămările dezastruoase datorate panicii.

70:12.14 (798.13) 8. Exploatarea de oameni fără scrupule.

70:12.15 (798.14) 9. Transformarea cetățenilor în sclavi fiscali ai statului.

70:12.16 (798.15) 10. Eșecul echității sociale și economice.

70:12.17 (798.16) 11. Uniunea bisericii și a statului.

70:12.18 (798.17) 12. Pierderea libertății personale.

70:12.19 (798.18) Acestea sunt țelurile și scopurile tribunalelor constituționale acționând ca guvernatori asupra roțițelor guvernului reprezentativ al unei lumi evolutive.

70:12.20 (799.1) Strădania omenirii de a perfecționa guvernare pe Urantia se referă la punerea la punct a canalelor administrative, la adaptarea lor la nevoile curente aflate în perpetuă schimbare, ameliorarea repartizării puterilor în interiorul guvernului, și apoi selecția șefilor administrativi cu adevărat înțelepți. Există o formă de guvernare divină și ideală, însă ea nu poate fi revelată; ea trebuie să fie lent și laborios descoperită de bărbații și de femeile fiecărei planete peste tot în universurile timpului și ale spațiului.

70:12.21 (799.2) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 70](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 72](#) >>

Capitolul 71

Dezvoltarea statului

71:0.1 (800.1) STATUL marchează o evoluție utilă a civilizației; el reprezintă câștigul net pe care societatea l-a extras din ravagiile și suferințele războiului. Chiar abilitatea politică, nu este decât o acumulare de tehnici pentru ajustarea rivalităților de forțe între triburile și națiunile în luptă.

71:0.2 (800.2) Statul modern este instituția care a supraviețuit în lunga bătălie pentru puterea colectivă. O putere superioară a prevalat în cele din urmă și a produs o creatură de fapt - statul - cu mitul moral că cetățeanul este absolut obligat să trăiască și să moară pentru stat. Însă statul nu are o geneză divină; el nu a fost nici măcar fondat printr-o acțiune umană inteligentă voluntară; el este pur și simplu o instituție evolutivă, și a luat naștere într-un mod în întregime automat.

1. Statul embrionar

71:1.1 (800.3) Statul este o organizare reglatoare teritorială și socială, iar statul cel mai puternic, cel mai eficient și cel mai durabil se compune dintr-o singură națiune, a cărei populație posedă o limbă și niște obiceiuri și instituții comune.

71:1.2 (800.4) Primele state erau mici și au fost toate rezultatul cuceririlor. Ele nu s-au născut din asocieri voluntare. Multe din ele au fost întemeiate de nomazi cuceritori, care se abăteau asupra păstorilor liniștiți sau asupra cultivatorilor așezați pentru a-i subjuga și a-i înrobi. Aceste state, rezultând din cuceriri, erau obligatoriu stratificate; clasele erau inevitabile, iar luptele de clasă au fost întotdeauna selective.

71:1.3 (800.5) Triburile nordice de oameni roșii americani nu au reușit niciodată să se organizeze cu adevărat într-un stat. Ele nu au progresat dincolo de o vagă confederație de triburi, o formă de stat foarte primitivă. Cea care s-a apropiat cel mai mult de un adevărat stat a fost federația Iroquois, însă acest grup de șase națiuni nu a funcționat niciodată realmente ca un stat și nu a reușit să supraviețuiască, căci îi lipseau anumite elemente esențiale vieții naționale moderne cum ar fi:

71:1.4 (800.6) 1. Dobândirea și moștenirea proprietății private.

71:1.5 (800.7) 2. Orașe dublate de o industrie și de o agricultură.

71:1.6 (800.8) 3. Animale domestice utile.

- 71:1.7 (800.9) 4. O organizare practică a familiei. Oamenii roșii se agățau de familia maternelă și de moștenirea de la unchi la nepot.
- 71:1.8 (800.10) 5. Un teritoriu definit.
- 71:1.9 (800.11) 6. Un șef executiv viguros.
- 71:1.10 (800.12) 7. Înrobirea prizonierilor - îi adoptau sau îi masacrau.
- 71:1.11 (800.13) 8. Cuceriri decisive.

71:1.12 (800.14) Oamenii roșii erau prea democratici; ei aveau un guvern bun, însă care a eșuat. Ei ar fi dezvoltat, până la urmă, un stat, dacă nu ar fi întâlnit prematur civilizația mai avansată a oamenilor albi, care foloseau metodele guvernamentale ale grecilor și ale romanilor.

- 71:1.13 (801.1) Reușita statului roman a fost bazată pe:
- 71:1.14 (801.2) 1. Familia paternă.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agricultură și domesticirea animalelor.
- 71:1.16 (801.4) 3. Concentrarea populației - orașele.
- 71:1.17 (801.5) 4. Proprietatea privată a obiectelor și a pământului.
- 71:1.18 (801.6) 5. Sclavia - clasele de cetățeni.
- 71:1.19 (801.7) 6. Cucerirea și reorganizarea popoarelor slabe și înapoiate.
- 71:1.20 (801.8) 7. Un teritoriu definit, cu drumuri.
- 71:1.21 (801.9) 8. Cărmuitori personali și puternici.

71:1.22 (801.10) Marea slăbiciune a civilizației romane, precum și unul dintre factorii de prăbușire finală a imperiului, a fost luarea unor măsuri așa-zis liberale și progresiste pentru emanciparea băieților la douăzeci și unu de ani și pentru a elibera necondiționat tinerele fete, lăsându-le posibilitatea de a se căsători cu un bărbat la liberă lor

alegere sau de a umbla prin țară, dedându-se imoralității. Răul cauzat societății nu a provenit din aceste reforme în sine, ci din maniera bruscă și generală în care ele au fost adoptate. Prăbușirea Romei arată la ce ne putem aștepta atunci când un stat suportă o expansiune prea rapidă, însoțită de o degenerare internă.

71:1.23 (801.11) Statul embrionar a fost făcut posibil prin declinul legăturilor de sânge față de legăturile teritoriale, și aceste federații de triburi erau în general bine consolidate prin cuceriri. Un adevărat stat este caracterizat de o suveranitate care transcende toate disputele minore și diferențele între grupuri. În același timp, numeroase clase și caste subzistă în organizările de stat mai tardive ca vestigii ale tribului și ale clanurilor din vremuri îndepărtate. Statele teritoriale mai mari și ulterioare au dat o bătălie lungă și dârză cu aceste grupuri de clanuri consanguine și mai puțin numeroase, iar guvernarea tribală s-a revelat a fi fost o valoroasă tranziție de la autoritatea familiei la aceea a statului. În cursul timpurilor mai recente, numeroase clanuri și-au aflat originea în comerț și în alte asociații industriale.

71:1.24 (801.12) Când statul nu reușește să se integreze, rezultă un regres al tehnicilor guvernamentale la condițiile anterioare. Un exemplu găsim în feudalismul evului mediu european. De-a lungul acestei epoci întunecate, statul teritorial s-a prăbușit; s-a revenit la mici grupuri de castele-forturi și la reapariția clanurilor și a stadiilor tribale de dezvoltare. Semistate asemănătoare există încă și acum în Asia și în Africa, însă ele nu reprezintă deloc regrese evolutive. Multe dintre ele formează nuclee embrionare ale statelor viitorului.

2. Evoluția guvernului reprezentativ

71:2.1 (801.13) Cu toate că democrația este un ideal, ea este un produs al civilizației și nu al evoluției. Mergeți încet! Alegeți cu grijă! Căci iată care sunt pericolele democrației:

71:2.2 (801.14) 1. Preamărirea mediocrității.

71:2.3 (801.15) 2. Alegerea unor șefi ignoranți și neinstruiți.

71:2.4 (801.16) 3. Incapacitatea de a recunoaște faptele fundamentale ale evoluției sociale.

71:2.5 (801.17) 4. Pericolul sufragiului universal în mâinile majorităților inculte și indolente.

71:2.6 (801.18) 5. Supunerea servilă la opinia publică; majoritatea nu are întotdeauna dreptate.

71:2.7 (802.1) Opinia publică, opinia comună, a întârziat întotdeauna societatea; ea este cu toate acestea prețioasă, deoarece frânând evoluția socială păstrează în același timp civilizația. Educarea opiniei publice este singura metodă sănătoasă și sigură de accelerare a civilizației. Forța nu este decât un expedient temporar, iar creșterea culturală va fi cu atât mai accelerată cu cât gloanțele vor ceda locul buletinelor de vot. Opinia publică (obiceiurile) este energia fundamentală și originară în evoluția sociale și a dezvoltării statului. Însă, pentru a avea o valoare pentru stat, trebuie ca exprimarea ei să fie lipsită de violență.

71:2.8 (802.2) Măsura progresului unei societăți este direct determinată de gradul în care opinia publică ajunge să controleze

conduita personală și reglementările statului fără a recurge la violență. Apariția primului guvern cu adevărat civilizat va coincide cu momentul în care opinia publică îl va fi investit cu puteri de drept de vot personal. Alegerile populare nu decid întotdeauna lucrul corect care trebuie făcut, însă ele reprezintă calea dreaptă chiar și când se comite o eroare. Evoluția nu produce instantaneu o perfecțiune superlativă ci, mai degrabă, o ajustare comparativă cu progresele practice.

71:2.9 (802.3) Evoluția unei forme practice și eficiente de guvernare reprezentative comportă următoarele zece etape sau stadii:

71:2.10 (802.4) 1. *Libertatea persoanelor*. Sclavia, șerbia, precum și toate formele de servitute umană trebuie să dispară.

71:2.11 (802.5) 2. *Libertatea minții*. Până când o populație liberă nu este educată, până când ea nu a învățat să gândească inteligent și să facă proiecte cu înțelepciune, libertatea face, în general, mai mult rău decât bine.

71:2.12 (802.6) 3. *Domnia legii*. Putem întotdeauna să ne bucurăm de libertate numai dacă voința și capriciile conducătorilor umani sunt înlocuite de acte legislative conforme cu legea fundamental acceptată.

71:2.13 (802.7) 4. *Libertatea cuvântului*. Un guvern reprezentativ este de neconceput fără posibilitatea ca aspirațiile și opiniile umane să se exprime liber, sub toate formele.

71:2.14 (802.8) 5. *Securitatea proprietății*. Nici un guvern nu poate dura mult timp dacă nu reușește să asigure dreptul de a se bucura de

proprietatea privată într-o formă sau alta. Oamenii au dorința fierbinte de a se folosi bunurile lor personale, de a avea control asupra lor, de a le dăruia, de a le vinde, de a le închiria sau de a le lăsa moștenire.

71:2.15 (802.9) 6. *Dreptul de petiție.* Un guvern reprezentativ implică drepturi pentru cetățeni de a fi auziți. Privilegiul petiției este esențial cetățeniei libere.

71:2.16 (802.10) 7. *Dreptul de a guverna.* Nu ajunge faptul de a fi auzit; este nevoie ca puterea petiției să avanseze până la conducerea efectivă a guvernului.

71:2.17 (802.11) 8. *Sufragiu universal.* Guvernul reprezentativ presupune un electorat inteligent, eficient și universal. Caracterul acestui guvern va fi întotdeauna determinat de caracterul și de amploarea celor care îl compun. În măsura în care civilizația va progresa, sufragiul, care va rămâne universal pentru cele două sexe, va fi modificat în mod eficient, regrupat și diferențiat după alte criterii.

71:2.18 (802.12) 9. *Controlul funcționarilor.* Nici un guvern civil nu va juca un rol util și eficient decât dacă cetățenii săi vor poseda și folosi tehnici înțelepte de îndrumare și de control a celor însărcinați cu lucrări publice și a funcționarilor.

71:2.19 (802.13) 10. *Reprezentanți inteligenți și instruiți.* Supraviețuirea democrației depinde de reușita guvernelor reprezentative, și această reușită este condiționată de practica numirii ca însărcinați publici doar a indivizilor pregătiți tehnic, competenți

din punct de vedere intelectual, loiali din punct de vedere social și demni din punct de vedere moral. Aceste dispoziții sunt indispensabile pentru păstrarea guvernului poporului, cu poporul și pentru popor.

3. Idealurile statului

71:3.1 (803.1) Forma politică sau administrativă a unui guvern are puțină importanță, dat fiind faptul că ea oferă elementele esențiale ale progresului civil: libertatea, securitatea, educația și coordonarea socială. Cursul evoluției sociale este determinat prin ceea ce face statul și nu prin ceea ce este el. În cele din urmă, nici un stat nu poate transcende valorile morale ale cetățenilor săi, puse în evidență de șefii lor aleși. Ignoranța și egoismul asigură căderea unui guvern chiar și de tipul cel mai elevat.

71:3.2 (803.2) Indiferent cât ar fi de regretabil, egoismul național a fost indispensabil supraviețuirii sociale; doctrina poporului ales a fost un factor primordial în contopirea triburilor și în edificarea națiunilor până în timpurile moderne, însă nici un stat nu poate atinge nivele ideale de funcționare până ce nu sunt controlate toate formele de intoleranță. Intoleranța este inamicul etern al progresului uman; iar cea mai bună manieră de a o combate este faptul de a coordona știința, comerțul, divertismentul și religia.

71:3.3 (803.3) Statul ideal funcționează sub presiunea a trei impulsuri puternice coordonate:

71:3.4 (803.4) 1. Loialitatea derivată din realizarea fraternității umane.

71:3.5 (803.5) 2. Patriotismul inteligent bazat pe idealuri înțelepte.

71:3.6 (803.6) 3. Clarviziunea cosmică interpretată în termenii faptelor, ai nevoilor și ai scopurilor planetare.

71:3.7 (803.7) Legile statului ideal sunt puțin numeroase. Ele au depășit epoca negativă a tabuurilor, pentru a intra în era progresului pozitiv al libertății individuale, rezultând dintr-o mai bună stăpânire de sine. Numai un stat superior își obligă cetățenii să lucreze, însă el îi îndeamnă să utilizeze în chip profitabil și înălțător perioadele tot mai mari de tihnă de care se pot bucura în măsura în care progresul epocii mașinilor îi eliberează de corvezi. Timpul liber trebuie să contribuie atât la producție, cât și la consum.

71:3.8 (803.8) Nici o societate nu a avansat foarte departe permițând lenea și tolerând mizeria. Pe de altă parte, este imposibil să se elimine sărăcia și dependența atâta timp cât sunt susținute în mod larg linii plâpânde și degenerate, și li se permite să se reproducă liber.

71:3.9 (803.9) O societate liberă ar trebui să aibă în vedere păstrarea respectului de sine printre cetățenii săi și să ofere fiecărui individ normal șanse potrivite de a se autorealiza. Adoptarea acestui plan de împlinire socială ar da naștere unei societăți culturale de un ordin mai elevat. Evoluția socială ar trebui să fie încurajată de o supraveghere guvernamentală exercitând un minimum de control reglementar. Cel mai bun stat este cel care coordonează cel mai mult și guvernează cel mai puțin.

71:3.10 (803.10) Idealurile statului ar trebui să fie atinse prin evoluție, prin creșterea lentă a conștiinței civice, prin recunoașterea că serviciul

social este o obligație și un privilegiu. După sfârșitul administrării de către jefuitorii politici, oamenii încep să își asume greutățile guvernului ca o datorie însă, mai târziu, ei caută această slujire ca pe un privilegiu, ca unul dintre cele mai mari onoruri. Statutul unui nivel oarecare de civilizație este fidel descris de orizontul cetățenilor, care se oferă voluntar să accepte responsabilitățile de stat.

71:3.11 (803.11) Într-un stat democratic veritabil, guvernarea orașelor și a provinciilor este asigurată de experți și organizată exact ca orice altă formă de asociere de persoane în domeniile economice și comerciale.

71:3.12 (803.12) În statele evolute se estimează că serviciul politic reprezintă cel mai înalt grad de dezvoltare al cetățeanului. Cea mai mare ambiție a cetățenilor cei mai înțelepți și cei mai nobili este de a câștiga recunoașterea civilă, de a fi aleși sau numiți într-un post guvernamental de încredere. Guvernele acestor state conferă cele mai înalte onoruri, recunoscând serviciile funcționarilor lor civili și sociali. Onoarea este apoi transmisă în ordinea următoare: filozofilor, educatorilor, savanților, industriașilor și militarilor. Părinții sunt recompensați prin excelența copiilor lor. În ceea ce privește conducătorii pur religioși, ei sunt ambasadorii unui tărâm spiritual și primesc veritabila lor răsplată într-o altă lume.

4. Civilizația progresivă

71:4.1 (804.1) Economia, societatea și guvernul trebuie să evolueze dacă doresc să rămână. Condițiile statice pe o lume evolutivă denotă

decadența; persistă doar instituțiile care merg înainte odată cu curentul evoluției.

71:4.2 (804.2) Programul progresiv al unei civilizații în expansiune înglobează:

- 71:4.3 (804.3) 1. Păstrarea libertăților individuale.
- 71:4.4 (804.4) 2. Ocrotirea căminului.
- 71:4.5 (804.5) 3. Promovarea securității economice.
- 71:4.6 (804.6) 4. Lupta preventivă contra bolilor.
- 71:4.7 (804.7) 5. Instruirea obligatorie.
- 71:4.8 (804.8) 6. Munca obligatorie.
- 71:4.9 (804.9) 7. Utilizarea profitabilă a timpului liber.
- 71:4.10 (804.10) 8. Grija acordată celor aflați la nevoie.
- 71:4.11 (804.11) 9. Ameliorarea rasei.
- 71:4.12 (804.12) 10. Promovarea științelor și a artelor.
- 71:4.13 (804.13) 11. Promovarea filozofiei - înțelepciunea.
- 71:4.14 (804.14) 12. Creșterea clarviziunii cosmice - spiritualitatea.

71:4.15 (804.15) Acest progres în artele civilizației conduce direct la realizarea celor mai înalte scopuri umane și divine căutate de muritori - împlinirea socială a fraternității oamenilor și statutul personal de a fi conștient de Dumnezeu. Acest statut este revelat în dorința supremă a fiecărui individ de a face voia Tatălui din ceruri.

71:4.16 (804.16) Apariția unei fraternități autentice semnifică faptul că s-a ajuns la o ordine socială în care toți oamenii se bucură de purtarea poverilor unii altora și doresc cu adevărat să practice regula de aur. Cu toate acestea, o astfel de societate ideală nu poate lua ființă atâta timp cât persoanele slabe și rele nu încetează să profite de ocazii

pentru a trage avantaje injuste de la cei care sunt în principal împinși de devotamentul lor în slujba adevărului, a frumuseții și a bunătății. În această situație, nu există decât o singură linie de conduită practică de urmat. Adepți regulii de aur pot stabili o societate progresistă în care ei vor trăi conform idealurilor lor, menținând în același timp o apărare adecvată contra semenilor lor ignoranți care ar putea fie să exploateze înclinația lor către pace fie să distrugă civilizația lor în progres.

71:4.17 (804.17) Idealismul nu poate supraviețui niciodată pe o planetă în evoluție dacă idealistii fiecărei generații se lasă exterminați de ordinele umane inferioare. Marele test al idealismului este următorul: poate oare o societate evoluată să mențină o stare de pregătire militară care îi asigură securitatea contra oricărui atac din partea vecinilor săi iubitori de război, fără a ceda tentației de a folosi această forță militară în operații ofensive contra altor popoare în vederea unor câștiguri egoiste sau de creștere națională? Supraviețuirea națională cere o stare de pregătire, și doar idealismul religios poate împiedica înjosirea pregătirii la stadiul de agresiune. Doar iubirea (fraternitatea) îi poate împiedica pe cei puternici să îi asuprească pe cei slabi.

5. Evoluția concurenței

71:5.1 (805.1) Concurența este indispensabilă progresului social, însă dacă ea este dezordonată, atunci dă naștere violenței. În societatea actuală, competiția este pe cale de înlocui puțin câte puțin războiul, determinând locul fiecărui individ în industrie, hotărând în

același timp chiar și supraviețuirea industriilor. (Moartea și războiul au statute diferite în fața obiceiurilor; moartea a fost pusă în afara legii din primele zile ale societății, în timp ce războiul nu a fost niciodată proscris de către omenire în ansamblul ei.)

71:5.2 (805.2) Un stat ideal nu caută să reglementeze conduita socială decât pentru a elimina violența în competiția individuală și pentru a împiedeca in justiția în inițiativa personală. Iată o mare problemă pentru oamenii de stat: cum se pot garanta pacea și liniștea în industrie, plata impozitelor pentru susținerea puterii statului și, în același timp, a împiedica fiscalitatea să stânjenească industria și statul de a deveni parazitar sau tiranic?

71:5.3 (805.3) În epocile primitive ale tuturor lumilor, concurența este indispensabilă progresului civilizației. Pe măsură ce evoluția oamenilor progresează, cooperarea devine din ce în ce mai efectivă; în civilizațiile avansate, ea este mai eficientă decât competiția. Oamenii primitivi sunt stimulați de competiție; evoluția primitivă este caracterizată de supraviețuirea ființelor biologice valide, însă cea mai bună manieră de a promova civilizațiile de mai târziu este cooperarea inteligentă, confreria înțeleghătoare și fraternitatea spirituală.

71:5.4 (805.4) Este adevărat că concurența industrială conduce la risipă excesivă și că ea este foarte ineficientă, însă nici o încercare de a elimina această pierdere de activitate economică nu ar trebui să fie încurajată dacă ajustările corespunzătoare implică cea mai ușoară atingere uneia din libertățile individuale fundamentale.

6. Mobilul profitului

71:6.1 (805.5) Economia de astăzi, motivată de căutarea după profit, este condamnată dacă mobilurile servirii nu pot să se adauge mobilurilor profitului. Concurența necruțătoare, bazată pe interesul egoist, pe vederea îngustă, sfârșește prin a distruge însăși lucrurile pe care caută să le mențină. Intenția de a căuta exclusiv un profit pentru sine este incompatibilă cu idealurile creștine și cu învățăturile lui Isus.

71:6.2 (805.6) În economie, căutarea profitului se situează față de căutarea serviciului în același loc relativ ca teama față de iubire în religie. Cu toate acestea, căutarea profitului nu trebuie să fie distrusă sau suprimată brusc; ea menține asiduu munca a numeroși muritori care altfel ar fi indolenți. Ea stimulează energia socială, însă nu este necesar ca obiectivele sale să rămână pentru totdeauna egoiste.

71:6.3 (805.7) Căutarea profitului în activitățile economice este total inutilă și total nedemnă de ordinea socială avansată. Ea este, cu toate acestea, un factor indispensabil în fazele inițiale ale civilizației. Nu trebuie să le fie luat oamenilor mobilul profitului, înainte ca ei să fi încorporat ferm scopuri nelucrative în eforturile lor economice și în serviciile lor sociale - nevoia transcendentă de o înțelepciune superlativă, de o fraternitate fascinantă și de o perfecțiune în împlinirea spirituală.

7. Educația

71:7.1 (806.1) Un stat durabil este fondat pe cultură, dominat de idealuri și motivat de serviciu; scopul educației ar trebui să constea în

dobândirea priceperii, căutarea înțelepciunii, realizarea individualității și atingerea valorilor spirituale.

71:7.2 (806.2) În statul ideal, educația continuă de-a lungul întregii vieții, iar filozofia devine uneori principiul vizat al cetățenilor lui. Membrii unui astfel de stat democratic caută înțelepciunea pentru a-și adânci clarviziunea în ceea ce privește sensul relațiilor umane, semnificațiile realității, noblețea valorilor, scopurile vieții și gloriile destinului cosmic.

71:7.3 (806.3) Urantienii trebuie să dobândească viziunea unei societăți culturale noi, superioare. Educația va face un salt și va atinge noi nivele de valoare, până la dispariția sistemului economic bazat doar pe căutarea de profit. Educația a fost prea mult timp regionalistă și militaristă, exaltând egoul și căutând succesul personal. Trebuie ca ea să devină, în cele din urmă, mondială și idealistă, permițând indivizilor să se dezvolte și să priceapă punctul de vedere cosmic.

71:7.4 (806.4) Educația a ieșit recent de sub controlul clerical, pentru a trece sub acela al oamenilor legii și al oamenilor de afaceri; în cele din urmă, ea va trebui să fie încredințată filozofilor și savanților; trebuie ca învățătorii să fie niște ființe libere, adevărați formatori de oameni, astfel ca filozofia, căutarea înțelepciunii, să poată deveni principalul scop al educației.

71:7.5 (806.5) Educația este o problemă a întregii vieți; trebuie ca educația să continue pe tot parcursul vieții, astfel încât omenirea să dobândească treptat experiența nivelelor ascendente ale înțelepciunii umane, care sunt următoarele:

71:7.6 (806.6) 1. Cunoașterea lucrurilor.

71:7.7 (806.7) 2. Realizarea semnificațiilor.

- 71:7.8 (806.8) 3. Aprecierea valorilor.
- 71:7.9 (806.9) 4. Noblețea muncii - datoria.
- 71:7.10 (806.10) 5. Motivația scopurilor - moralitatea.
- 71:7.11 (806.11) 6. Iubirea serviciului - caracterul.
- 71:7.12 (806.12) 7. Clarvederea cosmică - discernământul spiritual.
- 71:7.13 (806.13) Apoi, ca urmare a acestor realizări numeroși oameni se vor ridica la nivelul ultim pe care mintea muritoare îl poate atinge, conștiința lui Dumnezeu.

8. Caracterul statului

71:8.1 (806.14) Singurul caracter al oricărui guvern uman este diviziunea statului în trei domenii, acelea ale funcțiunii executive, legislative și judiciare. Universul este administrat conform unui astfel de plan care separă funcțiunile și autoritatea. Pe baza acestui concept divin de reglementare socială sau de guvern civil eficient nu contează prea mult forma de stat pe care un popor o alege, cu condiția ca cetățenii să progreseze întotdeauna către scopul unui mai bun control de sine și către servicii sociale crescute. Acuitatea intelectuală, înțelepciunea economică, inteligența socială și curajul moral al unui popor se reflectă fidel în aspectul statului.

71:8.2 (806.15) Evoluția statului antrenează o progresie de nivel după cum urmează:

71:8.3 (806.16) 1. Crearea unui guvern triplu având departamente executive, legislative și judiciare.

- 71:8.4 (806.17) 2. Libertatea pentru cetățeni de a exercita activități sociale, politice și religioase.
- 71:8.5 (807.1) 3. Abolirea tuturor formelor de sclavie și de servitute umană.
- 71:8.6 (807.2) 4. Capacitatea cetățenilor de a reglementa stabilirea impozitelor.
- 71:8.7 (807.3) 5. Instaurarea unei educații universale - instrucția din leagăn până în mormânt.
- 71:8.8 (807.4) 6. Ajustarea corespunzătoare între autoritățile locale și guvernul național.
- 71:8.9 (807.5) 7. Încurajarea științei și victoria asupra bolii.
- 71:8.10 (807.6) 8. Recunoașterea corectă a egalității sexelor și funcțiunea coordonată a bărbaților și femeilor în cadrul căminului, al școlii și al bisericii, cu servicii feminine specializate în industrie și guvern.
- 71:8.11 (807.7) 9. Eliminarea sclaviei de corvezi prin inventarea mașinilor și prin controlul subsecvent al vârstei mecanice.
- 71:8.12 (807.8) 10. Victoria asupra dialectelor, triumful limbii universale.
- 71:8.13 (807.9) 11. Sfârșitul războaielor, arbitrajul internațional al diferendelor rasiale și naționale prin curțile continentale ale națiunilor controlate de un tribunal planetar suprem, recrutat automat dintre șefii curților continentale ieșiți periodic la pensie. Deciziile tribunalelor continentale sunt executorii; rolul tribunalului mondial este consultativ - moral.
- 71:8.14 (807.10) 12. Tendința în lumea întreagă este de a căuta înțelepciunea, exaltarea filozofiei. Evoluția unei religii mondiale,

lăsând să se întrevadă intrarea planetei în fazele primitive de ancorare în lumină și viață.

71:8.15 (807.11) Acestea sunt condițiile prealabile ale unui guvern de progres și semnele distinctive ale unui stat ideal. Urantia este departe de realizarea acestor idealuri elevate, însă rasele civilizate și-au făcut debutul - omenirea este pe calea destinului evolutiv mai înalt.

71:8.16 (807.12) [Garantat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 71](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 73](#) >>

Capitolul 72

Guvernul pe o planetă vecină

72:0.1 (808.1) CU PERMISIA lui Lanaforge și cu aprobarea Celor Preaînălți de pe Edentia, eu sunt autorizat să vă descriu anumite aspecte ale vieții sociale, morale și politice ale celei mai evolute rase umane, ale unei planete din apropiere, aparținând sistemului Sataniei.

72:0.2 (808.2) Dintre toate lumile Sataniei care au fost izolate pentru că au participat la rebeliunea lui Lucifer, această planetă are istoria cea mai asemănătoare cu aceea a Urantiei. Similitudinea celor două sfere explică indubitabil de ce a fost acordată permisiunea de a face această prezentare extraordinară, deoarece este deosebit de neobișnuit ca conducătorii sistemici să lase să se relateze pe o planetă problemele de pe alta.

72:0.3 (808.3) Planeta în chestiune a fost rătăcită, la fel ca Urantia, de lipsa de loialitate a Prințului ei planetar în legătură cu rebeliunea lui Lucifer. Ea a primit un Fiu Material la puțin timp după sosirea lui Adam pe Urantia, și acest Fiu a greșit și el la rândul său. Aceasta a lăsat această lume izolată, căci niciodată un Fiu Magistral nu a fost atribuit respectivelor rase muritoare.

1. Națiunea continentală

72:1.1 (808.4) În ciuda tuturor acestor neajunsuri, o civilizație superioară este pe cale de evoluție, pe un continent izolat având aproape dimensiunile Australiei. Această națiune numără aproximativ 140 de milioane de locuitori. Ei sunt de rasă mixtă, cu predominanță de sânge albastru și de sânge galben, cu o proporție de sânge violet ceva mai ridicată decât la rasa numită albă de pe Urantia. Aceste diferite rase nu sunt pe deplin amestecate, însă ele fraternizează și întrețin legături de prietenie una cu alta într-un mod acceptabil. Durata medie a vieții umane pe acest continent este în prezent de nouăzeci de ani, adică cincisprezece la sută mai mult decât pentru oricare alt popor de pe această planetă.

72:1.2 (808.5) Mecanismul industrial al acestei națiuni beneficiază de marele avantaj datorat topografiei excepționale a continentului lui. Munții înalți, asupra cărora cad ploi abundente timp de opt luni pe an sunt situați în chiar centrul țării. Acest aranjament natural favorizează folosirea energiei hidraulice și ușurează mult irigarea sfertului occidental, relativ arid, al continentului.

72:1.3 (808.6) Aceste popoare sunt autarhice, adică ele pot trăi la nesfârșit fără să importe nimic de la națiunile învecinate. Resursele lor naturale sunt supraabundente, și ele au învățat, prin tehnici științifice, modul de a compensa penuria de anumite produse indispensabile vieții. Ele au un comerț intern foarte activ, însă puțin comerț exterior, din cauza ostilității universale a vecinilor lor mai puțin progresești.

72:1.4 (808.7) În linii mari, această națiune continentală a urmat linia de evoluție a planetei. Dezvoltarea sa între stadiul tribului și apariția puternicilor conducători și regi a ocupat mii de ani. Monarhia absolută a fost urmată de multe ordine diferite de guverne: republici premature, state comunitare, precum și dictatori, au apărut și dispărut într-o înșiruire fără sfârșit. Această creștere a continuat până într-o perioadă situată cu cinci secole mai înainte de epoca actuală. În cursul unei perioade de frământare politică, unul din puternicii dictatori triumviri ai națiunii și-a schimbat intențiile. El s-a oferit să abdice voluntar, cu condiția ca unul din ceilalți doi conducători, cel mai nedemn dintre cei doi care rămâneau, să renunțe, de asemenea, la dictatura sa. Suveranitatea continentului a fost deci plasată în mâinile unui singur conducător. Statul unificat a progresat sub o puternică lege monarhică, de-a lungul a peste o sută de ani, pe parcursul cărora a fost pusă la punct o magistrală cartă a libertății.

72:1.5 (809.1) Tranziția subsecventă între monarhie și o formă reprezentativă de guvernare a fost gradată. Regii au rămas ca simpli figuranți sociali sau sentimentali, și au sfârșit prin a dispărea odată cu stingerea liniilor descendenților lor masculini. Republica rămasă în prezent are acum doar două sute de ani de existență, timp în care ea a

progresat continuu către tehnicile guvernamentale pe care le vom descrie. Ultimele dezvoltări în domeniile industrial și politic au fost efectuate pe parcursul celor zece ani care tocmai s-au scurs.

2. Organizarea politică

72:2.1 (809.2) Națiunea continentală despre care vorbim are acum un guvern reprezentativ, cu o capitală națională situată în centrul țării. Guvernul central constă într-o confederație solidă, de o sută de state relativ libere; aceste state își aleg guvernatorii și legislatorii pentru zece ani, și nici unul din ei nu are dreptul de a fi reales. Judecătorii statului sunt numiți pe viață de către guvernatori și confirmați de legislaturile lor, care cuprind un câte reprezentant pentru fiecare sută de mii de cetățeni.

72:2.2 (809.3) Există cinci tipuri diferite de guverne urbane, potrivit cu dimensiunea orașului, însă nici un oraș nu este autorizat să aibă mai mult de un milion de locuitori. În ansamblu, organizarea municipală este foarte simplă, directă și economică. Rarele posturi de administrare urbană sunt căutate cu ardoare de către cetățenii de tipul cel mai elevat.

72:2.3 (809.4) Guvernul federal cuprinde trei departamente coordonate: executivul, legislativul și judiciarul. Conducătorul executiv federal este ales la fiecare șase ani prin sufragiu teritorial universal. El nu poate fi reales decât la cererea a cel puțin șaptezeci de parlamente de stat, sprijinite de guvernatorii lor de stat respectivi și, în acest caz, doar pentru un anumit termen. El este consiliat de un

supracabinet compus din toți ex-conducătorii executivi aflați încă în viață.

72:2.4 (809.5) Departamentul legislativ conține trei camere:

72:2.5 (809.6) 1. *Camera superioară* este aleasă de grupuri de lucrători ai industrie, ai profesiilor liberale, ai agriculturii și ai altor meserii, votând conform funcției lor economice.

72:2.6 (809.7) 2. *Camera inferioară* este aleasă de anumite organizații ale societății, conținând grupurile sociale, politice și filozofice neincluse în industrie și în alte meserii. Toți cetățenii onorabili cunoscuți participă la alegerea a două clase de reprezentanți, însă ei sunt grupați diferit, după cum alegerea corespunde camerei superioare sau camerei inferioare.

72:2.7 (809.8) 3. *A treia cameră*- cei mai în vârstă oameni de stat - înglobează veteranii serviciului civic și conține numeroase persoane distinse, numite de șeful executiv, de administratorii regionali (subfederali), de șeful tribunalului suprem și de președinții fiecăreia din celelalte două camere legislative. Acest grup este limitat la o sută de membri, care sunt aleși, în majoritate, de oameni de stat anteriori. Titularii sunt numiți pe viață, iar dacă apare un post vacant, persoana figurând pe lista candidaților și care a primit cel mai mare număr de voturi este, prin aceasta, cum se cuvine aleasă. Acest corp are o acțiune pur consultativă, însă este un mare regulator al opiniei publice și exercită o puternică influență asupra tuturor ramurilor guvernului.

72:2.8 (810.1) O parte importantă a muncii administrative este executată de cele zece autorități regionale (subfederale), fiecare fiind formată din asocieri de câte zece state. Aceste departamente regionale

sunt, în întregime, executive și administrative, fără funcțiuni legislative sau judiciare. Cei zece șefi executivi regionali sunt numiți personal de șeful executiv federal pentru o durată egală cu cea a propriului său mandat - șase ani. Tribunalul federal suprem aprobă nominalizarea acestor zece administratori regionali. Cu toate că mandatul lor nu poate fi reînnoit, fiecare din cei care se retrag devine automat asociatul și consilierul succesorului său. Dealtfel, șefii regionali își aleg propriul lor stat major de agenți administrativi.

72:2.9 (810.2) Acțiunea judiciară se exercită în cadrul națiunii, prin două sisteme majore de tribunale - tribunalele civile și tribunalele socio-economice. Tribunalele civile funcționează la următoarele trei nivele:

72:2.10 (810.3) 1. *Curțile minore* de jurisdicție municipală și locală, ale căror decizii sunt susceptibile de apel pe lângă înaltele tribunale de stat.

72:2.11 (810.4) 2. *Curțile supreme ale statelor*- ale căror decizii sunt finale în toate problemele în care guvernul federal nu este implicat, și în care drepturile și libertățile cetățenilor nu sunt în pericol.

Administratorii regionali au puterea de a supune imediat orice caz la bara tribunalului federal suprem.

72:2.12 (810.5) 3. *Curtea federală supremă*- înaltul tribunal pentru judecarea litigiilor naționale și a apelurilor venite de la tribunalele Statelor. Acest tribunal suprem se compune din doisprezece oameni cu o vârstă cuprinsă între patruzeci de ani și șaptezeci și cinci de ani, și care au servit cel puțin doi ani într-un tribunal de stat. Ei sunt numiți în această înaltă poziție de șeful executiv, cu aprobarea majorității supracabinetului și a celei de a treia camere a adunării

legislative. Toate deciziile acestui corp judiciar suprem sunt luate cu o majoritate de cel puțin două treimi din voturi.

72:2.13 (810.6) Tribunalele socio-economice funcționează în următoarele trei diviziuni:

72:2.14 (810.7) 1. *Tribunalele familiilor*, asociate departamentelor legislativ și executiv ale căminelor și ale sistemului social.

72:2.15 (810.8) 2. *Tribunalele de învățătură*- corpurile juridice legate de sistemele școlare ale statelor și regiunilor, și asociate cu ramurile executive și legislative ale mecanismului administrativ al educației.

72:2.16 (810.9) 3. *Tribunalele industriei*- tribunalele jurisdicționale investite cu deplină autoritate pentru a regla toate neînțelegerile economice.

72:2.17 (810.10) Curtea federală supremă nu judecă cazurile socio-economice decât dacă a fost invitată de a treia ramură administrativă a guvernului național, camera veteranilor, votând cu o majoritate de trei pătrimi. Altfel, toate deciziile înaltelor tribunale familiale, educative și industriale sunt fără drept de apel.

3. Viața în cadrul căminului

72:3.1 (811.1) Pe continentul despre care vorbim legea interzice locuirea a două familii sub același acoperiș. Așezămintele colective fiind proscrie, cea mai mare parte a clădirilor cu apartamente au fost demolate. În același timp, celibatarii trăiesc încă în cluburi, în hoteluri, sau în alte clădiri colective. Cel mai mic cămin familial

autorizat trebuie să dețină o jumătate de hectar de pământ; toate pământurile și toate clădirile folosite de cămine sunt scutite de taxe până la de zece ori minimul suprafeței necesare unei familii.

72:3.2 (811.2) Viața de familie a acestui popor s-a ameliorat mult în cursul ultimului secol. Este obligatoriu, atât pentru tați cât și pentru mame, să asiste la cursurile școlilor pentru părinți de creștere a copiilor. Chiar agricultorii care locuiesc în mici locuințe de la țară urmează aceste cursuri prin corespondență și se deplasează în centrele vecine de instruire orală o dată la zece zile, adică la fiecare două săptămâni, de vreme ce săptămâna este de cinci zile.

72:3.3 (811.3) Familiile au în medie cinci copii, care rămân pe deplin sub controlul părinților lor. În cazul decesului unuia dintre cei doi părinți sau al amândurora, controlul este exercitat de persoanele desemnate de tribunalele familiilor. Orice familie consideră ca o mare onoare faptul de a i se încredința tutela unui orfan de tată și de mamă. Au loc concursuri între părinți, iar orfanul este acordat căminului celor care au făcut dovada celor mai bune calități părintești.

72:3.4 (811.4) Acești oameni consideră căminul ca fiind instituția fundamentală a civilizației lor. Ei cred că partea cea mai prețioasă a educării și a formării caracterului unui copil va fi asigurată de părinții săi și în cadrul căminului. Tații consacră aproape la fel de multă atenție ca și mamele formării copiilor.

72:3.5 (811.5) Întreaga educație sexuală este dată acasă de părinții sau de lucrătorii legali. Instruirea morală este oferită de instructori pe parcursul perioadelor de repaus, în atelierele școală, însă nu este la fel pentru educația religioasă. Se estimează că acesta este privilegiul exclusiv al părinților, căci religia este considerată ca făcând parte

integrantă din viața de familie. Instrucția religioasă nu este dată public decât în templele de filozofie, căci nici o instituție exclusiv religioasă asemănătoare bisericilor de pe Urantia nu s-a dezvoltat în rândurile acestei populații. În filozofia lor, religia este efortul de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a manifesta iubire pentru semenii, servindu-i, însă acest fapt nu este deloc tipic statutului religios al altor națiuni de pe acea planetă. La cea pe care o studiem noi, religia este atât de mult o problemă de familie, încât nu există locuri publice consacrate exclusiv adunărilor religioase. Pentru a folosi limbajul urantienilor, biserica și statul sunt în întregime separate politic, însă există o stranie suprapunere a religiei și a filozofiei.

72:3.6 (811.6) Până acum douăzeci de ani, instructorii spirituali (asemănători pastorilor de pe Urantia) care vizitează periodic fiecare familie pentru a examina copiii și a verifica că au fost instruiți cum se cuvine de către părinții lor, erau plasați sub supravegherea guvernului. Acești consilieri și examinatori spirituali se găsesc acum sub îndrumarea Fundației Progresului Spiritual, o instituție nou creată și susținută prin contribuții voluntare. Este posibil ca această instituție să nu evolueze mai departe înainte de sosirea unui Fiu Magistral al Paradisului.

72:3.7 (811.7) Copiii rămân legal supuși părinților lor până la vârsta de cincisprezece ani, când primesc prima lor inițiere în răspunderile civice. Apoi, la fiecare cinci ani și pe parcursul a cinci perioade succesive, exerciții similare au loc pentru grupele de aceeași vârstă. Obligațiile față de părinți sunt de fiecare dată diminuate, în timp ce sunt asumate noi responsabilități civice și sociale față de stat. Dreptul de vot este conferit la douăzeci de ani, dreptul de a se căsători fără

consimțământul părinților nu este acordat înainte de douăzeci și cinci de ani, iar copiii trebuie să părăsească căminul lor când ating vârsta de treizeci de ani.

72:3.8 (812.1) Legile căsătoriei și ale divorțului sunt uniforme în întreaga națiune. Căsătoria nu este permisă înainte de douăzeci de ani, vârsta de admitere la sufragiu. Permisivitatea de a se căsători nu este acordată decât la un an după declarația de intenție, și după ce ambii logodnici au prezentat certificate că au fost bine instruiți la școala părinților în ceea ce privește responsabilitățile vieții conjugale.

72:3.9 (812.2) Regulile de divorț sunt destul de lejere, însă nu se poate obține hotărârea de despărțire emisă de tribunalul familiilor înainte de a se fi scurs un an de la înregistrarea cererii, iar anii pe această planetă sunt ceva mai lungi decât pe Urantia. În ciuda legilor care fac divorțul ușor astăzi, proporția de divorțuri nu atinge decât a zecea parte din aceea a raselor civilizate de pe Urantia.

4. Sistemul educativ

72:4.1 (812.3) Sistemul educativ al acestei națiuni este obligatoriu și mixt, în școli pe care elevii le frecventează între cinci și optsprezece ani, înainte de a merge la universitate. Aceste școli sunt extrem de diferite de cele de pe Urantia; nu există săli de clasă, nu se urmează decât un subiect o dată, iar după primii trei ani toți elevii devin profesori asociați pentru a-i instrui pe cei care știu mai puțin decât ei. Nu se folosesc cărți decât pentru a se furniza informații care ajută la rezolvarea problemelor ivite în atelierele școli sau în fermele școli. În

aceste ateliere sunt produse o mare parte a mobilelor folosite pe continent, precum și numeroase aparate mecanice - deoarece este o mare epocă de invenție a mașinismului. Pe lângă fiecare atelier se găsește o bibliotecă practică, în care elevii pot să consulte cărțile de referință necesare. Pe parcursul întregii perioade educative se învață, de asemenea, agricultura și horticultura, în vastele ferme de pe lângă fiecare școală locală.

72:4.2 (812.4) Debililor mentali nu li se predă decât agricultura și creșterea animalelor, și sunt trimiși pentru a trăi în colonii de supraveghere speciale, unde sunt separați pe sexe pentru a împiedica procreația, care este interzisă tuturor persoanelor anormale. Aceste măsuri restrictive sunt în vigoare de șaptezeci și cinci de ani. Mandatele de internare sunt eliberate de tribunalele familiilor.

72:4.3 (812.5) Toată lumea ia o lună de vacanță în fiecare an. Anul are zece luni. Școlile preuniversitare sunt deschise nouă luni; vacanțele sunt petrecute în călătorii împreună cu părinții sau cu prietenii. Aceste călătorii fac parte din programul de educație al adulților, și continuă pe parcursul întregii vieți. Fondurile necesare pentru a face față unor asemenea cheltuieli sunt acumulate prin aceleași metode ca fondurile de asigurare a bătrâneții.

72:4.4 (812.6) Un sfert din timpul petrecut la școală este consacrat jocurilor, competițiilor atletice. Elevii progresează în aceste întreceri de la concursurile locale, apoi provinciale, apoi regionale, până la probele naționale de îndemânare și de forță. Concursurile oratorice și muzicale, precum și probele de știință și filozofie ocupă, de

asemenea, atenția elevilor, de la selecțiile locale minore până la probele răsplătite cu onoruri naționale.

72:4.5 (812.7) Conducerea școlii este o replică a guvernului național, cu cele trei branșe corelate. Personalul de învățământ operează cu titlu consultativ ca o a treia diviziune legislativă. Obiectul principal al educației pe acest continent constă în a face din fiecare elev un cetățean capabil să își câștige existența.

72:4.6 (813.1) Toți elevii care sunt absolvenți ai sistemului școlar preuniversitar la optsprezece ani sunt artizani iscusiți; atunci încep studiul cărților și cercetarea cunoștințelor speciale fie în universități, fie în școlile de adulți. Când un elev eminent își încheie munca mai repede decât era planificat, i se acordă drept recompensă timpul și mijloacele de a executa un proiect pe care îl dorește și care îi este drag. Întregul sistem educativ este destinat educării adecvate a individului.

5. Organizarea industrială

72:5.1 (813.2) Situația industrială la acest popor este departe de idealurile sale. Capitalul și munca au încă dificultățile lor, însă ei tind să se conformeze unui plan de cooperare sinceră. Pe acest continent excepțional, lucrătorii devin din ce în ce mai mult acționari în toate afacerile industriale; orice lucrător inteligent se transformă treptat într-un mic capitalist.

72:5.2 (813.3) Antagonismele sociale se diminuează, iar bunăvoința sporește repede. Abolirea sclaviei (în urmă cu peste o sută de ani) nu

a cauzat nici o problemă gravă, deoarece a fost efectuată treptat, eliberându-se câte doi la sută pe an din rândurile sclavilor. Dreptul de cetățenie a fost acordat sclavilor care au trecut în chip satisfăcător probele morale, mentale și fizice. Mulți dintre acești sclavi superiori erau prizonieri de război sau copii ai acestor captivi. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, națiunea a deportat restul sclavilor săi inferiori. Încă mai recent, ea a început acțiunea de reducere a numărului de indivizi aparținând claselor degenerate și vicioase.

72:5.3 (813.4) Acest popor a dezvoltat recent noi tehnici de aplanare a neînțelegerilor industriale și de corecție a abuzurilor economice. Ele reprezintă o ameliorare marcantă a vechilor metode folosite în rezolvarea acestor probleme. Violența a fost proscrisă ca procedeu de reglare a diferendelor personale sau industriale. Salariile, profiturile, precum și alte probleme industriale, nu sunt rigid reglementate. Însă ele sunt, în general, controlate de corpurile legislative industriale, în timp ce toate neînțelegerile provenite din industrie sunt judecate de tribunalele industriei.

72:5.4 (813.5) Tribunalele industriei nu există decât de treizeci de ani, însă funcționează foarte satisfăcător. Ultimele dispoziții prevăd ca tribunalele industriei să recunoască dinainte că remunerațiile legale sunt de trei feluri:

72:5.5 (813.6) 1. Nivelul legal de dobândă pe capitalul investit.

72:5.6 (813.7) 2. O salarizare corespunzătoare calificării puse în serviciul operațiilor industriale.

72:5.7 (813.8) 3. Salarii juste și echitabile pentru mâna de lucru.

72:5.8 (813.9) Aceste obligații vor fi îndeplinite în acord cu contractele; dacă beneficiile s-au diminuat, cele trei clase suportă o reducere temporară proporțională. Apoi toate beneficiile depășind aceste sarcini fixe sunt considerate ca dividende și distribuite corespunzător fiecăreia dintre aceste trei diviziuni: capital, calificare și mână de lucru.

72:5.9 (813.10) La fiecare zece ani, conducătorii executivi regionali fixează și decretează orele legale de muncă zilnică remunerată. Industria lucrează acum patru zile pe săptămână din cinci, a cincia zi fiind consacrată timpului liber. Acești oameni lucrează șase ore pe zi lucrătoare și, la fel ca și studenții, nouă luni din cele zece ale anului. Vacanțele sunt, în general, folosite pentru călătorii. Recent au fost dezvoltate noi căi de transport, și întreaga națiune se gândește să călătorească. Clima este favorabilă deplasărilor, aproximativ opt luni din zece, iar locuitorii profită cât mai mult de ocaziile care le sunt oferite.

72:5.10 (813.11) Acum două sute de ani, căutarea profitului domina complet industria, însă astăzi ea este rapid înlocuită de forțe călăuzitoare mai înalte. Concurența este activă pe acest continent, însă ea a fost transferată, în mare parte, de la industrie la jocuri, la îndemânare, la realizările științifice și la reușitele intelectuale. Ea este puternic prezentă în serviciile sociale și în loialitatea față de guvern. La acest popor, serviciul public devine rapid obiectivul principal al ambiției. Omul cel mai bogat al continentului lucrează șase ore pe zi în biroul uzinei sale de mecanică, după care se grăbește apoi să

meargă la ramura locală a școlii de administrare pentru oameni de stat, unde caută să se califice pentru serviciul public.

72:5.11 (814.1) Mâna de lucru dobândește mai multă considerație pe acest continent. Toți cetățenii valizi în vârstă de peste optsprezece ani lucrează fie acasă sau în ferme, fie într-o industrie recunoscută, fie în muncile publice care absorb șomerii temporari, fie în corpurile de muncă obligatorii în mine.

72:5.12 (814.2) Acest popor începe, de asemenea, să dezvolte o nouă formă de dezgust social, dezgustul față de lene, precum și față de averea nemeritată. Încet, dar sigur, ei triumfă asupra mașinilor lor. La rândul lor, și ei luptă pentru libertatea politică și apoi pentru eliberarea economică; încep acum să se bucure de ambele și, printre altele, să aprecieze timpul lor liber bine câștigat pe care îl pot consacra unei mai bune dezvoltări.

6. Asigurarea bătrâneților

72:6.1 (814.3) Această națiune face un efort hotărât de a înlocui tipul de caritate care distruge respectul de sine, cu garanții de securitate pentru bătrânețe, cu asigurări guvernamentale demne. Această națiune oferă o educație tuturor copiilor și o ocupație tuturor bărbaților; ea poate deci să realizeze cu succes un plan de asigurare pentru protecția bătrânilor și infirmilor.

72:6.2 (814.4) La acest popor, toate persoanele trebuie să se retragă din funcțiunile lucrative la vârsta de șaiszeci și cinci de ani, afară de cazul în care primesc de la comisarul de stat însărcinat cu problemele

de muncă un permis dându-le dreptul de lucru până la șaptezeci de ani. Această limită de vârstă nu este valabilă nici pentru funcționari, nici pentru filozofi. Mutilații fizic sau invalizii permanenți pot fi înscriși la orice vârstă pe lista de pensionare, la un ordin al tribunalului contrasemnat de comisarul însărcinat cu pensiile al guvernului regional.

72:6.3 (814.5) Fondurile pentru pensiile de bătrânețe provin din patru surse:

72:6.4 (814.6) 1. Câștigul unei zile pe lună este rechiziționat în acest scop de guvernul federal, iar în acea țară toată lumea lucrează.

72:6.5 (814.7) 2. Legatele - numeroși cetățeni bogați lasă fonduri în acest scop.

72:6.6 (814.8) 3. Câștigurile din munca obligatorie în minele statului. După ce lucrătorii înrolați prin înscriere și-au satisfăcut propriile lor nevoi și au pus deoparte contribuția lor pentru propria pensie, întregul excedent al beneficiului muncii lor este vărsat în aceste fonduri pentru pensii.

72:6.7 (814.9) 4. Venituri din resursele naturale. Toate bogățiile naturale ale continentului sunt deținute ca depozit social de guvernul federal, iar venitul pe care ele îl procură este folosit în scopuri sociale, cum ar fi lupta preventivă contra maladiilor, educarea geniiilor și întreținerea elevilor foarte promițători în școlile de formare a oamenilor de stat. Jumătate din veniturile resurselor naturale este alocată fondurilor pentru pensiile de bătrânețe.

72:6.8 (814.10) Cu toate că fundațiile provinciale și regionale, bazate pe calculele actuale, acordă numeroase forme de asigurări

protectoare, pensiile de bătrânețe sunt exclusiv administrate de guvernul federal și prin intermediul a zece departamente regionale.

72:6.9 (814.11) Aceste fonduri guvernamentale sunt administrate cinstit de mult timp. După trădare și omucidere, înșelarea încrederii publice este fapta pedepsită cu cea mai mare severitate de tribunale. Lipsa de loialitate socială și politică este acum considerată ca fiind cea mai odioasă crimă.

7. Impozitele

72:7.1 (815.1) Guvernul federal nu este patern decât în administrarea pensiilor de bătrânețe, precum și în ajutorul adus geniului și imaginației creative. Guvernele locale sunt mult mai paterne sau socialiste. Orașul (sau una din subdiviziunile sale) se ocupă de probleme cum ar fi sănătatea, igiena, urbanismul, înfrumusețările, conductele de apă, iluminarea, încălzirea, recreațiile, muzica și comunicațiile.

72:7.2 (815.2) În orice industrie, prima preocupare este sănătatea; anumite faze ale bunăstării fizice sunt considerate ca prerogative ale industriei și ale comunității, însă problemele de sănătate individuală și familială rămân doar probleme personale. În medicină, ca în toate problemele pur personale, planul guvernului constă din ce în ce mai mult în abținerea de la orice amestec.

72:7.3 (815.3) Orașele nu au nici puterea de a percepe taxe, nici dreptul de a împrumuta; ele primesc de la trezoreria statului o alocație pe locuitor. Acest venit trebuie completat de beneficiul

întreprinderilor lor socializate și eliberând licențe pentru exercitarea diverselor activități comerciale.

72:7.4 (815.4) Facilitățile de tranzit rapid care permit o extindere considerabilă a granițelor urbane sunt plasate sub control municipal. Departamentele urbane ale pompierilor sunt susținute de fundațiile de protecție și de asigurarea contra incendiilor. Toate clădirile orașului sau de la țară sunt protejate contra incendiului. Ele au fost astfel de șaptezeci și cinci de ani.

72:7.5 (815.5) Nu există gardieni de pace însărcinați de municipalități. Forțele poliției sunt întreținute de guvernele statului. Bărbații din acest departament sunt recrutați aproape exclusiv din rândul celibatarilor cu vârsta între douăzeci și cinci și cincizeci de ani. Cea mai mare parte a statelor îi taxează destul de mult pe celibetarii, însă cei care intră în rangul poliției statului sunt scutiți de acest impozit. În cea mai mare parte a statelor, forțele de poliție nu ating decât a zecea parte din importanța lor de acum cincizeci de ani.

72:7.6 (815.6) Nu există deloc uniformitate în planurile fiscale ale celor o sută de state relativ libere și suverane, deoarece condițiile economice sau de altă natură variază mult în diferitele sectoare ale continentului. Constituția fiecărui stat comportă zece clauze fundamentale, care nu pot fi modificate fără consimțământul curții federale supreme, și una din ele împiedică faptul de a stabili un impozit de mai mult de unu la sută pe an asupra valorii unui bun oarecare, domiciliile urbane sau rurale fiind total scutite.

72:7.7 (815.7) Guvernul federal nu are dreptul de a se îndatora, și este necesar un referendum cu o majoritate de trei pătrimi pentru a permite unui stat să se împrumute, în afară de cazul de război. Atunci,

cum guvernul federal nu poate contacta datorii, consiliul național de apărare are puterea de a cere statelor o contribuție în bani, cât și în oameni și în materiale, în funcție de nevoi. Orice împrumut trebuie să fie rambursat în mai puțin de douăzeci și cinci de ani.

72:7.8 (815.8) Veniturile destinate să întrețină guvernul federal provin deci din următoarele cinci surse:

72:7.9 (815.9) 1. *Drepturile de import.* Toate importurile sunt supuse unui drept de vamă destinat să protejeze nivelul de trai, care este mult mai elevat pe acest continent decât la oricare altă națiune a planetei. Tarifele vamale sunt fixate de cel mai înalt tribunal al industriei, după ce cele două camere ale parlamentului industrial au ratificat recomandările șefului executiv al problemelor economice, care este numit împreună cu aceste două corpuri legislative. Camera înaltă industrială este aleasă de muncitori, camera inferioară de capitaliști.

72:7.10 (816.1) 2. *Redevențele.* Guvernul federal încurajează invențiile și creațiile originare în cele zece laboratoare regionale. El ajută geniile de tot felul, artiștii, autorii și savanții, și protejează brevetele lor. În schimb, el ia jumătate din beneficiile care provenind de pe urma tuturor invențiilor și creațiilor lor, indiferent că ele se referă la mașini, cărți, opere de artă, plante sau animale.

72:7.11 (816.2) 3. *Taxele succesoriale.* Guvernul federal percepe o taxă succesorală progresivă, mergând de la unu la cincizeci la sută, în funcție de importanța succesiunii și de anumite alte condiții.

72:7.12 (816.3) 4. *Echipamentul militar*. Guvernul câștigă sume considerabile din locația echipamentelor militare și navale pentru uzanță comercială sau recreativă.

72:7.13 (816.4) 5. *Resursele naturale*. Veniturile din resursele naturale, când nu sunt în întregime afectate proiectelor specifice consemnate în carta statelor federale, sunt vărsate la trezoreria națională.

72:7.14 (816.5) Creditele bugetare federale, mai puțin fondurile de război evaluate de consiliul național al apărării, sunt propuse în înalta cameră legislativă, supuse acordului camerei inferioare, aprobate de șeful executiv și, în cele din urmă, validate de comisia bugetului federal. Cei o sută de membri ai acestei comisii sunt numiți de guvernatorii statelor, și aleși de corpurile legislative ale statelor pentru a servi timp de douăzeci și patru de ani. Ei se reînnoiesc în proporție de un sfert la fiecare șase ani. La fiecare șase ani, de asemenea, majoritatea a trei pătrimi a acestui corp alege un conducător în rândurile sale, și acesta devine, prin urmare, directorul controlor al trezoreriei federale.

8. Școlile speciale

72:8.1 (816.6) În plus față de programul fundamental de instrucție obligatorie între vârsta de cinci și optsprezece ani, se întrețin următoarele școli speciale:

72:8.2 (816.7) 1. *Școlile de administrație*. Ele se împart în trei clase: naționale, regionale și de stat. Birourile publice ale națiunii sunt grupate în patru diviziuni. Prima diviziune de responsabilitate publică ține, în principal, de administrarea națională. Toți deținătorii de posturi în acest grup trebuie să aibă diploma dublă a școlilor de administrare regională și națională. În a doua diviziune, candidații pot să accepte un post politic, electoral sau prin numire, după ce și-au obținut diploma în una din cele zece școli regionale de administrație. Misiunea lor conține responsabilități în administrarea regională și în guvernul statelor. A treia diviziune include responsabilități în cadrul statelor, iar funcționarilor ei să aibă gradul corespunzător administrației statelor. Funcționarii din cea de a patra și ultima diviziune nu au nevoie de nici o diplomă de administrare, toate posturile lor fiind atribuite prin numire. Ei reprezintă poziții minore de asistenți, secretari sau tehnicieni, ocupate de membri ai diferitelor profesii libere care funcționează cu capacitate administrativă guvernamentală.

72:8.3 (816.8) Judecătorii tribunalelor minore și ale tribunalelor statelor sunt absolvenți ai școlilor de administrare ale statelor. Judecătorii tribunalelor, care judecă problemele sociale, educative și industriale, sunt absolvenți ai școlilor regionale. Judecătorii curții supreme federale trebuie să aibă diplome de absolvire de la toate trei clasele de școli de administrare.

72:8.4 (817.1) 2. *Școlile de filozofie*. Aceste școli sunt afiliate templelor de filozofie și, mai mult sau mai puțin, asociate cu religia ca funcție publică.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutele științifice.* Aceste școli tehnice sunt coordonate cu industria mai degrabă decât cu sistemul educativ. Ele sunt administrate în cincisprezece diviziuni.

72:8.6 (817.3) 4. *Școlile de formare profesională.* Aceste instituții speciale procură formarea tehnică pentru diversele profesii libere care sunt în număr de douăsprezece.

72:8.7 (817.4) 5. *Școlile militare și navale.* Aproape de cartierul general național, precum și în cele douăzeci și cinci de centre militare învecinate, se întrețin instituțiile consacrate instrucției militare a cetățenilor voluntari, de vârstă cuprinsă de la optsprezece până la treizeci de ani. Pentru a fi admiși la aceste școli înainte de douăzeci și cinci de ani, este necesar consimțământul părinților.

9. Planul sufragiului universal

72:9.1 (817.5) Cu toate că diploma uneia din școlile de administrare provincială, regională sau federală a fost obligatorie pentru a candida la oricare din funcțiile publice, conducătorii iluminați ai acestei națiuni au descoperit un serios defect în planul lor de sufragiu universal. În urmă cu aproximativ cincizeci de ani, ei au dat dispoziții constituționale de adoptare a unui sistem de votare modificat, comportând următoarele caracteristici:

72:9.2 (817.6) 1. Fiecare bărbat și fiecare femeie având vârsta de la douăzeci de ani în sus dispune de un vot. Când ating această vârstă,

toți cetățenii trebuie să accepte titlul de membri în două grupuri de electori. Ei se înscriu în primul, în funcție de funcțiunea lor economică: industrială, liberală, agricolă sau comercială; și intră în al doilea conform înclinațiilor lor politice, filozofice și sociale. Toți lucrătorii aparțin astfel unui grup electoral economic. Spre deosebire de asociațiile legale economice, aceste corporații au reglementări foarte asemănătoare celor ale guvernului național, cu tripla sa diviziune de puteri. Înscrierea într-un grup nu poate fi schimbată mai repede de doisprezece ani.

72:9.3 (817.7) 2. La propunerea guvernatorilor statelor sau a conducătorilor executivi regionali și la confirmarea consiliilor regionale supreme, persoanele care au făcut mari servicii societății sau au făcut dovada unei înțelepciuni extraordinare în serviciul guvernului, pot primi un drept de vot suplimentar, însă nu mai mult de o dată la cinci ani, și fără a depăși nouă voturi adiționale. Sufragiul maxim al unui elector cu vot multiplu este de zece voturi. Tot astfel, savanții, inventatorii, educatorii, filozofii, precum și conducătorii spirituali, sunt astfel recunoscuți și onorați cu o putere politică sporită. Aceste privilegii civice elevate sunt conferite de consiliile supreme ale statelor și regiunilor, în chip foarte asemănător acordării diplomelor oferite de școlile speciale. Beneficiarii sunt mândri de a adăuga aceste simboluri de recunoștință civică la celelalte diplome ale lor, la lista împlinirilor lor personale.

72:9.4 (817.8) 3. Toți indivizii condamnați la muncă obligatorie în mine, precum și toți funcționarii plătiți prin veniturile din impozite își pierd dreptul de vot pe perioada în care execută aceste servicii.

Această măsură nu se aplică persoanelor în vârstă, care primesc pensie după retragerea din activitate la şaizeci şi cinci de ani.

72:9.5 (817.9) 4. Există cinci categorii de sufragiu, traducând media impozitelor anuale plătite pe fiecare perioadă cincinală. Contribuabilii care au plătit mult primesc un drept de vot suplimentar, mergând până la cinci voturi. Această concesiune este independentă de orice altă recunoştinţă însă, în nici un caz, un elector nu dispune de mai mult de zece voturi.

72:9.6 (818.1) 5. În momentul în care s-a adoptat acest plan electoral, metoda teritorială de vot a fost abandonată în favoarea sistemului funcţional sau economic. Toţi cetăţenii votează acum în calitate de membri ai grupurilor industriale, sociale sau profesionale, independent de reşedinţa lor. Corpul electoral este deci compus din grupuri consolidate, unificate şi inteligente, care îi aleg doar pe cei mai buni membri ai lor în posturile guvernamentale de încredere şi de responsabilitate. Acest plan de sufragiu funcţional sau colectiv comportă o excepţie: alegerea unui conducător executiv federal la fiecare şase ani se efectuează printr-un vot naţional, în care nici un cetăţean nu dispune de mai mult de un vot.

72:9.7 (818.2) Astfel, mai puţin în cazul alegerii şefului executiv, sufragiul este exercitat de grupări economice, profesionale, intelectuale şi sociale de cetăţeni. Statul ideal este organic, şi fiecare grup liber şi inteligent de locuitori reprezintă un organ vital şi funcţional în interiorul celui mai mare organism guvernamental.

72:9.8 (818.3) Şcolile de administrare au puterea de a angaja o acţiune în faţa tribunalelor statului, pentru a face să se retragă dreptul

de vot fiecărui individ vicios, leneș, nepăsător sau criminal. Acești oameni recunosc că dacă cincizeci la sută dintre elementele inferioare sau degenerate ale unei națiuni posedă drept de vot, atunci ea este condamnată să piară. Ea crede că dominația mediocrității provoacă prăbușirea oricărei națiuni. Votul este obligatoriu, iar electorii care nu depun buletinul lor sunt pedepsiți cu amenzi grele.

10. Măsuri în ceea ce privește crima

72:10.1 (818.4) Metodele acestui popor de a-i trata pe criminali, pe nebuni și pe degenerați, deși ar putea să placă în anumite privințe, vor părea cu siguranță șocante din alte puncte de vedere majorității urantienilor. Anormalii și criminalii obișnuiți sunt plasați, pe sexe, în diferite colonii agricole, unde fac mai mult decât să muncească pentru propriile lor nevoi. Criminalii cei mai înverșunați și nebunii incurabili sunt condamnați de tribunale să moară în camere de gazare.

Numeroase crime, altele decât uciderea - inclusiv trădarea încrederii guvernului - atrag, de asemenea, pedeapsa cu moartea, iar acțiunea justiției este sigură și promptă.

72:10.2 (818.5) Acest popor este pe cale de a ieși din era negativă a legii pentru a intra în era pozitivă. Recent s-a mers până acolo încât să se încerce împiedicarea preventivă a crimelor, condamnând la detenție pe viață, în colonii penitenciare, pe indivizii despre care se crede că sunt potențial asasini sau mari criminali. Dacă acești condamnați vor demonstra ulterior că au devenit mai normali, ei vor

putea fi eliberați pe cuvânt sau grațiați. Numărul omuciderilor pe acest continent nu atinge decât unu la sută din acela al altor națiuni.

72:10.3 (818.6) Eforturi pentru a împiedica reproducerea criminalilor și a persoanelor degenerate sunt întreprinse de mai bine de o sută de ani încoace, și au dat deja rezultate foarte satisfăcătoare. Nu există nici închisori, nici spitale pentru alienați; există pentru asta un motiv temeinic, acela că aceste grupuri sunt de zece ori mai puțin numeroase decât pe Urantia.

11. Starea de pregătire militară

72:11.1 (818.7) Absolvenții școlilor militare federale pot fi promovați ca „păzitori ai civilizației” în șapte grade, conform competenței și experienței lor, de către președintele consiliului național al apărării. Acest consiliu este compus din douăzeci și cinci de membri numiți de tribunalele familiale, educative și industriale cele mai elevate. El este confirmat de curtea federală supremă și prezidat din oficiu de șeful statului major al treburilor miliare coordonate. Membrii săi servesc până la vârsta de șaptezeci de ani.

72:11.2 (819.1) Cursurile urmate de acești ofițeri durează patru ani, și sunt invariabil legate de stăpânirea unei meserii sau a unei profesii. Instrucția militară nu este niciodată dată fără a-i asocia această educație industrială, științifică sau profesională. Când instruirea militară este terminată, individul respectiv a primit pe parcursul celor patru ani de cursuri jumătate din educația dată în orice altă școală specială unde cursurile durează, de asemenea, patru ani. Se evită

astfel formarea unei clase de militari de carieră, oferindu-se unui mare număr de bărbați ocazia de a-și câștiga existența dobândind prima jumătate a unei pregătiri tehnice sau profesionale.

72:11.3 (819.2) Serviciul militar pe timp de pace este pur voluntar. Iar înrolările în fiecare ramură a serviciului sunt pentru o perioadă de patru ani, pe parcursul căroră fiecare bărbat urmează studii într-o ramură specială în plus față de cele necesare însușirii tacticii militare. Educația muzicală este una din principalele scopuri ale școlilor militare centrale, și douăzeci și cinci de tabere de pregătire sunt repartizate la periferia continentului. Pe parcursul perioadei de scădere a ritmului în industrie, mii de șomeri sunt angajați automat la întărirea dispozitivelor de apărare militare ale continentului pe pământ, pe mare și în aer.

72:11.4 (819.3) Cu toate că acești oameni întrețin puternice efective de război pentru a se apăra contra invaziilor popoarelor ostile înconjurătoare, se poate înscrie în creditul lor faptul că, de peste o sută de ani, ei nu au folosit aceste resurse militare în vreun război ofensiv. Acești oameni s-au civilizat până într-atâta încât pot să apere cu tărie civilizația, fără a ceda tentației de a folosi potențialul lor de război în agresiuni. Nu au mai avut războaie civile de la stabilirea statului continental unificat, însă în cursul ultimelor secole, au fost obligați să susțină nouă războaie defensive îndârjite, din care trei împotriva puternicelor confederații ale puterilor mondiale. Cu toate că această națiune întreține o apărare care să facă față oricărui atac din partea vecinilor ostili, ea acordă mult mai multă atenție în pregătirea oamenilor de stat, a savanților și filozofilor.

72:11.5 (819.4) Când este în pace cu lumea, toate mecanismele mobile de apărare sunt folosite în întregime pentru afaceri, pentru comerț și pentru recreație. Când este decretată starea de război, întreaga națiune este mobilizată. Pe durata ostilităților, toată industria își plătește personalul la tariful soldelor militare, iar șefii tuturor departamentelor militare devin membrii ai cabinetului șefului executiv.

12. Celelalte națiuni

72:12.1 (819.5) Cu toate că societatea și guvernul acestui popor unic sunt, în multe privințe, superioare celor ale națiunilor Urantiei, trebuie să precizăm că pe alte continente (și există unsprezece pe această planetă) guvernele sunt net inferioare celor ale națiunilor cele mai evaluate de pe Urantia.

72:12.2 (819.6) La ora actuală, acest guvern superior proiectează să stabilească relații de ambasade cu popoarele inferioare și, pentru prima dată, a apărut un mare conducător religios care recomandă trimiterea misionarilor la națiunile înconjurătoare. Ne este teamă că această națiune este pe punctul de a face greșeala pe care atâtea altele au comis-o, încercând să impună o cultură și o religie superioare altor rase. Ce rezultate minunate s-ar obține pe această lume dacă această națiune continentală de cultură avansată s-ar mulțumi să iasă din izolare pentru a-i aduce în cadrul ei pe oamenii de elită ai popoarelor vecine pentru ca apoi, după ce i-ar educa, să-i trimită ca emisari de cultură la frații lor cufundați în ignoranță! Bineînțeles, dacă ar fi să

vină cât de curând vreun Fiu Magistral la această națiune evoluată, s-ar putea rapid produce un mare eveniment pe lumea aceasta.

72:12.3 (820.1) Această relatare a problemelor unei planete vecine este făcută cu permisiunea specială în scopul de a face să progreseze civilizația și să accelereze evoluția guvernamentală pe Urantia. Am putea da numeroase alte detalii care, fără nici o îndoială, i-ar interesa și i-ar surprinde pe urantieni, însă aceste dezvăluiri merg până la limita permisă de mandatul nostru.

72:12.4 (820.2) Urantienii ar trebui, cu toate acestea, să țină cont că sfera lor soră din familia Sataniei nu a beneficiat nici de misiuni magistrale, nici de misiuni de consacrare ale Fiilor Paradisului. Diversele popoare de pe Urantia nu sunt nici separate unele de altele prin disparități de cultură vădind un contrast ca al acestei națiuni continentale cu alte națiuni de pe aceeași planetă.

72:12.5 (820.3) Revărsarea Spiritului Adevărului oferă baza spirituală pentru a realiza mari înfăptuiri în interesul rasei umane, al planetei de consacrare. Urantia este, deci, mult mai bine pregătită pentru a alcătui un guvern planetar cu legile lui, cu mecanismele lui, cu convențiile lui, cu simbolurile lui și cu limbajul lui care, toate, ar putea contribui cât se poate de puternic la stabilirea păcii mondiale sub egida legii, lăsând să se întrevadă începutul unei adevărate epoci de eforturi spirituale. O astfel de epocă este pragul spiritual conducând la epocile utopice ale luminii și ale vieții.

72:12.6 (820.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 72](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 74](#) >>

Capitolul 73

Grădina Edenului

73:0.1 (821.1) DECADENȚA culturală și sărăcia spirituală rezultate din decăderea lui Caligastia, precum și confuzia socială care a rezultat din aceasta, au avut prea puțin efect asupra statutului biologic sau fizic al popoarelor Urantiei. Evoluția organică a continuat cu pași mari, cu totul independent de regresul moral și cultural care a urmat atât de rapid dizidenței lui Caligastia și a lui Daligastia. În urmă cu aproximativ patruzeci de mii de ani, a venit un moment în istoria planetară în care Purtătorii Vieții în serviciu au băgat de seamă că, din punct de vedere pur biologic, progresele dezvoltării raselor Urantiei se apropiau de apogeul lor. Administratorii provizorii melchizedeki au împărtășit această opinie, și au acceptat de bună voie să se alăture Purtătorilor Vieții, pentru a cere Preaînălților Edentiei să examineze

Urantia pentru a autoriza trimiterea elevatorilor biologici, un Fiu și o Fiică Materiali.

73:0.2 (821.2) Această cerere a fost adresată Preaînălților Edentiei, deoarece ei exercitaseră o jurisdicție directă asupra numeroaselor probleme ale Urantieii de la căderea lui Caligastia și de la carența temporară de autoritate de pe Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, supraveghetor suveran al seriilor lumilor decimale sau experimentale, a venit să inspecteze planeta. După examinarea progresului rasial, el a recomandat pe bună dreptate ca Fiii Materiali să fie acordați Urantieii. La ceva mai puțin de o sută de ani după inspecția sa, Adam și Eva, un Fiu și o Fiică Materiali ai sistemului local au sosit și au început dificila lor misiune. Trebuia să se încerce descâlcirea problemelor încurcate ale unei planete întârziate de rebeliune și pedepsită prin izolare spirituală.

1. Nodiții și Amadoniții

73:1.1 (821.4) Pe o planetă normală, sosirea Fiului Material anunță în general apropierea unei mari epoci de invenții, de progrese materiale și de iluminare intelectuală. Era postadamică este o mare epocă științifică pe cea mai mare parte a lumilor, însă nu tot așa a fost pe Urantia. Cu toate că planeta a fost populată de rase apte din punct de vedere fizic, triburile rămăseseră în adâncurile sălbăciei și ale stagnării morale.

73:1.2 (821.5) La zece mii de ani după rebeliune, practic toate câştigurile administrării Prințului fuseseră anulate; rasele lumii nu ar

fi fost într-o situație cu mult mai bună dacă acest Fiu rătăcit nu ar fi venit niciodată pe Urantia. Tradițiile din Dalamatia și cultura Prințului Planetar nu se păstrasera decât la nodiți și amadoniți.

73:1.3 (821.6) *Nodiții* erau descendenții membrilor rebeli ai statului major al Prințului și își trăgeau numele de la primul lor conducător, Nod, care prezidase odinioară comisia industriei și comerțului în Dalamatia. *Amadoniții* erau descendenții andoniților care au ales să rămână loiali, alături Van și Amadon. „Amadonit” este mai mult o denumire culturală și religioasă decât un nume rasial; din punct de vedere rasial, amadoniții erau în esență *andoniți*. „Nodit” este un nume atât cultural, cât și rasial, căci nodiții înșiși constituiau a opta rasă a Urantie.

73:1.4 (822.1) Între nodiți și amadoniți existau o ostilitate tradițională. Această lipsă de prietenie revenea constant la suprafață de fiecare dată când descendenții celor două grupuri încercau să se angajeze în executarea unui proiect comun. Chiar și mai târziu, în treburile Edenului, le-a fost extrem de dificil să lucreze împreună în pace.

73:1.5 (822.2) Puțin după distrugerea Dalamatiei, partizanii lui Nod s-au împărțit în trei grupe. Grupul central a rămas în vecinătatea imediată a căminului lor original, aproape de fundul Golfului Persic. Grupul oriental a migrat către platourile înalte ale Elamului, până în estul văii Eufratului. Grupul occidental a rămas pe țărmul mediteranean nord-estic al Siriei, în teritoriul adiacent.

73:1.6 (822.3) Acești nodiți se căsătoriseră adesea cu rasele sangice și lăsaseră niște urmași capabili. Niște descendenți ai rebelilor dalamatieni s-au alăturat ulterior lui Van și partizanilor săi loiali, în

ținuturile situate în nordul Mesopotamiei. Acolo, în vecinătatea lacului Van și în regiunea de la sudul Mării Caspice, nodiții s-au amestecat cu amadoniții, și s-au numărat printre „oamenii puternici de odinioară”.

73:1.7 (822.4) Înainte de sosirea lui Adam și a Evei, aceste grupuri - nodiții și amadoniții - erau rasele cele mai evolute și mai cultivate de pe pământ.

2. Planificarea grădinii

73:2.1 (822.5) Cu aproape o sută de ani înainte de inspecția lui Tabamatia, Van și asociații săi, operând din cartierul lor general de etică și de cultură mondială situat pe pământurile înalte, predicaseră venirea unui Fiu promis al lui Dumnezeu, un înnobilitor rasial, un învățător al adevărului și un succesor demn de încrederea al trădătorului Caligastia. Majoritatea locuitorilor lumii din zilele acelea arătau prea puțin interes, dacă nu chiar deloc, pentru aceste preziceri, însă cei care se găseau în contact imediat cu Van și Amadon au abordat această învățătură cu seriozitate, și au început să facă planuri pentru a-i putea primi efectiv pe Fiii promisiunii.

73:2.2 (822.6) Van a istorisit celor mai apropiați dintre colaboratorii săi povestea Fiilor Materiali de pe Jerusem, spunând ceea ce știuse despre ei înainte de a veni pe Urantia. El știa că Fiii Adamici trăiau întotdeauna în lăcașuri simple, dar fermecătoare, înconjurate de grădini. Cu optzeci și trei de ani înainte de sosirea lui Adam și a Evei, el a propus celor din preajma sa să se consacre proclamării venirii

Fiilor Materiali, și să pregătească un cămin grădină pentru primirea lor.

73:2.3 (822.7) Din cartierul lor general din ținuturile înalte, și din șaizeci și unu de lăcașuri foarte risipite, Van și Amadon au recrutat un corp de peste trei mii de muncitori entuziaști și binevoitori. Ei s-au reunit într-o adunare solemnă, în care s-au dedicat misiunii de pregătire a sosirii Fiului promis - sau cel puțin așteptat.

73:2.4 (822.8) Van i-a împărțit pe voluntarii săi într-o sută de companii, cu câte un căpitan pentru fiecare, și un asociat care servea în statul său major personal ca ofițer de legătură. El l-a ținut pe Amadon ca asociat personal. Aceste comisii au început toate cu seriozitate lucrările lor preliminare, iar comisia răspunzătoare de amplasarea Grădinii a început să cutreiere pământul în căutarea locului ideal.

73:2.5 (822.9) Deși Caligastia și Daligastia au fost privați de o mare parte a puterii lor de a face rău, ei au făcut tot ceea ce le-a stat în putință pentru a zădărnici și stânjeni munca de pregătire a Grădinii. Însă uneltirile lor răutăcioase au fost în mare parte contrabalansate de activitățile loiale a aproape două mii de medieni, care au trudit neobosit la avansarea lucrării.

3. Amplasarea grădinii

73:3.1 (823.1) Comitetul de amplasare a lipsit timp de trei ani. Acesta a făcut un raport favorabil referitor la trei posibile amplasamente: primul era o insulă a Golfului Persic; al doilea era un

amplasament fluvial care a servit mai târziu drept a doua Grădină; al treilea era o peninsulă lungă și îngustă, aproape o insulă, care se găsea în vestul coastei orientale a Mediteranei.

73:3.2 (823.2) Aproape în unanimitate comitetul prefera cea de-a treia soluție. A fost ales acest loc, și doi ani au fost ocupați cu transferarea cartierului general de cultură al lumii, inclusiv a arborelui vieții, pe această peninsulă mediteraneană. Cu excepția unui singur grup, toți locuitorii peninsulei au evacuat liniștiți locurile atunci când a sosit Van și suita sa.

73:3.3 (823.3) Această peninsulă mediteraneană avea un climat sănătos și o temperatură constantă. Stabilitatea vremii se datora munților înconjurători, precum și faptului că acest teritoriu era practic o insulă într-o mare interioară. Peste înaltele pământuri învecinate cădeau ploi abundente, însă rareori ploua cât trebuie în Eden. Însă, în fiecare noapte, dintr-o rețea foarte dezvoltată de canale de irigații, „se ridica o ceață” pentru a împrospăta vegetația Grădinii.

73:3.4 (823.4) Malul peninsulei era foarte ridicat, iar puntea care îl lega de continent nu era mai lată de patruzeci și trei de kilometri în punctul ei cel mai strâmt. Marele fluviu care scălda Grădina cobora din înaltele pământuri ale peninsulei, curgând către est până pe continent, prin istmul peninsulei, și de acolo traversa pământurile joase ale Mesopotamiei, până la marea situată dincolo. El era în legătură cu patru afluenți care își aveau izvorul în dealurile de pe coasta peninsulei edenice; erau cele „patru capete” ale fluviului care „ieșea din Eden” și care au fost confundate mai târziu cu afluenții fluviilor care înconjurau a doua Grădină.

73:3.5 (823.5) Pietrele prețioase și metalele se găseau din abundență în munții din jurul Grădinii, însă nu li s-a acordat decât foarte puțină atenție. Ideea dominantă era de a glorifica horticultura și de a exalta agricultura.

73:3.6 (823.6) Locul ales pentru Grădină era, probabil, cel mai frumos loc de felul acesta din toată lumea, iar climatul era la vremea aceea ideal. Nicăieri altundeva nu mai exista o așezare care să se poată dovedi atât de perfectă pentru a se transforma într-un asemenea de Paradis de expresie botanică. Elita civilizației Urantiei se reunea în acest loc de întâmpinare. În exterior și dincolo, lumea trăia în tenebre, în ignoranță și în sălbăticie. Edenul era unicul punct luminos al Urantiei; prin natura lui, el era un vis de frumusețe și a devenit în curând un poem în care gloria peisajelor era distinsă și aproape perfectă.

4. Întemeierea grădinii

73:4.1 (823.7) Când Fiii Materiali, elevatorii biologici, își încep șederea pe o lume evolutivă, lăcașul lor este adesea numit Grădina Edenului, deoarece ea este caracterizată de frumusețea florală și de splendoarea botanică a Edentiei, capitala constelației. Van cunoștea bine aceste obiceiuri, așa că a vegheat ca întreaga peninsulă să fie dedicată Grădinii. Fuseseră proiectate locuri de pășunat și de creștere a animalelor domestice pentru pământurile adiacente zonei continentale. Din regnul animal nu aveau să se găsească în parc decât păsări, precum și felurite specii de animale domestice. Van decretase

că Edenul urma să fie o grădină, și numai o grădină. Niciodată nu s-a omorât vreun animal în incinta ei. Toată carnea mâncată de lucrătorii Grădinii, timp de ani de zile cât a durat construirea ei, provenea din turmele ținute sub supraveghere pe continent.

73:4.2 (824.1) Primul scop a fost acela de a construi un zid de cărămidă de-a curmezișul istmului peninsulei. Odată terminat, s-a putut începe adevărata muncă de înfrumusețare a peisajului și de construire nestingherită a locuințelor .

73:4.3 (824.2) O grădină zoologică a fost creată construind un zid mai mic dincolo de zidul principal. Spațiul intermediar, ocupat de tot felul de animale sălbatice, servea drept apărare suplimentară contra atacurilor ostile. Această menajerie a fost organizată în douăsprezece mari diviziuni, cu căi încadrate de ziduri separând grupurile și conducând la cele douăsprezece porți ale grădinii. Fluviul și pășunile adiacente ocupau zona centrală. Pentru pregătirea Grădinii s-au folosit doar voluntari; salariați nu au participat niciodată. Ei cultivau Grădina și își îngrijeau turmele pentru a avea din ce trăi. Primeau, de asemenea, contribuții în hrană din partea credincioșilor din vecinătate. Și această mare întreprindere a fost dusă la bun sfârșit în ciuda dificultăților care au însoțit statutul confuz al lumii, pe parcursul acestor timpuri tulburi.

73:4.4 (824.3) Neștiind cu ce întârziere pot veni Fiul și Fiica așteptați, s-a produs o mare dezamăgire când Van a sugerat că ar trebui, de asemenea, ca tinerele generații să se pregătească să continue planul lor în cazul în care sosirea lui Adam și Eva ar fi întârziată.

73:4.5 (824.4) Această sugestie părea ca o recunoaștere a lipsei de credință din partea lui Van, și a provocat o mare tulburare însoțită de numeroase retrageri. Însă Van a stăruit în planul său de pregătire și a ocupat locurile lăsate goale de cei care au plecat cu voluntari mai tineri.

5. Căminul grădinii

73:5.1 (824.5) În centrul peninsulei edenice, se găsea încântătorul templu de piatră al Tatălui Universal, sanctuarul sacru al Grădinii. Cartierul general administrativ a fost stabilit în nord, iar casele lucrătorilor și ale familiilor lor au fost construite în sud. În vest s-au rezervat terenurile necesare școlilor, care erau propuse spre construire pentru sistemul educativ al Fiului așteptat, în timp ce „în estul Edenului” s-au construit domiciliile destinate Fiului promis și urmașilor săi în linie directă. Planurile arhitecturale ale Edenului prevedeau locuințe și pământuri din abundență pentru un milion de ființe umane.

73:5.2 (824.6) În momentul sosirii lui Adam, Grădina nu era decât pe un sfert terminată, însă existau deja mii de kilometri de canale de irigații și peste douăzeci de mii de kilometri de drumuri și cărări pietruite. Ceva mai mult de cinci mii de clădiri din cărămidă se înălțau în diverse sectoare, iar arborii și plantele erau aproape fără de număr. Șapte era numărul maxim de case ce puteau constitui o grupare în parc. Cu toate că structurile grădinii erau simple, ele erau

foarte artistice. Căile și drumurile erau bine construite, iar peisagistica era distinsă.

73:5.3 (824.7) Dispozitivele sanitare ale Grădinii erau mult avansate față de tot ceea ce se încercase până atunci pe Urantia. Apa potabilă a Edenului era menținută curată prin stricta observare a regulilor de igienă destinate să îi păstreze puritatea. În aceste epoci primitive, neglijarea acestor reguli stârnea multă neliniște, însă Van a insuflat puțin câte puțin asociaților săi importanța faptului că nu trebuie să fie lăsat să cadă nimic în rezervoarele de apă ale Grădinii.

73:5.4 (825.1) Mai târziu a fost stabilită și o rețea de canale de scurgere însă, până atunci, edeniții au practicat îngroparea scrupuloasă a tuturor deșeurilor sau a materiilor în descompunere. Inspectorii lui Amadon își făceau rondul în fiecare zi, căutând orice posibilă cauză de boală. Urantienii nu căpătaseră încă conștiința importanței luptei preventive contra bolilor umane înainte de sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și începutul secolului al douăzecilea al erei creștine. Înainte de destrămarea regimului adamic, se construiseră din cărămizi un sistem acoperit de canale care treceau pe sub zidurile Grădinii și se vărsau în râul Edenului, la peste un kilometru în aval de zidul exterior.

73:5.5 (825.2) În epoca sosirii lui Adam, în Eden creșteau specimene ale celor mai multe plante din această regiune a lumii. Se aduseseră deja Importante ameliorări fructelor, cerealelor și nucilor. Aici au fost cultivate pentru prima dată multe legume și cereale moderne , însă zeci de varietăți de plante nutritive au dispărut ulterior de pe fața lumii.

73:5.6 (825.3) Aproximativ cinci la sută din Grădină era folosită pentru cultura artificială intensivă, cincisprezece la sută nefiind decât parțial exploatat, restul suprafeței fiind lăsat mai mult sau mai puțin în stare naturală, așteptând sosirea lui Adam, fiind totuși de dorit să se desăvârșească parcul în acord cu ideilor sale.

73:5.7 (825.4) Și așa a fost Grădina Edenului pregătită pentru primirea Adamului făgăduit, și a sale, iar această grădină ar fi făcut onoare unei lumi în evoluție, aflată sub o administrație devenită perfectă și sub un control normal. Adam și Eva au fost foarte mulțumiți de planul general al Edenului, deși au adus și ei numeroase schimbări amenajării locuinței lor personale.

73:5.8 (825.5) Cu toate că munca de înfrumusețare era departe de a fi în întregime terminată în momentul sosirii lui Adam, locul era deja o bijuterie de splendoare botanică. Pe la începuturile șederii lui în Eden, întreaga grădină a luat o nouă formă și a căpătat noi proporții de frumusețe și de grandoare. Nici înainte, nici după această epocă, Urantia nu a adăpostit o expoziție de horticultură și agricultură atât de superbă și atât de completă.

6. Arborele vieții

73:6.1 (825.6) În centrul templului Grădinii, Van a plantat arborele vieții, pe care îl păzise atâta vreme, ale căror frunze erau pentru „vindecarea națiunilor” și ale cărui fructe îl susținuseră atât de mult timp pe pământ. Van știa bine că Adam și Eva depindeau, de

asemenea, de acest dar al Edentiei pentru a se menține în viață odată ce se vor fi materializat pe Urantia.

73:6.2 (825.7) Pe capitalele sistemelor, Fiii Materiali nu au nevoie de arborele vieții pentru a subzista. Numai în repersonalizarea lor planetară ajung ei să depindă de acest auxiliar pentru nemurirea lor fizică.

73:6.3 (825.8) Este posibil ca „arborele cunoașterii binelui și răului” să fie o figură de stil, o denumire simbolică acoperind o multitudine de experiențe umane, însă „arborele vieții” nu era un mit; el era real, și a fost mult timp prezent pe Urantia. Când Preaînălții Edentiei au aprobat numirea lui Caligastia ca Prinț Planetar al Urantiei și a celor o sută de cetățeni ai Jerusemului pentru statul lui major administrativ, ei au trimis pe planetă prin Melchizedeki și un arbust de pe Edentia, care a crescut și a devenit arborele vieții de pe Urantia. Această formă de viață neinteligentă este proprie sferelor sediu ale constelațiilor. Ea se găsește, de asemenea, pe lumile sediu ale universurilor locale și ale suprauniversului, precum și pe sferele Havonei, dar nu și în capitalele sistemice.

73:6.4 (826.1) Această supraplantă înmagazina anumite energii ale spațiului, antidoturi la elementele producând senescenta în existența animală. Fructul copacului vieții acționa ca o baterie de acumulatori suprachimici, eliberând în mod misterios, atunci când era mâncat, forța de prelungire a vieții a universului. Această formă de susținere le era complet inutilă muritorilor evolutivi ai Urantiei, însă le era deosebit de folositoare celor o sută de membri materializați ai statului major ai lui Caligastia și celor o sută de andoniți modificați care aduseseră o contribuție plasmelor vitale ale statului major al Prințului

și care, în schimb, primiseră cu titlu de proprietate deplină complementul vieții care le dădea posibilitatea de a utiliza fructul arborelui vieții pentru a prelungi la nesfârșit existența lor, care fără acesta ar fi fost o existență de muritori.

73:6.5 (826.2) Pe durata domniei Prințului, arborele plantat pe pământ creștea în curtea circulară centrală a templului Tatălui. Când a izbucnit rebeliunea, Van și asociații săi l-au făcut să crească din nou, folosind miezul lui, în tabăra lor temporară. Acest arbust al Edentiei a fost apoi dus cu ei odată cu retragerea lor din ținuturile înalte, unde a fost folosit de Van și de Amadon timp de peste o sută cincizeci de mii de ani.

73:6.6 (826.3) Când Van și asociații săi au pregătit Grădina pentru Adam și Eva, ei au transportat arborele Edentiei în Grădina Edenului, unde a crescut, din nou, în curtea circulară centrală a unui templu al Tatălui. Adam și Eva luau periodic o masă din fructele sale pentru a întreține forma lor duală de viață fizică.

73:6.7 (826.4) Când planurile Fiului Material au fost abătute de la calea dreaptă, Adam și familia sa nu au primit permisiunea de a lua cu ei miezul arborelui din Grădină. Când nodiții au invadat Edenul li s-a spus că vor deveni ca „zeii dacă vor mânca din fructul arborelui”. Spre surpriza lor, ei l-au găsit nepăzit. Ei au mâncat din plin din fructul lui timp de ani de zile, însă lucrul acesta nu a produs asupra lor nici un efect. Ei erau toți muritori materiali ai tărâmului, lipsiți de factorul care acționează ca un complement al fructului arborelui. Inaptitudinea lor de a beneficia de arborele vieții i-a înfuriat și, cu prilejul unuia din războaiele lor interne, au distrus templul și arborele

dându-le foc. Doar zidul de piatră a mai rămas, până la scufundarea ulterioară a Grădinii în apă. Acela a fost al doilea templu al Tatălui care a fost ruinat.

73:6.8 (826.5) A trebuit apoi ca orice trup de carne de pe Urantia să urmeze cursul natural al vieții și al morții. Adam și Eva, copiii lor, copiii copiilor lor și asociații lor au pierit de-a lungul timpului, devenind astfel supuși planului de ascensiune al universului local, în care reînvierea pe lumile palat urmează după moartea fizică.

7. Soarta Edenului

73:7.1 (826.6) După plecarea lui Adam, prima Grădină a fost ocupată, în diferite moduri de nodiți, de cutiți și de sunțiți. Ea a devenit mai târziu spațiul de locuit al nodiților din nord, care se opuneau cooperării cu adamiții. Timp de aproape patru mii de ani, peninsula a fost invadată de acești nodiți inferiori, când fundul oriental al mării Mediterane s-a scufundat, atrăgând sub ape întreaga peninsulă Edenică. Evenimentul a avut loc în conexiune cu o violentă activitate a vulcanilor din vecinătate și cu inundarea istmului care lega Sicilia de Africa. Concomitent cu această vastă scufundare, coasta orientală a Mediteranei a fost considerabil ridicată. Acesta a fost sfârșitul celei mai frumoase creații naturale pe care a adăpostit-o Urantia vreodată. Scufundarea nu a fost bruscă; s-au scurs mai multe sute de ani până ce au ajuns cu totul sub ape întreaga peninsulă.

73:7.2 (827.1) Noi nu putem considera nicidecum această dispariție a Grădinii ca fiind rezultatul neîndeplinirii planurilor divine sau al

greșelilor lui Adam și Eva. Noi credem că scufundarea Grădinii nu a fost nimic altceva decât un eveniment natural, însă ni se pare că data scufundării Grădinii a fost fixată pentru a coincide aproape cu exactitate cu data la care rezervele rasei violete au fost suficiente pentru a se angaja în lucrarea de reabilitare a popoarelor lumii.

73:7.3 (827.2) Melchizedekii îl sfătuiseră pe Adam să nu inaugureze programul de înnobilare și de amalgamare al raselor înainte ca propria sa familie să numere o jumătate de milion de membri. Grădina nu a fost niciodată destinată să fie căminul permanent al adamiților. Aceștia trebuiau să fie emisarii unei noi vieți pentru întreaga lume și să se mobilizeze pentru o dedicare dezinteresată raselor pământului aflate la nevoie.

73:7.4 (827.3) Instrucțiunile date lui Adam de către Melchizedeki implicau necesitatea stabilirii unor cartiere generale rasiale, continentale și divizionare, dirijate de fiii și fiicele lor imediați în timp ce el și Eva își vor împărți timpul între aceste diverse capitale mondiale în calitate de consilieri și coordonatori ai serviciului mondial de înnobilare biologică, de progres intelectual și de reabilitare morală.

73:7.5 (827.4) [Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 73](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 75](#) >>

Capitolul 74

Adam și Eva

74:0.1 (828.1) ADAM ȘI EVA au sosit pe Urantia cu 37.848 de ani înainte de anul 1934 al erei creștine, chiar la jumătatea anotimpului, în vremea când Grădina era la apogeul înfloririi ei. Drept în miezul zilei, și fără a fi fost anunțate, cele două convoaie serafice, însoțite de personalul Ierusemului însărcinat cu transportarea de elevatori biologici pe Urantia, au aterizat încet pe suprafața planetei în rotație, în apropierea templului Tatălui Universal. Toată munca de rematerializare a corpului lui Adam și celui al Evei, s-a executat în incinta acestui sanctuar nou creat. De la ora sosirii lor, au trecut zece zile până să fie re-creați în forma umană duală pentru a fi prezentați lumii ca reprezentând pe noii ei cârmuitori. Ei și-au recăpătat cunoștința simultan. Fiicele și Fiii Materiali slujesc întotdeauna

împreună. Oriunde și oricând, esența misiunii lor este de a nu se despărți niciodată. Ei sunt meniți să lucreze în cuplu, și rareori se întâmplă ca ei să își îndeplinească funcțiile separat.

1. Adam și Eva pe Jerusem

74:1.1 (828.2) Adamii și Evele planetari de pe Urantia erau membrii celui mai vechi corp al Fiilor Materiali de pe Jerusem, unde sunt înscriși împreună sub numărul 14.311. Ei aparțineau celei de-a treia serii fizice, și aveau o înălțime cu puțin peste doi metri și cincizeci.

74:1.2 (828.3) În momentul când Adam a fost ales ca să vină pe Urantia, el era angajat împreună cu tovarășa lui în laboratoarele de testări și probe fizice ale Jerusemului. Vreme de peste cincisprezece mii de ani, ei conduseseră departamentul de energie experimentală aplicată în modificarea formelor vii. Cu mult înainte de asta, ei fuseseră instructori în școlile de cetățenie pentru noii veniți pe Jerusem. Toate astea trebuie avute în vedere în legătură cu istoria purtării lor ulterioare pe Urantia.

74:1.3 (828.4) Când a fost emisă proclamația care chema voluntari pentru misiunea aventurii adamice pe Urantia, toți Fiii și Fiicele corpului senior de Fii Materiali s-au prezentat în postura de candidați. Examinatorii melchizedeki, cu aprobarea lui Lanaforge și a celor Preaînălți din Edentia, i-au ales în final pe Adam și pe Eva, care au venit după aceea să îndeplinească funcția de elevatori biologici pe Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam și Eva au rămas loiali lui Mihail pe toată durata rebeliunii lui Lucifer; cu toate acestea, cuplul a fost chemat înaintea Suveranului Sistemului și a întregului său cabinet pentru a fi supus unei examinări și a primi instrucțiuni. Detaliile problemelor de pe Urantia le-au fost prezentate pe îndelete; ei au fost instruiți în amănunt cu privire la planurile de urmat în acceptarea răspunderilor cârmuirii unei lumi atât de sfâșiate de lupte. Ei au fost puși să presteze împreună jurământ de credință față de Preaînălții Edentiei și față de Mihail din Salvington. Ei au primit cuvenitul sfat de a se vedea ca pe niște supuși ai corpurilor urantiene de administratori provizorii melchizedeki, până la data când corpul guvernamental va fi în măsură să renunțe la conducerea lumii pe care a avut-o în sarcină.

74:1.5 (829.1) Acest cuplu din Ierusem a lăsat în urma lui, în capitala Sataniei și în alte părți, o sută de descendenți - cincizeci de fii și cincizeci de fiice - creaturi magnifice care scăpaseră de căderile progresului, și care erau toate angajate ca fideli servitori de încredere ai universului în perioada în care au plecat părinții lor pe Urantia. Ei erau cu toții prezenți în frumosul templu al Fiilor Materiali pentru a asista la serbarea de bun rămas asociată cu ultimele ceremonii ale acceptării consacrării. Copiii i-au însoțit pe părinții lor la sediul de dematerializare al ordinului lor, și au fost ultimii care și-au luat rămas bun și le-au urat o reușită deplină în vreme ce aceștia se cufundau în somnul pierderii cunoștinței al personalității, prealabil pregătirii pentru transportul serafic. Copiii au petrecut o bucată de vreme împreună la acea întrunire a familiei, bucurându-se că părinții lor urmau curând să devină conducătorii vizibili, în realitate singurii cârmuitori ai planetei 606 a sistemului Sataniei.

74:1.6 (829.2) Așa au părăsit Adam și Eva Jerusemul, în mijlocul aclamațiilor și al urărilor de bine din partea cetățenilor lui. Ei s-au dus să preia noile lor responsabilități dotați cum se cuvine și pe deplin instruiți cu privire la toate îndatoririle și la toate pericolele de întâmpinat pe Urantia.

2. Sosirea lui Adam și a Evei

74:2.1 (829.3) Adam și Eva au adormit pe Jerusem și, când s-au trezit pe Urantia, în templul Tatălui, în prezența mării mulțimi adunate pentru întâmpinarea lor, s-au pomenit față în față cu două ființe de care auziseră vorbindu-se foarte mult, Van și loialul său tovarăș, Amadon. Acești doi eroi ai secesiunii lui Caligastia au fost primii care le-au urat bun venit în noul lor cămin grădină.

74:2.2 (829.4) Limba Edenului era un dialect andonic, la fel ca cel vorbit de Amadon. Van și Amadon perfecționaseră mult această limbă, creând un nou alfabet de douăzeci și patru de litere; sperau să o vadă devenind limba Urantiei, în măsura în care cultura edenică s-ar fi răspândit în lume. Adam și Eva stăpâneau pe deplin acest dialect uman dinainte de a fi plecat din Jerusem, astfel încât acest fiu andonit l-a auzit pe conducătorul superior al lumii sale adresându-i-se în propria sa limbă.

74:2.3 (829.5) În ziua aceea, a fost mult freamăt și mare bucurie în toată Grădina Edenului, în timp ce mesagerii se grăbeau la locul de întâlnire al porumbeilor voiajori adunați din apropiere și din depărtări, și strigau: „Dați drumul păsărilor; lăsați-le să ducă vestea că Fiul

făgădui a venit.” An de an, sute de colonii de credincioși, au menținut constant numărul dorit de porumbei crescuți pe lângă casele lor anume pentru o asemenea ocazie.

74:2.4 (829.6) Pe măsură ce vestea sosirii lui Adam s-a răspândit până departe, mii de membri din triburile învecinate au acceptat învățăturile lui Van și Amadon, iar vreme de mai multe luni de zile pelerinii au continuat să vină în Eden pentru a-i saluta pe Adam și pe Eva și pentru a aduce omagii Tatălui lor nevăzut.

74:2.5 (829.7) Curând după trezirea lor, Adam și Eva au fost escortați la locul de primire oficial aflat pe un deal mare situat la nord de templu. Această colină naturală a fost mărită și amenajată pentru instalarea noilor conducători ai lumii. Aici, la amiază, comitetul de primire al Urantiei le-a urat bun-venit acestui Fiu și acestei Fiice ai sistemului Sataniei. Amadon era președintele acestui comitet, care era compus din doisprezece membri, cuprinzând: un reprezentant al fiecăreia din cele șase rase sangice; șeful în exercițiu al mediatorilor; Annan, o fiică loială purtătoare de cuvânt din partea nodiților; Noe, fiul arhitectului constructor al Grădinii și înfăptuitor al planurilor tatălui său; și cei doi Purtători ai Vieții stabiliți pe Urantia.

74:2.6 (830.1) Actul următor a fost încredințarea sarcinii de supraveghere a planetei lui Adam și Evei de către seniorul melchizedek, șeful consiliului administratorilor provizorii de pe Urantia. Fiul și Fiica Materiali au depus un jurământ de credință față de Preaînălții Norlatiadekului și față de Mihail al Nebadonului. Ei au fost proclamați suveranii Urantiei de către Van, care a predat astfel autoritatea nominală pe care o deținuse timp de peste o sută cincizeci

de mii de ani, în virtutea unei decizii a administratorilor provizorii melchizedeki.

74:2.7 (830.2) Adam și Eva au fost îmbrăcați cu robe regale cu această ocazie, momentul instalării lor oficiale la stăpânirea ai lumii. Nu toate meșteșugurile Dalamatiei au fost pierdute pe planetă; țesutul era încă practicat pe vremea Edenului.

74:2.8 (830.3) S-a auzit apoi proclamația arhanghelilor, iar vocea transmisă a lui Gabriel a decretat al doilea apel nominal al judecății pentru Urantia și deșteptarea supraviețuitorilor adormiți din cea de-a doua perioadă de acordare a grației și a milei pe planeta 606 a Sataniei. Dominația Prințului a trecut; perioada lui Adam, a treia epocă planetară, se deschide în mijlocul unor scene de o măreție simplă; iar noii stăpâni ai Urantiei își inaugurează domnia în condiții aparent favorabile, în pofida confuziei generale provocate de absența cooperării predecesorilor lor în autoritate pe planetă.

3. Adam și Eva fac cunoștință cu planeta

74:3.1 (830.4) Acum, după instalarea lor oficială, Adam și Eva au devenit dureros de conștienți de izolarea lor planetară. Tăcute erau transmisiunile familiare; și absente erau toate circuitele de comunicare extraplanetară. Tovarășii lor din Jerusem se duseseră pe planete unde totul se petrecea normal, cu un Prinț Planetar bine stabilit și cu un stat major experimentat, gata să-i primească și să coopereze cu ei în cursul experiențelor lor inițiale pe aceste lumi.

Însă, pe Urantia, rebeliunea a schimbat totul. Aici, Prințul Planetar era foarte des prezent și, cu toate că era privat de cea mai mare parte din puterea lui de a face rău, el era încă capabil de a face dificilă, și într-o oarecare măsură riscantă, sarcina lui Adam și a Evei. În acea noapte, pe când se plimbau prin Grădină, sub clar de lună plină, discutând planurile zilei următoare, Fiul și Fiica Jerusemului erau îngândurați și deziluzionați.

74:3.2 (830.5) Așa s-a încheiat prima zi a lui Adam și a Evei pe Urantia, planeta izolată și tulburată din cauza trădării lui Caligastia. Ei s-au plimbat și au vorbit până noaptea târziu, prima lor noapte pe pământ - și s-au simțit foarte singuri.

74:3.3 (830.6) A doua zi a lui Adam pe pământ s-a petrecut în ședință cu administratorii provizorii planetari și cu consiliul consultativ. De la melchizedeki și de la asociații lor, Adam și Eva au aflat mai multe detalii despre rebeliunea lui Caligastia și despre efectul acelei răscoale asupra progresului lumii. În ansamblu, această lungă relatare a proastei administrări a treburilor planetei este o istorie descurajantă. Ei au aflat toate faptele privitoare la năruirea totală a planului lui Caligastia de accelerare a procesului evoluției sociale. Ei au ajuns, de asemenea, la o înțelegere clară și deplină a nebuniei încercării de a se ajunge la o civilizație planetară avansată fără a se ține seama de planul divin de înaintare. Și astfel s-a terminat o zi tristă, dar foarte instructivă - cea de-a doua zi a lor pe Urantia.

74:3.4 (831.1) A treia zi a fost consacrată unei cercetări a Grădinii. Instalați pe marile păsări transportoare - fandorii - Adam și Eva au contemplat de la înălțime vastele întinderi ale Grădinii în timp ce erau

purtați prin aer pe deasupra celui mai frumos loc de pe pământ. Această zi de vizită s-a sfârșit cu un mare banchet ținut în cinstea tuturor celor care munciseră la crearea acestei grădini de o frumusețe și de o splendoare edenică. Din nou, până târziu în noaptea celei de-a treia zi a lor, Fiul și tovarășa lui s-au plimbat prin Grădină și au vorbit despre amploarea problemelor lor.

74:3.5 (831.2) În cea de-a patra zi, Adam și Eva au ținut un discurs în fața adunării Grădinii. De la înălțimea dealului inaugural, ei le-au vorbit oamenilor despre planurile lor de reabilitare a lumii și au pus accentul pe metodele prin care vor căuta să reînălțe cultura socială a Urantieii de la nivelele inferioare la care căzuse ca urmare a păcatului și a rebeliunii. Aceasta a fost o zi mare; ea s-a încheiat cu un banchet pentru consiliul bărbaților și al femeilor care fuseseră selectați pentru a primi sarcini în noua administrare a treburilor lumii. Luați seama! În acest grup se găseau și femei și bărbați, și aceasta a fost prima dată când un astfel de eveniment s-a petrecut pe pământ de la epoca lui Dalamatiei încoace. A fost o schimbare uimitoare, aceea de a o vedea pe Eva, o femeie, împărtășind, cu un bărbat, onorurile și responsabilitățile treburilor lumii. Și astfel s-a încheiat cea de-a patra lor zi pe pământ.

74:3.6 (831.3) Ce-a de-a cincia zi a fost ocupată cu organizarea guvernului temporar, administrația care urma să funcționeze până când administratorii provizorii melchizedeki vor fi părăsit Urantia.

74:3.7 (831.4) Ziua a șasea a fost consacrată inspectării numeroaselor tipuri de oameni și de animale. De-a lungul zidurilor estice din Eden, Adam și Eva au fost escortați toată ziua, observând

viața animală a planetei și ajungând la o mai bună înțelegere a ceea ce trebuie făcut pentru stabilirea ordinii în confuzia unei lumi populate de o asemenea varietate de creaturi vii.

74:3.8 (831.5) Persoanele care l-au însoțit pe Adam în această deplasare au fost foarte surprinse să constate cât de deplin a înțeles Adam natura și funcția miilor de animale care i-au fost arătate. Era de ajuns să arunce o singură privire asupra vreunui animal, că și indica natura și comportamentul lui. Adam putea, la prima vedere, să dea tuturor creaturilor materiale pe care le vedea numele descriptiv al originii, al naturii și al funcțiunii lor. Aceia care l-au condus în turul lui de inspecție nu știau că noul conducător al lumii era unul din anomiștii cei mai experți din toată Satania, iar Eva era și ea la fel de pricepută. Adam i-a uimit pe asociații lui prin descrierea unei mulțimi de creaturi vii prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

74:3.9 (831.6) Când s-a scurs cea de-a șasea zi a șederii lor pe pământ, Adam și Eva s-au odihnit pentru prima dată în noul lor cămin „de la estul Edenului”. Primele șase zile ale aventurii pe Urantia fuseseră foarte ocupate, ei așteptând cu mare plăcere o zi de eliberare de toate activitățile.

74:3.10 (831.7) Dar circumstanțele au dictat altfel. Experiența zilei care tocmai trecuse, în care Adam discutase atât de inteligent și de exhaustiv viața animală a Urantie, combinată cu magistralul său discurs inaugural și cu manierele lui fermecătoare, câștigaseră inima și captivaseră gândirea locuitorilor Grădinii, astfel încât ei nu numai că erau dispuși din toată inima să îi accepte drept conducători pe Fiul și pe Fiica nou sosiți din Jerusem, însă majoritatea erau aproape gata-gata să le cadă în genunchi și să-i adore ca pe niște zei.

4. Prima înălțare

74:4.1 (832.1) În noaptea aceea, noaptea care a urmat zilei a șasea, în timp ce Adam și Eva dormeau adânc, s-au petrecut lucruri ciudate în vecinătatea templului Tatălui, în sectorul central al Edenului. Acolo, sub lumina blândă a lunii, sute de femei și de bărbați entuziasmați și înfierbântați au ascultat timp de ore întregi argumentările pline de patimă ale conducătorilor lor. Ei aveau intenții bune, dar pur și simplu nu puteau înțelege simplitatea manierelor fraterne și democratice ale noilor lor suverani. Cu mult timp înainte de revărsatul zorilor, noii administratori temporari ai treburilor lumii au ajuns la concluzia virtual unanimă că Adam și consoarta lui erau mult prea modești și simplii. Ei au decis că Divinitatea coborâse pe pământ sub înfățișare trupească, și că Adam și Eva erau în realitate zei, sau ceva atât de aproape de o astfel de stare, încât erau demni de o venerație respectuoasă.

74:4.2 (832.2) Uimitoarele evenimente ale primelor șase zile ale lui Adam și ale Evei pe pământ au depășit complet înțelegerea minților nepregătite, chiar și pe ale celor mai buni oameni ai lumii. Erau cuprinși de o stare de zăpăceală; ei s-au lăsat antrenați de propunerea de a aduce nobila pereche până sus la templul Tatălui, în miezul zilei, pentru ca toată lumea să se poată închina într-o adorare plină de respect și să se prosterneze într-o supunere plină de umilință; locuitorii Grădinii erau realmente sinceri în toată purtarea lor.

74:4.3 (832.3) Van protesta. Amadon lipsea, având în sarcina sa garda de onoare care veghease, peste noapte, asupra lui Adam și Evei.

Dar protestul lui Van a fost spulberat. I s-a spus că și el era prea modest, prea cuminte; că nu era departe de a fi el însuși un zeu; altfel cum ar fi trăit atât de mult pe pământ, și cum ar fi determinat un eveniment atât de important ca venirea lui Adam? Edeniții înfierbântați erau pe punctul de a-l lua pe sus și a-l urca pe muntele de închinăciune, când Van a reușit să-și croiască drum afară din mulțime. Fiind capabil să comunice cu medianii, l-a trimis în mare grabă pe șeful lor la Adam.

74:4.4 (832.4) Se apropiau zorii celei de-a șaptea zi a lui Adam și a Evei pe pământ, când au auzit surprinzătoarea veste a propunerii acestor muritori bine intenționați, dar necugetați; atunci, chiar în timp ce păsările transportoare zburau cât puteau de repede pentru a-i găsi și aduce pe Adam și pe Eva la templu, medianii, putând chiar și ei să facă un astfel de lucru, i-au transportat ei înșiși la templul Tatălui. Era foarte devreme în dimineața acestei a șaptea zi, și, de pe movila , unde fusese atât de recent primit, Adam a ținut un discurs în care a explicat ordinele filiației divine și le-a făcut clar acestor minți pământești că numai Tatăl și aceia pe care îi desemnează el pot fi venerați. Adam a precizat că va accepta toate onorurile și va primi tot respectul, dar va refuza întotdeauna să fie adorat!

74:4.5 (832.5) A fost o zi memorabilă. Chiar înainte de amiază, aproape de clipa sosirii mesagerului serafic care aducea din Jerusem constatarea instalării conducătorilor lumii, Adam și Eva, ieșind din mulțime, au arătat spre templul Tatălui și au zis: „Mergeți acum spre însemnul material al prezenței nevăzute a Tatălui și închinați-vă în semn de adorare înaintea celui care ne-a făcut pe toți și care ne ține în viață. Și fie ca acest act să reprezinte promisiunea sinceră că voi nu

veți mai fi niciodată tentați să venerați pe nimeni altul în afară de Dumnezeu.” Toți au făcut așa cum le-a poruncit Adam. Fiul și Fiica Materiali stăteau singuri pe deal, cu capetele înclinate, în vreme ce oamenii s-au prosternat în jurul templului.

74:4.6 (832.6) Aceasta a fost originea tradiției zilei sabatului. În Eden, ziua a șaptea a fost întotdeauna consacrată adunării de la amiază din templu; obiceiul de a se consacra această zi cultivării personale a persistat mult timp. Dimineața era consacrată desăvârșirii fizice, ceasurile amiezii adorării spirituale, după amiaza cultivării minții, în vreme ce seara se petrecea în serbări sociale. Aceasta n-a fost niciodată o lege în Eden, dar așa a fost obiceiul câtă vreme administrația adamică a deținut puterea pe pământ.

5. Administrarea lui Adam

74:5.1 (833.1) Timp de aproape șapte ani de la sosirea lui Adam, administratorii provizorii au rămas la datorie, însă în cele din urmă a venit vremea când ei i-au transferat lui Adam administrarea treburilor lumii și s-au întors pe Jerusem.

74:5.2 (833.2) Salutul de bun-rămas al administratorilor provizorii a ocupat o zi întreagă, și în cursul serii melchizedekii individuali le-au dat lui Adam și Evei sfatul lor de despărțire și le-au urat cele mai bune gânduri. Adam ceruse de mai multe ori consilierilor lui să rămână pe pământ cu el, dar aceste rugăminți au fost respinse de fiecare dată. Venise vremea când Fiii Materiali trebuiau să-și asume responsabilitatea deplină pentru conducerea treburilor lumii. Așadar,

la miezul nopții, transportul serafic al Sataniei a părăsit planeta cu paisprezece ființe având destinația Jerusem, transferul lui Van și al lui Amadon având loc simultan cu plecarea celor doisprezece melchizedeki.

74:5.3 (833.3) O bună bucată de vreme totul a mers relativ bine pe Urantia, și se părea că Adam ar fi, în cele din urmă, în stare să dezvolte un plan pentru promovarea extinderii treptate a civilizației edenice. Conform sfaturilor melchizedekilor, el a început să încurajeze artele manufacturii, în ideea dezvoltării relațiilor comerciale cu lumea exterioară. Atunci când Edenul fusese dezbinat, existau peste o sută de ateliere primitive de manufactură în funcțiune, și se stabiliseră relații comerciale extinse cu triburile din vecinătate.

74:5.4 (833.4) Epoci de-a rândul, Adam și Eva fuseseră instruiți în tehnica de perfecționare a unei lumi în vederea pregătirii ei de a primi contribuțiile lor specializate la înaintarea civilizației evolutive. Acum însă, ei se confruntau cu unele probleme presante, cum ar fi stabilirea legii și a ordinii într-o lume de sălbatici, de barbari și de ființe umane doar pe jumătate civilizate. În afară de elita populației pământului, adunată acolo, în Grădină, numai câteva grupuri, de ici de colo, au fost câtuși de puțin susceptibile să primească cultura Adamică.

74:5.5 (833.5) Adam a făcut un efort eroic și hotărât pentru a stabili un guvern mondial, însă a întâmpinat o rezistență încăpățânată la fiecare cotitură. Adam pusese deja în funcțiune, în tot Edenul, un sistem de control colectiv, și aliase toate aceste grupuri într-o ligă edenică. Însă de cum a ieșit din Grădină și a căutat să aplice aceste idei altor triburi exterioare au și apărut necazurile, niște necazuri serioase. De îndată ce asociații lui Adam au început să lucreze în

afara Grădinii, ei au întâlnit rezistența directă și bine plănuită a lui Caligastia și Daligastia. Prințul decăzut fusese destituit din poziția de suveran al lumii, însă nu fusese îndepărtat de pe planetă. El era încă prezent pe pământ și era capabil, cel puțin într-o anumită măsură, să reziste tuturor planurilor lui Adam pentru reabilitarea societății umane. Adam a încercat să pună rasele în gardă contra lui Caligastia, dar sarcina i-a fost îngreunată, căci cel mai mare dușman al lui era invizibil privirii muritorilor.

74:5.6 (833.6) Chiar și printre edeniți se găseau unele minți confuze care s-au aplecat spre învățătura lui Caligastia referitoare la libertatea personală neînfrânată; ele i-au cauzat lui Adam un lanț nesfârșit de greutate; ele îi răsturnau mereu cele mai bine întocmite planuri pentru înaintarea ordonată și pentru dezvoltarea substanțială. Adam s-a văzut în cele din urmă nevoit să renunțe la programul de construcție socială imediată, și a revenit la metoda de organizare a lui Van, împărțindu-i pe edeniți în companii de câte o sută, cu câte un căpitan pentru fiecare și cu locotenenți responsabili pentru fiecare grup de câte zece.

74:5.7 (834.1) Adam și Eva veniseră ca să instituie un guvern reprezentativ în locul unui guvern monarhic, însă, pe toată fața pământului, ei n-au găsit nici un guvern demn de acest nume. Pentru moment, Adam a abandonat orice efort de a stabili un guvern reprezentativ, și înainte de căderea regimului edenic, el a reușit să întemeieze aproape o sută de centre comerciale și sociale, unde indivizi puternici comandau în numele lui. Cea mai mare parte a acestor centre fusese organizată cândva de Van și de Amadon.

74:5.8 (834.2) Trimiterea ambasadorilor de la un trib la altul datează din timpurile lui Adam. Acesta a fost un mare pas înainte în evoluția

guvernului.

6. Viața familială a lui Adam și a Evei

74:6.1 (834.3) Terenurile familiei adamice acopereau cu un pic mai mult de o mie trei sute de hectare. În imediata apropiere a acestui domeniu, se luaseră măsuri pentru instalarea a peste trei sute de mii dintre urmașii lor de ereditate pură, dar nu s-a construit decât prima unitate a clădirilor proiectate. Înainte ca mărimea familiei adamice să depășească această rezervă inițială, întregul plan edenic se năruise și grădina fusese evacuată.

74:6.2 (834.4) Adamson a fost primul născut al rasei violete pe Urantia, fiind urmat de sora sa și de Evason, al doilea fiu al lui Adam și al Evei. Eva era mama a cinci copii înainte de plecarea melchizedekilor - trei fii și două fiice. Următorii doi au fost gemeni. Înainte de marea greșală, ea dăduse naștere la șaizeci și trei de copii: treizeci și două de fiice și treizeci și unu de fii. Când Adam și Eva au părăsit Grădina, familia lor era constituită din patru generații, numărând 1.647 de descendenți direcți de ereditate pură. După plecarea lor din Grădină, ei au avut încă patruzeci și doi de copii, în afară de cei doi urmași prin înrudire comună cu un neam muritor al Urantieii. Și aceasta cifră nu include descendența adamică printre nodiți și alte rase evolutive.

74:6.3 (834.5) Când copiii adamici au încetat să se mai hrănească de la sânul mamei lor, la vârsta de un an, ei n-au băut lapte de la animale. Eva avea acces la laptele unei mari varietăți de nuci și la

sucul mai multor fructe, și cunoscând perfect chimia și energia acestor alimente, ea le-a combinat pentru hrănirea copiilor ei până la apariția dinților.

74:6.4 (834.6) Gătitul mâncării era universal întrebuințat în afara sectorului adamic propriu zis al Edenului, dar nu se gătea nimic în gospodăria lui Adam. Membrii familiei își găseau hrana - fructe, nuci și cereale - gata pregătită pe măsură ce se cocea. Ei mâncau o dată pe zi, puțin după amiază. Adam și Eva mai absorbeau de asemenea „lumină și energie” direct de la anumite emanații spațiale în combinație cu influența arborelui vieții.

74:6.5 (834.7) Corpul lui Adam și acela al Evei emiteau o lumină difuză, dar ei se îmbrăcau întotdeauna potrivit obiceiurilor asociațiilor lor. Deși purtau foarte puține haine în cursul zilei, ei se înveleau, pe timpul serii, în mantale. Originea tradiționalei aure care înconjură capul presupușilor oameni pioși și sfinți datează din timpurile lui Adam și ale Evei. De vreme ce emanațiile luminoase ale corpurilor lor erau în așa mare măsură oprite de îmbrăcămintă, numai strălucirea radiantă a capului lor era perceptibilă. Descendenții lui Adamson au descris întotdeauna în acest fel conceptul lor de indivizi a căror dezvoltare spirituală s-a presupus a fi extraordinară.

74:6.6 (834.8) Adam și Eva puteau comunica, unul cu altul și cu copiii lor de prim grad, la o distanță de circa optzeci de kilometri. Acest schimb de gânduri se efectua cu ajutorul delicatelor alveole cu gaz situate foarte aproape de structura lor cervicală. Prin acest mecanism, ei puteau trimite și recepționa vibrații ale gândirii, însă această putere a fost instantaneu suspendată atunci când ei și-au lăsat minte pradă discordiei și destrămării răului.

74:6.7 (835.1) Copiii adamici au frecventat propriile lor școli până la vârsta de șaisprezece ani, aceia mai tineri fiind învățați de cei mai în vârstă. Cei mici își schimbau activitățile la fiecare treizeci de minute, cei mari la fiecare oră. Era cu certitudine un spectacol nou pe Urantia, acela de a-i observa pe acești copii ai lui Adam și ai Evei desfășurând o activitate voioasă și însuflețitoare numai de dragul de a se juca. Jocul și umorul raselor din ziua de azi sunt în mare măsură provenite de la neamul adamic. Toți adamiții apreciau muzica și aveau, de asemenea, un ascut simț al umorului.

74:6.8 (835.2) Vârsta medie a logodnei era de optsprezece ani, și acești tineri frecventau apoi un curs de doi ani de instruire în vederea asumării responsabilităților conjugale. La douăzeci de ani, ei aveau dreptul de a se căsători; după căsătorie, își începeau munca vieții sau intrau într-o pregătire specială în scopul acesta.

74:6.9 (835.3) Practica ulterioară a unor națiuni de a permite familiilor regale, care pretindeau a se trage din zei, să se căsătorească frate cu soră, datează din vremea tradițiilor urmașilor lui Adam, care erau obligați să se căsătorească între ei. Adam și Eva oficiau întotdeauna ceremoniile de căsătorie ale primei și ale celei de-a doua generații ale Grădinii.

7. Viața în grădină

74:7.1 (835.4) În afara celor patru ani în care au frecventat școlile din vest, copiii lui Adam au trăit și au muncit în „estul Edenului.” Până la vârsta de șaisprezece ani, ei primeau o educație intelectuală

conformă cu metodele școlilor Jerusemului. De la șaisprezece la douăzeci de ani, ei se instruiău în școlile Urantiei de la celălalt capăt al Grădinii, unde serveau de asemenea ca profesori pentru clasele inferioare.

74:7.2 (835.5) Sistemul de școli occidentale al Grădinii avea ca scop esențial *socializarea*. Recreațiile de dimineață erau consacrate practicii horticulturii și agriculturii, iar cele de după amiază, jocului competitiv. Serile erau folosite pentru cultivarea relațiilor sociale și pentru cultivarea prieteniiilor personale. Educația religioasă și sexuală era considerată ca aparținând căminului, îndatorirea părinților.

74:7.3 (835.6) Învățarea în aceste școli cuprindea instruirea privind:

74:7.4 (835.7) 1. Sănătatea și îngrijirea corpului.

74:7.5 (835.8) 2. Regula de aur, etalonul raporturilor sociale.

74:7.6 (835.9) 3. Relația drepturilor individuale cu drepturile colective și obligațiile față de comunitate.

74:7.7 (835.10) 4. Istoria și cultura diverselor rase pământene.

74:7.8 (835.11) 5. Metode de ameliorare și de antrenare a progresului comerțului mondial.

74:7.9 (835.12) 6. Coordonarea conflictelor dintre îndatoriri și sentimente.

74:7.10 (835.13) 7. Cultivarea jocului, a umorului și a substitutelor sub forma competiției pentru înlocuirea luptei fizice.

74:7.11 (835.14) Școlile, și de fapt toate activitățile Grădinii, erau întotdeauna deschise vizitatorilor. Observatori neînarmați erau ușor admiși în Eden pentru scurte vizite. Pentru a sta un timp în Grădină, un urantian trebuia să fie „adoptat.” El primea instrucțiuni în munca de aplicare a planului și a țelului consacrării adamice; el își exprima

intenția lui de a adera la această misiune, și făcea apoi declarația de loialitate față de regulamentele sociale instituite de Adam și față de suveranitatea spirituală a Tatălui Universal.

74:7.12 (836.1) Legile Grădinii erau întemeiate pe codurile mai vechi ale Dalamatiei și promulgate sub șapte titluri:

74:7.13 (836.2) 1. Legile de sănătate și igienă.

74:7.14 (836.3) 2. Regulile sociale ale Grădinii.

74:7.15 (836.4) 3. Codul schimburilor și al comerțului.

74:7.16 (836.5) 4. Legile buneii credințe și ale concurenței loiale.

74:7.17 (836.6) 5. Legile vieții de familie.

74:7.18 (836.7) 6. Codurile civile ale regulii de aur.

74:7.19 (836.8) 7. Cele șapte porunci ale regulii morale supreme.

74:7.20 (836.9) Legea morală a Edenului era puțin diferită de cele șapte porunci ale Dalamatiei. Dar adamiții ofereau multe alte rațiuni spre justificarea acestor porunci; de pildă, privitor la imperativul ridicat contra crimei, prezența interioară a Ajustorilor Gândirii a fost prezentată ca un motiv în plus pentru a nu se distruge viața umană. Ei au arătat că „cel care varsă sânge de om, de om va avea propriul lui sânge vărsat, căci Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său.”

74:7.21 (836.10) În Grădina Edenului, ora consacrată cultului public era la mijlocul zilei; apusul soarelui era ora cultului familial. Adam a făcut tot posibilul să descurajeze folosirea rugăciunilor standardizate, arătând că rugăciunea efectivă trebuie să fie în întregime individuală, că ea trebuie să fie „dorința sufletului”; însă edeniții au continuat să folosească rugăciuni și forme tradiționale transmise din epoca Dalamatiei. Adam s-a străduit de asemenea să înlocuiască sacrificiile

de sânge din ceremoniile religioase cu ofrandele de fructe ale pământului, dar nu a reușit mare lucru în acest sens înainte de ruina Grădinii.

74:7.22 (836.11) Adam s-a străduit să explice raselor egalitatea sexelor. Maniera în care Eva lucra alături de soțul ei i-a impresionat profund pe toți locuitorii Grădinii. Adam i-a învățat fără ocolișuri că femeia, asemenea bărbatului, contribuie la producerea acelor factori ai vieții care se unesc pentru a forma o nouă ființă. Până la vremea respectivă, oamenii presupuseseră că toată procrearea pleacă „rinichii tatălui”. Ei au considerat mama ca fiind doar un instrument pentru hrănirea copilului și pentru nașterea și îngrijirea nou-născutului.

74:7.23 (836.12) Adam i-a învățat pe contemporanii lui tot ce puteau să înțeleagă, însă, comparativ vorbind, asta n-a însemnat mare lucru. Totuși, rasele mai inteligente ale pământului așteptau cu nerăbdare vremea când li se va permite să se căsătorească cu copiii superiori ai rasei violete. Și ce lume diferită ar fi devenit Urantia dacă acest mare plan de înnobilare a raselor ar fi fost dus la bun sfârșit! Chiar și așa cum s-au petrecut lucrurile, aportul redus de sânge pe care oamenii evolutivi l-au primit de la rasele importate a adus foloase inestimabile.

74:7.24 (836.13) Și astfel a lucrat Adam pentru bunăstarea și înălțarea lumii de pe planeta lui de ședere, însă a fost o sarcină grea aceea de a conduce pe cea mai bună cale pe acești oameni amestecați și corciți.

8. Legenda creației

74:8.1 (836.14) Povestea creării Urantiei în șase zile era întemeiată pe tradiția că Adam și Eva își petrecuseră exact șase zile în examinarea inițială a Grădinii. Această împrejurare a adus o sancțiune aproape sacră perioadei de timp a săptămânii, care la origine fusese introdusă de către Dalamatieni. Faptul că Adam a petrecut șase zile cu inspectarea Grădinii și cu formularea planurilor preliminare de organizare nu fusese prestabilit, ci a fost elaborat de la zi la zi. Alegerea celei de-a șaptea zi pentru închinare a fost cu totul întâmplătoare prin legătura lor cu faptele despre care tocmai am vorbit.

74:8.2 (837.1) Legenda facerii lumii în șase zile a fost o gândire care a venit mai târziu, de fapt, cu treizeci de mii de ani mai târziu. E posibil ca un pasaj al povestirii, apariția bruscă a soarelui și a lunii, să-și aibă originea în tradițiile de altădată conform cărora lumea s-a ivit brusc dintr-un nor spațial dens de praf cosmic care ascunsese mult timp soarele și luna.

74:8.3 (837.2) Povestea creării Evei din coasta lui Adam este un rezumat confuz al sosirii lui Adam și al chirurgiei celeste legate de schimbul de substanțe vii asociat cu venirea statului major corporal al Prințului Planetar, cu peste patru sute și cincizeci de ani în urmă.

74:8.4 (837.3) Majoritatea oamenilor lumii au fost influențați de tradiția că Adam și Eva aveau forme fizice create pentru ei cu prilejul sosirii lor pe Urantia. Credința că omul a fost creat din lut a fost aproape universală în emisfera estică; această tradiție poate fi regăsită în multe zone ale lumii, de la Insulele Filipine până în Africa. Și multe grupuri etnice au acceptat această poveste a originii din lut a

omului printr-o formă specială de creație, chiar dacă anterior ele au crezut în creația progresivă - evoluția.

74:8.5 (837.4) Independent de influențele Dalamatiei și ale Edenului, omenirea avea tendința să creadă în ascensiunea treptată a rasei umane. Faptul evoluției nu este o descoperire modernă; anticii au înțeles caracterul lent și evolutiv al progresului uman. Grecii primitivi aveau idei clare despre aceasta, în ciuda apropierii lor de Mesopotamia. Deși diversele rase umane s-au încurcat jalnic în noțiunile lor asupra evoluției, multe triburi primitive credeau și îi învățau pe oameni că ei se trăgeau din diverse animale. Oamenii primitivi au căpătat obiceiul de a-și alege pentru „totemurile” lor animalele presupusei lor obârșii. Anumite triburi indiene nord-americeane se credeau provenite din castori și din coioți. Unele triburi africane spun că ele descind din hienă, un trib malaiez din lemuri, iar un grup din Noua Guinee din papagal.

74:8.6 (837.5) Babilonienii, dat fiind contactul lor imediat cu rămășițele civilizației adamiților, au extins și au împodobit povestea creării omului; ei pretindeau că el se cobora de-a dreptul dintre Zei, că rasa avea o origine aristocratică, care era incompatibilă chiar și cu doctrina creației din lut.

74:8.7 (837.6) Povestea creației din Vechiul Testament a apărut la mult timp după epoca lui Moise; el nu i-a învățat niciodată pe evrei o istorie atât de denaturată. De fapt, el le-a oferit israeliților o povestire simplă și concisă a creației, sperând ca prin aceasta să dea importanță chemării sale la venerarea Creatorului, Tatăl Universal, pe care el l-a numit Domnul Dumnezeu al Israelului.

74:8.8 (837.7) În primele sale învățături, Moise a evitat cu mare înțelepciune să se întoarcă la epoca lui Adam și, întrucât Moise era învățătorul suprem al evreilor, poveștile despre Adam au fost intim asociate cu acelea ale creației. Tradițiile străvechi au recunoscut o civilizație pre-adamică. Aceasta reiese clar din faptul că editorii de mai târziu, care au avut intenția de a elimina orice referință la chestiuni umane anterioare epocii lui Adam, au omis din neglijență eliminarea relatării revelatoare a emigrării lui Cain către „ținutul Nodului”, unde și-a luat o soție.

74:8.9 (838.1) Mult timp după instalarea lor în Palestina, evreii n-au avut nici o scriere de uz general. Ei au învățat folosirea unui alfabet de la vecinii lor, filistenii, care erau refugiați politici din civilizația superioară a Cretei. Evreii au scris foarte puțin până la anul 900 înainte de Isus, și neavând nici un limbaj scris până la această dată târzie, au circulat în rândurile lor câteva povești diferite asupra creației, dar după captivitatea babiloniană au fost înclinați mai mult către acceptarea unei versiuni mesopotamiene modificate.

74:8.10 (838.2) Tradiția ebraică s-a cristalizat în jurul lui Moise și, pentru că el s-a străduit să urmărească genealogia lui Abraham până înapoi la Adam, evreii au presupus că Adam a fost primul om din toată omenirea. Yahweh a fost creatorul și, întrucât Adam este presupus ca fiind primul om, el trebuie să fi făcut lumea chiar înainte de a-l face pe Adam. Tradiția celor șase zile ale lui Adam a fost apoi strecurată în poveste, cu rezultatul că la aproape o mie de ani după șederea lui Moise pe pământ, tradiția creației în șase zile a fost scrisă și ulterior atribuită lui.

74:8.11 (838.3) Când preoții evrei s-au reîntors la Ierusalim, ei terminaseră deja scrierea povestirii lor despre începutul lucrurilor. Curând ei au pretins că această narațiune este o istorie a creației scrisă de Moise și descoperită recent. Însă evreii contemporani din jurul anului 500 înainte de Isus nu considerau aceste scrieri ca revelații divine; ei le-au privit într-un mod foarte asemănător aceluia în care oamenii de mai târziu vor considera povestirile mitologice.

74:8.12 (838.4) Acest document falsificat, presupus a reprezenta învățăturile lui Moise, a fost adus în atenția lui Ptolemeu, regele grec al Egiptului, care îl avusese tradus în greacă de către o comisie de șaptezeci de erudiți, pentru noua bibliotecă din Alexandria. Această poveste își găsește astfel locul ei printre acele scrieri care au devenit după aceea o parte a culegerilor ulterioare de „scrieri sacre” ale religiei ebraice și creștine. Și prin identificarea cu aceste sisteme teologice de mai târziu, aceste concepții au influențat profund un timp îndelungat filozofia multor oameni occidentali.

74:8.13 (838.5) Învățătorii creștini au perpetuat credința că rasa umană a fost creată printr-un act suveran. Toate acestea au condus direct la formarea de ipoteze a unei epoci de aur de altădată, a beatitudinii utopice, și la teoria căderii omului sau supraomului, care a explicat condiția societății care nu avea nimic utopic. Aceste perspective asupra vieții și locului omului în univers au fost, în cel mai bun caz, descurajante, întrucât ele se întemeiau pe o credință în regres mai degrabă decât în progres, și care implica deopotrivă o Deitate răzbunătoare, care își vărsa mânia asupra rasei umane ca pedeapsă pentru erorile anumitor administratori planetari de odinioară.

74:8.14 (838.6) "Epoca de aur" este un mit, dar Edenul a fost un fapt, și Civilizația Grădinii a fost efectiv ruinată. Adam și Eva erau stat în Grădină de o sută șaptesprezece ani când, prin nerăbdarea Evei și prin erorile de judecată ale lui Adam, ei au îndrăznit să se abată de la calea ordonată, lucru care a atras rapid nenorocirea asupra lor și întârzierea dezastruoasă în dezvoltarea progresivă a întregii Urantii.

74:8.15 (838.7) [Relatat de Solonia, „vocea serafică din Grădină.”]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 74](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 76](#) >>

Capitolul 75

Greșeala lui Adam și a Evei

75:0.1 (839.1) DUPĂ mai bine de o sută de ani de efort pe Urantia, Adam n-a văzut decât foarte puține progrese în afara Grădinii; lumea în general nu părea câtuși de puțin să schimbe în mai bine. Producerea unei rase mai bune se arăta foarte îndepărtată, iar situația părea a fi disperată, încât aproape că se impunea un remediu neprevăzut în planurile originare. Cel puțin, asta a trecut adesea prin mintea lui Adam, și așa s-a și exprimat el de multe ori către Eva. Adam și consoarta sa erau loiali, însă erau foarte izolați de semenii lor și foarte îndurerați de starea jalnică a lumii lor.

1. Problema Urantiei

75:1.1 (839.2) Misiunea adamică pe Urantia, planetă experimentală, destrămată de rebeliune și izolată, a fost încercare formidabilă. Fiicele și Fiii Materiali nu au întârziat să devină conștienți de dificultatea și de complexitatea sarcinii lor planetare. Totuși, ei s-au apucat cu curaj de rezolvarea multiplelor lor probleme; însă, atunci când s-au avântat în munca lor majoră de eliminare a ființelor degenerate și pline de defecte din rândurile neamurilor omenești, ei au fost destul de descurajați. Ei nu vedeau nici o cale de ieșire din acea dilemă, și nu se puteau sfătui nici cu superiorii lor de pe Jerusem, nici cu cei de pe Edentia. Ei au fost aici, izolați și confrunțați zi de zi cu vreo nouă și complicată încurcătură, cu vreo problemă care să pară irezolvabilă.

75:1.2 (839.3) În condiții normale, prima sarcină a Adamului și a Evei Planetari ar fi fost coordonarea și amalgamarea raselor. Însă, pe Urantia, un asemenea proiect părea aproape lipsit de speranță, căci rasele, deși erau bine pregătite din punct de vedere biologic, nu au fost niciodată purificate de neamurile lor înapoiate și nedesăvârșite.

75:1.3 (839.4) Adam și Eva s-au pomenit pe o sferă cu totul nepregătită pentru proclamarea fraternității oamenilor, o lume bâjbâind într-un cumplit întuneric spiritual și într-o confuzie și mai accentuată de eșecul misiunii administrației precedente. Gândirea și morala erau la un nivel scăzut, și în loc de a se dedica misiunii lor de unificare religioasă, ei trebuiau să înceapă într-un chip cu totul nou lucrarea lor de convertire a locuitorilor la cele mai simple forme de credință religioasă. În loc de a găsi un limbaj gata de adoptat, ei se confruntau cu confuzia mondială a sute și sute de dialecte locale. Nici un Adam al serviciului planetar n-a fost vreodată coborât pe o lume

mai dificilă; obstacolele păreau de neînlăturat și problemele irezolvabile pentru creaturi.

75:1.4 (839.5) Ei erau izolați, și extraordinarul sentiment de însingurare care s-a năpustit asupra lor era și mai intensificat de plecarea destul de rapidă a administratorilor Melchizedeki. Numai indirect, cu ajutorul ordinelor angelice, puteau să comunice cu orice ființă exterioară planetei. Au pierdut puțin câte puțin din curajul și din buna lor dispoziție, iar credința lor era gata-gata să se clatine.

75:1.5 (840.1) Aceasta este adevărata imagine a descumpănirii acestor două suflete nobile atunci când cugetau la sarcinile cu care se confruntau. Amândoi erau acut conștienți de teribila încercare implicată de executarea misiunii lor planetare.

75:1.6 (840.2) Nici un Fiu Material al Nebadonului n-a mai fost probabil pus vreodată în fața unei sarcini atât de dificile, și aparent lipsite de speranță, așa cum au fost puși Adam și Eva în fața jalnicei situații a Urantiei. Uneori ar fi putut avea oarecare sorti de izbândă, dar numai dacă ar fi fost mai prevăzători și mai *răbdători*. Amândoi, îndeosebi Eva, erau într-adevăr prea nerăbdători; ei nu erau dispuși să se înhame la lunga, lunga probă a îndurării. Ei au fost dornici să vadă niște rezultate imediate, și au văzut, dar rezultatele dobândite astfel s-au dovedit cât se poate de dezastruoase atât pentru ei cât și pentru lumea lor.

2. Complotul lui Caligastia

75:2.1 (840.3) Caligastia a făcut vizite frecvente în Grădină și a avut multe întrevederi cu Adam și Eva, însă ei erau neînduplecați în fața sugestiilor lui de compromis și de scurtături aventuroase. Ei au văzut deja suficiente rezultate ale rebeliunii pentru a fi bine imunizați contra tuturor acestor propuneri insinuante. Propunerile lui Daligastia au rămas fără ecou chiar și acelea adresate urmașilor tineri ai lui Adam. Bineînțeles, nici Caligastia nici asociatul lui nu aveau puterea de a influența nici un individ împotriva voinței lui, cu atât mai puțin să-i convingă pe copiii lui Adam să facă vreun rău.

75:2.2 (840.4) Trebuie reamintit faptul că Caligastia era încă Prințul Planetar titular al Urantiei, un Fiu dezorientat, dar totuși elevat, al universului local. El n-a fost definitiv destituit până în perioada trecerii lui Mihail Crist pe Urantia.

75:2.3 (840.5) Prințul căzut era însă stăruitor și hotărât. El a renunțat în curând să acționeze asupra lui Adam și s-a decis să încerce un perfid atac lateral asupra Evei. Vicleanul a tras concluzia că singura speranță de reușită rezidă în angajarea pricepută de persoane calificate aparținând păturii superioare a grupului Nodit, descendenții asociațiilor de altădată ai statului său major corporal. Iar planurile au fost prin urmare întocmite pentru a o prinde în cursă pe mama rasei violete.

75:2.4 (840.6) Eva n-a avut niciodată nici cea mai mică intenție de a face ceva care să meargă contra planurilor lui Adam sau care să compromită misiunea lor planeară de încredere. Cunosând tendința femeii de a căuta rezultate imediate mai degrabă decât de a face cu prevedere planuri cu efecte mai îndepărtate, Melchizedekii, înaintea plecării lor, au avertizat-o cu precădere pe Eva contra pericolelor

specifice care amenință poziția lor izolată pe planetă și, în particular, i-au atras luare aminte ca niciodată să nu se desolidarizeze de soțul ei, adică, să nu încerce metode secrete sau personale pentru a face să progreseze întreprinderile lor comune. Cu foarte mare scrupulozitate, Eva a dus la îndeplinire aceste instrucțiuni timp de peste o sută de ani, și nu i-a venit ideea că ar putea prezenta vreun pericol vizitele tot mai intime și mai confidențiale venite din partea unui conducător Nodit, numit Serapatatia. Întreaga acțiune s-a dezvoltat atât de gradat și atât de natural, încât Eva a fost luată prin surprindere.

75:2.5 (840.7) Locuitorii Grădinii fuseseră în contact cu nodiții încă din zile de început ale Edenului. De la acești descendenți amestecați ai membrilor nesocotiți din statul major al lui Caligastia, ei au primit un ajutor foarte valoros și o colaborare prețioasă, și din vina lor regimul edenic era acum pe cale de a ajunge la ruinarea lui completă și la răsturnarea lui finală.

3. Ispitirea Evei

75:3.1 (841.1) Adam își încheiase de curând primul său secol de ședere pe pământ când Serapatatia, la moartea tatălui său, a ajuns la conducerea confederației occidentale sau siriene a triburilor nodite. Serapatatia era un om cu pielea brună, un descendent strălucit al șefului de odinioară al comisiei de sănătate din Dalamatia, care se căsătorise cu o femeie înzestrată cu o minte superioară, femeie care aparținea rasei albastre a acelor vremuri îndepărtate. De-a lungul

generațiilor, această linie deținuse autoritatea și exercitase o mare influență asupra triburilor nodite occidentale.

75:3.2 (841.2) Serapatatia făcuse câteva vizite la Grădină și devenise profund impresionat de spiritul de justete al cauzei lui Adam. La scurt timp după ce a preluat conducerea nodiților sirieni, el și-a anunțat intenția de a se afilia lucrării lui Adam și a Evei în Grădină.

Majoritatea oamenilor lui i s-au alăturat în acest program, și Adam a fost încântat de vestea că cel mai puternic și cel mai inteligent dintre toate triburile vecine s-au raliat aproape în bloc spre a veni în sprijinul programului de perfecționare a lumii; acest fapt a fost categoric încurajator. La puțin timp după acest mare eveniment, Serapatatia și noul lui stat major au fost primiți de către Adam și Eva în propria lor casă.

75:3.3 (841.3) Serapatatia a devenit unul dintre locuitorii lui Adam, cei mai capabili și mai eficienți. El era cât se poate de cinstit și de-a dreptul sincer în toate activitățile lui; el n-a fost niciodată conștient, nici chiar mai târziu, că vicleanul Caligastia se servise de el ca de o unealtă de circumstanță.

75:3.4 (841.4) Curând Serapatatia a devenit vice-președintele comisiei edenice de relații tribale, și multe planuri au fost pregătite pentru îndeplinirea mai viguroasă a lucrării de raliere a triburilor mai îndepărtate la cauza Grădinii.

75:3.5 (841.5) El a avut multe întrevederi cu Adam și cu Eva - în special cu Eva -prilejuri la care au discutat multe proiecte pentru îmbunătățirea metodelor lor. Într-o zi, în cursul unei conversații cu Eva, Serapatatia a avut ideea că ar fi de foarte mare ajutor dacă, în

vreme ce aștepta să poată recruta un mare număr de reprezentanți ai rasei violete, s-ar putea face ceva pentru progresul imediat al triburilor rămase în urmă. Serapatatia a susținut că, dacă nodiții, ca fiind rasa cea mai progresistă și mai cooperatistă, ar putea avea un conducător care să se nască la ei cu o parte de sânge violet, ar constitui o legătură puternică care i-ar lega mai strâns pe acești oameni de Grădină. Și toate astea au fost sincer și serios considerate ca benefice pentru lume, de vreme ce acest copil, care urma să fie crescut și educat în Grădină, ar fi exercitat o mare influență benefică asupra oamenilor tatălui său.

75:3.6 (841.6) Ar trebui subliniat din nou că Serapatatia era întru totul onest și în întregime sincer în toate propunerile lui. Niciodată nu bănuise că el făcea jocul lui Caligastia și al lui Daligastia. Serapatatia era pe deplin fidel planului de acumulare a unei puternice rezerve a rasei violete înainte de a încerca ridicarea la scară mondială a oamenilor confuzi de pe Urantia. Dar asta cerea să se împlinească sute de ani, iar el era nerăbdător; el a vrut să obțină niște rezultate imediate - lucruri pe care să le poată vedea în timpul vieții lui. El i-a explicat clar Evei că Adam era adesea descurajat de cât de puțin înfăptuise în munca de înălțare a lumii.

75:3.7 (841.7) Timp de mai mult de cinci ani, aceste planuri s-au copt în taină. În cele din urmă, ele s-au dezvoltat până în punctul în care Eva a consimțit să aibă o întrevedere secretă cu Cano, cea mai strălucită minte și cel mai activ conducător al coloniei de nodiți simpatizanți din apropiere. Cano a fost foarte bine intenționat în ceea ce privește regimul adamic; de fapt, el a fost conducătorul spiritual

sincer al acelor nodiți din împrejurimi care a favorizat relații amicale cu Grădina.

75:3.8 (842.1) Reuniunea fatală a avut loc în amurgul unei serii de toamnă, nu departe de casa lui Adam. Eva nu îl mai întâlnise niciodată pe frumosul și entuziastul Cano - care era un magnific specimen al supraviețuirii structurii superioare fizice și a intelectului remarcabil al strămoșilor lui îndepărtați ai statului major al Prințului. Cano, de asemenea, a crezut cu toată ființa în justetea proiectului lui Serapatatia. (În afara Grădinii, poligamia se practica în mod curent.)

75:3.9 (842.2) Influențată de măgulire, de entuziasm, și de o mare forță de persuasiune personală, Eva a consimțit pe loc să se aventureze în întreprinderea mult discutată și să adauge propriul ei mic proiect de salvare a lumii la planul divin mai vast și de mai mare amploare. Înainte să fi realizat întru totul ce se petrecea, pasul fatal fusese deja făcut. Faptul s-a consumat.

4. Realizarea greșelii

75:4.1 (842.3) Ființele celeste care trăiau pe planetă erau neliniștite. Adam a recunoscut că ceva nu era bine, și a chemat-o pe Eva cu el în Grădină. Și acum, pentru prima dată, Adam a auzit întreaga poveste a îndelung nutritului plan vizând accelerarea progresului lumii prin acțiunea simultană în două direcții: îndeplinirea planului divin concomitent cu executarea proiectului lui Serapatatia.

75:4.2 (842.4) În timp ce Fiul și Fiica Materiali au stat în intimitate de vorbă în Grădina luminată de lună, „vocea din Grădină” le-a

reproșat neascultarea lor. Acea voce nu a fost a altuia decât a mea, pe când anunțam perechea edenică că încălcase pactul Grădinii, că nu dăduseră ascultare instrucțiunilor Melchizedekilor și că dăduse greș în executarea jurămintelor lor de credință față de suveranul universului.

75:4.3 (842.5) Eva consimțise să participe la practicarea binelui și a răului. Binele este ducerea la îndeplinire a planurilor divine; păcatul este o încălcare deliberată a voinței divine; răul este greșita adaptare a planurilor și greșita ajustare a tehnicilor, tradus prin dizarmonia universului și prin confuzia planetară.

75:4.4 (842.6) De fiecare dată când cuplul Grădinii mâncase din fructul arborelui vieții, el fusese prevenit de arhanghelul păzitor că trebuie să se abțină de la a ceda sugestiilor lui Caligastia de a îmbina binele și răul. Ei fuseseră avertizați în termenii următori: „În ziua în care veți împleni binele cu răul, veți deveni cu siguranță la fel cu muritorii țărâmului; veți muri cu siguranță.”

75:4.5 (842.7) Cu ocazia fatală a întâlnirii lor secrete, Eva i-a semnalat lui Cano acest avertisment des repetat, dar Cano, necunoscând importanța sau semnificația acestor muștrări, o asigurase că bărbații și femeile cu motive bune și cu intenții sincere nu ar putea face nici un rău, că ea sigur n-ar muri, ci mai curând ar trăi în chip nou în persoana copilului lor, care ar crește pentru binecuvântarea și stabilitatea lumii.

75:4.6 (842.8) Chiar dacă acest proiect de modificare a planului divin fusese conceput și executat cu toată sinceritatea și numai cu cele mai înalte motive pentru bunăstarea lumii, el a constituit un rău pentru că a reprezentat calea greșită de a atinge scopuri juste, deoarece s-a îndepărtat de la calea dreaptă, planul divin.

75:4.7 (843.1) E adevărat că Eva îl găsisese pe Cano plăcut la înfățișare, și că ea a realizat tot ceea ce seducătorul ei i-a promis prin intermediul „unei cunoașteri noi și sporite a chestiunilor omenești și al unei înțelegeri mai vii a firii omenești ca întărire a înțelegerii naturii adamice.”

75:4.8 (843.2) Eu am vorbit cu tatăl și cu mama rasei violete în noaptea aceea, în Grădină, de vreme ce aceea era datoria mea în acele triste împrejurări. Am ascultat în întregime povestea a tot ceea ce a condus-o pe Mama Eva la comiterea greșelii, și le-am dat amândurora sfaturi și îndrumări cu privire la situația imediată. Unele au fost urmate, altele neluate în seamă. Această convorbire e descrisă în scrierile voastre astfel: „Domnul Dumnezeu ia chemat pe Adam și pe Eva în Grădină și i-a întrebat: 'Unde sunteți?'”. Generațiile ulterioare aveau obiceiul de a atribui direct unei intervenții personale a Zeilor tot ceea ce era neobișnuit și extraordinar, fie de ordin fizic, fie de ordin spiritual.

5. Repercursiunile greșelii

75:5.1 (843.3) Dezamăgirea Evei a fost întradevăr patetică. Adam și-a dat seama de dificultatea întregii situații. În toate că era descurajat și cu inima frântă, el n-a manifestat decât milă și simpatie pentru consoarta lui căzută în greșeală.

75:5.2 (843.4) Din disperarea pe care a adus-o realizarea eșecului s-a întâmplat că Adam, în ziua de după pasul greșit al Evei, a căutat-o pe Laotta, strălucita femeie nodită care conducea școlile vestice ale

Grădinii, și a săvârșit cu bună știință aceeași nebunie ca și Eve. Dar să nu înțelegeți greșit; Adam n-a fost sedus; el știa exact ce era pe cale să facă; el a ales de bună voie să împărtășească soarta Evei. El și-a iubit consoarta cu o afecțiune supraomenească, și gândul posibilității unei vegheri solitare pe Urantia fără ea era mai mult decât se putea îndura.

75:5.3 (843.5) Când au aflat ce i s-a întâmplat Evei, locuitorii cuprinși de mânie ai Grădinii erau tot mai greu de stăpânit; ei au declarat război nodiților instalați în vecinătate. Ieșind pe porțile Edenului, ei s-au năpustit asupra acelei populații luate pe nepregătite, distrugând-o în totalitate - nici un bărbat, nici o femeie, nici un copil nu au fost cruțați, iar Cano, tatăl lui Cain încă nenăscut, a pierit și el.

75:5.4 (843.6) La realizarea a ceea ce se întâmplase, Serapatatia a fost cuprins de consternare; frica și remușcările l-au făcut să își piardă mințile. În ziua următoare, el s-a înecat în marele fluviu.

75:5.5 (843.7) Copiii lui Adam au căutat să o consoleze pe mama lor abătută, în vreme ce tatăl lor a umblat de unul singur vreme de treizeci de zile. La sfârșitul acelei perioade, Adam și-a revenit și s-a reîntors la casa lui, începând să facă planuri pentru viitoarea linie de acțiune.

75:5.6 (843.8) Consecințele greșelilor făcute de părinți induși în eroare sunt foarte des împărtășite și de copiii lor nevinovați. Fiicele și fiii integri și nobili ai lui Adam și ai Evei au fost copleșiți de o inexplicabilă amărăciune a incredibilei tragedii care se abătuse atât de brusc și de brutal asupra lor. Nici în cincizeci de ani, cei mari dintre copiii lor nu își revin din amărăciunea și tristețea acelor zile tragice, în special din teroarea acelei perioade de treizeci de zile în cursul

căreia tatăl lor lipsea de acasă în vreme ce mama lor abătută era complet nepăsătoare de soarta ei și tot ceea ce o înconjura.

75:5.7 (843.9) Aceleași treizeci de zile au fost și pentru Eva ca niște ani lungi de amărăciune și suferință. Acest suflet nobil nu s-a refăcut niciodată pe deplin de pe urma efectelor acelei perioade chinuitoare de suferință mentală și de amărăciune spirituală. Nici un aspect al privațiunilor și al greutăților lor materiale ulterioare n-a putut nici măcar să se compare în memoria Evei cu aceste teribile zile și îngrozitoare nopți de însingurare și insuportabilă incertitudine. Ea a aflat de acțiunea pripită a lui Serapatatia fără să știe dacă tovarășul ei se omorâse din disperare sau fusese îndepărtat de pe pământ drept pedeapsă pentru pasul lui greșit. Și, atunci când Adam s-a întors acasă, Eva a încercat o bucurie și o recunoștință care n-au fost niciodată umbrite de serviciul anevoios al lungului și dificilului lor parteneriat de o viață.

75:5.8 (844.1) Timpul a trecut, dar Adam nu era sigur de natura faptei lor decât la șaptezeci de zile după greșeala Evei, când administratorii provizorii Melchizedeki s-au reîntors pe Urantia și au preluat jurisdicția asupra treburilor lumii. Și atunci a știut că el și Eva eșuaseră.

75:5.9 (844.2) Însă se pregăteau încă și mai multe necazuri. Vestea nimicirii coloniei nodite din vecinătatea Edenului n-a întârziat să ajungă la triburile lui Serapatatia din nord, și o mare oaste a fost adunată pentru a mășălui pe teritoriul Grădinii. Acesta a fost începutul unui război lung și înverșunat între adamiți și nodiți, căci aceste ostilități au continuat multă vreme după ce Adam și partizanii

lui au emigrat în a doua grădină, în valea Eufratului. A fost o intensă și durabilă „dușmănie între bărbatul acesta și femeie, între sămânța unuia și sămânța celuilalt”.

6. Adam și Eva părăsesc grădina

75:6.1 (844.3) Când Adam a aflat că nodiții erau în marș, el a căutat îndrumarea Melchizedekilor, dar ei au refuzat să-l sfătuiască, nespunându-i decât să facă cum credea el că e mai bine și făgăduindu-i cooperarea lor prietenoasă, atât pe cât era posibil, indiferent de linie de acțiune pe care ar fi ales-o. Melchizedekilor li s-a interzis să se amestece în planurile personale ale lui Adam și ale Evei.

75:6.2 (844.4) Adam știa că el și Eva eșuaseră; prezența administratorilor provizorii Melchizedeki l-a făcut să-i de-a seama de asta; dar el încă nu știa nimic despre statutul lor personal sau despre soarta lor viitoare. El a avut, toată noaptea, o întrunire cu o mie două sute de partizani loiali care s-au angajat să-l urmeze pe conducătorul lor, iar în ziua următoare la amiază, acești pelerini au plecat din Eden în căutarea de noi locuințe. Adam nu avea nici o înclinație pentru război și a ales, în consecință, să lase fără opoziție prima grădină nodiților.

75:6.3 (844.5) Caravana edenică a fost oprită în a treia zi de la ieșirea din Grădină de către sosirea transporturilor serafice din Jerusem. Și, pentru prima dată, Adam și Eva au fost informați de ceea ce urma să se aleagă de copiii lor. În timp ce transportoarele stăteau pregătite, acelor copii care au ajuns la vârsta alegerii (douăzeci de ani) l-i s-a

dat posibilitatea să opteze pentru rămânerea pe Urantia cu părinții lor sau pentru a deveni pupili ai Preaînălților Norlatiadekului. Două treimi au ales să meargă pe Edentia; cam o treime au decis să rămână cu părinții lor. Toți copiii care nu erau la vârsta alegerii au fost luați pe Edentia. Nimeni nu ar fi putut asista la dureroasa despărțire a acestui Fiu Material și a acestei Fiice Materiale de copiii lor fără să realizeze că drumul celor ce încalcă legea este aspru. Descendenții lui Adam și ai Evei sunt acum prezenți pe Edentia; nu știm ce se va hotărî cu privire la ei.

75:6.4 (844.6) Era o caravană tristă, foarte tristă, care se pregătea de continuarea călătoriei ei. Ce putea fi mai tragic! Să fi venit pe o lume cu astfel de speranțe, să fi fost atât de bine primiți, și apoi să plece din Eden în dizgrație, iar pe deasupra să mai piardă și peste trei sferturi din copiii lor chiar înaintea găsirii unui nou domiciliu!

7. Degradarea lui Adam și a Evei

75:7.1 (845.1) S-a întâmplat în vremea când caravana edenică a fost oprită, că Adam și Eva au fost informați de natura încălcării lor și sfătuiți cu privire la soarta lor. Gabriel a apărut pentru a pronunța judecata, și iată verdictul: „Adam și Eva Planetari ai Urantiei sunt găsiți vinovați; ei au încălcat pactul misiunii lor de încredere ca șefi ai acestei lumi locuite.”

75:7.2 (845.2) Apăsăți de sentimentul de vinovăție, Adam și Eva au fost mult întăriți de anunțul că judecătorii lor de pe Salvington îi

absolviseră de toate acuzațiile de a fi adus o „ofensă la adresa guvernului universului”. Ei n-au fost declarați vinovați de rebeliune.

75:7.3 (845.3) Cuplul edenic a fost informat că ei fuseseră coborâți la statutul de muritori ai regatului și că trebuie de acum înainte să se conducă ca un bărbat și o femeie ai Urantiei, privind viitorul raselor lumii ca fiind viitorul lor.

75:7.4 (845.4) Cu mult timp înainte ca Adam și Eva să fi părăsit Jerusem, instructorii lor le explicaseră pe deplin consecințele oricărei îndepărtări vitale de la planurile divine. Eu personal îi prevenisem în repetate rânduri, atât înainte cât și după ce au sosit pe Urantia, că reducerea la statutul de trup muritor ar fi rezultatul cert, pedeapsa sigură, care ar însoți infailibil o carență în executarea misiunii lor planetare. Dar este esențial a avea unele noțiuni ale statutului de nemurire al ordinului material al filiației pentru o înțelegere clară a consecințelor atrase de greșeala lui Adam și a Evei.

75:7.5 (845.5) 1. Adam și Eva, ca și semenii lor de pe Jerusem, mențineau statutul lor de nemurire prin asocierea intelectuală cu circuitul de gravitație mentală a Spiritului. Când acest suport vital este întrerupt prin disjuncțiune mentală, atunci, indiferent de nivelul spiritual al existenței creaturii, statutul nemuririi este pierdut. Statutul muritor urmat de disoluția fizică a fost consecința inevitabilă a greșelii intelectuale a lui Adam și a Evei.

75:7.6 (845.6) 2. Fiica și Fiul Materiali ai Urantiei, fiind de asemenea personalizați sub înfățișarea cărnii muritoare a acestei lumi, au fost în continuare dependenți de menținerea unui dublu sistem circulator, primul provenit din naturile lor fizice, iar al doilea din supraenergia înmagazinată în fructul arborelui vieții. Arhanghelul

ocrotitor al arborelui îi avertizase mereu pe Adam și pe Eva că încălcarea jurământului de credință va culmina în degradarea statutului; accesul la această sursă de energie le-a fost refuzat în urma greșelii lor.

75:7.7 (845.7) Caligastia a reușit să-i atragă pe Adam și pe Eva în cursă, dar el nu și-a realizat proiectul său de a-i antrena într-o rebeliune deschisă contra guvernului universului. Ceea ce au făcut ei a fost într-adevăr rău, dar ei n-au fost niciodată vinovați de dispreț față de adevăr, nici nu s-au angajat cu bună știință într-o rebeliune contra justei autorități a Tatălui Universal și a Fiului său Creator.

8. Așa-zisa cădere a omului

75:8.1 (845.8) Adam și Eva au căzut într-adevăr din starea lor înaltă de filiație materială până la statutul umil de om muritor, însă nu aceasta a fost căderea omului. Rasa umană fusese înnobilită în ciuda consecințelor imediate ale greșelii adamice. Deși planul divin de a dăruia rasa violetă oamenilor Urantiei a eșuat, rasele muritoare au profitat enorm de contribuția limitată pe care Adam și descendenții lui au adus-o raselor Urantiei.

75:8.2 (846.1) N-a fost nici o „cădere a omului”. Istoria rasei umane este una de evoluție progresivă, iar darul adamic a lăsat oamenii lumii mult mai buni în raport cu condiția lor biologică anterioară. Rasele superioare ale Urantiei conțin acum factori ereditari proveniți din cel puțin patru surse separate: adonită, sangică, nodită și adamică.

75:8.3 (846.2) Adam n-ar trebui să fie privit drept cauză a unui blestem căzut asupra rasei umane. Deși el a eșuat în a duce la îndeplinire planul divin, deși a încălcat pactul său cu Deitatea, deși el și tovarășa lui au fost foarte sigur coborâți la statutul de creatură, cu toate acestea, contribuția lor la rasa umană a făcut să avanseze mult civilizația pe Urantia.

75:8.4 (846.3) În estimarea rezultatelor misiunii adamice pe lumea voastră, justiția cere recunoașterea condiției planetei. Adam a fost confruntat cu o sarcină aproape lipsită de orice speranță atunci când a fost transportat împreună cu frumoasa lui tovarășă de pe Jerusem pe această planetă întunecată și confuză. Însă, în cazul în care ar fi fost îndrumați de consiliul Melchizedekilor și de asociații lor, și *dacă ar fi fost mai răbdători*, ei ar fi avut până la urmă parte de succes. Dar Eva a ascultat propaganda insidioasă în favoarea libertății personale și în favoarea libertății de a acționa pe planetă. Ea a fost condusă spre a face o experiență cu plasma vitală a ordinului material al filiației, în sensul că ea a permis acestui viu depozit de încredere să se amestece prematur cu aceea a unui ordin care atunci era mixt; cel din urmă este acela al modelului original al Purtătorilor Vieții, care fusese anterior combinat cu acela al ființelor reproducătoare cândva atașate statului major al Prințului Planetar.

75:8.5 (846.4) În cursul întregii voastre ascensiuni spre Paradis, voi în încercarea voastră nerăbdătoare de a vă sustrage planului divin prestabilit nu veți câștiga niciodată nimic prin scurtături, prin invenții personale sau prin alte procedee de perfecționare a drumului perfecțiunii, spre perfecțiune și pentru perfecțiunea eternă.

75:8.6 (846.5) În definitiv, nu a existat, probabil, niciodată pe nici o planetă din tot Nebadonul, un eșec al înțelepciunii mai descurajant. Dar nu este surprinzător că acești pași greșiți s-au produs în treburile universurilor evolutive. Noi suntem o parte a unei creații gigantice, și nu este ciudat că nu merg toate la perfecție. Universul nostru n-a fost creat perfect; perfecțiunea este țelul nostru etern, nu originea noastră.

75:8.7 (846.6) Dacă acesta ar fi un univers mecanicist, dacă Prima Mare Sursă-Centru ar fi numai o forță și nu și o personalitate, dacă toată creația ar fi un vast agregat de materie fizică dominat de legi precise caracterizate prin acțiuni energetice invariabile, atunci perfecțiunea ar putea prevala, chiar și fără ca statutul universului să fie desăvârșit. N-ar exista nici un dezacord; n-ar fi nici o fricțiune. Însă, în universul nostru în evoluție, de perfecțiune și imperfecțiune relative, noi ne bucurăm că dezacordul și neînțelegerea sunt posibile, căci prin aceasta este evidențiat faptul și actul personalității în univers. Dacă creația noastră este o existență dominată de personalitate, atunci puteți să fiți siguri de posibilitățile supraviețuirii, de progres și de realizarea personalității, noi putem avea încredere în creșterea, în experiența și în aventura personalității. Ce univers glorios, prin aceea că e personal și progresiv, nu numai mecanic sau chiar în mod pasiv perfect!

75:8.8 (846.7) [Prezentat de către Solonia „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 75](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 77](#) >>

Capitolul 76

A doua grădină

76:0.1 (847.1) CÂND Adam a s-a hotărât să le lase, fără a se opune, prima grădină nodiților, el și partizanii săi nu s-au putut îndrepta spre vest, căci edeniții nu aveau corăbii potrivite pentru o asemenea aventură pe mare. Nu au putut merge nici spre nord; nodiții din nord erau deja în drum spre Eden. Lor le-a fost teamă să meargă spre sud, căci dealurile acelei regiuni erau împânzite de triburi ostile. Singurul drum deschis era spre est, așa că au călătorit spre est către plăcutele, pe vremea aceea, regiuni dintre fluviile Tigru și Eufrat. Mulți dintre cei care au fost lăsați în urmă au călătorit mai târziu spre est pentru a se alătura adamiților în noul lor cămin din vale.

76:0.2 (847.2) Cain și Sansa s-au născut amândoi până la oprirea caravanei adamice la destinația ei dintre fluvii, în Mesopotamia. Laotta, mama lui Sansa, a pierit la nașterea fiicei ei; Eva a avut o naștere grea, dar a supraviețuit, datorită vigoriei ei superioare. Eva a luat-o pe Sansa, copilul Laottei, la pieptul ei, și a crescut-o laolaltă cu Cain. Sansa a crescut și a dat dovadă de mari aptitudini. Ea a devenit soția lui Sargan, șeful raselor albastre nordice, și a contribuit la progresul oamenilor albaștri din acele vremuri.

1. Edeniții intră în Mesopotamia

76:1.1 (847.3) Caravanei lui Adam i-a trebuit aproape un an întreg ca să ajungă la Eufrat. Găsindu-i apele umflate, ei și-au ridicat tabăra pe câmpiile din vestul fluviului, și au rămas acolo timp de aproape șase săptămâni, înainte de a-l traversa ca să pătrundă în ținutul situat între cele două fluvii, loc care a devenit cea de-a doua grădină.

76:1.2 (847.4) Când locuitorii acelui teritoriu aflaseră că regele și înaltul preot al Grădinii Edenului erau în drum spre ei, au fugit în mare grabă spre munții din est. Când a sosit, Adam a descoperit că întreg teritoriul dorit fusese evacuat. Aici, în acest nou loc, Adam și ajutoarele lui s-au apucat de lucru la construirea de noi locuințe și la întemeierea unui nou centru de cultură și religie.

76:1.3 (847.5) Locul îi era cunoscut lui Adam ca fiind unul dintre cele trei selecționate inițial de comitetul însărcinat cu alegerea de posibile amplasări ale Grădinii propuse de Van și de Amadon. Înseși cele două fluvii formau, la vremea aceea, o bună apărare naturală.

Puțin mai la nord de cea de-a doua grădină, Eufratul și Tigrul se apropiiau mult unul de altul, astfel încât se putea construi un zid întinzându-se pe o distanță de optzeci de kilometri pentru protejarea teritoriului la sud, între cele două fluvii.

76:1.4 (847.6) După instalarea în noul Eden, a devenit necesară adoptarea unor mijloace de trai rudimentare; părea destul de adevărat că pământul fusese blestemat. Natura își urma încă o dată cursul ei liber. Adamiții erau acum nevoiți să obțină cu greu cele necesare traiului lor dintr-un sol nemailucrat și să se confrunte cu realitățile vieții din fața ostilităților și incompatibilităților naturale ale existenței umane. Ei găsiseră prima grădină parțial pregătită pentru ei, dar a doua trebuia să fie creată cu truda mâinilor lor și „cu sudoarea frunții lor”.

2. Cain și Abel

76:2.1 (848.1) La mai puțin de doi ani după nașterea lui Cain, a venit pe lume Abel, primul copil al lui Adam și al Evei născut în cea de-a doua grădină. Când Abel a împlinit doisprezece ani, el a s-a hotărât să devină păstor; Cain a ales calea agriculturii.

76:2.2 (848.2) Or, în acele vremuri, era obiceiul de a se aduce ofrande, lucruri aflate la îndemână, preoțimii. Păstorii își aduceau animalele turmelor lor, fermierii, fructele câmpiilor lor; potrivit acestui obicei, Cain și Abel își aduceau de asemenea ofrandele lor periodice preoților. Cei doi băieți discutaseră de multe ori despre meritele respective ale meseriilor, și lui Abel nu i-a trebuit prea mult

ca să își de-a seama că avea preferință pentru sacrificiile lui de animale. Degeaba făcea Cain apel la tradiția primului Eden, la preferința de odinioară pentru fructele pământului. Abel nu a vrut să admită nimic, și l-a luat în derâdere pe fratele său mai mare cuprins de nedumerire.

76:2.3 (848.3) În zilele primului Eden, Adam căutase într-adevăr să descurajeze jertfirea de animale, astfel încât Cain a avut un precedent pentru a-și justifica pretențiile. A fost totuși dificilă organizarea vieții religioase a celui de-al doilea Eden. Adam era împovărat de o mie și una de detalii legate de munca de construire, de apărare și de agricultură. Fiind din punct de vedere spiritual foarte decepționat, el a încredințat organizarea cultului și educației colaboratorilor de viță nodit care ocupaseră deja aceste funcții în prima grădină; chiar și într-un răstimp atât de scurt, preoții nodiți oficianți au început să revină la normele și la regulile timpurilor pre-adamice.

76:2.4 (848.4) Cei doi băieți nu s-au împăcat bine niciodată, și această chestiune a sacrificiilor a contribuit și mai mult la menținerea vrajbei dintre ei. Abel știa că era fiul lui Adam și al Evei și n-a uitat niciodată să-i amintească lui Cain, afectându-l profund, că Adam nu era tatăl lui. Cain nu era de rasă violetă pură, din moment ce tatăl său aparținea rasei nodite încrucișate ulterior cu oamenii albaștrii și roșii și cu neamul andonic aborigen. Toate acestea, precum și ereditatea lui naturală belicoasă, l-au făcut să nutrească o tot mai mare ură pentru fratele lui mai mic.

76:2.5 (848.5) Băieții aveau optsprezece, respectiv douăzeci de ani când încordarea dintre ei a fost rezolvată definitiv. Într-o zi,

sarcasmele lui Abel l-au înfuriat atât de tare pe fratele său rival, încât Cain, în mânia lui, s-a năpustit asupra lui și l-a omorât.

76:2.6 (848.6) Observarea conduitei lui Abel a stabilit valoarea mediului înconjurător și a educației ca factori în dezvoltarea caracterului. Abel avea o moștenire ideală, și ereditatea se află la rădăcina întregului său caracter; dar influența unui mediu inferior a neutralizat virtual această moștenire magnifică. Abel, mai ales în primii săi ani, a fost în mare măsură influențat de mediul său defavorabil. El ar fi devenit o persoană cu totul diferită dacă ar fi trăit până la douăzeci și cinci sau treizeci de ani; superba lui moștenire ar fi putut atunci să se arate. În timp ce un bun mediu nu poate contribui câtuși de puțin la biruirea reală a defectelor de caracter rezultate dintr-o ereditate modestă, un mediu rău poate foarte bine să altereze o ereditate excelentă, cel puțin în primii ani ai vieții. Un mediu social bun și o educație adecvată formează un sol și o atmosferă indispensabilă pentru a scoate cea mai bună parte a unei eredități sănătoase.

76:2.7 (849.1) Moartea lui Abel a fost aflată de părinții lui atunci când câinii au adus turmele acasă fără stăpânul lor. Pentru Adam și Eva, Cain devenea rapid sinistru amintire a prostiei lor, și l-au încurajat în decizia sa de a părăsi grădina.

76:2.8 (849.2) Viața lui Cain în Mesopotamia nu a fost tocmai fericită, de vreme ce el simboliza greșeala într-un mod foarte izbitor. Nu că asociații lui ar fi fost răi cu el, dar aceștia nu îi scăpase faptul că, în subconștientul lor, aveau un resentiment față de el. Însă Cain știa că, nepurtând nici o marcă tribală, el va fi ucis de primii oameni

ai triburilor vecine pe care i-ar putea întâlni în calea sa. Frica și unele remușcări l-au făcut să se căiască. Cain nu fusese niciodată locuit de un Ajustor; el sfidase întotdeauna disciplina familială și desconsiderase religia tatălui său. Dar acum s-a dus la Eva, mama lui, căreia i-a cerut ajutor și îndrumări spirituale, și, când el a căutat sincer ajutorul divin, un Ajustor a venit îndată să locuiască în el. Acest Ajustor, locuind în interior și privind în exterior, i-a dat lui Cain un avantaj net, care l-a pus în aceeași categorie cu tribul lui Adam, care era foarte de temut.

76:2.9 (849.3) Cain a plecat așadar în câmpia lui Nod, la est de cea de-a doua grădină. El a devenit un mare conducător în mijlocul unuia dintre grupurile oamenilor tatălui său și a împlinit, într-o anumită măsură, prezicerile lui Serapatatia, căci el a stabilit pacea tot timpul vieții lui între divizia sa de nodiți și aceea de adamiți. Cain s-a căsătorit cu Remona, vara sa îndepărtată, și primul lor fiu, Enoe, a devenit căpetenia nodiților elamiți. Și, timp de sute de ani, elamiții și adamiții au continuat să trăiască în pace.

3. Viața în Mesopotamia

76:3.1 (849.4) Odată cu trecerea timpului în cea de-a doua grădină, consecințele greșelii au devenit din ce în ce mai evidente. Adam și Eva sufereau mult de faptul că erau privați de fosta lor locuință de frumusețe și de liniște, precum și de copiii lor care fuseseră deportați pe Edentia. Era într-adevăr patetic a observa acest magnific cuplu

redus la statutul de încarnare obișnuită a tărâmului, însă ei au îndurat cu grație și curaj calitatea lor diminuată.

76:3.2 (849.5) Adam a petrecut în mod înțelept cea mai mare parte din timpul său instruindu-i pe copiii lui și pe asociații lor în administrarea civilă, în metodele educative și în practicile religioase. Dacă nu ar fi existat această prevedere, un adevărat pandemoniu s-ar fi dezlănțuit la moartea sa. De fapt, moartea lui Adam a adus puține schimbări în dirijarea treburilor oamenilor săi. Cu mult înaintea dispariției lor, Adam și Eva au recunoscut că copiii lor și partizanii lor învățaseră treptat să uite zilele de glorie ale Edenului. Pentru majoritatea partizanilor lor, era mai bine ca măreția Edenului să fie dată uitării; în felul acesta, ei au avut mai puține motive de a avea o insatisfacție nejustificată în mediul lor mai puțin fericit.

76:3.3 (849.6) Șefii civili ai adamiților se trăgeau ereditar din fiii primei grădini. Primul fiu al lui Adam, Adamson (Adam ben Adam), a fondat un centru secundar al rasei violet în nordul celei de-a doua grădini. Al doilea fiu al lui Adam, Evason, a devenit un conducător și un administrator magistral; el a fost marele ajutor al tatălui său. Evason n-a trăit tot atât de mult ca și Adam, și fiul său mai mare, Jansad, a devenit succesorul lui Adam în calitate de căpetenie a triburilor adamite.

76:3.4 (849.7) Conducătorii religioși, ori preoția, au început cu Seth, cel mai vârstnic dintre fiii supraviețuitori ai lui Adam și ai Evei născuți în a doua grădină. El s-a născut la o sută douăzeci și nouă de ani după sosirea lui Adam pe Urantia. Seth a fost absorbit de munca de ameliorare a statutului spiritual al oamenilor tatălui său și a devenit

căpetenia noii preoțimi a celei de-a doua grădini. Fiul său, Enos, a venerat noul ordin de cult, și nepotul său, Kenan, a instituit serviciul misionarilor pe lângă triburile din împrejurimi, atât apropiate, cât și îndepărtate.

76:3.5 (850.1) Preoțimea setit a fost o întreprindere triplă, care îmbrățișa religia, sănătatea și educația. Preoții acestui ordin erau instruiți să officieze la ceremoniile religioase, să servească ca doctori și ca inspecitori sanitari și să activeze ca profesori în școlile grădinii.

76:3.6 (850.2) Caravana lui Adam transportase semințele și bulbii a sute de plante, precum și boabe de cereale până în ținutul situat între cele două fluvii. Ei au mai adus turme vaste și câteva specimene din toate animalele domesticate. Datorită acestui fapt, ei dețineau mari avantaje asupra triburilor din împrejurimi. Ei au profitat mult de pe urma culturii anterioare a Grădinii originare.

76:3.7 (850.3) Până în momentul părăsirii primei grădini, Adam și familia lui trăiseră întotdeauna cu fructe, cu cereale și cu nuci. Pe drumul spre Mesopotamia, ei au mâncat pentru prima dată ierburi și legume. Consumul de carne a fost practicat devreme în cea de-a doua grădină, dar Adam și Eva nu l-au introdus-o niciodată în dieta lor regulată. Nici Adamson, nici Evason, și nici ceilalți copii ai primei generații ai primei grădini, nu au devenit consumatori de carne.

76:3.8 (850.4) Adamiții i-au depășit considerabil pe oamenii din împrejurimi în realizările lor culturale și în dezvoltarea lor intelectuală. Ei au produs cel de-al treilea alfabet, și au pus multe temelii pentru precursorii artei, ai științei și ai literaturii moderne. Aici, în ținutul cuprins între Tigru și Eufrat, ei au conservat artele

scrisului, ale prelucrării metalelor, ale olăritului și ale țesutului. Ei au elaborat un nou tip de arhitectură, care nu a fost depășit timp de mai multe mii de ani.

76:3.9 (850.5) Viața de familie a oamenilor rasei violet era ideală pentru vremea și pentru epoca lor. Copiii erau supuși cursurilor de pregătire privind agricultura, artizanatul și creșterea animalelor, iar alții erau învățați să ducă la îndeplinire tripla îndatorire a unui setit: să fie preot, doctor și învățător.

76:3.10 (850.6) Când vă gândiți la preoții sethiți, nu-i confundați pe acei nobili învățători ai sănătății și ai religiei, pe acei adevărați educatori cu gânduri elevate, cu clerul depravat și mercantil al triburilor ulterioare ale națiunilor învecinate. Conceptele lor religioase despre Deitate și despre univers erau elevate, și mai mult sau mai puțin exacte; regulile lor de igienă erau excelente pentru vremea lor, iar metodele lor de educație nu au mai fost depășite de atunci încolo.

4. Rasa violet

76:4.1 (850.7) Adam și Eva au fost întemeietorii rasei violet, a noua rasă umană apărută pe Urantia. Adam și urmașii săi aveau ochii albaștri, și oamenii rasei violet se distingeau prin tenul deschis și prin părul blond (galben, roșcat și castaniu).

76:4.2 (850.8) Eva a născut fără dureri, asemenea femeilor raselor evolutive primitive. Numai femeile raselor mixte provenite din uniunea raselor evolutive cu nodiții și, mai târziu, cu adamiții, au avut dureri violente la nașterea unui copil.

76:4.3 (851.1) Adam și Eva, ca și semenii lor de pe Jerusem, își trăgeau energia dintr-o dublă nutriție; ei absorbeau atât hrană cât și lumină, la care se adăugau anumite energii suprafizice nedescoperite pe Urantia. Descendenții lor pământeni nu au moștenit acea înzestrare părintească care era absorbția energiei și circulația luminii. Ei aveau o circulație simplă, de tip uman, întreținută prin sânge. Era clar că ei sunt muritori, deși aveau o viață lungă; dar, cu fiecare generație succesivă, longevitatea lor se diminua și se apropia de normele umane.

76:4.4 (851.2) Adam și Eva, și copiii lor din prima generație, nu foloseau carnea animalelor ca hrană. Ei trăiau în întregime cu „fructele arborilor”. După prima generație, toți urmașii lui Adam au început să mănânce produse lactate, însă mulți dintre ei au continuat să urmeze un regim fără carne, cum practica și multe dintre triburile din sud, cu care s-au unit ulterior. Mai târziu, cea mai mare parte a acestor triburi au migrat spre est, și au supraviețuit așa cum sunt în prezent, amestecate cu popoarele Indiei.

76:4.5 (851.3) Adam și a Eva aveau o vedere fizică și o viziune spirituală mult superioare celor avute de oamenii de astăzi. Simțurile lor speciale erau mult mai ascuțite, și erau capabili să-i vadă pe medieni, precum și armatele de înger, pe Melchizedeki și pe Caligastia, Prințul decăzut care a venit de câteva ori pentru a discuta cu nobilul lui succesor. Timp de peste o sută de ani după greșeală, ei și-au conservat aptitudinea de a vedea aceste ființe celeste. Aceste simțuri speciale erau mai puțin ascuțite la copiii lor, și tindeau să se diminueze cu fiecare generație succesivă.

76:4.6 (851.4) Copiii adamici erau în general locuiți de un Ajustor, căci ei posedau cu toții o capacitate incontestabilă de supraviețuire. Acești descendenți superiori nu erau atât de supuși fricii ca și copiii evoluției. În rasele umane de astăzi ale Urantiei persista atât de multă frică din cauză că străbunii voștri au primit foarte puțin din plasma vitală a lui Adam, precum și din pricina eșecului rapid al planurilor de înnobilare fizică rasială.

76:4.7 (851.5) Celulele corpului Fiilor Materiali și al progeniturilor lor sunt mult mai rezistente la boală decât acelea ale ființelor evolutive native ale planetei. Celulele corporale ale raselor indigene sunt înrudite cu organismele vii microscopice și ultramicroscopice patogene. Aceste fapte explică de ce oamenii Urantiei trebuie să facă atât de multe eforturi pe calea științei ca să reziste la atât de multe dezordini fizice. Voi ați fi fost mult mai rezistenți la boală dacă în venele raselor voastre ar fi curs mai mult sânge adamic.

76:4.8 (851.6) După ce s-a stabilit în cea de-a doua grădină pe Eufrat, Adam s-a decis să lase în urma lui cât se poate de mult din cantitatea lui de plasmă vitală de care lumea să beneficieze după moartea lui. În consecință, Eva a fost pusă în fruntea unei comisii de douăsprezece persoane pentru ameliorarea rasei și, înainte de moartea lui Adam, această comisie alesese 1.682 de femei de tipul cel mai evoluat de pe Urantia, care au fost toate fecundate cu plasma vitală adamică. Cu excepția a 112 dintre copiii lor, ceilalți au atins cu toții vârsta adultă, astfel încât lumea a beneficiat astfel de un supliment de 1.570 de bărbați și femei superioare. Cu toate că aceste candidate la maternitate au fost alese din toate triburile din împrejurimi și au reprezentat majoritatea raselor de pe pământ, majoritatea descindeau

din neamurile superioare ale nodiților, și ele formau începutul puternicei rase andite. Acești copii au fost născuți și crescuți în mediul tribal al respectivelor lor mame.

5. Moartea lui Adam și a Evei

76:5.1 (851.7) Nu cu mult după întemeierea celei de-a doua grădini, Adam și Eva au fost informați la timpul potrivit că pocăința lor era acceptabilă, și că, în timp ce erau condamnați să îndure soarta muritorilor lumii lor, ei ar trebui cu siguranță să fie admiși la rangul de supraviețuitori adormiți ai Urantiei. Ei au crezut pe deplin în acea evanghelie a deșteptării și a reabilitării pe care Melchizedekii le-o anunțaseră într-un mod atât de emoționant. Nelegiuirea lor fusese o eroare de judecată, iar nu păcatul unei rebeliuni conștiente și deliberate.

76:5.2 (852.1) În calitate de cetățeni ai Jerusemului, Adam și Eva nu aveau Ajustori de Gândire, și n-au avut nici pe Urantia în timpul șederii lor în prima Grădină. La puțină vreme după reducerea lor la statutul de muritori, ei au devenit conștienți de o nouă prezență în ei, și s-au trezit la realizarea faptului că statutul omenesc însoțit de o căință sinceră a făcut posibil ca Ajustorii să îi poată locui. Faptul că ei erau locuiți de un Ajustor i-a încurajat mult pe Adam și pe Eva pentru tot restul vieții lor. Ei știau că eșuaseră ca Fiu și Fiică Materiali ai Sataniei, dar mai știau și că înaintea lor cariera Paradisului le stătea încă deschisă, în calitate de fii ascendenți ai universului.

76:5.3 (852.2) Adam știa despre reînvierea dispensațională, care a avut loc simultan cu sosirea lui pe planetă, și credea că el și tovarășa lui vor fi probabil repersonalizați în raport cu sosirea următorului ordin de filiație. El nu a știut că Mihail, suveranul acestui univers, urma să apară atât de curând pe Urantia; el se aștepta ca următorul Fiu ce urma să vină să fie din ordinul avonalilor. Chiar și așa, a fost întotdeauna o consolare pentru Adam și pentru Eva să mediteze la singurul mesaj personal pe care l-au primit vreodată de la Mihail, deși a reprezentat pentru ei ceva greu de înțeles. Pe lângă alte manifestări de prietenie și de încurajare, acest mesaj zicea: „Am luat în considerare circumstanțele greșelii voastre. Eu mi-am adus aminte de dorința inimii voastre de a fi întotdeauna fideli voinței Tatălui meu. Veți fi chemați din îmbrățișarea somnului muritor când voi veni eu pe Urantia, dacă Fiii subordonați ai regatului meu nu au trimis după voi mai înainte”.

76:5.4 (852.3) Acesta a fost un mare mister pentru Adam și Eva. Ei puteau pricepe, din acel mesaj, promisiunea vagă a unei posibile deșteptări speciale, ceea ce i-a încurajat foarte tare, dar nu puteau prinde înțelesul care a anunțat precizarea că ei puteau să se odihnească până la epoca unei deșteptări însoțite de apariția personală a lui Mihail pe Urantia. Cuplul edenic proclama deci întotdeauna că va sosi într-o bună zi un Fiu al Domnului. Ei le insuflau celor pe care îi iubeau credința, sau cel puțin speranța fierbinte, că lumea greșelilor lor și a amărăciunilor lor ar putea să fie regatul unde suveranul acestui univers va decide să se consacre ca Fiu Paradisiac de manifestare. Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar Adam nutrea gândul că Urantia cea sfâșiată de lupte s-ar putea dovedi, la urma urmei, a fi cea

mai fericită lume din sistemul Sataniei, planeta cea mai invidiată din tot Nebadonul.

76:5.5 (852.4) Adam a trăit 530 ani; a murit de ceea ce s-ar putea numi bătrânețe. Mecanismul lui fizic a sfârșit pur și simplu prin a se uza; procesul de dezintegrare a câștigat treptat teren asupra procesului de refacere, și inevitabilul sfârșit s-a produs. Eva a murit cu nouăsprezece ani mai înainte, având inima slăbită. Amândoi au fost îngropați în centrul templului serviciului divin, care fusese construit după planurile lor curând după ce zidul împrejmuitoare al coloniei fusese terminat. Aceasta a fost originea obiceiului de îngropare sub dalele locurilor de cult a oamenilor pioși însemnați, bărbați și femei..

76:5.6 (852.5) Sub conducerea Melchizedekilor, guvernul supramaterial al Urantieii a continuat, însă contactul fizic direct cu rasele evolutive fusese rupt. Din vremurile îndepărtate ale sosirii statului major corporal al Prințului Planetar, trecând prin epoca lui Van și a lui Amadon, și până la sosirea lui Adam și a Evei, reprezentanții fizici ai guvernului universului fuseseră totdeauna staționați pe planetă. Dar, cu greșeala adamică, acest regim a luat sfârșit după ce a durat mai mult de 450.000 ani. În sferele spirituale, ajutoarele îngerești au continuat să lupte alături de Ajustorii de Gândire, ambele grupuri străduindu-se din răzputeri pentru salvarea individului; dar nici un plan detaliat și complet pentru bunăstarea lumii pe termen lung n-a fost promulgat muritorilor pământului până la sosirea lui Machiventa Melchizedek, în epoca lui Avraam. Cu puterea, răbdarea și autoritatea unui Fiu al Domnului, acesta a pus fundamentele unei noi ridicări și a unei reabilitări spirituale a nefericitei Urantia.

76:5.7 (853.1) Nenorocirea nu era totuși singura soartă a Urantiei; această planetă a fost, de asemenea, cea mai fericită din universul local al Nebadonului. Erorile străbunilor urantienilor și greșelile primilor conducători ai lumii au cufundat planeta într-o stare de confuzie disperată, cu atât mai intensificată de rău și de păcat. Urantienii ar trebui să socotească ca fiind în întregime benefic faptul că însăși acest fundal de întuneric a atras atât de puternic atenția lui Mihail al Nebadonului, încât el a ales această lume ca arenă pentru a se revela personalitatea iubitoare a Tatălui din ceruri. Aceasta nu pentru că Urantia avea nevoie de un Fiu Creator ca să repună în ordine treburile ei încâlcite, ci mai degrabă pentru că răul și păcatul pe Urantia i-au oferit Fiului Creator un fundal mai frapant pe care să se reveleze dragostea, mila și răbdarea incomparabile ale Tatălui Paradisului.

6. Supraviețuirea lui Adam și a Evei

76:6.1 (853.2) Adam și Eva au intrat în repausul lor muritor cu o credință solidă în asigurările Melchizedekilor. Aceștia le-au promis că ei se vor trezi într-o bună zi din somnul morții pentru a-și relua viața pe lumile palat, lumi care le fuseseră atât de familiare înainte de misiunea lor în carnea fizică a rasei violete de pe Urantia.

76:6.2 (853.3) Ei nu s-au odihnit mult timp în uitarea somnului inconștient al muritorilor regatului. În a treia zi după moartea lui Adam, a doua de după înmormântarea sa respectuoasă, Lanaforge a lansat un apel nominal special al remarcabililor supraviețuitori ai

greșelii adamice de pe Urantia. Ordinele sale, confirmate de Preaînălții Edentiei în funcțiune și ratificate de Uniunea Zilelor de pe Salvington, acționând în numele lui Mihail, au fost încredințate lui Gabriel. În conformitate cu această poruncă de înviere specială purtând numărul 26 din seria Urantiei, Adam și Eva au fost repersonalizați și reconstituiți în sălile de înviere ale lumilor palat de pe Satania în același timp cu 1.316 al tovarășilor lor de experiență ai primei grădini. Multe alte suflete loiale fuseseră deja transferate în momentul sosirii lui Adam pe Urantia, care a fost însoțit de o judecată dispersională a supraviețuitorilor adormiți și a ascenderilor vii calificați.

76:6.3 (853.4) Adam și Eva au trecut repede prin lumile de ascensiune progresivă, până când au atins dobândit Jerusemului. Ei au devenit astfel rezidenți ai planetei lor de origine, dar de această dată asta ca membri ai unui ordin diferit de personalități ale universului. Ei au părăsit Jerusemul ca cetățeni permanenți - Fii de Dumnezeu; s-au reîntors ca cetățeni ascendenți - fii de om. Ei au fost imediat atașați serviciului Urantiei de pe capitala sistemică, și au fost, mai târziu, numiți membri ai consiliului de douăzeci și patru care constituie în prezent corpul de control consultativ al Urantiei.

76:6.4 (854.1) Așa se termină povestea lui Adam și a Evei Planetari de pe Urantia, o poveste a încercărilor, a tragediei și a triumfului, sau cel puțin a triumfului personal pentru Fiicele și Fii voștri Materiali bine intenționați, dar induși în eroare. În final, aceasta va fi indubitabil și o poveste a triumfului ultim pentru lumea lor și pentru locuitorii ei zguduți de rebeliune și hărțuiți de rău. Dacă e să

rezumăm, Adam și Eva au contribuit puternic la accelerarea civilizației și a progresului biologic al rasei umane. Ei au lăsat pe pământ o mare cultură, dar n-a fost posibil pentru o civilizație atât de avansată să supraviețuiască în fața diluării premature și a naufragiului final ale moștenirii adamice. Oamenii sunt cei care fac o civilizație; nu civilizația îi face pe oameni.

76:6.5 (854.2) [Prezentat de Solonia, „vocea serafică din Grădină”.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 76](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 78](#) >>

Capitolul 77

Creaturile mediane

77:0.1 (855.1) CEA MAI mare parte a lumilor locuite ale Nebadonului adăpostesc câte unul sau mai multe grupuri de ființe unice existente pe un nivel de funcționare vital situat cam la jumătate drum, între cel al muritorilor regatului și cel al ordinelor îngerești; de aceea, ele sunt numite creaturi *mediane*. Ele par a fi un accident al timpului, dar sunt atât de răspândite, și aduc un ajutor atât de prețios, încât noi le-am acceptat de mult ca pe unul dintre ordinele esențiale ale serviciului nostru planetar conjugat.

77:0.2 (855.2) Două ordine distincte de medieni acționează pe Urantia: corpurile primare, sau cele senioare, care au venit în existență în zilele îndepărtate ale Dalamatiei, și grupul secundar, sau mai tânăr, care datează din vremea lui Adam.

1. Medianii Primari

77:1.1 (855.3) Medianii primari și-au avut geneza într-o combinație unică a materialului și a spiritualului pe Urantia. Pe alte lumi și în alte sisteme, noi știm că există creaturi similare, dar ele au luat naștere prin tehnici diferite.

77:1.2 (855.4) E bine ca întotdeauna să se aibă în vedere că manifestările succesive ale Fiilor lui Dumnezeu pe o planetă în evoluție produc schimbări notabile în economia spirituală a domeniului. Ele modifică uneori jocul interasocierii agenților materiali și al agenților spirituali de pe o planetă, cu scopul de a crea situații într-adevăr dificil de înțeles. Statutul celor o sută de membrii corporali ai statului major al Prințului Caligastia ilustrează tocmai o interasociere unică de acest fel. În calitate de cetățeni morontiali ascendenți ai Jerusemului, ei erau creaturi supramateriale fără prerogative de reproducere. În calitate de slujitori planetari descendenți pe Urantia ei erau creaturi materiale sexuate capabile să procreeze o descendență materială (așa cum unii dintre ei au și făcut mai târziu). Ceea ce nu putem explica într-o manieră satisfăcătoare, este modul în care aceste o sută de persoane au putut juca rolul de părinți pe un nivel supramaterial, cu toate că aceasta este exact ceea ce s-a întâmplat. O legătură supramaterială (nesexuală) între un membru de sex masculin și un membru de sex feminin ai statului major corporal al Prințului a dus la apariția primului născut al medianilor primari.

77:1.3 (855.5) S-a descoperit imediat că o creatură de acest ordin, la jumătatea drumului între nivelul uman și nivelul îngeresc, ar face mari servicii ocupându-se de treburile statului major al Prințului. În consecință, fiecare cuplu al statului major corporal a primit permisiunea de a produce o ființă similară. Rezultatul acestui efort a fost primul grup de cincizeci de creaturi mediane.

77:1.4 (855.6) După ce a observat, timp de un an, munca acestui grup unic, Prințul Planetar a autorizat reproducerea medianilor fără nici o restricție. Acest plan a fost dus la îndeplinire atâta timp cât a subzistat puterea de creație, și așa au luat naștere corpurile originale de 50.000 de mediani.

77:1.5 (856.1) O perioadă de o jumătate de an a intervenit între producerea fiecărui median și, când din fiecare cuplu erau născute o mie de asemenea ființe, altele nu se mai veneau niciodată. Noi nu avem nici o explicație în ceea ce privește rațiunea pentru care această putere era deja epuizată la apariția descendentului direct cu numărul o mie. Toate experimentele ulterioare nu au produs decât eșecuri.

77:1.6 (856.2) Aceste creaturi au constituit corpurile de informații ale administrației Prințului. Ele se răspândeau peste tot, observând și studiind rasele lumii, și oferind și alte servicii inestimabile Prințului și statului său major în lucrarea de influențare a societății umane îndepărtate de cartierele generale planetare.

77:1.7 (856.3) Acest regim a durat până în zilele tragice ale rebeliunii planetare, care a prins în cursă puțin mai mult de patru cincimi din medianii primari. Corpurile loiale au intrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki și au activat sub comanda nominală a lui Van până în vremea lui Adam.

2. Rasa Nodită

77:2.1 (856.4) Deși noi relatăm aici originea, natura și funcțiunile creaturilor mediane ale Urantiei, înrudirea dintre cele două ordine - primar și secundar - face necesar să se întrerupă povestea medianilor primari cu scopul de a urmări descendența membrilor rebeli ai statului major corporal al Prințului Caligastia, de la rebeliunea planetară până la epoca lui Adam. Această linie ereditară a fost cea care, în primele perioade ale celei de-a doua grădini, a furnizat o jumătate din predecesorii ordinului secundar al creaturilor mediane.

77:2.2 (856.5) Membrii corporali ai statului major al Prințului fuseseră materializați sub formă de creaturi sexuate în vederea participării la planul de procreare a unei descendențe încorporând calitățile conjugate ale ordinului lor special, unite cu acelea ale neamului selecționat al triburilor lui Amadon; toate acestea erau destinate să anticipeze apariția ulterioară a lui Adam. Purtătorii Vieții proiectaseră nașterea unui nou tip de muritori înglobând uniunea descendenților strâns legați ai statului major al Prințului cu prima generație de copii ai lui Adam și Eva. Ei întocmiseră deci un plan ce prevedea un nou ordin de creaturi planetare care, se spera, vor deveni conducătorii-învățători ai societății umane. Aceste ființe erau destinate suveranității sociale, nu celei civile. Dar, din moment ce acest proiect a eșuat aproape complet, noi nu vom ști niciodată de ce aristocrație de conducători binevoitori, nici de ce cultură fără seamăn a fost privată Urantia. Într-adevăr, atunci când membrii statului major

corporal s-au reprodus ulterior, aceasta s-a întâmplat în urma rebeliunii, și după ce fuseseră privați de conexiunea lor cu curenții vitali ai sistemului.

77:2.3 (856.6) Era posterioară rebeliunii de pe Urantia a fost martora multor evenimente neobișnuite. O mare civilizație - cultura Dalamatiei - se destrăma. „Nefilimii (nodiții) erau pe pământ în acele vremuri și, când acești fii ai zeilor s-au dus la fiicele oamenilor și ele au născut pentru ei, copiii lor au fost 'puternicii oameni de altădată', 'oamenii de renume'”. Deși erau prea puțini, „fiii zeilor”, membrii statului major și primii lor descendenți erau considerați ca atare de către muritorii evolutivi ai acelor vremuri îndepărtate; până și statura lor a ajuns să fie amplificată de către tradiție. Aceasta este deci originea povestea folclorică aproape universală a zeilor care au coborât pe pământ, și acolo s-au unit cu fiicele oamenilor pentru a zămisli o străveche rasă de eroi. Toată această legendă a devenit și mai confuză odată cu amestecurile rasiale ale adamiților, care s-au născut ulterior în cea de-a doua grădină.

77:2.4 (857.1) Cei o sută de membrii corporali ai statului major al Prințului purtau plasma germinativă a filiațiilor umane andonice. Dacă ei s-ar fi angajat în reproducerea sexuată, ar fi fost deci de așteptat, în mod natural, ca progenitura lor să semene în întregime cu aceea a altor părinți adoniți. Însă, când cei șaiszeci de rebeli ai statului major, partizanii lui Nod, s-au consacrat efectiv reproducerii sexuate, copiii lor s-au dovedit mult superiori, în aproape toate domeniile, atât popoarelor andonite, cât și celor sangice. Această excelență neașteptată a caracterizat nu numai calitățile fizice și intelectuale, ci și capacitățile spirituale.

77:2.5 (857.2) Caracteristicile mutante apărute la prima generație nodită au rezultat din anumite schimbări operate în configurația și în constituenții chimici ai factorilor ereditari ai plasmei germinative andonice. Aceste modificări au fost cauzate de prezența în corpurile membrilor statului major a puternicelor circuite de menținere a vieții ale sistemului Sataniei. Aceste circuite vitale au determinat cromozomii de model specializat ai Urantiei să se restructureze mai mult după specializările normalizate pentru Satania ale manifestărilor vitale fixate pentru Nebadon. Tehnica acestei metamorfoze a plasmei germinative, prin acțiunea curenților vitali sistemici, prezintă anumite analogii cu procedeele prin care savanții Urantiei modifică plasma germinativă a plantelor și a animalelor prin utilizarea razelor X.

77:2.6 (857.3) Tot astfel, nodiții se nasc din anumite modificări particulare și neașteptate, care se produc în plasma vitală ce fusese transferată de către chirurgii Avalonului de la corpurile donatorilor adoniți la acelea ale membrilor statului major corporal.

77:2.7 (857.4) Trebuie amintit că cei o sută de adoniți au contribuit la furnizarea de plasmă germinativă fiind, la rândul lor, puși în posesia complementului organic al arborelui vieții, astfel încât curenții vitali ai Sataniei s-au răspândit în mod egal în corpurile lor. Cei patruzeci și patru de adoniți modificați care au urmat statul major în rebeliune, s-au căsătorit de asemenea între ei, și au adus o mare contribuție vlăstarelor mai bune ale oamenilor nodiți.

77:2.8 (857.5) Aceste două grupuri, cuprinzând 104 indivizi purtători de plasmă germinativă andonită modificată, constituie predecesorii nodiților, a opta rasă apărută pe Urantia. Această nouă trăsătură caracteristică a vieții umane reprezintă o altă fază a execuției planului

originar constând în utilizarea Urantieii ca lume de modificare a vieții, fiind însă vorba despre o dezvoltare neprevăzută a acestui plan.

77:2.9 (857.6) Nodiții de sânge pur erau o rasă magnifică, însă ei s-au amestecat treptat cu oamenii evolutivi ai pământului, astfel încât nu a întârziat să se producă o mare degenerare. La zece mii de ani după rebeliune, ei au decăzut până în punctul în care durata medie a vieții lor depășea cu prea puțin pe aceea a raselor evolutive.

77:2.10 (857.7) Când arheologii au dezgropat tabletele de argilă relatând istoria celor mai târzii sumerieni descendenți ai nodiților, ei au descoperit niște liste ale regilor sumerieni datând din urmă cu mai multe mii de ani. Pe măsură ce aceste arhive datau dintr-un trecut tot mai îndepărtat, durata domniei regilor anteriori se mărea de la douăzeci și cinci sau treizeci de ani până la o sută cincizeci și chiar mai mult. Această creștere a duratei domniei regilor străvechi semnifică faptul că unii dintre primii conducători nodiți (descendenți imediați ai statului major al Prințului) au trăit efectiv mai mult timp decât succesorii lor. Tabletele denotă de asemenea un efort de a se urmări dinastiile înapoi în trecut, până la epoca Dalamatiei.

77:2.11 (857.8) Longevitatea relatată în dosarele acestor personaje se datorează și unei confuzii între luni și ani ca unități de timp. Aceasta se poate observa în genealogia biblică a lui Abraham, precum și în arhivele primitive ale chinezilor. Confuzia între lună, sau perioada de 28 de zile, și anul de peste 350 de zile introdus mai târziu, este răspunzătoare pentru tradiția acestor lungi vieți umane. Se invocă cazul unui om care a trăit peste nouă sute de „ani”. Această perioadă reprezintă cam șaptezeci de ani de-ai noștri; de-a lungul vremurilor,

această durată a vieții a fost considerată ca fiind foarte lungă, și desemnată mai târziu prin „trei de douăzeci și zece”.

77:2.12 (858.1) Calcularea timpului după luna de douăzeci și opt de zile a persistat mult după epoca lui Adam. Dar, când egiptenii au început să reformeze calendarul, cu circa șapte mii de ani în urmă, ei au făcut-o cu mare precizie, introducând anul de 365 de zile.

3. Turnul Babel

77:3.1 (858.2) După cufundarea Dalamatiei, nodiții s-au îndreptat spre nord și spre est, și au întemeiat în curând orașul Dilmun, care a devenit noul cartier general rasial și cultural. La circa cincizeci de mii de ani după moartea lui Nod, urmașii statului major al Prințului deveniseră prea numeroși ca să-și găsească mijloacele de trai în ținuturile din vecinătatea imediată a noului lor oraș Dilmun. După ce și-au extins contactele către exterior, căsătorindu-se cu membrii ai triburilor andonite și sangice care se învecinau cu granițelor lor, conducătorii lor au înțeles că ar trebui să se facă ceva pentru menținerea unității lor rasiale. Prin urmare, ei au convocat un consiliu al triburilor care, după multe deliberări, au adoptat planul lui Bablot, un descendent al lui Nod.

77:3.2 (858.3) Bablot a propus să se ridice un templu pretențios de glorie rasială în centrul teritoriului ocupat pe atunci de nodiți. Acest templu urma să aibă un turn cum nu se mai văzuse niciodată până atunci. El era destinat a fi un memorial monumental în amintirea măreției lor trecătoare. Un mare număr din descendenții lui Nod

doreau ca acest monument să fie ridicat în Dilmun, însă alții au susținut că un asemenea edificiu ar trebui să fie situat departe de pericolele mării; ei își reaminteau tradițiile scufundării Dalamatiei, prima lor capitală.

77:3.3 (858.4) Bablot a prevăzut ca noile clădiri să devină nucleele viitorului centru al culturii și civilizației nodite. Sfatul lui a prevalat în cele din urmă, și s-a început construirea după planurile sale. Noul oraș urma să fie numit Bablot, după arhitectul și constructorul turnului. Locul a purtat mai târziu numele de *Bablot*, și în cele din urmă pe acela de Babel.

77:3.4 (858.5) Dar nodiții erau totuși întrucâtva frământați în sentimentele lor în legătură cu planurile și cu scopurile acestei întreprinderi. Conducătorii lor nu erau nici ei cu totul de acord asupra planurilor de construcție, nici asupra folosirii clădirilor după terminarea lor. După patru ani și jumătate de lucru, s-a ivit o mare dispută asupra obiectivului și motivului ridicării turnului. Conflictele au devenit atât de înveninate încât s-a întrerupt orice lucrare. Purtătorii de hrană au răspândit vestea disensiunii, și un mare număr de triburi au început să se adune la locul construcției. Trei puncte de vedere s-au înfruntat cu privire la rostul construirii turnului.

77:3.5 (858.6) 1. Cel mai mare grup, aproape o jumătate, dorea să vadă construirea turnului ca monument comemorativ al istoriei și al superiorității rasiale a nodiților. Ei estimau că el ar trebui să fie un mare și impunător edificiu care să stârnească admirația tuturor generațiilor viitoare.

77:3.6 (858.7) 2. Frațiunea următoare după ordinea importanței a vrut ca turnul să fie destinat comemorării culturii Dilmunului.

Partizanii ei nu prevedeau că Bablotul va deveni un mare centru al comerțului, al artei și al manufacturii.

77:3.7 (859.1) 3. Contingentul cel mai redus estima că ridicarea turnului oferea o ocazie de reparare a nebuniei predecesorilor lor care au participat la rebeliunea lui Caligastia. Partizanii acestui grup susțineau că turnul ar trebui să fie consacrat adorării Tatălui tuturor, și că toată rațiunea de a fi a noului oraș ar trebui să fie aceea de a se înlocui Dalamatia - în funcționarea ei ca centru cultural și religios pentru barbarii din împrejurimi.

77:3.8 (859.2) Grupul religios a fost rapid învins la vot. Majoritatea a respins noțiunea că înaintașii lor fuseseră vinovați de rebeliune; ei erau revoltați de acest stigmat rasial. După eliminarea unuia din cei trei factori ai disputei, și după nereușita în împăcarea prin tratative a celorlalte două, nodiții au recurs la luptă. Cei religioși, necombatanții, au fugit acasă, în sud, în vreme ce tovarășii lor au luptat până ce au fost aproape exterminați.

77:3.9 (859.3) Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, s-a făcut o a doua încercare de ridicare a turnului Babel. Rasele amestecate ale andiților (nodiți și adamiți) s-au apucat de înălțarea unui nou templu pe ruinele primului edificiu, dar proiectul nu a primit sprijin suficient; el s-a prăbușit sub greutatea propriilor lui pretenții. Această regiune a fost o lungă vreme cunoscută ca ținutul Babelului.

4. Centrele de civilizație Nodite

77:4.1 (859.4) Risipirea nodiților a fost un rezultat imediat al conflictului intern în legătură cu turnul Babel. Acest război interior a redus considerabil numărul nodiților de sânge mai pur și a purtat, în multe privințe, responsabilitatea pentru eșecul lor în întemeierea unei mari civilizații preadamice. Începând de la această dată, cultura nodită a decăzut de-a lungul a peste o sută douăzeci de mii de ani, până când a fost ridicată din nou printr-o infuzie de sânge adamic. Cu toate acestea, chiar și în epoca lui Adam, nodiții erau încă un popor capabil. Mulți dintre descendenții lor de sânge amestecat s-au numărat printre făuritorii Grădinii, și câțiva căpitani din grupul lui Van au fost nodiți. Unii dintre gânditorii cei mai capabili ai statului major aparțineau acestei rase.

77:4.2 (859.5) Trei dintre cele patru mari centre nodite au fost întemeiate imediat după conflictul lui Bablot.

77:4.3 (859.6) 1. *Nodiții occidentali sau sirieni*. Supraviețuitorii grupului naționalist, partizanii memorialului rasial, s-au îndreptat spre nord și s-au unit cu adoniții pentru a fonda centrele nodite de mai târziu în nord-vestul Mesopotamiei. Ei formau grupul cel mai numeros al nodiților care se risipeau, și au contribuit mult la apariția de mai târziu a neamului asirian.

77:4.4 (859.7) 2. *Nodiții orientali sau elamiții*. Partizanii culturii și comerțului au emigrat în mare număr spre est, în Elam, și acolo s-au unit cu triburile sangice amestecate. Elamiții de acum treizeci sau

patruzeci de mii de ani au dobândit în mare măsură natură sangică, cu toate că au continuat să mențină o civilizație superioară celei a barbarilor din împrejurimi.

77:4.5 (859.8) După întemeierea celei de-a doua grădini, s-a dobândit obiceiul de a se numi „pământul lui Nod” această colonie nodită apropiată. În timpul lungii perioade de pace relativă dintre acest grup nodit și adamiți, cele două rase s-au încrucișat din plin, căci Fii lui Dumnezeu (adamiții) au prins tot mai mult obiceiul de a le lua în căsătorie pe fiicele oamenilor (noditele).

77:4.6 (860.1) 3. *Nodiții centrali sau presumerienii*. Un mic grup, la gura fluviilor Tigru și Eufrat, și-a conservat mai bine integritatea rasială. El a subzistat timp de milenii și a furnizat, în cele din urmă, strămoșii nodiți care s-au amestecat cu adamiții pentru a întemeia popoarele sumeriene ale timpurilor istorice.

77:4.7 (860.2) Toate acestea explică cum au apărut sumerienii atât de subit și atât de misterios pe scena de acțiune din Mesopotamia. Cercetătorii nu vor putea niciodată să redescopere urma acestor triburi până la originea sumerienilor, care se situează cu două sute de mii de ani în urmă după scufundarea Dalamatiei. Fără a avea urme ale originii altundeva în lume, aceste triburi străvechi se întrevădeau deodată la orizontul civilizației, cu o cultură matură și superioară, cuprinzând templele, prelucrarea metalelor, agricultura, creșterea animalelor, olăritul, țesutul, legile comerciale, un cod civil, un ceremonial religios și un sistem străvechi de scriere. La începutul erei istorice, ele pierduseră de mult timp alfabetul Dalamatiei și au adoptat sistemul specific de scriere care provenea din Dilmun. Deși virtual

pierdut pentru lume, limbajul sumerian nu era semitic; el avea numeroase elemente comune cu limbile așa-numite ariene.

77:4.8 (860.3) Documentele detaliate lăsate de sumerieni descriu poziția unei colonii remarcabile situată în Golful Persic, lângă orașul antic al Dilmunului. Egiptenii au numit acest oraș al gloriei antice Dilmāt, în vreme ce, mai târziu, sumerienii adamizați au confundat atât primul cât și al doilea oraș nodit cu Dalamatia, și le-au desemnat pe toate trei sub numele de Dilmun. Arheologii au găsit deja aceste străvechi tablete sumeriene de argilă care vorbesc de acest paradis pământesc „unde zeii au binecuvântat, pentru prima dată, omenirea prin exemplul unei vieți civilizate și cultivate”. Aceste table, care descriau Dilmunul, paradisul oamenilor și al lui Dumnezeu, zac acum în tăcerea galeriilor prăfuite ale multor muzee.

77:4.9 (860.4) Sumerienii știau bine de primul și de al doilea Eden, însă, în ciuda marelui număr al căsătoriilor lor cu adamiții, ei au continuat să-i considere pe locuitorii grădinii de nord ca pe o rasă străină. Mândri de cultura nodită mai antică, sumerienii au ignorat aceste noi perspective de glorie în favoarea grandorii și a tradițiilor paradisiace ale orașului Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *Nodiții și amadoniții nordici-vaniții.* Acest grup s-a ivit înaintea conflictului din Babilon. Acești nodiți septentrionali erau descendenți ai celor care încetaseră să se mai supună lui Nod și succesorilor lui, pentru a se alătura lui Van și lui Amadon.

77:4.11 (860.6) Câțiva dintre primii asociați ai lui Van s-au instalat ulterior pe malurile lacului care îi poartă încă numele, și tradițiile lor s-au născut în jurul acestei localități. Araratul a devenit muntele lor sacru și a căpătat, pentru vaniții din vremurile ulterioare, o

semnificație foarte analoagă celei a muntelui Sinai pentru evrei. Acum zece mii de ani, vaniții străbuni ai asirienilor arătau că legea lor morală constituită din șapte porunci îi fusese dată lui Van de către Dumnezeu pe muntele Ararat. Ei erau ferm convinși că Van și asociatul său, Amadon, fuseseră luați vii de pe planetă în timp ce se închinau în semn de venerare sus pe munte.

77:4.12 (860.7) Muntele Ararat era muntele sacru al Mosopotamiei de nord și, cum o mare parte a tradițiilor voastre din aceste vremuri antice a fost dobândită în strânsă legătură cu povestea babiloniană a potopului, nu este surprinzător că muntele Ararat și regiunea sa au fost strecurate ulterior în istoria evreiască a lui Noe și a potopului universal.

77:4.13 (860.8) Cu circa 35.000 de ani înaintea erei creștine, Adamson a vizitat unul din centrele cele mai orientale ale vechilor colonii vanite pentru a fonda centrul lui de civilizație.

5. Adamson și Ratta

77:5.1 (861.1) După ce am trasat antecedentele nodite ale predecesorilor medianilor secundari, ar trebui să ne întoarcem acum atenția spre jumătatea adamică a înaintașilor lor, căci medianii secundari sunt de asemenea nepoții lui Adamson, primul născut al rasei violete pe Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson figura în grupul de copii ai lui Adam și ai Evei care au ales să rămână pe pământ cu tatăl și mama lor. Or, fiul cel mai mare al lui Adam i-a auzit adesea pe Van și pe Amadon

povestind istoria căminului lor din ținuturile înalte din nord și, la câțva timp după întemeierea celei de-a doua grădini, el s-a decis să pornească în căutarea acestui ținut al visurilor tinereții sale.

77:5.3 (861.3) Adamson avea pe atunci 120 de ani, și fusese tatăl celor treizeci și doi de copii de pur sânge violet din prima grădină. El a vrut să rămână cu părinții lui și să-i ajute la întemeierea celei de-a doua grădini, dar a fost profund tulburat de pierderea soției sale și a copiilor lor, care aleseseră toți să se ducă pe Edentia, împreună cu ceilalți copii adamici care au ales să devină pupili ai Preaînălților.

77:5.4 (861.4) Adamson nu a vrut să își abandoneze părinții pe Urantia și nu era tentat să fugă de greutate și de pericole, dar a găsit că ambianța celei de-a doua grădini era prea puțin satisfăcătoare. El a contribuit mult la activitățile inițiale de apărare și de construire, dar a hotărât să pornească spre nord cu prima ocazie. Deși despărțirea lor a fost cât se poate de cordială, Adam și Eva au fost foarte îndurerați de a-l pierde pe fiul lor mai mare, de a-l vedea aventurându-se într-o lume străină și ostilă, de unde se temeau că nu va mai reveni niciodată.

77:5.5 (861.5) O trupă de douăzeci și șapte de tovarăși l-a urmat pe Adamson spre nord în căutarea acestor oameni ai fantasmelor lui din copilărie. După ceva mai mult de trei ani, grupul lui Adamson a găsit realmente obiectivul aventurii sale și, printre acești oameni, el a descoperit o minunată și frumoasă femeie de douăzeci de ani, de care se zicea că ar fi ultimul descendent de sânge pur din statul major al Prințului. Această femeie, numită Rata, spunea că strămoșii ei erau toți descendenții a doi membri ai statului major decăzut al Prințului. Ea era ultima din rasa ei, neavând nici frați, nici surori în viață. Ea

fusesse pe punctul de a se decide să nu se căsătorească și să trăiască fără a lăsa urmași, dar s-a îndrăgostit de maiestuosul Adamson. După ce a auzit istoria Edenului și felul în care prezicerile lui Van și ale lui Amadon fuseseră efectiv realizate, ascultând apoi povestea greșelii din Grădină, ea n-a mai avut decât o singură idee - să se căsătorească cu acest fiu și urmaș al lui Adam. Ideea l-a atras rapid pe Adamson și, în puțin mai mult de trei luni și câteva zile, ei s-au și căsătorit.

77:5.6 (861.6) Adamson și Rata au avut o familie de șaizeci și șapte de copii. Ei au dat naștere unei mari filiații de conducători ai lumii, însă au făcut ceva mai mult de atât. Ar trebui reamintit că aceste două ființe erau realmente supraumane. Fiecare al patrulea copil care li se năștea era de un ordin excepțional. El era adesea invizibil. Niciodată, în istoria planetei, nu se mai produsese un asemenea lucru. Rata era foarte tulburată - a devenit chiar superstițioasă - dar Adamson cunoștea bine existența medianilor primari, și a tras concluzia că se petrecea un lucru asemănător sub ochii lui. Când a venit pe lume al doilea descendent al acestui ordin cu comportament ciudat, el a decis să-l căsătorească cu primul, căci unul era un băiat și celălalt o fiică; aceasta a fost originea ordinului secundar al medianilor. Aproape două mii din ei au fost aduși în existență cu mai puțin de un secol înainte ca acest fenomen să ia sfârșit.

77:5.7 (862.1) Adamson a trăit 396 de ani. El s-a reîntors de multe ori să-i viziteze pe tatăl și pe mama lui. La fiecare șapte ani, el pleca cu Rata spre sud, pentru a se duce în a doua grădină, iar între timp medianii îl țineau la curent în ceea ce privește bunăstarea oamenilor lui. În cursul vieții lui Adamson, ei au adus un mare serviciu la

construirea unui centru mondial independent al adevărului și al dreptății.

77:5.8 (862.2) De-a lungul lungii lor vieți, Adamson și Rata au avut așadar la dispoziția lor aceste corpuri de asistenți excelenți, care trudeau împreună cu ei la propagarea adevărului superior și la răspândirea normelor elevate ale vieții spirituale, intelectuale și fizice. Rezultatele acestui efort pentru îmbunătățirea lumii nu au fost niciodată pe deplin eclipsate de regresele ulterioare.

77:5.9 (862.3) Adamsoniții au menținut o înaltă cultură timp de aproape șapte mii de ani, începând din vremea lui Adamson și a Ratei. Mai târziu, ei s-au amestecat cu nodiții și andoniții din vecinătate, și au fost de asemenea incluși printre „puternicii oameni de altădată”. Unele dintre progresele acelei epoci au subzistat, și au devenit o parte latentă a potențialului cultural care a înflorit mai târziu sub forma civilizației europene.

77:5.10 (862.4) Centrul lor de civilizație era situat în regiunea estică a extremității sudice a Mării Caspice, lângă Kopet Dag. La mică înălțime, pe contraforturile Turkestanului, se găsesc vestigiile a ceea ce a fost cândva cartierul general adamsonit al rasei violet. În aceste locuri de regiuni muntoase situate într-o străveche și îngustă centură fertilă care se afla la poalele contraforturilor lanțului Kopetului, patru civilizații diferite menținute de patru grupuri distincte de descendenți ai lui Adamson au venit succesiv pe lume în diferite perioade. Al doilea dintre aceste grupuri este cel care a emigrat spre vest în Grecia și în insulele Mediteraneenei. Restul descendenților lui Adamson au emigrat spre nord și spre vest, pentru a intra în Europa cu rasele mixte

ale ultimului val al andiților care ieșeau din Mesopotamia. Ei se numărau de asemenea printre andiții-arieni din India.

6. Medianii Secundari

77:6.1 (862.5) În timp ce medianii primari au avut o origine aproape supraumană, ordinul secundar sunt descendenții de viță pură ai lui Adam, uniți cu un descendent umanizat al strămoșilor comuni cu cei ai corpurilor primare.

77:6.2 (862.6) Printre copiii lui Adamson, s-au numărat exact șaisprezece dintre acei procreatori neobișnuiți ai medianilor secundari. Acești copii excepționali erau în mod egal divizați între cele două sexe, și fiecare cuplu era capabil de a produce un median la fiecare șaptezeci de zile, printr-o tehnică combinată de legătură sexuală și nesexuală. Un asemenea fenomen n-a fost niciodată posibil pe pământ înaintea acelei epoci, și n-a mai fost niciodată produs de atunci.

77:6.3 (862.7) Acești șaisprezece copii au trăit și au murit ca muritori ai regatului (excepție făceau trăsăturile lor specifice), dar descendenții lor, stimulați prin electricitate, au trăit indefinit fără a fi supuși limitărilor cărnii muritoare.

77:6.4 (862.8) Fiecare din opt cupluri dădeau în cele din urmă naștere la 248 de mediani, și tot așa s-au constituit și corpurile secundare originare de 1.984 de membri. Au existat opt subgrupuri de mediani secundari. Aceia din primul grup sunt desemnați drept a-b-c primul, al doilea, al treilea etc. Apoi sunt cei din al doilea grup d-e-f

primul, al doilea, al treilea etc.; și așa mai departe pentru celelalte grupuri.

77:6.5 (862.9) După greșeala lui Adam, medianii primari au reintrat în serviciul administratorilor provizorii Melchizedeki, în timp ce grupul secundar a fost atașat centrului lui Adamson până la moartea acestuia din urmă. Treizeci și trei dintre acești mediani secundari, șefii organizației lor la moartea lui Adamson, s-au străduit să readucă în întregime ordinul în serviciul melchizedeckilor, efectuând astfel o legătură cu corpurile primare. Dar nereușind să-și înfăptuiască proiectul, ei i-au abandonat pe tovarășii lor și au trecut în bloc în serviciul administratorilor provizorii planetari.

77:6.6 (863.1) După moartea lui Adamson, restul de mediani secundari au reprezentat o influență ciudată, neorganizată și fără legături pe Urantia. Din vremea aceea, și până în zilele lui Machiventa Melchizedek, ei au dus o existență neregulată și dezorganizată. Ei au fost parțial preluați sub control de către acest Melchizedek, dar au rămas încă o mare sursă de neazuri până în vremea lui Crist Mihail. În cursul șederii lor pe pământ, ei au luat cu toții decizii definitive asupra destinului lor viitor, și majoritatea loială s-a înrolat, atunci, sub comanda medianilor primari.

7. Medianii rebeli

77:7.1 (863.2) Majoritatea medianilor primari au căzut în păcat în vremea rebeliunii lui Lucifer. Când s-a făcut calculul stricăciunilor rebeliunii planetare, s-a descoperit, printre alte pierderi, că 40.119 de

mediani primari din 50.000 orginari s-au alăturat atunci secesiunii lui Caligastia.

77:7.2 (863.3) Numărul inițial de mediani secundari a fost de 1.984. Dintre aceștia, 873 nu s-au supus conducerii lui Mihail și au fost închiși pe drept în vederea judecății planetare a Urantiei în ziua Învierii. Nimeni nu putea prevedea viitorul acestor creaturi decăzute.

77:7.3 (863.4) Ambele grupuri de mediani rebeli sunt acum deținute în închisoare în așteptarea judecății finale a proceselor rebeliunii sistemice, dar ele au săvârșit multe fapte ciudate pe pământ înainte de inaugurarea dispensei planetare actuale.

77:7.4 (863.5) Medianii neloiali erau capabili să se dezvăluie ochilor muritorilor în anumite împrejurări, și acesta era în special cazul și pentru asociații lui Belzebut, conducătorul medianilor secundari apostăți. Dar aceste creaturi unice nu trebuie să fie confundate cu unii dintre heruvimii și serafimii rebeli, care au trăit și ei pe pământ până în epoca morții și reînvierii lui Crist. Unii dintre scriitorii antichității le-au desemnat pe aceste creaturi mediane rebele cu numele de spirite rele și demoni, și pe serafimii apostăți cu acela de îngeri răi.

77:7.5 (863.6) Pe nici o lume, spiritele rele nu puteau poseda mintea nici unui muritor, după coborârea unui Fiu de manifestare al Paradisului. Dimpotrivă, înaintea șederii lui Crist Mihail pe Urantia - înaintea venirii universale a Ajustorilor de Gândire și a revărsării spiritului Maestrului peste toată carnea - acești mediani rebeli erau efectiv capabili să influențeze mințile anumitor muritori inferiori, și întrucâtva să controleze acțiunile lor. Ei au reușit să facă aceasta într-o manieră similară celei a medianilor loiali, atunci când aceștia serveau în mod eficient la păstrarea contactului minților umane

membre ale corpurilor de rezervă ale destinului urantian, pe când Ajustorul lor se detașa, de fapt, de personalitatea lor pentru o perioadă de contact cu inteligențe supraumane.

77:7.6 (863.7) Nu este vorba de o simplă figură de stil atunci când analele voastre zic: „Și ei I-au adus tot felul de bolnavi, aceia care erau posedați de demoni și aceia care erau lunatici”. Isus cunoștea și a recunoștea diferența dintre nebunie și posesiunea demonică, deși aceste stări au fost în mare măsură confundate în mințile contemporanilor lui.

77:7.7 (863.8) Nici chiar înainte de Rusalii, nici spirit rebel nu a putut domina o minte umană normală și, din ziua aceea, chiar și mințile slabe ale muritorilor inferiori a scăpat de această posibilitate. De la sosirea Spiritului Adevărului, când se pretinde alungarea demonilor, se confundă o credință în posesiunea demoniacă cu isteria, cu nebunia, și cu debilitatea mentală. Manifestarea lui Mihail a eliberat definitiv toată mintea omenească de pe Urantia de riscul posedării demoniace, dar să nu vă închipuiți că acest risc nu a existat în epocile anterioare.

77:7.8 (864.1) Întregul grup de mediani rebeli este acum ținut prizonier de ordinul celor Preaînălți ai Edentiei. Ei nu mai bântuie lumea aceasta, pândind să comită fapte rele. Independent de prezența Ajustorilor de Gândire, revărsarea Spiritului Adevărului peste toată carnea a făcut pentru totdeauna imposibil spiritelor neloiale, de orice specie sau natură, de a mai invada, din nou, chiar și mintea umană cea mai slabă. De la ziua Învierii încoace, nu a mai putut exista niciodată un asemenea lucru ca posesiunea demoniacă.

8. Medianii Uniți

77:8.1 (864.2) La ultima judecată a acestei lumi, când Mihail a transferat supraviețuitorii adormiți ai timpului, creaturile mediane au fost lăsate pe loc pentru a ajuta la lucrarea spirituală și semi-spirituală de pe planetă. Ele operează acum ca un corp unic, înglobând ambele ordine și numărând 10.992 de membrii. *Medianii Uniți ai Urantie* sunt acum guvernați alternativ de membrul senior al fiecărui ordin. Acest regim a prevalat de la contopirea lor într-un singur grup puțin după Înviere.

77:8.2 (864.3) Membrii ordinului cel mai vechi, sau primar, sunt în general cunoscuți după numere. Li se dau adesea nume cum ar fi 1-2-3 primul, 4-5-6 primul, și așa mai departe. Pe Urantia, medianii adamici sunt desemnați alfabetic cu scopul de a-i distinge de desemnarea numerică a medianilor primari.

77:8.3 (864.4) Ființele ambelor ordine sunt imateriale în ce privește nutriția și absorbția de energie, dar ele împărtășesc multe trăsături omenești, și sunt capabile să înțeleagă și să se bucure de umorul vostru, și tot atât de bine pot să participe la închinăciunile voastre. Când le sunt atașate muritorilor, ele intră în spiritul muncii, al repausului și al jocurilor omenești, însă medianii nu dorm și nu posedă puteri de procreare. Într-un anumit sens, membrii grupului secundar sunt diferențiați potrivit cu liniile masculine și feminine, și adesea se vorbește de ei ca despre „el” sau „ea”. Cuplurile acestui ordin muncesc frecvent împreună.

77:8.4 (864.5) Medianii nu sunt oameni, și nici îngeri, dar medianii secundari sunt, prin natură, mai aproape de oameni decât de îngeri; ei aparțineau într-un anumit fel raselor voastre, și sunt, deci, foarte înțelegători și plini de compasiune în contactele lor cu ființele umane. Ei au adus un ajutor inestimabil serafimilor în lucrarea lor pentru și împreună cu diversele rase ale omenirii. Ambele ordine sunt indispensabile serafimilor, care servesc în calitate de gardieni personali muritorilor.

77:8.5 (864.6) Medianii Uniți ai Urantiei sunt organizați pentru a servi împreună cu serafimul planetar, potrivit cu înzestrările lor înnăscute și cu îndemânările lor dobândite, în următoarele grupuri:

77:8.6 (864.7) 1. *Mesagerii mediani*. Ei poartă nume; ei formează un grup puțin numeros și sunt de mare ajutor, pe o lume evolutivă, în asigurarea comunicărilor personale și rapide.

77:8.7 (864.8) 2. *Santinelele planetare*. Medianii sunt gardienii, santinelele lumilor spațiului. Ei îndeplinesc importante funcții de observatori ai numeroaselor fenomene și tipuri de comunicări care prezintă interes pentru ființele supranaturale ale tărâmului. Ei patrulează domeniul spiritual invizibil al planetei.

77:8.8 (865.1) 3. *Personalitățile de contact*. Medianii sunt întotdeauna angajați în stabilirea de contacte cu ființele muritoare ale lumilor materiale, cum ar fi și cazul subiectului prin care au fost transmise prezentele comunicări. Ei sunt un factor esențial al acestor legături dintre nivelul material și nivelul spiritual.

77:8.9 (865.2) 4. *Ajutoarele de progres*. Acestea sunt creaturile mediane cele mai spiritualizate. Ele sunt repartizate ca asistenți pe lângă diversele ordine ale serafimilor care operează în grupuri speciale pe planetă.

77:8.10 (865.3) Medianii se deosebeau considerabil în aptitudinile lor la stabilirea contactelor cu serafimii aflați deasupra lor și cu verii lor umani situați sub ei. De exemplu, le este extrem de dificil medianilor primari să stabilească un contact direct cu agenții materiali. Ei sunt mult mai apropiați de ființele de tip îngeresc, și sunt deci în mod obișnuit trimiși să lucreze cu forțele spirituale prezente pe planetă, precum și să slujească pe lângă ele. Ei acționează ca însoțitori și ca îndrumători pentru vizitatorii celești și pentru oaspeții studenți, în timp ce creaturile secundare sunt aproape exclusiv trimise în slujba ființelor materiale ale tărâmului.

77:8.11 (865.4) Cei 1.111 de mediani secundari loiali sunt angajați în importante misiuni pe pământ. În comparație cu asociații lor primari, ei sunt net materiali. Ei există puțin dincolo de câmpul de viziune uman, și posedă o latitudine de adaptare suficientă pentru stabilirea la voință a unui contact fizic cu ceea ce oamenii denumesc „obiecte materiale”. Aceste creaturi unice au anumite puteri definite asupra lucrurilor timpului și spațiului, inclusiv asupra animalelor tărâmului.

77:8.12 (865.5) Multe fenomene fizice atribuite îngerilor au fost înfăptuite de creaturi mediane secundare. Când primii învățători ai evangheliei lui Isus au fost azvârliți în închisoare de către ignoranții conducători religioși din vremea aceea, un veritabil „înger al Domnului a deschis noaptea porțile închisorii și i-a condus afară”. În schimb, în cazul eliberării lui Petru după executarea lui Ioan la

ordinul lui Irod, cel care a înfăptuit lucrarea atribuită unui înger a fost de fapt un median secundar.

77:8.13 (865.6) Astăzi, munca lor principală este aceea de invizibili asociați de legătură personală ai acelor bărbați și femei care constituie corpurile de rezervă planetară ale destinului. Opera acestui grup secundar, de obicei ajutat de câțiva membri ai corpurilor primare, a fost ceea ce a provocat, pe Urantia, coordonarea personalităților și circumstanțelor, care au incitat în cele din urmă supraveghetorii planetari celești să ia inițiativa în ceea ce privește anumite cereri; acestea au dus la admiterea mandatelor care făceau posibilă seria de revelații din care face parte prezentul capitol. Dar ar trebui să se precizeze clar că creaturile mediane nu sunt implicate în spectacolele jalnice care ne sunt date sub calificativul general de „spiritism”. Toți medianii aflați actualmente pe Urantia au un statut onorabil, și nici unul nu are vreo legătură cu fenomenele așa-zisei „mediumități”. În general, ei nu permit ființelor umane să fie martorele activităților lor fizice uneori necesare sau ale altor contacte avute cu lumea materială, așa cum sunt percepute de simțurile ființelor umane.

9. Cetățenii permanenți ai Urantiei

77:9.1 (865.7) Medianii pot fi considerați drept primul grup de locuitori permanenți întâlniți pe diversele feluri de lumi din univers, spre deosebire de ascendenții evolutivi precum sunt creaturile umane și armatele de îngeri. Se întâlnesc astfel de cetățeni permanenți în diverse puncte ale ascensiunii spre Paradis.

77:9.2 (866.1) Spre deosebire de ordinele variate ale ființelor celeste trimise să *slujească* pe o planetă, medianii *trăiesc* pe o planetă locuită. Serafimii vin și se duc, dar medianii rămân și vor rămâne, deși ei nu sunt mai puțin slujitori doar pentru că sunt născuți pe planetă. Ei asigură unicul regim continuu care armonizează și leagă administrațiile schimbătoare ale armatelor serafice.

77:9.3 (866.2) În calitate de adevărați cetățeni ai Urantiei, medianii poartă un interes părintesc față de destinul acestei sfere. Ei formează o societate hotărâtă, muncind cu stăruință pentru progresul planetei lor natale. Hotărârea lor reiese din deviza ordinului lor: „Ceea ce întreprind Medianii Uniți, Medianii Uniți înfăptuiesc”.

77:9.4 (866.3) Deși aptitudinea lor de a traversa circuitele energetice face posibil oricărui median să părăsească planeta, ei s-au angajat individual să nu plece decât în ziua în care autoritățile universului îi vor elibera. Medianii sunt ancorați pe o planetă până la erele luminii și ale vieții. Cu excepția lui 1-2-3 primul, nici un median loial nu a părăsit vreodată Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 primul, seniorul ordinului primar, a fost eliberat de îndatoririle lui planetare imediate la puțin timp după Înviere. Acest nobil median a stat neclintit alături de Van și de Amadon în timpul zilelor tragice ale rebeliunii planetare, iar conducerea lui neînfricăată a contribuit la reducerea pierderilor și accidentelor din ordinul său. El slujește în prezent pe Jerusem ca membru al consiliului de douăzeci și patru, și a ocupat deja o dată, de la Înviere, funcția de guvernator general al Urantiei.

77:9.6 (866.5) Medianii sunt legați de planetă; cu toate astea, după cum muritorii vorbesc cu călătorii veniți de departe și învață astfel

despre locurile îndepărtate ale planetei, tot așa și medianii conversează cu călătorii celești ca să învețe despre locurile îndepărtate ale universului. Ei devin astfel familiari cu acest sistem și cu acest univers local, și chiar și cu Orvonton și cu creațiile lui surori, și se pregătesc pentru condiția de cetățeni de pe nivelele superioare ale existenței creaturilor.

77:9.7 (866.6) Medianii sunt aduși în existență pe deplin dezvoltati - fără a trece prin nici o perioadă de creștere sau de dezvoltare pornind de la imaturitate - însă ei nu au încetat niciodată să crească în înțelepciune și în experiență. La fel ca și muritorii, ei sunt creaturi evolutive și posedă o cultură care este o înfăptuire evolutivă autentică. Există o mulțime de mari gânditori și de puternice spirite printre medianii Urantie.

77:9.8 (866.7) Dintr-un punct de vedere mai larg, civilizația Urantie este produsul comun al muritorilor și al medianilor acestei planete, și acesta rămâne adevărat în ciuda diferenței existente, la ora actuală, între cele două nivele de cultură ale lor, o diferență care nu va fi compensată înainte de erele luminii și ale vieții.

77:9.9 (866.8) Cultura mediană, fiind produsul unui grup de cetățeni planetari nemuritori, este relativ imunizată contra vicisitudinilor temporale care asaltează civilizația umană. Generațiile de oameni au uitat, însă corpurile de mediani își reamintesc, și această memorie este comoara tradițiilor de pe lumea voastră locuită. Iată de ce cultura unei planete rămâne întotdeauna prezentă pe acea planetă; în împrejurări adecvate, aceste prețioase înregistrări ale evenimentelor trecute sunt puse la dispoziția oamenilor. Acesta este modul în care istoria vieții și

a învățăturilor lui Isus a fost dată de medianii Urantiei verilor lor încarnați.

77:9.10 (867.1) Medianii sunt iscusiții slujitorii care umplu golul apărut după moartea lui Adam și a Evei între problemele materiale și problemele spirituale ale Urantiei. Ei sunt în aceeași măsură frații voștri mai mari, camarazii voștri în lunga luptă de a atinge pe Urantia un statut stabil al luminii și al vieții. Medianii Uniți formează un corp care este pus să reziste rebeliunii; ei își vor juca cu fidelitate rolul lor în evoluția planetară, până ce lumea aceasta va atinge țelul tuturor timpurilor, până în ziua îndepărtată în care, de fapt, pacea va domina pe pământ și în care, într-adevăr, va exista bunăvoință în inimile oamenilor.

77:9.11 (867.2) Din cauza prețioasei lucrări îndeplinite de acești mediani, noi am tras concluzia că ei formează o parte cu adevărat esențială a economiei spirituale a împărățiilor. Pe lumile unde rebeliunea nu a deteriorat treburile planetare, ei au oferit încă și mai mari servicii serafimilor.

77:9.12 (867.3) Toată organizarea spiritelor superioare, a armatelor îngerești și a însoțitorilor mediani, se consacră cu entuziasm realizării planului Paradisului pentru ascensiunea progresivă și pentru atingerea perfecțiunii muritorilor evolutivi. Aceasta este una din muncile celeste ale universului - magnificul plan de supraviețuire constând în a-l face pe Dumnezeu să coboare până la om și apoi, printr-un fel de asociere sublimă, a-l readuce pe om la Dumnezeu într-o eternitate a slujirii și într-o divinitate a îndeplinirii - atât pentru muritori cât și pentru mediani.

77:9.13 (867.4) [Prezentat de un Arhanghel al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 77](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 79](#) >>

Capitolul 78

Rasa violetă după zilele lui Adam

78:0.1 (868.1) AL doilea Eden a fost leagănul civilizației timp de aproape treizeci de mii de ani. Popoarele adamice s-au menținut aici, în Mesopotamia, și și-au trimis progenitura până la capătul pământului. Mai târziu, când s-au amestecat cu triburile nodite și sangice, ei au fost cunoscuți sub numele de andiți. Din această regiune au plecat bărbații și femeile care au inițiat activitățile timpurilor istorice și au accelerat enorm progresul cultural pe Urantia.

78:0.2 (868.2) Acest capitol descrie istoria planetară a rasei violete, începând la puțin timp după greșeala lui Adam, cu circa 35.000 de ani înaintea erei creștine. Povestea continuă cu contopirea rasei violete cu

rasele nodite și sangice, spre anul 15.000 înaintea erei creștine, pentru a forma poporul andit, care a dispărut din patria lui mesopotamiană cu circa 2.000 de ani înaintea erei creștine.

1. Repartizarea culturală și rasială

78:1.1 (868.3) Deși mintea și morala raselor erau la un nivel destul de redus în momentul sosirii lui Adam, evoluția lor fizică continuase fără a fi câtuși de puțin afectată de criza rebeliunii lui Caligastia. Contribuția lui Adam la statutul biologic al raselor, în ciuda eșecului parțial al întreprinderii lui, a înălțat enorm ființele umane ale Urantiei.

78:1.2 (868.4) Adam și Eva au adus, de asemenea, multe elemente prețioase progresului social, moral și intelectual al umanității. Civilizația a fost enorm însuflețită de prezența descendenților lor. Dar, cu 35.000 de ani în urmă, lumea în ansamblu era foarte puțin cultivată. Anumite centre de civilizație existau din loc în loc, dar partea majoră a Urantiei zăcea în sălbăticie. Repartizarea rasială și culturală era următoarea:

78:1.3 (868.5) 1. *Rasa violetă-adamiții și adamsoniții*. Centrul adomit principal de cultură se găsea în cea de-a doua grădină, situată în triunghiul Tigrului și al Eufratului; acesta a fost într-adevăr leagănul civilizațiilor occidentale și indiene. Centrul secundar sau nordic al rasei violet era cartierul general adamsonit, situat la estul țărmului sudic al Mării Caspice, lângă Munții Kopet. Începând din aceste două centre, s-a răspândit cultura și plasma vitală care a însuflețit imediat toate rasele.

78:1.4 (868.6) 2. *Presumerienii și alți nodiți*. Existau de asemenea în Mesopotamia, lângă gura fluviilor, rămășițele culturii străvechi a vremurilor Dalamatiei. Odată cu scurgerea mileniilor, acest grup s-a amestecat complet cu adamiții din nord, dar ei nu și-au pierdut niciodată tradițiile lor nodite. Diverse alte grupuri nodite, care se instalaseră în Levant, au fost în general absorbite de rasa violet în cursul expansiunii ei ulterioare.

78:1.5 (869.1) 3. *Adoniții* au menținut cinci sau șase colonii destul de reprezentative în nordul și în estul cartierului general al lui Adamson. Ceilalți adoniți erau răspândiți pe tot cuprinsul Turkestanului, și unele grupuri izolate ale acestora au subzistat în toată Eurasia, în special în regiunile muntoase. Acești aborigeni mai ocupă încă pământurile nordice ale continentului eurasiatic precum și Islanda și Groenlanda, însă ei fuseseră, de mult timp, alungați de pe câmpiile Europei de către oamenii albaștri, și din văile fluviilor asiatice mai îndepărtate de către rasa galbenă în expansiune.

78:1.6 (869.2) 4. *Oamenii roșii* au ocupat Americile după ce au fost alungați din Asia cu peste de cincizeci de mii de ani înaintea venirii lui Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *Rasa galbenă*. Popoarele chineze dețineau controlul asupra Asiei orientale. Coloniile lor cele mai avansate se găseau la nord-vestul Chinei moderne, în regiunile limitrofe ale Tibetului.

78:1.8 (869.4) 6. *Rasa albastră*. Oamenii albaștri erau risipiți prin toată Europa, dar centrele lor culturale mai bune erau situate în văile pe atunci fertile ale bazinului mediteranean, și în nord-vestul Europei.

Absorbirea oamenilor Neanderthalului întârziase în mare măsură cultura oamenilor albaștri, însă, pe de altă parte, ei erau cei mai dinamici, cei mai aventuroși, și cei mai exploratori, dintre popoarele evolutive ale Eurasiei.

78:1.9 (869.5) 7. *India predravidiană*. Amestecul complex al raselor din India - înglobând fiecare rasă de pe pământ, dar mai ales cea verde, cea portocalie și cea neagră - au menținut o cultură ușor superioară celei a regiunilor exterioare.

78:1.10 (869.6) 8. *Civilizația sahariană*. Elementele superioare ale rasei indigo au avut coloniile lor cele mai progresiste în ținuturile care formează acum marele deșert al Saharei. Acest grup indigo-negru conținea numeroase filiații ale raselor portocalii și verzi dispărute.

78:1.11 (869.7) 9. *Bazinul mediteranean*. Rasa cea mai mixtă în afară de cea a Indiei a ocupat ceea ce este actualmente bazinul mediteranean. Oamenii albaștri din nord și saharienii din sud s-au întâlnit și s-au amestecat cu nodiții și cu adamiții orientali.

78:1.12 (869.8) Aceasta era imaginea lumii înainte de începerea marilor expansiuni ale rasei violete, cu circa douăzeci și cinci de mii de ani în urmă. Speranța civilizației viitoare se afla în cea de-a doua grădină, între fluviile Mesopotamiei. Această regiune a Asiei de sud-vest conținea potențialul unei mari civilizații, posibilitatea de a răspândi în lume ideile și idealurile care mai duraseră din zilele Dalamatiei și din epoca Edenului.

78:1.13 (869.9) Adam și Eva lăsaseră în urma lor o progenitură limitată dar potentă, și observatorii celești, pe Urantia, așteptau cu

îngrijorare să afle cum se vor comporta acești descendenți ai Fiicelor și Fiilor Materiali căzuți în greșală.

2. Adamiții în cea de-a doua grădină

78:2.1 (869.10) Timp de mii de ani, fii lui Adam au trudit de-a lungul fluviilor Mesopotamiei, rezolvând spre sud problemele lor de irigare și ținere sub control al inundațiilor, întărind fortificațiile lor în nord, și străduindu-se să păstreze tradițiile lor de glorie ale primului Eden.

78:2.2 (869.11) Eroismul pe care l-au dovedit în conducerea celei de-a doua grădini constituie una dintre epopeile cele mai uimitoare și mai inspiratoare ale istoriei Urantie. Aceste suflete splendide nu au pierdut niciodată în întregime din vedere obiectivele misiunii adamice; de aceea, adamiții au combătut cu curaj influența triburilor înconjurătoare inferioare, în timp ce ei i-au trimis de bună voie pe fiii și pe fiicele lor cei mai înzestrați, într-un flux constant de emisari, pe lângă rasele pământului. Această expansiune le-a epuizat uneori propria cultură, dar acest popor superior a reușit întotdeauna să se reabiliteze .

78:2.3 (870.1) Civilizația, societatea și statutul cultural al adamiților se situau cu mult deasupra nivelului general al raselor evolutive ale Urantie. Nu exista o civilizație comparabilă decât printre vechile colonii ale lui Van și ale lui Amadon și la adamsoniți. Însă civilizația celui de-al doilea Eden avea o structură artificială - *ea nu rezultase dintr-o evoluție*- și, în consecință, fusese condamnată să degenereze până a ajuns la un nivel evolutiv natural.

78:2.4 (870.2) Adam a lăsat în urma lui o mare cultură intelectuală și spirituală, dar ea era săracă în aplicații mecanice, căci fiecare civilizație este limitată de resursele naturale disponibile, de geniile înnăscute, și de suficient de mult răgaz pentru a asigura punerea în aplicare invențiilor. Civilizația rasei violet era fondată pe prezența lui Adam și a tradițiilor primului Eden. După moartea lui Adam, și pe măsură ce trecerea mileniilor slăbea tradițiile, nivelul cultural al adamiților nu a încetat să scadă, până când s-a atins o stare de echilibru între popoarele din împrejurimi și evoluția naturală a capacităților culturale ale rasei violete.

78:2.5 (870.3) Cu toate acestea, către anul 19.000 dinaintea erei creștine, adamiții formau o adevărată națiune numărând 4.500.000 de locuitori, și răspândiseră deja milioane din descendenții lor printre popoarele din împrejurimi.

3. Primele expansiuni ale Adamiților

78:3.1 (870.4) Rasa violetă a păstrat, timp de multe milenii, tradițiile pacifiste ale Edenului, ceea ce explică lunga întârziere a adamiților în făptuirea cuceririlor teritoriale. Când au suferit de suprapopulație, în loc de a porni războiul pentru a se asigura mai multe teritorii, ei au trimis surplusul de locuitori lor ca învățători la alte rase. Efectul cultural al acestor prime migrații nu a fost trainic, dar absorbirea educatorilor, a comercianților și a exploratorilor adamiți a fortificat biologic popoarele înconjurătoare.

78:3.2 (870.5) Unii adamiți s-au îndreptat de timpuriu spre vest, către valea Nilului; alții s-au dus spre est și au pătruns în Asia, însă nu formau decât o minoritate. Mișcările în masă ale epocilor mai târzii s-au orientat în mare parte spre nord și de acolo spre vest. În ansamblu, aceasta a fost o înaintare treptată, dar neconținută, spre nord, majoritatea emigranților îndreptându-se către nord, apoi ocolind Mare Caspică și intrând în Europa.

78:3.3 (870.6) Cu circa 25.000 de ani în urmă, o mare parte din neamurile mai pure ale adamiților erau deja pe drumul lor de migrare către nord și, pe măsură ce înaintau în această direcție, ei deveneau tot mai puțin adamici. În final, după ce ocupaseră Turkestanul, ei se amestecaseră complet cu celelalte rase, mai ales cu nodiții. Elementele pure de rasă violetă nu au pătruns adânc în Europa și în Asia decât într-un număr foarte mic.

78:3.4 (870.7) Între anul 30.000 și anul 10.000 înaintea erei creștine, amestecurile rasiale care făceau epocă aveau loc în toată Asia sud-vestică. Locuitorii regiunilor înalte ale Turkestanului erau un popor viril și viguros. La nord-vest de India, a supraviețuit o bună parte a culturii vremurilor lui Van. Iar mai la nord de aceste colonii, se conservaseră cei mai buni adoniți primitivi. Și amândouă aceste rase superioare în cultură și în caracter au fost absorbite de adamiții care se deplasau spre nord. Această amalgamare a condus la adoptarea multor idei noi; ea a facilitat progresul civilizației și a făcut să avanseze considerabil toate fazele artei, ale științei și ale culturii sociale.

78:3.5 (871.1) Când perioada migrațiilor adamice primitive a luat sfârșit, către anul 15.000 înaintea erei creștine, existau deja mai mulți

descendenți ai lui Adam în Europa și în Asia centrală decât oriunde altundeva în lume, chiar și decât în Mesopotamia. Rasele albastre europene fuseseră în mare măsură impregnate. Țările care astăzi se numesc Rusia și Turkestan erau ocupate în toate regiunile lor meridionale de către un mare rezervor de adamiți amestecați cu nodiți, cu adamsoniți și cu sangici roșii și galbeni. Europa de sud și liziera mediteraneană erau locuite de o rasă mixtă de adoniți și de sangici - portocalii, verzi și indigo - cu o înfățișare de neam adamit. Asia Minoră și câmpiile din centrul estic al Europei erau ocupate de triburi de predominanță adonită.

78:3.6 (871.2) O rasă mixtă de culoare, în mare măsură întărită de venirile din Mesopotamia, se menținea și se pregătea să preia ștafeta culturii pe cale de dispariție din valea Eufratului. Popoarele negre s-au deplasat spre sudul Africii; la fel ca rasa roșie, ei erau virtual izolați.

78:3.7 (871.3) Civilizația sahariană fusese dezmembrată de secetă, iar aceea a bazinului mediteranean de inundații. Rasele albastre nu reușiseră încă să dezvolte o cultură avansată. Adoniții erau încă risipiți prin regiunile Asiei centrale și prin cele arctice. Rasa verde și cea portocalie fuseseră exterminate ca rase. Rasa indigo s-a îndreptat înspre sudul Africii unde a început lentă și lungă ei degenerare rasială care a continuat vreme îndelungată.

78:3.8 (871.4) Popoarele Indiei au rămas stagnante, cu o civilizație care nu vroia să progreseze. Oamenii galbeni și-au consolidat posesiunile deținute în Asia centrală. Oamenii bruni nu inauguraseră încă civilizația lor din insulele Pacificului din apropierea Asiei.

78:3.9 (871.5) Aceste repartizări rasiale, asociate cu schimbările climatului, pregăteau scena lumii pentru inaugurarea erei andite a civilizației Urantiei. Aceste prime migrații s-au desfășurat pe o perioadă de zece milenii, între anul 25.000 și anul 15.000 înaintea erei creștine. Migrațiile ulterioare sau andite au avut loc între anul 15.000 și anul 6.000 înaintea erei creștine.

78:3.10 (871.6) Le-a trebuit atât de mult timp primelor valuri de adamiți să traverseze Eurasia, încât au pierdut, pe parcursul drumului, o mare parte din cultura lor. Doar andiții veniți mai târziu s-au deplasat cu o rapiditate suficientă pentru a conserva cultura lor edenică la mari distanțe de Mesopotamia.

4. Andiții

78:4.1 (871.7) Rasele andite erau amestecurile primare ale rasei violet în linie directă și ale nodiților, adăugându-se totodată popoarele evolutive. În general, ar trebui să ne gândim la andiți ca având un procentaj de sânge adamic mai ridicat decât rasele moderne. În ansamblu, se folosește termenul 'andit' pentru a desemna popoarele care posedau de la o optime până la o șesime de ereditate violetă. Urantienii moderni, chiar și cei din rasele albe nordice, conțin un procentaj net inferior din sângele lui Adam.

78:4.2 (871.8) Toate primele popoare andite și-au avut originea în regiunile adiacente Mesopotamiei cu peste douăzeci și cinci de mii de ani în urmă și erau constituite dintr-un amestec de adamiți și nodiți. Cea de-a doua grădină era înconjurată de cercuri concentrice, în care

locuitorii aveau din ce în ce mai puțin sânge violet, și aici, la periferia acestui creuzet rasial, s-a născut rasa andită. Mai târziu, când adamiții și nodiții migratori au pătruns în regiunile fertile ale Turkestanului, s-au amestecat rapid cu locuitorii lor superiori, și amestecul rasial care a rezultat a extins, către nord, tipul andit.

78:4.3 (872.1) Andii au fost, din toate punctele de vedere, cea mai bună rasă umană apărută pe Urantia după epoca apariției neamurilor de rasă pur violetă. Ei înglobau cea mai mare parte a tipurilor superioare de rămășițe supraviețuitoare ale raselor adamite și nodite și, mai târziu, unele dintre vlăstarele cele mai bune ale oamenilor galbeni, albaștri și verzi.

78:4.4 (872.2) Acești primi andii nu erau arieni, ci prearieni. Ei nu erau albi, ci 'pre-albi'. Ei nu erau un popor occidental, dar nici unul oriental; ereditatea andită este cea care dă amestecului poliglot de rase așa-zise albe acea omogenitate generală care a fost numită caucazoidă.

78:4.5 (872.3) Liniile cele mai pure ale rasei violet păstraseră tradiția adamică de căutare a păcii, care explică de ce primele deplasări rasiale aveau mai degrabă natura migrațiilor pacifice. Însă, pe măsură ce adamiții se uneau cu nodiții, care erau pe atunci o rasă războinică, descendenții lor andii deveneau, pentru epoca lor, militariști cei mai îndemânatici și mai înzestrați care au trăit vreodată pe Urantia. Deplasările mesopotamienilor au căpătat de acum înainte tot mai mult un caracter militar și s-au apropiat tot mai mult de adevăratele cuceriri.

78:4.6 (872.4) Andii erau aventuroși; ei aveau porniri de rătăcitori. O sporire a neamului sangic sau andit a tins să îi stabilizeze. Însă, chiar și așa, urmașii lor nu s-au oprit până ce nu au înconjurat globul și nu au descoperit ultimele continente îndepărtate.

5. Migrațiile Andite

78:5.1 (872.5) Cultura celei de-a doua grădini a persistat timp de douăzeci de mii de ani, însă ea a suferit un declin continuu până în anul 13.000 înaintea erei creștine, în care regenerarea preoției setite și conducerea lui Amosad au inaugurat o eră strălucită. Valurile masive de civilizație care s-au răspândit mai târziu pe suprafața Eurasiei au urmat imediat marea renaștere a Grădinii, consecutivă numeroaselor uniuni ale adamiților cu nodiții amestecați din împrejurimi pentru a forma poporul andit.

78:5.2 (872.6) Acești andiți au făcut noi progrese în Eurasia și în Africa de Nord. De la Mesopotamia până la Sinkiang inclusiv, cultura andită era dominantă, și migrațiile continue spre Europa erau constant compensate de noi sosiri din Mesopotamia. Dar nu se poate vorbi despre andiții din Mesopotamia ca despre o rasă propriu-zisă până aproape de începutul migrațiilor finale ale descendenților micști ai lui Adam. În această epocă, chiar și rasele celei de-a doua grădini, au fost atât de amestecate, încât nu mai puteau fi considerate ca adamite.

78:5.3 (872.7) Civilizația Turkestanului era constant reînsuflețită și reîmprospătată de noile sosiri din Mesopotamia, și în special de cavalerii andiți veniți mai târziu. Limba maternă așa-zisă ariană era în

curs de formare în ținuturile înalte ale Turkestanului; ea era un amestec al dialectului andonic din acea regiune cu limbajul adamsoniților și al andiților ulteriori. Multe dintre limbile moderne provin din acest limbaj primitiv al triburilor Asiei Centrale care au cucerit Europa, India și partea superioară a câmpiilor Mesopotamiei. Acest idiom antic a dat limbilor occidentale toată acea similitudine care este numită ariană.

78:5.4 (872.8) Către anul 12.000 înaintea erei creștine, trei sferturi din rasele andite ale lumii își aveau reședința în nordul și în estul Europei și, când a avut loc exodul ulterior și final din Mesopotamia, șaizeci și cinci la sută din aceste ultime valuri de emigrație au pătruns în Europa.

78:5.5 (873.1) Andiții au emigrat nu numai spre Europa, ci și spre China de nord și spre India, în timp ce numeroase grupuri au mers până la capătul pământului ca misionari, ca învățători și ca comercianți. Ei au adus o contribuție considerabilă grupurilor nordice ale neamurilor sangice sahariene. Totuși, numai un mic număr de învățători și de comercianți au pătruns în Africa ceva mai la sud de cursul superior al Nilului. Mai târziu, andiții micști și egiptenii au coborât de-a lungul coastelor de est și de vest ale Africii mult mai jos de ecuator, dar fără a atinge Madagascarul.

78:5.6 (873.2) Acești andiți erau cuceritorii așa-ziși dravidieni, și mai târziu arieni, din India, și prezența lor în Asia centrală i-a înnobilit considerabil pe strămoșii turanienilor. Numeroși indivizi ai acestei rase s-au dus în China, atât prin Sinkiang, cât și prin Tibet, și au adăugat calități dezirabile neamurilor chineze ulterioare. Din când

în când, mici grupuri ajungeau până în Japonia, în Formosa, în India orientală și în China de sud, dar foarte puține au pătruns în aceste ultime câmpii pe drumul de coastă.

78:5.7 (873.3) O sută treizeci și doi de membri din această rasă s-au imbarcat în Japonia pe o flotă de vase mici și au ajuns în cele din urmă în America de Sud. Prin căsătorii mixte cu nativii Anzilor, ei au dat naștere predecesorilor conducătorilor ulteriori ai incașilor. Ei au traversat Pacificul în mici etape, zăbovind pe numeroasele insule întâlnite în calea lor. Insulele Polineziei erau mai numeroase și mai mari decât astăzi, și acești andiți marini, împreună cu câțiva tovarăși de călătorie, au modificat biologic grupurile indigene în cursul tranzitului lor. Ca urmare a pătrunderii andite, numeroase centre înfloritoare de civilizație s-au dezvoltat pe aceste pământuri astăzi scufundate. Insula Paștelui a fost mult timp centrul religios și administrativ al unuia dintre aceste grupuri dispărute. Cu toate acestea, printre andiții care au navigat pe Pacificul acestor timpuri îndepărtate, cei o sută treizeci și doi menționați au fost singurii care au ajuns vreodată pe continentul Americilor.

78:5.8 (873.4) Migrațiile cuceritoare ale andiților s-au continuat până la ultimele lor dispersări între anul 8.000 și anul 6.000 înaintea erei creștine. Când s-au răspândit în afara Mesopotamiei, ei au epuizat constant rezervele biologice ale pământului lor natal, în vreme ce popoarele din împrejurimi se întăreau considerabil. În fiecare națiune în care au pătruns, ei au adus o contribuție de umor, de artă, de aventură, de muzică și de manufactură. Ei se pricepeau la domesticirea animalelor și erau iscusiți în agricultură. Cel puțin în epoca aceasta, prezența lor a ameliorat în general credințele religioase

și practicile morale ale raselor mai vechi. Astfel, cultura Mesopotamiei s-a răspândit ușor în Europa, în India, în China, în Africa de Nord și în insulele Pacificului.

6. Ultimele dispersări Andite

78:6.1 (873.5) Ultimele trei valuri andite s-au revărsat din Mesopotamia între anii 8.000 și 6.000 dinaintea erei creștine. Aceste trei mari valuri de cultură au fost împinse afară din Mesopotamia de presiunea exercitată de triburile muntene în est și de hărțuirea oamenilor câmpiilor de vest. Locuitorii văii Eufratului și ai teritoriilor adiacente au plecat, în exodul lor final, în mai multe direcții:

78:6.2 (873.6) Șaizeci și cinci la sută au pătruns în Europa pe drumul Mării Caspice, pentru a cuceri rasele albe pe cale de apariție (amestecul oamenilor albaștri și ai primilor andiți) și s-au contopit cu ele.

78:6.3 (873.7) Zece la sută, cuprinzând un mare grup de preoți sethiți, au traversat înaltele ținuturi elamite spre est până la platoul Iranului și la Turkestan. Mulți dintre descendenții lor au fost ulterior împinși în India împreună cu frații lor arieni din regiunile mai nordice.

78:6.4 (874.1) Zece la sută dintre mesopotamieni au emigrat spre nord îndreptându-se apoi spre est pentru a intra în Sinkiang, unde s-au amestecat cu andiții galbeni care trăiau acolo. Majoritatea urmașilor bine înzestrați ai acestei uniuni au pătruns mai târziu în China și au

contribuit mult la ameliorarea imediată a fracțiunii nordice a rasei galbene.

78:6.5 (874.2) Zece la sută dintre andiți au traversat Arabia și au intrat în Egipt.

78:6.6 (874.3) Cinci la sută dintre andiți, aparținând celei mai înalte culturi din regiunea de coastă de la gura Tigrului și a Eufratului, au evitat să se căsătorească cu indivizii inferiori ai triburilor vecine și au refuzat să-și părăsească căminele. Acest grup a reprezentat supraviețuirea a numeroase filiații nodite și adamite superioare.

78:6.7 (874.4) Andiții evacuasera aproape în întregime această regiune către anul 6.000 înaintea erei creștine, deși descendenții lor, în mare măsură amestecați cu rasele sangice înconjurătoare și cu andoniții Asiei Minore, au fost prezenți pentru a da o bătălie cu invadatorii din nord și din est la o dată mult mai târzie.

78:6.8 (874.5) Epoca culturală a celei de-a doua grădini a luat sfârșit prin infiltrarea în creștere a neamurilor inferioare din împrejurimi. Civilizația s-a deplasat spre vest în valea Nilului și a insulelor Mediteranei, unde a continuat să progreseze mult timp după ce sursa ei de origine din Mesopotamia degenerase. Afluxul fără control al neamurilor inferioare a pregătit calea pentru cuceririle ulterioare ale întregii Mesopotamii de către barbarii nordici, care au izgonit ceea ce rămăsese din neamurile mai înzestrate. Chiar și într-o epocă mai recentă, restul de elemente culte erau încă iritate de prezența acestor invadatori ignoranți și grosolani.

7. Inundațiile din Mesopotamia

78:7.1 (874.6) Locuitorii de pe malurile fluviilor erau obișnuiți cu inundațiile survenite în anumite anotimpuri. Aceste revărsări periodice de ape erau evenimentele anuale ale vieții lor. Dar și alte pericole amenințau Mesopotamia ca urmare a schimbărilor geologice treptate din nord.

78:7.2 (874.7) Timp de mii de ani după scufundarea primului Eden, munții din jurul coastei estice a Mediteranei și aceia din nord-vestul și nord-estul Mesopotamiei au continuat să se înalțe. Această ridicare a ținuturilor înalte s-a accelerat foarte mult către anul 5.000 înaintea erei creștine, iar acest factor, adăugându-se căderilor de zăpadă considerabil sporite de pe munții nordici, a cauzat în fiecare primăvară inundații fără precedent în valea Eufratului. Aceste inundații de primăvară s-au înrăutățit de la an la an, astfel încât locuitorii regiunilor riverane au fost izgoniți către ținuturile înalte orientale. Timp de aproape o mie de ani, zeci de orașe au fost practic abandonate din cauza extinderii acestor potopuri.

78:7.3 (874.8) Cu aproape cinci mii de ani mai târziu, preoții evrei, aflați în captivitate în Babilon, au căutat să urmărească până înapoi la Adam originea poporului evreu, și au încercat mari dificultăți în încadrarea fragmentelor istoriei lor. Unul dintre ei a avut ideea de a renunța la efort, de a lăsa lumea întreagă să se înece în slăbiciunea ei pe vremea potopului lui Noe, și de a se găsi astfel într-o mai bună

postură pentru a-i atribui direct, ca predecesor al lui Abraham, pe unul dintre cei trei fii supraviețuitori ai lui Noe.

78:7.4 (875.1) Tradițiile care relatează o epocă în care apele acopereau toată suprafața pământului sunt universale. Povestea unei inundații mondiale într-o epocă a vremurilor trecute este comună multor rase. Povestea biblică a lui Noe, a arcei și a potopului este o născocire a preoției ebraice pe parcursul captivității ei în Babilon. Nu a existat niciodată un potop universal de când viața a fost stabilită pe Urantia. Singura dată când suprafața pământului a fost în întregime acoperită de ape a avut loc în timpul erelor arheozoice, înainte ca pământul să fi început să apară.

78:7.5 (875.2) Noe a trăit însă cu adevărat; el era un viticultor din Aram, colonie fluvială lângă Erec. Din an în an, el a păstrat notele scrise privitoare la umflarea fluviului. El s-a acoperit de ridicol pe când străbătea amonte și avalul fluviului, recomandând construirea tuturor caselor în lemn și în formă de vapor, și de a se urca, în fiecare noapte, la bord, toate animalele familiei în preajma sezonului inundațiilor. El se ducea în fiecare an în coloniile riverane din vecinătate și a avertizat locuitorii cu privire la data la care se producea creșterea apei. A venit în cele din urmă un an în care inundația anuală a fost considerabil mărită de puternice ploi, astfel încât umflarea subită a apelor a luat la vale tot orașul său. Numai Noe și familia din jurul lui au fost salvați de casa lor plutitoare.

78:7.6 (875.3) Aceste inundații au încheiat dezmembrarea civilizației andite. La sfârșitul acestei perioade diluviene, cea de-a doua grădină încetase să mai existe. Numai în sud și printre sumerieni a mai subzistat o urmă din străvechea ei strălucire.

78:7.7 (875.4) Se puteau regăsi, în aceste regiuni ale Mesopotamiei, precum și la nord-est și nord-vest, rămășițele acestei civilizații care se numără printre cele mai vechi. Există încă vestigii anterioare epocii Dalamatiei sub apele Golfului Persic. Cât despre primul Eden, el zace înghițit sub extremitatea orientală a Mării Mediterane.

8. Sumerienii — cei din urmă Andiți

78:8.1 (875.5) Când ultima dispersare andită a spart armura biologică a civilizației mesopotamiene, o mică minoritate a acestei rase superioare a rămas pe câmpiile ei natale de lângă gura fluviilor. Aceștia erau sumerienii; către anul 6.000 înaintea erei creștine, neamul lor devenise în mare măsură andit, deși caracterul culturii lor a fost mai degrabă nodit și ei rămăseseră atașați tradițiilor antice ale Dalamatiei. Cu toate acestea, acești sumerieni ai regiunilor de coastă au fost ultimii andiți din Mesopotamia; însă, la această dată târzie, rasele mesopotamiene erau deja în întregime amestecate, după cum atestă tipurile de crani care s-au găsit în mormintele acelei epoci.

78:8.2 (875.6) În cursul perioadei inundațiilor, s-a întâmplat ca Susa să cunoască marea ei perioadă de prosperitate. Primul mare oraș, sau orașul de jos, a fost inundat, astfel încât al doilea, orașul de sus, l-a succedat în rolul de cartier general al meseriilor specifice acelor vremuri. Mai târziu, când inundațiile s-au diminuat, Ur a devenit centrul industriei olăritului. Cu circa șapte mii de ani în urmă, Ur se găsea pe Golful Persic. De atunci, depunerile aluviunilor fluviilor au prelungit pământul până la limitele lui actuale. Coloniile din aval au

suferit mai puțin de pe urma inundațiilor decât cele din amonte, pentru că lucrările lor de protecție erau mai bune, iar gurile fluviilor deveneau mai largi.

78:8.3 (875.7) Pașnicii cultivatori de cereale ai văilor Tigrului și Eufratului fuseseră mult timp hărțuiți de incursiunile barbarilor din Turkestan și din platoul iranian. În această epocă, o invazie coordonată a văii Eufratului a fost provocată de seceta crescândă a pășunilor de pe pământurile înalte. Această invazie a fost cu atât mai gravă cu cât vânătorii și păstorii din vecinătate posedau un mare număr de cai dresați. Faptul că posedau cai este ceea ce le-a dat o imensă superioritate militară asupra vecinilor lor bogați din sud. Într-un timp scurt, ei au invadat Mesopotamia, expulzând ultimele valuri de cultură, care s-au răspândit în toată Europa, în Asia occidentală și în Africa de Nord.

78:8.4 (876.1) Cuceritorii Mesopotamiei numărau, în rândurile lor, un mare număr din filiațiile andite mai bune ale raselor mixte nordice din Turkestan, incluzând unele neamuri ale adamsoniților. Aceste triburi din nord, mai puțin evolute, dar mai viguroase, au asimilat rapid și de bună voie rămășițele civilizației Mesopotamiei. Ele au format curând popoarele amestecate care se găsesc în valea Eufratului la începutul timpurilor istorice. Ele au reînsuflețit repede multe faze ale civilizației muribunde a Mesopotamiei, adoptând artele triburilor din vale, precum și o mare parte a culturii sumerienilor. Ele au căutat chiar să construiască un al treilea turn al Babelului, și au adoptat mai târziu acest nume pentru a desemna națiunea lor.

78:8.5 (876.2) Când acești cavaleri barbari din nord-est au invadat toată valea Eufratului, ei nu au triumfat asupra supraviețuitorilor

andoniți care locuiau aproape de gura fluviului în Golful Persic. Sumerienii erau capabili să se apere datorită inteligenței lor superioare, armelor mai bune și vastului sistem de canale militare care se adăuga la planul lor de irigare prin iazuri comunicante. Ei formau un popor unit, pentru că aveau o religie colectivă uniformă. Au putut astfel să își mențină integritatea rasială și națională mult după ce vecinii lor din nord-vest au fost divizați în orașe-stat izolate. Nici unul dintre aceste grupuri urbane nu a fost capabil să îi învingă pe sumerienii uniți.

78:8.6 (876.3) Invadatorii din nord au învățat curând să aibă încredere în acești iubitori de pace vecini, și să aprecieze aptitudinile lor de învățători și de administratori. Sumerienii au fost foarte mult respectați și căutați ca învățători în arte și în industrie, în calitate de conducători comerciali și civili de către toate popoarele din nord și, de asemenea, de la Egipt în vest până la India în est.

78:8.7 (876.4) După dezmembrarea primei confederații sumeriene, orașele-stat care au supraviețuit au fost guvernate de către descendenții apostăți ai preoților sethiți. Acești preoți nu au primit numele de regi decât după ce au cucerit orașele vecine. Regii citadini ulteriori nu au reușit să formeze puternice confederații înaintea epocii lui Sargon, pentru că erau invidioși pe zeii lor. Fiecare oraș credea că zeul său municipal era superior tuturor celorlalți zei și, în consecință, locuitorii refuzau să se supună unui conducător comun.

78:8.8 (876.5) Sargon, preotul Kishului, a pus capăt acestei lungi perioade de slabe guvernări din partea preoților urbani. El s-a proclamat rege și a pornit la cucerirea întregii Mesopotamii și a câmpiilor învecinate. Pe moment, acesta a pus capăt orașelor-state

comandate și tiranizate de către preoți, unde fiecare oraș avea propriul său zeu municipal și practica propriul său ceremonial.

78:8.9 (876.6) După ruptura acestei confederații a Kishului, între orașele văii a urmat o lungă perioadă de războaie neîncetate pentru supremație. Guvernarea s-a tot schimbat, sediul ei oscilând între Sumer, Akad, Erec, Ur și Susa.

78:8.10 (876.7) Cu circa 2.500 de ani înaintea erei creștine, sumerienii au suferit grave înfrângeri din partea suiților și a guiților din nord. Lagas, capitala sumeriană construită pe dâmburile aluvionare, s-a prăbușit. Erecul s-a menținut treizeci de ani după căderea Akadului. În epoca stabilirii domniei lui Hamurabi, sumerienii fuseseră absorbiți în masa semiților din nord, iar andiții Mesopotamiei au fost șterși din paginile istoriei.

78:8.11 (877.1) Între anul 2.500 și anul 2.000 dinaintea erei creștine, nomazii au comis toate felurile de excese, de la Atlantic până la Pacific. Neriții au constituit izbucnirea finală a grupului caspic al descendenților mesopotamieni ai raselor andonite și andite amestecate. Ceea ce barbarii nu au putut să facă pentru ruinarea Mesopotamiei, au reușit să o înfăptuiască schimbările ulterioare ale climatului.

78:8.12 (877.2) Aceasta este istoria rasei violete după epoca lui Adam, și a soartei pământului lor natal dintre Tigru și Eufrat. Civilizația lor străveche a decăzut din cauza emigrării elementelor superioare și a imigrării vecinilor lor inferiori. Însă, cu mult înainte de cucerirea văii de către cavalerii barbari, cultura Grădinii s-a răspândit în mare măsură în Asia, în Africa și în Europa, pentru ca acolo să producă fermentii care au dat civilizația urantiană a secolului al douăzecilea.

78:8.13 (877.3) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 78](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 80](#) >>

Capitolul 79

Expansiunea andită în orient

79:0.1 (878.1) ASIA este leagănul rasei umane. Pe o insulă din sud a acestui continent s-a întâmplat să se nască Andon și Fonta; în ținuturile înalte a ceea ce este acum Afghanistanul, descendentul lor Badonan a întemeiat un centru primitiv de cultură care a durat peste jumătate de milion de ani. Aici, în acest cămin oriental al rasei umane, popoarele sangice s-au diferențiat de neamurile andonice, iar Asia a fost primul lor cămin, primul lor teren de vânătoare, primul lor câmp de luptă. Asia de sud-vest a văzut trecând civilizațiile succesive ale dalamatienilor, ale nodiților, ale adamiților și ale andiților; potențialul civilizației moderne s-a răspândit în toată lumea pornind de la aceste regiuni.

1. Andiții Turkestanului

79:1.1 (878.2) Timp de peste douăzeci și cinci de mii de ani, aproape până în anul 2.000 înaintea erei creștine, andiții au fost preponderenți în inima Eurasiei, cu toate că influența lor se diminua. În ținuturile joase ale Turkestanului, andiții au făcut o întoarcere spre vest în jurul lacurilor interioare către Europa; ei s-au infiltrat și spre est, pornind de la ținuturile înalte ale acestei regiuni. Turkestanul oriental (Sinkiang) și, într-o mai mică măsură, Tibetul, au fost porțile antice prin care aceste popoare ale Mesopotamiei au pătruns în munții care conduceau către ținuturile nordice ale oamenilor galbeni. Infiltrarea andită în India a plecat din platoul Turkestanului spre Punjab, și din pășunile Iranului prin Belucistan. Aceste migrații primitive nu erau nicidecum cuceriri; ele reprezentau mai degrabă curentul continuu al triburilor andite care se infiltrau în India occidentală și în China.

79:1.2 (878.3) Timp de aproape cincisprezece mii de ani, centre de cultură mixte andite au subzistat în bazinul fluviului Tarim din Sinkiang, și în sud pe platourile Tibetului, unde andiții și andoniții erau foarte amestecați. Valea Tarimului era postul estic cel mai avansat al adevăratei culturi a andiților. Ei și-au pus bazele coloniilor lor și au intrat în relații comerciale pe de o parte în est, cu chinezii progresiști, și pe de altă parte în nord, cu andoniții. În această epocă, regiunea Tarimului era fertilă, iar ploile erau abundente. În est, Gobi era o vastă pășune deschisă, unde crescătorii de turme se transformau treptat în agricultori. Această civilizație a pierit când vânturile de

ploaie și-au schimbat direcția spre sud-est, însă, la vremea ei, ea rivaliza chiar și cu aceea a Mesopotamiei.

79:1.3 (878.4) Către anul 8.000 înaintea erei creștine, ariditatea în ușoară creștere a platourilor înalte ale Asiei centrale a început să îi alunge pe andiți spre fundurile văilor și coastelor maritime. Această secetă nu numai că i-a împins spre văile Nilului, ale Eufratului, ale Indului și ale Fluviului Galben, însă ea a provocat și o nouă dezvoltare a civilizației andite. Comercianții au apărut în mare număr, și au format o nouă clasă de oameni.

79:1.4 (879.1) Când condițiile climaterice le-au făcut vânatul puțin profitabil, andiții migratori n-au urmat cursul evolutiv al raselor antice prin a deveni păstori. Comerțul și viața citadină și-au făcut atunci apariția. Din Egipt, din Mesopotamia și din Turkestan, până la fluviile Chinei și ale Indiei, triburile cele mai civilizate au început să se grupeze în orașele consacrate manufacturii și comerțului. Adonia, situată lângă orașul actual al Askhabadului, a devenit metropola comercială a Asiei centrale. Pe calea uscatului și pe calea apei, comerțul cu pietre, cu metale, cu lemn, precum și olăritul, au fost accelerate.

79:1.5 (879.2) Însă seceta mereu crescândă a provocat treptat marele exod andit din ținuturile din sudul și din estul Mării Caspice. Fluxul migrației spre nord s-a inversat spre sud, iar cavalerii Babilonului au început să invadeze Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Ariditatea în creștere a Asiei centrale a acționat la rândul ei pentru a reduce populația și a o face să fie mai puțin războinică. Când diminuarea ploilor în nord i-a obligat pe andoniții nomazi să se îndrepte către sud, andiții au pornit din Turkestan într-un

formidabil exod. Aceasta a fost pătrunderea finală a așa zișilor arieni în Levant și în India. Ea a marcat apogeul lungii dispersări a descendenților micști ai lui Adam, pe parcursul căreia toate popoarele asiatice și cea mai mare parte a populațiilor insulare ale Pacificului au fost ameliorate, într-o oarecare măsură, de către aceste rase superioare.

79:1.7 (879.4) Astfel, în timp ce se răspândeau pe emisfera orientală, andiții au fost deposezați de pământurile lor natale din Mesopotamia și din Turkestan, căci această vastă deplasare a andoniților către sud a fost aceea care a diminuat prezența adamiților în Asia centrală până într-acolo încât să îi facă să dispară.

79:1.8 (879.5) Însă, chiar și în secolul al douăzecilea după Crist, se găsesc urme de sânge andit printre turanieni și tibetani, după cum o atestă tipurile blonde care se întâlnesc ocazional în aceste regiuni. Analele chineze primitive descriu prezența nomazilor cu păr roșcat în nordul coloniilor pașnice de la Fluviul Galben, și se păstrează încă picturi care reprezintă cu fidelitate prezența ambelor tipuri andit-blond și mongol-brun în bazinul Tarimului de odinioară.

79:1.9 (879.6) Ultima manifestare a geniului militar, acum dispărut, al andiților din Asia centrală a avut loc în anul 1200 al erei creștine când mongolii, sub comanda lui Gingis Han, au început cucerirea părții majore a continentului asiatic. Ca și andiții de odinioară, acești războinici au proclamat existența 'unui singur Dumnezeu în ceruri'. Destrămarea rapidă a imperiului lor a întârziat mult timp raporturile culturale dintre Occident și Orient, și a dăunat mult dezvoltării conceptului monoteist în Asia.

2. Cucerirea Indiei de către Andiți

79:2.1 (879.7) India este singurul loc în care toate rasele Urantiei se găsesc amestecate, invazia andită adăugând ultima linie. Rasele sangice au luat naștere în ținuturile înalte din nord-vestul Indiei. Membrii fiecărei rase, fără excepție, au pătruns, la începutul lor, în subcontinentul Indiei, lăsând în urma lor amestecul de rase cel mai eterogen care a existat vreodată pe Urantia. India antică a acționat ca un bazin de captare pentru rasele care migrau. Baza peninsulei era ceva mai îngustă decât acum, căci o mare parte a deltelor Indului și a Gangelui sunt formate în cursul ultimilor cincizeci de mii de ani.

79:2.2 (879.8) Toate primele amestecuri de rase din India constau dintr-o fuziune a raselor migratoare roșii și galbene cu aborigenii adoniți. Mai târziu, acest grup a fost slăbit de absorbirea celei mai mari porțiuni a populațiilor verzi orientale, acum stinse, precum și a unui mare număr de indivizi ai rasei portocalii; el a fost apoi ușor ameliorat de o acceptare limitată de oameni albaștri, dar a suferit extrem de mult când a asimilat un mare număr de membri ai rasei violete. Dar așa zișii aborigeni ai Indiei nu prea sunt reprezentativi pentru aceste popoare primitive; ei formează mai degrabă liziera cea mai inferioară din sud și din est, care nu a fost niciodată complet absorbită de andiții primitivi și nici de verii lor arieni apăruiți mai târziu.

79:2.3 (880.1) Către anul 20.000 dinaintea erei creștine, populația occidentală a Indiei s-a impregnat deja cu sânge adamic, și niciodată,

în istoria Urantieii, nici un alt popor nu a combinat atâtea rase diferite. Însă este un caz nefericit că filiațiile sangice secundare au predominat, și a fost o adevărată calamitate faptul că atât oamenii albaștri cât și cei roșii au fost atât de puțin numeroși în acest creuzet rasial al trecutului îndepărtat; dacă ar fi avut un plus de filiații sangice primare, aceasta ar fi contribuit mult la înălțarea unei civilizații care ar fi putut să fie încă și mai mare. Situația s-a dezvoltat după cum urmează: oamenii roșii s-au distrus unii pe alții în Americi, oamenii albaștri s-au răspândit în Europa, iar primii copii ai lui Adam (precum și partea cea mai mare a descendenților lor) nu prea și-au manifestat dorința să se unească cu popoarele de culoare mai închisă, fie ele din India, din Africa, sau din oricare altă parte.

79:2.4 (880.2) Către anul 15.000 dinaintea erei creștine, presiunea populației în creștere din tot Turkestanul și din tot Iranul a provocat prima emigrare de mare anvergură a andiților spre India. Timp de peste cincisprezece secole, aceste popoare superioare s-au revărsat înăuntru, prin traversarea ținuturilor înalte ale Belucistanului, răspândindu-se în văile Indului și ale Gangelui, deplasându-se lent înspre sudul Decanului. Această presiune andită dinspre nord-vest a alungat multe dintre neamurile inferioare din sud și din est în Birmania și în China de sud, dar nu suficient pentru a salva invadatorii de o anihilare rasială.

79:2.5 (880.3) India nu a reușit să își instituie hegemonia asupra Eurasiei, iar eșecul ei a fost în mare măsură o chestiune de topografie. Presiunea populațiilor care veneau din nord nu a făcut decât să înghesuie majoritatea locuitorilor spre sud, ceea ce a suprapopulat teritoriile din ce în ce mai strâmte ale Decanului, înconjurat din toate

părțile de mare. Dacă ar fi avut pământuri vecine care să le ofere loc de emigrare, popoarele inferioare ar fi fost expulzate în toate direcțiile, iar neamurile superioare ar fi întemeiat o civilizație mai evoluată.

79:2.6 (880.4) De fapt, cuceritorii andiți primitivi au făcut o încercare disperată pentru a-și păstra identitatea și pentru a stăvili marea înghițirii rasiale prin stabilirea de restricții rigide cu privire la căsătoriile mixte. Cu toate acestea, către anul 10.000 înaintea erei creștine, andiții erau deja absorbiți, dar masa întreagă a populației fusese considerabil ameliorată de această absorbire.

79:2.7 (880.5) Amestecurile de rase sunt totdeauna avantajoase, în sensul că ele favorizează varietatea de talente culturale și contribuie la progresul civilizației, însă, dacă elementele inferioare ale neamurilor rasiale predomină, reușita nu durează mult timp. Nu se poate păstra o cultură poliglotă decât dacă filiațiile superioare se reproduc cu o marjă de siguranță suficientă în raport cu cele inferioare. Dacă inferiorii se reproduc fără restricție, în timp ce superiorii își limitează progenitura, aceasta conduce infailibil la sinuciderea civilizației culturale.

79:2.8 (880.6) Dacă cuceritorii andiți ar fi fost de trei ori mai numeroși decât au fost în realitate, sau dacă ar fi alungat sau ar fi nimicit treimea mai puțin dezirabilă a locuitorilor amestecați din portocaliu, din verde și din indigo, India ar fi devenit unul din polii conducători mondiali ai civilizației culturale; ea ar fi atras atunci o parte mai mare a valurilor de emigrare mesopotamiene ulterioare, care s-au revărsat în Turkestan și s-au îndreptat de acolo spre Europa prin nord.

3. India Dravidiană

79:3.1 (881.1) Amestecarea cuceritorilor andiți ai Indiei cu indigenii a produs în cele din urmă popoarele mixte numite dravidiene. Primii dravidieni, care erau mai puri, posedau o pricepere în realizările culturale, dar această calitate a slăbit continuu pe măsură ca ereditatea lor andită s-a atenuat progresiv. Iar acest fapt este cel care a condamnat civilizația indiană în curs de naștere, cu aproape doisprezece mii de ani în urmă; dar infuzia de sânge al lui Adam, chiar și în mică cantitate, a provocat o accelerare notabilă a dezvoltării sociale. Această rasă compusă a produs imediat civilizația care conținea indivizii cei mai înzestrați din câți mai existau atunci pe pământ.

79:3.2 (881.2) Nu cu mult după cucerirea Indiei, andiții dravidieni și-au pierdut contactele lor rasiale și culturale cu Mesopotamia, dar legăturile au fost restabilite prin deschiderea ulterioară a liniilor maritime și a rutelor caravanelor. Pe durata ultimelor zece milenii, India nu a pierdut niciodată în întregime contactul în vest cu Mesopotamia și în est cu China, cu toate că barierele muntoase au favorizat foarte mult relațiile cu Occidentul.

79:3.3 (881.3) Cultura superioară și tendințele religioase ale popoarelor Indiei datează din primele timpuri ale dominației dravidiene; ele se datorează în parte unui mare număr de preoți sethiți care au pătruns în India, atât în cursul primelor invazii andite cât și în timpul invaziilor ariene ulterioare. Firul conducător al monoteismului

care traversează istoria religioasă a Indiei pleacă deci de la învățăturile adamiților din cea de-a doua grădină.

79:3.4 (881.4) Încă din anul 16.000 înaintea erei creștine, o companie de o sută de preoți sethiți a pătruns în India, și aproape că a reușit să cucerească din punct de vedere religios jumătatea occidentală a acestui popor poliglot, dar religia lor nu s-a menținut. În intervalul a cinci mii de ani, doctrina lor asupra Trinității Paradisului degenerase, devenind simbolul triunic al zeului focului.

79:3.5 (881.5) Cu toate acestea, timp de peste șapte mii de ani, până la sfârșitul migrațiilor andite, statutul religios al locuitorilor Indiei a fost cu mult deasupra celui al restului pământului. În această epocă, India promitea să producă civilizația culturală, religioasă, filozofică și comercială cea mai avansată din lume. Dacă andiții nu ar fi fost complet înghițiți de popoarele din sud, probabil că acest țel s-ar fi realizat.

79:3.6 (881.6) Centrele dravidiene de cultură erau situate în văile fluviilor, în principal în cea a Indului și a Gangelui, și în Decan, de-a lungul celor trei mari fluvii care curgeau prin Strâmtoarele Orientale spre mare. Coloniile lor, de-a lungul coastei maritime a Strâmtoarelor Occidentale, și-au datorat importanța relațiilor pe calea mării cu Sumeria.

79:3.7 (881.7) Dravidienii au fost printre primele popoare care aveau să construiască orașe și să se lanseze, la o scară mare, în afaceri de import și de export, atât pe cale terestră cât și pe cale maritimă. Încă din anul 7.000 înaintea erei creștine, importante caravane de cămile făceau regulat călătoria spre îndepărtata Mesopotamie. Vapoarele dravidiene avansau de-a lungul coastei traversând Marea Arabică

până la porturile sumeriene din Golful Persic, și se aventurau pe apele Golfului Bengalului până în India orientală. Marinarii și negustorii au importat un alfabet, precum și arta scrierii.

79:3.8 (881.8) Aceste relații comerciale au contribuit în mare măsură la diversificarea încă și mai pronunțată a unei culturi deja cosmopolite, și au provocat foarte devreme apariția numeroaselor rafinamente, și chiar a obiectelor de lux ale vieții citadine. Când arienii, apăruți mai târziu, au intrat în India, ei nu au recunoscut, în dravidieni, pe neamurile lor andite absorbite de rasele sangice, însă au găsit o civilizație bine dezvoltată. În ciuda limitărilor biologice, dravidienii au întemeiat o civilizație superioară, care a fost în mare măsură propagată în toată India, și care a supraviețuit în Decan până în timpurile moderne.

4. Invazia Indiei de către Arieni

79:4.1 (882.1) A doua pătrundere andită în India a fost invazia arienilor; ea sa extins pe o perioadă de aproape cinci sute de ani, la jumătatea celui de-al treilea mileniu dinaintea lui Crist. Această migrație a marcat exodul final al andiților în afara căminului lor din Turkestan.

79:4.2 (882.2) Primele centre ariene erau împrăștiate pe jumătatea nordică a Indiei, mai ales în nord-est. Acești invadatori nu au terminat niciodată cucerirea țării, iar neglijența le-a cauzat ulterior pieirea. Minoritatea lor numerică i-a făcut vulnerabili absorbirii de către

dravidienii din sud, care au invadat mai târziu toată peninsula, cu excepția provinciilor himalayene.

79:4.3 (882.3) Arienii nu au exercitat decât o foarte slabă acțiune rasială în India, dar nu și în provinciile din nord. În Decan, influența lor a fost mai degrabă culturală și religioasă decât rasială. Persistența mai prelungită de sânge așa zis arian în India de nord nu se datorează numai prezenței arienilor în număr mai mare în aceste regiuni, ci și faptului că ei au fost reîntăriți ulterior de alți cuceritori, comercianți și misionari. Până la primul secol de dinainte de Crist, a fost o infiltrare continuă de sânge arian în Punjab, ultimul influx care însoțea campaniile militare ale elenilor.

79:4.4 (882.4) În câmpia Gangelui, arienii și dravidienii au sfârșit prin a se contopi și au zămislit o înaltă cultură; acest centru a fost ulterior întărit de aporturile din nord-est care veneau din China.

79:4.5 (882.5) În India, numeroase tipuri de organizații sociale au înflorit din când în când, mergând de la sistemele semi-democratice ale arienilor până la formele despotice și monarhice de guvernare. Dar trăsătura cea mai caracteristică a societății a fost persistența marilor caste sociale instituite de arieni, în efortul lor de a-și perpetua identitatea rasială. Acest sistem minuțios de caste a fost păstrat până în zilele noastre.

79:4.6 (882.6) Dintre cele patru mari caste, toate, în afară de prima, au fost stabilite într-un efort inutil de a împiedica amalgamarea rasială a cuceritorilor arieni cu supușii lor inferiori. Însă casta majoră, aceea de preoți-învățători, provenea de la sethiți. Brahmanii secolului al douăzecilea al erei creștine sunt descendenții culturali, în linie directă,

ai preoților celei de-a doua grădini, cu toate că învățăturile lor se deosebeau considerabil de cele ale iluștrilor lor predecesori.

79:4.7 (882.7) Când arienii au pătruns în India, au adus cu ei conceptele lor asupra Deității, așa cum fuseseră păstrate în ceea ce s-a mai rămas din tradițiile religiei celei de-a doua grădini. Dar preoții brahmani nu au fost niciodată capabili de a rezista forței vii păgâne stabilite prin contactul brusc cu religiile inferioare ale Decanului după dispariția rasială a arienilor. Marea majoritate a populației a căzut deci în sclavia superstițiilor înrobitoare ale religiilor inferioare. Așadar, India nu a reușit să producă înalta civilizație pe care timpurile cele mai îndepărtate o lăsaseră să se întrevadă.

79:4.8 (882.8) Trezirea spirituală a celui de-al șaselea secol de dinainte de Crist nu a persistat în India; ea s-a stins treptat chiar înainte de invazia musulmană. Cu toate acestea, se poate ca într-o bună zi să se ivească un Gautama și mai mare, pentru a conduce India în căutarea Dumnezeului Viu. Atunci lumea va observa rodirea potențialului cultural al unui popor înzestrat rămas mult timp inert sub influența amorțitoare a unei viziuni spirituale neprogresiste.

79:4.9 (883.1) Cultura are un fundament solid în baza biologică, dar castele singure nu puteau perpetua cultura ariană, căci religia, adevărata religie, este sursa indispensabilă de energie superioară care îndeamnă oamenii la stabilirea unei civilizații superioare, fondată pe fraternitatea umană.

5. Oamenii roșii și oamenii galbeni

79:5.1 (883.2) În timp ce istoria Indiei este aceea a cuceririi ei de către andiți și a absorbirii lor finale de către popoarele evolutive mai vechi, istoria Asiei orientale este, într-un mod mai special, aceea a sangicilor primari și, în particular, aceea a oamenilor roșii și a oamenilor galbeni. Aceste două rase au scăpat în mare măsură de amestecul cu filiația umilă a Neanderthalului, care i-a întârziat atât de mult pe oamenii albaștri din Europa, păstrând astfel potențialul superior de tip sangic primar.

79:5.2 (883.3) Oamenii Neanderthalului erau răspândiți pe toată lărgimea Eurasiei, dar aripa lor orientală era cea mai contaminată de filiațiile animale degradate. Aceste tipuri subumane au fost împinse iarăși către sud de către al cincilea ghețar, aceeași calotă glaciară care a blocat atât de mult timp migrarea sangicilor spre Asia orientală. Când oamenii roșii s-au îndreptat către nord-est înconjurând ținuturile înalte ale Indiei, ei au găsit Asia de nord-est scăpată de aceste tipuri subumane. Filiațiile inferioare ale Neanderthalului au fost distruse sau izgonite de pe continent de triburile galbene care au emigrat ulterior, dar oamenii roșii au domnit suprem în Asia orientală timp de aproape o sută de mii de ani înainte de sosirea triburilor galbene.

79:5.3 (883.4) În urmă cu peste trei sute de mii de ani, masa principală de oameni galbeni intra în China venind din sud, prin migrare, de-a lungul coastei maritime. În fiecare mileniu, ei pătrundeau din ce în ce mai adânc în interiorul ținuturilor, însă ei nu au stabilit nici un contact cu frații lor tibetani migratori decât într-o epoci relativ recente.

79:5.4 (883.5) Presiunea unei populații în creștere a determinat rasa galbenă, care se deplasa spre nord, să pătrundă în terenurile de

vânătoare ale oamenilor roșii. Această încălcare, dublată de un antagonism rasial natural, a dus la ostilități în creștere, și astfel a început lupta crucială pentru stăpânirea terenurilor fertile ale îndepărtatei Asie.

79:5.5 (883.6) Povestea acestei bătălii milenare dintre rasa galbenă și cea roșie este o epopee a istoriei Urantie. Timp de peste două sute de mii de ani, aceste două rase superioare au purtat un război înverșunat și neîntrerupt. În cursul primelor bătălii, oamenii roșii au avut, în general, avantajul de partea lor; expedițiile lor au făcut ravagii printre coloniile galbene. Însă oamenii galbeni erau elevi iscusiți în arta războiului și manifestau de timpuriu multă pricepere în conviețuirea în pace cu compatrioții lor. Chinezii au fost primii care aveau să înțeleagă că forța lor era în uniune. Triburile roșii au continuat să se bată între ele, și au început în curând să sufere înfrângeri repetate din partea implacabililor agresori chinezi, care își urmau marșul lor neabătut către nord.

79:5.6 (883.7) Acum o sută de mii de ani, triburile decimate ale rasei roșii se luptau cu spatele la zidul ultimului ghețar în retragere. Încă de când s-a ivit posibilitatea de a trece spre est prin istmul Bering, aceste triburi nu au întârziat să părăsească malurile neospitaliere ale continentului asiatic. Acum sunt 85.000 de ani de când ultimii oameni roșii de rasă pură sunt plecați din Asia, dar lungă lor luptă a lăsat amprenta ei genetică asupra rasei galbene victorioase. Chinezii din nord, precum și siberienii andoniți, au asimilat multe din elementele neamurilor roșii, și au avut foarte mult de câștigat.

79:5.7 (884.1) Indienii Americii de Nord nu au intrat niciodată în contact nici măcar cu descendenții andiți ai lui Adam și ai Evei, căci

ei fuseseră deposeați de pământurile lor natale din Asia cu circa cincizeci de mii de ani înainte de sosirea lui Adam. În cursul epocii migrațiilor andite, filiațiile roșii pure s-au răspândit pe suprafața Americii de Nord sub forma triburilor nomade, a vânătorilor care practicau și agricultura într-o oarecare măsură. Aceste rase și grupuri culturale au rămas aproape complet izolate de restul lumii, de la sosirea lor în Americi până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine, când au fost descoperite de rasele albe din Europa. Până în vremea aceea, triburile nordice de oameni roșii nu văzuseră niciodată oameni de culoare mai apropiată de alb decât erau eschimoșii.

79:5.8 (884.2) Rasa galbenă și rasa roșie sunt singurele care au atins un înalt grad de civilizație independent de influența andiților. Cel mai vechi centru de cultură al amerindienilor a fost acel al lui Onamonalonton în California, dar, în anul 35.000 înaintea erei creștine, el era dispărut de mult timp. În Mexic, în America centrală și în munții Americii de Sud, civilizațiile mai târzii și mai durabile au fost întemeiate de o rasă de predominanță roșie, care conținea însă un amestec considerabil de oameni galbeni, roșii și albaștri.

79:5.9 (884.3) Aceste civilizații au fost produsele evolutive ale sangicilor, cu toate că un slab aport de sânge andit a ajuns și în Peru. Cu excepția eschimoșilor din America de Nord și a unor andiți polinezieni din America de Sud, popoarele din emisfera occidentală nu au avut nici un contact cu restul lumii până la sfârșitul primului mileniu al erei creștine. În planul original al Melchizedekilor pentru ameliorarea raselor Urantiei, fusese prevăzut ca un milion de descendenți în linie directă din Adam să se ducă în Americi pentru a înnobila rasa roșie.

6. Zorii civilizației Chineze

79:6.1 (884.4) La câțva timp după alungarea oamenilor roșii în America de Nord, chinezii în expansiune i-au alungat pe andoniți din văile fluviale ale Asiei orientale, împingându-i spre nord, în Siberia, și spre vest, în Turkestan, unde au intrat curând în contact cu cultura superioară a andiților.

79:6.2 (884.5) În Birmania și în peninsula Indochinei, culturile Indiei și ale Chinei s-au amestecat și au dat naștere civilizațiilor succesive ale acestor regiuni. Rasa verde dispărută a persistat aici într-o mai mare proporție decât oriunde altundeva în lume.

79:6.3 (884.6) Multe rase diferite locuiau pe insulele Pacificului. În general, insulele din sud, care erau pe atunci mai mari, erau ocupate de neamuri având un mare procentaj de sânge verde și indigo. Insulele din nord au fost stăpânite de andoniți și, mai târziu, de rase care conțineau o mare proporție de viță galbenă și roșie. Strămoșii poporului japonez nu au fost izgoniți de pe continentul Asiatic înainte de anul 12.000 înaintea erei creștine; ei au fost alungați de o puternică presiune din partea triburilor chineze nordice, care coborau spre sud de-a lungul coastei. Exodul lor final nu a rezultat atât din presiunea populației, cât din inițiativa unui șef, pe care ei au sfârșit prin a-l considera un personaj divin.

79:6.4 (885.1) Ca și popoarele Indiei și ale Levantului, triburile victorioase ale rasei galbene și-au stabilit primele lor centre de-a lungul mării și în susul fluviilor. Coloniile de coastă au avut după aceea dificultăți cu traiul, căci inundațiile în creștere și albia

schimbătoare a fluviilor au făcut de nelocuit orașele pământurilor joase.

79:6.5 (885.2) Acum douăzeci de mii de ani, strămoșii chinezilor construiseră o duzină de mari centre de învățământ și de cultură primitive, îndeosebi de-a lungul Fluviului Galben și al Fluviului Yang-Tse. Aceste centre au fost curând reîntărite de un curent constant de popoare mixte superioare care veneau din Sinkiang și din Tibet. Emigranții din Tibet spre valea fluviului Yang-Tse nu au fost tot atât de numeroși ca în nord, iar centrele tibetane nu erau tot atât de avansate ca cele din bazinul Tarim, dar ambele mișcări au adus o anumită doză de sânge andit spre est în coloniile fluviale.

79:6.6 (885.3) Superioritatea străvechii rase galbene se datora următorilor patru mari factori:

79:6.7 (885.4) 1. *Factorul genetic*. Spre deosebire de rudele lor de culoare albastră din Europa, rasa galbenă și cea roșie scăpaseră amândouă, într-o mare măsură, de amestecul cu liniile umane degradate. Chinezii din nord, deja întăriți de micile aporturi ale filiațiilor superioare roșii și andonice, au devenit curând beneficiarii unui aflux considerabil de sânge andit. Chinezii din sud nu au fost tot atât de favorizați în această privință. Ei suferiseră mult timp din cauza absorbirii prea multora dintre elementele rasei verzi, și mai târziu au fost slăbiți și de infiltrarea de mulțimi de neamuri inferioare izgonite din India de invazia dravidiano-andită. Există astăzi, în China, o deosebire clară între rasele din nord și cele din sud.

79:6.8 (885.5) 2. *Factorul social*. Rasa galbenă a aflat de timpuriu de valoarea păcii dintre compatrioți. Caracterul ei pacific i-a permis să

își mărească populația până într-acolo încât să asigure răspândirea civilizației ei printre milioane de indivizi. Între anul 25.000 și 5.000 înaintea erei creștine, masa de oameni cea mai înalt civilizată a Urantieii se găsea în centrul și în nordul Chinei. Oamenii galbeni au fost primii care aveau să realizeze o solidaritate rasială - primii care aveau să atingă o civilizație culturală, socială și politică la scară mare.

79:6.9 (885.6) Chinezii anului 15.000 dinaintea erei creștine erau militariști agresivi; ei nu fuseseră slăbiți de un respect excesiv pentru trecut; ei formau un corp compact de mai puțin de douăsprezece milioane de oameni care vorbeau toți aceeași limbă. În cursul acestei perioade, ei au clădit o adevărată națiune, mult mai unită și mai omogenă decât uniunile lor politice din timpurile istorice.

79:6.10 (885.7) 3. *Factorul spiritual.* Pe parcursul erei migrațiilor andite, chinezii se numărau printre popoarele cele mai spirituale ale pământului. Îndelungata lor aderare la cultul Adevărului Unic proclamat de Singlangton i-a menținut în avangarda celei mai mari părți a celorlalte rase. Impulsul unei religii progresive și avansate este adesea un factor decisiv al dezvoltării culturale. În timp ce India lăncezea, China își făcea drum înainte sub tonicul însuflețitor al unei religii al cărei adevăr era păstrat cu sfințenie ca Deitate supremă.

79:6.11 (885.8) Această adorare a adevărului a stimulat căutarea și explorarea neînfricată a legilor naturii și a potențialului umanității. Chiar și acum șase mii de ani, chinezii studiau mereu cu ardoare, și își urmau cu dinamism căutarea lor după adevăr.

79:6.12 (885.9) 4. *Factorul geografic.* China este protejată la vest de munți și la est de Oceanul Pacific. Numai la nord era deschisă

atacurilor; or, de la epoca oamenilor roșii până la sosirea descendenților ulteriori ai andiților, nordul Chinei nu a fost niciodată ocupat de nici o rasă agresivă.

79:6.13 (886.1) Fără barierele muntoase și fără declinul ulterior al culturii ei spirituale, rasa galbenă ar fi atras indubitabil către ea partea majoră a andiților care emigrau din Turkestan, și ar fi dominat incontestabil, cu rapiditate, civilizația lumii.

7. Andiții pătrund în China

79:7.1 (886.2) Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, andiții, într-un număr considerabil, traversau trecătoarea Ti Tao și se răspândeau în valea superioară a Fluviului Galben printre coloniile chineze din Kansou. În curând, ei au pătruns la est în Honan, unde se găseau coloniile cele mai progresive. Această infiltrare care venea din vest era cam pe jumătate andonită și pe jumătate andită.

79:7.2 (886.3) Centrele nordice de cultură, de-a lungul Fluviului Galben, fuseseră totdeauna mai progresive decât centrele sudice de pe Yang-Tse. În câteva mii de ani, după sosirea oamenilor superiori, chiar și puțin numeroși, coloniile Fluviului Galben se distanțaseră de satele Yang-Tseului. În raport cu frații lor din sud, ele atinseseră o poziție culturală avansată, pe care au conservat-o mereu de atunci.

79:7.3 (886.4) Andiții erau în număr relativ restrâns, iar cultura lor nu era atât de superioară, însă amalgamarea cu ei a produs o filiație cu . Chinezii din nord au primit exact atâta sânge andit cât pentru a aprinde curiozitatea exploratoare febrilă atât de caracteristică a raselor

albe nordice. Acest influx mai limitat de ereditate andită a adus mai puține necazuri stabilității înăscute a tipului sangic.

79:7.4 (886.5) Valurile ulterioare de andiți au adus cu ele anumite progrese culturale ale Mesopotamiei; aceasta este adevărat în special pentru ultimele valuri ale emigrației care venea din vest. Ele au ameliorat foarte mult practicile economice și educative ale chinezilor din nord. Influența lor asupra culturii religioase a rasei galbene a fost efemeră, dar descendenții lor au contribuit mult la o trezire spirituală ulterioară. Cu toate acestea, tradițiile frumuseții Edenului și a Dalamatiei au influențat tradițiile chineze; legendele chineze primitive situează 'tărâmul zeilor' în occident.

79:7.5 (886.6) Poporul chinez n-a început să construiască orașe și să se lanseze în manufactură decât după anul 10.000 dinaintea erei creștine, ca urmare a schimbărilor climatice din Turkestan și a sosirii ultimilor imigranți andiți. Infuzia din acest sânge nou nu s-a realizat atât în scopul de a adăuga mai mult la civilizația oamenilor galbeni, cât pentru a stimula o nouă și rapidă dezvoltare a tendințelor latente ale filiațiilor chineze superioare. De la Honan până la Shansi, potențialele unei civilizații avansate au ajuns la maturitate. Prelucrarea metalelor, precum și toate artele și manufacturile, datează din acea epocă.

79:7.6 (886.7) Similitudinile dintre anumite metode ale chinezilor și ale mesopotamienilor primitivi pentru calcularea timpului, pentru astronomia și administrarea guvernamentală s-au datorat relațiilor comerciale dintre aceste două centre mult îndepărtate. Chiar și pe vremea sumerienilor, negustorii chinezi călătoreau pe drumurile terestre care traversau Turkestanul, pentru a ajunge până în

Mesopotamia. Aceste schimburi nu au fost unilaterale - valea Eufratului a beneficiat considerabil, la fel ca și popoarele din câmpia Gangelui. Dar schimbările de climat și invaziile nomade, în al treilea mileniu dinaintea erei creștine, au redus considerabil volumul comerțului care mergea pe urmele caravanelor Asiei centrale.

8. Următoarea civilizație Chineză

79:8.1 (887.1) În timp ce oamenii roșii sufereau din pricina purtării prea multor războaie, nu e cu totul greșit a spune că dezvoltarea structurală a Statului printre chinezi a fost întârziată de amploarea cuceririi Asiei de către ei. Ei aveau un mare potențial de solidaritate rasială, care nu a reușit să se dezvolte, deoarece îi lipsea stimulentele continuu pe care îl reprezenta pericolul mereu prezent al unei agresiuni venite din exterior.

79:8.2 (887.2) Odată cu înfăptuirea cuceririi Asiei orientale, anticul Stat militar se dezintegra progresiv, iar războaiele trecutului au fost uitate. Din bătălia epică împotriva rasei roșii nu au persistat decât tradițiile nedesluite ale unei lupte antice contra poporului de arcași. Chinezii s-au orientat devreme către agricultură, ceea ce le-a sporit tendințele pacifiste; în același timp, raportul oameni-sol era mult inferior celui normal pentru o regiune agricolă, ceea ce a contribuit la viața din ce în ce mai pașnică a țării.

79:8.3 (887.3) Conștiința înfăptuirilor trecute (întrucâtva diminuate în prezent), conservatorismul unui popor în marea sa majoritate agricol, precum și o viață de familie bine dezvoltată, au dat naștere

unei venerări a strămoșilor, care a culminat în obiceiul de a-i onora pe oamenii trecutului până într-acolo încât să frizeze adorarea. Un comportament foarte asemănător a prevalat printre rasele albe ale Europei timp de vreo cinci sute de ani după dezmembrarea civilizației greco-romane.

79:8.4 (887.4) Credința și cultul 'Adevărului Unic' așa cum erau date ca învățătură de Singlangton nu au dispărut niciodată complet; însă, odată cu trecerea timpului, căutarea adevărurilor noi și superioare a fost dominată de o tendință crescândă de a venera starea de lucruri deja stabilită. Geniul rasei galbene s-a abătut lent de la căutarea necunoscutului la păstrarea cunoscutului. Aceasta este rațiunea pentru care civilizația care progresase cel mai rapid din lume a ajuns să stagneze.

79:8.5 (887.5) Între anul 4.000 și anul 500 dinaintea erei creștine, reunificarea politică a rasei galbene a fost încheiată, dar uniunea culturală a centrului Yang-Tseului și a Fluviului Galben fusese deja efectuată mai înainte. Această reunificare politică a grupurilor tribale mai târzii nu a fost lipsită de conflicte, dar stima populară pentru război a rămas redusă. Cultul strămoșilor, înmulțirea dialectelor și absența înrolării pentru acțiunile militare, timp de mii și mii de ani, îi făcuseră pe acești oameni extrem de pașnici.

79:8.6 (887.6) Deși rasa galbenă a eșuat în promisiunile ei de a dezvolta rapid un Stat evoluat, ea a avansat progresiv în realizarea artelor civilizației, în special în domeniul agriculturii și al horticulturii. Problemele hidraulice cu care se confruntau agricultorii din Shansi și din Honan impuneau o cooperare colectivă pentru a fi rezolvate. Dificultățile de irigație și de conservare a solului au

contribuit în mare măsură la dezvoltarea interdependenței, cu promovarea corespunzătoare a păcii printre grupurile de fermieri.

79:8.7 (887.7) Dezvoltările scrierii, precum și punerea la punct a școlilor, au contribuit curând la difuzarea cunoștințelor la o scară până atunci neegalată. Dar natura stânjenitoare a sistemului de scriere ideografică a limitat numărul claselor instruite, cu toate că tiparul a apărut devreme. Mai presus de toate, procesul de nivelare socială și de dezvoltare dogmatică religio-filozofică a continuat în pas grăbit. Dezvoltarea religioasă a venerării strămoșilor s-a complicat și mai mult, printr-un val de superstiții, care implicau adorarea naturii, însă vestigiile unui veritabil concept de Dumnezeu au rămas păstrate în cultul imperial al lui Shang-Ti.

79:8.8 (888.1) Marea slăbiciune a venerării strămoșilor este aceea că ea încurajează o filozofie orientată spre trecut. Oricât de înțeleaptă ar putea fi spicuirea înțelepciunii din trecut, e o nebunie să se privească trecutul ca pe o sursă exclusivă a adevărului. Adevărul este relativ și se amplifică; el *trăiește* mereu în prezent, ajungând la noi expresii în fiecare generație de oameni - și chiar în fiecare viață umană.

79:8.9 (888.2) Marea forță a venerării strămoșilor este valoarea pe care această atitudine o atribuie familiei. Stabilitatea și persistența uimitoare ale culturii chineze sunt o consecință a rolului major acordat familiei, căci civilizația depinde direct de funcționarea eficientă a familiei. În China, familia a atins o importanță socială, și chiar o semnificație religioasă, de care s-au apropiat și alte câteva popoare.

79:8.10 (888.3) Devotamentul filial și loialitatea familială, pretinse de cultul în creștere al strămoșilor, a asigurat stabilirea relațiilor

familiale superioare și a grupurilor familiale durabile, care împreună au facilitat dezvoltarea factorilor următori în păstrarea civilizației:

79:8.11 (888.4) 1. Conservarea bunurilor și a bogăției.

79:8.12 (888.5) 2. Punerea în comun a experienței mai multor generații.

79:8.13 (888.6) 3. Educarea eficientă a copiilor în artele și în științele trecutului.

79:8.14 (888.7) 4. Dezvoltarea unui puternic simț al datoriei, înălțarea moralității și creșterea sensibilității etice.

79:8.15 (888.8) Perioada formatoare a civilizației chineze, debutând cu sosirea andiților, se întinde până la marea deșteptare etică, morală, și semi-religioasă, a celui de-al șaselea secol înainte de Crist. Și tradiția chineză păstrează istoria vagă a trecutului lor evolutiv; tranziția de la familia matriarhală la familia patriarhală, stabilirea agriculturii, dezvoltarea arhitecturii, instaurarea industriei - toate acestea sunt prezentate succesiv. Mai mult decât orice altă relatare asemănătoare, această istorie prezintă, cu cea mai mare precizie, imaginea magnificei ascensiuni a unui popor superior, pornind de la nivelul barbariei. În cursul acestor vremuri, chinezii au trecut de la o societate agricolă primitivă la un organizare socială superioară, înglobând urbanizarea, manufactura, prelucrarea metalelor, schimburile comerciale, un guvern, scrierea, matematica, artele, științele și tiparul.

79:8.16 (888.9) Așa a persistat peste secole această civilizație antică a rasei galbene. Sunt aproape patruzeci de mii de ani de când s-au făcut primele progrese importante în cultura chineză. Cu toate că au existat numeroase recesiuni, civilizația fiilor Hanului este cel mai aproape de

a prezenta o imagine neîntreruptă de progres continuu, până în epoca secolului al douăzecilea al erei creștine. Rasele albe au avut o dezvoltare mecanică și religioasă de ordin elevat, dar ele nu i-au depășit niciodată pe chinezi în loialitatea familială, în etica colectivă, și nici în moralitatea personală.

79:8.17 (888.10) Această cultură străveche a contribuit mult la fericirea oamenilor. Milioane de ființe umane au trăit și au murit, binecuvântate de aceste înfăptuiri. Vreme de secole, această mare civilizație s-a odihnit pe laurii trecutului, însă astăzi ea se deșteaptă pentru a reconsidera țelurile transcendente ale existenței umane și a relua lupta continuă pentru un progres fără sfârșit.

79:8.18 (888.11) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 79](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 81](#) >>

Capitolul 80

Expansiunea Andită în Occident

80:0.1 (889.1) DEȘI oamenii europeni albaștri n-au înfăptuit de unii singuri o mare civilizație culturală, ei au furnizat o bază biologică conținând filiații impregnate de sânge adamic. Când în cele din urmă s-au amestecat cu invadatorii andiți de mai târziu, ei au produs una dintre cele mai puternice rase capabile să atingă civilizația dinamică care avea să apară vreodată pe Urantia de la epoca rasei violete și de la cea a Andiților care au succedat-o.

80:0.2 (889.2) Popoarele albe moderne au încorporat liniile supraviețuitoare ale neamurilor adamice, care s-au amestecat cu rasele sangice ce includeau unele elemente roșii și galbene, dar mai ales oameni albaștri. Toate rasele albe conțineau un procentaj

considerabil de neamuri adonite originale, precum și mai multe linii primitive nodite.

1. Adamiții pătrund în Europa

80:1.1 (889.3) Înainte ca ultimii nodiți să fi fost alungați din valea Eufratului, mulți dintre frații lor pătrunseseră în Europa ca aventurieri, ca învățători, ca negustori sau ca războinici. În cursul primelor vremuri ale rasei violet, bazinul Mediteranei era protejat de strâmtoarea Gibraltarului, precum și de puntea terestră a Siciliei. Chiar la începuturile lui, o parte a comerțului maritim a fost stabilită pe aceste lacuri interioare, unde oamenii albaștri din nord și saharieni din sud i-au întâlnit pe nodiții și pe adamiții din est.

80:1.2 (889.4) În bazinul oriental al Mediteranei, nodiții își instalaseră unul dintre centrele lor cele mai vaste de cultură și, de acolo, ei pătrunseseră puțin și în Europa meridională, dar mai ales în Africa de Nord. Sirienii nodiți-adoniți brahicefali au introdus foarte devreme olăritul și agricultura în coloniile lor din delta Nilului, care se înălța puțin câte puțin. De asemenea, ei au importat oi, capre, vite și alte animale domestice, precum și metode foarte mult îmbunătățite pentru prelucrarea metalelor, căci Siria era pe atunci centrul acestei industrii.

80:1.3 (889.5) Timp de peste treizeci de mii de ani, Egiptul a primit un flux constant de mesopotamieni, care veneau cu arta și cultura lor îmbogățind-o pe aceea din valea Nilului. Dar intrarea unui mare număr de saharieni a deteriorat considerabil străvechea civilizație

așezată de-a lungul Nilului, astfel încât Egiptul atinsese cu vreo cincisprezece mii de ani în urmă cel mai scăzut nivel cultural al lui.

80:1.4 (889.6) Totuși, în epocile primitive, migrația adamiților spre vest nu prea a avut de întâmpinat obstacole. Sahara era o pajiște deschisă împânzită de crescători de animale și de fermieri. Locuitorii ei nu s-au lansat niciodată în manufactură; și nici constructori de orașe nu au fost. Saharienii erau un grup indigo-negru, care comportau mari aporturi ale raselor verzi și portocalii, pe atunci stinse. Ei au primit totuși un volum foarte limitat de ereditate violetă înainte ca ridicarea scoarței terestre și schimbarea direcției vânturilor umede să risipească rămășițele acestei civilizații prospere și pașnice.

80:1.5 (890.1) Sângele lui Adam a fost diluat în cea mai mare parte a raselor umane, dar unele au primit mai mult decât altele. Rasele amestecate ale Indiei și popoarele mai închise la culoare ale Africii nu prezentau atracție pentru adamiți. Ei s-ar fi amestecat de bună voie cu oamenii roșii, dacă aceștia din urmă nu ar fi fost atât de îndepărtați în America, și ei erau într-un mod amical înclinați către oamenii galbeni, aceștia fiind însă la fel de greu accesibili în îndepărtata lor Asie. De aceea, când adamiții erau împinși de aventură și de altruism, sau alungați din valea Eufratului, ei alegeau cu totul natural uniunea cu rasele albastre ale Europei.

80:1.6 (890.2) Oamenii albaștri, pe atunci dominanți în Europa, nu aveau practici religioase respingătoare pentru primii emigranți adamiți, și exista o mare atracție sexuală între rasa violetă și rasa albastră. Cei mai buni dintre oamenii albaștri considerau ca fiind o mare onoare permisiunea de a se căsători cu adamiții. Fiecare bărbat albastru nutrea ambiția de a deveni destul de abil și destul de înzestrat

artistic pentru a câștiga afecțiunea unei femei adamite, iar cea mai înaltă aspirație a unei femei albastre superioare era aceea de a primi omagiile unui adamit.

80:1.7 (890.3) Lent, acești fii migratori ai Edenului se uneau cu tipurile superioare ale rasei albastre și însuflețeau practicile lor culturale, în timp ce exterminau fără milă ce mai rămăsese din filiațiile neamurilor Neanderthalului. Această tehnică de încrucișare a raselor, combinată cu eliminarea filiațiilor inferioare, a produs cel puțin o duzină de grupuri viguroase și progresiste de oameni albaștri superiori, iar voi ați desemnat unul dintre ele cu numele de cromagnon.

80:1.8 (890.4) Din aceste motive, și din multe altele, dintre care cel mai mic nu erau traseele de migrație mai favorabile, primele valuri de cultură mesopotamiană s-au îndreptat aproape exclusiv către Europa. Acestea sunt împrejurările care au determinat antecedentele civilizației europene moderne.

2. Schimbările climatice și geologice

80:2.1 (890.5) Expansiunea inițială a rasei violete în Europa a fost întreruptă de anumite schimbări climatice și geologice mai degrabă bruște. Cu retragerea câmpurilor de gheață nordice, vânturile care aduceau ploile s-au întors de la vest la nord, și au transformat treptat vastele regiuni de pășuni deschise din Sahara într-un deșert arid. Această secetă a dispersat locuitorii marelui platou saharian; aceștia erau de talie mică, bruneți cu ochii negri, dar dolicocefali.

80:2.2 (890.6) Elementele mai pure indigo s-au dus spre sud, în pădurile Africii centrale, unde au și rămas de atunci încoace.

Grupurile cele mai amestecate s-au împrăștiat în trei direcții; triburile superioare de la vest au emigrat în Spania, și de acolo în părțile adiacente ale Europei; ele formau nucleul raselor mediteraneene ulterioare de bruneți dolicocefali. Diviziunea cel mai puțin progresivă din estul platoului saharian a emigrat în Arabia și, de acolo, prin Mesopotamia de nord și prin India, până la îndepărtata insulă a Ceylonului. Grupul central s-a îndreptat spre nord și spre est, până la valea Nilului, și a pătruns în Palestina.

80:2.3 (890.7) Acest substrat sangic secundar este ceea ce a sugerat un anumit grad de înrudire cu popoarele moderne răspândite de la Decan, trecând prin Iran și prin Mesopotamia, până de-a lungul celor două țărmuri nord și sud ale Mediteranei.

80:2.4 (890.8) Cam în epoca acestor schimbări de climat în Africa, Anglia s-a separat de continent, iar Danemarca s-a înălțat din mare, în timp ce strâmtoarea Gibraltarului, care proteja bazinul occidental al Mediteranei, s-a prăbușit ca urmare a unui cutremur de pământ, ceea ce a înălțat rapid nivelul acestui lac intern până la acela al Oceanului Atlantic. Curând după aceea, puntea terestră siciliană s-a scufundat, ceea ce a făcut Mediterana o singură mare legată din nou de Oceanul Atlantic. Acest cataclism al naturii a înghițit sute de colonii, și a cauzat cea mai mare pierdere de vieți omenești prin inundație pe care a cunoscut-o vreodată istoria lumii.

80:2.5 (891.1) Această surpare a bazinului mediteranean a restrâns imediat deplasările adamiților spre occident, în timp ce marea afluență a saharienilor i-a condus la căutarea, în nordul și estul

Edenului, de supape pentru suprapopulația lor. Pe măsură ce descendenții lui Adam părăseau văile Tigrului și ale Eufratului călătorind spre nord, ei întâlneau bariere muntoase și Marea Caspică, care era pe atunci mai întinsă decât astăzi. Timp de multe generații, adamiții s-au dăruit vânatului, creșterii de animale domestice și culturii din jurul coloniilor lor răspândite pe tot cuprinsul Turkestanului. Acest popor magnific și-a extins lent teritoriul în Europa, dar acum adamiții pătrund în Europa prin est și acolo găsesc cultura oamenilor albaștri în urmă cu mii de ani față de cea a Asiei, căci această regiune nu a avut aproape nici un contact cu Mesopotamia.

3. Omul albastru de Cro-Magnon

80:3.1 (891.2) Centrele antice ale culturii oamenilor albaștri erau situate de-a lungul tuturor fluviilor Europei, dar Somme este singurul care curge încă în albia pe care o urma în epoca preglaciară.

80:3.2 (891.3) Noi vorbim de oamenii albaștri ca ocupând continentul european, însă existau zeci de tipuri rasiale. Chiar și acum treizeci și cinci de mii de ani, rasele albastre din Europa erau deja un popor foarte amestecat, care conținea eredități de sânge roșu și galben, în timp ce, în regiunile de coastă ale Atlanticului și în acelea ale Rusiei actuale, el absorbise o doză considerabilă de sânge andonit, și, spre sud, el fusese în contact cu popoarele sahariene. Ar fi însă zadarnică încercarea de a se enumera numeroasele grupuri rasiale.

80:3.3 (891.4) Civilizația europeană a acestei prime perioade posterioare lui Adam a fost un amestec unic de vigoare și de artă a oamenilor albaștri, cu imaginația creativă a adamiților. Oamenii albaștri formau o rasă foarte viguroasă, dar ei au degradat considerabil statutul cultural și spiritual al adamiților. Le-a fost foarte greu acestora din urmă să își lase amprenta religiei lor asupra cro-magnoizilor, pentru că erau atât de mulți aceia dintre ei care aveau tendința de a amăgi și a ademeni pe tinerele fecioare. Timp de zece mii de ani, religia în Europa a rămas la un nivel foarte scăzut în comparație cu dezvoltările ei în India și în Egipt.

80:3.4 (891.5) Oamenii albaștri erau perfect cinstiți în toate afacerile lor, și feriți de viciile sexuale ale adamiților amestecați. Ei respectau fecioria, și nu practicaau poligamia decât dacă războiul pricinuia o criză de bărbați.

80:3.5 (891.6) Popoarele de Cro-Magnon erau o rasă curajoasă și prevăzătoare. Ele mențineau, pentru copii, un sistem de educație eficient, la care participau ambii părinți, iar serviciile copiilor mai vârstnici erau utilizate din plin. Fiecare copil era cu grijă instruit în întreținerea cavelor, să practice artele și să cioplească silexul. Încă din anii tinereții lor, femeile aveau o bună experiență a muncilor gospodărești și a unei agriculturi rudimentare, în timp ce bărbații erau vânători iscusiți și războinici curajoși.

80:3.6 (891.7) Oamenii albaștri erau vânători, pescari, culegători de hrană și pricepuți constructori de bărci. Ei făceau topoare din piatră, tăiau arbori și construiau colibe din bârne parțial îngropate în pământ, și acoperite cu piei. Unele popoare construiesc încă colibe

asemănătoare în Siberia. Popoarele de Cro-Magnon din sud au trăit în general în peșteri și în grote.

80:3.7 (892.1) Pe durata rigorilor iernii, nu era ceva ieșit din comun ca santinelele lor să moară de frig pe când asigurau garda de noapte la intrările peșterilor. Ei erau curajoși, dar, mai presus de toate, erau artiști; amestecul de sânge adamit a accelerat brusc imaginația lor creativă. Apogeul artei oamenilor albaștri a fost cu aproximativ cincisprezece mii de ani în urmă, înainte de epoca în care rasele cu epidermă mai întunecată la culoare au venit din Africa înspre nord, prin Spania.

80:3.8 (892.2) Cu circa cincisprezece mii de ani în urmă, pădurile alpine au năpădit puțin câte puțin întinderi considerabile. Vânătorii europeni erau împinși spre văile fluviilor și spre țărmurile mărilor de aceleași constrângeri climatice care transformaseră fericitele terenuri de vânătoare ale lumii în deșerturi sterpe și aride. În aceleași perioade în care vânturile de ploaie începeau să bată spre nord, vastele pajiști europene deschise s-au acoperit de păduri. Aceste ample și relativ bruște modificări de climat, au făcut rasele Europei, care practicau vânătoarea pe spații libere, să se transforme în crescători de animale și, într-o oarecare măsură, în pescari și lucrători ai pământului.

80:3.9 (892.3) Deși din aceste schimbări rezultau unele progrese culturale, se produceau totuși și anumite regrese biologice. În timpul precedentei ere de vânătoare, membrii triburilor superioare se căsătoriseră cu prizonierii de război de tipul cel mai evoluat, și îi distruseseră invariabil pe aceia pe care îi socoteau inferiori. Însă, când au început să instaleze coloniile și să se lanseze în agricultură și în comerț, ei au căutat să-i cruțe pe cei mai mulți dintre captivi mediocri

pentru a-i păstra ca sclavi. Iar urmașii acestor sclavi au fost aceia care, mai târziu, au degradat atât de mult întregul tip cro-magnon. Cultura a continuat să regreseze până în momentul în care a primit un nou impuls din Orient, când invazia finală și masivă a mesopotamienilor a măturat Europa, absorbind rapid cultura și tipul cro-magnon și inaugurând civilizația raselor albe.

4. Invaziile Europei de către andiți

80:4.1 (892.4) Un flux constant de andiți s-a revărsat în Europa, însă au fost șapte invazii majore, ultimii invadatori venind călare în trei valuri mari. Unii au intrat în Europa prin insulele Mării Egee și au urcat în sus pe lunca Dunării, dar majoritatea primelor filiații mai pure au emigrat în Europa nord-vestică pe ruta din nord, care traversa pășunile Volgăi și ale Donului.

80:4.2 (892.5) Între a treia și a patra invazie, o hoardă de andoniți a pătruns în Europa prin nord, după ce a venit din Siberia pe fluviile ruse și pe marea Baltică. Ea a fost imediat asimilată de triburile andite din nord.

80:4.3 (892.6) Expansiunile inițiale ale rasei violete mai pure au fost mult mai pacifiste decât acelea ale descendenților ei andiți ulteriori, care erau semi-militari și adoraucuceririle. Adamiții erau pașnici, iar nodiții, belicoși. Uniunea acestor neamuri, după cum s-au contopit mai târziu cu rasele sangice, a produs andiții, popor capabil și agresiv, care a făcut adevărate cuceriri militare.

80:4.4 (892.7) Cu toate acestea, calul a fost factorul evolutiv care a determinat dominația andiților în Occident. Calul a dat andiților care se răspândeau avantajul până atunci inexistent al mobilității, ceea ce a permis ultimelor grupuri de cavaleri andiți să înainteze rapid de jur împrejurul Mării Caspice, pentru a invada întreaga Europă. Toate valurile anterioare ale andiților se deplasaseră atât de lent, încât avuseseră tendința să se spulbere de îndată ce se îndepărtau de Mesopotamia. Însă valurile ulterioare au avansat atât de rapid, încât au ajuns în Europa în grupuri coerente, care conservau într-o anumită măsură cultura lor superioară.

80:4.5 (893.1) De zece mii de ani, toată lumea locuită, în afară de China și de regiunea Eufratului, nu făcuse decât progrese culturale foarte limitate, când neobosiții cavaleri andiți și-au făcut apariția în cel de-al șaptelea și al șaselea mileniu de dinaintea lui Crist. În timp ce se deplasau spre vest prin câmpiile Rusiei, asimilând cele mai bune elemente ale oamenilor albaștri și exterminându-le pe cele mai puțin bune, ei s-au amestecat formând un singur popor. Ei au fost strămoșii raselor așa-zise nordice, neamurile populațiilor scandinave, germanice și anglo-saxone.

80:4.6 (893.2) Filiațiile superioare albastre nu au întârziat să fie în cu totul asimilate de andiți în toată Europa de nord. Numai în Laponia (și într-o anumită măsură în Bretania) străvechii andoniți au păstrat o asemănare de identitate rasială.

5. Cucerirea Europei de nord de către Andiți

80:5.1 (893.3) Triburile din Europa de nord se simțeau continuu întărite de un curent regulat de mesopotamieni care emigrau prin Turkestan și prin sudul Rusiei. Când ultimele valuri ale cavaleriei andite au trecut peste Europa, existau deja, în această regiune, mai mulți oameni purtători de sânge andit decât în tot restul lumii.

80:5.2 (893.4) Timp de trei mii de ani, cartierul general militar al andiților din nord s-au aflat în Danemarca. Din acest punct central, au pornit valurile succesive de cucerire, ale cărui elemente și-au pierdut treptat caracterul lor andit, și au devenit din ce în ce mai albe de-a lungul secolelor, pe măsură ce s-a produs amestecul final al cuceritorilor mesopotamieni cu popoarele cucerite.

80:5.3 (893.5) În timp ce oamenii albaștri fuseseră asimilați în nord și sfârșiseră prin a sucomba în fața incursiunilor cavalerilor albi care pătrundeau prin sud, triburile invadatoare ale rasei albe amestecate au întâmpinat o rezistență dâră și prelungită din partea oamenilor de Cro-Magnon; însă inteligența superioară a rasei albe, precum și rezervele ei biologice în constantă creștere, i-au permis să nimicească complet rasa mai veche.

80:5.4 (893.6) Luptele decisive dintre oamenii albi și oamenii albaștri s-au desfășurat în valea Sommei. Acolo, floarea rasei albastre s-a opus cu îndârjire andiților care înaintau spre sud. Timp de peste cinci sute de ani, oamenii de cro-magnon și-au apărât teritoriile cu succes, înainte de a ceda în fața strategiei militare superioare a invadatorilor albi. Thor, comandantul victorios al armatelor din nord în bătălia finală de la Somme, a devenit eroul triburilor nordice albe, și a fost mai târziu respectat ca un zeu de unele dintre ele.

80:5.5 (893.7) Fortărețele oamenilor albaștri care au rezistat cel mai mult timp se găseau în sudul Franței, dar ultima mare rezistență militară a fost biruită de-a lungul Sommei. Cucerirea ulterioară a avansat prin pătrunderea comercială, prin împingerea populației în lungul fluviilor și printr-o succesiune continuă de căsătorii cu elementele albastre superioare, însoțită de o exterminare nemiloasă a celor inferioare.

80:5.6 (893.8) Când consiliul tribal andit al bătrânilor andiți hotăra prin judecată că un captiv inferior era inapt, el era predat preoților șamani în urma unei ceremonii complicate, iar aceștia îl însoțeau la fluviu unde îi dădeau, conform riturilor, inițierea către 'fericitele teritorii de vânătoare' - înecul. Pe această cale, invadatorii albi din Europa au exterminat toate popoarele pe care le-au întâlnit și care n-au fost rapid asimilate în propriile lor rânduri; astfel și-au găsit sfârșitul oamenii albaștri - și acest lucru s-a produs cu rapiditate.

80:5.7 (893.9) Oamenii albaștri cro-magnoizi au constituit fundamentul biologic al raselor europene moderne, dar ei n-au supraviețuit decât în măsura în care au fost absorbiți de viguroșii cuceritori de mai târziu ai ținuturilor lor natale. Filiațiile albastre au adus multă robustețe și vigoare fizică raselor albe din Europa, dar umorul și imaginația popoarelor europene contopite proveneau de la andiți. Această uniune între andiți și oamenii albaștri, din care au provenit rasele albe nordice, a provocat o cădere imediată a civilizației andite, o întârziere de natură tranzitorie. În cele din urmă, superioritatea latentă a acestor barbari nordici s-a manifestat și a culminat în civilizația europeană de astăzi.

80:5.8 (894.1) Către anul 5.000 înaintea erei creștine, rasele albe în evoluție dominau toată Europa nordică, inclusiv nordul Germaniei, nordul Franței și Insulele Britanice. Europa centrală a fost controlată pentru o vreme de oamenii albaștri și de andoniții cu cap rotund. Aceștia din urmă au locuit mai cu seamă în valea Dunării și nu au fost niciodată în întregime mutați de către andiți.

6. Andiții aflați de-a lungul Nilului

80:6.1 (894.2) De la epoca migrațiilor andite finale, cultura a fost în declin în valea Eufratului, iar centrul imediat al civilizației s-a mutat în valea Nilului. Egiptul venea imediat după Mesopotamia în calitate de cartier general al grupului cel mai evoluat de pe pământ.

80:6.2 (894.3) Valea Nilului a început să sufere de inundații cu puțin înaintea văilor Mesopotamiei, ducând-o însă mult mai bine. Acest contratimp inițial al populației a fost mai mult decât compensat de afluența constantă de emigranți andiți, astfel încât cultura Egiptului, cu toate că provenea în realitate din valea Eufratului, părea să-și facă drum înainte. În anul 5.000 înaintea erei creștine, în timpul perioadei inundațiilor din Mesopotamia, existau în Egipt șapte grupuri distincte de ființe umane, și toate, în afară de unul, veneau din Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) Când s-a produs ultimul exod din valea Eufratului, Egiptul a avut marele noroc îi să primească pe mulți dintre artiștii și artizanii cei mai iscusiți. Acești artizani andiți se simțeau în întregime totul acasă, în sensul că ei erau foarte obișnuiți cu viața fluvială, cu inundațiile, cu irigațiile și cu anotimpurile secetoase. Ei apreciau

poziția adăpostită din valea Nilului, unde erau mult mai puțin expuși atacurilor și incursiunilor ostile decât pe malurile Eufratului. Ei au contribuit foarte mult la tehnica egiptenilor de prelucrare a metalelor. Ei prelucrau aici minereurile de fier care proveneau din muntele Sinai, în loc de cele din regiunile Mării Negre.

80:6.4 (894.5) Egiptenii au reunit, de foarte devreme, divinitățile lor locale într-un elaborat sistem național de zei. Ei au dezvoltat o vastă teologie, și aveau o preoțime numeroasă, dar greu de întreținut. Mai mulți șefi diferiți au căutat să reînvie vestigiile primelor învățături religioase setite, dar aceste eforturi au fost de scurtă durată. Andiții au construit primele edificii de piatră din Egipt. Prima și cea mai frumoasă dintre piramide a fost ridicată de Imhotep, un geniu andit al arhitecturii, pe vremea în care slujea ca prim ministru. Construcțiile anterioare fuseseră construite din cărămidă, și deși mai fuseseră construite edificii din piatră în diferite părți ale lumii, acesta a fost primul în Egipt. Însă arta construirii a decăzut constant începând din epoca acestui mare arhitect.

80:6.5 (894.6) Această strălucită perioadă de cultură a fost brusc întreruptă de războaiele interne de-a lungul Nilului, și țara a fost curând invadată, așa cum fusese și Mesopotamia, de către triburile inferioare venite din Arabia neospitalieră și de către negrii din sud. Acest fapt a produs un declin continuu al progresului social vreme de peste cinci sute de ani.

7. Andiții insulele Mediteranei

80:7.1 (895.1) În cursul declinului culturii în Mesopotamia, o civilizație superioară a persistat, un timp, pe insulele Mediteranei orientale.

80:7.2 (895.2) Către anul 12.000 dinaintea erei creștine, un strălucit trib de andiți a migrat în Creta. Aceasta a fost singura insulă colonizată atât de devreme de către un grup atât de superior, și au trecut aproape două mii de ani înainte ca descendenții acestor marinari să se răspândească prin insulele vecine. Acest grup era compus din andiți, de statură mică și cu cap îngust, care se căsătoriseră cu nodiții nordici din ramura vanită. Ei măsurau mai puțin de un metru optzeci în înălțime, și fuseseră literalmente izgoniți de pe continent de către semenii lor mai mari, dar inferiori. Acești emigranți în Creta erau extrem de iscusiți în arta țesutului, a prelucrării metalelor, a olăritului, a cositoritului și a întrebuințării pietrei ca material de construcție. Ei au început să scrie și au continuat ca crescători de animale și ca agricultori.

80:7.3 (895.3) La aproape două mii de ani după colonizarea Cretei, un grup de descendenți ai lui Adamson, de statură înaltă, au ajuns în Grecia prin insulele nordice venind aproape direct din căminul lor din ținuturile înalte din nordul Mesopotamiei. Acești strămoși ai grecilor au fost conduși către occident de către Sato, un urmaș direct al lui Adamson și al Ratei.

80:7.4 (895.4) Grupul care în cele din urmă s-a stabilit în Grecia se compunea din trei sute șaptezeci și cinci de persoane alese și superioare, care alcătuiau sfârșitul celei de-a doua civilizații a adamsoniților. Acești descendenți îndepărtați ai lui Adamson cuprindeau filiațiile cele mai valoroase ale raselor albe care își făceau

apariția pe atunci. Inteligența lor era de un ordin elevat și, din punct de vedere fizic, ei erau cele mai frumoase exemplare de oameni din epoca primului Eden.

80:7.5 (895.5) Curând, Grecia și insulele Mării Egee au urmat Mesopotamiei și Egiptului ca centru occidental al comerțului, artei și culturii. Dar, așa cum a fost anterior în Egipt, toată arta și toată știința lumii egeene proveneau din Mesopotamia, cu excepția culturii adamsoniților precursori ai grecilor. Toată arta și geniul acestor popoare ulterioare sunt o moștenire directă a posterității lui Adamson, primul fiu al lui Adam și al Evei, și al extraordinarei lui a doua soții, Rata, o fiică descendentă în linie neîntreruptă a purului stat major nodit al prințului Caligastia. Nu este deci deloc de mirare că grecii au avut tradiții mitologice cum că ei se coborau direct din zei și din ființe supraumane.

80:7.6 (895.6) Regiunea egeeană a trecut prin cinci stadii diferite de cultură, fiecare mai puțin spiritual decât cel precedent. Curând, ultima epocă a gloriei artistice s-a năruit sub greutatea mediocrilor descendenți, rapid înmulțiți, ai sclavilor dunăreni aduși de generațiile ulterioare ale grecilor.

80:7.7 (895.7) În Creta, pe parcursul acestei epoci, *cultul mamei* a atins, la descendenții lui Cain, cea mai mare reputație a lui. Acest cult a glorificat-o pe Eva prin adorarea 'marii mame'. Peste tot putea fi văzute reprezentări ale Evei. Mii de sanctuare publice au fost ridicate pe tot cuprinsul Cretei și Asiei Minore. Acest cult al mamei a persistat până în epoca lui Crist și a fost, mai târziu, încorporat în religia creștină primitivă sub forma glorificării și a venerării Mariei, mama pământească a lui Isus.

80:7.8 (895.8) Către anul 6.500 înaintea erei creștine, se produsese un mare declin în moștenirea spirituală a andiților. Descendenții lui Adam erau extrem de risipiți, și fuseseră virtual înghițiți de către rasele umane mai vechi și mai numeroase. Această decadentă a civilizației andite, precum și dispariția criteriilor lor religioase, au lăsat rasele spiritual sărăcite ale pământului într-o stare deplorabilă.

80:7.9 (896.1) Către anul 5.000 înaintea erei creștine, cele trei filiații cele mai pure ale descendenților lui Adam se găseau în Sumeria, în Europa de Nord, și în Grecia. Toată Mesopotamia s-a deteriorat lent prin curentul de rase amestecate și mai întunecate care s-au infiltrat prin Arabia. Venirea acestor popoare inferioare a contribuit mai mult la împrăștierea în depărtare a rămășițelor biologice și culturale ale andiților. Plecând din toate părțile semilunii fertile, populațiile cele mai aventuroase au mers către vest și au împânzit insulele. Acești emigranți au cultivat cereale și legume, și au adus cu ei animale domestice.

80:7.10 (896.2) Către anul 5.000 înaintea erei creștine, o puternică armată de mesopotamieni progresiști au ieșit din valea Eufratului și s-au instalat în insula Ciprului; această civilizație a fost măturată cu vreo două mii de ani mai târziu de hoardele barbare venite din nord.

80:7.11 (896.3) O altă mare colonie s-a instalat pe țărmul Mediteranei lângă poziția ulterioară a Cartaginei. Pornind din Africa de Nord, un mare număr de andiți au intrat în Spania și s-au contopit, mai târziu, în Elveția, cu frații lor plecați anterior din Insulele Egeene pentru a locui în Italia.

80:7.12 (896.4) Când Egiptul a urmat Mesopotamia în declinul ei cultural, multe dintre familiile cele mai capabile și cele mai evolute, au fugit în Creta, ceea ce a ridicat treptat civilizația cretană, deja foarte avansată. Când sosirea grupurilor inferioare care veneau din Egipt a amenințat ulterior civilizația Cretei, familiile cele mai cultivate s-au dus către vest, în Grecia.

80:7.13 (896.5) Grecii nu erau doar mari învățători și mari artiști, ci au fost și cei mai mari comercianți și colonizatori ai lumii. Înainte de a sucomba sub valul de inferioritate care a sfârșit prin a înghiți arta și comerțul lor, ei au reușit să implanteze, în Occident, atât de multe avanposturi de cultură, încât o mare parte a progreselor inițiale ale civilizației grecești a persistat la popoarele ulterioare din Europa de sud, iar un mare număr de descendenți amestecați ai acestor adamsoniți au fost încorporați în triburile de pe pământurile continentale adiacente.

8. Andoniții Dunăreni

80:8.1 (896.6) Andiții din valea Eufratului au emigrat spre nord, în Europa, pentru a se contopi cu oamenii albaștri, și spre vest, în regiunile mediteraneene, pentru a se amesteca cu rămășițele, ele înseși mixte, ale saharienilor și ale oamenilor albaștri din sud. Aceste două ramuri ale rasei albe au fost și sunt încă separate de muntenii brahicefali supraviețuitori ai triburilor andonite, care locuiseră mult timp în aceste regiuni centrale.

80:8.2 (896.7) Acești descendenți ai lui Andon erau dispersați în cea mai mare parte a regiunilor muntoase ale Europei centrale și sud-estice. Ei au fost adesea întăriți de către cei sosiți din Asia Minoră, regiunea pe care ei o ocupau în număr considerabil. Hitiții antichi proveneau direct din neamul andonit; epiderma lor palidă și capul lor mare erau tipice pentru această rasă. Această filiație s-a perpetuat la strămoșii lui Avraam, și a contribuit mult la înfățișarea caracteristică a acestor descendenți ulteriori evrei; aceștia, deși aveau o cultură și o religie provenite de la andiți, vorbeau o limbă foarte diferită. Limba lor era în mod distinct andonită.

80:8.3 (897.1) Triburile care locuiau în casele construite pe piloni de consolidare sau pe diguri de lemn pe lacurile Italiei, ale Elveției și ale Europei meridionale erau avanposturile în expansiune ale migrațiilor africane, egeene și mai ales dunărene.

80:8.4 (897.2) Dunărenii erau andoniți, fermieri și crescători de animale, intrați în Europa prin Peninsula Balcanică, și se deplasau lent către nord pe traseul văii Dunării. Ei practicau olăritul și cultivau pământul, preferând să trăiască în văi. Colonia cea mai nordică a Dunărenilor era în Liege, în Belgia. Aceste triburi s-au degradat rapid pe măsură ce s-au îndepărtat de centrul și de izvorul culturii lor. Cele mai frumoase vase de lut ale lor au fost fabricate de primele colonii.

80:8.5 (897.3) Dunărenii practicau cultul mamei ca urmare a influenței misionarilor Cretei. Aceste triburi s-au contopit, mai târziu, cu grupul de marinari andoniți care au venit pe vase de pe coasta Asiei Minore și care erau, de asemenea, adoratori ai mamei. O mare parte a Europei centrale a fost astfel colonizată de timpuriu de către tipuri mixte de rase albe brahicefale, care practicau cultul mamei și

ritul religios al incinerării morților, căci adepții cultului mamei aveau obiceiul să-și ardă morții în bordeie din piatră.

9. Cele trei rase albe

80:9.1 (897.4) Amestecurile rasiale, în Europa, către sfârșitul migrațiilor andite, au alcătuit gruparea următoare de trei rase albe:

80:9.2 (897.5) 1. *Rasa albă din nord*. Această rasă așa-zisă nordică era în esență compusă din oameni albaștri, la care se adăugau andiții, dar care conținea și o cantitate considerabilă de sânge andonit, cu cantități mai mici de sânge roșu și galben sangic. Rasa albă de nord îngloba astfel cele patru neamuri umane cele mai dezirabile, dar ereditatea ei majoră venea de la oamenii albaștri. Nordicul primitiv tipic era dolihocefal, mare și blond; dar, cu mult timp în urmă, această rasă s-a contopit în întregime cu toate ramurile oamenilor albi.

80:9.3 (897.6) Cultura primitivă a Europei găsită de invadatorii nordici era aceea a dunărenilor care regresau, contopiți cu oamenii albaștri. Cultura nordic-daneză și aceea a danubienilor andoniți s-au întâlnit și au fuzionat pe Rin, după cum atestă existența a două grupuri rasiale în Germania contemporană.

80:9.4 (897.7) Nordicii au continuat comerțul cu chilimbar de pe coasta baltică, stabilind un mare negoț cu brahicefalii văii Dunării prin Pasul Brenner. Contactul extins cu dunărenii i-a făcut pe acești oameni din nord să practice cultul mamei, și, timp de milenii, incinerarea morților a fost aproape universală în Scandinavia. Aceasta explică de ce nu s-au putut găsi oseminte ale albilor din rasa

primitivă, deși fuseseră îngropați prin toată Europa - nu se găsește decât cenușa lor în urne de piatră sau de argilă. Acești oameni au construit, de asemenea, locuințe; ei nu au locuit niciodată în grote. Aceasta explică totodată raritatea dovezilor culturii primitive a albilor, cu toate că tipul cro-magnon mai vechi s-a conservat mai bine acolo unde a fost zidit ermetic, în siguranță, în peșteri și în grote. Oricare ar fi situația, se găsește în Europa, la un moment dat, o cultură primitivă a dunărenilor care degenerau și a oamenilor albaștri, și apoi, fără tranziție, a apărut omul alb, mult superior.

80:9.5 (897.8) 2. *Rasa albă centrală*. Cu toate că grupul conține filiații albastre, galbene și andite, el este predominant andonit. Aceste popoare sunt brahicefale; oamenii au tenul închis, sunt scunzi și îndesați. Ei se găsesc între rasele nordice și mediteraneene ca o pană a cărei bază se afla în Asia și vârful pătrundea în estul Franței.

80:9.6 (898.1) Timp de aproape douăzeci de mii de ani, andoniții fuseseră împinși tot mai departe spre nordul Asiei centrale de către andiți. Către anul 3.000 înaintea erei creștine, seceta în creștere i-a adus pe andoniți înapoi în Turkestan. Această înaintare andonită spre sud a continuat timp de mai multe mii de ani, divizându-se în jurul Mării Caspice și al Mării Negre, și pătrunzând în Europa în același timp prin Balcani și prin Ucraina. Această invazie includea grupurile rămase din descendenții lui Adamson. În cursul ultimei jumătăți a perioadei de invazie, ea a adus un număr considerabil de andiți iranieni, precum și numeroși descendenți ai preoților sethiți.

80:9.7 (898.2) Către anul 2.500 înaintea erei creștine, înaintarea andoniților spre occident a atins Europa. Această invadare a întregii Mesopotamii, a Asiei Minore și a bazinului Dunării de către barbarii

dealurilor Turkestanului a constituit cel mai grav și cel mai durabil regres al culturii care a fost înregistrat până atunci. Acești invadatori au 'andonizat' net caracterul raselor Europei centrale, care, de atunci, au rămas mereu caracteristic alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *Rasa albă de sud*. Această rasă mediteraneană brună era formată dintr-un amestec de andiți și oameni albaștri, cu mai puține filiații andonite decât în nord. Acest grup a absorbit de asemenea, prin saharieni, o cantitate considerabilă de sânge sangic. Mai recent, această ramură meridională a rasei albe a primit aportul puternicelor elemente andite care veneau de la Mediterană orientală.

80:9.9 (898.4) Regiunile de coastă ale Mediteranei nu au abandonat totuși popoarele andiților înaintea epocii marilor invazii ale nomazilor, către anul 2.500 înaintea erei creștine. Transporturile și comerțul pe calea uscatului au fost aproape întrerupte în timpul secolelor în care nomazii au invadat districtele Mării Mediterane orientale. Această interferență cu transporturile terestre a determinat marea expansiune a transporturilor și a comerțului maritime. Negoțul mediteranean pe calea mării era în plină activitate cu circa patru mii cinci sute de ani în urmă. Această dezvoltare a traficului maritim a determinat expansiunea bruscă a descendenților andiților în toate teritoriile de coastă ale bazinului mediteranean.

80:9.10 (898.5) Aceste amestecuri rasiale au pus fundamentele rasei sud-europene, cea mai amestecată dintre toate. Din această epocă, rasa a suferit încă noi încorporări, îndeosebi prin popoarele albastre-galbene-andite din Arabia. De fapt, rasa albă mediteraneană este atât de contopită cu popoarele din vecinătate, încât este practic de

nedistins ca tip separat, însă, în general, membrii ei sunt mici, dolicocefali și bruni.

80:9.11 (898.6) În nord, andiții i-au eliminat pe oamenii albaștri prin războaie și prin căsătorii, dar aceștia au supraviețuit în mai mare număr în sud. Bascii și berberii reprezentau supraviețuirea celor două ramuri ale acestei rase, dar chiar și aceste popoare sunt cu totul amestecate cu saharienii.

80:9.12 (898.7) Acesta era tabloul amestecului de rase prezentat de Europa centrală cu circa 3.000 de ani înaintea erei creștine. În ciuda greșelii adamice parțiale, încrucișările avuseseră totuși loc între tipurile de oameni superiori.

80:9.13 (898.8) Urma Epoca Bronzului, după aceea a Pietrei Cioplite. În Scandinavia, era deja Epoca Bronzului asociată cu cultul mamei. În Franța meridională și în Spania, era Epoca Pietrei Cioplite, asociată cu cultul Soarelui. Aceasta a fost epoca în care s-au construit templele soarelui circulare și fără acoperiș. Rasele albe europene erau constructori energici, cărora le făcea plăcere să ridice mari pietre care serveau drept memoriale soarelui, așa cum au făcut mai târziu descendenții lor în Stonehenge. Obiceiul cultului soarelui marchează această epocă ca pe o mare perioadă a agriculturii în Europa meridională.

80:9.14 (899.1) Superstițiile acestei ere relativ recente ale adorării soarelui persistă încă și astăzi în obiceiurile populare ale Bretoniei. Deși sunt creștinați de peste 1.300 de ani, bretonii păstrează încă amulete ale Epocii Pietrei Cioplite pentru a îndepărta ochiul rău. Ei țin încă 'pietre de trăsnet' în coșurile caselor lor pentru a se proteja de

fulger. Bretonii nu s-au contopit niciodată cu nodiții scandinavi. Ei sunt supraviețuitorii locuitorilor originali andoniți ai Europei occidentale, contopiți cu neamurile mediteraneene.

80:9.15 (899.2) Este greșit să se încerce clasificarea popoarele albe în nordice, alpine și mediteraneene. Au existat, în ansamblu, prea multe amestecuri pentru a permite asemenea grupări. La un moment dat, rasa albă s-a divizat destul de net în clase ale acestui ordin, dar amestecurile foarte extinse s-au produs de atunci, și nu a mai fost posibil să se identifice clar demarcațiile. Nici chiar în anul 3.000 înaintea erei creștine, grupurile sociale antice nu formau mai mult o rasă unică decât locuitorii actuali ai Americii de Nord.

80:9.16 (899.3) Culturile europene au continuat, timp de 5.000 de ani, să crească precum și, într-o anumită măsură, să se amestece, dar bariera limbajelor a împiedicat deplina reciprocitate a schimburilor dintre diversele națiuni occidentale. În cursul secolului trecut, aceste culturi au avut cea mai bună ocazie de a se contopi în populația cosmopolită a Americii de Nord. Viitorul acestui continent va fi determinat de calitatea factorilor rasiali pe care evoluția îi va lăsa introduși în aceste populații prezente și viitoare, și de nivelul culturii sociale care se va menține.

80:9.17 (899.4) [Prezentat de un Arhanghel din Nebadon.]

Cartea Urantia

[<< Capitolul 80](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 82 >>](#)

Capitolul 81

Dezvoltarea civilizației moderne

81:0.1 (900.1) INDEPENDENT de suișuri și de coborâșuri în eșecul planurilor proiectate pentru ameliorarea lumii în misiunile lui Caligastia și ale lui Adam, evoluția organică fundamentală a speciei umane a continuat să antreneze rasele înainte pe scara progresului uman și a dezvoltării rasiale. Este posibil să se întârzie evoluția, dar nu să se și oprească.

81:0.2 (900.2) Membrii rasei violete au fost mai puțin numeroși decât s-a prevăzut, dar influența lor, de la epoca lui Adam, a produs, în civilizație, un avans care a depășit cu mult progresul pe care umanitatea l-a putut înfăptui în cursul întregii ei existențe anterioare de aproape un milion de ani.

1. Leagănul civilizației

81:1.1 (900.3) Timp de circa treizeci și cinci de mii de ani după epoca lui Adam, leagănul civilizației s-a aflat în Asia de sud-vest, extinzându-se către est și ușor către nord, de la valea Nilului, prin Arabia de nord și prin Mesopotamia, până în Turkestan inclusiv. *Climatul* a fost factorul decisiv al stabilirii civilizației în această zonă.

81:1.2 (900.4) Marile schimbări climatice și geologice în Africa de Nord și în Asia occidentală sunt cele care au pus capăt migrațiilor inițiale ale adamiților, împiedicându-le trecerea către Europa, ca urmare a extinderii Mediteranei, și abătând curentul migrației spre nord și spre est în direcția Turkestanului. În epoca în care se desăvârșesc aceste înălțări de terenuri și schimbări climatice corespondente, cu circa 15.000 de ani înainte de Isus Crist, civilizația ajunsese, în întreaga lume, la un punct mort, în afară de fermentii culturale și de rezervele biologice ale Andiților. Aceștia se aflau închiși la est de către munții Asiei și la vest de către pădurile care se tot extindeau.

81:1.3 (900.5) Evoluția climatică este acum pe cale să reușească acolo unde toate celelalte eforturi eșuaseră, adică, să îi constrângă pe eurasiatici să abandoneze vânătoarea în favoarea meseriei mai civilizate de creștere a animalelor și a agriculturii. Evoluția este poate lentă, dar ea este teribil de eficientă.

81:1.4 (900.6) Primii agricultori foloseau în general sclavii, și, în consecință, țăranii au fost odinioară disprețuiți de către vânători și de către crescătorii de animale. Timp de milenii, s-a considerat cultivarea

solului ca pe o ocupație subalternă, de unde și ideea că lucrul pământului este un blestem, deși el este cea mai mare dintre toate binecuvântările. Chiar și în epoca lui Cain și a lui Abel, sacrificiile vieții pastorale erau încă ținute la mai mare respect decât ofrandele agriculturii.

81:1.5 (900.7) Oamenii au evoluat, în general, de la starea de vânători la aceea de cultivatori, cu o eră de tranziție a creșterii de turme, și asta a fost la fel de adevărat la andiți; s-a întâmplat însă și mai adesea ca toate constrângerile evolutive ale schimbărilor climatice să determine triburi întregi să treacă direct de la starea de vânători la aceea de cultivatori prosperi. Totuși, acest fenomen de trecere imediată de la vânătoare la agricultură nu s-a produs decât în regiunile unde amestecul rasial comporta o foarte puternică proporție de sânge violet.

81:1.6 (901.1) Observând încolțirea grăunțelor accidental umezite sau puse în morminte ca hrană pentru cei decedați, popoarele evolutive (mai ales chinezii) au învățat devreme să planteze semințele și să strângă recoltele. Însă, în toată Asia de sud-vest, de-a lungul aluviunilor fluviale fertile și al câmpiilor adiacente, andiții au pus în aplicare tehnicile agricole ameliorate care fuseseră moștenite de la strămoșii lor, pentru care cultivarea pământului și grădinăritul fuseseră principala ocupație în interiorul limitelor celei de-a doua grădini.

81:1.7 (901.2) Timp de mii de ani, descendenții lui Adam cultivaseră, în toate ținuturile înalte ale bordurii superioare a Mesopotamiei, varietăți de grâu și de orz ameliorate în Grădină.

Descendenții lui Adam și ai lui Adamson s-au întâlnit, au făcut comerț și s-au frecventat din punct de vedere social.

81:1.8 (901.3) Aceste schimbări forțate în condițiile de viață sunt cele care au determinat o atât de mare proporție a rasei umane să practice un regim alimentar omnivor. Combinarea grâului, a orezului și a legumelor cu carnea animalelor din turmele lor a marcat un mare pas înainte în sănătatea și în vigoarea acestor popoare antice.

2. Uneltele civilizației

81:2.1 (901.4) Creșterea culturii umane este fondată pe dezvoltarea uneltelor civilizației, iar uneltele pe care oamenii le utilizau pentru a ieși din starea de sălbatici s-au dovedit eficiente exact în măsura în care eliberau mâna de lucru umană pentru sarcini mai elevate.

81:2.2 (901.5) Voi care trăiți astăzi într-un cadru modern de cultură care tocmai se naște și de început al progresului în treburile sociale, voi cei care dispuneți chiar și de ceva timp liber pentru a vă *gândi* la societate și la civilizație, nu pierdeți din vedere faptul că strămoșii voștri primitivi nu au avut decât foarte puțin sau chiar nici un pic de răgaz susceptibil de a fi consacrat reflectărilor gânditoare și meditațiilor sociale.

81:2.3 (901.6) Primele patru mari progrese în civilizația umană au fost:

81:2.4 (901.7) 1. Cucerirea focului.

81:2.5 (901.8) 2. Domesticirea animalelor.

81:2.6 (901.9) 3. Punerea în sclavie a prizonierilor.

81:2.7 (901.10) 4. Proprietatea privată.

81:2.8 (901.11) Focul, prima mare descoperire, a sfârșit prin a deschide porțile lumii științifice, însă, în această privință, el a avut puțină valoare pentru oamenii primitivi. Aceștia au refuzat să recunoască că fenomenele obișnuite puteau să se explice prin cauze naturale.

81:2.9 (901.12) Când s-au întrebat de unde le venea focul, ei nu au întârziat să substituie, simplei istorii a lui Andon și a silexului, legenda unui Prometeu și a modului în care a furat focul din cer. Anticii au căutat o explicație supranaturală tuturor fenomenelor naturale care depășeau limitele înțelegerii lor personale, și mulți moderni au continuat să facă la fel. Depersonalizarea fenomenelor așa-zise naturale a necesitat secole, și ea nu a fost încă desăvârșită. În schimb, căutarea onestă, sinceră și temerară a adevăratelor cauze, a dat naștere științei moderne; ea a transformat astrologia în astronomie, alchimia în chimie și magia în medicină.

81:2.10 (901.13) În cursul epocii anterioare mașinilor, singura manieră în care omul putea să realizeze munca fără a o face el însuși consta în utilizarea unui animal. Domesticirea animalelor a pus în mâinile lui uneltele vii, a căror folosire inteligentă a pregătit calea pentru agricultură și pentru transporturi. Fără aceste animale, omul nu ar fi putut să se ridice din starea sa primitivă la nivelul civilizației ulterioare.

81:2.11 (902.1) Cea mai mare parte a animalelor care conveneau cel mai bine ca să fie domesticate se găseau în Asia, în special în regiunile din centru și din sud-vest. Acesta a fost unul din motivele

pentru care civilizația a progresat acolo mai rapid decât în alte părți ale lumii. Multe dintre aceste animale fuseseră deja domesticate de două ori; în epoca andiților, ele au fost domesticate o dată mai mult. Câinele rămăsese însă mereu cu vânătorii, de la adoptarea lui de către oamenii albaștri cu mult, cu foarte mult timp înainte.

81:2.12 (902.2) Andiții din Turkestan au fost primii care să domesticească caii în mare număr, și acesta este un nou motiv pentru care cultura lor a fost atât de mult timp predominantă. Către anul 5.000 înaintea erei creștine, fermierii Mesopotamiei, ai Turkestanului și ai Chinei începuseră să crească oi, capre, vaci, cămile, cai, păsări de curte și elefanți. Ei foloseau ca animale de povară berbecul, cămila, calul și yakul. Altădată, omul era el însuși animalul de povară. Un șef al rasei albastre a avut cândva o colonie de purtători de povară de o sută de mii de oameni.

81:2.13 (902.3) Sclavia și proprietatea privată a pământului au fost instituite în chiar perioada în care apărea agricultura. Sclavia a ridicat nivelul de viață al stăpânilor, și le-a procurat mai mult răgaz pentru a se cultiva din punct de vedere social.

81:2.14 (902.4) Sălbaticii sunt sclavii naturii, dar civilizația științifică conferă lent umanității o libertate în creștere. Prin animale, prin foc, prin vânt, prin apă, și prin electricitate, oamenii se eliberează de necesitatea de a munci fără pic de răgaz; ei vor continua pe această cale în descoperirea de noi surse de energie. Independent de necazurile trecătoare produse de invenția prolifică a mașinilor, foloasele ultime pe care omul le trage din aceste invenții mecanice sunt inestimabile. Civilizația nu poate niciodată să înflorească, și cu atât mai puțin să se stabilească, până ce oamenii nu vor avea mai mult

răgaz de gândire, pentru a face planuri și a născoci metode noi și mai bune pentru a face lucrurile.

81:2.15 (902.5) La început, omul și-a însușit pur și simplu adăpostul său, a trăit sub cornișele de roci sau în grote. Apoi, el a adaptat materialele naturale, atât lemnul cât și piatra, creării de colibe pentru familia sa. În cele din urmă, el a intrat în stadiul creativ al construirii de case, și a învățat să fabrice cărămizi și alte materiale de construcție.

81:2.16 (902.6) Popoarele platourilor înalte ale Turkestanului au fost primele, dintre rasele relativ moderne, care să-și construiască locuințele din lemn; casele lor se asemănau destul de mult cu colibele primitive din bârne ale pionierilor americani. În toate câmpiile, s-au ridicat locuințe umane din cărămizi crude și, mai târziu, din cărămizi arse.

81:2.17 (902.7) Mai vechile rase fluviale și-au construit colibele înfigând în pământ, în formă de cerc, stâlpi înalți; se uneau apoi vârfurile stâlpilor, ceea ce forma o armătură pentru colibă care era împletită cu trestii transversale, iar ansamblul astfel creat se asemana cu un imens coș pus cu susul în jos. Această structură putea apoi să fie acoperită cu un strat de argilă și, după uscarea la soare, ea devenea o locuință etanșă foarte folositoare.

81:2.18 (902.8) Pornind de la aceste colibe primitive, a luat naștere independent ideea ulterioară de a țese tot felul de coșuri. Într-un trib, ideea de a face vase din lut s-a născut din observarea efectului produs prin spoirea cadrelor de lemn cu lut umezit. Practica de a întări olăria prin ardere a fost descoperită în urma incendiului accidental al uneia dintre aceste colibe primitive acoperite cu argilă. Artele antichității

aveau adesea la origine împrejurări accidentale ale vieții de zi cu zi ale popoarelor primitive. Cel puțin, acest fapt a fost aproape în întregime adevărat pentru progresul evolutiv al umanității până la sosirea lui Adam.

81:2.19 (903.1) Olăritul fusese mai întâi introdus de statul major al Prințului, cu circa cinci sute de ani în urmă, dar fabricarea vaselor de argilă încetase să fie practică de peste o sută cincizeci de mii de ani. Numai nodiții presumerieni de pe coasta golfului au continuat să facă vase de argilă. Artă de a face olărie a fost reînșuflețită în cursul epocii lui Adam. Propagarea acestei arte coincidea cu extinderea deșerturilor Africii, ale Arabiei și ale Asiei centrale; ea s-a răspândit în emisfera orientală pornind din Mesopotamia prin valuri succesive de tehnici îmbunătățite.

81:2.20 (903.2) Aceste civilizații ale epocii andite nu pot ca întotdeauna să fie detectate după stadiile olăritului lor sau ale altor arte ale lor. Cursul normal al evoluției umane a fost teribil de complicat de două regimuri, acela al Dalamatiei și acela al Edenului. Adesea se întâmplă ca vasele și uneltele epocii mai târzii să fie inferioare în calitate față de produsele inițiale ale popoarelor andite mai pure.

3. Orașele, manufactura și comerțul

81:3.1 (903.3) Distrugerea climatică a bogatelor savane de vânătoare și de pășuni ale Turkestanului, începută de prin anul 12.000 înaintea erei creștine, i-a constrâns pe oamenii acestor regiuni să recurgă la noi

forme de industrie și de manufactură rudimentare. Unii s-au orientat către creșterea turmelor de animale domestice, alții au devenit agricultori sau culegători de alimente de origine acvatică, dar anii inteligenți de tip superior au ales să se apuce de comerț și de manufactură. A devenit chiar obișnuit ca triburi întregi să se consacre dezvoltării unei singure industrii. De la valea Nilului până la Hindu Kush și de la Gange la Fluviul Galben, principala ocupație a triburilor superioare a devenit cultura solului, cu comerțul ca activitate secundară.

81:3.2 (903.4) Înmulțirea schimburilor și transformarea materiilor prime în diverse articole comerciale a contribuit direct la nașterea comunităților primitive și semi-pășnice, care au avut atâta influență în răspândirea culturii și a artelor civilizației. Înaintea erei unui comerț mondial extensiv, comunitățile sociale erau triburile - grupuri familiale mărite. Comerțul a determinat ființele umane de diferite feluri să se asocieze, ceea ce a permis prin încrucișare o hibridare mai rapidă a culturii.

81:3.3 (903.5) Cu circa douăsprezece mii de ani în urmă, era orașelor independente era la începuturile ei. Aceste orașe primitive comerciante și manufacturiere erau întotdeauna înconjurată de zone de agricultură și de creștere a vitelor. Dacă este adevărat că industria a fost încurajată de ridicarea nivelului vieții, nu ar trebui să existe idei greșite asupra rafinamentelor vieții citadine la începuturile ei. Primele rase nu erau nici foarte îngrijite, nici foarte curate; prin simpla acumulare de murdărie și de deșeuri pe sol, comunitățile primitive medii se ridicau de la treizeci la șaiszeci de centimetri la fiecare douăzeci și cinci de ani. Anumite orașe antice s-au ridicat, de

asemenea, rapid deasupra pământurilor înconjurătoare, deoarece colibe lor de argilă nearsă n-au dăinuit mult timp și pentru că se avea obiceiul de a se construi noi locuințe direct pe ruinele celor vechi.

81:3.4 (903.6) Utilizarea generalizată a metalelor a fost o caracteristică a erei primelor orașe industriale și comerciale. Voi ați descoperit deja, în Turkestan, o cultură din epoca bronzului datând de mai mult de 9.000 de ani înaintea erei creștine, iar andiții au învățat devreme să prelucreze deopotrivă fierul, aurul și cuprul. Dar, la mari distanțe de centrele cele mai avansate ale civilizației, condițiile erau foarte diferite. Nu se regăsesc perioade distincte precum epocile Pietrei Cioplite, ale Bronzului și ale Fierului; toate trei au existat simultan în localități diferite.

81:3.5 (904.1) Aurul a fost primul metal căutat de către oameni; el era ușor de prelucrat, și a fost în primul rând utilizat ca ornament. S-a folosit apoi cuprul, dar destul de puțin înainte de momentul în care el a fost amestecat cu staniu pentru a face bronzul mai dur. Descoperirea amestecului cupru-staniu a fost făcută de un adamsonit din Turkestan, a cărui mină de cupru s-a întâmplat să fie situată în ținuturile înalte în vecinătatea unui zăcământ de staniu.

81:3.6 (904.2) Odată cu apariția unei manufacturi rudimentare și a unei industrii aflată la începuturile ei, comerțul a devenit rapid intermediarul cel mai puternic pentru răspândirea civilizației culturale. Deschiderea drumurilor comerciale terestre și maritime a facilitat călătoriile și amestecurile de culturi, precum și fuziunea civilizațiilor. Către anul 5.000 înaintea erei creștine, calul era folosit

în general în toate țările civilizate și semi-civilizate. Aceste rase mai recente aveau nu numai cai domestici, ci și diferite modele de șarete și de căruțe. Roata era utilizată de secole, dar, pe atunci, vehiculele echipate cu roți au fost universal folosite atât pentru comerț, cât și pentru război.

81:3.7 (904.3) Negustorii ambulanți și exploratorii nomazi au făcut să progreseze civilizația istorică mai mult decât toate celelalte influențe combinate. Cuceririle militare, colonizarea și întreprinderile misionare întreținute de religiile mai recente au fost, de asemenea, factorii de propagare a culturii, dar ei au fost secundari în ceea ce privește relațiile comerciale, constant accelerate de arte și de științele industriei care se dezvoltau rapid.

81:3.8 (904.4) Nu numai că infuzia de sânge adamic în rasele umane a accelerat civilizația, ci a și stimulat foarte mult predispoziția lor la aventură și la explorare, astfel încât partea majoră a Eurasiei și a Africii de Nord a fost curând ocupată de descendenții amestecați ai andiților, care se înmulțeau rapid.

4. Rasele amestecate

81:4.1 (904.5) În momentul în care ajungem în zorii timpurilor istorice, toată Eurasia, Africa de Nord și Insulele Pacifiche sunt populate de rase compuse ale omenirii, și aceste rase moderne proveneau din amestecarea și reamestecarea a cinci neamuri umane fundamentale ale Urantiei.

81:4.2 (904.6) Fiecare din rasele Urantiei era identificată prin anumite caracteristici fizice distincte. Adamiții și nodiții erau dolicocefali; andoniții erau brahicefali. Rasele sangice aveau capete de mărime medie, ramurile lor galbene și albastre tinzând spre a fi brahicefale. Rasele albastre, după amestecarea cu neamurile andonite, erau vădit brahicefale. Capul sangicilor secundari era de formă medie sau alungită.

81:4.3 (904.7) Deși dimensiunile craniene au fost de ajutor în descifrarea originilor rasiale, este mai sigur să se aibă încredere în totalitatea scheletului. În dezvoltarea inițială a raselor Urantiei, existau, la origine, cinci tipuri distincte de structuri osoase, care au fost cele:

- 81:4.4 (904.8) 1. Ale andoniților, primii locuitori ai Urantiei.
- 81:4.5 (904.9) 2. Ale sangicilor primari, roșii, galbeni și albaștri.
- 81:4.6 (904.10) 3. Ale sangicilor secundari, portocalii, verzi și indigo.
- 81:4.7 (904.11) 4. Ale nodiților, descendenții dalamatienilor.
- 81:4.8 (904.12) 5. Ale adamiților, rasa violetă.

81:4.9 (904.13) În cursul acestor mari amestecări de grupuri rasiale, contopirile continue tindeau să atenueze tipul andonit printr-o predominanță de ereditate sangică. Laponii și eschimoșii sunt corcitură ale andoniților și sangicilor rasei albastre. Structura scheletului lor este aceea care conservă cel mai bine tipul andonic original. Dar adamiții și nodiții sunt atât de contopiți cu alte rase, încât ei nu pot fi detectați decât sub un aspect de ansamblu zis caucazoid.

81:4.10 (905.1) Când rămășițele umane ale ultimelor douăzeci de milenii vor fi dezgropate, va fi deci în general imposibil de a se

distinge clar cele cinci tipuri originare. Studiarea structurilor osoase va revela faptul că umanitatea se împarte actualmente în aproximativ trei clase:

81:4.11 (905.2) 1. Rasele caucazoide - amestecul andit al neamurilor adamite și nodite, modificat apoi de un aport al sangicilor primari și (de puțin) al celor secundari, și de încrucișări considerabile cu andoniții. Rasele albe occidentale, precum și unele popoare hinduse și turaniene sunt incluse în acest grup. Factorul unificator al acestei diviziuni este mai marea sau mai mica proporție de ereditate andită.

81:4.12 (905.3) 2. Rasele mongoloide - sangicii de tip primar, cuprinzând rasele originare roșii, galbene și albastre. Chinezii și amerindienii aparțineau acestui grup. În Europa, tipul mongoloid a fost modificat de un amestec de sangici secundari și de andoniți, și încă și mai mult de un aport de andiți. Malaiezienii și alte popoare indoneziene sunt incluse în această clasificare, deși sângele lor conține un procentaj ridicat de ereditate sangică secundară.

81:4.13 (905.4) 3. Rasele negroide - sangici de tip secundar, incluzând la origine rasele portocalii, verzi și indigo. Negrul a fost cel care a furnizat cel mai bun exemplu al acestui tip, care se regăsește în Africa, în India și în Indonezia, în toate locurile unde erau instalate rasele sangice secundare.

81:4.14 (905.5) În China de Nord, exista un anumit amestec al tipurilor caucazoide și mongoloide. În Levant, rasele caucazoide și cele negroide sunt contopite; în India, precum și în America de Sud, cele trei tipuri sunt reprezentate. Caracteristicile scheletului celor trei

tipuri supraviețuitoare subzistă încă și ajută la identificarea recentilor strămoși ai rasei umane de azi.

5. Societatea culturală

81:5.1 (905.6) Evoluția biologică și civilizația culturală nu sunt în mod necesar legate; în cursul unei epoci oarecare, evoluția organică poate să-și urmărească mai departe cursul ei fără obstacole, chiar în toiul unei decadente culturale. Însă, când se trec în revistă lungile perioade ale istoriei umane, se constată în cele din urmă că evoluția și cultura au avut o legătură de la cauză la efect. Evoluția a putut progresa în absența culturii, dar civilizația culturală n-a înflorit fără un fundal adecvat progresului rasial anterior. Adam și Eva nu au introdus nici o artă a civilizației străină progresului societății umane, dar sângele adamic a sporit aptitudinile înnăscute ale raselor și a accelerat dezvoltarea economică și progresul industrial. Dăruirea lui Adam a ameliorat puterea cerebrală a raselor, ceea ce a grăbit considerabil procesele evoluției naturale.

81:5.2 (905.7) Prin agricultură, prin domesticirea animalelor, și printr-o mai bună arhitectură, omenirea a scăpat treptat de cele mai rele faze ale luptei neîncetate pentru viață, și a început să caute modalitatea de a-și îndulci traiul; acesta a fost debutul eforturilor ei pentru a parveni la un nivel din ce în ce mai ridicat de confort material. Prin manufactură și prin industrie, oamenii amplifică treptat conținutul de plăcere al vieții de muritor.

81:5.3 (906.1) Totuși, societatea culturală nu este un mare club binefăcător al privilegiilor moștenite, în care toți oamenii sunt născuți membri fără drepturi de intrare, și în întregime egali. Ea este mai degrabă o înaltă corporație, mereu în progres, de artizani pământeni, neadmițând în rândurile ei decât pe cei mai nobili dintre lucrătorii care se străduiau să facă lumea un cadru mai bun, în care copiii lor și copiii copiilor lor să poată trăi și progresa în cursul epocilor care vor veni. Și această corporație a civilizației pretinde drepturi de admitere costisitoare, impune discipline stricte și riguroase, aplică sancțiuni grele tuturor dizidenților și nonconformiștilor, în timp ce ea conferă puține libertăți sau privilegii personale, în afară de o securitate sporită contra pericolelor comune și a primejdiilor rasiale.

81:5.4 (906.2) Asocierea socială este o formă de asigurare pentru supraviețuire, și oamenii au învățat că ea era profitabilă; de aceea, cea mai mare parte a indivizilor sunt dispuși să plătească acele prime de sacrificiu de sine și de restricții de libertăți personale pe care societatea le cere membrilor ei ca preț de răscumpărare al acestei protecții colective mărite. Pe scurt, mecanismul social de azi este un plan de asigurare prin tatonări destinate să ofere un anumit grad de protecție, împotriva unei reveniri la teribilele condiții antisociale caracteristice primelor experiențe ale rasei umane.

81:5.5 (906.3) Societatea a devenit astfel un plan de cooperare în vederea obținerii eliberării civile prin instituții, eliberarea economică prin capital și prin invenții, libertatea socială prin cultură, și protecția contra violențelor prin regulamentele poliției.

81:5.6 (906.4) *Forța nu creează dreptul, dar ea face să fie respectate drepturile comun recunoscute ale fiecărei generații succesive.*

Misiunea majoră a guvernului constă în a defini dreptul, reglementarea justă și echitabilă a diferențelor de clasă, și obligația unei egalități de șansă în fața legii. Fiecare drept uman este asociat cu o îndatorire socială; un privilegiu de grup este un mecanism de apărare care pretinde infailibil plata totală a datoriilor coercitive ale serviciului față de grup. Iar drepturile colective, la fel de bine ca și cele individuale, trebuie să fie protejate, inclusiv reglementarea înclinațiilor sexuale.

81:5.7 (906.5) Libertatea supusă regulilor colective este țelul legitim al evoluției sociale. Libertatea fără restricții este visul himeric și zadarnic al minții oamenilor instabili și superficiali.

6. Menținerea civilizației

81:6.1 (906.6) În timp ce evoluția biologică a progresat constant spre mai bine, o mare parte a evoluției culturale a ieșit din valea Eufratului în valuri succesive care au slăbit cu timpul, până ce, în cele din urmă, totalitatea descendenților de pur sânge adamic s-a dus să îmbogățească civilizațiile Asiei și ale Europei. Rasele nu s-au amalgamat complet, dar civilizațiile lor s-au contopit într-o mare măsură. Cultura s-a răspândit lent prin lume. Ea a făcut ca această civilizație să fie menținută și încurajată, căci astăzi nu mai există noi surse de cultură, nici audiți pentru a întări și stimula lentul progres evolutiv al civilizației.

81:6.2 (906.7) Civilizația care evoluează acum pe Urantia este fondată pe următorii factori din care a provenit:

81:6.3 (906.8) 1. *Împrejurările naturale*. Natura și întinderea unei civilizații materiale sunt determinate, într-o mare măsură, de resursele naturale disponibile. Climatul, timpul necesar, precum și numeroase condiții fizice, sunt factori în evoluția culturii.

81:6.4 (907.1) La debutul erei andite, în întreaga lume nu existau decât două zone întinse și fertile care constituiau teritoriile de vânătoare deschise. Una se găsea în America de Nord și a fost invadată de amerindieni; cealaltă se găsea în nordul Turkestanului și a fost parțial ocupată de o rasă andonic-galbenă. Factorii esențiali ai evoluției unei culturi superioare în sud-vestul Asiei au fost rasa și climatul. Andiții erau un mare popor, dar factorul decisiv care a determinat cursul civilizației lor a fost ariditatea în creștere din Iran, din Turkestan și din Sinkiang, care i-a *forțat* să inventeze și să adopte metode noi și să avanseze pentru a obține cu greu mijloacele de existență din pământurile lor din ce în ce mai puțin fertile.

81:6.5 (907.2) Configurația continentelor și a altor dispuneri geografice au exersat o mare influență în determinarea păcii sau a războiului. Foarte puțini urantieni au putut beneficia de o ocazie atât de favorabilă pentru a se dezvolta cu continuitate, și fără a fi molestați, ca aceea de care s-au bucurat popoarele Americii de Nord - protejate practic pe toate coastele de către vastele oceane.

81:6.6 (907.3) 2. *Mijloacele de producție*. Cultura nu s-a dezvoltat niciodată în condiții de sărăcie; răgazul este esențial progresului civilizației. Indivizii puteau dobândi, fără bogăția materială, un caracter având o valoare morală și spirituală, însă o civilizație

culturală nu poate izvorî decât din condiții de prosperitate materială care încurajează tihna combinată cu ambiția.

81:6.7 (907.4) Pe parcursul timpurilor primitive, viața pe Urantia era o problemă serioasă și gravă. Pentru a scăpa de această luptă neîncetată și de această trudă interminabilă, omenirea a tins constant să se lase purtată către climatele salubre ale tropicelor. Aceste zone mai calde de locuire au atenuat fără dubiu, într-o oarecare măsură, lupta îndârjită pentru existență, dar rasele și triburile care căutau astfel facilitatea utilizau rar răgazul lor necâștigat prin muncă pentru a face civilizația să avanseze. Progresele sociale sunt invariabil provenite din ideile și din proiectele raselor care, prin eforturile lor inteligente, au învățat să își obțină cu greu din pământ mijloacele de trai cu mai puține eforturi și cu zile de muncă scurtate, ceea ce le-a permis să dispună de o marjă profitabilă de răgazuri binemeritate.

81:6.8 (907.5) 3. *Cunoștințele științifice.* Aspectele materiale ale civilizației trebuie întotdeauna să aștepte acumularea datelor științifice. După descoperirea arcului și a săgeții, și după utilizarea animalelor ca forță motrice, s-a scurs mult timp până ce oamenii au învățat cum să pună în valoare puterea vântului și a căderilor de apă, urmate de folosirea vaporilor și a electricității. Totuși, uneltele civilizației s-au îmbunătățit lent. Țesutul, olăritul, domesticirea animalelor și prelucrarea metalelor a fost urmată de o epocă a scrisului și a tipăritului.

81:6.9 (907.6) Cunoașterea este putere. Invențiile precedă întotdeauna accelerarea dezvoltării culturale la scară mondială. Știința și invențiile au fost cele mai mari beneficiare ale presei de tipărire, iar

interacțiunea tuturor activităților culturale și inventive au accelerat considerabil ritmul civilizației.

81:6.10 (907.7) Știința îi învață pe oameni să vorbească noul limbaj al matematicii, și îi pregătește să gândească conform liniilor unei exigente precizii. Știința stabilizează de asemenea filozofia eliminând erorile, și purifică în același timp religia distrugând superstițiile.

81:6.11 (907.8) 4. *Resursele umane.* Mâna de lucru este indispensabilă în răspândirea civilizației. Pe de altă parte, în condiții egale, un popor numeros va domina civilizația unei rase mai reduse. În consecință, o națiune care nu reușește să sporească numărul cetățenilor ei până la o anumită cifră, se găsește împiedicată de la realizarea pe deplin a destinului ei național, dar, la un punct dat, întreaga creștere suplimentară a densității populației devine o sinucidere. Înmulțirea locuitorilor peste raportul normal oameni-sol conduce fie la scăderea nivelului de trai, fie la extinderea imediată a frontierelor teritoriale prin pătrundere pașnică sau prin cucerire militară - la ocuparea prin forță.

81:6.12 (908.1) Voi sunteți uneori șocați de ravagiile războiului, însă ar trebui să recunoașteți necesitatea de a se da naștere unui mare număr de muritori pentru a furniza ample ocazii dezvoltării sociale și morale; odată cu această fecunditate planetară a survenit însă curând grava problemă a suprapopulației. Cea mai mare parte a lumilor locuite sunt mici. Urantia este la mijloc, poate puțin mai sus. Stabilizarea populației naționale la nivelul optim ridică cultura și împiedică războiul. Și înțeleaptă este națiunea care cunoaște momentul în care să se oprească din creștere.

81:6.13 (908.2) Cu toate acestea, continentul cel mai bogat în depuneri naturale și cel mai avansat în echipamente mecanice va face puțin progres dacă inteligența poporului său este în declin. Se poate obține cunoaștere prin instruire, dar înțelepciunea, care este indispensabilă adevăratei culturi, se dobândește numai grație experienței, prin bărbații și prin femeile inteligenți din naștere. Oamenii acestui ordin sunt capabili să învețe din experiență și să devină cu adevărat înțelepți.

81:6.14 (908.3) 5. *Eficiența resurselor materiale.* Deși lucrurile depind de înțelepciunea manifestată în utilizarea resurselor naturale, a cunoștințelor științifice, a mijloacelor de producție și a potențialului uman, factorul principal al civilizației primitive a fost *forța* exercitată de înțelepții conducători sociali. Oamenii primitivi s-au văzut literalmente cu civilizația impusă de către contemporanii lor superiori. Această lume a fost în mare măsură dominată de minorități superioare și bine organizate.

81:6.15 (908.4) Forța nu creează dreptul, însă ea creează ceea ce există și ceea ce a existat din punct de vedere istoric. Doar recent a atins Urantia punctul unde societatea este dispusă să pună în discuție etica forței și a dreptului.

81:6.16 (908.5) 6. *Eficacitatea limbajului.* Civilizația a trebuit să aștepte limbajul pentru a se răspândi. Limbile care dăinuiau și care se îmbogățeau au asigurat expansiunea gândirii și a proiectelor civilizate. În cursul epocilor primitive, au fost aduse importante progrese limbajului. Astăzi, există o mare nevoie de o dezvoltare lingvistică adițională pentru facilitarea exprimării gândirii în evoluție.

81:6.17 (908.6) Limbajul a luat naștere în asocierile de grupuri, fiecare grup local stabilind propriul lui sistem al schimbului de cuvinte. Limbajul s-a dezvoltat prin gesturi, prin semne, prin strigăte, prin sunete imitative, prin intonații și prin accente, și a parvenit mai târziu la vocalizarea alfabetelor. Limbajul este cel mai mare și cel mai util dintre instrumentele gândirii umane, dar el nu a înflorit niciodată înainte ca grupurile sociale să fi dobândit un oarecare răgaz. Tendința de a se juca cu limbajul a creat noi cuvinte - argourile. Dacă majoritatea adoptă argoul, atunci uzanța constituie limbajul. Un exemplu de origine a dialectelor este obișnuința de 'a vorbi ca bebelușii' într-un grup familial.

81:6.18 (908.7) Diferențele de limbaj au fost întotdeauna marele obstacol în extinderea păcii. Cucerirea dialectelor trebuie să preceadă răspândirea unei culturi într-o rasă, pe un continent sau în lumea întreagă. Un limbaj universal promovează pacea, asigură cultura și sporește fericirea. E suficient chiar și ca idiomurile unei lumi să fie reduse la un număr mic pentru ca stăpânirea lor, de către popoarele cultivate conducătoare, să influențeze puternic realizarea păcii și a prosperității mondiale.

81:6.19 (908.8) Urantia a făcut foarte puțin progres în dezvoltarea unui limbaj internațional, dar foarte mult s-a realizat prin stabilirea de schimburi comerciale internaționale. Toate aceste relații internaționale ar trebui să fie încurajate, fie că e vorba de limbaj, de comerț, de artă, de știință, de jocuri competiționale sau de religie.

81:6.20 (909.1) 7. *Eficiența dispozitivelor mecanice.* Progresul civilizației este direct legat în dezvoltarea și în posedarea uneltelor, a mașinilor și a canalelor de distribuire. Uneltele îmbunătățite, mașinile

ingenioase și eficiente, determină supraviețuirea grupurilor rivale în cadrul civilizației care progresează.

81:6.21 (909.2) În timpurile primitive, singura energie folosită pentru cultivarea solului era mâna de lucru umană. A fost nevoie de o luptă îndelungată pentru înlocuirea oamenilor cu boii, căci aceasta a constrâns oamenii la șomaj. Mai recent, mașinile au început să înlocuiască oamenii, și fiecare avansare în acest domeniu contribuie direct la progresul societății, deoarece ea eliberează mâna de lucru pentru sarcinile de valoare mai mare.

81:6.22 (909.3) Știința, călăuzită de înțelepciune, poate deveni marea eliberatoare a oamenilor. O epocă a mașinismului nu poate să se transforme în dezastru decât pentru o națiune al cărei nivel intelectual este prea slab pentru a descoperi metodele înțelepte și tehnicile sănătoase care să-i permită să se adapteze cu succes la dificultățile de tranziție cauzate de pierderea subită a unui mare număr de locuri de muncă datorate intervenției prea rapide a noilor mașini economisind mâna de lucru.

81:6.23 (909.4) 8. *Caracterul de deschizători de drumuri.* Moștenirea socială permite oamenilor să stea pe umerii tuturor celor care i-au precedat și care au contribuit întrucâtva la suma culturii și a cunoașterii. În această lucrare de transmitere a ștafetei culturale generației următoare, căminul va rămâne mereu instituția fundamentală. Jocul și viața socială vin apoi, cu școala pe ultimul loc, dar de indispensabilă într-o societate complexă și înalt organizată.

81:6.24 (909.5) Insectele se nasc pe deplin educate și înzestrate pentru viață - o existență într-adevăr foarte strâmtă și pur instinctivă. Bebelușul uman se naște fără educație; oamenii posedă așadar, prin

controlul pregătirii educative a tinerei generații, puterea de a modifica considerabil cursul evolutiv al civilizației.

81:6.25 (909.6) În secolul al douăzecilea, cele mai mari influențe care au contribuit la avansarea civilizației și la progresarea culturii sunt creșterea însemnată a călătoriilor în lume și ameliorările fără precedent în mijloacele de comunicare. Progresul educației nu a ținut însă pasul cu expansiunea structurii sociale; aprecierea modernă a eticii nu este nici ea dezvoltată în acord cu creșterea în domeniile pur intelectuale și științifice. În plus, civilizația modernă se găsește într-un punct mort în dezvoltarea ei spirituală și în ocrotirea instituției căminului.

81:6.26 (909.7) 9. *Idealurile rasiale.* Idealurile unei generații sapă drumurile destinului pentru posteritatea ei imediată. *Calitatea* purtătorilor de torță sociali va determina avansarea sau regresul civilizației. Casele, bisericile și școlile unei generații predetermină tendința de caracter a celei următoare. Forța vie morală și spirituală a unei rase sau a unei națiuni determină în mare măsură rapiditatea dezvoltării culturale a civilizației ei.

81:6.27 (909.8) Idealurile înalță sursa curentului social. Nici un curent nu poate urca mai sus decât sursa sa, oricare ar fi tehnica de presiune sau controlul de direcție folosit. Forța propulsoare a aspectelor, chiar și a celor mai materiale, ale unei civilizații culturale rezidă în înfăptuirile cel mai puțin materiale ale societății. Inteligența se poate să controleze mecanismul civilizației, înțelepciunea se poate să-l dirijeze, dar idealismul spiritual este energia care înalță realmente cultura umană și o face să progreseze de la un nivel de înfăptuire la următorul.

81:6.28 (910.1) La început, viața era o luptă pentru existență; astăzi, ea este o luptă pentru nivelul vieții; mâine, aceasta va fi o competiție pentru calitatea gândirii, viitorul țel pământesc al existenței umane.

81:6.29 (910.2) 10. *Coordonarea specialiștilor.* Diviziunea muncii efectuată devreme și corolarul ei ulterior de specializare a făcut civilizația să avanseze enorm; aceasta depinde acum de cooperarea eficientă a specialiștilor. Pe măsura expansiunii societății, trebuie să se găsească o metodă pentru regruparea diverșilor specialiști.

81:6.30 (910.3) Specialiștii chestiunilor sociale, ai artei, ai tehnicii și ai industriei continuă să se înmulțească și să-și mărească abilitatea și dexteritatea. Această specializare a aptitudinilor și această deosebire a ocupațiilor va sfârși prin a slăbi și prin a dezintegra societatea umană, dacă nu se pun în aplicare mijloace eficiente de coordonare și de cooperare. Inteligențele capabile de o asemenea inventivitate și de o asemenea specializare ar trebui să fie în întregime competente pentru a imagina metode adecvate de control și de adaptare care să permită să se rezolve toate problemele provenite din dezvoltarea rapidă a invențiilor și din accelerarea expansiunii culturale.

81:6.31 (910.4) 11. *Procedeele de găsire a locuri de muncă.* Epoca viitoare de dezvoltare socială va fi concretizată de o mai bună cooperare și de o coordonare mai eficientă a specializărilor în creștere și în expansiune permanentă. Pe măsură ce munca se tot diversifică mult, a fost imaginată o tehnică pentru orientarea indivizilor către ocupații potrivite. Mașinismul nu este singura cauză a șomajului la popoarele civilizate ale Urantiei. Complexitatea economică și

creșterea regulată a specialiștilor industriali și profesionali complică problemele de plasare a mâinii de lucru.

81:6.32 (910.5) Nu este de ajuns să se învețe oamenii să lucreze; o societate complexă trebuie, de asemenea, să furnizeze metode eficiente pentru a le găsi o ocupație. Înainte de a-i învăța pe cetățeni tehnici înalt specializate pentru ca ei să-și câștige traiul, ar trebui să fie instruiți într-una sau mai multe metode de lucru nespecializate de comerț sau ocupații pe care ei le ar putea practica în perioada unui șomaj temporar în munca lor specializată. Nici o civilizație nu poate supraviețui menținerii prelungite a marilor clase de șomeri. Cu timpul, acceptarea sprijinului din partea Bugetului public deformează mentalitatea cetățenilor, chiar și a celor mai buni, și îi demoralizează. Caritatea privată însăși devine pernicioasă dacă îi întreține mult timp pe cetățenii valizi.

81:6.33 (910.6) O societate foarte specializată nu se va dedica de bună voie practicilor străvechi comunitare și feudale ale popoarelor antichității. Este adevărat că multe servicii comune pot fi utile și profitabile socializate, dar cea mai bună manieră de guvernare a ființelor umane înalt instruite și ultraspecializate este o tehnică de cooperare inteligentă. O coordonare modernizată și o reglementare fraternă vor duce la o cooperare mai durabilă decât vechile și primitivele metode ale comunismului sau ale instituțiilor reglementare dictatoriale bazate pe forță.

81:6.34 (910.7) 12. *Deschiderea către cooperare.* Unul din marile obstacole în progresul societății umane este conflictul dintre interesele și bunăstarea colectivităților umane cele mai numeroase și cele mai socializate pe de o parte, și grupările mai puțin numeroase

ale opozanților asociați pe de altă parte, fără a socoti indivizii izolați cu mentalitate antisocială.

81:6.35 (910.8) Nici o civilizație națională nu durează un timp îndelungat, decât dacă metodele ei educative și ideile ei religioase inspiră un patriotism inteligent și un devotament național de tip elevat. Fără acest gen de patriotism inteligent și de solidaritate culturală, toate națiunile tind să se dezintegreze ca urmare a invidiilor regionale și a meschinăriilor locale.

81:6.36 (911.1) Pentru menținerea unei civilizații mondiale, a fost nevoie ca ființele umane să învețe să trăiască împreună în pace și în fraternitate. Fără coordonarea eficientă, civilizația industrială este pusă în primejdie de pericolele ultraspecializării: monotonia, îngustimea, și tendința de a nutri neîncredere și invidie.

81:6.37 (911.2) 13. *Conducerea eficientă și înțeleaptă.* Civilizația depinde, într-o mare, o foarte mare măsură, de starea de spirit constând în a se înhăma la treabă cu elan și cu eficacitate. Zece oameni nu valorează cu mult mai mult decât unul la ridicarea unei grele poveri, dacă ei nu o ridică împreună - toți în același timp. Acest lucru în echipă - cooperarea socială - depinde de calitatea conducătorilor. Civilizațiile culturale ale trecutului și ale prezentului au fost întemeiate pe cooperarea inteligentă a cetățenilor cu conducătorii înțelepți și progresivi. Până ca oamenii să atingă prin evoluție nivele mai elevate, civilizația va continua să depindă de o conducere înțeleaptă și viguroasă.

81:6.38 (911.3) Înaltele civilizații se nasc dintr-o corelare inteligentă a bogăției materiale, a măreției intelectuale, a valorii morale, a abilității sociale și a clarviziunii cosmice.

81:6.39 (911.4) 14. *Schimbările sociale.* Societatea nu este o instituție divină; ea este un fenomen de evoluție progresivă; o civilizație care progresează este mereu întârziată atunci când șefii ei întârzie să efectueze, în organizarea socială, schimbări esențiale pentru a ține pasul cu dezvoltările științifice ale epocii. Cu toate acestea, anumite lucruri nu trebuie disprețuite pur și simplu pentru că sunt vechi, nici nu trebuie îmbrățișată fără rezerve o idee numai pentru faptul că este originală și nouă.

81:6.40 (911.5) Oamenilor nu ar trebui să le fie teamă să facă experimente cu mecanismele societății, dar aventurile adaptării culturale ar trebui întotdeauna controlate de către aceia care sunt pe deplin la curent cu istoria evoluției sociale; ar trebui întotdeauna ca inovatorii să fie sfătuiți de înțelepciunea celor care au experiență practică în domeniile tentativelor sociale luate în considerare. *Nici o mare schimbare socială sau economică nu ar trebui să fie încercată dintr-o dată.* Timpul este esențial tuturor tipurilor de adaptări umane - fizice, sociale sau economice. Numai ajustările morale și spirituale pot fi efectuate sub impulsul de moment, și chiar și acelea, au nevoie de timp pentru a pune pe deplin în aplicare repercusiunile lor materiale și sociale. Acestea sunt idealurile rasei care servesc în principal drept sprijin și asigurare în timpul perioadelor critice în care o civilizație se găsește la tranziția între două nivele consecutive.

81:6.41 (911.6) 15. *Măsurile preventive contra declinului brusc din perioadele de tranziție.* Societatea este rezultatul a numeroase epoci de tatonări; ea reprezintă ceea ce a supraviețuit ajustărilor și reajustărilor selective în stadiile succesive ale ascensiunii milenare a oamenilor de la nivelele animale până la nivelele umane de statut

planetar. Marele pericol pentru toată civilizația - în orice moment - este amenințarea declinului pe durata tranziției dintre metodele stabilite ale trecutului și procedeele noi și mai bune, dar neverificate, ale viitorului.

81:6.42 (911.7) Calitatea conducătorilor este vitală pentru progres. Înțelepciunea, perspicacitatea și prevederea sunt indispensabile națiunilor pentru a dăinui. Civilizația nu este realmente niciodată în primejdie atâta timp cât conducătorii capabili nu încep să dispară. Numărul acestor șefi înțelepți nu depășește niciodată unu la sută din populație.

81:6.43 (911.8) Prin aceste trepte ale scării evolutive, civilizația s-a înălțat la un nivel unde ar putea fi puse în aplicare puternicele influențe care au culminat în cultura aflată în expansiune rapidă în cel de-al douăzecilea secol. Numai aderând la aceste principii esențiale pot oamenii spera să mențină civilizațiile lor actuale, în timp ce asigură dezvoltarea lor continuă și supraviețuirea lor sigură.

81:6.44 (912.1) Aceasta este esența îndelungatei lupte a popoarelor pământului pentru întemeierea civilizației de la epoca lui Adam încoace. Cultura de astăzi este rezultatul acestei evoluții asidue. Înaintea descoperirii tiparului, progresele erau relativ lente, deoarece oamenii unei generații nu puteau beneficia atât de rapid de înfăptuirile predecesorilor lor. Dar, în acest moment, societatea umană se năpustește înainte sub puterea forței vii acumulate a tuturor epocilor în cursul cărora a luptat civilizația.

81:6.45 (912.2) [Relatat de un Arhanghel din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 81](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 83](#) >>

Capitolul 82

Evoluția căsătoriei

82:0.1 (913.1) CĂSĂTORIA - împerecherea - se naște din bisexualitate. Căsătoria este reacția umană de adaptare la această bisexualitate, în timp ce viața de familie este ansamblul care rezultă din toate aceste ajustări evolutive și adaptative. Căsătoria este durabilă; ea nu este inherentă evoluției biologice, însă este la baza întregii evoluții sociale și, de aceea, continuitatea existenței ei este asigurată într-o formă sau alta. Căsătoria i-a dat omenirii căminul, iar căminul este gloria care încununează întreaga lungă și înverșunată luptă evolutivă.

82:0.2 (913.2) Deși instituțiile religioase, sociale și educative sunt toate esențiale supraviețuirii unei civilizații culturale, *familia este cea*

care joacă rolul civilizator major. Un copil învață de la familia lui și de la vecinii lui cea mai mare parte a lucrurilor esențiale ale vieții.

82:0.3 (913.3) Omenirea vremurilor străvechi nu posedă o civilizație socială foarte bogată, dar ei o transmiteau fidel și eficient generațiilor următoare pe aceea pe care o aveau. Ar trebui recunoscut că cea mai mare parte a civilizațiilor trecutului au continuat să evolueze cu un strict minim din alte influențe instituționale, deoarece căminele funcționau efectiv. Astăzi, rasele umane dețin o bogată moștenire socială și culturală, care ar trebui să fie cu înțelepciune și cu utilitate transmisă generațiilor următoare. Familia, în calitate de instituție educativă, trebuie să fie menținută.

1. Instinctul împerecherii

82:1.1 (913.4) În ciuda prăpastiei care separă personalitatea bărbatului de aceea a femeii, nevoia sexuală este suficientă pentru a asigura împreunarea lor în vederea reproducerii speciei. Acest instinct opera eficient cu mult înainte ca ființele umane să înceapă să experimenteze ceea ce a fost numit, mai târziu, dragoste, devotament și fidelitate conjugală. Împerecherea este o tendință innăscută, iar căsătoria este repercusiunea socială evolutivă.

82:1.2 (913.5) Interesul și dorința sexuală nu erau pasiuni dominante la popoarele primitive; ei le considerau pur și simplu normale. Toată experiența reproducerii era lipsită de înfrumusețări imaginative. Pasiunea sexuală absorbantă a popoarelor mai înalt civilizate se datorează în principal amestecurilor de rase, în special când natura

evolutivă a fost stimulată de imaginația asociativă și de aprecierea frumuseții inerente nodiților și adamiților. Rasele evolutive nu au absorbit însă această ereditate andită decât într-o măsură atât de slabă, încât ea nu a reușit să procure o suficientă stăpânire de sine pentru a ține în frâu pasiunile animale astfel însuflețite și stârnite de o conștiință mai acută a sexului și de nevoi de împerechere mai imperioase. Dintre rasele evolutive, oamenii roșii sunt aceia care aveau codul sexual cel mai elevat.

82:1.3 (913.6) Reglementarea sexuală relativă la căsătorie indică:

82:1.4 (913.7) 1. Progresul relativ al civilizației. Din ce în ce mai mult, civilizația a pretins ca satisfacerea sexuală să fie canalizată în mod util și în conformitate cu moravurile.

82:1.5 (914.1) 2. Proporția de sânge andit la un popor oarecare. În aceste colectivități, sexul a devenit expresia când cea mai elevată, când cea mai vulgară a naturii fizice precum și a naturii emoționale.

82:1.6 (914.2) Rasele sangice aveau patimi animale normale, dar ele manifestau puțină imaginație, și nu apreciau mai deloc frumusețea și atracția fizică a sexului opus. Chiar și la rasele primitive de astăzi, ceea ce se numește atracție sexuală este ceva virtual absent; popoarele neamestecate au un instinct al împreunării definit, dar o atracție sexuală insuficientă pentru a crea probleme serioase care să necesite un control social.

82:1.7 (914.3) Instinctul împerecherii este una din forțele fizice dominante care mobilizează ființele umane; el este singura emoție care, sub masca satisfacțiilor individuale, îi determină efectiv, prin șiretenie, pe oamenii egoiști să pună bunăstarea și perpetuarea rasei

mult deasupra tihnei individuale și a libertății, care rezultă dintr-o absență a responsabilităților personale.

82:1.8 (914.4) De la primele ei începuturi până în timpurile moderne, căsătoria ca instituție zugrăvește evoluția socială a tendinței biologice de a se perpetua. Perpetuarea speciei umane care evoluează este asigurată de prezența acestui impuls rasial de împerechere, un imbold care se numește vag atracție sexuală. Această mare nevoie biologică devine pivotul motor al tuturor felurilor de instincte, de sentimente și de deprinderi asociate - fizice, intelectuale, morale și sociale.

82:1.9 (914.5) La sălbatici, furnizarea alimentelor era motivul incitant, dar, când civilizația asigură o abundență de hrană, nevoia sexuală devine frecvent un impuls dominant și, în consecință, are întotdeauna nevoie de o reglementare socială. La animale, periodicitatea instinctivă înfrânează înclinația spre a se împerechea, dar, la om, care este într-o mare măsură o ființă care se controlează pe sine, ea nu este cu totul periodică; devine deci necesar ca societatea să impună indivizilor stăpânirea de sine.

82:1.10 (914.6) Nici o emoție sau nici un instinct uman căruia omul i se abandonează fără măsură și în exces nu poate provoca tot atât de multe rele și amărăciuni ca această puternică nevoie sexuală.

Subordonarea inteligentă a acestui impuls față de reglementarea socială este testul suprem al actualității unei civilizații. Stăpânirea de sine, tot mai multă stăpânire de sine, este cerința mereu crescândă a umanității care avansează. Secretul, lipsa de sinceritate și ipocrizia, pot ascunde problemele sexuale, dar acestea nu oferă soluții și nu fac să progreseze etica.

2. Tabuurile restrictive

82:2.1 (914.7) Istoria evoluției căsătoriei este pur și simplu istoria controlului sexual sub presiunea restricțiilor sociale, religioase și civile. Natura nu recunoaște mai deloc indivizii; ea nu ține deloc cont de ceea ce se cheamă morală; ea se interesează în mod unic și exclusiv de reproducerea speciei. Natura stăruie irezistibil asupra reproducerii, dar ea lasă cu indiferență societății grija rezolvării problemelor care rezultă, creând astfel, pentru omenirea în evoluție, o problemă majoră și întotdeauna de actualitate. Acest conflict social constă într-un război fără sfârșit între instinctele fundamentale și etica în evoluție.

82:2.2 (914.8) La rasele primitive, relațiile dintre sexe nu erau reglementate, ori erau prea puțin. Din cauza acestei libertăți sexuale, prostituția nu exista. Nici chiar astăzi, pigmeii și alte triburi înapoiate, nu posedă instituția matrimonială; studierea acestor popoare relevă simple obiceiuri de împreunare practicate de rasele primitive. Dar popoarele antice ar trebui să fie studiate și judecate în lumina criteriilor morale ale moravurilor propriiei lor epoci.

82:2.3 (915.1) Totuși, dragostea liberă nu a fost niciodată bine văzută la popoarele care depășiseră sălbăticia. De când s-au format grupurile sociale, au apărut și codurile matrimoniale și restricțiile conjugale. Împerecherea a progresat astfel printr-o multitudine de tranziții, de la o stare de licență sexuală aproape totală până la standardele morale

ale secolului al douăzecilea, implicând o restricție sexuală aproape completă.

82:2.4 (915.2) În toate primele stadii de dezvoltare tribală, moravurile și tabuurile restrictive erau foarte grosolane; ele au reușit, cu toate acestea, să separe sexele, ceea ce a favorizat liniștea, ordinea și industria; lunga evoluție a căsătoriei și a căminului începuse. Obiceiurile sexuale privind îmbrăcămintea, podoabele și practicile religioase și-au avut originea în tabuurile primitive, care defineau câmpul libertăților sexuale și sfârșeau astfel prin a crea conceptele de viciu, de crimă și de păcat. Totuși, obișnuința a domnit destul de multă vreme ca să suspende toate reglementările sexuale în timpul zilelor de mare sărbătoare, și în special în ziua de Întâi Mai.

82:2.5 (915.3) Femeile au fost întotdeauna supuse mai multor tabuuri restrictive decât bărbații. Moravurile primitive acordau femeilor nemăritate același grad de libertate sexuală ca și bărbaților, dar întotdeauna li s-a pretins soțiilor ca ele să fie fidele soților lor. Căsătoria primitivă nu a restrâns mult libertățile sexuale ale bărbatului, dar a făcut continuarea libertății sexuale tabu pentru femeie. Femeile măritate au purtat întotdeauna un anumit semn distinctiv care făcea din ele o clasă separată; să amintim aici coafura, îmbrăcămintea, vălul, izolarea, podoabele și inelele.

3. Moravurile primitive ale căsătoriei

82:3.1 (915.4) Căsătoria este răspunsul instituțional al organismului social la tensiunea biologică mereu prezentă a nevoii neconținute a

omului de a se reproduce - multiplicarea de sine. Împerecherea este universal naturală și, pe măsură ce societatea a evoluat de la simplu la complex, ea a avut o evoluție corespunzătoare a moravurilor de împerechere, geneza instituției matrimoniale. Când evoluția socială a progresat până la stadiul în care sunt generate moravurile, căsătoria se găsește peste tot ca o instituție evoluată.

82:3.2 (915.5) Întotdeauna au fost și întotdeauna vor fi două domenii distincte ale căsătoriei: moravurile, legile care reglementau aspectele exterioare ale împreunării, și relațiile pe de altă parte secrete și personale dintre bărbați și femei. Indivizii sunt întotdeauna revoltați contra reglementărilor sexuale impuse de societate, și aceasta este motivul acestei probleme sexuale milenare: autoconservarea este individuală, dar asigurată de colectivitate; autoperpetuarea este socială, dar asigurată de impulsurile individuale.

82:3.3 (915.6) Moravurile, atunci când sunt respectate, au în mare măsură puterea de a restrânge și de a controla nevoia sexuală, după cum s-a văzut la toate rasele. Criteriile căsătoriei au reflectat întotdeauna în mod veridic puterea curentă a moravurilor și integritatea funcțională a guvernării civile. Dar moravurile primitive cu privire la sex și la împreunare erau o masă de prescripții confuze și grosolane; părinții, copiii, familia și societatea aveau toți interese opuse în reglementarea căsătoriei. Dar, în ciuda tuturor acestora, rasele care au exaltat și au practicat căsătoria au evoluat natural la nivele mai elevate și au supraviețuit în număr tot mai mare.

82:3.4 (915.7) În epocile primitive, căsătoria era prețul rangului social; posedarea unei femei era un semn de distincție. Sălbaticul privea ziua căsătoriei lui ca marcând inaugurarea responsabilității și a

virilității sale. Într-o anumită epocă, s-a considerat căsătoria ca o îndatorire socială; în alta, ca o obligație religioasă; încă într-o altă epocă, ca o necesitate politică pentru furnizarea de cetățeni Statului.

82:3.5 (916.1) Multe triburi primitive pretindeau ca un bărbat să fi săvârșit niște răpiri pentru a fi demn de a se căsători. Acestor raiduri au fost substituite mai târziu cu luptele atletice și jocurile de competiție. Câștigătorii acestor probe primeau premiul întâi - dreptul de a alege dintre fecioarele de măritat. Printre vânătorii de capete, un tânăr bărbat nu putea să se căsătorească decât dacă poseda cel puțin un cap, deși a fost cândva posibil să se cumpere craniile. Pe măsură ce cumpărarea femeilor era în declin, ele erau câștigate prin concursurile de enigme; această practică supraviețuiește încă la numeroase grupuri de oameni negrii.

82:3.6 (916.2) Odată cu progresul civilizației, anumite triburi au încredințat alegerii femeilor severele probe matrimoniale de îndurare masculină; femeile au putut astfel să favorizeze bărbații aleși de ele. Aceste probe ale căsătoriei înglobau abilitatea la vânătoare și în luptă și aptitudinea de a întreține o familie. Un timp îndelungat, se cerea ca pretendentul să locuiască în casa logodnicei vreme de cel puțin un an, pentru a munci și a dovedi că este demn de femeia pe care o dorea.

82:3.7 (916.3) Calificativele unei femei erau aptitudinea de a face munca grea și de a da naștere copiilor. Se pretindea ca ea să execute, într-un timp stabilit, o anumită muncă agricolă. Dacă dădea naștere unui copil înainte de căsătorie, ea avea cu atât mai multă valoare; fecunditatea ei era astfel asigurată.

82:3.8 (916.4) Faptul că popoarele antichității considerau ca o rușine, sau chiar ca un păcat, a nu fi căsătorit explică originea căsătoriilor

între copii; din moment ce trebuia să fii căsătorit, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Se credea, de asemenea, în general, că celibatarii nu aveau acces pe tărâmul spiritelor, și acesta a fost un motiv suplimentar pentru a căsători copiii, până și la nașterea lor, iar uneori și înainte, condiționat de sexul lor. Anticii credeau că însăși morții trebuie să fie căsătoriți. La origine, peștorii erau angajați ca să negocieze căsătoriile persoanelor decedate. Unul dintre părinți dădea dispoziții pentru ca acești intermediari să încheie căsătoria fiului decedat cu o fiică decedată a unei alte familii.

82:3.9 (916.5) La popoarele mai puțin vechi, pubertatea era vârsta obișnuită de căsătorie, dar această vârstă a fost amânată în proporție directă cu progresul civilizației. În evoluția socială s-au ivit ordine speciale de celibatari bărbați și femei; aceste ordine au fost inaugurate și întreținute de către persoane mai mult sau mai puțin lipsite de nevoi sexuale normale.

82:3.10 (916.6) Multe triburi permiteau bărbaților din grupul lor conducător să aibă raporturi sexuale cu logodnica chiar înainte ca ea să fie dată soțului ei. Fiecare dintre acești bărbați făcea atunci un cadou tinerei fecioare, și aceasta a fost originea obiceiului de a se da cadouri de căsătorie. În unele grupuri, se considera că tânăra femeie își câștiga zestrea grație darurilor primite ca răsplată pentru serviciile sale sexuale în sala de expunere a fetelor de măritat.

82:3.11 (916.7) Anumite triburi îi căsătoreau pe tinerii bărbați cu văduvele și cu femeile bătrâne, și, când mai târziu ei deveneau văduvi, li se permitea să se căsătorească cu fete tinere. Se asigura astfel, potrivit cu expresia epocii, ca cei doi părinți să nu facă prostii, cum se presupunea că ar fi fost cazul dacă s-ar fi permis uniunea a doi

tineri. Alte triburi limitau împerecherile la grupuri de vârstă similară. Această limitare la grupurile de o vârstă determinată a fost prima care să dea naștere ideilor de incest. (În India, chiar și în ziua de azi, căsătoriilor nu li se impune nici o restricție de vârstă.)

82:3.12 (916.8) Sub influența anumitor moravuri, văduvia femeilor era tare de temut, văduvele fiind fie omorâte, fie lăsate să se sinucidă pe mormintele bărbaților lor, căci se presupunea că ele trec în tărâmul spiritelor cu soții lor. Văduva supraviețuitoare era invariabil învinuită de moartea bărbatului ei. Unele triburi le ardeau de vii. Dacă o văduvă continua să trăiască, ea ducea o viață de doliu continuu și de restricții sociale intolerabile, căci faptul de a se recăsători era, în general, dezaprobat.

82:3.13 (917.1) Altădată erau încurajate numeroase practici astăzi considerate imorale. Nu era ceva rar ca femeile primitive să fie foarte mândre de iubirile bărbaților lor cu alte femei; castitatea la fete era un mare obstacol la căsătorie. Aducerea pe lume a unui copil înainte de căsătorie făcea fata mult mai dezirabilă ca femeie, căci bărbatul era sigur de a avea o tovarășă fertilă.

82:3.14 (917.2) Multe triburi primitive au sancționat căsătoria de probă până ce femeia devenea gravidă, după care se înfăptuia ceremonia regulată a căsătoriei. La alte grupuri, nu se celebra căsătoria înaintea nașterii primului copil. Dacă o femeie era sterilă, părinții ei trebuia să o răscumpere, iar căsătoria era anulată.

Moravurile pretindeau ca fiecare cuplu să aibă copii.

82:3.15 (917.3) Aceste căsătorii primitive de probă erau în întregime lipsite de orice asemănare de licență; ele erau pur și simplu sincere probe de fecunditate. Cei interesați contractau o căsătorie de îndată ce

fecunditatea era stabilită. Când cuplurile moderne se căsătoresc având în planul secund al minții ideea de a divorța comod dacă viața lor conjugală nu le mulțumește în întregime, ele contractează în realitate o căsătorie de încercare sub o formă mult inferioară onestelor aventuri ale strămoșilor lor mai puțin civilizați.

4. Căsătoria și moravurile care guvernează proprietatea

82:4.1 (917.4) Căsătoria a avut întotdeauna legături strânse cu proprietatea și cu religia. Proprietatea a stabilizat căsătoria și religia a moralizat-o.

82:4.2 (917.5) Căsătoria primitivă era o investiție, o speculație economică; ea era mai mult o chestiune de afaceri decât o problemă de flirt. Anticii se căsătoreau în beneficiul grupului și pentru bunăstarea lui; de aceea, căsătoriile erau ocrotite și aranjate de grup, de părinții lor și de bătrânii lor. Afirmația că moravurile care guvernau proprietatea au fost efective în stabilizarea instituției căsătoriei este coroborată de faptul că, la triburile primitive, căsătoria era mai durabilă decât la multe dintre popoarele moderne.

82:4.3 (917.6) Pe măsură ce civilizația a progresat și proprietatea privată a fost tot mai mult recunoscută de către moravuri, furtul a devenit cea mai marea crimă. Adulterul a fost considerat ca o formă de furt, o violare a drepturilor de proprietate ale soțului; de aceea, el nu este în mod special menționat în moravurile și codurile primitive. Femeia a început prin a fi proprietatea tatălui ei, care își transfera

titlul soțului ei; toate relațiile sexuale legalizate s-au născut din aceste drepturi de proprietate preexistente. Vechiul Testament vorbește despre femei ca de o formă de proprietate. Coranul prezintă ca învățătură inferioritatea lor. Bărbatul avea dreptul de a-și împrumuta soția unui prieten sau unui invitat, și acest obicei prevalează încă la anumite popoare.

82:4.4 (917.7) Gelozia sexuală modernă nu este înnăscută; ea este un produs al moravurilor în evoluție. Bărbatul primitiv nu era gelos pe soția sa; el își apăra pur și simplu proprietatea. Femeia era ținută în obligații sexuale mai stricte decât soțul, pentru că infidelitatea ei conjugală implica o descendență și o moștenire. Foarte de timpuriu în marșul civilizației, copilul nelegitim cădea în dizgrație. La început numai femeia a fost pedepsită pentru adulter; mai târziu, moravurile au decretat și sancționarea partenerului ei. Timp de lungi perioade, soțul ofensat sau tatăl protector aveau pe deplin dreptul de a-l ucide pe intrusul masculin. Popoarele moderne conservau aceste moravuri care alegeau, sub o lege tacită, crimele așa-zise de onoare.

82:4.5 (917.8) Tabuul castității luând naștere ca o fază a moravurilor proprietății, se aplica la început femeilor căsătorite, dar nu și tinerelor fete celibatare. În anii următori, castitatea a fost mai mult pretinsă de către tată decât de curtezan; o virgină era un activ comercial pentru tată - ea aducea un preț mai ridicat. Pe măsură ce castitatea a fost căutată, practica a stabilit să se plătească tatălui onorariile de logodnă în semn de recunoaștere a serviciului de a fi crescut cum se cuvine o logodnică castă pentru viitorul soț. Odată lansată, ideea castității feminine a avut o asemenea influență asupra raselor, încât a apărut practica de a se încuia literalmente fetele, de a le ține realmente

prizoniere timp de ani și ani de zile, cu scopul de a se asigura virginitatea lor. Astfel încât, criteriile mai recente și testele de virginitate au dat naștere claselor de prostituate profesioniste; ele erau logodnicele respinse, acele femei care nu erau recunoscute ca fecioare de mamele logodnicilor lor.

5. Endogamia și exogamia

82:5.1 (918.1) Sălbaticii au observat de foarte devreme că amestecurile rasiale ameliorau calitatea urmașilor. Consangvinitatea nu era întotdeauna rea, însă exogamia a dat întotdeauna rezultate mai bune; moravurile tindeau deci să fixeze restricțiile raporturilor sexuale între părinți apropiați. S-a recunoscut că exogamia a sporit considerabil alegerea ocaziilor pentru progresele și pentru variațiile evolutive. Indivizii născuți din căsătorii exogame erau înzestrați cu talente mai variate și cu o mai mare aptitudine de supraviețuire într-o lume ostilă. Endogamii, precum și moravurile lor, au dispărut treptat. Toate astea s-au produs lent; sălbaticii nu raționau în mod conștient asupra acestor probleme. Dimpotrivă, popoarele progresive ulterioare au făcut-o, și au observat de asemenea că rezulta uneori o debilitate generală dintr-o endogamie excesivă.

82:5.2 (918.2) Deși endogamia filiațiilor bune se traducea uneori prin formarea de triburi puternice, cazurile spectaculoase de rezultate rele care proveneau din endogamia de eredități anormale au marcat mai tare mintea omului; a rezultat că moravurile în evoluție formulau din

ce în ce mai multe tabuuri contra tuturor căsătoriilor între părinți apropiați.

82:5.3 (918.3) Religia a format multă vreme un baraj eficient împotriva căsătoriilor în exterior; numeroase învățături religioase au proscris căsătoria în afara credinței. Femeile au favorizat în general practicarea endogamiei, iar bărbații pe aceea a exogamiei.

Proprietatea a influențat întotdeauna căsătoria. Uneori, într-un efort pentru conservarea proprietăților din interiorul unui clan, s-au ivit moravurile care forțau femeile să aleagă un soț din tribul tatălui lor. Regulile de acest fel au dus la o mare înmulțire a căsătoriilor între veri. Endogamia a fost deopotrivă practică într-un efort de a se păstra secretele meșteșugărești; meșteșugarii specializați căutau să conserve în familie cunoașterea meseriei lor.

82:5.4 (918.4) Când grupurile superioare erau izolate, ele reveneau întotdeauna la împerecherile consanguine. Timp de peste o sută cincizeci de ani, nodiții au fost unul dintre marile grupuri endogame. Moravurile endogamiei mai recente au fost considerabil influențate de tradițiile rasei violete, în care, la început, împerecherile au avut în mod necesar loc între frați și surori. Căsătoriile între un frate și o soră erau comune în Egiptul primitiv, în Siria, în Mesopotamia, și în toate țările altădată ocupate de andiți. Egiptenii au practicat multă vreme căsătoria între frate și soră într-un efort pentru conservarea purității sângelui regesc, și acest obicei a mai persistat încă un timp mai îndelungat în Persia. La mesopotamieni, înaintea epocii lui Avraam, căsătoriile între veri erau obligatorii; verii aveau drept de prioritate pentru a se căsători cu verișoarele lor. Avraam însuși s-a căsătorit cu

sora lui vitregă, dar, mai târziu, moravurile evreilor nu au mai permis aceste uniuni.

82:5.5 (919.1) Primele măsuri pentru eliminarea căsătoriilor dintre frate și soră au fost luate sub influența moravurilor poligame, deoarece soția-soră căuta să domine cu aroganță pe cealaltă soție sau pe celelalte soții. Moravurile unor triburi interziceau căsătoria cu văduva unui frate decedat, dar pretindeau ca fratele viu să procreeze copii în locul fratelui său răposat. Nu există nici un instinct biologic care să se opună cu vreun chip endogamiei; aceste restricții sunt întru totul o chestiune de tabuuri.

82:5.6 (919.2) Exogamia a sfârșit prin a domina, deoarece era favorizată de bărbați. Luând o soție din exterior, ei erau asigurați de a fi mai liberi vizavi de familia lor vitregă. Familiaritatea provoacă disprețul. În consecință, în măsura în care factorul alegerii individuale a început să domine împreunarea, obiceiul a stabilit să fie aleși parteneri din afara tribului.

82:5.7 (919.3) Multe triburi au sfârșit prin a interzice căsătoriile din interiorul unui clan; altele le-au limitat la anumite caste. Tabuul contra căsătoriei cu o femeie care avea același totem ca și partenerul ei, a dat naștere la obiceiul de a răpi femei din triburile vecine. Mai târziu, căsătoriile au fost reglementate mai mult după așezarea teritorială decât după înrudire. Au fost multe etape în evoluția căsătoriei, de la endogamie până la practicile moderne de exogamie. Chiar și după instituirea tabuului asupra căsătoriilor endogame ale oamenilor de rând, regii și conducătorii au fost autorizați să se căsătorească cu o rudă apropiată cu scopul de a conserva sângele

regesc pur și concentrat. Moravurile au permis în general șefilor suverani anumite libertăți în materie sexuală.

82:5.8 (919.4) Prezența popoarelor andite mai recente a contribuit mult la creșterea dorinței raselor sangice de a se căsători în afara triburilor lor. Cu toate acestea, nu i-a fost posibil exogamiei să prevaleze înainte ca grupurile să fi învățat să trăiască relativ în pace cu vecinii lor.

82:5.9 (919.5) Exogamia însăși era o încurajare la pace; căsătoriile între triburi au restrâns ostilitățile. Exogamia a condus la coordonarea tribală și la alianțele militare; ea a devenit predominantă, deoarece a procurat o sporire a forțelor; ea a fost o clăditoare de națiuni. Exogamia a fost deopotrivă mult favorizată de contactele comerciale în creștere; aventurile și explorările au contribuit la extinderea frontierelor împreunării și au facilitat fecundarea încrucișată a culturilor rasiale.

82:5.10 (919.6) Inconsecvențele, de altfel inexplicabile, ale moravurilor matrimoniale ale rasei sunt în mare măsură datorate obiceiului exogamiei însoțit de răpirea și de cumpărarea femeii de la triburile vecine, totul ajungând la un amalgam de diverse moravuri tribale. Tabuurile care respectau endogamia erau sociologice, dar nebiologice; faptul este bine ilustrat de tabuurile asupra căsătoriilor între cei înrudiți; acestea înglobau numeroase grade de relații cu familiile vitrege, aceste cazuri necomportând nici cea mai slabă legătură de sânge.

6. Amestecurile rasiale

82:6.1 (919.7) Nu există rase pure în lumea de azi. Popoarele evolutive de culoare, primitive și originare, nu au decât două rase reprezentative care au subzistat pe pământ, oamenii galbeni și oamenii negri; și chiar și aceste două rase conțin mult sânge al popoarelor de culoare dispărute. Deși rasa zisă albă descinde cu precădere din străvechii oameni albaștri, ea comportă mai mult sau mai puțin un amestec din toate celelalte rase, ca de altfel și oamenii roșii din Americi.

82:6.2 (919.8) Dintre cele șase rase sangice de culoare, trei erau primare și trei secundare. Deși rasele primare - albastră, roșie și galbenă - au fost, în multe privințe, superioare celor trei popoare secundare, nu ar trebui uitat că acestea din urmă posedau multe caracteristici dezirabile care ar fi ameliorat considerabil popoarele primare dacă ar fi putut integra cele mai bune filiații ale raselor secundare.

82:6.3 (920.1) Prejudicata de astăzi contra celor de 'semi-sânge', contra 'hibrizilor' și a 'bastarzilor' s-a înfiripat pentru că cea mai mare parte a fecundațiilor încrucișate moderne se efectuau între filiații foarte mult inferioare ale raselor respective. Rezultatele sunt în aceeași măsură puțin satisfăcătoare când filiațiile degenerate ale aceleiași rase se căsătoresc între ele.

82:6.4 (920.2) Dacă rasele actuale ale Urantiei ar putea fi eliberate de blestemul care rezultă din clasele lor cele mai de jos de specimene degenerate, antisociale, debile din punct de vedere mental și decăzute, ar fi puține obiecții față de o amalgamare rasială limitată. Și, dacă aceste amestecuri rasiale ar putea să aibă loc între tipurile cu totul

superioare din diverse rase, aceasta ar oferi și mai puține inconveniente.

82:6.5 (920.3) Hibridarea neamurilor superioare și diferite este secretul pentru a crea filiații noi și mai viguroase, și asta este adevărat tot atât de bine pentru plante și animale cât și pentru specia umană. Hibridarea creștea vigoarea și marea fecunditatea. Amestecurile rasiale ale claselor mijlocii sau superioare ale unor diverse popoare au mărit mult potențialul *creativ*, cum o arată populația actuală a Statelor Unite ale Americii de Nord. Când aceste împreunări au loc între indivizi ai claselor inferioare, puterea creativă este diminuată, după cum se poate vedea astăzi la popoarele din India meridională.

82:6.6 (920.4) Amestecul de rase contribuie mult la apariția subită a caracteristicilor *noi*, și, dacă această hibridare este uniunea filiațiilor superioare, atunci aceste trăsături noi vor fi de asemenea caracteristici *superioare*.

82:6.7 (920.5) Cât timp rasele actuale vor rămâne atât de aglomerate de filiații inferioare și degenerate, amestecurile rasiale, la o mare scară, vor fi extrem de păgubitoare, dar cea mai mare parte a obiecțiilor față de această experiență sunt întemeiate pe prejudiciile sociale și culturale mai degrabă decât pe considerente biologice. Chiar și printre neamurile inferioare, hibrizii sunt adesea mai buni decât strămoșii lor. Hibridarea tinde să amelioreze specia, din cauza rolului *genelor dominante*. Amestecurile de rase sporesc probabilitatea ca un mai mare număr de *dominante* să fie prezente la hibrid.

82:6.8 (920.6) În cursul ultimei sute de ani, s-au produs mai multe hibridări rasiale decât anterior, pe parcursul mai multor milenii. S-a

exagerat în mare măsură pericolul de a se vedea dizarmonii grosolane ca rezultat al fecundației încrucișate între neamuri umane.

Principalele dificultăți întâmpinate de metiși proveneau din prejudecăți sociale.

82:6.9 (920.7) Experiența lui Pitcairn, constând în amestecarea rasei albe și a rasei polineziene, a avut rezultate destul de bune, deoarece bărbații albi și femeile polineziene proveneau din filiații rasiale relativ bune. Căsătoriile mixte între tipurile cele mai evolute ale raselor albe, roșii și galbene au adus imediat în existență numeroase caracteristici noi și eficiente din punct de vedere biologic. Aceste trei popoare aparțineau raselor sangice primare. Încrucișările raselor albe și negre nu sunt atât de dorit în ceea ce privește rezultatele lor imediate, dar mulatrii care proveneau din acestea nu sunt atât de nedoriți pe cât vor prejudecățile sociale și rasiale să o creadă. Din punct de vedere fizic, hibrizii albi-negri sunt excelente specimene ale omenirii, în pofida ușoarei lor inferiorități în alte câteva privințe.

82:6.10 (920.8) Când o rasă sangică primară se amalgamează cu o rasă sangică secundară, a doua este considerabil ameliorată pe seama primei. Pe o scară mică - extinzându-se pe perioade lungi de timp - nu pot exista obiecții serioase față de această contribuție sacrificială a raselor primare la ameliorarea grupurilor secundare. Din punct de vedere biologic, sangicii secundari erau, în anumite privințe, superiori raselor primare.

82:6.11 (921.1) La urma urmei, adevărata primejdie, pentru specia umană, rezidă în proliferarea dezordonată a filiațiilor inferioare și degenerate ale unor diverse popoare civilizate, mai degrabă decât în pericolul presupus al încrucișării lor rasiale.

82:6.12 (921.2) [Prezentat de Șeful Serafimi staționați pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 82](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 84](#) >>

Capitolul 83

Instituția căsătoriei

83:0.1 (922.1) IATĂ povestea primelor începuturi ale instituției căsătoriei. Ea a progresat constant de la împerecherile neorganizate în promiscuitatea hoardei, prin numeroase variații și adaptări, până la apariția criteriilor căsătoriilor care sfârșeau prin a culmina în realizarea perechilor, uniunea unui singur bărbat și a unei singure femei, pentru a stabili un cămin de ordinul social cel mai elevat.

83:0.2 (922.2) Căsătoria a fost de multe ori în pericol, iar moravurile sociale au făcut în mare măsură apel la sprijinul proprietății și al religiei. Totuși, adevărata influență care salvagardează pentru totdeauna căsătoria, și familia care rezulta din ea, este faptul biologic simplu și înnăscut că bărbații și femeile nu se pot lipsi unii de alții, fie

că este vorba de sălbaticii cei mai primitivi, fie de muritorii cei mai cultivați.

83:0.3 (922.3) Din cauza impulsurilor sexuale omul egoist este antrenat în a se transforma în ceva mai bun decât un animal. Raporturile sexuale satisfac trupurile și amorul propriu, dar implică cu certitudine consecințele abnegației; ele asigură acceptarea îndatoririlor altruiste și a numeroaselor responsabilități familiale benefice pentru rasă. Din acest punct de vedere, sexul a reprezentat elementul civilizator nerecunoscut și nebănuit al sălbaticilor, căci acest același impuls sexual *obligă* automat și infailibil *ființa umană să gândească* și, în cele din urmă, *o face să iubească*.

1. Căsătoria ca instituție socială

83:1.1 (922.4) Căsătoria este mecanismul societății menit să orânduiască și să controleze numeroasele relații umane ivite din faptul fizic al bisexualității. Ca instituție, căsătoria funcționează în două domenii:

83:1.2 (922.5) 1. În organizarea relațiilor sexuale personale.

83:1.3 (922.6) 2. În organizarea descendenței, a moștenirii, a succesiunii și a ordinii sociale, aceasta fiind funcția sa originală cea mai veche.

83:1.4 (922.7) Familia, care rezultă din căsătorie, este ea însăși stabilizatorul instituției căsătoriei, în aceeași măsură ca și obiceiurile referitoare la proprietate. Alți factori puternici ai stabilității căsătoriei sunt orgoliul, vanitatea, spiritul cavaleresc, datoria și convingerile

religioase. Însă, cu toate că pot fi aprobate sau dezaprobat în sferile superioare, căsătoriile nu sunt nicidecum încheiate în cer. Familia umană este categoric o instituție umană, o dezvoltare evolutivă. Căsătoria este o instituție a societății; ea nu aparține domeniului Bisericii. Este adevărat că religia ar trebui să o influențeze profund, dar ea nu ar trebui să încerce să fie singura care să o controleze și să o reglementeze.

83:1.5 (922.8) Căsătoria primitivă era esențialmente industrială și, chiar în timpurile moderne, ea este adesea o problemă legată de societate sau de interes. Sub influența amestecului de neamuri andite, și ca o consecință a moravurilor unei civilizații în progres, căsătoria a devenit treptat reciprocă, romantică, părintească, poetică, afectuoasă, etică și chiar idealistă. Totuși, selecția și dragostea așa zis romantică au jucat un rol minim în împerecherile primitive. În vremurile de demult, soțul și soția nu trăiau mult împreună; ei nici măcar nu mâncau foarte des împreună. La antici, afecțiunea personală nu era puternic legată de atracția sexuală; afecțiunea s-a născut între soți mai ales din cauza vieții și a muncii în comun.

2. Curtarea și logodna

83:2.1 (923.1) Căsătoriile primitive erau întotdeauna puse la cale de părinții băiatului și de cei ai tinerei fete. Stadiul de tranziție dintre acest obicei și epoca liberei alegeri a fost ocupat de mijlocitorii de căsătorii, sau de către peșitorii profesioniști. Acești peșitori au fost la început bărbierii și, mai târziu, preoții. Căsătoria a fost, la origine, o

chestiune de grup, apoi o chestiune de familie; ea a devenit o aventură individuală doar recent.

83:2.2 (923.2) Constrângerea, iar nu atracția, era calea de acces la căsătoria primitivă. În timpurile primitive, femeia nu avea un comportament sexual rezervat, ci doar un sentiment de inferioritate sexuală, care îi fusese insuflat de către moravuri. După cum invaziile au precedat comerțul, tot așa și căsătoria prin captură a precedat căsătoria prin contract. Unele femei erau complice la captură, cu scopul de a scăpa de dominarea bărbaților mai vârstnici din tribul lor; ele preferau să cadă în mâinile bărbaților de aceeași vârstă care aparțineau unui alt trib. Aceste pseudo-răpiri au fost stadiul de tranziție dintre capturarea cu forța și curțarea prin fermecare.

83:2.3 (923.3) Un tip primitiv de ceremonie de căsătorie era fuga simulată, un soi de repetare a răpirii, care a fost cândva practica curentă. Mai târziu, simulacrul capturii a făcut parte din ceremonia regulată de căsătorie. Aparența rezistenței pe care o opunea 'capturării' o fată modernă, pretinsa sa reticență față de căsătorie, sunt relicvele obiceiurilor străvechi. Purtarea miresei peste prag este o reminiscență a mai multor practici străvechi, printre altele, acelea din epoca raptului femeilor.

83:2.4 (923.4) Li s-a refuzat multă vreme femeilor dreptul de a dispune de ele însele în căsătorie, dar femeile cele mai viclene au știut întotdeauna să se sustragă acestei restricții, exercitându-și cu abilitate inteligența. Bărbatul e cel care a avut, în general, inițiativa curțării, dar nu întotdeauna. Când oficial, când secret, femeia însăși provoca uneori căsătoria. Pe măsură ce civilizația a progresat, femeile au jucat un rol tot mai mare în toate fazele curțării și ale căsătoriei.

83:2.5 (923.5) Dragostea tot mai mare, sporirea a romanescului și a selecției personale în curtarea preconjugală, este un aport al andiților la rasele lumii. Relațiile între sexe au evoluat favorabil; numeroase popoare în progres au înlocuit treptat acele mobiluri străvechi ale utilității și ale proprietății cu concepții întrucâtva idealizate ale atracției sexuale. Impulsurile sexuale și sentimentele de afecțiune au început să înlocuiască calculele reci în alegerea partenerilor de viață.

83:2.6 (923.6) La origine, logodna echivala cu căsătoria, și, la popoarele primitive, raporturile sexuale erau convenționale pe perioada angajării, a promisiunilor. Într-o epocă recentă, religia a stabilit un tabu sexual asupra perioadei cuprinse între logodnă și căsătorie.

3. Cumpărarea și zestrea

83:3.1 (923.7) Anticii nu aveau încredere în dragoste și în făgăduințe; ei socoteau că uniunile durabile trebuie să fie garantate de o siguranță tangibilă - printr-o avere. Din acest motiv, prețul de cumpărare al unei femei era ca o învoire, o depunere, pe care soțul era nevoit să o piardă în caz de divorț sau de abandon. De îndată ce prețul de cumpărare al unei tinere soții era plătit, numeroase triburi îi permiteau soțului să o însemne cu fierul înroșit. Africanii își mai cumpără încă femeile. Ei compară o femeie care se căsătorește din dragoste, sau o femeie de bărbat alb, cu o pisică, deoarece nu costă nimic să o cumperi.

83:3.2 (924.1) Expunerile femeilor de măritat erau ocazii de a îmbrăca și de a împodobi fetele pentru a le arăta în public, cu speranța ca cineva să le cumpere mai scump ca soții. Totuși, ele nu erau vândute ca vitele - în triburile mai evoluate, femeile astfel cumpărate nu erau transferabile. Achiziția lor nici nu era întotdeauna o chestiune bănească încheiată cu sânge rece; serviciile echivalau cu banii în cumpărarea unei femei. Dacă un bărbat, altminteri dezirabil, nu putea plăti prețul femeii sale, el era susceptibil de a fi adoptat ca fiu de către tatăl tinerei fete, și putea atunci să o ia în căsătorie. Dacă un bărbat sărac căuta o femeie și nu putea face față unui preț cerut de un tată lacom, bătrânii tribului exercitau adesea o presiune asupra tatălui pentru ca el să-și modifice pretențiile, ori altfel risca să-și vadă fiica răpită.

83:3.3 (924.2) Când civilizația a făcut progrese, taților nu le-a mai convenit să lase impresia că-și vând fiicele; așadar, în timp ce continuau să accepte prețul de cumpărare al miresei, ei au inițiat obiceiul de a da unui cuplu un cadou de o valoare aproape echivalentă cu prețul de cumpărare.

83:3.4 (924.3) Ideea de zestre era destinată să dea de înțeles că soția era independentă, că era foarte îndepărtată de epoca femeilor sclave și a soțiilor posedate ca orice altă proprietate. Un bărbat nu putea divorța de o femeie cu zestre fără a restitui în întregime zestrea. În unele triburi, s-a stabilit reciproc, între părinții logodnicei și ai logodnicului, o depunere care rămânea de plătit familiei în caz de despărțire; acesta era în realitate o ținere sub un control a căsătoriei. În cursul perioadei de tranziție dintre obiceiul cumpărării și obiceiul

zestrei, copiii aparțineau tatălui dacă femeia fusese cumpărată; în caz contrar, ei aparțineau familiei femeii.

4. Ceremonia căsătoriei

83:4.1 (924.4) Ceremonia căsătoriei s-a născut din faptul că aceasta era, la origine, o chestiune comunitară, și nu pur și simplu punctul culminant al unei decizii a două persoane. Împerecherea interesa grupul, dar era și o chestiune de funcțiune personală.

83:4.2 (924.5) Toată viața anticilor era înconjurată de magie, de rituri, de ceremonii, iar căsătoria nu făcea excepție. Pe măsură ce civilizația progresa, iar căsătoria a fost luată mai în serios, ceremonia căsătoriei a devenit din ce în ce mai pretențioasă. Căsătoriile primitive, jucau, cum joacă de altfel și astăzi, un rol în dreptul de proprietate a bunurilor; ele necesitau deci o ceremonie legală, iar statutul social al copiilor care veneau pe lume necesita cea mai largă publicitate posibilă. Oamenii primitivi nu aveau registre; trebuiau să fie mulți martori la ceremonia de căsătorie.

83:4.3 (924.6) La început, ceremonia căsătoriei avea mai curând caracter de logodnă și consta numai în notificarea publică a intenției de a trăi împreună; mai târziu, ea a constat într-o masă oficială luată în comun. În unele triburi, părinții se limitau la a-și conduce fata la soțul ei; în alte cazuri, singura ceremonie era schimbul oficial de cadouri, după care tatăl miresei o dădea mirelui. La multe popoare levantine, se avea obiceiul de a se dispensa de orice formalitate;

căsătoria era încheiată prin raporturi sexuale. Oamenii roșii au fost primii care să instituie ceremonii de căsătorie mai complicate.

83:4.4 (924.7) Exista o mare teamă de absența copiilor și, cum sterilitatea era atribuită uneltirilor spiritelor, eforturile pentru asigurarea fecundității au condus, de asemenea, la acompanierea căsătoriei cu anumite rituri magice sau religioase. Se întrebuițau numeroase amulete în acest efort de a se garanta o căsătorie fericită și fecundă; se consultau chiar și astrologii pentru a verifica horoscopul părților contractante.

83:4.5 (925.1) Într-o anumită epocă, sacrificiile umane au făcut regulat parte din toate căsătoriile între oameni bogați. Se căutau zilele norocoase. Ziua de joi se considera ca cea mai favorabilă, și se credea că căsătoriile celebrate când era lună plină erau excepțional de fericite. Numeroase popoare din Orientul Apropiat aveau obiceiul de a arunca grăunțe peste noii căsătoriți; acesta era un rit magic presupus că ar asigura fecunditatea. Unele popoare orientale foloseau orezul în acest scop.

83:4.6 (925.2) Focul și apa au fost totdeauna considerate ca cele mai bune mijloace de a rezista fantomelor și spiritelor rele. În consecință, s-au pus în general în evidență, la nunți, focul de pe altare și candelarele iluminate, precum și stropitul cu apă sfințită. Un timp îndelungat, s-a avut obiceiul de a fixa o dată falsă a căsătoriei, și apoi de a întârzia pe neașteptate evenimentul, pentru a le deruta fantomele și spiritele.

83:4.7 (925.3) Tachinările făcute proaspeților căsătoriți și fetele jucate cuplurilor în luna de miere sunt vestigii ale zilelor foarte îndepărtate în care se credea că era bine ca ei să apară ne amărâți și supărați înaintea spiritelor, pentru a nu le stârni cumva invidia. Portul

vălului miresei se păstrează din epoca în care se socotea necesară deghizarea unei femei tinere pentru ca fantomele să nu poată să o recunoască, și, de asemenea, pentru a ascunde frumusețea ei de privirile spiritelor care ar fi putut deveni invidioase sau geloase. Nu trebuie niciodată ca picioarele miresei să atingă solul chiar înaintea ceremoniei. Chiar și în al XX-lea secol și sub moravurile creștine, a subzistat obiceiul de a se întinde covoare de la trăsură până la altar.

83:4.8 (925.4) Una dintre cele mai vechi forme de ceremonie de căsătorie consta în a se face binecuvântarea patului conjugal de către un preot, pentru a se asigura astfel fecunditatea uniunii; aceasta se practica cu multă vreme înaintea stabilirii vreunui ritual oficial al căsătoriei. Pe durata acestei perioade din evoluția moravurilor matrimoniale, se aștepta ca invitații la nuntă să treacă pe rând noaptea prin camera nupțială, devenind astfel martorii legali ai consumării căsătoriei.

83:4.9 (925.5) Elementul șansă, care în ciuda tuturor probelor premaritale a făcut ca anumite căsătorii să sfârșească prost, i-a condus pe oamenii primitivi în căutarea unei asigurări pentru a se proteja de eșecurile matrimoniale recurgând la preoți și la magie. Această mișcare a atins în mod direct apogeul ei în căsătoriile moderne la biserică. Un timp îndelungat, s-a recunoscut în general căsătoria ca fiind constituită din hotărârile părinților contractanți - și mai târziu ale cuplului - în timp ce pe parcursul ultimelor cinci sute de ani, Biserica și Statul și-au asumat jurisdicția și pretind acum să confirme căsătoria.

5. Căsătoriile plurale

83:5.1 (925.6) În istoria începuturilor căsătoriei, femeile nemăritate aparțineau bărbaților tribului. Mai târziu, femeile nu aveau decât un singur soț o dată. Această practică, de a avea *câte-un-singur-bărbat-o-dată*, a fost primul pas de îndepărtare de hoardă. Deși o femeie nu avea dreptul decât la un singur bărbat, soțul ei putea întrerupe la voință aceste relații temporare, dar aceste asocieri vag reglementate constituiau prima etapă către viața de cuplu, în contrast cu viața de hoardă. În cursul acestui stadiu de dezvoltare a căsătoriei, copiii aparțineau în general mamei lor.

83:5.2 (925.7) Etapa următoare a evoluției împerecherii a fost *căsătoria colectivă*. A trebuit ca această fază comunitară a căsătoriei să intervină în dezvoltarea vieții de familie, deoarece moravurile căsătoriei nu erau încă destul de puternice pentru a face permanente asocierile cuplurilor. Căsătoriile fraților și ale surorilor aparțineau acestui grup; de exemplu, cinci frați ai unei familii se căsătoreau cu cinci surori ale unei alte familii. În lumea întreagă, formele vagi de căsătorie comunitară se transformau treptat în diverse tipuri de căsătorii colective. Aceste asocieri de grupuri erau în mare măsură guvernate de moravurile totemice. Viața de familie s-a dezvoltat lent și sigur, deoarece reglementarea care viza sexualitatea și căsătoria a favorizat supraviețuirea tribului însuși prin asigurarea supraviețuirii unui mai mare număr de copii.

83:5.3 (926.1) Căsătoriile colective au cedat treptat locul practicilor de poligamie care își făceau apariția - poliginia și poliandria - în rândurile triburilor cele mai evolute. Poliandria nu a fost niciodată foarte răspândită. Ea s-a limitat de obicei la regine și la femeile

bogate; în plus, era în general o chestiune de familie, o singură soție pentru mai mulți frați. Restricțiile de castă și de economie au obligat uneori mai mulți bărbați să se mulțumească cu o singură soție. Chiar și atunci, femeia nu se căsătorea decât cu unul; ceilalți erau vag tolerați ca 'unchi' ai progeniturii comune.

83:5.4 (926.2) Obiceiul evreiesc care cerea ca un bărbat să ia în căsătorie pe văduva fratelui său decedat în vederea „cultivării unei semințe pentru fratele său”; acesta era practicat în mai mult de jumătate din lumea antichității. Era o supraviețuire a vremii în care căsătoria era mai degrabă o chestiune de familie decât o asociere individuală.

83:5.5 (926.3) Instituția poligamiei a recunoscut, în diverse epoci, patru tipuri de soții:

83:5.6 (926.4) 1. Soțiile rituale sau legale.

83:5.7 (926.5) 2. Soțiile iubite și permise.

83:5.8 (926.6) 3. Concubinele, soțiile contractuale.

83:5.9 (926.7) 4. Soțiile sclave.

83:5.10 (926.8) Adevărata poligamie, în care toate soțiile au același statut și în care copiii sunt egali, este foarte rară. De obicei, chiar și în cazul căsătoriilor plurale, căminul era dominat de femeia principală, tovarășa statutară. Doar ea fusese căsătorită după o ceremonie rituală, și numai copiii acestei soții cumpărate sau dăruită cu zestre, puteau să moștenească, în afară de cazul unui acord special cu ea.

83:5.11 (926.9) Soția statutară nu era în mod necesar soția iubită; în timpurile primitive, ea nici nu era în general; soția iubită, sau îndrăgostită, nu și-a făcut apariția înainte ca rasele să fi evoluat

considerabil, mai ales după amestecarea triburilor evolutive cu nodiții și cu adamiții.

83:5.12 (926.10) Soția tabu - unica soție având statut legal - a creat moravurile concubinajului, după care bărbații nu puteau avea decât o singură nevestă, dar puteau să întrețină relații sexuale cu oricâte concubine. Concubinajul a fost trambulina monogamiei, primul pas care s-a îndepărtat de franca poligenie. Concubinele evreilor, ale romanilor și ale chinezilor erau foarte frecvent servitoarele soțiilor lor. Mai târziu, ca și la evrei, femeia legală a fost considerată ca mama tuturor copiilor procreați de către soț.

83:5.13 (926.11) Tabuurile străvechi care interziceau raporturile sexuale cu o femeie gravidă ori cu una care alăpta, tindeau mult să încurajeze poligenia. Femeile primitive îmbătrâneau foarte devreme, din cauza frecventelor lor sarcini, la care se mai adaugă și o muncă foarte grea. (Acele soții extenuate nu reușeau să se mențină în viață decât grație faptului că erau izolate o săptămână pe lună, când ele nu erau gravide.) Aceste neveste oboseau adesea să mai aducă copii pe lume, și le cereau bărbaților lor să ia o a doua nevestă mai tânără, capabilă de a participa la conceperea copiilor și la treburile gospodărești. Noile femei erau deci în general întâmpinate cu bucurie de vechile neveste; nu a existat nimic care să se asemene cu gelozia sexuală.

83:5.14 (926.12) Numărul de neveste nu era limitat decât de aptitudinea bărbatului de a le întreține. Bărbații bogați și capabili vroiau un mare număr de copii, și, cum rata mortalității infantile era foarte ridicată, era nevoie de un grup de neveste pentru a recruta o familie largă.

Multe dintre aceste neveste plurale erau simple lucrătoare, femei sclave.

83:5.15 (927.1) Obiceiurile umane evoluează, dar foarte lent. Scopul haremului era acela de a alcătui un grup viguros și numeros de persoane de același sânge pentru a sprijini tronul. Un anumit șef a fost odinioară convins că el nu ar trebui să mai aibă harem, și să se mulțumească cu o singură femeie; el le-a concediat deci prompt pe femeile haremului său, care se întorceau nemulțumite la casele lor; familiile ofensate au dat năvală înfuriate asupra șefului și l-au omorât pe loc.

6. Adevărata monogamie — căsătoria unui cuplu

83:6.1 (927.2) Monogamia este egală cu monopolul; monogamia este bună pentru aceia care atingeau această stare dezirabilă, dar ea tinde să impună o privare biologică celor care nu sunt atât de norocoși. Întru totul independent de efectul ei asupra individului, monogamia este incontestabil cea mai bună formulă pentru copii.

83:6.2 (927.3) Monogamia cea mai primitivă rezulta din forța împrejurărilor, a sărăciei. Monogamia este culturală și socială, artificială și contra naturii, mai exact contrară naturii omului evolutiv. Ea era în întregime naturală la nodiții și la adamiții cei mai puri, și a fost de o mare valoare culturală pentru toate rasele evolute.

83:6.3 (927.4) Triburile caldeene recunoșteau unei femei dreptul de a impune soțului ei un angajament premarital de a nu lua nici o a doua

soție, nici o concubină. Grecii și romanii favorizau căsătoriile monogame. Monogamia a fost întotdeauna încurajată de cultul strămoșilor, precum și de eroarea creștină care consta în a considera căsătoria ca un sacrament. Chiar și ridicarea nivelului de viață a militat constant împotriva pluralității nevestelor. În epoca venirii lui Mihail pe Urantia, practic toată lumea civilizată atinsese nivelul monogamiei teoretice; însă această monogamie pasivă nu a însemnat decât că umanitatea a devenit obișnuită cu practica adevăratelor căsătorii monogame.

83:6.4 (927.5) În timp ce urmărește scopul monogamic al căsătoriei ideale de cupluri, care la urma urmei se apropie de o asociere sexuală monopolistă, societatea nu trebuie să neglijeze situația defavorizată a bărbaților și femeilor nenorocoase, care nu au reușit să își găsească un loc în noua ordine socială ameliorată, chiar dacă au făcut tot posibilul în a coopera și a se conforma cerințelor ei. Faptul de a nu reuși să se găsească un partener în cadrul social al concurenței poate să depindă de dificultățile insurmontabile sau de restricțiile multiple impuse de moravurile curente. E adevărat că monogamia este ideală pentru aceia care se bucură de ea, dar ea impune inevitabil mari privațiuni celor care sunt lăsați afară, în răceala existenței solitare.

83:6.5 (927.6) A trebuit întotdeauna ca o minoritate nefericită să sufere pentru ca majoritatea să poată progresa, sub imperiul moravurilor în curs de ameliorare ale societății care evolua; însă majoritatea favorizată ar trebui să-i privească întotdeauna cu bunătate și cu considerație pe tovarășii mai puțin fericiți, care trebuie să plătească prețul pretins celor care nu au reușit să devină membrii ai acestor asocieri sexuale ideale, care satisfăceau toate nevoile

biologice sub sancțiunea moravurilor celor mai elevate ale evoluției sociale în progres.

83:6.6 (927.7) Monogamia a fost întotdeauna scopul idealist al evoluției sexuale umane; ea mai este încă, și va rămâne astfel. Acest ideal al adevăratei căsătorii a unui singur cuplu implică abnegație, și de aceea căsătoria eșuează atât de des, pur și simplu pentru că una din cele două părți contractante, sau amândouă, sunt deficiente în cea mai mare dintre virtuțile umane, austeră stăpânire de sine.

83:6.7 (927.8) Monogamia este etalonul după care se măsoară progresul civilizației sociale, în opoziție cu evoluția pur biologică. Monogamia nu este în mod necesar biologică sau naturală, dar ea este indispensabilă în întreținerea imediată și în dezvoltarea ulterioară a civilizației sociale. Ea a contribuit la o delicatețe a sentimentelor, la un rafinament al caracterului moral și la o creștere spirituală care sunt absolut imposibile în poligamie. O femeie nu poate niciodată să devină o mamă ideală cât timp ea este constant obligată să intre în rivalitate pentru a păstra afecțiunea soțului ei.

83:6.8 (928.1) Căsătoria unui cuplu favorizează și încurajează înțelegerea intimă și cooperarea eficientă, care sunt cele mai bune alegeri pentru fericirea părinților, pentru bunăstarea copiilor și pentru utilitatea socială. Căsătoria, care a început printr-o constrângere grosolană, se dezvoltă treptat într-o magnifică instituție a culturii de sine, a stăpânirii de sine, a exprimării de sine și a perpetuării de sine.

7. Dizolvarea legăturii conjugale

83:7.1 (928.2) În evoluția primitivă a moravurilor matrimoniale, căsătoria era o vagă uniune care putea lua sfârșit la voință, iar copiii își urmau întotdeauna mama; legătura dintre mamă și copil este instinctivă și funcționează fără a ține cont de stadiul de dezvoltare al moravurilor.

83:7.2 (928.3) La popoarele primitive, numai aproximativ o jumătate dintre căsătorii s-au dovedit satisfăcătoare. Cauza cea mai frecventă a despărțirii era sterilitatea, a cărei vină se arunca întotdeauna asupra femeii; se credea că femeile fără copii urmau să devină șerpi în lumea spiritelor. Sub moravurile mai primitive, numai bărbatul avea facultatea de a obține divorțul, și această măsură a persistat, la unele popoare, până în secolul al douăzecilea.

83:7.3 (928.4) Odată cu evoluția moravurilor, anumite triburi au stabilit două forme de căsătorie; forma curentă, care permitea divorțul, și căsătoria sacerdotală, care interzicea separarea. Inaugurarea cumpărării soțiilor și zestrea soțiilor au contribuit mult la reducerea despărțirilor, introducând despăgubiri în bunuri materiale pentru eșecul căsătoriei. Într-adevăr, multe dintre uniuni sunt stabilizate de acest străvechi factor al proprietății.

83:7.4 (928.5) Presiunea socială a statutului în comunitate și a privilegiilor proprietății a fost întotdeauna puternică pentru a se menține tabuurile și moravurile căsătoriei. De-a lungul veacurilor, căsătoria a făcut progrese constante, și se găsește în avangardă în lumea modernă, cu toate că este asaltată într-o manieră amenințătoare de o nemulțumire foarte răspândită la popoarele unde alegerea individuală - care este o nouă libertate - joacă un rol preponderent. Aceste tulburări de adaptare apar la rasele cele mai progresive ca o

consecință a accelerării bruște a evoluției sociale, dar, la popoarele mai puțin avansate, căsătoria continuă să prospere și să se amelioreze lent sub guvernarea moravurilor mai vechi.

83:7.5 (928.6) Substituirea nouă și subită a mobilului dragostei mai ideale, dar extrem de individualiste, înlocuind vechiul motiv al proprietății stabilit de multă vreme, a provocat inevitabil o instabilitate temporară în instituția căsătoriei. Mobilurile omului pentru a se căsători au depășit întotdeauna cu mult morala matrimonială efectivă. În Occident, în cel de-al nouăsprezecelea și al douăzecilea secol, idealul căsătoriei a depășit deodată cu mult impulsunile sexuale egocentrice, doar parțial controlate ale raselor. Prezența în societate a unui mare număr de persoane necăsătorite denotă o prăbușire temporară sau o tranziție a moravurilor.

83:7.6 (928.7) De-a lungul secolelor, adevărata piatră de încercare a căsniciilor a fost intimitatea continuă ineluctabilă în toată viața de familie. Doi tineri alinați și răsfățați, educați să conteze pe toate indulgențele și pe deplina satisfacere a egoului și a vanității lor, nu pot spera într-o mare reușită în căsătorie și în clădirea unui cămin - o asociere pentru toată viața de abnegație, de compromis, de devotament și de consacrare generoasă creșterii copiilor.

83:7.7 (929.1) Gradul înalt al imaginației și al romanescului fantastic etalate când se face curte sunt în mare măsură răspunzătoare de creșterea tendinței la divorț la popoarele occidentale moderne; tabloul este încă și mai încurcat de mai marea libertate a femeilor și de independența lor economică sporită. Divorțul ușor, atunci când provine dintr-o lipsă de stăpânire de sine sau dintr-un eșec de adaptare normală a personalității, duce direct la vechile stadii grosiere ale

societății, din care oamenii s-au ridicat atât de recent, după atât de multe agonii personale și suferințe rasiale.

83:7.8 (929.2) Cât timp societatea nu reușește să își crească cum se cuvine copiii și tinerii, cât timp ea nu procură o educație premaritală adecvată și cât timp idealismul unei tinereți lipsite de înțelepciune și de maturitate nu va fi arbitrul de intrare într-o căsătorie, divorțul va continua să prevaleze. În măsura în care grupul social nu a ajuns să pregătească tinerii pentru căsătorie, trebuie ca divorțul să funcționeze ca supapă de siguranță pentru împiedicarea situațiilor încă și mai rele din cursul epocilor de dezvoltare rapidă a moravurilor în evoluție.

83:7.9 (929.3) Anticii par să fi considerat căsătoria cu aproape tot atâta seriozitate ca și unele popoare de astăzi. Se pare că multe dintre căsătoriile pripite și nereușite ale timpurilor moderne nu reprezintă o ameliorare în ceea ce privește practicile antice care îi făceau apti pe tinerii bărbați și tinerele femei pentru a se uni. Marea inconsecvență a societății moderne constă în exaltarea dragostei și în idealizarea căsătoriei, dezaproband în același timp analiza aprofundată a dragostei și a căsătoriei.

8. Idealizarea căsătoriei

83:8.1 (929.4) Căsătoria care înflorește într-un cămin este, într-adevăr, cea mai sublimă instituție umană, însă ea este esențialmente umană; nu ar fi trebuit niciodată să se numească sacrament. Preoții sethiți au făcut din căsătorie un ritual religios, dar, timp de mii de ani după Eden, căsătoria s-a perpetuat ca o instituție pur socială și civilă.

83:8.2 (929.5) Asemuirea asocierilor umane cu asocierile divine este cât se poate de nefericită. Uniunea soțului și a soției în relația căsătoriei și a căminului este o funcțiune materială a muritorilor lumilor evolutive. Este adevărat că multe progrese spirituale pot interveni ca o consecință a sincerelor eforturi omenești ale unui bărbat și ale unei femei de a evolua, dar aceasta nu înseamnă că respectiva căsătorie este neapărat sacră. Progresul spiritual însoțește sânguința sincer manifestată în alte orientări ale efortului uman.

83:8.3 (929.6) Căsătoria nu mai poate nici ea să fie cu adevărat comparată cu relațiile Adjustorului cu omul, nici cu fraternitatea lui Crist Mihail cu frații săi umani. Aceste raporturi nu au aproape nici un punct comun comparabil cu asocierea soțului și a soției. Este un fapt nefericit că concepția umană eronată a acestor relații a provocat atâta confuzie asupra statutului căsătoriei.

83:8.4 (929.7) Este la fel de neplăcut faptul că anumite grupuri de muritori și-au imaginat consumarea căsătoriei printr-un act divin. Astfel de credințe conduc direct la conceptul de indisolubilitate al legăturii conjugale fără a ține cont de circumstanțele sau de dorințele părților contractante. Însă chiar faptul că o căsătorie poate să fie dizolvată arată că Deitatea nu este parte indisolubilă la această uniune. Dacă Dumnezeu a unit o dată două lucruri sau două persoane, ele vor rămâne astfel legate până în clipa în care voința divină va decreta separarea lor. În ceea ce privește căsătoria, care este o instituție umană, cine deci pretinde să emită o judecată pentru a se distinge uniunile susceptibile de a fi aprobate de supraveghetorii universului de acelea a căror natură și origine sunt pur umane?

83:8.5 (930.1) Cu toate acestea, există un ideal al căsătoriei în sferele superioare. Pe capitala fiecărui sistem local, Fiicele și Fii Materiali ai lui Dumnezeu ilustrează efectiv înălțimea idealurilor de uniune a unui bărbat și a unei femei prin legăturile de căsătorie, atunci când au intenția de a procrea și de a crește niște urmași. La urma urmei, căsătoria ideală a muritorilor este *omenește* sacră.

83:8.6 (930.2) Căsătoria a fost întotdeauna și rămâne încă visul uman suprem al idealului temporal. Deși acest vis frumos este rar realizat în mod integral, el persistă ca un glorios ideal, atrăgând mereu omenirea care progresează către mai mari eforturi pentru fericirea oamenilor. Dar ar trebui să se dea tinerilor câteva noțiuni ale realităților căsătoriei înainte ca ei să fie aruncați în exigențele stringente ale asocierilor vieții de familie; idealizarea tinerilor ar trebui să fie temperată de un oarecare grad de deziluzionare premaritală.

83:8.7 (930.3) Nu ar trebui totuși să se descurajeze idealizarea juvenilă a căsătoriei; aceste vise sunt evocarea scopului viitor al vieții de familie. Această atitudine este stimulatorie și în același timp utilă, cu condiția ca ea să nu devină insensibilă la realizarea necesităților practice și obișnuite ale căsniciei și ale vieții de familie care avea să urmeze.

83:8.8 (930.4) Idealurile căsătoriei au făcut recent mari progrese; la unele popoare, femeile se bucură de drepturi practic egale cu cele ale consoartei sale. Cel puțin în principiu, viața de familie a devenit un parteneriat loial pentru a crește copiii, însoțit de fidelitatea sexuală. Totuși, chiar și această versiune mai nouă a căsătoriei, nu trebuie să pretindă a se merge la extrem, până într-atât încât să confere un monopol reciproc al întregii personalități și al întregii individualități.

Căsătoria nu este pur și simplu un ideal individualist, ci este o asociere socială în evoluție a unui bărbat și a unei femei, existând și funcționând sub influența moravurilor curente, limitată de tabuuri și sprijinită de legile și de regulile societății.

83:8.9 (930.5) Căsătoriile celui de-al douăzecilea secol sunt la un nivel înalt în comparație cu acelea ale epocilor trecute, deși instituția căsniciei este actualmente pusă la grea încercare. Ea trebuie să facă față problemelor atât de brusc impuse organizării sociale de sporirea precipitată a libertăților femeii, drepturi care i-au fost atât de multă vreme refuzate în cursul lentei evoluții a moravurilor în generațiile trecute.

83:8.10 (930.6) [Prezentat de Șeful Serafimilor staționați pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 83](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 85](#) >>

Capitolul 84

Căsătoria și viața familială

84:0.1 (931.1) NECESITATEA materială a întemeiat căsătoria, apetitul sexual a împodobit-o, religia a sancționat-o și a exaltat-o, Statul a impus-o și a reglementat-o. În cursul vremurilor recente, dragostea în evoluție începe să justifice și să glorifice căsătoria ca precursor și creator al căminului, instituția cea mai utilă și cea mai sublimă a civilizației. Edificarea căminelor ar trebui să fie centrul și esența tuturor eforturilor educative.

84:0.2 (931.2) Acuplarea este cu desăvârșire un act de perpetuare de sine, asociat cu diferite grade de satisfacere de sine. Căsătoria, edificarea unui cămin, reprezintă în mare măsură o chestiune de autoconservare, și implică evoluția societății. Societatea însăși este o asamblare structurală a unităților familiale. Ca factori planetari,

indivizii sunt foarte temporari - numai familiile reprezintă agenții continuității în evoluția socială. Familia este canalul prin care fluviul culturii și al cunoașterii curge de la o generație la următoarea.

84:0.3 (931.3) Căminul este esențialmente o instituție sociologică. Căsătoria provine din cooperarea pentru a se întreține și din asocierea pentru a se perpetua, satisfacerea de sine fiind accesorie în ansamblu. Cu toate acestea, căminul înglobează cele trei funcțiuni esențiale ale existenței umane, în vreme ce propagarea vieții îl transformă în instituția umană fundamentală, iar relația sexuală îl distinge dintre toate celelalte activități sociale.

1. Cuplurile primitive

84:1.1 (931.4) Căsătoria nu a fost întemeiată pe relații sexuale; ea nu a jucat decât un rol secundar. Omul primitiv, care dădea curs liber apetitului său sexual fără a se încurca cu responsabilitățile unui cămin, ale unei soții și ale unor copii, nu avea nevoie de căsătorie.

84:1.2 (931.5) Din pricina atașamentului ei fizic și emoțional față de copiii ei, femeia depinde de cooperarea cu bărbatul, iar aceasta o împinge să caute adăpostul protector al căsătoriei. Dar nici o nevoie biologică nu l-a împins pe bărbat la căsătorie - cu atât mai puțin să îl rețină în cadrul ei. Nu dragostea este cea care a făcut căsătoria seducătoare pentru bărbat; foamea a fost cea care l-a atras în primul rând pe sălbatic către femeie și către adăpostul primitiv pe care ea îl împărțea cu copiii ei.

84:1.3 (931.6) Căsătoria nu a fost nici măcar realizarea conștientă a obligațiilor care rezultă din relațiile sexuale care determină căsătoria. Omul primitiv nu înțelege raportul dintre satisfacerea sexuală și nașterea ulterioară a unui copil. Cândva, credința că o virgină putea deveni gravidă era universală. Sălbaticii au conceput, devreme, ideea că bebelușii erau făcuți pe tărâmul spiritelor; se credea că graviditatea rezulta din pătrunderea, într-o femeie, a unui spirit, a unei fantome în evoluție. Se credea, de asemenea, că atât regimul alimentar cât și deochiatul puteau fecunda o virgină sau o femeie nemăritată.

84:1.4 (932.1) Credințele ulterioare au legat începuturile vieții de respirație și de lumina soarelui.

84:1.5 (932.2) Multe popoare primitive asociau fantomele cu marea; așa că s-au impus deci mari restricții în practicile de îmbăiere ale virginelor; femeilor tinere le era mult mai multă teamă să facă baie în mare în timpul fluxului decât să aibă relații sexuale. Bebelușii diformi sau prematuri erau considerați ca pui de animale, care își găsiseră o cale de a intra în corpul unei femei în urma băilor imprudente sau a activităților răuvoitoare ale spiritelor. Bineînțeles, sălbaticii nu au atașat nici o importanță faptului de a-i strangula pe acești bebeluși la naștere.

84:1.6 (932.3) Prima etapă clarificatoare a venit odată cu credința că raporturile sexuale îi deschideau fantomei fecundatoare drumul pentru a pătrunde în femeie. De atunci, oamenii au descoperit că tatăl și mama contribuiau în mod egal la factorii ereditari vii care declanșau procesul unei nașteri. Totuși, chiar și în secolul al XX-lea al erei noastre, numeroși părinți se mai străduiesc încă să îi mențină

pe copiii lor într-o doză mai mică sau mai mare de ignoranță în legătură cu originea vieții umane.

84:1.7 (932.4) Un fel de familie simplă a fost s-a asigurat prin faptul că funcțiunea reproducătoare implică relația mamă-copil. Dragostea maternă este instinctivă; ea nu s-a tras, ca și căsătoria, din moravuri. Dragostea maternă a tuturor mamiferelor este darul înnăscut al spiritelor-mentale adjutante ale universului local; tăria și devotamentul acestei iubiri sunt întotdeauna direct proporționale cu durata în care puii speciei nu pot să se lipsească de ajutorul părintesc.

84:1.8 (932.5) Relația mamei cu copilul este naturală, puternică și instinctivă, și, în consecință, ea le-a constrâns pe mamele primitive să se supună multor condiții ieșite din comun și să îndure greutăți de o severitate inexprimabilă. Această constrângere a iubirii materne este sentimentul care, din toate timpurile, a handicapat femeia și a dezavantajat-o astfel în cursul tuturor luptelor ei cu bărbatul. În ciuda acelui fapt, instinctul matern la specia umană, nu este irezistibil; el poate fi contracarat de ambiție, de egoism, precum și de convingerile religioase. Asocierea mamă-copil nu este nici căsnicie, nici cămin, dar ea este nucleul din care se dezvoltă ambele instituții. Marele progres în evoluția cuplurilor a survenit când asocierile temporare durau destul de multă vreme pentru a crește progenitura care rezulta, căci în aceea constă crearea căminelor.

84:1.9 (932.6) Independent de antagonismele dintre acești parteneri primitivi, în pofida caracterului inconsistent al asocierii lor, șansele de supraviețuire ale unui bărbat și ale unei femei au fost considerabil sporite prin uniunea lor. Chiar și făcând abstracție de familie și de urmași, un bărbat și o femeie care cooperează sunt, în cea mai mare

parte a acțiunilor lor, mult superiori față de doi bărbați sau față de două femei. Formarea de perechi de sexe a sporit șansele de supraviețuire și a reprezentat însăși debutul societății umane. Diviziunea muncii între sexe a adus, de asemenea, un confort și o fericire sporite.

2. Matriarhatul primitiv

84:2.1 (932.7) Hemoragiile periodice ale femeilor și pierderile lor de sânge adiționale de la naștere au făcut să se creadă, de timpuriu, că sângele era creatorul copilului (și chiar și lăcașul sufletului); ele au dat naștere unui concept al legăturii de sânge în relațiile umane. În epocile primitive, se număra toată genealogia în linie feminină, căci ea era singura parte de moștenire care a fost cât de cât sigură.

84:2.2 (932.8) Familia primitivă, născută din legătura de sânge biologică instinctivă dintre mamă și copil, era inevitabil un matriarhat, și numeroasele triburi au conservat multă vreme acest aranjament. Matriarhatul era singura tranziție posibilă între stadiul căsătoriei colective din hoardă și stadiul ulterior, și ameliora viața din cămine în familiile patriarhale poligame și monogame. Matriarhatul era natural și biologic; patriarhatul este social, economic și politic. Persistența matriarhatului printre oamenii roșii din America de Nord a fost una din principalele motive pentru care irochezii, altminteri progresivi, nu au format niciodată un Stat veritabil.

84:2.3 (933.1) Sub moravurile patriarhale, mama soției s-a bucurat, în cămin, de o autoritate practic supremă; chiar și frații soției și fiii lor

au jucat în supravegherea familiei un rol mai activ decât soții. Tații primeau adesea un nume nou după acela al propriilor lor copii.

84:2.4 (933.2) Rasele cele mai primitive acordau puțin credit tatălui și considerau copilul ca provenind în întregime din mamă. Ele credeau că copiii lor semănau cu tații din cauza asocierii, sau că erau 'marcați' în felul acela pentru că mama dorea această asemănare. Mai târziu, când s-a trecut de la matriarhat la patriarhat, tatăl a primit tot creditul pentru copil, și numeroase tabuuri asupra femeii gravide au fost apoi extinse pentru a-l include și pe soțul ei. Când ora travaliului se apropia, viitorul tată înceta să mai muncească. În momentul nașterii, el se ducea să se culce cu soția lui și rămânea de la trei până la opt zile ca să se odihnească. Soția putea să se ridice a doua zi și să reia muncile grele, dar soțul rămânea în pat pentru a primi felicitările. Toate acestea făceau parte din moravurile primitive menite să stabilească drepturile tatălui asupra copilului.

84:2.5 (933.3) La început, obiceiul vroia ca bărbatul să se alăture familiei nevestei lui, dar, mai târziu, după ce un bărbat plătise în bani sau în muncă prețul soției, el a putut să își ia nevasta și copiii în grupul său. Tranziția de la matriarhat la patriarhat explică interdicțiile, de altfel lipsite de sens, contra unor tipuri de căsătorii între veri, în timp ce altele, comportând același grad de rudenie, sunt aprobate.

84:2.6 (933.4) Odată cu dispariția moravurilor vânătorilor, când creșterea animalelor a dat omului controlul asupra principalei surse de hrană, matriarhatul a luat rapid sfârșit. El a eșuat pur și simplu pentru că nu a putut concura cu noua familie guvernată de către tată. Puterea deținută de rudele apropiate masculine ale mamei nu putea domina puterea concentrată la soțul-tată. Femeia nu putea face față deodată

sarcinilor de aducere pe lume a unor copii și de exercitare a unei autorități continue și a unei conduceri sporite în gospodărie. Practica răpirii femeilor și, mai târziu, aceea a cumpărării soției, au grăbit dispariția matriarhatului.

84:2.7 (933.5) Trecerea de la matriarhat la patriarhat este una din schimbările de direcție adaptative cele mai radicale și mai ample pe care le-a realizat vreodată rasa umană. Schimbarea a produs imediat o înmulțire a expresiilor sociale și a aventurilor familiale.

3. Familia sub dominația tatălui

84:3.1 (933.6) Se poate ca instinctul maternității să conducă femeia la căsătorie, dar forța superioară a bărbatului asociată cu influența moravurilor au fost cele care au obligat-o practic să rămână căsătorită. Viața pastorală tindea să creeze un nou sistem de moravuri, tipul patriarhal al vieții de familie; baza unității familiale, potrivit cu moravurile epocii păstoritului și a agriculturii primitive, era autoritatea indiscutabilă și arbitrară a tatălui. Orice societate, care a fost națională sau familială, a trecut prin stadiul unei autorități aristocratice de ordin patriarhal.

84:3.2 (934.1) Puțina curtoazie dovedită femeilor în cursul erei Vechiului Testament, reprezintă o reflectare adevărată a moravurilor păzitorilor de turme. Patriarhii evrei erau cu toții păzitori de turme, precum se atestă prin maxima: 'Domnul este Păstorul meu'.

84:3.3 (934.2) Totuși, bărbatul nu merită să fie blamat, pentru lipsa sa de stimă față de femeie în cursul epocilor trecute, mai mult decât

femeia însăși. Ea nu a reușit să obțină recunoașterea socială în epocile primitive, deoarece ea nu acționa în caz de urgență; ea nu făcea impresie și nu era o eroină în caz de criză. Maternitatea era categoric un dezavantaj în lupta pentru viață; dragostea maternă handicapa femeile în apărarea tribului.

84:3.4 (934.3) Femeile primitive s-au pus, de asemenea, sub dependența bărbaților, admirându-le și aplaudându-le combativitatea și virilitatea. Această exaltare a războinicului a înălțat egourile masculine și, în aceeași măsură, le-a deprimat pe acelea ale femeilor, făcându-le și mai dependente. O uniformă militară încă stârnește puternic emoțiile feminine.

84:3.5 (934.4) La rasele cele mai evolute, femeile nu sunt nici atât de mari, nici atât de puternice precum bărbații. Fiind mai slabă, femeia a dobândit ceva mai mult tact; ea a învățat devreme să se bucure de farmecele ei sexuale. Ea a devenit mai ageră și mai conservatoare decât bărbatul, deși întrucâtva mai puțin profundă. Bărbatul îi era superior femeii pe câmpul de bătălie și la vânătoare, însă, acasă, femeii îi revenea în general comanda, chiar și asupra bărbaților cei mai primitivi.

84:3.6 (934.5) Păstorii contau pe turmele lor pentru a se întreține, însă, în timpul tuturor acestor epoci pastorale, femeile mai trebuiau încă să asigure hrana vegetală. Bărbații primitivi se sustrăgeau de la lucrul pământului, care era mult prea pașnic și lipsit de aventuri. O veche superstiție avea grijă, de asemenea, ca femeile să crească plante mai bune decât bărbații; ele erau mame. În multe dintre triburile înapoiate de astăzi, bărbații gătesc carnea, iar femeile legumele. Când triburile primitive din Australia se deplasează, femeile nu atacă

niciodată vânatul, iar un bărbat nu se apleacă niciodată ca să dezgroape o rădăcină.

84:3.7 (934.6) Femeile au trebuit întotdeauna să muncească; ele au fost realii producători, cel puțin până în timpurile moderne. Bărbații au ales în general calea cea mai ușoară, și această inegalitate s-a menținut de-a lungul întregii istorii a rasei umane. Femeile au purtat întotdeauna poverile, transportând bunurile familiei și ocupându-se de copii, ceea ce a lăsat bărbaților mâinile libere pentru a se bate sau pentru a vâna.

84:3.8 (934.7) Prima eliberare a femeii a survenit atunci când bărbatul a consimțit să lucreze pământul, a face ceea ce, până atunci, era considerat ca fiind munca femeii. S-a făcut un mare pas înainte atunci când s-a încetat a se mai ucide prizonierii bărbați, făcându-i sclavi agricultori. Aceasta a permis femeii să se elibereze, astfel încât să consacre mai mult timp edificării căminului și educării copiilor.

84:3.9 (934.8) Aprovizionarea cu lapte permite mamelor să întarce de curând bebelușii și să aibă mai mulți copii, deoarece perioadele lor de sterilitate temporară nu mai erau necesare. Folosirea laptelui de vacă și a laptelui de capră a diminuat considerabil mortalitatea infantilă. Înaintea stadiului social al creșterii de animale, mamele aveau obiceiul de a-și alăpta copiii până la vârsta de patru sau cinci ani.

84:3.10 (934.9) Reducerea numărului de războaie primitive a redus treptat inegalitatea dintre diviziunile muncii bazate pe sex, dar munca reală îi revenea încă femeii, în vreme ce bărbații îndeplineau datoria de santinele. Nici o tabără și nici un sat nu puteau fi lăsate fără pază, zi și noapte, însă chiar și această sarcină a fost ușurată de

domesticirea câinelui. În general, apariția agriculturii a sporit prestigiul și statutul social al femeii; cel puțin acest lucru a fost adevărat până în clipa în care bărbatul a devenit el însuși agricultor. Când bărbatul s-a consacrat el însuși cultivării pământului, au urmat imediat mari progrese în metodele agricole, progrese care erau urmărite în cursul a generații succesive. Câtă vreme vânase și se războise, bărbatul învățase valoarea organizării; el a introdus tehnicile în industrie și, mai târziu, a preluat multe din ocupațiile anterioare ale femeii, aducând mari ameliorări metodelor lor dezorganizate de muncă.

4. Statutul femeii în societatea primitivă

84:4.1 (935.1) În general vorbind, statutul femeii într-o epocă oarecare este un bun criteriu al progresului evolutiv al căsătoriei ca instituție socială, în vreme ce progresul căsătoriei însăși măsoară destul de exact înaintarea civilizației umane.

84:4.2 (935.2) Statutul femeii a fost constant un paradox social; ea a știut întotdeauna să conducă cu pricepere bărbații; ea a cedat întotdeauna în fața nevoilor sexuale mai imperioase ale bărbatului în favoarea propriilor ei interese și a propriei ei înălțări. Punându-și subtil în valoare farmecele ei sexuale, ea a fost adesea capabilă de a exercita o mare putere dominatoare asupra bărbatului, chiar și când acesta o ținea într-o sclavie înjositoare.

84:4.3 (935.3) Femeia primitivă nu era un prieten pentru bărbat, o îndrăgostită, o amantă și un partener, ci mai degrabă un obiect pe care el îl posedă, o servitoare sau o sclavă, și, mai târziu, un asociat economic, o jucărie și o făcătoare de copii. Cu toate acestea, raporturile sexuale convenabile și satisfăcătoare au implicat întotdeauna elementul alegere și cooperare din partea femeii și au avut întotdeauna o influență considerabilă asupra confortului ei personal și imediat, independent de poziția sa socială ca sex. Cu toate acestea, faptul că femeile au fost constant obligate să recurgă la subtilitate în eforturile lor pentru a-și ușura robia, nu a contribuit mai deloc la spulberarea neîncrederii și suspiciunii bărbaților.

84:4.4 (935.4) Sexele au întâmpinat mari dificultăți în a se înțelege. Bărbatul a găsit destul de greu să înțeleagă femeia, privind-o cu un curios amestec de ignoranță neîncrezătoare și de fascinație temătoare, dacă nu cu suspiciune și cu dispreț. Multe tradiții tribale și rasiale îi atribuie sursa greutăților Evei, Pandorei, sau vreunei alte reprezentante a feminității; aceste povești au fost întotdeauna deformată în așa fel încât să reiasă că femeia a atras răul asupra bărbatului, ceea ce denotă că neîncrederea în femeie a fost cândva universală. Printre rațiunile citate pentru a susține celibatul preoților, cea principală a fost josnicia femeii. Faptul că cea mai mare parte a presupușilor vrăjitori erau femei nu a ameliorat străvechea reputație a acestui sex.

84:4.5 (935.5) Bărbații au considerat mult timp femeile ca fiind bizare, și chiar anormale. Ei au crezut chiar faptul că ele nu aveau suflet, și, în, consecință, au refuzat să le dea un nume. În vremurile de demult, exista multă teamă de primul raport sexual cu o femeie, iar

preoții au luat obiceiul de a deflora ei înșiși virginele. Chiar și umbra unei femei era considerată a fi periculoasă.

84:4.6 (935.6) Cândva, se considera în general că graviditatea o făcea pe femeie impură și periculoasă. La numeroase triburi, moravurile voiau ca o femeie să treacă prin lungi ceremonii de purificare după nașterea unui copil. Cu excepția grupurilor în care soțul participa la naștere, rămânând întins în pat acasă, femeia însărcinată era evitată, lăsată singură. Anticii evitau chiar și ca un copil să se nască în casă. În cele din urmă, femeile bătrâne au fost autorizate să se ocupe de mamă în timpul travaliului ei, și această practică a fost la originea profesiei de moașă. În timpul durerilor, se ziceau și li se făceau o sumedenie de lucruri stupide pentru a facilita nașterea. Se avea obiceiul de a stropi nou născutul cu apă sfințită, pentru a împiedica amestecul fantomelor.

84:4.7 (935.7) La triburile de sânge pur, nașterea era relativ ușoară și nu necesita decât două sau trei ore; este ceva rar ca ea să fie atât de facilă la rasele amestecate. Dacă o femeie murea la naștere, și în special dacă ea dădea naștere la gemeni, se credea că era vinovată de adulter cu un spirit. Mai târziu, triburile superioare au considerat moartea în timpul nașterii ca fiind voia cerului, și se socotea că aceste mame piereau pentru o cauză nobilă.

84:4.8 (936.1) Așa zisa modestie a femeilor în a se îmbrăca și a evita să își arate corpul provenea din frica mortală că ele aveau să fie observate în timpul unei perioade menstruale. Lăsându-se descoperite în starea aceea, ele comiteau un păcat grav, ele violau un tabu. Moravurile timpurilor străvechi pretindeau ca fiecare femeie, de la pubertate până la menopauză, să fie supusă unei carantine familiale și

sociale complete timp de o săptămână pe lună. Toate obiectele pe care ea le atinge sau pe care stătea așezată sau culcată erau 'murdărite'. S-a avut multă vreme obiceiul de a se bate cu brutalitate tinerele fete, după fiecare perioadă menstruală, pentru a încerca să se alunge din corpurile lor spiritul rău. Totuși, când o femeie trecea peste menopauza sa, era tratată cu mai multă considerație, sau i se acordau mai multe drepturi și privilegii. În rațiunea a tot ceea ce a precedat, nu era de mirare faptul că femeile erau privite cu dispreț. Chiar și grecii socoteau că femeia la menstruație era una dintre cele trei mari cauze ale murdăriei, celelalte două fiind carnea de porc și usturoiul.

84:4.9 (936.2) Oricât ar fi de stupide aceste noțiuni străvechi, ele au făcut ceva bun în acest sens, din moment ce au procurat fetelor și femeilor surmenate, cel puțin în timpul tinereții lor, o săptămână pe lună pentru un repaus binemeritat și pentru reflecții benefice. Femeile puteau astfel să-și ascută inteligența în vederea raporturilor lor cu asociații lor masculini în restul timpului. Această carantină a femeilor proteja, de asemenea, bărbații contra exceselor sexuale, ceea ce contribuia indirect la restrângerea populației și la mărirea stăpânirii de sine.

84:4.10 (936.3) Marele progres a fost efectuat când i s-a negat bărbatului dreptul de viață și de moarte asupra soției lui. În același fel, a fost o etapă înainte atunci când o femeie a avut dreptul de a poseda cadourile ei de căsătorie. Mai târziu, ea a câștigat dreptul legal de a avea bunuri, de a le controla și chiar de a dispune de ele, însă ea fost multă vreme privată de dreptul de a ocupa un post în Biserică sau în Stat. Femeia a fost întotdeauna tratată mai mult sau mai puțin ca o proprietate, condiție care se perpetuează chiar și în secolul al

douăzecilea după Crist. Ea nu a reușit încă să se elibereze, la scară mondială, de punerea sub tutela bărbatului. Chiar și la popoarele evolute, încercările bărbaților de a proteja femeile a reprezentat întotdeauna o afirmare tacită a superiorității.

84:4.11 (936.4) Dar femeile primitive nu se autocompătimeau așa cum au obiceiul să facă surorile lor mai recent eliberate. La urma urmei, ele erau destul de fericite și satisfăcute, și nu îndrăzneau să-și imagineze un mod de existență mai bun sau diferit.

5. Femeia și evoluția moravurilor

84:5.1 (936.5) În perpetuarea de sine, femeia este egalul bărbatului, dar, în asocierea pentru a subzista, ea lucra cu un dezavantaj categoric. Handicapul maternității forțate nu poate să fie compensat decât prin moravurile iluminate ale unei civilizații în progres și prin dobândirea crescândă, la bărbat, a simțului echității.

84:5.2 (936.6) Pe măsură ce societatea evolua, criteriile în materie sexuală se ridicau printre femei, deoarece ele sufereau mai mult de consecințele transgresiunii moravurilor sexuale. Criteriile sexuale ale bărbatului nu se ameliorează decât târziu, ca o consecință a simplului simț al acestei echități pe care o pretinde civilizația. Natura nu cunoaște echitatea - ea nu o face să îndure decât pe femeie durerile nașterii.

84:5.3 (936.7) Ideea modernă a egalității sexelor este frumoasă, și demnă de o civilizație în expansiune, dar ea nu se găsește în natură. Când forța creează dreptul, bărbatul îl impune asupra femeii; când

justiția și echitatea prevalează, femeia iese treptat din sclavie și din obscuritate. Poziția socială a femeii a variat în general în direcție opusă militarismului, în toate națiunile și în toate epocile.

84:5.4 (937.1) Bărbatul nu a monopolizat însă în mod conștient și intenționat drepturile femeii, pentru a i le restitui apoi treptat cârtind. Toate acestea au fost un episod involuntar și nepremeditat al evoluției sociale. Când a sosit realmente clipa ca femeia să beneficieze de drepturi suplimentare, ea le-a obținut, cu totul independent de comportamentul conștient al bărbatului. Încet dar sigur, moravurile se schimbă pentru a asigura adaptările sociale care fac parte din evoluția continuă a civilizației. Progresul moravurilor le-a procurat lent femeilor un tratament tot mai bun. Triburile care au persistat în cruzimea lor față de ele nu au subzistat.

84:5.5 (937.2) Adamiții și nodiții acordau femeilor o recunoaștere sporită, iar grupurile care au fost influențate de migrațiile andiților tindeau să adopte unele învățături edenice privind locul femeii în societate.

84:5.6 (937.3) Chinezii primitivi și grecii tratau femeile mai bine decât cea mai mare parte a popoarelor din preajmă, însă evreii erau extrem de neîncrezători în ele. În occident, ascensiunea femeii a fost îngreunată de doctrinele lui Paul, care au fost anexate la creștinism. Cu toate acestea, creștinismul a făcut să progreseze moravurile, impunând bărbaților obligații sexuale mai riguroase. La mahomedani, condiția femeilor este aproape disperată, din cauza degradării specifice atașate lor, și ele sunt încă și mai puțin bine tratate sub influența învățăturilor altor diverse religii orientale.

84:5.7 (937.4) Știința, iar nu religia, a fost cea care a emancipat realmente femeile; uzina modernă e cea care a degajat în mare măsură limitele căminului. Aptitudinile fizice ale bărbatului nu mai sunt un element esențial în noul mecanism de întreținere. Știința a schimbat condițiile de viață în așa fel încât forța masculină a încetat să mai aibă o mare superioritate asupra forței feminine.

84:5.8 (937.5) Aceste schimbări tindeau să elibereze femeile de sclavia domestică; ele au determinat o asemenea schimbare în statutul ei, încât ea se bucură acum de o libertate personală și de o putere de decizie, în materie sexuală, care o fac practic egalul bărbatului. Cândva, valoarea unei femei consta în aptitudinea ei de a procura alimente, însă invențiile și bunăstarea i-au permis să-și creeze o nouă lume, în care poate să opereze - sferele grației și ale farmecului. Industria a câștigat astfel o bătălie inconștientă și neprevăzută pentru emanciparea socială și economică a femeilor. Din nou, evoluția a reușit o înfăptuire acolo unde eșuase revelația însăși.

84:5.9 (937.6) Reacția popoarelor iluminate contra moravurilor injuste care guvernau locul femeii în societate a oscilat, într-adevăr, ca un pendul între extreme. Printre rasele industrializate, femeia a primit aproape toate drepturile, și ea a fost scutită de numeroase obligații, cum ar fi serviciul militar. Fiecare destindere a luptei pentru existență a contribuit la eliberarea femeilor, iar ele au profitat direct de toate progresele monogamiei. Cele mai slabe realizează încă dobândiri disproporționate din fiecare ajustare a moravurilor la evoluția progresivă a societății.

84:5.10 (937.7) Cât despre idealurile de căsătorie ale unui cuplu, femeia a căpătat în cele din urmă recunoaștere, demnitate,

independență, egalitate și educație; dar oare se va dovedi ea demnă de această reușită nouă și fără precedent? Oare femeia modernă va răspunde acestei mari eliberări sociale prin trândăvie, prin indolență, prin sterilitate și prin infidelitate? Astăzi, în secolul al douăzecilea, femeia trece printr-o încercare decisivă a lungii sale existențe în lume!

84:5.11 (938.1) Femeia este partenerul egal al bărbatului în reproducerea rasei; ea joacă deci un rol la fel de important ca și el în desfășurarea evoluției rasiale, și de aceea evoluția a lucrat din ce în ce mai mult către realizarea drepturilor femeii. Dar drepturile femeilor nu sunt nicidecum acelea ale bărbaților.

84:5.12 (938.2) Fiecare sex are propria lui sferă de existență distinctă, cu propriile lui drepturi în această sferă. Dacă femeia aspiră literalmente să profite de toate drepturile bărbatului, atunci o concurență nemiloasă și lipsită de simțăminte va înlocui desigur, mai devreme sau mai târziu, spiritul cavaleresc și considerația specială de care multe femei beneficiază în prezent, și pe care nu le-au obținut de la bărbați decât foarte recent.

84:5.13 (938.3) Civilizația nu va putea niciodată suprima prăpastia diferențelor de comportament dintre sexe. Moravurile se schimbă de la epocă la epocă, instinctul însă niciodată. Afecțiunea maternă înăscută nu va permite niciodată femeilor emancipate să rivalizeze în mod serios cu bărbații în industrie. Fiecare sex va rămâne mereu suprem în propriul lui domeniu, determinat de diferențierea biologică și de neasemănarea mentală.

84:5.14 (938.4) Sferele speciale fiecărui sex vor subzista întotdeauna, încălcându-se din când în când una pe alta. Numai în domeniul social,

bărbatul și femeia se înfruntă la egalitate.

6. Asocierea bărbatului și a femeii

84:6.1 (938.5) Nevoia de reproducere reunește infailibil bărbatul și femeia pentru ca ei să se perpetueze, dar, luată ca atare, ea nu garantează că cuplul va rămâne unit într-o cooperare reciprocă - temelia unui cămin.

84:6.2 (938.6) Fiecare instituție umană încununată de succes conține antagonisme de interese personale, care au fost armonios adaptate la munca practică; crearea căminului nu face excepție. Căsătoria, baza edificării unui cămin, este cea mai înaltă manifestare de cooperare antagonistă care caracterizează atât de des contactele dintre natură și societate. Conflictul este inevitabil, deoarece împerecherea este spontană și naturală, în vreme ce căsătoria nu este biologică, ci sociologică. Patima face ca bărbatul și femeia să se unească, dar instinctul părintesc, oarecum mai slab, și moravurile sociale, sunt cele care mențin uniunea lor.

84:6.3 (938.7) Considerați în practică, masculul și femela sunt două varietăți distincte ale aceleiași specii vii într-o strânsă și intimă asociere. Punctele lor de vedere, precum și toate reacțiile lor vitale sunt esențialmente diferite; ei sunt în întregime incapabili să se înțeleagă pe deplin și efectiv unul pe celălalt. Înțelegerea completă dintre sexe este imposibil de atins.

84:6.4 (938.8) Femeile par să aibă mai multă intuiție decât bărbații, dar ele apar de asemenea întrucâtva mai puțin logice. Totuși, femeile

au fost întotdeauna purtătorii de drapel ai moralei și conducătoarele spirituale ale omenirii. Mâna care leagă leagănul încă fraternizează și astăzi cu destinul.

84:6.5 (938.9) Diferențele de natură, de reacții, de puncte de vedere și de gândire dintre bărbați și femei, departe de a cauza griji, ar trebui mai degrabă să fie considerate ca deosebit de benefice pentru omenire, atât individual cât și colectiv. Numeroasele ordine de creaturi ale universului sunt faze duale de manifestare a personalității. La muritori, la Fii Materiali, precum și la midsonitari, diferența este desemnată ca mascul sau femelă. Printre serafimi, printre heruvimi, precum și printre Însoțitorii Morontiei, ea a fost denumită pozitivă sau dinamică, și negativă sau rezervată. Aceste asocieri de cupluri multiplică foarte mult varietatea de talente și învinge limitările naturale, așa cum o fac anumite asocieri triunice în sistemul Paradis-Havona.

84:6.6 (939.1) Bărbații și femeile au nevoie unii de alții în cariera lor morontială și spirituală, precum și în cariera lor muritoare. Deosebirile de puncte de vedere masculine și feminine persistă chiar și după prima viață, și în toată ascensiunea universului local și a suprauniversurilor. Chiar și în Havona, pelerinii care au fost cândva bărbați și femei vor continua să se ajute reciproc la urcarea în Paradis. Chiar și în Corpurile Finalității, metamorfoza creaturilor nu va merge niciodată până într-acolo încât să șteargă tendințele personalității pe care ființele umane le numesc masculine și feminine. Aceste două varietăți fundamentale ale speciei umane vor continua să se intrige, să se stimuleze, să se încurajeze și să se ajute reciproc. Ele vor rămâne întotdeauna interdependente de cooperarea lor pentru a rezolva

problemele tulburătoare ale universului și a învinge multiplele dificultăți cosmice.

84:6.7 (939.2) În timp ce sexele nu pot spera niciodată să se înțeleagă total unul pe celălalt, ele sunt efectiv complementare, și cooperarea lor, cu toate că este adesea mai mult sau mai puțin antagonistă pe planul personal, este capabilă de a întreține și de a reproduce societatea. Căsătoria este o instituție menită să adapteze deosebirile de sex, asigurând între timp continuitatea civilizației și reproducerea rasei.

84:6.8 (939.3) Căsătoria este mama tuturor instituțiilor umane, căci ea conduce direct la întemeierea și la întreținerea căminului, care este baza structurală a societății. Familia este legată vital de mecanismul autoconservării. Ea constituie singura speranță de a perpetua rasa sub moravurile civilizației, în vreme ce, în același timp, ea procură anumite forme deosebit de satisfăcătoare ale mulțumirii de sine. Familia este cea mai mare înfăptuire pur umană, deoarece ea combină evoluția relațiilor biologice dintre bărbat și femeie cu relațiile sociale dintre soț și soție.

7. Idealurile vieții de familie

84:7.1 (939.4) Uniunea sexuală este instinctivă, copiii sunt rezultatul natural, și automat se naște familia. Așa cum sunt familiile unei rase sau ale unei națiuni, tot așa este și societatea ei. Dacă familiile sunt bune, societatea este tot atât de bună. Marea stabilitate culturală a poporul evreu și a celui chinez rezidă în forța grupurilor lor culturale.

84:7.2 (939.5) Instinctul feminin de a iubi copiii și de a avea grijă de ei a contribuit la a o face pe femeie partenerul interesat să promoveze căsătoria și viața de familie primitivă. Numai presiunea moravurilor ulterioare și a convențiilor sociale a obligat bărbatul să se ocupe de edificarea căminului; el cu mare greutate a început a se interesa de stabilirea căsătoriei și a căminului, deoarece pentru el actul sexual nu comportă consecințe biologice.

84:7.3 (939.6) Asocierea sexuală este naturală, dar căsătoria este socială și a fost întotdeauna reglementată de moravuri. Moravurile (religioase, morale și etice), precum și proprietatea, orgoliul și calitățile cavalești, stabilizează instituția căsătoriei și a familiei. Orice fluctuație în moravuri se repercutează asupra stabilității instituției căsătorie-cămin. Căsătoria iese acum din stadiul proprietății și trece în era actului personal. Înainte, bărbatul proteja femeia deoarece ea era lucrul său, și ea îi dădea ascultare din același motiv. Independent de meritele lui, acest sistem a asigurat realmente stabilitatea. Astăzi, femeia a încetat de a mai fi considerată ca un bun privat, și apar noi moravuri pentru a stabiliza instituția căsătorie-cămin:

84:7.4 (939.7) 1. Noul rol al religiei - învățătura că experiența părintească este esențială. Ideea de a procrea cetățeni cosmici, înțelegerea lărgită a privilegiului procreației - dăruirea de fii Tatălui.

84:7.5 (940.1) 2. Noul rol al științei - procrearea devine din ce în ce mai voluntară, mai supusă controlului omului. Altădată, prin lipsa de înțelegere, apariția copiilor era asigurată chiar și în absența oricărei dorințe de a-i avea.

84:7.6 (940.2) 3. Noua funcțiune de seducție a plăcerii - aceasta a introdus un nou factor în supraviețuirea rasei; anticii îi lăsau să moară pe copiii nedoriți; modernii refuză să-i aducă pe lume.

84:7.7 (940.3) 4. Consolidarea instinctului părintesc. Fiecare generație tinde acum să elimine din curentul reproducător al rasei indivizii la care instinctul părintesc este insuficient de puternic pentru a asigura procrearea de copii - părinți în perspectivă pentru noua generație.

84:7.8 (940.4) Totuși, căminul ca instituție - asocierea dintre un singur bărbat și o singură femeie datează mai exact din vremea Dalamatiei, de acum 500.000 de ani. Obiceiurile monogame ale lui Andon și ale descendenților săi imediați fuseseră abandonate cu multă vreme înainte. Cu toate astea, nu prea erau motive de a se mândri cu viața de familie înainte de epoca nodiților și a ultimilor adamiți. Adam și Eva au exercitat o influență durabilă asupra întregii omeniri. Pentru prima dată în istoria lumii, s-au putut observa bărbații și femeile muncind cot la cot în Grădină. Idealul edenic de o familie întreagă de grădinari era o idee nouă pe Urantia.

84:7.9 (940.5) Familia primitivă îngloba un grup legat prin muncă, incluzând sclavele, și locuia toată într-o singură locuință. Căsătoria nu a fost întotdeauna identificată cu viața de familie, dar ele au fost întotdeauna strâns asociate. Femeia a dorit totdeauna o familie individuală și a sfârșit prin a obține câștig de cauză.

84:7.10 (940.6) Dragostea față de progenitură este aproape universală și reprezintă categoric o valoare de supraviețuire. Anticii au sacrificat întotdeauna interesele mamei pentru bunăstarea copilului. Încă și

astăzi, la eschimoși, mamele își ling bebelușii în loc de a-i spăla. Și totuși mamele primitive nu-și hrăneau și nu-și îngrijeau copiii decât în timpul primei lor tinereți; în felul animalelor, ele îi îndepărtau de îndată ce creșteau mari. Asocierile umane durabile și continue n-au fost niciodată întemeiate numai pe afecțiunea biologică. Animalele își iubesc puii; oamenii (civilizați) îi iubesc și pe copiii copiilor lor. Cu cât civilizația este mai avansată, cu atât mai mult părinții se bucură de progresele și de reușita copiilor; și astfel s-a născut realizarea nouă și superioară a mândriei de *nume*.

84:7.11 (940.7) La popoarele antice, marile familii nu au rezultat în mod necesar din afecțiune. Mulți copii au fost doriți din următoarele motive.

84:7.12 (940.8) 1. Ei valorau mult ca lucrători.

84:7.13 (940.9) 2. Erau o asigurare pentru bătrânețe.

84:7.14 (940.10) 3. Se puteau vinde fiicele.

84:7.15 (940.11) 4. Mândria familială pretindea extinderea numelui.

84:7.16 (940.12) 5. Fiii aduceau o pază și o protecție.

84:7.17 (940.13) 6. Frica de fantome a produs spaima de singurătate.

84:7.18 (940.14) 7. Anumite religii pretindeau niște urmași.

84:7.19 (940.15) Practicanții cultului strămoșilor consideră absența fiilor ca o calamitate supremă în timp și în eternitate. Ei doresc, înainte de toate, să aibă fii pentru a putea participa la slujbele ceremoniilor mortuare, pentru a oferi sacrificii care să permită fantomei să progreseze prin tărâmul spiritelor.

84:7.20 (941.1) Printre sălbaticii antici, s-a început de foarte devreme să se disciplineze copiii, și aceștia nu întârzieau să realizeze că neascultarea însemna eșecul sau chiar moartea, întocmai ca și pentru

animale. Civilizația ferește acum copiii de consecințele naturale ale unei conduite nechibzuite și care contribuie atât de mult la nesupunerea modernă.

84:7.21 (941.2) Copiii eschimoșilor cresc bine cu foarte puțină disciplină și corecție, asta pur și simplu pentru că sunt din fire niște mici animale docile; copiii oamenilor roșii și cei ai oamenilor galbeni sunt aproape la fel de facili. Dimpotrivă, la rasele care conțin o ereditate andită, copiii sunt mai puțin placizi; această tinerețe imaginativă și aventuroasă are nevoie de mai multă educație și disciplină. Problemele moderne de educație a copiilor sunt făcute din ce în ce mai dificile de către:

84:7.22 (941.3) 1. Gradul important de amestecuri rasiale.

84:7.23 (941.4) 2. Educația artificială și superficială.

84:7.24 (941.5) 3. Inaptitudinea copiilor de a se cultiva prin imitarea părinților lor, care sunt absenți de pe scena familială o parte atât de mare a timpului.

84:7.25 (941.6) Ideile străvechi despre disciplina de familie erau biologice și proveneau din realizarea faptului că părinții erau creatorii existenței copilului. Idealurile mai evolute ale vieții de familie conduc la conceptul că aducerea unui copil pe lume, departe de a conferi anumite drepturi părinților, implică responsabilitatea supremă a existenței umane.

84:7.26 (941.7) Civilizația consideră că părinții trebuie să își asume toate sarcinile, iar copilul are toate drepturile. Respectul copilului pentru părinții săi nu provine din aceea că el cunoaște obligația implicată în procrearea părintească, ci sporește natural ca urmare a îngrijirilor, a educației și a afecțiunii care îi sunt arătate cu dragoste

pentru a-l ajuta să câștige bătălia vieții. Adevărații părinți se angajează cu continuitate într-o funcție de servire pe care copilul prudent sfârșește prin a o recunoaște și prin a o aprecia.

84:7.27 (941.8) În era industrială și urbană contemporană, instituția căsătoriei evoluează potrivit cu noile linii economice. Viața de familie a devenit tot mai costisitoare, și copiii, care erau altădată un activ, au devenit un pasiv economic. Dar siguranța civilizației însăși se bazează încă pe îngăduința crescândă a fiecărei generații de a investi mijloacele ei în bunăstarea generației viitoare și a celor următoare. Orice tentativă de a transfera responsabilitatea parentală Statului sau Bisericii se va dovedi fatală pentru bunăstarea și pentru progresul civilizației.

84:7.28 (941.9) Căsătoria, cu copiii și cu viața de familie care urmează, stimulează cele mai înalte potențiale ale naturii omenești și oferă totodată canalul ideal pentru exprimarea acestor atribute însuflețite ale personalității de muritor. Familia asigură reproducerea biologică a speciei umane. Căminul este cadrul social natural în care copiii, crescând, pot înțelege bine etica fraternității de sânge. Familia este unitatea fundamentală a fraternității în care copiii și părinții învață lecțiile răbdării, ale altruismului, ale toleranței și ale bunăvoinței, care sunt atât de esențiale pentru a realiza fraternitatea între toți oamenii.

84:7.29 (941.10) Societatea omenească va fi foarte mult ameliorată dacă rasele civilizate vor vrea să revină, într-un mod mai general, la practica consiliului de familie a anșilor. Ei nu au menținut forma patriarhală sau autocratică de guvernământ familial. Ei erau foarte

fraterni și cooperativi, discutând franc și liber toate treburile lor familiale. Toate consiliile lor de familie erau marcate de o atmosferă ideal fraternă. Într-o familie ideală, afecțiunea filială și dragostea părintească sunt amândouă mărite de devotamentul fratern.

84:7.30 (942.1) Viața de familie este leagănul adevăratei moralități, strămoșul fidelității conștiente față de datorie. Asocierile forțate ale vieții de familie stabilizează personalitatea și stimulează creșterea ei prin obligația indispensabilă de a se adapta la alte personalități diverse. Dar și mai mult: o familie veritabilă - o familie bună - revelează părinților procreatori atitudinea Creatorului față de copiii săi, pe când în același timp, acești veritabili părinți descriu copiilor lor cea dintâi dintr-o lungă serie ascendentă de divulgări privind iubirea Părintelui Paradisiac pentru toți copiii universului.

8. Pericolele autosatisfacerii

84:8.1 (942.2) Marea amenințare contra vieții de familie este alarmantul flux al urmăririi satisfacerii de sine, mania modernă a plăcerilor. Altădată, rațiunea principală a căsătoriei era economică, iar atracția sexuală, secundară. Căsătoria întemeiată pe conservarea de sine a condus la perpetuarea de sine și a procurat în același timp una dintre formele cele mai dezirabile ale satisfacerii de sine. În societatea umană, ea este singura instituție care înglobează cele trei mari rațiuni de a trăi.

84:8.2 (942.3) La origine, proprietatea era instituția fundamentală pentru autoîntreținere, în vreme ce căsătoria funcționa ca instituție

unică pentru autoperpetuare. Deși satisfacțiile alimentare, jocurile și umorul, precum și raporturile sexuale periodice, erau mijloace de autosatisfacere, rămâne un fapt că evoluția moravurilor n-a reușit să clădească o instituție distinctă pentru satisfacerea de sine. Din cauza acestui eșec în aplicarea unor tehnici specializate de distracții agreabile, toate instituțiile omenești sunt complet impregnate de această căutare a plăcerii. Acumularea de bunuri devine un instrument pentru sporirea tuturor formelor de satisfacere de sine, în vreme ce căsătoria este văzută adesea ca fiind numai un mijloc de plăcere. Și această desfrânare, această manie a plăcerii cultivată peste măsură, constituie cea mai mare amenințare care a fost vreodată îndreptată contra instituției evolutive sociale a vieții de familie, căminul.

84:8.3 (942.4) Rasa violetă a introdus în experiența omenirii o caracteristică nouă încă incomplet realizată - instinctul jocului dublat de un simț al umorului. Acest instinct a existat, într-o anumită măsură, la sangici și la andoniți, dar filiația adamică a ridicat această înclinație primitivă la nivelul unui *potențial al plăcerii*, formă nouă și glorificată a satisfacerii de sine. În afară de potolirea foamei, tipul fundamental de autosatisfacere este satisfacerea sexuală; această formă de plăcere senzuală a fost considerabil sporită prin uniunea sangicilor și a andiților.

84:8.4 (942.5) Combinația de agitație, de curiozitate, de aventură și de abandonare în plăcere caracteristică raselor posterioare andiților comportă un real pericol. Plăcerile fizice nu pot să satisfacă setea sufletului; urmărirea nesăbuită a plăcerii nu mărește dragostea față de cămin și de copii. Chiar și epuizând resursele de artă, de culoare, de sunete, de ritm, de muzică, și de podoabe, nu se poate întreține în

felul acesta speranța de a înălța sufletul sau de a hrăni spiritul.

Vanitatea și moda nu pot sluji nici la edificarea căminului, nici la cultivarea copiilor; orgoliul și rivalitatea sunt neputincioase în reînsuflețirea calităților de supraviețuire ale generațiilor succesive.

84:8.5 (942.6) Toate ființele celeste care progresează se bucură de perioade de repaos și de slujire a îndrumătorilor de retrospecție. Toate eforturile de a se avea distracții sănătoase și de a practica jocuri care te dezvoltă sunt salubre; merită osteneala faptul de a se lăsa pradă unui somn de refacere, odihnei, recreațiilor și tuturor distracțiilor care împiedică monotonia ce face să se nască plictiseala. Întrecerile sportive, povestitul, și chiar gustarea unei mâncări bune pot să servească drept forme de satisfacere de sine. (Când voi folosiți sarea pentru a adăuga savoare alimentelor voastre, amintiți-vă că, timp de aproape un milion de ani, oamenii nu au putut obține sarea decât băgându-și mâncarea în cenușă.)

84:8.6 (943.1) Fie ca oamenii să se bucure de viață; fie ca rasa umană să găsească plăcere într-o mie și una de moduri; fie ca umanitatea evolutivă să exploreze toate formele legitime de satisfacere de sine, roadele lungii lupte biologice de înălțare. Omul a binemeritat unele dintre plăcerile și bucuriile de azi. Dar uitați-vă la scopul destinului! Plăcerile sunt cu adevărat suicidale dacă ele ajung să distrugă proprietatea, care a devenit instituția autoîntreținerii; și satisfacerea de sine ar costa într-adevăr un preț fatal dacă ar provoca prăbușirea căsătoriei, decadența vieții de familie și distrugerea căminului - dobândirea evolutivă supremă a oamenilor și singura speranță de supraviețuire a civilizației.

84:8.7 (943.2) [Prezentat de Șeful Serafimilor staționați pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 84](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 86](#) >>

Capitolul 85

Originile adorației

85:0.1 (944.1) RELIGIA primitivă a avut o origine biologică, o dezvoltare evolutivă naturală, făcând abstracție de asocierile morale, și în afară de orice influență spirituală. Animalele superioare au frici, dar nu și iluzii, prin urmare n-au nici o religie. Oamenii creează religiile lor primitive cu temerile lor și prin iluziile lor.

85:0.2 (944.2) În evoluția speciei umane, manifestările primitive de adorare apar cu mult înainte ca mintea omului să fie capabilă să formuleze concepțiile ei mai complexe de viață, în lumea aceasta și în cea de dincolo, care merită numele de religie. Religia primitivă era de natură totalmente intelectuală și în întregime întemeiată pe circumstanțe de asociere. Obiectele de cult erau cu totul sugestive; ele constau în lucruri ale naturii care erau la îndemână, sau care ocupau

prim-planul experienței obișnuite a urantienilor primitivi cu minte mai puțin dezvoltată.

85:0.3 (944.3) Când religia a evoluat dincolo de adorarea naturii, ea a prins rădăcini de origine spirituală, dar a rămas totuși întotdeauna condiționată de mediul social. Pe măsură ce cultul naturii se dezvolta, conceptele omenești au proiectat o diviziune a muncii în lumea supramuritoare; existau spirite ale naturii pentru lacuri, pentru arbori, pentru cascade, pentru ploii și pentru sute de alte fenomene terestre obișnuite.

85:0.4 (944.4) Într-un moment sau altul, tot ceea ce exista pe fața pământului a fost obiect de cult pentru om, inclusiv el însuși. El a adorat, de asemenea, tot ceea ce se poate închipui în cer și pe pământ. Oamenii primitivi se temeau de toate manifestările de putere; ei aduceau omagii tuturor fenomenelor naturale pe care nu le puteau înțelege. Observarea puternicelor forțe materiale, cum ar fi cutremurele de pământ, furtunile, inundațiile, alunecările de teren, vulcanii, focul, căldura și frigul, au impresionat foarte mult mintea în expansiune al oamenilor. Lucrurile inexplicabile ale vieții sunt încă numite 'faptele lui Dumnezeu' și 'manifestările misterioase ale providenței'.

1. Adorarea pietrelor și a dealurilor

85:1.1 (944.5) Primul lucru pe care l-au adorat oamenii care evoluau a fost o piatră. Astăzi, poporul Kateri din sudul Indiei, precum și numeroase triburi din nordul Indiei, mai adoră încă pietrele. Iacob a

dormit pe o piatră, deoarece o venera; el chiar a uns-o cu ulei. Rahela a ascuns mai multe pietre sacre sub cortul ei.

85:1.2 (944.6) Pietrele au impresionat mai întâi pe oamenii primitivi ca ieșind din comun din cauza felului în care ele apăreau subit la suprafața unui câmp cultivat sau a unei pajiști. Oamenii nu țineau seama nici de eroziune, nici de prăbușirile solului. Pietrele au făcut, de asemenea, mare impresie asupra popoarelor primitive, pentru că ele se asemănau adesea cu animalele. Atenția oamenilor civilizați este reținută de numeroase formațiuni de roci care, în munți, semănau cu capetele de animale și chiar cu chipurile omenești. Și totuși, pietrele meteorice sunt cele care au exercitat cea mai profundă influență; primitivii le-au văzut traversând atmosfera cu o strălucire grandioasă. Stelele căzătoare îl înspăimântau pe omul primitiv; el credea cu ușurință că traiectoriile lor strălucitoare marcau trecerea unui spirit în drum spre Terra. Nu este de mirare că oamenii au ajuns să venereze asemenea fenomene, mai ales când, mai târziu, ei au descoperit meteoriții. Iar acest lucru le-a inspirat un și mai mare respect pentru toate celelalte pietre. În Bengal, un meteorit, care a căzut în 1880, are numeroși admiratori.

85:1.3 (945.1) Toate clanurile și triburile antice aveau pietrele lor sacre, și cea mai mare parte a popoarelor moderne manifestă un oarecare grad de venerație pentru anumite tipuri de pietre - bijuteriile lor. Un grup de cinci pietre era mult respectat în India; în Grecia, acesta era o grămadă de treizeci de pietre; la oamenii roșii, acesta era în general un cerc de pietre. Romanii aruncau întotdeauna o piatră în aer atunci când îl invocau pe Jupiter. În India, încă și astăzi, o piatră poate servi de martor. În unele religii, se poate întrebuința o piatră ca

talisman al legii și, prin prestigiul ei, un ofensator poate fi dus la tribunal. Dar simplii muritori nu identifică întotdeauna Deitatea cu un obiect de ceremonie respectuoasă. De multe ori, aceste fetișuri nu sunt decât simboluri ale adevăratului obiect al adorării.

85:1.4 (945.2) Anticii aveau o considerație specială pentru găurile din pietre. Se presupunea că rocile poroase sunt excepțional de eficace pentru a vindeca bolile. Urechile nu erau îngăurite pentru a atârna pietrele, ci pietrele erau puse în găuri pentru a le ține deschise. Chiar și în epoca noastră modernă, persoanele superstițioase au făcut găuri în monezi. În Africa, indigenii au făcut mare tam-tam în jurul pietrelor lor fetișe. De fapt, triburile și popoarele înapoiate au continuat să manifeste față de pietrele lor o venerație superstițioasă. Încă și astăzi, adorarea pietrelor este foarte răspândită în lume. Pietrele funerare sunt un simbol supraviețuitor al imaginilor și al idolilor care erau sculptate în piatră în legătură cu credințele în fantome și în spiritele tovarășilor răposați.

85:1.5 (945.3) Adorarea dealurilor a urmat celei a pietrelor, și primele dealurienerate au fost mari formațiuni stâncoase. S-a prins curând obiceiul de a se crede că zeii locuiau în munți, astfel încât, din acest motiv suplimentar, s-au adorat înaltele ridicături de teren. Pe măsură ce s-a scurs timpul, anumiți munți au fost asociați cu anumiți zei, și prin urmare au devenit sfinți. Aborigenii ignoranți și superstițioși credeau că grottele conduceau în lumea subterană, cu demonii și cu spiritele ei rele, în contrast cu munții, care erau identificați cu conceptele, evolute ulterior, de spirite și de deități bune.

2. Adorarea plantelor și a arborilor

85:2.1 (945.4) Plantele au inspirat la început teamă, apoi au fost adorate, din pricina licorilor îmbătătoare care se extrăgeau din ele. Oamenii primitivi credeau că beția vă făcea divini. Se presupunea că această experiență comporta ceva neobișnuit și sacru. Chiar și în timpurile moderne, se dă numele de 'spirtoase' băuturilor alcoolice.

85:2.2 (945.5) Primitivii priveau grăunțele pe cale de germinare cu o teamă și cu un respect superstițioase. Apostolul Paul nu a fost primul care să tragă învățăminte spirituale profunde din grăunțele încolțite și să întemeieze credințe religioase pe ele.

85:2.3 (945.6) Cultul adorării arborilor se găsește la cele mai vechi grupuri religioase. Toate căsătoriile primitive erau celebrate sub arbori și, atunci când femeile doreau copii, ele erau văzute uneori în pădure, îmbrățișând afectuos vreun stejar mai mare. Mulți arbori și plante erau venerați datorită virtuților lor medicinale reale sau imaginare. Sălbaticii credeau că toate reacțiile chimice se datorau activității directe a forțelor supranaturale.

85:2.4 (945.7) Ideile cu privire la spiritele arborilor au variat considerabil la diferite triburi și rase. Unii arbori erau locuiți de spirite favorabile, alții adăposteau spirite amăgitoare și crude. Finlandezii credeau că cea mai mare parte a arborilor adăposteau spirite binefăcătoare. Elvețienii sunt de multă vreme neîncredători în arbori, crezând că aceștia conțineau spirite viclene. Locuitorii Indiei și ai Rusiei orientale considerau spiritele arborilor ca fiind crude. Patagonienii mai adoră încă arborii, după cum au făcut-o și semiții

primitivi. La multă vreme după ce evreii au încetat să mai adore arborii, ei au continuat să venereze diversele lor deități din crânguri. Cu excepția Chinei, a existat cândva un cult universal al *arborelui vieții*.

85:2.5 (946.1) Credința că se poate găsi apă sau metale prețioase sub fața pământului, cu ajutorul unei baghete divinatoare din lemn, este o relicvă a culturilor antice ale arborilor. Pomul de mai, pomul de Crăciun și practica superstițioasă de a atinge lemnul perpetuează anumite obiceiuri străvechi de adorare a arborilor și de culturi mai recente ale arborilor.

85:2.6 (946.2) Multe dintre aceste forme primitive de venerare a naturii s-au contopit cu tehnicile de adorare care au evoluat mai târziu, dar toate cele dintâi tipuri de adorare animate de un spirit-minte adjutant funcționau cu mult înainte ca natura religioasă de curând trezită a omenirii să devină pe deplin sensibilă la stimularea prin influențele spirituale.

3. Adorarea animalelor

85:3.1 (946.3) Omul primitiv purta un sentiment special de camaraderie pentru animalele superioare. Strămoșii lui trăiseră cu ele, și chiar se împreunaseră cu ele. În Asia meridională, s-a crezut devreme că sufletele oamenilor reveneau pe pământ sub formă de animale. Această credință era o supraviețuire a practicii încă și mai vechi a adorării animalelor.

85:3.2 (946.4) Primitivii respectau animalele pentru puterea și pentru șiretenia lor. Ei credeau că mirosul ascuțit și vederea pătrunzătoare a anumitor creaturi denotau o guvernare a spiritelor. Animalele au fost toate adorate de o rasă sau de alta, când într-o epocă, când într-alta. Printre aceste obiecte de adorație, figurau creaturi considerate ca semi-umane și semi-animale, cum ar fi centaurii și sirenele.

85:3.3 (946.5) Evreii au adorat șerpii până în epoca regelui Ezechiel, iar hindușii încă mai întrețin relații prietenoase cu șerpii caselor lor. Adorarea dragonilor de către chinezi este o supraviețuire a cultului șerpilor. Înțelepciunea șarpelui era un simbol al medicinei grecești, iar medicii moderni îl folosesc încă ca emblemă. Artă de a fermeca șerpii a fost transmisă de femeile șamane care practica *cultul dragostei pentru șerpi*; acestea se lăsau mușcate zilnic de șerpi, ceea ce le imuniza contra veninului și le făcea realmente toxicomane care nu se mai puteau lipsi de această otravă.

85:3.4 (946.6) Adorarea insectelor și a unor alte animale a rezultat dintr-o greșită înțelegere ulterioară a regulii de aur - faceți altuia (tuturor formelor de viață) ceea ce voi ați vrea să vi se facă. Anticii au crezut cândva că toate vânturile erau produse de aripile păsărilor; în consecință, ei s-au temut și au adorat toate creaturile înaripate. Nordicii primitivi credeau că eclipsele erau cauzate de un lup care devora o porțiune din soare sau din lună. Hindușii îl reprezentau adesea pe Vishnu cu un cap de cal. De multe ori, un simbol animal reprezintă vreun zeu uitat sau vreun cult dispărut. Devreme în religia evolutivă, mielul a devenit animalul de sacrificiu tipic, iar porumbelul, simbolul păcii și al dragostei.

85:3.5 (946.7) În religie, simbolismul este bun sau rău exact în măsura în care simbolul înlocuiește sau nu ideea originală a adorației. Simbolismul nu trebuie să fie confundat cu idolatria imediată, în care obiectul material este direct și efectiv adorat.

4. Adorarea elementelor

85:4.1 (946.8) Omenirea a adorat pământul, aerul, apa și focul. Rasele primitive venerau izvoarele și adoraau fluviile. Chiar și astăzi, a înflorit în Mongolia un cult al fluviilor care își exercită influența. Botezul a devenit un ceremonial religios în Babilon, iar grecii practicaau baia rituală anuală. Le era ușor anticilor să-și imagineze că spiritele locuiau în izvoarele efervescente, fântânile țâșnitoare, râurile repezi și torențele impetuoase. Apele curgătoare produceau o impresie vie asupra acestor ființe cu minte simplă, făcându-le să creadă în însuflețirea de către spirite și în puterile supranaturale. Se refuza uneori să se ajute un om care se îneca, din teama de a nu ofensa vreun zeu al râului.

85:4.2 (947.1) Un număr de factori și de evenimente au acționat pentru a stimula religia a diferite popoare în diverse epoci. Multe triburi muntene ale Indiei mai adoră încă curcubeul. În India și în Africa, se crede că curcubeul este un gigantic șarpe celest. Evreii și creștinii îl consideră drept 'arcul făgăduinței'. În același fel, influențele considerate ca fiind benefice într-o parte a lumii pot fi privite ca malefice altundeva. Vântul de est este un zeu în America de Sud, căci el aduce ploaie; în India, el este un demon, deoarece aduce

praf și provoacă secetă. Anticii beduini credeau că un spirit al naturii producea vârtejurile de nisip; chiar și în epoca lui Moise, credința în spiritele naturii a fost destul de puternică pentru a asigura perpetuarea lor în teologia ebraică, sub forma îngerilor focului, ai apei și ai aerului.

85:4.3 (947.2) Norii, ploaia, grindina au fost întotdeauna de temut și au fost adorate de numeroase triburi primitive și în culturile inițiale ale naturii. Vânturile de furtună cu tunete și fulgere îi înspăimântau pe oamenii primitivi. Ei erau atât de impresionați de aceste tulburări ale elementelor, încât considerau tunetul ca fiind vocea unui zeu mânios. Adorarea focului și frica de fulger erau legate și foarte răspândite în multe grupuri primitive.

85:4.4 (947.3) Focul era asociat cu magia în mintea muritorilor primitivi tiranizați de frică. Adepții magiei își vor aminti cu precizie un rezultat pozitiv obținut din întâmplare în practica formulelor lor magice, în timp ce vor uita cu nonșalanță zeci de rezultate negative care constituiau eșecuri totale. Respectul pentru foc a atins apogeul în Persia, unde a subzistat un timp îndelungat. Câteva triburi adorau focul, luându-l drept deitate însăși; altele respectau profund simbolul înflăcărat al spiritului purificator și curățător al deităților lorenerate. Fecioarele vestale erau însărcinate cu supravegherea focurilor sacre și, în secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări ca parte a ritualului multor slujbe religioase.

5. Adorarea corpurilor celeste

85:5.1 (947.4) Adorarea stâncilor, a dealurilor, a arborilor și a animalelor s-a transformat în mod natural în venerarea temătoare a elementelor, apoi în zeificarea solului, a lunii și a stelelor. În India și în alte locuri, stelele au fost considerate drept sufletele glorificate ale marilor oameni care părăsiseră viața din trup. Caldeenii adepți ai cultului stelelor, socoteau că aveau cerul drept tată și pământul drept mamă.

85:5.2 (947.5) Adorarea lunii a precedat-o pe aceea a soarelui. Venerarea lunii a atins apogeul ei în cursul erei vânătorii, în timp ce adorarea soarelui a devenit principala ceremonie religioasă a epocilor agricole ulterioare. Adorarea solară s-a înrădăcinat mai întâi în India, și acolo a persistat ea cea mai multă vreme. În Persia, venerarea soarelui a dat naștere cultului mithraic ulterior. Numeroase popoare considerau soarele ca fiind strămoșul regilor lor. Caldeenii îl plasau în centrul „celor șapte cercuri ale universului”. Civilizațiile mai tardive au cinstit solul, dând numele lui primei zi din săptămână.

85:5.3 (947.6) Se presupunea că zeul solului era tatăl mistic al fiilor destinului născuți de o fecioară, și că aceștia se dăruiau din timp în timp raselor favorite. Acești copii supranaturali erau întotdeauna lăsați să plutească pe vreun fluviu sacru, pentru a fi salvați în vreun chip extraordinar și crescuți apoi pentru a deveni personalități miraculoase și eliberatori ai poporului lor.

6. Adorarea omului

85:6.1 (948.1) După ce a adorat tot ceea ce există pe fața pământului și deasupra în ceruri, omul nu a ezitat să se onoreze cu o adorație asemănătoare. Sălbaticul cu mintea lui simplă nu face distincție clară între fiare, oameni și zei.

85:6.2 (948.2) Primitivii considerau toate persoanele neobișnuite ca fiind supraumane, și ei se temeau atât de tare, încât manifestau cu privire la ele o teamă respectuoasă. Într-o oarecare măsură, ei le adorau literalmente. Chiar și faptul de a avea gemeni era privit fie ca un mare noroc, fie ca un mare nenoroc. Lunaticii, epilepticii și debilizii mintali erau adesea adorați de tovarășii lor normali la minte, care credeau că asemenea ființe anormale erau sălășluite de zei. Erau adorați preoții, regii și profeții; se socotea că oamenii sfinți de altădată erau inspirați de deități.

85:6.3 (948.3) După ce murea, șefii tribali erau *zeificați*. Mai târziu, au fost *sanctificate* suflete remarcabile care treceau în lumea de dincolo. Fără ajutor, evoluția nu a dat niciodată naștere unor zei care să fie superiori spiritelor glorificate, exaltate și evolute ale unor ființe umane decedate. În evoluția ei primitivă, religia își creează proprii ei zei. În cursul revelației, Dumnezeii formulează religia. Religia evolutivă își creează dumnezeii după chipul și după asemănarea omului muritor; religia revelată caută să-i facă să evolueze pe muritori și să îi transforme după chipul și după asemănarea lui Dumnezeu.

85:6.4 (948.4) Zeii fantome presupuși de origine umană ar trebui să fie distinși de zeii din natură, căci adorarea naturii a produs un panteon - spiritele naturii înălțate la rangul de zei. Cultele naturii au continuat să se dezvolte în același timp cu cultele fantomelor care au

apărut mai târziu, și fiecare dintre zei exercita o oarecare influență asupra celorlalți. Numeroase sisteme religioase comportau un dublu concept al deității, zeii naturii și zeii fantome; în unele teologii, aceste două concepte sunt inextricabil împletite, cum s-a văzut în exemplul lui Thor, eroul fantomă care era, de asemenea, stăpânul fulgerului.

85:6.5 (948.5) Dar adorarea omului de către oameni și-a atins apogeul atunci când conducătorii temporali au ordonat supușilor lor să îi venereze astfel, și când, pentru a justifica această cerință, ei au pretins a fi de descendență divină.

7. Adjutanții adorării și ai înțelepciunii

85:7.1 (948.6) Adorarea naturii poate să pară a fi născută spontan și natural în mintea bărbaților și a femeilor primitivi, și chiar așa a și fost; dar, în tot timpul acestei perioade, și în mintea acestor aceiași primitivi, s-a exercitat acțiunea celui de-al șaselea spirit adjutant; el fusese dăruit acestor popoare ca influență îndrumătoare pentru această fază de evoluție a speciei umane, și acest spirit a stimulat constant imboldul de a adora al speciei umane, oricât de primitive ar fi putut să fie aceste prime manifestări. Spiritul adjutant al adorării dădea o origine precisă impulsului omenesc de a tinde să adore, în pofida faptului că expresia lui primitivă a fost motivată de frica animală, și că primele sale practici au fost centrate asupra lucrurilor naturii.

85:7.2 (948.7) Trebuie să vă amintiți că sentimentul, și nu gândirea, este cel care a dirijat și a controlat toată dezvoltarea evolutivă. Pentru

mintea primitivă, există puțină deosebire între a se teme, a se sustrage, a onora și a adora.

85:7.3 (948.8) Când îndemnul de a adora este animat și dirijat de înțelepciune - de gândirea meditativă și empirică - el începe atunci să devină fenomenul adevăratei religii. Când al șaptelea spirit-minte adjutant, spiritul înțelepciunii, ajunge să-și exercite efectiv serviciul său divin, omul începe atunci să-și întoarcă adorația lui față de natură și de obiectele naturale, și se îndreaptă către Dumnezeuul naturii și Creatorul etern al tuturor lucrurilor naturale.

85:7.4 (949.1) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 85](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 87](#) >>

Capitolul 86

Evoluția primitivă a religiei

86:0.1 (950.1) EVOLUȚIA religiei de la imboldul primitiv de adorare precedentă nu depinde de revelație. Funcționarea normală a minții umane, sub influența celui de-al șaselea și a celui de-al șaptelea adjutant minte de consacrare universală de spirit, este într-un totuș suficientă pentru a asigura această dezvoltare.

86:0.2 (950.2) Cea dintâi frică prereligioasă pe care oamenii au avut-o față de forțele naturii devine progresiv religioasă pe măsură ce natura a fost treptat personalizată, spiritualizată și în final deificată în conștiința omenească. Religiiile de tip primitiv erau așadar o consecință a minții animal în evoluție după ce conceptele supranaturalului au pătruns într-un asemenea minte.

1. Hazardul: șansa și neșansa

86:1.1 (950.3) Pe lângă nevoia naturală de adorare, religia evolutivă primitivă și-a avut rădăcinile originare în experiența umană a hazardului - ceea ce voi numiți șansă, evenimentele obișnuite. Omul primitiv vâna pentru a se hrăni. Rezultatele vânătorii sunt în mod necesar variabile, și aceasta dă naștere sigură experiențelor pe care oamenii le interpretează ca șansă și ca neșansă. Neșansa era un factor important în viața bărbaților și a femeilor care trăiau la limita nesigură a unei existențe precare și istovitoare.

86:1.2 (950.4) Orizontul intelectual limitat al sălbaticilor concentrează în așa fel atenția lor asupra hazardului încât șansa devine un factor constant în viața lor. Urantienii primitivi luptau pentru a trăi, și nu pentru un nivel de viață. Ei trăiau o viață plină de primejdii, în care hazardul juca un rol important. Teama constantă de o calamitate necunoscută și invizibilă plana deasupra acestor sălbatici ca un nor de disperare care eclipsa toate plăcerile; ei trăiau cu spaima constantă de a nu comite vreo faptă care să poarte ghinion. Sălbaticii superstițioși se temeau întotdeauna de o serie de întâmplări fericite; ei considerau această soartă favorabilă ca anunțând unele dintre calamități.

86:1.3 (950.5) Această groază mereu prezentă de neșansă era paralizantă. De ce să trudești din greu și să recoltezi ghinioane - să dai ceva pe nimic - când ai putea să te lași purtat și să ai cumva-cumva parte de șansă - să obții ceva pe nimic? Oamenii necugetați au uitat

șansa bună - ei au considerat-o ca pe un dat - dar ei își amintesc cu durere de neșansele lor.

86:1.4 (950.6) Oamenii primitivi trăiau în incertitudine și în spaima constantă de hazard - de neșansă. Viața era un pasionant joc al hazardului; existența era o chestiune de șansă. Nu e de mirare faptul că oamenii parțial civilizați mai cred în șansă, și manifestă un o reminiscență a predispoziției pentru jocurile de noroc. Oamenii primitivi oscilau între două puternice interese: patima de a obține ceva pentru nimic, și teama de a da ceva pe nimic. Iar acest joc al hazardului existenței era interesul major și fascinația supremă a minții sălbaticului primitiv.

86:1.5 (951.1) Mai târziu, crescătorii de turme au avut același punct de vedere asupra hazardului și al șansei, în vreme ce, și mai târziu, agricultorii au luat din ce în ce mai mult la cunoștință că recoltele sufereau influența imediată a unui mare număr de factori asupra cărora controlul omului era slab sau inexistent. Țăranii se pomeneau victime ale secetei, ale inundațiilor, ale grindinii, ale furtunilor, ale insectelor și ale bolilor parazitare, precum și ale căldurii și frigului. Din moment ce toate aceste influențe afectau prosperitatea individuală, ele erau considerate ca întâmplări favorabile sau nefavorabile.

86:1.6 (951.2) Această noțiune a hazardului și a șansei a impregnat puternic filozofiile tuturor popoarelor antichității. Chiar și într-o epocă recentă, în Înțelepciunea lui Solomon se zice: „Am revenit și am văzut că cursa nu este pentru cei sprinteni, nici băătăia pentru cei tari, nici pâinea pentru cei înțelepți, nici bogăția pentru cei înțelegători, nici favoarea pentru cei pricepuți; pentru că destinul și

hazardul îi atinge pe toți, căci omul nu-și cunoaște soarta; așa cum peștii sunt prinși în plasa rea și păsările prinse într-un laț, la fel și oamenii sunt prinși în lațul ceasului rău atunci când cade deodată peste ei”.

2. Personificarea hazardului

86:2.1 (951.3) Neliniștea este starea naturală a minții sălbaticului. Când bărbații și femeile cad victime unei îngrijorări exagerate, ei revin pur și simplu la starea naturală a strămoșilor lor îndepărtați. Când neliniștea devine realmente dureroasă, ea inhibă activitatea și provoacă infailibil schimbări evolutive și adaptări biologice. Durerea și suferința sunt esențiale evoluției progresive.

86:2.2 (951.4) Lupta pentru viață este atât de dureroasă încât, chiar și astăzi, anumite triburi înapoiate urlă și se vaită la fiecare nou răsărit de soare. Omul primitiv se întreba constant: 'Cine mă chinuiește?'. Negăsind o sursă materială acestor nenorociri, el și-a fixat explicațiile asupra spiritelor. Religia s-a născut astfel din frica de mister, din teama respectuoasă de invizibil și din groaza de necunoscut. Frica de natură a devenit deci un factor în lupta pentru existență, mai întâi din cauza hazardului, și apoi din cauza misterului.

86:2.3 (951.5) Mintea primitivă era logică, dar conținea puține idei susceptibile de a se asocia în mod inteligent; mintea sălbaticului era necultivată și în întregime deloc sofisticată. Dacă un eveniment urma după altul, sălbaticul le atribuia relația de la cauză la efect. Ceea ce omul civilizat consideră ca fiind superstiție, la sălbatic nu era decât

pură ignoranță. Omenirea a fost lentă în a învăța că nu există în mod necesar raporturi între proiecte și rezultate. Ființele umane tocmai încep singure să înțeleagă că reacțiile existenței apăreau între acțiuni și consecințele lor. Sălbaticul se străduiește să personalizeze tot ceea ce este intangibil și abstract; acesta este modul în care natura și hazardul au fost amândouă personalizate în calitate de fantome (spirite), iar mai târziu în calitate de zei.

86:2.4 (951.6) Oamenii au o tendință naturală de a crede în ceea ce ei socoteau preferabil pentru ei, în ceea ce reprezintă interesul lor imediat sau îndepărtat; interesul egoist întunecă în mare măsură logica. Ceea ce diferențiază mintea sălbaticului de cel al omului civilizat privește mai mult conținutul decât natura, mai mult gradul decât calitatea.

86:2.5 (951.7) Dar a continua să se atribuie cauzelor supranaturale lucrurile greu de înțeles, nu reprezintă nimic mai mult decât o manieră leneșă și comodă de a evita toate formele de muncă intelectuală obositoare. Norocul este pur și simplu un termen născocit pentru a acoperi inexplicabilul în orice epocă a existenței umane; el desemnează fenomenele pe care oamenii sunt incapabili sau puțin dornici să le pătrundă sensul. Hazardul este un cuvânt care semnifică că omul este prea ignorant sau prea indolent pentru a determina cauzele. Oamenii nu consideră un eveniment natural ca fiind un accident sau o nenorocire decât dacă ei sunt lipsiți de curiozitate și de imaginație, decât dacă rasei lor îi lipsește inițiativa și spiritul de aventură. Explorarea fenomenelor vieții distruge mai devreme sau mai târziu credința oamenilor în hazard, în șansă, în noroc și în preținsele accidente; ele substituie un univers al legii și al ordinii,

unde toate efectele sunt precedate de cauze definite. Frica de existență este astfel înlocuită de bucuria de a trăi.

86:2.6 (952.1) Sălbaticii considerau toată natura ca fiind vie, ca fiind posedată de ceva. Civilizații încă mai dau o lovitură de picior obiectelor neînsuflețite care se pun în calea lor și încă mai le blestemă pe cele de care se izbesc; oamenii primitivi nu considerau niciodată ceva ca accidental; pentru ei, totul era întotdeauna intențional. Pentru primitivi, domeniul soartei, funcțiunea norocului, lumea spiritelor, erau toate la fel de neorganizate și dirijate la nimereală ca și societatea primitivă. Ei considerau norocul ca o reacție a capriciului și a fanteziilor lumii spiritelor, și mai târziu ca o toană a zeilor.

86:2.7 (952.2) Însă nu toate religiile s-au dezvoltat plecând de la animism. Și alte concepte ale supranaturalului erau contemporane cu animismul, și aceste credințe au condus, de asemenea, la adorație. Naturalismul nu este o religie - el este născut din religie.

3. Moartea — inexplicabilul

86:3.1 (952.3) Moartea era pentru oamenii în evoluție șocul suprem, cea mai tulburătoare combinație de hazard și de mister. Nu sanctitatea vieții, ci șocul morții a inspirat frica și a întreținut astfel în mod eficient religia. La popoarele sălbatice, moartea se datora în general violenței, astfel încât moartea neviolentă devenea tot mai mult un mister. Moartea ca final natural și așteptat al vieții nu era clară în conștiința oamenilor primitivi. Oamenilor le-au trebuit epoci de-a rândul pentru a înțelege că ea este inevitabilă.

86:3.2 (952.4) Oamenii primitivi acceptau viața ca pe un fapt, în timp ce considerau moartea ca pe o calamitate. Toate rasele au legende lor despre oameni care nu sunt morți, tradiție reziduală a comportamentului inițial față de moarte. Exista deja, în mintea omenească, un concept nebulos al unei lumi a spiritelor vagi și neorganizate, despre un domeniu de unde provenea tot ceea ce este inexplicabil în viața omenească; la lunga listă a fenomenelor neexplicate se adăuga și moartea.

86:3.3 (952.5) S-a crezut mai întâi că toate bolile omenești și moartea naturală erau datorate influențelor spiritelor. Chiar și în epoca actuală, unele rase civilizate consideră că bolile au fost produse de către „inamic” și contează pe ceremoniile religioase pentru a efectua vindecarea. Sistemele teologice mai recente și mai complexe mai atribuie încă moartea acțiunii lumii spiritelor; tot acest ansamblu a condus la asemenea doctrine precum păcatul originar și căderea omului.

86:3.4 (952.6) Luarea la cunoștință a neputinței lor înaintea puternicelor forțe ale naturii, precum și recunoașterea slăbiciunii umane în fața calamităților bolii și ale morții, sunt cele care i-au împins pe sălbatici să caute ajutorul în apropierea lumii supramateriale, pe care ei o întrevedeau ca sursă a acestor misterioase vicisitudini ale vieții.

4. Conceptul de supraviețuire după moarte

86:4.1 (952.7) Conceptul unei faze supramateriale a personalității muritoare s-a născut din asocierea inconștientă și pur accidentală a evenimentelor vieții cotidiene, la care s-a adăugat visarea fantomelor. Când mai mulți membri ai tribului unui șef răposat îl visau simultan, acest lucru părea să constituie o dovadă convingătoare că vechiul șef a revenit realmente sub o anumită formă. Toate acestea erau foarte reale pentru sălbatici; după astfel de vise, ei se trezeau scâlțați de sudoare, tremurând și țipând.

86:4.2 (953.1) Originea onirică a credinței într-o existență viitoare explică tendința dintotdeauna de a imagina lucruri invizibile în termeni de lucruri vizibile. Noul concept de viață viitoare ca fantomă de vis a început curând să servească ca leac eficient împotriva fricii de moarte, asociată instinctului biologic de conservare.

86:4.3 (953.2) Oamenii primitivi erau mult preocupați și de respirația lor, în special în climatele reci, unde ei observau un abur atunci când expirau. *Suflul vieții* a fost considerat ca fiind unicul fenomen care diferenția pe cei vii de cei morți. Sălbaticul știa că suflul său putea să-i părăsească corpul; visele, în care el făcea tot felul de lucruri bizare în timp ce era adormit, l-au convins că ființa umană comporta un element imaterial. Ideea cea mai primitivă privitoare la sufletul uman a fost fantoma, ea fiind provenită din sistemul de idei relativ la vise și la respirație.

86:4.4 (953.3) Sălbaticul a sfârșit prin a concepe că el era o ființă dublă - corp și suflu. Suflul fără de trup era egal cu un spirit, cu o fantomă. Cu toate că spiritele sau fantomele au avut categoric o origine umană, ele erau considerate ca supraumane. Această credință în existența spiritelor neîntrupate părea să explice evenimentele

neobișnuite, pe cele extraordinare, cele excepționale și cele inexplicabile.

86:4.5 (953.4) Doctrina primitivă a supraviețuirii după moarte nu era în mod necesar o credință în nemurire. Ființele care nu știau să numere mai departe de douăzeci, ar putea concepe cu dificultate infinitul și eternitatea; ele se gândeau mai degrabă la încarnări repetate.

86:4.6 (953.5) Rasa portocalie era în special orientată către credințe în transmigrație și în reîncarnare. Ideea de reîncarnare a luat naștere în observarea asemănărilor de ereditate și de caractere dintre descendenți și predecesorii lor. Obiceiul de a-i numi pe copii după bunicii lor și după alți străbuni se datora credinței în reîncarnare. Unele rase mai recente credeau că oamenii mureau de la trei până la șapte ori. Această credință (rămășiță a învățăturilor lui Adam privitoare la lumile de locuințe), precum și multe alte vestigii de religie revelată, se pot regăsi printre doctrinele, de altfel absurde, ale barbarilor secolului al douăzecilea.

86:4.7 (953.6) Oamenii primitivi nu nutreau nici o idee de infern, nici de pedepse viitoare. Sălbaticii își imaginau viața de după moarte exact ca și viața prezentă, dar cu mai puțină neșansă. Mai târziu, s-a conceput un destin separat pentru fantomele bune și pentru fantomele rele - cerul și infernul. Membri multor rase primitive credeau că omul debuta în viața viitoare exact în starea în care părăsise viața prezentă; aceasta pentru că ideea de a deveni bătrâni și ramoliți nu le surâdea. Oamenii vârstnici preferau mai degrabă să fie omorâți înainte de a deveni prea neputincioși.

86:4.8 (953.7) Aproape toate grupurile aveau idei diferite asupra destinului sufletului-fantomă. Grecii credeau că oamenii slabi trebuie să aibă suflete slabe; ei au inventat deci Hadesul ca loc potrivit pentru a primi aceste suflete plăpânde. Ei presupuneau și că aceste specimene plăpânde aveau umbre mai mici. Primii andiți au crezut că fantomele lor se reîntorceau în ținutul natal al strămoșilor lor. Chinezii și egiptenii credeau cândva că sufletul și trupul rămâneau legate. Aceasta i-a făcut pe egipteni să construiască cu grijă mormintele și să se străduiască să conserve trupurile. Chiar și popoarele moderne au căutat să evite descompunerea morților. Evreii au născocit că o fantomă, replica individului, cobora în Sheol, și nu putea reveni în ținuturile celor vii. Ei au făcut efectiv acest progres important în doctrina evoluției sufletului.

5. Conceptul de suflet fantomă

86:5.1 (953.8) Partea nematerială a omului a fost variabil numită fantomă, spirit, umbră, spectru, și mai recent, *suflet*. În visele omului primitiv, sufletul era dublul său; el se asemana întocmai cu muritorul însuși, doar că el nu era sensibil la atingere. Credința în dubluri, văzute în vis, a condus direct la noțiunea că toate lucrurile însuflețite și neînsuflețite au un suflet ca și oamenii. Acest concept a tins multă vreme să perpetueze credința în spiritele naturii. Eschimoșii încă își mai închipuie că toate lucrurile naturii au un spirit.

86:5.2 (954.1) Sufletul fantomă putea să fie auzit și văzut, dar nu și să fie atins. Viața de vis a rasei a dezvoltat și a extins treptat

activitățile lumii evoluând a spiritelor, până într-acolo încât moartea a fost în cele din urmă considerată ca fiind faptul de „a-și da sufletul”. Toate triburile primitive, în afară de cele care abia depășeau animalele, au format concepte de suflet. Pe măsură ce civilizația avansează, aceste concepte superstițioase sunt distruse, și omul depinde în întregime de revelația și de experiența religioasă personală pentru a-și face o nouă idee despre suflet în calitate de creație combinată a minții uman cunoscător de Dumnezeu și a spiritului divin care îl locuiește, Ajustorul Gândirii.

86:5.3 (954.2) Muritorii primitivi nu au reușit în general să deosebească noțiunea de un spirit interior de aceea a unui suflet de natură evolutivă. Exista o mare confuzie, la sălbatici, asupra chestiunii de a ști dacă sufletul era născut în corp sau dacă era un agent exterior în posesiunea corpului. Absența gândirii raționale în prezența perplexității explică inconsistențele grosolane ale punctelor de vedere ale sălbaticilor asupra sufletelor, fantomelor și spiritelor.

86:5.4 (954.3) S-a crezut că sufletul era legat de corp la fel ca parfumul de floare. Anticii credeau că sufletul putea să părăsească corpul pe diferite căi:

86:5.5 (954.4) 1. Leșinul obișnuit sau temporar.

86:5.6 (954.5) 2. Somnul, visul natural.

86:5.7 (954.6) 3. Coma și inconștiența asociate cu bolile și cu accidentele.

86:5.8 (954.7) 4. Moartea, dispariția definitivă.

86:5.9 (954.8) Sălbaticii considerau strănutul ca tentative eșuate ale sufletului de a scăpa din corp. Fiind treaz și în gardă, corpul era apt să contracareze încercarea de scăpare a sufletului. Mai târziu, strănutul

era însoțit întotdeauna de o formulă religioasă cum ar fi „Dumnezeu să vă binecuvânteze”.

86:5.10 (954.9) Devreme în evoluție, s-a considerat somnul ca dovedind că sufletul fantomă putea să lipsească din corp, și se credea că el putea fi rechemat zicând sau strigând numele celui ce dormea. În alte forme de inconștiență, se credea că sufletul era mai departe, căutând poate să evadeze pentru totdeauna - moartea iminentă. Visele erau privite ca experiențe ale sufletului pe durata somnului, în timpul absenței lui temporare din corp. Sălbaticii socoteau că visele lor sunt tot atât de reale ca și orice altă parte a experienței lor de veghe. Anticii au prins obiceiul de a-i trezi treptat pe cei ce dormeau, pentru a-i da sufletului timp să se reintegreze în corp.

86:5.11 (954.10) De-a lungul timpurilor, oamenii au fost stăpâniți de o teamă respectuoasă înaintea căderii nopții, și evreii nu făceau excepție. Ei credeau sincer că Dumnezeu le vorbea în vise, în ciuda poruncilor lui Moise opuse acestei idei. Moise avea dreptate, căci visele obișnuite nu sunt metoda folosită de personalitățile lumii spirituale atunci când ele caută să comunice cu ființele materiale.

86:5.12 (954.11) Anticii credeau că sufletele puteau să intre în animale sau chiar în obiecte neînsuflețite. Această credință în identificarea cu animalele a culminat în ideea de vârcolaci. O persoană putea să fie, ziua, un cetățean respectabil, însă, când adormea, sufletul ei putea să intre într-un lup sau în vreun alt animal și să hoinărească săvârșind jafuri nocturne.

86:5.13 (955.1) Oamenii primitivi credeau că sufletul era legat de respirație și că se puteau comunica sau transmite calitățile lui prin suflu. Un șef curajos obișnuia să sufle pe un copil nou născut pentru

a-i conferi darul vitejiei. La creștinii primitivi, ceremonia dăruirii Duhului Sfânt era însoțită de un suflăt asupra candidaților. Psalmistul a zis: „Cerurile au fost făcute de cuvântul Domnului, și toată oastea lor de către suflarea gurii sale.” Multă vreme, fiii cei mari au păstrat obiceiul, de a încerca să prindă ultima suflare a tatălui lor muribund.

86:5.14 (955.2) Umbra a ajuns, mai târziu, să fie de temut și respectată din același motiv ca și în cazul suflării. Propria imagine reflectată în apă a fost, de asemenea, considerată uneori ca fiind dovada dualității ființei, iar oglinzile au fost privite cu o teamă superstițioasă. Chiar și astăzi, mulți civilizați întorc oglinda cu fața la perete în caz de deces. Câteva triburi înapoiate mai cred încă că portretele, desenele, modelele sau imaginile, îndepărtează sufletul sau o parte a sufletului, și în consecință realizarea lor este interzisă.

86:5.15 (955.3) S-a crezut în general că sufletul se identifica cu suflul, dar diverse popoare l-au situat și în cap, în păr, în inimă, în ficat, în sânge și în grăsime. „Sângele lui Abel strigând din pământ” exprimă credința de altădată în prezența sufletului-fantomă în sânge.

Învățăturile semiților ziceau că sufletul era localizat în grăsimea corpului, și, la mulți dintre ei, consumarea grăsimii animale era tabu. Vânătorii de capete, precum și jupuitorii de scalpuri, căutau să captureze sufletul inamicilor lor. Mai recent, ochii au fost considerați ca fiind ferestrele sufletului.

86:5.16 (955.4) Adepții doctrinei conform căreia existau trei sau patru suflete credeau că pierderea unuia dintre ele însemna neliniște, pierderea a două, boală și pierderea a trei, moartea. După ei, un suflet trăia în suflare, unul în cap, unul în păr, și unul în inimă. Ei îi sfătuiau pe bolnavi să se plimbe în aer liber, în speranța de a-și recăpăta

sufletele lor rătăcite. Se presupunea că cei mai mari vraci schimbau sufletul bolnav al unei persoane bolnave cu un suflet nou, 'noua naștere'.

86:5.17 (955.5) Copiii lui Badonan au dezvoltat o credință în două suflete, respirația și umbra. Primele rase nodite socoteau că omul era constituit din două persoane, sufletul și corpul. Această filozofie a existenței umane s-a reflectat mai târziu în punctul de vedere grec. Grecii înșiși credeau în existența a trei suflete, cel vegetativ situat în stomac, cel animal în inimă și cel intelectual în cap. Eschimoșii cred că omul este compus din trei părți: corpul, sufletul și numele.

6. Mediul spiritelor fantome

86:6.1 (955.6) Omul a moștenit un mediu înconjurător natural, a dobândit un mediu social, și a imaginat un mediu spectral. Oamenii au reacționat la mediul lor natural prin formarea Statelor, față de mediul lor social prin întemeierea căminelor, și față de mediul lor iluzoriu de fantome prin instituirea Bisericii.

86:6.2 (955.7) Foarte devreme în istoria omenirii, credința în realitățile lumii imaginate a fantomelor și a spiritelor a fost universală, și această lume a spiritelor de curând imaginată a devenit o putere în societatea primitivă. Viața mentală și morală a întregii omeniri a fost definitiv modificată de apariția acestui factor nou în gândurile și în faptele oamenilor.

86:6.3 (955.8) Pe această bază majoră de ignoranță și de iluzie, frica omenească a acumulat toate superstițiile și religiile ulterioare ale

popoarelor primitive. Aceasta a fost unica religie omenească până la epoca revelației, și numeroase rase din lumea de azi nu mai posedă decât această religie evolutivă sumară.

86:6.4 (955.9) Pe măsură ce evoluția a progresat, norocul a fost asociat cu spiritele bune, iar nenorocul cu spiritele rele. Disconfortul unei adaptări forțate la un mediu înconjurător schimbător a fost considerat ca o neșansă, o nemulțumire a spiritelor fantomă. Oamenii primitivi au dat lent naștere religiei din impulsul lor înnăscut de a adora, și din greșita lor concepere a hazardului. Oamenii civilizați stabilesc planuri de asigurări pentru a învinge aceste întâmplări ale hazardului. Știința modernă înlocuiește spiritele fictive și zeii capricioși printr-un actuar care realizează calcule matematice.

86:6.5 (956.1) Fiecare generație care trece surâde înaintea superstițiilor stupide ale predecesorilor ei, în vreme ce continuă să mențină sofismele gândirii și ale adorării, care vor face să surâdă la rândul lor posteritatea mai iluminată.

86:6.6 (956.2) Dar, în cele din urmă, mintea oamenilor primitivi a fost ocupat de idei care depășeau toate impulsurile lor biologice naturale. Omul a fost, în final, pe punctul de a dezvolta o artă a trăirii bazată pe ceva mai mult decât reacția la stimulii materiali. S-a asistat la debuturile unei politici de viață care comporta o filozofie primitivă. Un criteriu al vieții supranaturale era pe punctul de a se ivi. Într-adevăr, dacă spiritul fantomă aducea ghinionul când era furios și soarta bună când era mulțumit, acest lucru a dus la o reglementare subsecventă a conduitei umane. Conceptul de bine și de rău a apărut în sfârșit prin evoluție, și toate acestea s-au întâmplat cu mult înaintea oricărei epoci a unei revelații pe pământ.

86:6.7 (956.3) Odată cu ivirea acestor concepte, a început lupta lungă și epuizantă pentru a domoli spiritele întotdeauna nemulțumite, sclavia servilă față de frica religioasă evolutivă, interminabila risipă de eforturi omenești pentru morminte, pentru temple, pentru sacrificii și pentru preoții. Prețul de plătit a fost înfricoșător și teribil, însă a meritat tot ceea ce a costat, deoarece, datorită lui, oamenii au atins o conștiință naturală a binelui și a răului relative; etica omenească se născuse!

7. Funcția religiei primitive

86:7.1 (956.4) Sălbaticul avea nevoie de o asigurare; el a plătit deci de bună voie tributurile lui împovărătoare de frică, de superstiție, de groază, și de daruri către preoți, pentru polița lui de asigurare magică contra ghinionului. Religia primitivă consta pur și simplu în prime de asigurare contra pericolelor pădurii. Oamenii civilizați plăteau prime de asigurare contra accidentelor din industrie și a riscurilor modului de viață modern.

86:7.2 (956.5) Societatea contemporană îndepărtează chestiunile privitoare la asigurare de domeniul preoților și al religiei, și le plasează în domeniul economic. Religia se ocupă din ce în ce mai mult de asigurarea vieții de dincolo de mormânt. Oamenii moderni, cel puțin aceia care gândesc, au încetat să mai plătească tributuri zadarnice în ideea de a controla șansa. Religia se înalță încet-încet la nivele filozofice superioare, în contrast cu funcțiunea ei străveche de plan de asigurare împotriva neșansei.

86:7.3 (956.6) Totuși, aceste idei antice asupra religiei au împiedicat oamenii să devină fataliști și pesimiști fără speranță; ei au crezut că puteau cel puțin să facă ceva pentru a influența destinul. Religia fricii de fantome a gravat în memoria oamenilor faptul că ei trebuie *să-și pună în ordine conduita*, că exista o lume supramaterială care controla destinul uman.

86:7.4 (956.7) Rasele civilizate moderne încep doar astăzi să iasă din frica care le-a făcut să explice șansa și inegalitățile curente ale existenței prin acțiunea fantomelor. Omenirea se emancipează de povara explicației neșansei prin spiritele-fantomă. Dar, în același timp în care oamenii renunță la doctrina eronată a vicisitudinilor vieții cauzate de spirite, ei au dat dovadă de o surprinzătoare bunăvoință în a admite o învățătură aproape tot atât de falsă, care îi invită să atribuie toate inegalitățile umane greșitelor adaptări politice, nedreptăților sociale și concurenței industriale. Totuși, niște legi noi, o filantropie sporită și mai multă reorganizare industrială, oricât de bune ar fi în ele însele, nu vor remedia nici faptele nașterii, nici accidentele vieții. Doar înțelegerea faptelor, precum și înțeleapta lor manipulare în cadrul legilor naturale, vor permite oamenilor să obțină ceea ce vor și să evite ceea ce nu vor. Cunoașterea științifică, conducând la acțiunea științifică, este singurul antidot contra bolilor numite accidentale.

86:7.5 (957.1) Industria, războiul, sclavia și guvernarea civilă s-au ivit ca răspuns la evoluția socială a omului în mediul său natural. Religia a apărut și ea ca răspuns la mediul iluzoriu al lumii imaginare a spiritelor. Religia a fost o dezvoltare evolutivă a conservării de sine, și a funcționat, în ciuda lipsei ei totale de logică, precum și a concepției eronate care i-a dat naștere.

86:7.6 (957.2) Prin puternica și prin impresionanta forță a falsei frici, religia primitivă a pregătit mintea umană pentru manifestarea unei forțe spirituale autentice, de origine supranaturală, care este Ajustorul Gândirii. Și, de atunci, Ajustorii divini au trudit mereu ca să transmute frica de Dumnezeu în iubire de Dumnezeu. Evoluția este probabil lentă, însă ea este infailibil eficientă.

86:7.7 (957.3) [Prezentat de o Stea de Seară din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 86](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 88](#) >>

Capitolul 87

Culte fantomelor

87:0.1 (958.1) CULTUL fantomelor s-a dezvoltat ca o compensare la riscurile neșansei; practicile lui religioase primitive au rezultat din neliniștea în legătură cu neșansa și din frica exagerată de cei morți. Nici una dintre aceste religii primitive nu s-au ocupat prea mult de recunoașterea Deității sau de respectarea a ceea ce este suprauman; riturile lor erau mai cu seamă negative și destinate să evite, să expulzeze sau să constrângă fantomele. Cultul fantomelor nu era nici mai mult nici mai puțin decât o asigurare contra dezastrelor; el nu avea nici o legătură cu investiția menită să procure venituri mai mari în viitor.

87:0.2 (958.2) Omul a purtat împotriva cultului fantomelor o luptă lungă și înverșunată. Nu se găsește nimic în istoria umană care să

stârnească mai mult mila decât acest tablou al supunerii abjecte a oamenilor față de frica de spiritele fantomă. Odată cu nașterea acestei temeri, omenirea a pornit pe drumul ascendent al evoluției religioase. Imaginația umană a părăsit țărmurile eului, și nu va mai găsi unde să arunce ancora înainte de a ajunge la conceptul unei adevărate Deități, al unui Dumnezeu real.

1. Frica de fantome

87:1.1 (958.3) Moarea era de temut, deoarece acest lucru însemna că o nouă fantomă era liberă de corpul ei fizic. Anticii au făcut tot ce le-a stat în putere ca să împiedice moartea, pentru a evita necazul de a avea de luptat cu o fantomă suplimentară. Ei erau întotdeauna preocupați să determine fantoma să părăsească scena decesului și să pornească în călătoria de pe tărâmul morților. Fantoma inspira un maximum de teamă în timpul perioadei de tranziție presupuse între ivirea ei din clipa morții și plecarea ei ulterioară în ținutul natal al fantomelor, concept vag și primitiv al unui pseudo-cer.

87:1.2 (958.4) Cu toate că sălbaticii atribuiseră fantomelor puteri supranaturale, ei nu și le închipuiau deloc înzestrate cu o inteligență supranaturală. Se practicau numeroase stratageme și șiretlicuri pentru a le trage pe sfoară și a le înșela pe fantome. Oamenii civilizați se atașează de multe ori de speranța că o manifestare exterioară de pietate va înșela într-un fel sau altul o Deitate, chiar și omniscientă.

87:1.3 (958.5) Primitivilor le era frică de boală, deoarece observaseră că ea era adesea prevestitoare de moarte. Dacă vraciul tribului nu

reuşea să vindece un om rănit, bolnavul era în general scos din coliba familială pentru a fi dus într-una mai mică sau pentru a fi lăsat sub cerul liber ca să moară singur. Casa în care se produsese un deces era de obicei distrusă; dacă nu, ea era ocolită întotdeauna, şi această frică îi împiedica pe primitivi să construiască locuinţe durabile. Ea a militat, de asemenea, contra întemeierii de oraşe şi de sate permanente.

87:1.4 (958.6) Când murea un membru al clanului, sălbaticii vegheau toată noaptea, stând de vorbă; se temeau că ar muri şi ei, dacă ar adormi în apropierea unui cadavru. Contagiunea cadavrului justifica frica de morţi. Când într-o epocă, când într-alta, toate popoarele au practicat minuţioase ceremonii de purificare menite să purifice un individ după contactul cu cei morţi. Anticii credeau că trebuie să i se dea lumină unui cadavru. Nu era îngăduit niciodată ca un trup mort să rămână în întuneric. În secolul al douăzecilea, se mai ard încă lumânări în camerele mortuare, iar oamenii priveghează încă lângă cei morţi. Oamenii aşa zişi civilizaţi nu au eliminat încă complet din filozofia lor de viaţă frica de cei morţi.

87:1.5 (959.1) Dar, în pofida acestei frici, oamenii căutau încă să păcălească. Dacă casa celui mort nu era dărâmată, se scotea cadavrul printr-o spărtură din zid, însă niciodată pe uşă. Se luau aceste măsuri în vederea derutării fantomelor, a împiedicării zăbovirii lor şi a asigurării contra reîntoarcerii lor. Cei îndoliaţi care mergeau la funeralii se înapoiau pe alt drum de teamă să nu-i urmărească fantele. Se practica mersul de-a-ndărătelea, precum şi zeci de alte tactici, în vederea asigurării că fantoma nu se va mai întoarce din mormânt. Se schimbau adesea hainele între sexe pentru a se înşela

fantoma. Veșmintele de doliu au fost mai întâi destinate să-i deghizeze pe supraviețuitori și, mai târziu, să se arate respect pentru cei morți în vederea potolirii fantomelor.

2. Potolirea fantomelor

87:2.1 (959.2) În religie, programul negativ de potolire a fantomelor a precedat cu mult programul pozitiv de constrângere și de implorare a spiritelor. Primele acte umane de cult au fost fenomenele de apărare, și nu de venerare. Omul modern socotește înțelept să se asigure contra incendiului; tot astfel, sălbaticii credeau că cea mai mare înțelepciune consta în a se asigura împotriva ghinionului purtat de fantome. Eforturile de a obține această protecție s-au aflat la originea tehnicilor și a ritualurilor cultului fantomelor.

87:2.2 (959.3) S-a crezut cândva că cea mai mare dorință a unei fantome era aceea de a fi 'îngropată' cât se poate de repede, pentru a i se permite să se ducă în ținutul morților fără a fi deranjată. Orice eroare de execuție, orice omisiune din partea celor vii în actele ritualului îngropării fantomei puteau cu siguranță să întârzie mersul ei către tărâmul fantomelor. Se credea că acest lucru îi displăcea fantomei, și se presupunea că o fantomă înfuriată era o sursă de calamități, de nenorociri și de nefericiri.

87:2.3 (959.4) Funeraliile s-au născut din eforturile oamenilor de a determina sufletul fantomă să plece spre viitorul lui domiciliu, iar predica funebră a fost la origine destinată să instruiască noua fantomă asupra căilor de a ajunge acolo. Se avea obiceiul de a se oferi hrană și

veșminte pentru călătoria fantomei, iar aceste obiecte erau puse în mormânt sau în apropiere. Sălbaticii credeau că era nevoie de trei zile din an pentru a se 'înnuma fantoma' - pentru a o îndepărta din vecinătate. Eschimoșii încă mai cred că sufletul rămâne atașat corpului timp de trei zile.

87:2.4 (959.5) Tăcerea și doliul erau respectate după deces, cu scopul ca fantoma să nu fie tentată să revină acasă. Autotortura era o formă curentă de manifestare a doliului. Mulți dintre învățătorii evoluți au încercat să pună capăt acestei practici, însă fără succes. Se credea că postul și alte forme de renegare de sine le făceau plăcere fantomelor, și că acestea se bucurau de indispoziția celor vii pe perioada de tranziție în care hoinăreau înainte de a pleca efectiv în ținuturile celor morți.

87:2.5 (959.6) Lungile și frecventele perioade de inactivitate din cauza doliului au reprezentat unul dintre marile obstacole în progresul civilizației. Săptămâni, și chiar luni din fiecare an, erau literalmente irosite în acest doliu neproductiv și inutil. Faptul că se angajau bocitoare profesioniste cu ocazia funeraliilor arată că doliul era un rit, iar nu o dovadă de tristețe. Se poate ca modernii să poarte doliul din respect față de morți și din cauza pierderii îndurate, însă anticii făceau aceste lucruri din *frică*.

87:2.6 (959.7) Numele morților nu erau pronunțate niciodată. De fapt, ele erau adesea scoase din vorbire. Aceste nume deveneau tabuuri, și, în felul acesta, limbile au fost constant sărăcite. Aceasta a dus în cele din urmă la o multitudine de cuvinte simbolice și de expresii figurate, cum ar fi „numele sau ziua pe care nu le menționezi niciodată”.

87:2.7 (960.1) Anticii erau atât de nerăbdători să se debaraseze de o fantomă încât îi ofereau tot ceea ce ea ar fi putut dori în cursul vieții. Fantomele vroiau soții și servitori; un sălbatic înstărit se aștepta ca cel puțin o femeie sclavă să fie înhumată de vie la moartea sa. Mai târziu, obiceiul era ca văduva să se sinucidă pe mormântul soțului ei. Când murea un copil, se strangula adesea mama, o mătușă sau bunica, pentru ca o fantomă adultă să poată însoți fantoma copil și să-i poarte de grijă. Aceia care renunțau astfel la viață o făceau în general de bună voie. Într-adevăr, de ar fi trăit ei încălcând datina, frica lor de mânia fantomei i-ar fi privat, în viața lor de rarele plăceri de care se puteau bucura primitivii.

87:2.8 (960.2) Era ceva obișnuit să se trimită astfel un mare număr de supuși pentru a însoți un șef decedat; sclavele erau omorâte atunci când murea stăpânul lor, cu scopul de a-l putea servi pe tărâmul fantomelor. Indigenii din Borneo încă mai oferă unui mort un însoțitor mesager; se străpungea un sclav cu lancea pentru a face călătoria de fantomă cu stăpânul lui decedat. Se credea că fantomele persoanelor omorâte se bucurau să le aibă ca sclave pe fantomele ucigașilor lor; această noțiune i-a determinat pe oameni să devină vânători de capete.

87:2.9 (960.3) Se presupunea că fantomelor le plăcea mirosul mâncării; ofrandele de hrană la ospetele funerare au fost cândva universale. Metoda primitivă pentru a mulțumi lui Dumnezeu consta în aruncarea unei bucăți de hrană în foc înainte de masă în vederea potolirii spiritelor, în timp ce se murmură o formulă magică.

87:2.10 (960.4) Se presupunea că cei morți foloseau fantomele uneltelor și ale armelor care le aparținuseră când fuseseră în viață. A

sparge unul dintre aceste obiecte însemna 'a-l omorî', ceea ce elibera fantoma lui pentru o slujbă pe tărâmul fantomelor. Se făceau de asemenea sacrificii de bunuri, prin arderea sau prin îngroparea lor. Risipa făcută în funeraliile antice era enormă. Rasele de mai târziu au fabricat modele pe hârtie și au substituit aceste sacrificii mortuare cu desenele persoanelor și obiectelor reale. Civilizația a făcut un mare progres când moștenirea de către familie a înlocuit incendierea și înhumarea bunurilor. Indienii irochezi au realizat numeroase reforme în ceea ce privește risipa funerară, iar conservarea bunurilor le-a permis să devină cei mai puternici oameni roșii din Nord. Se presupune că oamenii moderni nu se tem de fantome, însă obiceiurile sunt puternice, și se consumă încă multe bogății terestre în rituri funerare și în ceremonii mortuare.

3. Cultul strămoșilor

87:3.1 (960.5) Progresul cultului fantomelor a făcut inevitabil cultul strămoșilor, deoarece el a devenit elementul de legătură dintre fantomele de rând și spiritele superioare, zeii în pregătire. Zeii primitivi erau pur și simplu ființe umane răposate și glorificate.

87:3.2 (960.6) La originea sa, cultul strămoșilor s-a menținut mai mult din frică decât din adorare, dar credințele corespondente au contribuit categoric la răspândirea fricii de fantome și a cultului lor. Adepții cultului primitiv al strămoșilor-fantome se temeau chiar și să caște, de frică ca vreun spirit rău să nu profite de asta și să intre în corpul lor.

87:3.3 (960.7) Obiceiul de a adopta copiii era menit să asigure ca cineva să aducă ofrande după moartea părintelui adoptiv, pentru pacea și progresul sufletului său. Sălbaticul trăia cu frica de fantomele semenilor lui, și își petrecea timpul liber făcând planuri pentru obținerea permisului de liberă trecere al fantomei lui după moarte.

87:3.4 (960.8) Majoritatea triburilor au instituit un ospăț al tuturor sufletelor cel puțin o dată pe an. Romanii aveau în fiecare an douăsprezece ospete de fantome cu ceremonii concomitente. Jumătate din zilele anului erau consacrate unor diverse ceremonii asociate cu cultele lor antice. Un împărat roman a încercat să reformeze aceste practici, reducând la 135 numărul zilelor de sărbătoare anuale.

87:3.5 (961.1) Cultul fantomelor a fost în continuă evoluție. Pe măsură ce fantomele erau închipuite ca trecând de la o fază incompletă la o fază superioară de existență, cultul lor a progresat până la adorarea spiritelor și chiar și a zeilor. Însă, independent de credințele variabile în aceste spirite mai evolute, toate triburile și rasele au crezut cândva în fantome.

4. Spiritele fantomă bune și rele

87:4.1 (961.2) Frica de fantome a fost izvorul principal al tuturor religiilor lumii. Timp de epoci de-a rândul, numeroase triburi au rămas atașate de credința într-o singură categorie de fantome. Învățăturile lor spuneau că omul avea noroc când fantoma era mulțumită și ghinion atunci când era mâniată.

87:4.2 (961.3) Pe măsură ce cultul fricii de fantome s-a răspândit, s-a ajuns la recunoașterea tipurilor de spirite superioare, spirite care nu puteau fi identificate în mod categoric cu un individ uman. Ele erau fantome înzestrate și strălucite, care avansaseră dincolo de domeniul fantomelor, pe tărâmurile superioare unde locuiau spiritele.

87:4.3 (961.4) Noțiunea de două feluri de spirite fantomă și-a făcut lent, dar sigur, drum în întreaga lume. Acest nou spiritualism al dualității nu a trebuit să se răspândească de la un trib la altul; el s-a ivit spontan peste tot. Puterea unei idei care influențează mintea evolutivă în expansiune nu rezidă în caracterul ei real sau rațional, ci mai degrabă în strălucirea ei *vie* și în ușurința și simplitatea aplicabilității ei universale.

87:4.4 (961.5) Încă și mai târziu, imaginația oamenilor a luat în considerare conceptul de agenți supranaturali buni și răi; anumite fantome nu au evoluat niciodată până la nivelul spiritelor bune. Monospiritismul primitiv al fricii de fantome s-a transformat treptat într-un dublu spiritism, într-un nou concept de control invizibil al treburilor pământești. În cele din urmă, șansa și neșansa au fost descrise ca având controlorii lor respectivi, și s-a crezut că, dintre cele două categorii, grupul care aducea ghinionul era cel mai activ și cel mai numeros.

87:4.5 (961.6) Când doctrina spiritelor bune și a celor rele a ajuns în cele din urmă la maturitate, ea a devenit cea mai răspândită și cea mai persistentă dintre toate credințele religioase. Acest dualism a reprezentat un considerabil progres filozofic și religios, deoarece le-a permis oamenilor să își explice șansa și neșansa, crezând în același timp în ființe supranaturale a căror conduită era întrucâtva logică. Se

putea conta pe spirite ca fiind fie bune, fie rele, și nu mai erau crezute complet temperamentale, așa cum erau primele fantome din monospiritismul majorității religiilor primitive. Omul era în cele din urmă capabil să conceapă forțele supramuritoare ca având o conduită logică; aceasta a fost una dintre cele mai importante descoperiri ale adevărului din întreaga istorie a evoluției religiei și în expansiunea filozofiei umane.

87:4.6 (961.7) Religia evolutivă a plătit totuși un preț teribil pentru conceptul de spiritism dual. Filozofia primitivă a omului nu a putut împăca constanța spiritelor cu vicisitudinile soartei temporale decât admitând două feluri de spirite, unul bun și unul rău. Această credință i-a permis realmente omului să împăce variațiile hazardului cu un concept de forțe supramuritoare neschimbătoare, dar, de atunci încoace, această doctrină le-a creat întotdeauna dificultăți persoanelor religioase în conceperea unității cosmice. În general, zeii religiei evolutive au întâmpinat opoziția forțelor întunericului.

87:4.7 (962.1) Tragedia tuturor acestora rezidă în faptul că, în momentul în care aceste idei au prins contur în mintea primitivă a omului, în realitate nu existau nicăieri spirite rele sau nearmonioase. O astfel de situație neplăcută nu s-a dezvoltat decât după rebeliunea lui Caligastia, însă ea nu a durat decât până la Înviere. Chiar și în secolul al douăzecilea, concepția asupra binelui și a răului ca puteri cosmice de același rang rămâne foarte vie în filozofia umană. Majoritatea religiilor lumii poartă încă această marcă a nașterii culturale care datează din zilele îndepărtate în care a apărut cultul fantomelor.

5. Progresul cultului fantomelor

87:5.1 (962.2) Oamenii primitivi considerau spiritele și fantomele ca având drepturi aproape nelimitate, însă nici o obligație. În ceea ce privește spiritele, se socotea că ele îi considerau pe oameni ca având multiple îndatoriri, dar nici un drept. Se credea că spiritele disprețuiau oamenii, pentru că aceștia eșuau constant în îndeplinirea îndatoririlor lor spirituale. Omenirea credea pe atunci, în general, că fantomele impuneau un tribut continuu de servicii, ca preț al neamestecului lor în treburile omenești. Activităților fantomelor li se atribuia cea mai mică neșansă. Ființele umane primitive se temeau atât de mult să nu uite vreo onoare de făcut zeilor încât, după ce făceau sacrificii pentru toate spiritele cunoscute, ei mai făceau și o a doua serie pentru 'zeii necunoscuți', pur și simplu pentru a avea o marjă de siguranță.

87:5.2 (962.3) Cultul simplu al fantomelor a fost curând urmat de practica mai evoluată și relativ complexă a cultului spiritelor-fantomă, constând în servirea și în adorarea spiritelor superioare așa cum evoluau în imaginația primitivă a oamenilor. Cereemonialul religios trebuie să țină pasul cu evoluția și cu progresul spiritelor. Cultul extins nu era decât arta autoîntreținerii practică în legătură cu credința în ființe supranaturale, o adaptare la mediul înconjurător al spiritelor. Organizațiile industriale și militare erau adaptări la mediul înconjurător natural și social. Așa cum căsătoria a fost stabilită pentru a satisface exigențele bisexualității, tot astfel, organizarea religioasă a evoluat ca răspuns la credința în forțele spiritelor și în ființele spirituale superioare. Religia reprezintă adaptarea omului la iluziile

lui asupra misterului hazardului. Frica de spirite și, mai târziu, adorarea spiritelor, au fost adoptate ca asigurare contra nenorocirii, ca politică a prosperității.

87:5.3 (962.4) Sălbaticii își imaginează că spiritele bune se ocupă de treburile lor, nepretinzând mare lucru ființelor umane. Fantomele rele și spiritele rele sunt cele care trebuie să fie menținute într-o bună dispoziție. În consecință, popoarele primitive au dat mai multă atenție fantomelor lor răuvoitoare decât spiritelor binevoitoare.

87:5.4 (962.5) Ei credeau că prosperitatea umană provoca mai ales invidia spiritelor rele, și că metoda lor de represalii consta în a riposta printr-un agent uman și printr-o tehnică a *deochiului*. În timpul fazei în care cultul căuta să evite spiritele rele, exista o intensă preocupare referitoare la mașinațiile deochiului, iar frica de deochi s-a extins aproape în întreaga lume. Femeile frumoase au fost acoperite cu văluri pentru a le proteja contra ochiului rău; ulterior, multe femei dornice de a fi considerate ca fiind frumoase au adoptat această practică. Din cauza fricii de spiritele rele, copiilor li se permitea rar să iasă afară după căderea nopții. Rugăciunile primitive au inclus întotdeauna cererea: „Izbăvește-ne de ochiul rău”.

87:5.5 (962.6) Coranul conține un capitol întreg consacrat deochiului și descântecelor magice. Iudeii credeau pe deplin în ele. Întregul cult falic s-a dezvoltat ca o apărare contra ochiului rău. Se credea că organele de reproducere erau singurul fetiș capabil să-l facă neputincios. Ochiul rău a dat naștere primelor superstiții privind semnele prenatale ale copiilor, impresiile materne, iar la un moment dat, acest cult a fost aproape universal.

87:5.6 (963.1) Invidia este o trăsătură umană bine înrădăcinată; de aceea, primitivii o atribuiau primilor lor zei. Din moment ce oamenii practicaseră deja înșelăciunea contra fantomelor, ei nu au întârziat să înșele și spiritele. Ei ziceau: „De vreme ce spiritele sunt geloase pe frumusețea noastră și pe prosperitatea noastră, noi o să ne desfigurăm și o să vorbim în mod ușuratic de succesul nostru.” Umilința primitivă nu era deci o înjosire a egoului, ci mai degrabă o tentativă de a dejuca și de a înșela spiritele invidioase.

87:5.7 (963.2) Pentru a împiedica spiritele să devină invidioase pe prosperitatea umană, s-a adoptat metoda de a asalta cu injurii un obiect preferat sau o persoană care avea noroc. Obiceiul de a disprețui orice remarcă măgulitoare asupra propriei persoane sau asupra propriei familii a luat naștere în felul acesta, și a sfârșit prin a se transforma în modestie, în rezervă și în curtoazie, în cadrul civilizației. Din același motiv, a devenit ceva la modă să pari urât. Frumusețea stârnea invidia spiritelor; ele vădeau o trufie omenească reprobabilă. Sălbaticii căutau nume urâte. Această trăsătură a cultului a stingherit foarte mult progresul artelor și a menținut lumea sumbră și urâtă un timp îndelungat.

87:5.8 (963.3) Sub cultul spiritelor, viața era în cel mai bun caz un joc al hazardului, rezultatul controlului de către spirite. Viitorul vostru nu depindea de eforturilor voastre, de industria voastră sau de talentul vostru, decât în măsura în care puteau folosi la influențarea spiritelor. Ceremoniile de împăcare a spiritelor constituiau o grea povară și făceau viața obositoare, practic insuportabilă. De la o epocă la alta, și din generație în generație, rasele au căutat una după alta să

îmbunătățească această doctrină a suprafantomelor, însă, nici până astăzi, nici o generație nu a îndrăznit încă să o respingă complet.

87:5.9 (963.4) Intențiile și voința spiritelor se studiau prin intermediul prevestirilor, al oracolelor și semnelor, iar aceste mesaje ale spiritelor erau interpretate prin divinație, prin preziceri, prin magie, prin ordalii și prin astrologie. Întregul cult era un plan destinat să potolească, să satisfacă și să cumpere spiritele prin această corupție deghizată.

87:5.10 (963.5) Astfel s-a născut o filozofie mondială nouă și mai extinsă bazată pe:

87:5.11 (963.6) 1. *Datorie*- lucrurile care trebuie făcute pentru a păstra spiritele în dispoziții favorabile, sau cel puțin neutre.

87:5.12 (963.7) 2. *Bunuri*- conduita și ceremoniile corecte destinate să atragă spiritele de partea intereselor voastre.

87:5.13 (963.8) 3. *Adevăr*- justa înțelegere a spiritelor și atitudinea corectă față de ele, deci față de viață și de moarte.

87:5.14 (963.9) Anticii nu căutau să cunoască viitorul doar din curiozitate; ei doreau să ocolească neșansa. Divinația era pur și simplu o tentativă de a evita dificultățile. În aceste epoci, visele erau considerate ca profetice, iar tot ceea ce ieșea din comun era prevestire. Chiar și astăzi, credința în prevestiri, însemne de recunoaștere , precum și alte superstiții remanente ale cultului străvechi al fantomelor este văzut ca un blestem pentru omenire. Oamenilor le vine greu, foarte greu să renunțe la acele metode prin care, treaptă cu treaptă și cu trudă ,au urcat scara evolutivă a vieții.

6. Constrângerea și exorcismul

87:6.1 (963.10) Când oamenii nu credeau decât în fantome, ritualul religios era mai personal și mai organizat. Recunoașterea spiritelor mai elevate a necesitat folosirea de 'metode spirituale superioare' în purtarea față de ele. Această încercare de a ameliora și de a aprofunda tehnica de îmblânzire a spiritelor a condus direct la crearea măsurilor de apărare contra lor. Într-adevăr, omul s-a simțit neputincios înaintea forțelor de necontrolat care acționau în viața pământească; sentimentul lui de inferioritate l-a îndemnat să încerce să găsească o adaptare compensatoare, o tehnică pentru a egaliza șansele în această luptă unilaterală a omului contra cosmosului.

87:6.2 (964.1) În primele perioade de cult, eforturile oamenilor de a influența activitatea fantomelor se limitau la îmbunare, la încercările de evitare a ghinionului prin mituire. Pe măsură ce cultul fantomelor a evoluat până la conceptul de spirite bune și rele, aceste ceremonii s-au transformat în încercări de natură mai pozitivă, în eforturi de atragere a norocului. Religia omului nu a mai fost complet negativistă, iar el nici nu s-a oprit din eforturile lui de a obține norocul; ea nu a întârziat să facă planuri care să îi permită să constrângă spiritele să coopereze. Adepții religiei nu au mai rămas lipsiți de apărare în fața cerințelor neîncetate ale fantasmelor spiritelor pe care ei înșiși le închipuiseră. Sălbaticul a început să inventeze arme care să-i permită să forțeze spiritele să acționeze și să le oblige să îl ajute.

87:6.3 (964.2) Primele eforturi defensive ale oamenilor au fost dirijate contra fantomelor. Odată cu scurgerea veacurilor, cei vii au

început să stabilească metode pentru a rezista celor morți. Pentru a speria și a alunga fantomele, ei au născocit numeroase tehnici, printre care se pot aminti următoarele:

- 87:6.4 (964.3) 1. Tăierea capului și legarea corpului în mormânt.
- 87:6.5 (964.4) 2. Îngrădirea cu pietre a casei mortuare.
- 87:6.6 (964.5) 3. Castrarea cadavrului sau ruperea picioarelor lui.
- 87:6.7 (964.6) 4. Îngroparea sub pietre; aceasta a reprezentat una dintre originile pietrei de mormânt moderne.
- 87:6.8 (964.7) 5. Incinerarea; aceasta a fost o invenție mai târzie pentru a împiedica fantoma să aducă necazuri.
- 87:6.9 (964.8) 6. Aruncarea corpului în mare.
- 87:6.10 (964.9) 7. Abandonarea corpului pentru a fi mâncat de fiarele sălbatice.

87:6.11 (964.10) Se presupunea că fantomele erau deranjate și speriate de zgomote, că țipetele, clopotele și tobele le îndepărtau de cei vii. Aceste metode străvechi mai sunt încă la modă în zilele noastre în 'priveghiurile' mortuare. Se utilizau decocturi cu miros fetid pentru a îndepărta spiritele inoportune. Se ciopleau statui hidoase ale spiritelor pentru ca ele să fugă în grabă la vederea propriilor lor imagini. Se credea în puterea câinilor de a simți apropierea spiritelor și de a avertiza oamenii prin urletele lor, precum și a cocoșilor de a cânta atunci când spiritele erau pe aproape. Folosirea unui cocoș ca giruetă perpetuează această superstiție.

87:6.12 (964.11) Apa era considerată drept cea mai bună protecție contra fantomelor, iar apa sfințită ca fiind superioară tuturor celorlalte; aceasta era apa în care își spălaseră preoții picioarele. Se credea că focul și apa constituiau bariere de netrecut pentru fantome.

Romanii făceau de trei ori înconjurul unui cadavru cu apă. În secolul al douăzecilea, se mai stropesc încă sicriile cu apă sfințită, iar spălarea mâinilor în cimitir face încă parte din ritualul iudeu. Botezul a fost o caracteristică a ritualului ulterior al apei; îmbăierile primitive erau o ceremonie religioasă. Numai într-o epocă recentă baia a devenit o practică de igienă.

87:6.13 (964.12) Omul nu s-a oprit însă la constrângerea fantomelor. Prin riturile religioase și prin alte formalități, el a încercat în curând să silească spiritele să acționeze. Exorcismul consta în folosirea unui spirit pentru a controla un altul sau pentru a-l alunga, iar această tactică mai era utilizată și pentru a se speria fantomele și spiritele. Conceptul de dublu spiritism al forțelor bune și al celor rele le-a oferit oamenilor ample ocazii de a opune un agent altuia; într-adevăr, dacă un om puternic îl putea birui pe unul mai slab, atunci un spirit puternic putea desigur să domine o fantomă inferioară. Blestematul primitiv era o practică coercitivă menită să intimideze spiritele minore. Mai târziu, acest obicei s-a dezvoltat, ajungându-se la rostirea de blesteme asupra inamicilor.

87:6.14 (965.1) Multă vreme, s-a crezut că prin revenirea la folosirea moravurilor mai vechi se puteau sili spiritele și semi-zeii să acționeze într-un mod convenabil. Oamenii moderni folosesc în mod greșit același procedeu. Voi vă adresați unii altora în limbajul obișnuit de fiecare zi, însă atunci când vă rugați, recurgeți la stilul antic al unei alte generații, stilul așa zis solemn.

87:6.15 (965.2) Această doctrină explică și regresele religios-rituale de natură sexuală, precum prostituția din temple. Aceste întoarceri la datinile primitive erau considerate ca protecții sigure împotriva a

numeroase calamități. La aceste populații necultivate, toate aceste stratageme erau în întregime ferite de ceea ce modernii ar numi promiscuitate.

87:6.16 (965.3) A venit apoi practica jurămintelor rituale, urmată curând de angajamentele religioase și de făgăduințele sacre. Majoritatea acestor promisiuni erau însoțite de torturi și de mutilări pe care omul și le aplica lui însuși, și, mai târziu, de posturi și de rugăciuni. Abnegația de sine a fost considerată ulterior ca o constrângere sigură; aceasta în special în ceea ce privește abstenența sexuală. Astfel, oamenii primitivi au dezvoltat devreme o austeritate hotărâtă în practicile lor religioase, o credință în eficiența torturilor și a renunțărilor pe care și le aplicau, în calitate de rituri capabile să forțeze spiritele îndărătnice să reacționeze favorabil față de asemenea suferințe și privațiuni.

87:6.17 (965.4) Oamenii moderni nu mai încearcă fățiș să constrângă spiritele, deși ei mai trădează încă unele dispoziții de a negocia cu Deitatea. Ei continuă să se jure, să bată în lemn, să încrucișeze degetele și să pronunțe vreo o expresie trivială după ce expectorează; cândva, se folosea o formulă magică.

7. Natura cultului

87:7.1 (965.5) Tipul de cult al organizării sociale a persistat, deoarece furniza un simbolism pentru menținerea și stimularea sentimentelor morale și a fidelității religioase. Cultul s-a născut din tradițiile 'vechilor familii' și s-a perpetuat ca instituție consacrată.

Toate familiile au un cult de un fel sau altul. Fiecare ideal inspirator tinde să folosească un simbolism care să îl perpetueze - caută o tehnică pentru o manifestare culturală care îi va asigura supraviețuirea și îi va spori realizarea. Cultul ajunge la acest rezultat prin stimularea și satisfacerea emoției.

87:7.2 (965.6) Din zorii civilizației, orice mișcare interesantă, de cultură socială sau de progres religios, a dat naștere unui ritual, unui ceremonial simbolic. Cu cât acest ritual a devenit mai mult o creștere inconștientă, cu atât mai puternică i-a fost influența asupra fidelilor săi. Cultul a păstrat sentimentele și a satisfăcut emoțiile, însă el a fost întotdeauna cel mai mare obstacol în reconstrucția socială și în progresul spiritual.

87:7.3 (965.7) Deși cultul a întârziat întotdeauna progresul social, este regretabil că atât de mulți contemporani, care cred în criterii morale și în idealuri spirituale, nu au un simbolism potrivit - nici un cult pentru a se susține reciproc - nimic căruia ei să-i *apartină*. Cu toate acestea, un cult religios nu ar putea fi fabricat; acesta trebuie să crească. Două grupuri diferite nu vor avea niciodată un cult identic, decât în cazul în care ritualurile lor ar fi arbitrar uniformizate pe cale autoritară.

87:7.4 (965.8) Cultul creștin primitiv a fost cel mai eficient, cel mai atractiv și cel mai durabil dintre toate ritualurile concepute sau imaginate vreodată, însă o mare parte din valoarea lui a fost distrusă în prezenta epocă științifică prin distrugerea a foarte multe dintre principiile lui originare subiacente. Cultul creștin a fost devitalizat prin pierderea multora dintre ideile fundamentale.

87:7.5 (965.9) În trecut, adevărul a crescut rapid și s-a răspândit cu ușurință atunci când cultul nu era rigid și când simbolismul era extensibil. Adevărul răspândit cu prisosință și un cult adaptabil au favorizat rapiditatea progresului social. Un cult lipsit de semnificație viciază religia atunci când încearcă să submineze filozofia pentru a-i lua locul și să subjuge rațiunea. Un cult autentic crește.

87:7.6 (966.1) Oricare ar fi inconvenientele și handicapurile, fiecare nouă revelație a adevărului a dat naștere la un nou cult, și chiar și reformarea religiei lui Isus trebuie să dezvolte un simbolism adecvat. Trebuie ca oamenii moderni să găsească un simbolism potrivit noilor lor idealuri, noilor lor idei și obediențe în continuă expansiune. Acest simbolism superior al unei mai înalte civilizații trebuie să se ivească din viața religioasă, din experiența spirituală. Acest simbolism superior al unei civilizații mai înalte trebuie să se bazeze pe conceptul de Paternitate a lui Dumnezeu, și să conțină puternicul ideal de fraternitate a oamenilor.

87:7.7 (966.2) Vechile culte erau prea egocentrice. Noul cult trebuie să rezulte din punerea în aplicare a iubirii. Ca și cele vechi, el trebuie să încurajeze sentimentele, să satisfacă emoțiile și să promoveze fidelitatea, dar trebuie să facă și mai mult. Trebuie ca el să faciliteze progresele spirituale, să reînsuflească semnificațiile cosmice, să ridice valorile morale, să încurajeze dezvoltarea socială și să stimuleze un tip elevat de viață religioasă personală. Noul cult trebuie să ofere scopurile supreme ale vieții care sunt atât temporale cât și eterne - sociale și spirituale.

87:7.8 (966.3) Nici un cult nu poate să dureze și să contribuie la progresul civilizației colective și la înfăptuirile spirituale individuale,

decât dacă se bazează pe semnificația biologică, sociologică și religioasă a *căminului*. Un cult care supraviețuiește, trebuie să simbolizeze ceea ce rămâne permanent în fața schimbărilor neîncetate, să glorifice ceea ce unifică curentul metamorfozelor sociale aflate într-o transformare constantă. Trebuie ca acesta să recunoască adevăratele semnificații, să exalte relațiile frumoase și să celebreze bunele valori ale adevăratei nobleți.

87:7.9 (966.4) Însă este foarte dificil să se găsească un simbolism nou și satisfăcător, deoarece oamenii moderni, ca grup, aderă la o atitudine științifică, se feresc de superstiții și detestă ignoranța; ca indivizi însă, ei sunt cu toții însetați de mistere și venerază necunoscutul. Nici un cult nu poate supraviețui decât dacă încorporează un mister magistral și dacă ascunde un scop inaccesibil, demn de a fi atins. Mai mult, nu e de ajuns ca noul simbolism să fie semnificativ pentru grup; el trebuie, de asemenea, să aibă un sens pentru individ. Formele oricărui simbolism folositor ar trebui să fie acelea pe care individul poate să le pună în practică din propria sa inițiativă și de care el poate, de asemenea, să se bucure împreună cu semenii săi. Dacă noul cult ar putea fi dinamic în loc să fie static, ar aduce realmente o contribuție notabilă la progresul omenirii, atât temporal, cât și spiritual.

87:7.10 (966.5) Totuși, un cult - un simbolism al riturilor, al sloganelor sau al scopurilor - nu funcționează dacă este prea complex. Și trebuie ca el să comporte cerința devoțiunii, răspunsul loialității. Fiecare religie eficientă dezvoltă infailibil un simbolism valabil, iar adepții ei ar face bine să împiedice ca acest ritual să nu se cristalizeze în ceremonii stereotipe înțepenitoare, deformatoare și înăbușitoare;

acestea nu pot decât să îngreueze și să întârzie progresul social, moral și spiritual. Nici un cult nu poate supraviețui dacă frânează creșterea morală și nu reușește să încurajeze progresul spiritual. Cultul este scheletul în jurul căruia se dezvoltă corpul viu și dinamic al experienței spirituale personale - adevărata religie.

87:7.11 (966.6) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 87](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 89](#) >>

Capitolul 88

Fetișurile, farmecele și magia

88:0.1 (967.1) CONCEPTUL de pătrundere al unui spirit într-un obiect neînsuflețit, într-un animal sau într-o ființă umană este o credință foarte veche și onorabilă, care a existat de la începutul evoluției religiei. Această doctrină a posedării de către un spirit nu e nici mai mult nici mai puțin decât *fetișismul*. Sălbaticul nu adoră în mod necesar fetișul; el adoră și respectă într-un mod foarte logic spiritul care îl locuiește.

88:0.2 (967.2) La început, s-a crezut că spiritul unui fetiș era fantoma unui om decedat; mai târziu, s-a presupus că spiritele superioare rezidă în fetișuri. Cultul fetișurilor a sfârșit așadar prin a încorpora toate ideile primitive despre fantome, despre suflete, despre spirite și despre posedarea de către demoni.

1. Credința în fetișuri

88:1.1 (967.3) Oamenii primitivi au simțit întotdeauna nevoia de a transforma în fetișuri toate lucrurile extraordinare; hazardul a dat deci naștere multor fetișuri. Un om este bolnav, apoi se întâmplă ceva, și brusc acesta își recapătă sănătatea. Același fenomen se verifică și pentru reputația multor medicamente și metode de tratament al bolilor la întâmplare. Obiectele legate de vise aveau cele mai mari șanse de a fi convertite în fetișuri. Vulcanii, dar nu și munții, cometele, dar nu și stelele, au devenit fetișuri. Oamenii primitivi considerau stelele căzătoare și meteorii ca indicând sosirea pe pământ a spiritelor vizitatoare speciale.

88:1.2 (967.4) Primele fetișuri au fost pietricelele care aveau anumite însemne, și, de atunci, oamenii au căutat întotdeauna 'pietre sacre'. Un colier era cândva o colecție de pietre sacre, o salbă de farmece. Multe dintre triburi aveau pietre fetișuri, dar puține dintre aceste fetișuri au supraviețuit, cum a făcut-o Kaaba și Piatra din Scone. Focul și apa figurau și ele printre primele fetișuri, iar adorarea focului și credința în apa sfințită mai supraviețuiesc încă și azi.

88:1.3 (967.5) Arborii fetișuri nu au apărut decât mai târziu, dar, la unele triburi, persistența adorării naturii a condus la credința în farmece locuite de niște spirite ale naturii. Când plantele și fructele deveneau fetișuri, ele erau tabuuri ca hrană. Mărul a fost printre primele care s-au numărat în această categorie; popoarele levantine nu îl mâncau niciodată.

88:1.4 (967.6) Dacă un animal se hrănea cu carne omenească, el devenea un fetiș. În acest fel, câinele a devenit animalul sacru al perșilor. Dacă fetișul este un animal și dacă fantoma sălășluiește în el în permanență, atunci fetișismul poate să tindă spre reîncarnare. Sălbaticii invidiau animalele în multe privințe; ei nu se simțeau superiori lor, și primeau adesea numele fiarei lor favorite.

88:1.5 (967.7) Când animalele au devenit fetișuri, a urmat un tabuu asupra consumului cărnii acestor animale. Din cauza asemănării lor cu oamenii, maimuțele au devenit devreme animale fetișuri; mai târziu, șerpilor, păsările și porcii au fost, de asemenea, considerate la fel.

88:1.6 (968.1) Într-o anumită epocă, vaca a fost un fetiș; laptele ei era tabu iar excrementele ei erau foarte respectate. Șarpele era venerat în Palestina, mai ales de către fenicienii care îl considerau, la fel ca și iudeii, drept purtătorul de cuvânt al spiritelor rele. La numeroase popoare moderne, se crede încă în puterea de vrajă a reptilelor. Șarpele a fost venerat în Arabia, în toată India, și chiar de către oamenii roșii, cu dansul șarpelui din tribul Moqui. Anumite zile ale săptămânii erau fetișuri. Timp de veacuri, vinerea a fost considerată ca o zi cu ghinion, iar numărul treisprezece ca fiind aducător de rele. Numerele norocoase, trei și șapte, au provenit din revelațiile ulterioare. Patru era cifra șansei primitivilor, deoarece ei recunoscuseră devreme cele patru puncte cardinale. Ei considerau faptul de a număra vitele și alte posesiuni ca purtând ghinion. Anticii s-au opus întotdeauna recenzării, 'recensământul populației'.

88:1.7 (968.2) Primitivii nu au transformat sexul într-un fetiș exagerat; ei nu acordau funcției de reproducere decât o atenție

limitată; sălbaticii aveau gânduri naturale; ele nu erau nici obscene, nici lascive.

88:1.8 (968.3) Saliva era un puternic fetiș; se puteau alunga demonii dintr-o persoană scuipând pe ea. Cel mai mare compliment din partea celor bătrâni sau superiori era să vă scuipe. Unele părți ale corpului omenesc au fost privite ca fetișuri potențiale, în special părul și unghiile. Unghiile lungi de la mâinile șefilor aveau o mare valoare, iar resturile tăiate constituiau puternice fetișuri. Credința în cranii ca fetișuri explică o mare parte a activității ulterioare a vânătorilor de capete. Cordoanele ombilicale erau fetișuri înalt apreciate, și mai sunt încă și astăzi, în Africa. Prima jucărie a omenirii a fost cordonul ombilical conservat. Ornat cu perle, cum se făcea adesea, el a fost primul colier al ființelor umane.

88:1.9 (968.4) Copiii cocoșați sau infirmi erau considerați ca fetișuri. Se credea că lunaticii fuseseră loviți de lună. Oamenii primitivi nu puteau distinge între geniu și nebunie. Idioții erau fie bătuți de moarte, fie venerați ca niște personalități fetișe. Isteria a confirmat din ce în ce mai mult credința populară în vrăjitorie; epilepticii erau adesea preoți sau vraci. Beția era privită ca o formă de posedare de către un spirit; când un sălbatic trăgea o beție, el își puneă o frunză în păr, pentru a tăgădui responsabilitatea actelor sale. Otrăvurile și spirtoasele au devenit fetișuri; ele treceau drept lucruri posedate.

88:1.10 (968.5) Multe persoane considerau geniile ca personalități fetișuri posedate de un spirit înțelept. Aceste ființe umane au învățat curând să recurgă la fraude și la stratageme pentru a-și servi propriile lor interese. Se credea că un om fetiș era mai mult decât uman; el era divin, ba chiar infailibil. Și astfel conducătorii, regii, preoții, profeții

și șefii Bisericii au sfârșit prin a dispune de o mare putere și prin exercitarea unei autorități nelimitate.

2. Evoluția fetișismului

88:2.1 (968.6) Se presupunea că fantomele preferau să locuiască într-un obiect care le aparținuse în timpul încarnării lor. Această credință explică eficacitatea multora dintre relicvele moderne. Anticii au venerat întotdeauna oasele comandanților lor, și multe persoane mai privesc încă osemintele sfinților lor și ale eroilor lor cu o teamă superstițioasă. Chiar și astăzi, se fac pelerinaje la mormintele marilor oameni.

88:2.2 (968.7) Credința în relicve este remanență a cultului antic al fetișurilor. Relicvele religioase moderne reprezintă o încercare de a raționaliza fetișurile sălbaticilor și de a le înălța pe un loc demn și respectuos în sistemele religioase moderne. Se consideră ca fiind păgână credința în fetișuri și în magie, dar se găsește de cuviință să se accepte relicvele și miracolele.

88:2.3 (969.1) Căminul - locul focului - a devenit mai mult sau mai puțin un fetiș, un loc sacru. Sanctuarele și templele au fost mai întâi locuri fetișe deoarece morții erau îngropați acolo. Coliba fetiș a evreilor a fost ridicată, de Moise, la nivelul adăpostului unui suprafetiș, concept pe atunci existent al legii lui Dumnezeu. Dar israeliții n-au abandonat niciodată credința specială a canaaniților în altarele de piatră: „Și această piatră pe care eu am ridicat-o ca un stâlp va fi casa lui Dumnezeu”. Ei credeau cu adevărat că spiritul

Dumnezeului lor locuia în aceste altare de piatră, care erau în realitate fetișuri.

88:2.4 (969.2) Primele chipuri au fost făcute pentru a conserva înfățișarea și amintirea morților iluștri; ele erau, de fapt, monumente. Idolii au fost o rafinare a fetișismului. Primitivii credeau că o ceremonie de consacrare determina spiritul să intre în statuie. Tot astfel, când anumite obiecte erau binecuvântate, ele deveneau farmece.

88:2.5 (969.3) Adăugând a doua poruncă la străvechiul cod moral al Dalamatiei, Moise a făcut un efort de a controla adorarea fetișurilor în rândurile evreilor. El le-a recomandat cu prudență să nu-și facă nici un soi de imagine care să poată fi consacrată ca fetiș. El s-a explicat fără echivoc: „Tu să nu faci chip cioplit- nici vreo reproducere a ceea ce este sus în ceruri, nici jos pe pământ, nici în apele pământului”. Această poruncă a contribuit mult la întârzierea artei la iudei, dar ea a restrâns adorarea fetișurilor. Dar Moise era prea înțelept pentru a încerca să înlocuiască brusc străvechile fetișuri; el a consimțit deci să plaseze anumite relicve lângă tablele legii din chivot, care era combinarea unui altar al războiului și a unei racle religioase.

88:2.6 (969.4) Cuvintele au devenit în cele din urmă fetișuri, mai ales cele care erau considerate ca venite de la Dumnezeu; în felul acesta, cărțile sacre ale multor religii au devenit închisori fetișiste în care este întemnițată imaginația spirituală a oamenilor. Chiar efortul lui Moise împotriva fetișurilor a devenit un fetiș suprem; porunca lui a fost folosită pentru a denigra arta și a întârzia bucuria și adorarea frumuseții.

88:2.7 (969.5) În vremuri foarte îndepărtate, cuvântul fetiș al autorității era o *doctrină* inspiratoare de frică, cel mai teribil dintre toți tiranii care aservesc oamenii. Un fetiș doctrinar îl făcea pe un om să se trădeze pe sine însuși și să cadă pradă bigotismului, fanatismului, superstiției, intoleranței și cruzimilor barbare cele mai atroce. Respectul modern față de înțelepciune și față de adevăr denotă că omul abia începe să se elibereze de tendința de a instaura fetișurile până la nivelele superioare de gândire și de raționament. În ceea ce privește acumulările de scrieri fetișe pe care diverse religii le țin drept *cărți sacre*, nu numai că adepții cred că tot ceea ce este în carte este adevărat, dar și că cartea conține tot adevărul. Dacă din întâmplare una dintre aceste cărți sacre vorbește de pământ ca fiind plat, atunci, timp de lungi generații, bărbații și femeile de altfel sănătoși vor refuza să accepte dovezile pozitive că planeta este rotundă.

88:2.8 (969.6) Practica de a deschide una dintre aceste cărți sacre pentru a lăsa ochiul să cadă, la nimereală, pe o pagină a cărei punere în aplicare putea influența importante proiecte și decizii vitale, nu reprezintă nici mai mult nici mai puțin decât un fetișism notoriu. A depune jurământ pe o 'carte sfântă', a jura pe vreun obiect suprem venerat, constituie o formă de fetișism rafinat.

88:2.9 (969.7) Dimpotrivă, există un progres evolutiv real atunci când se trece de la frica fetișistă de resturile de unghii ale unui șef de sălbatici la adorarea unei superbe colecții de scrisori, de legi, de legende, de alegorii, de mituri, de poeme și de cronici; la urma urmei, aceasta reflectă o înțelepciune morală seculară cernută cel puțin până la epoca colecționării lor sub forma unei 'cărți sacre'.

88:2.10 (970.1) Pentru a deveni fetișuri, cuvintele trebuie să fie considerate ca fiind inspirate. Invocarea scrierilor care erau presupuse de inspirație divină a condus direct la stabilirea *autorității* Bisericii, în vreme ce evoluția formelor civile a condus la înflorirea *autorității* Statului.

3. Totemismul

88:3.1 (970.2) Fetișismul se regăsea în toate cultele primitive de la cea mai veche credință în pietre sacre, trecând prin idolatrie, prin canibalism și prin adorarea naturii, până la totemism.

88:3.2 (970.3) Totemismul este o combinație de practici sociale și religioase. La origine, se credea că se asigurau provizii de hrană prin respectarea animalului totem presupusa fi de origine biologică.

Totemurile erau în același timp simbolurile grupurilor și dumnezeul lor. Acest dumnezeu era clanul personificat. Totemismul a fost o fază de încercări de socializare a religiei, care altminteri era personală.

Totemul a evoluat în cele din urmă pentru a deveni drapelul, sau simbolul național al unor diverse popoare moderne.

88:3.3 (970.4) Un sac fetiș, un săculeț de medicamente, era o pungă care conținea un sortiment onorabil de articole impregnate de fantome. Vraciul de altădată nu-și lăsa niciodată sacul, simbolul puterii lui, să atingă solul. Popoarele civilizate ale celui de-al douăzecilea secol veghează ca drapelele lor, emblemele conștiinței naționale, să nu mai atingă solul.

88:3.4 (970.5) Insignele funcțiilor sacerdotale și regale au fost în cele din urmă considerate ca niște fetișuri. Fetișul Statului suprem a trecut prin numeroase faze de dezvoltare, de la clan la trib, de la suzeranitate la suveranitate, de la totemuri la drapele. Regii fetișuri au domnit prin 'drept divin', și au mai prevalat multe alte forme de guvernământ. Oamenii au făcut și din democrație un fetiș - exaltarea și adorarea ideilor oamenilor de rând, atunci când ele sunt calificate colectiv 'opinie publică'. Opinia unui om luată izolat nu se consideră că are o mare valoare, însă, când mulți oameni acționează colectiv în democrație, aceeași judecată mediocră este considerată ca fiind arbitrul justiției și criteriul justeței.

4. Magia

88:4.1 (970.6) Oamenii civilizați atacă, pe calea științei, problemele unui mediu real. Sălbaticii încercau să rezolve, prin magie, problemele reale ale unui mediu iluzoriu de fantome. Magia era tehnica prin care se manipula mediul ipotetic al spiritelor, ale cărui mașinații explicau interminabil inexplicabilul; aceasta era arta de a obține cooperarea voluntară a spiritelor și de a le constrânge să-și aducă ajutorul involuntar prin folosirea fetișurilor sau a altor spirite mai puternice.

88:4.2 (970.7) Obiectivul magiei, al vrăjitoriei și al necromanției era dublu:

88:4.3 (970.8) 1. Să penetreze viitorul prin clarviziune.

88:4.4 (970.9) 2. Să influențeze favorabil mediul.

88:4.5 (970.10) Scopurile științei sunt identice cu cele ale magiei. Omenirea progresează de la magie la știință, nu prin meditație și prin rațiune, ci mai degrabă treptat și dureros, printr-o îndelungă experiență. Omul avansează cu spatele către adevăr; el începe în eroare, progresează în eroare și atinge în cele din urmă pragul adevărului. Numai odată cu sosirea metodei științifice, omul a început să meargă privind înainte. Omul primitiv a trebuit însă să experimenteze sau să piară.

88:4.6 (970.11) Fascinația superstițiilor primitive a fost mama curiozității științifice ulterioare. A existat, în aceste superstiții primitive, o emoție dinamică progresistă - frica adăugată curiozității; magia străveche avea o forță motrice progresistă. Aceste superstiții reprezentau ivirea unei dorințe omenești de a cunoaște și de a controla mediul planetar.

88:4.7 (971.1) Dacă magia a avut o asemenea influență asupra sălbaticilor, este pentru că ei nu puteau să priceapă conceptul de moarte naturală. Ideea ulterioară a păcatului originar a ajutat mult la slăbirea influenței magiei asupra rasei, deoarece ea explica moartea naturală. Într-o anumită epocă, nu era un lucru rar să fie văzute zece persoane nevinovate trimise la moarte pentru că li se atribuia responsabilitatea unei singure morți naturale. Acesta este unul dintre motivele din care popoarele antice nu se înmulțeau mai rapid, și asta este încă adevărat la unele triburi africane. Acuzatul își mărturisea în general vinovăția, chiar dacă era amenințat de moarte.

88:4.8 (971.2) Magia e naturală pentru un sălbatic. S-a crezut că se putea efectiv omorî un inamic prin practici de vrăjitorie asupra părului său tuns sau asupra resturilor lui de unghii. Moartea pricinuită

de mușcăturile de șerpi era atribuită magiei vrăjitorului. Faptul că oamenii puteau muri de frică a făcut dificilă combaterea magiei. Oamenii primitivi se temeau atât de tare de magie, încât ea avea realmente un efect mortal, și acest rezultat era suficient pentru a justifica această credință eronată. În caz de eșec, se dădea întotdeauna o explicație plauzibilă; remediul la o magie defectuoasă era un supliment de magie.

5. Farmecele magice

88:5.1 (971.3) Din moment ce fiecare obiect legat de corp era susceptibil de a deveni un fetiș, magia cea mai primitivă era preocupată de păr și de unghii. Secretul care însoțea eliminările corporale s-a născut din teama că un inamic ar putea să pună stăpânire pe ceva provenit din corp și să-l folosească pentru o magie vătămătoare. În consecință, orice excrement al corpului era îngropat cu grijă. Omul se abținea de la scuipatul în public de teama de a lăsa să fie utilizată saliva într-o magie dăunătoare; scuipatul era întotdeauna acoperit. Chiar și resturile de hrană, veștmintele și ornamentele puteau deveni instrumente de magie. Sălbaticii nu lăsau niciodată resturile de mâncare pe masă; și toate astea erau făcute din frica ca vreun inamic să nu le folosească în rituri magice, iar nu pentru că ei apreciau valoarea igienei acestei practici.

88:5.2 (971.4) Farmecele magice erau compuse dintr-o mare varietate de lucruri: carnea umană, ghearele de tigru, colții de crocodil, semințele de plante otrăvitoare, veninul de șarpe, precum și

firele de păr uman. Oasele morților aveau însușiri magice. Chiar și praful de pe urmele de pași putea fi utilizat în magie. Anticii credeau mult în farmecele dragostei. Sângele și alte forme de secreții corporale puteau să asigure influența magică a dragostei.

88:5.3 (971.5) Se presupunea că imaginile erau eficace în magie. Se făceau efigii și, când erau tratate bine sau rău, se credea că aceleași efecte o atingeau și pe persoana reală. Când făceau cumpărături, persoanele superstițioase mestecau o bucățiță de lemn tare pentru a înmuia inima vânzătorului.

88:5.4 (971.6) Laptele unei vaci negre era extrem de magic, precum și pisicile negre. Bastonul sau bagheta erau magice din același motiv ca și tobele, clopotele și articulațiile degetelor. Toate obiectele antice erau farmece magice. Practicile unei civilizații noi sau superioare erau privite cu dezgust, din cauza presupusei lor naturi magice rele. Scrierile, tipăriturile și portretele au fost multă vreme luate în considerare din unghiul acesta.

88:5.5 (971.7) Oamenii primitivi credeau că trebuiau să trateze numele cu respect, în special numele de zei. Numele era considerat ca o entitate, o influență distinctă de personalitatea fizică; el era ținut la mare stimă, în aceeași măsură ca sufletul și ca umbra. Puteai să-ți dai numele ca gaj pentru un împrumut; un om nu mai putea să-și utilizeze numele înainte de a-l răscumpăra, înapoind împrumutul. Astăzi îți semnezi numele pe o recunoaștere a datoriei. Numele persoanelor nu a întârziat să capete importanță în magie. Sălbaticii aveau două nume; cel principal era considerat ca fiind prea sacru pentru a fi utilizat în ocazii obișnuite, de unde și al doilea nume sau numele de fiecare zi - o poreclă. Un sălbatic nu-și spunea niciodată numele străinilor. Orice

experiență de natură neobișnuită îl determina să-și schimbe numele; uneori aceasta era un efort pentru a tămădui o boală sau pentru a opri ghinionul. El putea să obțină un nume nou, cumpărându-l de la șeful tribului; modernii încă mai investesc capital în titluri și în grade. Dar, la triburile cele mai primitive, cum sunt boșimani din Africa, numele individuale nu există.

6. Practica magiei

88:6.1 (972.1) Magia a fost practică prin folosirea baghetelor, a 'riturilor medicale' și a incantațiilor. Tămăduitorii aveau obiceiul să călătorească dezbrăcați. Printre magicienii primitivi, femeile erau mai numeroase decât bărbații. În magie, 'medicină' înseamnă mister, iar nu tratament. Sălbaticii nu se îngrijeau niciodată pe ei înșiși; ei nu luau niciodată medicamente altfel decât la sfatul specialiștilor în magie. Doctorii vrăjitori ai celui de-al douăzecilea secol reprezintă într-un anumit fel magicienii de altădată.

88:6.2 (972.2) Magia avea o fază publică și o fază privată. Ceea ce înfăptuia vrăjitorul, șamanul sau preotul se presupunea ca fiind destinat pentru binele întregului trib. Vrăjitoarele, vrăjitorii și magicienii executau magia privată, magia personală și egoistă folosită ca metodă coercitivă pentru a atrage răul asupra rivalilor. Conceptul de spiritism dual, de spirite bune și de spirite rele, a dat naștere credințelor ulterioare în magia neagră. Pe măsură ce religia a evoluat, fiecare aplica termenul de magie operațiilor spiritelor străine propriului său

cult, și se servea de el și pentru a desemna credințele mai vechi în fantome.

88:6.3 (972.3) Îmbinările de cuvinte, ritualul farmecelor și al incantațiilor, erau extrem de magice. Anumite incantații primitive s-au transformat, în cele din urmă, în rugăciuni. Magia imitativă a fost practică de timpuriu; rugăciunile au fost exprimate prin niște fapte; dansurile magice nu erau nimic altceva decât niște rugăciuni puse în scenă. Rugăciunea a înlocuit treptat magia acompaniere a sacrificiilor.

88:6.4 (972.4) Fiind mai vechi decât cuvintele, gesturile erau cu atât mai sacre și mai magice, și s-a crezut că mimetismul avea o mare putere magică. Oamenii roșii puneau adesea în scenă un dans al bizonului, în care unul dintre ei juca rolul unui bizon, se lăsa prins și asigura astfel succesul vânătorii iminente. Serbările sexuale de Întâi Mai erau pur și simplu o magie imitativă, un apel sugestiv la pasiunile sexuale ale lumii vegetale. Păpușa a fost mai întâi folosită ca talisman magic de către soțiile suferinde de sterilitate.

88:6.5 (972.5) Magia a fost ramura arborelui religios evolutiv care a purtat în cele din urmă roadele unei epoci științifice. Credința în astrologie a condus la dezvoltarea astronomiei; credința în piatra filozofală a condus la stăpânirea desăvârșită a metalelor, în vreme ce magia numerelor a fondat știința matematicilor.

88:6.6 (972.6) Dar o lume atât de plină de farmece a contribuit mult la distrugerea oricărei ambiții și a oricărei inițiative personale. Roadele muncii suplimentare sau sânguința erau privite ca magice. Dacă un om avea, pe câmpul său, mai multe grâne decât vecinul său, el putea fi târât înaintea șefului și acuzat de a fi atras acest surplus de

grâne din câmpul vecinului său mai leneș. Într-adevăr, în vremurile barbariei, era periculos să știi prea mult; riscai întotdeauna să fi executat ca practicant al artei negre.

88:6.7 (972.7) Treptat, știința înlătură din viață caracterul de joc al hazardului. Însă, dacă metodele moderne de educație ar eșua, s-ar produce o întoarcere aproape imediată la credințele primitive în magie. Superstițiile zăbovesc încă în mintea multora dintre persoanele așa zis civilizate. Limbajul conține numeroase expresii fosile care atestă că rasa s-a cufundat multă vreme în magia superstițioasă, expresii precum: fermecat, născut în zodie rea, posedare, inspirație, a face să dispară ca prin farmec, ingeniozitate, încântare, încremenit, trăsnet, picat din cer și împietrit. Există ființe umane inteligente care mai cred încă în noroc, în deochi și în astrologie.

88:6.8 (973.1) Magia antică a fost crisalida științei moderne, indispensabilă la vremea ei, dar de acum înainte inutilă. Și astfel himerele superstiției ignorante au frământat mintea primitivă a oamenilor, până când s-au putut naște conceptele științei. Astăzi, Urantia este la revărsatul zorilor acestei evoluții intelectuale. Jumătate din lume este avidă după lumina adevărului și după faptele descoperirii științifice, în timp ce cealaltă jumătate lânzește sub imperiul superstițiilor antice și al unei magii cu greu deghizate.

88:6.9 (973.2) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 88](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 90](#) >>

Capitolul 89

Păcatul, sacrificiul și ispășirea

89:0.1 (974.1) OMUL primitiv se socotea dator față de spirite, ca având nevoie de izbăvire. Din punctul de vedere al sălbaticilor asupra dreptății, spiritele ar fi putut să le aducă mult mai mult ghinion. Odată cu scurgerea timpului, acest concept s-a transformat în doctrina păcatului și a salvării. Sufletul era considerat ca venind pe lume cu o pierdere - păcatul originar. Era necesar să se răscumpere sufletul, să se găsească un țap ispășitor. Vânătorii de capete, pe lângă faptul că practicau cultul adorării craniilor, puteau găsi un înlocuitor pentru propria lor viață, un țap ispășitor.

89:0.2 (974.2) Foarte devreme, sălbaticii au fost dominați de noțiunea potrivit căreia spiritele obțin o satisfacție supremă la contemplarea mizeriei, a suferințelor și a umilințelor omenești. La

început, oamenii nu au acordat atenție decât păcatului prin comitere, însă mai apoi, ei au fost preocupați și de păcatul făcut prin omisiune. Întregul sistem subsecvent al sacrificiilor s-a dezvoltat în jurul acestor două idei. Acest nou sistem se baza pe respectarea ceremoniilor de îmbunare ale sacrificiului. Primitivii credeau că trebuie să se facă ceva special pentru câștigarea favorurilor zeilor; numai o civilizație evoluată recunoaște un Dumnezeu îngăduitor și cu o fire cumpătată. Îmbunarea era o asigurare contra neșansei imediate, mai degrabă decât o investiție pentru o beatitudine viitoare. Riturile de evitare, de exorcism, de coerciție și de îmbunare se întemeiau toate unele pe altele.

1. Tabuul

89:1.1 (974.3) Respectarea unui tabu era efortul omului de a ocoli neșansa abținându-se de la ceva, pentru a evita astfel să ofenseze spiritele fantomă. La început, tabuurile nu au fost religioase, însă de demult au dobândit sancțiunea fantomelor și a spiritelor; când au fost astfel întărite, ele au devenit legislatorii și întemeietorii de instituții. Tabuul este izvorul normelor ceremoniale și strămoșul stăpânirii de sine primitive. El a fost prima formă de reglementare socială și, un timp foarte îndelungat, singura formă; el încă mai este un factor fundamental al structurii sociale reglatoare.

89:1.2 (974.4) Respectul pe care îl inspirau aceste interdicții în mintea sălbaticilor era direct proporțional cu frica lor de puterile presupuse a impune aceste prohibiții. Tabuurile s-au născut din

experiențele nefericite cauzate de hazard; mai târziu, ele au fost propuse de șefi și de șamani - oamenii fetișuri despre care se credea că sunt dirijați de un spirit fantomă, sau chiar de un zeu. Frica de pedeapsă din partea spiritelor este atât de vie în mintea primitivilor, încât aceștia au murit uneori de spaimă atunci când au încălcat un tabuu; aceste episoade dramatice au întărit enorm influența tabuului asupra minții supraviețuitorilor.

89:1.3 (974.5) Printre primele interdicții se găseau restricțiile asupra apropierei de femei și de alte bunuri. Pe măsură ce religia joacă un rol sporit în evoluția tabuului, articolul lovit de interdicție a fost considerat ca impur, apoi ca nelegiuit. Analele evreilor sunt pline de mențiuni cu privire la lucrurile pure și impure, sfinte și nelegiuite, dar credințele evreilor în acest sens erau mult mai puțin stânjenitoare și mai extinse decât la nenumărate alte popoare.

89:1.4 (975.1) Cele șapte porunci ale Dalamatiei și ale Edenului, precum și cele zece porunci ale evreilor, erau tabuuri precise, toate exprimate în aceeași formă negativă, la fel ca majoritatea prohibițiilor antice; aceste coduri noi aveau însă o veritabilă valoare de emancipare, în sensul că ele înlocuiau mii de tabuuri preexistente. Mai mult încă, aceste porunci mai tardive promiteau categoric ceva în schimbul ascultării.

89:1.5 (975.2) Tabuurile primitive asupra hranei s-au născut din fetișism și din totemism. Porcul era sacru pentru fenicieni, vaca pentru hinduși. Tabuul egiptean asupra cărnii de porc a fost perpetuat de credința ebraică și de cea islamică. O variantă a tabuului asupra hranei era credința că o femeie gravidă se putea gândi atât de mult la

un anumit aliment încât copilul, de la nașterea sa, va fi reflectarea acestui aliment, care va fi atunci tabu pentru el.

89:1.6 (975.3) Modurile de a mânca au devenit tabu încă din vremuri îndepărtate, de unde și eticheta mesei antice și moderne. Sistemele de caste și nivelele sociale sunt vestigiile străvechilor interdicții.

Tabuurile au fost foarte eficace în organizarea societății, dar erau teribil de împovărătoare; sistemul de interdicție negativ menținea nu numai regulile utile și constructive, ci și tabuurile perimate, desuete și inutile.

89:1.7 (975.4) Nu ar exista totuși nici o societate civilizată care să îl poată judece pe omul primitiv, fără aceste tabuuri numeroase și variate, iar tabuurile nu ar fi persistat niciodată dacă nu ar fi fost susținute de aprobarea și de sancțiunea religiei primitive. Mulți dintre factorii esențiali în evoluția umană au fost extrem de costisitori, au costat imense comori de eforturi, de sacrificii și de renunțări; dar aceste înfăptuiri ale stăpânirii de sine au fost adevăratele trepte pe care omul a urcat scara ascendentă a civilizației.

2. Conceptul de păcat

89:2.1 (975.5) Frica de hazard și spaima de neșansă i-a împins literalmente pe oameni să inventeze religia primitivă ca o asigurare presupusă contra acestor calamități. Plecând de la magie și de la fantome, și trecând prin spirite și prin fetișuri, religia a evoluat până la tabuuri. Fiecare trib avea pomul fructului oprit, literalmente mărul, dar, la figurat, constând dintr-o mie de ramuri atârând grele de tot

felul de tabuuri. Arborele oprit zicea întotdeauna: „să nu faceți cutare și cutare lucru.”

89:2.2 (975.6) Când mintea sălbaticului a evoluat până într-acolo încât să își poată imagina atât spiritele bune, cât și cele rele, și când tabuul a primit sancțiunea solemnă a religiei în evoluție, scena a fost în întregime pregătită pentru apariția noului concept, acela al *păcatului*. Ideea de păcat era universal stabilită în lume cu mult înainte de pătrunderea religiei revelate. Numai conceptul de păcat a permis morții naturale să devină logică pentru mintea primitivă. Păcatul era încălcarea tabuului, iar moartea era sancțiunea păcatului.

89:2.3 (975.7) Păcatul era ritual, iar nu rațional; o faptă, și nu un gând. Și acest întreg concept de păcat era întreținut de ceea ce a persistat din tradițiile Dilmunului și din epoca unui mic paradis pe pământ. Tradiția lui Adam și a Grădinii Edenului a dat substanță visului unei străvechi 'epoci de aur' în zorii raselor. Toate acestea au confirmat ideile care s-au exprimat mai târziu în credința că omul își avea originea într-o creație specială, că el debutase perfect în cariera sa, și că încălcarea tabuurilor - păcatul - l-a coborât la jalnica sa soartă ulterioară.

89:2.4 (976.1) Obiceiul de a încălca un tabuu a devenit un viciu; legea primitivă a făcut din viciu o crimă; religia l-a făcut un păcat. La triburile primitive, violarea unui tabuu reprezenta o crimă și un păcat conjugate. O calamitate care atingea comunitatea era întotdeauna considerată ca o pedeapsă pentru un păcat al tribului. Pentru cei care credeau că prosperitatea merge mână în mână cu dreptatea, prosperitatea aparentă a celor răi a cauzat atât de multă îngrijorare încât a devenit necesară născocirea infernurilor pentru a pedepsi

violatorii tabuurilor. Numărul acestor locuri de pedepse viitoare a variat de la unu la cinci.

89:2.5 (976.2) Ideea de spovedanie și de iertare a apărut devreme în religia primitivă. Oamenii cereau iertare într-o adunare publică pentru păcatele pe care aveau intenția să la comită în săptămâna următoare. Mărturisirea era pur și simplu un rit de iertare, și, de asemenea, o notificare publică a murdăriei, un ritual pentru a striga: 'impur, impur!'. Au urmat apoi toate formele rituale de purificare. Toate popoarele antichității practicau aceste ceremonii lipsite de sens. Multe obiceiuri, aparent igienice, ale triburilor primitive, erau mai cu seamă ceremoniale.

3. Renunțarea și umilirea

89:3.1 (976.3) Renunțarea a fost etapa următoare a evoluției religioase; se practica curent postul; curând s-a stabilit obiceiul de abținere de la numeroase forme de plăcere fizică, mai cu seamă la cele de natură sexuală. Ritualul postului era adânc înrădăcinat în multe religii antice; și el a fost transmis practic tuturor sistemelor moderne de gândire teologică.

89:3.2 (976.4) Tocmai în epoca în care barbarii începeau să renunțe la risipa ce consta în arderea și îngroparea bunurilor împreună cu cei morți, în momentul în care structura economică a raselor a început să prindă contur, și-a făcut apariția această nouă doctrină religioasă a renunțării, și zeci de mii de suflete serioase au început să candideze la sărăcie. Bunurile au fost considerate ca un obstacol spiritual. Această

noțiune de pericole spirituale care însoțea posesiunea bunurilor materiale a fost în mare măsură întreținută în epoca lui Filon și a lui Pavel, și, de atunci, ea a influențat mult filozofia europeană.

89:3.3 (976.5) Sărăcia era pur și simplu o parte a ritualului de mortificare a cărnii, care, din nefericire, se încorporează în scrierile și în învățăturile multor religii, mai ales în aceea a creștinismului.

Penitența este forma negativă a acestui ritual, adesea prostesc, al renunțării. Toate acestea l-au învățat însă pe primitiv *stăpânirea de sine*, și acesta a fost un progres cu adevărat valabil în evoluția rasială. Negarea de sine și stăpânirea de sine se numărau printre cele mai mari dobândiri sociale care provin din religia evolutivă primitivă.

Stăpânirea de sine a adus omului o nouă filozofie a vieții; ea l-a învățat arta de a-și spori fracțiunea sa de viață diminuând numitorul comun al cerințelor personale, în loc de a încerca întotdeauna să mărească numărătorul satisfacțiilor egoiste.

89:3.4 (976.6) Aceste idei antice de autodisciplină includeau autoflagelarea și multe alte feluri de toruri fizice. Preoții cultului mamei erau cu precădere activi pentru a oferi ca învățătură virtutea suferințelor fizice; ei dădeau exemplul supunându-se castrării. Evreii, hindușii și budiștii erau adepți zeloși ai acestei doctrine a umilirii fizice.

89:3.5 (976.7) De-a lungul întregii antichități, oamenii au căutat, pe această cale, să beneficieze, pe marele registru al negării de sine ținut de zeii lor, de un supliment de credit datorat renunțării. A fost cândva ceva uzual, pe când se încercau unele tensiuni de ordin emoțional, să se facă jurământul de renunțare de sine și de autotortură. Cu timpul, aceste jurăminte au luat forma de contracte cu zeii. În acest sens, ele

reprezentau un adevărat progres evolutiv, căci se presupunea că zeii făceau ceva în semn de răsplată pentru această tortură și pentru această mortificare a cărnii. Jurămintele erau atât negative, cât și pozitive. Făgăduieli de natură atât de extremă și de vătămătoare sunt cel mai bine respectate astăzi la anumite grupuri din India.

89:3.6 (977.1) Era foarte natural ca acest cult al renunțării și al umilirii să acorde atenție satisfacerilor sexuale. Cultul abstenenței a luat naștere ca un rit printre soldații care intenționau să se angajeze în luptă; mai târziu, el a devenit practica 'sfinților'. Cultul a tolerat căsătoria considerând-o ca un rău mai mic decât adulterul. Multe dintre marile religii ale lumii au fost defavorabil influențate de acest cult antic, dar nici una într-un mod atât de pronunțat ca creștinismul. Apostolul Pavel era un adept al acestui cult, și jurămintele lui personale s-au reflectat în învățăturile pe care le-a introdus în teologia creștină: „E bine pentru un bărbat să nu se atingă de femeie”. „Aș vrea ca toți bărbații să fie ca mine însumi”. „Eu zic deci celibatarilor și văduvelor să rămână întocmai ca mine”. Pavel știa bine că aceste învățături nu făceau parte din evanghelia lui Isus, și el recunoștea acest lucru, spunând: „Eu zic asta cu încuviințare, iar nu la poruncă”. Acest cult l-a făcut însă pe Pavel să disprețuiască femeile. Nenorocirea este că părerile lui personale au influențat timp îndelungat învățăturile unei mari religii a lumii. Dacă sfatul învățătorului reparator de corturi era literalmente și universal urmat, rasa umană ar fi luat sfârșit într-un mod brusc și puțin glorios. Ba mai mult, faptul de a amesteca o religie cu cultele antice ale continentelor conduce direct la un război împotriva căsătoriei și a căminului, care sunt veritabilele fundații ale societății și instituțiile de bază ale

progresului uman. Nu este deloc de mirare faptul că aceste credințe favorizaseră formarea preoților care practicaau celibatul în numeroase religii ale anumitor popoare.

89:3.7 (977.2) Într-o bună zi, omul va trebui să învețe să se bucure de libertate fără desfrâu, de hrană fără îmbuibare, și de plăcere fără dezmăț. Stăpânirea de sine este o politică umană mai bună pentru a pune în ordine propria conduită decât extrema renegare de sine. Isus nu a oferit dealtfel niciodată discipolilor lui ca învățătură aceste puncte de vedere nesăbuite.

4. Originile sacrificiului

89:4.1 (977.3) Sacrificiul în calitate de parte a devoțiunilor religioase, ca multe alte rituri de adorare, nu a avut o origine simplă și unică. Tendința de a se închina în fața puterii și de a se înclina în semn de adorare în prezența unui mister este prefigurată de câinele care se lungește înaintea stăpânului său. Între impulsul de a adora și actul sacrificiu nu este decât un pas. Omul primitiv măsura valoarea sacrificiului său prin durerea pe care o simțea. Când ideea de sacrificiu s-a atașat pentru prima dată ceremonialului religios, nu se mai admiteau ofrande care să nu fie însoțite de suferințe. Primele sacrificii au fost niște acte aidoma celui de a-și smulge părul, de a-și tăia carnea, de a se mutila, de a-și sparge dinții și a-și tăia degetele. Odată cu înaintarea civilizației, aceste concepte grosolane ale sacrificiului au fost ridicate la nivelul riturilor abnegării de sine, ale ascetismului, ale postului, ale privațiunilor și, mai târziu, ale doctrinei

creștine a sacrificării prin amărăciuni, prin suferințe și prin mortificarea cărnii.

89:4.2 (977.4) De timpuriu în evoluția religiei, existau două concepții ale sacrificiului: ideea de a sacrifica ofrande, care implica atitudinea aducerii de mulțumiri, și sacrificiul pentru datorie, care îngloba ideea de izbăvire. Noțiunea de substituire s-a dezvoltat mai târziu.

89:4.3 (977.5) Încă și mai târziu, omul și-a închipuit că sacrificiul său, oricare i-ar fi fost natura, putea servi ca mesager pe lângă zei; el putea să aibă efectul unui miros agreabil în nările zeităților. Aceasta a adus cu sine uzul tămâiei și al altor particularități estetice ale riturilor de sacrificiu; acestea s-au transformat cu timpul în sărbători sacrificiale care au devenit tot mai minuțioase și mai sofisticate.

89:4.4 (978.1) Odată cu evoluția religiei, riturile sacrificiale de împăcare și de îmbunare au înlocuit metodele străvechi de evitare, de potolire și de exorcism.

89:4.5 (978.2) Ideea inițială de sacrificiu a fost aceea de un impozit de neutralitate perceput de spiritele ancestrale; ideea de ispășire nu se dezvoltă decât mai târziu. Pe măsură ce oamenii se îndepărtau de noțiunea unei origini evolutive a rasei, pe măsură ce tradițiile epocii Prințului Planetar și ale șederii lui Adam erau filtrate de timp, conceptul de păcat și de păcat originar a ajuns să se răspândească tot mai mult. Așadar, sacrificiul pentru un păcat accidental și personal s-a transformat prin evoluție în doctrina sacrificiului pentru ispășirea păcatului rasei. Ispășirea sacrificială era un expedient de asigurare generală care acoperea totul, chiar și ranchiuna și gelozia unui zeu necunoscut.

89:4.6 (978.3) Înconjurat de atât de multe spirite supărăcioase și de zei rapace, omul primitiv era în fața unei asemenea mari armate de zeități, astfel încât a fost nevoie de toți preoții, de ritualurile și de sacrificiile din timpul întregii vieți pentru a-l scoate din datoriile lui spirituale. Doctrina păcatului originar, sau a vinovăției rasiale, a făcut ca fiecare persoană să înceapă cu o datorie serioasă față de puterile spirituale.

89:4.7 (978.4) Oamenii primeau dări și mită, dar, când acestea sunt oferite zeilor, ele sunt descrise ca fiind consacrate, făcute sacre, ori sunt numite sacrificii. Renunțarea era forma negativă de îmbunare; sacrificiul devenea forma pozitivă. Actul de îmbunare includea elogierea, glorificarea, măgulirea, și chiar și divertismentul. Relicvele acestor practici pozitive de cult străvechi de îmbunare sunt cele ce constituie formele moderne de adorare divină. Acestea reprezintă pur și simplu transformarea în rituri a tehnicilor sacrificiale antice de îmbunare pozitive.

89:4.8 (978.5) Un sacrificiu de animale avea, pentru oamenii primitivi, o semnificație mai profundă decât ar fi putut-o avea vreodată pentru rasele moderne. Acești barbari considerau animalele ca fiind rudele lor apropiate efective. Cu trecerea timpului, omul a devenit viclean în sacrificiile lui, și a încetat să își ofere animalele de muncă. La început, el a sacrificat *ce este mai bun* din toate, inclusiv animalele lui domestice.

89:4.9 (978.6) Un anumit suveran egiptean nu se fălea atunci când afirma că a sacrificat 113.433 sclavi, 493.386 capete de vite, 88 bărci, 2.756 statuete de aur, 331.702 urcioare de miere și de ulei, 228.380

urcioare de vin, 680.714 găște, 6.744.428 pâini rotunde și 5.740.352 saci de monezi. Pentru a ajunge acolo, a fost nevoie ca el să le impună impozite crude supușilor lui, care au trudit din greu.

89:4.10 (978.7) Simpla necesitate i-a făcut în cele din urmă pe acești semi-sălbatici să mănânce partea materială a creaturilor sacrificate, zeii beneficiind de sufletul lor. Această datină și-a găsit justificarea sub pretextul anticei mese sacre, o slujbă de comuniune după uzanțele moderne.

5. Sacrificiile și canibalismul

89:5.1 (978.8) Ideile moderne despre canibalismul primitiv sunt cu totul greșite; canibalismul făcea parte din moravurile societății primitive. În timp ce canibalismul este din punct de vedere tradițional oribil pentru civilizația modernă, el era un element de structură socială și religioasă al societății primitive. Interesele colective au dictat practica canibalismului. Acesta s-a dezvoltat sub presiunea necesității și a persistat pentru că oamenii erau sclavii superstiției și ai ignoranței. El era un obicei social, economic, religios și militar.

89:5.2 (979.1) Omul primitiv era un canibal; lui îi plăcea carnea umană, și de aceea o oferea ca un dar de hrană spiritelor și zeilor lui primitivi. Din moment ce spiritele fantomă erau pur și simplu oameni modificați, și din moment ce hrana era principala nevoie a omului, hrana trebuia să fie și cea mai mare nevoie a unui spirit.

89:5.3 (979.2) Canibalismul a fost cândva aproape universal printre rasele în evoluție. Sangicii erau toți canibali, însă, la origine,

andoniții, nodiții și adamiții nu erau; nici andiții nu au fost, până când nu s-au amestecat în mod excesiv cu rasele evolutive.

89:5.4 (979.3) Gustul pentru carnea omenească a crescut. Inițiat de foame, de amicitie, de răzbunare sau de ritualul religios, consumul de carne omenească a devenit canibalism ordinar. El s-a născut ca urmare a penuriei de hrană, deși această penurie a fost rareori motivul imediat. Totuși, eschimoșii și primii andiți s-au dedat rareori canibalismului, făcând excepție în perioadele de foamete. Oamenii roșii, mai ales în America Centrală, erau canibali. Mamele primitive au avut cândva obiceiul general de a-și omorî și de a-și mânca proprii lor copii, cu scopul de a reînnoi forța pe care o pierduseră la naștere. În Queensland, se întâmplă încă adesea ca primul născut să fie omorât și devorat. Într-o epocă recentă, numeroase triburi africane au recurs deliberat la canibalism ca procedură de război, un soi de atrocitate pentru a-i teroriza pe vecinii lor.

89:5.5 (979.4) Un anumit canibalism a rezultat din degenerarea filiațiilor cândva superioare, dar el a prevalat mai ales printre rasele evolutive. Obiceiul de a se mânca oameni s-a născut într-o epocă în care oamenii încercau sentimente intense și aprige față de dușmanii lor. Faptul de a mânca carne umană a făcut parte dintr-o ceremonie solemnă de răzbunare. Se credea că, în felul acesta, fantoma unui dușman putea fi distrusă sau încorporată în cea a mâncătorului. Ideea că magicienii își obțineau puterile mâncând carne omenească a fost cândva o credință foarte răspândită.

89:5.6 (979.5) Anumite grupuri de mâncători de oameni nu vroiau să consume decât membrii ai propriului lor trib; această consanguinitate pseudo-spirituală se presupunea că accentuează solidaritatea tribului.

Aceleași grupuri mâncau și dușmani pentru a se răzbuna, cu ideea de a-și însuși forța lor. Se considera o onoare pentru sufletul unui prieten sau pentru un tovarăș al unui trib să se mănânce corpul lui, în vreme ce devorând un dușman nu se făcea decât să i se aplice o pedeapsă justă. Mintea sălbaticului nu avea nici o pretenție de a fi consecventă.

89:5.7 (979.6) La unele triburi, părinții vârstnici căutau să fie mâncați de copiii lor. La altele, tradiția cerea să te abții de la a mânca rude apropiate; corpurile lor erau vândute sau erau schimbate contra corpurilor străinilor. Există un comerț considerabil de femei și de copii îngrășați pentru a fi măcelăriți. Când boala sau războiul nu reușeau să limiteze populația, surplusul era mâncat fără multă ceremonie.

89:5.8 (979.7) Canibalismul a ajuns treptat să dispară sub următoarele influențe:

89:5.9 (979.8) 1. El a devenit uneori o ceremonie comunitară, asumarea răspunderii colective în aplicarea pedepsa cu moartea vreunui membru al tribului. Vinovăția de sânge încetează să mai fie o crimă atunci când toți participau la ea, când societatea însăși lua parte la ea. Ultima practică de canibalism din Asia a fost mâncatul criminalilor executați.

89:5.10 (979.9) 2. Canibalismul a devenit foarte devreme un rit religios, dar sporirea fricii de fantome nu a avut întotdeauna efectul de a-l reduce.

89:5.11 (979.10) 3. În cele din urmă, el a progresat până într-acolo încât nu se mai mâncau decât anumite părți ale corpului, părțile care

se presupuneau a conține sufletul sau porțiuni din spirit. Băutul de sânge a devenit ceva comun, și se obișnuia să se amestece părțile 'comestibile' ale corpului cu unele droguri.

89:5.12 (980.1) 4. El s-a limitat la bărbați; s-a interzis femeilor să mănânce carne umană.

89:5.13 (980.2) 5. S-a limitat apoi la preoți, la conducători și la șamani.

89:5.14 (980.3) 6. El a devenit apoi tabuu printre triburile superioare. Tabuul asupra canibalismului și-a avut originea în Dalamatia și s-a răspândit apoi lent în lume. Nodiții încurajau arderea ca mijloc de combatere a canibalismului, căci a fost cândva la modă practica dezgropării cadavrelor pentru a fi mâncate.

89:5.15 (980.4) 7. Sacrificiile umane vesteau moartea canibalismului. Carnea umană devenise hrana oamenilor superiori, a șefilor. S-a sfârșit prin a o rezerva spiritelor și mai superioare, și astfel că ofranda de sacrificii umane a pus eficace capăt canibalismului, făcând excepție la triburile mult inferioare. Când practica sacrificiilor umane a fost pe deplin stabilită, canibalismul a devenit tabuu; carnea umană nu mai era o hrană decât pentru zei; oamenii nu aveau dreptul să mănânce decât o bucățică ceremonial, un sacrament.

89:5.16 (980.5) În cele din urmă, practica de a se recurge la animale a devenit de uz general pentru scopuri sacrificiale. Chiar și printre triburile cele mai înapoiate, s-a ajuns la mâncatul câinilor, ceea ce a

redus treptat canibalismul. Câinele a fost primul animal domestic, și era ținut la mare stimă, atât ca animal domestic, cât și ca hrană.

6. Evoluția sacrificiilor umane

89:6.1 (980.6) Sacrificiile umane au rezultat indirect din canibalism și au fost, totodată, tratamentul lui. Faptul de a furniza o escortă de spirite în lumea spiritelor a condus în mare măsură la diminuarea canibalismului, căci nu s-a avut niciodată obiceiul de a se mânca morții astfel sacrificați. Nici o rasă nu a fost în întregime liberă de practica sacrificiilor umane sub o anumită formă și într-o anumită epocă, chiar și dacă andoniții, nodiții și adamiții au fost cei care s-au datat cel mai puțin canibalismului.

89:6.2 (980.7) Sacrificiile umane au fost practic universale; ele s-au menținut în obiceiurile religioase ale chinezilor, ale hindușilor, ale egiptenilor, ale evreilor, ale mesopotamienilor, ale grecilor, ale romanilor și ale multor alte popoare; ele se regăsesc mai recent și printre triburile înapoiate din Africa și din Australia. Indienii de mai târziu din America aveau o civilizație care se ridica din canibalism și se găsea deci într-un exces de sacrificii umane, mai ales în America Centrală și în America de Sud. Caldeenii au fost primii care să abandoneze sacrificiile umane în împrejurări obișnuite și să le înlocuiască cu animalele. Cu circa două mii de ani în urmă, un împărat japonez mai bun la suflet a introdus statuetele de argilă pentru a înlocui sacrificiile umane, dar numai cu mai puțin de o mie de ani în urmă practica acestor sacrificii s-a extins în Europa de Nord.

Printre anumite triburi înapoiate, sacrificiile umane mai sunt încă practicate de voluntari, ca o formă de sinucidere religioasă sau rituală. Un șaman ordona altădată să fie sacrificat un om bătrân foarte respectat dintr-un anumit trib. Populația s-a revoltat și a refuzat să asculte, la care bătrânul a fost trimis pe lumea cealaltă de propriul lui fiu; anticii aveau realmente încredere în acest obicei.

89:6.3 (980.8) Printre povestirile ilustrând luptele care sfâșiau inimile, lupte între anticele obiceiuri religioase onorate de timp și cerințele contrare ale civilizației în progres, istoria ebraică nu relatează nimic mai tragic și mai patetic decât pe aceea a lui Iefte și a unicei lui fiice. Potrivit cu datina curentă, acest om bine intenționat făcuse un jurământ stupid, o înțelegere cu 'zeul bățăliilor', acceptând să plătească un anumit preț pentru victoria asupra inamicilor. Acest preț consta în a face un sacrificiu al celui care ar ieși primul din casa lui ca să îl întâlnească când s-ar întoarce acasă. Iefte s-a gândit că unul dintre fideli lui sclavi va veni astfel să îl salute, dar s-a întâmplat ca fiica sa, unicul lui copil, să îi vină în întâmpinare pentru a-i ura bun venit. Astfel, chiar și la această dată târzie, la un popor presupus civilizat, această frumoasă fecioară, după două luni de doliu după soarta ei, a fost efectiv oferită ca sacrificiu de tatăl ei, cu aprobarea oamenilor tribului său. Toate astea s-au făcut împotriva strictelor dispoziții ale lui Moise referitoare la jertfele omenești. Bărbații și femeile s-au încăpățânat însă să facă jurăminte stupide și inutile, iar oamenii antichității se țineau de aceste angajamente ca fiind de o înaltă sacralitate.

89:6.4 (981.1) Altădată, când se începea construirea unui edificiu de o oarecare importanță, tradiția vroia să se trimită la moarte o ființă umană ca 'sacrificiu de temelie'. Prin aceasta se oferea un spirit fantomă care să vegheze asupra edificiului și să îl protejeze. Atunci când chinezii erau pregătiți să toarne un clopot, datina ordona sacrificiul a cel puțin o fecioară pentru a îndulci timbrul clopotului; fata aleasă era aruncată de vie în metalul aflat în plină topire.

89:6.5 (981.2) Numeroase grupuri au urmat multă vreme practica de a zidi de vii sclavi în zidurile mai mari. Mai târziu, triburile din nordul Europei s-au mulțumit să zidească umbra unui trecător pentru a înlocui obiceiul de a se înmormânta persoanele vii în pereții noilor clădiri. Chinezii îi înmormântau într-un zid pe muncitorii care mureau la ridicarea lui.

89:6.6 (981.3) În construirea zidurilor din Ierihon, un mic rege al Palestinei „a pus temeliile pe Abiram, fiul prim-născut, și a pus porțile pe Segub, fiul lui mai tânăr”. La această dată târzie, nu numai că acest tată i-a pus pe doi din fiii lui vii în gropile de temelie ale porților orașului, dar actul său a fost transcris ca fiind înfăptuit „potrivit cu cuvântul Domnului”. Moise interzisese aceste sacrificii de temelie, dar israeliții au revenit la ele curând după moartea lui. Ceremoniile celui de-al douăzecilea secol constând în depunerea de bibelouri și de suvenire în piatra de temelie a unui edificiu nou sunt o reminiscență a acelor sacrificii primitive.

89:6.7 (981.4) Multe popoare au avut multă vreme obiceiul de a dedica spiritelor primele roade. Aceste datini, acum mai mult sau mai puțin simbolice, sunt toate supraviețuiri ale ceremoniilor primitive care implicau jertfe omenești. Ideea de a jertfi primul născut ca

ofrandă era foarte răspândită printre antici, cu precădere la fenicieni, care au fost ultimii care să renunțe la această formă de sacrificiu. În clipa săvârșirii sacrificiului, era obiceiul de a se rosti: 'viață pentru viață'. Acum, la un deces, voi ziceți: 'țărâna se întoarce la țărână'.

89:6.8 (981.5) Cu toate că este destul de șocant pentru sensibilitatea civilizată, spectacolul lui Avraam nevoit să-l sacrifice pe fiul său Isaac nu era o idee nouă sau străină pentru oamenii acestei epoci. A prevalat un timp îndelungat la tați, în momente de mare tensiune emotivă, practica de sacrificare a fiilor lor născuți primii. Numeroase popoare au o tradiție similară acestei povestiri, căci a existat cândva o credință universală și profundă în necesitatea de a oferi un sacrificiu uman atunci când se întâmpla ceva extraordinar sau neobișnuit.

7. Modificările și sacrificiile umane

89:7.1 (981.6) Moise a încercat să pună capăt sacrificiilor omenești prin inaugurarea răscumpărării ca substitut. El a stabilit un barem sistematic care permitea oamenilor să scape de cele mai rele rezultate ale jurămintelor lor temerare și prostești. Se puteau răscumpăra pământurile, bunurile și copiii în schimbul onorariilor stabilite, plătibile preoților. Grupurile care au încetat să-și mai sacrifice primii născuți au posedat curând mari avantaje asupra vecinilor lor mai puțin evoluți, care continuau aceste atrocități. Nu numai că multe triburi înapoiate au fost slăbite de această pierdere de fii, dar chiar și transmiterea succesorală a poruncii a fost adesea întreruptă.

89:7.2 (982.1) Un derivat al sacrificiului desuet al copiilor a fost obiceiul de a spoii cu sânge tocurele ușilor casei pentru a-i proteja pe primii născuți. Se făcea adesea aceasta în legătură cu una din sărbătorile sacre ale anului, și această ceremonie a prevalat cândva în cea mai mare parte a lumii, din Mexic până în Egipt.

89:7.3 (982.2) Chiar și după ce majoritatea grupurilor renunțaseră la uciderea rituală a copiilor, ele au păstrat obiceiul de a abandona un copil în deșert sau pe apă într-o bărcuță. În cazul în care copilul supraviețuia, se considera că zeii interveniseră pentru a-l proteja, după cum relatează tradiția pentru Sargon, pentru Moise, pentru Cyrus și pentru Romulus. A venit apoi practica de a se dedica fii prim-născuți ca sacri sau de sacrificiu; ei erau lăsați să crească, după care erau alungați în loc de a fi trimiși la moarte; aceasta a fost originea colonizării. Romanii aveau la acest obicei în planurile lor de colonizare.

89:7.4 (982.3) Multe dintre asocierile speciale dintre desfrâul sexual și cultul primitiv au luat naștere în legătură cu sacrificiile omenești. În timpuri străvechi, dacă o femeie întâlnea vânători de capete, ea putea să-și răscumpere viața printr-o predare sexuală. Mai târziu, o fecioară consacrată ca sacrificiu zeilor putea să aleagă să-și răscumpere viața prin dedicarea definitivă a corpului ei unui serviciu sacru al templului; în felul acesta, ea putea să își câștige banii izbăvirii ei. Anticii considerau deosebit de nobil faptul de a avea raporturi sexuale cu o femeie astfel angajată în a-și răscumpăra viața. Frecventarea acestor fete sacre era o ceremonie religioasă, și întregul rit furniza în plus o scuză acceptabilă pentru satisfacțiile obișnuite. Aceasta reprezenta o manieră subtilă desamăgire de sine, iar fetele și

partenerii lor găseau plăcere în a o practica. Moravurile sunt întotdeauna în urmă față de progresul evolutiv al civilizației; ele sancționează astfel practicile sexuale mai primitive și mai sălbatice ale raselor în evoluție.

89:7.5 (982.4) Prostituția în temple s-a extins în cele din urmă în toată Europa de Sud și în toată Asia. Banii câștigați de prostituatele din temple au fost considerați ca fiind sacri de către toate popoarele - un dar de mare valoare care să fie oferit zeilor. Femeile de tipul cel mai evoluat umpleau târgurile sexuale ale templului și își consacrau câștigurile tuturor felurilor de servicii sacre și de lucrări de interes public. Numeroase femei din clasele mai înstărite își strâneau zestrea printr-un serviciu sexual temporar în temple, iar majoritatea bărbaților preferau să aibă de neveste astfel de femei.

8. Ispășirea și alianțele

89:8.1 (982.5) Ispășirea sacrificială și prostituția din temple erau în realitate modificări ale sacrificiului uman. A venit apoi simulacrul sacrificiului fiicelor. Această ceremonie consta într-o pierdere de sânge însoțită de o consacrare virginității pe viață; aceasta a fost o reacție morală contra vechii prostituții din temple. Într-o epocă mai recentă, virginele se consacrau serviciului de întreținere a focurilor sacre din temple.

89:8.2 (982.6) Oamenii au sfârșit prin a concepe ideea că oferirea unei părți a corpului putea înlocui sacrificiul uman total de altădată. Mutilările fizice au fost de asemenea considerate ca substitute

acceptabile. Părul, unghiile, sângele, și chiar și degetele de la mâini și de la picioare, au fost sacrificate. Ritul antic ulterior și aproape universal al circumciziei a provenit din cultul sacrificiului parțial; el era pur sacrificial; nu îi era atașat nici un gând la igienă. Bărbații au fost circumciși, femeile au avut urechile perforate.

89:8.3 (983.1) Ulterior, s-a dobândit obiceiul de a atașa degetele laolaltă, în loc de a le reteza. Raderea și tăierea părului erau forme asemănătoare de devoțiune religioasă. Castrarea a fost mi întâi o modificare a ideii de sacrificii omeneste. Perforarea nasului și a buzelor se mai practică încă în Africa, iar tatuajul este o evoluție artistică a provocării de cicatrice grosolane care se făceau la început pe corp.

89:8.4 (983.2) Ca urmare a învățăturilor mai elevate, obiceiul sacrificiului a ajuns să fie asociat cu ideea de alianță. În cele din urmă, zeii au fost concepuți ca făcând reale acorduri cu oamenii, și aceasta a reprezentat o etapă majoră în stabilizarea religiei. Legea, o alianță, înlocuia șansa, frica și superstiția.

89:8.5 (983.3) Oamenii nu puteau nici măcar să viseze să stabilească vreun contract cu Deitatea înainte ca propriul lor concept de Dumnezeu să fi progresat la nivelul în care ei luau în considerare posibilitatea ca controlorii universului să fie demni de încredere. Primitivii își făceau despre Dumnezeu o idee atât de antropomorfă, încât au fost incapabili să conceapă o Deitate demnă de încredere înainte de a fi devenit ei înșiși relativ demni de încredere, morali și etici.

89:8.6 (983.4) Ideea de a încheia o alianță cu zeii a ajuns totuși să se manifeste. *Omul evolutiv a dobândit în cele din urmă o demnitate*

morală suficientă pentru a îndrăzni să trateze cu zeii lui. Astfel încât traficul de ofrande de sacrificiu s-a transformat treptat pentru a deveni tocmeala filozofică a omului cu Dumnezeu. Toate acestea reprezentau un nou expedient pentru asigurarea contra ghinionului, sau mai degrabă o tehnică mai bună de cumpărare mai hotărâtă a prosperității. Să nu nutriți ideea falsă că sacrificiile primitive erau daruri liber oferite zeilor, ofrande spontane de recunoștință sau acțiuni de mulțumire; ele nu erau expresii de adevărată adorare.

89:8.7 (983.5) Formele primitive de rugăciune nu erau nici mai mult nici mai puțin decât tocmele cu spiritele, o sfadă cu zeii. Ele reprezentau un soi de troc, în care se substituiau pledoaria și persuasiunea cu ceva mai tangibil și mai costisitor. Expansiunea comerțului între rase insuflase simțul negoțului și dezvoltase priceperea în trocuri; aceste caracteristici au început apoi să apară în metodele umane de cult. La fel cum unii oameni erau mai buni comercianți decât alții, tot astfel unii au fost considerați ca făcând rugăciuni mai bune decât alții. Rugăciunea unui om drept era foarte mult respectată. Cel drept era cel care își plătea spiritelor toate datoriile, care își îndeplinea complet toate obligațiile rituale față de zei.

89:8.8 (983.6) Rugăciunea primitivă nu era deloc o adorare; ea era o cerșetorie cu tocmeală pentru a căpăta sănătate, bogăție și viață. În multe privințe, rugăciunile nu s-au schimbat mult cu trecerea veacurilor. Se practică încă citirea lor cu voce tare din cărți, recitarea lor la slujbe și scrierea lor pentru a fi puse pe moriști care să fie atârinate în arbori, unde bătaia vântului îi scăpa pe oameni de necazul de a-și consuma propria lor suflare.

9. Sacrificiile și sacramentele

89:9.1 (983.7) În cursul evoluției ritualurilor Urantie, sacrificiile umane au progresat de la sângeroasele procedee canibalice până la nivele superioare și mai simbolice. Riturile primitive de sacrificiu au dat naștere ceremoniilor ulterioare ale sacramentelor. Într-o epocă mai recentă, doar preotul lua o bucățică din sacrificiul canibal sau o picătură de sânge uman, iar apoi toată asistența mânca animalul substituit. Aceste idei primitive de răscumpărare, de mântuire și de alianță au evoluat pentru a deveni slujbele sacramentale moderne. Și toată această evoluție ceremonială a exercitat o puternică influență socializatoare.

89:9.2 (984.1) În legătură cu cultul Mamei lui Dumnezeu, în Mexic și în altă parte, s-a utilizat în cele din urmă un sacrament al prăjiturilor și al vinului în locul cărnii și al sângelui străvechilor sacrificii umane. Evreii au practicat multă vreme acest ritual ca parte a ceremoniilor lor de Paște, și din acest ceremonial a luat naștere versiunea creștină ulterioară a sacramentului.

89:9.3 (984.2) Confreriile sociale antice erau bazate pe ritul care consta din băutul sângelui; fraternitatea iudaică primitivă era o legătură de sânge sacrificial. Pavel a inaugurat un nou cult creștin clădit pe 'sânge de alianță veșnică'. Cu toate că încurcase inutil creștinismul cu învățături asupra sângelui și asupra sacrificiului, el a reușit să pună capăt o dată pentru totdeauna doctrinelor mântuirii prin sacrificii, de oameni sau de animale. Compromisurile lui teologice au arătat că revelația însăși trebuie să se supună controlului gradat al

evoluției. După spusele lui Pavel, Crist a devenit sacrificiul uman ultim și atot-suficient; Judecătorul divin este acum pe deplin și definitiv satisfăcut.

89:9.4 (984.3) Și astfel, după lungi epoci, cultul sacrificiului s-a dezvoltat în cultul sacramentului. Sacramentele religiilor moderne sunt deci succesorii legitimi ai șocantelor ceremonii primitive de sacrificii umane și de ritualuri canibalice încă și mai primitive. Multe persoane se bizuiesc încă pe sânge pentru ispășire, dar sângele a devenit cel puțin emblematic, simbolic și mistic.

10. Iertarea păcatelor

89:10.1 (984.4) Numai prin sacrificii obțineau anticii conștiința de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu. Modernii trebuie să dezvolte noi tehnici pentru a atinge conștiința interioară a izbăvirii. Conștiința păcatului persistă în mintea muritorilor, dar modelele mentale ale izbăvirii de păcat sunt acum perimate și demodate. Realitatea nevoii spirituale subzistă, dar progresul intelectual a distrus modalitățile străvechi de a obține pacea și consolarea pentru minte și suflet.

89:10.2 (984.5) *Păcatul trebuie redefinit ca o infidelitate deliberată față de Dumnezeu.* Infidelitatea comportă anumite grade: fidelitatea parțială cauzată de nehotărâre , fidelitatea divizată cauzată de vreun conflict, fidelitatea evanescentă provocată de indiferență, și moartea fidelității ca o consecință a aderării la niște idealuri nelegiuite.

89:10.3 (984.6) Simțul sau sentimentul de vinovăție este conștiința de a fi contravenit moravurilor; acesta nu este în mod necesar un păcat. Nu există realmente nici un păcat în absența unei infidelități conștiente față de Deitate.

89:10.4 (984.7) Posibilitatea de a recunoaște simțul de vinovăție este un semn de distincție transcendentă pentru omenire. El nu clasează omul ca pe un nenorocit, ci îl situează mai degrabă aparte ca o creație de măreție potențială și de glorie mereu ascendentă. Un astfel de sentiment de nedemnitate este îndemnul inițial care ar trebui, rapid și sigur, să conducă la aceste cuceriri ale credinței, care transferă mintea muritorului pe mărețele nivele de noblețe morală, de clarviziune cosmică și de viață spirituală. Toate semnificațiile existenței sunt atunci transferate din planul temporal în planul etern, și toate valorile sunt înălțate din planul uman la planul divin.

89:10.5 (984.8) Mărturisirea păcatului este o repudiare virilă a infidelității, dar ea nu atenuează în nici un fel consecințele din spațiu-timp ale acestei infidelități. Dar mărturisirea - recunoașterea sinceră a naturii păcatului - este totuși esențială pentru creșterea religioasă și pentru progresul spiritual.

89:10.6 (985.1) Iertarea păcatelor de către Deitate este reînnoirea relațiilor de fidelitate care urmează unei perioade de conștiință în care omul este lipsit de aceste relații ca o consecință a unei rebeliuni conștiente. Iertarea nu trebuie să fie căutată, ci doar primită sub forma conștiinței restabilirii relațiilor de fidelitate dintre creatură și Creator. Și toți fiii loiali ai lui Dumnezeu sunt fericiți, iubind să slujească și progresând constant în ascensiunea lor spre Paradis.

89:10.7 (985.2) [Prezentat de o Strălucitoare Stea de Seară din
Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 89](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 91](#) >>

Capitolul 90

Șamanismul — vraciul și preoții

90:0.1 (986.1) EVOLUȚIA practicilor religioase a progresat de la liniștire, evitare, exorcism, coerciție, împăcare și îmbunare, până la sacrificiu, ispășire și izbăvire. Tehnica ritualului religios a trecut de la formele primitive de cult la fetișuri, apoi la magie și la miracole. Pe măsură ce ritualul a devenit mai complicat ca răspuns la conceptele din ce în ce mai complexe pe care omul și le forma despre tărâmurile spirituale, el a fost inevitabil dominat de vraci, de șamani și de preoți.

90:0.2 (986.2) Odată cu progresul conceptelor lui, omul primitiv a sfârșit prin a considera lumea spiritelor ca insensibilă față de muritorii de rând. Numai ființele umane excepționale se puteau bucura de atenția zeilor; numai bărbatul extraordinar sau femeia extraordinară vor fi ascultați de spirite. Religia intră așadar într-o nouă fază, un

stadiu în care ea recurge treptat la intermediari; un vraci, un șaman sau un preot interveneau întotdeauna între persoana religioasă și obiectul adorării lor. Astăzi, majoritatea sistemelor urantiene de credințe religioase organizate trec prin acest nivel de dezvoltare evolutivă.

90:0.3 (986.3) Religia evolutivă s-a născut dintr-o teamă simplă și atotputernică, frica care a survenit în mintea umană confruntată cu necunoscutul, cu inexplicabilul și cu incomprehensibilul. Religia ajunge în cele din urmă la realizarea extrem de simplă a unei iubiri atotputernice, iubirea care a copleșit irezistibil sufletul uman atunci când a descoperit conceptul de afecțiune nelimitată a Tatălui Universal pentru fiii universului. Dar între începerea și încheierea evoluției religioase intervin lungile epoci ale șamanilor, care pretind că stau între om și Dumnezeu ca intermediari, ca interpreți și ca mijlocitori.

1. Primii șamani — vracii

90:1.1 (986.4) Șamanul era vraciul cel mai eminent, omul fetiș al ceremoniilor și personalitatea centrală pentru toate practicile religiei evolutive. În multe grupuri, șamanul era ierarhic superior comandantului de oaste, ceea ce marchează începutul dominării Statului de către Biserică. Șamanul activa uneori ca preot sau chiar și ca preot-rege. Mai târziu, unele triburi au avut simultan șamani-vraci (proroci) de tip primitiv și șamani-preoți de tip apărut ulterior.

90:1.2 (986.5) Din moment ce în timpurile străvechi orice caracter anormal era atribuit posedării de către un spirit, orice anomalie șocantă, mentală sau fizică, constituia o îndreptățire pentru a fi vraci. Mulți bărbați de soiul acesta erau epileptici și multe femei erau isterice; aceste două tipuri explică o bună parte din inspirația antică precum și posedarea de către spirite și de către demoni. Un mare număr dintre acești preoți, întru totul primitivi, aparțineau unei categorii care este de atunci denumită paranoică.

90:1.3 (987.1) Șamanii se poate să fi practicat înșelăciunea în problemele lor minore, însă, în marea lor majoritate, ei credeau că sunt posedați de spirite. Femeile capabile să cadă în transă sau într-o stare cataleptică au devenit puternice șamane; mai târziu, aceste femei au fost profetese și spirite-medium.. Transele lor cataleptice implicau în general pretinse comunicări cu spiritele morților. Multe femei șaman erau și dansatoare profesioniste.

90:1.4 (987.2) Însă nu toți șamanii se autoamăgeau; mulți erau escroci șireți și abili. Când profesiunea lor s-a dezvoltat, novicilor li se pretindea o ucenicie de zece ani de aspre încercări și de renunțare pentru a se califica ca vraci. Șamanii instaurau un fel specifică de îmbrăcăminte și afectau o conduită misterioasă. Ei întrebuințau frecvent droguri pentru a provoca anumite stări fizice destinate să-i impresioneze și să-i inducă în eroare pe membrii tribului lor. Prestidigitația a fost considerată ca supranaturală de oamenii de rând, iar unii preoți vicleni au fost primii care au folosit ventrilocismul, vorbirea din abdomen. Mulți dintre șamanii antici descopereau din întâmplare hipnotismul; alții provocau autohipnoza privindu-și fix buricul perioade prelungite de timp.

90:1.5 (987.3) Cu toate că mulți dintre ei recuseseră la aceste șiretlicuri și înșelăciuni, reputația lor, în calitate de clasă socială, contribuia până la urmă la aparenta lor reușită. Când un șaman eșua în ceea ce întreprindea, dacă nu putea prezenta un alibi plauzibil, el era demis sau omorât. Astfel, șamanii onești au pierit curând; numai comedianții șireți au supraviețuit.

90:1.6 (987.4) Șamanismul a fost cel care a luat din mâinile celor bătrâni și ale celor tari conducerea treburilor tribului și a încredințat-o celor șireți, celor isteți și abili.

2. Practicile șamanice

90:2.1 (987.5) Conjurarea spiritelor era o procedură foarte riguroasă și extrem de complicată, comparabilă cu ritualurile ecleziastice de astăzi, conduse într-o limbă arhaică. Rasa umană a căutat de timpuriu ajutorul suprauman, *revelația*; iar oamenii credeau că șamanii aveau efectiv revelații. Șamanii utilizau în munca lor marea putere a sugestiei, dar aceasta era invariabil o sugestie negativă; tehnica sugestiei pozitive nu a fost folosită decât foarte recent. La începutul dezvoltării profesiei lor, șamanii au început să se specializeze în domenii cum ar fi provocarea ploii, vindecarea bolilor și detectarea criminalilor. Cu toate acestea, vraciul șaman nu avea ca funcție principală să tămăduiască bolile, ci mai degrabă să cunoască și să controleze riscurile vieții.

90:2.2 (987.6) Străvechea magie neagră, atât religioasă cât și laică, era numită magie albă atunci când era practică de preoți, de proroci,

de șamani sau de vraci. Adepții magiei negre erau calificați drept vrăjitori, vrăjitoare, magi, magicieni, fermecători, descântători, necromanți, exorciști și ghicitori. Cu timpul, toate aceste preținse contacte cu lumea supranaturală au fost clasificate fie ca vrăjitorie fie ca șamanism.

90:2.3 (987.7) Vrăjitoria îngloba *magia* făcută de spiritele primitive, dezordonate și nerecunoscute. Șamanismul se referea la *miracolele* făcute de spiritele ordonate și de zeii recunoscuți de trib. Mai târziu, vrăjitorii au fost asociați diavolului, și scena era astfel pregătită pentru multe manifestări relativ recente de intoleranță religioasă. Vrăjitoria era o religie pentru multe triburi primitive.

90:2.4 (987.8) Șamanii credeau profund în misiunea hazardului pentru a revela voința spiritelor; ei trăgeau frecvent la sorți pentru a ajunge la o decizie. Exemplele de supraviețuiri moderne ale acestei predispoziții pentru tragerile la sorți se regăsesc nu numai în numeroasele jocuri de noroc, ci și în binecunoscutele 'numărători' rimate la jocuri. Cândva, persoana eliminată prin numărare trebuia să moară; astăzi ea e pur și simplu cea care „*va fi*”, în jocurile copilărești. Ceea ce era o problemă serioasă pentru primitivi, a supraviețuit ca joacă pentru copiii moderni.

90:2.5 (988.1) Vracii aveau mare încredere în semne și în prevestiri precum: „Dacă auzi un fâșâit în vârful duzilor, atunci să te grăbești să acționezi”. Foarte de timpuriu în istoria rasei, șamanii și-au întors atenția către stele. În lumea întreagă s-a crezut în astrologia primitivă, și ea a fost practică. Interpretarea viselor a fost și ea răspândită. Toate astea au fost curând urmate de apariția șamanelor

temperamentale care se declarau capabile de a comunica cu spiritele celor morți.

90:2.6 (988.2) Cu toate că originea lor este antică, aducătorii de ploaie, șamanii vremii, au subzistat până astăzi de-a lungul vremurilor. O secetă severă semnifica moartea pentru agricultorii primitivi; magia antică s-a ocupat mult de controlul vremii. Oamenii vremii mai fac încă din ploaie și din vremea bună tema comună a conversațiilor. Populațiile antice credeau toate în puterea șamanului de a aduce ploaia, dar ele aveau obiceiul de a-l ucide dacă nu reușea, dacă nu venea cu o scuză plauzibilă pentru a da socoteală de eșecul său.

90:2.7 (988.3) Astrologii au fost de nenumărate ori surghiuniți de Cezari, dar ei au revenit invariabil din cauza credinței populare în puterile lor. Ei nu puteau fi izgoniți și, chiar și în cel de-al șaisprezecelea secol al erei creștine, administratorii Bisericilor și ai Statelor occidentale protejau astrologia. Mii de persoane presupuse inteligente încă mai cred că se poate să te naști sub dominația unei stele cu noroc sau cu ghinion, și că juxtapunerea corpurilor cerești determină rezultatul a diverse aventuri terestre. Prezicătorii de noroc mai au încă o clientelă de creduli.

90:2.8 (988.4) Grecii credeau în eficacitatea sfatului oracolelor, chinezii întrebuințau magia pentru a se proteja de demoni, iar șamanismul a înflorit în India și încă mai persistă deschis în Asia centrală. Într-o mare parte a lumii, practica lui nu a fost abandonată decât foarte recent.

90:2.9 (988.5) Din când în când, își fac apariția adevărați profeți și învățători care să denunțe și să demaște șamanismul. Chiar și oamenii

roșii pe cale de dispariție au avut un om de acest ordin în cursul secolului din urmă, Tenskwatawa shawnianul, care a prezis eclipsa de soare din 1808 și a denunțat viciile oamenilor albi. Mulți adevărați învățători s-au ivit printre diversele triburi și rase în cursul lungilor epoci ale istoriei evolutive. Ei vor continua mereu să apară pentru a-i provoca pe șamanii și pe preoții oricărei epoci, care se opun educației generale și care încearcă să contracareze progresul științific.

90:2.10 (988.6) În multe feluri și prin diferite metode sinuoase, șamanii de altădată și-au stabilit reputația de voci ale lui Dumnezeu și de ocrotitori ai providenței. Ei stropeau cu apă pe nou-născuți și le confereau nume; ei făceau circumcizia masculilor. Ei prezidau toate ceremoniile de înhumare și anunțau cum se cuvine sosirea cu bine a celor morți pe tărâmul spiritelor.

90:2.11 (988.7) Preoții și vracii șamani deveneau adesea foarte bogați prin cumulul diverselor lor onorarii care, în aparență, erau ofrande pentru spirite. Nu era rar ca un șaman să acapareze practic toată averea materială a tribului său. La moartea unui om bogat, se avea obiceiul de a se diviza moștenirea sa în părți egale: una pentru șaman și alta pentru vreun proiect public sau pentru vreo operă de caritate. Această practică mai prevalează încă în unele părți ale Tibetului, unde jumătate din populația masculină aparține acestei clase de neproducători.

90:2.12 (989.1) Șamanii se îmbrăcau bine și aveau în general un anumit număr de neveste. Ei au fost aristocrația originară, scutită de toate restricțiile tribale. Mintea și morala lor erau adesea de rang inferior. Ei își suprimau adesea rivalii prin denunțarea lor ca vrăjitori

sau magicieni și se ridicau la asemenea poziții de influență și de putere încât puteau frecvent să-i domine pe șefi și pe regi.

90:2.13 (989.2) Oamenii primitivi considerau șamanul ca un rău necesar; ei se temeau de el, fără a-l iubi câtuși de puțin. Ei respectau știința; ei onorau și recompensau înțelepciunea. Șamanii erau adesea șarlatani, dar venerarea șamanismului ilustrează bine prima acordată înțelepciunii în evoluția rasei.

3. Teoria șamanică a bolii și a morții

90:3.1 (989.3) Din moment ce omul antichității considera că el însuși și mediul său înconjurător material erau direct sensibile la capriciile fantomelor și la fanteziile spiritelor, este foarte natural ca religia sa să fie atât de exclusiv ocupată cu treburile materiale. Omul modern atacă direct problemele sale materiale; el recunoaște că materia este docilă față de manipulările inteligente ale minții. Omul primitiv dorea de asemenea să modifice, și chiar să controleze, viața și energiile domeniilor fizice, dar comprehensiunea lui limitată a cosmosului l-a determinat să creadă că fantomele, spiritele și zeii se ocupau personal și imediat cu controlul detaliat al vieții și al materiei. El își orienta deci logic eforturile de a câștiga favoarea și sprijinul acestor agenți supraumani.

90:3.2 (989.4) Văzută în această lumină, o mare parte a elementelor inexplicabile și iraționale ale cultelor antice devin comprehensibile. Ceremoniile de cult erau tentativele oamenilor primitivi pentru a controla lumea materială în care se găseau. Iar o bună parte din

eforturile lor căuta să prelungească viața și să asigure sănătatea. Or, toate bolile și moartea însăși au fost la origine considerate ca fenomene cauzate de către spirite; era deci inevitabil ca șamanii, în timp ce activau ca vraci și ca preoți, să fi lucrat, de asemenea, ca medici și ca chirurghi.

90:3.3 (989.5) Mentea primitivă se poate să fie handicapată de lipsa de fapte constante, dar, în ciuda a toate astea, ea rămâne logică. Când oamenii chibzuiți observă boala și moartea, ei încearcă să determine cauzele acestor calamități, și, conform cu înțelegerea lor, șamanii și savanții au propus următoarele teorii în legătură cu nenorocirile lor:

90:3.4 (989.6) 1. *Fantomele-influențe directe ale spiritelor*. Prima ipoteză avansată pentru a explica boala și moartea a fost că spiritele cauzau bolile, atrăgând sufletul afară din trup; dacă sufletul nu reușea să revină, rezulta moartea. Anticii se temeau atât de mult de acțiunea răuvoitoare a fantomelor aducătoare de boli, încât îi abandonau adesea pe indivizii purtători de boală, fără ca măcar să le lase de mâncat și de băut. Independent de premisele lor eronate, aceste credințe izolau în mod eficient indivizii bolnavi și împiedicau răspândirea bolilor contagioase.

90:3.5 (989.7) 2. *Violența-cauze evidente*. Cauzele unor accidente și decese erau atât de ușor de identificat încât au fost devreme înlăturate din categoria activităților fantomelor. Rezultatele fatale și rănilor care veneau cu războiul, luptele cu animalele și alți factori ușor de identificat, au fost considerate ca evenimente naturale. Cu toate acestea, s-a crezut multă vreme că spiritele rămâneau responsabile de întârzierile în vindecări și de infectările rănilor chiar și datorate unor

cauze 'naturale'. Dacă nu se putea descoperi nici un agent observabil, spiritele fantomă erau încă făcute responsabile de boală sau de moarte.

90:3.6 (990.1) Astăzi, în Africa și în alte locuri, se pot găsi popoare primitive careucid pe cineva de fiecare dată când se produce o moarte neviolentă. Vracii lor îi indicau pe cei vinovați. Dacă o mamă murea când năștea, copilul era imediat strangulat - o viață pentru o viață.

90:3.7 (990.2) 3. *Magia-influența dușmanilor*. Se credea despre multe boli că erau cauzate de vrăji, de acțiunea deochiului și de arcul cu săgeată magică. Într-o anumită epocă, era realmente riscant să arăți pe cineva cu degetul; încă se consideră a fi un gest necuviincios. În cazurile de boală și de moarte obscure, anticii făceau o anchetă oficială, disecau corpul, se opreau la o oarecare descoperire și decideau că ea era cauza morții; altminteri, ea s-ar fi atribuit vrăjitoriei și ar fi trebuit astfel executată vrăjitoarea răspunzătoare. Aceste străvechi anchete judiciare au salvat viața multora dintre presupusele vrăjitoare. În unele triburi, se credea că un om putea muri ca rezultat al propriei lui vrăjitorii, caz în care nu era acuzat nimenea.

90:3.8 (990.3) 4. *Păcatul-pedeapsa pentru a fi violat un tabu*. Într-o epocă relativ recentă, s-a crezut că boala era o sancționare a păcatului, personal sau rasial. La popoarele care traversează acest nivel de evoluție, prevalează teoria că nimeni nu poate fi lovit de boală decât dacă a violat un tabuu. O formă tipică a acestei credințe constă în a considera boala și suferința ca fiind „săgețile Atot-Puternicului din interiorul lor”. Chinezii și mesopotamienii au considerat multă vreme

bolile ca rezultat al activității demonilor răi, deși caldeenii, la rândul lor, priviseră stelele ca pe o cauză a suferinței. Această teorie a bolii ca o consecință a mâniei divine prevalează încă printre numeroase colectivități urantiene civilizate repute.

90:3.9 (990.4) 5. *Cauzele naturale*. Omenirii ia trebuit mult timp până să învețe secretele materiale ale relațiilor de la cauză la efect în domeniile fizice ale energiei, ale materiei și ale vieții. Grecii antici, după ce au păstrat tradițiile învățăturilor lui Adamson, au fost printre primii care să recunoască că orice boală rezulta din cauze naturale. Încet, dar sigur, dezvoltarea unei ere științifice a distrus teoriile milenare ale oamenilor asupra bolii și ale morții. Febra a fost una dintre primele indispoziții scoase din categoria dezordinilor supranaturale; era științei a sfârșit progresiv cătușele ignoranței care au încătușat atâta vreme mintea omenească. Înțelegerea bătrâneții și a contagiunii a înlăturat treptat din mintea oamenilor frica de fantome, de spirite și de zei, socotiți ca autori ai mizeriei umane și a suferințelor muritorilor.

90:3.10 (990.5) Evoluția ajunge infailibil la sfârșiturile ei: ea impregnează omul cu frica superstițioasă de necunoscut și cu teama de invizibil, care reprezintă eșafodajul pentru atingerea conceptului de Dumnezeu. Apoi, după ce s-a constatat nașterea unei comprehensiuni elevate a Deității prin acțiunea coordonată a revelației, aceeași tehnică de evoluție a pus inevitabil în mișcare forțele gândirii, care vor distruge inexorabil eșafodajul a cărui misiune este îndeplinită.

4. Medicina în timpul șamanilor

90:4.1 (990.6) Întreaga viață a antichității era axată pe profilaxie; religia lor era, într-o mare măsură, o tehnică de prevenire a bolilor. Și indiferent de eroarea teoriilor lor, ei erau sinceri în punerea lor în aplicare. Ei aveau o credință nelimitată în metodele lor de tratament, iar acest unic factor este deja, prin el însuși, un puternic remediu.

90:4.2 (991.1) Credința cerută pentru a te reface cu ajutorul îngrijirilor prostești ale unuia dintre acești antici șamani nu era, la urma urmei, diferită din punct de vedere material de aceea de care este nevoie astăzi pentru a se face o vindecare de către unul dintre succesorii lor lansat în tratamentul neștiințific al bolilor.

90:4.3 (991.2) Triburile cele mai primitive se temeau mult de boli; timp de îndelungate epoci, ele au fost evitate cu prudență, neglijate în mod rușinos. Umanitarismul a făcut un mare pas înainte atunci când evoluția profesiei de șaman a produs preoți și vraci care să consimtă să trateze bolile. A devenit pe atunci ceva obișnuit faptul ca întregul clan să se îmbulzească în camera bolnavului, pentru a ajuta șamanul să alunge, prin urlete, fantoma bolii. Nu era rar ca șamanul care punea diagnosticul să fie o femeie, în timp ce un bărbat administra tratamentul. Metoda obișnuită de a diagnostica bolile consta în examinarea măruntaielor unui animal.

90:4.4 (991.3) Boala se trata prin incantații, prin țipete, prin pase cu mâinile, prin suflare asupra pacient, precum și prin utilizarea a numeroase alte tehnici. Mai târziu, s-a recurs la dormitul în temple, pe

durata căruia se presupunea că avea loc vindecarea, și acest obicei s-a generalizat. Vracii au sfârșit prin a încerca veritabile operații chirurgicale pe durata somnului în templu. Trepanația cu un soi de burghiu, pentru a permite fuga unui spirit care pricina durerea de cap, a fost una dintre primele operații. Șamanii au învățat să trateze fracturile și luxațiile, să deschidă furunculii și abcesele; șamanele au devenit moașe pricepute.

90:4.5 (991.4) O metodă curentă de tratament constă în a freca ceva magic de un punct infectat sau pătat de pe corp, în a arunca farmecul, și în a presupune că s-a obținut o vindecare. Dacă din întâmplare cineva lua farmecul aruncat, se credea că acela dobândea imediat infecția sau pata. A fost nevoie de mult timp pentru a se introduce plantele medicinale și alte medicamente adevărate. Masajul s-a dezvoltat, în asociere cu incantațiile, pentru a alunga spiritul din corp prin frecare; el a fost precedat de eforturi de a introduce medicamentele prin fricționare, asemănătoare tentativelor moderne de a se face să pătrundă linimentele. S-a crezut că aplicând ventuze, sugând părțile afectate și practicând luarea de sânge, se contribuia în mod util la debarasarea de un spirit generator de boli.

90:4.6 (991.5) Apa era un puternic fetiș; ea a fost prin urmare folosită în tratarea unui mare număr de boli. Multă vreme s-a crezut că spiritul care cauza boala putea fi eliminat prin transpirație. Se acorda mult credit băilor de aburi. Stațiunile de tratament primitive au înflorit în jurul izvoarelor termale naturale. Primitivii au descoperit rolul căldurii în alinarea suferinței; ei utilizau razele de soare, organele de animale proaspăt ucise, argila caldă, pietrele încălzite; multe dintre aceste metode mai sunt încă folosite astăzi. Omul s-a

străduit să influențeze spiritele practicând ritmurile; tam-tamurile au fost universal folosite.

90:4.7 (991.6) La anumite popoare, s-a crezut că boala era o conspirație răutăcioasă între spirite și animale. Aceasta a dat naștere credinței că exista un remediu vegetal binefăcător pentru fiecare boală cauzată de un animal. Oamenii roșii erau cu precădere devotați teoriei plantelor ca remedii universale; ei lăsau întotdeauna să cadă o picătură de sânge în gaura lăsată de rădăcini atunci când se smulgea planta.

90:4.8 (991.7) Se utilizau adesea postul, regimurile și revulsivii ca măsuri curative. Secrețiile umane, fiind clar magice, se bucurau de o înaltă considerație; sângele și urina figurau așadar printre primele medicamente, și li s-au adăugat în curând rădăcini și diverse săruri. Șamanii credeau că spiritele de boală puteau fi alungate de medicamente cu mirosuri respingătoare și cu gusturi grețoase. Purgația a devenit foarte devreme un tratament obișnuit, iar valoarea unor substanțe cum ar fi cacaoa și chinina brute a reprezentat una din primele descoperiri farmaceutice.

90:4.9 (992.1) Grecii au fost primii care să stabilească niște metode cu adevărat raționale pentru îngrijirea bolnavilor. Grecii și egiptenii își extrăgeau cunoștințele lor medicale de la locuitorii văii Eufratului. Uleiul și vinul au fost folosite foarte de timpuriu pentru pansarea rănilor. Sumerienii utilizau uleiul de ricin și opiumul. Multe dintre aceste remedii secrete străvechi și eficace și-au pierdut virtutea când au fost cunoscute; secretul a fost întotdeauna esențial pentru practicarea cu succes a fraudei și a superstiției. Numai faptele și

adevărul caută lumina deplină a înțelegerii și se bucură de claritatea și de iluminarea aduse de cercetarea științifică.

5. Preoții și ritualurile

90:5.1 (992.2) Esența ritualului este perfecțiunea îndeplinirii lui; printre sălbatici, el a trebuit să fie practicat cu o precizie perfectă. Ceremonia nu are putere coercitivă asupra spiritelor decât dacă a fost celebrată corect. Dacă ritualul este defectuos, el nu face decât să stârnească mânia și resentimentul zeilor. Deci, din moment ce mintea evolua lent, oamenii și-au închipuit că *tehnica ritualului* era factorul decisiv al eficienței lui, era inevitabil ca șamanii primitivi să se transforme mai devreme sau mai târziu într-o preoție pregătită să dirijeze practica meticuloasă a ritualului. Și astfel, timp de zeci de mii de ani, interminabilele ritualuri au devenit niște piedici pentru societate și un blestem pentru civilizație, o povară intolerabilă pentru toate faptele vieții, pentru toate întreprinderile rasiale.

90:5.2 (992.3) Ritualul este tehnica de sanctificare a obiceiului; ritualul creează și perpetuează miturile și contribuie, de asemenea, la păstrarea obiceiurilor sociale și religioase. Mai mult, ritualul însuși a fost creat de mituri. Ritualurile începeau adesea prin a fi sociale, devenind apoi economice și sfârșind prin a dobândi sanctitatea și demnitatea ceremoniilor religioase. Practica ritualului poate fi personală sau colectivă - sau de ambele feluri - după cum s-a văzut ca exemplu în rugăciune, în dans și în reprezentațiile dramatice.

90:5.3 (992.4) Cuvintele au devenit parte din ritual, după cum o arată uzul de termeni precum amin și selah. Obiceiul de a înjura, de a blestema, reprezintă o degradare a străvechii repetări rituale de nume sacre. Pelerinajele la sanctuare sunt un ritual foarte vechi. Ritualurile au devenit apoi un ceremonial riguros de purificare, de curățare și de sanctificare. Ceremoniile de inițiere din societățile secrete ale triburilor primitive erau în realitate un rit religios grosolan. Tehnica de adorare a cultelor antice de mistere era pur și simplu o lungă executare de ritualuri religioase acumulate. Ritualul a sfârșit prin a conduce tipurile moderne de ceremonii sociale și de culte religioase, slujbele înglobând rugăciuni, cântece, versete și alte devoțiuni spirituale individuale și colective.

90:5.4 (992.5) Preoții au evoluat de la șamani, trecând prin stadiile de oracole, de ghicitori, de cântăreți, de dansatori, de aducători de ploaie și de vreme bună, de păzitori de relicve, de îngrijitori de temple și de prezicători de evenimente, pentru a ajunge la statutul de administratori efectivi de cult religios. Sarcina lor a devenit în cele din urmă ereditară, și s-a creat o castă ecleziastică permanentă.

90:5.5 (992.6) Pe măsură ce religia a evoluat, preoții au început să se specializeze conform talentelor lor înnăscute sau înclinațiilor lor speciale. Unii deveneau cântăreți, alții rostitori de rugăciuni, iar alții sacrificatori; mai târziu, au apărut oratorii - predicatorii. Când religia a devenit o instituție, acești preoți au pretins că 'dețin cheile cerurilor'.

90:5.6 (992.7) Preoții au căutat întotdeauna să impresioneze oamenii din popor și să le inspire o teamă respectuoasă, conducând ritualul religios într-o limbă moartă și făcând diverse pase magice pentru a-i deruta pe cei fideli, astfel încât să-și pună în valoare propria lor

pietate și autoritate. Marea primejdie, în toate acestea, este că ritualul tinde să devină un substitut al religiei.

90:5.7 (993.1) Preoțimea a contribuit întotdeauna la întârzierea dezvoltării științei și la împiedicarea progresului spiritual, dar ele au contribuit la stabilizarea civilizației și la înălțarea anumitor aspecte ale culturii. Însă mulți preoți moderni au încetat să mai activeze ca conducători ai ritualului de adorare a lui Dumnezeu și și-au îndreptat atenția spre teologie - încercarea de a-l defini pe Dumnezeu.

90:5.8 (993.2) Nu se poate tăgădui faptul că preoții au fost o piatră de moară atârnată de gâtul raselor, dar adevărații conducători religioși au avut o valoare inestimabilă în indicarea căii spre realitățile mai înalte și mai bune.

90:5.9 (993.3) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 90](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 92](#) >>

Capitolul 91

Evoluția rugăciunii

91:0.1 (994.1) RUGĂCIUNEA, ca act religios, a luat naștere în expresiile anterioare nereligioase ale monologului și ale dialogului. Când oamenii primitivi au dobândit conștiința de sine, s-a produs inevitabilul corolar al conștiinței de celălalt, dublul potențial al sensibilității sociale și al recunoașterii lui Dumnezeu.

91:0.2 (994.2) Nici una dintre primele forme de rugăciune nu erau adresate Deității. Aceste expresii semănau mult cu ceea ce i-ați spune voi unui prieten când v-ați angaja în vreo înfăptuire importantă: 'Urează-mi noroc'. Primitivii erau sclavii magiei; norocul sau ghinionul pătrundea în toate domeniile și chestiunile vieții. La început, aceste cereri de noroc au fost monologuri - pur și simplu un mod de gândire cu voce tare pentru slujitorii magiei. Apoi, acești

credincioși în noroc i-au înrolat pe prietenii lor și pe membrii familiei lor pentru a-i susține, și curând au fost îndeplinite anumite forme de ceremonii care includeau tot clanul sau tot tribul.

91:0.3 (994.3) Când conceptul de fantome și de spirite a evoluat, aceste cereri au fost adresate entităților supraomenești; iar când oamenii au devenit conștienți de zei, aceste expresii au atins nivelul rugăciunilor autentice. De exemplu, la anumite triburi din Australia, rugăciunile religioase primitive au precedat credința în spirite și în personalități supraumane.

91:0.4 (994.4) În India, tribul Toda respectă practica rugăciunilor neadresate cuiva anume, întocmai cum au făcut-o popoarele religioase înainte de epoca conștiinței religioase. Numai că, la membrii tribului Toda, această practică reprezintă un regres al religiei lor, care degenează la acest nivel primitiv. Ritualurile de astăzi la preoții lăptari ai tribului Toda nu reprezintă o ceremonie religioasă, deoarece rugăciunile impersonale nu contribuie cu nimic la conservarea sau la înălțarea unor valori sociale, morale sau spirituale.

91:0.5 (994.5) Rugăciunea prereligioasă a făcut parte din practicile mana ale melanezienilor, din credințele udah ale pigmeilor africani și din superstițiile manitu ale indienilor Americii de Nord. Triburile Baganda din Africa nu s-au ridicat decât recent de la nivelul mana al rugăciunii. În această confuzie evolutivă primitivă, oamenii își adresează rugăciunile către zei - locali sau naționali - către fetișuri, amulete, fantome, șefi, idoli, precum și către oamenii de rând.

1. Rugăciunea primitivă

91:1.1 (994.6) Rolul religiei evolutive primitive este de a păstra și de a spori valorile sociale, morale și spirituale esențiale care iau încetul cu încetul formă. Această misiune a religiei nu este respectată conștient de omenire, însă ea este în principal îndeplinită de funcțiunea rugăciunii. Practica rugăciunii reprezintă efortul involuntar, dar totuși personal și colectiv, al unui grup de a asigura conservarea valorilor spirituale. Fără salvagardarea rugăciunii, toate zilele de sărbătoare religioasă ar reveni rapid la statutul de simple zile de concediu.

91:1.2 (995.1) Religia și actele ei, din care cel principal este rugăciunea, nu sunt aliate decât cu valorile care se bucură de o recunoaștere socială generală, de o aprobare colectivă. De aceea, când un om primitiv încerca să-și satisfacă sentimentele lui mai puțin nobile sau ambițiile lui pur egoiste, el era privat de sprijinul religiei și de ajutorul rugăciunii. Dacă vreun individ avea de gând să facă ceva antisocial, el era silit să caute ajutorul magiei nereligioase, să recurgă la vrăjitori și, prin urmare, să fie privat de ajutorul rugăciunii. Rugăciunea a devenit deci, de foarte devreme, un puternic promotor al evoluției sociale, al progresului mintal și al realizării spirituale.

91:1.3 (995.2) Totuși, mintea primitivă nu era nici logică, nici coerentă. Oamenii primitivi nu sesizau faptul că lucrurile materiale nu erau de domeniul rugăciunii. Aceste suflete simple au constatat că hrana, adăpostul, ploaia, vânatul și alte bunuri materiale sporeau bunăstarea socială; de aceea, ele au început să se roage pentru aceste binecuvântări fizice. Deși acest lucru a constituit o perversiune a rugăciunii, el a încurajat efortul de a atinge aceste obiective materiale prin acțiuni etice și sociale. Degradând valorile spirituale ale unui

popor, această înjosire a rugăciunii avea totuși drept efect direct înălțarea moravurilor lui economice, sociale și etice.

91:1.4 (995.3) Rugăciunea este un monolog numai în tipul cel mai primitiv de minte. Ea a devenit devreme un dialog, și s-a amplificat rapid la nivelul unui cult colectiv. Rugăciunea semnifică faptul că incantațiile premagice ale religiei primitive au atins, prin evoluție, nivelul la care mintea umană recunoaște realitatea puterilor sau a ființelor binefăcătoare capabile să reînsuflească valorile sociale și să ocrotească idealurile morale; pe de altă parte, el recunoaște că aceste influențe sunt supraomenești și distincte de egoul uman conștient de sine și de semenii lui muritori. Prin urmare, adevărata rugăciune nu apare până când acțiunea de slujire religioasă nu este privită ca *personală*.

91:1.5 (995.4) Rugăciunea are puține legături cu animismul, dar astfel de credințe pot să existe în paralel cu sentimentele religioase care apar. În multe cazuri, religia și animismul au avut origini cu totul separate.

91:1.6 (995.5) La muritorii care nu au fost eliberați de legăturile primitive ale fricii, există un serios pericol ca toate rugăciunile să conducă la un simț morbid al păcatului, la o convingere nejustificată de vinovăție, reală sau imaginară. Totuși, în epoca modernă, este puțin probabil ca un mare număr de persoane să consacre atât de mult timp rugăciunii încât să ajungă la aceste reflecții dăunătoare în ceea ce privește lipsa lor de demnitate sau culpabilitatea lor. Pericolele care însoțeau deformarea și perversitatea rugăciunii constau în

ignoranță, superstiție, cristalizare, devitalizare, materialism și fanatism.

2. Evoluția rugăciunii

91:2.1 (995.6) Primele rugăciuni au fost pur și simplu urări exprimate în cuvinte, expresia unor dorințe sincere. Rugăciunea a devenit apoi o tehnică de obținere a cooperării spiritelor. Apoi, ea a atins funcția superioară de ajutor al religiei la păstrarea tuturor valorilor demne de a fi păstrate.

91:2.2 (995.7) Rugăciunea și magia au survenit amândouă ca rezultat al reacțiilor umane de ajustare la mediul urantian; însă, în afară de această relație generală, ele au puține puncte comune. Rugăciunea a indicat întotdeauna o acțiune pozitivă din partea egoului care o rostea; ea a fost întotdeauna psihică și uneori spirituală. Magia a însemnat în general o tentativă de a manipula realitatea fără a afecta egoul manipulatorului, al practicantului magiei. În ciuda originilor lor independente, magia și rugăciunea au fost adesea legate în stadiile lor ulterioare de dezvoltare. Plecând de la formule și trecând prin ritualuri și incantații, magia este uneori ridicată, prin înălțarea scopurilor ei, până în pragul adevăratei rugăciuni. Rugăciunea a devenit uneori atât de materialistă încât a degenerat într-o tehnică pseudomagică pentru a evita cheltuiala de efort cuvenită rezolvării problemelor Urantiei.

91:2.3 (996.1) Când omul a învățat că rugăciunea nu putea constrânge zeii, el i-a dat mai mult caracterul de rugă, de căutare a

unei grații. Dar rugăciunea autentică este în realitate o comuniune între om și Făuritorul său.

91:2.4 (996.2) Apariția ideii de sacrificiu într-o religie a diminuat ineluctabil eficiența superioară a adevăratei rugăciuni, în sensul că oamenii caută să substituie ofrandele de bunuri materiale cu acelea ale consacrării propriei lor voințe facerii voii lui Dumnezeu.

91:2.5 (996.3) Când religia este privată de un Dumnezeu personal, rugăciunile ei sunt transpuse la nivelul teologiei și al filozofiei. Când, într-o religie, conceptul cel mai elevat de Dumnezeu este acela al unei Deități impersonale, ca în idealismul panteist, acest concept furnizează clar o bază pentru anumite forme de comuniune mistică, însă el este fatal pentru forța adevăratei rugăciuni, care reprezintă întotdeauna comuniunea omului cu o ființă personală și superioară.

91:2.6 (996.4) În primele perioade ale evoluției rasiale, și chiar și astăzi în experiența cotidiană a muritorilor de rând, rugăciunea este, într-o mare măsură, un fenomen al raporturilor dintre om și subconștientul său. Există însă și un domeniu al rugăciunii în care indivizi capabili din punct de vedere intelectual și progresivi din punct de vedere spiritual ajung mai mult sau mai puțin la un contact cu nivelele supraconștiente ale minții umane, domeniul Ajustorului Interior al Gândirii. În plus, există o fază spirituală definită a adevăratei rugăciuni în ceea ce privește receptarea și recunoașterea ei de către forțele spirituale ale universului; această fază este cu totul distinctă de toate asocierile umane și intelectuale.

91:2.7 (996.5) Rugăciunea contribuie treptat la dezvoltarea sentimentului religios al unei minți umane în evoluție. Ea exercită o puternică influență în împiedicarea izolării personalității.

91:2.8 (996.6) Rugăciunea reprezintă una dintre tehnicile asociate cu religiile naturale din evoluția rasială, care face în aceeași măsură parte din valorile bazate pe experiență ale religiilor superioare excelente din punct de vedere etic - religiile de revelație.

3. Rugăciunea și alter-egoul

91:3.1 (996.7) Când copiii învață pentru prima dată să se servească de limbaj, ei sunt înclinați să gândească cu voce tare, să își exprime gândurile în cuvinte, chiar dacă nimeni nu este acolo pentru a-i auzi. Odată cu începuturile imaginației lor creative, ei vădesc o tendință de a conversa cu tovarăși imaginari. În felul acesta, un ego care începe să înflorească caută să se mențină în comuniune cu un *alter ego* fictiv. Prin această tehnică, copilul învață devreme să convertească monologurile lui în pseudodialoguri, în care acest alter ego dă răspunsuri la gândurile lui exprimate cu voce tare și la exprimarea urărilor sale. O bună parte a reflectărilor adulților se desfășoară mintal sub formă de conversații.

91:3.2 (996.8) Forma primitivă a rugăciunii seamănă mult cu recitățile semimagice ale tribului Toda din zilele noastre, rugăciuni care nu erau adresate nimănui anume. Prin apariția ideii unui alter ego, astfel de tehnici de rugăciune tind să se transforme în comunicări de tip dialog. Cu timpul, conceptul de alter ego este înălțat la statutul superior de demnitate divină, iar rugăciunea ca act religios își face apariția. Acest tip primitiv de rugăciune e menit să evolueze prin

numeroase faze și în cursul a lungi perioade de timp înainte de a atinge nivelul de rugăciune inteligentă și cu adevărat etică.

91:3.3 (997.1) Concepția de alter ego pe care au avut-o generațiile succesive de muritori care practica rugăciunea evoluează trecând prin concepte legate de fantome, fetișuri și spirite, până la zeii politeiști și, în cele din urmă, până la Dumnezeu Unic, o ființă divină care întrupa idealurile cele mai înalte și aspirațiile cele mai sublime ale egoului în rugăciune. Acesta este modul în care rugăciunea funcționează ca cel mai puternic act religios, pentru a conserva valorile și idealurile superioare ale celor care se roagă. Din clipa în care omul a conceput un alter ego, și până la apariția conceptului unui divin Tată celest, rugăciunea este întotdeauna o practică care vă face mai sociabili, mai morali și mai spiritualizați.

91:3.4 (997.2) Simpla rugăciune de credință evidențiază în experiența omenească o puternică evoluție prin care vechile conversații cu simbolul fictiv al alter egoului din religia primitivă au fost înălțate la nivelul de comuniune cu spiritul Infinitului, la nivelul unei sincere conștiințe de realitatea Dumnezeului etern și a Tatălui Paradisiac al oricărei creații inteligente.

91:3.5 (997.3) În afară de ceea ce se referă la sinele superior din experiența rugăciunii, ar trebui reamintit că rugăciunea etică este o cale extraordinară de înălțare a egoului și de întărire a sinelui pentru o viață mai bună, o viață de înfăptuiri mai elevate.

91:3.6 (997.4) Rugăciunea îndeamnă egoul uman să caute ajutorul în cele două direcții: pentru ajutorul material luând din rezervorul subconștient al experienței de muritor, iar pentru inspirație și

călăuzire ducându-se la frontierele supraconștientului, unde materialul ia contact cu spiritualul, cu Veghetorul de Mister.

91:3.7 (997.5) Rugăciunea iluminată trebuie să recunoască nu numai un Dumnezeu exterior și personal, ci și o Divinitate interioară și impersonală, Ajustorul care vă locuiește. Când un om se roagă, este întru totul just ca el să se străduiască să înțeleagă conceptul de Tată Universal al Paradisului. Cu toate acestea, pentru majoritatea scopurilor practice, o tehnică mai eficientă ar consta în revenirea la conceptul unui alter ego apropiat, întocmai cum avea obiceiul să o facă mintea primitivă, recunoscându-se apoi că ideea acestui alter ego era la începuturi o simplă ficțiune, devenită apoi, prin evoluție, adevărul că Dumnezeu locuiește în omul muritor prin prezența efectivă a Ajustorului. Astfel, omul poate să vorbească, cum s-ar zice, față în față, cu un alter ego divin real și autentic, care îl locuiește și care este însăși esența și prezența Dumnezeului viu, Tatăl Universal.

4. Rugăciunea etică

91:4.1 (997.6) Nici o rugăciune nu poate fi etică dacă imploratorul caută un avantaj egoist asupra semenilor lui. Rugăciunea egoistă și materialistă este incompatibilă cu religiile etice care sunt întemeiate pe iubirea divină și dezinteresată. O asemenea rugăciune atât de lipsită de etică se reîntoarce la nivelurile primitive ale pseudomagiei, ea fiind nedemnă de civilizații în evoluție și de religii iluminate. Rugăciunea egoistă violează spiritul tuturor eticilor întemeiate pe o justețe plină de iubire.

91:4.2 (997.7) Rugăciunea nu trebuie niciodată să fie înjosită până într-acolo încât să devină un substitut pentru acțiune. Orice rugăciune etică este un stimulent pentru acțiune și un ghid pentru eforturile progresive către scopurile idealiste de realizare în sinele superior.

91:4.3 (998.1) În toate rugăciunile voastre, fiți *nepărtinitori*. Nu vă așteptați ca Dumnezeu să fie părtinitor, ca el să vă iubească mai mult decât pe ceilalți copii ai lui, prietenii voștri, vecinii voștri, chiar și dușmanii voștri. Însă rugăciunea religiilor naturale sau evolute nu începe prin a fi etică, așa cum este ea în religiile revelate ulterioare. Orice rugăciune, fie că este individuală fie comunitară, poate fi sau egoistă sau altruistă. Adică, rugăciunea se poate focaliza asupra sinelui sau asupra altora. Când rugăciunea nu caută nimic pentru cel care se roagă sau pentru tovarășii lui, atunci o asemenea atitudine a sufletului tinde către nivelele veritabilei adorații. Rugăciunile egoiste implică confesiuni și rugăminți, și constau adesea în cereri de favoruri materiale. Rugăciunea este ceva mai etică atunci când ea se ocupă de iertare și caută înțelepciunea pentru a mări stăpânirea de sine.

91:4.4 (998.2) Rugăciunea lipsită de egoism întărește și consolează, în timp ce rugăciunea materialistă este sortită să-i dezamăgească și să-i deziluzioneze pe autorii ei pe măsură ce progresul descoperirilor științifice demonstrează că omul trăiește într-un univers fizic al legii și al ordinii. Copilăria unui individ sau a unei rase este caracterizată prin rugăciunile primitive egoiste și materialiste. Și, într-o anumită măsură, toate aceste rugăminți sunt eficiente în sensul că ele conduc invariabil la eforturi care contribuie la obținerea de răspunsuri la asemenea rugăciuni. Adevărata rugăciune de credință contribuie întotdeauna la progresul tehnicii vieții, chiar dacă asemenea cereri nu

sunt demne de recunoaștere spirituală. Dar persoanele spirituale evaluate ar trebui să fie extrem de precaute atunci când încearcă să-i descurajeze pe gânditorii primitivi, sau lipsiți de maturitate, de a formula acest gen de rugăciuni.

91:4.5 (998.3) Amintiți-vă că, chiar dacă rugăciunea nu îl schimbă pe Dumnezeu, ea efectuează adesea schimbări importante și durabile în cei care se roagă cu credință și cu o speranță plină de încredere. Rugăciunea a generat multă pace a minții, veselie, calm, curaj, stăpânire de sine și echitate în bărbații și în femeile raselor în evoluție.

5. Repercusiunile sociale ale rugăciunii

91:5.1 (998.4) În cultele strămoșilor, rugăciunea conduce la cultivarea idealurilor strămoșești. Însă, ca aspect de cult al Deității, rugăciunea transcende toate practicile de acest ordin, deoarece ea conduce la cultivarea idealurilor divine. Așa cum conceptul de alter ego al rugăciunii devine suprem și divin, tot astfel și idealurile umane se înalță în consecință de la nivelul pur omenesc către nivelele celeste și divine, iar rezultatul tuturor acestor rugăciuni este întărirea caracterului uman și profunda unificare a personalității umane.

91:5.2 (998.5) Însă nu este necesar ca rugăciunea să fie întotdeauna individuală. Rugăciunea în grup sau în adunare este foarte eficientă, în sensul că efectele ei sporesc mult sociabilitatea. Când o colectivitate se adună la o rugăciune în comun pentru înălțare morală și pentru înnobilare spirituală, aceste devoțiuni acționează asupra

indivizilor care compun grupul; participarea lor îi face pe toți mai buni. Chiar și un întreg oraș sau o întreagă națiune pot fi ajutate de aceste rugăciuni devoționale. Mărturisirea, căința și rugăciunea au condus indivizi, orașe, națiuni, și rase întregi la puternice eforturi de reformă și la acțiuni înfăptuite cu curaj.

91:5.3 (998.6) Dacă doriți cu adevărat să învingeți obișnuința de a critica un prieten, modul cel mai rapid și cel mai sigur de a efectua această schimbare de atitudine constă în dobândirea obișnuinței de a vă ruga pentru această persoană în fiecare zi a vieții voastre.

Repercusiunile sociale ale acestor rugăciuni depind însă foarte mult de două condiții:

91:5.4 (998.7) 1. Persoana pentru care se roagă cineva trebuie să știe că se roagă cineva pentru ea.

91:5.5 (999.1) 2. Persoana care se roagă ar trebui să intre în contact social strâns cu persoana pentru care se roagă.

91:5.6 (999.2) Rugăciunea este tehnica prin care orice religie devine mai devreme sau mai târziu o instituție. Cu timpul, rugăciunea se asociază cu numeroși factori secundari dintre care unii sunt utili, iar alții vădit vătămători, cum ar fi preoții, cărțile sacre, ritualurile de adorare, și ceremoniile.

91:5.7 (999.3) Dar oamenii cu minte mai iluminată din punct de vedere spiritual ar trebui să fie răbdători și toleranți față de intelectele mai puțin bine înzestrate, care doresc cu patimă un simbolism pentru a mobiliza clarviziunea lor spirituală restrânsă. Cei puternici nu trebuie să îi privească pe cei slabi cu dispreț. Cei care sunt conștienți de Dumnezeu în absența unui simbolism, nu trebuie să nege funcția

de grație a simbolurilor pentru cei cărora le este greu să adore Deitatea și să respecte, fără forme și fără rituri, adevărul, frumusețea și bunătatea. În rugăciunea de adorare, majoritatea muritorilor își imaginează un simbol oarecare al obiectului-scop al devoțiunilor lor.

6. Domeniul rugăciunii

91:6.1 (999.4) Dacă nu este în legătură cu voința și cu actele forțelor spirituale personale și ale supraveghetorilor materiali ai unui tărâm, rugăciunea nu poate avea efect direct asupra mediului vostru fizic. Domeniul cererilor prin rugăciune posedă limite bine definite, dar aceste limite nu se aplică în același fel *credinței* celor care se roagă.

91:6.2 (999.5) Rugăciunea nu este o tehnică de vindecare pentru bolile reale și organice, dar ea a contribuit enorm la stabilirea unei sănătăți debordante și la tămăduirea unor numeroase tulburări mentale, emoționale și nervoase. Chiar și în cazul bolilor bacteriene reale, rugăciunea a sporit adesea cu mult eficacitatea altor remedii aplicate. Rugăciunea i-a făcut mulți invalizi irascibili și nemulțumiți în monumente de răbdare și i-a transformat în surse de inspirație pentru toate celelalte ființe umane suferinde.

91:6.3 (999.6) Oricât de dificilă ar fi reconcilierea îndoielilor științifice cu privire la eficacitatea rugăciunii cu nevoia mereu prezentă de a căuta ajutorul și călăuzirea pe lângă sursele divine, nu uitați niciodată că rugăciunea sinceră de credință este o forță puternică în promovarea fericirii personale, a stăpânirii de sine

individuale, a armoniei sociale, a progresului moral și a realizării spirituale.

91:6.4 (999.7) Chiar și ca practică pur omenească, ca dialog cu alter egoul vostru, rugăciunea constituie o tehnică de abordare dintre cele mai eficiente pentru a pune în aplicare puterile naturii umane, ale cărei rezerve sunt acumulate și conservate în domeniile inconștiente ale minții umane. Rugăciunea este o practică psihologică sănătoasă, lăsând de-o parte implicațiile religioase și de semnificația ei spirituală. Este un fapt de experiență umană că majoritatea persoanelor, dacă sunt supuse unei presiuni considerabile, vor adresa într-un anumit fel rugăciuni unei oarecare surse de asistență.

91:6.5 (999.8) Nu fiți atât de trândavi până într-atât încât să îi cereți lui Dumnezeu să vă rezolve dificultățile, însă nu ezitați niciodată să îi cereți înțelepciune și forță spirituală pentru a vă călăuzi și a vă susține în vreme ce atacați cu hotărâre și cu curaj problemele cu care trebuiesc rezolvate.

91:6.6 (999.9) Rugăciunea a fost un factor indispensabil în progresul și în păstrarea civilizației religioase, și ei îi rămâne încă să aducă puternice contribuții pentru a întări și a spiritualiza societatea, cu condiția ca aceia care se roagă să o facă în lumina faptelor științifice, a înțelepciunii filozofice, a sincerității intelectuale și a credinței spirituale. Rugați-vă așa cum i-a învățat Isus pe discipolii lui - cu onestitate, cu generozitate, cu echitate și fără îndoială.

91:6.7 (1000.1) Dar eficiența rugăciunii, în experiența spirituală personală a celui care se roagă, nu depinde în nici un fel de comprehensiunea intelectuală a adoratorului, nici de rafinamentul lui

filozofic, nici de nivelul lui social, nici de statutul său cultural sau de alte achiziții umane. Însoțitoarele psihice și spirituale ale rugăciunii de credință sunt imediate, personale și experimentale. Nu există nici o altă tehnică care să permită vreunui om, independent de toate celelalte realizări terestre, să se apropie atât de bine și atât de aproape de tărâmul unde poate comunica cu Autorul lui, unde creatura ia contact cu realitatea Creatorului, cu Ajustorul Gândirii interior.

7. Misticism, extaz și inspirație

91:7.1 (1000.2) Ca tehnică de cultivare a conștiinței de prezența lui Dumnezeu, misticismul este cu totul demn de laudă, dar, dacă practica sa conduce la izolare socială și culminează în fanatism religios, el este întru totul reprobabil. Mult prea adesea, ideile pe care mistica depășită le socotește a fi de inspirație divină nu sunt decât exaltări venite din adâncurile propriului minte. Contactul minții umane cu Ajustorul ei interior, deși este frecvent favorizat de o meditație ferventă, este mult mai adesea înlesnit de serviciile sincere și iubitoare ale unei slujiri dezinteresate pe lângă semenii săi.

91:7.2 (1000.3) Marii învățători religioși și profeții vremurilor apuse nu erau mistici excesivi. Ei erau bărbați și femei cunoscători de Dumnezeu, și care îl serveau pe Dumnezeul lor cât puteau de bine, prin slujirea dezinteresată pe lângă semenii lor. Isus i-a luat adesea pe apostolii lui deoparte, pentru scurte perioade, pentru a medita și a se ruga, dar, în cea mai mare parte a timpului, el îi menținea în contact

de serviciu cu mulțimile. Sufletul oamenilor are nevoie de exercițiu spiritual precum și de hrană spirituală.

91:7.3 (1000.4) Extazul religios este admisibil atunci când rezultă din antecedente sănătoase, dar această experiență reprezintă mai adesea consecința influențelor pur emotive decât manifestarea unui caracter spiritual profund. Persoanele religioase nu trebuie să considere fiecare presentiment psihologic însuflețit și fiecare experiență emoțională intensă ca pe o revelație divină sau ca pe o comunicare spirituală. Extazul spiritual autentic este în general asociat cu un mare calm exterior și cu un control emotiv aproape perfect. Însă adevărata viziune profetică este un presentiment parapsihologic. Încercările de acest gen nu sunt nici pseudohalucinații, nici extaze asemănătoare transeelor.

91:7.4 (1000.5) Mentea omenească poate acționa ca răspuns la o așa-zisă inspirație atunci când este sensibilă fie la exaltările subconștientului fie la stimulii supraconștientului. În ambele cazuri, aceste creșteri ale conținutului conștiinței îi apar individului mai mult sau mai puțin străine. Entuziasmul mistic netemperat și extazul religios neînfrânat nu sunt scrisori de acreditare ale inspirației, scrisori de acreditare așa-zis divine.

91:7.5 (1000.6) Proba practică a tuturor acestor stranii experiențe religioase de misticism, de extaz și de inspirație consta în a observa dacă aceste fenomene îl fac pe individ interesat de:

91:7.6 (1000.7) 1. A se bucura de o sănătate fizică mai bună și mai completă.

91:7.7 (1000.8) 2. A acționa mai practic și mai eficient în viața sa mentală.

91:7.8 (1000.9) 3. A face socială experiența sa religioasă cu mai multă plenitudine și bucurie.

91:7.9 (1000.10) 4. A spiritualiza mai complet viața sa cotidiană în timp ce își îndeplinește îndatoririle curente ale existenței de muritor obișnuit.

91:7.10 (1001.1) 5. A spori dragostea și aprecierea sa față de adevăr, de frumusețe și de bunătate.

91:7.11 (1001.2) 6. A conserva valorile sociale, morale, etice și spirituale recunoscute curent.

91:7.12 (1001.3) 7. A dezvolta clarviziunea spirituală - conștiința sa de Dumnezeu.

91:7.13 (1001.4) Rugăciunea nu are însă legătură reală cu aceste experiențe religioase excepționale. Când rugăciunea devine prea estetică, când ea constă aproape exclusiv dintr-o admirabilă și preafericită contemplare a divinității paradisiace, ea pierde mult din influența ei socializantă și tinde spre misticism și spre izolarea adeptilor ei. Un exces de rugăciune solitară prezintă un anumit pericol care este corijat și înlăturat prin rugăciunea în grup, prin devoțiunile colective.

8. Rugăciunea ca experiență personală

91:8.1 (1001.5) Rugăciunea comportă un aspect cu adevărat spontan, deoarece omul primitiv a început să se roage cu mult înainte de a avea vreun concept clar asupra lui Dumnezeu. Primii oameni aveau obiceiul de a se ruga în două împrejurări diferite: când se găseau în

mare nevoie, ei simțeau un imbold de a întinde mâna după un ajutor; și, când jubilau, ei se lăsau duși de exprimarea impulsivă a bucuriei lor.

91:8.2 (1001.6) Rugăciunea nu este o evoluție a magiei; cele două au survenit independent una de alta. Magia a fost o tentativă de a adapta Deitatea la circumstanțe; rugăciunea este efortul de a adapta personalitatea la voința Deității. Adevărata credință este atât morală cât și religioasă; magia nu este nici una nici alta.

91:8.3 (1001.7) Rugăciunea poate deveni un obicei stabilit. Multe persoane se roagă deoarece o fac și alții. Iar altele se roagă pentru că se tem să nu li se întâmple ceva îngrozitor dacă nu își prezintă regulat rugămințile.

91:8.4 (1001.8) Pentru unii indivizi, rugăciunea este o calmă exprimarea unei recunoștințe, pentru alții, o expresie colectivă de proslăvire, o devoțiune socială. Ea este uneori imitarea religiei altuia, în timp ce adevărata rugăciune este comunicarea sinceră și încrezătoare între natura spirituală a creaturii și omniprezența spiritului Creatorului.

91:8.5 (1001.9) Rugăciunea poate fi o expresie spontană a conștiinței de Dumnezeu sau o recitare lipsită de sens de formule teologice. Ea poate să fie proslăvirea extatică a unui suflet cunoscător de Dumnezeu sau obediența servilă a unui muritor obsedat de frică. Ea este uneori expresia patetică a unei mari dorințe spirituale și alteori strigatul ascuțit al unor expresii pioase. Rugăciunea poate fi o proslăvire bucuroasă sau un umil apel la iertare.

91:8.6 (1001.10) Rugăciunea poate fi cererea copilăroasă a imposibilului sau rugămintea omului matur pentru creștere morală și pentru putere spirituală. O rugămintă poate consta în a cere pâinea zilnică sau poate încorpora o dorință sinceră de a-l găsi pe Dumnezeu și de a face voia sa. Ea poate să fie o cerere în întregime egoistă sau un gest sincer și magnific către realizarea unei fraternități dezinteresate.

91:8.7 (1001.11) Rugăciunea poate fi un plâns de mânie pentru a obține răzbunare sau o intervenție miloasă pentru dușmani. Ea poate să fie expresia unei speranțe de a-l schimba pe Dumnezeu sau puternica tehnică de schimbare de sine. Ea poate să fie pledoaria slugarnică a unui păcătos pierdut înaintea unui Judecător presupus sever sau expresia bucuroasă a unui fiu liber, fiu al Tatălui celest viu și milos.

91:8.8 (1001.12) Oamenii moderni sunt tulburați la ideea de a vorbi despre problemele lor cu Dumnezeu într-o manieră pur personală. Mulți au abandonat rugăciunea regulată; ei nu se roagă decât sub imperiul unei presiuni neobișnuite - în caz de urgență. Omului nu ar trebui să îi fie frică să-i vorbească lui Dumnezeu, dar va fi ceva copilăresc din punct de vedere spiritual să se apuce să-l convingă pe Dumnezeu sau să pretindă să-l schimbe.

91:8.9 (1002.1) Adevărata rugăciune atinge însă realitatea. Chiar și atunci când curenții de aer sunt ascendenți, nici o pasăre nu-și poate lua zborul fără a-și deschide aripile. Rugăciunea înalță omul, deoarece ea este o tehnică de progres prin utilizarea curenților spirituali ascendenți ai universului.

91:8.10 (1002.2) Rugăciunea autentică contribuie la creșterea spirituală, modifică atitudinile și procură satisfacția care provine din comuniunea cu divinitatea. Ea este o revărsare spontană a conștiinței de Dumnezeu.

91:8.11 (1002.3) Dumnezeu răspunde rugăciunii omului prin a-i da o revelație sporită a adevărului, o apreciere reînșuflețită a frumuseții și un concept mai larg asupra bunătații. Rugăciunea este un gest subiectiv, dar ea stabilește contactul cu puternice realități obiective pe nivelele spirituale ale experienței umane; ea este o încercare semnificativă a ființei umane de a atinge valorile supraumane. Ea este cel mai puternic stimulent al creșterii spirituale.

91:8.12 (1002.4) Cuvintele nu au importanță în rugăciune; ele sunt pur și simplu canalul intelectual în care se întâmplă să curgă râul rugilor spirituale. Valoarea verbală a unei rugăciuni este pur autosugestivă în devoțiunile individuale, și sociosugestivă în devoțiunile colective. Dumnezeu răspunde atitudinii sufletului, iar nu vorbelor.

91:8.13 (1002.5) Rugăciunea nu este o tehnică de evitare a conflictelor, ci mai degrabă un stimulent de a crește în fața conflictului. Rugați-vă doar pentru valori, nu pentru lucruri; pentru creștere, și nu pentru satisfacere.

9. Condițiile rugăciunii eficiente

91:9.1 (1002.6) Dacă vreți să vă angajați în rugăciune eficient, trebuie să aveți prezente în minte legile cerințelor către care este îndreptată:

91:9.2 (1002.7) 1. Trebuie să vă calificați ca rugător eficient prin înfruntarea sinceră și curajoasă a problemelor realității universale. Trebuie să aveți vigoare cosmică.

91:9.3 (1002.8) 2. Trebuie să fi epuizat cu onestitate toate posibilitățile omenești de ajustare. Trebuie să fiți iscusiți.

91:9.4 (1002.9) 3. Trebuie să abandonați toate dorințele minții și toate poftele sufletului în îmbrățișarea transformatoare a creșterii spirituale. Trebuie ca voi să fiți experimentați o reînșufletire a semnificațiilor și o înnobilare a valorilor.

91:9.5 (1002.10) 4. Trebuie să alegeți din toată inima voința divină. Trebuie nimicit centrul inert al nehotărârii.

91:9.6 (1002.11) 5. Nu doar să recunoașteți voia Tatălui și să alegeți să o faceți, ci și să vă consacrați fără rezervă și să vă dedicați dinamic îndeplinirii efective a acestei voințe.

91:9.7 (1002.12) 6. Rugăciunea voastră va căuta exclusiv să obțină înțelepciunea divină care să-i permită să rezolve problemele omenești specifice întâlnite în cursul ascensiunii spre Paradis - realizarea perfecțiunii divine.

91:9.8 (1002.13) 7. Și trebuie să aveți credință - o credință vie.

91:9.9 (1002.14) [Prezentat de Șeful Medianilor Urantiei.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 91](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 93](#) >>

Capitolul 92

Evoluția ulterioară a religiei

92:0.1 (1003.1) CU MULTĂ vreme înainte aportului revelațiilor sistematice de pe Urantia, oamenii aveau o religie de origine naturală care făcea parte din experiența lor evolutivă; dar această religie de origine *naturală* era, în ea însăși, produsul înzestrărilor supraanimale din om. Religia evolutivă a luat încet formă, în cursul mileniilor carierei bazate pe experiență a omenirii, prin intermediul următoarelor influențe care operează în interior și au efect asupra sălbaticului, a barbarului și a civilizatului:

92:0.2 (1003.2) 1. *Adjutantul adorației*- apariția în conștiința animală a potențialelor supraanimale pentru a percepe realitatea. Acesta se poate numi instinctul uman primordial de căutare a Deității.

92:0.3 (1003.3) 2. *Adjutantul înțelepciunii*- manifestarea, într-o minte adoratoare, a tendinței de a-și dirija adorarea în canale superioare de expresie și în concepte mereu mai extinse asupra realității Deității.

92:0.4 (1003.4) 3. *Duhul-Sfânt*- acesta este prima înzestrare supramentală, și el apare infailibil în toate personalitățile umane de bună credință. Slujirea lui pe lângă o minte înfometată de adorare și însetată de înțelepciune creează capacitatea de a înțelege prin sine însuși postulatul supraviețuirii umane, atât ca concept teologic, cât și ca experiență personală actuală și factuală.

92:0.5 (1003.5) Funcționarea coordonată a acestor trei servicii divine este întru totul suficientă pentru a declanșa și a urmări credința religiei evolutive. Aceste influențe sunt sporite mai târziu prin Ajustorii Gândirii, prin serafimi și prin Spiritul Adevărului, care accelerează orice cadență a dezvoltării religioase. Acești agenți au funcționat un timp îndelungat pe Urantia, și ei vor continua atâta timp cât această planetă va rămâne o sferă locuită. O mare parte a potențialului acestor agenți divini nu a avut încă niciodată ocazia să se exprime; multe dintre revelații vor fi făcute în cursul epocilor viitoare, pe măsură ce religia muritorilor se va înălța, nivel după nivel, până la înălțimile celeste ale valorii morontiale și ale adevărului spiritual.

1. Natura evolutivă a religiei

92:1.1 (1003.6) Evoluția religiei a fost urmărită în trecut de la frica primitivă și de la credința în fantome, prin numeroase stadii succesive de dezvoltare, incluzând eforturile, mai întâi pentru a constrânge spiritele și apoi pentru a le îmbuna. Fetișurile triburilor au devenit totemuri și zei tribali; formulele magice au devenit rugăciuni moderne. Circumcizia, care a fost mai întâi un sacrificiu, a devenit un procedeu igienic.

92:1.2 (1003.7) În cursul copilăriei sălbatice a raselor, religia a progresat de la adorarea naturii la fetișism, trecând prin cultul fantomelor. În zorile civilizației, rasa umană a îmbrățișat credințele mai mistice și mai simbolice, în timp ce astăzi, în pragul maturității ei, omenirea se pregătește să aprecieze adevărata religie și chiar un început de revelație a adevărului însuși.

92:1.3 (1004.1) Religia se naște ca reacție biologică a minții la credințele spirituale și la mediul înconjurător; ea este ultimul lucru care să piară sau să se schimbe dintr-o rasă. Religia este adaptarea societății, într-o anumită epocă, la ceea ce este misterios. Ca instituție socială, ea cuprinde rituri, simboluri, culte, scrieri, altare, sanctuare și temple. Apa sfințită, relicvele, fetișurile, farmecele, podoabele sacerdotale, clopotele, tobele și preoțimea sunt comune tuturor religiilor. Și este imposibil să se separe complet religia, care rezultă exclusiv din evoluție, de magie sau de vrăjitorie.

92:1.4 (1004.2) Misterul și puterea au stimulat întotdeauna sentimentele și temerile religioase, în timp ce emoția a funcționat continuu ca un puternic factor condiționant al dezvoltării lor. Frica a fost întotdeauna stimulul religios fundamental. Frica dă o formă zeilor religiei evolutive și motivează ritualul religios al credințelor

primitive. Pe măsură ce civilizația progresează, frica este modificată prin venerare, prin admirație, prin respect și prin simpatie, apoi condiționarea ei continuă prin remușcări și prin căință.

92:1.5 (1004.3) Un popor asiatic spunea prin învățăturile sale că „Dumnezeu este o mare teamă”; acesta este rezultatul religiei exclusiv evolutive. Isus, revelația de tipul cel mai elevat din viața religioasă, proclama că „Dumnezeu este iubire”.

2. Religia și moravurile

92:2.1 (1004.4) Religia este cea mai rigidă și cea mai inflexibilă dintre toate instituțiile umane, dar ea se adaptează cu întârziere schimbărilor sociale. În cele din urmă, religia evolutivă reflectă bine moravurile schimbătoare care, la rândul lor, pot fi afectate de religia revelată. Lent, sigur, dar fără plăcere, religia (cultul) merge în urma înțelepciunii - cunoașterea dirijată de rațiunea bazată pe experiență și iluminată de revelația divină.

92:2.2 (1004.5) Religia se agață de moravuri; ceea ce *era* este străvechi și presupus sacru. Din acest motiv, și numai din acesta, s-a făcut că uneltele de piatră au persistat multă vreme în epoca bronzului și a fierului. Arhivele voastre conțin următorul pasaj: „Iar dacă îmi faci un templu de piatră, să nu îl clădești din piatră cioplită, căci dacă folosești uneltele tale pentru a-l face, l-ai profanat”. Chiar și astăzi, hindușii își aprind focul folosind prin frecare un fel de sfredel primitiv. În cursul religiei evolutive, orice inovație a fost întotdeauna considerată ca un sacrilegiu. Sacramentul nu trebuia să fie compus

din alimente noi și manufacturate, ci din alimente mai primitive:
„Carnea friptă în foc și pâinea fără plămadă servite cu ierburi amare.”
Uzanțele sociale de toate tipurile, și chiar și procedurile legale, se
agață de formele vechi.

92:2.3 (1004.6) Când oamenii moderni se miră că Scripturile a diferite religii prezintă atât de multe pasaje care pot fi socotite drept obscene, ei ar trebui să reflecteze și să observe că generațiilor care au trecut le-a fost teamă să elimine ceea ce strămoșii lor socotiseră drept sfânt și sacru. O generație poate să considere ca obscene multe dintre lucrurile pe care generațiile precedente le-au acceptat ca făcând parte din moravurile admise, și chiar din ritualurile religioase aprobate. Un mare număr de controverse religioase au fost ocazionate de nesfârșite încercări de a concilia practicile străvechi, dar reprobabile, cu noile progrese ale rațiunii, de a găsi teorii plauzibile care să justifice crezurile care perpetuează obiceiurile vetuste și desuete.

92:2.4 (1004.7) Însă este ceva cât se poate de prostesc să vrei să accelerezi prea brusc creșterea religioasă. O rasă sau o națiune nu pot să asimileze, dintr-o religie avansată, decât părți rezonabil de coerente și de compatibile cu statutul ei evolutiv curent, și care țin cont de geniul ei de adaptare. Condițiile sociale, climatice, politice și economice exercită toate o influență în determinarea cursului și progresului evoluției religioase. Moralitatea socială nu e determinată de religie, nici măcar de religia evolutivă; acestea sunt mai degrabă forme de religie care sunt dictate de moralitatea rasială.

92:2.5 (1005.1) Rasele de oameni nu acceptă decât superficial o religie nouă și străină; de fapt, ei o adaptează la moravurile lor și la modurile lor vechi de a crede. Se găsește un bun exemplu la un trib

din Noua Zeelandă ai cărui preoți, după ce au acceptat nominal creștinismul, au declarat apoi că ar fi primit direct de la Gabriel revelațiile care dădeau asigurarea că acest același trib devenise poporul ales al lui Dumnezeu, și porunceau ca să li se îngăduie membrilor lui să se dedea liber la relații sexuale desfrânate și la multe altele dintre obiceiurile lor străvechi și reprehensibile. Toți creștinii nou-botezați au aderat imediat la această versiune nouă și mai puțin constrângătoare a creștinismului.

92:2.6 (1005.2) Într-o vreme sau alta, religia a sancționat toate felurile de comportamente contradictorii și nelogice; ea practic a aprobat, într-o epocă dată, tot ceea ce se consideră acum ca imoral sau nelegiuit. Conștiința, neînvățată de experiență și neajutată de rațiune, nu a fost niciodată și nici nu va putea vreodată să fie un ghid sigur și infailibil pentru conduita umană. Conștiința nu este o voce divină care vorbește sufletului omenesc; ea este numai suma totală a conținutului moral și etic al moravurilor dintr-un oarecare stadiu curent de existență; ea reprezintă pur și simplu concepția umană de reacție ideală într-un concurs de împrejurări dat.

3. Natura religiei evolutive

92:3.1 (1005.3) Studiul religiei omenesti este examinarea straturilor sociale fosilifere ale epocilor trecute. Moravurile zeilor antropomorfi reflectă fidel morala oamenilor care au fost primii în a concepe aceste deități. Religiile antice și mitologia descriu cu fidelitate credințele și tradițiile popoarelor pierdute de multă vreme în obscuritate. Aceste

străvechi practici culturale persistă alături de obiceiurile economice și de evoluțiile sociale noi și, bineînțeles, ele par în mod grosolan nelogice. Rămășițele cultului oferă o bună imagine a religiilor rasiale din trecut. Reamintiți-vă mereu că cultele nu sunt formate pentru a descoperi adevărul, ci mai degrabă pentru a promulga crezul lor.

92:3.2 (1005.4) Religia a fost întotdeauna o chestiune de rituri, de ritualuri, de practici, de ceremonii și de dogme. În general, ea a fost pângărită de o eroare care provoacă discordii persistente, iluzia poporului ales. Ideile religioase cardinale - incantația, inspirația, revelația, potolirea, căința, ispășirea, intervenția, sacrificiul, rugăciunea, spovedania, adorația, supraviețuirea după moarte, sacramentul, ritualul, prețul de răscumpărare, salutul, izbăvirea, alianța, impuritatea, purificarea, profeția, păcatul original - urcă toate până în timpurile foarte îndepărtate ale fricii primordiale de fantome.

92:3.3 (1005.5) Religia primitivă nu este nici mai mult nici mai puțin decât o prelungire a luptei pentru existența materială, înglobând existența de dincolo de mormânt. Practicile acestui crez reprezintă extinderea luptei pentru subzistență în domeniul unei lumi imaginare a spiritelor fantomă. Dar, dacă voi sunteți tentați să criticați religia evolutivă, atunci luați seama. Reamintiți-vă că ea reprezintă ceea ce *s-a întâmplat*; acesta este un fapt istoric. Amintiți-vă și că puterea unei idei nu rezidă în certitudinea sau în adevărul ei, ci mai degrabă în forța ei de seducție asupra oamenilor.

92:3.4 (1006.1) Religia evolutivă nu ia măsuri pentru a asigura schimbări sau revizuri; contrar științei, ea nu se îngrijește de propria sa corecție progresivă. Religia evoluată impune respect pentru că

adeptii ei cred că ea este *Adevărul*. „Credința transmisă sfinților odată pentru totdeauna” trebuie, în teorie, să fie în același timp definitivă și infailibilă. Cultul se opune dezvoltării pentru că progresul adevărat ar modifica sau ar distruge cultul însuși; de aceea, revizuirea trebuie să îi fie întotdeauna impusă.

92:3.5 (1006.2) Numai două influențe pot modifica și înălța dogmele religiei naturale; presiunea moravurilor în lent progres, și iluminarea periodică a revelațiilor epocii. Nu este surprinzător că progresul fusese lent; în timpurile străvechi, dacă cineva era progresist sau inventiv, el era trimis la moarte ca un vrăjitor. Cultul evoluează lent prin generații istorice și prin cicluri milenare, dar progresează. Credința evolutivă în fantome a pus bazele unei filozofii a religiei revelată care a distrus, în cele din urmă, superstiția care i-a dat naștere.

92:3.6 (1006.3) Religia a frânat dezvoltarea socială în multe feluri, însă, fără religie, nu ar fi fost nici moralitate, nici etică durabile, nici civilizație demnă de acest nume. Religia a fost mama multor culturi nereligioase; sculptura își are originea în cioplirea de idoli, arhitectura în construcția de temple, poezia în incantații, muzica în cântecele de adorare, teatrul în acțiunea de îndrumare a spiritului, iar dansul în festivalurile sezoniere de adorare.

92:3.7 (1006.4) Dar, în vreme ce atragem atenția asupra faptului că religia a fost esențială pentru dezvoltarea și prezervarea civilizației, trebuie notat că religia naturală a contribuit, de asemenea, în mare măsură, la paralizarea și la schilodirea civilizației înseși, pe care altminteri a încurajat-o și a întreținut-o. Religia a perturbat activitățile industriale și dezvoltarea economică; ea a risipit muncă și a delapidat

capitaluri; nu i-a fost întotdeauna de ajutor familiei; nu a favorizat cum trebuie pacea și bunăvoința; ea uneori a neglijat educația și a întârziat știința; a sărăcit pe nedrept viața sub pretextul de a îmbogăți moartea. Religia evolutivă, religia umană, a fost într-adevăr vinovată de toate aceste greșeli, erori și gafe, și de multe altele; ea a reușit totuși să mențină o etică culturală, o civilizație morală și o coeziune socială, și i-a permis religiei revelate ulterioare să compenseze aceste numeroase imperfecțiuni evolutive.

92:3.8 (1006.5) Religia evolutivă a fost instituția umană cea mai costisitoare, dar eficiența ei a fost incomparabilă. Religia umană nu se justifică decât în lumina civilizației evolutive. Dacă omul nu era produsul ascendent al evoluției animale, atunci acest curs de dezvoltare a religiei ar fi rămas fără justificare.

92:3.9 (1006.6) Religia a facilitat acumularea de capitaluri; ea a încurajat anumite tipuri de muncă; răgazul preoților a promovat arta și cunoașterea; în cele din urmă, rasa a câștigat mult ca urmare a tuturor acestor erori inițiale în tehnica etică. Șamanii, cinstiți și necinstiți, au fost teribil de costisitori, însă valoarea lor era pe deplin reflectată în costul lor. Profesiunile savante și știința însăși au ieșit la iveală din preoțimea parazitară. Religia a încurajat civilizația și a asigurat continuitatea societății; ea a fost forța de poliție morală a tuturor timpurilor. Religia a procurat disciplina umană și stăpânirea de sine, care au făcut posibilă *înțelepciunea*. Religia este biciul eficient al evoluției, care mână fără milă umanitatea indolentă și suferindă pentru a ieși din starea ei naturală de inerție intelectuală și a se înălța la nivelele superioare ale rațiunii și ale înțelepciunii.

92:3.10 (1006.7) Religia evolutivă, această moștenire sacră de ascensiune animală, trebuie mereu să continue să fie rafinată și înnobilită prin cenzura constantă a religiei revelate și prin cuptorul fierbinte al științei autentice.

4. Darul revelației

92:4.1 (1007.1) Revelația este evolutivă, dar întotdeauna progresivă. De-a lungul epocilor istoriei unei lumi, revelațiile succesive sunt întotdeauna în expansiune și mai luminătoare. Misiunea revelației constă în a selecționa și a cenzura religiile evolutive în succesiunea lor; dar, dacă revelația urmează să exalte și să înalțe pe etape religiile de evoluție, trebuie ca aceste vizite divine să descrie învățături care nu sunt prea îndepărtate de ideile și de reacțiile epocii în care sunt prezentate. Revelația trebuie să păstreze deci întotdeauna contactul cu evoluția, și chiar face acest lucru. Religia revelației se vede întotdeauna limitată de capacitatea oamenilor de a o recepta.

92:4.2 (1007.2) Dar, independent de relațiile lor sau de derivațiile lor aparente, religiile revelației sunt întotdeauna caracterizate printr-o credință într-o Deitate de valoare finală și într-un concept de supraviețuire a identității personalității după moarte.

92:4.3 (1007.3) Religia evolutivă este sentimentală, nu logică. Ea este reacția oamenilor la credința într-o lume ipotetică a spiritelor fantomă - reflexul uman al credinței stârnit de realizarea necunoscutului și de frica de el. Religia revelată este propusă de adevărata lume spirituală; ea este răspunsul cosmosului supraintelectual la setea pe care o au

muritorii de a crede în Deități universale și de a depinde de ele.

Religia evolutivă descrie tatonările omenirii care se învârt în cerc în căutarea adevărului; religia revelată *este* chiar acest adevăr.

92:4.4 (1007.4) Religia revelației a comportat numeroase evenimente, dintre care numai cinci au marcat o epocă. Acestea au fost următoarele:

92:4.5 (1007.5) 1. *Învățăturile dalamațiene*. Adevăratul concept de Primă Sursă-Centru a fost promulgat, pentru prima dată pe Urantia, de către cei o sută de membri corporali ai statului major al Prințului Caligastia. Această revelație în creștere a Deității s-a continuat timp de peste trei sute de mii de ani, până în clipa în care ea a fost brusc întreruptă de secesiunea planetară și de dezmembrarea regimului educativ. În afară de lucrarea lui Van, influența revelației dalamațiene a fost practic pierdută pentru întreaga lume. Chiar și nodiții uitaseră adevărurile în epoca sosirii lui Adam. Printre toți cei care au primit învățăturile celor o sută, oamenii roșii au fost cei care le-au conservat cel mai îndelungat timp, dar, în religia amerindiană, ideea de Mare Spirit nu era decât un concept vag până când contactul cu creștinismul l-a clarificat și întărit considerabil.

92:4.6 (1007.6) 2. *Învățăturile edenice*. Adam și Eva descriu din nou conceptul de Tată al tuturor la popoarele evolute. Dezmembrarea primului Eden a oprit cursul revelației adamice înainte ca ea să-și fi luat cu adevărat zborul, dar învățăturile rămase de la Adam au fost preluate de preoții setiți, iar unele dintre aceste adevăruri nu au fost niciodată în întregime pierdute pentru lume. Întreaga tendință a evoluției religioase levantine a fost modificată de învățăturile setiților,

însă, către anul 2.500 înaintea erei creștine, umanitatea pierduse în mare măsură din vedere ceea ce oferiseră prezentatorii revelației în epoca Edenului.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek din Salem*. Acest fiu din Nebadon trimis în ajutorul planetei a inaugurat cea de-a treia revelație a adevărului pe Urantia. Preceptele cardinale ale acestor învățături erau *încrederea* și *credința*. El dădea ca învățătură încrederea în omnipotența binefacerii lui Dumnezeu și proclama credința ca fiind actul prin care oamenii căpătau grația lui Dumnezeu. Aceste învățături s-au amestecat treptat cu credințele și cu practicile a diverse religii evolutive și au dat în cele din urmă naștere sistemelor teologice prezente pe Urantia la începutul primului mileniu de după Crist.

92:4.8 (1008.1) 4. *Isus din Nazaret*. Crist Mihail a prezentat, pentru a patra oară Urantiei conceptul de Dumnezeu ca Tată Universal, și, în general, această învățătură era *iubirea* și *servirea*, adorarea plină de afecțiune pe care un fiu creat o dă de bună voie în recunoașterea slujirii afectuoase a lui Dumnezeu, Tatăl său, și ca răspuns la această slujire; acesta este serviciul pe care fiii creați îl oferă din toată inima fraților lor bucurându-se să realizeze că, prin acest serviciu, ei îl servesc în egală măsură pe Dumnezeu Tatăl.

92:4.9 (1008.2) 5. *Capitolele Urantiei*. Aceste expuneri, din care face parte capitolul prezent, constituie cea mai recentă prezentare a adevărului înaintea muritorilor Urantiei. Ele se deosebesc de toate revelațiile anterioare, căci ele nu reprezintă lucrarea unei singure personalități din univers, ci o prezentare compusă de numeroase ființe. Totuși, niciodată nici o revelație nu poate fi completă înainte de

realizarea Tatălui Universal. Toate celelalte slujiri celeste nu sunt decât parțiale, trecătoare și practic adaptate la condițiile locale de timp și de spațiu. Este posibil ca admitând acest lucru, să se micșoreze forța și autoritatea imediate ale tuturor revelațiilor, dar pe Urantia a venit vremea în care este oportun să se facă aceste declarații deschise, chiar și cu riscul de a slăbi influența și autoritatea prezentei opere, care reprezintă revelația cea mai recentă a adevărului raselor muritoare ale Urantiei.

5. Marii conducători religioși

92:5.1 (1008.3) În religia evolutivă, zeii sunt concepuți ca existând sub înfățișarea oamenilor. În religia revelată, oamenii sunt învățați că ei sunt fiii lui Dumnezeu - și chiar modelați sub imaginea finită a divinității. În credințele care sintetizează învățăturile revelației și produsele evoluției, conceptul de Dumnezeu este un amestec:

92:5.2 (1008.4) 1. De idei preexistente ale cultelor evolutive.

92:5.3 (1008.5) 2. De idei sublime ale religiei revelate.

92:5.4 (1008.6) 3. De puncte de vedere personale ale marilor șefi religioși, ale profețiilor și ale învățătorilor omenirii.

92:5.5 (1008.7) Cea mai mare parte a marilor epoci religioase au fost inaugurate de viața și de învățăturile unei personalități ieșite din comun. Majoritatea mișcărilor morale istorice demne de menționat și-au avut originea în îndrumările unui conducător. Oamenii au avut întotdeauna tendința de a-l venera pe acest conducător, chiar și în pofida învățăturilor sale, de a respecta personalitatea sa, chiar

pierzând din vedere adevărurile pe care le proclama aceasta. Acest lucru nu este lipsit de motiv: inima omului evolutiv conține dorința instinctivă de a primi ajutorul de sus și de dincolo. Această dorință arzătoare este menită să anticipeze apariția pe Terra a Prințului Planetar și a Fiilor Materiali ulteriori. Pe Urantia, oamenii au fost privați de acești șefi și conducători supraumani; de aceea, ei caută constant să compenseze această pierdere, înconjurându-i pe șefii lor umani cu legende care vădesc origini supranaturale și cariere miraculoase.

92:5.6 (1008.8) Multe rase și-au închipuit că șefii lor erau născuți de fecioare; carierele lor sunt bine presărate cu episoade miraculoase, iar întoarcerea lor este întotdeauna așteptată de grupurile lor respective. Oamenii din triburile Asiei centrale așteaptă încă întoarcerea lui Gingis Han; în Tibet, în China și în India, cel așteptat este Buddha, iar în cadrul Islamului, Mahomed; la amerindieni, acesta era Onamonalonton; la evrei era, în general, întoarcerea lui Adam ca șef întrupat. În Babilon, zeul Marduk era o perpetuare a legendei lui Adam, ideea de fiu-de-Dumnezeu, veriga care pune în legătură omul cu Dumnezeu. Ca urmare a apariției lui Adam pe pământ, așa-zișii fii ai lui Dumnezeu erau ceva obișnuit printre rasele lumii.

92:5.7 (1009.1) Dar, independent de teama superstițioasă pe care cineva o încerca adesea față de ei, fapt este că acești învățători au fost personalități temporale servind ca puncte de sprijin pârghiilor adevărului revelat, pentru a face să progreseze moralitatea, filozofia și religia omenirii.

92:5.8 (1009.2) Pe parcursul unui milion de ani de istorie umană a Urantiei au existat sute și sute de șefi religioși, de la Onagar până la

Guru Nanak. În acest timp, s-au produs multe fluxuri și refluxuri ale marelui adevărului religios și ale credinței spirituale și, în trecut, fiecare renaștere a religiei pe Urantia a fost identificată cu viața și cu învățăturile vreunui șef religios. Studiind învățătorii timpurilor recente, se poate dovedi utilă gruparea lor pe șapte epoci religioase majore de istorie a Urantiei după Adam.

92:5.9 (1009.3) 1. *Perioada setită*. Preoții setiți, regenerați sub conducerea lui Amosad, au devenit marii învățători postadamici. Ei au activat în toate ținuturile andiților, iar influența lor în timp a persistat cel mai mult la greci, la sumerieni și la hinduși. La cei din urmă, ei au existat până în epoca actuală, ca brahmani ai credinței hinduse. Setiții și fideli lor nu au pierdut niciodată în întregime conceptul de Trinitate revelat de Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era misionarilor melchizedeki*. Într-o mare măsură, religia Urantiei a fost regenerată de eforturile învățătorilor însărcinați de Machiventa Melchizedek în epoca în care el trăia și își răspândea învățătura în Salem, aproape cu două mii de ani înaintea lui Crist. Acești misionari proclamau credința ca preț pentru grația lui Dumnezeu; învățăturile lor nu au provocat apariția imediată a religiilor, dar au format totuși bazele pe care învățătorii ulteriori ai adevărului trebuiau să clădească religiile Urantiei.

92:5.11 (1009.5) 3. *Era posterioară lui Melchizedek*. Amenemope și Ikhnaton își răspândeau amândoi învățătura în cursul acestei perioade, dar geniul religios cel mai remarcabil al erei posterioare lui Melchizedek a fost șeful unui grup de beduini levantini, fondatorul religiei ebraice - Moise. Moise a predicat monoteismul. El a zis:

„Ascultă, O, Israele, Domnul nostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu”. „Domnul, el este Dumnezeu, și nu mai există nimeni altul ca el”. El a căutat cu stăruință să deșrădăcineze, la poporul său, vestigiile cultului fantomelor, mergând chiar până la a prescrie pedeapsa cu moartea pentru cel care îl practica. Monoteismul lui Moise a fost modificat de succesorii săi, dar mai târziu ei au revenit la multe dintre învățăturile lui. Măreția lui Moise rezidă în înțelepciunea și în pătrunderea sa. Au fost oameni care au avut concepte și mai mari asupra lui Dumnezeu, dar nici unul nu a reușit vreodată atât de bine să facă să se adopte credințe atât de avansate de către un număr atât de mare de persoane.

92:5.12 (1009.6) 4. *Cel de-al șaselea secol de dinaintea lui Crist.*

Acesta a fost unul dintre cele mai mari secole de trezire religioasă la care fusese vreodată martoră Urantia. Numeroase personalități s-au ridicat ca să proclame adevărul, și printre ele se pot invoca Gautama, Confucius, Lao-Tse, Zoroastru și învățătorii jainiști. Învățăturile lui Gautama sunt foarte larg răspândite în Asia; milioane de oameni îl respectă în calitate de Buddha. Confucius a jucat pentru moralitatea chineză același rol ca și Platon pentru filozofia greacă; învățăturile lor au avut fără îndoială repercusiuni religioase, dar, strict vorbind, nici unul dintre cei doi nu era un învățător religios. Lao-Tse a avut o viziune mai largă asupra lui Dumnezeu în Tao decât Confucius în omenire sau decât Platon în idealism. Zoroastru, deși foarte influențat de conceptul predominant al dualismului spiritual, binele și răul, exalta categoric, în același timp, ideea unei Deități eterne și de victorie ultimă a luminii asupra întunericului.

92:5.13 (1010.1) 5. *Primul secol al erei creștine.* Ca învățător religios, Isus din Nazaret a pornit de la cultul stabilit de Ioan Botezătorul și s-a îndepărtat atât cât a putut de posturi și de forme. În afară de Isus, Paul din Tars și Filon din Alexandria au fost cei mai mari învățători religioși ai acestei epoci. Conceptele lor asupra religiei au jucat un rol dominant în evoluția credinței care poartă numele lui Crist.

92:5.14 (1010.2) 6. Paragraph 92:5.13 is missing. 92:5.14 was misnumbered

92:5.15 (1010.3) 7. *Cel de-al șaselea secol al erei creștine.* Această perioadă comportă două mișcări religioase: dezmembrarea unității creștinismului în Occident și sinteza unei noi religii în Orient. În Europa, creștinismul devenit o instituție atinsese un grad de scleroză care a făcut continuarea creșterii sale incompatibilă cu unitatea. În Orient, învățăturile conjugate ale Islamului, ale hinduismului și ale budismului au fost sintetizate de Nanak și de fideli lui în sikism, una dintre religiile cele mai evolute ale Asiei.

92:5.16 (1010.4) Viitorul Urantie va fi indubitabil caracterizat de apariția învățătorilor adevărului religios - Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea tuturor creaturilor. Dar trebuie sperat că eforturile înflăcărate și sincere ale acestor viitori profeți vor fi mai puțin îndreptate către întărirea barierelor dintre religii, și mai mult către creșterea unei fraternități religioase de adorare spirituală printre numeroși fideli ai teologiilor intelectuale diferite, atât de caracteristice planetei Urantia din Satania.

6. Religiile compozite

92:6.1 (1010.5) Religiile Urantieii din secolul al douăzecilea oferă un tablou interesant al evoluției sociale a tendinței umane către adorare. Multe credințe au progresat foarte puțin de la epoca cultului fantomelor. Ca grup, pigmeii din Africa nu au reacții religioase, deși unii dintre ei cred puțin într-un mediu înconjurător alcătuit de spirite. Ei sunt astăzi exact în punctul unde se găseau oamenii primitivi la începutul evoluției religiei. Credința fundamentală a religiei primitive era în supraviețuirea după moarte. Ideea de a adora un Dumnezeu personal denotă o dezvoltare evolutivă avansată, și chiar și primul stadiu de revelație. Dyakșii nu au instituit decât practicile religioase cele mai primitive. Eschimoșii și amerindienii încă nu aveau, până mai recent, decât concepte foarte sărace despre Dumnezeu; ei credeau în fantome, și aveau o vagă idee despre un fel de supraviețuire după moarte. Aborigenii australieni de astăzi au doar o frică de fantome, groază de singurătate, și o adorare rudimentară a strămoșilor. Zulușii tocmai sunt pe cale de a elabora o religie a sacrificiilor și a fricii de fantome. Numeroase triburi africane nu au depășit încă stadiul fetișismului evoluției religioase, exceptând cazul când ele au suferit influența misionarilor creștini și musulmani. Totuși, câteva grupuri sunt atașate de multă vreme de ideea de monoteism, asemeni tracilor de altădată care credeau de asemenea în nemurire.

92:6.2 (1010.6) Pe Urantia, religia evolutivă și religia revelată progresează cot la cot, în timp ce se amestecă și fuzionează în diverse

sisteme teologice care sunt recunoscute în lume în epoca redactării capitolelor prezente. Aceste religii, cele ale secolului al douăzecilea al Urantieii, pot fi enumerate după cum urmează:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduismul - cea mai veche.
- 92:6.4 (1011.2) 2. Religia ebraică.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Budismul.
- 92:6.6 (1011.4) 4. Învățăturile lui Confucius.
- 92:6.7 (1011.5) 5. Credințele taoiste.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrismul.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Șintoismul.
- 92:6.10 (1011.8) Paragraph 92:6.10 is missing
- 92:6.11 (1011.9) 9. Creștinismul.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islamul.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikismul - cea mai recentă.

92:6.14 (1011.12) Religiile cele mai evolute ale antichității erau iudaismul și hinduismul, și au exercitat fiecare în parte o mare influență asupra cursului dezvoltării religioase în Occident și în Orient. Hindușii și evreii credeau că religiile lor erau inspirate și revelate, și că toate celelalte erau forme decadente al unicei credințe adevărate.

92:6.15 (1011.13) India este divizată între religiile hindusă, sikhă, musulmană și jainistă, dintre care fiecare îl descrie pe Dumnezeu, pe om și universul conform propriilor ei concepții. China urmează învățăturile taoiste și ale lui Confucius. Șinto este respectată în Japonia.

92:6.16 (1011.14) Paragraph 92:6.16 is missing

92:6.17 (1011.15) Religia ebraică înglobează tranziția filozofică dintre politeism și monoteism; ea este o verigă evolutivă dintre religiile de evoluție și religiile de revelație. Evreii au fost singurul popor occidental care să urmeze evoluția zeilor lor primitivi până la capăt, până la Dumnezeu revelației, dar acest adevăr nu a fost niciodată larg acceptat înaintea epocii lui Isaia, care a predicat din nou ideea mixtă de o Deitate rasială conjugată cu un Creator Universal: „O Domn al Oștilor, Dumnezeu al Israelului, tu ești Dumnezeu, chiar tu; tu ai creat cerul și pământul”. La un moment dat, speranța supraviețuirii civilizației occidentale a rezidat în sublimul concept ebraic de bunătate și în conceptul grecesc avansat de frumusețe.

92:6.18 (1011.16) Religia creștină este religia care tratează despre viața și învățăturile lui Crist; ea este bazată pe teologia iudaismului, modificată de asimilarea anumitor învățături ale lui Zoroastru și de filozofia greacă, și formulată în principal de trei personalități: Filon, Petru și Pavel. Ea a trecut prin numeroase faze de evoluție de la Pavel, și este atât de occidentalizată, încât multe popoare neeuropene consideră cu totul natural creștinismul ca revelația străină a unui Dumnezeu străin, și ca fiind destinată străinilor.

92:6.19 (1011.17) Islamul este legătura religio-culturală dintre Africa de Nord, Levant și Asia de sud-est. Aceasta a fost teologia iudaică, în legătură cu învățăturile creștine ulterioare, care au făcut Islamul monoteist. Discipolii lui Mahomed s-au poticnit de învățăturile avansate ale Trinității; ei nu puteau înțelege doctrina celor trei personalități divine și a unei singure Deități. Este întotdeauna dificil să se determine mintea evolutivă să accepte *deodată* un adevăr

superior revelat. Omul este o creatură evolutivă și, în ansamblu, trebuie ca el să-și dobândească religia sa prin tehnici evolutive.

92:6.20 (1012.1) Cultul strămoșilor a constituit, într-o anumită epocă, un progres incontestabil în evoluția religioasă, dar este în același timp uimitor și regretabil că acest concept primitiv persistă în China, în Japonia și în India printre atât de multe idei relativ mai avansate precum budismul și hinduismul. În Occident, cultul strămoșilor a devenit venerarea zeilor naționali și respectul pentru eroii rasei. În secolul al douăzecilea, această religie naționalistă de venerare a eroilor și-a făcut apariția în diverse laicisme radicale și naționaliste care caracterizează multe rase și națiuni occidentale. Această atitudine se regăsește, de asemenea, în mare parte în marile universități și în importantele comunități industriale ale popoarelor de limbă engleză. Ideea că religia nu este decât „căutarea în comun a vieții de sfințenie” nu diferă mult de aceste concepte. 'Religiile naționale' nu reprezintă nimic mai mult decât o întoarcere la adorarea primitivă a împăratului la romani, iar la shintoști - adorarea Statului în familia imperială japoneză.

7. Evoluția ulterioară a religiei

92:7.1 (1012.2) Religia nu poate niciodată să devină un fapt științific. Filozofia poate, într-adevăr, să stea pe o bază științifică, însă religia rămâne întotdeauna fie evolutivă, fie revelată, fie o combinație eventuală a celor două, cum este cazul în lumea de azi.

92:7.2 (1012.3) Noile religii nu pot fi născocite; ele sunt fie provenite dintr-o evoluție fie *revelate deodată*. Toate religiile evolutive sunt pur și simplu expresii progresive ale credințelor vechi, ale noilor adaptări, ale noilor ajustări. Vechiul nu încetează să existe; el este întemeiat pe ceea ce este nou, la fel ca și în cazul sikhismului care a înmugurit, a înflorit și și-a înfipt rădăcinile în solul și în formele hinduismului, ale budismului, ale islamismului și ale altor culte contemporane. Religia primitivă era foarte democratică; sălbaticii luau și dădeau cu împrumut cu ușurință. Numai odată cu religia revelată s-a întâmplat să apară egoismele teologice autocratice și intolerante.

92:7.3 (1012.4) Numeroase religii ale Urantiei sunt toate bune în măsura în care îl aduc pe om la Dumnezeu, și în măsura în care îi aduc omului realizarea Tatălui. Este o eroare, pentru un grup religios oarecare, să își imagineze că propriul său crez este *Adevărul*; această atitudine denotă mai multă aroganță teologică decât certitudine în credință. Toate religiile Urantiei fără excepție ar profita din faptul de a studia și a asimila cel mai bun dintre adevărurile conținute în toate celelalte, căci ele conțin toate adevărurile. Oamenii religioși ar face mai bine să ia cu împrumut ceea ce este cel mai bun în credința spirituală vie a vecinilor lor, decât să denunțe ceea ce este mai rău în superstițiile lor remanente și în ritualurile lor desuete.

92:7.4 (1012.5) Toate aceste religii au apărut ca rezultat al reacției intelectuale variabile a oamenilor la îndrumări spirituale identice. Ei ar trebui să abandoneze orice speranță de a ajunge la o uniformitate a crezului, a dogmelor și a riturilor - căci acestea sunt intelectuale; însă ei pot, și vor ajunge într-o zi, să realizeze o unitate în adorarea sinceră

a Tatălui tuturor, pentru că acest lucru este spiritual, și este veșnic adevărat că în spirit toți oamenii sunt egali.

92:7.5 (1012.6) Religia primitivă era în mare măsură o conștiință a valorilor materiale, dar civilizația înalță valorile religioase, căci adevărata religie este consacrarea de sine servirii valorilor semnificative și supreme. Pe măsură ce religia evoluează, etica devine filozofia moralei, iar moralitatea devine autodisciplină prin criteriile semnificațiilor superioare și ale valorilor supreme - idealurile divine și spirituale. Religia devine astfel o devoțiune spontană și emoționantă, experiența vie a fidelității iubirii.

92:7.6 (1013.1) Calitatea unei religii se apreciază după:

92:7.7 (1013.2) 1. Valorile nivelului ei - loialitățile.

92:7.8 (1013.3) 2. Profunzimea semnificațiilor ei - sensibilizarea indivizilor la aprecierea idealistă a acestor valori superioare.

92:7.9 (1013.4) 3. Intensitatea consacrării - gradul de devoțiune față de aceste valori divine.

92:7.10 (1013.5) 4. Progresul fără piedici al personalității pe această cale cosmică de viață spirituală idealistă, realizarea filiației cu Dumnezeu și a cetățeniei indefinit progresive în univers.

92:7.11 (1013.6) Semnificațiile religioase progresează în conștiința de sine atunci când copilul transferă de la părinții lui la Dumnezeu ideile lui asupra omnipotenței. Toată experiența religioasă a unui asemenea copil depinde foarte mult de faptul că relațiile lui cu părinții au fost dominate de frică sau de dragoste. Sclavii au încercat întotdeauna mari dificultăți în transformarea fricii de stăpânii lor în concepte de dragoste de Dumnezeu. Civilizația, știința și religiile superioare

trebuie să elibereze lumea de aceste frici născute din spaima de fenomenele naturale. O mai mare iluminare ar trebui astfel să îi scape pe muritorii educați de a depinde de un intermediar oarecare pentru a comunica cu Dumnezeu.

92:7.12 (1013.7) Stadiile intermediare ale ezitării idolatre pentru transferarea venerării lucrurilor omenești și vizibile către lucrurile divine și invizibile sunt inevitabile, dar aceste stadii ar trebui să fie scurtate de conștiința de înlesnirile aduse de slujirea spiritului divin superior. Totuși, oamenii au fost profund influențați nu numai de conceptele lor de Deitate, ci și de caracterul de eroi pe care ei au ales să-i onoreze. E ceva foarte nefericit ca aceia care au ajuns să venereze Cristul divin și să-l reînvie neglijaseră omul - viteazul și curajosul erou - Ioșua ben Iosif.

92:7.13 (1013.8) Oamenii moderni au în ei înșiși o conștiință suficientă a religiei, dar obiceiurile lor de adorare sunt făcute confuze și sunt discreditate de metamorfozarea lor accelerată și de dezvoltarea lor științifică fără precedent. Bărbații și femeile care gândesc vor ca religia să fie definită din nou, și această cerință va obliga religia să se reevalueze.

92:7.14 (1013.9) Omul modern este confruntat cu sarcina de a face într-o singură generație mai multe reajustări în valorile umane decât au fost făcute în două mii de ani. Iar toate astea influențează atitudinea socială față de religie, căci religia este un mod de a trăi precum și o tehnică de a gândi.

92:7.15 (1013.10) Adevărata religie trebuie mereu să fie simultan eternul fundament și steaua călăuzitoare a tuturor civilizațiilor durabile.

92:7.16 (1013.11) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 92](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 94](#) >>

Capitolul 93

Machiventa Melchizedek

93:0.1 (1014.1) MELCHIZEDEKII sunt larg cunoscuți ca Fii de intervenție, căci ei se angajează într-o uimitoare serie de activități în lumile unui univers local. Când se pune o problemă extraordinară sau când trebuie să se încerce ceva neobișnuit, foarte adesea un Melchizedek este cel care acceptă misiunea. Aptitudinea Fiilor Melchizedeki de a opera în caz de urgență și pe nivele foarte diversificate ale universului, chiar și pe nivelul fizic de manifestare a personalității, este specifică ordinului lor. Numai Purtătorii Vieții împărtășesc, într-o oarecare măsură, această extindere metamorfică a funcțiunilor personalității.

93:0.2 (1014.2) Ordinul Melchizedek de filiație universală a fost extrem de activ pe Urantia. Un corp de doisprezece dintre ei a servit în legătură cu Purtătorii Vieții. Un corp ulterior de doisprezece a asigurat administrarea provizorie a lumii voastre la puțin timp după secesiunea lui Caligastia, și și-a păstrat autoritatea până la epoca lui Adam și a Evei. Acești doisprezece Melchizedeki au revenit pe Urantia după greșeala lui Adam și a Evei, și au continuat apoi ca administratori provizorii ai planetei, până în ziua în care Isus din Nazaret, în calitate de Fiu al Omului, a devenit Prințul Planetar titular al Urantieii.

1. Încarnarea lui Machiventa

93:1.1 (1014.3) Adevărul revelat a fost amenințat cu dispariția în cursul mileniilor care au urmat eșuării misiunii lui Adam de pe Urantia. Din punct de vedere intelectual, rasele umane făceau progrese, dar, din punct de vedere spiritual, ele pierdeau lent teren. Către anul 3000 înaintea erei creștine, conceptul de Dumnezeu devenise foarte vag în mintea oamenilor.

93:1.2 (1014.4) Cei doisprezece administratori provizorii melchizedeki erau la curent cu proiectul de manifestare al lui Mihail pe planeta lor, dar nu știau cât de curând se va produce acest lucru. De aceea, ei s-au reunit în consiliu solemn și au cerut celor Preaînălți ai Edentiei să fie luate dispoziții pentru a se menține lumina adevărului pe Urantia. Această cerere a fost respinsă, cu mențiunea că „conducerea treburilor pe 606 a Sataniei este în întregime în mâinile

conservatorilor Melchizedeki”. Aceștia au apelat atunci la ajutorul Tatălui Melchizedek, dar au primit numai notificarea că ei trebuie să continue să susțină adevărul în maniera pe care ar fi ales-o ei înșiși „până la sosirea unui Fiu de consacrare”, care „va salva de la decădere și incertitudine titlurile planetare”.

93:1.3 (1014.5) Ca o consecință a reducerii complete a celor doisprezece administratori provizorii ai planetei la propriile lor resurse, unul dintre ei, Machiventa Melchizedek, a candidat voluntar pentru a face ceea ce nu fusese făcut decât de șase ori în toată istoria Nebadonului: să se întruchipeze temporar pe pământ ca un om al tărâmului, să se dăruiască ca un Fiu de intervenție pentru a sluji lumea. Autoritățile Salvingtonului au acordat permisiunea de a se întreprinde această aventură, și încarnarea efectivă a lui Machiventa Melchizedek a fost consumată aproape de locul care avea să devină orașul Salemului, în Palestina. Întreaga operație de materializare a acestui Fiu Melchizedek a fost îndeplinită de administratorii planetari provizorii cu cooperarea Purtătorilor Vieții, a anumitor Controlori Fizici Principali și a altor personalități celeste rezidente pe Urantia.

2. Înțeleptul din Salem

93:2.1 (1015.1) Era cu 1973 de ani înainte de nașterea lui Isus când Machiventa s-a coborât la rasele umane ale Urantiei. Venirea lui a avut loc fără fast; nici un ochi omenesc nu a fost martor la materializarea sa. Prima dată când l-a observat un muritor a fost ziua memorabilă în care a intrat în cortul lui Amdon, un crescător de

animale caldeean de origine sumeriană. Proclamarea misiunii sale a fost încorporată în simpla declarație pe care el a făcut-o acestui păstor: „Eu sunt Melchizedek, preot al El Elyonului, Cel Prea-înalt, singurul și unicul Dumnezeu”.

93:2.2 (1015.2) După ce păstorul și-a revenit din uluirea lui și l-a asaltat pe acest străin cu numeroase întrebări, el i-a cerut lui Melchizedek să cineze cu el. Aceasta a fost prima oară, în lunga sa carieră universală, când Machiventa a mâncat alimente materiale, hrana care urma să-l susțină pe durata celor nouăzeci și patru de ani ai vieții sale ca ființă materială.

93:2.3 (1015.3) În noaptea aceea, în timp ce conversau sub cerul înstelat, Melchizedek a inaugurat misiunea sa de revelare a adevărului realității lui Dumnezeu când, cu o mișcare circulară a brațului, el s-a întors către Amdon zicându-i: „El Elyon, cel Preaînalt, este creatorul divin al stelelor și al cerului, și chiar și al acestui pământ pe care trăim, și el este, de asemenea, Dumnezeul suprem al cerului”.

93:2.4 (1015.4) În câțiva ani, Melchizedek adunase în jurul lui un grup de elevi, de discipoli și de credincioși, care au format nucleul comunității ulterioare a Salemului. El era binecunoscut în toată Palestina ca fiind preotul lui El Elyon, cel Preaînalt, și ca înțelept al Salemului. La anumite triburi din împrejurimi, el era adesea numit șeicul sau regele Salemului. Salemul era locul care, după dispariția lui Melchizedek, a devenit orașul lui Iebus, care a primit mai târziu numele de Ierusalem.

93:2.5 (1015.5) În aparența sa personală, Melchizedek semăna cu un membru al popoarelor sumeriene și nodite pe atunci contopite; el avea

aproape un metru și optzeci de centimetri înălțime și o ținută impunătoare. El vorbea caldeeană și o jumătate de duzină de alte limbi. Se îmbrăca asemenea preoților din Canaan, doar că, pe pieptul său, el purta o emblemă din trei cercuri concentrice, simbolul Trinității Paradisului aflat în uz în Satania. În cursul funcției sale, această insignă din trei cercuri concentrice a fost considerată de către discipolii săi ca fiind atât de sacră încât nu au îndrăznit niciodată să se servească de ea, iar după trecerea câtorva generații, această emblemă a fost repede uitată.

93:2.6 (1015.6) Cu toate că Machiventa a trăit în felul oamenilor ținutului, el nu s-a căsătorit niciodată și nici n-ar fi putut lăsa urmași pe pământ. Corpul său fizic, deși semăna cu acela al unui om, era în realitate de un ordin particular, acela al corpurilor special construite folosite de cei o sută de membrii materializați ai statului major al Prințului Caligastia, numai că el nu purta plasma vitală a nici unei rase umane. Arborele vieții nici nu mai era disponibil pe Urantia. Dacă Machiventa ar fi rămas pe pământ pentru o perioadă lungă, mecanismul său fizic s-ar fi deteriorat treptat. Indiferent de situație, el și-a încheiat misiunea de manifestare la nouăzeci și patru de ani, cu mult înainte ca trupul său material să fi început să se dezintegreze.

93:2.7 (1016.1) Acest Melchizedek încarnat a primit un Ajustor al Gândirii care a locuit în personalitatea sa umană ca sfetnic al timpului și ca mentor al cărnii. Acest spirit al Tatălui a dobândit astfel experiența și introducerea practică în problemele Urantiei, precum și în tehnica de locuire într-un Fiu încarnat. Grație acestui fapt a putut el să acționeze cu atâta curaj în mintea umană a Fiului lui Dumnezeu care a venit mai târziu, când Mihail a apărut pe pământ sub înfățișarea

unui trup muritor. Acesta este unicul Ajustor al Gândirii care a activat vreodată de două ori într-o minte de pe Urantia, dar în ambele cazuri, acest lucru a fost atât divin, cât și uman.

93:2.8 (1016.2) Pe durata încarnării sale, Machiventa a rămas într-un contact continuu cu cei unsprezece tovarăși ai lui din corpul de conservatori planetari, dar el nu putea comunica cu alte ordine de personalități celeste. În afară de administratorii provizorii Melchizedeki, el nu avea mai mult contact cu inteligențe supraumane decât o ființă umană obișnuită.

3. Învățăturile lui Melchizedek

93:3.1 (1016.3) După un deceniu, Melchizedek a organizat școlile sale din Salem modelându-le după sistemul antic dezvoltat de primii preoți setiți ai celui de-al doilea Eden. Chiar și ideea de dijmă, care a fost introdusă de cel pe care l-a convertit mai târziu, Avraam, a provenit, de asemenea, din tradiții ambigue privind metodele setiților antici.

93:3.2 (1016.4) Melchizedek propovăduia conceptul unui Dumnezeu unic, al unei Zeități universale, dar el a îngăduit poporului să confunde acest Dumnezeu cu Tatăl Constelației Norlatiadekului, pe care l-a denumit El Elyon - cel Preaînalt. Melchizedek a păstrat tăcerea aproape totală cu privire la statutul lui Lucifer și al stării de lucruri de pe Ierusem. Lanaforge, Suveranul Sistemului, a avut foarte puțin de-a face cu Urantia înainte ca Mihail să-și fi desăvârșit

consacrarea. Pentru majoritatea ucenicilor Salemului, Edentia era cerul, și cel Preaînalt era Dumnezeu.

93:3.3 (1016.5) Simbolul celor trei cercuri concentrice, pe care Melchizedek l-a adoptat ca insignă a consacrării sale, a fost interpretat de majoritatea oamenilor ca reprezentând cele trei ținuturi: al oamenilor, al îngerilor și al lui Dumnezeu. Melchizedek i-a lăsat să persiste în această credință; foarte puțini dintre discipolii lui au știut vreodată că aceste trei cercuri erau emblematice pentru infinitul, pentru eternitatea și pentru universalitatea Trinității Paradisului, care întreține universul și îl dirijează în mod divin. Chiar și Avraam a privit acest simbol ca reprezentându-i mai degrabă pe cei Trei Preaînalți ai Edentiei, căci el a fost învățat că cei trei Părinți ai Constelației acționau ca o ființă unică. În măsura în care Melchizedek predica conceptul Trinității simbolizat de insigna sa, el îl asocia în general cu cei trei șefi vorondadeki ai constelației Norlatiadekului.

93:3.4 (1016.6) Pentru grupul partizanilor săi, el nu a făcut nici un efort de a prezenta învățături depășind subiectul guvernării celor Trei Preaînalți ai Edentiei - Zeii Urantiei. Melchizedek le propovăduia totuși anumitor fideli adevărurile superioare, care includeau conducerea și organizarea universului local. Dar, strălucitului său discipol Nordan Kenitul și grupului său de ucenici serioși, el le destăinuia adevărurile suprauniversului și chiar și pe cele ale Havonei.

93:3.5 (1016.7) Membrii familiei lui Katro, la care Melchizedek a locuit timp de peste treizeci de ani, cunoșteau multe dintre aceste adevăruri superioare și le-au perpetuat multă vreme în familiile lor, chiar și până în epoca ilustrului lor descendent Moise. Acesta s-a aflat

astfel în posesia unei tradiții autoritare din vremea lui Melchizedek, căci ea îi fusese transmisă prin ramura paternă a strămoșilor lui și de asemenea prin alte surse ce țineau de ramura sa maternă.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek îi învăța pe discipolii lui tot ceea ce erau în stare să absoarbă și să asimileze. Multe idei religioase moderne privitoare la cer și la pământ, la om, la Dumnezeu și la îngeri nu sunt foarte îndepărtate de aceste învățături ale lui Melchizedek. Dar acest mare învățător a subordonat totul doctrinei unui Dumnezeu unic, o Zeitate universală, un Creator celest, un Tată divin. El a insistat asupra acestei învățături pentru a face apel la adorarea umană și pentru a pregăti drumul pentru apariția ulterioară a lui Mihail în calitate de Fiu al aceluiasi Tată Universal.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek propovăduia că la un moment dat în viitor, un alt Fiu al lui Dumnezeu va veni să se încarneze asemeni lui, dar care se va naște dintr-o femeie; de aceea, numeroși învățători de mai târziu au susținut că Isus era un preot, sau un pastor, „pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”.

93:3.8 (1017.2) Și astfel Melchizedek a pregătit calea și a stabilit stadiul monoteist al tendinței lumii pentru manifestarea unui Fiu Paradisiac actual al acestui Dumnezeu unic, pe care îl descria într-un mod atât de viu ca fiind Tatăl tuturor, și pe care îl reprezenta lui Avraam ca pe un Dumnezeu care acceptă oamenii sub simpla condiție a unei credințe personale. Când Mihail a apărut pe pământ, el a confirmat tot ceea ce arătase Melchizedek cu privire la Tatăl Paradisului.

4. Religia Salemului

93:4.1 (1017.3) Ceremoniile de cult din Salem erau foarte simple.

Orice persoană care semna pe tabletele de lut ale listelor bisericii melchizedeke sau punea pe ele vreun însemn, învăța pe de rost crezul următor, la care și subscria:

93:4.2 (1017.4) 1. Eu cred în El Elyon, Dumnezeuul Preaînalt, singurul Tată Universal și Creator al tuturor lucrurilor.

93:4.3 (1017.5) 2. Eu accept alianța lui Melchizedek cu cel Preaînalt, după care grația lui Dumnezeu este acordată credinței mele, iar nu sacrificiilor și ofrandelor arse.

93:4.4 (1017.6) 3. Eu făgăduiesc să dau ascultare celor șapte porunci ale lui Melchizedek și să anunț tuturor oamenilor vestea bună a acestei alianțe cu Cel Preaînalt.

93:4.5 (1017.7) Crezul coloniei Salemului s-a limitat la aceasta, dar chiar și această simplă și scurtă declarație de credință era prea mult și prea avansată pentru oamenii respectivei epoci. Ei nu erau încă în stare să priceapă ideea că grația divină se obține gratuit - prin credință. Ei erau prea adânc înrădăcinați în credința că oamenii sunt născuți decăzuți în raport cu zeii. Ei făcuseră prea multă vreme și cu prea multă convingere daruri preoților și sacrificii zeilor pentru a fi capabili să înțeleagă vestea bună că mântuirea, grația divină, era acordată gratuit tuturor celor care vroiau să creadă în alianța lui Melchizedek. Dar Avraam a crezut în aceasta cu timiditate, și chiar acest lucru i-a fost „imputat în fața dreptății”.

93:4.6 (1017.8) Cele șapte porunci promulgate de Melchizedek erau modelate pe străvechea lege supremă a Dalamatiei și semănau mult

cu cele care fuseseră predicate în primul și în cel de-al doilea Eden.

Aceste porunci din religia Salemului erau următoarele:

93:4.7 (1017.9) 1. Să nu servești nici alt Dumnezeu în afară de Preaînaltul Creator al cerului și al pământului.

93:4.8 (1017.10) 2. Să nu te îndoiești că credința este singura condiție cerută pentru mântuirea eternă.

93:4.9 (1017.11) 3. Să nu depui mărturie falsă.

93:4.10 (1017.12) 4. Să nu ucizi.

93:4.11 (1017.13) 5. Să nu furi.

93:4.12 (1018.1) 6. Să nu comiți adulter.

93:4.13 (1018.2) 7. Să nu arăți lipsă de considerație pentru părinții tăi și pentru aceia mai vârstnici.

93:4.14 (1018.3) Nici un sacrificiu nu era autorizat în cadrul coloniei, dar Melchizedek știa cât e de dificil să dezrădăcineze brusc obiceiurile stabilite de multă vreme; în consecință, el oferise cu înțelepciune acestor oameni să substituie un sacrament al pâinii și al vinului sacrificiului mai vechi al cărnii și al sângelui. Scripturile voastre spun că „Melchizedek, regele Salemului, a adus pâine și vin”. Dar nici măcar această prudentă inovație nu a fost în întregime încununată de succes; diversele triburi au întreținut toate, în împrejurimile Salemului, centre auxiliare unde ofereau sacrificii și ardeau ofrande. Avraam însuși a recurs la această practică barbară după victoria sa asupra Kedorlaomerului; pur și simplu, el nu s-a simțit întru totul satisfăcut înainte de a fi oferit un sacrificiu clasic. Melchizedek n-a reușit de fapt niciodată să extirpe în totalitate această tendință la sacrificii din practicile religioase ale discipolilor lui, nici măcar în Avraam.

93:4.15 (1018.4) Ca și Isus, Melchizedek s-a străduit cu strictețe să îndeplinească misiunea coborârii sale. El nu a încercat să reformeze moravurile, să schimbe obiceiurile lumii și nici măcar să promulge practicile de igienă avansate sau adevărurile științifice. El a venit să îndeplinească două sarcini: să păstreze pe pământ viu adevărul lui Dumnezeu cel unic și să pregătească drumul pentru manifestarea ulterioară în calitate de muritor a unui Fiu Paradisiac al acestui Tată Universal.

93:4.16 (1018.5) Melchizedek propovăduia în Salem elemente ale adevărului revelat, și asta timp de nouăzeci și patru de ani în timpul cărora Avraam a frecventat școala din Salem în trei perioade diferite. Avraam s-a convertit în cele din urmă la învățăturile Salemului și a devenit unul dintre cei mai străluciți elevi și unul dintre principalii susținători ai lui Melchizedek.

5. Alegerea lui Avraam

93:5.1 (1018.6) Cu toate că poate fi greșit să vorbim de un „popor ales”, nu e o greșală să-l numim pe Avraam un „ales”. De fapt, Melchizedek i-a încredințat lui Avraam responsabilitatea de a menține viu adevărul unui Dumnezeu unic în contrast cu credința predominantă a zeităților multiple.

93:5.2 (1018.7) Alegerea Palestinei ca sediu al activităților lui Machiventa a fost în parte întemeiată pe dorința de a stabili contactul cu o familie omenească care încorporează potențialul calităților de conducător. În epoca încarnării lui Melchizedek, multe familii

pământene erau la fel de pregătite ca și aceea a lui Avraam ca să primească doctrina Salemului. Existau familii tot atât de înzestrate printre oamenii roșii, printre oamenii galbeni și printre urmașii andiților din vest și din nord. Însă, încă o dată, nici unul dintre locurile lor de ședere nu era atât de bine situat ca malul estic al Mării Mediterane pentru apariția ulterioară a lui Mihail pe pământ.

Misiunea lui Melchizedek în Palestina și venirea subsecventă a lui Mihail la poporul evreu au fost în mare parte determinate de poziția geografică, de faptul că Palestina ocupa un amplasament central în raport cu comerțul, cu rutele de călătorie și cu civilizația existentă atunci pe planetă.

93:5.3 (1018.8) Pentru o vreme, administratorii provizorii Melchizedeki îi observaseră pe strămoșii lui Avraam și ei contau cu încredere pe faptul că, într-o anumită generație, se va naște un urmaș caracterizat prin inteligență, prin inițiativă, prin sagacitate și prin sinceritate. Copiii lui Terah, tatăl lui Avraam, răspundeau din toate punctele de vedere acestor așteptări. Posibilitatea de contact cu acești copii ai lui Terah care erau înzestrați cu multe aptitudini a jucat un rol considerabil în apariția lui Machiventa în Salem mai degrabă decât în Egipt, în China, în India sau printre triburile din nord.

93:5.4 (1019.1) Terah și întreaga lui familie erau convertiți fără tragere de inimă la religia Salemului, care fusese predicată în Caldeea. Ei au auzit vorbindu-se de Melchizedek prin predicile lui Ovidiu, un învățător fenician care a proclamat doctrinele Salemului în Ur. Familia lui Terah a părăsit Urul cu intenția de a se duce direct în Salem, dar Nahor, fratele lui Avraam, nevăzându-l pe Melchizedek, nu era prea entuziast și i-a convins să se oprească la Haran. A fost

nevoie de mult timp, după sosirea lor în Palestina, pentru ca ei să se decidă să-i distrugă pe *toți* zeii protectori pe care îi aduseseră cu ei; ei cu greu au renunțat la numeroșii zei ai Mesopotamiei în favoarea Dumnezeului unic al Salemului.

93:5.5 (1019.2) La câteva săptămâni după moartea lui Terah, tatăl lui Avraam, Melchizedek l-a trimis pe unul dintre ucenicii lui, Jaram Hititul, ca să le ducă lui Avraam și lui Nahor următoarea invitație: „Veniți în Salem unde veți auzi învățăturile noastre asupra adevărului Creatorului etern, și lumea întreagă va fi binecuvântată de urmașii iluminați ai celor doi frați care sunteți voi”. Nahor nu acceptase însă în întregime evanghelia lui Melchizedek; el a rămas în urmă și a clădit un puternic oraș-stat care a purtat numele său; dar Lot, nepotul lui Avraam, s-a decis să-l însoțească pe unchiul său la Salem.

93:5.6 (1019.3) La sosirea în Salem, Avraam și Lot au ales o fortăreață de pe un deal de lângă oraș, unde puteau să se apere contra numeroaselor atacuri prin surprindere ale jefuitorilor din nord. În această epocă, hitiții, asirienii, filistenii și alte grupuri jefuiau constant triburile din centrul și din sudul Palestinei. De la adăpostul lor fortificat dintre dealuri, Avraam și Lot au făcut pelerinaje frecvente la Salem.

93:5.7 (1019.4) Nu cu mult după ce se stabiliseră în Salem, Avraam și Lot s-au dus în valea Nilului pentru a obține provizii de hrană, căci pe atunci în Palestina bântuia o secetă. În cursul scurtei sale șederi în Egipt, Avraam a găsit o rudă îndepărtată pe tronul țării și a slujit în calitate de comandant în două expediții militare foarte reușite pentru acest rege. În cursul ultimei părți a șederii sale pe malurile Nilului, Avraam și soția lui Sarah au locuit la curte. Înainte ca Avraam să

părăsească Egiptul, el a primit o parte din prada campaniilor lui militare.

93:5.8 (1019.5) I-a trebuit o mare hotărâre pentru a se decide să renunțe la onorurile curții egiptene și să reia munca mai spirituală susținută de Machiventa. Dar Melchizedek era respectat chiar și în Egipt și, când toată povestea i-a fost explicată Faraonului, acesta din urmă l-a îndemnat cu promptitudine pe Avraam să se reîntoarcă să își îndeplinească jurămintele în favoarea cauzei Salemului.

93:5.9 (1019.6) Avraam avea ambiții de rege; pe drumul de întoarcere din Egipt, el i-a expus lui Lot planul său de a subjuga tot Canaanul și de a aduce poporul sub autoritatea Salemului. Lot se interesa mai mult de afaceri, până într-acolo încât după un dezacord ulterior, el s-a dus în Sodoma și s-a lansat în comerț și în creșterea animalelor. Lui Lot nu-i plăcea nici viața militară, nici viața de păzitor de turme.

93:5.10 (1019.7) După ce s-a reîntors cu familia sa la Salem, Avraam a început să-și facă planurile sale militare. El a fost curând recunoscut ca șef civil al teritoriului Salemului; el reunise într-o confederație șapte triburi din vecinătate sub comanda sa. Într-adevăr, a fost foarte dificil pentru Melchizedek să-l potolească pe Avraam, care era plin de zel și voia să adune cu forța laolaltă toate triburile din vecine pentru a le face să cunoască astfel mai repede adevărurile Salemului.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek a întreținut relații pașnice cu toate triburile din împrejurimi, el nefiind niciodată militarist și nefiind niciodată atacat de nici una dintre armatele lor în cursul mișcărilor lor de înaintare și de retragere. El era întru totul de acord ca Avraam să formuleze o politică defensivă pentru Salem, după cum a fost pusă în aplicare ulterior, dar el nu a aprobat ambițioasele proiecte de cucerire

ale ucenicului său. Ei s-au despărțit deci prin bună înțelegere, iar Avraam s-a dus în Hebron pentru a-și stabili acolo capitala sa militară.

93:5.12 (1020.1) Din cauza raporturilor lui strânse cu ilustrul Melchizedek, Avraam poseda un mare avantaj asupra micilor regi din împrejurimi; ei îi respectau pe toți melchizedekii și se temeau pe nedrept de Avraam. Avraam cunoștea această frică și nu făcea decât să aștepte o ocazie favorabilă pentru a-i ataca pe vecinii lui; pretextul s-a prezentat când anumiți șefi au avut ambiția de a prăda bunurile nepotului său Lot care se afla în Sodoma. La această veste, Avraam, în fruntea celor șapte triburi reunite într-o confederație, s-a avântat asupra inamicului. Propria sa gardă de corp, alcătuită din 318 oameni, forma cadrele armatei de peste 4.000 de războinici care au lansat atacul cu această ocazie.

93:5.13 (1020.2) Când Melchizedek a aflat că Avraam declarase război, el a plecat ca să-l abată de la hotărârea lui, dar nu l-a ajuns din urmă decât în clipa în care vechiul său discipol revenea victorios de la bătălie. Avraam afirma cu insistență că Dumnezeuul Salemului îi adusese victoria asupra inamicilor lui și stăruia să dea o zecime din prada sa vistieriei Salemului. Cât despre celelalte nouă zecimi, el le-a adus în capitala sa la Hebron.

93:5.14 (1020.3) După această bătălie de la Siddim, Avraam a devenit șeful unei a doua confederații de unsprezece triburi, și nu numai că a plătit dijmă lui Melchizedek, ci a și vegheat de asemenea ca toată lumea din vecinătate să facă la fel. Negocierile lui diplomatice cu regele Sodomei, precum și frica pe care o inspira el în general, au avut ca rezultat faptul că regele Sodomei și alții s-au alăturat

confederației militare din Hebron; Avraam era realmente pe cale de a stabili un puternic Stat în Palestina.

6. Alianța lui Melchizedek cu Avraam

93:6.1 (1020.4) Avraam avea intenția să cucerească tot Canaanul, și hotărârea sa era slăbită numai de faptul că Melchizedek nu voia să sancționeze această întreprindere. Dar Avraam aproape că se decisese să se angajeze în acțiunea lui, când gândul că el nu avea fii care să-l succedă ca șef al regatului pe care îl prevăzuse a început să-l tracaseze. El a aranjat o nouă întâlnire cu Melchizedek, și în cursul acestei întrevederi s-a întâmplat că preotul Salemului, acest Fiu vizibil al lui Dumnezeu, l-a convins pe Avraam să abandoneze planul său de cuceriri materiale și de suveranitate temporară în favoarea conceptului spiritual de regat al cerurilor.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek i-a explicat lui Avraam inutilitatea de a lupta contra confederației amoriților, dar l-a făcut și să priceapă că aceste clanuri înapoiate se sinucideau cu siguranță prin practicile lor stupide; după câteva generații, ele vor fi atât de slăbite încât descendenții lui Avraam, al căror număr va fi treptat sporit între timp, vor putea cu ușurință să le învingă.

93:6.3 (1020.6) Melchizedek a încheiat atunci cu el o alianță formală în Salem. El i-a zis lui Avraam: „Privește acum cerurile și numără stelele dacă vei putea; sămânța ta va fi tot atât de numeroasă ca și ele.” Avraam l-a crezut pe Melchizedek, „și lucrul acela i-a fost imputat în justiție”. Apoi, Melchizedek i-a spus lui Avraam povestea

viitoarei ocupații a Canaanului de către urmașii lui după șederea lor în Egipt.

93:6.4 (1020.7) Alianța lui Melchizedek cu Avraam reprezintă marele acord urantian dintre divinitate și umanitate, conform căruia Dumnezeu acceptă să facă *totul*, omul acceptând numai să *creadă* în promisiunile lui Dumnezeu și să urmeze instrucțiunile sale. Înainte, se credea că mântuirea nu putea să fie asigurată decât prin lucrări - sacrificii și ofrande. Acum, Melchizedek a adus din nou pe Urantia buna vestire că mântuirea, grația lui Dumnezeu, trebuie să fie dobândită prin *credință*. Dar această evanghelie a simplei credințe în Dumnezeu era prea avansată; oamenii triburilor semitice preferau ulterior să revină la sacrificiile străvechi și la ispășirea păcatelor prin vărsare de sânge.

93:6.5 (1021.1) Cu puțin timp după stabilirea acestei alianțe, Isaac, fiul lui Avraam, s-a născut conform promisiunii lui Melchizedek. După nașterea lui Isaac, Avraam a luat foarte în serios alianța sa cu Melchizedek și s-a dus la Salem pentru a o confirma prin scris. La această acceptare publică și oficială a alianței, el și-a schimbat aici numele de Avram cu acela de Avraam.

93:6.6 (1021.2) Mai toate credințele Salemului aveau practica circumciziei, cu toate că ea nu a fost niciodată făcută obligatorie de Melchizedek. Avraam s-a opus întotdeauna atât de mult circumciziei încât cu această ocazie el s-a decis să sărbătorească evenimentul acceptând în mod solemn acest rit ca dovadă a ratificării alianței Salemului.

93:6.7 (1021.3) Ca urmare a acestui abandon real și public al ambițiilor personale în favoarea planurilor mai vaste ale lui

Melchizedek, s-a întâmplat ca trei ființe celeste să îi apară lui Avraam pe câmpia de Mamre. Ele au apărut efectiv, în ciuda asocierii lor cu poveștile ulterioare, în întregime născocite, relative la distrugerea naturală a Sodomei și a Gomorei. Iar aceste legende ale evenimentelor din aceste vremuri indică cât erau de înapoiate morala și etica, chiar și în această epocă relativ recentă.

93:6.8 (1021.4) După consumarea acestei alianțe solemne, reconcilierea dintre Avraam și Melchizedek a fost completă. Avraam a preluat conducerea civilă și militară a coloniei Salemului. La apogeul dezvoltării acestei colonii, listele fraternității melchizedeke cuprindeau peste o sută de mii de nume de persoane care plăteau dijma. Avraam a îmbunătățit foarte mult templul Salemului și a furnizat corturi noi pentru toată școala. Nu numai că a extins sistemul dijmei, dar el a instituit, de asemenea, multe metode mai bune pentru a conduce treburile școlii; mai mult, el a contribuit foarte mult la dirijarea mai bună a departamentului de propagandă misionară. El a adus și o importantă contribuție la ameliorare vitelor și la reorganizarea proiectelor Salemului privitoare la produsele lactate. Avraam era un om de afaceri perspicace și eficient, un om bogat pentru epoca sa; el nu era exagerat de pios, dar era cu desăvârșire sincer și credea cu adevărat în Machiventa Melchizedek.

7. Misionarii lui Melchizedek

93:7.1 (1021.5) Melchizedek a continuat timp de câțiva ani să-i instruiască pe studenții săi și să-i pregătească pe misionarii din Salem.

Aceștia au pătruns în toate triburile înconjurătoare, cu precădere în Egipt, în Mesopotamia și în Asia Mică. Pe măsură ce se scurgeau deceniile, acești învățători atingeau puncte din ce în ce mai îndepărtate de Salem, ducând cu ei evanghelia credinței și a încrederii în Dumnezeu propovăduită de Machiventa.

93:7.2 (1021.6) Descendenții lui Adamson, grupați în jurul malurilor lacului lui Van, îi ascultau de bună voie pe învățătorii hitiți ai cultului din Salem. Din acest centru cândva andit, erau trimiși instructori în regiunile îndepărtate ale Europei și ale Asiei. Misionarii Salemului au pătruns în toată Europa, inclusiv în Insulele Britanice. Un grup a trecut prin Insulele Feroe pentru a ajunge la andoniții din Islanda, în timp ce un alt grup a traversat China și a ajuns la japonezii din insulele orientale. Viața și experiențele acestor bărbați și femei care s-au aventurat plecând din Salem, din Mesopotamia și de la lacul lui Van pentru a aduce lumină în problemele emisferei orientale, reprezintă un capitol eroic în analele rasei umane.

93:7.3 (1022.1) Dar sarcina era atât de grea, iar triburile erau atât de înapoiate, încât rezultatele au fost vagi și imprecise. De la o generație la alta, evanghelia Salemului și-a găsit locul pe ici, pe colo, dar, exceptând Palestina, niciodată ideea unui Dumnezeu unic nu a putut să pretindă loialitatea continuă a unui trib sau a unei rase întregi. Cu mult timp înainte de venirea lui Isus, învățăturile primilor misionari din Salem fuseseră în general înecate în superstițiile străvechi și în credințele mai răspândite. Evanghelia originară a lui Melchizedek fusese aproape în întregime înăbușită de credințele în Marea Mamă, în Soare și în alte culte antice.

93:7.4 (1022.2) Voi care beneficiați azi de avantajele tiparului, nu înțelegeți cât de greu era să perpetuezi adevărul în antichitate, și cât de ușor era pierdută din vedere o doctrină nouă între o generație și următoarea. Doctrina nouă tindea întotdeauna să fie asimilată de corpul antic al învățăturilor religioase și al practicilor magice.

8. Plecarea lui Melchizedek

93:8.1 (1022.3) A fost aproape de distrugerea Sodomei și a Gomorei când Machiventa s-a decis să pună capăt misiunii sale de intervenție pe Urantia. Decizia lui Melchizedek de a-și termina șederea în trup a fost influențată de mulți factori, dintre care cel principal era tendința crescândă a triburilor înconjurătoare, și chiar și a asociațiilor lui imediați, de a-l privi ca pe un semi-zeu, de a-l considera ca pe o ființă supranaturală, ceea ce și era de altfel. Dar au început a-l respecta exagerat și cu o teamă extrem de superstițioasă. Pe lângă aceste motive, Melchizedek voia să părăsească cadrul acestor activități pământești cu suficient de multă vreme înainte de moartea lui Avraam pentru a se asigura că adevărul unui singur și unic Dumnezeu se va stabili în mintea discipolilor lui. În consecință, Machiventa s-a retras într-o seară sub cortul său din Salem după ce urase noapte bună tovarășilor lui oameni, și, când aceștia au venit s-l cheme în dimineața zilei următoare, el nu mai era acolo, căci semenii lui îl luaseră.

9. După plecarea lui Melchizedek

93:9.1 (1022.4) Disparația atât de bruscă a lui Melchizedek a fost o mare încercare pentru Avraam. Cu toate că Machiventa i-a avertizat pe deplin pe discipolii lui că va trebui într-o bună zi să plece așa cum venise, ei nu erau resemnați după pierderea minunatului lor șef. Marea organizație clădită în Salem a dispărut aproape în întregime, deși Moise s-a întemeiat pe tradițiile acestei epoci pentru a-i conduce pe sclavii evrei în afara Egiptului.

93:9.2 (1022.5) Pierderea lui Melchizedek a lăsat în inima lui Avraam o tristețe pe care n-a biruit-o niciodată complet. El abandonase Hebronul când renunțase la ambiția lui de a clădi o împărăție materială. Acum, după ce își pierduse asociatul în edificarea împărăției spirituale, el a părăsit Salemul, îndreptându-se spre sud pentru a locui în apropierea intereselor lui din Gerar.

93:9.3 (1022.6) Imediat după dispariția lui Melchizedek, Avraam a devenit temător și timorat. El și-a tănuțit identitatea la sosirea în Gerar, astfel încât Abimelech i-a luat soția. (La puțină vreme după căsătoria lui cu Sarah, Avraam surprinsese, într-o noapte, un complot pentru a-l asasina și a pune mâna pe strălucita sa soție. Această teamă a devenit groază pentru acest șef altminteri brav și îndrăzneț; toată viața sa, el s-a temut că cineva îl va ucide pe ascuns pentru a i-o lua pe Sarah. Aceasta explică de ce, în trei ocazii diferite, acest om curajos a făcut dovada unei reale lașități.)

93:9.4 (1023.1) Dar Avraam nu trebuia să fie multă vreme abătut de la misiunea sa ca succesor al lui Melchizedek. El a făcut curând convertiri la filistini și la poporul lui Abimelech, apoi a semnat un tratat cu ei. La rândul lui, el a fost contaminat de multe dintre superstițiile lor, în special de practica lor de a sacrifica fiul mai

vârstnic al fiecărei familii. Așadar, Avraam a redevenit un mare șef în Palestina. Toate grupurile îl respectau și toți regii îl onorau. El era conducătorul spiritual al tuturor triburilor înconjurătoare, iar influența lui a persistat ceva timp după moartea sa. În ultimii săi ani din viața, el s-a mai întors o dată în Hebron, cadrul primelor lui activități și locul unde călătorise însoțit de Melchizedek. Ultimul act al lui Avraam a fost acela de a-i trimite pe fideli și servitori în orașul fratelui său, Nahor, la frontiera Mesopotamiei, pentru a se asigura de o fată din propriul său popor ca soție pentru fiul său Isaac. Membrii grupului lui Avraam aveau, de multă vreme, obiceiul de a se căsători între veri, și Avraam a murit încrezător în acea credință în Dumnezeu, pe care o învățase de la Melchizedek în școlile dispărute ale Salemului.

93:9.5 (1023.2) Generației următoare i-a fost greu să priceapă istoria lui Melchizedek. În mai puțin de cinci sute de ani, mulți au considerat povestea ca pe un mit. Isaac a rămas destul de aproape de învățăturile tatălui său, și a menținut evanghelia coloniei Salemului, dar i-a fost mai greu lui Iacob să priceapă semnificația acestor tradiții. Iosif credea cu fermitate în Melchizedek, și asta a fost în mare măsură motivul din care frații săi îl considerau un visător. Onorurile conferite lui Iosif în Egipt se datorau în principal amintirii străbunicului său Avraam. Lui Iosif i s-a oferit comanda militară a armatelor egiptene, dar, având în vedere hotărârea cu care credea în tradițiile lui Melchizedek și în învățăturile ulterioare ale lui Avraam și ale lui Isaac, el a ales să servească ca administrator civil, socotind că va putea astfel să muncească mai bine la progresul împărăției cerurilor.

93:9.6 (1023.3) Învățătura lui Melchizedek a fost completă și bogată, dar povestirile acestei epoci li s-au părut imposibile și fantastice preoților evrei de mai târziu, deși mulți dintre ei înțeleseseră întrucâtva aceste evenimente, cel puțin până în epoca în care analele Vechiului Testament au fost modificate masiv în Babilon.

93:9.7 (1023.4) Ceea ce povestirile Vechiului Testament descriu ca fiind convorbirile dintre Avraam și Dumnezeu erau în realitate întâlnirile dintre Avraam și Melchizedek. Scribii au luat mai târziu cuvântul Melchizedek ca pe un sinonim al lui Dumnezeu. Istoria multiplelor contacte ale lui Avraam și ale soției lui, Sarah, cu „îngerul Domnului” se referă la numeroasele lor întâlniri cu Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) Povestirile ebraice despre Isaac, despre Iacob și despre Iosif sunt mult mai demne de crezare decât acelea privitoare la Avraam, cu toate că și ei s-au îndepărtat adesea de fapte. Alterările au fost efectuate când intenționat, când neintenționat, în epoca compilării acestor istorii de către preoții evrei în timpul captivității din Babilon. Keturah n-a fost o soție a lui Avraam; ea era doar o concubină, ca și Agar. Toate bunurile lui Avraam au fost cuvenite de drept lui Isaac, fiul lui Sarah, soția sa statutară. Avraam nu era atât de bătrân pe cât indică povestea, iar soția lui era mult mai tânără decât el. Vârstele lor au fost cu bună știință schimbate pentru a se potrivi cu pretinsa naștere miraculoasă ulterioară a lui Isaac.

93:9.9 (1023.6) Egoul național al iudeilor a fost teribil de înjosit de captivitatea din Babilon. În reacția lor contra inferiorității lor naționale, ei au căzut în cealaltă extremă a egotismului național și rasial; ei și-au denaturat și și-au deformat tradițiile pentru a se înălța deasupra tuturor raselor în calitate de popor ales al lui Dumnezeu; în

consecință, ei au modificat cu înțelepciune toate documentele lor cu scopul de a-l ridica pe Avraam și pe alți conducători cu mult mai presus de toți ceilalți, fără a-l omite aici pe Melchizedek însuși.

Scribii evrei au distrus deci toate scrierile pe care le-au putut găsi în această epocă memorabilă, nepăstrând decât povestirea întâlnirii lui Avraam cu Melchizedek după bătălia de la Siddim care, după ei, a făcut să se răsfrângă o mare onoare asupra lui Avraam.

93:9.10 (1024.1) Astfel, pierzându-l din vedere pe Melchizedek, scribii au pierdut de asemenea din vedere învățătura acestui Fiu de intervenție cu privire la misiunea spirituală a Fiului de consacrare promis. Natura acestei misiuni a căzut atât de complet în uitare încât foarte puțini dintre descendenții lor au fost capabili sau dornici să-l recunoască și să-l accepte pe Mihail când a apărut încarnat pe pământ, așa cum îl anunțase Machiventa.

93:9.11 (1024.2) Dar cel puțin unul dintre scriitorii Cărții Evreilor a înțeles misiunea lui Melchizedek, căci este scris: „Acest Melchizedek, preot al celui Preaînalt, era și rege al păcii; fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început de zilele nici sfârșit de viață, dar creat asemenea unui Fiu de Dumnezeu, el rămâne preot pe vecie”. Acest scriitor l-a desemnat pe Melchizedek ca pe un model al consacrării ulterioare a lui Mihail, afirmând că Isus era „un slujitor pentru totdeauna după ordinul lui Melchizedek”. Cu toate că această comparație nu este tocmai potrivită, este literalmente adevărat că Crist a primit un titlu provizoriu de Prinț Planetar al Urantie, „după ordinele celor doisprezece administratori provizorii Melchizedeki” în funcțiune în epoca coborârii sale pe această planetă.

10. Statutul prezent al lui Machiventa Melchizedek

93:10.1 (1024.3) În cursul anilor încarnării lui Melchizedek, melchizedekii administratori provizorii ai Urantiei au fost în număr de unsprezece. Când Machiventa a socotit că misiunea sa de Fiu de ajutor a fost terminată, el a semnalat faptul acesta celor unsprezece asociați ai lui, care au pregătit imediat tehnica prin care el va fi degajat din carne și restabilit cu siguranță în statutul său original de Melchizedek. A treia zi după dispariția sa din Salem, el a apărut printre cei unsprezece colegi ai lui în misiune pe Urantia, și și-a reluat cariera întreruptă ca unul dintre administratorii provizorii planetari de pe 606 din Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa și-a încheiat misiunea sa în calitate de creatură de carne și de sânge tot atât de subit și de discret pe cât o începuse. Nici apariția lui și nici plecarea lui n-au fost însoțite de vreun anunț special sau de vreun fel de demonstrație; nici un apel nominal al reînvierii nici finalul distribuirii planetare nu au marcat apariția lui pe Urantia; e vorba de o misiune de intervenție. Cu toate acestea, Machiventa nu a pus capăt încarnării lui umane înainte de a fi cum se cuvine eliberat de Tatăl Melchizedek și informat că executarea misiunii sale de intervenție fusese aprobată de șeful executiv al Nebadonului, Gabriel din Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek a continuat să manifeste un mare interes în treburile descendenților oamenilor care crezuseră în

învățăturile sale în timpul încarnării lui. Dar urmașii lui Avraam prin Isaac, în linia în care ei s-au căsătorit cu keniții, au fost singurii care să continue să întrețină multă vreme o anumită concentrare clară a învățăturilor Salemului.

93:10.4 (1024.6) În cursul celor nouăsprezece secole următoare, tot acest Melchizedek a colaborat continuu cu numeroși profeți și vizionari, străduindu-se astfel să păstreze vii adevărurile Salemului până la împlinirea timpului pentru apariția lui Mihail pe pământ.

93:10.5 (1025.1) Machiventa și-a continuat activitățile de administrator provizoriu planetar până în epoca triumfului lui Mihail pe Urantia. Ca urmare, el a fost atașat serviciului Urantiei, pe Ierusem, ca unul dintre cei douăzeci și patru de administratori, și a ajuns foarte recent să fie înălțat la poziția de ambasador personal al Fiului Creator de pe Ierusem, cu titlul de Prinț Planetar Locuitor al Urantiei. Noi credem că, atâta timp cât Urantia va rămâne o planetă locuită, Machiventa Melchizedek nu va fi invitat să-și reia în întregime îndatoririle ordinului său de filiație, ci va rămâne întotdeauna, vorbind în termeni de timp, un slujitor planetar care îl reprezintă pe Crist Mihail.

93:10.6 (1025.2) Din moment ce misiunea sa pe Urantia era o misiune de intervenție, analele nu fac să iasă în relief ceea ce ar putea fi viitorul lui Machiventa. S-ar putea ca întregului corp al Melchizedekilor din Nebadon să îi fi fost definitiv amputat unul din membri. Ordonanțe recente, transmise de cei Preaînălți ai Edentiei și confirmate apoi de Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa, au dat clar de înțeles că manifestarea lui Melchizedek este destinată să ia locul lui Caligastia, Prințul Planetar decăzut. Dacă ipotezele noastre cu privire la acest subiect sunt corecte, este într-un tot posibil ca Machiventa

Melchizedek să reapară în persoană pe Urantia și să-și reia într-o manieră modificată rolul de Prinț Planetar detronat; sau altfel el va veni pe pământ pentru a activa ca Prinț Planetar locțiitor reprezentându-l pe Crist Mihail, care deține actualmente titlul de Prinț Planetar al Urantiei. Cu toate că suntem departe de a vedea clar care ar putea fi destinul lui Machiventa, evenimentele survenite recent sugerează la modul serios că supozițiile formulate nu sunt probabil foarte departe de adevăr.

93:10.7 (1025.3) Noi înțelegem bine cum, prin triumful său pe Urantia, Mihail a devenit în același timp și succesorul lui Caligastia și al lui Adam, Prințul Planetar al Păcii și al doilea Adam. Acum, noi căutăm să-i conferim lui Machiventa titlul de Prinț Planetar Locțiitor al Urantiei. Va fi el numit și Fiul Material Locțiitor al Urantiei? Sau există oare vreo posibilitate să aibă loc vreun eveniment neașteptat și fără precedent, precum reîntoarcerea pe planetă, într-o clipă sau în alta, a lui Adam și a Evei sau a unora dintre descendenții lor ca reprezentanți ai lui Mihail cu titlul de locțiitori ai celui de-al doilea Adam al Urantiei?

93:10.8 (1025.4) Toate aceste speculații asociate cu certitudinea că Fii Magistrali și Fii Învățători ai Trinității vor apărea în viitor, în legătură cu promisiunea explicită a Fiului Creator de a reveni într-o bună zi, fac din Urantia o planetă cu un viitor nesigur și o fac să devină una dintre sferele cele mai interesante și cele mai misterioase din universul Nebadonului. Este întru totul posibil ca, într-o epocă viitoare în care Urantia se va apropia de era luminii și a vieții, după ce problemele rebeliunii lui Lucifer și ale secesiunii lui Caligastia vor fi fost definitiv judecate, să putem să observăm prezența simultană a lui

Machiventa, a lui Adam și a Evei, a lui Crist Mihail, precum și a unui Fiu Magistral sau chiar și a Fiilor Învățători ai Trinității.

93:10.9 (1025.5) A prevalat multă vreme în ordinul nostru opinia că prezența lui Machiventa în corpul administratorilor Urantiei pentru Ierusem, printre cei douăzeci și patru de consilieri, este o dovadă suficientă pentru a justifica credința că Machiventa este menit să-i urmărească pe muritorii Urantiei prin tot planul universal de progres și de ascensiune, chiar și până la Corpul Finalității din Paradis. Noi știm că Adam și Eva sunt astfel meniți să-i însoțească pe tovarășii lor pământeni în aventura Paradisului când Urantia se va stabili în lumină și în viață.

93:10.10 (1025.6) Cu mai puțin de o mie de ani în urmă, același Machiventa Melchizedek, înțeleptul de odinioară al Salemului, a fost prezent sub formă invizibilă pe Urantia pe o perioadă de o sută de ani, activând ca guvernator general rezident al planetei. Dacă prezentul sistem de conducere a treburilor planetare se perpetuează, Machiventa trebuie să revină cu puțin peste o mie de ani și să-și reia această funcție.

93:10.11 (1026.1) Aceasta este povestea lui Machiventa Melchizedek, unul dintre cele mai extraordinare personaje care au fost vreodată legate de istoria Urantiei, și o personalitate care poate fi destinată să joace un rol important în experiența viitoare a lumii voastre anormale și puțin obișnuite.

93:10.12 (1026.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 93](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 95](#) >>

Capitolul 94

Învățăturile lui Melchizedek în Orient

94:0.1 (1027.1) PRIMII învățători ai religiei Salemului au pătruns până la triburile cele mai îndepărtate din Africa și din Eurasia, predicând întotdeauna evanghelia lui Melchizedek, care prezenta încrederea și credința omului în unicul Dumnezeu universal ca fiind singurul preț de plătit pentru a obține grația divină. Alianța lui Melchizedek cu Avraam a servit ca model pentru toată propaganda inițială care emana din Salem și din alte centre. Urantia nu a avut niciodată misionari religioși mai entuziaști și mai dinamici decât acești nobili bărbați și femei care au dus învățăturile lui Melchizedek în toată emisfera orientală. Acești misionari au fost recrutați dintre

numeroase popoare și rase, și și-au răspândit în mare parte învățăturile prin intermediul indigenilor convertiți. Ei au stabilit centre de educație în diferite părți ale lumii, în care îi învățau religia Salemului pe indigeni, și apoi i-au însărcinat pe elevii lor să își instruiască propriul lor popor.

1. Învățăturile Salemului în India Vedică

94:1.1 (1027.2) În epoca lui Melchizedek, India era o țară cosmopolită recent căzută sub dominația politică și religioasă a invadatorilor arieni-andiți veniți din nord și din vest. La această dată, numai în porțiuni din nordul și din vestul peninsulei se infiltraseră mulți arieni. Acești noi sosiți vedici aduseseră cu ei numeroase zeități tribale. Formele religioase ale cultului lor au urmat îndeaproape practicile ceremoniale ale Celor Îmbătrâniți lor predecesori andiți, în sensul că tatăl activa încă în calitate de preot iar mama ca preoteasă, și că vatra familiei servea încă drept altar.

94:1.2 (1027.3) Cultul vedic era atunci în creștere și metamorfoză sub conducerea castei brahmane; acești preoți-învățători preluau treptat controlul ritualului de adorare, care se dezvolta. Amalgamul de treizeci și trei de zeități ariene de altădată era în plină desfășurare atunci când misionarii din Salem au pătruns în nordul Indiei.

94:1.3 (1027.4) Politeismul arienilor reprezenta o degenerare a monoteismului lor primitiv, cauzat de separarea lor în unități tribale, fiecare trib venerându-și propriul zeu. Această descentralizare a

monoteismului și a trinitarismului originare ale Mesopotamiei andite a suferit o sinteză nouă pe parcursul primelor secole ale celui de-al doilea mileniu dinainte de Crist. Mulțimea de zei a fost organizată într-un panteon sub conducerea trinitară a lui Dyaus pitarul, domnul cerului, a lui Indra, domnul impetuos al atmosferei, și a lui Agni, zeul cu trei capete al focului, domnul pământului și vestigiul simbolic al unui străvechi concept de Trinitate.

94:1.4 (1027.5) Dezvoltările categoric henoteiste pregăteau calea unui monoteism evoluat. Agni, zeitatea cea mai antică, era adesea exaltat ca părinte-șef al întregului panteon. Principiul de zeitate-părinte, numit uneori Prajapati, alteleori Brahma, a fost cufundat în bătaia teologică pe care preoții brahmani au dus-o mai târziu cu învățătorii din Salem. Principiul energiei-divinitate care însuflețea tot panteonul vedic a fost numit *Brahmanul*.

94:1.5 (1028.1) Misionarii din Salem predicau Dumnezeuul unic al lui Melchizedek, cel Preaînalt din cer. Acest portret nu era în întregime în dezacord cu conceptul pe cale de apariție de Brahma-Tatăl ca sursă a tuturor zeilor, însă doctrina Salemului nu comporta rituri; ea mergea deci direct împotriva dogmelor, a tradițiilor și a învățăturilor preoțimii brahmane. Preoții brahmani nu au vrut niciodată să accepte doctrina Salemului, care învăța mântuirea prin credință, grația lui Dumnezeu obținută fără a ține seama de practicile rituale și de sacrificiile ceremoniale.

94:1.6 (1028.2) Respingerea evangheliei lui Melchizedek cu privire la încrederea în Dumnezeu și la mântuirea prin credință a marcat o schimbare capitală pentru India. Misionarii din Salem contribuiseră

mult la pierderea credinței în străvechii zei vedici, dar conducătorii, preoții vedismului, au refuzat să accepte doctrina lui Melchizedek care propovăduia un singur Dumnezeu și o credință unică și simplă.

94:1.7 (1028.3) Brahmanii au extras fragmente din cărțile sacre ale vremii lor într-un efort de a-i combate pe învățătorii Salemului.

Culegerea lor, după cum a fost revizuită mai târziu, a ajuns în timpurile moderne sub forma Rig-Vedei, una dintre cărțile sacre cele mai vechi. A doua, a treia și a patra Veda au urmat pe măsură ce brahmanii căutau să cristalizeze, să formalizeze și să fixeze riturile lor de adorare și de sacrificii, și să le impună oamenilor din epoca lor. În ceea ce au ele mai bun, aceste scrieri reprezintă echivalentul a orice alt corpus de caracter asemănător, în ceea ce privește frumusețea conceptului și adevărul discernământului. Dar, pe măsură ce această religie superioară a fost coruptă de miile de superstiții, de culte și de rituri ale Indiei meridionale, ea a devenit progresiv, prin metamorfoză, sistemul teologic cel mai pestriț pe care l-au întemeiat vreodată oamenii. Studiul Vedelor va duce la descoperirea unor concepte asupra Deității dintre cele mai elevate și a unora dintre cele mai degradate care fuseseră concepute vreodată.

2. Brahmanismul

94:2.1 (1028.4) Pe măsură ce misionarii din Salem pătrundeau mai mult în sudul Deccanului dravidian, ei întâlneau un sistem de caste din ce în ce mai consolidat; acest sistem fusese imaginea prin care arienii căutaseră să își păstreze identitatea rasială în fața unui flux în

continuă creștere de popoare sangice secundare. Casta sacerdotală brahmană era chiar esența sistemului; acest ordin social întârzia considerabil progresul instructorilor din Salem. Acest sistem de caste nu a reușit să salveze rasa ariană, dar a reușit să perpetueze brahmanii, care la rândul lor și-au menținut hegemonia religioasă asupra Indiei până în epoca actuală.

94:2.2 (1028.5) Apoi, odată cu slăbirea vedismului prin respingerea adevărului superior, cultul arienilor a fost supus incursiunilor în creștere care veneau din Deccan. Într-un efort disperat pentru a stăvili fluxul de extincție rasială și de nimicire religioasă, casta brahmanilor a căutat să se înalțe deasupra tuturor. Brahmanii propovăduiau că sacrificiul față de zeitate era în el însuși în întregime eficient, că puterea sa exercita asupra ei o constrângere totală. Ei proclamau că, din cele două principii divine esențiale ale universului, unul era zeitatea brahmană, iar celălalt preoțimea brahmanică. La nici un alt popor al Urantiei, preoții nu au pretins să se înalțe deasupra zeilor lor înșiși, și să-și acorde onorurile datorate zeilor lor. Ei au mers însă atât de absurd de departe cu aceste revendicări arogante, încât tot acest sistem șubred s-a năruit în calea cultelor înjositoare care dădeau năvală dinspre civilizațiile mai puțin avansate din vecinătate. Însăși imensa preoțimea vedică s-a împotmolit și a fost înghițită de curentul negru al inerției și al pesimismului cu care propria ei îngâmfare egoistă și nesocotită inundase India.

94:2.3 (1029.1) Concentrarea neobișnuită asupra sinelui a condus infailibil la teama de perpetuarea non-evolutivă a sinelui într-un ciclu fără sfârșit de încarnări succesive ca om, ca animal sau ca plantă. Dintre toate credințele contaminante susceptibile de a fi atașate la

ceea ce ar fi putut fi un monoteism în plină apariție, nici una nu a fost mai năucitoare decât credința în transmigrație - doctrina reîncarnării sufletului - care provenea din Deccanul dravidian. Această credință într-un ciclu fastidios și monoton de transmigrații repetate i-a lipsit pe muritorii luptători de speranța lor, nutrită multă vreme, de a găsi în moarte izbăvirea și avansarea spirituală care făcuse parte din credința vedică primitivă.

94:2.4 (1029.2) Această învățătură filozofic paralizantă a fost curând urmată de născocirea doctrinei în care fugi veșnic de sinele tău prin scufundarea în repausul și în pacea universale ale unei uniuni absolute cu Brahman, suprasufletul întregii creații. Dorințele materiale și ambițiile omenești le-au fost eficient răpite oamenilor și practic distruse. Timp de peste două mii de ani, cei mai buni gânditori ai Indiei au căutat să scape de orice dorință, iar poarta a fost astfel larg deschisă pentru intrarea cultelor și a învățăturilor ulterioare, care au încătușat practic sufletele unui mare număr de popoare hinduse în lanțurile risipirii spirituale. Dintre toate civilizațiile, cea vedico-ariană a fost cea care a plătit prețul cel mai teribil pentru a fi respins evanghelia Salemului.

94:2.5 (1029.3) Prin ele însele, castele nu puteau să perpetueze sistemul religio-cultural arian și, pe măsură ce religiile inferioare ale Deccanului se infiltrau în nord, s-a dezvoltat o epocă de descurajare și de disperare. În cursul acestei epoci sumbre, s-a întâmplat să se nască cultul care consta în a nu lua viața nici unei creaturi, și acest cult a subzistat mereu de atunci înainte. Un mare număr de culte noi erau sincer atee, proclamând că nici o mântuire oarecum accesibilă nu putea fi dobândită decât prin propriile eforturi ale omului, fără ajutor

din afară. Cu toate astea, dincolo de o bună parte a acestei filozofii nefericite, se pot găsi vestigiile deformate ale învățăturilor lui Melchizedek, și chiar și ale lui Adam.

94:2.6 (1029.4) Aceasta a fost epoca compilării ultimelor Scripturi ale credinței hinduse, ale brahmanilor și ale Upanișadelor. După ce a respins doctrina care propovăduia religia personală prin experiența credinței personale cu un Dumnezeu unic, și după ce a fost coruptă de fluxul de culte și de credințe înjositoare și debilitante ale Deccanului, cu antropomorfismele și cu reîncarnările lor, preoțimea brahmanică a manifestat o reacție violentă contra credințelor pline de corupție; a fost un efort categoric orientat spre căutarea și găsirea *adevăratei realități*. Brahmanii au început să dezantropomorfizeze conceptul indian de deitate, însă, făcând acest lucru, ei au căzut în grava eroare de a depersonaliza conceptul de Dumnezeu. Ei au ieșit din această încercare, nu cu un ideal sublim și spiritual al Tatălui Paradisiac, ci cu o idee distantă și metafizică a unui Absolut care îngloba totul.

94:2.7 (1029.5) În eforturile lor de autoperpetuare, brahmanii respinseseră Dumnezeul unic al lui Melchizedek, iar acum ei se găseau cu ipoteza de Brahman, acel sine imprecis și iluzoriu, acest *acela* impersonal și neputincios, care a lăsat viața spirituală a Indiei descumpănită și abătută, din această perioadă nefericită și până în cel de-al douăzecilea secol.

94:2.8 (1029.6) În epoca în care se scriau Upanișadele în India s-a ivit budismul, dar, în ciuda unui succes milenar, el nu a putut concura cu faza din urmă a hinduismului. În ciuda moralității sale superioare, descrierea sa inițială a lui Dumnezeu era și mai puțin categorică decât

cea a hinduismului, care oferea deități secundare și personale. În cele din urmă, budismul a cedat în India de nord în fața atacurilor unui islam care milita cu conceptul său al unui bine definit de Allah ca Dumnezeu suprem al universului.

3. Filozofia Brahmană

94:3.1 (1030.1) Deși faza superioară a brahmanismului era prea puțin o religie, ea a fost cu adevărat una dintre cele mai nobile încercări ale minții muritorilor de a pătrunde în domeniile filozofiei și ale metafizicii. După ce a pornit ca să descopere realitatea finală, mintea indiană nu s-a oprit înainte de a fi speculat asupra aproape a tuturor aspectele teologiei, mai puțin asupra conceptului esențial și dublu al religiei: existența Tatălui Universal al tuturor creaturilor universului, și faptul experienței ascendente, în univers, al înseși acestor creaturi care caută să ajungă la Tatăl veșnic care le-a poruncit să fie perfecte, după cum el însuși este perfect.

94:3.2 (1030.2) În conceptul de Brahman, spiritul acestei epoci știa într-adevăr de ideea unui fel de Absolut care impregnează totul, căci se identifica simultan acest postulat cu energia creativă și cu reacția cosmică. Brahman era conceput ca fiind transcendent oricărei definiții și ca susceptibil de a fi cuprins numai prin negarea succesivă a tuturor calităților finite. Era categoric o credință într-o ființă absolută, și chiar infinită, dar acest concept era în foarte mare măsură privat de atributele personalității, și nu era deci experimentabil de către persoane religioase individuale.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana a fost conceput ca fiind Absolutul, ca fiind infinitul ACELA ESTE, ca fiind forța creatoare primordială a cosmosului potențial, ca fiind Sinele Universal care există în stare statică și potențială de-a lungul întregii eternități. Dacă filozofii epocii ar fi fost capabili de a trece de etapa următoare în concepția deității, dacă l-ar fi putut concepe pe Brahman ca asociativ și creativ, ca o personalitate abordabilă de către ființele create aflate în evoluție, atunci, învățătura lor ar fi putut deveni prezentarea cea mai avansată a Deității pe Urantia, căci ea ar fi înglobat primele cinci nivele ale funcțiunii totale a deității, și ar fi putut lua în considerare ultimele două.

94:3.4 (1030.4) În cursul anumitor faze, conceptul de Suprasuflet Universal Unic, în calitate de totalitate a însumării existențelor tuturor creaturilor, i-a condus pe filozofii hinduși foarte aproape de adevărul Ființei Supreme; dar acest adevăr nu le-a servit la nimic, deoarece ei nu au reușit să dezvolte nici o metodă de apropiere personală rezonabilă sau rațională pentru a atinge scopul lor monoteist teoretic de Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) Principiul karmic al continuității cauzale este foarte aproape de adevărul că toate acțiunile din spațiu-timp se repercutează într-o sinteză în prezența de Deitate a Supremului; însă acest postulat nu a permis niciodată realizarea personală coordonată a Deității de către persoanele religioase individuale; aceasta nu a condus decât la înghițirea ultimă a oricărei personalități în Suprasufletul Universal.

94:3.6 (1030.6) Filozofia brahmanismului a ajuns, de asemenea, foarte aproape de realizarea locuirii de către Ajustorii Gândirii, dar ea s-a lăsat pervertită de o falsă concepție asupra adevărului. Învățătura că

sufletul este locuința lui Brahman ar fi pregătit drumul unei religii avansate, dacă acest concept nu ar fi fost complet viciat de credința că nu există individualitate umană în afară de această prezență a Unului Universal.

94:3.7 (1030.7) În doctrina în care sufletul individual se contopește cu Suprasufletul, teologii Indiei nu au reușit să asigure supraviețuirea a ceva uman, ceva nou și unic, ceva născut din uniunea voinței omului și a voinței lui Dumnezeu. Învățătura reîntoarcerii sufletului la Brahman este îndeaproape paralelă cu adevărul reîntoarcerii Ajustorului în sânul Tatălui Universal, dar există ceva distinct de Ajustor care supraviețuiește de asemenea, și anume contraponderea morontială a personalității de muritor. Or, acest concept vital era în mod fatal absent din filozofia brahmanică.

94:3.8 (1031.1) Filozofia brahmanică a ajuns la o aproximare a multor fapte ale universului și s-a apropiat de numeroase adevăruri cosmice, dar ea a căzut mult prea adesea victimă erorilor, a greșelii din diferențierea diverselor nivele ale realității, precum nivelul absolut, cel transcendental și cel finit. Ea nu a reușit să ia în considerare că un aspect dat, susceptibil de a fi finit și iluzoriu pe nivelul absolut, poate fi absolut real pe nivelul finit. Ea nu a luat act nici de personalitatea esențială a Tatălui Universal, cu care se poate lua personal contact pe toate nivelele, de la experiența limitată a creaturilor evolutive cu Dumnezeu, până la experiența nelimitată a Fiului Etern cu Tatăl Paradisului.

4. Religia Hinduă

94:4.1 (1031.2) În India, pe parcursul secolelor, poporul a revenit, într-o anumită măsură, la anticele ritualuri ale Vedelor, așa cum fuseseră ele modificate de învățăturile misionarilor lui Melchizedek și cristalizate de preoțimea brahmanică ulterioară. Această religie, cea mai veche și cea mai cosmopolită din lume, a suferit din nou unele schimbări ca răspuns la budism, la jainism, precum și la influențele mai recente ale mahomedanismului și ale creștinismului. Dar, când învățăturile lui Isus au ajuns în India, ele fuseseră deja occidentalizate până într-atât încât să fie o „religie a oamenilor albi”, deci ciudată și străină pentru mintea hindusă.

94:4.2 (1031.3) Teologia hindusă a timpului prezent descrie patru nivele descendente ale deității și ale divinității:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahman*, Absolutul, Unul Infinit, ACELA ESTE.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti*, trinitatea supremă a hinduismului. Primul membru al acestei asociații, *Brahma*, se concepe ca fiind creat de el însuși din Brahmanul-infinit. Dacă nu ar fi aproape identificat cu Unul Infinit panteist, Brahma ar constitui fundamentul conceptului de Tată Universal. Brahma este deopotrivă identificat cu destinul.

94:4.5 (1031.6) Adorarea lui Shiva și a lui Vishnu, al doilea și al treilea membru din Trimurti, a apărut în primul mileniu după Crist. *Shiva* este domnul vieții și al morții, zeul fecundității și maestrul distrugerii. *Vishnu* este extrem de popular datorită credinței în încarnarea sa periodică sub formă umană. În felul acesta, Vishnu a devenit real și viu în închipuirea hindușilor. Unii i-au considerat pe Shiva și pe Vishnu ca supremi peste toate.

94:4.6 (1031.7) 3. *Deitățile vedice și postvedice*. Mulți zei antici ai arienilor, precum Agni, Indra și Soma, au subzistat ca secundari față de cei trei membri ai Trimurti. Numeroși alți zei s-au ivit de la începuturile Indiei vedice, și ei au fost, la rândul lor, încorporați în panteonul hindus.

94:4.7 (1031.8) 4. *Demi-zeii*: supraoamenii, semizeii, eroii, demonii, fantomele, spiritele rele, spiridușii, monștrii, drăcușorii și sfinții cultelor mai recente.

94:4.8 (1031.9) De mult timp, hinduismul nu a reușit să înviioreze poporul indian, dar, în același timp, el a fost în general o religie tolerantă. Această mare forță rezidă în faptul că el se dovedește a fi religia cea mai flexibilă și cea mai vagă care a fost să apară pe Urantia. El este capabil de schimbări aproape nelimitate, și posedă un câmp neobișnuit de adaptări suple, de la speculațiile elevate și semi-monoteiste ale brahmanilor intelectuali, până la fetișismul notoriu și la practicile culturale primitive ale claselor degradate și demoralizate de credincioși ignoranți.

94:4.9 (1032.1) Hinduismul a supraviețuit pentru că el este în esență o parte integrantă a țesăturii sociale din India. El nu comportă nici o mare ierarhie care să poată fi tulburată sau distrusă; el este suprapus pe modelul vieții poporului. El posedă o adaptabilitate la condiții schimbătoare care o depășește pe aceea a oricărui alt cult, și ia o atitudine tolerantă de adopție față de multe alte religii, pretinzând că Gautama Buddha, precum și Crist însuși, erau încarnări ale lui Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Astăzi, India are mai mult ca oricând nevoie de o prezentare a evangheliei lui Isus - Paternitatea lui Dumnezeu și filiația tuturor oamenilor, cu fraternitatea care urmează și care se realizează personal printr-o slujire iubitoare și printr-un serviciu social. În India, cadrul filozofic există, structura de cult e prezentă; îi lipsește numai scânteia însuflețitoare a iubirii dinamice zugrăvită în evanghelia originară a Fiului Omului, despuiată de doctrinele și de dogmele occidentale care au avut tendința să facă din viața de consacrare a lui Mihail o religie a oamenilor albi.

5. Lupta pentru adevăr din China

94:5.1 (1032.3) În vreme ce misionarii Salemului cutreierau Asia răspândind doctrina Dumnezeului cel Preaînalt și a mântuirii prin credință, ei se impregnau mult cu filozofia și cu gândirea religioasă a diverselor țări traversate. Cu toate acestea, învățătorii însărcinați de Melchizedek și de succesorii lui, nu au eșuat în misiunea lor; ei au pătruns la toate popoarele continentului eurasiatic, și au sosit în China numai pe la mijlocul celui de-al doilea mileniu dinaintea lui Crist. Timp de peste o sută de ani, salemiții și-au menținut cartierul lor general în Si Fouch, unde i-au pregătit pe învățătorii chinezi care au dus învățătura tuturor popoarelor rasei galbene.

94:5.2 (1032.4) A fost ca o consecință directă a acestei învățături faptul că cea dintâi formă a taoismului a apărut în China; aceasta era o religie extrem de diferită de cea care poartă acest nume astăzi.

Taoismul primitiv sau prototaoismul erau compuse din următorii factori:

94:5.3 (1032.5) 1. Rămășițele învățăturilor din Singlangton, care au persistat în conceptul de Shang-ti, Dumnezeuul Cerului. În epoca Singlangtonului, poporul chinez a devenit virtual monoteist; el și-a concentrat adorația asupra Adevărului Unic, cunoscut mai târziu sub numele de Spirit al Cerului, șef al universului. Rasa galbenă nu a pierdut niciodată întru totul acest concept inițial de Deitate, în ciuda faptului că, în cursul secolelor ulterioare, numeroase deități și spirite subordonate au fost strecurate în religia sa.

94:5.4 (1032.6) 2. Religia din Salem a Unei Preaînalte Deități Creatoare pregătite să acorde grația sa omenirii, ca răspuns la credința oamenilor. Dar, în epoca în care misionarii lui Melchizedek pătrundeau în ținuturile rasei galbene, este din nefericire prea adevărat că mesajul lor se îndepărtase considerabil de simpla doctrină a Salemului din timpul lui Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. Conceptul de Brahman-Absolut al filozofilor hinduși dublat de dorința de a scăpa de toate relele. Cea mai mare influență asupra expansiunii către est a religiei Salemului a fost poate aceea a învățătorilor hinduși ai credinței vedice, care au introdus concepția lor de Brahman - a Absolutului - în gândirea salvatoare a salemiților.

94:5.6 (1033.1) Această credință complexă s-a răspândit în ținuturile raselor galbene și brune ca o influență subiacentă din gândirea filozofico-religioasă. În Japonia, acest prototaoism a fost cunoscut

sub numele de şinto, şi popoarele acestei ţări, foarte îndepărtate de Salem în Palestina, au ştiut de încarnarea lui Machiventa Melchizedek care a locuit pe pământ pentru ca omenirea să nu uite numele lui Dumnezeu.

94:5.7 (1033.2) În China, toate aceste credinţe au fost ulterior confundate, şi contopite cu cultul mereu în creştere al strămoşilor. Dar, din epoca lui Singlangton, chinezii nu au mai căzut niciodată în mod deplorabil sclavi ai unei preoţimi. Rasa galbenă a fost prima care să se ridice din servitutea barbară şi să intre într-o civilizaţie a ordinii, deoarece ea a fost prima care să se dezbrace, într-o anumită măsură, de înjositoarea frică de zei; ea nu s-a temut nici măcar de fantomele celor morţi, aşa cum s-au temut alte rase. China şi-a găsit înfrângerea pentru că nu a reuşit niciodată să înainteze dincolo de emanciparea ei iniţială faţă de preoţi; ea a căzut într-o eroare aproape la fel de vătămătoare, aceea a cultului strămoşilor.

94:5.8 (1033.3) Totuşi, salemiţii nu au călătorit degeaba. Pe temeliile evangheliei lor şi-au clădit învăţăturile marii filozofi ai Chinei celui de-al şaselea secol de dinaintea lui Cristos. Atmosfera morală şi sentimentele spirituale ale epocii lui Lao-Tse şi ale lui Confucius proveneau din învăţăturile misionarilor Salemului date în cursul unei epoci anterioare.

6. Lao-Tse şi confucius

94:6.1 (1033.4) Cu aproximativ şase sute de mii de ani înainte de venirea lui Mihail, Melchizedek, pe atunci neîntrupat deja de multă

vreme, a avut impresia că puritatea învățaturii sale pe pământ era prea expusă pericolului prin resorbția generală în credințele mai vechi ale Urantieii. S-a părut, pentru o vreme, că misiunea sa ca precursor al lui Mihail risca să eșueze. Atunci, în cel de-al șaselea secol dinaintea lui Crist, printr-o coordonare excepțională a factorilor spirituali din care nu toți sunt înțeleși, nici chiar de supraveghetorii planetari, Urantia a asistat la o prezentare cât se poate de neobișnuită a adevărului religios sub forme multiple. Prin intermediul a diverși învățători umani, evanghelia Salemului a fost reformulată și reînșuflețită; ea a subzistat apoi în mare parte, așa cum a fost atunci prezentă, până în epoca prezentelor scrieri.

94:6.2 (1033.5) Acest secol excepțional de progres spiritual a fost caracterizat prin apariția marilor învățători religioși, morali și filozofi în toată lumea civilizată. În China, cei doi maeștri cei mai remarcabili au fost Lao-Tse și Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-Tse* a clădit direct pe conceptele din tradițiile Salemului, declarând că Tao era Unica Cauză Primă a întregii creații. Lao-Tse avea o viziune spirituală largă. Învățătura lui spunea că: „destinul etern al omului era uniunea perpetuă cu Tao, Dumnezeuul Suprem și Regele Universal”. El distingea clar cauza ultimă, căci a scris: „Unitatea se naște din Tao cel Absolut; din această Unitate a apărut Dualitatea cosmică, apoi, din această Dualitate, Trinitatea a țâșnit în existență, iar Trinitatea este sursa primordială a întregii realități”. „Orice realitate este mereu în echilibru între potențialele și actualele cosmosului, și acestea sunt veșnic armonizate de către spiritul divinității”.

94:6.4 (1033.7) Lao-Tse a fost și unul dintre primii care au prezentat doctrina constând în a răspunde răului făcând binele: „Bunătatea dă naștere la bunătate, dar, pentru cel care este cu adevărat bun, și răul generează bunătate”.

94:6.5 (1033.8) El le propovăduia oamenilor reîntoarcerea creaturii la Creator și descria viața ca fiind ieșirea la iveală a unei personalități din potențialele cosmice, în timp ce moartea semăna cu o reîntoarcere acasă a acestei personalități create. Conceptul său de credință veritabilă era neobișnuit, și el l-a asemănat, de asemenea, cu „atitudinea unui copilăș”.

94:6.6 (1034.1) Înțelegerea sa în ceea ce privește țelul etern al lui Dumnezeu era clară, căci a zis: „Deitatea Absolută nu face eforturi, însă ea este întotdeauna victorioasă; ea nu constrânge oamenii, dar este întotdeauna gata să răspundă dorințelor lor sincere; voința lui Dumnezeu este veșnic răbdătoare, și expresia ei este inevitabilă în eternitate”. Exprimând adevărul că este mai binecuvântat să dai decât să primești, Lao-Tse a spus, de asemenea, când vorbea despre omul sincer religios: „Omul bun nu caută să păstreze adevărul pentru el însuși, ci mai degrabă să-i reverse bogățiile asupra semenilor lui, căci aceasta este realizarea adevărului. Voia lui Dumnezeu cel Absolut este întotdeauna benefică și niciodată distructivă; intenția adevăratului credincios este să acționeze întotdeauna, dar niciodată să constrângă”.

94:6.7 (1034.2) Lao propovăduia non-rezistența și distincția dintre *acțiune* și *constrângere*, dar aceste noțiuni s-au deformat și au devenit mai târziu credința că nu trebuie „văzut, făcut și gândit” nimic. Dar Lao nu a profestat niciodată o astfel de eroare, deși prezentarea sa a

non-rezistenței a fost un factor în dezvoltarea predilecției popoarelor chineze pentru pace.

94:6.8 (1034.3) Taoismul popular al celui de-al douăzecilea secol al Urantiei nu mai are prea multe în comun cu sentimentele sublime și cu concepțiile cosmice ale bătrânului filozof, care propovăduia adevărul așa cum îl percepea, mai exact - credința în Dumnezeuul Absolut este sursa energiei divine care recreează lumea, și prin care omul se înalță la uniunea spirituală cu Tao, Deitatea Eternă și Creatorul Absolut al universurilor.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kong Fou-tse) era un tânăr contemporan al lui Lao în China celui de-al șaselea secol dinaintea lui I.C. Confucius și-a întemeiat doctrinele pe cele mai bune tradiții morale ale lungii istorii a rasei galbene; el a fost întrucâtva influențat de ceea ce a persistat din tradițiile misionarilor din Salem. Principala lui lucrare consta din a compila din dictoanele înțelepte ale filozofilor antici. El a fost respins ca învățător pe durata vieții sale, însă, de atunci, scrierile și învățăturile lui au exercitat mereu o mare influență în China și în Japonia. Confucius i-a reorientat pe șamani, în sensul că a înlocuit magia cu moralitatea. Dar el a construit prea bine; el a făcut din *ordine* un nou fetiș și a instituit un respect al conduitei strămoșilor, care sunt încă venerați de chinezii din epoca prezentei expuneri.

94:6.10 (1034.5) Confucius predica moralitatea bazându-se pe teoria că drumul pământesc este umbra deformată a căii celeste, că modelul veritabil al civilizației temporale este imaginea reflectată a ordinii din ceruri. Conceptul potențial de Dumnezeu din confucianism a fost

aproape complet subordonat accentului pus pe Calea Cerului, arhetipul cosmosului.

94:6.11 (1034.6) Învățăturile lui Lao au fost pierdute pentru toți, mai puțin o minoritate din Orient, dar scrierile lui Confucius au constituit mereu, de la propagarea lor, baza contexturii morale a culturii pentru aproape o treime dintre urantieni. Aceste precepte ale lui Confucius, perpetuând tot ce este mai bun din trecut, erau oarecum împotriva spiritului de investigație chinez, care ajunsese la înfăptuiri atât deenerate. Influența acestor doctrine a fost combătută fără succes atât de eforturile împăratului Chin Shin Huang Ti, cât și de învățăturile lui Mo Ti. Al doilea a proclamat o fraternitate bazată pe iubirea față de Dumnezeu și nu pe datoria etică; el a căutat să reanime căutarea antică a noilor adevăruri, dar învățăturile lui au eșuat înaintea viguroasei opoziții a discipolilor lui Confucius.

94:6.12 (1034.7) Ca și mulți alți învățători spirituali și morali, Confucius și Lao-Tse au sfârșit prin a fi deificați de către discipolii lor în cursul epocilor de tenebre care au intervenit în China între declinul și pervertirea credinței taoiste, și sosirea misionarilor budiști care veneau din India. În timpul acestor secole de decadentă spirituală, religia rasei galbene a degenerat într-o teologie jalnică, în care mișunau diavolii, dragonii și spiritele rele, vădind pentru toți reîntoarcerea fricilor minții uman neluminate. Atunci China, cândva în fruntea societății umane datorită religiei ei avansate, a rămas în urmă din cauza neputinței ei temporare de a progresa pe veritabila cărare a dezvoltării conștiinței de Dumnezeu; aceasta este indispensabilă pentru adevăratul progres, nu numai muritorilor individuali, ci și civilizațiilor încalcite și complexe care caracterizau

înaintarea culturii și a societății pe o planetă evolutivă a timpului și a spațiului.

7. Gautama Siddharta

94:7.1 (1035.1) Contemporan cu Lao-Tse și cu Confucius din China, în India s-a ivit un alt mare învățător al adevărului. Gautama Siddharta s-a născut în al șaselea secol dinaintea lui Crist în provincia Nepal, în nordul Indiei. Discipolii lui îl prezintă, mai târziu, ca pe fiul unui conducător fabulos de bogat, însă, în realitate, el era succesorul prezumtiv al unui neînsemnat șef de clan care domnea prin consimțământ tacit peste o mică vale muntoasă izolată, din sudul Munților Himalaya.

94:7.2 (1035.2) După ce a practicat yoga în van timp de șase ani, Gautama a formulat teoriile care au devenit filozofia budismului. Siddharta s-a angajat într-o luptă hotărâtă, dar lipsită de rezultat contra sistemului, în continuă creștere, al castelor. În jurul acestui tânăr prinț profet, a domnit o atmosferă de sinceritate sublimă și de generozitate extraordinară, care a sedus numeroși oameni ai acelor vremuri. El s-a abătut de la practica care consta în a căuta mântuirea individuală prin dureri fizice și prin suferințe personale, și i-a îndemnat pe discipolii lui să ducă evanghelia lui în întreaga lume.

94:7.3 (1035.3) În toiul confuziei și al practicilor de cult excesive din India, învățăturile mai sănătoase și mai moderate ale lui Gautama au venit ca o ușurare aducătoare de prospețime. El denunța zeii, preoții și sacrificiile lor, însă nici el nu a reușit să perceapă *personalitatea*

Unului Universal. Necrezând în existența sufletelor individuale, Gautama a luptat, bineînțeles cu curaj, contra credinței în transmigrația sufletelor, onorată de multe secole. El a făcut un nobil efort pentru a-i elibera pe oameni de frică, pentru a-i face să se simtă comod și la ei acasă în marele univers, însă nu a reușit să le arate cărarea care conduce la veritabilul cămin celest al muritorilor ascendenți - Paradisul - și la serviciul crescând al existenței eterne.

94:7.4 (1035.4) Gautama era un adevărat profet și, dacă ar fi dat atenție instrucțiunilor ermitului Godad, el ar fi putut să ridice toată India prin inspirația care ar fi adus o reînnoire a evangheliei din Salem care proslăvea mântuirea prin credință. Godad se trăgea dintr-o familie care nu pierduse niciodată tradițiile misionarilor lui Melchizedek.

94:7.5 (1035.5) Gautama și-a fondat școala în Benares, și s-a întâmplat în al doilea an al ei că un elev, Bautan, a comunicat maestrului său tradițiile misionarilor Salemului cu privire la alianța lui Melchizedek cu Avraam. Cu toate că Siddharta nu a avut o concepție clară despre Tatăl Universal, el a luat o poziție avansată asupra mântuirii prin credință - simpla credință. Așa a declarat el în fața discipolilor lui, și a început să îi trimită pe elevii lui în afară, în grupuri de șaizeci, pentru a proclama popoarelor Indiei „vestea bună a mântuirii gratuite: faptul că toți oamenii, umili sau elevați, pot atinge fericirea prin credința în dreptate și în justiție”.

94:7.6 (1035.6) Soția lui Gautama credea în evanghelia soțului ei, și ea a fost fondatoarea unui ordin de călugărițe. Fiul lui i-a devenit succesor, și a extins mult cultul; el cunoștea bine ideea nouă de salvare prin credință, însă a șovăit mai târziu referitor la chestiunea

grației divine obținută prin credința singură, după cum l-a învățat evanghelia din Salem. La bătrânețe, cuvintele pe care le-a pronunțat înainte de a muri au fost următoarele: „Fiți făuritorii propriei voastre eliberări”.

94:7.7 (1036.1) În ceea ce avea mai bun, evanghelia salvării universale, proclamată de Gautama și lipsită de sacrificii, de torturi, de rituri și de preoți, era o doctrină revolutivă și stupefiantă pentru epoca sa. A fost surprinzător de aproape de a constitui o renaștere a evangheliei Salemului. Ea a adus sprijin pentru milioane de suflete disperate și, în ciuda alterărilor ei ridicole din cursul secolelor ulterioare, această evanghelie subzistă încă ca speranță a milioane de ființe umane.

94:7.8 (1036.2) Siddharta a propovăduit mult mai multe adevăruri decât au supraviețuit în cultele moderne care îi poartă numele. Budismul modern nu reprezintă mai mult învățăturile lui Gautama Siddharta decât reprezintă creștinismul învățăturile lui Isus din Nazaret.

8. Credința Budistă

94:8.1 (1036.3) Pentru a deveni budist, nu trebuia decât să faci o declarație publică de credință recitând Refugiul: „Eu îmi găsesc refugiu în Buddha; îmi găsesc refugiu în doctrina sa; îmi găsesc refugiul în Fraternitate”.

94:8.2 (1036.4) Budismul a luat naștere dintr-o personalitate istorică, iar nu dintr-un mit. Fideii lui Gautama l-au numit Sasta, ceea ce

înseamnă maestru sau învățător. Cu toate că el nu a emis pretenții supraumane nici pentru el nici pentru învățăturile sale, discipolii lui au început devreme să îl numească *cel iluminat*, Buddha, iar mai târziu Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) Evanghelia originală a lui Gautama era întemeiată pe cele patru adevăruri nobile:

94:8.4 (1036.6) 1. Adevărurile nobile ale suferinței.

94:8.5 (1036.7) 2. Originile suferinței.

94:8.6 (1036.8) 3. Distrugerea suferinței.

94:8.7 (1036.9) 4. Calea de a distruge suferința.

94:8.8 (1036.10) Strâns legată de doctrina suferinței și de mijloacele de scăpare, se situa filozofia Căii Octuple: puncte de vedere juste, aspirații juste, cuvinte juste, conduită justă, mijloace juste de trai, efort just, atenție justă și contemplare justă. Gautama nu avusese intenția de a încerca să distrugă orice efort, orice dorință și orice afecțiune scăpând de suferință; învățătura lui era mai degrabă menită să descrie muritorilor inutilitatea de a-și plasa în întregime speranțele și aspirațiile în scopuri temporale și în obiective materiale. Nu era vorba atât de mult de evitarea iubirii semenilor, cât de a-l face, de asemenea, pe adevăratul credincios să privească, dincolo de asocierile lumii materiale, la realitățile viitorului etern.

94:8.9 (1036.11) Poruncile morale ale predicilor lui Gautama erau în număr de cinci:

94:8.10 (1036.12) 1. Să nu ucizi.

94:8.11 (1036.13) 2. Să nu furi.

94:8.12 (1036.14) 3. Să nu fii desfrânat.

94:8.13 (1036.15) 4. Să nu minți.

94:8.14 (1036.16) 5. Să nu bei băuturi îmbătătoare.

94:8.15 (1036.17) Mai existau câteva porunci suplimentare sau secundare ale căror respectare era facultativă pentru credincioși.

94:8.16 (1036.18) Siddharta nu credea deloc în nemurirea personalității umane; filozofia sa nu aducea decât un fel de continuitate funcțională. El nu a definit niciodată cu claritate ceea ce a intenționat să includă în doctrina Nirvanei. Faptul că se putea face din punct de vedere teoretic experiența nirvanei pe parcursul existenței terestre indica faptul că aceasta nu era considerată ca o stare de anihilare completă. Aceasta implica o condiție de iluminare supremă și de fericire celestă, în care toate lanțurile care țineau omul în lumea materială au fost sfărâmate; era o eliberare față de dorințele vieții de muritor și o scăpare de orice pericol de a trebui să faci experiența unei noi încarnări.

94:8.17 (1037.1) Conform învățăturilor originare ale lui Gautama, mântuirea se obține prin efort uman, neținând seama de ajutorul divin; nu este loc nici pentru credința eliberatoare, nici pentru rugăciuni adresate puterilor supraumane. În tentativa sa de a minimiza superstițiile Indiei, Gautama s-a străduit să abată oamenii de la pretențiile zgomotoase ale mântuirii prin magie. Dar, făcând acest efort, el le-a lăsat succesorilor o poartă larg deschisă care le-a permis să interpreteze greșit învățătura sa și să declare că toate eforturile omenești pentru a se realiza sunt dezagreabile și dureroase. Discipoli lui au neglijat faptul că fericirea supremă este legată de urmărirea entuziastă și inteligentă a scopurilor meritorii, și că aceste înfăptuiri constituie adevăratul progres în realizarea cosmică de sine.

94:8.18 (1037.2) Marele adevăr al învățăturii lui Siddharta a fost proclamarea unui univers al justiției absolute. El propovăduia cea mai bună filozofie atee care a fost vreodată inventată de un muritor; ea era umanismul ideal și a distrus cât se poate de eficient orice temelie pentru superstiții, pentru rituri magice și pentru frica de fantome și de demoni.

94:8.19 (1037.3) Marea slăbiciune a evangheliei originare a budismului a fost că el nu a creat o religie a serviciului social dezinteresat. Timp îndelungat, fraternitatea budistă nu a fost o confrerie de credincioși, ci mai degrabă o comunitate de discipoli-învățători. Gautama le-a interzis să poarte bani și a căutat, pe această cale, să împiedice creșterea tendințelor ierarhice. Gautama însuși era extrem de social și, într-adevăr, viața sa a fost mai măreață decât predicile lui.

9. Propagarea Budismului

94:9.1 (1037.4) Budismul a prosperat pentru că oferea salvarea prin credința în Buddha, iluminatul. Acesta reprezenta adevărurile lui Melchizedek mai mult decât orice alt sistem religios practicat în Asia orientală. Dar budismul nu s-a răspândit larg ca religie până în ziua când, un monarh de castă inferioară, Asoka, l-a adoptat pentru propria sa protecție; după Ikhnaton din Egipt, Asoka a fost unul dintre cei mai remarcabili șefi civili dintre epoca lui Melchizedek și cea a lui Mihail. El a clădit un mare imperiu indian grație propagandei misionarilor lui budiști. În cursul unei perioade de douăzeci și cinci de ani, el a instruit peste șaptesprezece mii de misionari, pe care i-a trimis până la

cele mai îndepărtate frontiere ale lumii cunoscute. Într-o singură generație, el a făcut din budism religia dominantă peste jumătate din pământ. Ea s-a stabilit curând în Tibet, în Kashmir, în Ceylon, în Birmania, în Java, în Siam, în Coreea, în China și în Japonia. În general vorbind, aceasta a fost o religie considerabil superioară celor pe care le-a înlăturat sau pe care le-a înălțat.

94:9.2 (1037.5) Propagarea budismului în toată Asia pornind din căminul său din India este una dintre cele mai palpitante istorii de consacrare spirituală și de perseverență misionară a oamenilor sincer îndrăgostiți de religie. Nu numai că cei care propovăduiau evanghelia lui Gautama înfruntau cu curaj primejdiile drumurilor terestre ale caravanelor, ci ei făceau față și pericolelor mărilor Chinei, în timp ce își continuau misiunea pe continentul asiatic, aducând tuturor popoarelor mesajul credinței lor. Cu toate astea, budismul nu mai era doctrina simplă a lui Gautama; evanghelia făcută miraculoasă e cea care a făcut din el un zeu. Cu cât s-a îndepărtat budismul mai mult de leagănul lui din ținuturile înalte ale Indiei, cu atât mai diferit a devenit el față de învățăturile lui Gautama, și cu atât s-a asemănat mai mult cu religiile pe care le înlăturase.

94:9.3 (1038.1) Mai târziu, budismul a fost foarte influențat de taoism în China, de shinto în Japonia, și de creștinism în Tibet. În India, după un mileniu, budismul n-a făcut decât să se ofilească și să moară. El s-a brahmanizat și, mai târziu, s-a predat cu lașitate înaintea islamului; în același timp, într-o mare parte a restului Orientului, el a degenerat într-un ritual pe care Gautama Siddharta nu l-ar fi recunoscut niciodată.

94:9.4 (1038.2) În sud, stereotipul fundamentalist al învățăturilor lui Siddharta a persistat în Ceylon, în Birmania și în peninsula Indochinei. Este vorba de ramura hinayana a budismului, care s-a atașat de doctrina sa primitivă sau asocială.

94:9.5 (1038.3) Dar, chiar și înainte de prăbușirea budismului în India, grupurile de discipoli ale lui Gautama din China și din nordul Indiei începuseră să dezvolte învățătura mahayana a „Căii Largi” către mântuire, în opoziție cu puriștii din sud care se țineau de hinayana sau „Calea Îngustă”. Acești mahayaniști s-au rupt de limitările sociale inerente doctrinei budiste și, de atunci, această ramură nordică a budismului și-a continuat evoluția în China și în Japonia.

94:9.6 (1038.4) Budismul este azi o religie vie și în creștere, deoarece a reușit să păstreze multe dintre cele mai înalte valori morale ale aderenților lui. El facilitează calmul și controlul de sine, sporește seninătatea și fericirea, și contribuie mult la împiedicarea amărăciunii și a doliului. Cei care cred în această filozofie își trăiesc viețile mai bine decât cei care nu cred în ea.

10. Religia în Tibet

94:10.1 (1038.5) În Tibet, se găsește cea mai ciudată asociere a învățăturilor lui Melchizedek combinate cu budismul, cu hinduismul, cu taoismul și cu creștinismul. Când misionarii budiști au intrat în Tibet, ei au întâlnit o stare de sălbăticie primitivă foarte asemănătoare celei pe care au găsit-o primii misionari creștini la triburile nordice din Europa.

94:10.2 (1038.6) Candidații tibetani n-au vrut să abandoneze în întregime antica lor magie și farmecele lor. Studiul ceremonialului religios al riturilor tibetane din epoca prezentă relevă existența unei confrerii exagerat de numeroase de preoți cu capete rase, care practică un ritual minuțios comportând clopote, incantații, tămâie, procesiuni, rozare, imagini, farmece, imagini, apă sfințită, haine somptuoase și coruri complicate. Ei au dogme rigide și credințe cristalizate, rituri mistice și posturi speciale. Ierarhia lor cuprinde călugări, călugărițe, abați, precum și pe Marele Lama. Ei adresează rugăciuni îngerilor, sfinților, unei Mame Sfinte și zeilor. Ei practică confesiunea și cred în purgatoriu. Mănăstirile lor sunt foarte mari și catedralele lor sunt magnifice. Ei mențin o nesfârșită repetare a riturilor sacre, și cred că acest ceremonial le procură mântuirea. Ei atașează rugăciunile unei roți, și cred că rotația ei face rugile lor eficiente. La nici un alt popor din timpurile moderne, nu se pot găsi atât de multe practici care provin de la atât de multe religii; este inevitabil ca această liturghie cumulativă să sfârșească prin a deveni plictisitoare peste măsură și intolerabil de apăsătoare.

94:10.3 (1038.7) Tibetanii posedă ceva din toate religiile principale ale lumii, afară de simplele învățături ale evangheliei lui Isus: filiația cu Dumnezeu, fraternitatea oamenilor și cetățenia mereu ascendentă din universul etern.

11. Filozofia Budistă

94:11.1 (1038.8) Budismul a pătruns în China în primul mileniu după Crist și se încadrează bine în datinile religioase ale rasei galbene. În cultul strămoșilor, chinezii adresaseră multă vreme rugăciuni morților; acum, ei pot să se și roage pentru ei. Budismul s-a amestecat curând cu practicile rituale vagi ale taoismului în dezintegrare. Această nouă religie sintetică, cu templele ei de cult și cu ceremonialul ei religios precis, nu a întârziat să devină cultul general acceptat de către popoarele din China, din Coreea și din Japonia.

94:11.2 (1039.1) În anumite privințe, este regretabil că budismul nu a fost răspândit înainte ca discipolii săi să fi pervertit tradițiile și învățăturile cultului până într-atâta încât să facă din Gautama o ființă divină. Totuși, mitul vieții sale umane, împodobit cum a fost cu o mulțime de miracole, se vedește foarte atractiv pentru auditorii evangheliei nordice, sau ai Mahayanei, din budism.

94:11.3 (1039.2) Unii dintre discipolii lui ulteriori îi învață pe oameni că spiritul lui Sakyamuni Buddha revine periodic pe pământ ca un Buddha viu, deschizând astfel calea unei perpetuări indefinite de imagini ale lui Buddha, de temple, de ritualuri și de falși „Buddha în viață”. Astfel că religia marelui protestatar indian a sfârșit prin a se găsi înlănțuită în chiar aceste practici ceremoniale și incantații rituale pe care le combătuse precis cu atât de multă cutezanță și le denunțase cu atât de mult curaj.

94:11.4 (1039.3) Marele progres adus de filozofia budistă constă în înțelegerea că orice adevăr este relativ. Prin mecanismul acestei ipoteze, budiștii au putut împăca și pune în corelație divergențele interioare ale propriilor lor scripturi religioase, precum și divergențele

dintre aceștia și mulți alții. S-a propovăduit că micile adevăruri erau fapte pentru o minte îngustă, iar marile adevăruri pentru o minte largă.

94:11.5 (1039.4) Această învățătură afirma de asemenea că natura (divină) a lui Buddha există la toți oamenii; că prin propriile sale eforturi omul poate ajunge să realizeze această divinitate interioară. Această învățătură este una dintre cele mai clare prezentări ale adevărului în legătură cu Ajustorii Gândirii care a fost făcută vreodată de o religie a Urantie.

94:11.6 (1039.5) Evanghelia originală a lui Siddharta, așa cum o interpretau discipolii lui, comporta o mare limitare, întrucât ea încerca să elibereze complet sinele uman de toate restricțiile naturii muritoare prin tehnica care consta în izolarea acestui sine față de realitatea obiectivă. Or, veritabila înflorire cosmică a sinelui rezultată din identificarea sinelui cu realitatea cosmică și cu cosmosul finit al energiei, al minții și al spiritului, limitat de spațiu și condiționat de timp.

94:11.7 (1039.6) Ceremoniile și practicile exterioare ale budismului au fost grosolan contaminate de acelea ale ținuturilor în care a pătruns, dar această degenerare nu a avut în întregime loc în viața filozofică a marilor gânditori care, din când în când, au îmbrățișat acest sistem de gândire și de credință. Timp de peste două mii de ani, mulți dintre cei mai buni gânditori din Asia au fost concentrați asupra problemei adevărului absolut și a adevărului Absolutului.

94:11.8 (1039.7) Evoluția unui concept elevat al Absolutului a fost înfăptuită prin numeroase canale de gândire și de căi întortocheate de raționament. Mișcarea ascendentă a acestei doctrine a infinității nu

era la fel de clar definită ca evoluția conceptului de Dumnezeu din teologia ebraică. Cu toate astea, gânditorii budiști au atins anumite nivele largi, s-au oprit acolo și le-au depășit, continuându-și drumul lor spre evocarea Sursei Primordiale a universurilor.

94:11.9 (1039.8) 1. *Legenda lui Gautama*. La baza conceptului se găsește faptul istoric al vieții și al învățăturilor lui Siddharta, prințul profet al Indiei. Această legendă s-a transformat într-un mit în cursul trecerii ei seculare prin vastele ținuturi ale Asiei; ea a sfârșit fără să depășească statutul de idee a lui Gautama ca iluminat, și a început să se împodobească cu atribute suplimentare.

94:11.10 (1040.1) 2. *Mulțimea de Buddha*. S-a susținut raționamentul că, dacă Gautama venise spre popoarele Indiei, rasele omenirii trebuie să fi fost binecuvântate în trecutul îndepărtat prin venirea altor învățători ai adevărului, și vor fi fără îndoială și în viitorul îndepărtat. Acest lucru a dat naștere învățăturii că existau un număr nelimitat și infinit de Buddha, și chiar și că oricine putea aspira să devină unul - putea aspira să atingă divinitatea unui Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *Buddha Absolutul*. Când s-a ajuns la creșterea la un număr aproape infinit de Buddha, a devenit necesar pentru mintea epocii să reunifice acest concept greu de mânuit. În consecință, s-a început să se propovăduiască că toți Buddha nu erau decât manifestarea unei esențe superioare, a unui Unul Etern având o existență infinită și necondiționată, a unei Surse Absolute a întregii realități. Pornind de acolo, conceptul budist al Deității, sub forma sa cea mai rafinată, a devenit distinct de persoana umană a lui Gautama Siddharta și a respins limitările antropomorfe care îl ținuseră în frâu.

Această concepție finală a unui Buddha Etern poate chiar să se identifice cu Absolutul, și uneori chiar și cu infinitul EU SUNT.

94:11.12 (1040.3) Cu toate că această idee a Deității Absolute nu prea se bucurase de favoarea popoarelor Asiei, ea le-a dat intelectualilor din aceste ținuturi posibilitatea de a-și unifica filozofia și de a-și armoniza cosmologia. Conceptul de Buddha Absolut este când cvasipersonal, când în întregime impersonal - uneori chiar și o forță creatoare infinită. Aceste concepte sunt utile din punct de vedere filozofic, dar nu sunt esențiale dezvoltării religioase. Chiar și un Yahweh antropomorf are o valoare religioasă mai mare decât Absolutul îndepărtat la infinit al budismului sau al brahmanismului.

94:11.13 (1040.4) S-a crezut, în anumite momente, că Absolutul era conținut în infinitul EU SUNT. Dar aceste speculații nu au adus decât o consolare înghețată mulțimilor înfometate care-și doreau cu ardoare să audă cuvintele promise, să asculte evanghelia simplă a Salemului care anunța credința în Dumnezeu, care asigură grația divină și supraviețuirea eternă.

12. Conceptul de Dumnezeu în Budism

94:12.1 (1040.5) Cosmologia budismului avea două mari puncte slabe: pe de o parte ea era denaturată de numeroase superstiții ale Indiei și ale Chinei, iar pe de alta ea îl sublima pe Gautama, mai întâi în calitate de iluminat, și apoi în calitate de Buddha Etern. Întocmai cum creștinismul a suferit pentru faptul că a absorbit multă filozofie umană eronată, tot așa și budismul își poartă marca sa umană de la

naștere. Dar învățăturile lui Gautama au continuat să evolueze în cursul ultimelor douăzeci și cinci de secole. Pentru un budist iluminat, conceptul de Buddha, nu reprezintă mai mult personalitatea umană a lui Gautama după cum, pentru un creștin iluminat, conceptul de Iehova nu este identic cu spiritul demonic al lui Horeb. Sărăcia terminologiei, precum și conservarea sentimentală a unei nomenclaturi străvechi, împiedică adesea înțelegerea adevăratei semnificații a evoluției conceptelor religioase.

94:12.2 (1040.6) Conceptul de Dumnezeu în contrast cu Absolutul a început treptat să iasă la iveală în budism. Sursa sa datează din primele vremuri în care discipolii Micului Drum (hinayana) se diferențiază de aceia ai Marelui Drum (mahayana). În această a doua ramură a budismului dubla concepție de Dumnezeu și de Absolut a ajuns în cele din urmă la maturitate. Pas cu pas, secol după secol, conceptul de Dumnezeu a evoluat până a dat până la urmă roade în credința în Amida Buddha, grație învățăturilor lui Ryonin, ale lui Honen Shonin și ale lui Shinran în Japonia.

94:12.3 (1041.1) La acești credincioși, se învăța că sufletul, după ce ar fi trecut prin moarte, poate să aleagă să se bucure de o ședere în Paradis înainte de a între în Nirvana, starea ultimă a existenței. Se proclamă că această nouă mântuire este obținută prin credința în milosteniile divine și în grijile iubitoare ale lui Amida, Dumnezeul Paradisului în Occident. În filozofia lor, adepții lui Amida se atașau de o Realitate Infinită situată dincolo de orice înțelegere umană finită. În religia lor, ei aveau la credința în Amida, milostiv la infinit care iubește lumea până într-atâta încât nu poate suferi ca vreun singur

muritor, care-l cheamă pe numele cu o credință sinceră și cu o inimă curată, să eșueze în obținerea fericirii supreme din Paradis.

94:12.4 (1041.2) Marea forță a budismului vine din aceea că toți aderenții lui sunt liberi să aleagă adevărul din toate religiile; rar se întâmplă ca o asemenea libertate de alegere să caracterizeze o doctrină religioasă a Urantiei. În această privință, secta Shin din Japonia a devenit unul din grupurile religioase cele mai progresiste din lume; ea a reînsuflețit străvechiul spirit misionar al discipolilor lui Gautama și a început să trimită învățători și la alte popoare. Această dispoziție de a adopta adevărul, oricare ar fi sursa din care provine, este într-adevăr o tendință recomandabilă care apare printre credincioșii religioși în timpul primei jumătăți a celui de-al douăzecilea secol după Crist.

94:12.5 (1041.3) Budismul însuși trece printr-o renaștere în cel de-al douăzecilea secol. Aspectele sale sociale au fost treptat îmbunătățite prin contactele cu creștinismul. Dorința de a învăța a fost reaprinsă în inima călugărilor preoți ai confreriei, și propagarea educației în această comunitate de credință va provoca cu siguranță noi progrese în evoluția religioasă.

94:12.6 (1041.4) La data prezentei expuneri, o mare parte din Asia își pune speranțele în budism. Această nobilă credință, care a traversat cu atâta curaj epocile întunecate ale trecutului, va primi ea din nou adevărul realităților cosmice amplificate așa cum odată discipolii marelui învățător al Indiei ascultau proclamația sa referitoare la un adevăr nou? Această străveche credință va răspunde oare, încă o dată, la stimularea însuflețitoare a unor noi concepte de Dumnezeu și de

Absolut care o vor prezenta și pe care le caută de atât de multă vreme?

94:12.7 (1041.5) Toată Urantia așteaptă proclamarea mesajului înălțător al lui Mihail, dezbărat de dogmele și de doctrinele acumulate în decursul celor nouăsprezece secole de contact cu religiile de origine evolutivă. A sunat ceasul pentru a prezenta budismului, creștinismului, hinduismului și chiar și popoarelor de orice credință, nu evanghelia despre Isus, ci realitatea vie și spirituală a evangheliei lui Isus.

94:12.8 (1041.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 94](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 96](#) >>

Capitolul 95

Învățăturile lui Melchizedek în Levant

95:0.1 (1042.1) TOT astfel cum India a dat naștere la multe dintre religiile și filozofiile din Asia orientală, așa și Levantul a fost patria credințelor din Occident. Misionarii din Salem s-au răspândit în toată Asia de sud-vest, prin Palestina, Mesopotamia, Egipt, Iran și prin Arabia, proclamând peste tot vestea bună a evangheliei lui Machiventa Melchizedek. În unele dintre aceste ținuturi, învățăturile lor au dat roade; în altele, misionarii au reușit mai mult sau mai puțin. Eșecurile proveneau când dintr-o lipsă de înțelepciune, când din împrejurări care scăpau controlului lor.

1. Religia Salemului în Mesopotamia

95:1.1 (1042.2) Către anul 2.000 înaintea erei creștine, religiile Mesopotamiei pierduseră aproape în întregime învățăturile setiților și se găseau într-o mare măsură sub influența credințelor primitive ale celor două grupuri invadatoare: beduinii semiți care se infiltraseră venind din deșertul occidental și cavalerii barbari care coborâseră dinspre nord.

95:1.2 (1042.3) Dar datina pe care o aveau primele popoare de a onora cea de-a șaptea zi a săptămânii nu a dispărut niciodată complet din Mesopotamia. Doar că, în cursul erei lui Melchizedek, cea de-a șaptea zi a fost considerată ca fiind cea mai nenorocoasă. Ea era dominată de tabuuri; în timpul acestei funeste zile a șaptea, era contrar legii a pleca într-o călătorie, a pregăti mâncare sau a face focul. Iudeii au readus în Palestina un mare număr de tabuuri mesopotamiene pe care le găsiseră în Babilon și care erau fondate pe respectarea zilei a șaptea, sabbatul.

95:1.3 (1042.4) Cu toate că educatorii din Salem au contribuit mult la rafinarea și la înălțarea religiilor Mesopotamiei, ei nu au reușit să obțină de la diversele popoare recunoașterea permanentă a unui Dumnezeu unic. Această învățătură a deținut supremația timp de peste o sută cincizeci de ani, apoi s-a dat treptat la o parte din fața credinței mai vechi într-o multitudine de zeități.

95:1.4 (1042.5) Educatorii din Salem au redus considerabil numărul de zei ai Mesopotamiei și au readus, la un moment dat, principalele zeități la șapte: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk și Sin. La

apogeul noii învățăături, ei înălțau trei dintre acești zei până la supremația asupra tuturor celorlalți; aceasta a fost triada babiloniană: Bel, Ea și Anu, zeii pământului, ai mării și ai cerului. Alte triade se nasc în diferite localități; ele erau toate o reminiscență a învățăturilor trinitare ale andiților și ale sumerienilor, și se bazau pe credința salemiților în emblema celor trei cercuri ale lui Melchizedek.

95:1.5 (1042.6) Învățătorii Salemului nu au triumfat niciodată complet asupra popularității lui Ishtar, mama zeilor și spiritul fecundității sexuale. Ei au contribuit mult la rafinarea adorării acestei zeițe, însă babilonienii și vecinii lor nu au transcens niciodată complet formele lor deghizate de adorare a sexului. Devenise o practică universală, pe tot cuprinsul Mesopotamiei, ca toate femeile să se supună, cel puțin o dată în tinerețea lor, îmbrățișării unui străin; se socotea că aceasta era o devoțiune pretinsă de Ishtar, și se credea că fecunditatea depindea în mare măsură de acest sacrificiu sexual.

95:1.6 (1043.1) Primele progrese ale învățăturii lui Melchizedek au fost deosebit de satisfăcătoare, până în clipa în care Nabodad, șeful școlii din Kish, s-a decis să lanseze un atac dirijat contra practicilor curențe de prostituție din temple. Însă misionarii din Salem au eșuat în efortul lor de a adopta această reformă socială și, în acest eșec, toate învățăturile lor spirituale și filozofice mai importante au căzut înfrânte.

95:1.7 (1043.2) Această înfrângere a evangheliei din Salem a fost imediat urmată de o mare dezvoltare a cultului lui Ishtar, un ritual care invadase deja Palestina sub numele de Ashtoreth, Egiptul sub acela de Isis, Grecia sub acela de Afrodita și triburile din nord sub acela de Astarte. Și în legătură cu această reînnoire a adorării lui

Ishtar s-a făcut că preoții din Babilon au revenit la observarea stelelor; astrologia a trecut prin ultima sa mare reînnoire în Mesopotamia; prezicătorii au fost la modă și, în cursul secolelor, preoțimea a degenerat tot mai mult.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek recomandase discipolilor săi să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu unic, Tatăl și Autorul a tot, și să nu predice decât evanghelia grației divine obținute prin simpla credință. Însă marea greșală a învățătorilor unui adevăr nou este adesea aceea de a vrea să facă prea mult, de a încerca să înlocuiască evoluția lentă printr-o revoluție bruscă. Misionarii lui Melchizedek din Mesopotamia propuneau un nivel moral prea elevat pentru popor; ei vroiau să facă prea mult, iar cauzele lor nobile au căzut învinse. Însărcinarea lor era de a predica o evanghelie precisă, de a proclama adevărul că Tatăl Universal este real, dar ei s-au încurcat, optând pentru cauza aparent valabilă de reformare a moravurilor. Marea lor misiune a fost abătută de la obiectivul ei și s-a pierdut practic în eșec și în uitare.

95:1.9 (1043.4) Într-o singură generație, cartierul general salemit din Kish a încetat orice activitate, iar propaganda credinței într-un Dumnezeu unic a fost practic oprită în toată Mesopotamia. Totuși, rămășițe ale școlilor din Salem au persistat. Mici grupuri împrăștiate pe ici, pe colo, au continuat să creadă în Creatorul unic și să lupte contra idolatriei și a imoralității preoților mesopotamieni.

95:1.10 (1043.5) Misionarii din Salem ai perioadei care a urmat respingerii învățăturii lor au fost cei care au scris mulți dintre Psalmii Vechiului Testament. Ei îi gravau pe pietre, unde preoții evrei i-au găsit ulterior în cursul captivității și i-au încorporat prin urmare în

seria de imnuri atribuite unor autori iudei. Acești frumoși psalmi din Babilon nu au fost scriși în templele lui Bel-Marduk; ei au fost opera descendenților primilor misionari din Salem și au format un contrast frapant cu conglomeratele magice ale preoților babilonieni. Cartea lui Iov reflectă destul de bine învățăturile școlii salemite din Kish și din toată Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) O mare parte a culturii religioase mesopotamiene a fost încorporată în literatura și în liturghia iudee pe când a trecut prin Egipt, grație muncii lui Amenemope și a lui Ikhanaton. Egiptenii au păstrat remarcabil de bine învățăturile provenite de la primii mesopotamieni andiți cu privire la obligațiile sociale, învățături care au fost într-o mare măsură pierdute de către babilonienii care au ocupat, mai târziu, valea Eufratului.

2. Religia Egipteană primitivă

95:2.1 (1043.7) În Egipt s-au înrădăcinat cel mai adânc învățăturile lui Melchizedek, și de acolo s-au răspândit apoi în Europa. Religia evolutivă din valea Nilului s-a dezvoltat periodic prin sosirea neamurilor superioare de nodiți, de adamiți și, mai târziu, de andiți care veneau din valea Eufratului. În anumite perioade, un mare număr de administratori civili ai Egiptului au fost sumerieni. Tot astfel cum India adăpostea, în aceste vremuri, amestecul cel mai complet de rase din lume, așa și Egiptul a întreținut tipul de filozofie religioasă cel mai mult amestecată care se poate găsi pe Urantia, și apoi, din valea Nilului, această filozofie s-a răspândit în numeroase părți ale lumii.

Iudeii au preluat de la babilonieni o mare parte din ideile lor despre crearea lumii, însă ei au luat de la egipteni conceptul lor de Providență divină.

95:2.2 (1044.1) Mai degrabă tendințele politice și cele morale, decât înclinările filozofice sau religioase, au fost cele care au făcut Egiptul mai favorabil față de învățăturile Salemului decât Mesopotamia. Fiecare șef de trib din Egipt, după ce s-a bătut ca să ajungă la tron, a căutat să perpetueze dinastia sa, proclamând că zeul său tribal era Deitatea originară și creatorul tuturor celorlalți zei. În felul acesta, egiptenii s-au obișnuit treptat cu ideea unui suprazeu; aceasta era o trambulină spre doctrina ulterioară a unei Deități creatoare universale. De-a lungul multor secole, ideea de monoteism a trecut prin Egipt dintr-o parte în alta; credința într-un Dumnezeu unic a câștigat întotdeauna teren, dar nu a dominat niciodată întru totul peste conceptele în evoluție ale politeismului.

95:2.3 (1044.2) Timp de epoci de-a rândul, egiptenii se consacraseră adorării zeilor naturii. În particular, fiecare dintre cele patruzeci și ceva de triburi separate aveau un zeu special pentru grupul său; unul adorând taurul, un altul leul, un al treilea berbecul, și așa mai departe. Mai înainte, ele fuseseră triburi cu totemuri, foarte asemănătoare cu cele ale amerindienilor.

95:2.4 (1044.3) Cu timpul, egiptenii au remarcat că cadavrele așezate în morminte fără cărămizi erau conservate - îmbălsămate - prin acțiunea nisipului impregnat de sodă, în vreme ce cadavrele înhumate în caverne de cărămizi putrezeau. Aceste observații au condus la experiențe care au dus mai târziu la îmbălsămarea morților. Egiptenii credeau că prin conservarea corpului se facilita traversarea vieții

viitoare. Pentru ca persoana să fie adecvat identificată în viitorul îndepărtat, după disoluția corpului, ei puneau o statuie funerară în mormânt alături de cadavru și sculptau un portret al celui mort pe sicriu. Confecționarea acestor statui funerare a avut drept efect mari progrese în arta egipteană.

95:2.5 (1044.4) Timp de secole, egiptenii și-au pus încrederea în morminte pentru a proteja corpurile și pentru a garanta supraviețuirea agreabilă care rezulta după moarte. Evoluția ulterioară a practicilor magice, deși ele au fost împovărătoare din leagăn până în mormânt, i-a eliberat eficient de religia mormintelor. Preoții gravau pe sicrie formule magice de care se credea că protejau un om împotriva riscului „de a-și vedea luată inima în lumea inferioară”. Curând, s-au adunat un sortiment variat dintre aceste texte magice și s-au conservat sub forma Cărții Morților. Însă, în Valea Nilului, ritualul magic a fost introdus devreme în domeniile conștiinței și ale caracterului, într-un grad arareori atins de riturile acestei epoci. Ulterior, s-a contat mai mult, pentru salvare, pe aceste idealuri etice și morale decât pe morminte complicate.

95:2.6 (1044.5) Superstițiile acestei epoci sunt bine ilustrate de credința generală în eficacitatea salivei ca agent de tămăduire; această idee a luat naștere în Egipt, și s-a răspândit de acolo în Arabia și în Mesopotamia. În bătaia legendară a lui Horus contra lui Seth, tânărul zeu a pierdut un ochi, dar după înfrângerea lui Seth, ochiul a fost restaurat de către înțeleptul zeu Thoth care a scuipat pe rană și a tămăduit-o.

95:2.7 (1044.6) Egiptenii au crezut multă vreme că strălucirea stelelor pe cerul nocturn reprezenta supraviețuirea sufletelor morților merituoși; ei se gândeau că alții dintre supraviețuitori erau absorbiți de soare. Într-o anumită perioadă, venerarea solară a devenit o specie de cult al strămoșilor. Trecerea înclinată de la intrarea în marea piramidă era orientată direct către Steaua Polară pentru ca sufletul regelui, atunci când ieșea din mormânt, să poată merge drept în constelațiile staționare și stabilite ale stelelor fixate, care se presupuneau a fi locuința regilor.

95:2.8 (1045.1) Când se observau razele oblice ale soarelui pătrunzând spre pământ printr-o deschidere din nori, se credea că ele indicau coborârea unei scări celeste prin care regele și alte suflete drepte aveau posibilitatea să urce. „Regele Pepi și-a coborât radiația ca pe o scară sub picioarele lui pentru a permite urcarea până la mama sa.”

95:2.9 (1045.2) În vremea în care s-a întrupat Melchizedek, egiptenii aveau o religie mult superioară celei a popoarelor înconjurătoare. Ei credeau că un suflet separat de corpul fizic, dacă ar fi bine înarmat cu formule magice, ar putea să evite spiritele rele intermediare, și ar ajunge în sala de judecată a lui Osiris, unde, dacă nu ar fi vinovat „de ucidere, de tâlhărie, de falsitate, de adulter, de furt și de egoism”, ar fi admis pe tărmurile fericirii. Dacă sufletul era cântărit în balanță și era găsit în greșală, atunci era consemnat în infern, era dat Devoratorilor. Acesta era un concept de viață viitoare relativ avansat în comparație cu credințele multor popoare vecine.

95:2.10 (1045.3) Conceptul de judecată în lumea de dincolo pentru păcatele dintr-o viață întrupată de pe pământ, care a fost introdus în

teologia evreilor, provenea din Egipt. Cuvântul judecată nu a apărut decât o singură dată în cuprinsul întregii cărți evreiești a Psalmilor, și psalmul respectiv a fost scris de un egiptean.

3. Evoluția conceptelor morale

95:3.1 (1045.4) Deși cultura și religia Egiptului proveneau în principal de la andiții din Mesopotamia și fuseseră larg transmise civilizațiilor subsecvente de către evrei și de către greci, o mare, o foarte mare parte a idealismului etic și social al egiptenilor s-a născut ca o dezvoltare pur evolutivă în valea Nilului. În pofida importării în mare cantitate a adevărilor și a culturii de origine andită, s-a dezvoltat în Egipt o cultură morală într-o manieră pur umană. Înainte de coborârea lui Mihail, tehnici naturale similare nu făcuseră să apară o cultură echivalentă în nici o altă zonă circumscrisă a lumii.

95:3.2 (1045.5) Evoluția morală nu depinde în întregime de revelație. Omul poate să extragă din propria sa experiență concepte morale elevate. Omul poate chiar și să facă să apară valori spirituale și să obțină o clarviziune cosmică a experienței sale de viață personală, deoarece în el sălășluiește un spirit divin. Aceste evoluții naturale ale conștiinței și ale caracterului au fost accelerate de sosirea periodică de învățători ai adevărului veniți din al doilea Eden din îndepărtata antichitate și, mai târziu, din cartierul general al lui Melchizedek din Salem.

95:3.3 (1045.6) Cu mii de ani înainte ca evanghelia din Salem să fi pătruns în Egipt, conducătorii ei morali au propovăduit acolo că

trebuie să fii echitabil și just, și, de asemenea, să eviți avariția. Cu trei mii de ani înainte de redactarea Scripturilor ebraice, egiptenii aveau drept deviză: „Întărit este omul care ia dreptatea ca model și care merge potrivit căilor ei”. Ei propovăduiau blândețea, cumpătarea și discreția. Unul dintre marii învățători ai acestei epoci a avut ca mesaj: „Fiți nepărtinitori și purtați-vă just cu fiecare”. Triada egipteană a acestei epoci era Adevărul - Justiția - Dreptatea. Dintre toate religiile pur umane ale Urantieii, nici una nu a depășit idealurile sociale și măreția morală a acestui umanism de altădată din valea Nilului.

95:3.4 (1045.7) Doctrinile supraviețuitoare ale religiei Salemului au înflorit pe terenul acestor idei etice și al acestor idealuri morale în evoluție. Conceptele de bine și de rău găsesc un răspuns prompt în inima unui popor care credea că „viața este dată celor pașnici, iar moartea celor vinovați”, că „cel pașnic este cel care face ceea ce se iubește; cel vinovat este cel care face ceea ce se detestă”. În cursul secolelor, locuitorii văii Nilului trăiseră conform acestor criterii etice și sociale care s-au ivit înainte ca ei să fi întreținut vreodată conceptele ulterioare ale justului și ale falsului - ale binelui și ale răului.

95:3.5 (1046.1) Egiptul era intelectual și moral, dar destul de puțin spiritual. În șase mii de ani, numai patru mari profeți s-au ridicat dintre egipteni: Amenemope, Okhban, Ikhnaton și Moise. Egiptenii l-au urmat pe primul o vreme, l-au asasinat pe al doilea, l-au acceptat pe al treilea fără entuziasm pentru o scurtă generație, și l-au respins pe al patrulea. Din nou, mai degrabă au fost împrejurările politice decât cele religioase acelea care i-au permis lui Avraam, și mai târziu, lui Iosif, să exercite o mare influență în tot Egiptul în favoarea

învățăturii salemite referitoare la un Dumnezeu unic. Dar, când misionarii Salemului au intrat pentru prima dată în Egipt, au găsit această cultură evolutivă în cel mai înalt grad etică, amestecată cu criteriile modificate ale imigranților Mesopotamiei. Acești antici învățători din valea Nilului au fost primii care să proclame că conștiința era porunca lui Dumnezeu, vocea Deității.

4. Învățăturile lui Amenemope

95:4.1 (1046.2) La timpul cuvenit, în Egipt s-a ridicat un învățător pe care mulți l-au numit „fiul omului”, iar alții Amenemope. Acest vizionar a exaltat conștiința până într-atât încât să o facă arbitru superior al justului și al falsului; el a propovăduit că păcatele vor fi pedepsite și a proclamat mântuirea prin invocarea zeității solare.

95:4.2 (1046.3) Amenemope îi învăța pe oameni că bogățiile și soarta erau daruri de la Dumnezeu, și acest concept a colorat în întregime filozofia ebraică apărută mai târziu. Acest nobil învățător credea că conștiința de Dumnezeu era factorul determinant al oricărei conduite, că fiecare clipă ar trebui trăită fiind conștienți de prezența lui Dumnezeu și de responsabilitatea noastră față de el. Prin urmare, învățăturile acestui înțelept au fost traduse în ebraică și au devenit cartea sacră a poporului cu mult înainte să se fi scris Vechiul Testament. Principala predică a acestui om de bine privea instruirea fiului său în ceea ce privește corectitudinea și onestitatea în respectarea posturilor de încredere guvernamentale; aceste nobile

sentimente dintr-un trecut îndepărtat ar onora pe orice om de stat modern.

95:4.3 (1046.4) Acest înțelept de la Nil îi învăța pe toți că „bogățiile dobândesc aripi și își iau zborul” - că toate lucrurile pământești sunt evanescente. Marea lui rugăciune era: „de a fi descătușat de frică”. El îi îndemna pe toți să se abată de la „cuvintele oamenilor” pentru a se întoarce către „faptele lui Dumnezeu”. În substanță, el zicea că omul propune, dar că Dumnezeu dispune. Traduse în ebraică, învățăturile sale au determinat filozofia Cărții Proverbelor din Noul Testament. Traduse în greacă, ele au dat culoare întregii filozofii religioase elene subsecvente. Filon, filozoful ulterior din Alexandria, poseda un exemplar al Cărții Înțelepciunii.

95:4.4 (1046.5) Amenemope s-a consacrat conservării etice a evoluției și a moralei revelației, și, în scrierile sale, el le-a transmis atât evreilor, cât și grecilor. El nu a fost cel mai mare învățător religios din această epocă, însă a fost cel mai influent, în sensul că a colorat gândirea ulterioară a două verigi esențiale ale credinței civilizației occidentale - evreii, în rândurile cărora credința occidentală s-a dezvoltat până la apogeul ei, și grecii, care au dezvoltat gândirea pur filozofică până la cele mai înalte culmi europene.

95:4.5 (1046.6) În Cartea Proverbelor ebraică, capitolele XV, XVII, XX și capitolul XXII de la versetul 17 până la capitolul XXIV versetul 22 sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din Cartea Înțelepciunii a lui Amenemope. Psalmul I din Cartea ebraică a Psalmilor a fost scris de către Amenemope și a format miezul învățăturilor lui Ikhnaton.

5. Remarcabilul Ikhnaton

95:5.1 (1047.1) Învățăturile lui Amenemope își pierdeau lent impactul asupra minții egiptean când, sub influența unui medic salemite egiptean, o femeie din familia regală a adoptat învățăturile lui Melchizedek. Această femeie l-a convins pe fiul ei Ikhnaton, faraonul Egiptului, să accepte această doctrină a unui Dumnezeu Unic.

95:5.2 (1047.2) De la sfârșitul încarnării lui Melchizedek, nici o altă ființă umană nu mai posedase din religia revelată a Salemului un concept de o claritate atât de uimitoare ca acela al lui Ikhnaton. În anumite privințe, acest tânăr rege egiptean este una dintre persoanele cele mai remarcabile din istoria umanității. În cursul acestei epoci de deprimare spirituală crescândă din Mesopotamia, el a păstrat vie în Egipt doctrina lui El Elyon, Dumnezeul Unic. El a menținut astfel deschis canalul filozofiei monoteiste, esențiale fundalului religios al viitoarei manifestări a lui Mihail. Printre alte motive, ca o recunoaștere a acestui lucru, copilul Isus a fost dus în Egipt, unde anumiți succesori spirituali ai lui Ikhnaton l-au văzut și au înțeles întrucâtva anumite faze ale misiunii lui divine pe Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moise, cel mai mare personaj apărut între Melchizedek și Isus, a fost dăruit concomitent lumii de către rasa ebraică și de către familia regală egipteană. Dacă Ikhnaton ar fi fost înzestrat cu varietatea de talente și cu aptitudinile lui Moise, dacă ar fi manifestat un geniu politic comparabil cu surprinzătoarea sa autoritate religioasă, atunci Egiptul ar fi devenit marea națiune monoteistă a acestei epoci. Și, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, ar fi

fost într-un tot posibil ca Isus să fi trăit în Egipt cea mai mare parte a vieții lui de muritor.

95:5.4 (1047.4) Niciodată în întreaga istorie, un rege nu s-a străduit atât de metodic ca acest extraordinar Ikhnaton pentru a face o națiune întreagă să treacă brusc de la politeism la monoteism. Cu o hotărâre stupefiantă, acest tânăr suveran a rupt legătura cu trecutul, și-a schimbat numele, și-a abandonat capitala, a construit un oraș în întregime nou și a creat o literatură și o artă noi pentru un întreg popor. Dar el a mers prea repede și a construit prea mult, mai mult decât putea subzista după plecarea sa. Mai mult, el nu a asigurat stabilitatea și prosperitatea materială a supușilor lui, și aceștia au reacționat cu toții defavorabil la învățăturile lui religioase când fluxurile ulterioare de adversitate și de oprimare au măturat Egiptul.

95:5.5 (1047.5) Dacă acest om uluitor de clarvăzător și extraordinar de concentrat asupra unui scop unic ar fi avut abilitatea politică a lui Moise, el ar fi schimbat toată istoria evolutivă a religiei și a revelației adevărului în lumea occidentală. În cursul vieții lui, el a fost capabil de a înfrâna activitățile preoților, pe care în general îi discredita; aceștia au menținut însă în secret cultele lor și s-au aruncat în acțiune de îndată ce tânărul rege a încetat să-și mai exercite puterea; lor nu le-a luat prea mult ca să atribuie toate dificultățile subsecvente ale Egiptului instaurării monoteismului din cursul domniei lui.

95:5.6 (1047.6) Cu multă înțelepciune, Ikhnaton a căutat să stabilească doctrina unui Dumnezeu unic sub înfățișarea zeului-soare. Această decizie de a se apropia de adorarea Tatălui universal prin absorbirea tuturor zeilor în adorarea soarelui se datora sfatului medicului saemit. Existau pe atunci niște doctrine de credință atonă,

cu privire la paternitatea și la maternitatea Deității; Ikhnaton a preluat doctrinele răspândite și a creat o religie care recunoștea o relație intimă de adorare dintre om și Dumnezeu.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton a fost destul de înțelept pentru a menține cultul exterior al lui Aton, zeul soarelui, în vreme ce își conducea anturajul la cultul deghizat al Dumnezeului Unic, creator al lui Aton și Tată suprem al tuturor. Acest tânăr învățător-rege a fost un scriitor prolific, autorul expunerii intitulată „Dumnezeul Unic”, o carte de treizeci și unu de capitole, pe care preoții au distrus-o complet atunci când au preluat puterea. Ikhnaton a scris și o sută treizeci și șapte de imnuri, dintre care douăsprezece sunt actualmente conservate în Cartea Psalmilor din Vechiul Testament și atribuite unor autori evrei.

95:5.8 (1048.2) Cuvântul suprem al lui Ikhnaton în religia vieții cotidiene era „justețe”; el a amplificat rapid conceptul de acțiune justă până la a-l include în etica internațională precum și în etica națională. Aceasta a fost o generație care avea o pietate personală uimitoare caracterizată printr-o aspirație autentică, la bărbații și la femeile cei mai inteligenți, de a-l găsi pe Dumnezeu și de a-l cunoaște. În această epocă, nici un egiptean nu putea să obțină vreun avantaj în fața legii din poziția sa socială sau din bogăția sa. Viața de familie din Egipt a contribuit mult la păstrarea și la dezvoltarea culturii morale; ea a inspirat mai târziu minunata viață de familie a iudeilor din Palestina.

95:5.9 (1048.3) Slăbiciunea fatală a evangheliei lui Ikhnaton a fost cel mai mare adevăr, învățătura că Aton era nu numai creatorul Egiptului, ci și „al lumii întregi, al oamenilor și al fiarelor, și al tuturor ținuturilor străine, chiar și al Siriei și al Kishului, în plus față de acest ținut al Egiptului. El le pune pe toate la locul lor și răspunde nevoilor

tuturor”. Aceste concepte ale Deității erau elevate și superioare, dar nu naționaliste. Un astfel de sentiment de internaționalism în materie de religie nu a reușit să ridice moralul armatei egiptene pe câmpul de bătălie, și, în același timp, el le-a furnizat preoților arme eficiente contra tânărului rege și a noii lui religii. Conceptul său de Deitate era mult superior celui al evreilor de mai târziu, dar prea avansat pentru a corespunde destinației unui întemeietor de națiune.

95:5.10 (1048.4) Idealul monoteist a suferit de la dispariția lui Ikhnaton, dar ideea unui Dumnezeu unic a persistat în mintea multor grupuri. Ginerile lui Ikhnaton se declara de partea preoților; el a revenit la adorarea vechilor zei și și-a schimbat numele în acela de Tutankhamon. Teba a redevenit capitala; preoții s-au înmulțit în ținutul acesta și au sfârșit prin a poseda o șeptime din întregul Egipt. Un membru al aceleiași ordin de preoți a avut curând îndrăzneala de a pune mâna pe coroană.

95:5.11 (1048.5) Totuși, preoții nu au putut să învingă pe deplin valul monoteist. Ei au fost progresiv constrânși să-i contopească pe zeii lor și să le dea nume compuse: familia zeilor s-a restrâns tot mai mult. Ikhnaton asociase discul înflăcărat din ceruri cu Dumnezeul creator, și această idee a continuat să ardă în inima oamenilor, chiar și în cea a preoților, multă vreme după decesul tânărului reformator. Conceptul monoteismului nu a murit niciodată în inima egiptenilor și a restului lumii. El a persistat până la sosirea Fiului Creator al aceleiași Tată divin, Dumnezeul Unic pe care Ikhnaton îl proclamase cu atât de mult zel pentru a fi adorat de către tot Egiptul.

95:5.12 (1048.6) Slăbiciunea doctrinei lui Ikhnaton rezidă în faptul că el propunea o religie atât de evoluată, încât numai egiptenii învățați

puteau să îi înțeleagă pe deplin învățăturile. Lucrătorii agricoli de rând nu au priceput niciodată cu adevărat evanghelia lui și, în consecință, erau gata să revină, odată cu preoții, la adorarea străveche a lui Isis și a consoartei ei Osiris; se presupunea că acesta din urmă era miraculos reînviat dintr-o moarte crudă provocată de Seth, zeul întunericului și al răului.

95:5.13 (1049.1) Învățătura că toți oamenii puteau atinge nemurirea era prea înaintată pentru egipteni. Reînvierea nu le era promisă decât regilor și bogaților; de aceea s-au străduit ei atât de mult să îmbălsămeze și să păstreze corpurile în morminte cu gândul la ziua judecății. Totuși, democrația mântuirii și a reînvierii, așa cum a propovăduit-o Ikhnaton a sfârșit prin a prevala, chiar și până într-acolo încât egiptenii au crezut mai târziu în supraviețuirea animalelor.

95:5.14 (1049.2) Cu toate că efortul acestui suveran egiptean de a-i impune poporului său adorarea unui Dumnezeu unic păruse să fi eșuat, ar trebui notat că repercusiunile lucrării sale s-au făcut simțite timp de secole în Palestina și în Grecia, și că Egiptul a devenit astfel agentul care a transmis tuturor popoarelor occidentale ulterioare combinarea culturii de la Nil și a religiei revelate de la Eufrat.

95:5.15 (1049.3) Gloria acestei mari ere de dezvoltare morală și de creștere spirituală din valea Nilului era pe cale de dispariție rapidă în epoca în care a început viața națională a evreilor. Ca urmare a șederii lor în Egipt, acești beduini au adus cu ei multe dintre aceste învățături și au perpetuat numeroase doctrine ale lui Ikhnaton în religia lor rasială.

6. Doctrinile Salemului în Iran

95:6.1 (1049.4) Din Palestina, câțiva misionari ai lui Melchizedek s-au dus pe marele platou iranian trecând prin Mesopotamia. Timp de peste cinci sute de ani, învățătorii Salemului au înaintat în Iran. Toată națiunea se orienta către religia lui Melchizedek, când o schimbare de conducători a precipitat o implacabilă persecuție care a pus practic capăt învățăturilor monoteiste ale cultului din Salem. Doctrina alianței cu Avraam practic dispăruse din Persia când, în al șaselea secol dinaintea lui Crist, acest mare secol de renaștere morală, Zoroastru a apărut pentru a reanima flacăra aproape stinsă a evangheliei din Salem.

95:6.2 (1049.5) Acest fondator al unei noi religii era un tânăr voinic și aventuros. În cursul primului său pelerinaj la Ur în Mesopotamia, el aflate de tradițiile rebeliunii lui Caligastia și a lui Lucifer - în același timp cu multe alte tradiții - care seduseseră toate cu putere natura sa religioasă. În funcție de lucrul acesta, ca urmare a unui vis pe care l-a avut în Ur, el și-a stabilit programul de reîntoarcere în nord, în căminul lui, și de a întreprinde remanierea religiei poporului său. El asimilase ideea ebraică a unui Dumnezeu al justiției, conceptul mozaic de divinitate. Ideea unui Dumnezeu suprem era clară în mintea lui; el i-a coborât pe toți ceilalți zei la rangul de diavoli și i-a socotit printre demonii de care auzise vorbindu-se în Mesopotamia. El aflate povestea celor Șapte Spirite Stăpân așa cum dănuise ea tradiția în Ur, și, în consecință, a creat o galaxie de șapte zei supremi în care domina Ahura-Mazda. El a asociat acești zei idealizați cu idealizarea

Justei Legi, a Bunei Gândiri, a Nobilei Guvernări, a Sfântului Caracter, a Sănătății și a Nemuririi.

95:6.3 (1049.6) Este vorba de o nouă religie de acțiune - de lucru - și nu de rugăciuni și de rituri. Dumnezeu ei era o ființă suprem înțeleaptă și protectoare a civilizației. Aceasta era o filozofie religioasă militantă care cuteza să combată răul, incantația și indolența.

95:6.4 (1049.7) Zoroastru n-a propovăduit adorarea focului, dar a căutat să utilizeze flacăra ca simbol al purului și al sfântului Spirit al dominației universale și supreme. (Este din nefericire adevărat că discipolii lui ulteriori au respectat și au adorat acest foc simbolic.) În cele din urmă, după convertirea unui prinț iranian, această nouă religie a fost răspândită prin sabie, și Zoroastru a murit eroic în bătălia pentru ceea ce credea el a fi „adevărul Domnului luminii”.

95:6.5 (1050.1) Zoroastrismul este singurul crez urantian care perpetuează învățăturile Dalamatiei și ale Edenului cu privire la Cei Șapte Maeștri Spirite. El nu a reușit să dezvolte conceptul de Trinitate, însă, în anumite privințe, el s-a apropiat de acela de Dumnezeu cel Septuplu. Zoroastrismul original nu era un dualism pur; este adevărat că răul era descris de învățăturile inițiale ca fiind coordonat al bunătății în timp, dar în eternitate el era categoric cufundat în realitatea ultimă a binelui. Doar mai târziu s-a dat atenție credinței că binele și răul luptau la egalitate.

95:6.6 (1050.2) Tradițiile iudee ale cerului și ale infernului și doctrina demonilor, după cum le consemnează Scripturile ebraice, găseau o bază în ceea ce a rămas din tradițiile lui Lucifer și ale lui Caligastia, dar ele proveneau în principal de la zoroastrienii din epoca în care

iudeii se găseau sub dominația politică și culturală a persanilor. Asemenea egiptenilor, Zoroastru a propovăduit „ziua judecății”, dar el a legat acest eveniment de sfârșitul lumii.

95:6.7 (1050.3) Chiar și religia care a succedat zoroastrismului din Persia era mult influențată de el. Când preoții iranieni au căutat să ruineze învățăturile lui Zoroastru, el a reînviat anticul cult al lui Mitra. Mitraismul s-a răspândit în Levant și în bazinul Mediteranei; pentru o vreme, el a fost contemporan și cu iudaismul și cu creștinismul. Învățăturile lui Zoroastru și-au lăsat deci succesiv amprenta pe trei mari religii: pe iudaism, pe creștinism și, prin ele, pe mahomedanism.

95:6.8 (1050.4) Dar există o mare distanță între învățăturile elevate și de la nobilii psalmi ai lui Zoroastru, până la pervertirile moderne ale evangheliei sale de către perși, cu marea lor frică de morți dublată de menținerea credinței în sofisme pe care Zoroastru nu s-a înjosit niciodată să le sancționeze.

95:6.9 (1050.5) Acest mare om a fost una dintre personalitățile grupului extraordinar care s-a ivit în al șaselea secol dinaintea lui Crist pentru a împiedica stingerea finală și definitivă a luminii Salemului care ardea atât de slab pentru a arăta oamenilor, în lumea lor întunecată, cărarea luminoasă care conduce la viața eternă.

7. Învățăturile Salemului în Arabia

95:7.1 (1050.6) Învățăturile lui Melchizedek despre Dumnezeu unic nu s-au afirmat în deșertul Arabiei decât la o dată relativ recentă. La

fel ca și în Grecia, misionarii din Salem au eșuat în Arabia pentru că înțeleseseră greșit instrucțiunile lui Machiventa cu privire la excesul de organizare. Însă ei n-au fost stânjeniți de interpretarea lor cu privire la exortația lui contra tuturor eforturilor de a răspândi evanghelia prin forța militară sau prin constrângerea civilă.

95:7.2 (1050.7) În nici o parte, nici măcar în China sau la Roma, învățăturile lui Melchizedek nu au eșuat mai complet decât în această regiune de deșert atât de apropiată de Salemul însuși. La mult timp după ce popoarele Orientului și ale Occidentului deveniseră în majoritate budiste, respectiv creștine, cele din deșertul Arabiei au continuat să trăiască așa cum făcuseră vreme de milenii. Fiecare trib își adora străvechiul său fetiș, și multe dintre familii își aveau zeii lor protectori individuali. Lupta a continuat timp îndelungat între Ishtar al babilonienilor și Yahweh al evreilor, Ahura al iranienilor și Tatăl creștin al Domnului Isus Crist. Niciodată un concept unic nu a reușit să le înlocuiască în întregime p toate celelalte.

95:7.3 (1051.1) Pe ici, pe colo, prin toată Arabia, unele familii și unele clanuri nu au abandonat idee vagă a unui Dumnezeu unic. Aceste grupuri au prețuit tradițiile lui Melchizedek, ale lui Avraam, ale lui Moise și ale lui Zoroastru. Numeroase centre ar fi putut răspunde evangheliei lui Iisus, dar misionarii creștini din ținuturile de deșert formau un grup auster și rigid, care contrasta cu misionarii inovatori ai regiunilor mediteraneene, care s-au pretat la compromisuri. Dacă discipolii lui Isus ar fi luat mai în serios îndemnul lui Isus „de a se duce în lumea întreagă pentru a predica evanghelia” și dacă ei ar fi fost mai îngăduitori în predicarea ei, mai puțin stricți în exigențele sociale colaterale născocite de ei înșiși, atunci multe ținuturi, care

includeau și Arabia, ar fi primit cu bucurie evanghelia simplă a fiului de tâmplar.

95:7.4 (1051.2) În ciuda faptului că marile sisteme monoteiste din Levant nu reușiseră să prindă rădăcini în Arabia, acest pământ pustiu a putut da naștere unei credințe, fără îndoială mai puțin severă în exigențele ei sociale, dar totuși monoteistă.

95:7.5 (1051.3) Credințele primitive și neorganizate din deșert nu comportau decât un singur factor comun de natură tribală, rasială sau națională: acesta era respectul particular și general pe care aproape toate triburile arabe acceptau să-l manifeste față de o anumită piatră neagră fetiș dintr-un anumit templu din Mecca. Acest punct comun de contact și de venerare a condus ulterior la stabilirea religiei islamice. Rugăciunea Kaabei a devenit pentru arabi echivalentul a ceea ce reprezenta Yahweh, spiritul vulcanului, pentru verii lor, iudeii semiți.

95:7.6 (1051.4) Forța islamului s-a aflat în prezentarea lui bine deslușită și bine precizată a lui Allah ca singura și unica Zeitate. Slăbiciunea lui a fost aceea de a asocia forța militară cu această promulgare, și, de asemenea, de a desconsidera femeile. Însă islamul a menținut cu fermitate prezentarea sa referitoare la Unica Deitate Universală a tuturor „celor care cunosc vizibilul și invizibilul. Ea este miloasă și plină de compasiune”. „Într-adevăr, Dumnezeu împarte cu generozitate bunătatea sa tuturor oamenilor”. „Și, când eu sunt bolnav, el e cel care mă tămăduiește”. „Acolo unde cel puțin trei persoane vorbesc împreună, Dumnezeu este prezent ca o a patra”, căci nu-i el oare „cel dintâi și cel din urmă, și, de asemenea, cel văzut și cel ascuns?”

95:7.7 (1051.5) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 95](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 97](#) >>

Capitolul 96

Yahweh — Dumnezeu evreilor

96:0.1 (1052.1) FĂCÂNDU-ȘI o concepție asupra Zeității, omul a început prin a include în toți zeii; apoi, el a subordonat toți zeii străini deității sale tribale, și, în cele din urmă, el i-a exclus pe toți, în afară de Dumnezeu unic de valoare finală și supremă. Evreii au sintetizat toți zeii în conceptul lor mai sublim al Domnului Dumnezeu al Israelului. Tot astfel au combinat și hindușii mulțimea lor zeități în „spiritualitatea unică a zeilor” descrisă în Rig Veda, în timp ce mesopotamienii și-au redus zeii lor la conceptul mai centralizat de Bel-Marduk. Aceste idei monoteiste s-au maturizat în lumea întreagă la destul de puțină vreme după apariția lui Machiventa Melchizedek în Salem, în Palestina. Dar conceptul de Deitate proslăvit de Melchizedek nu semăna cu acela al filozofiei evolutive de includere,

de subordonare și de excludere; el era bazat exclusiv pe puterea creatoare și a influențat foarte rapid conceptele cele mai elevate ale deității în Mesopotamia, în India și în Egipt.

96:0.2 (1052.2) Religia din Salem a fost respectată ca o tradiție de către keniți și de către diverse alte triburi canaanite. Unul dintre scopurile încarnării lui Machiventa Melchizedek era de a dezvolta o religie a unui Dumnezeu unic, astfel încât să pregătească calea pentru încarnarea unui Fiu al acestui Dumnezeu unic. Mihail nu putea veni pe Urantia înainte ca acolo să existe un popor care să creadă în Tatăl Universal, și în cadrul căruia putea să apară acest Fiu.

96:0.3 (1052.3) Religia Salemului a persistat la keniții din Palestina ca un crez, iar această religie, așa cum au adoptat-o mai târziu evreii, a fost influențată în primul rând de învățăturile morale egiptene, apoi de gândirea teologică babiloniană și, în final, de concepțiile iraniene cu privire la bine și la rău. De fapt, religia ebraică este fundamentată pe alianța dintre Avraam și Machiventa Melchizedek, dar, din punct de vedere evolutiv, ea este consecința a numeroase circumstanțe datorate unor situații excepționale; și, din punct de vedere cultural, ea a făcut împrumutat foarte mult din religia, din moralitatea și din filozofia întregului Levant. Religia ebraică este cea prin care s-au transmis popoarelor occidentale o mare parte a moralității și a gândirii religioase din Egipt, din Mesopotamia și din Iran.

1. Conceptele deității la Semiți

96:1.1 (1052.4) Primii semiți considerau fiecare lucru ca fiind locuit de un spirit. Existau spirite ale lumii animale și ale lumii vegetale; spiritele anotimpurilor, stăpânul progenerării; spiritul focului, acela al apei și acela al aerului; în sfârșit, un veritabil panteon de spirite de temut și de adorat. Învățăturile lui Melchizedek cu privire la Creatorul Universal nu au distrus niciodată complet credința în aceste spirite subordonate sau în zeii naturii.

96:1.2 (1052.5) Progresul evreilor, începând prin politeism, continuând prin henoteism și ajungând la monoteism, nu a fost o dezvoltare conceptuală neîntreruptă și continuă. Ei au suferit multe regresii în evoluția conceptelor lor despre Deitate, iar pe de altă parte, în toate epocile, au existat idei variabile despre Dumnezeu la diferite grupuri de credincioși semiți. Ei aplicau uneori numeroase denumiri conceptelor lor de Dumnezeu, și, pentru a evita confuzia, trebuie să definim aceste diverse nume ale Deității așa cum se raportează ele la evoluția teologiei iudee:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* era dumnezeul triburilor palestinienilor din sud, care au asociat acest concept al zeității cu muntele Horeb, vulcanul din Sinai. *Yahweh* era pur și simplu unul dintre sutele și chiar miile de zei ai naturii care captau atenția triburilor și a popoarelor semite, care pretindeau adorarea lor.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. Timp de secole după trecerea lui Melchizedek prin Salem, doctrina Deității a persistat sub diferite versiuni, dar se folosea în general termenul *El Elyon*, Preaînaltul Dumnezeu al cerului. Mulți semiți, inclusiv descendenții imediați ai

lui Avraam, l-au venerat simultan pe Yahweh și pe El Elyon în diverse epoci.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. Este dificil de explicat ceea ce reprezenta El Shaddai. Această idee de Dumnezeu era un derivat complex al învățăturilor Cărții Înțelepciunii a lui Amenemope, modificată de doctrina lui Anton prezentată de Ikhnaton, și influențată mai departe de învățăturile lui Melchizedek încorporate în conceptul de El Elyon. Pe măsură ce conceptul de El Shaddai impregna gândirea ebraică, el s-a colorat în întregime după credințele care domneau în deșert cu privire la Yahweh.

96:1.6 (1053.4) Una dintre ideile dominante ale religiei acestei epoci a fost conceptul egiptean al Providenței divine, care învăța că prosperitatea materială este o răsplată pentru a-l fi slujit pe El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. În toată această confuzie de terminologie și această imprecizie a conceptului, numeroși credincioși zeloși s-au străduit cu sinceritate să adore toate aceste idei în evoluție despre divinitate, și s-a stabilit practica de a se da numele de El acestei Deități complexe. Iar această expresie mai includea și alți zei ai naturii adorați de către beduini.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. În Kish și în Ur, s-au păstrat multă vreme grupuri sumerian-caldeene care propovăduiau un concept de Dumnezeu trei-într-unul, întemeiat pe tradițiile din vremea lui Adam și a lui Melchizedek. Această doctrină a fost propagată în Egipt, unde această Trinitate a fost adorată sub numele de Elohim, sau de Eloah la singular. Cercurile filozofice din Egipt și, mai târziu, învățătorii

alexandrini de origine ebraică, propovăduiau această unitate a zeilor plurali. În epoca exodului, mulți consilieri ai lui Moise credeau în această Trinitate. Cu toate acestea, conceptul de Elohim trinitar nu a făcut niciodată cu adevărat parte din teologia ebraică înainte de momentul în care iudeii au trecut sub influența politică a babilonienilor.

96:1.9 (1053.7) 6. *Nume diverse.* Semiților nu le plăcea să pronunțe numele Deității lor. Ei au recurs deci, din când în când, la numeroase apelative precum: Spiritul lui Dumnezeu, Domnul, Îngerul Domnului, Atotputernicul, Sfântul, Preaînaltul, Adonai, Cel Îmbătrânit de Zile, Domnul Dumnezeu al Israelului, Creatorul Cerului și al Pământului, Kyrios, Iah, Domnul Oștirilor Tatălui care este în ceruri.

96:1.10 (1053.8) *Iehova* este o expresie recent folosită pentru a desemna conceptul desăvârșit de Yahweh, care a apărut în cele din urmă prin evoluția din cursul îndelungatei experiențe a evreilor. Dar numele de Iehova nu a fost utilizat decât cu o mie cinci sute de ani după epoca lui Isus.

96:1.11 (1054.1) Până către anul 2.000 dinaintea erei creștine, muntele Sinai era un vulcan activ cu intermitențe; s-au produs erupții ocazionale până în epoca șederii israeliților în această regiune. Focul și fumul, precum și tunetele exploziilor care însoțeau erupțiile acestui munte vulcanic, inspirau un respect temător beduinilor din regiunile învecinate; acestea îi impresionau puternic și le provoca o mare teamă de Yahweh. Acest spirit al muntelui Horeb a devenit mai târziu Dumnezeuul semiților evrei, și ei au sfârșit prin a crede în supremația sa asupra tuturor celorlalți zei.

96:1.12 (1054.2) Canaanii îl respectaseră multă vreme pe Yahweh, însă, printre ei, mulți kenii credeau mai mult sau mai puțin în El Elyon, suprazoul religiei Salemului; totuși, majoritatea canaanienilor rămâneau vag atașați de adorarea Celor Îmbătrâniți zeități tribale. Ei nu erau prea dornici să-și abandoneze zeitățile lor naționale în favoarea unui Dumnezeu internațional, ca să nu spunem interplanetar. Mintea lor nu era deschisă unei deități universale, și aceasta pentru că aceste triburi au continuat să adore deitățile lor tribale, cuprinzându-i și pe Yahweh și pe vițeei de argint și de aur simbolizând conceptul pe care păstorii beduini și-l făceau despre spiritul vulcanului Sinai.

96:1.13 (1054.3) Sirienii, în vreme ce îi adora pe zeii lor, credeau și în Yahweh al evreilor, căci profeții lui au spus regelui Siriei: „Zeii lor sunt zeii dealurilor; ei au fost deci mai tari decât noi; dar haideți să luptăm cu ei pe câmpie și vom fi cu siguranță mai tari decât ei.”

96:1.14 (1054.4) Pe măsură ce cultura lor a progresat, oamenii i-au subordonat pe zeii lor minori unei zeități supreme; expresia „pe Jupiter” nu persistă decât ca o exclamație. Monoteiștii îi păstrează pe zeii lor subordonați ca spirite, demoni, Parce, Nereide, zâne, gnomi, pitici, zâne care prevestesc moartea, și ochiul rău. Evreii au trecut prin henoteism și au crezut multă vreme în existența altor zei decât Yahweh, dar ei socoteau, din ce în ce mai mult, că aceste zeități străine erau subordonate lui Yahweh. Ei admiteau existența lui Kemoach, zeul amoriților, dar susțineau subordonarea sa lui Yahweh.

96:1.15 (1054.5) Printre teoriile umane despre Dumnezeu, ideea de Yahweh este cea care a suferit dezvoltarea cea mai extinsă. Nu se poate compara evoluția ei progresivă decât cu metamorfoza conceptului de Buddha din Asia, care a condus la conceptul de

Absolut Universal, după cum conceptul de Yahweh a condus în cele din urmă la conceptul de Tată Universal. Ar trebui înțeles acest fapt istoric: iudeii și-au schimbat astfel punctul lor de vedere asupra Deității de la zeul tribal al Muntelui Horeb până la Tatăl Creator iubitor și îndurător al epocii ulterioare, dar nu i-au schimbat și numele; de-a lungul întregii lor istorii, ei au continuat să numească Yahweh acest concept în evoluție al Deității.

2. Popoarele Semitice

96:2.1 (1054.6) Semiții din est erau cavaleri bine organizați și bine conduși, care au invadat regiunile orientale ale fecunde semiluni fertile și s-au unit cu babilonienii. Caldeenii, lângă Ur, se numărau printre semiții orientali cei mai evoluți. Fenicienii erau un grup superior și bine organizat de semiți de sânge amestecat, care ocupa sectorul vestic al Palestinei, de-a lungul coastei mediteraneene. Din punct de vedere rasial, semiții figurau printre popoarele Urantiei cele mai amestecate; sângele lor conținea factori ereditari de la aproape toate cele nouă rase ale lumii.

96:2.2 (1054.7) De nenumărate ori, semiții arabi și-au făcut drum spre nordul Pământului Făgăduinței, ținuturile în care „curgeau pâraie de lapte și de miere”, dar ei au fost de fiecare dată expulzați de acolo de semiții și de hitiții din nord mai bine organizați și mult mai civilizați. Mai târziu, în cursul unei perioade de foamete neobișnuit de gravă, acești beduini au intrat în mare număr în Egipt ca lucrători contractuali pentru muncile publice egiptene. Ei nu puteau decât să

îndure experiența amară a înrobirii în truda de zi cu zi a muncitorilor asupriți din valea Nilului.

96:2.3 (1055.1) Numai după epoca lui Machiventa Melchizedek și a lui Avraam, anumite triburi ale semiților, avându-se în vedere credințele lor religioase particulare, au fost numite copiii Israelului, iar mai târziu evrei, iudei, și „poporul ales”. Avraam nu era Tatăl rasial al tuturor evreilor; el nu era nici chiar strămoșul tuturor beduinilor semiți care au fost ținuti captivi în Egipt. Este adevărat că descendența sa, la ieșirea ei din Egipt, a format nucleul poporului iudeu ulterior, dar vasta majoritate a bărbaților și a femeilor care au fost încorporați în clanurile Israelului nu stătuseră niciodată în Egipt. Ea era formată numai din însoțitori nomazi, care s-au decis să-l urmeze pe Moise ca șef, în timp ce copiii Israelului și asociații lor semiți din Egipt traversau nordul Arabiei.

96:2.4 (1055.2) Învățătura lui Melchizedek privitoare la El Elyon, cel Preaînalt, și alianța grației divine prin credință fuseseră în mare măsură uitate în epoca aservirii de către egipteni a popoarelor semite, care aveau ca în curând să formeze națiunea ebraică. Însă, pe toată durata captivității lor, acești nomazi arabi au păstrat o vagă credință tradițională în Yahweh cu titlu de deitate rasială.

96:2.5 (1055.3) Yahweh a fost adorat de peste o sută de triburi arabe separate. În afară de o nuanță a conceptului de El Elyon al lui Melchizedek, care a persistat la clasele învățate din Egipt, incluzând și vițele amestecate ale evreilor și ale egiptenilor, religia masei sclavilor evrei captivi era o versiune modificată a ritualului antic al de magie și de sacrificiu al lui Yahweh.

3. Neasemuitul Moise

96:3.1 (1055.4) Începutul evoluției conceptelor și a ideilor ebraice cu privire la un Creator Suprem datează de la plecarea din Egipt a semiților sub conducerea lui Moise, acest mare șef, mare învățător și mare organizator. Mama sa aparținea familiei regale a Egiptului; tatăl său era un semit, ofițer de legătură dintre guvern și beduinii captivi. Moise poseda așadar calități provenite din surse rasiale superioare; strămoșii lui erau de sânge atât de amestecat, încât este imposibil a-l clasifica într-un anumit grup rasial. Dacă nu ar fi fost de acest tip mixt, el nu ar fi dat niciodată dovadă de o înzestrare și de o adaptabilitate atât de neobișnuite, care i-au permis să stăpânească hoarda diversificată care a sfârșit prin a se asocia beduinilor semiți care fugeau din Egipt către deșertul Arabiei sub conducerea lui.

96:3.2 (1055.5) În ciuda seducției culturii regatului Nilului, Moise s-a hotărât să împărtășească soarta poporului tatălui său. În epoca în care acest mare organizator pune la punct planurile sale de eliberare în vremea lui a poporului tatălui său, beduinii captivi nu prea aveau nici o religie demnă de acest nume; ei erau practic privați de un concept autentic despre Dumnezeu și erau fără speranță în lume.

96:3.3 (1055.6) Nici un șef nu s-a apucat vreodată să reformeze și să înalțe un grup de ființe umane mai vrednice de milă, mai deprimare, mai descurajate și mai ignorante. Dar acești sclavi purtau posibilități latente de dezvoltare în liniile lor ereditare, și Moise pregătise un număr suficient de cadre instruite pentru a constitui un corp de

organizatori eficient în perspectiva zilei revoltei și a loviturii de forță pentru dobândirea libertății. Acești oameni superiori fuseseră folosiți ca supraveghetori indigeni ai semenilor lor și primiseră o anumită educație mulțumită influenței lui Moise pe lângă conducătorii egipteni.

96:3.4 (1056.1) Moise s-a străduit să negocieze diplomatic libertatea tovarășilor lui semiți. El și fratele său au făcut, împreună cu regele Egiptului, un pact prin care au obținut permisiunea de a pleca în pace din valea Nilului în deșertul Arabiei. Ei trebuia să primească o plată în bani și în bunuri ca simbrerie a îndelungatului lor serviciu din Egipt. Dinspre partea lor, evreii se angajau să mențină relații de prietenie cu Faraonul și să nu facă parte din nici o alianță contra Egiptului. Dar, după aceea, regele a socotit oportun să repudieze tratatul pe motiv că spionii lui descoperiseră neloialitate la sclavii beduini. El a susținut că aceștia căutau libertatea pentru a se duce în deșert ca să îi organizeze pe nomazi împotriva Egiptului.

96:3.5 (1056.2) Dar Moise nu s-a descurajat; el aștepta vremea sa. La mai puțin de un an, în vreme ce forțele militare egiptene erau în întregime ocupate cu rezistența lor în fața asalturilor simultane ale unei puternice presiuni libiene care venea din sud și ale unei invazii navale grecești în nord, acest organizator cutezător și-a condus compatrioții în afara Egiptului, în decursul unei fugi nocturne spectaculare. Această evadare a fost cu grijă pregătită și cu pricepere executată. Iar operațiunea a reușit, în ciuda unei aprige urmăriri de către Faraon, cu o mică trupă de egipteni. Aceasta a fost decimată de defensiva fugarilor, cărora le-a și lăsat în urmă multă pradă, și mai

sporită de jaful la care se dedau mulțimile de sclavi îndreptându-se către căminul lor ancestral din deșert.

4. Proclamarea lui Yahweh

96:4.1 (1056.3) Evoluția și rafinarea învățăturii lui Moise au influențat aproape jumătate din lume, și continuă încă să o influențeze chiar și în secolul al douăzecilea. Moise înțelegea filozofia religioasă egipteană cea mai avansată, dar beduinii sclavi nu cunoșteau aproape nimic din aceste învățături; dimpotrivă, ei nu uitaseră niciodată în întregime zeul muntelui Horeb, pe care strămoșii lor îl numiseră Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moise auzise vorbindu-se de învățăturile lui Machiventa Melchizedek atât de la tatăl său cât și de la mama sa; comunitatea lor de credință religioasă explica căsătoria îndrăzneată a unei femei de sânge regal și a unui bărbat dintr-o rasă captivă. Socrul lui Moise era un kenit adorator al lui El Elyon, dar părinții emancipatorului credeau în El Shaddai. Moise a fost deci crescut ca un el-shaddaist; sub influența socrului său, el a devenit un El Elyonist; și, în epoca staționării evreilor în jurul muntelui Sinai după exodul din Egipt, el formulase un nou concept lărgit despre Deitate provenit din toate credințele lui anterioare. El s-a decis cu înțelepciune să-l proclame poporului său ca pe un concept lărgit despre Yahweh, zeul lor tribal de odinioară.

96:4.3 (1056.5) Moise se străduise să propovăduiască ideea de El Elyon acestor beduini, însă, înainte de a părăsi Egiptul, el dobândise

convingerea că ei nu ar înțelege niciodată întru totul această doctrină. El s-a oprit deci la un compromis care consta în adoptarea zeului lor tribal al deșertului ca singur și unic zeu al celor care îl urmaseră. Moise nu a propovăduit în mod explicit că diversele popoare și națiuni nu trebuie să aibă alți zei, dar el a susținut cu hotărâre, și mai ales pe lângă evrei, că Yahweh îi domina pe toți ceilalți. Însă Moise a fost întotdeauna stânjenit de situația supărătoare de a trebui să prezinte acestor sclavi ignoranți noua sa idee superioară de Deitate sub deghizarea străvechii denumiri de Yahweh, care fusese întotdeauna simbolizată de vițelul de aur al triburilor beduine.

96:4.4 (1056.6) Faptul că Yahweh era zeul evreilor care fugeau explică de ce s-au oprit ei atâta timp înaintea muntelui sfânt din Sinai și de ce acolo s-a întâmplat ca ei să primească cele Zece Porunci pe care Moise le-a promulgat în numele lui Yahweh zeul lui Horeb.

96:4.5 (1057.1) În timpul acestei lungi șederi înaintea muntelui Sinai, ceremonialul religios al noului cult evreu în evoluție a fost mai bine pus la punct. Moise nu pare a fi reușit vreodată să stabilească ceremonialul lui cultural oarecum mai evoluat, nici să păstreze intact grupul fidelilor săi timp de un sfert de secol, fără violenta erupție a lui Horeb, care s-a produs în cursul celei de-a treia săptămâni a șederii lor de adorare de la baza sa. „Muntele lui Yahweh era consumat în foc, și fumul arăta ca acela al unui cuptor, și tot muntele se cutremura foarte tare.” La vederea acestui cataclism, nu este surprinzător că Moise a putut grava, în memoria fraților lui, învățătura că Dumnezeuul lor era „puternic și teribil, un foc devorator, redutabil și atotputernic”.

96:4.6 (1057.2) Moise a proclamat că Yahweh era Domnul Dumnezeu al Israelului, care selectase evreii ca fiind poporul lui ales. Clădind o nouă națiune, el a naționalizat cu înțelepciune învățăturile lui religioase, spunând partizanilor lui că Yahweh era un adevărat tiran, un „dumnezeu gelos”. El căuta totuși să lărgască concepția lor de divinitate, învățându-i că Yahweh era un „Dumnezeu al spiritelor de orice carne” și zicându-le: „Dumnezeul etern este refugiul tău, și dedesubtul tău sunt brațele eterne.” Moise propovăduia că Yahweh era un Dumnezeu care respecta alianța lor; că el „nu vă va abandona, nu vă va distruge și nu va uita alianța părinților voștri, deoarece Domnul vă iubește și nu uită jurământul pe care l-a făcut părinților voștri.”

96:4.7 (1057.3) Moise a făcut un efort eroic pentru a-l înălța pe Yahweh la demnitatea unei Deități supreme, până când l-a prezentat ca pe „Dumnezeul adevărului, imparțial, just și drept, în toate căile sale.” Cu toate acestea, în ciuda acestei învățături elevate, înțelegerea limitată a partizanilor săi a făcut necesar să se vorbească de Dumnezeu ca fiind o imagine a omului, supus crizelor de mânie, de furie și de severitate, și chiar răzbunător și ușor influențabil de către conduita oamenilor.

96:4.8 (1057.4) Grație învățăturilor lui Moise, Yahweh, acest zeu tribal al naturii, a devenit Domnul Dumnezeu al Israelului care i-a urmat pe evrei în deșert, și chiar și în exil, unde a fost curând conceput ca Dumnezeu al tuturor popoarelor. Captivitatea ulterioară care i-a aservit pe iudei Babilonului a eliberat definitiv conceptul, aflat în evoluție, de Yahweh și l-a făcut să își asume rolul monoteist de Dumnezeu al tuturor națiunilor.

96:4.9 (1057.5) Trăsătura extraordinară și remarcabilă a istoriei religioase a evreilor privește această evoluție continuă a conceptului de Deitate plecând de la zeul primitiv al muntelui Horeb. Prin învățăturile îndrumătorilor lor spirituali succesivi, ei au atins înaltul grad de dezvoltare descris în doctrinele divine ale celor doi Isaia, care au proclamat conceptul magnific de Tată Creator iubitor și îndurător.

5. Învățăturile lui Moise

96:5.1 (1057.6) Moise a întruchipat în chip extraordinar calitățile de șef militar, de organizator social și de învățător religios. Cu titlu individual, el a fost instructorul și conducătorul cel mai important din lume, între epoca lui Machiventa și cea a lui Isus. Moise a încercat să introducă în Israel multe reforme, dintre care nu rămâne nici o urmă scrisă. În decursul unei singure vieți umane, el a făcut să iasă din sclavie și dintr-o hoinăreală necivilizată hoarda poliglotă care se numește evrei, în vreme ce a pus temelia pentru nașterea ulterioară a unei națiuni și pentru perpetuarea unei rase.

96:5.2 (1057.7) Există foarte puține consemnări ale mării lucrări a lui Moise, deoarece evreii nu aveau nici un limbaj scris în vremea exodului. Arhivele epocii și faptele lui Moise au provenit din tradițiile care străbătuseră peste o mie de ani după moartea marelui conducător.

96:5.3 (1058.1) Un mare număr de progrese pe care le-a adus Moise, depășind religia egiptenilor și a triburilor levantine din împrejurimi, s-au datorat tradițiilor kenite din epoca lui Melchizedek. Fără învățătura dată de Machiventa lui Avraam și contemporanilor lui, evreii ar fi

ieșit din Egipt într-o ignoranță jalnică. Moise și socrul său Jetro au reunit vestigiile tradițiilor din vremea lui Melchizedek, și aceste învățături, alăturate științei egiptenilor, l-au călăuzit pe Moise în crearea religiei și a ritualului îmbunătățit al israeliților. Moise era un organizator; el a ales ceea ce era cel mai bun din religia și din moravurile Egiptului și ale Palestinei, și, asociind aceste practici tradițiilor învățăturilor lui Melchizedek, el a organizat sistemul ceremonial ebraic de adorare.

96:5.4 (1058.2) Moise credea în Providență; el se lăsase complet câștigat de doctrinele Egiptului privitoare la controlul supranatural al Nilului și al altor elemente ale naturii. El avea o mare viziune asupra lui Dumnezeu, și era cu desăvârșire sincer atunci când îi învăța pe evrei că, dacă ar accepta să-i dea ascultare lui Dumnezeu, „el vă va iubi, vă va binecuvânta și vă va înmulți; el va înmulți rodul pântecelor voastre și rodul pământurilor voastre - grâul, vinul, uleiul și turmele voastre. Voi veți prospera deasupra tuturor popoarelor, și Domnul vostru Dumnezeu va lua toate bolile voastre și nu vă va pricinui nici una din rănilile foarte grave ale Egiptului.” Moise a zis chiar și: „Amintiți-vă de Domnul vostru Dumnezeu, căci ele este cel care dă puterea de a obține bogăția.” „Voi veți da cu împrumut multor națiuni, însă nu veți lua cu împrumut. Voi veți domina peste multe națiuni, dar ele nu vor domina peste voi.”

96:5.5 (1058.3) Însă era cu adevărat trist să îl observi pe Moise, acest mare gânditor, încercând să adapteze sublimul lui concept de El Elyon, cel Preaînalt, la înțelegerea evreilor ignoranți și incuți. În adunarea statului său major, el a zis cu o voce tunătoare: „Domnul

vostru Dumnezeu este un singur Dumnezeu; nu este nici unul în afară de el”, în timp ce mulțimii amestecate el i-a pus întrebarea: „Cine dintre toți zeii este asemeni Dumnezeului vostru?” Moise s-a ridicat cu curaj și cu un succes parțial împotriva fetișurilor și a idolatriei; el a declarat: „Voi nu ați văzut nici un chip în ziua când Dumnezeu v-a vorbit la Horeb în mijlocul focului.” El a interzis, de asemenea, să se reproducă orice fel de imagini.

96:5.6 (1058.4) Moise se temea să proclame îndurarea lui Yahweh; el prefera să inspire poporului său frica de justiția lui Dumnezeu, proclamând: „Domnul vostru Dumnezeu este Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul Domnilor, un mare Dumnezeu, un Dumnezeu puternic și teribil care nu este prea îngăduitor cu oamenii.” Mai mult, el căutat să domine clanurile turbulente atunci când a declarat: „Dumnezeul vostru ucide atunci când nu îi dați ascultare; el vindecă și dă viață atunci când îl ascultați”. Dar Moise propovăduia acestor triburi că vor deveni poporul ales al lui Dumnezeu cu singura condiție ca ele să „păstreze toate poruncile și să se supună tuturor porcărilor sale.”

96:5.7 (1058.5) În timpul acestor timpuri îndepărtate, nu prea li s-a vorbit evreilor despre îndurarea lui Dumnezeu. Ei au auzit vorbindu-se de Dumnezeu ca „Atotputernicul; Domnul este un războinic, Dumnezeul bătăliilor, glorios în putere, care îi taie în bucățele pe inamicii lui”. „Domnul vostru Dumnezeu merge în mijlocul taberei voastre pentru a vă izbăvi.” Israeliții credeau că Dumnezeul lor îi iubea, dar și că a „împietrit inima Faraonului” și i-a „blestemat pe dușmanii lor”.

96:5.8 (1058.6) Deși Moise a prezentat copiilor Israelului fulgerătoare vederi de ansamblu ale unei Deități universale și binevoitoare, conceptul lor, de zi cu zi, de Yahweh era în ansamblu acela de un Dumnezeu aproape cu nimic mai bun decât zeii tribali ai popoarelor din vecinătate. Conceptul lor de Dumnezeu era grosolan, primitiv și antropomorfic. După moartea lui Moise, aceste triburi beduine au revenit rapid la ideile semi-barbare ale Celor Îmbătrâniți lor zei de la muntele Horeb și din deșert. Viziunea lărgită și sublimă asupra lui Dumnezeu pe care Moise a prezentat-o ocazional cadrelor sale subordonate a fost curând pierdută din vedere, în timp ce majoritatea populației revenea la adorarea vișeilor lor de aur care îl simbolizau pe Yahweh pentru păstorii din Palestina.

96:5.9 (1059.1) Când Moise a i-a predat conducerea evreilor lui Ioșua, el reunise deja mii de descendenți colaterali ai lui Avraam, ai lui Nahor, ai lui Lot și ai altor triburi înrudite, și le adunase într-o singură națiune de războinici pastorali, capabile să se întrețină prin propriile lor mijloace și să se guverneze parțial prin ele însele.

6. Conceptul de Dumnezeu după moartea lui Moise

96:6.1 (1059.2) După moartea lui Moise, conceptul său sublim de Yahweh a degenerat rapid; Ioșua și conducătorii Israelului au păstrat tradițiile mozaice ale Dumnezeului infinit de înțelept, binevoitor și atotputernic, dar oamenii de rând au revenit curând la străvechea idee

de Yahweh, care se formase în deșert. Această întoarcere în urmă a conceptului Deității s-a accelerat sub domnia succesivă a mai multor șeici tribali așa-ziși Judecători.

96:6.2 (1059.3) Ascendentul extraordinarei personalități a lui Moise păstrase vie în inima partizanilor săi inspirația unui concept tot mai vast despre Dumnezeu; dar, de îndată ce ei au ajuns la pământurile fertile ale Palestinei, acești păstori nomazi s-au transformat rapid în fermieri stabili și destul de pașnici. Această evoluție a practicilor de viață și această schimbare a punctului de vedere religios a impus o transformare mai mult sau mai puțin completă a caracterului pe care ei îl atribuiau naturii Dumnezeului lor Yahweh. În epoca în care austerul, rudimentarul, exigentul și furtunosul Dumnezeu al deșertului din Sinai a început transmutarea care trebuia să-l facă mai târziu un Dumnezeu al iubirii, al justiției și al îndurării, evreii au pierdut aproape complet din vedere sublimele învățături ale lui Moise. Ei au fost foarte aproape de a pierde concepția de monoteism și șansa lor de a deveni poporul care trebuia să servească ca verigă esențială în evoluția spirituală a Urantie, grupul care va conserva învățătura lui Melchizedek despre un Dumnezeu unic până în epoca încarnării unui Fiu de consacrare al acestui Tată a toate și al tuturor.

96:6.3 (1059.4) Ioșua a căutat cu disperare să mențină, în mintea oamenilor tribului, conceptul unui Yahweh suprem pe care îl făcea să proclame: „Așa cum am fost cu Moise, așa voi fi și cu voi; nu vă voi uita și nu vă voi părăsi”. Ioșua a găsit necesar să predice o evanghelie severă poporului său necredincios, mult prea dispus să creadă în vechea religie autohtonă, dar puțin dornic să progreseze într-o religie a credinței și a dreptății. Substanța impusă de învățătura lui Ioșua a

devenit: „Yahweh este un Dumnezeu sfânt; el este un Dumnezeu gelos; el nu iartă nici încălcările voastre de lege nici păcatele voastre.” Conceptul cel mai elevat al acestei epoci îl descria pe Yahweh ca pe un „Dumnezeu al puterii, al judecății și al justiției.”

96:6.4 (1059.5) Însă, chiar și în cursul acestei epoci întunecate, învățători solitari apăreau din timp în timp și proclamau conceptul mozaic de divinitate: „Voi, copii ai slăbiciunii, nu puteți sluji Domnul, căci el este un Dumnezeu sfânt.” „Omul muritor să fie oare mai just decât Dumnezeu? Un om să fie oare mai pur decât creatorul său?” „Puteți voi să-l găsiți pe Dumnezeu căutându-l? Puteți voi descoperi la perfecție Atotputernicul? Iată, Dumnezeu este mare, și noi nu îl cunoaștem. Și Atotputernicul, nu îl putem descoperi.”

7. Psalmii și Cartea lui Iov

96:7.1 (1060.1) Sub îndrumarea șeicilor și ai preoților lor, evreii s-au răspândit în Palestina. Ei au alunecat înapoi în credințele lor ignorante din deșert, și s-au lăsat corupți de practicile religioase mai puțin evoluat ale canaaniților. Ei au devenit idolatri și desfrânați. Ideea lor de Dumnezeu cădea cu mult sub conceptele egiptene și mesopotamiene de Dumnezeu, care erau susținute de unele grupuri salemite supraviețuitoare, și care sunt menționate în câțiva dintre Psalmii din cartea lui Iov.

96:7.2 (1060.2) Psalmii sunt opera a cel puțin douăzeci de autori. Mulți dintre acești psalmi au fost scriși de învățători din Egipt și din Mesopotamia. În epoca în care Levantul venera zeii naturii, a rămas

un număr destul de mare de persoane care credeau în supremația lui El Elyon, Preaînaltul.

96:7.3 (1060.3) Nici o culegere de scrieri religioase nu exprimă o bogăție de devoțiune și de idei inspirate despre Dumnezeu egală celeia a Cărții Psalmilor. Citind cu atenție această minunată compilație de literatură pioasă, ar fi de mare folos să se studieze sursa și cronologia particulară a fiecărui imn de slavă și de adorație, având în vedere că nici o altă culegere de scrieri nu acoperă o atât de lungă perioadă de timp. Cartea Psalmilor este culegerea a diverse concepte de Dumnezeu întreținute de credințele religiei din Salem în tot Levantul, și ea îmbrățișează toată perioada ținând de la Amenemope la Isaia. În psalmi, Dumnezeu este descris sub toate fazele concepției, de la ideea rudimentară a unei zeități tribale până la ideea mult amplificată a celor din urmă evrei, în care Yahweh este zugrăvit ca un șef iubitor și un Tată îndurător.

96:7.4 (1060.4) Văzut sub acest unghi, grupul de Psalmi constituie culegerea cea mai prețioasă și cea mai utilă de sentimente de devoțiune pe care o adunaseră oamenii dinainte de secolul al douăzecilea. Spiritul de adorare al acestor culegeri de imnuri îl transcende pe acela al tuturor celorlalte cărți sacre ale lumii.

96:7.5 (1060.5) Ideea împestrițată a Zeității prezente în Cartea lui Iov a fost elaborată de mai mult de douăzeci de învățători religioși din Mesopotamia în cursul unei perioade trei sute de ani. Citind conceptul sublim al divinității din această compilație de credințe mesopotamiene, se poate recunoaște că în vecinătatea Urului din Caldeea s-a păstrat cel mai bine ideea unui Dumnezeu real în cursul vremurilor întunecate din Palestina.

96:7.6 (1060.6) Palestinienii pricepeau adesea înțelepciunea și puterea de pătrundere universală a lui Dumnezeu, însă rareori iubirea și îndurarea lui. Yahweh al acestei epoci „trimite spiritele rele ca să domine sufletul inamicilor lui”; el îi face să prospere pe proprii lui copii atunci când ei îi dau ascultare, în timp ce îi blestemă pe toți ceilalți și le pricinuieste dezastre. „El dezamăgește proiectele celor vicleni; el îi prinde pe cei deștepți în propriile lor înșelăciuni.”

96:7.7 (1060.7) Numai în Ur s-a ridicat o voce pentru a implora îndurarea lui Dumnezeu zicând: „El se va ruga lui Dumnezeu și va găsi grația sa și va vedea chipul său cu bucurie, căci Dumnezeu va da omului spiritul dreptății divine.” Așadar, din Ur s-a predicat, în acești termeni, mântuirea, grația divină prin credință: „El este îngăduitor cu cel care se căiește și zice: salvează-l de la căderea în groapă, căci am găsit o ispășire. Dacă cineva zice: am păcătuit și am pervertit ceea ce era drept, și asta nu mi-a folosit, Dumnezeu va izbăvi sufletul său de căderea în prăpastie, el va vedea lumina.” Niciodată, de la epoca lui Melchizedek, lumea levantină nu mai auzise un mesaj de salvare umană atât de vibrant și încurajator ca această extraordinară învățătură a lui Elihu, profet al Urului și pastor al credincioșilor salemiți, adică restul vechii colonii a lui Melchizedek din Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) Acesta est modul în care restul de misionari ai Salemului din Mesopotamia au menținut lumina adevărului în cursul perioadei de dezorganizare a popoarelor ebraice până la apariția primei și lungii serii neîntrerupte de învățători ai Israelului. Concept după concept, ei au clădit până când au ajuns la realizarea idealului de

Tată Universal și de Tată Creator a toate și al tuturor, apogeul evoluției conceptului de Yahweh.

96:7.9 (1061.2) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 96](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 98](#) >>

Capitolul 97

Evoluția conceptului de Dumnezeu la Evrei

97:0.1 (1062.1) CONDUCĂTORII spirituali ai evreilor au înfăptuit ceea ce nimeni înaintea lor nu reușise să facă - ei „dezanthropomorfizaseră” conceptul lor de Dumnezeu fără a-l converti într-o abstracție a Deității, inteligibilă doar pentru filozofi. Sub acest concept matur, chiar și oamenii obișnuiți au fost capabili să-l considere pe Yahweh ca pe un Tată, dacă nu al individului, cel puțin al rasei.

97:0.2 (1062.2) Conceptul de personalitate a lui Dumnezeu fusese clar propovăduit în Salem în epoca lui Melchizedek, în vreme ce el era vag și confuz în vremea exodului din Egipt, și nu a evoluat decât

treptat, din generație în generație, în mintea evreilor, ca răspuns la învățăturile conducătorilor spirituali. Percepția personalității lui Yahweh a urmat o evoluție mult mai constantă decât aceea a multor alte atribute ale Zeității. De la Moise până la Maleahi, ideea personalității lui Dumnezeu a suferit o creștere aproape neîntreruptă în mintea ebraică, și, în cele din urmă, acest concept a fost exaltat și glorificat de învățăturile lui Isus despre Tatăl care este în ceruri.

1. Samuel — primul dintre profeții Evrei

97:1.1 (1062.3) Presiunea ostilă a popoarelor înconjurătoare în Palestina i-a învățat curând pe șecii evrei că nu puteau spera să supraviețuiască fără a-și uni într-o organizațiile lor tribale într-o confederație, formând astfel un guvern centralizat. Această centralizare a autorității administrative i-a oferit lui Samuel o mai bună ocazie de a activa ca învățător și ca reformator.

97:1.2 (1062.4) Samuel se trăgea dintr-o lungă linie de învățători ai Salemului care stăruise în menținerea adevărilor lui Melchizedek ca o parte a formelor lor de cult. Acest învățător era un om viguros și hotărât. Numai marea lui devoțiune, dublată de extraordinara lui determinare, i-au permis să reziste opoziției aproape universale pe care a întâmpinat-o la începutul eforturilor sale de a readuce Israelul la adorarea supremului Yahweh al epocii lui Moise. Chiar și atunci, el nu a obținut decât un succes parțial; el nu a câștigat de partea conceptului superior al lui Yahweh decât jumătatea cea mai

inteligentă a evreilor; cealaltă jumătate a continuat cu adorarea zeilor tribali ai țării și cu concepțiile vulgare despre Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel era un tip de om grosolan însă energic, un reformator practic care era în stare să iasă într-o zi cu tovarășii săi și să demoleze douăzeci de locuri rezervate lui Baal. Progresul pe care la făcut s-a produs pur și simplu prin forța constrângerii; el nu a predicat decât puțin, a instruit și mai puțin, însă a acționat. Într-o zi, el își bătea joc de un preotul al lui Baal, în ziua următoare tăia în bucăți vreun rege captiv. El credea cu devoțiune în Dumnezeu unic și avea o concepție clară despre acest Dumnezeu ca fiind creator al cerului și al pământului: „Coloanele pământului aparțin Domnului, și pe ele a pus el lumea”.

97:1.4 (1063.1) Însă marea contribuție pe care a adus-o Samuel dezvoltării conceptului Deității a fost anunțul său răsunător cum că Yahweh era *neschimbător*, că întruchipa pentru totdeauna aceeași perfecțiune și aceeași divinitate infailibile. În această epocă, se credea că Yahweh era un Dumnezeu cu o dispoziție schimbătoare, care avea accese de gelozie, care se căia mereu de a fi făcut una sau alta. Însă, acum, pentru prima dată de când ieșiseră din Egipt, evreii au auzit aceste cuvinte impresionante: „Forța Israelului nu minte și nu se căiește, căci ea nu este un om ca să se căiască.” Stabilitatea în relațiile cu Divinitatea erau proclamată. Samuel a repetat alianța lui Melchizedek cu Abraham și a declarat că Domnul Dumnezeu al Israelului era sursa întregului adevăr, a oricărei permanențe și a oricărei constanțe. Evrei îl consideraseră întotdeauna pe Dumnezeul lor ca pe un om, un supraom, un spirit elevat de origine necunoscută, dar, acum, ei auzeau spiritul lui Horeb de odinioară exaltat ca un

Dumnezeu imuabil în perfecțiunea sa de creator. Samuel a ajutat la înălțarea conceptului în evoluție al lui Dumnezeu deasupra stării schimbătoare a minții umane și a vicisitudinilor existenței de muritor. Sub influența învățăturilor sale, Dumnezeul evreilor și-a început ascensiunea, pornind de la o idee privitoare la ierarhia zeilor tribali pentru a ajunge la idealul unui Creator atotputernic și imuabil, *Supraveghetor* al întregii creații.

97:1.5 (1063.2) Din nou, el a predicat povestea sincerității lui Dumnezeu și a încrederii care se putea pune în el pentru a se menține alianța. Samuel a zis: „Domnul nu va abandona poporul său.” „El a stabilit cu noi o alianță eternă, bine ordonată în toate privințele, și sigură.” Astfel răsuna, în toată Palestina, chemarea la reîntoarcerea la adorarea lui Yahweh cel suprem. Energicul învățător proclama mereu: „Tu ești mare, o Doamne Dumnezeule, căci nu există nimeni asemenea, și nu există nici un alt Dumnezeu în afară de tine.”

97:1.6 (1063.3) Până atunci, evreii consideraseră în principal favoarea lui Yahweh în termeni de prosperitate materială. Proclamația următoare pe care Samuel a îndrăznit să o facă a reprezentat un mare șoc pentru Israel și a fost cât pe ce să îl coste viața pe autorul său: „Domnul îmbogățește și sărăcește; el înalță și el coboară. El îi ridică pe săraci din praf și el înalță cerșetori la rangul de prinți pentru a-i face să moștenească tronul de glorie.” Niciodată, de la Moise, nu mai fuseseră proclamate făgăduințe atât de încurajatoare pentru cei umili și cei mai puțin norocoși; miile de disperați dintre cei săraci au început să spere că ar putea să-și îmbunătățească statutul lor spiritual.

97:1.7 (1063.4) Însă Samuel nu a avansat prea departe de conceptul unui zeu tribal. El a proclamat un Yahweh creator al tuturor

oamenilor, dar s-a interesat în principal de evrei, poporul său ales. Chiar și atunci, ca și pe vremea lui Moise, conceptul de Dumnezeu zugrăvea o Deitate sfântă și integră: „Nimeni nu este sfânt ca Domnul. Cine poate să se compare cu acest sfânt care este Domnul Dumnezeu?”

97:1.8 (1063.5) Cu trecerea anilor, bătrânul conducător care începuse să încărunească a progresat în înțelegerea lui Dumnezeu, căci el a declarat: „Domnul este un Dumnezeu al cunoașterii, și de el sunt cântărite acțiunile. Domnul va judeca hotarele pământului, arătând îndurare celor îndurători, și va fi, de asemenea, drept cu omul drept.” Chiar aici se află începutul îndurării, deși ea se limitează la cei care o practică. Mai târziu, Samuel a făcut încă un pas înainte atunci când și-a îndemnat poporul aflat în adversitate: „Să ne punem acum din nou în mâinile Domnului, căci binefacerile lui sunt mari.” „Nimic nu-l împiedică pe Domnul să salveze oameni, fie mulți, fie puțini.”

97:1.9 (1063.6) Iar această dezvoltare treptată a conceptului caracterului lui Yahweh a continuat sub călăuzirea succesorilor lui Samuel. El a încercat să-l prezinte pe Yahweh ca un Dumnezeu care își păstra alianța, însă ei au reușit cu greu să păstreze pacea stabilită de Samuel; ei nu au reușit să dezvolte ideea îndurării divine așa cum ajunsese Samuel să o conceapă. S-a produs o abatere regulată înapoi către recunoașterea altor zei, în ciuda afirmației că Yahweh era deasupra tuturor. „Regatul este al tău, o Doamne, și tu ești înălțat ca un conducător peste toți.”

97:1.10 (1064.1) Accentul în această epocă se punea pe puterea divină; profeții de atunci predica o religie menită să mențină regele pe tronul evreu: „Ție, Doamne, îți aparține măreția, putința, gloria,

victoria și maiestatea. Mâna ta deține puterea și putința, și tu poți să mărești și să întărești toate lucrurile.” Așa era statutul conceptului de Dumnezeu în epoca lui Samuel și a succesorilor lui imediați.

2. Ilie și Elisei

97:2.1 (1064.2) În cel de-al douăzecilea secol dinaintea lui Cristos, națiunea ebraică s-a divizat în două regate. În aceste două diviziuni politice, numeroși învățători ai adevărului s-au străduit să stăvilească fluxul reacționar al decadenței spirituale care începuse, și care a continuat dezastruos după războiul de separare. Însă aceste eforturi de a face religia ebraică să progreseze nu au dat roade înainte ca Ilie, campionul hotărât și neînfricat al dreptății, să înceapă propovăduirea învățăturilor sale. Ilie a restaurat, în regatul din nord, un concept despre Dumnezeu comparabil cu cel care exista în timpul lui Samuel. Ilie a avut puține ocazii de a prezenta un concept evoluat al lui Dumnezeu; el era prea ocupat, asemenea lui Samuel dinaintea lui, cu răsturnarea altarelor lui Baal și cu demolarea idolilor falșilor zei. El și-a dus mai departe reformele înfruntând opoziția unui monarh idolatru. Sarcina sa a fost chiar mai uriașă și mai dificilă decât aceea la care făcuse față Samuel.

97:2.2 (1064.3) Când lui Ilie i s-a spus să părăsească țara, Elisei, fidelul său tovarăș, a reluat opera sa și a menținut lumina adevărului vie în Palestina cu ajutorul neprețuit al lui Micah, un profet puțin cunoscut.

97:2.3 (1064.4) Însă aceasta nu a fost o epocă de progres în conceptul de Deitate. Evreii nu se înălțaseră încă nici măcar până la înălțimea idealului lui Moise. Epoca lui Ilie și a lui Elisei s-a încheiat prin reîntoarcerea claselor mai bune ale evreilor la adorarea supremului Yahweh și a asistat la revenirea ideii de Creator Universal aproape de punctul în care o lăsase Samuel.

3. Yahweh și Baal

97:3.1 (1064.5) Interminabila controversă dintre fideliile lui Yahweh și partizanii lui Baal a fost un conflict socio-economic de ideologii mai degrabă decât un dezacord de credințe religioase.

97:3.2 (1064.6) Locuitorii Palestinei aveau atitudini diferite cu privire la proprietatea privată a pământului. Triburile meridionale sau rătăcitoare din Arabia (yahwiștii) considerau pământul ca fiind inalienabil - ca pe un dar făcut clanului de către Deitate. Ele socoteau că pământul nu trebuia să fie nici vândut, nici ipotecat. „Yahweh a vorbit și a spus: pământul nu va fi vândut, căci pământul este al meu.”

97:3.3 (1064.7) Canaaniții din nord (baaliții) mai stabili cumpărau, vindeau și ipotecau pământurile lor fără nici o restricție. Cuvântul Baal înseamnă proprietate. Cultul lui Baal era întemeiat pe două doctrine principale: în primul rând, validitatea schimburilor de bunuri, a contractelor și a pactelor - dreptul de a cumpăra și de a vinde pământuri; în al doilea rând, se presupunea că Baal trimitea ploaia - el era un zeu al fertilității solului. Recoltele bune depindeau de

bunăvoința lui Baal. Cultul se preocupa în mare măsură de *pământuri*, de proprietatea lor și de fertilitatea lor.

97:3.4 (1065.1) În general, baaliții posedau pământuri, case și sclavi. Ei erau aristocrați moșieri și trăiau în orașe. Fiecare Baal avea locul său sacru, preoțimea sa și „femeile sale sfinte”, prostituatele rituale.

97:3.5 (1065.2) Din această divergență fundamentală a punctelor de vedere asupra pământurilor se nășteau implacabile antagonisme de atitudini sociale, economice, morale și religioase manifestate de canaaniti și de evrei. Această controversă socio-economică nu a devenit o chestiune vădit religioasă înainte de epoca lui Ilie. Plecând de la intervenția acestui profet agresiv, lupta s-a derulat pe un plan mai strict religios - Yahweh contra lui Baal - și s-a încheiat prin victoria lui Yahweh și prin împingerea subsecventă către monoteism.

97:3.6 (1065.3) Ilie a trecut controversa Yahweh-Baal de la aspectul funciar la aspectul religios al ideologiilor ebraice și canaanite. Când Achab l-a asasinat pe Naboth și pe familia sa în urma intrigii de a pune stăpânire pe pământul lor, Ilie a atacat străvechile moravuri funciare; el le-a transformat într-o chestiune morală și și-a lansat viguroasa lui campanie contra baaliților. Aceasta a fost, de asemenea, și o luptă a oamenilor de la țară împotriva dominației celor de la oraș. În principal, sub influența lui Ilie s-a ajuns ca Yahweh să devină Elohim. Profetul a început ca reformator agrar și a terminat prin a exalta Deitatea. Zeii Baal erau numeroși, în timp ce Yahweh era *unic*-monoteismul triumfa asupra politeismului.

4. Amos și Osea

97:4.1 (1065.4) O mare etapă a fost parcursă de Amos în tranziția dintre zeul tribal - zeul care fusese atât de mult timp servit prin sacrificii și prin ceremonii, Yahweh al primilor evrei - și un Dumnezeu care pedepsea crima și imoralitatea chiar și la propriul său popor. A apărut Amos, care venea dinspre colinele din sud, pentru a denunța criminalitatea, patima beției, opresiunea și imoralitatea triburilor din nord. Niciodată, de la epoca lui Moise, în Palestina nu mai fuseseră proclamate adevăruri atât de răsunătoare.

97:4.2 (1065.5) Amos nu s-a limitat numai să restaureze sau să aplice reforme; el a descoperit, de asemenea, noi concepte ale Deității. El a repetat cu privire la Dumnezeu multe proclamații făcute deja de predecesorii lui, și a atacat cu curaj credința într-o Ființă Divină care îngăduia păcatul la propriul său popor așa-zis ales. Pentru prima oară de la epoca lui Melchizedek, urechile umane auzeau denunțarea dublului criteriu al justiției și al moralității naționale. Pentru prima oară în istoria lor, evrei au auzit cu urechile lor că propriul lor Dumnezeu Yahweh nu tolera crima și păcatul în viața lor mai mult decât în cea a membrilor oricăror alte popoare. Amos a avut viziunea Dumnezeului sever și just al lui Samuel și al lui Ilie, dar el a văzut și un Dumnezeu care nu făcea nici o distincție între evrei și orice altă națiune atunci când venea să pedepsească nelegiuirea. Acesta era un atac direct împotriva doctrinei egoiste a „poporului ales”, și mulți evrei din epocă au fost profund ofenși.

97:4.3 (1065.6) Amos a zis: „Căutați-l pe cel care a format munții și a făcut să bată vântul, cel care a format Pleiadele și Orionul, care preschimbă dimineața umbra nopții și face ziua la fel de întunecată ca și noaptea”. Denunțându-i pe contemporanii lui oportuniști, religioși

doar pe jumătate, și uneori imorali, el a căutat să descrie justiția inexorabilă a unui Yahweh neschimbător zicând despre răufăcători: „Chiar dacă ei pătrund până în infern, de acolo mâna mea îi va lua, și chiar dacă urcă în ceruri, de acolo eu îi voi face să cadă”. „Și chiar dacă ei ajung în captivitate înaintea inamicilor lor, acolo eu voi impune sabia justiției, și ea îi va tăia.” Amos și-a înfricoșat și mai mult auditorii îndreptând spre ei un deget reprobator și acuzator, și declarând în numele lui Yahweh: „Cu siguranță nu voi uita niciodată nici una dintre lucrările voastre”. „Eu voi cerne casa Israelului printre toate națiunile, așa cum se strecoară făina printr-o sită”.

97:4.4 (1066.1) Amos a proclamat că Yahweh era „Dumnezeul tuturor națiunilor” și i-a avertizat pe israeliți că ritualul nu trebuia să ia locul dreptății. Înainte ca acest curajos învățător să fie ucis cu pietre, el răspândise destul sâmbure de adevăr pentru a salva doctrina supremului Yahweh; el asigurase continuarea evoluției revelației lui Melchizedek.

97:4.5 (1066.2) Osea l-a urmat pe Amos și doctrina sa a unui Dumnezeu universal al justiției, reînviind conceptul mozaic al unui Dumnezeu al iubirii. Osea a predicat iertarea prin căință, iar nu prin sacrificiu. El a proclamat o evanghelie a bunăvoinței afectuoase și a îndurării divine zicând: „Eu vă voi logodi cu mine pentru totdeauna, da, eu vă voi logodi cu mine în dreptate și în judecată și în bunăvoință afectuoasă și în îndurare. Vă voi logodi cu mine chiar și în fidelitate.” „Îi voi iubi nestânjenit, căci mânia mea este potolită.”

97:4.6 (1066.3) Osea a continuat cu fidelitate avertismentele morale ale lui Amos spunând despre Dumnezeu: „Eu îi voi muștra după voia mea.” Dar israeliții au considerat ca pe o cruzime care friza trădarea

cuvintele pe care le-a pronunțat el: „Le voi zice celor care nu erau poporul meu: voi sunteți poporul meu; iar ei vor zice: tu ești Dumnezeuul nostru.” El a continuat să predice căința și iertarea zicând: „Eu voi vindeca recăderea lor în greșală. Îi voi iubi sincer, căci mânia mea a fost abătută.” Osea a proclamat constant speranța și iertarea. Substanța mesajului său a fost întotdeauna: „Eu voi avea îndurare față de poporul meu. Ei nu vor cunoaște alt Dumnezeu decât pe mine, căci nu există alt mântuitor în afară de mine.”

97:4.7 (1066.4) Amos a însuflețit conștiința națională a evreilor, făcându-i să recunoască că Yahweh nu va ierta crima și păcatul printre ei sub pretextul că ei erau presupuși a fi poporul ales. În același timp, a făcut să răsunе notele uverturii acordurilor îndurătoare ulterioare ale compasiunii divine și ale bunăvoinței afectuoase, care au fost atât de fermecător cântate de Isaia și de tovarășii lui.

5. Primul Isaia

97:5.1 (1066.5) Aceasta a fost o epocă în care unii proclamau amenințări cu pedeapsa pentru păcatele personale și pentru crimele naționale ale clanurilor din nord, în timp ce alții preziceau calamitățile ca pedeapsă a nelegiuirilor regatului din sud. În urma acestei treziri a conștiinței și a actului de conștiință ale celor două națiuni ebraice, și-a făcut apariția primul Isaia.

97:5.2 (1066.6) Isaia a continuat să predice natura eternă a lui Dumnezeu, înțelepciunea sa infinită, perfecțiunea imuabilă cu care te puteai bizui pe el. El îl reprezenta pe Dumnezeuul Israelului ca zicând:

„Eu voi potrivi cu exactitate judecata și voi alinia dreptatea după firul de plumb.” „Domnul vă va ușura de amărăciunile voastre, de frica voastre și de dura servitute în care a fost făcut omul să servească.”

„Urechile voastre vor auzi un cuvânt pronunțat înapoia voastră și care va zice: iată calea, mergi pe ea.” „Iată, Dumnezeu este salvarea mea; voi avea încredere și nu voi fi înfricoșat, căci Domnul este forța mea și cântecul meu.” „Veniți la mine și să ne gândim împreună, zice Domnul: dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor deveni albe ca neaua; dacă sunt roșii ca și cârmâzul, ele vor fi ca lâna.”

97:5.3 (1066.7) Vorbind sufletelor înfometate ale evreilor chinuți de frică, acest profet a spus: „Ridică-te și strălucește, căci lumina ta a venit și gloria Domnului s-a ridicat deasupra ta.” „Spiritul Domnului este deasupra mea pentru că el m-a uns ca să aduc veștile bune celor blajini; el m-a trimis să-i alin pe cei care au inima sfărâmată, ca să le proclam libertatea celor captivi, și deschiderea închisorii celor care sunt încătușați.” „Eu mă voi bucura enorm în Domnul, sufletul meu va fi voios în Dumnezeul meu, căci el m-a îmbrăcat cu veștmintele mântuirii și m-a acoperit cu roba sa de dreptate.” „În toate durerile lor, el a fost îndurerat, iar îngerul prezenței sale i-a salvat. În iubirea sa și în mila sa, el i-a izbăvit.”

97:5.4 (1067.1) Acest Isaia a fost urmat pe Micah și pe Obadiah, care au confirmat și au înfrumusețat evanghelia lui care satisfăcea sufletul. Acești doi bravi mesageri au denunțat cu îndrăzneală ritualul practicat de evreii de sub dominația preoților, și a atacat cu neînfricare toate sistemele sacrificiale.

97:5.5 (1067.2) Micah i-a criticat pe „șefii care judecau pentru plocoane, pe preoții care își ofereau învățătura pentru un venit și pe

profeții care făceau profeții pentru bani.” El propovăduia venirea unei zile în care ființele vor fi libere de superstiții și de obscurantism clerical, zicând: „Fiecare om se va așeza sub propria sa viță și nimic nu îl va speria, căci fiecare va trăi după înțelegerea pe care o are despre Dumnezeu.”

97:5.6 (1067.3) Substanța mesajului lui Micah a fost mereu: „Să vin eu înaintea lui Dumnezeu cu ofrande arse? Va vrea Domnul să primească o mie de berbeci sau zece mii de râuri de ulei? Să-mi dau eu primul meu născut pentru nelegiuirea mea, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? El mi-a arătat, o omule, ceea ce este bun. Și ce pretinde Domnul din partea ta decât ca tu să acționezi cu justețe, să iubești îndurarea și să mergi umil cu Dumnezeul tău.”

Aceasta a fost într-adevăr o mare epocă; acestea au fost cu adevărat vremuri pasionante în decursul cărora muritorii au înțeles, și unii au ajuns până și la a crede, aceste mesaje emancipatoare de cu peste două mii cinci sute de ani în urmă. Fără rezistența îndârjită a preoților, acești învățători ar fi abolit tot ceremonialul sângeros al ritualului evreu de adorare.

6. Ieremia neînfricatul

97:6.1 (1067.4) Mai mulți învățători continuau să expună evanghelia lui Isaia, dar i-a revenit lui Ieremia să depășească cu îndrăzneală etapa următoare de internaționalizare a lui Yahweh, Dumnezeul evreilor.

97:6.2 (1067.5) Ieremia a declarat cu cutezanță că Yahweh nu era de partea evreilor în războaiele lor militare contra altor națiuni. El a

afirmat că Yahweh era Dumnezeuul întregului pământ, al tuturor națiunilor și al tuturor popoarelor. Învățătura lui Ieremia a fost un crescendo al fluxului pentru internaționalizarea Dumnezeului Israelului. Acest predicator neînfricat a proclamat o dată pentru totdeauna că Yahweh era Dumnezeuul tuturor națiunilor, și că nu exista nici un Osiris pentru egipteni, nici Bel pentru babilonieni, nici Assur pentru asirieni, nici Dagon pentru filistenii. În această epocă și mai târziu, religia evreilor a participat astfel la renașterea monoteismului în toată lumea; în sfârșit, conceptul de Yahweh se ridicase la un nivel al Deității de demnitate planetară și chiar și cosmică. Totuși, mulți tovarăși ai lui Ieremia au găsit dificil să-l conceapă pe Yahweh independent de națiunea ebraică.

97:6.3 (1067.6) Ieremia a făcut și predici despre Dumnezeuul just și iubitor descris de Isaia; el a declarat: „Da, eu v-am iubit cu o dragoste eternă; de aceea v-am arătat o bunăvoință afectuoasă.” „Căci el nu le aduce necazuri de bunăvoie copiilor oamenilor.”

97:6.4 (1067.7) Acest profet cutezător a mai zis: „Domnul nostru este drept, mare în sfaturile lui, și puternic în lucrările lui. Ochii lui sunt deschiși peste toate căile tuturor fiilor oamenilor pentru a-i da fiecăruia după căile sale și după rodul acțiunilor sale.” Dar cuvintele următoare, pronunțate în cursul asediului Ierusalimului, au fost considerate ca o trădare, ca o blasfemie: „Și, acum, eu am lăsat aceste ținuturi în mâinile lui Nabucodnosor, regele Babilonului, servitorul meu.” Când Ieremia a recomandat predarea orașului, preoții și conducătorii civili l-au azvârlit în noroiul unui sumbru fund de temniță subterană.

7. Al doilea Isaia

97:7.1 (1068.1) Distrugerea națiunii lor și captivitatea evreilor în Mesopotamia s-ar fi dovedit de mare folos în teologia lor în expansiune dacă nu ar fi existat acțiunea fermă a preoților lor. Națiunea ebraică sucombuse înaintea armatelor Babilonului, și acel Yahweh naționalist al ei suferise de pe urma predicilor internaționaliste ale conducătorilor spirituali. Resentimentul cauzat de pierderea zeului lor național a fost ceea ce i-a determinat pe preoți să meargă atât de departe în născocirea fabulelor și în multiplicarea evenimentelor de aparență miraculoasă în istoria ebraică; ei s-au străduit să-i restabilească pe iudei ca popor ales chiar și sub aspectul ideii noi și mai vaste al unui Dumnezeu al cărui internaționalizare s-a extins la toate națiunile.

97:7.2 (1068.2) În cursul captivității lor, iudeii au fost foarte influențați de tradițiile și de legende babiloniene. Trebuie totuși remarcat că ei au îmbunătățit sistematic tonul moral și semnificația spirituală a istoriei caldeene pe care au adoptat-o, deși ei deformaseră invariabil aceste legende pentru a le face să se răsfrângă onoarea și gloria asupra ascendenței și istoriei Israelului.

97:7.3 (1068.3) Preoții și scribii evrei nu aveau în minte decât o singură idee, și anume aceea de a reabilita națiunea iudee, de a glorifica tradițiile ebraice și de a exalta istoria lor rasială. Dacă încearcă cineva vreun resentiment înaintea faptului că acești preoți au insuflat ideile lor eronate într-o atât de mare parte a lumii occidentale, trebuie reamintit faptul că ei nu au făcut-o în mod intenționat. Ei nu

pretindeau nici că ar scrie dintr-o inspirație nici că ar redacta o carte sacră. Ei pregăteau pur și simplu un manual destinat să reanime curajul care slăbea al tovarășilor lor din captivitate. Ei aveau categoric drept scop îmbunătățirea spiritului național și ridicarea moralului compatrioților lor. Oamenilor de mai târziu le-a revenit sarcina de a reuni aceste scrieri, precum și altele, într-o carte ghid ale cărei învățături erau presupuse infailibile.

97:7.4 (1068.4) Preoții iudei utilizau cu degajare aceste scrieri după întoarcerea lor din captivitate, dar influența lor asupra tovarășilor din captivitate a fost foarte mult împiedicată de prezența unui tânăr și de neîmblânzit profet, Isaia al doilea, care era pe deplin convertit la Dumnezeuul justiției, al iubirii, al dreptății și al îndurării al lui Isaia dinainte de ei. El credea, de asemenea, ca și Ieremia, că Yahweh devenise Dumnezeuul tuturor națiunilor. El a predicat aceste teorii despre natura lui Dumnezeu cu un succes atât de însemnat, încât el a realizat la fel de multe convertiri printre iudei cât și printre cei care îi deportaseră. Acest tânăr predicator a lăsat în scris învățăturile sale pe care preoții ostili și neîndurători au căutat să le disocieze complet de el; totuși, din respectul pur și simplu pentru frumusețea și măreția lor, învățăturile celui de-al doilea Isaia au fost încorporate în scrierile primului Isaia. Ele formează acum capitolele de la 40 la 55 incluse în cartea care poartă acest numele.

97:7.5 (1068.5) De la Machiventa până la epoca lui Isus, nici un profet sau învățător religios nu a atins înaltul concept de Dumnezeu pe care al doilea Isaia l-a proclamat în cursul perioadei de captivitate. Pentru acest conducător spiritual, nu era vorba de un Dumnezeu meschin, antropomorf, creat de oameni: „Iată, eu adun insulele ca pe firele de

praf.” „Așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, căile mele sunt mai înalte decât căile voastre, și gândurile mele sunt mai înalte decât gândurile voastre.” Machiventa Melchizedek putea în sfârșit să-i vadă pe învățătorii umani proclamând muritorilor un Dumnezeu autentic. La fel ca primul Isaia, acest conducător a predicat un Dumnezeu care ar fi creat universul și care continuă să-l mențină. „Eu am creat pământul, eu am pus omul pe el. Eu nu l-am creat degeaba, ci l-am format ca să fie locuit.” „Eu sunt cel dintâi și cel din urmă; nu este nici un Dumnezeu în afară de mine.” Vorbind în numele Domnului Dumnezeu al Israelului, acest nou profet a zis: „Cerurile pot să dispară și pământul să îmbătrânească, dar dreptatea mea va subzista întotdeauna și salvarea mea va dăinui din generație în generație.” „Nu-ți fie teamă, căci eu sunt cu tine; să nu ai frică, căci eu sunt Dumnezeul tău.” „Nu este nici un Dumnezeu în afară de mine - un Dumnezeu just și un Salvator.”

97:7.6 (1069.1) Captivii evrei au fost îmbărbătați, la fel ca alte milioane și milioane de alți oameni de atunci, atunci când auzeau cuvinte precum: „Astfel a zis Domnul, eu te-am creat, eu te-am izbăvit, eu te-am numit cu numele tău, tu ești al meu.” „Atunci când vei trece prin ape, eu voi fi cu tine, căci tu ești prețios vederii mele.” „O femeie poate ea să-și uite copilașul ei de țată și să nu aibă milă pentru fiul ei? Da, ea poate să uite, însă, eu nu-mi voi uita copiii, căci iată, eu am gravat numele lor pe palma mâinilor mele, și chiar i-am acoperit cu umbra mâinilor mele.” „Cel rău să-și abandoneze căile, iar omul nedrept gândurile sale, și să se reîntoarcă la Domnul, căci el îi va arăta mila sa; să revină la Domnul nostru, căci el iartă din plin.”

97:7.7 (1069.2) Ascultați din nou evanghelia acestei noi revelații a Dumnezeului Salemului: „El își va paște turma ca un cioban; el va aduna mieii în brațele sale și îi va purta în sânul său. El dă tărie celor slabi și sporește forța celor neputincioși. Celor care îl așteaptă, Domnul le va reînnoi vigoarea; ei se vor înălța în zbor, asemeni vulturilor; ei vor alerga și nu vor fi slăbiți.”

97:7.8 (1069.3) Acest Isaia a condus o vastă propagandă evanghelică în favoarea conceptului lărgit al unui Yahweh suprem. El a rivalizat cu Moise prin elocvența cu care el l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului ca fiind Creatorul Universal. El a făcut o descriere poetică a atributelor infinite ale Tatălui Universal. Nu mai fusese niciodată formulată o declarație mai frumoasă cu privire la Tatăl celest. Pentru același motiv ca și Psalmii, scrierile lui Isaia se numără printre prezentările cele mai sublime și cele mai veridice ale conceptului spiritual de Dumnezeu care ajunsese vreodată la urechile muritorilor înainte de venirea lui Mihail pe Urantia. Ascultați portretul pe care îl face el Deității: „Eu sunt înaltul și sublimul care locuiește în eternitate.” „Eu sunt cel dintâi și cel din urmă, și nu mai există nici un alt Dumnezeu în afară de mine.” „Iar mâna Domnului nu este atât de scurtă încât să nu poată salva, nici urechea sa atât de astupată încât să-l împiedice să audă.” Și a existat o nouă doctrină pentru populațiile iudee, aceea de a-l auzi pe acest profet blajin, dar plin de autoritate, stăruind în predicarea lui despre constanța divină, fidelitatea lui Dumnezeu. El a declarat că „Dumnezeu nu ar uita și nu ar abandona.”

97:7.9 (1069.4) Acest îndrăzneț învățător a proclamat că omul avea o relație apropiată cu Dumnezeu. „Eu creez pentru gloria mea pe

fiecare dintre cei care se numesc cu numele meu, și care proclamă slava mea. Sunt eu, da, eu, cel care șterge nelegiuirile lor, care au ținut seama de mine, și nu-mi voi aminti de păcatele lor.”

97:7.10 (1069.5) Ascultați-l pe acest mare evreu demolând conceptul unui Dumnezeu național, pe când în glorie el proclamă divinitatea Tatălui universal despre care zice: „Cerurile sunt tronul meu, și pământul este scăunelul pe care îmi țin picioarele.” Și Dumnezeul lui Isaia nu era mai puțin sfânt, just, maiestuos sau insondabil. Conceptul unui Yahweh mânios, răzbunător și gelos al beduinilor din deșert aproape că a dispărut. Un nou concept al lui Yahweh suprem și universal a apărut în mintea muritorilor, pentru a nu mai fi niciodată pierdut din vedere de omenire. Realizarea justiției divine începuse distrugerea magiei primitive și a fricii biologice. Omul este în sfârșit introdus într-un univers al legii și al ordinii, și este prezentat unui Dumnezeu universal care posedă attribute fiabile și finale.

97:7.11 (1069.6) Iar acest predicator al unui Dumnezeu celest nu a încetat niciodată să proclame acest *Dumnezeu al iubirii*. „Eu locuiesc în înaltul și sfântul loc, și, de asemenea, împreună cu cel al cărui spirit este pocăit și umil.” Acest mare învățător a mai adresat contemporanilor săi și alte cuvinte de încurajare: „Și Domnul te va călăuzi continuu și îți va satisface sufletul. Tu vei fi asemeni unei grădini irigate, asemeni unui izvor din care apa nu lipsește. Dacă inamicul vine peste tine ca o inundație, spiritul Domnului va ridica un zid de apărare împotriva lui.” O dată mai mult, evanghelia lui Melchizedek, distrugătoarea fricii, și religia Salemului, generând încrederea, a strălucit pentru binecuvântarea omenirii.

97:7.12 (1070.1) Clarvăzătorul și curajosul Isaia l-a eclipsat cu eficacitate pe acel Yahweh naționalist, prin portretizarea sa sublimă a maiestății și a omnipotenței universale a supremului Yahweh, Dumnezeuul iubirii, suveranul universului și Tatăl afectuos al întregii omeniri.

97:7.13 (1070.2) De la aceste zile memorabile, conceptul superior de Dumnezeu în Occident a înglobat mereu justiția universală, îndurarea divină și dreptatea eternă. Într-un limbaj superb și cu o grație incomparabilă, acest mare învățător l-a descris pe Creatorul atotputernic ca pe un Tată care iubește pe toată lumea.

97:7.14 (1070.3) Acest profet din vremea captivității a predicat compatrioților lui și străinilor multor națiuni care îl ascultau pe marginea fluviului în Babilon. Și acest al doilea Isaia a contribuit mult la neutralizarea a numeroase concepții false și egoiste din punct de vedere rasial ale misiunii lui Mesia cel făgăduit, dar el nu a reușit în întregime în eforturile sale. Dacă preoții nu s-ar fi adunat să clădească un naționalism rău conceput, învățăturile celor doi Isaia ar fi pregătit calea pentru recunoașterea și pentru primirea lui Mesia cel așteptat.

8. Istoria sfântă și istoria profană

97:8.1 (1070.4) Obişnuința de a considera relatarea experiențelor evreilor ca fiind istoria sfântă, iar operațiunile restului lumii ca fiind istoria profană este răspunzătoare pentru o mare parte a confuziei care există în mintea umană cu privire la interpretarea istoriei. Această

dificultate se ivește pentru că nu există nici o istorie laică a iudeilor. În cursul exilului în Babilon, preoții au început să-și pregătească noua poveste a raporturilor, presupuse miraculoase, ale lui Dumnezeu cu evreii - istoria sfântă a Israelului așa cum este ea relatată în Vechiul Testament. După aceea, ei au distrus cu meticulozitate și cu desăvârșire arhivele existente ale treburilor ebraice - cărți cum ar fi „Faptele Regilor Israelului”, „Faptele Regilor lui Iuda”, precum și diverse documente mai mult sau mai puțin exacte de istorie a evreilor.

97:8.2 (1070.5) Pentru a înțelege în ce măsură presiunea zdrobitoare și constrângerea irezistibilă a istoriei laice îi teroriza pe iudeii captivi și guvernați de străini, astfel încât ei au încercat să rescrie și să refacă complet istoria lor, este bine să se treacă pe scurt în revistă darea de seamă a tulburătoarei lor experiențe naționale. Trebuie amintit că iudeii nu au reușit să elaboreze o filozofie de viață adecvată și neteologică. Ei s-au luptat cu concepția lor originară și egipteană a răsplății divine pentru dreptate și a pedepselor severe pentru păcat. Dramatica istorie a lui Iov a fost oarecum un protest contra acestei filozofii eronate. Pesimismul franc al Ecleziaștului a fost o înțeleaptă reacție pământească contra acestor credințe prea optimiste în Providență.

97:8.3 (1071.1) Cinci sute de ani de suzeranitate a conducătorilor străini depășeau însă măsura chiar și pentru iudeii răbdători și îndurători. Profeții și preoții au început să strige: „Până când, Doamne, până când?” Când un iudeu onest cercetează Scripturile, confuzia din gândurile sale se agravează și mai mult. Un vechi vizionar făgăduise că Dumnezeu își va proteja și își va dezrobi „Poporul ales”. Amos formulase amenințarea că Dumnezeu va

abandona Israelul dacă acest popor nu își va restabili criteriile dreptății naționale. Scribul Deuteronomului descrisese Marea Alegere - dintre bine și rău, dintre binecuvântare și blestem. Primul Isaia predicase un binefăcător rege-eliberator. Ieremia proclamase o eră a spiritului dreptății interioare - alianța scrisă pe tăblițele inimii. Al doilea Isaia vorbise de mântuirea prin sacrificiu și prin răscumpărare. Ezechiel proclamase izbăvirea prin serviciul devoțional, iar Ezra promisesse prosperitatea prin adeziunea la lege. Dar, cu toate acestea, iudeii se târau în sclavie, iar dezrobirea lor era amânată. Daniel a prezentat atunci drama „crizei” iminente - sfârșirea mării statui și stabilirea imediată a domniei dreptății, regatul mesianic.

97:8.4 (1071.2) Toate aceste false speranțe i-au adus pe evrei la un astfel de grad de decepție și de frustrare rasială, încât conducătorii lor au fost tulburați până la a nu mai recunoaște și a nu accepta misiunea și slujirea unui Fiu divin al Paradisului atunci când el a venit curând spre ei sub înfățișarea cărnii muritoare - încarnat în calitate de Fiu al Omului.

97:8.5 (1071.3) Toate religiile moderne au comis greșeli grave în încercarea de a interpreta în mod miraculos anumite epoci ale istoriei umane. Dacă este adevărat că Dumnezeu a întins de nenumărate ori o mână paternă intervenind providențial în mersul treburilor umane, este fals a se considera dogmele teologice și superstițiile religioase ca fiind o sedimentare supranaturală care apare printr-o acțiune miraculoasă în mersul istoriei umane. Faptul că cei „Trei Preaînalți guvernează în regatele oamenilor” n-a convertit istoria laică într-o istorie așazisă sfântă.

97:8.6 (1071.4) Autorii Noului Testament și scriitorii creștini ulteriori au complicat și mai mult deformarea istoriei ebraice prin încercările lor bine intenționate de a-i prezenta pe profeții iudei ca transcendenți. Istoria ebraică a fost astfel dezastruos exploatată de scriitorii atât iudei cât și creștini. Istoria laică a evreilor a fost complet dogmatizată. Ea a fost convertită într-o ficțiune de istorie sfântă și a devenit inextricabil legată de concepțiile morale și de învățăturile religioase ale națiunilor așa-zise creștine.

97:8.7 (1071.5) O scurtă expunere a punctelor proeminente ale istoriei ebraice va ilustra modul în care faptele conținute în arhive au fost deformate în Babilon de către preoții iudei, pe punctul de a transforma istoria laică cotidiană a poporului lor într-o istorie fictivă și sfântă.

9. Istoria Evreilor

97:9.1 (1071.6) N-au existat niciodată doisprezece triburi de israeliți - în Palestina s-au stabilit numai trei sau patru triburi. Națiunea ebraică a luat formă ca urmare a uniunii așa-zișilor israeliți și a canaaniților. „Și copiii Israelului au locuit printre canaaniți. Ei le-au luat fiicele de soții și le-au dat fiice și fii de canaaniți.” Evreii nu i-au izgonit niciodată pe canaaniții din Palestina, în ciuda cronicilor stabilite referitoare la această chestiune de către preoții care au afirmat, fără ezitare, această expulzare.

97:9.2 (1071.7) Conștiința israeliană și-a avut originea în țara muntoasă a Efraimului; conștiința iudee ulterioară s-a născut în clanul

meridional al lui Iuda. Iudeii (iudeii) au căutat întotdeauna să defăimeze și să ponegrească istoria israeliților din nord (efraimiții).

97:9.3 (1072.1) Pretențioasa istorie a evreilor începe cu Saul, care grupa clanurile din nord pentru a rezista unui atac al amoniților contra oamenilor dintr-un trib asemănător - gileadiții - în estul Iordanului. Cu o armată puțin mai mare de trei mii de oameni, el a învins inamicul, iar această ispravă este ceea ce le-a determinat pe triburile colinelor să-l facă regele lor. Când preoții exilați au rescris această poveste, ei au ridicat la 330.000 numărul de soldați ai lui Saul și au adăugat și „Iuda” la lista triburilor care participaseră la bătălie.

97:9.4 (1072.2) Imediat după înfrângerea amoniților, Saul a devenit rege printr-o alegere populară făcută de trupele sale. Nici un preot ori profet nu a participat la aceasta. Însă preoții au înscris mai târziu în cronici că Saul fusese încoronat rege de către profetul Samuel în conformitate cu ordinele divine. Ei au acționat astfel cu scopul de a stabili o „linie divină de descendență” pentru regalitatea iudaică a lui David.

97:9.5 (1072.3) Printre alterări istoriei iudee, cea mai mare îl privește pe David. După victoria lui Saul asupra amoniților (victorie pe care el o atribuie lui Yahweh), filistenii s-au alarmat și au început să atace clanurile din nord. David și Saul nu au putut niciodată să se înțeleagă. David, împreună cu șase sute de oameni, a încheiat o alianță cu filistenii și au urcat pe coastă până la Esdraelon. În Gath, filistenii i-au ordonat lui David să părăsească câmpul de bătălie. Ei se temeau ca el să nu se alăture lui Saul. David s-a retras; filistenii s-au retras și l-au bătut pe Saul. Ei nu ar fi reușit niciodată dacă David ar fi fost loial Israelului. Oastea lui David era o adunătură poliglotă de nemulțumiți,

compusă în majoritate din neadaptați sociali și din delicvenți care fugeau de justiție.

97:9.6 (1072.4) Înfrângerea tragică a lui Saul la Gilboa de către filistenii a depreciat mult statutul lui Yahweh printre zeii în ochii canaaniților din vecinătate. În mod obișnuit, înfrângerea lui Saul ar fi fost atribuită unei apostazii față de Yahweh, dar de data aceasta, editorii iudei au atribuit-o erorilor de ritual. Ei avuseseră nevoie de tradiția lui Saul și a lui Samuel ca fundal pentru domnia lui David.

97:9.7 (1072.5) David, cu mica sa oaste, și-a stabilit cartierul general în Hebron, oraș care nu era ebraic. Compatrioții lui nu au întârziat să-l proclame rege al noului regat al lui Iuda. Iuda era în principal compus din elemente neebraice - keniți, calebiți, iebusiți, precum și alți canaaniți. Ei erau nomazi - pastori - deci partizani ai ideii ebraice despre proprietatea pământului. Ei erau atașați de ideologiile clanurilor din deșert.

97:9.8 (1072.6) Diferența dintre istoria sfântă și istoria profană este bine ilustrată prin cele două povestiri diferite referitoare la încoronarea lui David ca rege, așa cum au fost găsite în Vechiul Testament. O parte a istoriei profane cu privire la felul în care partizanii imediați (oastea sa) l-au numit rege a fost lăsată, din inadvertență, în arhive de către preoții care au pregătit ulterior lungă și prozaica versiune a istoriei sfinte. Aceasta descrie cum, prin călăuzire divină, profetul Samuel l-a ales pe David printre tovarășii săi și a procedat apoi oficial, prin ceremonii complicate și solemne, la ungerea sa ca rege al evreilor și apoi la proclamarea sa ca succesor al lui Saul.

97:9.9 (1072.7) Acesta este felul în care, de multe ori, după ce și-au pregătit povestirile lor fictive ale intervențiilor miraculoase ale lui Dumnezeu pe lângă Israel, preoții au omis să distrugă complet ideile fundamentale clare și pozitive deja incluse în anale.

97:9.10 (1072.8) David a căutat să creeze o situație politică căsătorindu-se mai întâi cu fiica lui Saul, apoi cu văduva lui Nabal, bogatul edomit, și după aceea cu fiica lui Talmai, regele Gueshurului. El a luat șase soții dintre femeile lui Iebus, fără a o mai socoti și pe Batșeba, soția hititului.

97:9.11 (1073.1) Prin aceste metode și cu aceste personaje a elaborat David ficțiunea unui regat divin al Iudei, care succeda la moștenirea și la tradițiile regatului din nord format de Israelul Efraimului, atunci pe cale de dispariție. Tribul cosmopolit al lui David, al lui Iuda, se compunea mai mult din gentili decât din iudei; mai vârstnicii Efraimului, deși oprimați, au coborât totuși din munții lor și „l-au uns rege al Israelului”. După o amenințare militară, David a făcut un pact cu iebusiții și a instalat capitala regatului unit la Iebus (Ierusalem), care era un oraș bine fortificat la jumătatea drumului dintre Iuda și Israel. Filistenii au fost iritați de acest lucru și nu au întârziat să-l atace pe David. După o bătălie crâncenă, ei au fost învinși, și Yahweh a fost stabilit încă o dată ca „Domnul Dumnezeu al Oștilor”.

97:9.12 (1073.2) Dar trebuia cu orice preț ca Yahweh să-și împărtășească o parte din gloria sa cu zeii canaaniți, căci grosul armatei lui David nu era evreu. De aceea s-a văzut apărând în Scripturile voastre o indicație revelatoare căreia editorii iudei nu i-au acordat atenție: „Yahweh a făcut o breșă în mijlocul inamicilor

dinaintea mea. De aceea s-a pus acestui loc numele Baal Perasim.”

Asta a avut loc pentru că optzeci la sută dintre soldații lui erau baaliți.

97:9.13 (1073.3) David a explicat înfrângerea lui Saul la Gilboa remarcând că Saul atacase un oraș canaanit, Gibeon, a cărui populație avea un tratat de pace cu efraimiții. De aceea îl abandonase Dumnezeu. În același timp cu Saul, David apăruse orașul canaanit al Keilahului contra filistenilor, apoi a ales drept capitală un oraș canaanit. Fidelității sale de compromis cu canaanii, David le-a predat gibeoniților pe șapte dintre urmașii lui Saul pentru a fi spânzurați.

97:9.14 (1073.4) După înfrângerea filistinilor, David a luat în posesie „arcul lui Yahweh”, l-a adus la Ierusalem, și a făcut oficial cultul lui Yahweh în regatul său. El a impus apoi un greu tribut popoarelor din apropiere - edomiții, moabiții, amoniții și sirienii.

97:9.15 (1073.5) Organizarea politică coruptă a partidului lui David a început să ia personal în posesie pământurile din nord, violând moravurile ebraice, și apoi a pus curând stăpânire pe taxele impuse caravelor percepute anterior de filistini. Au urmat apoi o serie de atrocități care au culminat cu moartea lui Urie. Toate apelurile judiciare erau judecate în Ierusalem; „cei vechi” nu mai puteau să împartă ei dreptatea. Nu este de mirare că s-a declanșat revolta. Astăzi, Absalon ar fi calificat drept demagog; mama sa era o canaanită. Există o jumătate de duzină de pretendenți la tron în afară de Solomon, fiul lui Batșeba.

97:9.16 (1073.6) După moartea lui David, Solomon a cenzurat organizația politică de orice influență nordică, dar nu a abandonat nimic din tirania și din taxele regimului tatălui său. Solomon a ruinat

națiunea cu fastul curții sale, precum și prin programul său complicat de construcții, care cuprindea casa Libanului, palatul fiului faraonului, templul lui Yahweh, palatul regelui și restaurarea zidurilor a numeroase cetăți. Solomon a creat o vastă flotă ebraică, care funcționa cu marinari sirieni și care făcea comerț cu lumea întreagă. Existau aproape o mie de femei în haremul său.

97:9.17 (1073.7) În această epocă, templul lui Yahweh din Silo a fost discreditat, și tot cultul națiunii a fost concentrat în Iebus, în fastuoasa capelă regală. Regatul din nord s-a întors mai mult către adorarea lui Elohim. El beneficia de favoarea faraonilor care au aservit ulterior Iuda, supunând regatul din sud unui tribut.

97:9.18 (1073.8) Au existat suișuri și coborâșuri - războaie între Israel și Iuda. După patru ani de război civil și trei dinastii, Israelul a căzut pe mâna despoților orășeni care au început să facă comerț cu pământuri. Chiar și regele Omri a încercat să dobândească domeniul Shemerului.

97:9.19 (1074.1) Dar sfârșitul s-a apropiat rapid atunci când Salmansar III s-a decis să controleze coasta mediteraneeană. Achab, regele Efraimului, a adunat alte zece grupuri și a rezistat la Karkar; bătălia a rămas indecisă. Înaintarea asirianului a fost oprită, dar aliații au fost decimați. Această mare bătălie nu este nici măcar menționată în Vechiul Testament.

97:9.20 (1074.2) Au apărut noi dificultăți atunci când regele Achab a încercat să cumpere pământuri de la Naboth. Soția lui feniciană a imitat semnătura lui Achab pe documentele care ordonau confiscarea pământului lui Naboth acuzat că ar fi rostit o blasfemie la adresa

numelor „lui Elohim și al regelui”. Naboth și fiii săi au fost rapid executați. Energicul Ilie a apărut pe scenă acuzându-l pe Achab de moartea lui Naboth. Astfel că Ilie, unul dintre cei mai mari profeți, și-a început învățătura ca apărător al vechilor moravuri referitoare la pământuri, în opoziție cu comportamentul vânzătorilor de pământuri din Baalim și cu tentativa orașelor de a domina țara. Dar reforma nu a reușit până când marele proprietar de terenuri, Iehu, nu și-a alăturat forțele celor ale micului rege nomad Ionadab pentru a-i distruge pe profeții (agenții imobiliari) ai Baalului în Samaria.

97:9.21 (1074.3) O reînviore a vieții a apărut atunci când Ioas și fiul său Ieroboam au scăpat Israelul de dușmanii săi. Însă, în această epocă, Samaria era guvernată de o feudalitate a tâlharilor ale cărei jafuri rivalizau cu acelea ale vechii dinastii a lui David. Statul și Biserica aveau o strânsă cooperare. Tentativele lor de a suprima libertatea cuvântului i-au determinat pe Ilie, pe Amos și pe Osea să scrie în secret, și acesta a fost adevăratul început al Bibliilor iudee și creștine.

97:9.22 (1074.4) Însă regatul din nord nu a fost șters din istorie înainte de momentul în care regele Israelului a conspirat cu regele Egiptului și a refuzat să continue să plătească tribut Asiriei. Atunci a început un asediu de trei ani, urmat de dispersarea totală a regatului din nord. Așa a dispărut Efraim (Israelul). Iuda - iudeii, „restul Israelului” - începuse să concentreze pământurile în mâinile unui număr mic, „acumulând casă după casă și câmpie după câmpie”, după cum zicea Isaia. A existat curând, în Ierusalem, un templu al Baalului alături de templul lui Yahweh. Această domnie a terorii s-a terminat printr-o

revoltă monoteistă condusă de foarte tânărul rege Ioas care a dus apoi o cruciadă timp de treizeci și cinci de ani în favoarea lui Yahweh.

97:9.23 (1074.5) Amatsia, regele următor, a avut dificultăți cu contribuabilii edomiți în revoltă și cu vecinii lor. După o victorie strălucită, el s-a apucat să-i atace pe vecinii săi din nord și a suferit o înfrângere tot atât de răsunătoare. Apoi, oamenii de la sate s-au revoltat; ei l-au asasinat pe rege și l-au pus pe tron pe fiul său de șaisprezece ani, Azaria, numit Uzza de către Isaia. După Uzza, lucrurile au mers din rău în mai rău, iar Iuda a trăit timp de o sută de ani plătind tribut regilor Asiriei. Primul Isaia le-a zis că Ierusalemul, fiind orașul lui Yahweh, nu va cădea niciodată, dar Ieremia nu a ezitat să-i proclame căderea.

97:9.24 (1074.6) Adevărata ruină suferită de Iuda a fost adusă de o bandă de bogați politicieni corupți, sub guvernarea regelui-copil Manase. Economia schimbătoare a favorizat reîntoarcerea la adorarea lui Baal, ale cărui operațiuni private privitoare la pământuri erau contrare ideologiei lui Yahweh. Căderea Asiriei și ascensiunea Egiptului au adus, pentru o vreme, eliberarea Iudei, iar oamenii de la țară au reluat puterea. Sub Iosias, ei au distrus banda de politicieni corupți a Ierusalemului.

97:9.25 (1075.1) Dar această eră a luat sfârșit tragic atunci când Iosias a pretins să iasă pentru a intercepta puternica armată a lui Necho care urca coasta venind din Egipt pentru a ajuta Asiria contra Babilonului. Iosias a fost măturat, iar Iuda a trebuit să plătească tribut Egiptului. Partidul politic al lui Baal a revenit la putere în Ierusalem, și atunci s-a întâmplat să înceapă *veritabila* sclavie egipteană. A urmat apoi o perioadă în decursul căreia politicienii lui Baal au controlat atât

tribunalele cât și preoțimea. Cultul lui Baal era un sistem economic și social privind drepturile de proprietate precum și fertilitatea solului. Atunci când Nabucodonosor l-a răsturnat pe Necho, Iuda a căzut sub suzeranitatea Babilonului și a primit zece ani de grație, dar nu a întârziat să se revolte. Nabucodonosor a pornit împotriva lor, iudeii au inaugurat atunci niște reforme sociale, cum ar fi dezrobirea sclavilor, pentru a-l influența pe Yahweh. Oastea babiloniană s-a retras temporar, iar evreii s-au bucurat de ceea ce le dăduse virtutea magică a reformei lor. În timpul acestei perioade le-a anunțat Ieremia soarta fatală care îi aștepta, și curând Nabucodonosor a revenit.

97:9.26 (1075.2) Astfel încât, sfârșitul Iudei a survenit brusc. Orașul a fost distrus, iar oamenii aduși în Babilon. Lupta Yahweh-Baal s-a terminat în captivitate, iar șocul captivității a adus restul Israelului la monoteism.

97:9.27 (1075.3) În Babilon, iudeii au ajuns la concluzia că nu puteau subzista în Palestina ca mic grup avându-și propriile obiceiuri economice și sociale, și că, dacă ideologiile lor trebuiau să prevaleze, ei ar trebui să-i convertească pe gentili. Astfel a luat naștere noul lor concept al destinului - ideea că iudeii trebuiau să devină slujitorii aleși ai lui Yahweh. Religia iudee a Vechiului Testament a evoluat realmente în Babilon în cursul captivității.

97:9.28 (1075.4) Doctrina nemuririi a luat formă tot în Babilon. Iudeii crezuseră că ideea de viață viitoare abătea atenția de la evanghelia lor a justiției sociale. Acum, pentru prima dată, teologia a înlocuit sociologia și economia. Religia s-a conturat ca sistem de gândire umană și de conduită tot mai separată de politică, de sociologie și de economie.

97:9.29 (1075.5) Și astfel că adevărul cu privire la poporul iudeu revelează că multe evenimente, considerate ca aparținând istoriei sfinte, nu prea reprezintă mai mult decât o cronică a istoriei profane obișnuite. Iudaismul a fost terenul pe care a crescut creștinismul, dar iudeii nu au fost un popor miraculos.

10. Religia Ebraică

97:10.1 (1075.6) Conducătorii lor îi învățaseră pe israeliți că ei erau un popor ales, nu din cauza unei îngăduințe speciale și a unui monopol al favorii divine, ci din cauza misiunii lor particulare de a aduce tuturor națiunilor adevărul unui Dumnezeu unic și suprem. Ei le promisese iudeilor că, dacă împlineau acest destin, ei vor deveni conducătorii spirituali ai tuturor popoarelor, și că Mesia cel așteptat va domni peste ei și peste lumea întreagă ca Prinț al Păcii.

97:10.2 (1075.7) Când iudeii au fost eliberați de perși, ei nu au revenit în Palestina decât pentru a recădea în robia propriilor lor preoți, cu codul lor de legi, de sacrificii și de ritualuri. Așa cum clanurile evreiești au respins minunata poveste a lui Dumnezeu prezentată în discursul de adio al lui Moise în favoarea riturilor de sacrificiu și de penitență, tot astfel rămășițele națiunii ebraice au respins magnificul concept al celui de-al doilea Isaia în favoarea legilor, a regulilor și a riturilor preoțimii lor în dezvoltare.

97:10.3 (1075.8) Egotismul național, falsa încredere într-un Mesia promis și greșit înțeles, precum și servitutea și tirania crescânde ale preoțimii, au redus definitiv la tăcere vocile conducătorilor spirituali

(cu excepția lui Daniel, a lui Ezechiel, a lui Agge și a lui Malachi). De la această epocă până la aceea a lui Ioan Botezătorul, tot Israelul a suferit un regres spiritual constant. Cu toate acestea, iudeii nu au pierdut niciodată conceptul Tatălui Universal; chiar și până în secolul al douăzecilea după Crist, ei au menținut această concepție despre Deitate.

97:10.4 (1076.1) De la Moise până la Ioan Botezătorul se întinde o linie neîntreruptă de învățători fideli care au transmis, din generație în generație, torța luminii monoteiste, în timp ce ei îi muștrău fără încetare pe conducătorii fără scrupule, denunțându-i pe preoții care făceau comerț și îndemnând mereu populațiile să se ralieze adorării supremului Yahweh, Domnul Dumnezeu al Israelului.

97:10.5 (1076.2) Ca națiune, iudeii au sfârșit prin a-și pierde identitatea politică, însă religia ebraică a credinței sincere într-un Dumnezeu unic și universal a continuat să trăiască în inima exilaților disperați.

Această religie a supraviețuit pentru că a funcționat eficient pentru conservarea celor mai înalte valori ale partizanilor ei. Religia iudaică a reușit foarte bine să păstreze idealurile unui popor, dar nu și să întrețină progresul și să încurajeze descoperirea filozofică creativă în domeniile adevărului. Religia iudaică avea multe defecte - ea era deficientă în filozofie și aproape lipsită de calități estetice - dar ea a conservat valorile morale, și de aceea a și subzistat. Comparat cu alte concepte ale Deității, supremul Yahweh era foarte clar, viu, personal și moral.

97:10.6 (1076.3) Iudeii iubeau justiția, înțelepciunea, adevărul și dreptatea cum puține popoare au făcut-o, dar ei au contribuit mai puțin decât toate celelalte popoare la înțelegerea intelectuală și

spirituală a acestor calități divine. Cu toate că teologia ebraică refuzase să se lărgască, ea a jucat un rol important în dezvoltarea a două alte religii mondiale, creștinismul și mahomedanismul.

97:10.7 (1076.4) Religia iudaică a persistat și datorită instituțiilor ei. Îi este greu unei religii să supraviețuiască ca practică personală a unor indivizi izolați. Conducătorii religioși au comis mereu următoarea eroare: observând relele religiei instituționale, ei au căutat să distrugă tehnica de funcționare colectivă. În loc să distrugă orice ritual, ar face mai bine să îl reformeze. Sub acest raport, Ezechiel a fost mai înțelept decât contemporanii lui. El s-a alăturat lor pentru a insista pe responsabilitatea morală personală, însă s-a apucat și să stabilească practicarea și respectarea fidelă a unui ritual superior și purificat.

97:10.8 (1076.5) Iar astfel, învățătorii succesivi ai Israelului au efectuat în evoluția religioasă cea mai mare realizare care a avut loc pe Urantia: transformarea treptată, dar continuă, a conceptului barbar al sălbaticului demon Yahweh, gelosul și crudul zeu-spirit al clocotitorului vulcan al muntelui Sinai, într-un concept ulterior, exaltat și celest, al unui Yahweh suprem, creator al tuturor lucrurilor și părinte iubitor și îndurător al întregii omenirii. Acest concept ebraic despre Dumnezeu a fost evocarea umană cea mai elevată a Tatălui universal până în momentul în care a fost și mai mult lărgit și amplificat cu rafinament de învățăturile personale și de exemplul de viață al Fiului său, Mihail din Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 97](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 99](#) >>

Capitolul 98

Învățăturile lui Melchizedek în Occident

98:0.1 (1077.1) ÎNVĂȚĂTURILE lui Melchizedek au pătruns în Europa pe multe căi, dar în principal prin Egipt. Ele au fost încorporate în filozofia occidentală după ce au fost complet elenizate și, mai târziu, creștinate. Idealurile lumii occidentale erau esențialmente socratice. Filozofia religioasă ulterioară a devenit aceea a lui Isus, cu modificările și cu compromisurile care au rezultat din contactul cu filozofia și cu religia occidentale în evoluție. Totul a culminat în Biserica creștină.

98:0.2 (1077.2) În Europa, misionarii din Salem și-au continuat multă vreme activitățile, și au fost treptat absorbiți de numeroasele grupuri

culturale și rituale care apăreau periodic. Dintre cei care au menținut învățăturile din Salem în forma lor cea mai pură, trebuie menționați cinicii. Acești predicatori ai credinței și ai încrederii în Dumnezeu activau încă în Europa romană din primul secol de după Crist. Ei au fost ulterior încorporați în religia creștină aflată în formare.

98:0.3 (1077.3) O mare parte a doctrinei Salemului a fost răspândită în Europa de către soldații mercenari iudei, care au luat parte la luptele militare din Occident. În timpurile antice, iudeii erau renumiți atât pentru valoarea lor militară cât și pentru particularitățile lor teologice.

98:0.4 (1077.4) Doctrinile fundamentale ale filozofiei grecești, teologia iudaică și morala creștină au fost esențialmente reperкусиunile învățăturilor lui Melchizedek.

1. Religia salemului la Greci

98:1.1 (1077.5) Misionarii din Salem ar fi putut edifica o mare structură religioasă la greci dacă nu ar fi interpretat cu strictețe jurământul lor de hirotonisire potrivit cu angajamentele impuse de Machiventa, care interzicea să se organizeze congregații exclusive pentru cult, și a smuls de la fiecare învățător promisiunea de a nu exersa niciodată funcția de preot sau de a nu primi, pentru o slujbă religioasă, nici o altă compensație în afară de hrană, de veșminte și de un adăpost. Când învățătorii Melchizedeki au pătruns în Grecia preelenică, ei au găsit acolo un popor care încă întreținea tradițiile lui Adamson și cele din vremea andiților, însă aceste învățături fuseseră puternic alterate de noțiunile și de credințele hoardelor de sclavi

inferiori care fuseseră aduși în cantități sporite pe malurile grecilor. Această alterare a provocat o întoarcere la animismul grosolan, cu rituri sângeroase, în care clasele inferioare mergeau până la transformarea în ceremonii a execuțiilor criminalilor condamnați.

98:1.2 (1077.6) Influența esențială a învățătorilor Salemului a fost aproape distrusă de invazia așa-zisă ariană care venea din Europa meridională și din Orient. Acești invadatori eleni au adus cu ei concepte antropomorfe despre Dumnezeu, asemănătoare cu acelea pe care însoțitorii lor arieni le introduseseră în India. Această importare a inaugurat evoluția familiei grecești de zei și de zeițe. Această nouă religie era întemeiată în parte pe cultele invadatorilor eleni barbari, însă încorporează și miturile vechilor locuitori ai Greciei.

98:1.3 (1078.1) Grecii eleni au găsit lumea mediteraneeană larg dominată de cultul mamei, iar ei le-au impus acestor popoare pe zeul om pe care îl aveau, Diaus-Zeus care, ca și Yahweh printre semiții henoteiști, devenise deja capul întregului panteon grecesc de zei subordonați. Grecii ar fi sfârșit prin a realiza un adevărat monoteism prin conceptul de Zeus dacă nu ar fi reținut supracontrolul Destinului. Un Dumnezeu de valoare finală trebuie să fie el însuși arbitru al sorții și creatorul destinului.

98:1.4 (1078.2) Ca o consecință a acestor factori din evoluția religioasă, curând s-a dezvoltat credința populară în zeii nepăsători ai muntelui Olimp. Aceștia erau zei mai mult umani decât divini, iar grecii inteligenți nu i-au luat niciodată prea în serios. Ei nici nu îi iubeau prea mult și nici nu se temeau foarte tare de zeii pe care ei înșiși îi creaseră. Ei încercau un sentiment patriotic și rasial pentru

Zeus și pentru familia sa de semi-oameni și de seim-zei, însă nu îi respectau și nu îi adorau mai deloc.

98:1.5 (1078.3) Elenii au devenit atât de pătrunși de doctrinele anticlericale ale învățătorilor primitivi ai Salemului, încât în Grecia nu a apărut niciodată vreo preoțime de cine știe ce importanță. Chiar și confecționarea de idoli pentru zei a devenit mai mult o lucrare artistică decât o treabă de cult.

98:1.6 (1078.4) Zeii olimpici au ilustrat antropomorfismul tipic oamenilor. Mitologia greacă era însă mai mult estetică decât etică. Religia greacă a fost de mare ajutor prin descrierea ei a unui univers guvernat de un grup de zeități, dar curând morala, etica și filozofia grecești au avansat mult dincolo de conceptul teist. Acest dezechilibru dintre dezvoltarea intelectuală și progresul spiritual a fost tot atât de primejdios pentru greci pe cât fusese pentru India.

2. Gândirea filozofică Greacă

98:2.1 (1078.5) O religie superficială și tratată cu prea multă ușurință nu poate dăinui, mai ales atunci când ea nu are o preoțime pentru a-i întreține formele și pentru a umple de temeri și de respect inimile fidelilor. Religia olimpiană nu promitea mântuirea și nu potolea setea spirituală a credincioșilor ei; prin urmare, ea era sortită pierii. La mai puțin de un mileniu după începutul ei, ea aproape că dispăruse, iar grecii s-au pomenit fără religie națională, zeii Olimpului pierzând influența lor asupra celor mai buni gânditori.

98:2.2 (1078.6) Aceasta era situația până în secolul al șaselea dinaintea erei creștine; în Orient și în Levant s-au produs o renaștere a conștiinței spirituale și o trezire a recunoașterii monoteismului. Occidentul nu a participat însă la această nouă dezvoltare; nici Europa nici Africa de Nord nu au jucat un mare rol în această renaștere religioasă. Cât despre greci, ei s-au angajat într-un magnific progres intelectual. Ei începuseră să domine frica și nu mai căutau religia ca antidot, nepercepând însă că adevărata religie potolește setea sufletului și vindecă neliniștea spirituală și disperarea morală. Ei au căutat să consoleze sufletele prin gândirea profundă - filozofia și metafizica. Ei s-au abătut de la contemplarea conservării de sine - mântuirea - și s-au întors către realizarea de sine și către cunoașterea de sine.

98:2.3 (1078.7) Prin rigoarea gândirii, grecii au încercat să atingă o conștiință a siguranței care le servea ca substitut pentru credința aflată în supraviețuire, însă ei au eșuat complet. Numai indivizii cei mai inteligenți din clasele superioare ale popoarelor elene puteau pricepe această nouă învățătură. Masa de descendenți ai sclavilor din generațiile precedente nu avea nici o capacitate de a primi acest nou substitut al religiei.

98:2.4 (1079.1) Filozofii au disprețuit toate formele de cult și, cu toate acestea, ei au rămas practic cu toții slab legați de un fundal de credință în doctrinele Salemului referitoare la „Inteligența universului”, la „ideea de Dumnezeu” și la „Marea Sursă”. În măsura în care filozofii greci recunoșteau divinul și suprafinitul, ei erau în mod sincer monoteiști și nu aveau mai deloc recunoștință față de tot ansamblul de zei și de zeițe al Olimpului.

98:2.5 (1079.2) Poeții greci din secolele al șaselea și al cincilea dinaintea lui I.-C., și mai cu seamă Pindar, au încercat să reformeze religia greacă. Ei i-au înălțat idealurile, însă au fost mai degrabă artiști decât persoane religioase; ei nu au reușit să stabilească o tehnică pentru dezvoltarea și conservarea valorilor supreme.

98:2.6 (1079.3) Xenofon a propovăduit doctrina unui Dumnezeu unic, dar conceptul său despre Deitate era prea panteist pentru a reprezenta pentru oamenii muritori un părinte personal. Anaxagora era un mecanicist, numai că el recunoștea o Cauză Primă, o Minte Inițială. Socrate și succesorii lui, Platon și Aristotel, au propovăduit că virtutea este cunoaștere, că bunătatea este sănătatea sufletului, că ar fi mai bine să suferi de o nedreptate decât să fi vinovat de ea, că este greșit să faci rău pentru rău și că zeii sunt înțelepți și buni. Virtuțile lor cardinale erau înțelepciunea, curajul, cumpătarea și justețea.

98:2.7 (1079.4) Evoluția filozofiei religioase la popoarele elene și la evrei a oferit, prin contrast, un exemplu de funcțiune a Bisericii ca instituție pentru modelarea progresului cultural. În Palestina gândirea umană era atât de controlată de preoți și atât de dirijată de Scripturi încât filozofia și estetica erau cu totul scufundate în religie și în moralitate. În Grecia, absența aproape completă a preoților și a „sfintelor Scripturi” a lăsat mintea umană liberă și fără piedici, astfel încât profunzimea gândirii s-a dezvoltat într-o manieră surprinzătoare; însă religia, ca experiență personală, nu a reușit să țină pasul cu sondările intelectuale în natura și în realitatea cosmosului.

98:2.8 (1079.5) În Grecia, credința era subordonată gândirii. În Palestina, gândirea era menținută aservită credinței. Forța creștinismului s-a datorat, în mare parte, faptului că el a făcut mari

împrumuturi de la moralitatea ebraică precum și de la gândirea greacă.

98:2.9 (1079.6) În Palestina, dogmatismul religios s-a cristalizat, fiind pe punctul de a compromite toată dezvoltarea ulterioară. În Grecia, gândirea umană a devenit atât de abstractă, încât conceptul de Dumnezeu s-a transformat într-o pâclă vapoasă de speculații panteiste, apropiindu-se mult de Infinitul impersonal al filozofilor brahmanici.

98:2.10 (1079.7) Însă oamenii de rând ai acestor timpuri nu puteau să priceapă filozofia greacă a realizării de sine și a unei deități abstracte. Ei nu erau, de altfel, foarte interesați de aceasta și căutau mai degrabă promisiunile mântuirii, dublate de un Dumnezeu personal susceptibil de a le asculta rugăciunile. Ei i-au exilat pe filozofi și i-au persecutat pe ultimii fideli ai cultului Salemului, cele două doctrine fiind atunci mult amestecate. Ei s-au pregătit pentru teribila scufundare orgiacă în nebuniile cultului de mistere, care invada pe atunci țările mediteraneene. Misterele de la Eleusis au crescut în interiorul panteonului olimpic ca versiune greacă a cultului fecundității. Cultul dionisiac al naturii a înflorit în egală măsură. Cultul de cel mai bun gust era fraternitatea orfeică, ale cărei predici morale și promisiuni de mântuire prezentau o mare atracție pentru multe persoane.

98:2.11 (1080.1) Toată Grecia s-a lansat în aceste noi metode de atingere a mântuirii prin acest ceremonial emoțional și înflăcărat. Nici o națiune nu atinsese vreodată, în atât de puțin timp, asemenea înălțimi ale filozofiei artistice și nici nu a creat, practic fără Deitate și fără nici cea mai mică promisiune de mântuire umană, un sistem moral atât de avansat. Nici o națiune nu s-a afundat atât de rapid, de

adânc și de violent într-un hău de stagnare intelectuală, de depravare morală și de carență spirituală ca aceste aceleași popoare grecești pe când s-au lansat în turbilonul intens al cultului de mistere.

98:2.12 (1080.2) Religiile au dăinuit mult timp fără suport filozofic, dar puține filozofii, ca atare, s-au perpetuat un timp îndelungat fără o oarecare identificare cu religia. Filozofia este în religie ceea ce concepția este în acțiune. Dar starea umană ideală este aceea în care filozofia, religia și știința sunt sudate într-o unitate plină de sens prin acțiunea conjugată a înțelepciunii, a credinței și a experienței.

3. Învățăturile lui Melchizedek la Roma

98:3.1 (1080.3) Plecând de la formele primitive de adorare a zeilor de familie, religia ulterioară a latinilor a devenit o venerare a tribului pentru Marte, zeul războiului. Așadar era natural ca ea să semene mai mult cu o respectare politică a normelor religioase decât cu sistemele intelectuale ale grecilor și ale brahmanilor sau decât cu religiile mai spirituale ale altor diverse popoare.

98:3.2 (1080.4) În cursul mării renașteri monoteiste a evangheliei lui Melchizedek în timpul celui de-al șaselea secol dinaintea de Crist, misionarii Salemului au fost prea puțin numeroși ca să pătrundă în Italia. Cei care s-au dus acolo au fost incapabili să învingă influența preoțimii etrusce în expansiune rapidă, cu noile ei mulțimi de zei ai templelor, care au fost cu toții încorporați în religia Statului roman.

Această religie a triburilor latine nu era nici trivială și venală ca aceea a grecilor, nici austeră și tiranică ca a evreilor. Ea consta în cea mai mare parte în simpla respectarea a formelor, a legămintelor și a tabuurilor.

98:3.3 (1080.5) Religia romană a fost treptat influențată de mari importuri culturale din Grecia. În cele din urmă, majoritatea zeilor olimpici au fost transplantați și încorporați în panteonul latin. Grecii au adorat un timp îndelungat focul vetrei familiale - Hestia era zeița virgină a vetrei. Vesta era zeița romană a căminului. Zeus a devenit Jupiter, Afrodita a devenit Venus, și așa mai departe, pentru numeroasele zeități ale Olimpului.

98:3.4 (1080.6) Inițierea religioasă a tinerilor romani era ocazia consacrării lor solemne pentru slujirea Statului. Jurămintele și admiterile la cetățenie erau în realitate ceremonii religioase. Popoarele latine întrețineau temple, altare și sanctuare; și, în caz de criză, ei consultau oracolele. Ele conservau osemintele eroilor, și tot astfel au făcut, mai târziu, cu cele ale sfinților creștini.

98:3.5 (1080.7) Această formă oficială și rece de patriotism pseudoreligios era sortită să dispară, așa cum adorarea înalt spirituală și artistică s-a prăbușit înaintea adorării fervente și profund emotive a cultelor de mistere. Cel mai mare dintre aceste culte devastatoare era religia de mister a sectei Mamei lui Dumnezeu, care avea pe atunci sediul în tocmai pe locul actualei biserici Sfântul Petru din Roma.

98:3.6 (1080.8) Statul roman care se ivea a fost cuceritor, din punct de vedere politic, dar a fost la rândul lui cucerit de cultele, de ritualurile, de misterele și de conceptele de dumnezeu ale Egiptului, ale Greciei și ale Levantului. Aceste culte importate au continuat să înflorească în

tot statul roman până la epoca lui August. Din rațiuni pur politice și civile, acesta din urmă a făcut un efort eroic și parțial încununat de succes de a distruge misterele și de a reînsufleți mai vechea religie politică.

98:3.7 (1081.1) Un preot al religiei Statului i-a relatat lui August încercările anterioare ale învățătorilor din Salem de a răspândi doctrina unui Dumnezeu unic, a unei Zeități finale care domina toate ființele supranaturale. Această idee s-a implantat atât de ferm în împărat, încât acesta a construit numeroase temple, le-a ticsit din abundență cu frumoase statuete, a reorganizat preoția Statului, a restabilit religia de Stat, s-a numit el însuși în funcția de mare preot și, în calitate de împărat, nu a ezitat să se proclame el însuși zeu suprem.

98:3.8 (1081.2) Această nouă religie de cult a lui August a prosperat și a fost respectată în tot imperiul pe durata vieții sale, afară de Palestina, căminul iudeilor. Această epocă a zeilor romani s-a prelungit până într-acolo încât cultul oficial roman a avut o listă de peste patruzeci de zeități umane care se înălțaseră ele însele la această demnitate, toate pretinzând nașteri miraculoase și alte însușiri supraumane.

98:3.9 (1081.3) Grupul de credincioși ai Salemului se micșora tot mai mult; o serioasă grupare de predicatori, de cinici, a avut o ultimă tresărire de rezistență. Ei i-au îndemnat pe romani să-și abandoneze riturile religioase sălbatice și fără sens, și să revină la o formă de cult care să încorporeze evanghelia lui Melchizedek, așa cum fusese ea modificată și alterată prin contactul cu filozofia grecilor. Însă, în ansamblul lui, poporul i-a respins pe cinici și a preferat să se avânte în ritualuri de mistere, care nu numai că îi ofereau speranța salvării

personale, ci îi și satisfăceau dorința de diversiune, de stimulare și de distracție.

4. Cultele misterelor

98:4.1 (1081.4) Pierzându-și religiile primitive de familie și de stat, și negăsindu-se nici capabili, nici dornici să priceapă sensul filozofiei grecești, majoritatea locuitorilor lumii greco-romane și-au îndreptat atenția către cultele spectaculare și emoționale ale misterelor din Egipt și din Levant. Oamenii din popor căutau cu ardoare promisiuni de mântuire - o consolare religioasă pentru ziua de azi și asigurările unei speranțe de nemurire pentru după moarte.

98:4.2 (1081.5) Cele trei culte de mistere care au devenit cele mai populare au fost următoarele:

98:4.3 (1081.6) 1. Cultul frigian al lui Cybele și al fiului ei Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. Cultul egiptean al lui Osiris și al mamei sale Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. Cultul iranian de adorare a lui Mitra ca salvator și mântuitor al omenirii păcătoase.

98:4.6 (1081.9) Misterele frigiene și egiptene propovăduiau că fiul divin (respectiv Attis și Osiris) trecuse prin moarte și fusese reînviat de puterea divină, și, mai mult, că toți cei care fuseseră în mod adecvat inițiați în mister, și care sărbătoreau aniversările morții și reînvierii zeului, participau, prin aceasta, la natura sa divină și la nemurirea sa.

98:4.7 (1081.10) Ceremoniile frigiene erau impozante, dar degradante. Sărbătorile lor sângeroase au arătat cât au devenit de degradate și de primitive misterele levantine. Ziua cea mai sfântă era Vineri Negru, „ziua de sânge”, care comemora moartea voluntară a lui Attis. După cele trei zile în care se sărbătorea sacrificiul și moartea lui Attis, sărbătoarea se transforma în bucurie în onoarea reînvierii sale.

98:4.8 (1082.1) Riturile cultului lui Isis și ale cultului lui Osiris erau mai rafinate și mai impresionante decât acelea ale cultului frigian. Acest ritual egiptean era clădit în jurul legendei străvechiului zeu al Nilului, un zeu care a murit și a fost reînviat. Acest concept provenea din observarea faptului că creșterea plantelor se întrerupea după un ritm anual recurent, urmată primăvara de regenerarea întregii vegetații vii. Frenezia în celebrarea acestor culte de mistere și orgiile ceremoniilor lor, care erau presupuse a duce la „entuziasmul” realizării divinității, erau uneori cât se poate de revoltătoare.

5. Cultul lui Mithra

98:5.1 (1082.2) Misterele frigiene și egiptene s-au dat în cele din urmă l-a o parte din calea celui mai mare cult de mistere, adorarea lui Mitra. Cultul mitraic atrăgea un larg evantai de temperamente umane și îi înlocuia treptat pe zeii săi predecesori. Mitraismul s-a răspândit în imperiul roman prin propaganda legiunilor romane recrutate în Levant, unde această religie era la modă, căci soldații duceau această credință peste tot pe unde mergeau. Acest nou ritual religios a fost un mare progres peste cultele anterioare de mistere.

98:5.2 (1082.3) Cultul lui Mitra s-a născut în Iran și a subzistat multă vreme în ținutul său de origine, în ciuda opoziției militante a discipolilor lui Zoroastru. Însă, în epoca în care mitraismul a ajuns în Roma, el fusese treptat ameliorat prin asimilarea a numeroase învățături ale lui Zoroastru. În principal prin cultul mitraic a exercitat religia lui Zoroastru o influență asupra creștinismului apărut mai târziu.

98:5.3 (1082.4) Cultul mitraic descria un zeu militant care își avea originea într-o mare stâncă, care se avânta în brave isprăvi și făcea să țâșnească apa dintr-o stâncă izbită de săgețile sale. A fost o inundație din care a scăpat un singur om, într-o barcă special construită, și o ultimă cină pe care Mitra a celebrat cu zeul-soare înainte de a se ridica la cer. Acest zeu-soare, Sol Invictus, era o degenerare a lui Ahura-Mazda, conceptul de zeitate al zoroastrismului. Mitra era conceput ca fiind campionul supraviețuitor al zeului-soare în lupta sa cu zeul întunericului. Ca recunoștință pentru a fi omorât taurul mitic sacru, Mitra a fost făcut nemuritor și înălțat la postul de mijlocitor pentru rasa umană printre zeii cerului.

98:5.4 (1082.5) Aderenții acestui cult îl practicau în caverne și în alte locuri în care cântau imnuri, murmurau cuvinte magice, mâncau carnea animalelor sacrificate și le beau sângele. Ei se închinau de trei ori pe zi, cu ceremonii săptămânale speciale în ziua zeului-soare, iar celebrarea cea mai minuțioasă dintre toate avea loc la sărbătorirea anuală a lui Mitra, 25 decembrie. Există credința că participarea la sacrament asigura viața eternă, trecerea imediată, după moarte, în sânul lui Mitra, pentru a sălășlui acolo în fericire până la ziua judecății; în acea zi, cheile mitraice ale cerului vor deschide porțile

Paradisului pentru a-i primii acolo pe fideli, după care toți cei nebotezați dintre cei vii și cei morți erau nimiciți la reîntoarcerea lui Mitra pe pământ. Se spunea că după moartea sa, un om mergea înaintea lui Mitra pentru a fi judecat, și că la sfârșitul lumii, Mitra va face să iasă toți morții din mormântul lor pentru judecata de pe urmă. Cei răi vor fi distruși prin foc, iar cei buni vor domni cu Mitra pentru totdeauna.

98:5.5 (1082.6) La început, aceasta era o religie numai pentru oameni; credincioșii puteau fi inițiați succesiv în șapte ordine diferite. Mai târziu, soțiile și fiicele credincioșilor au fost admise în templele Marii Mame care erau contigue templelor mitraice. Cultul feminin era un amestec de ritual mitraic și de ceremonii de cult frigian al lui Cybele, mama lui Attis.

6. Mithracismul și Creștinismul

98:6.1 (1083.1) Înaintea apariției cultelor de mistere și a creștinismului în ținuturile civilizate din Africa de nord și din Europa, religia personală se dezvoltase prea puțin ca instituție independentă; ea era mai degrabă o chestiune de familie, de oraș-stat, de politică și de imperiu. Grecii eleni nu au instituit niciodată un sistem de cult centralizat; ritualul era local; ei nu aveau nici preoțime nici „carte sacră”. Ca și la romani, instituțiilor lor religioase le lipsea un puternic agent motor pentru a conserva valorile morale și spirituale superioare. Este adevărat că, dacă se face din religie o instituție, se pătează în general calitatea sa spirituală, însă trebuie bine constatat și faptul că

nici o religie nu a reușit până aici să supraviețuiască fără ajutorul unei organizații instituționale mai mult sau mai puțin extinse.

98:6.2 (1083.2) Așadar, religia Occidentului a lăncezit până în zilele scepticilor, ale cinicilor, ale epicurienilor și ale stoicilor, dar și mai important, până la epoca mării controverse dintre mitraism și noua religie creștină a lui Pavel.

98:6.3 (1083.3) În cursul celui de-al treilea secol de după Cristos, Bisericile mitraice și creștine s-au asemănat mult în ceea ce privește aspectul exterior și caracterul ritualului lor. Locurile lor de cult erau majoritatea subterane și conțineau, în ambele cazuri, altare ale căror fundale zugrăveau în mod variat suferințele mântuitorului care adusese mântuirea unei rase umane blestемate de păcat.

98:6.4 (1083.4) Intrând în templu, adoratorii mitraici avuseseră întotdeauna obiceiul de a-și muia degetele în apă sfințită. Și, întrucât în unele ținuturi se găseau persoane care, la un moment dat, aparțineau ambelor religii, ele au adus această datină în majoritatea Bisericilor creștine din vecinătatea Romei. Cele două religii foloseau botezul și participau la sacramentul pâinii și al vinului. În afară de caracterul lui Mitra și al lui Isus, singura mare diferență dintre religiile mitraică și creștină era aceea că prima încuraja militarismul, în vreme ce a doua era ultrapacifică. Toleranța ei față de alte religii (exceptând creștinismul mai recent) a condus mitraismul la pierderea sa finală, dar factorul decisiv al luptei dintre cele două a fost admiterea femeilor ca membri deplin ai comunității de credință creștină.

98:6.5 (1083.5) Credința creștină după nume a sfârșit prin a domina Occidentul. Filozofia greacă a oferit conceptele de valori etice, mitraismul a adus riturile de respectare a cultului, iar creștinismul ca atare a dat tehnica de păstrare a valorilor morale și sociale.

7. Religia Creștină

98:7.1 (1083.6) Nu pentru împăcarea unui Dumnezeu mânios se face ca un Fiu Creator să se încarneze sub înfățișarea unei cărnii muritoare și se revarsă peste umanitatea Urantie; este mai degrabă pentru a câștiga de la toți oamenii recunoașterea iubirii Tatălui și realizarea filiației lor cu Dumnezeu. La urma urmei, chiar și marele avocat al doctrinei ispășirii a înțeles întrucâtva acest adevăr, căci el a proclamat că „Dumnezeu, care era în Cristos, împăca lumea cu el însuși”.

98:7.2 (1084.1) Prezentul capitol nu caută să analizeze originea și propagarea religiei creștine. Este suficient să se spună că ea este clădită în jurul persoanei lui Isus din Nazaret, Fiul Mihail din Nebadon întrupat ca om, cunoscut pe Urantia ca fiind Cristul, unsul Domnului. Creștinismul a fost răspândit în tot Levantul și în tot Occidentul de către discipolii acestui galileean. Zelul lor misionar îl egala pe cel al iluștrilor lor predecesori, setiții și salemiții, precum și pe cel al sincerilor lor contemporani asiatici, învățătorii budiști.

98:7.3 (1084.2) Ca sistem de credință urantian, religia creștină a crescut prin amalgamarea învățăturilor, a influențelor, a credințelor, a cultelor și a atitudinilor individuale personale următoare:

98:7.4 (1084.3) 1. Învățăturile lui Melchizedek, factorul fundamental din toate religiile Orientului și ale Occidentului care au luat formă în ultimii patru mii de ani.

98:7.5 (1084.4) 2. Sistemul ebraic de moralitate, de etică, de teologie și de credință simultane în Providență și în Yahweh cel suprem.

98:7.6 (1084.5) 3. Concepția zoroastriană a luptei dintre binele cosmic și răul cosmic, concepție care își lăsase deja amprenta asupra iudaismului și mitraismului. Printr-un contact prelungit care însoțea luptele dintre mitraism și creștinism, doctrinele profetului iranian au devenit un factor puternic în punerea în formă a structurii teologice și filozofice a dogmelor, a doctrinelor și a cosmologiei versiunilor elenizate și latinizate ale învățăturilor lui Isus.

98:7.7 (1084.6) 4. Cultele misterelor, cu precădere mitraismul, dar și adorarea Marii Mame din cultul frigian. Chiar și legendele cu privire la nașterea lui Isus pe Urantia au fost viciate de versiunea romană a nașterii miraculoase a salvatorului-erou iranian Mitra, a cărui venire pe pământ se presupunea a nu fi avut de martori decât un mic grup de păstori purtători de daruri, care fuseseră informați despre iminentul eveniment de către îngeri.

98:7.8 (1084.7) 5. Faptul istoric al vieții umane a lui Ioșua ben Iosif, realitatea lui Isus din Nazaret ca Crist glorificat, Fiul lui Dumnezeu.

98:7.9 (1084.8) 6. Punctul de vedere personal al lui Pavel din Tars. Și trebuie notat că mitraismul era religia dominantă în Tars în timpul adolescenței lui. Pavel nici nu visa că scrisorile lui bine intenționate

către convertiții lui vor fi mai târziu considerate de către creștini ca fiind 'cuvântul lui Dumnezeu". Învățătorii binevoitori ca el nu trebuie considerați răspunzători de modul cum au uzat de scrierile lui succesorii veniți mult mai târziu.

98:7.10 (1084.9) 7. Gândirea filozofică a eleniștilor de la Alexandria și Antiohia, trecând prin Grecia, până la Siracusa și Roma. Filozofia greacă era mai mult în armonie cu versiunea pauliană a creștinismului decât cu orice alt sistem religios curent. Ea a devenit un factor important al succesului creștinismului în Occident. Filozofia greacă, dublată de teologia lui Pavel, încă formează baza și etica europeană.

98:7.11 (1084.10) Pe măsură ce învățăturile originale ale lui Isus au pătruns în Occident, ele au fost occidentalizate și, pe măsură ce au fost occidentalizate, ele au început să își piardă potențialul lor de atracție universală pentru toate rasele și pentru toate soiurile de oameni. Astăzi, creștinismul a devenit o religie bine adaptată la moravurile sociale, economice și politice ale raselor albe. El a încetat de multă vreme, să mai fie religia lui Isus, deși le zugrăvește întotdeauna cu îndrăzneală o religie frumoasă despre Isus persoanelor care caută sincer să urmeze calea învățăturii sale. Creștinismul l-a glorificat pe Isus în calitate de Cristos, unsul mesianic la lui Dumnezeu, însă el a uitat în mare măsură evanghelia personală a Maestrului: Paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea universală a tuturor oamenilor.

98:7.12 (1085.1) Aceasta este lunga istorie a învățăturilor lui Machiventa Melchizedek pe Urantia. Se împlinesc curând patru mii de ani de când acest Fiu din Nebadon a fost trimis de urgență pe

Urantia și acolo s-a dăruit pe sine. În cursul acestor milenii, învățăturile preotului lui El Elyon, Preaînaltul Dumnezeu, au pătruns la toate rasele și la toate popoarele. Machiventa își atinsese țelul manifestării sale extraordinare. El reușise să facă conceptul de Dumnezeu prezent în inima bărbaților și a femeilor în momentul în care Mihail se pregătea să apară pe Urantia. Acest același concept a aruncat mereu noi flăcări în experiența spirituală vie a multor copii ai Tatălui Universal, în vreme ce ei își trăiesc misterioasa lor viață temporală pe planetele ce se învârt în spațiu.

98:7.13 (1085.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 98](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 100](#) >>

Capitolul 99

Problemele sociale ale religiei

99:0.1 (1086.1) NUMAI atunci când religia are cele mai puține legături cu instituțiile laice poate să își îndeplinească maximul serviciului ei social. În epocile trecute, reformele sociale erau limitate mai cu seamă la domeniul moral; prin urmare religia, nu era obligată să-și ajusteze atitudinea la schimbările importante din sistemele economice și politice. Principala problemă a religiei era tendința ei de a înlocui răul prin bine în interiorul ordinii sociale a culturii economice și politice a epocii. Așadar, religia a tins indirect la perpetuarea ordinii stabilite a societății, la încurajarea menținerii tipului de civilizație existent.

99:0.2 (1086.2) Însă religia nu ar trebui să se ocupe direct nici de crearea de noi ordini sociale, nici de păstrarea celor vechi. Adevărata

religie se opune de fapt violenței ca tehnică de evoluție socială, dar nu se opune eforturilor inteligente ale societății pentru adaptarea uzanțelor ei și pentru ajustarea instituțiilor ei la condițiile economice și la cerințele culturale noi.

99:0.3 (1086.3) Religia a aprobat incidental reformele sociale ale veacurilor trecute, însă, în secolul al douăzecilea, ea este în mod necesar pusă în poziția de a se ajusta la o reconstrucție socială extinsă și continuă. Condițiile de viață se schimbă atât de rapid, încât trebuie treptat accelerate modificările instituționale. Trebuie deci ca religia să se grăbească să se adapteze ordinii sociale noi și mereu în mișcare.

1. Religia și reconstrucția socială

99:1.1 (1086.4) Invențiile mecanice și răspândirea cunoștințelor modifică civilizația. Se impun anumite ajustări economice și schimbări sociale dacă se vrea evitarea unui dezastru cultural. Această nouă ordine socială care se apropie nu se va instala în pace vreme de un mileniu. Rasa umană trebuie să se adapteze la o serie de modificări, de ajustări și de reajustări. Omenirea se îndreaptă către un nou destin planetar nerevelat.

99:1.2 (1086.5) Religia trebuie să devină o puternică influență în favoarea stabilității morale și a progresului spiritual; ea trebuie să funcționeze dinamic în mijlocul condițiilor schimbătoare și a ajustărilor economice fără sfârșit.

99:1.3 (1086.6) Societatea Urantieii nu poate spera niciodată să se stabilizeze ca în epocile trecute. Vasul social a ieșit din micile porturi adăpostite ale tradiției stabilite; el și-a început croaziera pe înaltele mări ale destinului evolutiv; mai mult ca oricând în istoria lumii, sufletul omului are nevoie să scruteze cu grijă hărțile moralității și să respecte cu minuțiozitate busola călăuzirii religioase. Suprema misiune a religiei, ca influență socială, constă în stabilizarea idealurilor umanității pe durata acestor primejdioase perioade de tranziție de la o fază de civilizație la alta, de la un nivel de cultură la altul.

99:1.4 (1087.1) Religia nu are noi îndatoriri de îndeplinit, dar ea este urgent solicitată să acționeze ca ghid prudent și consilier experimentat în toate noile situații umane care se schimbă atât de rapid. Societatea devine mai mecanică, mai compactă, mai complexă și mai primejdios de interdependentă. Religia trebuie să se manifeste pentru a împiedica ca aceste noi și apropiate asocieri să genereze regrese sau chiar să se distrugă reciproc. Religia trebuie să acționeze ca și sarea cosmică, împiedicând fermentii progresului să anihileze savoarea culturală a civilizației. Aceste noi relații sociale și prefaceri economice pot să ducă la o fraternitate durabilă.

99:1.5 (1087.2) Omeneste vorbind, un umanitarism fără Dumnezeu este un gest nobil, dar adevărata religie este singura putere susceptibilă să sporească într-o manieră permanentă sensibilitatea unui grup social la nevoile și la suferințele altor grupuri. În trecut, religia instituțională putea să rămână pasivă în vreme ce clasele superioare ale societății rămâneau surde la suferințele și la oprimarea claselor inferioare lipsite de apărare, însă, în timpurile moderne,

ordinele sociale inferioare nu mai sunt scufundate într-o ignoranță atât de abjectă sau atât de neputincioasă din punct de vedere politic.

99:1.6 (1087.3) Religia nu trebuie să se implice organic în munca laică de reconstrucție socială și de reorganizare economică, dar ea trebuie să țină activ pasul cu înaintarea civilizației în reafirmarea cu hotărâre și cu vigoare a imperativelor morale și a preceptelor spirituale, filozofia sa progresivă de viață umană și de supraviețuire transcendentă. Spiritul religiei este etern, dar forma expresiei sale trebuie să fie pusă din nou la punct la fiecare revizuire a dicționarului limbii umane.

2. Slăbiciunea religiei instituționale

99:2.1 (1087.4) Religia instituțională este neputincioasă în procurarea inspirației și în darea directivelor pentru reconstrucția socială și pentru reorganizarea economică iminente la scară mondială, deoarece ea a devenit din nefericire mai mult sau mai puțin o parte organică a ordinii sociale și a sistemului economic care sunt menite să fie reconstruite. Numai adevărata religie a experienței spirituale personale poate să funcționeze util și creativ în prezenta criză a civilizației.

99:2.2 (1087.5) Religia instituțională este prinsă acum în impasul unui cerc vicios. Ea nu poate reconstrui societatea decât reconstruindu-se mai întâi pe sine și, datorită faptului că ea face în mare măsură parte integrantă din ordinea stabilită, ea nu poate să se reconstruiască înainte ca societatea să se fi reclădit radical.

99:2.3 (1087.6) Persoanele religioase trebuie să muncească în societate, în industrie și în politică în calitate de indivizi, iar nu ca grupuri, ca partide sau ca instituții. Un grup religios care-și permite să acționeze ca atare în afara activităților lui religioase, devine imediat un partid politic, o organizație economică sau o instituție socială. Colectivismul religios trebuie să-și limiteze eforturile la promovarea cauzelor religioase.

99:2.4 (1087.7) Persoanele religioase nu au mai multă valoare decât persoanele nereligioase în sarcinile de reconstrucție socială, afară de cazul în care religia lor le-a conferit o mai mare clarviziune cosmică și le-a înzestrat cu o înțelepciune socială superioară născută din dorința sinceră de a-l iubi în mod suprem pe Dumnezeu și de a-i iubi pe toți oamenii ca frați în împărăția cerurilor. Ordinea socială ideală este cea în care fiecare om își iubește vecinul așa cum se iubește pe sine.

99:2.5 (1087.8) Biserica instituționalizată poate să dea aparența că ar fi servit societatea în trecut prin glorificarea ordinii politice și economice stabilite, însă, dacă vrea să supraviețuiască, ea trebuie să înceteze rapid orice activitate de acest gen. Singura sa atitudine potrivită constă propovăduirea non-violenței, doctrina evoluției pașnice, în locul revoluției violente - pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni.

99:2.6 (1088.1) Dacă religia modernă găsește dificil să-și adapteze atitudinea la rapidele schimbări sociale, este așa numai pentru că ea și-a îngăduit să devină complet tradițională, dogmatică și instituțională. Religia experienței vii nu încearcă nici o dificultate în anticiparea cu privire la dezvoltările sociale și la prefacerile

economice, în mijlocul cărora operează mereu ca stabilizator moral, ca ghid social și ca o călăuză spirituală. Adevărata religie duce de la o epocă la alta cultura valabilă și înțelepciunea născută din experiența cunoașterii lui Dumnezeu și din strădania de a-i semăna.

3. Religia și persoanele religioase

99:3.1 (1088.2) Creștinismul primitiv era cu desăvârșire liber de amestecurile civile, de angajamentele sociale și de alianțele economice. Doar mai târziu a devenit creștinismul instituționalizat o parte organică a structurii politice și sociale a civilizației occidentale.

99:3.2 (1088.3) Împărăția cerurilor nu este nici ordine socială, nici ordine economică; ea este o fraternitate exclusiv spirituală de indivizi cunoscători de Dumnezeu. Nu este mai puțin adevărat că această fraternitate constituie prin ea însăși un fenomen social nou și uimitor, însoțit de repercusiuni economice și sociale stupefiante.

99:3.3 (1088.4) Persoanele religioase nu sunt nici indiferente la suferințele sociale, nici neatente la nedreptățile civile, nici izolate de gândirea economică, nici insensibile la tirania politică. Religia influențează direct reconstrucția socială, deoarece îl spiritualizează și îl idealizează pe fiecare cetățean individual. Indirect, civilizația culturală este influențată de atitudinea acestor credincioși individuali pe măsură ce ei devin membrii activi și influenți ai unor diverse grupuri sociale, morale, economice și politice.

99:3.4 (1088.5) Pentru a atinge o înaltă civilizație culturală, se cere, în primul rând, tipul ideal de cetățean, și, apoi, mecanisme sociale ideale

și adecvate care să permită acestor cetățeni să controleze instituțiile economice și politice ale acestei societăți umane evolute.

99:3.5 (1088.6) În urma unui exces de falsă sentimentalitate, Biserica și-a oferit multă vreme serviciul celor defavorizați și nenorociți, și aceasta era într-un tot bine, dar aceeași sentimentalitate a condus la perpetuarea imprudentă a neamurilor rasial degenerate care au întârziat enorm progresul civilizației.

99:3.6 (1088.7) Mulți reconstructori sociali individuali, în vreme ce repudiază cu vehemență religia instituțională, sunt la urma urmei religioși zeloși în propagarea reformelor lor sociale. Acesta este modul în care o motivație religioasă personală și mai mult sau mai puțin recunoscută joacă un mare rol în programul de reconstrucție socială din zilele noastre.

99:3.7 (1088.8) Marea slăbiciune a tuturor acestor tipuri de activități religioase nerecunoscute și inconștiente rezidă în incapacitatea lor de a beneficia de critica religioasă deschisă și de a atinge, pe această cale, nivele profitabile de autocorectare. Este un fapt că religia nu se dezvoltă decât dacă este disciplinată printr-o critică constructivă, amplificată de filozofie, purificată de știință și hrănită de o camaraderie loială.

99:3.8 (1088.9) Religia este întotdeauna amenințată de marea primejdie de a se deforma și de a se denatura în urmărirea țelurilor ei false, cum este cazul în vreme de război, unde fiecare națiune aflată în luptă își prostituează religia pentru a o transforma în propagandă militară. Zelul fără dragoste este întotdeauna dăunător religiei, și

persecuțiile abat activitățile religioase spre înfăptuirea unor imbolduri sociologice ori teologice.

99:3.9 (1089.1) Religia nu poate rămâne liberă de alianțele seculare profane decât prin următoarele mijloace:

99:3.10 (1089.2) 1. O filozofie corectivă prin critică.

99:3.11 (1089.3) 2. Independența de orice alianță socială, economică și politică.

99:3.12 (1089.4) 3. Comunitățile creative, care încurajează și dezvoltă iubirea.

99:3.13 (1089.5) 4. Înflorirea progresivă a clarviziunii spirituale și aprecierea valorilor cosmice.

99:3.14 (1089.6) 5. Prevenirea fanatismului echilibrându-l printr-o atitudine mentală științifică.

99:3.15 (1089.7) Ca grup, persoanele religioase nu trebuie niciodată să se ocupe de altceva decât de *religie*, deși cu titlu individual, oricare dintre ele poate să devină conducătorul eminent al unei mișcări de reconstrucție socială, economică sau politică.

99:3.16 (1089.8) Rolul religiei este de a crea, de a susține și de a inspira la fiecare cetățean loialitatea cosmică care îl va orienta către reușita în progresul tuturor serviciilor sociale dificile, dar dezirabile.

4. Dificultăți de tranziție

99:4.1 (1089.9) Religia autentică dă unei persoane religioase o aureolă socială precum și cunoștințe intime cu privire la comunitatea umană; cu toate acestea, formalizarea grupurilor religioase a distrus foarte

adesea chiar valorile pentru care aceste grupuri fuseseră organizate. Prietenia umană și religia divină se întrajutorează și se iluminează reciproc într-o manieră semnificativă, cu condiția ca ele să crească ambele în echilibru și în armonie. Religia a introdus noi semnificații în toate asocierile de grup - familii, școli și cercuri. Ea aduce noi valori în joc și exaltă umorul veritabil.

99:4.2 (1089.10) Funcțiunea de dirijare socială este transformată de clarviziunea spirituală; religia împiedică toate mișcările colective de la pierderea din vedere a adevăratelor lor obiective. Împreună cu copiii, religia este marele factor de unificare a vieții de familie, cu condiția ca ea să fie o credință vie și în creștere. Nu poate exista viață de familie fără copii; nu poți trăi o viață fără religie, însă acest handicap a înmulțit enorm dificultățile acestei intime asocieri umane. În primele decenii ale celui de-al douăzecilea secol, viața de familie este cea care, după religia personală, are cel mai mult de suferit de pe urma decadenței care rezultă din tranziția de la vechile obediențe religioase la noile semnificații și valori care se ivesc.

99:4.3 (1089.11) Adevărata religie este un mod plin de înțeles de a trăi în mod dinamic față în față cu realitățile obișnuite ale vieții de fiecare zi. Însă, dacă religia trebuie să stimuleze dezvoltarea individuală a caracterului și să mărească integrarea personalității, ea nu trebuie să fie uniformizată. Dacă ea trebuie să stimuleze aprecierea experienței și să servească ca valoare de atracție, nu trebuie să fie stereotipă. Dacă religia trebuie să promoveze loialități supreme, atunci nu trebuie să fie formalizată.

99:4.4 (1089.12) Puțin contează prefacerile care pot însoți creșterea economică și socială a civilizației; religia este autentică și valabilă

dacă întreține în individ o experiență în care prevalează suveranitatea adevărului, a frumuseții și a bunătății, căci acela este adevăratul concept spiritual al realității supreme. Prin iubire și prin adorare, ea devine plină de sens în calitate de comuniune cu oamenii și de filiație cu Dumnezeu.

99:4.5 (1090.1) La urma urmei, mai degrabă ceea ce crezi decât ceea ce cunoști este ceea ce determină conduita și domină realizările personale. Cunoașterea pur faptică exercită foarte puțină influență asupra omului obișnuit, dacă ea nu este stimulată emoțional. Dar stimularea religiei este supraemoțională; ea unifică toată experiența umană pe nivele transcendente prin contact cu energiile spirituale din viața muritoare, precum și prin eliberarea acestora.

99:4.6 (1090.2) De-a lungul timpurilor tulburi din punct de vedere psihologic ale secolului al douăzecilea, printre prefacerile economice, contra-curente morale și frământările sociologice periodice care însoțeau tranzițiile vijelioase ale unei ere științifice, mii și mii de bărbați și de femei au devenit marionete; ei sunt îngrijorați, agitați, temători, nesiguri și instabili. Mai mult ca oricând în istoria lumii, ei au nevoie de consolarea și de stabilitatea unei religii sfinte. În fața realizărilor științifice și a dezvoltărilor mecanice fără precedent, se constată o stagnare spirituală și un haos filozofic.

99:4.7 (1090.3) Nu este ceva primejdios ca religia să devină tot mai mult o chestiune privată - o experiență personală - numai să nu piardă din vedere motivația sa de servire socială dezinteresată și iubitoare. Religia a suferit multe influențe secundare: amestecurile subite de culturi, întrepătrunderile de credințe, diminuarea autorității

ecleziastice, modificarea vieții de familie, precum și urbanizarea și mecanizarea.

99:4.8 (1090.4) Cel mai mare pericol spiritual pentru oameni este progresul parțial, situația deplorabilă a unei credințe neîmplinite: abandonarea religiilor evolutive ale fricii fără a pricepe imediat religia revelatoare a iubirii. Știința modernă, și mai cu seamă psihologia, n-au slăbit decât religiile dependente esențialmente de frică, de superstiții și de emoții.

99:4.9 (1090.5) O tranziție este întotdeauna însoțită de confuzie. Lumea religioasă se va bucura prea puțin de liniștea dinaintea marii lupte dintre cele trei filozofii ale religiei care și-au disputat supremația:

99:4.10 (1090.6) 1. Credința spiritistă (într-un Dumnezeu providențial) a multor religii.

99:4.11 (1090.7) 2. Credințele umaniste și idealiste ale multor filozofii.

99:4.12 (1090.8) 3. Concepțiile mecaniciste și naturaliste ale multor științe.

99:4.13 (1090.9) Aceste trei abordări parțiale ale realității cosmosului trebuie să sfârșească prin a se armoniza grație prezentării revelatoare a religiei, a filozofiei și a cosmologiei care descriu existența triunică a spiritului, a minții și a energiei ca provenind de la Trinitatea Paradisului și atingând unificarea temporal-spațială în Deitatea Supremului.

5. Aspectele sociale ale religiei

99:5.1 (1090.10) Religia este exclusiv o experiență spirituală personală
- cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată - dar corolarul acestei experiențe
- cunoașterea omului ca frate al tău - atrage după sine ajustarea
„sine”-lui la alți „sine”, ceea ce implică aspectul social sau colectiv al
vieții religioase. Religia este mai întâi o ajustare interioară și
personală; ea devine apoi o chestiune de servire socială sau de
ajustare la un grup. Formarea grupurilor religioase decurge forțat din
caracterul gregar al oamenilor, iar soarta acestor grupuri religioase
depinde mult de inteligența conducătorilor lor. În societatea primitivă,
gruparea religioasă nu este totdeauna foarte diferită de grupările
economice și politice. Religia a fost întotdeauna o conservatoare a
moralei și o stabilizatoare a societății. Acest lucru rămâne adevărat,
cu toate că numeroși socialiști și umaniști moderni propovăduiesc
contrariul.

99:5.2 (1091.1) Nu uitați niciodată aceasta: adevărata religie constă în
a-l cunoaște pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru și pe om ca fiind
fratele vostru. Religia nu constă în a crede orbește în amenințările cu
pedeapsa sau în promisiunile magice de recompense mistice viitoare.

99:5.3 (1091.2) Religia lui Isus este influența cea mai dinamică care a
stimulat vreodată rasa umană. Isus a spulberat tradițiile, a distrus
dogmele și a chemat omenirea la realizarea celor mai înalte idealuri
ale ei din timp și din eternitate - să fie perfectă așa cum Tatăl care este
în ceruri este perfect.

99:5.4 (1091.3) Religia are puține șanse să își joace rolul înainte ca
grupul religios să se separe de toate celelalte grupuri și să formeze
asocierea socială a membrilor spirituali ai împărăției din ceruri.

99:5.5 (1091.4) Doctrina depravării totale a omului a distrus o mare parte a potențialului de care dispunea religia pentru a produce repercusiuni sociale înălțătoare prin natura lor și inspiratoare prin valoarea lor. Isus a căutat să restabilească demnitatea omului proclamând că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu.

99:5.6 (1091.5) Orice credință religioasă care reușește să-l spiritualizeze pe credincios are în mod sigur o repercusiune puternică în viața socială a acestui credincios. Experiența religioasă produce infailibil „roadele spiritului” în viața cotidiană a muritorului călăuzit de spirit.

99:5.7 (1091.6) Tot atât de sigur pe cât oamenii își împărtășesc credințele lor religioase, ei creează un fel de grupare religioasă, care creează în cele din urmă țeluri comune. Într-o bună zi, persoanele religioase se vor reuni și vor începe să coopereze realmente pe baza unității de idealuri și de țeluri, mai degrabă decât să ajungă acolo bazându-se pe opinii psihologice și pe credințe teologice. Țelurile mai degrabă decât crezurile sunt cele care ar trebui să reunească persoanele religioase. Din moment ce adevărata religie este o chestiune de experiență spirituală personală, este inevitabil ca, în mod individual, fiecare persoană religioasă să aibă propria sa interpretare personală a modului de realizare a acestei experiențe spirituale. Cuvântul „credință” ar trebui să reprezinte relația individului cu Dumnezeu, mai degrabă decât o formulă a unui crez după care un grup de muritori a ajuns să se acorde în calitate de atitudine religioasă comună. „Aveți voi credință? Atunci aveți-o pentru voi înșivă.”

99:5.8 (1091.7) Credința nu se ocupă decât cu priceperea valorilor ideale; aceasta este pusă în evidență în definiția Noului Testament

care declară că credința este substanța lucrurilor la care se speră și demonstrarea celor care nu se văd.

99:5.9 (1091.8) Omul primitiv a făcut puține eforturi pentru a exprima în cuvinte convingerile sale religioase. El mai mult și-a dansat religia decât și-a exprimat-o în gândire. Oamenii moderni au conceput multe credințe și au creat multe criterii ale credinței religioase. Viitoarele persoane religioase trebuie să-și trăiască religia, să se consacre cu toată inima slujirii fraternității umane. Este de mult timpul ca oamenii să aibă o experiență religioasă atât de personală și atât de sublimă cum nu se poate concepe și manifesta decât prin „sentimente prea profunde pentru a se exprima prin cuvinte”.

99:5.10 (1091.9) Isus nu cerea discipolilor săi să se reunească periodic pentru a recita combinații de cuvinte care să indice credințele lor comune. El le-a cerut doar să se reunească pentru *a face efectiv ceva* – să ia parte la cina comună în amintirea vieții sale de consacrare pe Urantia.

99:5.11 (1091.10) Ce greșală au făcut creștinii care, în vreme ce-l prezintă pe Cristos ca ideal suprem de călăuză spirituală, îndrăznesc să le ceară bărbaților și femeilor conștienți de Dumnezeu să respingă conducerea istorică a oamenilor cunoscători de Dumnezeu care au contribuit la iluminarea națiunii lor sau a rasei lor particulare de-a lungul epocilor trecute.

6. Religia instituțională

99:6.1 (1092.1) Sectarismul este o boală a religiei instituționale, iar dogmatismul este o înrobire a naturii spirituale. Este mult mai bine să ai o religie fără Biserică decât o Biserică fără religie. Tumultul religios al celui de-al douăzecilea secol nu este în sine și prin sine însuși un indice al decadenței spirituale. Confuzia apare atât înaintea creșterii cât și înaintea distrugerii.

99:6.2 (1092.2) Există un scop real în socializarea religiei. Activitățile religioase colective au ca scop punerea în scenă a fidelității față de religie; ridicarea în slăvi a seducțiilor adevărului, ale frumuseții și ale bunătății; întreținerea atracției valorilor supreme; amplificarea serviciului fraternității dezinteresate; glorificarea potențialurilor vieții de familie; promovarea educației religioase; darea de sfaturi înțelepte și de îndrumări spirituale și încurajarea adorării în grup. Toate religiile vii încurajează prietenia umană, păstrează moralitatea, favorizează bunăstarea vecinătății și facilitează difuzarea evangheliei esențiale a mesajelor lor respective de mântuire eternă.

99:6.3 (1092.3) Însă, pe măsură ce religia se conformează instituțiilor, puterea ei de a face bine se reduce, în timp ce posibilitățile de a face rău sporesc considerabil. Pericolele religiei formaliste sunt următoarele: fixarea credințelor și cristalizarea sentimentelor; acumularea de drepturi dobândite odată cu creșterile secularizării; tendința de a uniformiza și de a fosiliza adevărul; religia abătută de la slujirea lui Dumnezeu către slujirea Bisericii; înclinația conducătorilor de a deveni administratori în loc de slujitori; tendința de a forma secte și diviziuni în concurență; stabilirea unei autorități eclesiastice opresive; nașterea stării de spirit aristocratice de „popor ales”; întreținerea ideilor false și exagerate cu privire la sacru; religia

făcută cu rutină și pietrificarea adorării; tendința de a venera trecutul ignorând nevoile prezente; inaptitudinea de a da o interpretare modernă religiei; amestecarea în funcțiile din instituțiile laice; mai mult, religia formalistă creează penibila discriminare a castelor religioase, devine un judecător intolerant al ortodoxiei, nu reușește să rețină interesul tineretului aventuros și pierde treptat mesajul salvator al evangheliei mântuirii eterne.

99:6.4 (1092.4) Religia oficială împiedică oamenii în activitățile lor spirituale personale în loc de a-i elibera pentru o servire mai elevată a clăditorilor împărăției.

7. Contribuția religiei

99:7.1 (1092.5) Biserica și toate celelalte grupări religioase ar trebui să se țină deoparte de la orice activitate laică, însă, în același timp, religia nu trebuie să facă nimic pentru a stânjeni sau a întârzia coordonarea socială a instituțiilor umane. Viața trebuie să continue să crească în semnificație; omul trebuie să își continue reforma filozofiei și clarificarea religiei.

99:7.2 (1092.6) Știința politică trebuie să reconstruiască economia și industria prin tehnici pe care le învață de la științele sociale și prin clarviziunea și motivele oferite de viața religioasă. În orice reconstrucție socială, religia aduce o fidelitate stabilizatoare față de un obiect transcendent, un țel echilibrant situat dincolo și mai presus de obiectivul temporal imediat. În mijlocul confuziilor unui mediu

înconjurător care se schimbă rapid, omul muritor are nevoie să fie susținut de o vastă perspectivă cosmică.

99:7.3 (1093.1) Religia inspiră omului curajul și bucuria de a trăi pe pământ; ea unește răbdarea cu pasiunea, clarviziunea cu zelul, simpatia cu puterea și idealurile cu energia.

99:7.4 (1093.2) Un om nu poate lua niciodată o decizie înțeleaptă cu privire la chestiunile temporale, nici nu poate transcende egoismul intereselor personale decât dacă meditează în prezența suveranității lui Dumnezeu și dacă ia în considerație realitățile semnificațiilor divine și ale valorilor spirituale.

99:7.5 (1093.3) Interdependența economică și fraternizarea socială vor conduce în cele din urmă la fraternitate. Omul este prin natură un visător, dar știința îl trezește din reverie și îi permite religiei să-l însuflețească riscând atunci mult mai puțin să stârnească reacții fanatice. Necesitățile economice leagă omul de realitate, iar experiența religioasă personală îl aduce pe același om față în față cu realitățile eterne ale unei cetățenii cosmice aflate într-o expansiune și într-un progres constante.

99:7.6 (1093.4) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 99](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 101](#) >>

Capitolul 100

Religia în experiența umană

100:0.1 (1094.1) EXPERIENȚA unei vieți religioase dinamice transformă un individ mediocru într-o personalitate înzestrată cu o putere idealistă. Religia contribuie la progresul tuturor, încurajând fiecare individ, iar progresul fiecăruia este mărit prin înfăptuirea tuturor.

100:0.2 (1094.2) Creșterea spirituală este stimulată reciproc prin asocierea intimă cu alte persoane religioase. Iubirea oferă terenul de dezvoltare religioasă - o atracție obiectivă în locul unei satisfacții subiective - și, totuși, ea dă satisfacția subiectivă supremă. Religia înnobilează corvezile banale ale vieții cotidiene.

1. Creșterea religioasă

100:1.1 (1094.3) Religia produce creșterea semnificațiilor și înălțarea valorilor, însă, dacă cineva își permite să atribuie un caracter absolut evaluărilor pur personale, acest lucru va avea întotdeauna ca rezultat un rău. Un copil evaluează experiența după plăcerea pe care ea i-o procură. Omul este matur în măsura în care el substituie semnificațiile superioare plăcerii personale, mergând până la loialitatea față de concepte mai înalte ale situațiilor de viață diversificate și ale relațiilor cosmice.

100:1.2 (1094.4) Unele persoane sunt prea ocupate pentru a crește, și se găsesc așadar în serioasa primejdie a imobilității spirituale. Trebuie luate măsuri pentru creșterea semnificațiilor cu ocazia diferențierii epocilor în culturile succesive, precum și în stadiile pasagere ale civilizațiilor progresive. Principalii factori inhibitori ai creșterii sunt prejudecățile și ignoranța.

100:1.3 (1094.5) Dați fiecărui copil care se dezvoltă o șansă de a-și dezvolta propria experiență, și nu îi impuneți o experiență adultă gata făcută. Amintiți-vă că trecerea, an de an, prin clasele succesive ale unui regim de instruire stabilit, nu înseamnă în mod necesar că există progres intelectual, și cu atât mai puțin o creștere spirituală. Lărgirea vocabularului nu înseamnă dezvoltarea caracterului. Creșterea nu se recunoaște cu adevărat în simple rezultate, ci mai degrabă în progresele efectuate. Veritabila dezvoltare educativă decurge din înălțarea idealurilor, din aprecierea sporită a valorilor, din noi

înțelesuri atribuite valorilor și dintr-o fidelitate mai mare față de valorile supreme.

100:1.4 (1094.6) Copiii nu sunt impresionați într-un mod permanent decât de loialitatea tovarășilor lor adulți; preceptele, și chiar exemplul, nu au influență durabilă. Persoanele loiale sunt persoane în curs de creștere, iar creșterea este o realitate impresionantă și inspiratoare. Trăiți în mod loial astăzi - creșteți - și ziua de mâine va avea grijă de ea însăși. Maniera cea mai rapidă ca un mormoloc să devină o broască este să trăiască în mod loial fiecare clipă ca un mormoloc.

100:1.5 (1094.7) Terenul esențial pentru creșterea religioasă presupune o viață progresivă de realizare de sine, coordonarea tendințelor naturale, exercițiul curiozității și plăcerea aventurilor rezonabile, faptul de a încerca sentimente de satisfacție, funcționarea fricii pentru a stimula atenția și conștiința, atracția miraculosului și umilința, adică o conștiință normală a micimii noastre. Creșterea este deopotrivă bazată pe descoperirea de sine însoțită de autocritică - de conștiință - căci conștiința este realmente critica de sine prin propria noastră scară de valori, prin idealurile noastre personale.

100:1.6 (1095.1) Experiența religioasă este mult influențată de sănătatea fizică, de temperamentul moștenit, precum și de mediul social. Însă aceste condiții temporare nu împiedică progresul spiritual interior al unui suflet consacrat facerii voinței Tatălui care este în ceruri. Există, la toți muritorii normali, anumite tendințe înnăscute către creștere și către realizarea de sine, care acționează dacă nu sunt în mod specific inhibate. Tehnica infailibilă pentru stimularea acestei

dotări constitutive a potențialului de creștere spirituală este aceea de a menține o atitudine de sincer devotament față de valorile supreme.

100:1.7 (1095.2) Religia nu poate fi nici conferită, nici primită, nici pregătită, nici învățată, nici pierdută. Ea este o experiență personală care sporește proporțional cu căutarea crescândă a valorilor finale. Creșterea cosmică însoțește astfel acumularea de semnificații și înălțarea mereu mai extinsă a valorilor. Dar noblețea în ea însăși este întotdeauna o creștere inconștientă.

100:1.8 (1095.3) Obiceiurile religioase de gândire și de acțiune contribuie la economia creșterii spirituale. Se pot dezvolta predispoziții religioase care vor conduce la reacția favorabilă față de stimulii spirituali, un fel de reflex condiționat. Obişnuințele care favorizează creșterea religioasă înglobează cultura sensibilității față de valorile divine, recunoașterea vieții religioase la alții, meditația chibzuită asupra semnificațiilor cosmice, un zel fervent aplicat rezolvării unor probleme, împărtășirea vieții voastre spirituale cu aceea a tovarășilor voștri, faptul de a evita egoismul, refuzul de a conta pe îndurarea divină, precum și obiceiul de a trăi ca și cum te-ai găsi în prezența lui Dumnezeu. Factorii creșterii religioase pot fi intenționali, dar creșterea însăși este invariabil inconștientă.

100:1.9 (1095.4) Natura inconștientă a creșterii religioase nu semnifică totuși că ea este o activitate care funcționează în presupusele domenii subconștiente ale intelectului uman; ea denotă mai degrabă activități creative la nivelele supraconștiente ale minții muritoare. Experiența realizării realității creșterii religioase inconștiente este singura dovadă pozitivă a existenței funcționale a supraconștiinței.

2. Creșterea spirituală

100:2.1 (1095.5) Dezvoltarea spirituală depinde, în primul rând, de menținerea unei legături spirituale vii cu adevărate forțe spirituale, și, în al doilea rând, de producerea continuă de roade spirituale prin transmitere, la tovarășii voștri, a ajutorului pe care l-ați primit de la binefăcătorii voștri spirituali. Progresul spiritual se întemeiază pe recunoașterea intelectuală a sărăciei spirituale, dublată de conștiința personală a setei de perfecțiune, a dorinței de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a fi asemenea lui, a intenției sincere de a face voia Tatălui care este în ceruri.

100:2.2 (1095.6) Creșterea spirituală este mai întâi o trezire față de nevoi, apoi o discernere a semnificațiilor și, în cele din urmă, o descoperire a valorilor. Dovada adevăratei dezvoltări spirituale constă în manifestarea unei personalități umane motivate de iubire, animate de un spirit de servire dezinteresată, și dominate de adorarea sinceră a idealurilor de perfecțiune ale divinității. Totalitatea acestei experiențe constituie realitatea religiei, în contrast cu simplele credințe teologice.

100:2.3 (1095.7) Religia poate progresa până la nivelul experienței la care ea devine o tehnică iluminată și înțeleaptă de a reacționa în chip spiritual față de univers. Această religie glorificată poate opera pe trei nivele ale personalității umane: cel intelectual, cel morontial și cel spiritual; asupra minții, în sufletul aflat în evoluție, și cu spiritul lăuntric.

100:2.4 (1096.1) Spiritualitatea indică imediat apropierea voastră de Dumnezeu și măsura utilității voastre pentru tovarășii voștri. Spiritualitatea întărește aptitudinea de a descoperi frumusețea în lucruri, de a recunoaște adevărul din semnificații și de a găsi bunătatea în valori. Dezvoltarea spirituală este determinată de această capacitate și este direct proporțională cu eliminarea aspectelor egoiste ale dragostei.

100:2.5 (1096.2) Statutul spiritual efectiv este măsura de realizare a Deității, armonizarea cu Ajustorul. Împlinirea finalității spiritualității este egală cu atingerea culmii realității, maximum de asemănare cu Dumnezeu. Viața eternă este căutarea perpetuă a valorilor infinite.

100:2.6 (1096.3) Pentru om, țelul realizării de sine ar trebui să fie spiritual și nu material. Singurele realități care merită efortul sunt divine, spirituale și eterne. Omul muritor are dreptul la desfătarea plăcerilor fizice și la satisfacerea sentimentelor de afecțiune umane; el este avantajat de fidelitatea sa față de asocierile umane și față de instituțiile temporare; însă nu acestea sunt fundamentele eterne pe care trebuie clădită personalitatea nemuritoare, care trebuie să transcendă spațiul, să învingă timpul, și să împlinească destinul etern al perfecțiunii divine și al serviciului finalitar.

100:2.7 (1096.4) Isus a descris siguranța profundă a omului cunoscător de Dumnezeu zicând: „Pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în împărăție, ce importanță are dacă toate lucrurile pământești se sfârșesc?” Siguranța temporară este vulnerabilă, în timp ce siguranța spirituală este invulnerabilă. Atunci când mareele adversității umane, ale egoismului, ale cruzimii, ale urii, ale răutății și ale geloziei dau târcoale sufletului muritor, vă puteți bizui pe

asigurarea că există un bastion interior, citadela spiritului, care este absolut inatacabilă; cel puțin acest lucru este adevărat pentru orice ființă umană care și-a încredințat paza sufletului spiritului interior al Dumnezeuului etern.

100:2.8 (1096.5) După această înfăptuire spirituală asigurată fie printr-o creștere treptată, fie printr-o criză specifică, se produce o reorientare a personalității, însoțită de dezvoltarea unei noi scări de valori.

Asemenea indivizi născuți din spirit au motivații de viață atât de reînnoite încât ei pot asista cu calm la moartea ambițiilor lor cele mai dragi și la distrugerea speranțelor lor cele mai înflăcărate. Ei știu categoric că aceste catastrofe sunt pur și simplu cataclisme rectificatoare care năruie creațiile lor temporare, preliminare construirii de realități mai nobile și mai durabile, ale unui nivel atât nou și sublim de înfăptuire universală.

3. Concepte de valoare supremă

100:3.1 (1096.6) Religia nu este o tehnică pentru a obține o pace mentală statică și senină; aceasta este un impuls menit să organizeze sufletul pentru o servire dinamică. Ea este înrolarea totalității individualității într-o obligație de fidelitate față de iubirea de Dumnezeu și față de servirea oamenilor. Religia plătește orice preț care este esențial pentru a atinge țelul suprem, răsplata eternă. Există o plenitudine a consacrării în fidelitatea religioasă care este minunat de sublimă, iar această fidelitate este eficientă din punct de vedere social și progresivă din punct de vedere spiritual.

100:3.2 (1096.7) Pentru o persoană religioasă, cuvântul Dumnezeu devine un simbol care semnifică apropierea de realitatea supremă și de recunoașterea valorii divine. Nici preferințele, nici aversiunile umane nu sunt cele care determină binele și răul; valorile morale nu rezultă din împlinirea dorințelor sau din frustrarea emoțională.

100:3.3 (1096.8) Meditând asupra valorilor, trebuie să se distingă între ceea ce *este* o valoare și ceea ce *are* o valoare. Trebuie să se recunoască relația dintre activitățile agreabile, integrarea lor semnificativă și realizarea înălțată pe nivele de experiență umană în mod constant și progresiv mai elevate.

100:3.4 (1097.1) Semnificația este ceva ce experiența adaugă la valoare; ea este conștiința aprecierii valorilor. O plăcere izolată și pur personală poate să comporte o devalorizare virtuală a semnificațiilor, o desfătare lipsită de sens, și care frizează răul relativ. Valorile sunt empirice atunci când realitățile sunt semnificative și asociate mental, când astfel de relații sunt recunoscute și apreciate de către minte.

100:3.5 (1097.2) Valorile nu pot fi niciodată statice; realitatea semnifică schimbare, creștere. Schimbarea fără creștere, fără expansiunea semnificației și fără exaltarea valorii, este lipsită de valoare - este un rău potențial. Cu cât este mai mare calitatea sa de adaptare cosmică, cu atât mai multă semnificație posedă o experiență. Valorile nu sunt iluzii conceptuale; ele sunt reale, dar depind întotdeauna de faptul existenței relațiilor. Valorile sunt întotdeauna atât actuale cât și potențiale - ele nu reprezintă ceea ce era, ci ceea ce este și ceea ce va fi.

100:3.6 (1097.3) Asocierea actualelor și potențialelor este egală cu creșterea, cu realizarea experimentală a valorilor. Însă creșterea nu este pur și simplu progres. Progresul este întotdeauna semnificativ, însă, în lipsa creșterii, el este relativ lipsit de valoare. Valoarea supremă a vieții umane constă în creșterea valorilor, în progresul relativ la semnificații și în realizarea corelației cosmice intime dintre aceste două experiențe. Iar o astfel de experiență este echivalentă cu faptul de a fi conștienți de Dumnezeu. Un astfel de muritor, deși nefiind supranatural, devine cu adevărat suprauman; un suflet nemuritor este în evoluție.

100:3.7 (1097.4) Omul nu poate provoca creșterea, dar el îi poate furniza condiții favorabile. Creșterea este întotdeauna inconștientă, fie ea fizică, intelectuală ori spirituală. În felul acesta crește iubirea; ea nu se poate nici crea, nici fabrica, nici cumpăra; trebuie ca ea să crească. Evoluția este o tehnică cosmică de creștere. Creșterea socială nu poate fi asigurată prin legislație, nici creșterea morală printr-o mai bună administrație. Omul poate construi o mașină, dar valoarea ei reală trebuie să provină din cultura umană și dintr-o apreciere personală. Unica contribuție a omului la creștere este mobilizarea totalității puterilor personalității sale - credința sa vie.

4. Problemele creșterii

100:4.1 (1097.5) O viață religioasă este o viață devotată, iar o viață devotată este o viață creativă, originală și spontană. Noi vederi religioase de ansamblu ies la iveală din conflictele care declanșează

alegerea de noi și mai bune obiceiuri de a reacționa, pentru a înlocui modelele vechi și inferioare de reacție. Numai din conflicte se ivesc noi înțelesuri, iar un conflict nu persistă decât dacă se refuză adoptarea valorilor superioare implicate în semnificații mai elevate.

100:4.2 (1097.6) Perplexitatea este inevitabilă în religie; nu poate să fie creștere fără conflicte psihice și fără agitație spirituală. Organizarea unei norme de viață filozofică atrage după sine comoții considerabile în domeniul filozofic al minții. Fidelitatea față de ceea ce este mare, bun, adevărat și nobil nu se exercită prin luptă. Clarificarea viziunii spirituale și întărirea perspicacității cosmice este însoțită de eforturi, iar intelectul uman protestează atunci când este privat de hrana pe care i-o procură energiile nespirtuale ale existenței temporare. Mintea animală indolentă se revoltă în fața efortului cerut de lupta pentru rezolvarea problemelor cosmice.

100:4.3 (1097.7) Cu toate acestea, marea problemă a vieții religioase constă în unificarea puterilor sufletești ale personalității prin dominarea IUBIRII. Sănătatea, eficiența mentală și fericirea rezultă din unificarea sistemelor fizice, a sistemelor mentale și a sistemelor spirituale. Omul înțelege multe lucruri cu privire la sănătatea fizică și la sănătatea mentală, dar despre fericire el are idei într-adevăr foarte puțin clare. Cea mai mare fericire este indisolubil legată de progresul spiritual. Creșterea spirituală procură o bucurie durabilă, o pace care depășește orice înțelegere.

100:4.4 (1098.1) În viața fizică, simțurile revelează existența, iar mintea descoperă realitatea semnificațiilor; experiența spirituală este însă cea care revelează indivizilor adevăratele valori ale vieții. Se ating aceste nivele superioare de viață în iubirea supremă față de

Dumnezeu și în iubirea dezinteresată față de oameni. Dacă vă iubiți tovarășii, este astfel pentru că ați descoperit valoarea lor. Dacă cineva vă irită și provoacă în voi resentimente, trebuie să căutați cu simpatie să discerneți punctul său de vedere, motivele conduitei sale dezagreabile. Din clipa în care îl înțelegeți pe vecinul vostru, deveniți toleranți, și această toleranță se va transforma, va crește în prietenie și va muri în iubire.

100:4.5 (1098.2) Încercați să vedeți cu ochiul minții imaginea unuia din strămoșii voștri primitivi din epoca cavernelor - o persoană greoaie, scundă, prost clădită, nespălată, arțăgoasă, stând cu picioarele răscrăcănate, cu bâta ridicată, respirând ură și animozitate în vreme ce privește cu ferocitate drept înaintea sa. O astfel de imagine nu descrie mai deloc divina demnitate a omului; lărgiți însă imaginea. Înaintea acestui om animat stă să sară un tigru cu colții sabie. În spatele lui stau o femeie și doi copii. Voi recunoașteți imediat că imaginea reprezintă începuturile multor frumoase și nobile caractere ale rasei umane, și totuși omul este același în amândouă tablourile. Numai că, în al doilea, voi sunteți favorizați de o lărgire a orizontului; voi discerneți mobilul acestui muritor în evoluție. Atitudinea lui devine demnă de laudă, deoarece îl înțelegeți. Dacă ați putea să sondați motivele tovarășilor voștri, cât de mult i-ați înțelege mai bine! Dacă ați putea numai să-i cunoașteți pe semenii voștri, voi v-ați pomeni în cele din urmă îndrăgostiți de ei.

100:4.6 (1098.3) Voi nu îi puteți iubi cu adevărat pe tovarășii voștri printr-un simplu act de voință. Iubirea se naște numai dintr-o comprehensiune aprofundată și desăvârșită a mobilurilor și a simțămintelor aproapelui vostru. Este mai puțin important să îi iubiți

pe toți oamenii astăzi decât să învățați în fiecare zi să iubiți o ființă umană tot mai mult. Dacă, în fiecare zi sau în fiecare săptămână, voi ajungeți să-l înțelegeți și mai mult pe un tovarăș, și dacă aceasta este limita capacităților voastre, atunci sunteți cu siguranță pe cale de a vă face personalitatea socială, și cu adevărat spirituală. Iubirea este contagioasă; iar atunci când devoțiunea umană este inteligentă și înțeleaptă, iubirea are mai multă influență decât ura. Însă numai iubirea autentică și dezinteresată este contagioasă. Numai dacă fiecare muritor ar putea deveni un focar de afecțiune dinamică, virusul benign al iubirii ar impregna curând curentul emoțional sentimental al umanității într-o asemenea măsură încât întreaga civilizație ar fi învăluită în iubire, și aceasta ar fi realizarea fraternității umane.

5. Convertirea și misticismul

100:5.1 (1098.4) Lumea este plină de suflete pierdute, nu pierdute în sensul teologic, ci care și-au pierdut direcția, rătăcind în confuzia din mijlocul teoriilor „ismelor” și a cultelor unei ere frustrate filozofic. Aceste suflete au învățat prea puțin să stabilească o filozofie de viață care să înlocuiască autoritatea religioasă. (Simbolurile religiei socializate nu trebuie să fie disprețuite în calitate de canale de creștere, cu toate că albia râului nu este râul.)

100:5.2 (1098.5) Progresul creșterii religioase conduce, prin conflict, de la stagnare la coordonare, de la nesiguranță la credință neclintită, de la confuzia conștiinței cosmice la unificarea personalității, de la

obiectivul temporar la obiectivul etern, de la robia fricii la libertatea filiației divine.

100:5.3 (1099.1) Trebuie precizat că profesiunile de credință față de idealurile supreme - percepția psihică, emotivă și spirituală a celui care este conștient de Dumnezeu - pot să provină dintr-o creștere naturală și treptată, sau uneori pot să fie încercate în anumite conjuncturi, cum ar fi o criză. Apostolul Pavel a suferit tocmai o astfel de convertire subită și spontană de acest ordin într-o zi memorabilă pe drumul Damascului. Gautama Siddharta a trecut printr-o experiență în noaptea în care, solitar, el s-a așezat și a căutat să pătrundă misterul adevărului final. Mulți alți oameni au avut experiențe asemănătoare; totuși, un mare număr de adevărați credincioși au progresat în spirit fără o convertire subită.

100:5.4 (1099.2) Majoritatea fenomenelor spectaculoase asociate cu convertirile așa-zise religioase sunt în întregime de natură psihologică, dar din când în când, survin experiențe care au, de asemenea, o origine spirituală. Când mobilizarea mentală este absolut totală pe un nivel psihic oarecare al expansiunii către realizarea spirituală, atunci când mobilurile umane de fidelitate față de ideea divină sunt perfecte, se întâmplă foarte adesea ca spiritul lăuntric să coboare pentru a înțelege scopul concentrat și consacrat al minții supraconștiente a muritorului credincios pentru a se sincroniza cu el. Aceste experiențe de unificare a fenomenelor intelectuale și spirituale sunt ceea ce constituie convertirea, care constă în factori ce depășesc implicațiile pur psihologice.

100:5.5 (1099.3) Emoția singură reprezintă o falsă convertire; trebuie să ai atât credință cât și senzație. În măsura în care mobilizarea

psihică este parțială, și în care mobilurile fidelității umane sunt incomplete, experiența convertirii va fi în aceeași măsură o realitate mixtă, intelectuală, emoțională și spirituală.

100:5.6 (1099.4) Dacă cineva este dispus să admită, ca ipoteză practică de lucru, existența unei minți teoretice subconștiente în viața intelectuală care altminteri este unificată, atunci, pentru a fi logic, ar trebui să presupună existența unui domeniu asemănător și corespondent de activitate intelectuală ascendentă, ca nivel supraconștient, zona de contact imediat cu entitatea spirituală interioară, Ajustorul Gândirii. Marea primejdie a tuturor acestor speculații psihice este că viziunile și alte experiențe așa-zise mistice, precum și visele extraordinare, pot fi luate de către mintea umană drept comunicări divine. În trecut, ființele divine s-au arătat anumitor persoane cunoscătoare de Dumnezeu, nu din cauza transelor lor mistice sau a viziunilor lor morbide, ci în ciuda tuturor acestor fenomene.

100:5.7 (1099.5) În contrast cu căutarea convertirii, cel mai bun mod de apropiere de zonele morontiale de contact posibil cu Ajustorul Gândirii va fi credința vie și adorarea sinceră, rugăciunea ferventă și dezinteresată. În ansamblu, o mult prea mare parte a ridicării subite a amintirilor provenind din nivele inconștiente ale minții umane a fost considerată pe nedrept ca revelație divină și directivă spirituală. Practica obișnuită a reveriei religioase este însoțită de mari primejdii; misticismul poate deveni o tehnică pentru a scăpa de realitate, deși el a fost uneori un mijloc de comunicare spirituală autentică. Scurtele perioade în care te retragi de pe scena activă a vieții nu pot prezenta

primejdii serioase, însă izolarea prelungită a personalității este cât se poate de nedorit. Starea de conștiință vizionară de gen transă nu trebuie să se cultive în nici un caz ca fiind o experiență religioasă.

100:5.8 (1099.6) Starea mistică este caracterizată printr-o conștiință difuză, cu insulițe vii de atenție focalizată, care operează asupra unui intelect relativ pasiv.

100:5.9 (1099.7) Toate astea fac conștiința să graviteze către subconștient mai degrabă decât în direcția zonelor de contact spiritual către supraconștient. Mulți mistici și-au împins disocierea mentală până la nivelul manifestărilor mentale anormale.

100:5.10 (1100.1) Atitudinea cea mai sănătoasă de meditație spirituală se găsește în adorarea chibzuită și în rugăciunea acțiunilor de recunoștință. Comuniunea directă cu Ajustorul Gândirii, așa cum s-a produs ea în ultimii ani ai vieții întrupate a lui Isus, nu ar trebui să fie confundată cu experiențele așa-zise mistice. Factorii care contribuie la declanșarea comuniunii mistice denotă pericolul acestor stări psihice. Starea mistică este favorizată de factori ca oboseala fizică, postul, disocierea psihică, experiențele estetice profunde, impulsurile sexuale vivace, frica, îngrijorarea, furia și dansurile nebunești. Multe dintre fenomenele care rezultă din această pregătire preliminară își au originea în mintea subconștientă.

100:5.11 (1100.2) Oricât de favorabile ar fi putut fi condițiile de moment pentru fenomenele mistice, trebuie să fie bine înțeles faptul că Isus din Nazaret nu ar fi recurs niciodată la astfel de metode pentru a comunica cu Tatăl său din Paradis. Isus nu avusese nici halucinații subconștiente nici iluzii supraconștiente.

6. Semnele unei vieți religioase

100:6.1 (1100.3) Religiile de evoluție și religiile de revelație se pot deosebi considerabil în metodele lor, însă ele prezintă mari similitudini în intențiile lor. Religia nu este o funcție specifică vieții, ci mai degrabă un mod de viață. Adevărata religie este un devotament sincer față de o realitate pe care persoana religioasă o socotește ca fiind de o valoare supremă pentru sine însăși și pentru toată omenirea. Caracteristicile marcante ale tuturor religiilor sunt o fidelitate totală și un devotament sincer față de valorile supreme. Această devoțiune religioasă față de valorile supreme apare în relația unei mame, așazisă nereligioasă, cu copilul ei, și în loialismul fervent al unor persoane nereligioase față de cauza pe care au îmbrățișat-o.

100:6.2 (1100.4) Valoarea supremă acceptată de persoanele religioase poate fi nedemnă sau chiar și falsă, însă ea nu este mai puțin religioasă. O religie este autentică exact în măsura în care valoarea pe care ea o consideră supremă este o realitate cosmică de valoare spirituală autentică.

100:6.3 (1100.5) Semnele reacției umane la impusul religios cuprind calitățile de noblețe și de măreție. O persoană religioasă sinceră este conștientă de a fi un cetățean al universului, și își dă seama că ea stabilește un contact cu surse de putere supraumană. Ea este exaltată și stimulată prin asigurarea că aparține unei fraternități superioare și înnobilate a fiilor lui Dumnezeu. Conștiința propriei valori este mărită de stimulul căutării obiectivelor universale cele mai elevate - țelurile supreme.

100:6.4 (1100.6) Sinele este abandonat misteriosului imbold al unui mobil care înglobează totul, care impune o autodisciplină sporită, atenuează conflictele emotive și face viața umană cu adevărat demnă de a fi trăită. Recunoașterea morbidă a limitărilor umane se transformă într-o conștiință naturală a imperfecțiunilor omenești, care este însoțită de hotărârea morală și de aspirația spirituală de a atinge țelurile cele mai elevate ale universului și ale suprauniversului. Acest efort intens pentru atingerea unor idealuri supramuritoare este întotdeauna caracterizat printr-o creștere a răbdării, a îndurării, a dârzeniei și a toleranței.

100:6.5 (1100.7) Dar adevărata religie este o iubire vie, o viață de slujire. Detașarea persoanei religioase de mulțimea de lucruri pur temporare și neînsemnate, nu conduce niciodată la izolarea socială, și acest lucru nu ar trebui să distrugă simțul umorului. Religia autentică nu îi ia nimic existenței umane, ci, dimpotrivă, ea adaugă noi înțelesuri întregului vieții. Ea generează noi tipuri de entuziasm, de zel și de curaj, putând merge chiar și până la spiritul de cruciadă; acesta din urmă este mai mult decât primejdios dacă nu este controlat de o clarviziune spirituală și de un devotament sincer față de obligațiile sociale ordinare ale loialității umane.

100:6.6 (1101.1) Unul dintre semnele cele mai remarcabile ale vieții religioase este o pace dinamică și sublimă, acea pace care depășește orice înțelegere umană, acel echilibru cosmic care denotă absența oricărei îndoieli și a oricărei agitații. Aceste nivele de stabilitate spirituală sunt imunizate contra decepțiilor. Asemenea persoane religioase seamănă cu apostolul Pavel, care zicea: „Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici principiile, nici puterile,

nici lucrurile prezente, nici lucrurile din viitor, nici înălțimea, nici adâncimea, nici nimic altceva, nu va putea vreodată să ne separe de iubirea lui Dumnezeu.”

100:6.7 (1101.2) Un sentiment de siguranță însoțit de realizarea unei glorii triumfătoare sălășluiește în conștiința persoanei religioase care a înțeles realitatea Supremului și care urmărește țelul Celui Ultim.

100:6.8 (1101.3) Chiar și religia evolutivă are toate aceste aspecte ale fidelității și ale măreției, deoarece ea este o experiență autentică, însă religia revelată este atât *excelentă* cât și autentică. Noile loialități datorate unei viziuni spirituale lărgite creează noi nivele de iubire și de devotament, de servire și de solidaritate; și toate aceste perspective sociale înălțate măresc conștiința față de Paternitatea lui Dumnezeu și față de fraternitatea oamenilor.

100:6.9 (1101.4) Diferența caracteristică dintre religia evolutivă și religia revelată constă într-o nouă calitate a înțelepciunii divine care se adaugă înțelepciunii umane pur empirice. Totuși, experiența avută în și cu religiile umane este cea care sporește capacitatea de primire ulterioară a darurilor sporite de înțelepciune divină și de clarviziune cosmică.

7. Apogeul vieții religioase

100:7.1 (1101.5) Cu toate că un muritor de rând al Urantiei nu poate spera să atingă înalta perfecțiune de caracter dobândită de Isus în cursul întrupării sale, oricărui credincios muritor îi este întru totul posibil să dezvolte o puternică personalitate unificată după liniile

devenite perfecte ale personalității lui Isus din Nazaret. Trăsătura excepțională a personalității Maestrului nu era atât perfecțiunea sa, pe cât era armonia sa, distinsa sa unificare echilibrată. Întruchiparea cea mai eficientă a lui Isus constă în urmarea exemplului celui care a zis, făcând un gest către Maestrul care stătea înaintea acuzatorilor săi: „Iată omul”.

100:7.2 (1101.6) Constanta bunăvoință a lui Isus atinge inima oamenilor, însă fermitatea tăriei sale de caracter îi stupefia pe cei care îl urmau. El era cu adevărat sincer; nu avea nimic de ipocrit în el. Era degajat de orice afectare; era întotdeauna franc într-un mod cât se poate de agreabil. El nu se înjosea niciodată la a se preface, și nu a recurs niciodată la simulare. El trăia adevărul, întocmai așa cum îl propovăduia. El era adevărul. El era forța de proclamare a adevărului salvator pentru generația sa, chiar dacă sinceritatea sa cauza adesea durere. Loialitatea sa față de orice adevăr era fără rezervă.

100:7.3 (1101.7) Maestrul era totuși cât se poate de rezonabil, de accesibil și de practic în orice serviciu al său; toate planurile erau marcate de mult bun simț sanctificat. El era degajat de orice tendință fantezistă, eratică sau excentrică. El nu era niciodată capricios, fantezist sau isteric. Toate învățăturile sale și tot ceea ce făcea era marcat de o perfectă discriminare însoțită de un simț extraordinar al corectitudinii.

100:7.4 (1102.1) Fiul Omului a fost întotdeauna o personalitate bine echilibrată. Chiar și dușmanii lui îi arătau un respect salutar; ei se temeau chiar și de prezența lui. Isus era netemător. El deborda de entuziasm divin, însă nu devenea niciodată fanatic. El era activ din punct de vedere emoțional, dar niciodată instabil. Avea imaginație,

dar era întotdeauna practic. El făcea în mod franc față realităților vieții, dar nu era niciodată plicticos sau posac. Era curajos, dar niciodată temerar; prudent, dar niciodată laș. Era compătitor, dar nu sentimental; excepțional, dar nu excentric. Era pios, dar nu bigot. El era atât de bine echilibrat întrucât era atât de perfect unificat.

100:7.5 (1102.2) Originalitatea lui Isus nu era înăbușită în nici un fel. El nu era nici legat de tradiție, nici handicapat de supunerea la îngustele practici convenționale. El vorbea cu o încredere infailibilă și își expunea învățătura cu o autoritate absolută. Însă magnifica sa originalitate nu îl făcea să negligeze perlele de adevăr conținute în învățăturile predecesorilor sau ale contemporanilor săi. Iar cea mai originală dintre învățături era accentul pus pe iubire și pe îndurare, și nu pe frică și pe sacrificiu.

100:7.6 (1102.3) Isus avea vederi foarte largi. El îi îndemna pe cei care îl urmau să predice evanghelia tuturor popoarelor. El era ferit de orice îngustime de gândire. Inima sa plină de compasiune îmbrățișa toată omenirea, și chiar universul. Invitația sa era întotdeauna: „Dacă cineva dorește să vină, atunci să vină”.

100:7.7 (1102.4) S-a zis pe bună dreptate despre Isus că „el avea încredere în Dumnezeu”. Ca om printre oameni, el manifesta cea mai sublimă încredere față de Tatăl care este în ceruri. El avea încredere în Tatăl său, așa cum un copil are încredere în părinții lui pământenii. Credința sa era perfectă, dar niciodată arogantă. Indiferent de cât de crudă sau nepăsătoare putea să pară natura față de bunăstarea oamenilor de pe pământ, Isus nu se clătina niciodată în credința sa. El era imunizat contra decepțiilor și insensibil la persecuții. Eșecurile aparente nu îl atingeau.

100:7.8 (1102.5) El îi iubea pe oameni ca frați și recunoștea în același timp cât erau de diferite darurile lor înnăscute și calitățile lor dobândite. „El mergea pe calea lui, făcând bine.”

100:7.9 (1102.6) Isus era o persoană neobișnuit de jovială, fără a fi de un optimism orb sau nerezonabil. El îndemna zicând constant: „Să aveți o bună dispoziție”. El a putut menține această atitudine încrezătoare datorită credinței lui neclintite în Dumnezeu și datorită încrederii lui neabătute în oameni. El manifesta întotdeauna o considerație emoționantă față de toți oamenii, deoarece îi iubea și credea în ei, însă el rămânea întotdeauna fidel convingerilor lui și extraordinar de ferm în devotamentul lui în facerea voii Tatălui său.

100:7.10 (1102.7) Maestrul era întotdeauna generos. El nu obosea niciodată să tot spună că „mai mult valorează să dai decât să primești” și „voi ați primit cu dărnicie, dați cu dărnicie”. Și totuși, în ciuda generozității sale nelimitate, el nu risipea niciodată și nu făcea lucruri extravagante. El propovăduia că trebuie să creșteți pentru a primi mântuirea. „Căci oricine va căuta va găsi.”

100:7.11 (1102.8) El era direct, dar întotdeauna amabil. El zicea: „De n-ar fi fost astfel, eu v-aș fi spus”. El era franc, dar întotdeauna prietenos. El își exprima clar iubirea față de păcătoși și ura sa față de păcat, însă, în toată această uimitoare franchețe, el era în mod infailibil *echitabil*.

100:7.12 (1102.9) Isus era întotdeauna bine dispus, cu toate că uneori băuse din plin din cupa durerilor omenești. El înfrunța cu neînfricare realitățile existenței și, totuși, era plin de entuziasm pentru evanghelia împărăției. El își controla însă entuziasmul, nefiind niciodată dominat de el. El era consacrat fără rezervă „treburilor Tatălui”. Acest

entuziasm divin i-a determinat pe frații săi nespirtuali să creadă că el nu era în toate mințile, însă universul care îl observa îl aprecia ca model de sănătate mentală și model de suprem devotament de muritor față de înaltele standarde ale vieții spirituale. Entuziasmul său controlat era contagios, și îi obliga pe tovarășii săi să împărtășească optimismul său divin.

100:7.13 (1103.1) Acest om din Galileea nu era un om al amărăciunilor; el avea un suflet voios. El nu contenea să zică: „Bucurați-vă și fiți plini de veselie”. Însă, când datoria o cerea, el accepta să traverseze cu curaj „valea din umbra morții”. El era fericit și în același timp umil.

100:7.14 (1103.2) Curajul său nu era egalat decât de răbdarea sa. Atunci când era presat să acționeze prematur, el se limita la a răspunde: „Încă nu mi-a sosit ceasul”. El nu era niciodată grăbit; calmul lui era sublim, dar se indigna adesea contra răului și nu tolera păcatul. El a fost adesea împins să reziste energic tendințelor contrare bunăstării copiilor lui pământenii, însă indignarea sa contra păcatului nu l-a dus niciodată la furie împotriva păcătoșilor.

100:7.15 (1103.3) Curajul lui era magnific, dar nu mergea niciodată până la temeritate. Parola sa era: „Nu vă temeți”. Bravura sa era măreață și curajul său era adesea eroic, dar curajul său era marcat de discernământ și controlat de rațiune. Acesta era curajul născut din credință, și nu temeritatea unei îngâmfbări oarbe. El era cu adevărat brav, însă nu își asuma niciodată riscuri inutile.

100:7.16 (1103.4) Maestrul era un model de deferență. Încă din tinerețea sa, rugăciunea lui începea prin: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău”. El respecta chiar și cultul eronat al

tovarășilor lui, dar acest lucru nu îl împiedica să atace tradițiile religioase sau să pornească asaltul contra erorilor credințelor umane. El respecta adevărata sfințenie, dar putea să se adreseze cu justete tovarășilor lui zicându-le: „Care dintre voi mă acuză de păcat?”

100:7.17 (1103.5) Isus era mare pentru că era bun și, totuși, el fraterniza cu copiii. El era blând și modest în viața sa personală și, totuși, el era omul făcut perfect al unui univers. Tovarășii săi îl numeau Maestrul, fără a li se cere asta.

100:7.18 (1103.6) Isus era personalitatea umană perfect unificată. Și, astăzi, ca odinioară în Galileea, el continuă să unifice experiența muritoare și să coordoneze eforturile omenești. El unifică viața, înnobilează caracterul și simplifică experiența. El pătrunde în mintea umană pentru a o înălța, a o transforma și transfigura. Este literalmente adevărat că, „dacă un om îl are pe Cristos în el, el este o nouă făptură; vechile lucruri tocmai se duc și iată, toate lucrurile devin noi”.

100:7.19 (1103.7) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 100](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 102](#) >>

Capitolul 101

Natura reală a religiei

101:0.1 (1104.1) RELIGIA, ca experiență umană, se desfășoară de la sclavia primitivă a fricii la sălbaticii în evoluție, până la sublima și magnifica libertate a credinței la muritorii civilizați, splendid conștienți de filiația lor cu Dumnezeu etern.

101:0.2 (1104.2) Religia este strămoșul eticii și al moralei superioare din evoluția socială progresivă. Religia prin ea însăși nu este numai o mișcare morală, cu toate că manifestările ei exterioare și sociale sunt puternic influențate de forța vie etică și morală a societății umane. Religia este întotdeauna inspiratoarea naturii în evoluție a oamenilor, însă ea nu este secretul acestei evoluții.

101:0.3 (1104.3) Religia, credința-convingere a personalității, poate întotdeauna să triumfe asupra logicii contradictorii și superficiale a

disperării, logică născută din mintea materială necredincioasă. Există o voce interioară adevărată și autentică, acea „lumină adevărată care îl luminează pe orice om care vine pe lume”. Iar această conducere a spiritului este distinctă de incitățile etice ale conștiinței umane. Sentimentul de încredințare religioasă este mai mult decât un sentiment emotiv. Încredințarea religiei transcende rațiunea minții, și chiar logica filozofică. Religia *este* credință, încredere și încredințare.

1. Adevărata religie

101:1.1 (1104.4) Adevărata religie nu este un sistem de credințe filozofice care se poate deduce prin raționament și demonstra prin dovezi naturale. Ea nu este nici o experiență fantastică și mistică a unor sentimente de extaz indescriptibile, de care pot beneficia numai evlavioșii romantici ai misticismului. Religia nu este produsul rațiunii, însă, văzută din interior, ea este întru totul rezonabilă. Religia nu decurge din logica filozofiei umane, însă, ca experiență a muritorilor, ea este întru totul logică. Religia este experimentarea divinității în conștiința unei ființe morale de origine evolutivă; ea reprezintă o experiență adevărată cu realitățile eterne în timp, realizarea de satisfacții spirituale în timpul întrupării.

101:1.2 (1104.5) Ajustorul Gândirii nu are nici un mecanism special prin care să poată ajunge la exprimarea de sine. Nu există nici o facultate religioasă mistică pentru a primi sau a exprima emoții religioase. Aceste experiențe sunt făcute posibile prin mecanismul natural însoțit al minții umane, de unde și o explicație a dificultății pe

care o întâmpină Ajustorul în a intra în comunicare directă cu mintea materială în care sălăşluieşte constant.

101:1.3 (1104.6) Spiritul divin stabileşte contactul cu omul muritor, nu prin sentimente sau prin emoţii, ci în domeniul gândirii celei mai elevate şi celei mai spiritualizate. *Gândurile* voastre, iar nu sentimentele voastre, sunt cele care vă conduc spre Dumnezeu.

Numai ochii minţii pot percepe natura divină. Dar mintea care îl deosebeşte pe Dumnezeu, care aude Ajustorul interior, este mintea pură. „Fără sfinţenie, nimeni nu-l poate vedea pe Domnul.” Orice comunicare interioară şi spirituală de acest ordin se numeşte clarviziune spirituală. Aceste experienţe religioase rezultă din impresia făcută asupra minţii umane de operaţiunile conjugate ale Ajustorului Gândirii şi ale Spiritului Adevărului atunci când ei acţionează printre ideile, idealurile, vederile de ansamblu şi eforturile spirituale ale fiilor în evoluţie ai lui Dumnezeu, precum şi asupra acestora.

101:1.4 (1105.1) Prin urmare, religia trăieşte şi prosperă, nu prin vedere şi simţire, ci mai degrabă prin credinţă şi clarviziune. Ea nu constă nici în descoperirea de fapte noi, nici în recunoaşterea unei experienţe excepţionale, ci mai degrabă în găsirea de noi *semnificaţii* spirituale în faptele deja bine cunoscute omenirii. Cea mai înaltă experienţă religioasă nu depinde de acte prealabile călăuzite de credinţă, de tradiţie şi de autoritate; ea nu este nici rezultatul unor sentimente sublime sau al unor emoţii pur mistice. Ea este mai degrabă o experienţă profund gravă şi efectivă de comuniune de spirit cu influenţele spirituale care rezidă în mintea umană. În măsura în care se poate defini această experienţă în termeni de psihologie, ea constă

pur și simplu în a ști experimental că realitatea credinței în Dumnezeu este realitatea unei asemenea experiențe pur personale.

101:1.5 (1105.2) Cu toate că religia nu este produsul speculațiilor raționaliste ale unei cosmologii materiale, ea este totuși produsul unei clarviziuni în întregime raționale, provenite din experiența mentală a omului. Religia nu se naște nici din meditații mistice nici din contemplații izolate, cu toate că ea este mereu mai mult sau mai puțin misterioasă și întotdeauna de nedefinit și neexplicat în termenii rațiunii pur intelectuale și ai logicii filozofice. Germenii adevăratei religii își au originea în domeniul conștiinței morale a omului și se revelează prin creșterea clarviziunii spirituale; această facultate a personalității umane rezultă din prezența Ajustorului Gândirii revelator de Dumnezeu în mintea umană însetată de Dumnezeu.

101:1.6 (1105.3) Credința unește discernământul moral cu discriminarea conștiințioasă a valorilor, și simțul evolutiv preexistent al datoriei completează ascendența adevăratei religii. Experiența religiei duce în cele din urmă la certitudinea conștientă că Dumnezeu există și la încredințarea indubitabilă a supraviețuirii personalității credincioase.

101:1.7 (1105.4) Se vede, așadar, că aspirațiile religioase și pornirile spirituale nu sunt de natură să îi determine de-a dreptul pe oameni să *vrea* să creadă în Dumnezeu; natura lor și puterea lor au mai degrabă ca efect insuflarea profundă în oameni a convingerii că ei s- *ar cuveni* să creadă în Dumnezeu. Simțul datoriei evolutive și obligațiile care decurg din iluminarea revelației fac o impresie atât de profundă asupra naturii morale a omului, încât el atinge în cele din urmă această poziție a minții și acea atitudine a sufletului în care trage

concluzia că *nu are nici un drept să nu creadă în Dumnezeu*.

Înțelepciunea superioară și suprafilozofică a acestor indivizi iluminați și disciplinați le aduce, în ultimă instanță, învățătura că, dacă ei se îndoiesc de Dumnezeu sau nu au încredere în bunătatea sa, ei se arată a fi infideli față de elementul cel mai real și cel mai profund care este în mintea și în sufletul oamenilor - Ajustorul divin.

2. Faptul religiei

101:2.1 (1105.5) Faptul religiei constă în întregime în experiența religioasă a ființelor umane raționale și obișnuite. Și acesta este singurul sens în care religia poate fi considerată vreodată ca științifică sau psihologică. Dovada că revelația este revelație este acest același fapt de experiență umană: faptul că revelația sintetizează științele naturii și teologia religioasă, aparent divergente, într-o filozofie a universului coerentă și logică, într-o explicație coordonată și neîntreruptă atât în știință cât și în religie, aducând astfel armonie minții și satisfacție spiritului. Ele răspund, în experiența umană, întrebărilor minții averse de a ști *cum* a pus Infinitul voința în executare și *cum* și-a făcut planurile în materie, cu mintea și în spirit.

101:2.2 (1106.1) Rațiunea este metoda științei; credința este metoda religiei; logica este tehnica pe care încearcă să o utilizeze filozofia. Revelația compensează absența punctului de vedere morontial, furnizând o tehnică pentru a ajunge la unitate în înțelegerea realității materiei și a spiritului, precum și a relațiilor lor prin intermediul

minții. Adevărata revelație nu denaturează niciodată știința; ea nici nu face religia irațională sau filozofia illogică.

101:2.3 (1106.2) Prin studiul științei, rațiunea poate, prin natură, să conducă la regăsirea unei Cauze-Prime, însă este nevoie de o credință religioasă pentru a transforma Cauza Primă într-un Dumnezeu al mântuirii; mai mult, revelația este necesară pentru a valida această credință, această clarviziune spirituală.

101:2.4 (1106.3) Există două motive fundamentale pentru a crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea umană:

101:2.5 (1106.4) 1. Experiența umană, încredințarea personală, speranța și încrederea simțite într-un fel sau altul și suscitare de Ajustorul Gândirii interior.

101:2.6 (1106.5) 2. Revelarea adevărului, fie prin conducerea personală directă a Spiritului Adevărului, fie prin dăruirea de către Fiii divini lumii, fie prin revelațiile cuvântului din scrieri.

101:2.7 (1106.6) Căutările științei prin rațiune se termină cu ipoteza unei Cauze Prime. Religia nu și-a întrerupt propria evoluție a credinței înainte de a fi sigură de existența unui Dumnezeu al mântuirii. Studiile științifice judicioase sugerează în mod logic realitatea și existența unui Absolut. Religia crede fără rezervă în existența și în realitatea unui Dumnezeu care întreține supraviețuirea personalității. Acolo unde metafizica eșuează totalmente și unde filozofia însăși eșuează parțial, revelația reușește: ea afirmă că acea Căuză Primă a științei și Dumnezeul mântuirii al religiei nu sunt decât *una și aceeași Deitate*.

101:2.8 (1106.7) Rațiunea este dovada științei, credința este dovada religiei, logica este dovada filozofiei, dar revelația nu este validată decât de *experiența* umană. Știința aduce cunoașterea, religia aduce fericirea, filozofia aduce unitatea, iar revelația confirmă armonia experimentală a acestei apropieri triunice de realitatea universală.

101:2.9 (1106.8) Contemplarea naturii nu poate revela decât un Dumnezeu al naturii, un Dumnezeu al mișcării. Natura nu lasă să se vadă decât materia, mișcarea și însuflețirea - viața. În anumite condiții, materia plus energia se manifestă în forme vii, însă, în vreme ce viața naturală este un fenomen relativ continuu; ea rămâne în întregime tranzitorie pentru indivizi. Natura nu furnizează baza unei credințe logice în supraviețuirea personalității umane. Omul religios care îl găsește pe Dumnezeu în natură l-a găsit deja mai întâi de toate pe acest același Dumnezeu în propriul lui suflet.

101:2.10 (1106.9) Credința îl revelează pe Dumnezeu în suflet. Revelația, substitutul clarviziunii morontiale de pe lumile evolutive, îi permite omului să vadă, în natură, pe același Dumnezeu pe care credința îl manifestă în sufletul său. Revelația reușește astfel să arunce o punte peste prăpastia dintre material și spiritual, și chiar peste aceea dintre creatură și Creator, dintre om și Dumnezeu.

101:2.11 (1107.1) Contemplarea naturii conduce logic către noțiunea existenței unei călăuziri inteligente și chiar și a unei supravegheri vii, dar ea nu revelează în nici o manieră satisfăcătoare un Dumnezeu personal. Pe de altă parte, nu este nimic, în natură, care să împiedice considerarea universului ca lucrarea unui Dumnezeu al religiei. Dumnezeu nu poate fi găsit doar prin natură, însă odată ce el a fost

găsit altfel, studiul naturii devine în întregime compatibil cu o interpretare mai elevată și mai spirituală a universului.

101:2.12 (1107.2) Revelația, ca fenomen istoric, este periodică; ca experiență umană personală, ea este continuă. Divinitatea operează în personalitatea umană ca Ajustor, care este un dar al Tatălui, ca Spirit al Adevărului al Fiului și ca Duh Sfânt al Spiritului Universului, iar aceste trei înzestrări supramuritoare sunt unificate în evoluția umană bazată pe experiență ca slujire a Supremului.

101:2.13 (1107.3) Adevărata religie este o pătrundere în realitate, copilul prin credință al conștiinței morale, iar nu un simplu asentiment intelectual dat vreunui corp de doctrine dogmatice. Adevărata religie constă în a avea experiența că „Spiritul însuși stă mărturie împreună cu spiritul nostru că noi suntem copiii lui Dumnezeu”. Religia nu constă din propoziții teologice, ci în clarviziunea spirituală și în sublimitatea încrederii sufletului.

101:2.14 (1107.4) Natura voastră cea mai profundă - Ajustorul divin - creează în voi o foame și o sete de justete, o anumită dorință fierbinte de perfecțiune divină. Religia este actul de credință prin care se recunoaște această pornire interioară de înfăptuire divină. Astfel se naște credința și încredințarea sufletului, pe care voi le recunoașteți ca fiind calea mântuirii, tehnica supraviețuirii personalității, precum și toate valorile considerate ca adevărate și bune.

101:2.15 (1107.5) Realizarea religiei nu a depins niciodată și nu va depinde niciodată de o mare știință sau de o logică abilă. Ea este clarviziune spirituală, și tocmai din acest motiv unii dintre cei mai mari învățători religioși, și chiar și profeți, au posedat uneori atât de

puțin din înțelepciunea lumii. Credința religioasă este accesibilă deopotrivă erudiților și ignoranților.

101:2.16 (1107.6) Religia trebuie mereu să fie propriul ei critic și propriul ei judecător; ea nu poate fi niciodată evaluată, și cu atât mai puțin înțeleasă din exterior. Singura voastră încredințare de existența unui Dumnezeu personal constă în propria voastră clarviziune cu privire la credința voastră în lucrurile spirituale și la experiența voastră legată de lucrurile spirituale. Pentru toți tovarășii voștri care au avut o experiență asemănătoare, nici un argument referitor la personalitatea sau la realitatea lui Dumnezeu nu este necesar, pe câtă vreme, pentru toți ceilalți oameni care nu au această certitudine a unui Dumnezeu, nici un argument nu poate fi vreodată cu adevărat convingător.

101:2.17 (1107.7) Psihologia poate într-adevăr să încerce a studia fenomenele de reacții religioase la mediul social, însă ea nu poate spera niciodată să pătrundă mobilurile interioare și reale ale religiei, și nici funcționarea ei. Numai teologia, domeniul credinței și tehnica revelației, pot să țină seama în mod inteligent de natura și de conținutul experienței religioase.

3. Caracteristicile religiei

101:3.1 (1107.8) Religia este atât de vitală încât ea persistă în absența credinței. Ea trăiește, în pofida contaminării ei de către cosmogoniile eronate și de falsele filozofii. Ea supraviețuiește chiar și confuziei metafizicii. Prin toate vicisitudinile istorice ale religiei persistă mereu

ceea ce este indispensabil progresului și supraviețuirii oamenilor: conștiința etică și conștiința morală.

101:3.2 (1108.1) Clarviziunea credinței, sau intuiția spirituală, reprezintă înzestrarea minții cosmice în asociere cu Ajustorul Gândirii, care este darul Tatălui pentru om. Rațiunea spirituală, sau inteligența sufletului, este dăruirea Duhului Sfânt, darul Spiritului Creativ pentru om. Filozofia spirituală, sau înțelepciunea realităților spirituale, este înzestrarea Spiritului Adevărului, darul conjugat al Fiilor de consacrare pentru copiii oamenilor. Coordonarea și asocierea acestor înzestrări spirituale fac din om o personalitate spirituală într-un destin potențial.

101:3.3 (1108.2) Această aceeași personalitate spirituală, sub o formă primitivă și embrionară, este cea care, în posesia Ajustorului, supraviețuiește morții naturale trupesti. Această entitate complexă de origine spirituală, asociată cu experiența umană, este făcută capabilă să supraviețuiască (conservată de Ajustor) disoluției sinelui mental și material. Ea ajunge acolo prin intermediul căii vii oferită de Fiii divini, atunci când asocierea temporară a materialului și a spiritualului este ruptă prin încetarea mișcării vitale.

101:3.4 (1108.3) Prin credință religioasă, sufletul omului se revelează și demonstrează divinitatea potențială a naturii sale emergente prin maniera caracteristică în care ea incită personalitatea muritoare să reacționeze în anumite situații de încercări intelectuale și sociale. Credința spirituală autentică (adevărata conștiință morală) se revelează în aceasta:

101:3.5 (1108.4) 1. Ea face să progreseze etica și morala în ciuda tendințelor animalice inerente și adverse.

101:3.6 (1108.5) 2. Ea produce o sublimă încredere în bunătatea lui Dumnezeu, chiar și în fața decepțiilor amare și a înfrângerilor zdrobitoare.

101:3.7 (1108.6) 3. Ea generează o încredere în sine și un curaj profunde, în pofida adversității naturale și a calamităților fizice.

101:3.8 (1108.7) 4. Ea dă dovadă de un echilibru inexplicabil și de o liniște fortifiantă, în ciuda bolilor deconcertante și chiar a suferințelor fizice acute.

101:3.9 (1108.8) 5. Ea păstrează în personalitate un sânge rece și un echilibru misterios în fața purtărilor urâte și a celor mai flagrante nedreptăți.

101:3.10 (1108.9) 6. Ea menține o încredere divină în victoria finală, în ciuda cruzimilor unui destin aparent orb și a unei indiferențe aparent complete a forțelor naturale față de bunăstarea umană.

101:3.11

(1108.10) 7. Ea stăruie în a crede cu fermitate în Dumnezeu în ciuda tuturor demonstrațiilor contrare ale logicii, și rezistă cu succes la toate celelalte sofisme intelectuale.

101:3.12

(1108.11) 8. Ea continuă să arate o credință de neînfrânt în supraviețuirea sufletului, fără a se sinchisi de învățăturile înșelătoare ale falsei științe sau de iluziile persuasive ale unei filozofii amăgitoare.

101:3.13

(1108.12) 9. Ea trăiește și triumfă independent de greutatea zdrobitoare a civilizațiilor complexe și parțiale ale timpurilor moderne.

101:3.14

(1108.13) 10. Ea contribuie la supraviețuirea continuă a altruismului în pofida egoismului uman, a antagonismelor sociale, a lăcomiilor industriale și a dereglărilor politice.

101:3.15

(1108.14) 11. Ea aderă ferm la o credință sublimă în unitatea universului și în călăuzirea divină, fără a se preocupa de prezența tulburătoare a răului și a păcatului.

101:3.16

(1108.15) 12. Ea continuă imperturbabil să-l adore pe Dumnezeu în pofida a tot, și a orice s-ar întâmpla. Ea îndrăznește să declare: „Chiar dacă mă jertfește, eu îl voi servi”.

101:3.17

(1108.16) Noi știm deci, prin trei fenomene, că omul are un spirit sau niște spirite divine care sălășluiesc în el; în primul rând, prin experiența personală - credința religioasă; în al doilea rând, prin revelație - personală și rasială; și în al treilea rând, prin uimitoarea manifestare de reacții extraordinare și nenaturale la mediul lui material, după cum sunt ilustrate în relatarea precedentă a douăsprezece înfăptuiri cu caracter spiritual în fața situațiilor efective și solicitante ale existenței umane reale. Și mai sunt și altele.

101:3.18 (1109.1) Tocmai asemenea performanțe vitale și viguroase de credință, în domeniul religiei, sunt cele care dau muritorilor dreptul de a afirma posesiunea personală și realitatea spirituală a acelui dar suprem de natură umană, experiența religioasă.

4. Limitele revelației

101:4.1 (1109.2) Deoarece lumea voastră ignoră în general originea lucrurilor, chiar și a celor fizice, a părut înțelept să i se ofere, din când în când, noțiuni de cosmologie, însă acest lucru a provocat întotdeauna necazuri pentru viitor. Legile care guvernează revelația ne stânjenesc foarte mult, deoarece ele interzic transmiterea de cunoștințe nemeritate și premature. Orice cosmologie prezentată ca parte a unei religii revelate este sortită să fi depășită la capătul unui timp foarte scurt. În consecință, cei care studiază prea târziu această revelație sunt tentați să respingă orice element de adevăr religios autentic pe care ea îl poate conține, deoarece ei descoperă erori manifeste în cosmogoniile asociate care sunt prezentate în ea.

101:4.2 (1109.3) Omenirea ar trebui să înțeleagă că noi, cei care participăm la revelarea adevărului, suntem foarte riguros limitați de indicațiile superiorilor noștri. Noi nu suntem liberi să anticipăm descoperirile științifice ale unui mileniu. Revelatorii trebuie să acționeze după indicațiile care formează o parte a ordinului de revelare. Noi nu vedem nici o cale de a înlătura această dificultate, nici acum nici în vreun viitor. Faptele istorice și adevărurile religioase ale acestei serii de expuneri revelatoare vor subzista în analele epocilor care vin, însă, în același timp, noi știm perfect că, în câțiva ani, multe dintre afirmațiile noastre privitoare la științele fizice vor trebui să fie revăzute, ca urmare a dezvoltărilor științifice adiționale și a descoperirilor noi. Noi prevedem, încă de pe acum, aceste noi dezvoltări, dar ni s-a interzis să includem, în expunerile noastre revelatoare, aceste noțiuni pe care oamenii nu le-au descoperit încă. Să fie foarte clar că revelațiile nu sunt în mod necesar inspirate. Cosmologia revelată aici nu *este inspirată*. Ea este limitată prin

permisiunea pe care o avem de a coordona și de a tria cunoștințele de astăzi. Clarviziunea divină sau spirituală este un dar, însă *înțelepciunea umană trebuie să evolueze.*

101:4.3 (1109.4) Adevărul este întotdeauna o revelație. Acesta este o autorevelație atunci când el se ivește ca rezultat al muncii Ajustorului interior, și este o revelație istorică atunci când el este prezentat prin alți intermediari, prin alte grupuri sau personalități celeste.

101:4.4 (1109.5) În ultimă analiză, religia trebuie să fie judecată după roadele ei, potrivit cu maniera în care ea își demonstrează excelența divină inerentă și potrivit cu extinderea acestei demonstrații.

101:4.5 (1109.6) Adevărul se poate să nu fie inspirat decât relativ, cu toate că revelația este invariabil un fenomen spiritual. Expunerile care se referă la cosmologie nu sunt niciodată inspirate, dar astfel de revelații au o valoare imensă, în sensul că ele clarifică cel puțin provizoriu cunoștințele:

101:4.6 (1109.7) 1. Ele reduc confuzia prin eliminarea autoritară a erorilor.

101:4.7 (1109.8) 2. Ele coordonează observațiile și faptele cunoscute sau pe punctul de a fi cunoscute.

101:4.8 (1110.1) 3. Ele restaurează importante fragmente de cunoștințe pierdute cu privire la evenimente istorice din trecutul îndepărtat.

101:4.9 (1110.2) 4. Ele furnizează lămuriri care acoperă niște lacune fundamentale din cunoștințele dobândite pe altă cale.

101:4.10 (1110.3) 5. Ele prezintă date cosmice într-o manieră care iluminează învățăturile spirituale conținute în revelația care le însoțește.

5. Expansiunea religiei prin revelație

101:5.1 (1110.4) Revelația este o tehnică care permite economisirea de epoci și epoci de-a rândul în munca indispensabilă de triere și de cernere a erorilor de evoluție, pentru a degaja adevărurile dobândite de spirit.

101:5.2 (1110.5) Știința tratează *faptele*. Religia se ocupă numai de *valori*. Printr-o filozofie iluminată, mintea se străduiește să unească semnificațiile faptelor și ale valorilor pentru a ajunge la un concept al *realității* desăvârșit. Amintiți-vă că știința este domeniul cunoașterii, filozofia este ținutul înțelepciunii, în timp ce religia este sfera de experiență a credinței. Religia prezintă totuși două faze de manifestare:

101:5.3 (1110.6) 1. Religia evolutivă. Aceasta este experiența cultelor primitive, religia care decurge din minte.

101:5.4 (1110.7) 2. Religia revelată. Atitudinea universală care decurge din spirit; aceasta este convingerea și încredințarea că realitățile eterne sunt conservate, că personalitatea supraviețuiește, și că se atinge în cele din urmă Deitatea cosmică al cărei plan a făcut posibile toate acestea. Mai devreme sau mai târziu, religia evolutivă este menită să primească expansiunea spirituală a revelației; aceasta face parte dintr-un plan al universului.

101:5.5 (1110.8) Știința și religia încep amândouă prin a admite anumite baze general acceptate pentru a face niște deducții logice.

Așa că, de asemenea, filozofia trebuie să își înceapă cariera admitând realitatea a trei lucruri:

101:5.6 (1110.9) 1. Corpul material.

101:5.7 (1110.10) 2. Faza supramaterială a ființei umane, sufletul sau chiar și spiritul interior.

101:5.8 (1110.11) 3. Mintea umană, mecanismul de interasociere și de intercomunicare dintre spirit și materie, dintre material și spiritual.

101:5.9 (1110.12) Savanții adună fapte, filozofii coordonează idei, în vreme ce profeții exaltă idealuri. Sentimentele și emoțiile însoțesc invariabil religia. Religia poate fi sentimentul experienței, însă ea este doar cu dificultate experiența sentimentelor. Nici logica (raționalizarea) și nici emoțiile (simțirea) nu fac în mod necesar parte din experiența religioasă; cu toate că ambele pot fi divers asociate cu exercitarea credinței pentru a face să progreseze clarviziunea spirituală în realitate, conform statutului și tendințelor temperamentale ale minții individuale.

101:5.10

(1110.13) Religia evolutivă este manifestarea practică a darului adjutantului mental al universului local, însărcinat cu crearea și cu întreținerea caracteristicilor adorării la omul în evoluție. Aceste religii primitive se interesează direct de etică și de morală, de simțul *datoriei* umane. Ele sunt întemeiate pe încredințarea conștiinței și duc la stabilizarea civilizațiilor relativ etice.

101:5.11 (1111.1) Religiiile personal revelate sunt garantate de spiritele de consacrare care reprezintă cele trei persoane ale Trinității Paradisului; ele se ocupă special de expansiunea *adevărului*. Religia

evolutivă insuflă individului ideea datoriei personale; religia revelată pune tot mai mult accent pe iubire, regula de aur.

101:5.12 (1111.2) Religia evoluată se sprijină în întregime pe credință. Revelația are încredințarea suplimentară a prezentării, într-o manieră mai extinsă, a adevărilor privitoare la divinitate și la realitate, și mărturia și mai prețioasă a experienței efective care se acumulează prin uniunea eficientă a credinței evoluției și al adevărului revelației. Această uniune eficientă a credinței umane și a adevărului divin constituie posedarea unui caracter foarte înaintat pe drumul dobândirii efective a unei personalități morontiale.

101:5.13 (1111.3) Religia evolutivă nu furnizează decât încredințarea credinței și confirmarea conștiinței. Religia revelată furnizează încredințarea credinței plus adevărul unei experiențe vii a realităților revelației. A treia etapă a religiei, sau a treia fază a experienței religiei, ține de starea morontială, dominația mai fermă a motei. În cursul înaintării morontiale, adevărurile religiei revelate suferă o expansiune crescândă. Voi veți cunoaște din ce în ce mai bine adevărul valorilor supreme, binefacerile divine, relațiile universale, realitățile eterne și destinele ultime.

101:5.14 (1111.4) În timpul întregului progres morontial, încredințarea adevărului înlocuiește tot mai mult încredințarea credinței. Când veți fi în cele din urmă înrolați în lumea spirituală reală, încredințările purei clarviziuni spirituale vor opera atunci în locul credinței și al adevărului, sau mai degrabă în conjuncție cu ele și suprapunându-se peste aceste vechi tehnici de încredințare a personalității.

6. Experiența religioasă progresivă

101:6.1 (1111.5) Faza morontială a religiei revelate ține de *experiența supraviețuirii*; marele ei mobil este de a tinde spre perfecțiunea spiritului. Pornirea interioară care împinge la adorare este și ea prezentă, asociată cu imboldul unei chemări către slujire etică sporită. Clarviziunea morontială implică o expansiune constantă a conștiinței Septuplului, a celui Suprem și chiar a celui Ultim.

101:6.2 (1111.6) De-a lungul fiecărei experiențe religioase, de la primele începuturi de pe nivelul material până la obținerea deplinului statut de spirit, Ajustorul este secretul care permite realizarea personală a realității existenței Supremului. Acest același Ajustor deține și secretele credinței voastre în realizarea celui Ultim. Personalitatea empirică a omului în evoluție, unită cu Ajustorul, esența Dumnezeuului existențial, constituie desăvârșirea potențială a existenței supreme, și ea este prin natură fundamentul care permite exteriorizarea suprafinită a personalității transcendente.

101:6.3 (1111.7) Voința morală îmbrățișează deciziile întemeiate pe o cunoaștere rațională, sporite prin înțelepciune și sancționate printr-o credință religioasă. Asemenea alegeri sunt acte de natură morală, și dovedesc existența unei personalități morale, premisele personalității morontiale, și în cele din urmă ale adevăratei mântuiri a spiritului.

101:6.4 (1111.8) Tipul evolutiv de cunoaștere nu este decât acumularea de materiale protoplasmice ale memoriei, forma cea mai primitivă de conștiință a creaturilor. Înțelepciunea îmbrățișează ideile formulate de

memoria protoplasmică într-un proces de asociații și de recombinații noi; acest fenomen diferențiază mintea umană de simpla minte animală. Animalele au cunoștințe, dar numai omul posedă aptitudine către înțelepciune. Adevărul este făcut accesibil individului înzestrat cu înțelepciune prin consacrarea peste o astfel de minte a spiritelor Tatălui și ale Fiului, Ajustorul Gândirii și Spiritul Adevărului.

101:6.5 (1112.1) Cu ocazia coborârii sale pe Urantia, Cristos Mihail a trăit sub domnia religiei evolutive până la epoca botezării sale. Din acel moment și până la crucificarea sa inclusiv, el și-a continuat lucrarea prin călăuzirea combinată a religiei evolutive și a religiei revelate. Din dimineața reînvierii sale până la ascensiunea sa, el a traversat multiplele faze ale vieții morontiale de tranziție umană de la lumea materiei până la aceea a spiritului. După ascensiunea sa, Mihail a devenit maestru al experienței Supremației, realizarea Supremului. Fiind singura persoană din Nebadon care să posede aptitudinea nelimitată de a experimenta realitatea Supremului, el a atins imediat statutul suveranității de supremație în și pe universul său local.

101:6.6 (1112.2) La om, fuziunea finală cu Ajustorul interior și unitatea care rezultă - sinteza omului și a esenței lui Dumnezeu într-o personalitate - fac din el, în potențial, o parte vie a Supremului și asigură ființei odinioară muritoare dreptul de naștere etern în urmărirea la nesfârșit a finalității serviciului universal cu și pentru Suprem.

101:6.7 (1112.3) Revelația îl învață pe omul muritor că, pentru a întreprinde o aventură atât de magnifică și de misterioasă prin spațiu prin intermediul mișcării progresive a timpului, el trebuie să înceapă

prin a-și organiza cunoștințele în idei-decizii. Trebuie apoi să poruncească înțelepciunii să lucreze fără întrerupere la nobila sa sarcină de transformare a ideilor personale în idealuri tot mai practice, dar nu mai puțin celeste. Chiar și aceste concepte trebuie să fie destul de rezonabile ca idei și destul de logice ca idealuri pentru ca Ajustorul să îndrăznească să le combine și să le spiritualizeze, astfel încât să le facă disponibile pentru această asociere în mintea finită care le va face complementul uman efectiv pregătit să reacționeze la Spiritul Adevărului al Fiilor, manifestările spațial-temporale ale adevărului Paradisului - adevărul universal. Coordonarea ideilor-decizii, a idealurilor logice și a adevărului divin, reprezintă posedarea unui caracter drept, condiție prealabilă pentru ca un muritor să fie admis în realitățile mereu mai vaste și tot mai spirituale ale lumii morontiale.

101:6.8 (1112.4) Învățăturile lui Isus au constituit prima religie a Urantie care îmbrățișa atât de deplin o coordonare armonioasă a cunoașterii, a credinței, a adevărului, a iubirii pentru a oferi complet și simultan o liniște temporară, o certitudine intelectuală, o iluminare morală, o stabilitate filozofică, o sensibilitate etică, o conștiință de Dumnezeu și o încredințare formală asupra supraviețuirii personale. Credința lui Isus indica drumul către finalitatea mântuirii umane, către ultimitatea realizării universale a muritorilor, de vreme ce ea asigura:

101:6.9 (1112.5) 1. Eliberarea din lanțurile materiale în realizarea personală a filiației cu Dumnezeu, care este spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Eliberarea din sclavia intelectuală: omul va cunoaște adevărul, și adevărul îl va elibera.

101:6.11 (1112.7) 3. Eliberarea din orbirea spirituală, realizarea umană a fraternității ființelor muritoare și a conștiinței morontiale a fraternității tuturor fapturilor din univers; descoperirea realității spirituale prin servire și revelarea bunătății valorilor spirituale prin călăuzire.

101:6.12 (1113.1) 4. Izbăvirea de neplenitudinea sinelui, prin faptul atingerii nivelelor spirituale ale universului, și în cele din urmă prin realizarea armoniei Havonei și a perfecțiunii Paradisului.

101:6.13 (1113.2) 5. Izbăvirea sinelui, scăpându-l de limitările conștiinței de sine prin ajungerea la nivele cosmice a minții Supreme și prin coordonarea cu înfăptuirile tuturor celorlalte ființe conștiente de sine.

101:6.14 (1113.3) 6. Eliberarea de timp, prin făurirea unei vieți eterne de progres fără sfârșit în recunoașterea lui Dumnezeu și a servirii lui Dumnezeu.

101:6.15 (1113.4) 7. Eliberarea de finit, printr-o unitate devenită perfectă cu Deitatea în și prin Suprem, cu ajutorul căruia creatura încearcă să-l descopere transcendental pe cel Ultim, pe nivelele postfinalitare absonite.

101:6.16 (1113.5) Această izbăvire septuplă echivalează atingerea realizării perfecte și complete a experienței ultime a Tatălui Universal. Și toate acestea sunt potențial conținute în realitatea experienței credinței religioase umane, și pot fi conținute efectiv acolo, căci credința lui Isus era hrănită de realități care depășeau chiar

și ceea ce este ultim, și această credință le revela. Credința lui Isus se apropia de statutul uni absolut universal în măsura în care manifestarea acestui absolut este posibilă în cosmosul spațiului și al timpului în evoluție.

101:6.17 (1113.6) Asimilând credința lui Isus, omul muritor poate avea, în timp, o senzație anterioară realităților eternității. În cursul experienței sale umane, Isus l-a descoperit pe Tatăl Final, iar frații săi din încarnarea vieții muritoare pot să-l urmeze în aceeași experiență de descoperire a Tatălui. Așa cum sunt, ei pot chiar să atingă, în această experiență cu Tatăl, o satisfacție asemănătoare cu cea a lui Isus așa cum era el. Noi potențiale au fost actualizate în universul Nebadonului ca urmare a coborârii finale a lui Mihail, și unul dintre ele a fost o nouă iluminare a cărării eternității care conduce la Tatăl tuturor și care poate fi parcursă chiar și de muritorii de carne și de sânge în cursul vieții lor inițiale pe planetele din spațiu. Isus era și rămâne noua cale vie prin care omul poate intra în moștenirea divină în privința căreia Tatăl a decretat că îi va aparține, cu condiția ca el s-o ceară. În Isus sunt din abundență demonstrate în același timp începuturile și rezultatele experienței credinței umanității, și chiar a umanității divine.

7. Filozofia personală a religiei

101:7.1 (1113.7) O idee nu este decât un plan teoretic de acțiune, în timp ce o decizie pozitivă este un plan de acțiune validat. Un stereotip este un plan de acțiune acceptat fără validare. Materialele cu care un

individ poate să clădească o filozofie personală a religiei provin atât din experiența sa interioară cât și din experiența sa cu anturajul său. Statutul social, condițiile economice, posibilitatea de instruire, orientările morale, influența instituțiilor, dezvoltările politice, tendințele rasiale și învățăturile religioase ale timpului și locului cuiva devin toate factori în formularea unei filozofii personale a religiei. Chiar și temperamentele înnăscute și înclinațiile intelectuale determină, într-un mod însemnat, tipurile de filozofie religioasă. Vocația, căsnicia, precum și afinitățile, influențează toate evoluția nivelelor vieții personale.

101:7.2 (1113.8) O filozofie a religiei se naște dintr-o creștere fundamentală a ideilor, sporită de viața experimentală, ambele modificate de tendința de a-și imita tovarășii. Soliditatea concluziilor filozofice depinde de pătrunderea, de onestitatea, precum și de discriminarea modului de gândire, în relație cu sensibilitatea la semnificații și cu justetea evaluării. Ființele lașe din punct de vedere moral nu ating niciodată nivele elevate de gândire filozofică. E nevoie de curaj pentru a pătrunde noi planuri de experiență și pentru a încerca explorarea de domenii necunoscute vieții intelectuale.

101:7.3 (1114.1) Noi sisteme de valori ies în prezent la iveală; se stabilesc noi formulări de principii și de criterii; obiceiuri și idealuri sunt remodelate; este atinsă o anumită idee despre un Dumnezeu personal, urmată de concepte lărgite despre relațiile cu el.

101:7.4 (1114.2) Marea diferență dintr-o filozofie religioasă și o filozofie nereligioasă a vieții rezidă în natura și în nivelul valorilor recunoscute precum și în obiectul loialităților. Evoluția filozofiei religioase comportă patru faze. Această experiență poate deveni pur și

simplicu conformistă, resemnată în supunerea față de tradiție și autoritate. Sau mai mult, ea poate să se mulțumească cu înfăptuiri minore, întru totul suficiente stabilizării vieții cotidiene, și să se pomenească așadar devreme reținută pe acest nivel ocazional. Muritorii de acest gen cred că lucrul mai bun este dușmanul binelui. Un al treilea grup, progresează până la nivelul intelectualității logice, însă stagnează acolo ca urmare a sclaviei intelectuale. Este într-adevăr ceva de plâns să vezi inteligențe gigante menținute atât de solid sub dominația crudă a robiei culturale. Este tot atât de patetic să îi observi pe cei care schimbă servitutea lor culturală cu lanțurile materialiste ale unei discipline fals calificate ca știință. Al patrulea nivel de filozofie reușește să se elibereze de toate handicapurile clasice și tradiționale; pe acest nivel, îndrăznești să gândești, să acționezi și să trăiești cu onestitate, cu loialitate, fără frică și cu sinceritate.

101:7.5 (1114.3) Piatra de încercare pentru orice filozofie religioasă constă în a ști dacă ea face sau nu face distincție între realitatea lumii materiale și cea a lumii spirituale, pe când recunoaște în același timp unificarea lor în efortul intelectual și în serviciul social. O filozofie religioasă sănătoasă nu confundă lucrurile lui Dumnezeu cu acelea ale Cezarului. Ea nu admite nici cultul estetic al purei minuni ca substitut pentru religie.

101:7.6 (1114.4) Filozofia transformă religia primitivă, care era în mare măsură o poveste cu zâne a conștiinței, într-o experiență vie a valorilor ascendente ale realității cosmice.

8. Credința și crezul

101:8.1 (1114.5) Crezul a atins nivelul credinței atunci când el motivează viața și modelează felul de a trăi. Faptul acceptării unei învățături ca fiind adevărate nu este credință, ci un simplu crez. Certitudinea și convingerea nu sunt nici ele credință. O dispoziție a minții nu atinge nivelele credinței decât dacă ea domină efectiv modul de a trăi. Credința este un atribut viu al experienței religioase personale autentice. Crezi adevărul, admiri frumusețea, respecti bunătatea, dar nu le adori. O asemenea atitudine de credință salvatoare este centrată asupra lui Dumnezeu singur, care personifică adevărul, frumusețea, bunătatea, și infinit mai mult de atât.

101:8.2 (1114.6) Crezul limitează și înlănțuie întotdeauna; credința se desfășoară și eliberează. Crezul atașează, credința eliberează. Credința religioasă vie reprezintă însă mai mult decât o asociere de crezuri nobile, mai mult decât un sistem exaltat de filozofie; ea este o experiență vie preocupată de semnificații spirituale, de idealuri divine și de valori supreme; ea îl cunoaște pe Dumnezeu și îi servește pe oameni. Crezurile pot deveni proprietatea unei grupări, dar credința trebuie să fie personală. Se pot sugera crezuri teologice unui grup, dar credința nu poate surveni în inima persoanelor religioase decât individual.

101:8.3 (1114.7) Credința falsifică misiunea sa de încredere atunci când pretinde a nega realitățile și a conferi adeptilor ei presupuse cunoștințe. Credința este trădătoare atunci când încurajează la trădarea integrității și la deprecierea fidelității față de valorile supreme și de idealurile divine. Credința nu se sustrage niciodată de la datoria de a rezolva problemele vieții muritorilor. Credința vie nu favorizează nici bigotismul, nici persecuția, nici intoleranța.

101:8.4 (1115.1) Credința nu împiedică imaginația creatoare, nici nu întreține prejudecăți iraționale contra descoperirilor cercetării științifice. Credința însuflețește religia și obligă persoanele religioase să trăiască cu eroism regula de aur. Zelul credinței este potrivit cu cunoașterea, iar eforturile ei sunt preludiul unei păci sublime.

9. Religia și moralitatea

101:9.1 (1115.2) Nici o revelație a religiei, care se pretinde ca atare, nu poate fi considerată ca autentică dacă ea nu recunoaște îndatoririle, impuse de obligațiile morale, care fuseseră create și întreținute de religia evolutivă anterioară. Revelația lărgeste infailibil orizontul etic al religiei evolute, sporind simultan și infailibil obligațiile morale care rezultă din toate revelațiile anterioare.

101:9.2 (1115.3) Atunci când vă îngăduiți libertatea de a emite o părere critică despre religia primitivă a omului (sau despre religia omului primitiv), ar trebui să vă reamintiți că trebuie să judecați sălbaticii și să evaluați experiența lor religioasă potrivit cu claritatea lor și cu statutul lor de conștiință. Nu comiteți greșeala de a judeca religia aproapelui după propriile voastre criterii de cunoaștere și de adevăr.

101:9.3 (1115.4) Adevărata religie este, în interiorul sufletului, această convingere intimă și sublimă care îndeamnă omul, într-un mod irezistibil, să considere ca rău pentru el să nu creadă în realitățile morontiale care constituie conceptele lui etice și morale cele mai elevate, cea mai înaltă interpretare a lui asupra celor mai mari valori ale vieții și a celor mai profunde realități ale universului. Iar această

religie este pur și simplu experiența de a-și închina loialitatea intelectuală indicațiilor celor mai elevate ale conștiinței spirituale.

101:9.4 (1115.5) Paragraph 101:9.4 is missing.

101:9.5 (1115.6) Conștiința spirituală iluminată a omului civilizat nu este tot atât de preocupată de un crez intelectual specific sau de un mod de viață particular, pe cât este de descoperirea adevărului vieții, a buneii și a justeii tehnici pentru a reacționa la situații mereu repetate ale existenței muritorilor. Conștiința morală este doar un nume aplicat recunoașterii și conștiinței valorilor etice morontiale emergente la care datoria pretinde ca omul să se conformeze în controlul și în călăuzirea conduitei sale de zi cu zi.

101:9.6 (1115.7) Noi recunoaștem că religia este imperfectă, dar există cel puțin două manifestări practice ale naturii și ale funcției sale:

101:9.7 (1115.8) 1. Îndemnul spiritual și presiunea filozofică a religiei îl determină pe om să își proiecteze aprecierea lui cu privire la valorile morale direct în exterior în treburile semenilor săi - reacția etică la religie.

101:9.8 (1115.9) 2. Religia creează, pentru mintea umană, o conștiință spiritualizată a realității divine, întemeiată pe concepte anterioare despre valori morale, provenită din ele prin credință, și coordonată cu concepte suprapuse despre valori spirituale. Religia devine astfel un cenzor al treburilor muritorilor, o formă de credit moral glorificată și de încredere în realitate, făcute din realitățile reînsuflețite ale timpului și din realitățile mai durabile ale eternității.

101:9.9 (1116.1) Credința este actul de uniune dintre conștiința morală și conceptul spiritual al realității permanente. Religia devine drumul prin care omul scapă de limitările materiale ale lumii temporale și naturale, și se orientează către realitățile celeste ale lumii eterne și spirituale prin utilizarea, cu acest scop, a tehnicii de mântuire, transformarea morontială progresivă.

10. Religia ca eliberatoare a omului

101:10.1 (1116.2) Omul inteligent știe că este un copil al naturii, o parte a universului material. El nu discerne nici o supraviețuire a personalității în mișcările și în tensiunile nivelului matematic al universului energiei. Omul nici că poate vreodată să discernă realitatea spirituală prin examinarea cauzelor și a efectelor fizice.

101:10.2 (1116.3) O ființă umană își dă seama și de faptul că ea este o parte a cosmosului ideational, însă, cu toate că un concept poate persista dincolo de durata vieții unui muritor, conceptul nu conține nimic inherent care să indice supraviețuirea personală a personalității care concepe. Epuizarea posibilităților logicii și ale rațiunii nu va revela niciodată unui logician sau unui raționalist adevărul etern al supraviețuirii personalității.

101:10.3 (1116.4) Nivelul material al legii asigură continuitatea cauzalității, interminabila reacție a efectului la acțiunea antecedentă; nivelul minții sugerează perpetuarea în continuitate a ideății, fluxul neîncetat al potențialității conceptuale care decurge din concepțiile preexistente. Dar nici unul dintre aceste nivele universale nu

revelează căutătorului muritor vreo porțiță de scăpare de statutul său parțial și de intolerabila certitudine de a fi o realitate trecătoare a universului, o personalitate temporară condamnată la anihilare atunci când energiile sale vitale limitate vor fi epuizate.

101:10.4 (1116.5) Numai calea morontială care conduce la clarviziune spirituală îi îngăduie omului să sfărâme lanțurile inerente statutului său muritor din univers. Energia și mintea duc într-adevăr la Paradis și Deitate, dar nici dotarea energetică nici dotarea mentală a omului nu provin direct de la Deitatea Paradisului. Omul este un copil al lui Dumnezeu numai în sens spiritual, și acest lucru este adevărat pentru că omul este în prezent înzestrat și locuit de Tatăl din Paradis numai în sens spiritual. Omenirea nu poate descoperi niciodată divinitatea altfel decât pe calea experienței religioase și prin exercitarea adevăratei credințe. Acceptarea adevărului lui Dumnezeu prin credință permite omului să scape de hotarele circumscrise de limitări materiale, și îi oferă o speranță rațională de a obține un permis de liberă trecere pentru a ieși din împărăția materială în care se găsește moartea, spre împărăția în care este viața eternă.

101:10.5 (1116.6) Menirea religiei nu este de a satisface curiozitatea cu privire la Dumnezeu, ci mai degrabă aceea de a aduce statornicie intelectuală și siguranță filozofică, de a stabiliza și de a îmbogăți viața umană amestecând muritorul cu divinul, parțialul cu perfectul, omul cu Dumnezeu. Conceptele umane despre idealitate sunt înzestrate cu realitate numai prin experiența religioasă.

101:10.6 (1116.7) Nu pot exista niciodată dovezi științifice sau logice ale divinității. Rațiunea singură nu poate să valideze niciodată valorile

și binefacerile experienței religioase. În schimb, va rămâne mereu adevărat că oricine va vrea să facă voia lui Dumnezeu, va înțelege validitatea valorilor spirituale; astfel că, pe nivelul muritor, ființa se apropie cel mai mult de posibilitatea de a dovedi realitatea experienței religioase. Credința corespunzătoare oferă singurul mod de scăpare de dominația mecanică a lumii materiale și de greșelile deformatoare care provin de la nedesăvârșirea lumii intelectuale. Ea este singura soluție descoperită pentru a se ieși din impasul în care se găsește gândirea muritorilor în ce privește continuitatea supraviețuirii personalității individuale. Ea este singurul pașaport pentru desăvârșirea realității și pentru eternitatea vieții dintr-o creație universală a iubirii, a legii, a unității și a realizării progresive în Deitate.

101:10.7 (1117.1) Religia vindecă cu eficiență sentimentul uman de izolare idealistă sau de solitudine spirituală. Ea îl admite pe credincios ca fiu de Dumnezeu, ca cetățean al unui univers nou și plin de înțeles. Religia îi garantează omului că, dacă el urmează licărirea de dreptate care se poate discerne în sufletul său, el se identifică prin aceea cu însuși planul Infinitului și cu scopul Eternului. Un suflet astfel eliberat începe imediat să se simtă la el acasă în acest nou univers, universul său.

101:10.8 (1117.2) Atunci când treceți prin experiența unei asemenea transformări prin credință, voi încetați să mai fiți o parte servilă a cosmosului matematic, și deveniți mai degrabă un fiu eliberat volitiv al Tatălui Universal. Acest fiu eliberat nu mai luptă singur contra destinului inexorabil punând capăt existenței temporare; el nu mai combate toată natura cu perspective iremediabil ostile; el nu mai este

făcut să șovăie de frica paralizantă de a-și fi pus poate încrederea într-o himeră fără speranță sau de a-și fi angajat credința într-o eroare fantezistă.

101:10.9 (1117.3) Acum, fiii lui Dumnezeu sunt mai degrabă înrolați împreună pentru a duce lupta în care realitatea triumfă asupra umbrelor existenței. În sfârșit, toate creaturile devin conștiente de faptul că Dumnezeu și toate oștirile sale divine dintr-un univers aproape infinit sunt de partea lor într-o luptă celestă pentru a atinge eternitatea vieții și divinitatea statutului. Acești fii eliberați prin credință sunt cu siguranță angajați în luptele timpului de partea forțelor supreme și a personalităților divine de eternitate; chiar și stelele în cursul lor se luptă acum pentru ei. În cele din urmă, ei contemplă universul dinspre interior, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, și toate incertitudinile izolării materiale sunt transformate în încredințările progresului spiritual etern. Timpul însuși nu devine mai mult decât umbra eternității proiectate de realitățile Paradisului pe panoplia mișcătoare a spațiului.

101:10.10

(1117.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 101](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 103](#) >>

Capitolul 102

Fundamentele credinței religioase

102:0.1 (1118.1) PENTRU materialistul lipsit de credință, omul este pur și simplu un accident evolutiv. Speranțele sale de supraviețuire sunt legate de o ficțiune a imaginației sale de muritor; fricile sale, iubirile, dorințele și credințele sale nu sunt decât reacții ale juxtapunerii accidentale a unor atomi de materie lipsiți de viață. Nici o manifestare de energie, nici o expresie de încredere nu poate să îl poarte dincolo de mormânt. Muncile devoționale și geniul care îi inspiră pe cei mai buni oameni sunt condamnate la anihilare prin moarte, la lunga noapte solitară de eternă uitare și de anihilare a sufletului. O disperare fără nume este singura răsplată a omului

pentru a fi trăit și a fi muncit sub soarele temporar al existenței muritoare. Fiecare zi din viață întărește lent și sigur strânsoarea unui destin nemilos pe care un univers de materie, ostil și implacabil l-a declarat ca insultă supremă către tot ce este frumos, nobil, elevat și bun în dorințele umane.

102:0.2 (1118.2) Însă nu acesta este sfârșitul și destinul etern al omului. Această viziune nu este decât strigătul de disperare scos de un suflet rătăcitor care este pierdut în întunecimea spirituală, care luptă vitejește în fața sofismelor mecaniciste ale unei filozofii materialiste, și care este orbit de dezordinea și de deformarea unei erudiții complexe. Toată această condamnare la întuneric și tot acest destin al disperării sunt împrăștiate pentru totdeauna de o singură curajoasă desfășurare a credinței celui mai umil și a celui mai ignorant copil al lui Dumnezeu de pe pământ.

102:0.3 (1118.3) Această credință care mântuiește ia naștere în inima umană atunci când conștiința morală a omului își dă seama că în cursul experienței muritoare, valorile umane pot fi transpuse din material în spiritual, din uman în divin, din timp în eternitate.

1. Încredințările credinței

102:1.1 (1118.4) Munca Ajustorului Gândirii este prin ea însăși explicația felului în care simțul primitiv și evolutiv al datoriei este transmutat într-o credință superioară și mai sigură în veșnicele realități ale revelației. Trebuie ca mintea omului să fie avidă de perfecțiune pentru a-i asigura capacitatea de a înțelege cărările

creдинței care duc la înfăptuirea supremă. Dacă cineva alege să facă voia divină, va cunoaște calea adevărului. Este literalmente adevărat că „lucrurile omenești trebuie să fi cunoscute pentru a putea fi iubite, dar lucrurile divine trebuie să fie iubite pentru a putea fi cunoscute”. Dar îndatoririle oneste și întrebările sincere nu sunt păcate; aceste atitudini sunt pur și simplu o cauză de întârziere în mersul progresiv de ascensiune spre perfecțiune. O încredere de copil asigură intrarea omului în împărăția ascensiunii cerești, însă progresul depinde în întregime de exercitarea viguroasă a credinței robuste și de încrederea omului împlinit.

102:1.2 (1119.1) Rațiunea științei este întemeiată pe faptele observabile ale timpului. Credința religioasă își aduce argumentele din programul spiritual al eternității. Ceea ce știința și rațiunea nu pot face pentru noi, adevărata înțelepciune ne îndeamnă să îi permitem credinței să înfăptuiască prin clarviziune religioasă și prin transformare spirituală.

102:1.3 (1119.2) Ca urmare a izolării din cauza rebeliunii, revelarea adevărului pe Urantia a fost de prea multe ori amestecată cu afirmații ale unor cosmologii parțiale și tranzitorii. Adevărul rămâne neschimbat din generație în generație, dar învățăturile asociate referitoare la lumea fizică variază de la zi la zi și de la an la an. Adevărul etern nu ar trebui să fie disprețuit pentru că este întâlnit întâmplător în compania ideilor perimate despre lumea materială. Cu cât sunteți mai docti în știință, cu atât sunteți mai puțin siguri pe voi. Cu cât *aveți* mai multă religie, cu atât sunteți mai pătrunși de certitudine.

102:1.4 (1119.3) Certitudinile științei provin în întregime din intelect; certitudinile religiei țâșnesc chiar din fundamentele *întregii*

personalități. Știința face apel la înțelegerea minții; religia face apel la fidelitatea și la devotarea corpului, a minții și a spiritului, de fapt la toată personalitatea.

102:1.5 (1119.4) Dumnezeu este atât de complet real și absolut încât nu se poate oferi, ca mărturie a realității sale, nici un semn material de dovadă, nici o demonstrație de așa-zise miracole. Întotdeauna, numai încrederea noastră în el este cea care ni-l va face cunoscut, iar credința noastră în el este în întregime întemeiată pe participarea noastră personală la manifestările divine ale realității sale infinite.

102:1.6 (1119.5) Ajustorul Gândirii interior trezește infailibil, în sufletul omenesc, o veritabilă sete avidă de perfecțiune precum și o vastă curiozitate, care nu pot fi potolite cum se cuvine decât prin comuniunea cu Dumnezeu, sursa divină a acestui Ajustor. Sufletul însetat al omului refuză să fie satisfăcut cât timp nu ajunge la realizarea personală a Dumnezeului viu. Oricât ar putea fi Dumnezeu mai mult decât o personalitate morală superioară și perfectă, în conceptul nostru avid însă finit, el nu poate fi cu nimic mai puțin.

2. Religia și realitatea

102:2.1 (1119.6) O minte observatoare și un suflet capabil de discernământ recunosc religia atunci când o întâlnesc în viața tovarășilor lor. Religia nu are nevoie de nici o definiție; noi cunoaștem toate roadele ei sociale, morale, intelectuale și spirituale. Iar toate acestea provin din faptul că religia este proprietatea rasei

umane; ea nu este un produs al culturii. Este adevărat că percepția religiei este încă umană, și în consecință supusă aservirii, ignoranței, sclaviei superstițiilor, păcălelilor sofismelor și iluziilor falselor filozofii.

102:2.2 (1119.7) Una dintre particularitățile caracteristice ale asigurării religioase autentice este că, în ciuda caracterului absolut al afirmațiilor sale și a fermității atitudinii sale, spiritul expresiei este destul de echilibrat și de temperat pentru a nu da niciodată nici cea mai mică impresie de afirmare de sine sau de exaltare a egoului. Înțelepciunea experienței religioase este oarecum paradoxală, în sensul că ea este atât de origine umană cât și provenită de la Ajustor. Forța religioasă nu este produsul prerogativelor personale ale individului, ci mai degrabă punerea în aplicare a asocierii sublime dintre om și sursa perpetuă a întregii înțelepciuni. În felul acesta, cuvintele și actele religiei adevărate, în puritatea ei originală, dobândesc o autoritate irezistibilă pentru toți muritorii iluminați.

102:2.3 (1119.8) Factorii unei experiențe religioase sunt greu de identificat și de analizat, dar este ușor de observat că practicanții religioși trăiesc și perseverează ca și cum ar fi deja în prezența Eternului. Credincioșii reacționează la viața temporară ca și cum nemurirea ar fi deja la îndemâna lor. În viața acestor muritori, se găsește o originalitate valabilă și o spontaneitate a exprimării care îi clasează definitiv separat de semenii lor care nu au absorbit decât înțelepciunea lumii. Persoanele religioase par să trăiască efectiv emancipate de hărțuiala grabei și de tensiunea dureroasă a vicisitudinilor inerente curenților seculari ai timpului. Ele dau dovadă

de o stabilitate personală și de o seninătate a caracterului pe care legile fiziologiei, ale psihologiei și ale sociologiei nu le explică.

102:2.4 (1120.1) Timpul este invariabil un element pentru atingerea cunoașterii; religia își face darurile ei imediat accesibile, deși subzistă factorul important al creșterii în grație, un progres definit în toate fazele experienței religioase. Cunoașterea este o căutare eternă; voi învățați întotdeauna, însă nu sunteți niciodată capabili să ajungeți la cunoașterea completă a adevărului absolut. Cunoașterea singură nu dă niciodată o certitudine absolută, ci numai o probabilitate aproximativă în creștere. În schimb, sufletul religios iluminat din punct de vedere spiritual *știe*, și el știe *acum*. Totuși, această certitudine profundă și pozitivă nu determină persoana religioasă sănătoasă mintal să nu fie interesată de avansul și reculul progresului înțelepciunii umane, legat în domeniul material de lentele dezvoltări ale științei.

102:2.5 (1120.2) Chiar și descoperirile științei nu sunt cu adevărat reale în conștiința experienței umane înainte de a fi lămurite și puse în corelație, înainte ca faptele lor relevante să capete efectiv un înțeles prin punerea lor în circuit în curenții de gândire ai minții. Omul muritor consideră până și anturajul său fizic prin intermediul nivelului minții, potrivit cu perspectiva înregistrării sale psihologice. Nu este deci de mirare că omul interpretează universul de o manieră extrem de unificată, și caută apoi să identifice unitatea energetică a științei sale cu unitatea spirituală a experienței sale religioase. Minte este unitate; conștiința muritoare trăiește pe nivelul minții și percepe realitățile universale prin ochii facultăților ei mentale. Perspectiva minții nu revelează unitatea existențială a sursei realității, Sursa-Centru Primă, însă ea poate să prezinte și prezintă uneori omului o

sinteză experimentală a energiei, a minții și a spiritului în Ființa Supremă și în calitate de Ființă Supremă. Totuși, mintea nu poate reuși niciodată în această unificare a diversității realității, decât dacă această minte este temeinic conștientă de lucrurile materiale, de semnificațiile intelectuale și de valorile spirituale. Nu există unitate decât în armonia triunității realității funcționale, și numai în unitate persoana se mulțumește în realizarea constanței și coerenței cosmice.

102:2.6 (1120.3) Unitatea este cel mai bine găsită în experiența umană prin intermediul filozofiei. Deși corpul gândirii filozofice trebuie să fie mereu întemeiat pe fapte materiale, clarviziunea spirituală a muritorului este sufletul și energia adevăratului dinamism filozofic.

102:2.7 (1120.4) Omul evolutiv nu are vreo preferință naturală pentru muncile anevoioase. În viața empirică, pentru a ține pasul cu exigențele hărțuitoare și cu nevoile presante ale unei experiențe religioase care crește, este nevoie de o neîncetată activitate în creșterea spirituală, în expansiunea intelectuală, în dezvoltarea factuală și în serviciul social. Nu există religie veritabilă fără o personalitate foarte activă. De aceea, oamenii cei mai indolenți caută adesea să scape de rigurile activităților cu adevărat religioase înșelându-se cu ingeniozitate pe ei înșiși, retrăgându-se în falsul adăpost al doctrinelor dogmelor religioase stereotipe. Însă adevărata religie este vie. Cristalizarea intelectuală a conceptelor religioase este echivalentul morții spirituale. Voi nu puteți concepe o religie fără idei, însă, odată ce religia se găsește redusă la doar o *idee*, ea încetează a mai fi o religie, ea a devenit doar o specie de filozofie umană.

102:2.8 (1121.1) Pe de altă parte, alte tipuri de suflete instabile și puțin disciplinate caută să folosească ideile sentimentale ale religiei pentru

a scăpa de exigențele iritante ale vieții. Când anumiți muritori șovăitori și timizi caută să scape de presiunea neîncetată a vieții evolutive, religia așa cum o concep ei pare să le ofere cel mai apropiat refugiu, cea mai bună poartă de scăpare. Însă misiunea religiei constă în a pregăti omul să facă față cu curaj, și chiar și cu eroism, vicisitudinilor vieții. Religia este darul suprem al omului evolutiv, singurul lucru care îi permite să persevereze și „să suporte cu răbdare ca și cum l-ar vedea pe Cel care este invizibil”. Totuși, misticismul este adesea marcat de o tendință de a se retrage din viață; el este îmbrățișat de ființele umane care nu apreciază activitățile care cer mai multă vigoare ale unei vieți religioase trăite în arenele deschise ale societății și ale comerțului cu oamenii. Adevărata religie trebuie să *acționeze*. Conduita rezultă din religie atunci când omul are efectiv una, sau mai degrabă când el îi permite religiei să îl posede cu adevărat. Religia nu se va mulțumi niciodată cu gânduri veleitare, nici cu sentimente pasive.

102:2.9 (1121.2) Noi suntem foarte conștienți de faptul că religia acționează adesea într-o manieră puțin înțeleaptă și chiar și nereligioasă, însă ea *acționează*. Convingerile religioase aberante au condus la persecuții sângeroase, dar religia face mereu câte ceva; ea este dinamică!

3. Cunoașterea, înțelepciunea și clarviziunea

102:3.1 (1121.3) Carențele intelectuale sau insuficiențele în educație stânenesc inevitabil accesul la nivele religioase superioare, căci un mediu de natură spirituală atât de sărăcit privează religia de principalul ei canal de contact filozofic cu lumea cunoștințelor științifice. Factorii intelectuali ai religiei sunt importanți, dar se ajunge de asemenea uneori ca hipertrofia lor să fie foarte jenantă și stânenitoare. Religia trebuie să lucreze constant sub presiunea unei necesități paradoxale: necesitatea de a folosi eficient gândirea, nefăcând mare caz de utilitatea spirituală a întregii gândiri.

102:3.2 (1121.4) Speculațiile religioase sunt inevitabile, dar întotdeauna dăunătoare. Speculația denaturează invariabil obiectul ei. Speculația tinde să facă religia să treacă drept ceva material sau umanist, și astfel, interferând atunci direct cu claritatea gândirii logice, ea face indirect ca religia să apară ca o funcțiune a lumii temporale, chiar lumea cu care ea ar trebui să formeze în permanență un contrast. Religia va fi deci întotdeauna caracterizată prin paradoxuri, paradoxurile care rezultă din absența conexiunii experimentale dintre nivelele materiale și spirituale ale universului - mota morontială, sensibilitatea suprafilozofică care permite discernerea adevărului și perceperea unității.

102:3.3 (1121.5) Sentimentele materiale, emoțiile umane, conduc direct la acțiuni materiale, la acte egoiste. Punctele de vedere religioase, motivațiile spirituale, conduc direct la acțiuni religioase, la acțiuni dezinteresate de servire socială și de binefacere altruistă.

102:3.4 (1121.6) Dorința religioasă este o căutare avidă a realității divine. Experiența religioasă este realizarea conștiinței de a-l fi găsit pe Dumnezeu. Și, atunci când o ființă umană îl găsește pe Dumnezeu,

triumful descoperirii sale o face să experimenteze în sufletul ei o efervescentă atât de indescritibilă, încât ea este împinsă să caute un afectuos contact de slujire a semenilor ei mai puțin iluminați, nu pentru a face cunoscut că ea l-a găsit pe Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a permite revărsării bunătății eterne care survine în sufletul ei să-i reîmprospăteze și să-i înobileze pe semenii ei. Religia reală conduce la un serviciu social sporit.

102:3.5 (1122.1) Știința, cunoașterea, conduc la conștiința *faptelor*; religia, experiența, conduc la conștiința *valorilor*; filozofia, înțelepciunea, conduc la *coordonarea* conștiinței. Revelația (substitutul motei morontiale) conduce la conștiința *adevăratei realități*; în vreme ce coordonarea conștiinței faptelor, a valorilor și a adevăratei realități constituie percepția conștientă a realității personalității, maximum de ființă, împreună cu credința în posibilitatea supraviețuirii chiar a acestei personalități.

102:3.6 (1122.2) Cunoașterea duce la acordarea unui rang oamenilor, la crearea păturilor sociale și a castelor. Religia conduce la servirea oamenilor și la crearea în felul acesta a eticii și a altruismului. Înțelepciunea conduce la o mai bună și mai înaltă comunitate în ideile noastre și cu semenii noștri. Revelația eliberează oamenii și îi lansează în aventura eternă.

102:3.7 (1122.3) Știința selectează oamenii; religia iubește oamenii, până la a-i iubi ca pe voi înșivă; înțelepciunea face dreptate în diferențierea dintre oameni, însă revelația glorifică omul și revelează capacitatea sa de asociere cu Dumnezeu.

102:3.8 (1122.4) Știința se străduiește în zadar să creeze fraternitatea culturii. Religia aduce în existență fraternitatea spiritului. Filozofia caută fraternitatea înțelepciunii; revelația zugrăvește fraternitatea eternă, Corpul Paradisiac al Finalității.

102:3.9 (1122.5) Cunoașterea face să se nască orgoliul în faptul personalității; înțelepciunea este conștiința semnificației personalității; religia este experiența cunoașterii valorii personalității; revelația este încredințarea în supraviețuirea personalității.

102:3.10 (1122.6) Știința caută să identifice, să analizeze și să clasifice părțile segmentate ale cosmosului nelimitat. Religia pricepe ideea-de-întreg, totalitatea cosmosului. Filozofia încearcă să identifice segmentele materiale ale științei cu conceptul de clarviziune spirituală a întregului. În punctele în care filozofia eșuează în această încercare, revelația reușește afirmând că cercul cosmic este universal, etern, absolut, și infinit. Acest cosmos al Infinitului EU SUNT este așadar fără sfârșit, fără limite și incluzând totul - el este fără timp, fără spațiu și necalificat. Și noi stăm mărturie faptului că Infinitul EU SUNT este de asemenea Tatăl lui Mihail al Nebadonului și Dumnezeuul mântuirii umane.

102:3.11 (1122.7) Știința indică Deitatea ca pe un *fapt*; filozofia prezintă ideea unui Absolut; religia îl consideră pe Dumnezeu ca o *personalitate spirituală* iubitoare. Revelația afirmă că există o unitate între faptul Deității, ideea de Absolut și personalitatea spirituală a lui Dumnezeu; ba mai mult, ea prezintă acest concept ca fiind Tatăl nostru - faptul universal al existenței, ideea eternă a minții și spiritul infinit al vieții.

102:3.12 (1122.8) Urmărirea cunoașterii constituie știința; căutarea înțelepciunii este filozofia; iubirea pentru Dumnezeu este religia; setea de adevăr *este* o revelația; însă Ajustorul Gândirii interior este cel care atașează simțământul realității clarviziunii spirituale a omului în raport cu cosmosul.

102:3.13 (1122.9) În știință, ideea precede expresia realizării sale; în religie, expresia realizării precede expresia ideii. Este o diferență imensă între voința-de-a-crede evolutivă, pe de o parte, și produsul rațiunii iluminate, clarviziunea religioasă și revelația - *voința care crede*- pe de altă parte.

102:3.14

(1122.10) În evoluție, religia îl determină adesea pe om să-și creeze conceptele sale despre Dumnezeu. Revelația arată fenomenul de Dumnezeu făcându-l pe om să evolueze el însuși, în vreme ce, în viața pământească a lui Crist Mihail, noi vedem fenomenul de Dumnezeu revelându-se el însuși omului. Evoluția tinde să îl facă pe Dumnezeu asemănător omului; revelația tinde să îl facă pe om asemănător lui Dumnezeu.

102:3.15

(1122.11) Știința nu este satisfăcută decât de cauzele prime, religia de personalitatea supremă, iar filozofia de unitate. Revelația afirmă că cele trei sunt una, și că toate sunt bune. *Eternul real* este binele universului, iar nu iluziile temporare ale răului spațial. În experiența spirituală a tuturor personalităților, este întotdeauna adevărat că realul este binele și că binele este realul.

4. Faptul experienței

102:4.1 (1123.1) Din cauza prezenței Ajustorului Gândirii în mintea voastră, pentru voi nu mai este un mister să cunoașteți mintea lui Dumnezeu decât faptul de a fi siguri că sunteți conștienți de cunoașterea oricărei alte minți, umane sau supraumane. Religia și conștiința socială au în comun aceasta: ele sunt amândouă întemeiate pe facultatea mentală a conștiinței-de-celălalt. Tehnica prin care puteți accepta ca pe a voastră ideeă altuia este la fel cu a vă permite să „lăsați mintea care era în Cristos să fie și în voi”.

102:4.2 (1123.2) Ce este experiența umană? Ea este pur și simplu efectul reciproc dintre un sine activ și interogator, și orice altă realitate activă și exterioară. Masa experienței este determinată de profunzimea conceptului, plus de totalitatea recunoașterii realității a ceea ce este exterior. Mișcarea experienței este egală cu forța imaginației în expectativă, plus acuitatea descoperirii senzoriale a calităților externe de realitate contactată. Faptul experienței se găsește în conștiința de sine și a existenței celorlalți - a altor lucruri, a altor mentalități, a altor spiritualități.

102:4.3 (1123.3) Omul devine foarte devreme conștient că el nu este singur nici în lume nici în univers. El își dezvoltă o conștiință naturală și spontană a altor mentalități din anturajul individului. Credința transformă această experiență naturală în religie, în recunoașterea lui Dumnezeu ca fiind realitatea - sursa, natura și destinul - minții celuilalt, dar această cunoaștere a lui Dumnezeu este întotdeauna o realitate a experienței personale. Dacă Dumnezeu nu ar fi o personalitate, el nu ar putea deveni o parte vie a experienței religioase reale a unei personalități umane.

102:4.4 (1123.4) Elementul de eroare prezent în experiența religioasă umană este direct proporțional cu conținutul de materialism care pătează conceptul spiritual al Tatălui Universal. Înaintarea omului în univers, până să atingă statutul de spirit, constă în a se debarasa de aceste idei eronate despre natura lui Dumnezeu și despre realitatea spiritului pur și veritabil. Deitatea este mai mult decât spirit, dar apropierea spirituală este singura posibilă pentru omul în ascensiune.

102:4.5 (1123.5) Rugăciunea face cu siguranță parte din experiența religioasă, însă religiile moderne au pus greșit accentul pe ele, în detrimentul comuniunii adorării, care este mai esențială. Puterile care reflectă ale minții se adâncesc și se largesc prin adorare. Rugăciunea se poate să îmbogățească viața, dar adorarea iluminează destinul.

102:4.6 (1123.6) Religia revelată este elementul unificator al existenței umane. Revelația unifică istoria, coordonează geologia, astronomia, fizica, chimia, biologia, sociologia și psihologia. Experiența spirituală este cu adevărat sufletul cosmosului omului.

5. Supremația potențialului intenției

102:5.1 (1123.7) Cu toate că stabilirea faptului credinței nu este echivalent cu stabilirea faptului a ceea ce este crezut, înaintarea evolutivă a vieții simple până la statutul de personalitate demonstrează clar faptul existenței, la pornire, a potențialului personalității. În universurile timpului, potențialul are întotdeauna supremație față de actual. În cosmosul aflat în evoluție, potențialul

reprezintă ceea ce are să fie, și ceea ce are să fie este desfășurarea deciziilor intenționale ale Deității.

102:5.2 (1124.1) Aceeași supremație a intențiilor a apărut în evoluția ideății mentale atunci când frica animală primitivă se transmută într-un respect mereu mai profund față de Dumnezeu și într-o spaimă crescândă înaintea universului. Omul primitiv avea mai mult teamă religioasă decât credință. Supremația potențialurilor spirituale asupra realităților mentale este demonstrată atunci când această groază lașă se transformă într-o credință vie în realitățile universale.

102:5.3 (1124.2) Se poate face analiza psihologică a religiei evolutive, însă nu și aceea a religiei de origine spirituală trăită personal. Morala umană poate recunoaște valorile, dar numai religia poate să le conserve, să le înalțe și să le spiritualizeze. În pofida acestui fapt, religia este ceva mai mult decât o moralitate cu caracter emoțional. Religia este pentru moralitate ceea ce iubirea este pentru datorie, ceea ce filiația este pentru servitute, ceea ce esența este pentru substanță. Moralitatea revelează un Controlor atotputernic, o Deitate care să fie servită; religia revelează un Tată atotiubitor, un Dumnezeu de adorat și de iubit. Și, din nou, aceasta se întâmplă deoarece potențialul spiritual al religiei domină actualitatea îndatoririlor moralității evolutive.

6. Certitudinea și credința religioasă

102:6.1 (1124.3) Eliminarea temerii religioase prin filozofie și progresul continuu al științei contribuie serios la mortalitatea falșilor

zei. Chiar dacă dispariția acestor zeități create de oameni poate să întunece momentan viziunea spirituală, ea distruge, în cele din urmă, ignoranța și superstiția care l-au eclipsat un timp atât de îndelungat pe Dumnezeu cel viu, Dumnezeul iubirii eterne. Relația dintre creatură și Creator este o experiență vie, o credință religioasă dinamică, care nu este supusă unei definiții precise. A izola o parte a vieții și a o numi religie înseamnă a dezintegra viața și a desfigura religia. Tocmai de aceea, Dumnezeul adorării reclamă o fidelitate totală, sau nu pretinde nici una.

102:6.2 (1124.4) Zeii oamenilor primitivi se poate să nu fi fost mai mult decât niște umbre ale acestor oameni. Dumnezeul viu este lumina divină ale cărei întreruperi constituie umbrele creației întregului spațiu.

102:6.3 (1124.5) Persoana religioasă care a atins filozofia are credință într-un Dumnezeu personal al mântuirii personale, în ceva mai mult decât o realitate, o valoare, un nivel de înfăptuire, un proces superior, o transmutare, ceea ce este ultim în spațiu-timp, o idealizare, o personalizare a energiei, entitatea gravitației, o proiecție umană, idealizarea sinelui, împingerea înălțătoare a naturii, înclinația către bunătate, impulsul înainte al evoluției, precum și o ipoteză sublimă. Persoana religioasă are credință într-un Dumnezeu al iubirii. Iubirea este esența religiei și sursa vie a civilizațiilor superioare.

102:6.4 (1124.6) În experiența religioasă personală, credința transformă Dumnezeul probabilității filozofice într-un Dumnezeu al mântuirii sigur. Scepticismul poate să sfideze teoriile teologiei, însă convingerea că te poți încrede în experiența personală afirmă adevărul crezurilor care au crescut până la credință.

102:6.5 (1124.7) Se poate ajunge la convingeri despre Dumnezeu prin raționamente înțelepte, însă nu se învață cunoașterea lui Dumnezeu decât prin credință, prin experiență personală. În multe lucruri care au legătură cu viața trebuie să se țină cont de probabilități, însă în contactul cu realitățile cosmice se pot simți certitudini atunci când se abordează semnificațiile și valorile lor cu ajutorul unei credințe vii. Un suflet care îl cunoaște pe Dumnezeu îndrăznește să spună „eu știu”, chiar și atunci când cunoașterea sa de Dumnezeu este contestată de necredinciosul care neagă această certitudine, deoarece ea nu este în întregime susținută de logica intelectuală. Credinciosul se mulțumește să îi răspundă unui asemenea necredincios: „Cum știi tu că eu nu știu?”

102:6.6 (1125.1) Cu toate că rațiunea poate întotdeauna să pună credința la îndoială, credința poate întotdeauna să completeze atât rațiunea cât și logica. Rațiunea creează probabilitatea pe care credința o poate transforma în certitudine morală, ba chiar și în experiență spirituală. Dumnezeu este cel dintâi adevăr și cel din urmă fapt, și de aceea orice adevăr își are originea în el, în timp ce toate faptele există relative la el. Dumnezeu este adevărul absolut. Dumnezeu poate fi cunoscut ca adevăr, dar pentru a-l înțelege pe Dumnezeu - pentru a-l explica - trebuie să se exploreze faptul universului universurilor. Imensul gol dintre experiența adevărului lui Dumnezeu și ignorarea faptului lui Dumnezeu nu pot fi umplute decât de credința vie. Rațiunea singură nu poate să stabilească armonia dintre adevărul infinit și faptul universal.

102:6.7 (1125.2) Crezul se poate dovedi incapabil să-i reziste îndoielii și să suporte frica, dar credința triumfă întotdeauna asupra îndoielii,

căci ea este atât pozitivă cât și vie. Pozitivul are întotdeauna avantaj asupra negativului, adevărul asupra erorii, experiența asupra teoriei, realitățile spirituale asupra faptelor izolate din spațiu și din timp. Dovada convingătoare a acestei certitudini spirituale rezidă în roadele sociale ale spiritului pe care credincioșii, oamenii de credință, le produc ca urmare a experienței lor spirituale autentice. Isus a zis: „Dacă vă iubiți aproapele așa cum vă iubiți pe voi înșivă, atunci toți oamenii vor ști că voi sunteți discipolii mei.”

102:6.8 (1125.3) Pentru știință, Dumnezeu este o posibilitate; pentru psihologie, este un lucru dezirabil; pentru filozofie, este o probabilitate; pentru religie, este o certitudine, o actualitate a experienței religioase. Rațiunea cere ca o filozofie incapabilă să-l găsească pe Dumnezeu să fie foarte respectuoasă față de credința religioasă care îl poate găsi pe Dumnezeul certitudinii și care poate ajunge la el. Știința n-ar trebui nici să disprețuiască experiența religioasă invocând credulitatea, cel puțin nu atâta timp cât știința stăruie în a presupune că înzestrările intelectuale și filozofice ale omului se ivesc din inteligențele cu atât mai mici cu cât te îndepărtezi mai mult în trecut, și în cele din urmă, că aceste înzestrări își au originea în viața primitivă care era totalmente privată de gândire și de simțire.

102:6.9 (1125.4) Nu trebuie să se ridice faptele evoluției împotriva adevărului că experiența spirituală din viața religioasă a unui muritor cunoscător de Dumnezeu este o realitate și o certitudine. Oamenii inteligenți ar trebui să înceteze să mai raționeze ca niște copii, și să încerce să folosească logica consecventă a adulților, logică care tolerează conceptul de adevăr împreună cu observarea faptelor.

Materialismul științific dă faliment atunci când persistă, în fața fiecărui fenomen universal recurent, în respingerea obiecțiilor curente prin referirea a ceea ce este considerat superior la ceea ce este considerat inferior. Logica cere să se recunoască activitățile unui Creator care are un scop.

102:6.10 (1125.5) Evoluția organică este un fapt. Evoluția motivată sau progresivă este un adevăr care face ca fenomenele să fie logice, altfel ele ar fi contradictorii, înfăptuirile întotdeauna ascendente ale evoluției. Cu cât un savant progresează mai mult în știința pe care și-a ales-o, cu atât el abandonează mai mult teoriile materialiste ale faptului material în favoarea adevărului cosmic - dominația Minții Supreme. Materialismul depreciază viața umană; evanghelia lui Isus îi înalță peste măsură pe toți muritorii și îi exaltă dumnezeiește. Existența umană trebuie să se reprezinte ca experiența misterioasă și fascinantă în care se realizează întâlnirea dintre ființa umană care-și întinde mâna în sus și divinul care îi întinde în jos mâna ajutătoare a salvării.

7. Certitudinea Divinului

102:7.1 (1126.1) Din moment ce Tatăl Universal există prin el însuși, el se explică de asemenea prin el însuși; el trăiește realmente în orice muritor înzestrat cu rațiune. Dar voi nu puteți avea certitudine în ceea ce îl privește pe Dumnezeu dacă nu îl cunoașteți; filiația este singura experiență care face sigură paternitatea. Universul suferă schimbări pretutindeni. Un univers schimbător este un univers dependent; o

asemenea creație nu poate fi nici finală nici absolută. Un univers finit depinde în întregime de cel Ultim și de cel Absolut. Universul și Dumnezeu nu sunt identici; unul este cauză, iar celălalt efect. Cauza este absolută, infinită, eternă și neschimbătoare. Efectul este temporal-spațial și transcendent, dar mereu schimbător, întotdeauna în creștere.

102:7.2 (1126.2) Dumnezeu este singurul și unicul fapt din univers care este cauzat de el însuși. El este secretul ordinii, planul și scopul întregii creații de lucruri și de ființe. Universul care se schimbă pretutindeni este reglementat și stabilizat de legi absolut neschimbătoare, obiceiurile unui Dumnezeu neschimbător. Faptul lui Dumnezeu, legea divină, nu se schimbă. Adevărul lui Dumnezeu, relația sa cu universul, este o revelație relativă mereu adaptabilă la universul aflat în constantă evoluție.

102:7.3 (1126.3) Aceia care ar vrea să plăsmuiască o religie fără Dumnezeu seamănă cu cei care ar dori să recolteze fructe fără arbori sau să aibă copii fără părinți. Nu se pot obține efecte fără cauze, și numai EU SUNT-ul este fără cauză. Faptul experienței religioase îl implică pe Dumnezeu, și un asemenea Dumnezeu al experienței personale trebuie să fie un Dumnezeu personal. Nu se pot adresa rugăciuni unei formule chimice, nu se poate implora o ecuație matematică, adora o ipoteză, conferi încredere unui postulat, comunica cu un proces, sluji o abstracție sau întreține o camaraderie afectuoasă cu o lege.

102:7.4 (1126.4) Este adevărat că multe trăsături aparent religioase s-a putea să provină din baze non-religioase. Un om îl poate nega pe Dumnezeu în mod intelectual și totuși, să fie bun din punct de vedere

moral, loial, filial, onest, și chiar idealist. Omul poate să altoiască multe ramuri pur umane pe natura sa spirituală fundamentală, și să dea astfel aparența de a-și dovedi afirmațiile referitoare la o religie fără Dumnezeu, dar această experiență este privată de valorile supraviețuirii, ale cunoașterii lui Dumnezeu și ale ascensiunii către Dumnezeu; această experiență de muritor nu produce decât fructe sociale, nu și spirituale. Altoirea determină natura fructului, deși subzistența vie se trage din rădăcinile divinei înzestrări originare atât a minții cât și a spiritului.

102:7.5 (1126.5) Marca intelectuală particulară a religiei este certitudinea; caracteristica sa filozofică este coerența; fructele ei sociale sunt iubirea și servirea.

102:7.6 (1126.6) Individul care îl cunoaște pe Dumnezeu nu este orb față de dificultăți, nici neatent la obstacolele care îi stau în calea găsirii lui Dumnezeu în labirintul superstițiilor, al tradițiilor și al tendințelor materialiste din timpurile moderne. El a întâmpinat toate aceste dificultăți și a triumfat asupra lor, le-a înlăturat printr-o credință vie și a atins, în ciuda lor, înaltele tărâmurii ale experienței spirituale. Este adevărat că multor persoane lăuntric sigure de existența lui Dumnezeu le este frică să afirme aceste sentimente de certitudine, din cauza mulțimii și a abilității celor care adună obiecții și dau amploare obstacolelor la credința în Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o inteligență superioară pentru a repera punctele slabe, pentru a pune întrebări sau a ridica obiecții. În schimb, trebuie o minte strălucită pentru a răspunde acestor întrebări și pentru a rezolva aceste dificultăți; certitudinea credinței este cea mai bună tehnică de a trata toate aceste critici superficiale.

102:7.7 (1127.1) Dacă știința, filozofia sau sociologia îndrăznesc să devină dogmatice opunându-se profețiilor adevăratei religii, atunci oamenii care îl cunosc pe Dumnezeu ar trebui să răspundă acestui dogmatism nejustificat prin dogmatismul care vede mai departe al certitudinii provenite din experiența spirituală personală: „Eu știu că am experimentat pentru că eu sunt un fiu al lui EU SUNT.” Dacă experiența personală a unei persoane care are credință în Tatăl experimentabil trebuie să fie contestată de o dogmă, acest fiu născut din credință ar putea să răspundă prin dogma de nerespins afirmându-și filiația efectivă cu Tatăl Universal.

102:7.8 (1127.2) Numai o realitate necalificată, un absolut, poate să-și permită să fie dogmatic în mod consistent. Cei care simulează dogmatismul, dacă sunt logici, vor fi mai devreme sau mai târziu aruncați în brațele Absolutului energiei, ale Universului adevărului și ale Infinitului iubirii.

102:7.9 (1127.3) Dacă cineva abordează de o manieră nereligioasă realitatea cosmică, pretinzând să conteste certitudinea credinței sub pretextul că statutul ei nu este dovedit, atunci cel care are experiența spiritului poate de asemenea să recurgă la contestarea dogmatică a faptelor științei și a crezurilor filozofiei spunând că nici ele nu sunt dovedite, că și ele sunt niște experiențe din conștiința savantului sau a filozofului.

102:7.10 (1127.4) Dumnezeu este cel mai inevitabil dintre toate prezențele, cel mai real dintre toate faptele, cel mai viu dintre toate adevărurile, cel mai iubitor dintre toți prietenii, cel mai divin dintre toate valorile. Dintre toate experiențele universului, cea de care avem dreptul să fim cel mai siguri este Dumnezeu.

8. Dovezile religiei

102:8.1 (1127.5) Cea mai bună dovadă a realității și a eficienței religiei constă în *faptul experienței umane*. Uitați-vă la oamenii temători și suspicioși din fire, înzestrați din naștere cu un puternic instinct de conservare și care doresc fierbinte să supraviețuiască morții; ei acceptă pe deplin să încredințeze cele mai profunde interese ale prezentului și ale viitorului lor păstrării și dirijării puterii și persoanei pe care credința lor o numesc Dumnezeu. Acesta este unicul adevăr central din întreaga religie. Cât privește ceea ce această putere sau această persoană îi cere omului în schimbul acestei păstrări și a acestei mântuiri finale, nu există două religii care să fie de acord; de fapt, ele sunt toate mai mult sau mai puțin în dezacord.

102:8.2 (1127.6) Pentru a situa statutul unei religii pe scara evolutivă, cel mai bine este să fie apreciate după judecățile ei morale și după criteriile ei etice. Cu cât mai elevat este un tip de religie, cu atât mai mult el încurajează o moralitate socială și o cultură etică aflate în constant progres, și cu atât mai mult este încurajat de acest progres. Noi nu putem judeca o religie după statutul civilizației care o însoțește; am face mai bine să apreciem adevărata natură a unei civilizații după puritatea și noblețea religiei sale. Mulți dintre învățătorii religioși dintre cei mai remarcabili din lume au fost aproape lipsiți de educație. Înțelepciunea lumii nu este necesară pentru a manifesta o credință salvatoare în realitățile veșnice.

102:8.3 (1127.7) Deosebirile dintre religiile din diverse epoci depind în întregime de modul variat în care oamenii înțeleg realitatea și

recunosc valorile morale, relațiile etice și realitățile spirituale.

102:8.4 (1127.8) Etica este eterna oglindă socială sau rasială care reflectă cu fidelitate progresele, de altfel neobservabile, dezvoltările interne spirituale și religioase. Omul s-a gândit întotdeauna la Dumnezeu în termenii a ceea ce cunoștea el mai bun, ideile lui cele mai profunde și idealurile lui cele mai elevate. Chiar și religia istorică și-a creat întotdeauna concepțiile ei despre Dumnezeu plecând de la cele mai înalte valori recunoscute. Orice creatură inteligentă dă numele de Dumnezeu celui mai bun și mai elevat lucru pe care îl cunoaște ea.

102:8.5 (1128.1) Religia redusă la limbajul rațiunii și la expresia intelectuală a îndrăznit întotdeauna să critice civilizația și progresul evolutiv, judecându-le după propriile ei criterii de cultură etică și de progres moral.

102:8.6 (1128.2) Cu toate că religia personală precede evoluția moralei umane, se constată cu regret că religia instituțională a rămas invariabil în urma moravurilor, lent schimbătoare, ale raselor umane. Religia organizată se dovedește a fi întârziată prin conservatorism. Profeții au călăuzit în general popoarele în dezvoltarea lor religioasă; teologii, în general, le-au împiedicat să avanseze. Religia, fiind o problemă a experienței interioare sau personale, nu poate niciodată să o ia cu mult înaintea evoluției intelectuale a raselor.

102:8.7 (1128.3) Dar religia nu este niciodată întărită printr-un apel la așa-zisele miracole. Căutarea de miracole este un regres către religiile primitive ale magiei. Adevărata religie nu are nimic de a face cu așa-zisele miracole, iar religia adevărată nu face niciodată apel la miracole ca dovadă a autorității sale. Religia este întotdeauna

în rădăcinată și fondată pe experiența personală. Și religia voastră cea mai elevată, viața lui Isus, a fost chiar o astfel de experiență personală: omul, muritorul, căutându-l pe Dumnezeu și găsindu-l, spre deplină satisfacție a sufletului perfect al supremației infinite. Iată religia, cea mai elevată care a fost revelată până acum în universul Nebadonului - viața terestră a lui Isus din Nazaret.

102:8.8 (1128.4) [Prezentat de un Melchizedek al Nebadonului.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 102](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 104](#) >>

Capitolul 103

Realitatea experienței religioase

103:0.1 (1129.1) TOATE reacțiile cu adevărat religioase ale omului sunt garantate de devreme de serviciul adjutantului adorării și sunt cenzurate de adjutantul înțelepciunii. Prima înzestrare supramentală a omului este pusă în circuit de personalitatea sa în Sfântul Spirit de Spiritul Creativ al universului; și, cu multă vreme înainte de manifestările Fiilor divini și de consacrarea universală a Ajustorilor, această influență a acționat la lărgirea punctului de vedere al oamenilor asupra eticii, a religiei și a spiritualității. În urma manifestărilor Fiilor Paradisului, Spiritul Adevărului eliberat își aduce puternica sa contribuție la creșterea capacității umane de percepere a adevărilor religioase. Pe măsură ce evoluția progresează pe o lume locuită, Ajustorii Gândirii participă din ce în ce mai mult la

dezvoltarea tipurilor superioare de clarviziune religioasă umană.

Ajustorul Gândirii este fereastra cosmică prin care o creatură finită poate avea, grație credinței, o privire de ansamblu asupra aspectelor sigure și divine ale Deității nelimitate, Tatăl Universal.

103:0.2 (1129.2) Tendințele religioase ale raselor umane sunt înnăscute; ele se manifestă universal și au o origine aparent naturală; religiile primitive sunt întotdeauna evolutive în geneza lor. Pe măsură ce experiența religioasă naturală continuă să progreseze, revelațiile periodice ale adevărului vin să punteze cursul evoluției planetare, care altminteri nu progresa decât lent.

103:0.3 (1129.3) Pe Urantia, se găsesc astăzi patru feluri de religii:

103:0.4 (1129.4) 1. Religia naturală sau evolutivă.

103:0.5 (1129.5) 2. Religia supranaturală sau revelatoare.

103:0.6 (1129.6) 3. Religia curentă sau practică, având un amestec variabil de religii naturale sau supranaturale.

103:0.7 (1129.7) 4. Religiile filozofice, doctrine teologice elaborate de oameni sau concepute prin filozofie, și create de rațiune.

1. Filozofia religiei

103:1.1 (1129.8) Unitatea experienței religioase printre membrii unui grup social sau rasial decurge din identitatea naturii fragmentelor de Dumnezeu care sălășluiesc în indivizi. Acest divin din oameni este ceea ce dă naștere interesului generos pe care ei îl poartă altor oameni. Însă, datorită faptului că personalitatea este unică - doi muritori nu seamănă niciodată între ei - urmează că niciodată două

ființe umane nu pot interpreta în aceeași manieră indicațiile și imboldurile spiritului divin care trăiește în mintea lor. Membrii unui grup de muritori pot simți o unitate spirituală, dar nu pot niciodată atinge uniformitatea filozofică. Această diversitate a interpretării gândirii și a experienței religioase este demonstrată de faptul că teologii și filozofii celui de-al douăzecilea secol au formulat mai mult de cinci sute de definiții diferite ale religiei. În realitate, fiecare ființă umană definește religia în termenii propriei sale interpretări întemeiate pe experiența impulsurilor divine care emană din spiritul lui Dumnezeu care sălășluiește în ea. Această interpretare este în mod necesar unică și complet diferită de filozofia religioasă a tuturor celorlalte ființe umane.

103:1.2 (1130.1) Când un muritor este în deplin acord cu filozofia religioasă a unui alt muritor, fenomenul indică faptul că aceste două ființe au avut o *experiență religioasă* asemănătoare în ce privește materiile care se raportează la similitudinea lor de interpretare filozofică a religiei.

103:1.3 (1130.2) Deși religia voastră este o chestiune de experiență personală, este foarte important ca voi să fiți determinați să cunoașteți un mare număr de alte experiențe religioase (diversele interpretări ale unor diferiți muritori) pentru a împiedica ca viața voastră să devină egocentrică - îngustă, egoistă și nesociabilă.

103:1.4 (1130.3) Raționalismul nu are dreptate atunci când pretinde că religia este mai întâi și întâi o credință primitivă în ceva, urmată apoi de căutarea de valori. Religia este înainte de toate o căutare de valori, care formulează apoi un sistem de crezuri interpretative. Este mult mai ușor ca oamenii să cadă de acord în privința unor valori religioase

- în privința țărilor - decât în privința crezurilor - a interpretărilor. Aceasta explică cum se face că religia poate accepta valorile și țările, în vreme ce prezintă fenomenul derutant de a continua să admită sute de crezuri contradictorii - credo-uri. Aceasta explică și de ce o persoană dată își poate continua experiența religioasă în vreme ce abandonează sau modifică multe dintre crezurile ei religioase. Religia subzistă în ciuda schimbărilor revoluționale din credințele religioase. Nu teologia produce religia, ci religia este cea care dă naștere filozofiei teologice.

103:1.5 (1130.4) Faptul că persoanele religioase au crezut în multe lucruri eronate nu infirmă religia, căci ea este întemeiată pe recunoașterea valorilor și este validată de credința experienței religioase personale. Religia se bazează așadar pe experiența și pe gândirea religioasă; teologia, filozofia religiei, este o încercare onestă de a interpreta această experiență; asemenea crezuri interpretative pot să fie juste sau false, sau ele pot fi un amestec de adevăr și de eroare.

103:1.6 (1130.5) Faptul de a recunoaște în mod conștient valorile spirituale este o experiență care transcende ideea. Nici o limbă umană nu are cuvânt pentru a desemna „senzația”, „simțământul”, „intuiția” sau „experiența” pe care am ales-o pentru a denumi conștiința de Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu care sălășluiește în om nu este personal - Ajustorul este prepersonal - dar acest Veghetor prezintă o valoare și emană un parfum de divinitate care sunt personale în sensul cel mai elevat și infinit al cuvântului. Dacă Dumnezeu nu ar fi cel puțin personal, el nu ar putea fi conștient, iar dacă nu ar fi conștient, el ar fi infrauman.

2. Religia și individul

103:2.1 (1130.6) Religia este funcțională în mintea umană. Ea este realizată în experiență înainte de a apărea în conștiința umană. Un copil există aproximativ cu nouă luni înainte de a face experiența *nașterii*. Însă nașterea religiei nu este subită; este mai degrabă o ivire treptată. Totuși, există mai devreme sau mai târziu o „zi a nașterii”. Nu intri în împărăția cerului fără a fi „născut din nou” - născut din Spirit. Multe nașteri spirituale sunt însoțite de mari chinuri spirituale și de tulburări psihologice pronunțate, după cum multe nașteri fizice sunt caracterizate prin „nașteri anevoioase” sau prin alte anomalii de „travaliu”. Alte nașteri spirituale reprezintă o creștere normală și naturală a recunoașterii valorilor supreme cu o intensificare a experienței spirituale, deși nici o dezvoltare religioasă nu se produce fără un efort conștient și fără hotărâri pozitive și individuale. Religia nu este niciodată o experiență pasivă, o atitudine negativă. Ceea ce se numește nașterea religiei nu este în mod direct asociat cu așa-zisele experiențe de convertire care caracterizează în mod obișnuit episoadele religioase ce se produc mai târziu în viață ca urmare a conflictelor mentale, a refulărilor emoționale, precum și a bulversărilor de temperament.

103:2.2 (1131.1) Însă acele persoanele care au fost astfel educate de părinții lor încât să crească cu conștiința de a fi copiii unui Tată celest iubitor nu ar trebui să-i privească cu ochi răi pe tovarășii lor muritori care nu au putut atinge conștiința comuniunii cu Dumnezeu decât trecând printr-o criză psihologică, printr-o tulburare emoțională.

103:2.3 (1131.2) Terenul evolutiv al minții umane în care încolțește sămânța religiei revelate este natura morală care dă atât de devreme naștere unei conștiințe sociale. Primele imbolduri ale naturii umane a unui copil nu au de-a face cu sexualitatea, cu culpabilitatea sau cu orgoliul personal, ci mai degrabă cu imboldurile justiției și ale echității, cu o nevoie de bunăvoință - de servire ajutoare pe lângă tovarășii săi. Când asemenea treziri morale precoc sunt nutrite, se produce o dezvoltare treptată a vieții religioase, relativ degajată de conflicte, de tulburări și de crize.

103:2.4 (1131.3) Orice ființă umană are de foarte devreme un fel de conflict între impulsurile ei egocentrice și impulsurile sale altruiste, și, de multe ori, prima sa experiență de a fi conștientă de Dumnezeu se poate să provină din căutarea sa după un ajutor supraomnesc pentru a rezolva asemenea conflicte morale.

103:2.5 (1131.4) Psihologia unui copil este de la natură pozitivă, nu negativă. Numeroase persoane sunt negative ca urmare a educației lor. Atunci când spunem că copiii sunt pozitivi, ne referim la impulsurile lor morale, la acele puteri mentale a căror apariție semnalează sosirea Ajustorului.

103:2.6 (1131.5) În emergența conștiinței religioase și în absența învățăturilor greșite, mintea unui copil normal se îndreaptă, în mod pozitiv, către dreptatea morală și către ajutorul social, mai degrabă decât în mod negativ, îndepărtându-se de păcat și de vinovăție. Se poate să existe sau nu un conflict în dezvoltarea experienței religioase, însă inevitabilele decizii, eforturi și funcțiuni ale voinței umane sunt întotdeauna prezente.

103:2.7 (1131.6) Alegerea morală este de obicei mai mult sau mai puțin însoțită de conflicte morale, și tot acest întreg conflict din mintea copilului se produce între pornirile egoismului și impulsurile altruismului. Ajustorul Gândirii ține seama de mobilurile egoiste ale personalității, dar ia măsuri pentru a atribui o ușoară preferință impulsurilor altruiste care conduc la țelul fericirii umane și la bucuriile din împărăția cerurilor.

103:2.8 (1131.7) Când o ființă morală alege să fie altruistă în fața unei înclinații spre egoism, ea face o experiență religioasă primitivă. Nici un animal nu poate să facă o astfel de alegere; această decizie este atât omenească cât și religioasă. Ea îmbrățișează faptul conștiinței de Dumnezeu și dovedește un îndemn către serviciul social, baza fraternității oamenilor. Atunci când, printr-un act de liber arbitru, mintea alege o judecată morală dreaptă, această decizie constituie o experiență religioasă.

103:2.9 (1131.8) Cu toate acestea, înainte ca un copil să se dezvolte suficient pentru a dobândi capacitatea morală, deci pentru a fi capabil de a alege servirea altruistă, el a dezvoltat deja o natură egoistă puternică și foarte unificată. Această situație de fapt este ceea ce dă naștere teoriei luptei dintre naturile „superioare” și „inferioare”, dintre „vechiul om al păcatului” și „noua natură” a grației. Foarte devreme în viață, un copil normal începe să învețe că este mai „binecuvântat să dai decât să primești”.

103:2.10 (1131.9) Omul are tendința să identifice sinele său, egoul său, cu impulsul său de a se servi pe sine. Prin contrast, el tinde să identifice voința de a fi altruist cu o influență din afara lui - cu Dumnezeu. Într-adevăr, această judecată este justă, căci toate aceste

dorințe altruiste își au efectiv originea în călăuzirea Ajustorului Gândirii interior, iar acest Ajustor este un fragment de Dumnezeu. Conștiința umană leagă din nou impulsul Veghetorului la tendința de a fi altruist, de a gândi frățește; cel puțin aceasta este experiența primă și fundamentală a minții copilului. Atunci când copilul, crescând, nu reușește să își unifice personalitatea, tendința altruistă poate să se hipertrofieze până într-acolo încât să dăuneze serios bunăstării sinelui. O conștiință lipsită de discernământ poate deveni răspunzătoare de multe conflicte, de griji și de amărăciuni, de nefericiri umane fără sfârșit.

3. Religia și rasa umană

103:3.1 (1132.1) Cu toate că credințele în spirite, în vise, precum și în diverse alte superstiții au jucat toate un rol în originea evolutivă a religiilor primitive, nu ar trebui neglijată influența clanului sau spiritului de solidaritate tribal. Relațiile de grup au reprezentat o situație socială similară celei care a provocat conflictul dintre egoism și altruism în natura morală a minții umane primitive. În pofida credinței lor în spirite, nativii australieni își focalizează încă religia asupra clanului. Cu timpul, aceste concepte religioase tind să se personalizeze, mai întâi sub forma animalelor, iar mai târziu sub forma unui supraom sau a unui Dumnezeu. Chiar și rasele inferioare, precum boșimaniile africani, care nu cred nici chiar în totemuri, recunosc o deosebire între interesul personal și interesul colectiv, o distincție primitivă între valorile seculare și valorile sacre. Dar grupul

social nu este sursa experienței religioase. Independent de influența tuturor contribuțiilor primitive la religia inițială a oamenilor, subzistă faptul că veritabilul imbold religios își are originea în prezențele spirituale autentice care activează voința de a fi altruist.

103:3.2 (1132.2) Credința primitivă în minunile și în misterele naturale, mana impersonală, lasă să se prevestească religia ulterioară. Mai devreme sau mai târziu, totuși, religia în evoluție cere individului să facă unele sacrificii personale pentru binele grupului său social, să înfăptuiască ceva pentru a face alte persoane mai fericite și mai bune. În cele din urmă, religia este menită să devină servirea lui Dumnezeu și a oamenilor.

103:3.3 (1132.3) Religia este făcută pentru a modifica anturajul omului, dar o mare parte a religiei muritorilor de astăzi a devenit neputincioasă în a reuși ceva. Prea adesea, anturajul este cel care a dominat religia.

103:3.4 (1132.4) Amintiți-vă că, în religia tuturor epocilor, experiența cea mai importantă este simțământul privitor la valorile morale și la semnificațiile sociale, și nu gândirea despre dogmele teologice sau despre teoriile filozofice. Religia evoluează favorabil atâta timp cât elementul magic este înlocuit de conceptul de morală.

103:3.5 (1132.5) Evoluția omului a trecut prin superstițiile manei, prin magie, prin adorarea naturii, prin frica de spirite și prin cultul animalelor, pentru a ajunge la diverse ceremonii prin care atitudinile religioase individuale au devenit reacțiile colective ale clanului. Ceremoniile au fost apoi focalizate și cristalizate în credințe tribale, și în cele din urmă aceste temeri și aceste credințe au fost personalizate

în zei. Dar, în toată această evoluție religioasă, elementul moral nu a fost niciodată totalmente absent. Imboldul lui Dumnezeu în om a fost întotdeauna puternic. Aceste influențe puternice - una umană și cealaltă divină - au asigurat supraviețuirea religiei prin vicisitudinile epocilor, cu toate că ea a fost foarte adesea pe cale de a fi spulberată de sutele de tendințe subversive și de antagonisme ostile.

4. Comuniunea spirituală

103:4.1 (1133.1) Diferența caracteristică dintre o reuniune socială și o adunare religioasă rezidă în faptul că, spre deosebire de prima, cea de-a doua este impregnată de o atmosferă de *comuniune*. În felul acesta, asocierea umană generează un sentiment de comunitate cu divinul, și acesta este începutul adorării în comun. Împărtășirea unei mese comune a fost primul tip de comuniune socială, și, în consecință, religiile primitive au dat dispoziții ca o parte a sacrificiului ceremonial să fie consumată de fideli. Chiar și în creștinism, Cina Domnului păstrează acest mod de comuniune. Atmosfera comuniunii procură o perioadă odihnitoare și reconfortantă de relaxare în conflictul egocentrismului cu presiunea altruistă a Veghetorului spiritual interior. Iar acesta este preludiul veritabilului cult - practica prezenței lui Dumnezeu, care se manifestă prin emergența fraternității oamenilor.

103:4.2 (1133.2) Când omul primitiv simțea că comuniunea lui cu Dumnezeu a fost întreruptă, el a recurs la un sacrificiu, într-un efort de ispășire, pentru a restabili relațiile amicale. Foamea și setea de

dreptate conduc la descoperirea adevărului, și adevărul crește idealurile, iar lucrul acesta creează noi probleme pentru individul religios. Într-adevăr, idealurile noastre tind să crească în progresie geometrică, în timp ce aptitudinea noastră de a trăi la înălțimea lor nu sporește decât în progresie aritmetică.

103:4.3 (1133.3) Sentimentul de vinovăție (nu conștiința păcatului) provine fie din întreruperea comuniunii spirituale, fie din decăderea idealurilor morale. Voi nu vă puteți degaja de această situație supărătoare decât dându-vă seama că idealurile voastre cele mai elevate nu sunt în mod necesar sinonime cu voința lui Dumnezeu. Omul nu poate spera să trăiască la înălțimea idealurilor sale cele mai elevate, dar el poate să fie fidel intenției sale de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni din ce în ce mai asemănător cu el.

103:4.4 (1133.4) Isus a desființat toate ceremoniile de sacrificiu și de ispășire. El a distrus baza acestei întregii culpabilități fictive și a sentimentului de izolare în univers, proclamând că omul este copilul lui Dumnezeu. Religia creatură-Creator a fost plasată pe o bază copii-părinți. Dumnezeu devine un Tată iubitor pentru fiicele și fii săi muritori. Toate ceremoniile care nu fac în mod legitim parte din această relație intimă de familie sunt abrogate pentru totdeauna.

103:4.5 (1133.5) Dumnezeu Tatăl nu îl tratează pe om, copilul său, pe baza virtuților sau a meritelor lui actuale, ci recunoscând mobilurile copilului - scopul și intenția creaturii. Este vorba de o relație de la părinte la copil, și această asociere este animată de iubire divină.

5. Originea idealurilor

103:5.1 (1133.6) Mentea evolutivă primitivă dă naștere unui sentiment de datorie socială și de obligație morală, provenite în principal dintr-o frică emoțională. Tendința mai pozitivă la servire socială și idealismul altruist provin din impulsul direct al spiritului divin care sălășluiește în mintea umană.

103:5.2 (1133.7) Ideea-ideal de a face bine altora - impulsul de a refuza ceva egoului în profitul aproapelui tău - este mai întâi foarte circumscrisă. Oamenii primitivi nu îi consideră ca fiind aproapele lor decât pe oamenii foarte apropiați de ei, pe cei care fac o bună vecinătate cu ei. Pe măsură ce civilizația progresează, conceptul noțiunii de „aproape” se amplifică pentru a îngloba clanul, tribul, națiunea. Apoi, Isus a lărgit noțiunea aproapelui până la a îmbrățișa întregul omenirii, mergând până la a zice că ar trebui să ne iubim dușmanii. Și există ceva în interiorul oricărei ființe umane normale care îi spune că această învățătură este morală - justă. Chiar și cei care pun cel mai puțin în practică acest ideal, admit că el este just în teorie.

103:5.3 (1134.1) Toți oamenii recunosc moralitatea acestui impuls uman universal de a fi dezinteresat și altruist. Umaniștii atribuie originea acestui impuls acțiunii naturale a minții materiale.

Persoanele religioase recunosc mai corect că elanul cu adevărat dezinteresat al minții umane este un răspuns la călăuzirea spirituală interioară a Ajustorului Gândirii.

103:5.4 (1134.2) Nu se poate să te bizui întotdeauna pe interpretarea umană a conflictelor primitive dintre voința egocentrică și voința heterocentrică. Numai o personalitate destul de bine unificată poate să arbitreze certurile multiforme dintre apetiturile ego-ului și conștiința socială în înflorire. Sinele nostru are drepturi, la fel ca și acela al

aproapelui nostru. Nici unul nici celălalt nu pot pretinde să acapareze exclusiv atenția și serviciul individului. Neputința de a rezolva această problemă dă naștere tipurilor celor mai primitive de sentimente omenești de vinovăție.

103:5.5 (1134.3) Pentru a atinge fericirea umană, trebuie ca dorința egoistă a sinelui și presiunea altruistă a sinelui superior (spiritul divin) să fie coordonate și reconciliate prin voința unificată a personalității care se integrează și supraveghează. Mintea oamenilor evolutivi se confruntă mereu cu problema complexă a arbitrării controverselor dintre expansiunea naturală a impulsurilor emoționale și credința morală a imboldurilor altruiste întemeiate pe clarviziunea spirituală - pe reflectarea religioasă autentică.

103:5.6 (1134.4) Încercarea de a face bine atât pentru tine însuși cât și pentru cât mai multe alte individualități prezintă o problemă care nu se poate rezolva întotdeauna într-o manieră satisfăcătoare într-un cadru din spațiu-timp. În cursul unei vieți eterne, asemenea antagonisme pot fi rezolvate, dar, într-o scurtă viață umană, ele nu au soluție. Isus făcea aluzie la acest paradox atunci când spunea: „Cel care își va salva viața o va pierde, dar cel care își va pierde viața de dragul împărăției, o va găsi.”

103:5.7 (1134.5) Urmărirea idealului - strădania de a deveni asemeni lui Dumnezeu - este un efort continuu înainte de moarte și după ea. Viața după moarte nu este esențialmente diferită de existența muritoare. Tot ceea ce facem bine în această viață contribuie direct la înălțarea vieții viitoare. Adevărata religie nu favorizează nici indolența morală nici lăncezeala spirituală prin încurajarea speranței zadarnice că toate virtuțile unui caracter nobil v-ar fi fost atribuite pur

și simplu ca rezultat al trecerii prin porțile morții naturale. Adevărata religie nu minimalizează eforturile omului pentru a progresa pe durata vieții lui pământești. Orice câștig uman contribuie direct la îmbogățirea primelor stadii ale experienței supraviețuirii nemuritoare.

103:5.8 (1134.6) Dacă omul este învățat că toate impulsurile altruiste sunt pur și simplu dezvoltarea instinctului său gregar natural, aceasta este fatal pentru idealismul său. În schimb, el este înnobilit și puternic stimulat atunci când învață că imboldurile superioare ale sufletului său emană din forțele spirituale care sălășluiesc în mintea de muritor.

103:5.9 (1134.7) Atunci când un om înțelege pe deplin că în el trăiește ceva etern și divin și face eforturi acolo în el, acest lucru îl înalță în afara lui și dincolo de el. Astfel, o credință vie în originea supraumană a idealurilor noastre validează crezul nostru că suntem fii lui Dumnezeu, și face reale convingerile noastre altruiste, sentimentul nostru de fraternitate umană.

103:5.10 (1134.8) În domeniul lui spiritual, omul posedă cu adevărat un liber arbitru. Omul muritor nu este nici un sclav neputincios al suveranității inflexibile a unui Dumnezeu atotputernic nici victima fatalității disperante a unui determinism cosmic mecanicist. Omul este într-adevăr arhitectul propriului său destin etern.

103:5.11 (1135.1) Constrângerea nu îi poate nici salva nici înnobilă pe oameni. Creșterea spirituală emană din interiorul sufletului în evoluție. Constrângerea poate deforma personalitatea, dar nu stimulează niciodată creșterea. Nici chiar constrângerea educației nu aduce decât un ajutor negativ, în sensul că ea poate contribui la

împiedicarea experiențelor dezastruoase. Creșterea spirituală își atinge maximul ei atunci când toate constrângerile exterioare sunt reduse la minimum. Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertate. Omul se dezvoltă mai bine atunci când presiunile căminului, ale comunității, ale Bisericii și ale Statului sunt cât se poate de mici, dar nu ar trebui să se tragă concluzia că, într-o societate progresivă, căminele, instituțiile sociale, Biserica și Statul nu își au și ele locul lor.

103:5.12 (1135.2) Când un membru al unui grup religios social s-a conformat cerințelor grupului, el ar trebui să fie încurajat să se bucure de libertatea religioasă și de faptele experienței religioase. Siguranța unui grup religios depinde de unitatea sa spirituală și nu de uniformitatea sa teologică. Membrii unui grup religios ar trebui să poată să se bucure de libertatea de a gândi liber fără a deveni obligatoriu „liber cugetători”. Mari speranțe sunt îngăduite oricărei Biserici care îl adoră pe Dumnezeu cel viu, care validează fraternitatea oamenilor, și care îndrăznește să-i elibereze pe toți membrii ei de orice constrângere dogmatică.

6. Coordonarea filozofică

103:6.1 (1135.3) Teologia este studiul acțiunilor și al reacțiilor spiritului uman. Ea nu va putea niciodată deveni o știință, deoarece trebuie să fie întotdeauna mai mult sau mai puțin conjugată cu psihologia în expresia ei personală și cu filozofia în descrierile ei

sistematice. Teologia este întotdeauna studiul religiei *voastre*; studiul religiei altuia este psihologia.

103:6.2 (1135.4) Când omul abordează studiul și observarea universului său din *exterior*, el dă naștere diverselor științe fizice. Când abordează cercetarea de sine și a universului din *interior*, el dă naștere teologiei și metafizicii. Arta ulterioară a filozofiei se dezvoltă într-un efort de a armoniza numeroasele discordanțe care apar în mod necesar, la prima vedere, între descoperirile și învățăturile acestor două moduri diametral opuse de a studia universul de lucruri și de ființe.

103:6.3 (1135.5) Religia se interesează, din punct de vedere spiritual, de conștiința *caracterului interior* al experienței umane. Natura spirituală a omului îi oferă ocazia de a întoarce universul din afară către interior. Este deci adevărat că, dacă orice creație este văzută din interiorul experienței personalității, ea pare a fi de natură spirituală.

103:6.4 (1135.6) Atunci când omul inspectează universul în mod analitic cu ajutorul facultăților materiale ale simțurilor lui fizice și al percepțiilor mentale asociate, cosmosul pare să fie mecanic și material-energetic. Această tehnică de studiu a realității constă în întoarcerea universului dinspre interior către exterior.

103:6.5 (1135.7) Un concept filozofic logic și coerent al universului nu poate fi clădit nici pe postulatele materialismului nici pe acelea ale spiritualismului, căci aceste două sisteme de gândire aplicate universal dau prin forța împrejurărilor o imagine deformată despre cosmos, primul având contact cu un univers întors din afară către interior, iar al doilea pricepând natura unui univers dinăuntru către

afară. Nici știința nici religia singure nu pot niciodată spera să ajungă, în ele însele și prin ele însele, la o înțelegere adecvată a adevărilor și a relațiilor universale fără a fi călăuzite de filozofia umană și iluminate de revelația divină.

103:6.6 (1136.1) Spiritul interior al omului trebuie, pentru expresia sa și pentru propria sa realizare, să depindă întotdeauna de mecanismul și de tehnica minții. Tot astfel, experiența umană exterioară a realității materiale se bazează pe conștiința mentală a personalității care experimentează. De aceea, experiențele umane spirituale și materiale, interioare și exterioare, sunt întotdeauna în corelație cu funcția minții și condiționate, cât privește realizarea lor conștientă, prin activitatea minții. Omul face experiența materiei în mintea sa. El face experiența realității spirituale în sufletul său, dar devine conștient de această experiență în mintea sa. Intellectul este armonizatorul mereu prezent pentru condiționarea și calificarea totalității experienței umane. Lucrurile-energie și valorile spirituale sunt colorate de interpretarea lor făcută prin procedeele mentale ale conștiinței.

103:6.7 (1136.2) Dificultatea pe care o încercați în a coordona mai armonios știința și religia provine din aceea că voi ignorați complet domeniul intermediar al lumii morontiale a ființelor și a lucrurilor. Universul local cuprinde trei grade, sau stadii, de manifestare a realității: materia, morontia și spiritul. Apropierea morontială aplanează toate divergențele dintre descoperirile științelor fizice și funcționarea spiritului religiei. Rațiunea este tehnica de comprehensiune a științelor; credința este tehnica de clarviziune a religiei; mota este tehnica nivelului morontial. Mota este o sensibilitate la realitatea supramaterială care începe să compenseze o

credință nedesăvârșită; ea are drept substanță cunoașterea-rațiune și drept esență credința-clarviziune. Mota este o reconciliere suprafilozofică a percepțiilor divergente ale realității care nu poate fi atinsă de personalitățile materiale; ea este întemeiată în parte pe experiența de a fi supraviețuit vieții materiale în carne. Însă mulți muritori au recunoscut că erau doritori să posede o metodă pentru concilierea efectelor reciproce din domeniile larg separate de știință și de religie. Metafizica este rezultatul zadarnicelor eforturi omenești pentru a trece peste această prăpastie recunoscută, însă metafizica omenească a adus mai multă confuzie decât lumină. Metafizica reprezintă efortul bine intenționat, dar inutil, al omului de a compensa absența motei morontiale.

103:6.8 (1136.3) Metafizica se revelează ca un eșec; cât despre mota, oamenii nu o pot percepe. Revelația este singura tehnică pentru a compensa, în lumea materială, absența sensibilității la adevărul pe care îl aduce mota. Revelația clarifică cu autoritate dezordinea metafizicii dezvoltate prin raționament pe o planetă evolutivă.

103:6.9 (1136.4) Știința este încercarea omului de a studia mediul lui fizic, lumea energiei-materiei; religia este experiența omului cu cosmosul valorilor spirituale; filozofia este dezvoltată de efortul mental al omului pentru organizarea și corelarea descoperirilor acestor concepte larg separate, pentru a obține ceva de felul unei atitudini raționale și unificate față de cosmos. Filozofia, clarificată de revelație, funcționează în mod acceptabil în absența motei și în prezența prăbușirii și a falimentului raționamentului uman substituit pentru mota - metafizica.

103:6.10 (1136.5) Omul primitiv nu face diferență între nivelul energiei și cel al spiritului. Oamenii rasei violet și succesorii lor andiți au fost cei care au încercat, cei dintâi, să separe factorii matematici de factorii volitivi. Oamenii civilizați au mers din ce în ce mai aproape, pe urmele grecilor primitivi și a sumerienilor, care făceau distincție între însuflețit și neînsuflețit. Pe măsură ce civilizația va progresa, filozofia va trebui să umple abisurile tot mai vaste dintre conceptul de spirit și conceptul de energie. Dar, în timpul din spațiu, aceste divergențe sunt unificate în Suprem.

103:6.11 (1137.1) Știința trebuie întotdeauna să se întemeieze pe rațiune, deși imaginația și ipotezele o ajută să își extindă frontierele. Religia va depinde veșnic de credință, deși rațiunea are o influență stabilizatoare și este un servitor util. Au existat întotdeauna și vor exista întotdeauna interpretări înșelătoare ale fenomenelor lumii naturale și ale lumii spirituale, numite pe nedrept științe și religii.

103:6.12 (1137.2) Plecând de la înțelegerea incompletă a științei, de la slaba ei întemeiere pe religie și de la încercările sale eșuate din metafizică, omul a încercat să-și construiască formulele de filozofie. Într-adevăr, omul modern ar construi o filozofie valabilă și atrăgătoare despre sine însuși și despre universul lui, cu condiția ca indispensabila și foarte importanta legătură metafizică dintre lumile materiei și ale spiritului să nu fie ruptă, metafizica revelându-se incapabilă să arunce o punte peste abisul morontial dintre domeniul fizic și domeniul spiritual. Omului modern îi lipsește conceptul de minte morontială și de materie morontială, iar *revelația* este singura tehnică pentru a remedia această carență de date conceptuale de care omul are o nevoie urgentă pentru a edifica o filozofie logică a

universului și pentru a ajunge să înțeleagă într-un mod satisfăcător locul sigur și cert pe care îl ocupă în acest univers.

103:6.13 (1137.3) Revelația este singura speranță a omului evolutiv de a astupa abisul morontial. Fără ajutorul motei, credința și rațiunea nu pot nici concepe nici construi un univers logic. Fără clarviziunea motei, muritorul nu poate discerne nici bunătatea, nici dragostea, nici adevărul în fenomenele lumii materiale.

103:6.14 (1137.4) Când filozofia umană tinde puternic spre lumea materiei, ea devine raționalistă sau *naturalistă*. Când filozofia se înclină cu precădere spre nivelul spiritual ea devine *idealistă* și chiar mistică. Când filozofia are nefericirea de a se sprijini pe metafizică, ea devine inevitabil *sceptică*, încurcată. În trecut, cele mai multe evaluări intelectuale și ale cunoștințelor umane au suferit una dintre aceste trei deformări de percepție. Filozofia nu îndrăznește să emită interpretările ei despre realitate în mod liniar, la fel ca logica. Ea trebuie întotdeauna să țină cont de simetria eliptică a realității și de curbura esențială a tuturor conceptelor despre relații.

103:6.15 (1137.5) Filozofia cea mai elevată pe care omul muritor o poate atinge trebuie să fie logic bazată pe rațiunea științei, pe credința religiei și pe clarviziunea adevărului oferit de revelație. Prin această uniune, omul poate compensa întrucâtva neputința sa de a dezvolta o metafizică adecvată și inaptitudinea sa de a înțelege mota morontiei.

7. Știința și religia

103:7.1 (1137.6) Știința este susținută de rațiune, religia de credință. Deși credința nu se fondează pe rațiune, ea este rațională, și, cu toate că este independentă de logică, ea este totuși încurajată de o logică sănătoasă. Nici chiar o filozofie ideală nu poate hrăni credința; într-adevăr, împreună cu știința, credința reprezintă însăși sursa unei asemenea filozofii. Credința, clarviziunea religioasă a oamenilor, nu poate fi propovăduită cu certitudine decât prin revelație; ea nu poate fi sporită cu certitudine decât prin experiența personală a muritorilor, cu prezența Ajustorului spiritual al lui Dumnezeu care este spirit.

103:7.2 (1137.7) Adevărata mântuire este tehnica de evoluție divină a mentalului uman de la identificarea cu materia, trecând prin târâmurile legăturii morontiale, până la statutul universal superior de corelare spirituală. La fel cum, în evoluția terestră, instinctul intuitiv material precede apariția cunoașterii sprijinite pe rațiune, tot astfel și manifestarea clarviziunii spirituale intuitive lasă să se întrevadă apariția ulterioară a rațiunii și a experienței morontiale, iar apoi spirituale, în programul divin al evoluției celeste, al cărui rol este de a transmuta potențialele omului temporal în actualele și în divinitatea omului etern, un finalitar al Paradisului.

103:7.3 (1138.1) Pe măsură ce un ascendent se avântă spre interior și spre Paradis pentru a dobândi experiența lui Dumnezeu, el se avântă și spre exterior și spre spațiu pentru a înțelege, în termeni de energie, cosmosul material. Progresul științei nu se limitează la viața terestră a omului; experiența lui ascensională din univers și din supraunivers va fi, într-o mare măsură, studiul transmutărilor de energie și al metamorfozelor materiei. Dumnezeu este spirit, dar Deitatea este unitate, iar unitatea deității nu înglobează numai valorile spirituale ale

Tatălui universal și ale Fiului Etern, ci ea este de asemenea instruită de faptele energetice ale Controlorului Universal și de Insula Paradisului. Cât despre aceste ultime două faze ale realității universale, ele sunt perfect legate în relațiile mentale ale Autorului Asociat și unificate pe nivelul finit în Deitatea emergentă a Ființei Supreme.

103:7.4 (1138.2) Uniunea atitudinii științifice și a clarviziunii religioase prin intermediul filozofiei experimentale face parte din lunga experiență umană de ascensiune în Paradis. Aproximările matematice și certitudinile clarviziunii au avut întotdeauna nevoie de funcția armonizatoare a logicii mentale, pe toate nivelele de experiență inferioare realizării maxime a Supremului.

103:7.5 (1138.3) Dar logica nu va reuși niciodată să armonizeze descoperirile științei și viziunile de ansamblu ale religiei decât dacă personalitățile, sub cele două aspecte ale lor, științific și religios, nu sunt dominate de adevăr și sincer doritoare să-l urmeze oriunde va conduce, fără să-i pese de concluziile la care ar putea ajunge.

103:7.6 (1138.4) Logica este tehnica filozofiei, metoda sa de expresie. În domeniul adevăratei științe, rațiunea este întotdeauna sensibilă la logica autentică. În domeniul adevăratei religii, credința este întotdeauna logică dacă te bazezi pe punctul de vedere interior, deși ea poate să pară complet lipsită de fundament dacă te plasezi în punctul de vedere exterior al metodei științifice. Din exterior, privind către interior, universul poate să pară material; din interior, privind către exterior, același univers pare să fie în întregime spiritual. Rațiunea se trage din conștiința materială, iar credința provine din conștiința spirituală. Dar, prin intermediul unei filozofii reîntărite de

revelație, logica poate să confirme punctele de vedere, atât cel exterior cât și cel interior, și să stabilizeze astfel deopotrivă știința și religia. Astfel, prin contact comun cu logica filozofiei, știința și religia pot să se tolereze reciproc tot mai bine și să devină tot mai puțin sceptice.

103:7.7 (1138.5) În cursul dezvoltării lor, știința și religia au ambele nevoie de o autocritică mai tăioasă și mai cutezătoare, de o conștiință sporită a nedesăvârșirii statutului lor evolutiv. În știință, ca și în religie, învățătorii au adesea mult prea multă încredere în ei înșiși, și sunt prea dogmatici. Știința și religia nu pot face autocritica decât a *faptelor* care le privesc. Din momentul când ele se îndepărtează de stadiul faptelor, rațiunea abdică sau altfel degenerează rapid într-un acord de falsă logică.

103:7.8 (1138.6) Adevărul - o comprehensiune a relațiilor cosmice, a faptelor universale și a valorilor spirituale - este cel mai bine înțeles cu ajutorul Spiritului Adevărului, și prin *revelație* poate să fie cel mai bine criticat. Dar revelația nu făurește nici vreo știință, nici vreo religie; funcțiunea ei este aceea de a coordona știința și religia cu adevărul realității. În absența revelației, sau nereușind să accepte sau să înțeleagă, omul muritor a recurs întotdeauna la zadarnicele lui încercări de metafizică, aceasta fiind singurul substitut omenesc pentru revelația adevărului sau pentru mota personalității morontiale.

103:7.9 (1139.1) Știința lumii materiale îngăduie omului să controleze și, într-o oarecare măsură, să domine mediul său înconjurător fizic. Religia experienței spirituale este sursa îndemnului la fraternitate care îngăduie oamenilor să trăiască împreună în complexitățile civilizației unei ere științifice. Metafizica, dar cu siguranță mai mult revelația,

oferă un teren de întâlnire pentru descoperirile științei și ale religiei; ea face posibilă încercarea umană de a lega din nou logic aceste domenii de gândire separate, dar interdependente, într-o filozofie bine echilibrată, marcată de stabilitate științifică și de certitudine religioasă.

103:7.10 (1139.2) În stadiul muritor, nimic nu se poate dovedi la modul absolut; știința și religia sunt amândouă fondate pe ipoteze. Pe nivelul morontial, postulatele științei și ale religiei sunt susceptibile de a fi parțial dovedite prin logica motei. Pe nivelul spiritual al statutului maxim, necesitatea unei dovezi finite dispare treptat înaintea experienței efective a realității, și în prezența realității. Dar, chiar și atunci, multe lucruri de dincolo de finit rămân nedovedite.

103:7.11 (1139.3) Toate diviziunile gândirii umane se întemeiază pe anumite ipoteze care, în ciuda absenței dovezilor, sunt acceptate prin sensibilitatea la realitate, inerentă facultăților mentale umane. Știința întreprinde cariera sa de raționament atât de lăudată *presupunând* realitatea a trei lucruri: materia, mișcarea și viața. Religia începe prin ipoteza asupra validității a trei lucruri: mintea, spiritul și universul - Ființa Supremă.

103:7.12 (1139.4) Știința devine domeniul de gândire al matematicii, al energiei și al materiei temporare din spațiu. Religia nu pretinde să se ocupe numai de spiritul temporar și finit, ci și de spiritul eternității și al supremației. Numai printr-o lungă experiență a motei aceste două moduri extreme de a percepe universul pot fi făcute să furnizeze interpretări analoge asupra originilor, a funcțiilor, a relațiilor, a realităților și a destinelor. Prin intrarea în circuitul celor Șapte Maeștri Spirite este armonizată la maximum divergența dintre energie și

spirit. Prima unificare a acestei divergențe are loc în Deitatea Supremă, iar unitatea ei de finalitate se realizează în infinitatea Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul.

103:7.13 (1139.5) *Rațiunea* este actul de recunoaștere a concluziilor conștiinței cu privire la experiența din și cu lumea fizică de energie și de materie. *Credința* este actul de recunoaștere a validității conștiinței spirituale - lucru nesusceptibil de a fi omenește dovedit pe altă cale. *Logica* este progresul sintetic al unității dintre credință și rațiune în căutarea adevărului; ea se întemeiază pe facultățile mentale constitutive ale muritorilor, recunoașterea înnăscută a lucrurilor, a semnificațiilor și a valorilor.

103:7.14 (1139.6) Prezența Ajustorului Gândirii aduce o dovadă efectivă a realității spirituale. Cu toate acestea, validitatea acestei prezențe nu este demonstrabilă lumii externe, ci numai celui care face experiența acestei prezențe interioare a lui Dumnezeu. Conștiința de a avea un Ajustor se întemeiază pe receptarea intelectuală a adevărului, pe percepția supramentală a bunătății și pe motivația personalității de a iubi.

103:7.15 (1139.7) Știința descoperă lumea materială, religia o evaluează, iar filozofia încearcă să interpreteze semnificațiile ei coordonând punctul de vedere material științific cu conceptul spiritual religios. Cu toate acestea, istoria este un domeniu în care știința și religia s-ar putea să nu se pună în deplin de acord niciodată.

8. Filozofia și religia

103:8.1 (1140.1) Cu toate că știința și filozofia pot ambele admite probabilitatea lui Dumnezeu prin rațiunea și prin logica lor, numai un om condus de spirit în experiența sa religioasă personală poate afirma cu certitudine că această Deitate supremă și personală există. Prin tehnica unei asemenea întrupări a adevărului viu, ipoteza filozofică a probabilității lui Dumnezeu devine o realitate religioasă.

103:8.2 (1140.2) Confuzia cu privire la certitudinea empirică a lui Dumnezeu provine din interpretările și din descrierile neasemănătoare ale acestei experiențe făcute de indivizi distincți și de oameni de rase diferite. Experimentarea lui Dumnezeu se poate să fie pe deplin valabilă, dar discursurile *cu privire la* Dumnezeu sunt intelectuale și filozofice, deci divergente și adesea amăgitoare până la a fi pierduți în ele.

103:8.3 (1140.3) Un bărbat bun și nobil poate fi perfect îndrăgostit de soția sa, dar absolut incapabil să treacă într-o manieră satisfăcătoare un examen scris referitor la psihologia dragostei conjugale. Un alt bărbat care își iubește puțin sau nu o iubește deloc pe consoarta sa poate să treacă foarte onorabil acest examen. Maniera imperfectă în care cel care iubește percepe adevărata natură a obiectului iubit nu invalidează câtuși de puțin realitatea sau sinceritatea iubirii lui.

103:8.4 (1140.4) Dacă credeți cu adevărat în Dumnezeu - dacă îl cunoașteți și îl iubiți prin credință - nu îngăduiți în nici un fel ca realitatea acestei experiențe să fie minimalizată sau depreciață prin insinuările dubitative ale științei, prin tertipurile logicii, prin postulatele filozofiei sau prin subtilele sugestii ale sufletelor bine intenționate care ar vrea să creeze o religie fără Dumnezeu.

103:8.5 (1140.5) Certitudinea persoanei religioase care îl cunoaște pe Dumnezeu nu ar trebui să fie tulburată de incertitudinea materialiştilor neîncrezători. Mai degrabă credința profundă și certitudinea neclintită a credinciosului bazat pe experiență sunt cele ce ar trebui să lanseze o puternică provocare incertitudinii necredincioșilor.

103:8.6 (1140.6) Pentru a face maximum de servicii științei și religiei, filozofia ar trebui să evite cele două extreme, materialismul și panteismul. Numai o filozofie care recunoaște realitatea personalității - permanența în prezența schimbării - poate să aibă o valoare morală pentru om și să se servească de legătura dintre teoriile științei materiale și cele ale religiei spirituale. Revelația vine să compenseze slăbiciunile filozofiei în evoluție.

9. Esența religiei

103:9.1 (1140.7) Teologia se ocupă de conținutul intelectual al religiei; metafizica (revelația) tratează aspectele ei filozofice. Experiența religioasă *este* conținutul spiritual al religiei. Experiența spirituală a religiei personale rămâne autentică și valabilă în ciuda fanteziilor mitologice și a iluziilor psihologice ale conținutului intelectual al religiei, în ciuda ipotezelor eronate ale metafizicii și a tehnicilor de auto-înșelare, în ciuda deformărilor politice și a travestirilor socio-economice ale conținutului filozofic al religiei.

103:9.2 (1140.8) Religia nu se referă numai la modurile de a gândi, ci și la modurile de a simți, de a acționa și de a trăi. Gândirea este cea

mai strâns legată de viața materială; ea ar trebui în principal, dar nu complet, să fie dominată de rațiune și de faptele științei; ea ar trebui să fie dominată de adevăr în extinderile ei imateriale către domeniile spiritului. Oricare ar fi iluziile și erorile teologiei voastre, religia voastră poate să fie întru-totul autentică și veșnic adevărată.

103:9.3 (1141.1) Budismul în forma sa originală este una dintre cele mai bune religii fără Dumnezeu care au apărut în toată istoria evolutivă a Urantie, cu toate că această credință nu a rămas atee în cursul dezvoltării sale. Religia fără credință este o contradicție. Religia fără Dumnezeu este o incompatibilitate filozofică și o absurditate intelectuală.

103:9.4 (1141.2) Originea magică și mitologică a religiei naturale nu invalidează nici realitatea, nici adevărul religiilor ulterioare ale revelației, nici perfectă evanghelie salvatoare a religiei lui Isus. Viața și învățăturile lui Isus au despuat definitiv religia de superstițiile magiei, de iluziile mitologiei, precum și de sclavia dogmatismului tradițional. Însă magia și mitologia primitive pregătiseră foarte eficient cale unei religii ulterioare și superioare, admitând existența și realitatea valorilor și ființelor supramateriale.

103:9.5 (1141.3) Cu toate că experiența religioasă este un fenomen subiectiv pur spiritual, această experiență comportă o atitudine de credință pozitivă și vie față de domeniile cele mai elevate ale realității obiective universale. Idealul filozofiei religioase este o credință-încredere capabilă să-l facă pe om să depindă fără rezerve de iubirea absolută a Tatălui infinit al universului universurilor. Această autentică experiență religioasă transcende de departe obiectivarea filozofică a dorințelor idealiste; ea consideră efectiv mântuirea ca

dobândită, și se ocupă numai de a învăța și de a face voia Tatălui Paradisului. Această religie are drept semne credința într-un Dumnezeu suprem, speranța unei supraviețuiri veșnice și iubirea, mai ales iubirea semenilor.

103:9.6 (1141.4) Atunci când teologia domină religia, religia moare; ea devine o doctrină în loc de a fi viață. Misiunea teologiei constă numai în a facilita conștiința unei experiențe spirituale personale. Teologia constituie efortul religios de a defini, a clarifica, a expune și a justifica pretențiile bazate pe experiență ale religiei care, în ultimă analiză, nu pot fi validate decât printr-o credință vie. În filozofia superioară a universului, înțelepciunea ca și rațiunea se alătură credinței. Rațiunea, înțelepciunea și credința sunt înfăptuirile umane cele mai elevate. Rațiunea îl ajută pe om să pătrundă în lumea faptelor, a lucrurilor; înțelepciunea îl ajută să pătrundă în lumea adevărului, a relațiilor; credința îl inițiază în lumea divinității, a experienței spirituale.

103:9.7 (1141.5) Credința duce cu sine de bunăvoie rațiunea atât de departe pe cât poate rațiunea să ducă; credința își continuă apoi drumul cu înțelepciune până la deplina sa limită filozofică; după aceea, ea îndrăznește să se lanseze în călătoria fără limite și fără sfârșit a universului, în singura tovărășie a ADEVĂRULUI.

103:9.8 (1141.6) Știința (cunoașterea) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul ajutător) că rațiunea este valabilă, că universul este susceptibil de a fi înțeles. Filozofia (comprehensiunea coordonată) se întemeiază pe ipoteza inerentă (spiritul înțelepciunii) că înțelepciunea este valabilă, că este posibil ca ea să coordoneze universul material cu

cel spiritual. Religia (adevărul experienței spirituale personale) se bazează pe ipoteza inerentă (Ajustorul Gândirii) că credința este valabilă, că Dumnezeu este susceptibil de a fi cunoscut și atins.

103:9.9 (1141.7) Deplina realizare a realității vieții omenești constă în consimțământul progresiv de a crede aceste ipoteze ale rațiunii, ale înțelepciunii și ale credinței. O asemenea viață este motivată de adevăr și dominată de iubire, care sunt idealurile realității cosmice obiective ale căror existență nu poate fi demonstrată material.

103:9.10 (1142.1) Odată ce rațiunea recunoaște ceea ce este adevărat și ceea ce este fals, ea dă dovadă de înțelepciune; când înțelepciunea alege între adevărat și fals, între adevăr și eroare, ea demonstrează călăuzirea spiritului. Astfel încât rolul minții, al sufletului și al spiritului sunt întotdeauna strâns unite și funcțional asociate. Rațiunea se ocupă de cunoașterea faptelor; înțelepciunea se ocupă de filozofie și de revelație; credința se ocupă de experiența spirituală vie. Prin adevăr, omul atinge frumusețea, iar prin iubire spirituală, el se înalță la bunătate.

103:9.11 (1142.2) Credința duce la cunoașterea lui Dumnezeu și nu numai la un sentiment mistic de prezență divină. Credința nu trebuie să fie influențată în exces de consecințele ei emotive. Adevărata religie este experiența de a crede și de a ști precum și satisfacția de a simți.

103:9.12 (1142.3) Există, în experiența religioasă, o realitate care este proporțională cu conținutul ei spiritual, și această realitate este transcendentă în raport cu rațiunea, cu știința, cu filozofia, cu înțelepciunea, și cu toate celelalte înfăptuiri umane. Convingerile ce rezultă din această experiență sunt de neclintit; logica vieții religioase

desfide orice contradicție; certitudinea cunoașterii ei este supraumană; satisfacțiile care o însoțesc sunt magnific divine; curajul este de neînfrânt, devotamentele sunt necondiționale, fidelitățile sunt supreme și destinele sunt finale - veșnice, ultime și universale.

103:9.13 (1142.4) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 103](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 105](#) >>

Capitolul 104

Creșterea conceptului trinității

104:0.1 (1143.1) CONCEPTUL Trinității al religiei revelate nu trebuie confundat cu credințele în triade ale religiilor evolutive. Ideile referitoare la triade s-au născut din numeroase relații sugestive, însă mai ales datorită faptului că degetele au trei falange, pentru că sunt necesare cel puțin trei picioare pentru stabiliza un scaun, sau pentru că trei puncte de sprijin permit ridicarea unui cort; mai mult o perioadă destul de lungă, omul primitiv nu a știut să numere, decât până la trei.

104:0.2 (1143.2) În afară de anumite dublete firești, cum ar fi trecut și prezent, zi și noapte, cald și rece, bărbat și femeie, omul are în general tendința să gândească în triade: ieri, azi și mâine; răsărit amiază și apus; tată, mamă și copil. Învingătorului i se oferă trei

ovații, morții se îngroapă a treia zi, iar strigoiul este îmblânzit stropind de trei ori cu apă.

104:0.3 (1143.3) Ca o consecință acestor asocieri naturale în experiența umană, triada și-a făcut apariția în religie, și aceasta cu mult înainte ca Trinitatea paradisiacă a Deităților, ori vreunul din reprezentanții ei, să fi fost revelați omenirii. Mai târziu, perșii, hindușii, grecii, egiptenii, babilonienii, romanii, și popoarele scandinave au avut toți zei ce formau triade, însă nici acestea nu au fost trinități autentice. Zeitățile formând triade au avut toate o origine naturală și au apărut într-o perioadă sau alta printre cele mai inteligente popoare ale Urantiei. Uneori conceptul unei triade evolutive a fost amestecat cu cel al unei Trinități revelate; în aceste cazuri, este de cele mai multe ori imposibil să se facă distincție între ele.

1. Concepte Trinitare Urantiene

104:1.1 (1143.4) Prima revelație trinitară conducând la înțelegerea Trinității Paradisului a fost făcută de statul-major al Prințului Caligastia cu aproximativ o jumătate de milion de ani în urmă. Acest prim concept asupra Trinității a fost pierdut pentru lume în vremurile nesigure care au urmat rebeliunii planetare.

104:1.2 (1143.5) A doua prezentare a Trinității a fost făcută de Adam și Eva în prima și cea de-a doua grădină. Aceste învățături nu au fost în întregime șterse nici chiar în timpurile lui Machiventa Melchizedek, cu aproximativ treizeci și cinci de mii de ani mai târziu, deoarece conceptul Setiților referitor la Trinitate s-a păstrat atât în

Mesopotamia și Egipt, cât și, mai ales, în India, unde a fost perpetuat mult timp ca Agni, zeul tricefal vedic al focului.

104:1.3 (1143.6) A treia prezentare a Trinității a fost făcută de Machiventa Melchizedek, iar doctrina sa a fost simbolizată de trei cercuri concentrice pe care învățatul din Salem le purta pe platoșa sa. Machiventa a găsit însă că este foarte dificil să-i învețe pe beduinii din Palestina despre Tatăl Universal, despre Fiul Etern și despre Spiritul Infinit. Cei mai mulți dintre discipolii săi credeau că Trinitatea constă în trei Prea Înalți Norlatiadek; câțiva concepeau Trinitatea ca fiind formată din Suveranul Sistemului, Tatăl Constelației și Deitatea Creatoare a universului local; și mai puțini dintre ei reușeau să sesizeze, de foarte departe, ideea asocierii paradisiace a Tatălui, Fiului și Spiritului.

104:1.4 (1144.1) Datorită activităților misionarilor din Salem, învățăturile lui Melchizedek despre Trinitate s-au răspândit în cea mai mare parte a Eurasiei și nordului Africii. De cele mai multe ori, este dificil să se facă distincția între triade și trinității în epocile următoare Andite și cele de după Melchizedek, când ambele concepte s-au amestecat și suprapus.

104:1.5 (1144.2) Printre Hinduși, conceptul trinitar s-a înrădăcinat ca Ființă, Inteligență și Fericire. (O concepție hindusă ulterioară a fost aceea a lui Brahama, Shiva și Vishnu.) În timp ce primele descrieri ale Trinității au fost aduse din India de preoții setiți, ideile ulterioare asupra Trinității au fost introduse de misionarii din Salem și dezvoltate de gânditorii nativi ai Indiei printr-o compilare a acestor doctrine cu concepțiile triadelor evolutive.

104:1.6 (1144.3) Credința budistă a dezvoltat două doctrine de natură trinitară: prima, prezentată de Gautama Siddharta, a fost aceea a Învățătorului, a Legii și a Comunității. Ideea ulterioară, care s-a dezvoltat în rândurile discipolilor aparținând ramurilor nordice, îmbrățișa Domnul Suprem, Spiritul Sfânt și Salvatorul Încarnat.

104:1.7 (1144.4) Aceste idei ale hindușilor și ale budiștilor erau postulate trinitare reale, conținând deci ideea unei manifestări triple a unui Dumnezeu monoteist. O concepție trinitară autentică nu este doar o reuniune a trei zei separați.

104:1.8 (1144.5) Evreii aveau noțiuni despre Trinitate prin tradițiile Kenite din perioada lui Melchizedek, însă zelul lor monoteist pentru un singur Dumnezeu, Yahweh, a eclipsat toate aceste învățături într-o asemenea măsură încât, în momentul apariției lui Isus, doctrina elohimilor fusese practic eliminată din teologia iudaică. Mintea ebraică nu putea împăca conceptul trinitar cu credința monoteistă într-un Domn Unic, Dumnezeul lui Israel.

104:1.9 (1144.6) Nici practicanții credinței islamice nu au reușit să sesizeze ideea Trinității. Este întotdeauna dificil pentru un monoteism emergent, confruntat cu politeismul, să tolereze trinitarismul. Ideea de trinitate se implementează cel mai bine în religiile cu o tradiție monoteistă solidă, dublată de suplețe doctrinară. Marii monoteiști, evreii și mahomedanii, au găsit dificil faptul de a distinge între adorarea a trei zei - politeism, și trinitarism - adorarea unei Deități într-o manifestare triplă a divinității și personalității.

104:1.10 (1144.7) Isus a transmis apostolilor săi adevărul referitor la persoanele Paradisului Trinității, însă ei au crezut că vorbea la modul

figurat și simbolic. Fiind crescut în monoteismul ebraic, ei au găsit dificil faptul de a admite orice credință care părea să intre în contradicție cu conceptul lor dominant despre Yahweh. Primii creștini au moștenit prejudecăți ebraice împotriva conceptului Trinității.

104:1.11 (1144.8) Prima Trinitate a creștinismului a fost proclamată în Antiohia și constă în Dumnezeu, Cuvântul său și Înțelepciunea sa. Paul știa despre Trinitatea Paradisului a Tatălui, Fiului și Spiritului, însă predica rareori pe această temă, nefăcând mențiuni asupra ei decât în câteva scrisori către noile biserici în curs de formare. Chiar și atunci, la fel ca și ceilalți apostoli, Paul îl confunda pe Isus, Fiul Creator al universului local, cu A Doua Persoană a Deității, Fiul Etern din Paradis.

104:1.12 (1144.9) Conceptul creștin al Trinității, care a început să fie admis către sfârșitul primului secol după Christos, cuprindea Tatăl Universal, Fiul Creator din Nebadon și Slujitorul Divin din Salvington - Spiritul Mamă al universului local și consoarta creativă a Fiului Creator.

104:1.13 (1145.1) Din epoca lui Isus și până la publicarea acestor revelații, adevărata identitate a Trinității Paradisului nu a fost cunoscută pe Urantia (cu excepția câtorva persoane, cărora le-a fost special revelată). Cu toate că ideea creștină a Trinității a fost eronată ca fapt, ea era practic adevărată în privința relațiilor spirituale. Ideea nu prezenta neajunsuri decât în implicațiile ei filozofice și în consecințele ei cosmice. Numeroase persoane înzestrate cu o mentalitate cosmică aveau dificultăți în a crede că A Doua Persoană a Deității, al doilea membru al unei Trinități infinite, a sălășluit pe Urantia. În realitate, cu toate că acest lucru este adevărat în spirit, el

nu este exact în fapt. Mihailii Creatori încorporează pe deplin divinitatea Fiului Etern, însă ei nu sunt personalitatea absolută.

2. Unitate Trinitară și pluralitate a Deității

104:2.1 (1145.2) Monoteismul a apărut ca un protest filozofic împotriva inconsistenței politeismului. El s-a dezvoltat mai întâi prin organizații de tip panteon, cu o compartimentare a activităților supranaturale, apoi prin henoteismul care exaltă un singur zeu aflat deasupra celorlalți și, în cele din urmă, prin excluderea tuturor zeilor, în afara Dumnezeului Unic de valoare finală.

104:2.2 (1145.3) Trinitarismul provine din protestul experiențial împotriva imposibilității de a concepe unitatea unei Deități solitare lipsită de antropomorfism și de legături cu semnificațiile universale. Cu timpul, filozofia tinde să izoleze calitățile personale de conceptul Deității al monoteismului pur, reducând astfel această idee a unui Dumnezeu fără legături exterioare la statutul unui Absolut panteist. A fost întotdeauna dificil să se înțeleagă natura personală a unui Dumnezeu care nu are relații personale, la un nivel egal, cu alte ființe personale coordonate. Personalitatea din Deitate cere ca această Deitate să existe în relație cu alte Deități personale egale.

104:2.3 (1145.4) Recunoscând conceptul Trinității, mintea umană poate spera să sesizeze ceva din relațiile reciproce dintre iubire și lege în creațiile din timp-spațiu. Prin credința spirituală, omul percepe intuitiv iubirea lui Dumnezeu, însă el descoperă curând că această

credință spirituală nu are influență asupra legilor ordonate ale universului material. Indiferent de fermitatea credinței omului în Dumnezeu în calitate de Tată al său Paradisiac, orizonturile cosmice în expansiune cer ca el să recunoască de asemenea, ca o lege universală, realitatea Deității din Paradis și să admită suveranitatea Trinității. Această suveranitate, care se întinde din Paradis către exterior, domină chiar și universurile locale în evoluție ale Fiilor Creatori și ale Fiicelor Creative care provin din trei persoane eterne a căror unitate de deitate *este* faptul, realitatea și indivizibilitatea Trinității Paradisului.

104:2.4 (1145.5) Iar această Trinitate a Paradisului este o entitate reală - nu o personalitate, însă nu mai puțin o realitate autentică și absolută. Ea nu este o personalitate, fiind însă nu mai puțin compatibilă cu personalitățile coexistente - personalitățile Tatălui, Fiului și Spiritului. Trinitatea este o realitate a Deității care depășește suma părților sale, fiind provenită din unirea celor trei Deități Paradisiace. Calitățile, caracteristicile și funcțiunile Trinității nu sunt simpla sumă a atributelor celor trei Deități ale Paradisului. Funcțiunile Trinității reprezintă ceva unic, original și nu întrutotul previzibil dintr-o analiză a atributelor Tatălui, ale Fiului și ale Spiritului.

104:2.5 (1146.1) De exemplu, atunci când se afla pe pământ, Maestrul și-a prevenit discipolii că dreptatea nu este niciodată un act *personal*, fiind întotdeauna o funcțiune *colectivă*. În calitate de persoane, Zeii nu administrează niciodată dreptatea, ei îndeplinind însă aceeași funcțiune ca un ansamblu colectiv, în calitate de Trinitate a Paradisului.

104:2.6 (1146.2) Faptul de a sesiza conceptul asocierii trinitare a Tatălui, a Fiului și a Spiritului pregătește mintea umană pentru prezentarea ulterioară a unor alte relații de natură trinitară. Rațiunea teologică poate fi pe deplin satisfăcută cu conceptul Trinității Paradisului, însă rațiunea filozofică și cosmogonică cer recunoașterea celorlalte asocieri trinitare ale Primei Surse-Centru; este vorba mai ales de acele trinități în care Infinitul funcționează cu diferite titluri ne-paterne ale manifestări universale - relațiile dintre Dumnezeuul forței, al energiei, al puterii, al cauzalității, al reacției, al potențialului, al actualului, al gravitației, al tensiunii, al arhetipului, al principiului și al unității.

3. Trinități și Triunități

104:3.1 (1146.3) Cu toate că omenirea a reușit uneori să priceapă semnificația Trinității celor trei persoane ale Deității, logica cere ca intelectul uman să perceapă existența anumitor relații între toate cele șapte Absoluturi. Însă tot ceea ce este adevărat în ceea ce privește Trinitatea Paradisului, nu este neapărat necesar adevărat în ceea ce privește o *triunitate*, deoarece o triunitate este ceva diferit de o trinitate. Sub anumite aspecte funcționale, o triunitate poate fi analogă unei trinități, însă natura sa nu este niciodată omoloagă celei ale unei trinități.

104:3.2 (1146.4) Oamenii muritori de pe Urantia trec printr-o eră importantă de extindere a orizonturilor și de lărgire a conceptelor, iar filozofia lor cosmică trebuie să își accelereze evoluția pentru a ține

pasul cu expansiunea câmpului intelectual al gândirii umane. În măsura în care conștiința cosmică a oamenilor muritori se extinde, ea percepe relațiile reciproce a tot ceea ce descoperă în știința lor materială, filozofia lor intelectuală și intenția lor spirituală. Totuși, cu toată această credință în unitatea cosmosului, oamenii percep diversitatea întregii existențe. În ciuda tuturor conceptelor se referă la imutabilitatea Deității, omul percepe că trăiește într-un univers al schimbării constante și al creșterii experiențiale. Independent de realizarea supraviețuirii valorilor spirituale, oamenii trebuie întotdeauna să folosească matematica și prematematica forței, energiei și puterii.

104:3.3 (1146.5) Trebuie să împăcate, într-un fel sau altul, eterna completitudine a infinității cu creșterea temporală a universurilor în evoluție și cu caracterul incomplet al locuitorilor experiențiali acestora. Concepția infinității trebuie să fie oarecum segmentată și calificată pentru a permite intelectului muritor și sufletului morontial să înțeleagă acest concept cu valoare ultimă și semnificație spiritualizantă.

104:3.4 (1146.6) În timp ce rațiunea cere o unitate monoteistă a realității cosmice, experiența finită necesită postulatul Absolutelor plurale și al coordonării lor în relații cosmice. Fără existențe coordonate, diversitatea relațiilor absolute nu are nici o șansă să apară, iar diferențialele, variabilele, modificatorii, atenuatorii, calificatorii sau reductorii nu au nici o ocazie pentru a opera.

104:3.5 (1146.7) În aceste capitole, realitatea totală (infinitatea) a fost prezentată așa cum există în cele șapte Absoluturi:

104:3.6 (1146.8) 1. Tatăl Universal.

104:3.7 (1146.9) 2. Fiul Etern.

104:3.8 (1146.10) 3. Spiritul Infinit.

104:3.9 (1147.1) 4. Insula Paradisului.

104:3.10 (1147.2) 5. Deitatea Absolută.

104:3.11 (1147.3) 6. Absolutul Universal.

104:3.12 (1147.4) 7. Absolutul Necalificat.

104:3.13 (1147.5) Prima Sursă-Centru, care este Tată pentru Fiul Etern, este de asemenea Arhetip pentru Insula Paradisului. Ea este personalitatea necalificată în Fiu, dar personalitate potențializată în Deitatea Absolută. Tatăl este energie revelată în Paradisul-Havona și în același timp energie ascunsă în Absolutul Necalificat. Infinitul este întotdeauna revelat în acțiunile neîncetate ale Autorului Asociat, în timp ce funcționează etern în acțiunile compensatoare, însă nerevelate, ale Absolutului Universal. Acesta este modul în care Tatăl este pus în legătură cu cele șase Absoluturi coordonate, iar ansamblul celor șapte înglobează cercul infinității de-a lungul ciclurilor nesfârșite ale eternității.

104:3.14 (1147.6) S-ar părea că triunitatea relațiilor absolute este inevitabilă. Personalitatea caută asocierea cu o altă personalitate atât la nivel absolut, cât și la celelalte nivele. Iar asocierea celor trei personalități din Paradis face eternă prima triunitate, uniunea personală a Tatălui, a Fiului și a Spiritului. Deoarece, atunci când aceste persoane se alătură, ca *persoane*, pentru a lucra în unitate, ele constituie prin urmare o triunitate a unității funcționale: ele nu sunt o trinitate - o entitate organică, ci o triunitate, o triplă unanimitate funcțională globală.

104:3.15 (1147.7) Trinitatea Paradisului nu este o trinitate; ea nu este o unanimitate funcțională; ea este mai degrabă o Deitate nedivizată și indivizibilă. Tatăl, Fiul și Spiritul (ca persoane) pot avea o relație cu Trinitatea Paradisului, deoarece Trinitatea *este* Deitatea lor nedivizată. Tatăl, Fiul și Spiritul nu întrețin o astfel de relație față de prima trinitate, deoarece aceea *este* uniunea lor funcțională ca trei persoane. Numai în calitate de Trinitate - ca Deitate nedivizată - ele întrețin relații exterioare cu trinitatea grupării lor personale.

104:3.16 (1147.8) Acesta este modul în care Trinitatea Paradisului rămâne unică printre relațiile absolute; există mai multe triunități existențiale, însă doar o Trinitate existențială. O triunitate *nu* este o entitate. Ea este mai degrabă funcțională decât organică. Membrii ei sunt mai degrabă asociați decât corporativi. Componentele triunităților pot fi entități, însă o triunitate în sine este o asociație.

104:3.17 (1147.9) Există, cu toate acestea, un punct de comparație între trinitate și triunitate: ambele se traduc prin funcțiuni reprezentând altceva decât suma discernabilă a atributelor membrilor care o compun. Ele sunt deci comparabile din punct de vedere funcțional, însă în alt fel ele nu prezintă relații categorice. În mare, am putea spune că ele sunt legate la fel ca funcțiunea și structura. Funcțiunea asocierii triunității nu este însă funcțiunea structurii sau entității trinității.

104:3.18

(1147.10) Triunitățile nu sunt mai puțin reale; ele sunt foarte reale. În ele, realitatea totală este făcută funcțională, iar prin ele Tatăl Universal exercită un control imediat și personal asupra funcțiunilor de control ale înfinității.

4. Cele șapte Triunități

104:4.1 (1147.11) Încercând să descriem cele șapte triunități, atragem atenția asupra faptului că Tatăl Universal este membrul primordial al fiecăreia din ele. El este, a fost și va fi întotdeauna: Primul Tată-Sursă Universal, Centrul Absolut, Cauza Primă, Controlorul Universal, Furnizorul Energiei Nelimitate, Unitatea Originară, Sprijinul Necalificat, Prima Persoană a Deității, Arhetipul Cosmic Primordial și Esența Infinității. Tatăl Universal este cauza personală a Absolutului; el este absolutul Absoluturilor.

104:4.2 (1148.1) Natura și semnificația celor șapte triunități poate fi sugerată ca:

104:4.3 (1148.2) *Prima Triunitate-triunitatea personal-intențională.* Aceasta este gruparea celor trei personalități ale Deității:

104:4.4 (1148.3) 1. Tatăl Universal

104:4.5 (1148.4) 2. Fiul Etern

104:4.6 (1148.5) 3. Spiritul Infinit

104:4.7 (1148.6) Aceasta este tripla uniune a iubirii, compasiunii și a slujirii - asocierea intențională și personală a celor trei personalități paradisiace eterne. Aceasta este asociația divină paternă, iubitoare de creaturi, acționând patern și încurajând ascensiunea. Personalitățile divine ale acestei prime triunități sunt zei care conferă personalitatea, răspândesc spiritul și atribuie mintea.

104:4.8 (1148.7) Aceasta este triunitatea voinței infinite; ea acționează în întregul etern prezent și în întreaga curgere a timpului trecută-

prezentă-viitoare. Această asociere produce infinitatea volitivă și pune la dispoziție mecanismele prin care Deitatea personală devine autorevelatoare pentru creaturile cosmosului în evoluție.

104:4.9 (1148.8) *A Doua Triunitate-triunitatea de putere-arhetip.*

Indiferent că este vorba de un minuscul ultimaton, de o stea strălucitoare, de o nebuloasă care se rotește, sau chiar de universuri centrale sau suprauniversuri, de la cele mai mici la cele mari organizări materiale, arhetipul fizic - configurația cosmică - derivă din funcțiunea acestei triunități. Această asociere constă în :

104:4.10 (1148.9) 1. Tatăl-Fiu

104:4.11

(1148.10) 2. Insula Paradisului

104:4.12

(1148.11) 3. Autorul Comun

104:4.13

(1148.12) Energia este organizată de agenții cosmici ai Celei de-a Treia Sursă-Centru: energia este modelată conform arhetipului Paradisului, materializarea absolută; în spatele întregii acestei manifestări neîncetate se află însă prezența Tatălui-Fiu, a căror uniune a activat mai întâi arhetipul Paradisului, făcând să apară Havona simultan cu nașterea Spiritului Infinit, Autorul Comun.

104:4.14

(1148.13) În experiența religioasă, creaturile iau contact cu Dumnezeu care este iubire, însă o astfel de intuiție spirituală nu trebuie niciodată să eclipseze recunoașterea inteligentă a faptului universal al arhetipului pe care îl reprezintă Paradisul. Personalitățile Paradisului înregistrează adorația liber consimțită a tuturor creaturilor prin puterea irezistibilă a iubirii divine și conduc toate aceste

personalități născute din spirit în plăcerile supreme ale serviciului perpetuu al fiilor finalitari ai lui Dumnezeu. A doua trinitate este arhitectul scenei spațiale pe care se desfășoară toate aceste operațiuni; ea determină arhetipurile de configurare cosmică.

104:4.15

(1148.14) Dacă iubirea caracterizează divinitatea primei triunități, arhetipul reprezintă manifestarea galactică a celei de-a doua. Ceea ce prima trinitate este pentru personalitățile în evoluție, a doua este pentru universurile în evoluție. Arhetipul și personalitatea sunt două din marile manifestări ale actelor Prime Surse-Centru. Și indiferent cât de dificil ar fi de înțeles, nu este mai puțin adevărat că puterea-arhetip și persoana plină iubire sunt una și aceeași realitate universală; Insula Paradisului și Fiul Etern sunt revelații coordonate, însă opuse, ale naturii insondabile a Tatălui-Forță Universal.

104:4.16 (1149.1) *A treia Triunitate-triunitatea de evoluție a spiritului.*

Totalitatea manifestării spirituale își are începutul și sfârșitul în această asociere, care constă în :

104:4.17 (1149.2) 1. Tatăl Universal

104:4.18 (1149.3) 2. Fiul-Spirit

104:4.19 (1149.4) 3. Absolutul Deității.

104:4.20 (1149.5) De la puterea spiritului și până la spiritul paradisiac, orice spirit găsește expunerea realității în această asociere a purei esențe a spiritului Tatălui, a valorilor de spirit active ale Fiului-Spirit și a potențialurilor de spirit nelimitate ale Deității Absolute. Valorile existențiale ale spiritului își au geneza primordială, manifestarea completă și destinul final în această triunitate.

104:4.21 (1149.6) Tatăl există înainte de spirit, Fiul-Spirit funcționează ca spirit activ creativ, Absolutul Deității există ca spirit care cuprinde totul, chiar și ceea ce există dincolo de spirit.

104:4.22 (1149.7) *A Patra Triunitate-triunitatea infinitului energiei.* În interiorul acestei triunități se eternizează începuturile și sfârșiturile oricărei energii-realități, de la puterea spațială până la monota.

Această grupare cuprinde:

104:4.23 (1149.8) 1. Tatăl-Spirit

104:4.24 (1149.9) 2. Insula Paradisului

104:4.25

(1149.10) 3. Absolutul Necalificat

104:4.26

(1149.11) Paradisul este centrul activării energiei-forță a cosmosului - poziția Primei Surse-Centru în univers, punctul focal cosmic al Absolutului Necalificat și sursa oricărei energii. Prezent existențial în interiorul acestei triunități se găsește potențialul energetic al cosmosului infinit, din care marele univers și maestrul univers nu sunt decât manifestări parțiale.

104:4.27

(1149.12) A patra triunitate controlează în mod absolut unitățile fundamentale ale energiei cosmice și le eliberează de dominația Absolutului Necalificat direct proporțional cu apariția la Deitățile experiențiale a capacității subabsolute de a controla și stabiliza cosmosul în metamorfoză.

104:4.28

(1149.13) Această triunitate *este* forță și energie. Posibilitățile nelimitate ale Absolutului Necalificat sunt centrate în jurul absolutumului Insulei Paradisului, de unde emană agitația

inimaginabilă a liniștii, altfel statică, a Necalificatului. Iar pulsația nesfârșită a inimii materiale paradisiace a cosmosului infinit bate în armonie cu arhetipul insondabil și planul impenetrabil al Infinitului Furnizor de energie, Prima Sursă-Centru.

104:4.29

(1149.14) *A Cincia Triunitate-triunitatea infinităților reactive.*

Această asociere constă în:

104:4.30

(1149.15) 1. Tatăl Universal

104:4.31

(1149.16) 2. Universalul Absolut

104:4.32

(1149.17) 3. Absolutul Necalificat

104:4.33

(1149.18) Această grupare face eternă realizarea funcțională a infinității a tot ceea ce poate deveni actual în domeniile realității care nu aparțin deității. Această triunitate manifestă o capacitate reactivă nelimitată la acțiunile și prezențele volitive, cauzative, tensionale și arhetipale ale altor triunități.

104:4.34 (1150.1) *A Șasea Triunitate-triunitatea Deității în asociere cosmică.* Această grupare constă în :

104:4.35 (1150.2) 1. Tatăl Universal

104:4.36 (1150.3) 2. Absolutul Deității

104:4.37 (1150.4) 3. Absolutul Universal

104:4.38 (1150.5) Este asocierea Deității-în-cosmos, imanența Deității în conjuncție cu transcendența sa. Este ultima extensie a divinității pe nivelele infinității spre acele realități care se întind în afara domeniului realității deificate.

104:4.39 (1150.6) *A Șaptea triunitate-triunitatea unității infinite.*

Aceasta este unitatea funcționalității infinite manifestată în timp și eternitate, unificarea coordonată a actualelor și potențialelor. Aceste grup constă în:

104:4.40 (1150.7) 1. Tatăl Universal

104:4.41 (1150.8) 2. Autorul Comun

104:4.42 (1150.9) 3. Absolutul Universal

104:4.43

(1150.10) Autorul Comun integrează universal diferite aspecte funcționale ale întregii realități actualizate pe toate nivelele manifestării, de la cele finite la cele transcendente, continuând cu cele absolute. Absolutul Universal compensează în mod perfect diferențierile inerente aspectelor variate ale oricărei realități incomplete, de la potențialele nelimitate ale realității Deității activ-volitive și cauzative până la posibilitățile nelimitate ale realității nedivine, statice și reactive în domeniile incomprehensibile ale Absolutului Necalificat.

104:4.44

(1150.11) Când acționează în această triunitate, Autorul Comun și Absolutul Universal sunt sensibili în aceeași măsură față de prezențele Deității și nedeității, la fel cum este Prima Sursă-Centru care, în această relație, este virtual imposibil de a fi distinsă conceptual de EU SUNT.

104:4.45

(1150.12) Aceste aproximări sunt suficiente pentru a elucida conceptele triunităților. Fără a cunoaște nivelul ultim al triunităților, nu puteți să le înțelegeți pe deplin pe primele șapte. Cu toate că noi

creдем că nu ar fi înțelept a încerca continuarea studiului, putem spune că există cincisprezece asocieri triunice ale Primei Surse-Centru, din care opt nu sunt revelate în aceste expuneri. Aceste asocieri nerevelate se ocupă de realități, actualități și potențialități care se găsesc dincolo de nivelul experiențial al supremației.

104:4.46

(1150.13) Triunitățile reprezintă volantul funcțional al infinității, unificarea naturii unice a celor Șapte Absoluturi ale Infinității.

Prezența existențială a triunităților este cea care permite Tatălui-EU SUNT să facă experiența unității funcționale a infinității, în ciuda diversificării infinității în șapte Absoluturi. Prima Sursă-Centru este membrul unificator al tuturor triunităților; în ea toate lucrurile își au începuturile lor necalificate, existențele lor eterne și destinele lor infinite - „în el rămân toate lucrurile”.

104:4.47

(1150.14) Cu toate că aceste asocieri nu pot mări infinitatea Tatălui-EU SUNT, ele par a face posibile manifestări subinfinite și subabsolute ale realității sale. Cele șapte triunități măresc versatilitatea, eternizează noi profunzimi, deifică noi valori, dezvăluie noi potențialități, revelează noi înțelesuri. Toate aceste manifestări diversificate în timp și spațiu și în cosmosul etern își au existența în starea ipotetică a infinității originare a lui EU SUNT.

5. Triodități

104:5.1 (1151.1) Există anumite relații triunice diferite, care nu îl conțin pe Tată în constituția lor, însă ele nu sunt triunități reale, și ele

sunt întotdeauna distincte de triunitățile Tatălui. Ele poartă nume diverse: triunități asociate, triunități coordonate și *triodități*. Ele sunt consecințe ale existenței triunităților. Două din aceste asocieri sunt constituite după cum urmează:

104:5.2 (1151.2) Paragraph 104:5.2 is missing.

104:5.3 (1151.3) 1. Fiul Etern

104:5.4 (1151.4) 2. Insula Paradisului

104:5.5 (1151.5) 3. Autorul Comun

104:5.6 (1151.6) Fiul Etern este absolutul realității spiritului, personalitatea absolută. Insula Paradisului este absolutul realității cosmice, arhetipul absolut. Autorul Comun este absolutul realității mentale, coordonatele realității de spirit absolute și sinteza personalitate-putere la nivelul Deității existențiale. Această asociere triunică permite coordonarea sumei totale a realității-spirituale, cosmice sau mentale. Ea este necalificată în actualitate.

104:5.7 (1151.7) *Trioditatea Potențialității*. Această trioditate constă în asocierea a trei Absoluturi de potențialitate:

104:5.8 (1151.8) 1. Absolutul Deității

104:5.9 (1151.9) 2. Absolutul Universal

104:5.10

(1151.10) 3. Absolutul Necalificat

104:5.11

(1151.11) Astfel se găsesc asociate rezervoarele infinite ale oricărei realități ale energiei latente - spirituală, mentală sau cosmică. Această asociere produce integrarea oricărei realități de energie latentă. Potențialul ei este infinit.

104:5.12

(1151.12) Așa cum triunitățile se ocupă primordial de unificarea funcțională a infinității, tot astfel trioditățile sunt implicate în apariția cosmică a deităților experiențiale. Triunitățile sunt interesate indirect de Deitățile experiențiale - Supremă, Ultimă și Absolută - însă interesul triodităților este direct. Ele apar în sinteza emergentă putere-personalitate a Ființei Supreme. Iar pentru creaturile temporale din spațiu, Ființa Supremă este o revelație a unității a lui EU SUNT.

104:5.13

(1151.13) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 104](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 106](#) >>

Capitolul 105

Deitate și realitate

105:0.1 (1152.1) CHIAR și pentru ordinele înalte de inteligențe ale universului, înfinitatea este doar parțial comprehensibilă, iar finalitatea realității este doar relativ inteligibilă. Când mintea umană încearcă să pătrundă misterul eternității al originii și destinului a tot ceea ce este numit *real*, poate fi ajutată de o abordare a problemei care concepe eternitatea-infinitate ca o elipsă aproape nelimitată produsă de o cauză absolută și care funcționează în întregul cerc universal al acestei nesfârșite diversificări, căutând întotdeauna vreun potențial al destinului absolut și infinit.

105:0.2 (1152.2) Când intelectul muritor încearcă să sesizeze conceptul totalității realității, o astfel de minte finită se găsește față în față cu înfinitatea-realitate; totalitatea realităților *este* înfinitate și, prin

urmare, nu poate fi niciodată pe deplin înțeleasă de o minte a cărei capacitate conceptuală este subinfinită.

105:0.3 (1152.3) Mentea umană nu are deloc posibilitatea să formeze un concept adecvat al existențelor eterne, iar fără o astfel de înțelegere este imposibil să se descrie chiar și conceptele noastre ale totalității realității. Cu toate acestea, putem încerca o astfel de prezentare, deși ne dăm perfect de bine seama că propriile noastre concepte trebuie să fie supuse unei profunde deformări în procesul de traducere-modificare care le aduce la nivelul de înțelegere al minții muritoare.

1. Conceptul filozofic al lui EU SUNT

105:1.1 (1152.4) Cauzalitatea primordială absolută este atribuită de filozofii universurilor Tatălui Universal operând ca EU SUNT infinit, etern și absolut.

105:1.2 (1152.5) Prezentarea, pentru intelectul muritorilor, a acestei idei a unui EU SUNT infinit comportă numeroase riscuri, deoarece acest concept este atât de îndepărtat de înțelegerea experiențială umană încât implică serioase deformări ale înțelesului și erori de concepție în ceea ce privește valorile. Cu toate acestea, conceptul filozofic al lui EU SUNT oferă ființelor finite o bază pentru a încerca să abordeze înțelegerea parțială a originilor absolute și a destinelor infinite. Însă, în toate tentativele noastre de elucidare a genezei și dezvoltării realității, să precizăm cu claritate că, în toate semnificațiile și valorile raportându-se la personalitate, acest concept a lui EU

SUNT este sinonim cu Prima Persoană a Deității, Tatăl Universal al tuturor personalităților. Acest postulat al lui EU SUNT nu este însă atât de clar identificabil în domeniile nedeificate ale realității universale.

105:1.3 (1152.6) *EU SUNT-ul este infinitul; EU SUNT-ul este de asemenea infinitatea.* Din punctul de vedere secvențial al timpului, orice realitate își are originea în EU SUNT-ul infinit, a cărui existență solitară în eternitatea infinită trecută trebuie să fie primul postulat filozofic al unei creaturi finite.

105:1.4 (1153.1) Conceptul lui EU SUNT implică *infinitatea* necalificată, realitatea nediferențiată a tot ceea ce ar putea fi vreodată în totalitatea realității infinite. În calitate de concept existențial, EU SUNT-ul nu este nici deificat nici nedeificat, nici actual nici potențial, nici personal nici impersonal, nici static nici dinamic. Infinitului nu i se poate aplica nici o calificare, cu excepția afirmației că EU SUNT-ul *este*. Postulatul filozofic al lui EU SUNT este un concept universal ceva mai dificil de înțeles decât acela al Necalificatului Absolut.

105:1.5 (1153.2) Pentru mintea finită, trebuie pur și simplu să existe un început, și cu toate că realitatea nu a avut niciodată un început real, ea manifestă către infinitate anumite realități de sursă. Situația de eternitate nereală, primordială, poate fi imaginată aproximativ după cum urmează. Într-un moment infinit îndepărtat și ipotetic al eternității trecute, putem concepe că EU SUNT-ul era atât lucru cât și ne-lucru, atât cauză cât și efect, atât voință cât și reacție. În acel moment ipotetic al eternității, infinitatea nu prezenta nici un fel de diferențiere. Infinitul este plin de Infinit, Infinitul înglobează Infinitul. Acesta este momentul static ipotetic al eternității, actualele sunt încă

incluse în potențialele lor, iar potențialele nu au apărut încă în infinitatea lui EU SUNT. Cu toate acestea, chiar și în această situație ipotetică, trebuie să admitem că există posibilitatea de voință prin sine.

105:1.6 (1153.3) Amintiți-vă întotdeauna că înțelegerea omului în ceea ce-l privește pe Tatăl Universal reprezintă o experiență personală. Dumnezeu, în calitate de Tată al vostru spiritual, poate fi înțeles de către voi și de toți ceilalți muritori; în ceea ce privește însă *conceptul vostru experiențial de adorare a Tatălui Universal, el trebuie să rămână întotdeauna mai redus decât postulatul vostru filozofic al infinității Primei Surse-Centru, EU SUNT-ul*. Atunci când vorbim despre Tată, ne referim la Dumnezeu așa cum poate fi înțeles de creaturile sale umile și elevate, însă există o parte mult mai mare de Deitate care nu poate fi înțeleasă de creaturile Universului. Dumnezeu, Tatăl vostru și al meu, este acea fază a Infinitului pe care o percepem în personalitățile noastre ca o realitate experiențială actuală, însă EU SUNT-ul rămâne întotdeauna ca ipoteza noastră, a tot ceea ce simțim că este imposibil de cunoscut în Prima Sursă-Centru. Până și această ipoteză rămâne probabil foarte în urmă față de infinitatea nepătrunsă a realității originare.

105:1.7 (1153.4) Universul universurilor, cu mulțimile sale de personalități care îl locuiesc, este un organism imens și complex, însă Prima Sursă-Centru este infinit mai complexă decât universurile și personalitățile care au devenit reale ca răspuns la dispozițiile sale voluntare. Când contemplați plini de venerație magnitudinea maestrului univers, opriți-vă pentru a vă gândi că până și această

creație de neconceput nu poate fi mai mult decât o revelație parțială a Infinitului.

105:1.8 (1153.5) Infinitatea este într-adevăr îndepărtată de nivelul de experiență al înțelegerii muritorilor, însă chiar și în cadrul acestei vârstei pe Urantia, conceptele de Infinitate cresc, și ele vor continua să crească pe parcursul carierelor voastre fără sfârșit care vor urma în viitorul etern. Infinitatea necalificată este lipsită de sens pentru creatura finită, însă infinitatea este capabilă de a limita pe sine și ea este capabilă să exprime realitatea tuturor nivelelor de existență universală. Iar fața pe care Infinitatea o întoarce către toate personalitățile universului este chipul unui Tată, Tatăl Universal al iubirii.

2. EU SUNT ul triunic și septuplu

105:2.1 (1153.6) Luând în considerare geneza realității, țineți minte întotdeauna că întreaga realitate absolută este din eternitate și nu are un început al existenței. Prin realitate absolută înțelegem cele trei persoane existențiale ale Deității, Insula Paradisului și cele trei Absoluturi. Aceste șapte realități sunt eterne, de o manieră coordonată, independent de faptul că facem apel la limbajul temporal-spațial pentru a prezenta ființelor umane originile lor secvențiale.

105:2.2 (1154.1) Urmând descrierea cronologică a originilor realității, trebuie să existe un moment teoretic postulat al primei expresii volitive și prima reacție repercutantă în EU SUNT. În tentativele noastre de a descrie geneza și generarea realității, acest stadiu poate fi

conceput ca acela de autodiferențiere a *Unului Infinit* de *Infinitudine*, însă postularea acestei relații duale trebuie să fie întotdeauna extinsă la o concepție triunică prin recunoașterea continuumului etern al *Infinității*- EU SUNT-ul.

105:2.3 (1154.2) Autometamorfoza lui EU SUNT culminează în multiplele diferențieri ale realității deificate și ale realității nedeificate, ale realității potențiale și actuale, precum și ale anumitor alte realități care pot fi cu greu clasificate. Aceste diferențieri ale EU SUNT-ului monist teoretic sunt etern integrate de relații simultane care apar în același EU SUNT- prerealitatea prepotențială, preactuală, prepersonală, monotetică; această prerealitate, care este totuși infinită, este relevată ca absolut în prezența Primei Surse - Centru și ca personalitate în iubirea nelimitată a Tatălui Universal.

105:2.4 (1154.3) Prin aceste metamorfoze interne, EU SUNT-ul pune bazele unei relații septuple cu sine. Conceptul filozofic (timp) al EU SUNT-ului solitar și conceptul de tranziție (timp) al EU SUNT-ului ca triunic pot fi acum extinse pentru a cuprinde EU SUNT-ul ca septuplu. Această natură septuplă - sau cu șapte faze - poate fi cel mai bine sugerată în relație cu cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:2.5 (1154.4) 1. *Tatăl Universal*. EU SUNT tată al Fiului Etern. Este relația personalității primordiale a actualităților. Personalitatea absolută a Fiului face absolut faptului paternității lui Dumnezeu și instituie filiația potențială a tuturor personalităților. Această relație stabilește personalitatea Infinitului și consumă revelația sa spirituală în personalitatea Fiului Originar. Această fază a EU SUNT-ului poate fi parțial experimentată pe nivelele spirituale chiar și de muritori care, deși se află încă în timp, îl pot adora pe Tatăl nostru.

105:2.6 (1154.5) 2. *Controlorul Universal*- EU SUNT cauză a Paradisului etern. Este relația impersonală primordială a actualităților, asocierea nespirtuală originară. Tatăl Universal este Dumnezeu-ca-iubire; Controlorul Universal este Dumnezeu-ca-arhetip. Această relație stabilește potențialul formelor - configurația - și determină maestrul arhetip al relațiilor impersonale și nespirtuale, maestrul arhetip după care sunt făcute toate copiile.

105:2.7 (1154.6) 3. *Creatorul Universal*. EU SUNT una cu Fiul Etern Această uniune a Tatălui și a Fiului (în prezența Paradisului) inițiază ciclul creativ, care este consumat în apariția personalităților asociate și a universului etern. Din punctul de vedere finit al muritorilor, realitatea începe cu adevărat odată cu apariția în eternitate a creației Havona. Acest act creativ al Deității este realizat de Dumnezeul Acțiunii și prin el, care este în esență unitatea Tatălui-Fiu manifestată la toate nivelele actualului și pentru ele. Acesta este motivul pentru care creativitatea divină este caracterizată în mod infailibil de unitate, iar această unitate este reflecția exterioară a unicității absolute a dualității Tată-Fiu și Trinității Tată-Fiu-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *Sprijinul Infinit* EU SUNT asociabil cu sine. Este asocierea primordială a staticii și potențialelor realități. În această relație, toți factorii calificați și necalificați sunt compensați. Această fază a lui EU SUNT este mai bine înțeleasă ca Absolutul Universal - unificatorului Absolutului Deității și al Absolutului Necalificat.

105:2.9 (1155.2) 5. *Potențialul infinit*. EU SUNT calificat prin sine. Este sistemul de referință al infinității, fiind martorul etern al faptului

că EU SUNT-ul s-a limitat prin propria sa voință, și ca urmare a acesteia a dobândit o exprimare de sine și o revelare de sine sub formă triplă.

105:2.10 (1155.3) 6. *Capacitatea Infinită*. EU SUNT static reactiv. Este matricea eternă, posibilitatea pentru orice expansiune cosmică viitoare. Această fază a lui EU SUNT este poate cel mai bine concepută ca prezență supergravitațională a Absolutului Necalificat.

105:2.11 (1155.4) 7. *Unul Universal al Infinității*. EU SUNT ceea ce EU SUNT. Este staza sau relația Infinității cu sine, faptul etern al realității infinității și adevărul universal al infinității realității. În măsura în care această relație se poate discerne în calitate de personalitate, ea este relevată universurilor în Tatăl divin al oricărei personalități - chiar al personalității absolute. În măsura în care această relație este exprimabilă impersonal, universul ia contact cu ea în calitate de coerență absolută a purei energii și a primului spirit în prezența Tatălui Universal. În măsura în care această relație se poate concepe ca un absolut, ea este revelată în primordialitatea Primei Surse-Centru; în ea trăim, ne mișcăm și ne avem ființa cu toții, de la creaturile spațiului la cetățenii Paradisului; iar acest lucru este la fel de adevărat în ceea ce-l privește pe maestrul univers cât și pe ultimatonul infinitezimal, la fel de adevărat pentru ceea ce este să fie cât și pentru ceea ce este și pentru ceea ce a fost.

3. Cele șapte absoluturi ale infinității

105:3.1 (1155.5) Cele șapte relații primordiale în interiorul lui EU SUNT se eternizează sub aspectul celor șapte Absoluturi ale Infinității. Cu toate că descriem originile realității și diferențierile infinității printr-o secvență narativă, în realitate toate cele șapte Absoluturi sunt eterne în mod necalificat și coordonat. S-ar putea ca pentru mințile creaturilor muritoare să fie necesar o concepere a începutului lor, însă această concepție trebuie să fie întotdeauna dominată de realizarea faptului că cele șapte Absoluturi nu au început; ele sunt eterne și au fost mereu astfel. Cele șapte Absoluturi reprezintă premisa realității. Ele au fost descrise în acest capitol după cum urmează:

105:3.2 (1155.6) 1. *Prima Sursă-Centru* Prima Persoană a Deității și arhetipului primordial al nedeității, Dumnezeu, Tatăl Universal, Creator, controlor și sprijin; iubire universală, spirit etern și energie infinită; potențial al tuturor potențialurilor și sursă a tuturor actualelor; stabilitate a oricărei statici și dinamism al oricărei schimbări; sursă a arhetipurilor și Tată al persoanelor. Colectiv, toate cele șapte Absoluturi echivalează cu infinitatea, însă Tatăl Universal însuși este în realitate infinit.

105:3.3 (1155.7) 2. *A Doua Sursă-Centru*. A Doua Persoană a Deității, Fiul Etern și Originea; realitățile personalității absolute a lui EU SUNT și fundament pentru realizarea-revelația a „EU SUNT-ului personalizat.” Nici o personalitate nu poate spera să atingă Tatăl Universal decât prin Fiul său Etern; personalitatea nu poate atinge nivelele spirituale ale existenței fără acțiunea și ajutorul acestui

arhetip absolut al tuturor personalităților. În A Doua Sursă-Centru spiritul este necalificat, în timp ce personalitatea este absolută.

105:3.4 (1156.1) 3. *Sursa-Centru a Paradisului*. Al doilea arhetip de realitate, Insula eternă a Paradisului; baza pentru realizarea-revelarea „forței EU SUNT” și fundația pentru stabilirea controlului gravitațional în toate universurile. Față de toate realitățile actualizate, nespirtuale, impersonale și non-voliționale, Paradisul este arhetipul absolut. La fel cum energia spirituală este pusă în legătură cu Tatăl Universal prin personalitatea absolută a Fiului-Mamă, tot astfel întreaga energie cosmică este reținută în controlul gravitațional al Primei Surse-Centru prin arhetipul absolut al Insulei Paradisului. Paradisul nu se află în spațiu; spațiul este cel care există relativ la Paradis, iar cronicitatea mișcării este determinată prin relația sa cu Paradisul. Insula eternă este absolut în repaus; toate celelalte energii organizate sau în curs de organizare sunt în perpetuă mișcare; în întregul spațiu, doar prezența Absolutului Necalificat este liniștită, iar Necalificatul este coordonat cu Paradisul. Paradisul există în focarul spațiului, Necalificatul îl penetrează, iar orice existență relativă își are ființa în interiorul acestui domeniu.

105:3.5 (1156.2) 4. *A Treia Sursă-Centru*. A Treia Persoană a Deității, Autorul Comun; integrator infinit al energiilor cosmice ale Paradisului cu energiile spirituale ale Fiului Etern; coordonator perfect al mobilurilor voinței și ale mecanismelor forței; unificator al întregii realități actuale și în curs de actualizare. Prin grija numeroșilor săi copii, Spiritul Infinit revelează compasiunea Fiului Etern, operând în același timp ca manipulator infinit, care țese

perpetuu arhetipul Paradisului în energiile spațiului. Același Autor Asociat, acest Dumnezeu al Acțiunii, reprezintă expresia perfectă a planurilor și ȋelurilor nelimitate ale Tatălui-Fiu, el însuși acționând în același timp ca sursă a minȋii și dispensator al intelectului pentru creaturile unui imens cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *Absolutul Deitȃȋii*. Posibilitȃȋile cauzale potenȋial personale ale realitȃȋii universale, totalitatea ȋntregului potenȋial al Divinitȃȋii. Absolutul Deitȃȋii calificȃ în mod intenȋionat realitȃȋile necalificate, realitȃȋile absolute și realitȃȋile nedeitȃȋii. Absolutul Deitȃȋii calificȃ absolutul și absolutizeazȃ calificatul, fiind iniȋiatorul destinului.

105:3.7 (1156.4) 6. *Absolutul Necalificat*. Static, reactiv și pasiv; infinitatea cosmicȃ nerevelatȃ a lui EU SUNT; totalitatea realitȃȋii nedeificate și finalitatea ȋntregului potenȋial nepersonal. Spaȋiul limiteazȃ funcȋiunile Necalificatului, ȋnsȃ prezenȃ Necalificatului este fȃrȃ limite, infinitȃ. Existȃ un concept de periferie pentru maestrul univers, ȋnsȃ prezenȃ Necalificatului este nelimitatȃ; nici mȃcar eteritatea ȋnsȃși nu poate epuiza liniștea fȃrȃ limite a acestui Absolut de nedeitate.

105:3.8 (1156.5) 7. *Absolutul Universal* Unificator al deificatului și nedeificatului; corelator al absolutului și relativului. Absolutul Universal (fiind static, potenȋial și asociativ) compenseazȃ tensiunea dintre existenȋialul etern și ceea ce nu e ȋmplinit.

105:3.9 (1156.6) Cele Șapte Absoluturi ale Infinitȃȋii constituie ȋnceputurile realitȃȋii. Privitȃ de minȋile muritoare, Prima Sursȃ-

Centru ar apărea anterioară tuturor absoluturilor. Indiferent cât de util ar fi însă acest postulat, el este invalidat de coexistența în eternitate a Fiului, Spiritului, a celor trei Absoluturi și a Insulei Paradisului.

105:3.10 (1157.1) Este un *adevăr* că Absoluturile sunt manifestări ale lui EU SUNT - Prima Sursă - Centru; este un *fapt* că aceste Absoluturi nu au avut niciodată un început, ci sunt eterne coordonate ale Primei Surse - Centru. Relațiile absoluturilor în eternitate nu pot fi prezentate întotdeauna fără ca acest lucru să implice paradoxuri în limbajul timpului și în modelele conceptuale ale spațiului. Independent de orice confuzie referitoare la originea celor Șapte Absoluturi ale Infinității, este atât un fapt cât și un adevăr că orice realitate este fondată pe existența lor eternă și relațiile lor de infinitate.

4. Unitate, dualitate și triunitate

105:4.1 (1157.2) Filozofii universului postulează existența eternă a lui EU SUNT ca sursa primordială a întregii realități. Ei postulează în același timp autosegmentarea lui EU SUNT în șapte relații primare cu sine - cele șapte faze ale infinității. Și, odată cu aceste presupuneri, ei formulează al treilea postulat - apariția în eternitate a Celor Șapte Absoluturi ale Infinității și eternizarea asocierilor duale ale celor șapte faze ale lui EU SUNT cu aceste șapte Absoluturi.

105:4.2 (1157.3) Autorevelarea lui EU SUNT procedează astfel din sinele static, trecând prin segmentarea lui însuși și relațiile cu sine, pentru a ajunge la relații absolute - relații cu Absoluturile derivate din el însuși. Dualitatea devine astfel existentă în asocierea eternă a celor

Șapte Absoluturi ale Infinității cu septupla infinitate a fazelor autosegmentate ale EU SUNT-ului ce se autorevelează. Aceste relații duale, eternizându-se pentru universuri sub aspectul a șapte Absoluturi, fac eterne bazele fundamentale ale întregii realități universale.

105:4.3 (1157.4) S-a afirmat uneori că unitatea cauzează dualitatea, că dualitatea cauzează triunitatea, iar triunitatea este ancestrul etern al tuturor lucrurilor. Există, într-adevăr, trei mari categorii de relații primordiale, și anume:

105:4.4 (1157.5) 1. *Relații de unitate*. Relații existente în interiorul lui EU SUNT când unitatea acestuia este concepută ca o autodiferențiere triplă și apoi septuplă.

105:4.5 (1157.6) 2. *Relații de dualitate*. Relații existând între EU SUNT ca septuplu și cele Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:4.6 (1157.7) 3. *Relații de triunitate*. Acestea reprezintă asocierile funcționale ale celor Șapte Absoluturi ale Infinității.

105:4.7 (1157.8) Relațiile de triunitate se ridică pe baze de dualitate, deoarece asocierile reciproce ale Absoluturilor sunt inevitabile. Astfel de asocieri triunitare eternizează potențialul întregii realități; ele înglobează realitatea deificată și realitatea nedeificată.

105:4.8 (1157.9) EU SUNT-ul este infinitatea necalificată în calitate de *Unitate*. Dualitățile eternizează *fundamentele* realității. Triunitățile exteriorizează realizarea infinității ca *funcțiune* universală.

105:4.9 (1157.10) Preexistențialele devin existențiale în cele șapte Absoluturi, iar existențialele devin funcționale în triunități, asocierile fundamentale ale Absoluturilor. Iar odată cu eternizarea triunităților, scena universală este pregătită - potențialele sunt existente și actualele

sunt prezente - iar plenitudinea eternității este martoră la diversificarea energiei cosmice, răspândirea spiritului Paradisului și dăruirea minții împreună cu atribuirea personalității, în virtutea cărora toate aceste derivate ale Deității și ale Paradisului sunt unificate în experiență pe nivelul creaturii și prin alte tehnici pe nivelul supracreaturii.

5. Promulgarea realității finite

105:5.1 (1158.1) La fel cum diversificarea originală a lui EU SUNT trebuie să fie atribuită unei voințe inerente și care se cuprinde pe sine, tot astfel promulgarea realității finite trebuie să fie imputată actelor volitive ale Deității Paradisului și reacțiilor de ajustare ale triunităților funcționale.

105:5.2 (1158.2) Înainte de deitizarea finitului s-ar părea că toate diversificările realității au avut loc pe nivele absolute; însă actul volitiv promulgând realitatea finită denotă o calificare a calității de a fi absolut și implică apariția relativităților.

105:5.3 (1158.3) Cu toate că prezentăm această expunere ca pe o secvență și descriem apariția istorică a finitului ca derivând direct din absolut, trebuie să ne amintim că transcendentalii au precedat și succedat tot ceea ce este finit. În raport cu finitul, ultimitățile transcendente sunt atât cauze cât și împliniri.

105:5.4 (1158.4) Posibilitatea finită este inherentă Infinitului, însă transmutarea posibilității în probabilitate și în inevitabilitate trebuie să

fie atribuită voinței libere existente prin sine a Primei Surse-Centru, activând toate asocierile triunității. Doar infinitatea voinței Tatălui ar putea califica nivelul absolut al existenței astfel încât să exteriorizeze un ultim sau să creeze un finit.

105:5.5 (1158.5) Odată cu apariția realității relative și calificate ia naștere un nou ciclu al realității - ciclul de creștere. Este o maiestuoasă debordare, mergând de la nivelele înfinității către domeniul finitului, convergând mereu către Paradis și Deitate căutând întotdeauna marile destine comensurabile cu o sursă infinită.

105:5.6 (1158.6) Aceste tranzacții de neconceput marchează începutul istoriei universului, marchează venirea în existență a timpului însuși. Pentru o creatură începutul finitului *este* geneza realității; privind din poziția minții creaturii, nu se poate concepe nici o realitate anterioară finitului. Această nouă realitate finită emergentă există sub două faze originale:

105:5.7 (1158.7) 1. *Maximele primare*, realitatea suprem perfectă, tipul havonian de univers și de creaturi.

105:5.8 (1158.8) 2. *Maximele secundare*, realitatea supremă făcută perfectă, tipul suprauniversal de creaturi și de creație.

105:5.9 (1158.9) Cele două manifestări originale sunt deci: perfectul prin constituție și ceea ce a devenit perfect prin evoluție. Cele două sunt coordonate în relații de eternitate, însă în limitele timpului ele par a fi diferite. Un factor de timp înseamnă creștere pentru ceea ce crește. Finiturile secundare cresc, deci cei care cresc trebuie să apară ca incompleți în timp. Însă aceste diferențe, care sunt atât de importante de această parte a Paradisului, sunt inexistente în eternitate.

105:5.10

(1158.10) Ne referim la perfect și la ceea ce a devenit perfect ca maxime primare și secundare, însă mai există un tip de maxim. Trinitizarea și alte relații între maximele primare și maximele secundare e tradus prin apariția *maximelor terțiare*- lucruri, semnificații și valori care nu sunt nici perfecte nici făcute perfecte, fiind însă în același timp coordonate cu ambii factori ancestrali.

6. Repercusiuni ale realității finite

105:6.1 (1159.1) Întreaga promulgare a existențelor finite reprezintă un transfer de la potențiale la actuale în interiorul asocierilor absolute ale infinității funcționale. Printre numeroasele repercusiuni ale actualizării creative a finitului, putem cita:

105:6.2 (1159.2) 1. *Reacția deității*, apariția a trei nivele de supremație experiențială: actualitatea supremației spirituale-personale în Havona, potențialul de supremație persoană-putere în marele univers în formare și capacitatea pentru o funcțiune necunoscută a minții experiențiale acționând pe un nivel de supremație în viitorul maestru univers.

105:6.3 (1159.3) 2. *Reacția universului* implică o activare a planurilor arhitecturale pentru nivelul spațial suprauniversal; această evoluție progresează încă în întreaga structură fizică a celor șapte universuri.

105:6.4 (1159.4) 3. *Reacția creaturilor* la promulgarea realității finite se traduce prin apariția ființelor perfecte de ordinul locuitorilor eterni

ai Havonei și ascensionalilor evolutivi perfecționați venind din cele șapte suprauniversuri. Însă faptul de a atinge perfecțiunea prin experiență evolutivă (creativă în timp) implică ceva-diferit-de-perfecțiune ca punct de plecare. În acest mod apare imperfecțiunea în creațiile evolute. Iar acesta este originea răului potențial.

Neadaptarea, dizarmonia și conflictul, toate aceste lucruri sunt inerente creșterii evolute, de la universurile fizice până la creaturile personale.

105:6.5 (1159.5) 4. *Reacția divinității* la imperfecțiunea inerentă întârzierilor în evoluție se relevă în prezența compensatorie a Dumnezeului Septuplu, ale cărui activități integrează ceea ce este pe cale de perfecționare, atât cu ceea ce este perfect cât și cu ceea ce a devenit perfect. Această întârziere este inseparabilă de evoluție, care este creativitate în timp. Din această cauză, precum și din alte motive, forța atotputernică a Supremului este fondată pe succesele divinități Dumnezeului Septuplu. Această întârziere face posibilă participarea creaturii în creația divină, permițând personalităților creaturi să se asocieze cu Deitatea în atingerea dezvoltării maxime. Chiar și mentalul material al creaturii muritoare devine astfel partener al Ajustorului divin în dualizarea sufletului nemuritor. Dumnezeul Septuplu oferă de asemenea tehnici pentru compensarea limitărilor experiențiale ale perfecțiunii inerente cât și a limitărilor preascensionale ale imperfecțiunii.

7. Exteriorizarea Transcedentalilor

105:7.1 (1159.6) Transcedentalii sunt subinfiniți și subabsoluți, însă suprafiniți și supracreați. Transcedentalii se exteriorizează ca un nivel integrator legând supervalorile absoluturilor cu valorile maxime ale finiților. Din punctul de vedere al creaturilor, ceea ce este transcendental pare a se fi exteriorizat ca o consecință a finitului; din punctul de vedere al eternității, este o anticipare a finitului; iar alții îl consideră un „preecou” al finitului.

105:7.2 (1159.7) Transcendent nu înseamnă neapărat o absență a dezvoltării, ci supraevolutiv în sens finit. El nu este nici neexperiențial, ci este o supraexperiență în sensul în care creaturile înțeleg experiența. Cea mai bună ilustrare a unui asemenea paradox este probabil universul central al perfecțiunii . Havona nu este pe deplin absolută - numai Insula Paradisului este cu adevărat absolută în sens „materializat.” Ea nu este nici o creație revolutivă finită, așa cum sunt cele șapte suprauniversuri. Havona sete eternă, însă nu imuabilă, în sensul de a reprezenta un univers lipsit de creștere. Ea este locuită de creaturi (nativii Havonei) care nu au fost niciodată create efectiv, deoarece ele sunt existente în mod etern. Havona ilustrează astfel ceva care nu este tocmai finit, însă nici absolut. Havona joacă de altfel rolul de tampon între Paradisul absolut și creațiile finite, ceea ce oferă un nou exemplu asupra funcționării transcendentalilor. Havona însăși nu este însă un transcendental - este Havona.

105:7.3 (1160.1) La fel cum Supremul este asociat cu elemente finite, tot astfel Ultimul este identificat cu transcedentalii. Însă cu toate că realizăm astfel o comparare a Supremului și Ultimului, ele prezintă o diferențiere ceva mai importantă decât aceea de grad; diferența este, de asemenea, calitativă. Ultimul este ceva mai mult decât un super-

Suprem proiectat pe nivelul transcendental. Ultimul reprezintă toate acestea, însă și ceva în plus: Ultimul este o exteriorizare de noi realități ale Deității, calificarea de noi faze a ceea ce, până atunci, era necalificat.

105:7.4 (1160.2) Printre realitățile asociate nivelului transcendental, le putem aminti pe următoarele:

105:7.5 (1160.3) 1. Deitatea prezență a Ultimului

105:7.6 (1160.4) 2. Conceptul maestrului univers

105:7.7 (1160.5) 3. Arhitecții Universului Principal

105:7.8 (1160.6) 4. Cele două ordine de organizatori ai forței

Paradisului

105:7.9 (1160.7) 5. Anumite modificări ale puterii spațiale

105:7.10 (1160.8) 6. Anumite valori ale spiritului

105:7.11 (1160.9) 7. Anumite semnificații ale mentalului

105:7.12

(1160.10) 8. Calități și realități absonite

105:7.13

(1160.11) 9. Omnipotența, atotcunoașterea și omniprezența

105:7.14

(1160.12) 10. Spațiul

105:7.15

(1160.13) Putem imagina universul în care trăim astăzi ca existând pe nivele finite, transcendente și absolute. Aceasta este scena cosmică pe care se joacă drama nesfârșită a împlinirii personalității și a metamorfozelor energiei.

105:7.16

(1160.14) Toate aceste realități multiple sunt unificate *absolut* de diversele triunități, *funcțional* de Arhitecții Universului Principal, și

relativ de cei Șapte Maeștrii Spirite, coordonatorii subsupremi ai divinității Dumnezeuului Septuplu.

105:7.17

(1160.15) Dumnezeuul Septuplu reprezintă revelația personalității și a divinității Tatălui Universal pentru creaturile de statut maxim și submaxim, însă există alte relații septuple ale Primei Surse-Centru care nu corespund manifestării divinului slujitor spiritual al Dumnezeuului care este spirit.

105:7.18

(1160.16) În eternitatea trecutului, forțele Absoluturilor, spiritele Deităților și personalitățile Zeilor se mobilizează răspunzând voinței autonome primordiale a voinței autonome existând prin sine. Pe parcursul acestei vârste a universului, asistăm cu toții la prodigioasele repercusiuni ale imensei panorame cosmice a manifestărilor subabsolute a potențialurilor nelimitate ale tuturor acestor realități. Și este perfect posibil ca diversificarea continuă a realității originare a Primei Surse-Centru să meargă înainte și spre exterior epoci întregi, către întinderile îndepărtate și de neconceput ale infinității absolute.

105:7.19 (1161.1) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 105](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 107](#) >>

Capitolul 106

Nivelurile realității universului

106:0.1 (1162.1) NU ESTE suficient ca muritorul ascendent să aibă noțiuni despre relațiile Deității cu geneza și despre manifestările realității cosmice. El ar trebui de asemenea să înțeleagă ceva din relațiile existente între el însuși și numeroasele nivele ale realităților existențiale și experiențiale, ale realităților potențiale și actuale. Orientarea omului pe pământ, clarviziunea sa cosmică, precum și orientarea conduitei sale spirituale, sunt toate întărite printr-o mai bună înțelegere a realităților universului și a tehnicilor lor de interasociere, de integrare și de unificare.

106:0.2 (1162.2) Marele univers în starea sa prezentă și maestrul univers emergent sunt constituite din numeroase forme și faze ale realității, care, la rândul lor, există pe mai multe nivele de activitate

funcțională. S-a făcut aluzie anterior, în aceste capitole, la aceste multiple forme și faze ale realităților existente și latente, și, pentru a facilita conceperea lor, noi le grupăm acum în următoarele categorii:

106:0.3 (1162.3) 1. *Finite incomplete*. Acesta este statutul prezent al creaturilor ascendente ale marelui univers, statutul prezent al muritorilor Urantiei. Acest nivel înglobează existența creaturilor, de la ființele umane planetare până la cele care și-au atins destinul, dar fără a le include pe acestea din urmă. El se referă la universuri de la primele lor începuturi fizice până la, fără a include și aceasta, ancorarea lor în lumină și în viață. Acest nivel constituie periferia prezentă a activității creative în spațiu și în timp. El pare să se deplaseze către exterior plecând din Paradis. Într-adevăr, la încheierea prezentei ere universale, marele univers va atinge stadiul luminii și al vieții, și această epocă va vedea cu siguranță apărând o nouă ordine de creștere în dezvoltarea de pe primul nivel al spațiului exterior.

106:0.4 (1162.4) 2. *Finite maxime*. Acesta este prezentul statut al tuturor creaturilor experiențiale care au atins destinul lor - destinul așa cum este revelat în limitele prezentei ere a universului. Universurile însăși pot atinge statutul lor maxim atât din punct de vedere spiritual cât și fizic, dar cuvântul maxim este el însuși un termen relativ - maxim în raport cu ce? Ceea ce este maxim și aparent final în prezenta epocă a universului se poate să nu reprezinte decât un real început în termenii epocilor care au să vină. Unele faze ale Havonei au atins ordinea maximă.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentalele*. Acest nivel suprafinit urmează progresul finit (anticipându-l). El implică geneza prefinită a

începuturilor finite și semnificația postfinită a tuturor sfârșiturilor sau a destinelor aparent finite. Multe dintre elementele Paradisului Havona par să aparțină ordinii transcendente.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimele*. Acest nivel înglobează ceea ce are o semnificație la nivelul maestrului univers și are înrâurire asupra nivelului destinului maestrului univers desăvârșit. Paradisul Havona (și în particular circuitul lumilor Tatălui) are, sub multe raporturi, o semnificație ultimă.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutele*. Acest nivel implică proiecția experiențialelor asupra unui câmp de expresie creativă depășind maestrul univers.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absoluturile*. Acest nivel implică prezența eternă a celor șapte Absoluturi existențiale. El poate totodată să comporte un oarecare grad de realizări experiențiale asociate, însă, dacă este astfel, noi nu înțelegem cum. Poate că este așa prin potențialul de contact al personalității.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinitatea*. Acest nivel este pre existențial și post existențial. Unitatea necalificată a infinității este o realitate ipotetică anterioară tuturor începuturilor și posterioară tuturor destinelor.

106:0.10 (1163.4) Aceste nivele ale realității sunt simboluri de compromis potrivite prezentei epoci a universului și perspectivelor muritorilor. Există și multe alte moduri de a contempla realitatea sub un unghi altul-decât-cel muritor și din punctul de vedere al epocilor

universale diferite. Trebuie deci să se recunoască că conceptele prezentate aici sunt în întregime relative, în sensul că ele sunt condiționate și mărginite de:

106:0.11 (1163.5) 1. Limitările limbajului muritorilor.

106:0.12 (1163.6) 2. Limitările minții muritorilor.

106:0.13 (1163.7) 3. Dezvoltarea limitată a celor șapte suprauniversuri.

106:0.14 (1163.8) 4. Ignoranța voastră în ceea ce privește cele șase țeluri primordiale ale dezvoltării suprauniversale care nu țin de ascensiunea muritorilor în Paradis.

106:0.15 (1163.9) 5. Inaptitudinea voastră de a înțelege un punct de vedere, chiar și parțial, al eternității.

106:0.16

(1163.10) 6. Imposibilitatea de a descrie evoluția și destinul cosmice în raport cu toate epocile universale, și nu numai în raport cu prezenta epocă de dezvoltare evolutivă a celor șapte suprauniversuri.

106:0.17

(1163.11) 7. Incapacitatea oricărei creaturi de a înțelege semnificația reală a preexistențialelor sau a postexistențialelor - ceea ce se întinde înainte de începuturi și până după destine.

106:0.18

(1163.12) Creșterea realității este condiționată de circumstanțele epocilor succesive ale universului. Universul central nu a suferit nici o schimbare evolutivă în era Havonei, însă, în prezentele epoci ale erei universale, el suferă anumite modificări progresive induse de coordonarea cu suprauniversurile evolutive. Cele șapte suprauniversuri care evoluează acum vor atinge cândva statutul consolidat al luminii și al vieții; ele vor ajunge, cândva, la limita lor de creștere pentru prezenta epocă a universului. Dar nu este nici o

îndoială că noua epocă, epoca primului nivel al spațiului exterior, va degaja universurile de ceea ce limitează destinul lor în prezenta epocă. Saturarea se suprapune continuu peste desăvârșire.

106:0.19

(1163.13) Acestea sunt câteva dintre limitările întâlnite în încercarea noastră de a prezenta un concept unificat al creșterii cosmice a lucrurilor, a semnificațiilor și a valorilor, și a sintezei lor pe nivelele realității mereu ascendente.

1. Asocierea primară a funcțiunilor finitului

106:1.1 (1163.14) Fazele primare (sau originare ale spiritului) ale realității finite găsesc o expresie imediată la nivelul creaturilor sub forma personalităților perfecte, iar la nivelul universurilor sub forma perfecte creații a Havonei. Chiar și Deitatea experiențială este astfel exprimată în persoana spirituală a Dumnezeuului Suprem în Havona. Dar fazele secundare ale finitului sunt evolutive, condiționate de timp; integrarea lor cosmică depinde numai de creșterea și de înfăptuirile lor. Toate ansamblurile finite secundare sau cele pe cale de perfecționare trebuie în cele din urmă să atingă același nivel cu perfecțiunea primară, dar acest destin este supus unei întârzieri în timp. Această întârziere este o calitate constitutivă a suprauniversului care nu este înnăscut în creația centrală. (Noi știm că există perioade terțiare finite, dar tehnica integrării lor nu este încă destăinuită.)

106:1.2 (1164.1) Această întârziere a suprauniversului, acest obstacol pe drumul perfecțiunii, le îngăduie creaturilor să participe la creșterea evolutivă. Aceasta le dă deci posibilitatea să intre în asociere cu Creatorul pentru a evolua ele însele. Și, în timpul acestei perioade de expansiune crescândă, ceea ce este incomplet intră în legătură cu ceea ce este perfect cu ajutorul lui Dumnezeu cel Septuplu.

106:1.3 (1164.2) Dumnezeu Septuplu semnifică recunoașterea de către Deitatea Paradisului a barierelor timpului în universurile evolutive din spațiu. Oricât de departe de Paradis s-ar situa originea unei personalități materiale demne de a supraviețui, și oricât de adânc afundată ar fi în spațiu, ea îl va găsi pe Dumnezeu Septuplu prezent și acordându-și ajutorul său îndurător și afectuos de adevăr, de frumusețe și de bunătate acestei creaturi nedesăvârșite care se zbate în evoluție. Ajutorul divinității celui Septuplu se extinde către interior, prin Fiul Etern până la Tatăl Paradisului, și către exterior, prin Cei Îmbătrâniți de Zile până la Părinții universurilor locale - Fiii Creatori.

106:1.4 (1164.3) Fiind personal și înălțându-se prin progres spiritual, omul găsește divinitatea personală și spirituală a Dumnezeului Septuplu; însă există și alte faze ale Septuplului care nu țin de progresul personalității. Aspectele divinității acestei grupări septuple de Deități sunt în prezent integrate în legătura dintre cei Șapte Maeștri Spirite și Autorul Comun, dar ei sunt meniți să fie veșnic unificați în personalitatea emergentă a Ființei Supreme. Celelalte faze ale Deității Septuple sunt în mod divers integrate în timpul prezentei epoci a universului, dar toate sunt deopotrivă menite să fie unificate în Suprem. În toate fazele, Septuplul este sursa unității relative a realității funcționale a marelui univers în starea sa prezentă.

2. Integrarea supremă secundară a finitului

106:2.1 (1164.4) După cum Dumnezeu cel Septuplu coordonează funcțional evoluția finită, tot astfel și Ființa Supremă este culmea deității din evoluția marelui univers - evoluția fizică din jurul unui nucleu al spiritului, și dominația finală a acestui nucleu de spirit peste domeniile evoluției fizice care se rotesc și se învâlburează în jurul lui. Toate acestea au loc potrivit cu mandatele personalității: personalitatea paradisiacă în sensul cel mai elevat, personalitatea Creatorului în sensul universului, personalitatea muritorului în sensul uman, personalitatea Supremă în sensul culminant sau totalizator experiențial.

106:2.2 (1164.5) Conceptul de Suprem trebuie să îngăduie recunoașterea diferențială a persoanei spirituale, a puterii evolutive și a sintezei putere-personalitate - unificarea puterii evolutive cu personalitatea spirituală și dominarea primei de către cea de-a doua.

106:2.3 (1164.6) În ultimă analiză, spiritul vine din Paradis prin Havona. Energia-materie pare să evolueze în profunzimile spațiului; ea este organizată ca putere de către copiii Spiritului Infinit în conjuncție cu Fiii Creatori ai lui Dumnezeu. Și toate acestea sunt experiențiale; este o operațiune în timp și în spațiu, implicând un vast evantai de ființe vii cuprinzându-i chiar și Creatorii divini, precum și creaturile evolutive. Stăpânirea puterii Creatorilor divini în marele univers se extinde lent, pentru a îngloba stabilirea și stabilizarea

evolutivă a creațiilor din spațiu-timp, iar aceasta reprezintă înflorirea puterii experiențiale a Dumnezeuului cel Septuplu. Ea înglobează toată gama de realizări ale divinității în timp și în spațiu, de la dăruirea Ajustorilor de către Tatăl Universal până la dăruirea vieții de către Fiii Paradisului. Este vorba de o putere câștigată, de o putere demonstrată, de o putere experiențială a Deităților Paradisului.

106:2.4 (1165.1) Această putere experiențială care rezultă din realizările divinității Dumnezeuului cel Septuplu manifestă ea însăși calitățile coezive ale divinității sintetizându-se - totalizându-se - ca putere atotputernică a măiestriei experiențiale dobândite de către creațiile evolutive. La rândul ei, această putere atotputernică își găsește coeziunea spirit-personalitate pe sfera-pilot a centurii exterioare a lumilor Havonei, în uniune cu personalitatea spirituală, prezentă în Havona, a lui Dumnezeu Supremul. Deitatea experiențială duce astfel la apogeul ei lungă luptă evolutivă conferind, produsului puterii timpului și a spațiului, prezența spirituală și personalitatea divină care rezidă în creația centrală.

106:2.5 (1165.2) În felul acesta reușește Ființa Supremă, în cele din urmă, să înglobeze toate atributele a tot ceea ce evoluează în timp și în spațiu, și să înzestreze aceste calități cu o personalitate spirituală. De vreme ce creaturile, și chiar și muritorii, participă în calitate de personalități la această maiestuoasă operațiune, ele vor obține în mod sigur capacitatea de a cunoaște Supremul, precum și de a percepe Supremul ca adevărați copiii ai unei asemenea Deități evolutive.

106:2.6 (1165.3) Mihail din Nebadon se aseamănă cu Tatăl Paradisului deoarece se împărtășește din perfecțiunea sa paradisiacă. Tot astfel, muritorii evolutivi vor ajunge într-o zi la înrudirea cu Supremul

experiențial, căci ei se împărtășesc cu adevărat din perfecțiunea sa evolutivă.

106:2.7 (1165.4) Dumnezeu Supremul este experiențial; este deci complet cognoscibil prin experiență. Realitățile existențiale ale celor șapte Absoluturi nu sunt perceptibile prin tehnica experienței; numai *realitățile personalității* Tatălui, Fiul și Spiritul, pot fi pricepute de către personalitatea creaturii finite în atitudinea de rugăciune-adorare.

106:2.8 (1165.5) În sinteza desăvârșită putere-personalitate a Ființei Supreme se va găsi asociat întregul caracter absolut al mai multor triodități apte pentru această asociere, iar această personalitate, rodul evoluției, va fi susceptibilă de a fi contactată și înțeleasă experiențial de către toate personalitățile finite. Când ascendenții vor atinge cel de-al șaptelea stadiu postulat al existenței spirituale, ei vor face experiența realizării unei noi semnificații-valoare a caracterului absolut și infinit al triodităților, așa cum o revelează nivelele subabsolute ale Ființei Supreme, care este cognoscibilă prin experiență. Dar, pentru a ajunge la aceste stadii de dezvoltare maximă, va trebui probabil să aștepte ca marele univers întreg să fie consolidat într-o manieră coordonată în lumină și în viață.

3. Asocierea terțiară transcendențială a realității

106:3.1 (1165.6) Arhitecții absoniți întocmesc planul; Creatorii Supremi îl aduc în existență; Ființa Supremă îl va îndeplini în

plenitudinea sa așa cum a fost el creat în timp de către Creatorii Supremi și prevăzut în spațiu de către Maeștrii Arhitecți.

106:3.2 (1165.7) În cursul epocii prezente a universului, Arhitecții Universului Principal sunt cei care au sarcina de a coordona administrativ universul principal; dar apariția Atotputernicului Suprem la încheierea prezentei epoci a universului va semnifica faptul că finitul evolutiv a ajuns la primul stadiu al destinului experiențial. Acest eveniment va conduce cu siguranță la funcționarea desăvârșită a primei Trinități experiențiale, uniunea Creatorilor Supremi, a Ființei Supreme și a Arhitecților Universului Principal. Această Trinitate este menită să efectueze continuarea integrării evolutive a maestrului univers.

106:3.3 (1166.1) Trinitatea Paradisului este cu adevărat o Trinitate infinită, și nici o Trinitate nu poate fi infinită fără a include această Trinitate originară. Dar trinitatea originară este rezultatul asocierii exclusive a Deităților absolute. Ființele subabsolute nu au avut nimic de a face cu această asociere primordială. Trinitățile experiențiale care apar ulterior înglobează chiar și contribuția personalităților create. Aceasta este cu siguranță adevărat despre Ultimul Trinității, unde chiar prezența Maeștrilor Fii Creatori printre Creatorii Supremi este o garanție a prezenței simultane a experienței actuale și autentice a creaturii în *interiorul* acestei asocieri trinitare.

106:3.4 (1166.2) Prima Trinitate experiențială îngăduie grupurilor să ajungă la eventualitățile ultime. Grupurile asociative au facultatea de a anticipa, și chiar de a transcende aptitudinile individuale, și aceasta este adevărat chiar și dincolo de nivelul finit. În epocile ce au să vină, după ce cele șapte suprauniversuri vor fi fost consolidate în lumină și

în viață, este dincolo de orice urmă de îndoială că Corpul Finalității va promulga scopurile Deității Paradisului după cum vor fi dictate de către cel Ultim al Trinității și unificate în personalitatea-putere la Ființa Supremă.

106:3.5 (1166.3) În toate giganticele dezvoltări universale ale eternității trecute și viitoare, noi detectăm expansiunea elementelor comprehensibile ale Tatălui Universal. În calitate de EU SUNT, noi postulăm filozofic că el impregnează întreg infinitul, dar nici o creatură nu poate concepe un asemenea postulat prin experiență. Pe măsură ce universurile cresc, pe măsură ce gravitația și iubirea se extind în spațiul care se organizează în timp, noi devenim capabili de a înțelege, din ce în ce mai bine, Prima Sursă-Centru. Noi observăm că acțiunea gravitației pătrunde în prezența spațială a Absolutului Necalificat și detectăm creaturi spirituale în evoluție și în expansiune în sânul prezenței divine a Absolutului Deității, în vreme ce evoluția spirituală și evoluția cosmică se unifică, prin acțiunea minții și prin experiență, pe nivelele finite ale deității, în calitate de Ființă Supremă, și se coordonează, pe nivelele transcendente, în calitate de Ultim al Trinității.

4. Integrarea cuaternară ultimă

106:4.1 (1166.4) În sens ultim, Trinitatea Paradisului coordonează cu siguranță, însă, în această privință, ea funcționează în calitate de absolut care se califică pe sine; Ultimul Trinității experiențiale coordonează transcendentalul în calitate de transcendental. În eternul

viitor, prin întărirea unității, această trinitate experiențială va face și mai activă prezența, în cursul exteriorizării, a Deității Ultime.

106:4.2 (1166.5) În vreme ce Ultimul Trinității este menit să coordoneze creația maestrului univers, Dumnezeu cel Ultim este puterea-personalizare transcendentă a țelului către care se orientează întregul maestru univers. Exteriorizarea totală a celui Ultim implică desăvârșirea creației maestrului univers, și comportă deplina urgență a acestei Deități transcendente. Noi nu cunoaștem schimbările care vor fi inaugurate de deplina urgență a celui Ultim. Însă, tot așa cum Supremul este deja în mod spiritual și personal prezent în Havona, așa și cea din urmă este acolo deopotrivă de prezentă, însă în sens absonit și suprapersonal.

106:4.3 (1166.6) Pe de altă parte, existența Locuitorilor Calificați ai Ultimului v-a fost adusă la cunoștință, fără totuși să fi fost informați de locul lor de rezidență sau de funcțiunea lor prezentă.

106:4.4 (1167.1) Independent de repercusiunile administrative care însoțesc ivirea Deității Ultime, valorile personale ale divinității ei transcendente vor putea fi experimentate de toate personalitățile care vor fi participat la actualizarea acestui nivel al Deității.

Transcenderea finitului nu poate să conducă decât la realizarea ultimă. Dumnezeu cel Ultim există în transcenderea timpului și a spațiului, dar este totuși subabsolut, în pofida aptitudinii sale inerente de a funcționa în asociere cu absolutele.

5. Asocierea coabsolută sau cea de-a cincea fază

106:5.1 (1167.2) Ultimul este apogeul realității transcendente, așa cum Supremul este piatra de încoronare a realității experiențial-evolutive. Iar emergența efectivă a acestor două Deități experiențiale pune fundamentele celei de-a doua Trinități experiențiale. Aceasta este Absolutul Trinității, uniunea lui Dumnezeuului Suprem, a Dumnezeuului Ultim și a Consumatorului nerevelat al Destinului Universului. Și această Trinitate are teoretic capacitatea de a activa Absoluturile potențialității - Absolutul Deității, Absolutul Universal și Absolutul Necalificat; însă formarea desăvârșită a acestui Absolut al Trinității nu s-ar putea realiza decât după desăvârșirea evoluției întregului maestru univers, de la Havona până la cel de-al patrulea și al celui din urmă nivel al spațiului exterior.

106:5.2 (1167.3) Precizăm că aceste Trinități experiențiale sunt corelative nu numai ale calităților personalității Divinității experiențiale, ci și ale tuturor calităților altfel-decât-personale care caracterizează unitatea Deității pe care ele au atins-o. Deși prezenta expunere tratează esențialmente despre fazele personale ale unificării cosmosului, nu rămâne mai puțin adevărat că aspectele impersonale ale universului sunt în mod egal menite să se unifice, așa cum este ilustrat de sinteza personalității-putere care se produce actualmente în legătură cu evoluția Ființei Supreme. Calitățile spirituale personale ale Supremului sunt inseparabile de prerogativele de putere ale Atotputernicului, și ambele sunt completate de potențialul necunoscut al minții Supremului. Dumnezeuul ultim ca persoană nu poate nici el să fie considerat în afara aspectelor altfel-decât-personale ale Deității ultime. În fine, pe nivelul absolut, Absolutul Deității și Absolutul

Necalificat sunt inseparabile și imperceptibile în prezența Absolutului Universal.

106:5.3 (1167.4) În ele însele și prin ele însele, trinitățile nu sunt personale, dar ele nu sunt contrare personalității. Mai degrabă ele o înglobează și, într-un sens colectiv, o pun în corelație cu funcțiunile impersonale. Trinitățile sunt deci întotdeauna realități ale *deității*, dar niciodată realități ale *personalității*. Aspectele personalității unei trinități sunt individual inerente membrilor ei, și, ca persoane individuale, acestea *nu* sunt această trinitate; ele sunt trinitatea numai în calitate de grup. Acest grup *este* trinitatea, dar trinitatea include întotdeauna orice deitate pe care o înglobează, trinitatea este unitatea deității.

106:5.4 (1167.5) Cele trei Absoluturi - Absolutul Deității, Absolutul Universal și Absolutul Necalificat - nu formează o trinitate, căci ele nu sunt toate deități. Numai ceea ce este deificat poate să devină o trinitate; toate celelalte asocieri sunt triunități sau triodități.

6. Integrarea absolută sau cea de-a șasea fază

106:6.1 (1167.6) Potențialul prezent al maestrului univers poate fi cu dificultate calificat drept absolut, deși este probabil foarte aproape de ultim, și noi socotim că este imposibil să se ajungă la revelarea deplină a valorilor-semnificații absolute din câmpul unui cosmos subabsolut. Noi întâlnim așadar dificultăți considerabile atunci când încercăm să concepem o exprimare totală a posibilităților nelimitate

ale celor trei Absoluturi, sau chiar și atunci când încercăm să ne reprezentăm personalizarea experiențială a Dumnezeuului cel Absolut pe nivelul în prezent impersonal al Absolutului Deității.

106:6.2 (1168.1) Cadrul spațial al maestrului univers pare să fie adecvat pentru actualizarea Ființei Supreme, pentru formarea și deplina funcțiune a Ultimului Trinității, pentru exteriorizarea Dumnezeuului cel Ultim, și chiar și pentru premisele Absolutului Trinității; dar conceptele noastre privitoare la deplina funcțiune a acestei a doua Triodități experiențiale par să implice un factor care depășește chiar și domeniul imens de întins al maestrului univers.

106:6.3 (1168.2) Dacă admitem ipoteza unui cosmos-infinit - un fel de cosmos nelimitat de dincolo de maestrul univers - și dacă concepem că dezvoltările finale ale Absolutului Trinității vor avea loc la un asemenea stadiu supraultim de acțiune, atunci devine posibil să presupunem că funcțiunea desăvârșită a Absolutului Trinității își va găsi expresia finală în creațiile infinității și va încheia actualizarea absolută a *tuturor* potențialelor. Integrarea și asocierea segmentelor mereu mai întinse ale realității se vor apropia de caracterul absolut al statutului proporțional cu includerea oricărei realități în segmentele astfel asociate.

106:6.4 (1168.3) Cu alte cuvinte, Absolutul Trinității, după cum o indică și numele lui, este realmente absolut în funcțiunea sa totală. Nu știm cum poate o funcțiune absolută să atingă o expresie totală pe o bază calificată, limitată sau restrânsă în vreun alt mod. Pornind de aici, trebuie să presupunem că orice funcțiune a totalității de acest ordin va fi necondiționată (în potențial). Și s-ar părea de asemenea că necondiționatul ar fi și el nelimitat, cel puțin dintr-un punct de vedere

cantitativ, cu toate că nu suntem atât de siguri în ceea ce privește relațiile cantitative.

106:6.5 (1168.4) Noi suntem totuși siguri de acest lucru: Trinitatea Paradisului existențială este infinită, și Ultimul Trinității experiențiale este subinfinit, dar Absolutul Trinității nu este atât de ușor de clasificat; geneza și constituirea lui sunt experiențiale, însă el are o înrâurire categorică asupra Absoluturilor existențiale ale potențialității.

106:6.6 (1168.5) Deși nu este prea profitabil pentru mintea umană să caute să înțeleagă aceste concepte îndepărtate și supraumane, noi sugerăm ca voi să vă închipuiți acțiunea eternității Absolutului Trinității ca una culminând într-un fel de experimentare a absoluturilor de potențialitate. Aceasta pare să fie o concluzie rezonabilă în ceea ce privește Absolutul Universal, dacă nu și Absolutul Necalificat; măcar știm că Absolutul Universal nu este numai static și potențial, ci și asociativ în sensul de Deitate totală al acestor cuvinte. Cât despre valorile conceptibile ale divinității și ale personalității, aceste evenimente presupuse implică personalizarea Absolutului Deității precum și apariția valorilor suprapersonale și a semnificațiilor ultrapersonale inerente desăvârșirii personalității Dumnezeuului cel Absolut - al treilea și ultimul dintre Deitățile experiențiale.

7. Finalitatea destinului

106:7.1 (1168.6) Unele dificultăți în conceperea integrării realității infinite sunt inerente faptului că toate aceste idei conțin ceva din finalitatea dezvoltării universale, un fel de realizare experimentabilă a tot ceea ce ar putea exista vreodată. Și este de neconceput că infinitatea cantitativă ar putea vreodată să fie complet realizată în finalitate. În cele trei Absoluturi potențiale rămân întotdeauna posibilități neexplorate pe care nici un grad de dezvoltare experiențială nu le-ar putea epuiza vreodată. Eternitatea însăși, deși absolută, nu este mai mult decât absolută.

106:7.2 (1169.1) Chiar și o încercare de a concepe integrarea finală este inseparabilă de realizările eternității necalificate, și prin urmare, acest concept este practic irealizabil în orice epocă ce se poate concepe în viitor.

106:7.3 (1169.2) Destinul este stabilit de actul volitiv al Deităților care constituie Trinitatea Paradisului; destinul este stabilit în imensitatea celor trei mari potențiale, al căror caracter absolut înglobează posibilitățile tuturor dezvoltărilor viitoare; destinul este probabil consumat de actul Consumatorului Destinului Universului, și acest act este probabil conținut, precum și Supremul și Ultimul, în Trinitatea Absolută. Orice destin experiențial poate fi cuprins, cel puțin parțial, de creaturile care experimentează, dar un destin care atinge existențialele infinite le este prea puțin comprehensibil. Destinul finalității este o realizare existențial-experiențială care pare să implice Absolutul Deității. Or, Absolutul Deității stă în relații de eternitate cu Absolutul Necalificat grație Absolutului Universal. Iar aceste trei Absoluturi, ale căror posibilități sunt experiențiale, sunt efectiv esențiale, ba chiar mai mult, căci ele sunt fără limite,

independente de timp și de spațiu, fără măsuri sau hotare - cu adevărat infinite.

106:7.4 (1169.3) Improbabilitatea de a atinge țelul nu împiedică totuși discutarea teoriilor filozofice privitoare la aceste destine ipotetice. Actualizarea Absolutului Deității ca un Dumnezeu absolut pe care îl poți atinge poate fi practic imposibil de realizat; totuși, această împlinire a finalității rămâne o posibilitate teoretică. Implicarea Absolutului Necalificat într-un cosmos-infinit de neconceput poate fi incomensurabil de îndepărtată în viitorul interminabilei eternități, însă o asemenea ipoteză este totuși valabilă. Muritorii, morontialii, spiritele, finalitarii, transcedentalii și alții, precum și universul însuși și toate celelalte faze ale realității, au cu siguranță *un destin final din punct de vedere potențial a cărui valoare este absolută*, dar noi ne îndoim că vreo ființă sau vreun univers va realiza vreodată complet toate aspectele unui astfel de destin.

106:7.5 (1169.4) Oricare ar fi stadiul vostru de creștere în înțelegerea Tatălui, mintea voastră se va clătina întotdeauna înaintea infinității nerevelate a Tatălui-UE SUNT, a cărei imensitate inexplorabilă va rămâne perpetuu insondabilă și incomprehensibilă în cursul tuturor ciclurilor eternității. Oricât de mult ați asimila voi din Dumnezeu, va rămâne întotdeauna o parte mult mai vastă din el, și voi nici măcar nu-i veți bănuși existența. Iar noi credem că aceasta este tot atât de adevărat pe nivelurile transcendente ca și în domeniile existenței finite. Căutarea după Dumnezeu nu are sfârșit!

106:7.6 (1169.5) Incapacitatea de a se contopi cu Dumnezeu în sensul final nu ar trebui nicicum să descurajeze creaturile universului. Într-adevăr, voi puteți atinge și atingeți de fapt nivelele Deității Septuple,

ale Supremului și ale Ultimului, care reprezintă pentru voi ceea ce reprezintă realizarea infinită a lui Dumnezeu Tatăl pentru Fiul Etern și pentru Autorul Comun în statutul lor absolut de existență eternă.

Departe de a istovi creaturile, infinitatea lui Dumnezeu ar trebui să fie încredințarea supremă că, în timpul întregului viitor fără sfârșit, o personalitate ascendentă va avea, înaintea ei, aceste posibilități de dezvoltare ale personalității și de asociere a Deității pe care eternitatea însăși nu le va epuiza sau limita.

106:7.7 (1169.6) Pentru creaturile finite ale marelui univers, conceptul de maestru univers pare aproape infinit, dar fără îndoială că arhitecții săi absoniți percep relativitatea sa în raport cu dezvoltările viitoare și imaginabile în nesfârșitul EU SUNT. Spațiul însuși nu este decât o condiție ultimă, o condiție de calificare în interiorul absolutului relativ al zonelor liniștite ale spațiului intermediar.

106:7.8 (1170.1) În viitorul inimaginabil de îndepărtat, în momentul de eternitate al desăvârșirii finale a întregului maestru univers, nu este nici urmă de îndoială că noi toți vom contempla retrospectiv istoria sa completă ca fiind doar începutul, ca fiind numai creația unor fundamente finite și transcendente, în vederea unor metamorfoze încă și mai mari și mai captivante în infinitatea neexplorată. În acel moment viitor al eternității, maestrul univers va părea încă tânăr; într-adevăr, el va fi întotdeauna tânăr în fața posibilităților nelimitate ale eternității fără sfârșit.

106:7.9 (1170.2) Improbabilitatea de a atinge un destin infinit nu împiedică nicidecum formarea de idei despre acest destin, și noi nu ezităm a spune că, dacă cele trei potențiale absolute ar putea într-o

bună zi să fie complet actualizate, atunci ar fi posibil să se conceapă integrarea finală a realității totale. Dezvoltarea acestei realizări se bazează pe actualizarea făcută completă de Absolutul Necalificat, de cel Universal și de cel al Deității, cele trei potențialități a căror uniune constituie latența EU SUNT-ului, realitățile în suspans ale eternității, posibilitățile nerealizate ale întregului viitor, și încă mai mult.

106:7.10 (1170.3) Tot ce se poate spune este că astfel de eventualități sunt mai degrabă îndepărtate. Cu toate acestea, în mecanismele, în personalitățile și în asocierile celor trei Trinități, noi credem că detectăm posibilitatea teoretică a unei reunificări a celor șapte faze absolute ale Tatăl-EU SUNT. Iar aceasta ne pune față în față cu conceptul triplei Trinități care înglobează Trinitatea Paradisului de statut existențial, și cele două Trinități de natură și de origine experiențială care apar pe urmă.

8. Trinitatea trinităților

106:8.1 (1170.4) Natura Trinității Trinităților este dificil de descris minții omenești. Aceasta este însumarea actuală a totalității infinității experiențiale așa cum se manifestă ea într-o infinitate teoretică de realizare eternă. În Trinitatea Trinităților, infinitul experiențial ajunge să se identifice cu infinitul existențial, și amândouă nu sunt decât una în EU SUNT-ul preexperiențial și preexistențial. Trinitatea Trinităților este expresia finală a tot ceea ce este conținut în cele cincisprezece triunități și triodități asociate. Le este greu ființelor relative să

înțeleagă finalitățile, fie ele existențiale fie experiențiale; de aceea, ele trebuie prezentate întotdeauna ca fiind relativități.

106:8.2 (1170.5) Trinitatea Trinităților există în diverse faze. Ea conține posibilități, probabilități și inevitabilități care deconcertează imaginația ființelor situate mult deasupra nivelului uman. Ele comportă implicații probabil de nebănuit de către filozofiile celeste, căci implicațiile lor sunt conținute în triunități, și, în ultimă analiză, triunitățile sunt insondabile.

106:8.3 (1170.6) Trinitatea Trinităților se poate descrie în diverse moduri. Noi alegem să prezentăm conceptul la trei nivele, adică după cum urmează:

106:8.4 (1170.7) 1. Nivelul celor trei Trinități.

106:8.5 (1170.8) 2. Nivelul Deității experiențiale.

106:8.6 (1170.9) 3. Nivelul EU SUNT-ului.

106:8.7 (1170.10) Acestea sunt nivele de unificare în creștere. În realitate, Trinitatea Trinităților este primul nivel, în timp ce al doilea și al treilea sunt derivative de unificare ale primului.

106:8.8 (1171.1) PRIMUL NIVEL. Pe acest nivel inițial de asociere, se socotește că cele trei Trinități funcționează ca grupări perfect sincronizate, deși distincte, de personalități ale Deității.

106:8.9 (1171.2) 1. *Trinitatea Paradisului*, asocierea celor trei Deități ale Paradisului - Tatăl, Fiul și Spiritul. Trebuie amintit că Trinitatea Paradisului posedă o triplă funcțiune - o funcțiune absolută, o funcțiune transcendențială (Trinitatea Ultimului) și o funcțiune finită (Trinitatea Supremației). Trinitatea Paradisului este în același timp

oricare dintre aceste funcțiuni și toate aceste funcțiuni, în orice moment și în permanență.

106:8.10 (1171.3) 2. *Trinitatea Ultimă*. Aceasta este asocierea Deității Creaturilor Supreme, a Dumnezeului Suprem și a Arhitecților Universului Principal. Cu toate că această prezentare a aspectelor divine ale acestei Trinități este adecvată, trebuie notat că această Trinitate comportă și alte faze, care par totuși să se coordoneze perfect cu aspectele divinității.

106:8.11 (1171.4) 3. *Trinitatea Absolută*. Aceasta este gruparea Dumnezeului Suprem, a Dumnezeului Ultim și a Consumatorului Destinului Universal în ceea ce privește toate valorile divinității. Anumite alte faze ale acestei grupări triunice privesc valori altele-decât-ale divinității din cosmosul în expansiune, dar ele se unifică cu fazele divinității, întocmai cum aspectele puterii și personalității Deităților experiențiale sunt actualmente în curs de sinteză experiențială.

106:8.12 (1171.5) Asocierea celor trei Trinități în Trinitatea Trinităților oferă posibilitatea unei integrări nelimitate a realității. Această grupare conține cauze, activități intermediare și efecte finale; inițiatori, realizatori și consumatori; începuturi, existențe și destine. Asocierea Tată-Fiu a devenit Fiu-spirit apoi Spirit-suprem și se continuă în Suprem-Ultim și în Ultim-absolut, și merge chiar și până la Absolut și la Tatăl-Infinit - desăvârșirea ciclului realității. Tot astfel, în alte faze care nu privesc atât de îndeaproape divinitatea și personalitatea, Prima Mare Sursă-Centru realizează în sine nelimitarea realității urmând tot cercul eternității, de la deplinătatea

existenței în sine, trecând prin revelarea perpetuă de sine, până la finalitatea realizării de sine de la absolutul existențialelor la finalitatea experiențialelor.

106:8.13 (1171.6) AL DOILEA NIVEL. Coordonarea celor trei Trinități implică inevitabil uniunea conjugată a Deităților experimentabile, care sunt genetic asociate cu aceste Trinități. Natura acestui al doilea nivel a fost uneori prezentată după cum urmează:

106:8.14 (1171.7) 1. *Supremul*. El este rezultanta deității din unitatea Trinității Paradisului în legătură experiențială cu Fiii Creatori și cu Fiicele Creative ale Deităților Paradisului. Supremul este încorporarea în deitate a desăvârșirii primului stadiu al evoluției finite.

106:8.15 (1171.8) 2. *Ultimul*. El este rezultanta deității din unitatea provenită din cea de-a doua Trinitate, personificarea transcendentală și absonită a divinității. Cel Ultim constă într-o unitate de numeroase calități considerate în mod divers. Conceperea sa de către oameni ar face bine să includă cel puțin fazele ultimității care gerează autoritate, care sunt personal experimentabile și care unifică prin tensiuni, dar Deitatea exteriorizată comportă multe alte aspecte nerevelate. Ultimul și Supremul sunt comparabile, dar nu identice, și Ultimul nu este numai o amplificare a Supremului.

106:8.16 (1172.1) 3. *Absolutul*. Se susțin multe teorii despre caracterul celui de-al treilea membru al celui de-al doilea nivel al Trinității Trinităților. Dumnezeu cel Absolut este indubitabil implicat în această asociere în calitate de personalitate decurgând din funcțiunea finală a

Trinității Absolute, și, totuși, Absolutul Deității este o realitate existențială posedând un statut de eternitate.

106:8.17 (1172.2) Dificultatea conceptuală privitoare la acest al treilea membru este inerentă faptului că presupunerea prezenței unui asemenea membru implică prezența unui singur Absolut. Teoretic, dacă un astfel de eveniment ar putea avea loc, noi am asista la unificarea *experiențială* a celor trei Absoluturi într-unul singur. Or, suntem învățați că, în infinitate și din punct de vedere existențial, nu este decât un singur Absolut. Deși identitatea acestui al treilea membru este doar puțin clară, se emite adesea ipoteza că el ar putea să conștientizeze într-o formă de legătură imaginabilă și într-o manifestare cosmică a Absolutului Deității, a Absolutului Universal și a Absolutului Necalificat. Este mai mult ca sigur că Trinitatea Trinităților ar putea atinge cu dificultate completă ei funcționare fără unificarea totală a celor trei Absoluturi, iar cele trei Absoluturi pot fi unificate cu dificultate fără realizarea completă a tuturor potențialelor infinite.

106:8.18 (1172.3) Deformarea adevărului se va reduce probabil la minimum, dacă membrul Trinității Trinităților va fi conceput ca fiind Absolutul Universal, cu condiția ca această concepție să considere că Universalul nu este doar static și potențial, ci și asociativ. Totuși, noi încă nu percepem cum se leagă el de aspectele creative și evolutive ale funcțiunii Deității totale.

106:8.19 (1172.4) Cu toate că este dificil să se formeze un concept desăvârșit al Trinității Trinităților, faptul de a avea un concept limitat nu este atât de greu. Dacă cel de-al doilea nivel al Trinității

Trinităților este conceput ca esențialmente personal, atunci devine întrutotul posibil să se presupună că uniunea Dumnezeuului cel Suprem, a Dumnezeuului cel Ultim și a Dumnezeuului cel Absolut reprezintă repercusiunea personală a uniunii Trinităților personale, care Trinități sunt ancestrale față de aceste Deități experiențiale. Noi îndrăznim să avansăm opinia că aceste trei Deități experiențiale se vor unifica cu siguranță pe al doilea nivel, ca o consecință directă a unității crescânde a Trinităților lor ancestrale și cauzative care formează primul nivel.

106:8.20 (1172.5) Primul nivel constă din trei Trinități. Al doilea nivel există ca asociere a personalității cuprinzând personalitățile Deității de evoluție experiențială, de exteriorizare experiențială și cele experiențial existențiale. Și, independent de orice dificultate conceptuală în înțelegerea completei trinități a Trinităților, asocierea personală a celor trei Deități pe cel de-al doilea nivel a devenit manifestă în epoca propriului nostru univers în fenomenul zeificării lui Majeston. Acesta din urmă a fost actualizat pe al doilea nivel de către Absolutul Deității acționând prin intermediul Ultimului și ca răspuns la porunca creativă inițială a Ființei Supreme.

106:8.21 (1172.6) AL TREILEA NIVEL. Într-o ipoteză necalificată a celui de-al doilea nivel al Trinității Trinităților, este cuprinsă corelarea tuturor fazelor tuturor felurilor de realități care există, care au existat sau care ar putea exista în ansamblul infinității. Ființa Supremă nu este numai Spirit, ci și minte, putere și experiență. Cel Ultim este toate acestea, și mult mai mult. Cât despre conceptul unit al unicității Absolutului Deității, al celui Universal și al celui Necalificat, el include finalitatea absolută a oricărei realizări a realității.

106:8.22 (1172.7) În uniunea Supremului, a Ultimului și a Absolutului desăvârșit, s-ar putea produce o reconstituire funcțională a acestor aspecte ale infinității care au fost la origine fragmentate de EU SUNT și care s-au tradus prin apariția celor Șapte Absoluturi ale Infinității. Deși filozofii universului socotesc că aceasta este o probabilitate extrem de îndepărtată, noi ne punem totuși adesea următoarea întrebare: dacă al doilea nivel al Trinității Trinităților ar putea vreodată atinge o unitate trinitară, la ce s-ar ajunge atunci, ca o consecință a unei asemenea unități a deității? Noi nu știm acest lucru, dar suntem convinși că aceasta va conduce direct la realizarea EU SUNT-ului ca susceptibil de a fi atins prin experiență. Din punct de vedere al ființelor personale, aceasta ar putea însemna că incognoscibilul EU SUNT a devenit accesibil experienței ca Tată-Infinit. Cât despre semnificația acestor destine absolute punctului de vedere nepersonal, aceasta este o altă chestiune, pe care numai eternitatea ar putea-o clarifica. Însă, atunci când examinăm aceste eventualități îndepărtate în calitate de creaturi personale, noi deducem că destinul final al tuturor personalităților este cunoașterea finală a Tatălui Universal al acestor aceleași personalități.

106:8.23 (1173.1) EU SUNT-ul așa cum îl concepem filozofic în eternitatea trecută este singur, nu există nimeni în afară de el. Dacă privim în eternitatea viitoare, noi nu vedem că în calitate de existențial, EU SUNT-ul s-ar putea schimba vreodată, dar avem tendința de a prevedea o vastă diferență experiențială. Un asemenea concept al lui EU SUNT implică deplina realizare de sine. El îmbrățișează galaxia nelimitată a personalităților care au devenit participanți voluntari în revelarea de sine a EU SUNT-ului, și care vor

rămâne veșnic părți volitive absolute ale totalității infinității, fiii finalității ai Tatălui absolut.

9. Unificarea existențială infinită

106:9.1 (1173.2) În conceptul de Trinitate a Trinităților, noi postulăm posibilitatea unificării experiențiale a realității nelimitate, și emitem uneori teoria că totul s-ar putea produce în extrema depărtare a foarte îndepărtatei eternități. Dar există totuși o unificare actuală contemporană a infinității, chiar în epoca noastră, ca și în toate epocile trecute și viitoare ale universului; această unificare este existențială în Trinitatea Paradisului. Unificarea infinității este inimaginabil de îndepărtată ca realitate experiențială, dar o unitate a infinității necalificate domină prezentul moment al existenței universului și unește divergențele oricărei realități cu o măreție existențială *absolută*.

106:9.2 (1173.3) Când creaturile finite încearcă să conceapă o unificare a infinitului pe nivelele finalității eternității consumate, ele se găsesc în fața limitărilor intelectuale inerente existenței lor finite. Timpul, spațiul și experiența formează bariere pentru conceptele creaturilor; și totuși, fără timp, în afara spațiului și în lipsa experienței, nici o creatură nu ar putea ajunge la o înțelegere, chiar și limitată, a realității universului. Nici o creatură evolutivă nu ar putea vreodată percepe relațiile de secvență dacă ar fi insensibilă la timp. Nici o creatură nu ar putea sonda relațiile de simultaneitate dacă nu ar percepe spațiul. Nici o creatură evolutivă nu ar putea nici chiar să existe fără

experiență. Numai cele Șapte Absoluturi ale Infinității transcende realmente experiența, și chiar și acelea pot fi experiențiale în anumite faze.

106:9.3 (1173.4) Timpul, spațiul și experiența sunt cele mai mari auxiliare ale omului pentru perceperea realității relative, și ele sunt totuși cele mai formidabile obstacole ale lui în calea percepției realității complete. Muritorii și multe alte creaturi ale universului găsesc necesar să se gândească la potențiale ca fiind actualizate în spațiu și evoluând până la maturitate în timp, dar tot acest proces nu este decât un fenomen de spațiu-timp, care nu se petrece efectiv în Paradis și în eternitate. Pe nivelul absolut, nu este nici timp nici spațiu; toate potențialele pot fi percepute acolo ca actuale.

106:9.4 (1173.5) Conceptul de unificare a oricărei realități în prezenta epocă a universului, sau în orice altă epocă, este esențialmente dublu: existențial și experiențial. Această unitate este în curs de realizare experiențială în Trinitatea Trinităților, dar gradul de actualizare aparentă a acestei triple Trinități este direct proporțional cu dispariția calificărilor și imperfecțiunilor realității din cosmos; totuși, integrarea totală a realității este prezentă fără rezervă, veșnic și existențial, în Trinitatea Paradisului, înăuntrul căreia, chiar în acest moment al existenței universului, realitatea infinită este absolut unificată.

106:9.5 (1174.1) Paradoxul creat de punctele de vedere experiențiale și existențiale este inevitabil; el rezultă, în parte, din faptul că Trinitatea Paradisului și Trinitatea Trinităților sunt fiecare în parte relații de eternitate, pe care muritorii le pot percepe numai ca relativități din spațiu-timp. Conceptul uman asupra actualizării experiențiale progresive a Trinității Trinităților este punctul de vedere al timpului.

El trebuie completat prin postulatul adițional că Trinitatea Trinităților *este* deja o realizare factuală care este punctul de vedere al eternității. Dar cum este posibil să se concilieze aceste două puncte de vedere? Noi le sugerăm muritorilor finiți să accepte adevărul că Trinitatea Paradisului este unificarea existențială a infinității, și că inaptitudinea de a detecta prezența actuală și manifestarea completă a Trinității Trinităților experiențiale provine, în parte, din deformările reciproc cauzate:

106:9.6 (1174.2) 1. În punctul de vedere uman limitat, inaptitudinea de a înțelege conceptul de eternitate necalificată.

106:9.7 (1174.3) 2. În statutul uman imperfect, în depărtarea nivelului absolut al experiențelor.

106:9.8 (1174.4) 3. În scopul existenței umane, în faptul că umanitatea este concepută pentru a evolua prin tehnica experienței; ea trebuie deci să depindă de experiența prin inerență și prin constituție. Numai un Absolut poate fi în același timp existențial și experiențial.

106:9.9 (1174.5) În Trinitatea Paradisului, Tatăl Universal este EU SUNT-ul Trinității Trinităților. Acestea sunt limitările finite care împiedică să se facă experiența Tatălui ca fiind infinit. Conceptul de EU SUNT *existențial*, solitar, pretrinitar și inaccesibil, și postulatul EU SUNT-ului *experiențial*, posterior Trinității Trinităților și accesibil, nu formează decât o singură și aceeași ipoteză; nici o schimbare efectivă nu a avut loc în Infinit; toate dezvoltările aparente sunt datorate creșterii capacităților de receptare a realității și de apreciere a cosmosului.

106:9.10 (1174.6) În ultimă analiză, EU SUNT-ul trebuie să existe *înaintea* tuturor existențialelor și *după* toate experiențialele. Aceste

idei se poate să nu clarifice paradoxurile eternității și ale infinității în mintea umană, dar ele ar trebui cel puțin să stimuleze intelectele finite să înfrunte din nou aceste probleme fără sfârșit. Aceste probleme vor continua să vă intrige pe Salvington, și, mai târziu, atunci când veți fi finalitari, și mai departe de-a lungul viitorului nelimitat al carierelor voastre eterne în universul aflat în largă expansiune.

106:9.11 (1174.7) Mai devreme sau mai târziu, toate personalitățile universului vor începe să-și dea seama că căutarea finală a eternității este explorarea fără sfârșit a infinității, călătoria de descoperire care nu va avea niciodată sfârșit în absolutul Primei Surse-Centru. Mai devreme sau mai târziu, ne vom da toți seama că creșterea creaturilor este proporțională cu identificarea lor cu Tatăl. Noi ajungem la înțelegerea că faptul de a trăi voia lui Dumnezeu este pașaportul etern pentru posibilitățile fără sfârșit ale infinității însăși. Muritorii vor înțelege, într-o bună zi, că reușita în căutarea Infinitului este direct proporțională cu gradul atins în asemănarea cu Tatăl, și că în cursul prezentei epoci a universului, realitățile Tatălui sunt revelate în calitățile divine. Și aceste calități ale divinității sunt dobândite personal de către creaturile universale care fac experiența trăirii dumnezeiești, și a trăi dumnezeiește înseamnă a trăi efectiv voia lui Dumnezeu.

106:9.12 (1175.1) Pentru creaturile finite, materiale și evolutive, o viață bazată pe faptul trăirii voinței Tatălui conduce direct la supremația spiritului în cadrul personalității și la apropierea cu un ceva mai mult a acestor creaturi de înțelegerea Tatălui Infinit. Viața astfel centrată asupra Tatălui este întemeiată pe adevăr, sensibilă la frumusețe și dominată de bunătate. Persoana care îl cunoaște astfel pe Dumnezeu

este lăuntric iluminată prin adorare și în exterior devotată servirii sincere a fraternității universale a tuturor personalităților, o slujire plină de îndurare și motivată de iubire. În același timp, toate aceste calități ale vieții sunt unificate în personalitatea în evoluție pe nivelele mereu ascendente ale înțelepciunii cosmice, ale realizării de sine, ale descoperirii lui Dumnezeu și ale adorării Tatălui.

106:9.13 (1175.2) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 106](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 108](#) >>

Capitolul 107

Originea și natura ajustorilor gândirii

107:0.1 (1176.1) DEȘI Tatăl Universal locuiește personal în Paradis, chiar în centrul universului, el este prezent într-un mod efectiv și pe lumile spațiului în mintea nenumăraților săi copii ai timpului, căci el sălășluiește în ei sub aspectul Veghetorilor de Mister. Tatăl etern este în același timp tot atât de îndepărtat pe cât posibil de Fiii planetari muritori și tot atât de intim asociat cu ei pe cât posibil.

107:0.2 (1176.2) Ajustorii sunt actualitatea iubirii Tatălui încarnate în sufletul oamenilor; întemnițați în mintea muritorilor, ei sunt veritabila promisiune a carierei eterne a oamenilor. Ei sunt esența personalității umane a Finalitarului devenit perfect, stare din care omul poate avea

o senzație anterioară în timp pe măsură ce el domină progresiv tehnica divină constând în a ajunge la trăirea voinței Tatălui, pas cu pas, în toată ascensiunea universurilor succesive, până ce atinge efectiv divina prezență a Tatălui Paradisului.

107:0.3 (1176.3) După ce i-a poruncit omului să fie perfect după cum el însuși este perfect, Dumnezeu a coborât sub forma Ajustorului pentru a deveni partener experiențial al omului în împlinirea menirii celeste astfel predestinate. Fragmentul de Dumnezeu care sălășluiește în mintea omului constituie încredințarea, absolută și fără rezervă, că omul îl poate găsi pe Tatăl Universal prin asocierea sa cu acest Ajustor divin, venit de la Dumnezeu pentru a-l găsi pe om și a-l face fiul lui, chiar în cursul vieții sale întrupate.

107:0.4 (1176.4) Orice muritor care a văzut un Fiu Creator a văzut un Tată Universal, și cel care este locuit de un Ajustor divin este locuit de Tatăl Paradisului. Orice muritor care urmează, conștient sau inconștient, directivele Ajustorului său interior trăiește conform voinței lui Dumnezeu. Conștiința prezenței Ajustorului este conștiința prezenței lui Dumnezeu. Fuziunea eternă a Ajustorului cu sufletul evolutiv al omului este experiența factuală a uniunii eterne cu Dumnezeu în calitate de asociat universal al Deității.

107:0.5 (1176.5) Ajustorul este cel care creează în om dorința nesățioasă și năzuința neîncetată de a fi asemenea lui Dumnezeu, de a atinge Paradisul și acolo, înaintea persoanei reale a Deității, de a adora sursa infinită a acestui dar divin. Ajustorul este prezența vie care îl leagă efectiv din nou pe fiul muritor cu Tatăl Paradisului și îl atrage din ce în ce mai aproape de Tată. Ajustorul este contraponderea pentru compensarea enormei tensiuni universale create de distanța

care îl separă pe Dumnezeu de om și de către gradul de neplenitudine al omului în contrast cu universalitatea Tatălui etern.

107:0.6 (1176.6) Ajustorul este o esență absolută a unei ființe infinite, întemnițată în mintea unei creaturi finite. El poate, în cele din urmă, urmând alegerea făcută de această ființă muritoare, să ducă la îndeplinire această uniune temporară a lui Dumnezeu și a omului, și să facă cu adevărat actuală o nouă ordine de existență pentru un serviciu universal fără sfârșit. Ajustorul este divina realitate universală care factualizează adevărul că Dumnezeu este Tatăl omului. Ajustorul este infailibila busolă cosmică a omului, orientând întotdeauna și cu precizie sufletul către Dumnezeu.

107:0.7 (1177.1) Pe lumile evolutive, creaturile volitive traversează trei stadii de existență în dezvoltarea lor generală. De la sosirea Ajustorului și până la deplina creștere relativă, în jurul vârstei de douăzeci de ani pe Urantia, Veghetorii sunt uneori numiți Schimbători ai Gândirii. De la această epocă până la vârsta discernământului, în jurul vârstei de patruzeci de ani, Veghetorii de Mister se numesc Ajustori ai Gândirii. De la dobândirea discernământului până la dezrobirea de carne, sunt numiți adesea Controlori ai Gândirii. Aceste trei faze ale vieții umane nu au nici o legătură cu cele trei stadii de progres ale Ajustorilor în duplicarea minții și în evoluția sufletului.

1. Originea Ajustorilor Gândirii

107:1.1 (1177.2) Din moment ce Ajustorii Gândirii sunt esența Deității originare, nimeni nu poate pretinde să vorbească cu autoritate despre

natura și originea lor. Eu nu pot comunica decât tradițiile Salvingtonului și credințele Uversei. Pot numai să explic cum îi considerăm noi pe acești Veghetori de Mister și pe entitățile lor asociate din tot marele univers.

107:1.2 (1177.3) Deși circulă diverse opinii asupra lumii de manifestare a Ajustorilor Gândirii, asupra originii lor nu există deloc astfel de divergențe; toată lumea este de acord asupra faptului că ei emană direct de la Tatăl Universal, Prima Sursă-Centru. Ei nu sunt ființe create, ci entități de fragmentare constituind prezența factuală a Dumnezeuului infinit. La fel cu numeroșii lor asociați nerevelați, Ajustorii sunt de o divinitate pură și fără amestec, de părți necalificate și nediluate de Deitate. Ei sunt ai lui Dumnezeu și, pe cât putem noi să discernem, *ei sunt Dumnezeu*.

107:1.3 (1177.4) În ce privește epoca când își încep existența lor separată în afara stăpânirii absolute a Primei Surse-Centru, noi nu o cunoaștem; nu cunoaștem nici numărul lor. Știm foarte puține lucruri despre cariera lor de dinaintea sosirii lor pe planetele timpului pentru a sălășlui în mintea oamenilor. Pornind de acolo, noi suntem mai mult sau mai puțin la curent cu progresul lor cosmic până la, și inclusiv, împlinirea destinului lor triunic: realizarea în personalitate prin fuziunea cu un ascendent muritor, realizarea în personalitate prin decizia Tatălui Universal sau eliberarea de afectările cunoscute pentru Ajustorii Gândirii.

107:1.4 (1177.5) Deși nu o știm, presupunem că noii Ajustori sunt continuu individualizați pe măsură ce universul se mărește, și că numărul de candidați la fuziunea cu Ajustorii se înmulțește. Dar este la fel de posibil și să ne înșelăm în atribuirea unui număr cantității

Ajustorilor. Ca și Dumnezeu însuși, se poate ca această fragmentare a naturii sale insondabile să fie infinită din punct de vedere existențial.

107:1.5 (1177.6) Tehnica originii Ajustorului Gândirii este una din funcțiunile nerevelate ale Tatălui Universal. Avem toate motivele să credem că ceilalți asociați absoluți ai Primei Surse-Centru nu participă în nici un fel la producerea fragmentelor Tatălui. Ajustorii sunt în mod simplu și veșnic darurile divine. Ei sunt Dumnezeu și vin de la Dumnezeu, și sunt asemănători cu Dumnezeu.

107:1.6 (1177.7) În relațiile lor cu creaturile de fuziune, ei vădesc o iubire celestă și o slujire spirituală care confirmă profund declarația că Dumnezeu este spirit; însă, în plus față de această slujire transcendentă, se petrec multe lucruri care nu au fost niciodată dezvăluite muritorilor Urantie. Nici nu înțelegem exact ceea ce se petrece atunci când Tatăl Universal va da ceva din el însuși care va face parte din personalitatea unei creaturi a timpului. Progresia ascendentă a finalitarilor Tatălui încă nu dezvăluie nici deplinele posibilități inerente acestei asocieri celeste a omului și a lui Dumnezeu. În ultimă analiză, fragmentele Tatălui trebuie să fie darul Dumnezeului absolut pentru creaturile al căror destin înglobează posibilitatea de a-l atinge pe Dumnezeu ca absolut.

107:1.7 (1178.1) Așa cum Tatăl Universal își fragmentează Deitatea sa personală, tot astfel și Spiritul Infinit își individualizează porțiuni ale spiritului său premental pentru ca ele să locuiască și să fuzioneze efectiv cu sufletele evolutive ale muritorilor supraviețuitori ai seriei din fuziunea cu spiritul. Dar natura Fiului Etern nu este fragmentabilă în felul acesta; spiritul Fiului Originar este sau difuz sau personal într-

un mod discret. Creaturile fuzionate cu Fiul sunt unite cu manifestări individualizate ale spiritului Fiilor Creatori ai Fiului Etern.

2. Clasificarea Ajustorilor

107:2.1 (1178.2) Ajustorii sunt individualizați în calitate de entități virgine, și toți sunt meniți să devină Veghetori, fie liberi, fie funcționali, fie Personalizați. Credem că sunt șapte ordine de Ajustori ai Gândirii, dar nu înțelegem în întregime aceste diviziuni. Noi desemnăm adesea aceste diferențe după cum urmează:

107:2.2 (1178.3) 1. *Ajustorii virgini*, cei care servesc pentru prima dată în mintea unui candidat evolutiv la supraviețuirea eternă. Veghetorii de Mister au o natură divină veșnic uniformă. Natura lor experiențială este uniformă atunci când ei ies pentru prima oară din Divinington; diferențierea lor experiențială ulterioară rezultă din experiența lor efectivă în slujirea universală.

107:2.3 (1178.4) 2. *Ajustorii Avansați*, care au servit, vreme de una sau mai multe perioade la creaturi volitive, pe lumi unde fuziunea finală are loc între identitatea creaturii timpului și o porțiune individualizată a spiritului manifestării universului local a Celei de-a Treia Sursă-Centru.

107:2.4 (1178.5) 3. *Ajustorii Supremi*, Veghetorii care au servit în aventura timpului pe lumile evolutive, dar ai căror parteneri umani au refuzat dintr-un motiv oarecare supraviețuirea eternă, precum și

Veghetorii care au fost ulterior acordați altor muritori aparținând altor lumi în evoluție. Un Ajustor Suprem nu este mai divin decât un Veghetor virgin, dar el are mai multă experiență și poate să producă, în mintea umană, efecte pe care un Ajustor mai puțin experimentat ar fi incapabil să le obțină.

107:2.5 (1178.6) 4. *Ajustorii Dispăruți*. Aici se produce o întrerupere în eforturile noastre de a urmări carierele Veghetorilor de Mister. Există un al patrulea stadiu de servire despre care nu avem nici o certitudine. Melchizedekii spun că Ajustorii celui de-al patrulea stadiu sunt detașați în misiune și că ei parcurg universul universurilor. Mesagerii Solitari înclină să creadă că ei sunt reuniți în Prima Sursă-Centru și se bucură de o perioadă de agreabilă asociere cu Tatăl însuși. Și este perfect posibil ca un Ajustor să fie în plină parcurgere a maestrului univers, fiind simultan reunit cu Tatăl omniprezent.

107:2.6 (1178.7) 5. *Ajustorii Eliberați*. Aceștia sunt Veghetorii de Mister care au fost eliberați pe vecie de servirea temporară pe lângă muritorii sferelor în evoluție. Ce funcții se poate ca ei să împlinească? Nu știm.

107:2.7 (1179.1) 6. *Ajustorii Fuzionați*- finalitarii - cei care au devenit una cu o creatură ascendentă a suprauniversurilor; ei sunt partenerii eterni ai ascendenților temporali ai Corpului Paradisiac al Finalității. Ajustorii Gândirii fuzionează în general cu muritorii ascendenți ai timpului. Ei sunt înregistrați la intrarea și la ieșirea din Ascendington cu acești muritori supraviețuitori; ei urmăresc soarta ființelor ascendente. După fuziunea cu un suflet evolutiv ascendent, se pare că Ajustorul trece de la nivelul existențial absolut al universului la

nivelul experiențial finit al asocierii funcționale cu o personalitate ascendentă. Deși el conservă caracterul naturii existențiale divine, un Ajustor fuzionat devine indisolubil legat de cariera ascendentă a unui muritor supraviețuitor.

107:2.8 (1179.2) *7. Ajustorii Personalizați.* Aceștia sunt cei care au servit împreună cu Fiii Paradisului încarnați, precum și mulți alții care s-au distins mai ales în timpul în care ei sălășluiesc într-un muritor care a respins supraviețuirea. Noi avem motive să credem că Ajustorii sunt personalizați la recomandarea Celor Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversului afectării lor.

107:2.9 (1179.3) Aceste misterioase fragmente de Dumnezeu pot fi clasificate în multe moduri: potrivit afectării lor în univers, potrivit gradului lor de reușită la un muritor individual sau chiar și potrivit ascendenței rasiale a candidatului lor uman la fuziune.

3. Căminul Ajustorilor de pe Divinington

107:3.1 (1179.4) Toate activitățile universale privitoare la trimiterea, la acordarea, la dirijarea și la întoarcerea Veghetorilor de Mister din serviciu în cele șapte suprauniversuri par să fie concentrate pe sfera sacră a Diviningtonului. După câte știu, numai Ajustorii și alte entități ale Tatălui au stat pe această sferă. Este probabil ca numeroase entități personale nedeazăluite să împărtășească Diviningtonul cu Ajustorii ca sferă a căminului lor. Noi deducem că aceste entități tovarășe pot,

într-un fel, să fie asociate slujirii prezente și viitoare a Veghetorilor de Mister, dar în realitate nu știm dacă este astfel.

107:3.2 (1179.5) Când Ajustorii Gândirii se reîntorc pe lângă Tată, ei revin în Divinington, tărâmul presupus al originii lor. Un contact efectiv, făcând probabil parte din această experiență, s-a stabilit atât cu personalitatea paradisiacă a Tatălui cât și cu manifestarea specializată a divinității Tatălui situată, după informațiile noastre, pe această sferă secretă.

107:3.3 (1179.6) Cu toate că noi cunoaștem ceva despre fiecare dintre cele șapte sfere secrete ale Paradisului, noi știm mai puțin despre Divinington decât despre celelalte. Ființele de înalte ordine spirituale nu primesc decât următoarele trei porunci:

107:3.4 (1179.7) 1. Să arate întotdeauna un respect adecvat față de existență și de înzestrările pe care le posedă seniorii și superiorii lor.

107:3.5 (1179.8) 2. Să aibă întotdeauna considerație față de limitările și lipsa de experiență ale juniorilor și subordonaților lor.

107:3.6 (1179.9) 3. Să nu caute niciodată să aterizeze pe malurile Diviningtonului.

107:3.7 (1179.10) Eu mi-am zis adesea că mi-ar fi cu totul inutil să mă duc pe Divinington. Aș fi probabil incapabil de a vedea acolo pe vreuna dintre ființele rezidente, afară de ființe precum Ajustorii Personalizați, pe care i-am văzut deja altundeva. Sunt foarte sigur că nu este nimic cu adevărat util sau profitabil pentru mine pe Divinington; nimic esențial în creșterea mea și în dezvoltarea mea, altminteri nu mi s-ar fi interzis să merg acolo.

107:3.8 (1180.1) Din moment ce nu putem învăța aproape nimic de la Divinington despre natura și originea Ajustorului, noi suntem obligați

să adunăm informații provenind de la o mie și una de surse diferite, și trebuie să reunim, să asociem și să facem să corespundă datele acumulate, pentru ca această cunoaștere să aibă o valoare de informare.

107:3.9 (1180.2) Curajul și înțelepciunea de care dau dovadă Ajustorii Gândirii sugerează că ei au urmat o pregătire de o anvergură și de o întindere prodigioase. De vreme ce ei nu sunt personalități, trebuie ca această pregătire să le fi fost dată în instituțiile educative ale Diviningtonului. Extraordinarii Ajustori Personalizați constituie fără îndoială cadrele școlilor de instruire ale Ajustorilor Diviningtonului. Noi știm totuși că acest corp central supraveghetor este prezidat de Ajustorul, acum personalizat, al primului Fiu Paradisiac al ordinului Mihaililor care își desăvârșește manifestarea sa septuplă asupra raselor și popoarelor târâmurilor universului său.

107:3.10 (1180.3) Noi știm în realitate foarte puține lucruri despre Ajustorii nepersonalizați; nu luăm contact și nu comunicăm decât cu ordinele personalizate. Aceștia primesc un nume pe Divinington și sunt întotdeauna cunoscuți după numele lor, iar nu după numărul lor. Ajustorii Personalizați sunt domiciliați în permanență pe Divinington; această sferă sacră este căminul lor. Ei nu ies din această locuință decât la voia Tatălui Universal. Sunt întâlniți foarte puțini în domeniile universurilor locale, dar ei sunt prezenți într-un număr mai mare în universul central.

4. Natura și prezența Ajustorilor

107:4.1 (1180.4) A spune că un Ajustor este divin este pur și simplu a recunoaște natura originii sale. Este foarte probabil ca o asemenea puritate a divinității sale să îmbrățișeze esența potențialului tuturor atributelor Deității care pot fi conținute în acest fragment de esență absolută a prezenței universale a Tatălui Paradisului etern și infinit.

107:4.2 (1180.5) Sursa efectivă a Ajustorului trebuie să fie infinită. Înaintea fuziunii sale cu sufletul nemuritor al unui muritor evolutiv, realitatea Ajustorului trebuie să frizeze absolutul. Ajustorii nu sunt absoluți în sensul universal, în sensul Deității, ci sunt probabil adevărate absoluturi în limitele potențialului naturii lor fragmentare. Ei sunt calificați în ceea ce privește universalitatea lor, dar nu și în privința naturii lor. Ei sunt limitați în întindere, însă, în intensitatea semnificației, a valorii și a faptului, *ei sunt absoluți*. Ei sunt darurile divine pe care le numim uneori, din aceste motive, fragmente calificate absolute ale Tatălui.

107:4.3 (1180.6) Nici un Ajustor nu a fost niciodată neloial față de Tatăl Paradisului. Ordinele inferioare de creaturi personale au trebuit uneori să se lupte cu tovarăși neloiali, dar niciodată Ajustorii; aceștia din urmă sunt supremi și infailibili în sfera lor celestă de slujire pe lângă creaturi, și de funcțiuni în univers.

107:4.4 (1180.7) Ajustorii nepersonalizați nu le sunt vizibili decât Ajustorilor Personalizați. Mesagerii Solitari ai ordinului meu precum Spiritele Inspirate ale Trinității pot detecta prezența Ajustorilor prin intermediul fenomenelor de reacție spirituală. Chiar și serafimii pot uneori discerne luminozitatea spirituală presupusă a fi asociată prezenței Veghetorilor în mintea materială a oamenilor. Însă nici unul dintre noi nu este capabil să discernă efectiv prezența reală a

Ajustorului, decât dacă ei au fost personalizați, cu toate că natura lor este perceptibilă în uniunea cu personalitățile fuzionate ale ascendenților care vin din lumile evolutive. Invizibilitatea universală a Ajustorilor sugerează puternic că natura lor și originea lor sunt elevate și exclusiv divine.

107:4.5 (1181.1) O lumină caracteristică, o luminozitate spirituală, însoțită de prezența divină; ea este în general asociată cu Ajustorul Gândirii. În universul Nebadonului, această luminozitate paradisiacă este foarte larg cunoscută sub numele de „lumină pilot”. Pe Uversa, ea este numită „lumina vieții”. Pe Urantia, s-a făcut uneori aluzie la acest fenomen ca fiind „adevărata lumină care îl iluminează pe orice om care vine în lume”.

107:4.6 (1181.2) Pentru toate ființele care au ajuns la Tatăl Universal, Ajustorii Gândirii Personalizați sunt vizibili. Ajustorii Gândirii din toate stadiile, precum și toate celelalte ființe, entități, spirite, personalități și manifestări de spirit, se pot întotdeauna discerne de către Personalitățile Creatoare Supreme provenite din Deitățile Paradisului și care prezidează guvernele majore ale marelui univers.

107:4.7 (1181.3) Puteți voi într-adevăr realiza adevărata semnificație a prezenței interioare a Ajustorului? Măsurați voi cu adevărat ceea ce semnifică faptul că un fragment al Deității absolute și infinite, Tatăl Universal, sălășluiește în natura voastră muritoare finită și fuzionează cu ea? Când omul muritor fuzionează cu un fragment efectiv al Cauzei existențiale a cosmosului total, nu se poate atribui nici o limită destinului acestei asocieri inimaginabile și fără precedent. În eternitate, omul va descoperi nu numai infinitatea Deității obiective, ci și potențialitatea fără sfârșit a fragmentului subiectiv a acestui

același Dumnezeu. Ajustorul va continua întotdeauna să reveleze minunăția lui Dumnezeu personalității muritoare, și această revelație celestă nu poate avea niciodată sfârșit, căci Ajustorul vine de la Dumnezeu și îl reprezintă pe Dumnezeu pentru om.

5. Calitatea minții Ajustorilor

107:5.1 (1181.4) Muritorii evolutivi au tendința de a considera mintea ca pe o mediere cosmică între spirit și materie, și acesta este într-adevăr principala slujire a minții după cum puteți discerne. Le este deci foarte dificil oamenilor să perceapă că Ajustorii Gândirii au o minte, căci Ajustorii sunt fragmentări ale lui Dumnezeu pe un nivel absolut de realitate care nu este numai prepersonal, ci și anterior oricărei divergențe dintre energie și spirit. Pe un nivel monist anterior diferențierii energiei și spiritului, s-ar putea să nu existe nici o funcțiune mediatoare a minții, deoarece nu există divergențe de arbitrat.

107:5.2 (1181.5) Din moment ce Ajustorii pot să facă planuri, să călătorească și să iubească, ei trebuie să aibă puteri de individualitate măsurabile cu mintea. Toate felurile de Veghetori superiori din primul grup, zis virgin, posedă o aptitudine nelimitată de a comunica unii cu alții. În ceea ce privește natura și scopul intercomunicării lor, noi nu putem destăinui aproape nimic, pentru că nu le cunoaștem. Cu toate acestea, noi știm că Ajustorii sunt într-un oarecare fel dotați cu o calitate mentală, căci altfel ei nu ar putea fi niciodată personalizați.

107:5.3 (1181.6) Calitățile mentale ale Ajustorului Gândirii reflectă calitățile mentale ale Tatălui Universal și ale Fiului Etern - cei care sunt ancestrali tuturor felurilor de minte provenite de la Autorul Comun.

107:5.4 (1181.7) Tipul de minte presupus a exista la un Ajustor trebuie să fie asemănător cu dotarea mentală a numeroase alte ordine de entități personale care noi presupunem că sunt deopotrivă provenite din Prima Sursă-Centru. Deși multe dintre aceste ordine nu au fost revelate pe Urantia, ele dau toate dovadă de calități mentale. Este de asemenea posibil pentru aceste individualizări ale Deității originare să se unifice cu numeroase tipuri evolutive de ființe non-muritoare, și chiar și cu un număr limitat de ființe non-evolutive care au dobândit capacitatea de a fuziona cu aceste fragmente de Deitate.

107:5.5 (1182.1) Când un Ajustor al Gândirii a fuzionat cu nemuritorul suflet morontial evoluând al ființei umane supraviețuitoare, mintea Ajustorilor nu poate fi identificată ca continuând să existe separată de mintea creaturii decât până în momentul când muritorul ascendent a atins niveluri spirituale de progres universal.

107:5.6 (1182.2) Când aceste spirite ale celui de-al șaselea stadiu ating nivelurile finalitare de experiență ascendentă, se pare că ele transmută un factor mental care reprezintă uniunea anumitor faze mentale ale muritorului și ale Ajustorului, factor care funcționase înainte ca legătură între fazele umane și cele divine ale acestor personalități ascendente. Probabil că această calitate mentală experiențială „suprematizează” și sporește ulterior dotarea experiențială a Deității evolutive - Ființa Supremă.

6. Ajustorii ca spirite pure

107:6.1 (1182.3) Ajustorii Gândirii, așa cum îi întâlnesc creaturile în experiența lor, revelează prezența și călăuzirea unei influențe spirituale. Ajustorul este cu siguranță un spirit, un spirit pur, însă un spirit plus ceva. Noi nu am fost niciodată capabili să-i clasificăm pe Veghetorii de Mister într-un mod satisfăcător; tot ce se poate spune despre ei cu certitudine este că sunt cu adevărat asemănători cu Dumnezeu.

107:6.2 (1182.4) Ajustorul este posibilitatea pentru om de a deveni etern. Omul este posibilitatea pentru Ajustor de a se personaliza. Ajustorul vostru individual muncește ca să vă spiritualizeze în speranța de a eterniza identitatea voastră temporară. Ajustorii sunt saturați de magnifica dragoste a Tatălui spiritelor, o dragoste care se revarsă din el însuși. Ei vă iubesc autentic și dumnezeiește; ei sunt prizonierii speranței spirituale închise în mintea oamenilor. Ei doresc fierbinte ca mintea voastră muritoare să atingă divinitatea, pentru ca solitudinea lor să ia sfârșit și ca ei să fie eliberați odată cu voi de limitările investiției materiale și ale investiției timpului.

107:6.3 (1182.5) Cărarea care vă duce în Paradis este cea a realizării spirituale, și natura Ajustorilor vă va revela fidel natura spirituală a Tatălui Universal. Dincolo de ascensiunea în Paradis și în stadiile postfinalitare ale carierei eterne, este posibil ca Ajustorul să ia contact cu partenerul său cândva uman pentru o slujire altfel decât spirituală; dar ascensiunea către Paradis și cariera finalitară reprezintă asocierea

dintre ascendentul cunoscător de Dumnezeu, care se spiritualizează, și Ajustorul, a cărui slujire spirituală îl revelează pe Dumnezeu.

107:6.4 (1182.6) Noi știm că Ajustorii Gândirii sunt spirite, spirite pure, probabil spirite absolute. Dar Ajustorul trebuie să fie ceva mai mult decât o realitate spirituală exclusivă. Factorii de energie pură sunt deopotrivă prezenți la el în plus față de calitatea sa mentală presupusă. Dacă cineva va vrea să-și amintească că Dumnezeu este sursa energiei pure și a spiritului pur, nu va fi atât de dificil să perceapă că fragmentele sale sunt energie și spirit. Este un fapt că Ajustorii traversează spațiul pe circuitele de gravitație instantanee și universale ale Insulei Paradisului.

107:6.5 (1182.7) Este de bună seamă surprinzător că Veghetorii de Mister sunt astfel asociați cu circuitele materiale ale universului universurilor, însă este un fapt că, de la un capăt la celălalt al marelui univers, ei trec ca fulgerele peste circuitele de gravitație materială. Este perfect posibil ca ei să poată chiar să pătrundă nivelurile spațiului exterior; ei ar putea desigur să urmărească prezența gravitațională a Paradisului în aceste regiuni. Deși personalitățile ordinului meu pot de asemenea să parcurgă circuitele mentale ale Autorului Asociat dincolo de hotarele marelui univers, noi nu am fost niciodată siguri de detectarea prezenței Ajustorilor în regiunile neexplorate ale spațiului exterior.

107:6.6 (1183.1) Cu toate acestea, deși Ajustorii utilizează circuitele gravitației materiale, ei nu le sunt supuși așa cum este creația materială. Ajustorii sunt fragmente ale străbunului gravitației, iar nu consecințele gravitației; ei sunt fracționați pe un nivel de existență al universului ipotetic anterior apariției gravitației.

107:6.7 (1183.2) Ajustorii nu se bucură de nici o destindere din momentul manifestării lor până în ziua în care sunt liberi să plece în Divinington după moartea naturală a subiectului lor uman. Iar cei ai căror subiecte nu trec prin porțile morții naturale nu beneficiază nici chiar de acest răgaz temporar. Ajustorii nu au nevoie să absoarbă energie; ei sunt energie, energia ordinului cel mai elevat și cel mai divin.

7. Ajustorii și personalitatea

107:7.1 (1183.3) Ajustorii Gândirii nu sunt personalități, însă ei sunt entități reale. Ei sunt în mod veritabil și perfect individualizați, deși nu sunt niciodată efectiv personalizați în timp ce sălășluiesc într-un muritor. Ajustorii Gândirii nu sunt adevărate personalități, dar sunt *adevărate realități*, realități de ordinul cel mai pur care este cunoscut în universul universurilor - ei sunt prezența divină. Cu toate că aceste minunate fragmente ale Tatălui nu sunt personale, ele sunt menționate de obicei ca ființe, și uneori ca entități spirituale, din cauza fazelor spirituale ale prezentei lor slujiri pe lângă oameni.

107:7.2 (1183.4) Dacă Ajustorii nu sunt personalități care să se bucure de prerogativele voinței și puterii de a alege, cum pot ei atunci să aleagă subiecte umane și să se ducă voluntari ca să locuiască în aceste creaturi în lumile evolutive? Aceasta este o întrebare ușor de pus, dar probabil că nici o ființă din universul universurilor nu a găsit niciodată răspunsul exact. Chiar și personalitățile ordinului meu,

Mesagerii Solitari, nu înțeleg pe deplin facultățile voinței, ale alegerii și ale dragostei la entități care nu sunt personale.

107:7.3 (1183.5) Noi am presupus adesea că Ajustorii Gândirii trebuie să fie înzestrați cu voință pe toate nivelele *prepersonale* de alegere. Ei se oferă voluntari ca să sălășluiască în ființele umane, ei stabilesc, pentru cariera eternă a oamenilor, planuri pe care le adaptează, le modifică și le substituie după împrejurări, iar aceste activități implică o voință autentică. Ei au afecțiune pentru muritori, ei operează în crizele din univers, ei sunt mereu gata să acționeze într-o manieră decisivă conform alegerii oamenilor, și toate aceste reacții sunt în cel mai înalt grad volitive. În toate situațiile care nu interesează domeniul voinței umane, conduita lor denotă indiscutabil exersarea puterilor echivalente, sub toate raporturile, cu voința, cu maximum de decizie.

107:7.4 (1183.6) Dacă Ajustorii Gândirii posedă o voință, de ce sunt atunci supuși vrerii muritorilor? Acest lucru ține, credem noi, de aceea că voința Ajustorilor, deși absolută în natură, este *prepersonală* în manifestare. Voința umană funcționează pe nivelul personalității realității universale și, în tot cosmosul, impersonalul - no-personalul, subpersonalul și prepersonalul este întotdeauna sensibil la voința și la actele personalității existente.

107:7.5 (1183.7) În tot universul de ființe create și de energii non-personale, noi nu constatăm nici o manifestare a voinței, a volității, a alegerii și a dragostei în afara personalității. Noi nu vedem nicăieri aceste atribute ale personalității care să funcționeze în asociere cu realitățile impersonale, decât la Ajustori și la alte ființe similare. Nu ar fi corect nici să se califice un Ajustor drept subpersonal, nici just să

se menționeze această entitate ca suprapersonală, dar este perfect admisibil să se folosească cuvântul prepersonal pentru a o distinge.

107:7.6 (1184.1) Ființele ordinelor noastre numesc „daruri divine” aceste fragmente de Deitate. Noi recunoaștem că Ajustorii au o origine divină și că ei constituie probabil dovada și demonstrația că Tatăl Universal și-a rezervat posibilitatea de a comunica direct și fără limită cu toate creaturile materiale, și cu fiecare dintre ele, pe toate tărâmurile practic infinite; și aceasta complet în afara prezenței sale în personalitatea Fiilor săi Paradisiaci sau a ajutorului său indirect prin personalitățile Spiritului Infinit.

107:7.7 (1184.2) Toate ființele creației s-ar bucura să îi primească pe Veghetorii de Mister, dar nici un ordin de ființe nu este astfel locuit, cu excepția creaturilor evolutive volitive cu destin de finalitari.

107:7.8 (1184.3) [Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 107](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 109](#) >>

Capitolul 108

Misiunea și ajutorul ajustorilor gândirii

108:0.1 (1185.1) MISIUNEA Ajustorului Gândirii pe lângă rasele umane constă în a reprezenta, în a fi, Tatăl Universal pentru creaturile muritoare ale timpului și ale spațiului; aceasta este lucrarea fundamentală a darurilor divine. Misiunea lor este și de a înălța mintea muritorilor și de a transfera sufletele nemuritoare ale oamenilor până la înălțimile divine și la nivelele spirituale de perfecțiune paradisiace. Și, transformând astfel prin experiență natura umană a creaturilor temporare în natura divină a finalitarilor eterni, Ajustorii dau naștere unui tip unic de ființe formate prin uniunea

eternă a Ajustorului perfect și a creaturii devenite perfecte, tip pe care nici o altă tehnică din univers nu va fi în măsură să o reproducă.

108:0.2 (1185.2) În tot universul, nimic nu poate înlocui faptul experienței pe nivelele neexistențiale. Ca întotdeauna, Dumnezeu infinit este complet și desăvârșit, incluzând infinit toate lucrurile, în afară de rău și de experiența creaturilor. Dumnezeu nu poate să facă rău; el este infailibil. Dumnezeu nu poate să cunoască experiențial ceea ce nu a experimentat niciodată personal. Precunoașterea lui Dumnezeu este existențială. De aceea spiritul Tatălui coboară din Paradis pentru a participa cu muritorii finiți la orice experiență de bună credință din cariera ascendentă; numai prin această metodă poate Dumnezeul existențial să devină, în adevăr și în fapt, Tatăl experiențial al omului. Infinitatea Dumnezeului etern înglobează potențialul pentru experiența finitului, potențial care se actualizează, într-adevăr, în slujirea fragmentelor Ajustori care împărtășesc efectiv experiența vicisitudinilor vieții umane.

1. Selectarea și afectarea

108:1.1 (1185.3) Când Ajustorii sunt trimiși din Divinington să servească pe lângă muritori, înzestrările lor cu divinitate existențială sunt identice, însă ei diferă în calitățile experiențiale proporțional cu contactele lor anterioare cu creaturile evolutive și în aceste creaturi. Noi nu putem explica după care idei fundamentale sunt acordați Ajustorii, dar presupunem că aceste daruri divine sunt atribuite potrivit unei înțelepte și eficiente politici a unei veșnice aptitudini de

a se adapta la personalitatea locuită. Constatăm că Ajustorii cei mai experimentați sălășluiesc adesea în mintea umană de tip superior. Factorii ereditari umani trebuie deci să joace un rol considerabil în selecția și acordarea Ajustorului.

108:1.2 (1185.4) Deși nu o știm cu precizie, noi credem ferm că toți Ajustorii Gândirii sunt voluntari; însă, înainte ca ei să se angajeze de bună voie, ei sunt în posesia unor date complete privitoare la candidatul susceptibil de a fi locuit. Dărilor de seamă serafice asupra genealogiei candidaților și asupra modelelor proiectate pentru conduita lor de viață sunt transmise, pe calea Paradisului, corpului rezervat de Ajustori de pe Divinington. Transmisia se efectuează prin tehnica reflectivității dirijate către interior, de la capitalele universurilor locale până la sediile suprauniversurilor. Aceste previziuni nu acoperă nu numai antecedentele ereditare ale candidatului muritor, ci și evaluarea facultăților intelectuale și a capacității sale spirituale probabile. Ajustorul sălășluiește deci voluntar în mintea a cărei natură intimă el o cunoaște pe deplin.

108:1.3 (1186.1) Ajustorul care se oferă voluntar este în particular interesat de trei calificări ale candidatului uman:

108:1.4 (1186.2) 1. *Capacitatea intelectuală.* Mintea este oare normală? Care este potențialul intelectual, capacitatea de inteligență? Individul poate oare deveni o creatură volitivă autentică? Înțelepciunea va avea oare ocazia să se manifeste?

108:1.5 (1186.3) 2. *Percepția spirituală.* Perspectivele dezvoltării sentimentului de venerație, nașterea și creșterea naturii religioase.

Care este potențialul sufletului, capacitatea sa de receptivitate spirituală probabilă?

108:1.6 (1186.4) 3. *Puterile intelectuale și spirituale conjugate.* Gradul în care aceste două facultăți pot fi asociate, conjugate, astfel încât să dea forță caracterului uman și să contribuie într-o manieră sigură la evoluția unui suflet nemuritor având valoare de supraviețuire.

108:1.7 (1186.5) Noi credem că în prezența acestor fapte, Veghetorii se oferă voluntar pentru o acordare. Este probabil ca mai mulți Ajustori să se prezinte pentru un post. Poate că ordinele personalizate supervizoare îi aleg, din grupul de voluntari, pe cel care este cel mai bine calificat pentru sarcina de a spiritualiza și de a face eternă personalitatea candidatului muritor. (Pentru acordarea și pentru serviciul Ajustorilor, sexul creaturii nu este luat în considerare.)

108:1.8 (1186.6) Scurtul interval de timp dintre oferirea de a fi voluntar și trimiterea efectivă a Ajustorilor este probabil petrecut pe Divinington în școlile Veghetorilor Personalizați. Acolo, un model activ al minții muritorului în expectativă servește la a-l învăța pe Ajustorul acordat planurile cele mai eficiente pentru abordarea personalității și pentru spiritualizarea minții. Modelul minții în discuție este stabilit printr-o combinație de date furnizate de serviciul de reflectivitate al suprauniversului. Cel puțin aceasta este ceea ce înțelegem noi, iar credința noastră vine din aceea că, Mesagerii Solitari în cursul lungii lor cariere universale, au reunit informații obținute prin contactul cu mulți Ajustori Personalizați.

108:1.9 (1186.7) Atunci când Ajustorii sunt efectiv expediați din Divinington, nu este practic nici un interval de timp între momentul

plecării lor și cel al apariției lor în mintea subiectului pe care l-au ales. Durata medie a tranzitului unui Ajustor între Divinington și Urantia este de 117 ore 42 de minute și 7 secunde. Totalitatea acestui timp este practic folosită la înregistrarea pe Uversa.

2. Condiții prealabile sejurului Ajustorului

108:2.1 (1186.8) Deși Ajustorii se oferă voluntar serviciului de îndată ce previziunile care se referă la o personalitate au fost transmise în Divinington, de fapt ei nu primesc misiunea lor înainte ca subiectul uman să ia prima sa decizie de personalitate morală. Prima alegere morală a unui copil al oamenilor este automat indicată în cel de-al șaptelea adjutant mental și înregistrată imediat, prin intermediul Spiritului Creativ al universului local, pe circuitul universal de gravitație mentală a Autorului Asociat. Această înregistrare se înscrie în prezența Spiritului Stăpân care are jurisdicția asupra suprauniversului, iar acesta transmite de îndată informația Diviningtonului. Ajustorii ajung la subiecții lor umani de pe Urantia, în medie, cu puțin înainte ca ei să împlinească șase ani. În generația prezentă, cifra medie este de cinci ani, zece luni și patru zile, adică după 2 134 zile de viață terestră a copilului.

108:2.2 (1187.1) Ajustorii nu pot investi mintea muritoare înainte ca ea să fie pregătită cum se cuvine prin călăuzirea interioară a spiritelor adjutante și încercuitate în Sfântul Spirit. Acțiunea coordonată a celor șapte adjutanți este necesară pentru a califica mintea umană pentru a

primi un Ajustor. Mentea creaturii trebuie să manifeste o tendință la adorare și să denote funcționarea înțelepciunii arătând aptitudinea sa de a alege dintre valorile emergente ale binelui și răului - de a face o alegere morală.

108:2.3 (1187.2) Astfel, scena minții umane este pregătită pentru a primi Ajustorul, însă, ca o regulă generală, aceștia nu vin imediat să ocupe o astfel de minte, decât pe lumile unde Spiritul Adevărului funcționează în calitate de coordonator spiritual al unor diverse servicii ale spiritelor.

108:2.4 (1187.3) Dacă acest spirit al Fiilor de consacrare este prezent, Ajustorii sosesc infailibil de îndată ce al șaptelea spirit-minte adjutant începe să funcționeze și semnalează Spiritului Mamă al Universului că el a împlinit, în potențial, coordonarea celor șase adjutanți asociați care își aduseseră anterior serviciul lor intelectului muritorului respectiv. De aceea, din ziua Rusaliilor, Ajustorii divini au fost universal atribuiți pe Urantia oricărei minți normale având statut moral.

108:2.5 (1187.4) Înainte de epoca în care Spiritul Adevărului s-a răspândit peste locuitorii unei lumi evolutive, manifestarea Ajustorilor pare a fi determinată de numeroase influențe ale spiritelor și de atitudini ale personalității. Noi nu înțelegem pe deplin legea care guvernează aceste manifestări; nu înțelegem exact ce anume determină acordarea unui Ajustor care se oferă de voluntar pentru a sălășlui într-o minte în evoluție. În schimb, observăm numeroase influențe și condiții care par asociate sosirii Ajustorului în această minte înainte de revărsarea Spiritului Adevărului, și putem să cităm următoarele:

108:2.6 (1187.5) 1. Afectarea păzitorilor serafici superiori. Dacă un muritor nu a fost încă locuit de un Ajustor, acordarea unui păzitor personal face de îndată să sosească un Ajustor. Există o relație foarte netă, dar necunoscută, între slujirea Ajustorilor și cea a păzitorilor serafici personali.

108:2.7 (1187.6) 2. Faptul atingerii celui de-al treilea cerc de înfăptuire intelectuală și de realizare spirituală. Eu am observat Ajustorii care sosesc într-o minte muritoare în momentul cuceririi celui de-al treilea cerc, și chiar și înainte ca această realizare să fi putut fi semnalată personalităților universului local însărcinate cu acest tip de probleme.

108:2.8 (1187.7) 3. În momentul luării unei decizii supreme de importanță spirituală neobișnuită. Un asemenea comportament uman, într-o criză planitară în care este implicată persoana, provoacă în general sosirea imediată a Ajustorului în așteptare.

108:2.9 (1187.8) 4. Spiritul de fraternitate. Independent de depășirea cercurilor psihice și de acordarea păzitorilor personali - în absența oricărui factor care seamănă cu o decizie de criză - atunci când un muritor în evoluție începe să fie dominat de dragostea față de tovarășii lui și se consacră unei slujiri dezinteresate pe lângă frații săi încarnați, Ajustorii în așteptare coboară invariabil pentru a sălășlui într-un asemenea muritor.

108:2.10 (1188.1) 5. Declararea intenției de a face voința lui Dumnezeu. Noi constatăm că mulți muritori din lumile spațiului par gata să primească Ajustorii și că, totuși, acești Veghetori nu apar. Continuăm

să observăm aceste creaturi în viața lor de zi cu zi. Curând, ele ajung pe nesimțite și aproape inconștient la decizia de a începe să vrea a face voința Tatălui care este în ceruri. Noi remarcăm, atunci, că Ajustorii Gândirii le sunt trimiși imediat.

108:2.11 (1188.2) 6. Influența Ființei Supreme. Pe lumile unde Ajustorii nu fuzionează cu sufletul în evoluție al locuitorilor muritori, constatăm că Ajustorii sunt adesea atribuiți ca răspuns la influențe care depășesc în întregime comprehensiunea noastră. Noi presupunem că aceste manifestări sunt determinate printr-o acțiune reflexă cosmică care ia naștere în Ființa Supremă. Cât despre motivele din care acești Ajustori nu fuzionează sau nu pot fuziona cu acest tip particular de minte muritoare în evoluție, noi nu avem nici o idee despre ele. Aceste operațiuni nu ne-au fost niciodată dezvăluite.

3. Organizare și administrarea

108:3.1 (1188.3) După câte știm, Ajustorii sunt organizați într-o unitate operatorie independentă în universul universurilor și sunt aparent administrați direct din Divinington. Ei sunt uniformi în cele șapte suprauniversuri; toate universurile locale sunt servite de tipuri identice de Veghetori de Mister. Noi știm, prin observare, că există numeroase serii de Ajustori ce implică o organizare serială care se extinde prin rase, pe distribuiri, și în lumi, în sisteme și în universuri. Cu toate acestea, este extrem de dificil să se ia urma acestor daruri divine de vreme ce ele funcționează într-un mod interschimbabil în tot marele univers.

108:3.2 (1188.4) Lista completă a Ajustorilor nu există (în afara Diviningtonului) decât în sediile celor șapte suprauniversuri. Numărul și ordinul fiecărui Ajustor care locuiește fiecare creatură ascendentă sunt indicate de autoritățile Paradisului sediului suprauniversului; de acolo, ele sunt comunicate sediului universului local interesat și transmise planetei particulare implicate. Dar arhivele universului local nu dezvăluie numărul total al Ajustorilor Gândirii; arhivele Nebadonului conțin numai numărul Ajustorilor atașați universului local, așa cum acest număr este indicat de reprezentanții Celor Îmbătrâniți de Zile. Adevărata importanță a numărului complet al Ajustorului nu este cunoscută decât pe Divinington.

108:3.3 (1188.5) Subiecții umani sunt adesea cunoscuți după numărul Ajustorilor lor. Muritorii nu primesc adevărate nume universale înaintea fuziunii lor cu Ajustorii lor, uniune care este just semnalată de acordarea noului nume noii creaturi de către păzitorul destinului ei.

108:3.4 (1188.6) Deși cunoaștem arhivele Ajustorilor din Orvonton și deși nu avem nici o autoritate asupra Ajustorilor și nici o legătură administrativă cu ei, noi credem cu fermitate că există o foarte strânsă legătură administrativă între lumile individuale ale universurilor locale și locuința centrală a darurilor divine de pe Divinington. Noi știm că în urma apariției unui Fiu de consacrare Paradisiac pe o lume evolutivă, un Ajustor Personalizat este acordat acestei lumi ca supraveghetor planetar al Ajustorilor.

108:3.5 (1189.1) Este interesant de notat că procedând la examinarea unei planete, inspectorii universului local se adresează întotdeauna șefului planetar al Ajustorilor Gândirii, la fel cum, pentru a prezenta recomandările lor, ei se adresează șefilor serafimi și conducătorilor

altor ordine de ființe atașate administrării unei lumi în evoluție.

Urantia a avut recent una dintre aceste inspectări periodice din partea lui Tabamantia, supraveghetorul suveran al tuturor planetelor unde sunt efectuate experiențele vieții universului Nebadonului. Arhivele arată că în plus față de mustrările și de criticile sale formulate pe lângă diverșii șefi de personalități supraumane, el a remis de asemenea șefului Ajustorilor dovada de recunoaștere de mai jos. Nu știm clar dacă acest șef se găsea pe Urantia, pe Salvington, pe Uversa sau pe Divinington, dar iată ce a zis Tbamantia:

108:3.6 (1189.2) ”Primind temporar autoritatea asupra seriilor de planete experimentale, eu vin către voi, care sunteți de departe superiorii mei, și vin să îmi exprim admirația și profundul meu respect pentru magnificul grup de slujitori celești, Veghetorii de Mister, care au servit voluntar pe această sferă anormală. Oricât de chinuitoare ar fi crizele, voi nu vă veți clătina niciodată. Nici în analele Nebadonului, nici înaintea comisiilor Orvontonului, nimeni n-a adus vreodată vreo acuzație contra unui Ajustor divin. Voi ați fost loiali în misiunile voastre, voi ați fost fideli dumnezeiește. Ați ajutat la rectificarea erorilor și la compensarea slăbiciunilor tuturor celor care muncesc pe această planetă tulburată. Voi sunteți ființe minunate, păzitori ai binelui în sufletele acestei lumi înapoiate. Vă aduc omagiile mele, deși sunteți aparent sub jurisdicția mea ca slujitori voluntari. Mă înclin înaintea voastră recunoscând cu umilință dezinteresul vostru delicat, slujirea voastră înțelegătoare și devotamentul vostru imparțial. Voi meritați numele de divini servitori ai locuitorilor muritori ai acestei lumi sfâșiate de conflicte, lovită de

nenorociri și atinsă de boli. Vă onorez! Nu pot decât să mă închin vouă!”

108:3.7 (1189.3) Ca urmare a unei serii de fapte ce tind să o dovedească, noi credem că Ajustorii sunt organizați în cel mai înalt grad, că există o administrare profund inteligentă și eficientă care conduce aceste daruri divine pornind de la o foarte îndepărtată sursă centrală, probabil Divinington. Știm că ei vin din Divinington spre lumi, și se reîntorc acolo indubitabil după moartea subiectului lor.

108:3.8 (1189.4) La ordinele superioare ale spiritelor, este excesiv de dificil să descoperi mecanismele de administrare. În timp ce se ocupă de îndeplinirea îndatoririlor lor specifice, personalitățile ordinului meu participă în mod sigur inconștient, cu numeroase alte grupuri de subdeități personale și impersonale, la servirea împreună ca agenți de legătură ai imensului univers. Noi bănuim că servim astfel pentru că noi suntem (în afară de Ajustorii Personalizați) singurul grup de creaturi personalizate care sunt uniform conștiente de prezența a numeroase ordine ale entităților prepersonale.

108:3.9 (1189.5) Noi suntem conștienți de prezența Ajustorilor, care sunt fragmente ale Deității prepersonale a Primei Surse-Centru. Noi simțim prezența Spiritelor Inspirate ale Trinității, care sunt expresiile suprapersonale ale Trinității Paradisului. La fel, noi detectăm infailibil prezența spirituală a anumitor ordine nedezvăluite de entități izvorâte din Fiul Etern și din Spiritul Infinit, și nu suntem în întregime insensibili la alte entități care nu vă sunt dezvăluite.

108:3.10 (1190.1) Melchizedekii din Nebadon propovăduiesc că Mesagerii Solitari sunt coordonatorii de personalitate ai acestor diferite influențe pe măsură ce ele se înregistrează în Deitatea în

expansiune a Ființei Supreme evolutive. Este foarte posibil ca noi să participăm la unificarea experiențială a multor fenomene neexplicate ale timpului, dar nu suntem în mod conștient siguri că funcționează astfel.

4. Relațiile cu alte influențe spirituale

108:4.1 (1190.2) În afara unei coordonări posibile cu alte fragmente ale Deității, Ajustorii sunt în întregime singuri în sfera lor de activitate din mintea muritorilor. În aparență, Tatăl se poate să fi renunțat la orice exercitare directă a puterii sau a autorității personale în marele univers printr-un act de abnegație în favoarea Creatorilor Supremi, copiii Deităților Paradisului. Veghetorii de Mister demonstrează elocvent că, în ciuda a toate, Tatăl își rezervă cu siguranță dreptul imprescriptibil de a fi prezenți în sufletul și în mintea creaturilor sale cu scopul de a putea atrage către el ansamblul creaturilor, în coordonare cu gravitația spirituală a Fiilor Paradisului. Când Fiul vostru de consacrare din Paradis era încă pe Urantia, el a zis: „Iar eu, dacă voi fi înălțat, voi atrage toți oamenii la mine”. Noi recunoaștem și înțelegem această putere spirituală de atracție a Fiilor Paradisului și a asociaților lor creativi, dar nu înțelegem tot atât de bine metodele Tatălui infinit de înțelept atunci când operează în și prin Veghetorii de Mister care trăiesc și muncesc cu atâta curaj în mintea umană.

108:4.2 (1190.3) Cu toate că misterioasele prezențe nu sunt subordonate muncii universului universurilor, nici coordonate cu ea, nici aparent în legătură cu ea, și cu toate că ele acționează

independent în mintea copiilor oamenilor, ele îmboldesc constant creaturile în care sălășluiesc către idealuri divine, atrăgându-le mereu mai sus către țelurile și planurile unei vieți viitoare și mai bune. Acești Veghetori de Mister ajută continuu la stabilirea dominației spirituale a lui Mihail în tot universul Nebadonului, în vreme ce contribuie în mod misterios la stabilizarea suveranității Celor Îmbătrâniți de Zile în Orvonton. Ajustorii *sunt* voința lui Dumnezeu, și din moment ce Creatorii Supremi, fii ai lui Dumnezeu, încorporează personal, de asemenea, aceeași voință, este inevitabil ca actele Ajustorilor și suveranitatea șefilor universului local sunt mutual interdependente. Deși fără conexiune aparentă, prezența Tatălui prin Ajustor și suveranitatea Tatălui prin Mihail din Nebadon trebuie să fie manifestări diferite ale aceleiași divinități.

108:4.3 (1190.4) Ajustorii Gândirii par să plece și să vină fără a ține câtuși de puțin seama de orice altă prezență spirituală; ei par să opereze potrivit legilor universale întru totul diferite de acele care guvernează și controlează înfăptuirile tuturor celorlalte influențe spirituale. În ciuda acestei independențe aparente, observațiile pe termen lung revelează indiscutabil că Ajustorii operează în mintea omenească în coordonare și în sincronizare perfecte cu toți ceilalți slujitori ai spiritului, incluzând spiritele mentale adjutante, Sfântul Spirit, Spiritul Adevărului și alte influențe.

108:4.4 (1190.5) Atunci când o lume este izolată ca urmare a rebeliunii, când o planetă este deconectată de la toate circuitele de comunicații exterioare, așa cum a fost Urantia după rebeliunea lui Caligastia, nu rămân, în afară de mesagerii personali, decât o singură posibilitate de a comunica direct cu universul, și aceasta este prin legătura

Ajustorilor Gândirii ai sferelor. Indiferent de ce s-ar întâmpla pe o lume sau într-un univers, Ajustorii nu sunt niciodată direct preocupați. Izolarea unei planete nu îi afectează în nici un fel nici pe Ajustori, nici aptitudinea lor de a comunica cu orice parte a universului local, a suprauniversului sau a universului central. De aceea, pe lumile aflate în carantină, se stabilesc atât de frecvent contacte cu Ajustorii supremi și autonomi ai corpului de rezervă ai destinului. S-a recurs la această tehnică ca mijloc de a atenua handicapurile izolării planetare. În cursul ultimilor ani, circuitul Arhanghelilor a funcționat pe Urantia, dar acest mijloc de comunicare este în principal limitat la chestiunile proprii grupului arhanghelilor.

108:4.5 (1191.1) Noi suntem la curent cu multe fenomene spirituale care se produc în vastul univers și pe care nu ajungem să le înțelegem complet. Nu suntem încă stăpâni ai tot ceea ce se petrece în jurul nostru; iar eu cred că o mare parte a acestei munci insondabile este efectuată de Mesagerii Gravitației și de anumite tipuri de Veghetori de Mister. Nu cred că Ajustorii se consacră numai remodelării minții omenești. Sunt convins că Veghetorii Personalizați și alte ordine de spirite prepersonale nedezevăluite reprezintă contactul direct și neexplicat al Tatălui Universal cu creaturile lumilor locuite.

5. Misiunea Ajustorului

108:5.1 (1191.2) Ajustorii acceptă o misiune dificilă atunci când se oferă ca voluntari pentru a locui în ființele compozite de felul celor care locuiesc pe Urantia. Dar ei și-au asumat sarcina de a exista în

mintea voastră, de a primi recomandările inteligențelor spirituale ale tărâmurilor și de a încerca să dicteze sau să traducă aceste mesaje spirituale în mintea materială. Ei sunt indispensabili pentru ascensiunea către Paradis.

108:5.2 (1191.3) Ceea ce Ajustorul nu poate utiliza în viața voastră prezentă, aceste adevăruri pe care nu poate reuși să le transmită omului ca care s-a însoțit, el le va păstra cu fidelitate pentru a le utiliza în cursul următorului vostru stadiu de existență, tot așa cum actualmente el transportă din cerc în cerc elementele pe care nu le poate încorpora în experiența subiectului său uman, din cauza inaptitudinii sau a carenței creaturii de a acorda un grad suficient de cooperare.

108:5.3 (1191.4) Voi puteți conta pe un lucru: Ajustorii nu vor pierde niciodată nimic din ceea ce se limitează la grijile lor; noi nu am auzit niciodată de slăbiciuni la aceste ajutoare de spirit. Îngerii și alte ființe spirituale de tip elevat, inclusiv tipurile de Fii ai universurilor locale, pot ocazional să îmbrățișeze răul, pot uneori să se îndepărteze de pe calea divină, dar Ajustorul nu se clatină niciodată. Te poți bizui în mod absolut pe ei, și este tot atât de adevărat pentru fiecare dintre cele șapte grupuri ale lor.

108:5.4 (1191.5) Ajustorul vostru este potențialul vostru nou și următorul ordin de existență, darul anticipat al filiației voastre eterne cu Dumnezeu. Prin și cu consimțământul voinței voastre, Ajustorul are puterea de a supune tendințele naturale ale minții materiale acțiunii transformatoare a motivațiilor și a intențiilor sufletului vostru morontial emergent.

108:5.5 (1191.6) Veghetorii de Mister nu ajută la gândit; ei ajustează gândirea. Ei lucrează cu mintea morontială cu intenția de a construi, prin ajustare și prin spiritualizare, o nouă minte prin cariera voastră viitoare pe noile lumi și sub un nou nume. Misiunea lor ține în principal de viața viitoare, iar nu de cea prezentă. Ei se numesc ajutoare celeste, iar nu ajutoare pământene. Ei nu caută să faciliteze cariera muritoare; ei sunt interesați mai degrabă să facă viața rezonabil de dificilă și de accidentată, pentru a stimula și a multiplica deciziile voastre. Prezența unui mare Ajustor al Gândirii nu vă dă o viață ușoară și nu vă scutește de o gândire asiduă, dar acest dar divin ar trebui să vă confere o sublimă pace mentală și o magnifică liniște a spiritului.

108:5.6 (1192.1) Emoțiile voastre pasagere și mereu schimbătoare de bucurie și de tristețe sunt mai ales reacții pur omenești și materiale la climatul vostru psihic intern și la anturajul vostru material extern. Nu contați deci pe Ajustor pentru niște consolări egoiste și pentru o mângâiere omenească. Treaba lui este de a vă pregăti în aventura veșnică, de a asigura supraviețuirea voastră. Veghetorul de Mister nu are ca misiune domolirea sentimentelor voastre de iritare sau de a alina orgoliul vostru rănit. Pregătirea sufletului vostru pentru lunga carieră ascendentă este ceea ce reține atenția și ocupă timpul Ajustorului.

108:5.7 (1192.2) Eu mă îndoiesc de aptitudinea mea de a vă explica cu exactitate ceea ce fac Ajustorii în mintea voastră și pentru sufletul vostru. Eu nu știu prea bine ce se petrece în asocierea cosmică a unui Veghetor divin și a unei minți umane. Lucrul acesta rămâne întrucâtva misterios pentru noi, nu în ce privește planul și intenția, ci în ceea ce

privește modul efectiv de înfăptuire. Iată de ce ne găsim în fața unor așa mari dificultăți în a da un nume potrivit acestor daruri celeste făcute muritorilor.

108:5.8 (1192.3) Ajustorilor Gândirii le-ar place să vă schimbe sentimentele de teamă în convingeri de dragoste și de încredere, însă ei nu pot face acest lucru în mod arbitrar și mecanic; aceasta vă revine vouă. Executând deciziile care vă dezrobesc din cătușele fricii voastre, voi oferiți literalmente punctul de sprijin psihic pe care Ajustorul poate apoi aplica pârghia spirituală a unei iluminări care vă înalță și vă face să progresați.

108:5.9 (1192.4) Când se ajunge la conflicte acute și bine definite între tendințele superioare și inferioare ale raselor, între ceea ce este *realmente* bine sau rău (iar nu numai ceea ce puteți voi numi bine și rău), voi puteți conta pe Ajustor că el va participa în mod clar și activ la astfel de experiențe. Faptul că partenerul uman poate să fie inconștient de asemenea activități ale Ajustorului nu răpește acestei activități nimic din valoarea și din realitatea sa.

108:5.10 (1192.5) Dacă veți avea un păzitor personal de destin și dacă nu veți reuși să supraviețuiți, acest păzitor va trebui să fie judecat pentru a primi justificarea execuției fidele a misiunii sale de încredere. În schimb, Ajustorii Gândirii nu sunt supuși astfel unei anchete atunci când subiecții lor nu reușesc să supraviețuiască. Toți știm că unui înger îi poate lipsi uneori perfecțiunea în slujirea sa, dar că Ajustorii Gândirii lucrează cu Perfecțiunea Paradisului; slujirea lor este caracterizată printr-o tehnică impecabilă care scapă de orice critică posibilă din partea ființelor exterioare Diviningtonului. Voi

aveți călăuze perfecte; de aceea perfecțiunea este un scop cu siguranță accesibil.

6. Dumnezeu în om

108:6.1 (1192.6) Este într-adevăr o minune de condescendență divină că Ajustorii exaltați și perfecți se oferă pentru o existență efectivă în mintea creaturilor materiale, precum muritorii Urantieii, pentru a încheia realmente o uniune probatorie cu ființele terestre de origine animală.

108:6.2 (1193.1) Oricare ar fi statutul anterior al locuitorilor unei lumi, consecutiv coborârii unui Fiu divin și după revărsarea Spiritului Adevărului peste toți oamenii, Ajustorii aleargă în masă pe această lume pentru a sălășlui în mintea tuturor creaturilor volitive normale. În urma desăvârșirii misiunii unui Fiu de consacrare al Paradisului, acești Veghetori devin cu adevărat „împărăția cerurilor în voi”. Prin acordarea darurilor divine, Tatăl se apropie atât cât este posibil de rău și de păcat, căci este literalmente adevărat că Ajustorii trebuie să coexiste în mintea muritoare, chiar și în mijlocul nedreptății umane. Ajustorii interiori sunt în particular munciți de gânduri pur egoiste și josnice. Ei sunt mâhniți de lipsa de considerație față de ceea ce este frumos și divin, și sunt practic contracarați în munca lor de multe dintre absurdele frici animale și de neliniștile infantile ale oamenilor.

108:6.3 (1193.2) Veghetorii de Mister sunt fără îndoială darul Tatălui Universal, reflectarea imaginii lui Dumnezeu proiectată în univers. Un mare învățător a avertizat cândva oamenii că ei ar trebui să fie

reînnoiți în spiritul minții lor, că ar trebui să devină oameni noi, asemănători lui Dumnezeu, creați în justetea și în desăvârșirea adevărului. Ajustorul este marca divinității, prezența lui Dumnezeu. „Imaginea lui Dumnezeu” nu se raportează nici la o asemănare fizică nici la limitările restrânse ale facultăților creaturilor materiale, ci mai degrabă la darul prezenței spirituale a Tatălui Universal în consacrarea celestă a Ajustorilor Gândirii peste umilele creaturi ale universului.

108:6.4 (1193.3) Ajustorul este sursa realizării spirituale și speranța de a avea în voi un caracter divin. El este puterea, privilegiul și posibilitatea de supraviețuire care vă distinge atât de bine și pentru totdeauna, de creaturile pur și simplu animale. El este stimulul spiritual al gândirii, superior și într-adevăr intern, prin opoziție cu stimulul extern și fizic care atinge mintea prin mecanismul nervos-energetic al corpului material.

108:6.5 (1193.4) Acești fideli conservatori ai carierei viitoare dublează infailibil fiecare creație mentală cu o contrapondere spirituală; lent și sigur, ei vă re-creează așa cum sunteți voi realmente (dar numai în spirit) în vederea reînvierii pe lumile de supraviețuire. Toate aceste delicate re-creări spirituale sunt conservate în realitatea emergentă a sufletului vostru nemuritor în evoluție, sinele vostru morontial.

Aceste realități există efectiv, cu toate că Ajustorul are rar posibilitatea de a înălța aceste reproduceri la un nivel suficient pentru a le expune la lumina conștiinței.

108:6.6 (1193.5) După cum voi sunteți părintele uman, tot așa Ajustorul este părintele divin al persoanei voastre reale, sinele vostru superior care progresează, sinele vostru morontial mai bun și sinele

vostru spiritual viitor. Sufletul vostru morontial în evoluție este cel pe care îl disting judecătorii și cenzorii atunci când decretează supraviețuirea voastră și atunci când vă înalță în noi lumi și în nesfârșita existență în legătură veșnică cu fidelul vostru partener - Dumnezeu, Ajustorul.

108:6.7 (1193.6) Ajustorii sunt strămoșii eterni, divinele originale ale sufletului vostru nemuritor în evoluție; ei sunt îndemnul neîncetat care îl determină pe om să încerce să stăpânească prezenta sa existență materială în lumina viitoare sale cariere spirituale.

Veghetorii sunt prizonierii unei speranțe invincibile, sursele unui progres perpetuu. Și cât sunt ei de fericiți să comunice cu subiectul lor prin canale mai mult sau mai puțin directe! Ce imensă bucurie încearcă ei în a se lipsi de simboluri și de alte metode ocolite pentru a adresa direct mesajele lor precum fulgerele către intelectul partenerilor lor umani!

108:6.8 (1194.1) Voi oamenii ați început desfășurarea fără sfârșit a unei panorame aproape infinite, o expansiune nelimitată și perpetuă în sfere mereu mai vaste, voi oferiți ocazii de servire voioasă, de aventuri incomparabile, de incertitudini sublime și de înfăptuiri nemărginite. Când norii se îngrămădesc deasupra capului vostru, credința voastră ar trebui să accepte faptul prezenței Ajustorului interior, voi ar trebui așadar să fiți capabili de a privi dincolo de negurile de incertitudini de muritor, în lumina soarelui eternei dreptăți care iluminează înălțimile lumilor locuințelor ale Sataniei, și care vă cheamă.

108:6.9 (1194.2) [Prezentat de un Mesager Solitar de pe Orvonton.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 108](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 110](#) >>

Capitolul 109

Poziția ajustorilor în raport cu creaturile universului

109:0.1 (1195.1) AJUSTORII Gândirii sunt copiii carierei universale, și într-adevăr Ajustorii virgini trebuie să dobândească experiență în timp ce creaturile muritoare cresc și se dezvoltă. Întocmai cum personalitatea copilului crește pentru luptele existenței evolutive, tot astfel și Ajustorul se mărește în cursul pregătirii sale a stadiului următor de viață ascendentă. Întocmai cum copilul dobândește o flexibilitate de adaptare în vederea activităților sale de adult dedicându-se, în prima sa copilărie, vieții de societate și de joacă, tot astfel și Ajustorul interior dobândește abilitatea, pentru stadiul următor al vieții cosmice, pregătindu-se și repetând, pe planul

muritor, activitățile preliminare care corespund carierei morontiale. Existența umană constituie o perioadă de practică, folosită în mod eficient de Ajustor în a se pregăti pentru responsabilitățile sporite și pentru ocaziile mai importante ale unei vieți viitoare. Dar eforturile Ajustorului, în timp ce trăiește în voi, nu sunt în mod particular întoarse către chestiunile vieții temporale și ale existenței planetare. Ajustorii Gândirii fac, astăzi, un fel de repetiție generală a realităților carierei universale în mintea evoluândă a ființelor umane.

1. Dezvoltarea Ajustorilor

109:1.1 (1195.2) Trebuie să existe un plan complet și minuțios pentru educarea și dezvoltarea Ajustorilor virgini înainte de a-i trimite afară din Divinington, dar în realitate noi nu știm mare lucru despre acest subiect. Există fără îndoială și un sistem extins pentru reeducarea Ajustorilor care au experiența de a fi sălășluit într-un muritor, înainte ca ei să se lanseze într-o nouă misiune de asociere cu un altul, însă despre aceasta nu mai suntem realmente informați.

109:1.2 (1195.3) Ajustorii Personalizați mi-au spus că, de fiecare dată când un om locuit de un Veghetor nu reușește să supraviețuiască, Veghetorul este supus unui curs de pregătire complementar din momentul întoarcerii sale în Divinington. Această educație suplimentară este făcută posibilă prin experiența de a fi locuit într-o ființă umană, și ea este întotdeauna dată înainte ca Ajustorul să fie retrimis pe lumile evolutive ale timpului.

109:1.3 (1195.4) Experiența vie efectivă nu are substitut cosmic. Perfecțiunea divinității unui Ajustor al Gândirii nou format nu îl dotează, în nici un fel, pe acest Veghetor de Mister cu o aptitudine de a îndeplini o slujire experimentată. Experiența este inseparabilă de o existență vie; ea este singurul lucru de care nici o înzestrare divină nu vă poate scuti de a o dobândi prin *viață efectivă*. De aceea, laolaltă cu toate ființele care trăiesc și funcționează în sfera prezentă a Supremului, Ajustorii Gândirii trebuie să dobândească experiență. Ei trebuie să avanseze prin evoluție, de la grupurile inferioare neexperimentate până la grupurile superioare mai experimentate.

109:1.4 (1196.1) Ajustorii trec printr-o carieră precisă de dezvoltare în mintea muritorilor. Ei ating o realitate a înfăptuirii care rămâne veșnic activul lor. Ei își dobândesc progresiv abilitatea și aptitudinile de Ajustor în urma tuturor contactelor lor cu rasele materiale, independent de supraviețuirea sau non-supraviețuirea subiectului lor muritor particular. Ei sunt de asemenea asociați la egalitate cu mintea umană pentru a stimula evoluția sufletului nemuritor capabil să supraviețuiască.

109:1.5 (1196.2) Ajustorii ating primul lor stadiu de evoluție fuzionând cu sufletul supraviețuitor al unei ființe muritoare. Astfel, prin natură, voi evoluați spre interior și în sus, de la om până la Dumnezeu, în timp ce Ajustorul evoluează spre exterior și în jos, de la Dumnezeu până la om. Și astfel produsul final al acestei uniuni de divinitate și de umanitate va fi veșnic fiul omului și fiul lui Dumnezeu.

2. Ajustorii autonomi

109:2.1 (1196.3) Voi ați fost puși la curent cu clasificarea Ajustorilor după experiența lor - Ajustorii virgini, avansați și supremi. Trebuie de asemenea să recunoașteți o anumită clasificare funcțională - Ajustorii autonomi. Un Ajustor este clasat ca autonom dacă:

109:2.2 (1196.4) 1. El a dobândit o anumită experiență necesară în viața evoluândă a unei creaturi volitive, fie locuind temporar pe un tip de lume unde Ajustorii sunt pregătiți numai cu subiecți muritori, fie pe o planetă unde fuziunea este efectivă, dar unde ființa sa umană nu a reușit să supraviețuiască. Acest Veghetor este ori un Ajustor avansat ori un Ajustor suprem.

109:2.3 (1196.5) 2. El a dobândit echilibrul puterii spirituale la o ființă umană care a trecut de cel de-al treilea cerc psihic și căreia i s-a acordat un înger păzitor personal.

109:2.4 (1196.6) 3. El are un subiect care a luat decizia supremă, care s-a logodit în mod solemn și sincer cu Ajustorul său. Ajustorul vede dinainte clipa când se va realiza fuziunea și când se va considera uniunea ca un fapt împlinit.

109:2.5 (1196.7) 4. El are un subiect care a fost înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului pe o lume evolutivă de ascensiune a muritorilor.

109:2.6 (1196.8) 5. La un moment dat, în cursul somnului omenesc, el a fost temporar detașat de mintea muritorului, unde era închis, pentru a înfăptui vreo misiune de legătură, de contact, de reînregistrare sau

un alt serviciu extrauman legat de administrarea spirituală a lumii afectării sale.

109:2.7 (1196.9) 6. El a servit, în vreme de criză, în experiența unei ființe care era complementul material al unei personalități spirituale însărcinate cu îndeplinirea vreunei misiuni cosmice esențiale în economia spirituală a planetei.

109:2.8 (1196.10) Ajustorii autonomi par înzestrați cu voință de un grad însemnat în toate chestiunile care nu implică personalitatea umană a sălașului lor imediat, așa cum o dovedesc numeroasele lor misiuni dinăuntrul și din afara muritorilor cărora le sunt atașați. Acești Ajustori participă la multiplele activități ale țărâmului, dar funcționează mai adesea ca oaspeți nepercepuți de tabernacolele pământene pe care ei înșiși le-au ales.

109:2.9 (1196.11) Este dincolo de orice îndoială că acești Ajustori de un tip mai elevat și mai experimentat pot comunica cu aceia care lucrează pe alte țărâmurii. Deși Ajustorii autonomi comunică astfel efectiv între ei, ei nu o fac decât pe nivelurile muncii lor reciproce și în scopul de a conserva datele pe care ei trebuie să le păstreze și care sunt esențiale slujirii Ajustorilor pe țărâmurile șederii lor; s-a știut totuși că, în anumite ocazii, ei au acționat în treburile interplanetare în vremuri de criză.

109:2.10 (1197.1) Ajustorii supremi și autonomi pot părăsi corpul uman la voință. Acești locuitori nu formează o parte organică sau biologică a vieții unui muritor; ei se suprapun dumnezeiește peste această viață. Ei au fost prevăzuți în planurile de viață originare, însă nu sunt indispensabili existenței materiale. Este totuși bine să notăm că, chiar

și temporar, ei își părăsesc rar tabernacolul lor muritor după ce au fost odată instalați acolo.

109:2.11 (1197.2) Ajustorii care acționează pe un plan superior sunt cei care au îndeplinit triumfal sarcinile care le-au fost încredințate și care nu așteaptă decât disoluția vehiculului vieții materiale sau transferul sufletului nemuritor.

3. Poziția Ajustorilor în raport cu diferite tipuri de muritori

109:3.1 (1197.3) Caracteristicile muncii specifice a Veghetorilor de Mister variază conform cu natura afectării lor, potrivit căreia ei sunt Ajustorii de *legătură* sau Ajustorii de *fuziune*. Unii Ajustori sunt pur și simplu pregătiți pentru durata de viață temporară a subiectului lor; alții sunt dăruiti în calitate de candidați la personalitate cu permisiunea de a fuziona pe vecie dacă subiectul lor supraviețuiește. Munca lor comportă de asemenea ușoare variante printre diverse tipuri planetare precum și în diferite sisteme și universuri. Însă, în ansamblu, muncile lor sunt remarcabil de uniforme, mai uniforme decât sunt îndatoririle oricărui alt ordin creat al unor ființe celeste.

109:3.2 (1197.4) Pe anumite lumi primitive (grupul primei serii) Ajustorii sălășluiesc în mintea creaturilor cu titlu de pregătire experiențială, mai ales pentru a se cultiva și a se dezvolta progresiv. Ajustorii virgini sunt în general trimiși în aceste lumi în perioada inițială sau oamenii primitivi ajung în valea deciziilor, însă unde relativ puțini dintre ei aleg să se înalțe la înălțimile morale care

depășesc stăpânirea de sine și dobândirea caracterului, pentru a atinge nivelele superioare ale spiritualității emergente. (Totuși, multe dintre ființele umane care nu reușesc să fuzioneze cu Ajustorii lor supraviețuiesc ca ascendenți contopiți cu Spiritul.) Ajustorii primesc o instruire prețioasă și dobândesc o experiență minunată în cursul asocierii lor tranzitorii cu mintea primitivă, și ei pot utiliza ulterior această experiență în beneficiul ființelor superioare de pe alte lumi.

Nimic din ceea ce are o valoare de supraviețuire nu s-a pierdut vreodată în vastul univers.

109:3.3 (1197.5) Pe un alt tip de lume (grupul celei de-a doua serii), Ajustorii sunt pur și simplu pregătiți pentru ființe umane. Acolo, Veghetorii nu pot niciodată atinge personalitatea prin fuziunea cu ajutorul acestei șederi, dar ei aduc un ajutor considerabil subiecților lor umani în timpul vieții muritoare ale acestora din urmă, mult mai mult decât pot ei să dea muritorilor Urantiei. În speță, Ajustorii sunt detașați pe lângă creaturile muritoare pentru durata unei singure vieți, ca modele pentru realizarea lor spirituală superioară. Ei servesc ca auxiliari temporari în sarcina misterioasă de a perfecționa un caracter susceptibil de supraviețuire. Acești Ajustori nu revin după moartea naturală. Partenerii lor supraviețuitori ating viața eternă prin fuziunea cu Spiritul.

109:3.4 (1197.6) Pe lumile precum Urantia (grupul celei de-a treia serii), există adevărate logodne cu „darurile divine”, un angajament pe viață și pe moarte. Dacă supraviețuiți, se va produce o uniune eternă, o fuziune perpetuă, reunirea într-o singură ființă a omului și a Ajustorului.

109:3.5 (1197.7) În muritorii tricerebrali ai acestei serii de lumi, Ajustorii ajung să stabilească un contact real mult mai extins cu subiecții lor în timpul vieții lor temporale decât în cazul tipurilor umane monocerebrale sau bicerebrale. Însă, după moarte, tipurile tricerebrale își urmăresc cariera întocmai ca și ființele cu unul sau cu două creiere - de felul raselor Urantiei.

109:3.6 (1198.1) Pe lumile unde oamenii sunt bicerebrali, și după șederea unui Fiu de consacrare al Paradisului, este ceva rar ca Ajustorii virgini să fie acordați unor persoane a căror capacitate de a supraviețui este indubitabilă. Noi credem că, pe aceste lumi, practic toți Ajustorii, sălășluind în bărbații și femeile inteligenți și având capacitate de supraviețuire, aparțin tipului avansat sau tipului suprem.

109:3.7 (1198.2) În multe rase evolutive primitive ale Urantiei, existau trei grupe de ființe. În primul rând, cele care erau atât de apropiate de animale încât capacitatea de a primi un Ajustor le lipsea totalmente. În al doilea rând, cele care arătau referitor la această problemă o capacitate incontestabilă și care primeau rapid un Ajustor din momentul când atingeau vârsta responsabilității morale. O a treia clasă de oameni ocupa o poziție de frontieră; ei erau apți să primească Ajustorul, dar Veghetorul nu putea sălășlui în mintea lor decât la cererea personală a fiecărui individ.

109:3.8 (1198.3) Mulți Ajustori virgini au dobândit o prețioasă experiență preliminară luând contact cu mintea evolutivă la ființele virtual descalificate pentru supraviețuire, ca urmare a tarelor ereditare provenind de la strămoșii inapți și inferiori. Acești Ajustori sunt astfel mai bine calificați pentru a fi acordați ulterior unei minți de un tip superior pe vreo altă lume.

4. Ajustorii și personalitatea umană

109:4.1 (1198.4) Formele superioare de intercomunicare inteligentă dintre ființele umane sunt în mare măsură ajutate de Ajustorii interiori. Animalele au efectiv sentimente de simpatie, dar nu își comunică concepte unele altora; ele pot exprima emoții, dar nu idei sau idealuri. Înainte să-i primească pe Ajustorii Gândirii, oamenii de origine animală nu au nici raporturi intelectuale de un tip superior, nici de comuniune spirituală cu tovarășii lor. Totuși, atunci când creaturile evolutive își dezvoltă facultatea lor de vorbire, ele se află pe calea bună a primirii Ajustorului.

109:4.2 (1198.5) Animalele comunică efectiv între ele într-o manieră grosolană, dar nu este decât puțină sau nici un pic *personalitate* în acest contact primitiv. Ajustorii nu sunt personalitatea, ci ființe prepersonale. Totuși, ei vin din sursa personalității, iar prezența lor sporește calitatea manifestărilor personalității umane; aceasta este în special adevărat dacă Ajustorul a avut experiențe anterioare.

109:4.3 (1198.6) Tipul de Ajustor are mare influență asupra potențialului de expresie al personalității umane. În cursul tuturor epocilor, mulți mari conducători intelectuali și spirituali ai Urantiei și-au datorat influența lor în principal superiorității și experienței prealabile a Ajustorului interior.

109:4.4 (1198.7) Ajustorii interiori au cooperat, într-o mare măsură, cu alte influențe spirituale pentru a-i transforma și umaniza pe descendenții oamenilor primitivi ai vremurilor de demult. Dacă Ajustorii care locuiesc în mintea locuitorilor Urantiei ar urma să fie

retrași, lumea ar reveni lent la multe dintre moravurile și practicile oamenilor din epocile primitive. Veghetorii divini sunt unul dintre adevăratele potențiale ale civilizației progresive.

109:4.5 (1198.8) Eu am observat un Ajustor al Gândirii care locuia într-o o minte de pe Urantia și care, după arhivele Uversei, locuise anterior cincisprezece gânditori din Orvonton. Noi nu știm dacă acest Veghetor avusese experiențe similare în alte suprauniversuri, dar presupun ca a avut. El este un Ajustor minunat și una dintre forțele Urantiei cele mai utile și cele mai puternice din prezenta epocă. Ceea ce alții au pierdut pentru a fi refuzat să supraviețuiască, gazda umană a acestui Ajustor (și întreaga voastră lume) câștigă acum. Celui care n-are calități de supraviețuire, i se va lua chiar și Ajustorul experimentat pe care îl are acum; pe când cel căruia are perspective de supraviețuire, i se va da chiar și Ajustorul cu experiență prealabilă al unui dezertor indolent.

109:4.6 (1199.1) Într-un sens, se poate ca Ajustorii să întrețină un anumit grad de fecundație încrucișată la nivel planetar în domeniile adevărului, ale frumuseții și ale bunătății, dar rar li se dă ocazia să mai locuiască o a doua oară pe aceeași planetă. Nici un Ajustor care servește acum pe Urantia nu a mai stat înainte pe această lume. Știu despre ce vorbesc, deoarece noi avem numărul și biografia lor în arhivele Uversei.

5. Handicapuri materiale la șederea ajustorului

109:5.1 (1199.2) Ajustorii supremi și autonomi sunt adesea în măsură să aducă factori importanți din punct de vedere spiritual minții umane atunci când ea își dă drumul liber în canalele deblocate, dar controlate ale imaginației creatoare. În aceste momente, și adesea în timpul somnului, Ajustorul poate opri curenții mentali, blocând cursul, și deviind astfel procesiunea ideilor. Acest lucru este menit să efectueze profunde transformări spirituale în străfundurile supraconștiinței. Forțele și energiile minții sunt astfel mai bine ajustate la accentul tonalităților de contact ale nivelului spiritual al prezentului și al viitorului.

109:5.2 (1199.3) Este uneori posibil să vă aveți mintea iluminată, să auziți vocea divină care vorbește continuu în voi și să deveniți parțial conștienți de înțelepciunea, de adevărul, de bunătatea și de frumusețea personalității potențiale care vă locuiește constant.

109:5.3 (1199.4) Dar atitudinile voastre mentale instabile și adesea schimbătoare au frecvent ca efect contracararea planurilor Ajustorilor și întreruperea muncii lor. Nu este numai natura înnăscută a raselor umane aceea care interferează cu operațiunile Ajustorilor. Propriile voastre opinii preconcepute, idei înapoiate și prejudecăți învechite întârzie foarte mult slujirea lor. Din cauza acestor handicapuri, creațiile lor nedesăvârșite sunt adesea singurele care să se ivească în conștiință; confuzia conceptelor este atunci inevitabilă. De aceea, în analiza situațiilor mentale, nu se găsește siguranță decât în recunoașterea fiecărui gând și a fiecărei experiențe exact ca ceea ce este ea realmente și esențialmente, fără a ține câtuși de puțin cont de ceea ce ar putea ea să fie.

109:5.4 (1199.5) Marea problemă a vieții constă în ajustarea tendințelor ancestrale ale vieții la cerințele imboldurilor spirituale provocate de gândirea divină a Veghetorilor de Mister. În carierele universului și suprauniversului, nici un om nu poate servi doi stăpâni în același timp; în viața pe care o trăiți în prezent pe Urantia, fiecare om este obligat să o facă. El trebuie să devină expert în arta practicării unui compromis omenesc continuu și temporar, neascultând din punct de vedere spiritual decât de un maestru; de aceea atât de multe persoane se poticnesc și eșuează, se ostenesc și sucombă sub tensiunea luptei evolutive.

109:5.5 (1199.6) Legatele ereditare ale facultăților cerebrale și cele ale supracontrolului electrochimic concură ambele la delimitarea sferei de activitate a unui Ajustor, dar nici un handicap ereditar nu împiedică niciodată (într-o minte normală) împlinirea spirituală finală. Ereditatea poate să intervină în rapiditatea cuceririi personalității, dar ea nu împiedică consumarea finală a aventurii ascendente. Dacă chiar vreți să cooperați cu Ajustorul vostru, mai devreme sau mai târziu el va dezvolta un suflet morontial nemuritor. După contopirea cu acest suflet, darul divin va prezenta noua creatură Fiului Stăpân suveran al universului local și, în cele din urmă, Tatălui Ajustorilor din Paradis.

6. Persistența adevăratelor valori

109:6.1 (1200.1) Ajustorii nu eșuează niciodată. Nimic din ceea ce merită să supraviețuiască nu se pierde vreodată. Orice valoare

semnificativă la o creatură volitivă este sigură de supraviețuire, independent de supraviețuirea sau nesupraviețuirea personalității care a descoperit această semnificație sau apreciază această valoare.

Desigur, o creatură muritoare poate să respingă supraviețuirea, dar experiența vieții sale nu este risipită. Ajustorul etern duce cu sine într-o altă lume caracteristicile valabile ale acestei vieți aparent ratate.

Acolo, el conferă aceste înțeleșuri și valori supraviețuitoare unei minți de tip mai elevat, unei minți apte să supraviețuiască. Nici o experiență valabilă nu are vreodată loc în van; nici un adevărat înțeles, nici o valoare reală nu pierde vreodată.

109:6.2 (1200.2) În ceea ce privește candidații la fuziune, dacă un Veghetor de Mister este părăsit de asociatul său muritor, dacă acest partener uman refuză să urmărească cariera ascendentă, atunci, în clipa în care este eliberat prin moartea naturală (sau mai înainte), Ajustorul duce cu sine tot ceea ce are o valoare de supraviețuire și ceea ce a evoluat în mintea creaturii nesupraviețuitoare. Dacă, de nenumărate ori, un Ajustor nu reușește să fuzioneze cu o personalitate fiindcă subiecții lui umani succesivi nu au supraviețuit, și dacă acest Veghetor va fi ulterior personalizat, orice experiență dobândită de a fi locuit în mintea tuturor acestor subiecți, și de a-i stăpâni, devine deplina posesiune a acestui Ajustor din nou Personalizat; el va beneficia de această dotare și va o va întrebuința în cursul tuturor epocilor viitoare. Un Ajustor Personalizat de acest ordin este o reunire compozită a tuturor acestor trăsături supraviețuitoare ale tuturor creaturilor care au fost gazdele lui.

109:6.3 (1200.3) Când Ajustorii având o lungă experiență de univers se oferă de bună voie ca să locuiască în Fii divini în misiunea de

consacrare, ei știu perfect că acest serviciu, prin el însuși, nu le va permite niciodată să atingă personalitatea. Însă Tatăl spiritelor acordă adesea personalitate acestor voluntari și îi stabilește drept conducători ai speciei lor. Aceste personalități sunt cele care, pe Divinington, au onoarea de a se vedea investite cu autoritate. Natura lor excepțională încorporează un mozaic de calități omenești provenind de la multiplele lor experiențe de locuire în muritori, și de asemenea transcrierea spirituală a divinității umane a Fiului paradisiac de manifestare cu care ei și-au terminat experiența de locuire.

109:6.4 (1200.4) Activitățile Ajustorilor din universul vostru local sunt dirijate de Ajustorul Personalizat al lui Mihail din Nebadon, chiar Veghetorul care l-a călăuzit pas cu pas în cursul vieții sale umane în trupul lui Ioșua ben Iosif. Acest extraordinar Ajustor a fost fidel misiunii sale. Acest brav Ajustor a condus cu înțelepciune natura umană a Fiului Paradisiac, călăuzind întotdeauna mintea lui muritoare în alegerea căii perfecte voinței a Tatălui. Acest Ajustor îl servise mai întâi pe Machiventa Melchizedek în vremea lui Abraham; el se lansase în isprăvi prodigioase înainte de a locui în el, dar și în intervalul acestor experiențe de manifestare.

109:6.5 (1200.5) Acest Ajustor va triumfa realmente în mintea umană a lui Isus - această minte care menține, în fiecare dintre situațiile recurente ale vieții, o consacrare devotată voinței Tatălui, zicând: „Facă-se voia ta, iar nu mea”. O asemenea consacrare constituie un adevărat pașaport pentru a trece peste limitările de natură omenească către realitatea de realizare divină.

109:6.6 (1200.6) Acest același Ajustor reflectă acum, în natura de nepătruns a puternicei lui personalități, umanitatea lui Ioșua ben Iosif

anterioară botezului său, transcrierea veșnică și vie a valorilor veșnice și vii pe care cei mai mari dintre urantieni le-au scos la iveală din umilele circumstanțe ale unei vieți obișnuite, așa cum a fost ea trăită până la înflorirea totală a valorilor spirituale susceptibile de a fi atinse în experiența unui muritor.

109:6.7 (1201.1) Orice lucru având o valoare permanentă și care este încredințat unui Ajustor este asigurat de o supraviețuire eternă. În anumite cazuri, Veghetorii dețin aceste posesiuni pentru a le revărsa în viitor peste o minte umană pe care o vor locui. În alte cazuri, Veghetorii, o dată personalizați, conservă în depuneri aceste realități păstrate și supraviețuitoare pentru a le întrebuița mai târziu în serviciul Arhitecților Universului Principal.

7. Destinul Ajustorilor Personalizați

109:7.1 (1201.2) Noi nu putem afirma că fragmentele non-Ajustori ale Tatălui sunt personalizabile, dar voi ați fost informați că personalitatea este conferită de Tatăl Universal care acționează suveran din liberul său arbitru. După câte știm, fragmente de tipul Ajustor ale Tatălui nu ating personalitatea decât dobândind atribute personale prin exercitarea slujbei lor de servire pe lângă o ființă personală. Acești Ajustori Personalizați își au căminul în Divinington, unde îi instruiesc și îi conduc pe asociații lor prepersonali.

109:7.2 (1201.3) Ajustorii Gândirii Personalizați, lipsiți de piedici și de sarcini, sunt stabilizatorii și compensatorii suverani ai imensului univers al universurilor. Ei combină experiența Creatorului și cea a

creaturilor. Ei sunt existențialul și experiențialul. Ei sunt ființe izvorâte concomitent din timp și din eternitate. Ei asociază factorul personal și cel prepersonal în administrarea universului.

109:7.3 (1201.4) Ajustorii Personalizați sunt agenți de execuție infinit de înțelepți și de puternici ai Arhitecților maestrului Univers. Ei sunt agenți personali cu deplină slujire ai Tatălui Universal - personal, prepersonal, suprapersonal. Ei sunt slujitori personali a tot ceea ce este extraordinar, neobișnuit și neașteptat pe toate tărmurile absonite transcendente ale domeniului Dumnezeuului cel Ultim, chiar și până la nivelele Dumnezeuului cel Absolut.

109:7.4 (1201.5) Ei sunt singurele ființe din univers care îmbrățișează în ele înseși toate relațiile cunoscute de personalitate. Ei sunt omnipersonali ei sunt înaintea personalității, sunt personalitatea și sunt după personalitate. Întocmai ca în eternul trecut, ei administrează personalitatea Tatălui Universal în eternul prezent și în eternul viitor.

109:7.5 (1201.6) Tatăl a dăruit Fiului Etern personalitate existențială pe nivelele infinitului și ale absolutului, dar el a ales să rezerve pentru propria sa slujire personalitatea experiențială proprie Ajustorului Personalizat, personalitate care este dată Ajustorului prepersonal existențial. Aceste două tipuri de personalitate sunt deci destinate suprapersonalității eterne viitoare de slujire transcendentă pe tărmurile absonite ale celui Ultim și ale Supremului Ultim, mergând chiar și până la nivelele celui Ultim Absolut.

109:7.6 (1201.7) Rar se văd Ajustori fără misiune în univers. Ocazional, ei se consultă cu Cei Îmbătrâniți de Zile; Ajustorii Personalizați ai septuplilor Fii Creatori vin uneori pe lumile sediu ale constelațiilor pentru a discuta cu șefii Vorondadeki.

109:7.7 (1201.8) Atunci când observatorul planetar Vorondadek al Urantiei - Prea Înaltul conservator care și-a asumat de urgență, cu puțină vreme în urmă, regența lumii voastre - și-a afirmat autoritatea în prezența guvernatorului general rezident, el a debutat în administrarea sa provizorie a Urantiei cu o echipă completă aleasă de el. El a atribuit imediat, tuturor asociațiilor lui și asistenților lui, posturile lor planetare respective, dar nu el a fost cel care i-a desemnat pe cei trei Ajustori Personalizați care au apărut înaintea lui de îndată ce și-a asumat regența. El nici nu a știut că ei vor apărea astfel, căci ei nu manifestaseră în felul acesta prezența lor în epoca unei regențe anterioare. Preaînaltul regent nu a dat misiune și nu a atribuit post acestor Ajustori Personalizați voluntari. Totuși, aceste trei ființe omnipersonale se numărau printre cele mai active dintre ființele celeste numeroase și variate care serveau atunci pe Urantia.

109:7.8 (1202.1) Ajustorii Personalizați îndeplinesc o gamă largă de servicii pentru numeroase ordine de personalități din univers, dar noi nu suntem autorizați să discutăm despre aceste slujiri cu creaturi evolutive locuite de Ajustor. Aceste extraordinare divinități umane se numără printre personalitățile cele mai remarcabile din tot marele univers, și nimeni nu îndrăznește să prezică care ar putea fi misiunile lor viitoare.

109:7.9 (1202.2) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 109](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 111](#) >>

Capitolul 110

Poziția Ajustorilor în raport cu muritorii individuali

110:0.1 (1203.1) ÎNZESTRAREA cu libertate a ființelor imperfecte implică inevitabil niște tragedii, și intră în natura perfectă a Deității ancestrale de a împărtăși în mod universal și afectuos aceste suferințe cu o dragoste fraternă.

110:0.2 (1203.2) În măsura în care sunt la curent cu problemele unui univers, eu consider iubirea și devotamentul unui Ajustor al Gândirii ca fiind afecțiunea cea mai veritabil divină din toată creația. Iubirea Fiilor în slujirea lor pe lângă rase este magnifică, dar devotamentul unui Ajustor față de un individ este de o sublimitate impresionantă, dumnezeiește asemănătoare cu aceea a Tatălui. Tatăl Paradisului pare

să fi rezervat această formă de contact personal cu creaturile lui individuale ca prerogativă exclusivă a sa de Creator. Și, în tot universul universurilor, nimic nu este pe deplin comparabil cu slujirea minunată a acestor entități impersonale care locuiesc într-o manieră atât de încântătoare copiii planetelor evolutive.

1. Locuirea minții umane

110:1.1 (1203.3) Nu ar trebui să ne imaginăm Ajustorii ca trăind în creierul material al ființelor umane. Ei nu sunt elemente organice ale creaturilor fizice ale tărâmurilor. Ajustorii gândirii ar fi de preferat să fie considerați ca locuind în mintea muritoare a omului, mai degrabă decât închiși într-un anume organ fizic. Indirect și nerecunoscut, Ajustorul comunică constant cu subiectul său uman, mai ales în cursul acestor experiențe sublime în care mintea ia, în supraconștiință, contactul de adorare cu spiritul.

110:1.2 (1203.4) Aș dori să am posibilitatea de a-i ajuta pe muritorii în evoluție să înțeleagă mai bine și să aprecieze mai pe de-a-ntregul splendida și generoasă lucrare a Ajustorilor care locuiesc în ei și care manifestă un devotament atât de fidel în sarcina de promovare a bunăstării spirituale a oamenilor. Veghetorii aduc un sprijin eficient în fazele superioare ale minții umane. Ei mânuiesc cu înțelepciune și cu experiență potențialul spiritual al intelectului uman. Aceste ajutoare celeste se văd devotate sarcinii prodigioase de a vă călăuzi în siguranță, spre interior și spre înalt, până la portul celest al fericirii. Acești lucrători neobosiți se consacră personificării viitoare a

triumfului adevărului divin în viața voastră veșnică. Ei sunt lucrătorii vigilenți care ghidează mintea umană conștientă de Dumnezeu, ferind-o de a se împotmoli în rău, călăuzind în același timp cu abilitate sufletul în evoluție al oamenilor către divinele porturi ale perfecțiunii de pe țărmurile veșnice și îndepărtate. Ajustorii sunt conducătorii iubitori, călăuzele voastre sigure și certe prin labirinturile obscure și pline de primejdii ale bravei voastre cariere pământești. Ei sunt învățătorii plini de răbdare care îi încurajează constant pe subiecții lor să avanseze pe cărările perfecțiunii progresive. Ei sunt păstrătorii atenți ai valorilor sublime ale caracterului creaturilor. Vă doresc să îi puteți iubi mai mult, să cooperați mai deschis cu ei și să-i îndrăgiți cu mai multă afecțiune.

110:1.3 (1204.1) Deși acești locuitori divini se ocupă în principal de pregătirea voastră spirituală pentru următorul stadiu al existenței fără de sfârșit, ei se interesează profund și de bunăstarea voastră temporală și de realizările voastre reale de pe pământ. Ei sunt bucuroși să contribuie la sănătatea voastră, la fericirea voastră și la adevărata voastră prosperitate. Ei nu sunt deloc indiferenți la reușita voastră în toate chestiunile de avansare planetară care nu se opun vieții voastre viitoare de progres etern.

110:1.4 (1204.2) Ajustorii sunt interesați și preocupați de faptele voastre zilnice și de multiplele detalii ale vieții voastre, exact în măsura în care aceste fapte și detalii au influență în determinarea alegerilor voastre semnificative și a deciziilor voastre spirituale vitale, și sunt, în consecință, factori în soluționarea problemei supraviețuirii sufletului vostru și a progresului vostru etern. Ajustorul este pasiv în

ceea ce privește bunăstarea voastră pur temporală, dar suprem activ în toate treburile legate de viitorul vostru etern.

110:1.5 (1204.3) Ajustorul rămâne cu voi în toate dezastrele și în timpul tuturor bolilor care nu distrug în întregime funcțiile mentale. Nu este ceva crud să pângărești conștient sau să poluezi în mod deliberat în vreun alt fel corpul fizic care trebuie să servească de tabernacol pământesc acestui minunat dar de la Dumnezeu? Toate otrăvurile fizice întârzie treptat eforturile Ajustorilor de a înălța mintea materială, și, pe de altă parte, toate otrăvurile mentale, precum frica, mânia, invidia, gelozia, suspiciunea și intoleranța, interferează prodigios și cu progresul spiritual al sufletului în evoluție.

110:1.6 (1204.4) Voi traversați astăzi perioada în care Ajustorul vă face curte. Este suficient ca să vă arătați demni de încrederea pusă în voi de spiritul divin, care caută mintea și sufletul vostru în vederea unei uniuni eterne, pentru a se stabili în cele din urmă această unitate morontială, această armonie celestă, această coordonare cosmică, acest acord divin, această fuziune celestă, acest amestec perpetuu de identitate, această unitate de existență, care este atât de perfectă și definitivă încât nici chiar și personalitățile cele mai experimentate nu pot niciodată să disocieze sau să recunoască, ca identități separate, pe cei doi parteneri fuzionați - omul muritor și Ajustorul divin.

2. Ajustorii și voința umană

110:2.1 (1204.5) Când Ajustorii Gândirii locuiesc în mintea omenească, ei aduc cu ei carierele model, viețile ideale, așa cum au

fost ele determinate și preordonate de ei înșiși și de Ajustorii Personalizați ai Diviningtonului, și a căror validitate a fost confirmată de Ajustorul Personalizat al Urantiei. Ei încep așadar să lucreze cu un plan definit și predeterminat pentru dezvoltarea intelectuală și spirituală a subiectului lor uman, dar nici o ființă umană nu este obligată să accepte acest plan. Voi sunteți cu toții subiecți predestinați, dar nu se ordonă dinainte faptul că voi trebuie să acceptați această predestinare divină. Voi sunteți pe deplin liberi să respingeți tot programul Ajustorilor Gândirii, sau parte din el. Misiunea lor este de a efectua schimbările mentale și ajustările spirituale pe care voi le încuviințați de bună voie și cu inteligență; ei caută astfel să câștige mai multă influență asupra orientării personalității voastre. Însă, în nici o împrejurare, Veghetorii divini nu profită de voi și nu influențează în mod arbitrar alegerile și deciziile voastre. Ajustorii respectă suveranitatea personalității voastre; *ei se supun întotdeauna voinței voastre.*

110:2.2 (1204.6) Ei sunt perseverenți, ingenioși și perfecți în metodele lor de lucru, dar nu violează niciodată individualitatea volitivă a gazdelor lor. Nici un om nu va fi niciodată spiritualizat împotriva voinței sale de către un Veghetor divin; supraviețuirea este un dar al Zeilor care trebuie să fie dorit de creaturile timpului. În ultimă analiză, orice ar fi reușit să facă pentru voi Ajustorul, analele vor arăta că transformarea a fost înfăptuită cu consimțământul vostru cooperativ. Voi veți fi fost de bună voie un partener al Ajustorului pentru a atinge fiecare etapă a prodigioasei transformări a carierei ascensionale.

110:2.3 (1205.1) Ajustorul nu caută să controleze lumea voastră de gândire ca atare, ci mai degrabă să o spiritualizeze, să îi dea un caracter etern. Nici îngerii, nici Ajustorii nu se ocupă direct de influențarea gândirii umane; aceasta este exclusiv prerogativa personalității voastre. Ajustorii se consacră îmbunătățirii, modificării, ajustării și coordonării proceselor voastre mentale. Cu toate acestea, ei lucrează într-un mod mai special și mai specific la clădirea unei contraponderi spirituale în cariera voastră, o transpunere morontială a sinelui vostru veritabil aflat în progres, pentru a-l face să supraviețuiască.

110:2.4 (1205.2) Ajustorii operează pe nivelele superioare ale minții umane, căutând fără încetare să creeze replici morontiale ale fiecărui concept al intelectului material. Există deci două realități care sunt centrate pe circuitele minții umane și care au înrâurire asupra acestor circuite: una este sinele muritor provenit prin evoluție din planurile originare ale Purtătorilor Vieții, cealaltă este o entitate nemuritoare care vine din înaltele sfere ale Diviningtonului, un dar interior al lui Dumnezeu. Dar sinele muritor este totodată un sine personal; el este înzestrat cu personalitate.

110:2.5 (1205.3) În calitate de creatură personală, voi aveți o minte și o voință. În calitate de creatură prepersonală, Ajustorul are o preminte și o prevoință. Dacă voi vă conformați atât de complet minții Ajustorului încât vederile voastre să fie perfect acordate, atunci mintea voastră și mintea lui formează numai una, iar a voastră este întărită de cea a Ajustorului. Apoi, dacă voința voastră ordonă și pune în executare deciziile acestei minți noi și combinate, voința prepersonală a Ajustorului atinge, grație deciziei voastre, o expresie a

personalității și, în ceea ce privește acest proiect particular, voi și Ajustorul nu sunteți decât una. Minte voastră s-a acordat cu divinitatea, iar voința Ajustorului a reușit să se exprime personal.

110:2.6 (1205.4) În măsura în care această identitate este realizată, voi vă apropiați mental de ordinul morontial al existenței. Termenul minte morontială înseamnă substanța și suma unei minți de natură materială și a alteia de natură spirituală, aflate în cooperare. Intellectul morontial implică deci, în universul local, o minte dublă, dominată de o singură voință. La muritori, aceasta este o voință de origine umană care devine divină atunci când omul identifică mintea sa umană cu calitatea mentală a lui Dumnezeu.

3. Cooperarea cu Ajustorul

110:3.1 (1205.5) Ajustorii joacă jocul sacru și magnific al epocilor; ei sunt angajați într-una dintre aventurile supreme ale timpului în spațiu. Cât sunt ei de fericiți când cooperarea voastră le îngăduie să vă acorde asistență în bravele voastre lupte temporale în vreme ce continuă să își urmărească sarcinile lor mai vaste ale eternității! Însă, atunci când Ajustorul vostru încearcă să comunice cu voi, mesajul său se pierde în general în fluxul material al curenților de energie al minții umane; numai ocazional se face că voi profitați de un ecou, un slab și îndepărtat ecou al vocii divine.

110:3.2 (1205.6) Țelul Ajustorului vostru este acela de a vă călăuzi prin viața pământească și să ducă la bun sfârșit supraviețuirea voastră. Reușita sa nu depinde atât de teoriile crezurilor voastre, cât de

deciziile voastre, de hotărârile voastre, precum și de fermitatea *credinței* voastre. Toate aceste mișcări de creștere a personalității devin influențe puternice care contribuie la avansarea voastră, deoarece ele vă ajută la cooperarea cu Ajustorul și la încetarea de a-i mai rezista. În întreprinderile lor pământene, Ajustorii Gândirii reușesc sau eșuează aparent exact în măsura în care muritorii reușesc sau nu reușesc să coopereze cu planul destinat să îi ridice de-a lungul cărării ascendente care rezultă în perfecțiune. Secretul supraviețuirii este învăluit în suprema dorință a oamenilor de a fi asemănători lui Dumnezeu, și în bunăvoința corespondentă de a face și de a fi tot ceea ce este esențial pentru a satisface în cele din urmă această dorință dominantă.

110:3.3 (1206.1) Când vorbim despre succesul sau eșecul unui Ajustor, noi vorbim de punctul de vedere al supraviețuirii umane. Ajustorii nu eșuează niciodată; ei sunt de esență divină și ies întotdeauna triumfători din fiecare din întreprinderile lor.

110:3.4 (1206.2) Eu sunt forțat să constat că mulți dintre voi petrec atât de mult timp și fac atâtea eforturi mentale pentru lucrurile ne semnificative ale vieții, în timp ce neglijați aproape în întregime realitățile mai esențiale care au o importanță veșnică, anume aceste înfăptuiri care se referă la stabilirea unui acord de lucru mai armonios între voi și Ajustorul vostru. Marele țel al existenței umane constă în a se acorda cu divinitatea Ajustorului interior. Marea înfăptuire a vieții muritoare este de a ajunge să se consacre cu adevărat și în mod inteligent țelurilor eterne ale spiritului divin care așteaptă și lucrează în mintea voastră. Dar un efort devotat și determinat pentru a împlini destinul etern este în întregime compatibil cu veselia și cu bucuria de

a trăi, precum și cu o anumită carieră pământească onorabilă și reușită. Cooperarea cu Ajustorul Gândirii nu implică faptul de a se tortura, de a se preface a fi pios sau umil într-un mod ipocrit și ostentativ. Viața ideală constă în a servi cu dragoste mai degrabă decât de a duce o existență de neliniște temătoare.

110:3.5 (1206.3) Faptul de a fi dezorientat, și chiar și oarecum descurajat și a, nu semnifică în mod necesar o rezistență la îndrumarea Ajustorului interior. Aceste atitudini denotă uneori o lipsă de cooperare activă cu Veghetorul divin și pot deci să întârzie întrucâtva progresul spiritual, dar, pentru sufletul care-l cunoaște pe Dumnezeu, asemenea dificultăți emotive intelectuale nu interferează câtuși de puțin cu certitudinea supraviețuirii. Ignoranța singură nu poate niciodată împiedica supraviețuirea; nici îndoielile care prezintă caracteristicile confuziei mintale sau incertitudinea temătoare. Singură rezistența conștientă la călăuzirea Ajustorului poate să împiedice supraviețuirea sufletului nemuritor aflat în evoluție.

110:3.6 (1206.4) Nu trebuie să considerați cooperarea cu Ajustorul vostru ca un proces în mod particular conștient, căci nu este astfel. Mobilurile și deciziile voastre, hotărârile voastre fidele și dorințele voastre supreme sunt ceea ce constituie o cooperare reală și eficientă. Voi puteți spori în mod conștient armonia cu Ajustorul:

110:3.7 (1206.5) 1. Alegând să răspundeți la apelul îndrumării divine, întemeind în mod sincer viața voastră umană pe cea mai înaltă conștiință a adevărului, a frumuseții și a bunătății pe care o aveți voi, și apoi coordonând aceste calități divine prin înțelepciune, prin adorare, prin credință și prin iubire.

110:3.8 (1206.6) 2. Iubindu-l pe Dumnezeu și dorind să-i semănați - prin recunoașterea sinceră a paternității divine și a adorării iubitoare a Tatălui celest.

110:3.9 (1206.7) 3. Iubind oamenii și dorind sincer să-i serviți - recunoscând din toată inima fraternitatea umană dublată de o afecțiune înțeleaptă și inteligentă pentru fiecare dintre semenii voștri muritori.

110:3.10 (1206.8) 4. Acceptând cu bucurie cetățenia cosmică - recunoscând cu onestitate obligațiile voastre progresive față de Ființa Supremă, având conștiința interdependenței dintre omul evolutiv și Deitatea în evoluție. Aceasta este nașterea moralității cosmice și realizarea datoriei universale.

4. Munca Ajustorului în minte

110:4.1 (1207.1) Ajustorii sunt capabili să primească curentul continuu de inteligență cosmică venind prin circuitele conducătoare ale timpului și ale spațiului. Ei au contact deplin cu inteligența și energia spirituale ale universurilor. Cu toate acestea, acești puternici locuitori lăuntrici sunt incapabili să transmită multe dintre aceste comori de înțelepciune și de adevăr minții subiecților lor muritori, ca urmare a lipsei de natură comună și a absenței de recunoaștere sensibilă.

110:4.2 (1207.2) Ajustorul Gândirii este angajat într-un efort constant pentru spiritualizarea minții voastre, astfel încât să facă să evolueze sufletul vostru morontial, însă voi înșivă rămâneți aproape

inconștienți de acest ajutor lăuntric. Voi sunteți întru totul incapabili să distingeți roadele propriului vostru intelect material de cele ale activităților asociate ale sufletului vostru și ale Ajustorului vostru.

110:4.3 (1207.3) Anumite prezentări abrupte ale gândirii, anumite concluzii și anumite alte imagini mentale sunt uneori opera directă sau indirectă a Ajustorului; însă, mult mai adesea, ele reprezintă emergența subită, în conștiință, a ideilor care se grupaseră ele însele pe nivelele mentale subconștiente, sau a multora dintre evenimentele naturale și banale ale funcțiunii fizice normale și obișnuite, inerente circuitelor minții animale în evoluție. (În contrast cu aceste emanații subconștiente, revelațiile Ajustorului apar în domeniile supraconștiinței.)

110:4.4 (1207.4) Paragraph 110:4.4 is missing

110:4.5 (1207.5) Există o imensă prăpastie între uman și divin, între om și Dumnezeu. Rasele Urantiei sunt atât de mult controlate de procesele electrice și chimice, comportamentul lor obișnuit seamănă atât de mult cu cel al animalelor, reacțiile lor obișnuite sunt atât de emotive, încât Veghetorilor le devine extrem de dificil să le călăuzească și să le dirijeze. Voi sunteți atât de lipsiți de curaj în decizii și de devotament în cooperare, încât Ajustorii voștri lăuntrici se găsesc aproape în imposibilitatea de a comunica direct cu mintea umană. Chiar și atunci când ei ajung să facă să se perceapă o rază de adevăr nou pentru sufletul în evoluție, această revelație spirituală orbește adesea creatura până la a-i provoca o criză de fanatism sau de a declanșa vreo altă bulversare intelectuală având rezultate dezastruoase. Multe dintre religiile noi și dintre ciudatele culte în

„isme” sunt născute din comunicările nereușite, imperfecte, neînțelese și deformate ale Ajustorilor Gândirii.

110:4.6 (1207.6) Arhivele Ierusemului arată că în decursul a numeroase milenii, fiecare generație a avut din ce în ce mai puține ființe susceptibile de a opera fără pericol cu Ajustorii autonomi. Acest tablou alarmant a condus personalitățile care supraveghează Satania să considere cu favoare propunerile unora dintre supraveghetorii voștri planetari mai imediați, care recomandă să se ia măsuri proprii pentru a favoriza și a conserva tipurile spirituale superioare ale raselor Urantie.

5. Concepte eronate ale călăuzirii Ajustorilor

110:5.1 (1207.7) Să distingeți bine și să nu confundați misiunea și influența Ajustorului cu ceea ce se numește în mod obișnuit conștiință; nu există legătură directă între Ajustor și conștiință. Conștiința este o reacție umană și pur psihică. Nu trebuie să fie disprețuită, dar ea reprezintă prea puțin vocea lui Dumnezeu pentru suflet, pe când într-adevăr Ajustorul o reprezintă, dacă vocea sa ar putea fi auzită. Conștiința vă sfătuiește pe bună dreptate să faceți ceea ce este just, dar Ajustorul se străduiește în plus să vă zică ceea ce este cu adevărat just, în momentul și în măsura în care voi sunteți capabili să percepeți directivele Veghetorului.

110:5.2 (1208.1) Experiența umană a viselor, aceste desfășurări dezordonate și dezlănate ale minții adormite, incoerente, aduc o bună dovadă că Ajustorii nu pot reuși să armonizeze și să asocieze factorii mentali divergenți ai omului. În spațiul unei singure vieți, Ajustorii pur și simplu nu pot coordona și sincroniza arbitrar două lumi de gândire atât de neasemănătoare și de diferite cum sunt cea umană și cea divină. Când ei ajung acolo, după cum au și făcut-o uneori, sufletele interesate sunt transferate direct în lumile locuințelor fără a trebui să treacă prin experiența morții.

110:5.3 (1208.2) În timpul perioadelor de somn, Ajustorul nu încearcă să îndeplinească decât ceea ce voința personalității locuite aprobase, în prealabil, pe deplin prin deciziile luate și prin alegerile făcute în momentele în care conștiința era pe deplin trează. Aceste decizii și aceste alegeri se plasează în domeniile supramentale, domeniile în care se leagă relații reciproce între uman și divin.

110:5.4 (1208.3) Pe durata somnului gazdelor lor muritoare, Ajustorii încearcă să își imprime creațiile pe nivelele superioare ale minții materiale; unele dintre visele voastre groțesti arată că Ajustorii nu reușesc să stabilească un contact eficient. Absurditățile vieții de vis nu demonstrează numai presiunea emoțiilor refulate, ci dovedesc totodată că conceptele spirituale prezentate de Ajustori sunt oribil deformate. Propriile voastre pasiuni, impulsurile voastre și alte tendințe înnăscute se traduc în tablou și substituie dorințele lor neexprimate cu mesajele divine pe care Veghetorii se străduiesc să le introducă în arhivele psihice în timpul somnului inconștient.

110:5.5 (1208.4) Este extrem de periculos să se facă supoziții asupra a ceea ce provine, în viața onirică, de la Ajustor. Ajustorii lucrează într-

adevăr în timpul somnului, dar visele voastre obișnuite sunt fenomene pur fiziologice și psihologice. Tot astfel, există riscul de a încerca o discriminare între înregistrarea conceptelor Ajustorului și receptarea mai mult sau mai puțin continuă a ordinelor conștiinței muritoare.

Acestea sunt probleme care trebuie să fie rezolvate prin discernământ individual și prin decizii personale. În orice caz, dacă o ființă umană se amăgește respingând expresia unui Ajustor pentru că ea crede că aceasta este o experiență pur umană, acest lucru ar fi mai bun pentru ea, decât să comită greșeala de a înălța o reacție a minții umane atribuindu-i o demnitate divină. Nu uitați că influența unui Ajustor al Gândirii se exercită în cea mai mare parte, deși nu în întregime, ca o experiență supraconștientă.

110:5.6 (1208.5) În diverse grade, și tot mai mult în cursul ascensiunii voastre a cercurilor psihice, voi comunicați efectiv uneori direct, dar mai adesea indirect cu Ajustorul vostru. Este totuși primejdios să se nutrească ideea că fiecare nou concept ce se naște în mintea umană este dictat de Ajustor. La ființele din ordinul vostru, ceea ce voi acceptați ca fiind vocea Ajustorului este în realitate cel mai adesea emanația propriului vostru intelect. Terenul este primejdios; și fiecare ființă umană trebuie să rezolve aceste probleme pentru sine însăși după înțelepciunea sa umană naturală și după perspicacitatea sa supraumană.

110:5.7 (1208.6) Dacă Ajustorul ființei omenești prin care este transmisă această comunicare se bucură de un câmp de acțiune atât de larg, aceasta ține mai ales de faptul că această ființă umană manifestă o indiferență aproape completă pentru toată manifestarea exterioară a prezenței interioare a Ajustorului. Din fericire este într-adevăr bine că

ea rămâne conștientă cu totul indiferentă la acest proces. Ea deține unul dintre Ajutorii cei mai experimentați din vremea sa și din generația sa. Păzitorul ei de destin estimează totuși ca fiind rară și fortuită reacția ei de pasivitate și absența ei de interes pentru fenomenele asociate prezenței, în mintea sa, a acestui Ajustor cu talente variate. Toate acestea constituie o coordonare benefică de influențe, favorabilă în același timp pentru Ajustorul din sfera superioară de acțiune, și pentru partenerul uman sub raporturile sănătății, ale eficacității și ale liniștii.

6. Cele șapte cercuri psihice

110:6.1 (1209.1) Realizarea totală a personalității pe o lume materială este înglobată în cucerirea celor șapte cercuri succesive ale potențialității muritorilor. Intrarea în cel de-al șaptelea cerc marchează funcționarea inițială a adevăratei personalități umane. Stăpânirea primului cerc denotă maturitatea relativă a muritorului. Cu toate că traversarea celor șapte cercuri ale creșterii cosmice nu este echivalentul fuziunii cu Ajustorul, stăpânirea acestor cercuri marchează trecerea de etapele preliminare acestei fuziuni cu Ajustorul.

110:6.2 (1209.2) Ajustorul este partenerul vostru egal pentru trecerea celor șapte cercuri - pentru ajungerea la o maturitate umană relativă. Ajustorul face cu voi ascensiunea cercurilor de la al șaptelea până la primul, dar progresează către statutul de activitate autonomă și de

supremație întrutotul independent de cooperarea activă a minții muritoare.

110:6.3 (1209.3) Cercurile psihice nu sunt nici exclusiv intelectuale nici în întregime morontiale. Ele țin de statutul personalității, de înfăptuirile mentale, de creșterea sufletului și de acordul cu Ajustorul. Traversarea reușită a acestor nivele necesită funcționarea armonioasă a *întregii personalități*, și nu numai a uneia din fazele ei. Creșterea fracțiunilor nu este echivalentă cu adevărata maturizare a întregului; în realitate, părțile cresc proporțional cu expansiunea totalității sinelui - întregul sine - material, intelectual și spiritual.

110:6.4 (1209.4) Când dezvoltarea naturii intelectuale o anticipează pe cea a spiritualului, situația face comunicările cu Ajustorul Gândirii atât dificile cât și primejdioase. În mod asemănător, un exces de dezvoltare spirituală tinde să producă o interpretare fanatică și pervertită a directivelor spirituale ale locuitorului divin. Lipsa de capacitate spirituală face foarte dificilă transmiterea unui intelect material a adevărilor spirituale situate în supraconștientul superior. Numai într-o minte perfect echilibrată, instalat într-un corp cu obiceiuri sănătoase, cu energii nervoase stabilizate și cu funcțiuni chimice echilibrate - când puterile fizice, mentale și spirituale se dezvoltă în armonie triunică - se face că pot fi comunicate un maximum de lumină și de adevăr cu un minimum de pericol temporar și de riscuri pentru veritabila bunăstare a unui asemenea individ. Prin această creștere echilibrată face omul, unul câte unul, ascensiunea cercurilor de progres planetar, de la al șaptelea până la primul.

110:6.5 (1209.5) Ajustorii sunt întotdeauna aproape de voi și în voi, dar este ceva rar ca ei să vă poată vorbi direct, așa cum v-ar vorbi o altă ființă. Cerc după cerc, deciziile voastre intelectuale, alegerile voastre morale și dezvoltarea voastră spirituală îl fac pe Ajustor apt să funcționeze în mintea voastră. Cerc după cerc, voi vă ridicați astfel de la stadiile inferioare de asociere și de acord mental cu Ajustorul, astfel încât el poate din ce în ce mai mult să își imprime imaginile destinului, cu o claritate și cu o convingere crescând pe conștiința în evoluție a acestei minți-suflet care îl caută pe Dumnezeu.

110:6.6 (1210.1) Fiecare decizie pe care o luați are ca efect fie stânjenirea, fie facilitarea funcțiunii Ajustorului. În paralel, însăși aceste decizii determină înaintarea voastră în cercurile de înfăptuire umană. Este adevărat că supremația unei decizii, relația sa cu o criză, are multe raporturi cu influența sa pentru depășirea cercurilor; totuși numărul de decizii, repetările frecvente și persistente, sunt deopotrivă de esențiale pentru a fi ceva sigur că aceste relații vor forma obișnuințe.

110:6.7 (1210.2) Cele șapte nivele de progres uman sunt greu de definit cu precizie, deoarece aceste nivele sunt personale. Ele variază pentru fiecare individ, și sunt aparent determinate de capacitatea de creștere a fiecărei ființe umane. Cucerirea acestor nivele de evoluție cosmică se reflectă în trei feluri:

110:6.8 (1210.3) 1. *Acordul cu Ajustorul*. Spiritualizându-se, mintea se apropie de prezența Ajustorului proporțional cu străbaterea cercurilor.

110:6.9 (1210.4) 2. *Evoluția sufletului*. Emergența sufletului morontial indică întinderea și adâncimea stăpânirii cercurilor.

110:6.10 (1210.5) 3. *Realitatea personalității*. Gradul de realitate a individualității este direct determinat de cucerirea cercurilor. Persoanele devin mai reale pe măsură ce se ridică de la cel de-al șaptelea la primul nivel al existenței muritoare.

110:6.11 (1210.6) Pe măsură ce copilul ieșit din evoluția materială traversează cercurile, el crește și devine omul matur cu potențialități nemuritoare. Realitate sumbră a naturii embrionare a unui om în stadiul celui de-al șaptelea cerc cedează locul manifestării mai clare a naturii morontiale emergente a unui cetățean al universului local.

110:6.12 (1210.7) Este imposibil de definit cu precizie cele șapte nivele, sau cercuri psihice ale creșterii umane, dar este îngăduit să se sugereze limitele minime și maxime ale acestor stadii de realizare a maturității:

110:6.13 (1210.8) *Al șaptelea cerc*. Ființele umane pătrund în acest nivel atunci când își dezvoltă puterile de alegere personală, decizia individuală, responsabilitatea morală și capacitatea lor de a atinge individualitatea spirituală. Aceasta denotă funcționarea unificată a celor șapte spirite-minte adjutante sub conducerea spiritului înțelepciunii, punerea în circuit a creaturii omenești în influența Duhului Sfânt și, pe Urantia, funcționarea esențială a Spiritului Adevărului împreună cu recepția unui Ajustor al Gândirii în mintea muritoare. Intrarea în cel de-al șaptelea cerc face, dintr-o creatură umană, un adevărat cetățean în putere al universului local.

110:6.14 (1210.9) *Al treilea cerc*. Munca Ajustorului este mult mai eficientă după ce ascendentul uman a atins al treilea cerc și a primit, cu titlu personal, un păzitor serafic de destin. Deși aparent nu există

eforturi concertate între Ajustor și păzitorul serafic, se poate totuși observa, după acordarea însoțitorului serafic personal, o ameliorare indubitabilă în toate fazele de înfăptuire cosmică și de dezvoltare spirituală. Când al treilea cerc este atins, Ajustorul se străduiește să facă morontială mintea omului în timpul restului vieții sale de muritor, să străbată cercurile rămase și să atingă stadiul final al asocierii divin-uman înainte ca moartea naturală să dizolve această asociere unică.

110:6.15

(1210.10) *Primul cerc.* În general, Ajustorul nu poate vorbi direct și imediat cu voi înainte ca voi să fi atins primul cerc, cercul final de înfăptuire progresivă a unui muritor. Acest nivel reprezintă cea mai mare realizare posibilă a relațiilor minte-Ajustor de pe parcursul experienței umane, înainte ca sufletul morontial în evoluție să fi fost eliberat de suportul său corporal material. În ceea ce privește mintea, emoțiile și clarviziunea cosmică, realizarea primului cerc psihic reprezintă cea mai mare apropiere posibilă dintre mintea materială și Ajustorul spiritual în experiența oamenilor.

110:6.16 (1211.1) Poate că aceste cercuri psihice de înaintare a muritorilor ar fi mai bine să fie denumite nivele cosmice: nivele unde noi înțelegem efectiv semnificațiile și realizările valorilor unei apropieri progresive de conștiința morontială a existenței unei relații inițiale dintre sufletul evolutiv și Ființa Supremă emergentă. Chiar această relație este ceea ce face veșnic imposibilă explicarea deplină a semnificației cercurilor cosmice minții materiale. Aceste străbateri ale cercurilor nu au decât raporturi relative cu faptul de a fi conștient de Dumnezeu. Cel care este în cel de-al șaptelea sau al șaselea cerc poate

să-l cunoască pe Dumnezeu - să fie conștient de filiația sa - aproape tot atât de bine ca și cel care este în primul sau în al doilea cerc, dar ființele cercurilor inferioare sunt mult mai puțin conștiente de relația lor experiențială cu Ființa Supremă, de cetățenia lor universală.

Depășirea acestor cercuri cosmice va face parte din experiența ascendenților pe lumile locuințelor dacă ei nu reușesc această înfăptuire înainte de moartea naturală.

110:6.17 (1211.2) Motivația credinței transformă în experiență deplină realizare a filiației omului cu Dumnezeu, dar *acțiunea*, executarea deciziilor, este esențială pentru a atinge, prin evoluție, conștiința de înrudirea progresivă cu *actualizarea cosmică* a Ființei Supreme.

Credința transmută potențialele în actuale în lumea spirituală, dar potențialele nu devin actuale, în domeniile finite ale Supremului, decât prin realizarea experienței alegerii și grație ei. Alegerea de a face voia lui Dumnezeu reunește, într-un act al personalității, credința spirituală și deciziile materiale, și oferă astfel un punct de sprijin divin și spiritual permițând pârghiei umane și materiale a setei de Dumnezeu să acționeze mai eficient. Această înțeleaptă coordonare de forțe materiale și spirituale sporește considerabil realizarea cosmică a Supremului și înțelegerea morontială a Deităților Paradisului.

110:6.18 (1211.3) Stăpânirea cercurilor cosmice este legată de creșterea cantitativă a sufletului morontial, de comprehensiunea semnificațiilor supreme. Însă statutul calitativ al acestui suflet nemuritor depinde *în întregime* de gradul în care el înțelege, prin credință vie, valoarea faptului, având potențial paradisiac, a filiației omului muritor față de Dumnezeu cel etern. De aceea, cei care sunt în cel de-al șaptelea cerc,

se duc pe lumile locuințelor pentru a urmări realizarea creșterii lor cosmice cantitative întocmai ca și cei din cel de-al doilea cerc, sau chiar și din primul.

110:6.19 (1211.4) Nu există decât o relație indirectă între străbaterea cercurilor cosmice și experiența religioasă spirituală actuală; asemenea înfăptuiri sunt reciproce, deci mutual benefice. Dezvoltarea pur spirituală poate să rămână aproape fără influență asupra prosperității materiale planetare, dar depășirea cercurilor sporește întotdeauna potențialul reușitei și al înfăptuirii umane.

110:6.20 (1211.5) De la cel de-al șaptelea cerc până la al treilea, cele șapte spirite minte adjutante exercită o acțiune sporită și unificată pentru a scăpa mintea umană de dependența de realitățile mecanismelor vieții materiale, ceea ce o pregătește să pătrundă mai bine nivelele morontiale de experiență. Pornind de la al treilea cerc, influența adjutanților se diminuează progresiv.

110:6.21 (1211.6) Cele șapte cercuri îmbrățișează experiența muritorilor care se întinde, de la nivelul pur animal cel mai elevat, până la cel mai de jos nivel de contact morontial efectiv al conștiinței de sine ca experiență a personalității. Stăpânirea primului cerc cosmic denotă că s-a atins maturitatea premorontială a muritorului, și marchează terminarea slujirii asociate a spiritelor adjutante ca influență exclusivă a acțiunii mentale în personalitatea umană. Dincolo de primul cerc, mintea se înrudește tot mai mult cu inteligența stadiului morontial de evoluție, slujirea asociată a minții cosmice și a facultăților supraadjutante ale Spiritului Creativ al unui univers local.

110:6.22 (1212.1) Marile zile din cariera individuală a Ajustorilor sunt următoarele: mai întâi, atunci când subiectul lor uman străpunge cel

de-al treilea cerc psihic, ceea ce asigură activitatea autonomă a Veghetorului și o gamă sporită de funcțiuni (dacă Ajustorul nu era deja autonom). Apoi, când partenerul lor uman atinge primul cerc psihic, ceea ce face posibilă comunicarea reciprocă între ei, cel puțin într-o oarecare măsură. Și, în sfârșit, atunci când ei sunt definitiv și veșnic contopiți.

7. Realizarea nemuririi

110:7.1 (1212.2) Străbaterea celor șapte cercuri cosmice nu este echivalentă cu fuziunea cu Ajustorul. Mulți muritori vii de pe Urantia au străbătut cercurile, dar fuziunea depinde de încă alte realizări spirituale mai mari și mai sublime; trebuie să se ajungă la armonizarea într-un mod definitiv și complet a voinței umane cu voința lui Dumnezeu, așa cum rezidă ea în Ajustorul Gândirii.

110:7.2 (1212.3) Atunci când o ființă umană a desăvârșit cercurile realizării cosmice, și când după aceea alegerea finală a voinței muritorului permite Ajustorului să desăvârșască asocierea identității umane cu sufletul morontial în timpul vieții evolutive fizice, atunci aceste legături consumate ale unui suflet cu un Ajustor se fac independent pe lumile locuințelor. Un ordin provenit din Uversa stipulează fuziunea imediată a Ajustorului și a sufletului morontial. Dacă această fuziune are loc în timpul vieții fizice, corpul material este consumat instantaneu, și ființele umane care ar asista la acest spectacol ar constata pur și simplu că muritorul în transfer dispare „în care de foc”.

110:7.3 (1212.4) Majoritatea Ajustorilor care au transferat subiecții lor în afara Urantie erau foarte experimentați și cunoscuți pentru a fi locuit anterior numeroși muritori de pe alte sfere. Trebuie reamintit că Ajustorii dobândesc o prețioasă experiență din locuirea pe planetele unde ei sunt doar pregătiți; de aici nu rezultă că experiența necesară unei munci avansate se câștigă numai la subiecții muritori care nu reușesc să supraviețuiască.

110:7.4 (1212.5) În urma fuziunii cu voi, Ajustorii voștri împărtășesc destinul vostru și experiența voastră; *ei sunt voi*. După fuziunea nemuritorului suflet morontial cu Ajustorul asociat, toată experiența și toate valorile unuia devin în cele din urmă proprietatea celuilalt, astfel încât cei doi formează efectiv o singură entitate. Într-un anumit sens, această nouă ființă aparține trecutului etern și există pentru eternul viitor. Tot ceea ce era cândva uman în sufletul care supraviețuiește și tot ceea ce este în mod experiențial divin la Ajustor devine acum posesiunea efectivă a noii și mereu ascendentei personalități universale. Totuși, pe fiecare nivel universal, Ajustorul nu poate înzestra creatura decât cu atributele care au la acest nivel o semnificație și o valoare. *Unicitatea* absolută cu Veghetorul divin, epuizarea completă a dotării unui Ajustor, nu se poate împlini decât în eternitate, după ce a fost atins în cele din urmă Tatăl universal, Tatăl spiritelor, sursa permanentă a acestor daruri divine.

110:7.5 (1212.6) Când sufletul în evoluție și Ajustorul divin au fuzionat veșnic în cele din urmă, fiecare dintre ei dobândește toate calitățile susceptibile de a fi dobândite de celălalt. Această personalitate coordonată posedă toată memoria experiențială a supraviețuirii deținută odinioară de mintea muritoare ancestrală și, acum, de către

sufletul morontial. Pe de altă parte, finalitarul potențial înglobează toată memoria experiențelor Ajustorului din cursul șederilor sale din toate timpurile la muritori. Cu toate acestea, Ajustorul va avea nevoie de eternitatea viitoare pentru a dota complet această asociere a personalității cu înțelesurile și cu valorile pe care acest Veghetor divin le duce mai departe din eternitatea trecută.

110:7.6 (1213.1) Dar, la marea majoritate a Urantienilor, Ajustorul trebuie să aștepte cu răbdare descătușarea prin moarte a subiectului său, să aștepte ca sufletul emergent să se elibereze de dominația aproape completă a modelelor energetice și a forțelor chimice inerente ordinului vostru material de existență. Principala dificultate pe care o întâmpinați pentru intrarea în contact cu Ajustorul vostru constă în această natură materială atât de ancorată. Foarte puțini muritori sunt realmente gânditori. Din punct de vedere spiritual, voi nu vă dezvoltați mintea și nu v-o disciplinați până în punctul unei legături favorabile cu Ajustorii divini. Mintea umană se face surdă la argumentele spirituale pe care Ajustorul le traduce extrăgându-le din multiplele mesaje ale teledifuziunilor universale ale iubirii provenind de la Tatăl îndurător. Ajustorul constată cvasi-imposibilitatea de a înregistra aceste directive spirituale însuflețitoare într-o minte animală și complet dominată de forțele chimice și electrice inerente naturii voastre fizice.

110:7.7 (1213.2) Ajustorii se bucură de stabilirea contactului cu mintea umană, dar ei trebuie să fie răbdători pe durata lungilor ani de ședere tăcută, în timpul cărora ei sunt neputincioși în a învinge rezistența voastră animală și în a comunica direct cu voi. Cu cât se înalță Ajustorii Gândirii mai mult pe scara servirii, cu atât devin ei mai

eficienți; însă, în timpul șederii voastre în carne, ei nu pot niciodată să vă abordeze cu aceeași afecțiune deplină, simpatică și expresivă ca în momentul în care voi îi discernați, de la minte la minte, pe lumile locuințelor.

110:7.8 (1213.3) În timpul vieții muritoare, corpul și mintea materiale vă separă de Ajustorul vostru și împiedică libera comunicare cu el. După moarte și după fuziunea eternă, voi sunteți una cu Ajustorul vostru - nu puteți să fiți distinși ca ființe separate - și astfel nu mai există nevoia de a comunica în maniera în care înțelegeți voi acest lucru.

110:7.9 (1213.4) Deși vocea Ajustorului este întotdeauna în voi, cea mai mare parte din voi o aud rareori în cursul unei vieți. Ființele umane care nu au atins cercurile al treilea și al doilea aud rar vocea directă a Ajustorului, și aceasta doar în momentele supreme de dorință, într-o situație supremă, și în urma vreunei decizii supreme.

110:7.10 (1213.5) În intervalul de timp dintre stabilirea și ruperea contactului dintre mintea umană a unui rezervist al destinului și supraveghetorii planetari, Ajustorul interior se găsește uneori plasat astfel încât îi devine posibil să transmită un mesaj partenerului său muritor. Destul de recent, pe Urantia, un Ajustor autonom transmite un mesaj de acest ordin asociatului său uman, membru al corpului de rezervă al destinului. Acest mesaj începea cu aceste cuvinte: „Și acum, fără a răni sau a pune în pericol subiectul devoțiunii mele curtenitoare și, în ce mă privește pe mine, fără intenția de a-i aplica o pedeapsă excesivă sau de a-l descuraja, înregistrați rugămintea pe care i-o adresez.” Urmează un îndemn magnific de mișcător și de implorător în care Ajustorul cerea, între altele, ca subiectul „să îmi

acorde mai fidel cooperarea sa sinceră, să suporte mai cu veselie obligațiile pe care le-am impus, să execute mai fidel programul pe care l-am întocmit, să treacă mai răbdător prin încercările pe care le-am ales, să urmeze cu mai multă perseverență și ardoare cărarea pe care am trasat-o, să primească mai umil creditul care i se poate atribui ca urmare a eforturilor mele neîncetate - să transmiteți astfel muștrările mele omului în care locuiesc. Eu îmi revărs asupra lui afecțiunea și devotamentul supreme ale unui spirit divin. Ziceți astfel subiectului meu mult-iubit, că eu voi acționa cu înțelepciune și putere până la capăt, până ce ultima sa bătălie a luat sfârșit. Eu voi fi fidel personalității care îmi este încredințată. Eu o îndemn să urmeze și să nu mă dezamăgească, să nu mă priveze de răsplata luptei mele perseverente și intense. Pentru a atinge personalitatea, noi depindem de voința umană. Eu am făcut cu răbdare să progreseze această minte, cerc după cerc, iar șeful ordinului meu mi-a exprimat aprobarea sa. Cerc după cerc, eu merg mai departe până la judecată. Eu aștept cu plăcere și fără neliniște apelul nominal al destinului. Eu sunt pregătit să mă supun cu totul tribunalelor Celor Îmbătrâniți de Zile.”

110:7.11 (1214.1) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 110](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 112](#) >>

Capitolul 111

Ajustorul și sufletul

111:0.1 (1215.1) PENTRU știință și pentru filozofie, prezența Ajustorului divin în mintea umană face, pentru totdeauna, imposibilă atingerea unei înțelegeri satisfăcătoare a sufletului în evoluție al personalității umane. Sufletul morontial este copilul universului, și nu poate fi cunoscut cu adevărat decât prin clarviziune cosmică și prin descoperire spirituală.

111:0.2 (1215.2) Conceptul de suflet și de spirit lăuntric nu este nou pe Urantia. El a apărut frecvent în diversele sisteme de credințe planetare. Multe dintre religiile orientale și unele religii occidentale au perceput că omul este atât divin prin moștenire, cât și uman prin ereditate. Sentimentul prezenței interioare adăugat omniprezenței

exterioare a Deității a făcut mult timp parte din multe religii urantene. Oamenii au crezut multă vreme în existența a ceva care crește înăuntrul naturii umane, ceva vital menit să dureze dincolo de scurta durată a unei vieți temporale.

111:0.3 (1215.3) Înainte ca oamenii să își dea seama că sufletul lor în evoluție era zămislit de un spirit divin, ei au crezut că el se găsea în diverse organe fizice - ochiul, ficatul, rinichii, inima și, mai târziu, creierul. Sălbaticii asociau sufletul cu sângele, cu respirația, cu umbrele, precum și cu imaginea reflectată în apă.

111:0.4 (1215.4) În concepția lor despre *atman*, învățătorii hinduși s-au apropiat realmente de o apreciere a naturii și a prezenței Ajustorilor, însă nu au reușit să distingă prezența concomitentă a sufletului în evoluție și a potențialului nemuritor. Chinezii recunosc totuși două aspecte ale unei ființe umane, *yang*-ul și *yin*-ul, sufletul și spiritul. Egiptenii și multe triburi africane credeau de asemenea în doi factori, *ka*-ul și *ba*-ul; ei nu credeau în general că sufletul a fost preexistent, ci numai spiritul.

111:0.5 (1215.5) Locuitorii văii Nilului credeau că individul favorizat se vedea atribuindu-i-se la nașterea sa, sau puțin după, un spirit protector pe care îl numea *ka*. Ei susțineau că acest spirit păzitor rămânea cu subiectul muritor în timpul întregii sale vieți și trecea înaintea lui în starea viitoare. Pe zidurile unui templu din Luxor, unde se găsește descrisă nașterea lui Amenhotep III, micul prinț este zugrăvit pe brațul unui zeu al Nilului, și lângă el se găsește un alt copil, aparent identic cu prințul, care simbolizează entitatea pe care egiptenii o numeau *ka*. Această sculptură a fost terminată în al cincisprezecelea secol dinaintea lui Cristos.

111:0.6 (1215.6) Ka-ul era considerat un geniu spiritual care dorea să călăuzească pe cele mai bune căi ale vieții temporale sufletul uman asociat, dar mai ales să influențeze prosperitatea subiectului în viața de dincolo. Când un egiptean din această perioadă murea, se conta pe faptul că ka-ul său îl va aștepta pe cealaltă parte a Marelui Fluviu. La început de tot, s-a presupus că numai regii posedau un ka, dar curând s-a ajuns a se crede că toți oamenii dreți aveau unul. Vorbind de ka-ul lăuntric din inima sa, un conducător indian a zis: „Eu nu am neglijat cuvintele sale, mi fost teamă să încalc indicațiile sale. Aceasta m-a făcut să prosper foarte mult. Eu am reușit grație a ceea ce m-a făcut să fac. Am fost distins prin îndrumarea sa.” Mulți considerau ka-ul „un oracol al lui Dumnezeu în fiecare” și ei aveau să „petreacă o veșnicie cu o inimă voioasă în grațiile Dumnezeului care este în voi”.

111:0.7 (1216.1) Fiecare rasă urantiană de muritori în evoluție are un cuvânt echivalent cu conceptul de suflet. Multe dintre popoarele primitive credeau că sufletul arunca priviri în afară asupra lumii prin ochii omenești; de aceea ele se temeau cu atâta lașitate de rea-voința ochiului rău. Ele au crezut multă vreme că „spiritul omului este lampa Domnului”. Rig-Veda spune: „Mintea mea vorbește inimii mele.”

1. Cadrul mental al alegerii

111:1.1 (1216.2) Cu toate că Ajustorii au de efectuat o muncă de natură spirituală, ei sunt obligați să o execute în întregime pe baze intelectuale. Mintea este terenul uman de la care Veghetorul spiritului

trebuie să facă să apară, prin evoluție, sufletul morontial, cu cooperarea personalității în care locuiește.

111:1.2 (1216.3) Există o unitate cosmică în diversele nivele mentale ale universului universurilor. Sinele intelectual își are originea în mintea cosmică într-o manieră mult asemănătoare cu nebuloasele, a căror origine este în energiile cosmice ale spațiului universal. Pe nivelul uman (deci personal) al sinelui intelectual, potențialul de evoluție al spiritului devine dominant cu consimțământul minții muritoare, din cauza înzestrării spirituale a personalității umane asociate cu prezența creativă din acest sine uman a unui cămin-entitate având o valoare absolută. Totuși, această dominare a minții materiale de către spirit este subordonată față de două experiențe: pe de o parte, trebuie ca sinele material (personal) să aleagă să coopereze cu Ajustorul lăuntric pentru a crea și a întreține sinele morontial, sufletul evolutiv potențial nemuritor.

111:1.3 (1216.4) Mintea materială este cadrul în care personalitățile umane trăiesc, sunt conștiente de ele înseși, iau decizii, îl aleg sau îl abandonează pe Dumnezeu, se fac eterne sau se distrug pe ele însele.

111:1.4 (1216.5) Evoluția materială v-a format un mecanism de trăit, corpul vostru. Tatăl însuși v-a înzestrat cu realitatea spiritului cel mai pur care se cunoaște în univers, Ajustorul vostru al Gândirii. Dar mintea a fost lăsată în grija voastră, ea este supusă propriilor voastre decizii, și prin minte se face că voi trăiți sau muriți. Înăuntrul acestei minți și cu această minte, voi luați decizii morale care vă permit să deveniți asemănători cu Ajustorul, adică asemănători lui Dumnezeu.

111:1.5 (1216.6) Mentea de muritor este un sistem intelectual temporar pregătit în ființele umane pentru durata unei vieți materiale, și, în funcție de modul în care ele întrebuințează această minte, ele acceptă sau resping potențialul de existență veșnică. Mentea este aproape singura fracțiune a realității universale pe care o posedăți și care este supusă voinței voastre. Sufletul - sinele morontial - va arăta în cele din urmă acumularea de decizii umane pe care le va fi luat sinele muritor. Conștiința umană se sprijină ușor pe mecanismul electrochimic subiacent, și atinge cu delicatețe sistemul energetic morontial-spiritual care o domină. În cursul vieții de muritor, ființa omenească nu este niciodată complet conștientă de nici unul din aceste două sisteme, și de aceea trebuie ea să lucreze în mintea de care este conștientă. Ceea ce asigură supraviețuirea nu este atât de mult ceea ce mintea înțelege, cât mai degrabă ceea ce mintea caută să înțeleagă. Nu este atât de important cu ce se aseamănă mintea, cât cu ceea ce se străduiește ea să semene, ceea ce constituie identificarea ei cu spiritul. Nu atât faptul ca omul să fie conștient de Dumnezeu este cel care se traduce prin ascensiunea sa în univers, cât mai degrabă dorința sa fierbinte de a-l întâlni pe Dumnezeu. Ceea ce sunteți astăzi nu este la fel de important ca ceea ce deveniți voi zi de zi și în veșnicie.

111:1.6 (1217.1) Mentea este instrumentul cosmic pe care voința omenească poate să interpreteze disonanțele distrugerii sau pe care această aceeași voință omenească poate să facă să rezoneze delicatele melodii ale identificării cu Dumnezeu și ale supraviețuirii eterne care rezultă din aceasta. Ajustorul dăruit omului este, în ultimă analiză, impermeabil la rău și incapabil să facă păcate, dar mintea umană

poate efectiv să fie denaturată, deformată și făcută urâtă și rea prin mașinațiile culpabile ale unei voințe umane egoiste și perverse. Tot astfel, mintea poate să fie făcută nobilă, frumoasă, adevărată și bună - efectiv mare - în acord cu voința iluminată de spiritul unei ființe omenești cunoscătoare de Dumnezeu.

111:1.7 (1217.2) Mintea evolutivă nu este pe deplin stabilă și demnă de încredere decât atunci când se manifestă în cele două extremități de intelectualitate cosmică - total mecanizate și în întregime spiritualizate. Între cele două extreme intelectuale de pur control automat și de adevărată natură spirituală, se situează acest imens grup de indivizi a căror minte evoluează și se înalță, și a cărei stabilitate și liniște depind de alegerea făcută de către personalitatea lor, și de identificarea lor cu spiritul.

111:1.8 (1217.3) Cu toate acestea, omul nu abandonează servil și pasiv voința sa Ajustorului. El alege mai degrabă activ, pozitiv și cooperativ, să urmeze indicațiile Ajustorului, atunci când el este conștient că aceste indicații diferă de dorințele și de impulsiiile minții muritoare naturale. Ajustorii manipulează mintea omului, dar nu o domină niciodată împotriva voinței lui. Pentru Ajustori, voința omului este supremă. Și astfel o consideră și o privesc ei, în timp ce se străduiesc să atingă țelurile spirituale de ajustare a gândirii și de transformare a caracterului în cadrul aproape nelimitat al intelectului uman în evoluție.

111:1.9 (1217.4) Mintea este nava voastră, Ajustorul este pilotul vostru, voința umană este căpitanul. Stăpânul vasului muritor ar trebui să aibă înțelepciunea de a se încrede în pilotul divin pentru

conducerea sufletului ascendent în porturile morontiale ale supraviețuirii veșnice. Numai prin egoism, prin trândăvie și prin păcat se face că voința omului poate să respingă îndrumarea unei călăuze atât de iubitoare, și să facă să naufragieze în cele din urmă cariera muritorului pe primejdioasele stânci submarine ale refuzului îndurării și pe recifurile săvârșirii păcatului. Cu consimțământul vostru, această fidelă călăuză traversează în siguranță obstacolele timpului și piedicile spațiului, până la sursa însăși a minții divine și merge chiar și până dincolo, până la Tatăl Ajustorilor din Paradis.

2. Natura sufletului

111:2.1 (1217.5) În toate funcțiunile mentale de inteligență cosmică, totalitatea minții domină funcțiunile intelectuale fracționare. În esența sa, mintea este o unitate funcțională, și de aceea mintea nu uită niciodată să manifeste această unitate constitutivă, chiar și atunci când este stânjenită și împiedicată de alegerile și de faptele neînțelepte ale unui sine rătăcit. Această unitate a minții caută invariabil coordonarea spiritului pe toate nivelele asocierii ei cu un sine care are demnitate volitivă și prerogative de ascensiune.

111:2.2 (1217.6) Mintea materială a omului muritor este războiul cosmic care poartă țesutul morontial pe care Ajustorul Gândirii interior brodează modelele spirituale ale unui caracter universal posesor de valori durabile și de semnificații divine - un suflet supraviețuitor destinului ultim și carierei fără sfârșit, un finalitar potențial.

111:2.3 (1218.1) Personalitatea umană se identifică cu mintea și cu spiritul menținute în raport funcțional de către viața într-un corp material. Această relație funcțională dintre această minte și acest spirit nu are ca rezultat o combinație de calități sau atribute ale minții și ale spiritului, ci mai degrabă o valoare universală în întregime nouă, originală și unică, având un potențial de durată eternă, *sufletul*.

111:2.4 (1218.2) Creația evolutivă a acestui suflet nemuritor rezultă din trei factori, iar nu din doi. Cele trei antecedente ale sufletului morontial uman sunt următoarele:

111:2.5 (1218.3) 1. *Mintea omenească* și toate influențele cosmice care o preced și care acționează asupra ei.

111:2.6 (1218.4) 2. *Spiritul divin* care locuiește în această minte omenească și toate potențialurile inerente unui astfel de fragment de spiritualitate absolută, precum și toate influențele și toți factorii spirituali care îi sunt asociați în viața umană.

111:2.7 (1218.5) 3. *Relația dintre mintea materială și spiritul divin*, care denotă o valoare și comportă o semnificație ce nu se găsesc în nici unul din cei doi factori ai acestei asocieri. Realitatea acestei relații unice nu este nici materială nici spirituală, ci morontială. Aceasta este sufletul.

111:2.8 (1218.6) Medianii au numit de multă vreme minte intermediară acest suflet evoluând al omului, în contrast cu mintea inferioară sau materială și mintea superioară sau cosmică. Mintea intermediară este în realitate un fenomen morontial, de vreme ce există în domeniul intermediar dintre material și spiritual. Potențialul acestei evoluții morontiale este inerent celor două impulsuri universale ale minții:

impulsul minții finite a creaturii de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a se reuni cu divinitatea Creatorului, și impulsul minții infinite a Creatorului de a cunoaște omul și de a ajunge la *experiența* creaturii.

111:2.9 (1218.7) Această operațiune celestă ce face să apară prin evoluție sufletul nemuritor este făcută posibilă pentru că mintea muritoare este, în primul rând, personală și, în al doilea rând, în contact cu realități supraanimale; ea posedă o dotare supramaterială cu facultăți cosmice care asigură evoluția unei naturi morale capabile de a lua decizii morale, ceea ce produce un contact creativ de bună credință cu slujitorii spirituali asociați și cu Ajustorul Gândirii interior.

111:2.10 (1218.8) Rezultatul inevitabil al acestei spiritualizări a minții umane prin contact este nașterea treptată a unui suflet, progenitură unită cu o minte adjutant dominată de o voință omenească dornică cu ardoare să-l cunoască pe Dumnezeu, și care lucrează în legătură cu forțele spirituale ale universului, care sunt sub controlul unui fragment efectiv din însuși Dumnezeuul întregii creații - Veghetorul de Mister. Astfel că realitatea materială și muritoare a sinelui transcende limitările temporare ale mecanismului vieții fizice, și atinge o nouă expresie și o nouă identificare în vehiculul în evoluție care trebuie să asigure continuitatea individualității, sufletul morontial și nemuritor.

3. Sufletul în evoluție

111:3.1 (1218.9) Greșelile minții muritoare și neregulile conduitei umane pot întârzia mult evoluția sufletului. Cu toate acestea, ele nu ar

putea inhiba acest fenomen morontial odată ce a fost declanșat de Ajustorul interior cu consimțământul voinței creaturii. Însă, în orice moment anterior morții fizice, aceeași voință materială și umană are puterea de a reveni la alegerea ei și de a respinge supraviețuirea. Chiar și după ce a supraviețuit, muritorul ascendent păstrează prerogativa de a alege respingerea vieții veșnice. În orice moment dinaintea fuziunii cu Ajustorul, creatura evoluândă și ascendentă poate decide să renunțe la urmarea voinței Tatălui Paradisului. Fuziunea cu Ajustorul denotă că ascendentul a ales pe veci și în mod irevocabil, să facă voia Tatălui.

111:3.2 (1219.1) Pe durata vieții în trup, sufletul în evoluție are facultatea de a întipări și mai adânc deciziile supramateriale ale minții umane. Fiind supramaterial, sufletul material nu funcționează prin el însuși pe nivelul material de experiență umană. Fără colaborarea unui spirit al Deității precum Ajustorul, acest suflet spiritual nu poate să mai funcționeze deasupra nivelului morontial. Tot astfel, sufletul nu ia decizii finale înainte ca moartea sau transferul să fi rupt asocierea sa materială cu mintea muritoare, afară de cazul când mintea materială nu a delegat în mod liber și de bunăvoie autoritatea necesară sufletului ei morontial în mod funcțional asociat. Pe durata vieții, voința muritoare, puterea de decizie și de alegere a personalității, rezidă în circuitele mentale materiale. Pe măsură dezvoltării de muritor pe pământ, acest sine, cu inestimabilele lui puteri de alegere, se identifică cu sinele morontial. Sufletul este astfel embrionul viitorului vehicul morontial al identității personalității.

111:3.3 (1219.2) Acest suflet nemuritor are mai întâi o natură în întregime morontială, dar el posedă o asemenea capacitate de

dezvoltare încât se înalță invariabil la adevăratele nivele spirituale demne de fuziunea cu spiritele Deității. Fuziunea are în general loc cu același spirit al Tatălui Universal care declanșase acest fenomen creativ în mintea creaturii.

111:3.4 (1219.3) Mintea umană și Ajustorul divin sunt amândoi conștienți de prezența și de natura distincte ale sufletului în evoluție - Ajustorul pe deplin, iar mintea parțial. În ceea ce privește sufletul, pe măsura propriei sale creșteri evolutive, el devine din ce în ce mai conștient de mintea umană și de Ajustorul divin ca identități asociate. Sufletul participă la calitățile minții umane precum și la cele ale spiritului divin, dar el evoluează constant către sporirea controlului spiritual și a dominației divine, stimulând o funcțiune mentală ale cărei semnificații caută să se coordoneze cu adevăratele valori spirituale.

111:3.5 (1219.4) Cariera de muritor, evoluția sufletului, nu este atât o încercare cât o educare. Credința în supraviețuirea valorilor supreme este esența religiei. Experiența religioasă autentică constă în unirea valorilor supreme și a semnificațiilor cosmice ca realizare a realității universale.

111:3.6 (1219.5) Mintea cunoaște cantitatea, realitatea, semnificațiile. Dar calitatea - valorile - este simțită. Ceea ce simte este creația unită a minții care cunoaște și a spiritului asociat care conferă realitate.

111:3.7 (1219.6) În măsura în care sufletul morontial evoluând al omului se impregnează de adevăr, de frumusețe și de bunătate ca fiind realizarea valorii conștiinței de Dumnezeu, ființa care rezultă devine indestructibilă. Dacă nu este nici o supraviețuire a valorilor eterne în sufletul care evoluează al omului, atunci existența muritoare este

lipsită de sens, iar viața însăși este o iluzie tragică. Dar aceasta este veșnic adevărat: ceea ce începeți în timp voi isprăviți în mod sigur în veșnicie--dacă acel lucru merită a fi încheiat.

4. Viața interioară

111:4.1 (1219.7) Recunoașterea este procesul intelectual care constă în potrivirea impresiilor senzoriale primite din lumea exterioară cu lumile aparținând memoriei individului.

111:4.2 (1220.1) Înțelegerea implică faptul că aceste impresii senzoriale recunoscute și modelele memoriei care le sunt asociate au fost integrate sau organizate într-o rețea dinamică de principii.

111:4.3 (1220.2) Semnificațiile decurg dintr-o combinație de recunoaștere și înțelegere. Semnificațiile nu există într-o lume în întregime senzorială sau materială. Semnificațiile și valorile nu sunt percepute decât în sferele interioare sau supramateriale ale experienței umane.

111:4.4 (1220.3) Progresele adevăratei civilizații sunt toate născute din această lume lăuntrică a omenirii. Numai viața lăuntrică este cu adevărat creativă. Civilizația abia dacă progresează atunci când majoritatea tineretului unei generații își consacră atenția și energia urmării materialiste a lumii senzoriale sau exterioare. Lumea interioară și lumea exterioară au serii diferite de valori. Orice civilizație este în pericol când trei sferturi din tineretul ei neglijează să se intereseze de etică, de sociologie, de eugenie, de filozofie, de artele frumoase, de religie și de cosmologie.

111:4.5 (1220.4) Numai la nivelul superior al minții supraconștiente care vine în contact cu domeniul spiritului al experienței umane se găsesc aceste concepte superioare asociate cu modele maestru eficiente care vor contribui la clădirea unei civilizații mai bune și mai durabile. Personalitatea este creativă prin natură, dar ea nu funcționează creativ decât în viața interioară a individului.

111:4.6 (1220.5) Cristalele de zăpadă au întotdeauna o formă hexagonală, dar niciodată două din ele nu sunt identice. Copiii se modelează după tipuri, dar nu există doi care să fie identici, chiar dacă sunt gemeni. Personalitățile se înrudesc cu tipurile, dar sunt întotdeauna unice.

111:4.7 (1220.6) Fericirea și bucuria își au originea în viața interioară. Nu poți simți o bucurie reală de unul singur. O viață solitară este fatală pentru fericire. Chiar și familiile și națiunile se bucură mai bine de viață dacă o împărtășesc cu alții.

111:4.8 (1220.7) Voi nu puteți controla realmente lumea exterioară - mediul înconjurător. Creativitatea lumii interioare este cea care este cea mai supusă directivelor voastre, deoarece acolo personalitatea este atât de eliberată din cătușele legii cauzei și efectului. O suveranitate volitivă limitată este asociată cu personalitatea.

111:4.9 (1220.8) Din moment ce viața interioară a omului este cu adevărat creativă, fiecare persoană poartă responsabilitatea de a alege dacă această creativitate va fi spontană și în întregime dependentă de hazard, sau dacă va fi controlată, dirijată și constructivă. Cum poate o imaginație creativă să producă rezultate valabile dacă scena pe care

funcționează este deja ocupată de prejudecăți, de ură, de frici, de ranchiune, de răzbunări și de sectarisme?

111:4.10 (1220.9) Ideile își pot avea originea în stimulii lumii exterioare, dar idealurile se nasc numai pe tărâmurile creative ale lumii interioare. Națiunile lumii sunt actualmente dirijate de către oamenii care au o supraabundență de idei, dar o carență de idealuri. Aceasta este explicația sărăciei, a divorțurilor, a războaielor și a conflictelor rasiale.

111:4.11

(1220.10) Iată problema: dacă omul cu liberul său arbitru este dotat lăuntric cu puteri creative, trebuie atunci să recunoaștem că libera creativitate conține potențialul liberei distructivități. Iar atunci când creativitatea se orientează către puterea distrugătoare, ființa se găsește în fața devastărilor răului și ale păcatului - asupriri, războaie și distrugeri. Răul este o creativitate parțială care tinde către dezintegrare și, în cele din urmă, către distrugerea finală. Orice conflict este rău în sensul că el inhibă funcțiunea creativă a vieții lăuntrice - el reprezintă un fel de război civil în personalitate.

111:4.12 (1221.1) Creativitatea interioară contribuie la înnobilare prin integrarea personalității și unificarea individualității. Este pe veci adevărat că trecutul este imposibil de schimbat, și că numai viitorul poate fi modificat prin intermediul creativității sinelui lăuntric în momentul prezent.

5. Consacrarea alegerii

111:5.1 (1221.2) Făcând voia lui Dumnezeu, o creatură nu face nici mai mult nici mai puțin decât să își arate bunăvoința de a împărtăși viața sa interioară cu Dumnezeu - chiar Dumnezeu care a făcut posibilă viața acestei creaturi, cu valorile ei și cu înțelesurile ei interioare. A împărtăși, înseamnă a fi asemeni lui Dumnezeu - divin. Dumnezeu împărtășește totul cu Fiii Eterni și cu Spiritul Infinit; și aceștia, la rândul lor, împărtășesc toate lucrurile cu Fiii divini și cu Fiicele-spirite ale universurilor.

111:5.2 (1221.3) Imitarea lui Dumnezeu este cheia perfecțiunii. Secretul supraviețuirii și al perfecțiunii în supraviețuire este să faci voia sa.

111:5.3 (1221.4) Muritorii trăiesc în Dumnezeu, și Dumnezeu a vrut așadar să trăiască în muritori. Așa cum oamenii i se încredințează lui, tot așa și el, primul, a încredințat o parte din el însuși oamenilor pentru a-i însoți. El a consimțit să trăiască în oameni și să locuiască în ei supunându-se voinței umane.

111:5.4 (1221.5) Pacea în viața prezentă, supraviețuirea în moarte, perfecțiunea în viața următoare, serviciul în eternitate, toate acestea sunt înfăptuite (în spirit) *încă de acum*, când personalitatea creată consimte - alege - să supună voința creaturii voinței Tatălui. Cât despre Tată, el a ales deja să subordoneze un fragment din el însuși voinței personalității creaturii.

111:5.5 (1221.6) Această alegere a creaturii nu este o lepădare a voinței. Ea este o consacrare a voinței, o expansiune a voinței, o glorificare a voinței, o perfecționare a voinței. O asemenea alegere înalță voința creaturii de la nivelului de semnificație temporală la cea

stare superioară în care personalitatea fiului creat comunică cu personalitatea Tatălui-spirit.

111:5.6 (1221.7) Alegerea de a face voia Tatălui este descoperirea spirituală a Tatălui-spirit de către omul muritor, chiar dacă trebuie să se scurgă o perioadă din viață înainte ca fiul creat să poată efectiv să se mențină în prezența reală a Dumnezeului Paradisului. Această alegere nu constă atât de mult într-o negare a voinței creaturii - „facă-se nu voia mea, ci voia ta” - cât mai degrabă într-o afirmare a creaturii: „este voința *mea* ca voia *ta* să se facă”. Dacă această alegere este decisivă, fiul care-l alege pe Dumnezeu va ajunge, mai devreme sau mai târziu, la uniunea interioară (fuziunea) cu fragmentul de Dumnezeu care locuiește în el. Deși se perfecționează, acest același fiu va găsi satisfacția supremă a personalității într-o comuniune adoratoare dintre personalitatea omului și personalitatea Autorului său, două personalități ale căror atribute creatoare s-au unit pentru totdeauna într-o reciprocitate de expresie liber voită - nașterea unei alte asocieri eterne dintre voința omului și voința lui Dumnezeu.

6. Paradoxul uman

111:6.1 (1221.8) Multe dificultăți temporale ale muritorilor provin din dubla lor relație cu cosmosul. Omul este o parte a naturii - el există în natură - și, totuși, el este capabil de a transcende natura. Omul este finit, dar el este locuit de o scânteie a infinității. Această situație dublă nu oferă numai un potențial pentru rău, ci ea generează și numeroase

situații sociale și morale impregnate de multe incertitudini și de o mulțime de griji.

111:6.2 (1222.1) Curajul cerut pentru învingerea naturii și pentru transcenderea sinelui este un curaj care poate sucomba înaintea tentațiilor orgoliului. Muritorul capabil să își depășească sinele poate ceda tentației de a deifica conștiința sa de sine. Dilema umană rezultă din dublul fapt că omul este aservit naturii, și în același timp, el posedă o libertate unică - libertatea de alegere și de acțiune spirituale.

111:6.3 (1222.2) Pe nivelele materiale, omul se găsește subordonat naturii, în vreme ce, pe nivelele spirituale, el triumfă asupra naturii și a tuturor elementelor temporale și finite. Un asemenea paradox este inseparabil de tentații, de rău potențial și de erori de decizie - el este opera Fiilor săi divini - și trebuie deci să fie *bun*. Întrebuințarea greșită a finitului, deformarea și pervertirea sa, sunt cele care dau naștere răului și păcatului.

111:6.4 (1222.3) Spiritul poate să domine mintea; tot astfel, mintea poate să controleze energia, dar ea nu poate să o facă decât prin propria sa manipulare inteligentă a potențialurilor de metamorfoză inerente nivelului matematic al cauzelor și al efectelor din domeniile fizice. Controlul energiei nu este inherent minții creaturii; el este o prerogativă a Deității, dar mintea creaturii poate să manipuleze energia, și o manipulează efectiv exact în măsura în care ea a devenit stăpâna secretelor energiei universului fizic.

111:6.5 (1222.4) Când omul dorește să modifice realitatea fizică, fie că este vorba de el însuși, fie că este mediul său înconjurător, el reușește acest lucru în măsura în care a descoperit modul și mijloacele de a

controla materia și de a dirija energia. Fără ajutor, mintea este neputincioasă în a influența orice este material, în afară de propriul său mecanism fizic de care este inevitabil legată. Însă, prin folosirea inteligentă a mecanismului corporal, mintea poate să creeze alte mecanisme, chiar și raporturi de energii și relații vii, în mijlocul cărora această minte poate să controleze tot mai bine și chiar să domine nivelul său fizic în univers.

111:6.6 (1222.5) Știința este sursa faptelor, și mintea nu poate să opereze în absența faptelor. În edificarea înțelepciunii, faptele sunt pietrele cioplite prinse cu cimentul experienței vieții. Omul poate să găsească iubirea lui Dumnezeu fără fapte și să descopere legile lui Dumnezeu fără iubire, dar niciodată nu poate începe să aprecieze simetria infinită, armonia celestă și splendida plenitudine a naturii care include cu totul Prima Sursă-Centru înainte de a fi găsit legea divină și iubirea divină, și de a le fi unificat experiențial în propria sa filozofie cosmică în evoluție.

111:6.7 (1222.6) Expansiunea cunoașterii materiale permite o mai mare apreciere intelectuală a înțelesurilor ideilor și a valorilor idealurilor. O ființă umană poate să găsească adevărul în experiența sa interioară, dar ea are nevoie să cunoască clar faptele pentru a aplica descoperirea sa personală a adevărului în cerințele brutale de practice ale vieții de toate zilele.

111:6.8 (1222.7) Este într-un tot natural ca omul să fie chinat de sentimente de nesiguranță atunci când se vede inextricabil legat de natură, în vreme ce el posedă puteri spirituale care transcend în întregime toate lucrurile temporale și finite. Numai încrederea

religioasă - credința vie - poate să susțină omul în mijlocul acestor probleme dificile și tulburătoare.

111:6.9 (1223.1) Dintre toate primejdiile care iau cu asalt natura muritoare a omului și pun în pericol integritatea sa spirituală, orgoliul este cel mai mare. Curajul este valoros, dar egoismul este vanitos și sinucigaș. O încredere rezonabilă în sine nu este ceva deplorabil. Aptitudinea omului de a se transcende este singurul lucru care îl distinge de regnul animal.

111:6.10 (1223.2) Orgoliul este amăgitor, îmbătător, și generează păcatul, fie că este la un individ, fie că este la un grup, o rasă, sau națiune. Este literalmente adevărat că „orgoliul merge înaintea ruinei”.

7. Problema Ajustorului

111:7.1 (1223.3) Incertitudinea însoțită de încredere este esența aventurii Paradisului - incertitudinea față de timp și minte, incertitudinea legată de evenimentele derulării ascensiunii spre Paradis; încrederea în spirit și în eternitate, încredere în încrederea fără rezerve a fiului creatură în compasiunea divină și iubirea infinită a Tatălui Universal; incertitudinea în calitate de cetățean neexperimentat al universului; încrederea ca fiu ascendent în locuințele universale ale unui Tată infinit de puternic, de înțelept și de iubitor.

111:7.2 (1223.4) Pot eu să vă îndemn să vă îndreptați atenția către ecoul îndepărtat al apelului fidel pe care Ajustorul îl adresează sufletului vostru? Ajustorul interior nu poate nici să oprească, nici chiar să schimbe din punct de vedere material lupta inerentă carierei voastre în timp; Ajustorul nu poate să reducă necazurile vieții voastre din cursul călătoriei voastre în această lume în care vă zbateți. Locuitorul divin nu poate decât să se abțină cu răbdare, în timp ce voi duceți lupta vieții așa cum este ea trăită pe planeta voastră. În schimb, în cursul muncilor și frământărilor voastre, ale luptelor și ale durerilor voastre, voi ați putea, dacă ați dori acest lucru, să îi îngăduiți bravului Ajustor să lupte cu voi și pentru voi. Voi ați fi atât de mult încurajați și inspirați, pasionați și intrigăți, doar dacă ați vrea să permiteți Ajustorului să prezinte constant tabloul adevăratului mobil, al țelului final și a veșnicei intenții a acestei întregi grele lupte ascendente cu problemele obișnuite ale prezentei voastre lumi materiale.

111:7.3 (1223.5) De ce nu ajutați voi Ajustorul în sarcina lui care constă în a vă arăta contraponderea spirituală a tuturor acestor eforturi materiale îndârjite? De ce nu-i permiteți Ajustorului să vă fortifice cu ajutorul adevărilor spirituale de putere cosmică, în timp ce vă luptați contra dificultăților temporale ale existenței creaturilor? De ce nu încurajați voi ajutorul divin în a vă îmbărbăta arătându-vă clar panorama eternă a vieții universale, în timp ce considerați cu perplexitate problemele ceasului care trece? De ce refuzați să fiți iluminați și inspirați de punctul de vedere al universului, în timp ce vă osteniți în mijlocul piedicilor timpului și vă zbateți în labirintul de incertitudini care iau cu asalt călătoria vieții voastre muritoare? De ce să nu permiteți Ajustorului să vă spiritualizeze gândurile, chiar dacă

picioarele voastre trebuie să pășească pe cărările materiale ale eforturilor pământești?

111:7.4 (1223.6) Rasele superioare ale Urantiei sunt amestecate într-un mod complex. Ele sunt un amestec de numeroase rase și neamuri de origini diferite. Această natură compusă face dificil Veghetorilor să lucreze eficient în cursul vieții, și complică net problemele Adjustorului și ale păzitorului serafic după moarte. Nu cu mult timp în urmă, eu mă găseam pe Salvington, și am auzit un păzitor de destin prezentând o expunere formală pentru a scuza dificultățile întâmpinate în slujirea sa pe lângă subiectul său uman. Acest serafim zicea:

111:7.5 (1223.7) ”O mare parte a dificultăților mele proveneau din interminabilul conflict dintre cele două naturi ale subiectului meu: imboldul ambiției contrast de indolența animală; idealurile unui popor superior barate de instinctele unei rase inferioare; intențiile elevate ale unei minți elevate care întâmpină antagonismul impulsurilor ereditare primitive; vederile pe termen lung ale unui Veghetor prevăzător contracarate de îngustimea vederilor unei creaturi a timpului; planurile progresive ale unei ființe ascendente modificate de dorințele și de poftele unei naturi materiale; străfulgerările de inteligență universală anulate de imperativele energetice chimice ale unei rase în evoluție; emoțiile unui animal care se opun presiunii îngerilor; pregătirea unui intelect anihilat de tendințele instinctului; experiența individului care se izbește de predispozițiile acumulate ale rasei; telurile aceluia mai bun dominate de impulsul celui mai rău; zborul geniului neutralizat de greutatea mediocrității; progresul celui bun întârziat de inerția celui rău; arta frumosului pângărită de prezența

răului; vioiciunea sănătății neutralizată de astenia cauzată de boală; izvorul credinței poluat de otrăvurile fricii; sursa bucuriei făcută amară de apele amărăciunilor; veselia anticipării deziluzionată de amărăciunea realizării; bucuriile vieții mereu amenințate de tristețile morții. Ce viață, și pe ce planetă! Și totuși, din cauza indemnului și a sprijinului mereu prezente ale Ajustorului Gândirii, acest suflet a atins un mare grad de fericire și de succes, și se înalță încă de acum în sălile de judecată ale lumilor palat.”

111:7.6 (1224.1) [Prezentat de un Mesager Solitar al Orvontonului]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 111](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 113](#) >>

Capitolul 112

Supraviețuirea personalității

112:0.1 (1225.1) PLANETELE evolutive sunt sferele de origine ale oamenilor, lumile initiale ale carierei de muritor ascendente. Urantia este punctul vostru de plecare; aici sunteți uniți cu divinul vostru Ajustor al Gândirii într-o uniune temporară. Ați fost înzestrați cu o călăuză desăvârșită; de aceea, dacă vreți sincer să alergați în cursa timpului și să atingeți telul final al credinței, răsplata timpurilor va fi a voastră: veți fi pe vecie uniți cu Ajustorul ce se află în voi. Numai atunci va începe viața voastră reală, viața de ascensiune pentru care prezenta voastră stare de muritor nu este decât un vestibul. Atunci va începe misiunea voastră sublimă și progresivă ca finalitar în veșnicia care vi se desfășoară înainte. Și, de-a lungul tuturor acestor epoci și stadii succesive de creștere evolutivă, rămâne din voi o parte

întotdeauna absolut neschimbată; aceasta este personalitatea - permanenta în prezenta schimbării.

112:0.2 (1225.2) Deși ar fi o îndrăzneală să se încerce definirea personalității, s-ar putea dovedi totuși folositor să se reamintească unele lucruri cunoscute despre ea:

112:0.3 (1225.3) 1. Personalitatea este acea calitate din realitate care este conferită de Tatăl Universal însuși, sau de Autorul Comun care actionează în numele Tatălui.

112:0.4 (1225.4) 2. Ea poate fi conferită oricărui sistem energetic viu care include mintea sau spiritul.

112:0.5 (1225.5) 3. Nu este în întregime supusă lanțurilor de cauze antecedente. Ea este relativ creativă sau cocreativă.

112:0.6 (1225.6) 4. Când este conferită fapturilor materiale evolutive, ea face ca spiritul să se străduiască pentru a stăpâni energia-materie prin intermediul minții.

112:0.7 (1225.7) 5. Cu toate că este lipsită de identitate, personalitatea poate unifica identitatea oricărui sistem energetic viu.

112:0.8 (1225.8) 6. Ea manifestă numai răspunsuri calitative la circuitul personalității, contrar celor trei energii care sunt atât calitativ, cât și cantitativ sensibile la gravitație.

112:0.9 (1225.9) 7. Personalitatea este neschimbătoare în prezenta schimbării.

112:0.10

(1225.10) 8. Ea poate să facă un dar lui Dumnezeu - consacrarea liberului arbitru înfăptuirii voii lui Dumnezeu.

112:0.11

(1225.11) 9. Ea este caracterizată prin moralitate - conștiinta relativității relațiilor cu alte persoane. Ea discerne nivelele de conduită și face dintre ele o alegere judicioasă.

112:0.12

(1225.12) 10. Personalitatea este unică, absolut unică: ea este unică în timp și în spațiu; este unică în veșnicie și în Paradis; este unică când este conferită - nu există copii; este unică în orice moment al existenței; este unică față de Dumnezeu - el nu face deosebire de persoane, dar nici nu le poate adăuga una alteia, căci ele nu sunt însumabile - ele sunt asociabile, dar netotalizabile.

112:0.13 (1226.1) 11. Personalitatea răspunde direct la prezenta unei alte personalități.

112:0.14 (1226.2) 12. Ea este un element ce poate fi adăugat spiritului, ilustrând în felul acesta înțâietatea Tatălui față de Fiu. (Mintea n-are nevoie să fie adăugată spiritului.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personalitatea poate supraviețui morții fizice cu identitatea care este în sufletul supraviețuitor. Ajustorul și personalitatea sunt invariante; relația dintre el și ea (în suflet) nu este decât schimbare, evoluție continuă; și, dacă această schimbare (creșterea) ar înceta, ar fi atunci sfârșitul sufletului.

112:0.16 (1226.4) 14. Personalitatea are o conștiință unică a timpului, și aceasta este ceva diferit de percepția timpului prin minte sau prin spirit.

1. Personalitatea și realitatea

112:1.1 (1226.5) Personalitatea este conferită de Tatăl Universal făpturilor sale ca o înzestrare potențial veșnică. Un asemenea dar divin este destinat să funcționeze pe numeroase nivele și în situații universale succesive mergând de la umilul finit până la cel mai înalt absonit, și chiar și până la hotarele absolutului. Personalitatea își joacă astfel rolul pe trei planuri cosmice sau în trei faze ale universului:

112:1.2 (1226.6) 1. *Statutul poziției*. Personalitatea funcționează deopotrivă de eficient în universul local, în supraunivers și în universul central.

112:1.3 (1226.7) 2. *Statutul semnificației*. Personalitatea joacă un rol efectiv pe nivelele finitului, ale absonitului și ale înrâurirei chiar și asupra absolutului.

112:1.4 (1226.8) 3. *Statutul valorii*. Personalitatea poate fi realizată experiential în domeniile progresive: cel material, cel morontial și cel spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personalitatea are un câmp de acțiune desăvârșit a cărui realizare este de dimensiuni cosmice. Personalitatea finită are trei dimensiuni care funcționează cam în felul următor:

112:1.6 (1226.10) 1. *Lungimea* reprezintă direcția și natura progresului - mișcarea prin spațiu și în acord cu timpul - evoluția.

112:1.7 (1226.11) 2. *Adâncimea* verticală îmbrățișează îndemnurile și atitudinile organismelor, nivelele variabile ale realizării de sine și fenomenul general al reacției la mediul înconjurător.

112:1.8 (1226.12) 3. *Lărgimea* îmbrățișează domeniile de coordonare, de asociere și de organizare a individualității.

112:1.9 (1226.13) Tipul de personalitate conferit muritorilor Urantiei are un potențial de șapte dimensiuni ale exprimării de sine sau ale realizării persoanei. Aceste fenomene dimensionale sunt realizabile în număr de trei pe nivelul finit, trei pe nivelul absonit, și unul pe nivelul absolut. Pe nivelele subabsolute această a șaptea dimensiune, sau dimensiune a totalității, este experimentabilă ca *fapt* al personalității. Această dimensiune supremă este un absolut asociabil și, deși nefiind infinită, ea posedă un potențial dimensional ce permite o pătrundere subinfinită a absolutului.

112:1.10

(1226.14) Dimensiunile finite ale personalității au de-a face cu lungimea, cu adâncimea și cu lărgimea cosmice. Lungimea denotă un înțeles; adâncimea semnifică o valoare; lățimea cuprinde clarviziunea - capacitatea de a experimenta o conștiință indiscutabilă a realității cosmice.

112:1.11 (1227.1) Pe nivelul morontial, toate aceste dimensiuni finite ale nivelului material sunt foarte mult mărite, și sunt realizabile unele noi valori dimensionale. Toate aceste experiențe dimensionale amplificate ale nivelului morontial se unesc minunat cu dimensiunea supremă,

aceea a personalității, prin influența momei, și totodată datorită matematicii morontiale.

112:1.12 (1227.2) Multe greutăți încercate de către muritori în studierea personalității lor umane ar putea fi evitate dacă făptura finită ar vrea să-și reamintească faptul că nivelele dimensionale și nivelele spirituale nu sunt coordonate în realizarea experientială a personalității.

112:1.13 (1227.3) Viata este în realitate un proces care are loc între organism (individualitatea) și mediul lui. Personalitatea comunică valori ale identității și semnificații ale continuității acestei asocieri a unui organism și a unui mediu înconjurător. Se va recunoaște astfel că fenomenul de stimulare-reacție nu este un simplu proces mașinal, întrucât personalitatea funcționează ca factor în situația totală. Rămâne întotdeauna adevărat că mecanismele sunt prin natura lor pasive, iar organismele sunt intrinsec active.

112:1.14 (1227.4) Viata fizică este un proces având loc *între* organism și mediu, mai degrabă decât în interiorul organismului. Orice proces de ordinul acesta tinde să creeze și să stabilească modele organice de reacțiune la acest mediu înconjurător, și toate aceste *modele directoare* exercită o mare înrâurire asupra alegerii telului.

112:1.15 (1227.5) Prin mijlocirea minții sinele și mediul ambiant stabilesc un contact semnificativ. Abilitatea și disponibilitatea organismului de a stabili contacte semnificative cu mediul (pentru a reacționa la impulsuri) reprezintă *atitudinea* întregii personalități.

112:1.16 (1227.6) Personalitatea acționează cu dificultate în izolare. Omul este, prin naștere, o creatură sociabilă; el este dominat de o

dorință arzătoare de apartenență. Este literalmente adevărat „că nici un om nu trăiește pentru sine.”

112:1.17 (1227.7) Dar conceptul personalității ca însemnând totalitatea creaturii care trăiește și funcționează, reprezintă mult mai mult decât integrarea relațiilor; el semnifică *unificarea* tuturor factorilor realității, precum și coordonarea relațiilor. Între două obiecte există relații, dar trei sau mai multe obiecte duc la un *sistem*, și un astfel de sistem reprezintă mult mai mult decât niște relații lărgite sau complexe. Această distincție este vitală, căci, într-un sistem cosmic, membrii individuali nu sunt legați unii de alții decât în raport cu întregul, și grație individualității acestui întreg.

112:1.18 (1227.8) În organismul omenesc însumarea părților lui constituie individul - individualitatea - dar acest proces n-are nimic în comun cu personalitatea, care este unificatorul tuturor acestor factori în raporturile lor cu realitățile cosmice.

112:1.19 (1227.9) Într-un agregat, părțile sunt adăugate. În sisteme, părțile sunt îmbinate. Sistemele sunt semnificative prin organizarea lor - valori de poziție. Într-un sistem bun, toți factorii sunt în poziție cosmică. Într-un sistem rău ori lipsește ceva, ori ceva este deplasat - deranjat. În sistemul uman personalitatea este ceea ce unifică toate activitățile și care, la rândul ei, comunică calități de identitate și de creativitate.

2. Sinele

112:2.1 (1227.10) În studiul individualității, ar fi bine să se reamintească:

112:2.2 (1227.11) 1. Că sistemele fizice sunt subordonate.

112:2.3 (1227.12) 2. Că sistemele intelectuale sunt coordonate.

112:2.4 (1227.13) 3. Că personalitatea este supraordonată.

112:2.5 (1227.14) 4. Că forța spirituală interioară este potențial directoare.

112:2.6 (1228.1) În toate conceptele asupra individualității, ar trebui recunoscut că faptul vieții vine primul, iar evaluarea lui sau interpretarea lui după aceea. Un copil începe prin a trăi, și reflectă ulterior asupra vieții sale. În economia cosmică, spiritul de pătrundere precedă previziunea.

112:2.7 (1228.2) Faptul universal al lui Dumnezeu care se face om a schimbat pentru totdeauna toate semnificațiile și a modificat toate valorile personalității umane. În adevăratul sens al cuvântului, iubirea implică o stimare reciprocă a personalităților întregi, fie ele umane sau divine, fie umane și divine. Părți ale sinelui pot să funcționeze în numeroase feluri - să gândească, să simtă, să dorească - dar numai atributele coordonate ale întregii personalități sunt focalizate într-o acțiune inteligentă. Toate aceste puteri sunt asociate cu înzestrarea spirituală a minții omenești atunci când o ființă umană iubește cu sinceritate și într-un mod dezinteresat o altă ființă, umană sau divină.

112:2.8 (1228.3) Toate conceptele omenești asupra realității sunt întemeiate pe ipoteza că personalitatea umană este actuală. Toate conceptele asupra realităților supraomenești sunt întemeiate pe experiența personalității umane cu realitățile cosmice și în aceste

realități cosmice care sunt unele entități spirituale și personalități divine asociate. În experiența omenească, tot ceea ce nu este spiritual, cu excepția personalității, este un mijloc în vederea unui scop. Orice relație autentică dintre un muritor și alte persoane - umane sau divine - este un scop în sine. Și o astfel de asociere cu personalitatea Deității este telul etern al ascensiunii universului.

112:2.9 (1228.4) Posedarea unei personalități identifică omul ca ființă spirituală din moment ce unitatea individualității și a conștiinței de sine a personalității sunt daruri ale lumii supramateriale. Chiar faptul că un muritor materialist poate să nege existența realităților supramateriale demonstrează, în el însuși și prin el însuși, că sinteza spirituală și conștiința cosmică sunt prezente în mintea sa umană și acolo sunt ele la lucru.

112:2.10 (1228.5) Există o mare prăpastie cosmică între materie și gândire, iar această prăpastie este nemăsurat mai mare între mintea materială și iubirea spirituală. Conștiința, și încă mult mai puțin conștiința de sine, nu pot fi explicate prin nici un fel de teorie de asociere electronică mecanică sau de fenomene de energie materialiste.

112:2.11 (1228.6) Pe măsură ce mintea urmărește realitatea până la ultima ei analiză, materia scapă de simturile ei materiale, dar poate încă să rămână reală pentru minte. Când clarviziunea spirituală caută realitatea care subzistă după dispariția materiei și o urmărește până la o analiză ultimă, materia dispare pentru minte, dar clarviziunea spiritului poate încă să perceapă realitățile cosmice și valorile supreme de natură spirituală. În consecință, știința cedează locul ei filozofiei, pe câtă vreme filozofia trebuie să se predea în fața

concluziilor inerente experienței spirituale autentice. Gândirea abdică înaintea înțelepciunii, iar înțelepciunea se pierde într-o adorare iluminată și meditativă.

112:2.12 (1228.7) În știință, sinele uman observă lumea materială; filozofia este observarea acestei observări a lumii materiale; religia, adevărata experiență spirituală, este realizarea experientială a realității cosmice a observării acestei întregi sinteze relative a materialelor energetice ale timpului și ale spațiului. A clădi o filozofie a universului în mod exclusiv pe materialism este a ignora faptul că toate lucrurile sunt inițial concepute ca reale în experiența conștiinței umane. Observatorul nu poate fi lucrul observat. Evaluarea cere ca cel care evaluează să transcende oarecum lucrul evaluat.

112:2.13 (1228.8) În timp, gândirea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea duce la adorare. În veșnicie, adorarea conduce la înțelepciune, iar înțelepciunea se termină în finalitatea gândirii.

112:2.14 (1229.1) Posibilitatea de a unifica sinele aflat în evoluție este inherentă calităților factorilor constitutivi care sunt: energiile de bază, tesuturile esențiale, supracontrolul chimic fundamental, ideile supreme, mobilurile supreme, telurile supreme și spiritul divin de manifestare al Paradisului - secretul conștiinței de sine a naturii spirituale a omului.

112:2.15 (1229.2) Planul evoluției cosmice este de a atinge unitatea personalității printr-o dominare crescândă a spiritului, printr-un răspuns volitional la învățăturile și la îndrumările Ajustorului Gândirii. Personalitatea, atât umană cât și supraumană, este caracterizată printr-o calitate cosmică inherentă care ar putea fi numită

„evolutia dominatiei”, extinderea controlului atât asupra sa, cât și a mediului ei înconjurător.

112:2.16 (1229.3) O personalitate ascendentă cândva umană trece prin două mari faze de stăpânire volitivă în creștere a sinelui și în univers:

112:2.17 (1229.4) 1. Experiența prefinalitară, sau căutarea lui Dumnezeu, constă în a mărirea realizării de sine printr-o tehnică de expansiune și de actualizare a identității odată cu solutionarea problemelor cosmice și cu stăpânirea universului care rezultă din asta.

112:2.18 (1229.5) 2. Experiența postfinalitară, sau relevatoare de Dumnezeu, în care realizarea de sine suferă o expansiune creativă prin revelația Ființei experientiale Supreme inteligențelor căutătoare de Dumnezeu, dar care n-au atins încă nivelele divine unde ele sunt asemenea lui Dumnezeu.

112:2.19 (1229.6) Personalitățile descendente trec prin experiențe analoage în cursul diverselor lor aventuri din univers, în timp ce ele caută mărirea capacității lor de a cunoaște cu certitudine și de a executa voile divine ale Deităților, cea Supremă, cea Ultimă și cea Absolută.

112:2.20 (1229.7) În timpul vieții fizice, sinele material, ego-entitatea identității umane, depinde de funcționarea continuă a vehiculului vital material, de menținerea continuă a echilibrului instabil al energiilor și al intelectului, căreia, pe Urantia, i s-a dat numele de *viață*. Dar individualitatea care are valoare de supraviețuire, individualitatea care poate transcende experiența morții, nu se constituie decât prin stabilirea unui transfer potențial al sediului identității personalității evoluând, de la vehiculul vieții tranzitorii - corpul material - până la

sufletul morontial de natură mai durabilă și nemuritoare, și după aceea dincolo, pe nivelele unde sufletul se impregnează de realitatea spirituală și atinge în cele din urmă statutul realității spirituale. Acest transfer efectiv de la o asociere materială la o identificare morontială se efectuează prin sinceritatea, prin persistența și prin fermitatea deciziilor creaturii umane în căutarea ei după Dumnezeu.

3. Fenomenul mortii

112:3.1 (1229.8) Urantienii nu recunosc, în general, decât un singur fel de moarte: încetarea fizică a energiilor vitale; însă, în ceea ce privește supraviețuirea personalității, există în realitate trei tipuri de moarte:

112:3.2 (1229.9) 1. *Moartea spirituală (a sufletului)*. Dacă un muritor respinge supraviețuirea, atunci când a respins-o definitiv; când a fost declarat insolubil din punct de vedere spiritual și falimentar din punct de vedere morontial, după opinia comună a Ajustorului și a serafimului supraviețuitor, când un asemenea sfat coordonat a fost înregistrat pe Uversa, și după ce Cenzorii și asociații lor care gândesc au verificat aceste concluzii, conducătorii Orvontonului ordonă eliberarea imediată a Veghetorului interior. Totuși, această eliberare a Ajustorului nu afectează în nici un fel îndatoririle serafimului personal sau colectiv care se ocupă de acest individ abandonat de Ajustor. Felul acesta de moarte are o semnificație definitivă, independent de energiile vii care pot continua temporar să însufletească mecanismele fizice și mentale. Din punct de vedere

cosmic, acest muritor este deja mort. Continuarea vietii denotă numai persistenta fortei vii materiale a energiilor cosmice.

112:3.3 (1230.1) 2. *Moartea intelectuală (a mintii)*. Când circuitele vitale ale slujitorului adjutant superior sunt întrerupte de aberatiile intelectului, sau de distrugerea parțială a mecanismului cerebral, și dacă această stare de lucruri depășește un anumit punct critic unde a devenit ireparabilă, Ajustorul interior este imediat eliberat și pleacă în Divinington. În analele universului, se consideră că o personalitate muritoare a întâlnit moartea din clipa când circuitele mentale esențiale ale acțiunii volitive umane au fost distruse. Și iarăși, aceasta este tot moarte, independent de faptul că mecanismul viu al corpului fizic continuă să funcționeze. Privat de mintea volitivă, corpul a încetat să mai fie omenesc, dar sufletul unui astfel de individ poate supraviețui; asta depinde de alegerea anterioară a vointei sale omenești.

112:3.4 (1230.2) 3. *Moartea fizică (a corpului și a mintii)*. Când o ajunge moartea pe o ființă umană, Ajustorul rămâne în citadela mintii până ce ea încetează să mai funcționeze ca un mecanism inteligent, adică până aproape de momentul în care energiile cerebrale măsurabile își încetează pulsatiile vitale ritmice. În urma acestei dezintegrări, Ajustorul își i-a adio de la mintea pe cale de dispariție, cu tot atâta de puțină ceremonie ca și la intrarea sa cu un anumit număr de ani mai înainte, și pornește către Divinington străbătând Uversa.

112:3.5 (1230.3) După moarte corpul material se reîntoarce în lumea elementală din care provenea, dar doi factori imateriali ai

personalității supravietuitoare persistă: în primul rând, Ajustorul Gândirii preexistent, cu memoria transcrisă a căii muritoare, se duce pe Divinington; în al doilea rând, sufletul morontial nemuritor al celui răposat rămâne în grija păzitorului destinului. Aceste faze și aspecte ale sufletului, aceste formule de identitate cândva cinetice și acum statice, sunt esențiale pentru repersonalizarea pe lumile morontiale; și reuniunea Ajustorului și a sufletului este ceea ce reconstituie personalitatea supravietuitoare, ceea ce vă face din nou conștienți în momentul deșteptării morontiale.

112:3.6 (1230.4) Pentru cei care n-au păzitor serafic personal, ocrotitorii colectivi îndeplinesc cu fidelitate și eficacitate același serviciu de ocrotire a identității și de înviere a personalității. Serafimii sunt indispensabili pentru a reconstitui personalitatea.

112:3.7 (1230.5) La moarte, Ajustorul Gândirii își pierde temporar personalitatea, dar nu și identitatea, în timp ce subiectul uman își pierde temporar identitatea, dar nu și personalitatea; pe lumile de locuinte, Ajustorul și personalitatea se reunesc într-o manifestare veșnică. Niciodată un Ajustorul plecat nu revine pe pământ cu identitatea ființei în care locuise anterior. Niciodată personalitatea nu s-a manifestat fără vointa umană; și niciodată o ființă umană separată de Ajustorul ei după moarte nu manifestă o identitate activă sau nu stabilește în nici un fel o comunicare cu fiintele vii de pe pământ. Aceste suflete separate de Ajustor sunt în întregime și absolut inconștiente în timpul scurtului sau lungului somn al morții. Nu se poate produce nici o manifestare de nici un fel a personalității, nici nu există vreo aptitudine de a angaja comunicări cu alte personalități înainte de desăvârșirea supraviețuirii. Cei care merg pe lumile de

locuinte nu au permisiunea de a trimite mesaje înapoi celor pe care îi iubeau. Este un soi de lege, în toate universurile, aceea a se interzice acest gen de comunicatii pe durata regimului în curs.

4. Ajustorii după moarte

112:4.1 (1231.1) Când survine o moarte de natură materială, intelectuală sau spirituală, Ajustorul își ia adio de la gazda sa muritoare și pleacă în Divinington. Pornind de la sediul lor respectiv, se stabilește un contact reflexiv între supraveghetorii guvernării universului local și cei ai suprauniversului, după care ieșirea Veghetorului este înregistrată sub același număr de înscriere ca și intrarea sa în domeniile timpului.

112:4.2 (1231.2) Într-un mod pe care nu-l înțelegem în întregime, Cenzorii Universali sunt capabili să intre în posesia unui rezumat al vieții omenești după cum este el încorporat în duplicatul transcrierii, făcută de Ajustor, a valorilor spirituale și a semnificațiilor morontiale ale minții locuite. Cenzorii au facultatea de a-și însuși versiunea Ajustorului asupra caracterului supraviețuirii și a calităților spirituale ale ființei umane decedate, și toate aceste date, precum și înregistrările serafice, sunt disponibile pentru a fi prezentate în momentul judecării individului respectiv. Aceste informații sunt deopotrivă utilizate pentru a confirma mandatele suprauniversale care fac posibil ca anumiți ascenderi să-și înceapă imediat cariera morontială, adică de a se duce pe lumile de locuinte îndată după

dezintegrarea lor fizică, în așteptarea încheierii oficiale a unei dispense planetare.

112:4.3 (1231.3) După moartea fizică, și făcând abstracție de indivizi transferați de printre cei vii, Ajustorul eliberat se duce numaidecât pe sfera-cămin a Diviningtonului. Detaliile a ceea ce se petrece pe această lume, în așteptarea reapariției efective a muritorului supraviețuitor, depinzând în principal de răspunsul la următoarea întrebare: oare ființa umană se înalță ea la lumile de locuințe care îi se cuvine de drept individual, ori așteaptă ea o convocare dispensațională a supraviețuitorilor adormiți ai unei vârste planetare?

112:4.4 (1231.4) Dacă asociatul său muritor aparține unui grup care va fi repersonalizat la sfârșitul unei dispense, Ajustorul nu se va reîntoarce imediat în lumea de locuințe a fostului sistem în care servea, ci va opta pentru una dintre numirile temporare următoare:

112:4.5 (1231.5) 1. Înrolarea în rândurile Sfătuitorilor dispăruți pentru servicii nedezevăluite.

112:4.6 (1231.6) 2. Afectarea pe o anumită perioadă pentru observarea regimului Paradisului.

112:4.7 (1231.7) 3. Înrolarea într-una dintre numeroasele școli de instruire din Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Stationarea pentru o vreme ca student observator pe una dintre celelalte șase sfere sacre care constituie circuitul lumilor paradisiace ale Tatălui.

112:4.9 (1231.9) 5. Numirea în serviciul mesagerilor Ajustorilor Personalizați.

112:4.10

(1231.10) 6. Activarea ca instructor asociat în școlile Diviningtonului consacrate educării Sfătuitorilor ce aparțin grupului

virgin.

112:4.11

(1231.11) 7. Desemnarea de a se ocupa de alegerea unui grup de lumi posibile pentru a servi în cazul în care ar exista motive rezonabile de a crede că partenerul uman ar fi putut respinge supraviețuirea.

112:4.12

(1231.12) Dacă, în momentul în care moartea vă surprinde, ati atins cumva cel de-al treilea cerc sau un tărâm superior și, în consecință, v-a fost atribuit un păzitor personal al destinului, și dacă transcrierea finală a rezumatului caracterului vostru de supraviețuire înaintat de Ajustor este certificat în mod neconditionat de păzitorul destinului - dacă serafimul și Ajustorul sunt în esență de acord asupra fiecărei chestiuni din expunerile și din recomandările referitoare la viața voastră - dacă Cenzorii Universali și asociații lor reflexivi de pe Uversa confirmă aceste date fără echivoc și fără rezervă, atunci Străvechii Zilelor lansează ca un fulger, pe circuitele de comunicații către Salvington, ordinul de înălțare a statutului vostru. Astfel deschise, tribunalele Suveranului Nebadonului vor decreta trecerea imediată a sufletului supraviețuitor în sălile de înviere ale lumilor de locuințe.

112:4.13 (1232.1) Dacă individul uman supraviețuiește fără întârziere, Ajustorul, după cum sunt eu informat, se înregistrează în Divinington, se duce în Paradis în fața persoanei Tatălui Universal, revin de îndată pentru a fi îmbrățișați de Ajustorii Personalizați ai suprauniversului și ai universului local pentru care este destinat, primește confirmarea conducătorului Sfătuitor Personalizat al Diviningtonului, și trece apoi

imediat la „realizarea transferului de identitate”. De acolo, el este invitat, în cea de-a treia perioadă și pe lumea de locuinte, să locuiască în forma reală a personalității pregătite pentru a primi sufletul supraviețuitor al muritorului pământean, așa cum a fost această formă proiectată de către păzitorul destinului.

5. Supraviețuirea eului uman

112:5.1 (1232.2) Individualitate este o realitate cosmică, fie ea materială, fie morontială, fie spirituală. Actualitatea stării *personale* este darul Tatălui Universal care acționează de la sine și prin sine însuși sau prin multimea lui de agenți universali. A spune că o ființă este personală, este a recunoaște delimitarea relativă a unei astfel de ființe, în interiorul organismului cosmic. Cosmosul viu este un agregat aproape infinit integrat de unități reale dintre care fiecare este relativ supusă destinului întregului. Dar unitățile personale au fost dotate cu facultatea efectivă de a alege dintre acceptarea și respingerea destinului lor.

112:5.2 (1232.3) Ceea ce vine de la Tată este veșnic ca și Tatăl, și aceasta este tot atât de adevărat pentru personalitate, pe care Dumnezeu o dă în virtutea liberului său arbitru, ca și pentru divinul Ajustor al Gândirii, un fragment actual de Dumnezeu. Personalitatea omului este veșnică, dar, în ce privește identitatea, ea este o realitate veșnică condiționată. Dat fiind că ea a apărut ca răspuns la voia Tatălui, personalitatea va atinge un destin de Deitate, dar omul trebuie să aleagă dacă va fi prezent sau nu la împlinirea acestui destin. În

lipsa unei astfel de alegeri, personalitatea atinge direct Deitatea experientială devenind o parte a Ființei Supreme. Ciclul este predestinat, dar participarea omului la acest ciclu este opțională, personală și experientială.

112:5.3 (1232.4) Identitatea muritorului este o condiție tranzitorie a vieții temporare în univers. Ea nu este reală decât în măsura în care personalitatea alege să devină un fenomen continuu al universului. Iată deosebirea esențială dintre om și un sistem energetic: sistemul energetic trebuie să continue, n-are de ales, dar omul are întru totul răspunzător de determinarea propriului său destin. Ajustorul este cu adevărat cărarea către Paradis, dar trebuie ca omul să urmeze el însuși această cărare din propria sa hotărâre, prin alegerea liberului său arbitru.

112:5.4 (1232.5) Ființele umane nu posedă identitate decât în sensul material. Asemenea însușiri ale eului sunt exprimate de mintea materială așa cum funcționează ea în sistemul energetic al intelectului. Când se spune că omul are o identitate, se recunoaște că el posedă un circuit mental care a fost subordonat actelor și alegerilor voinței personalității omenești. Dar aceasta este o manifestare materială și pur temporară, tot așa cum embrionul uman este un stadiu tranzitoriu parazit al vieții umane. În perspectiva cosmică, ființele umane se nasc, trăiesc și mor relativ într-o clipă; ele nu sunt durabile. Însă, la alegerea sa, personalitatea muritoare posedă puterea de a transfera sediul identității sistemului efemer intelect-materie la sistemul superior suflet-morontia care, în asociere cu Ajustorul Gândirii, este creat ca nou vehicul pentru manifestarea personalității.

112:5.5 (1233.1) Și chiar această putere de alegere, această marcă distinctivă universală a creaturilor înzestrate cu liber arbitru, care constituie cea mai mare șansă a omului și suprema sa responsabilitate cosmică. De integritatea volitiunii umane depinde destinul etern al viitorului finalitar. Pentru a dobândi personalitate veșnică, Ajustorul divin depinde de sinceritatea liberului arbitru al muritorului. Pentru a realiza un nou fiu ascendent, Tatăl Universal depinde de fidelitatea alegerii muritorului. Pentru a face actuală evoluția experientială, Fiinta Supremă depinde de fermitatea și de înțelepciunea deciziilor-actiuni umane.

112:5.6 (1233.2) Cercurile cosmice de creștere a personalității trebuie ca în cele din urmă să fie atinse, dar se poate întâmpla ca, fără nici o greșeală din partea voastră, accidentele timpului și obstacolele existentei materiale v-au împiedicat să dominați aceste nivele pe planeta voastră natală. Dacă intențiile și dorintele voastre au o valoare de supraviețuire, vor fi emise decrete pentru a se prelungi perioada voastră probatorie. Vi se va aloca timp suplimentar pentru a demonstra care vă este valoarea.

112:5.7 (1233.3) Dacă există vreodată vreo îndoială cu privire la oportunitatea de a face să avanseze o identitate umană pe lumile de locuinte, guvernele universului decid invariabil în interesul personal al individului. Fără șovăială, ele înalță acest suflet la statutul de ființă de tranziție, continuându-și totodată observațiile asupra intențiilor lui morontiale și asupra obiectivelor sale spirituale emergente. Astfel, justiția divină va fi cu siguranță îndeplinită și îndurării divine i se va acorda un nou prilej de a-și extinde serviciul.

112:5.8 (1233.4) Guvernele Orvontonului și ale Nebadonului nu pretind că ar atinge o perfectiune absolută în executarea detaliată a planului universal de repersonalizare a muritorilor, ci susțin că manifestă răbdare, tolerantă, înțelegere și o compasiune plină de îndurare, și chiar asta și fac. Noi preferăm să ne asumăm riscul unei rebeliuni într-un sistem mai degrabă decât să lăsăm să apară riscul de priva un singur individ care se află în luptă în oricare lume evolutivă, de bucuria veșnică de a urma cariera ascendentă.

112:5.9 (1233.5) Aceasta nu înseamnă că fiintele omenești trebuie să beneficieze de o a doua șansă după ce au respins-o pe prima; nu este așa câtuși de puțin. Însă aceasta înseamnă că toate creaturile volitive trebuie să aibă o adevărată ocazie de a face o alegere indubitabilă, pe deplin conștientă și definitivă. Judecătorii suverani ai universului nu vor priva niciodată de mântuirea personalității vreo ființă care n-a făcut definitiv și pe deplin alegerea eternă. Sufletul omenesc trebuie să primească și va primi oportunitatea deplină și suficientă de a a-și dezvălui intenția sa reală și obiectivul său real.

112:5.10 (1233.6) După moartea lor, fiintele cele mai evaluate din punct de vedere spiritual și cosmic se duc imediat pe lumile de locuinte. În general, această dispoziție operează pentru cei care au un păzitor serafic menit persoanei lor. Alți muritori pot fi detinuți până ce judecarea problemelor lor a fost încheiată, după care ei pot merge în lumile de locuinte. Ei pot, de asemenea, să fie afectați rândurilor de supraviețuitori adormiți care vor fi repersonalizați în masă la sfârșitul dispensei planetare în curs.

112:5.11 (1233.7) Există două dificultăți care împiedică eforturile mele de a explica exact ceea ce se petrece pentru *voi* în moarte, acel *tu*

supravietuitor, care este distinct de Ajustorul care vă părăsește. Una dintre ele constă în imposibilitatea de a transmite, la nivelul vostru de înțelegere, o descriere adecvată a unei operații ce se situează la granița dintre domeniul fizic și cel morontial. Cealaltă dificultate provine din restricțiile puse de autoritățile celeste ce guvernează Urantia asupra misiunii mele în calitate de revelator al adevărului. Ar putea fi prezentate multe detalii interesante, însă la sfatul supraveghetorilor voștri planetari imediați eu nu le dezvălui. Totuși, eu rămân în limitele atribuțiilor mele în expunerea a ceea ce urmează:

112:5.12 (1234.1) Un element real, un produs al evoluției umane, ceva mai mult decât Veghetorul Misterului, supraviețuiește morții. Această entitate nou apărută este sufletul, și ea supraviețuiește atât morții corpului vostru fizic, cât și celei a minții voastre materiale. Această entitate este copilul comun al vieții și al eforturilor voastre combinate ale eului uman în legătură cu eul divin, Ajustorul. Acest copil cu ascendență umană și divină constituie elementul supravietuitor de origine pământească; el este eul morontial, sufletul nemuritor.

112:5.13 (1234.2) Acest copil, a cărui semnificație persistă și a cărui valoare supraviețuiește, este cu totul inconștient pe durata perioadei ce tine de la moarte la repersonalizare; el rămâne în seama păzitorului serafic al destinului pe toată perioada de așteptare. După moarte, voi nu veți acționa ca ființă conștientă înainte de a fi atins noua conștiință morontială pe lumile de locuințe ale Sataniei.

112:5.14 (1234.3) În clipa morții, identitatea funcțională asociată personalității umane este întreruptă de încetarea mișcării vitale. Cu toate că personalitatea umană transcende aceste fragmente constituente, ea depinde de ele pentru această identitate funcțională.

Oprirea vietii distruge structurile creierului fizic necesare dotării mentale, și această întrerupere a minții pune capăt conștiinței umane. După aceea, conștiința creaturii nu mai poate să reapară înainte să se fi aranjat o situație cosmică care să permită aceleași personalități umane de a funcționa din nou în relație cu energia vie.

112:5.15 (1234.4) Pe durata trecerii muritorilor ce supraviețuiesc între lumea lor de origine și lumile de locuințe, că personalitatea lor a fost reconstituită în cea de-a treia perioadă, ori că își face ascensiunea până la epoca unei reînvieri colective, datele constitutive ale personalității lor sunt cu fidelitate păstrate de către arhanghelii de pe lumile lor de activități speciale. Arhanghelii nu sunt ocrotitori ai personalității (în felul în care îngerii păzitori păzesc sufletul), însă nu-i mai puțin adevărat că orice factor identificabil al personalității este eficient păstrat sub paza acestor fideli depozitari ai elementelor supraviețuirii umane. Cât despre amplasarea exactă a personalității muritorului pe perioada intermediară dintre moarte și supraviețuire, noi nu îl cunoaștem.

112:5.16 (1234.5) Situația care face repersonalizarea posibilă este creată în sălile de înviere ale planetelor receptoare morontiale ale universului local. Acolo, în camerele de asamblare a vietii, autoritățile supraveghetoare oferă această combinație de energie universală - morontială, mentală și spirituală - care permite să se restituie conștiința supraviețuitorului adormit. Reasamblarea părților alcătuitoare ale unei personalități cândva materiale implică:

112:5.17 (1234.6) 1. Alcătuirea unei forme potrivite, un model morontial de energie, în care noul supraviețuitor poate stabili contactul cu

realitatea nespirtuală, și în interiorul căreia varianta morontială a mintii cosmice poate fi pusă în circuit.

112:5.18 (1234.7) 2. Întoarcerea Ajustorului la creatura morontială aflată în așteptare. Ajustorul este veșnicul păstrător al identității voastre ascendente. Veghetorul vostru reprezintă încredintarea absolută că voi înșivă, iar nu un altul, sunteți cei care vor ocupa forma morontială creată pentru trezirea personalității voastre. Iar Ajustorul va fi prezent la reconstituirea personalității voastre pentru a relua rolul de călăuză paradisiacă al eului vostru supravietuitor.

112:5.19 (1235.1) 3. Când aceste condiții prealabile ale personalizării au fost întrunite, păstrătorul serafic al potențialităților sufletului nemuritor adormit, cu ajutorul a numeroase personalități cosmice, atribuie această entitate morontială formei corporale și mentale morontiale pregătită pentru aceasta; în același timp, el pune acest copil evolutiv al supremului în asocieră veșnică cu Ajustorul în așteptare. Acest lucru încheie repersonalizarea, reconstituirea memoriei, a intuiției și a conștiinței - identitatea.

112:5.20 (1235.2) Faptul repersonalizării constă în luarea în posesie, de către sinele omenesc care se trezește, a fazei morontiale racordate a mintii cosmice nou separate. Fenomenul personalității depinde de persistenta identității reacției individului la mediul său universal; iar acest lucru nu se poate produce decât prin intermediul mintii.

Individualitatea persistă în pofida unei continue schimbări în toți factorii care compun eul; în viața fizică, schimbarea este treptată; la moarte, și după repersonalizare, schimbarea este bruscă. Adevărata realitate a oricărei individualități (personalități) este capabilă să

răspundă într-o manieră adecvată la situațiile universului prin modificările permanente ale părților sale constitutive; stagnarea se încheie inevitabil prin moarte. Viata omenească este o nesfârșită schimbare a factorilor vieții, unificati prin stabilitatea unei personalități invariante.

112:5.21 (1235.3) Iar atunci când vă veți trezi astfel în lumile de locuințe ale Ierusemului, voi veți fi atât de schimbați, transformarea spirituală va fi atât de mare încât, dacă nu ar exista Ajustorul Gândirii și păzitorul destinului care să coreleze cu atâta desăvârșire noua voastră viață din noile lumi cu vechea voastră viață din prima lume, ați avea la început dificultăți în conectarea noii conștiințe morontiale cu memoria readusă la viață a fostei voastre identități. În ciuda continuității identității personale, cea mai mare parte a vieții voastre de muritor vi s-ar părea la început un vis vag și neguros. Timpul va limpezi însă multe dintre asocierile vieții voastre de muritor.

112:5.22 (1235.4) Ajustorul gândirii va readuce și va repeta doar acele amintiri și experiențe care fac parte din cariera voastră universală și sunt esențiale pentru aceasta. Dacă Ajustorul a fost un partener în evoluția a ceea ce s-a petrecut în mintea omenească, atunci aceste experiențe demne de a fi păstrate vor supraviețui în conștiința eternă a Ajustorului. Cu toate acestea, cea mai mare parte a vieții voastre și a amintirilor ei - neavând nici semnificație spirituală, nici valoare morontială - vor muri odată cu creierul material; o mare parte din experiența materială va dispărea, la fel ca un fost eșafodaj, care a servit drept pod pentru trecerea la nivel morontial și nu mai are nici o utilitate într-un univers. Personalitatea și relațiile dintre personalități nu reprezintă însă niciodată eșafodaje; memoria omenească a

relatiilor personalității are o valoare cosmică și va persista. În lumile de locuinte nu numai că veți cunoaște și veți fi cunoscuți de către cei care v-au fost cândva asociați în scurta, dar misterioasa viață de pe Urantia, ci, mai mult, vă veți aminti de ei, iar ei își vor aduce aminte de voi.

6. Eulmorontial

112:6.1 (1235.5) Așa cum un fluture iese la iveală din stadiul de omidă, tot astfel adevăratele personalități ale fiintelor omenești ies la iveală în lumile de locuinte revelându-se, pentru prima oară, separate de vechea lor învăluire din trupul lor material. Cariera morontială în universul local corespunde înălțării permanente a mecanismului personalității, de la nivelul morontial initial al existenței sufletului până la nivelul morontial final de spiritualitate progresivă.

112:6.2 (1235.6) Este dificil să vă instruim asupra formelor voastre morontiale de personalitate pentru cariera universului local. Veți fi înzestrați cu modele morontiale capabile să manifeste personalitatea, însă acestea sunt învelișuri care, în cele din urmă, se află dincolo de înțelegerea voastră. Cu toate că sunt pe deplin reale, astfel de forme nu reprezintă modelele energetice de ordin material pe care le înțelegeți acum. Ele joacă însă, în lumile universului local, același rol pe care îl joacă propriile voastre corpuri materiale pe planetele pe care se nasc oamenii.

112:6.3 (1236.1) Într-o oarecare măsură, înfățișarea formei corporale materiale este sensibilă la caracterul identității personale; corpul fizic

reflectă, într-o anumită măsură, ceva din natura intrinsecă a personalității. Forma morontială realizează o reflectare mai avansată. În viața fizică, muritorii pot fi frumoși în exterior, fiind în același timp urâți în interior; în viața morontială, și din ce în ce mai mult pe nivelele ei mai înalte, forma personalității se va modifica direct conform naturii persoanei interioare. La nivelul spiritual, forma exterioară și natura interioară încep să se apropie de o identificare completă, care se perfecționează tot mai mult pe nivele spirituale tot mai înalte.

112:6.4 (1236.2) În starea morontială, ascenderul muritor este înzestrat cu varianta nebadoniană a minții cosmice a Maestrului Spirit din Orvonton. Intellectul muritor ca atare a pierit, a încetat să existe ca o entitate universală focalizată, separată de circuitele mentale, nediferențiate ale Spiritului Creativ. În schimb, semnificațiile și valorile minții umane n-au dispărut. Anumite faze ale minții se continuă în sufletul supraviețuitor; anumite valori experientiale ale fostei minți omenești sunt păstrate de Ajustor; iar înregistrarea vieții omenești așa cum a fost ea trăită în timp, rămâne în universul local, împreună cu anumite înregistrări vii deținute de numeroase ființe preocupate de evoluarea finală a muritorului ascendent, ființe al căror rang începe de la serafim, continuă cu Cenzorii Universali, și dincolo de aceștia până la Suprem.

112:6.5 (1236.3) Voința unei creaturi nu poate exista fără minte, însă ea persistă în ciuda pierderii intelectului material. În timpul imediat următor reînvierii, personalitatea ascendentă este călăuzită, într-o mare măsură, de modelele caracteriale moștenite din viața sa umană și de acțiunea nou apărută a motei morontiale. I-ar acești îndrumători

ai conduitei de pe lumile de locuinte activează într-o manieră acceptabilă pe durata primelor etape ale vietii morontiale și înainte ca vointa morontială să apară în întreaga sa plenitudine ca expresie volitională a personalității ascendente.

112:6.6 (1236.4) În cariera universului local nu există nici o influență care să se compare cu aceea a celor șapte spirite-mentale adjutante ale existentei umane. Mentea morontială trebuie să evolueze prin contact direct cu mintea cosmică, așa cum a fost modificată și tradusă această minte cosmică de către sursa creativă a intelectului universului local - Călăuzirea Divină.

112:6.7 (1236.5) Înainte de moarte, mintea muritoare are conștiința de a fi independentă de prezenta Ajustorului; pentru a putea funcționa mintea adjutantă are nevoie doar de modelul asociat material-energetic. Sufletul morontial fiind însă supraadjutant, nu are o conștiință de sine fără Ajustor atunci când este lipsit de mecanismul mental material. Acest suflet evoluat posedă, cu toate acestea, o continuitate a caracterului provenită din deciziile luate de fostul său mental adjutant asociat, iar acest caracter devine memorie activă atunci când modelele sale primesc energia Ajustorului revenit.

112:6.8 (1236.6) Persistenta memoriei este dovada că identitatea originară este reținută; ea este esențială pentru a completa autoconștiința continuității și a expansiunii personalității. Muritorii care se ridică fără Ajustori depind de instrucțiunile asociaților serafici pentru reconstrucția memoriei umane; în afară de aceasta, sufletul morontial al muritorilor fuzionați cu Spiritul nu este limitat. Modelul memoriei persistă în suflet, însă acest model necesită prezenta fostului Ajustor pentru a deveni *imediat* capabil să se realizeze pe

sine ca o memorie continuă. Fără Ajustor, supraviețuitorul muritor are nevoie de o perioadă de timp considerabilă pentru a reexplora și reînvăta, pentru a redobândi memoria conștientă a semnificațiilor și valorilor existentei sale anterioare.

112:6.9 (1237.1) Sufletul având o valoare de supraviețuire reflectă atât acțiunile și motivațiile cantitative cât și pe cele calitative ale intelectului material, fostul sediu al identității de sine. Alegând adevărul, frumusețea și bunătatea, mintea muritoare intră în cariera ei universală premorontială sub tutela celor șapte spirite-mentale adjutante unificate sub conducerea spiritului înțelepciunii. Prin urmare, după trecerea de cel șapte cercuri de realizare morontială, darul minții morontiale se suprapune mentalului adjutant, fapt care inaugurează cariera prespirituală sau morontială de progres în universul local.

112:6.10 (1237.2) Când o creatură își părăsește planeta natală, ea lasă în urma ei îndrumătorul adjutant și nu mai depinde decât de intelectul morontial. Când un ascender părăsește universul local, el a atins nivelul spiritual al existenței, trecând deasupra nivelului morontial. Această entitate spirituală nou apărută devine atunci acordată îndrumării directe a minții cosmice de pe Orvonton.

7. Fuziunea cu Ajustorul

112:7.1 (1237.3) Fuziunea cu Ajustorul Gândirii conferă personalității actualități eterne, care înainte nu erau decât potențiale. Printre aceste noi daruri putem menționa: fixarea calității divinității, memoria și

experiența veșniciei trecute, nemurirea și o fază de absolut potențial calificat.

112:7.2 (1237.4) Când cursa voastră pământească într-o formă temporară s-a încheiat, sunteți sortiti să vă treziți pe țărmurile unei lumi mai bune, și în cele din urmă veți fi uniți cu Ajustorul vostru fidel într-o îmbrățișare veșnică. Iar această fuziune constituie misterul care face ca Dumnezeu și omul să fie una, misterul evoluției creaturii finite, însă acesta este veșnic adevărat. Fuziunea este taina sferei sacre a Ascendingtonului, și nici o creatură, în afară de cele care au experimentat fuziunea cu Spiritul Deității, nu poate înțelege semnificația reală a valorilor efective care sunt unite atunci când identitatea unei creaturi a timpului devine pe vecie una cu Spiritul Deității Paradisului.

112:7.3 (1237.5) Fuziunea cu Ajustorul se efectuează de obicei în timp ce ascenderul încă se mai află în sistemul său local. Ea se poate produce pe planeta natală ca o transcendere a morții naturale; ea poate avea loc pe oricare dintre lumile locuintelor sau în cartierul general al unui sistem. Ea poate fi chiar și întârziată până în momentul șederii în sediul constelației; sau, la ocazii speciale, ea nu poate fi încheiată până când ascenderul n-a ajuns capitala universului local.

112:7.4 (1237.6) După ce s-a efectuat fuziunea cu Ajustorul, nu mai poate apărea nici un pericol pentru cariera eternă a unei astfel de personalități. Fiintele celeste, pentru a fi încercate, trec printr-o lungă experiență, însă muritorii trec prin încercări relativ scurte și intense pe lumile evolutive și morontiale.

112:7.5 (1237.7) Fuziunea cu Ajustorul nu are loc niciodată înainte ca decretele suprauniversului să fi confirmat că natura umană a făcut o

alegere definitivă și irevocabilă în ceea ce privește cariera eternă. Aceasta este autorizarea uniunii care, odată proclamată, constituie pentru personalitatea fuzionată permisiunea de a părăsi în cele din urmă hotarele universului local pentru a ajunge apoi în cartierul general al suprauniversului. De acolo, și într-un viitor îndepărtat, un seconafim va purta pelerinul timpului în lungul zbor ce îl va conduce în universul central al Havonei și spre aventura Deității.

112:7.6 (1238.1) Pe lumile evolutive, individualitatea este materială; ea este un obiect din univers și este supusă ca atare legilor existenței materiale. Ea este un fapt în timp și este sensibilă la vicisitudinile acestuia. *Aici trebuie să fie formulate deciziile de supraviețuire.* În starea morontială sinele a devenit o realitate universală nouă și mai durabilă, iar creșterea sa permanentă se întemeiază pe armonizarea sa continuă cu circuitele mentale și spirituale ale universurilor. *Acum sunt confirmate deciziile de supraviețuire.* Când sinele atinge nivelul spiritual, el a devenit atunci o valoare sigură în univers, iar această nouă valoare se întemeiază pe faptul că *s-au luat deciziile de supraviețuire*; dovada este eterna fuziune cu Ajustorul Gândirii. După ce a atins statutul de valoare universală autentică, creatura devine potențial liberă pentru a căuta cea mai înaltă valoare universală - Dumnezeu.

112:7.7 (1238.2) Asemenea ființe fuzionate sunt duble în reacțiile lor universale. Ele sunt indivizi morontiali distincti având anumite analogii cu serafimii, și potențial ei sunt deopotrivă ființe din ordinul finalitarilor Paradisului.

112:7.8 (1238.3) Individul fuzionat reprezintă însă, într-adevăr, o personalitate, o ființă, a cărei unitate sfidează orice încercare de analiză din partea oricărei inteligente a universurilor. Și astfel, după ce ati trecut prin fata tribunalelor universului local de la cel mai modest până la cel mai înalt, fără ca vreunul dintre ele să poată identifica separat omul și Ajustorul, sunteți în cele din urmă conduși în fata Suveranului Nebadonului, Tatăl universului vostru local. Iar acolo primiți, chiar din mâna ființei a cărei paternitate creativă în acest univers al timpului a făcut posibil faptul vieții voastre, acreditările care vă dau dreptul de a continua apoi cariera voastră suprauniversală în căutarea Tatălui Universal.

112:7.9 (1238.4) Oare triumfătorul Ajustor a câștigat personalitate prin magnificul său serviciu pentru omenire, sau nemurirea a fost dobândită de brava ființă umană prin eforturile ei sincere de a deveni asemeni Ajustorului? Nu este nici una dintre acestea; doar împreună au împlinit evoluția unui membru al unuia dintre ordinele unice ale personalităților ascendente ale Supremului, o ființă care va fi întotdeauna serviabilă, fidelă și eficientă, un candidat pentru o creștere și o dezvoltare nouă, încercând mereu să se ridice și neoprindu-se niciodată din ascensiunea celestă înainte ca cele șapte circuite ale Havonei să fie străbătute și înainte ca sufletul, a cărui origine a fost cândva pământească, să aibă o recunoștință plină de adoratie în fata personalității însăși a Tatălui din Paradis.

112:7.10 (1238.5) De-a lungul acestei întregi ascensiuni, Ajustorul Gândirii este garanția divină a viitoare și deplinei stabilizări spirituale a ascenderului muritor. În același timp, prezenta liberului arbitru omenesc oferă Ajustorului un canal etern pentru a pune în

libertate natura divină și infinită. Acum aceste două identități au devenit una; nici un eveniment din timp sau din eternitate nu mai poate separa omul sau Ajustorul; ei sunt inseparabili, contopiti pe vecie.

112:7.11 (1238.6) Pe lumile de fuziune a Ajustorilor, destinul Veghetorului Misterului este identic cu acela al muritorului ascendent - Corpul Paradisiac al Finalității. Nici Ajustorul, nici muritorul nu pot atinge acel tel unic fără cooperarea deplină și ajutorul plin de încredere acordate reciproc. Această asociere extraordinară este unul dintre fenomenele cosmice cele mai pasionante și cele mai stupefiantе ale prezentei vârste a universului.

112:7.12 (1239.1) Din momentul fuziunii cu Ajustorul, statutul ascenderului este acela al unei creaturi evolutive. Partenerul uman a fost primul care s-a bucurat de personalitate; el este deci superior Ajustorului în toate problemele ce se referă la recunoașterea personalității.

112:7.13 (1239.2) Pentru aceste fiinte contopite cartierul general din Paradis este Ascendington, nu Divinington, iar această îmbinare unică dintre Dumnezeu și om are rang de muritor ascender pe toată calea ascendentă către Corpul Finalității. Când un Ajustor se contopește cu un muritor ascender, numărul acelui Ajustor este șters din arhivele suprauniversului. Nu știu ce se întâmplă în arhivele de pe Divinington, însă presupun că dosarul acelui Ajustor este transferat în cercurile secrete ale curților interioare ale lui Grandfanda, conducătorul în exercitiu al Corpului Finalității.

112:7.14 (1239.3) Odată cu fuziunea Ajustorului, Tatăl Universal și-a tinut făgăduiala de a se dăruia pe sine fapturilor sale materiale; el și-a

dus la îndeplinire promisiunea și a realizat planul de revărsare eternă a divinității asupra umanității. Acum începe încercarea omenească de a realiza și actualiza posibilitățile nelimitate care sunt inerente asocierii celeste cu Dumnezeu, care a devenit astfel un fapt.

112:7.15 (1239.4) Destinul actualmente cunoscut al muritorilor supraviețuitori este Corpul Finalității din Paradis; acesta este și telul destinului pentru toți Ajustorii de Gândire care s-au alăturat într-o uniune veșnică partenerilor lor muritori. Finalitarii Paradisului lucrează acum la multe proiecte îndrăznețe în marele univers, însă noi presupunem cu toții că vor avea alte sarcini, poate și mai celeste, de îndeplinit în viitorul îndepărtat, după ce cele șapte suprauniversuri vor fi fost ancorate în lumină și în viață și când Dumnezeu finit va fi ieșit la iveală din misterul care înconjoară acum această Deitate Supremă.

112:7.16 (1239.5) Vi s-a descris, într-o anumită măsură, organizarea și personalul universului central, al suprauniversurilor și al universurilor locale. Vi s-au spus unele lucruri asupra caracterului și a originii diverselor personalități care conduc acum aceste vaste creații. Ați fost de asemenea informați că sunt pe cale de a se organiza vaste galaxii de universuri, aflate cu mult dincolo de periferia marelui univers, pe primul nivel al spațiului exterior. De-a lungul acestor expuneri vi s-a împărtășit și faptul că Fiinta Supremă va dezvălui funcția sa terțiară nerevelată în aceste regiuni actualmente neexplorate ale spațiului exterior; și vi s-a mai spus, de asemenea, că finalitarii din corpul Paradisului sunt copiii experientiali ai Supremului.

112:7.17 (1239.6) Noi credem că muritorii fuzionați cu Ajustorul lor împreună cu tovarășii lor finalitari, sunt mențiți să funcționeze, într-un fel sau altul, în administrația universurilor de pe primul nivel al

spatiului exterior. Nu avem nici cea mai mică urmă de îndoială că, la timpul potrivit, aceste enorme galaxii vor deveni universuri locuite. Și suntem deopotrivă convinși că, printre administratorii lor, vom găsi finalitari paradisiaci a căror natură este consecinta cosmică a întrepătrunderii creaturii și a Creatorului.

112:7.18 (1239.7) Ce aventură! Ce poveste! O creație gigantică care să fie administrată de copiii Supremului, acești Ajustori personalizați și umanizați, acești muritori deveniți veșnici și asemeni Ajustorilor, aceste îmbinări misterioase și asocieri veșnice dintre cele mai înalte manifestări cunoscute ale Primei Surse-Centru și cea mai umilă formă de viață inteligentă capabilă să înțeleagă și să ajungă la Tatăl Universal. Ne imaginăm că astfel de ființe amestecate, asemenea asocieri dintre Creator și creatură, vor deveni conducători minunați, administratori incomparabili și directori plini de înțelegere și de compasiune față de toate formele de viață inteligentă susceptibile să se nască în aceste universuri viitoare ale primului nivel al spațiului exterior.

112:7.19 (1240.1) Originea voastră este, într-adevăr, pământească, animală, iar corpul vostru este tărână. Însă dacă vreți în mod efectiv, dacă doriți realmente, moștenirea erelor este cu siguranță a voastră și, într-o bună zi, veți sluji în universuri cu adevărata voastră calitate - copii ai Dumnezeului Suprem al experienței și fii divini ai Tatălui Paradisiac al tuturor personalităților.

112:7.20 (1240.2) [Prezentat de un Mesager Solitar din Orvonton]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 112](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 114](#) >>

Capitolul 113

Păzitorii Serafici ai Destinului

113:0.1 (1241.1) DUPĂ ce am prezentat relațiile noastre despre Spiritele Tutelare ale Timpului și despre Armata Mesagerilor Spațiului, ajungem la studierea îngerilor păzitori, serafimii consacrați slujirii pe lângă muritorii individuali pentru a căror înălțare și perfecționare a fost pregătit întregul imens plan de supraviețuire și de progres spiritual. Pe Urantia, în epocile trecute, acești păzitori ai destinului erau aproape singurul grup de îngeri recunoscut. Serafimii planetari sunt, într-adevăr, niște spirite tutelare trimise pentru a face servicii celor care vor supraviețui. Acești serafimi însoțitori au funcționat ca ajutoare spirituale ale oamenilor muritori în toate marile evenimente din trecut și din prezent. Cu ocazia multor revelații,

„cuvântul a fost rostit de îngeri”, și numeroase directive ale cerului au fost „primite prin intermediul îngerilor”.

113:0.2 (1241.2) Serafimii sunt tradiționalii îngeri celești, spiritele tutelare care trăiesc atât de aproape de voi și fac atât de multe pentru voi. Ei au servit pe Urantia încă din timpurile cele mai îndepărtate ale inteligenței umane.

1. Îngerii Păzitori

113:1.1 (1241.3) Învățătura referitoare la îngerii păzitori nu este un mit; anumite grupuri de ființe umane au efectiv îngeri personali. Ca recunoaștere a acestui fapt a zis Iisus, vorbind despre copiii împărăției cerurilor: „Luați seama să nu disprețuiți pe nici unul dintre cei mici, căci eu vă spun că îngerii lor văd continuu prezența spiritului Tatălui meu”.

113:1.2 (1241.4) La origine, serafimii au fost special desemnați pentru fiecare rasă distinctă a Urantie. Însă, încă de la manifestarea lui Mihail, ei primesc sarcini în acord cu inteligența, cu spiritualitatea și cu destinul uman. Din punct de vedere intelectual, omenirea este împărțită în trei categorii:

113:1.3 (1241.5) 1. Oamenii dotați cu o minte sub normal - cei care nu exercită o putere normală de voință; cei care nu iau decizii curente. Această categorie îi include pe cei care nu pot să îl înțeleagă pe Dumnezeu; lor le lipsește capacitatea de a adora în mod inteligent Deitatea. Un corp de serafimi, o companie, cu un batalion de heruvimi, este afectat tutelei uranienilor mental inferiori față de

normal, și vegherii ca justiția și îndurarea să le fie exprimate în lupta pentru viață de pe pământ.

113:1.4 (1241.6) 2. Tipul mediu normal de minte umană. Din punct de vedere al tutelei serafice, cea mai mare parte a bărbaților și a femeilor sunt grupați în șapte categorii potrivit statutului lor în depășirea cercurilor progresului uman și ale dezvoltării spirituale.

113:1.5 (1241.7) 3. Oamenii dotați cu o minte superioară celei normale - bărbații și femeile cu multă hotărâre, înzestrați cu un potențial indubitabil de înfăptuire spirituală; cei care au stabilit mai mult sau mai puțin contactul cu Ajustorul interior; membri ai unor diverse corpuri de rezervă ale destinului. Oricare ar fi cercul în care se găsește o ființă omenească, dacă cel interesat se înrolează într-unul dintre diversele corpuri de rezervă ale destinului, atunci îi este imediat afectat un serafim personal; de acum înainte, și până la capătul carierei sale pămâtenă, acest muritor va beneficia de îndrumarea continuă și de vigilența neîncetată a unui înger păzitor. Tot astfel, când o ființă omenească ia decizia supremă, când ea se logodește realmente cu Ajustorul ei, sufletului ei îi este numaidecât afectat un păzitor personal.

113:1.6 (1242.1) În slujirea pe lângă ființele așa-zise normale, afectările serafice sunt făcute după cercul intelectualității și cel al spiritualității pe care le-au atins oamenii. Voi începeți îmbrăcați cu mintea voastră de muritori în cel de-al șaptelea cerc, și progresați către interior, căutând să vă înțelegeți pe voi înșivă, să vă cuceriți, să vă stăpâniți pe voi înșivă; iar dacă moartea naturală nu pune capăt carierei voastre prin transferarea luptelor voastre în lumile palat, voi

avansați, cerc după cerc, până ce ajungeți la primul cerc, sau cercul interior de contact și de comunicare relativă cu Ajustorul interior.

113:1.7 (1242.2) În cercul inițial, al șaptelea, un înger păzitor și o companie de heruvimi asistenți sunt însărcinați cu paza vigilentă a o mie de muritori. În al șaselea cerc, un cuplu serafic și o companie de heruvimi sunt însărcinați cu îndrumarea ascenderilor în grupuri de câte cinci sute. Când este atins al cincilea cerc, ființele umane sunt grupate în companii de aproximativ o sută și sunt luate în grijă de un cuplu de păzitori serafici cu un grup de heruvimi. După ce au atins al patrulea cerc, muritorii sunt grupați câte zece, și acolo iarăși un cuplu de serafimi, asistat de o companie de heruvimi, este însărcinat să vegheze asupra lor.

113:1.8 (1242.3) Când o minte omenească transcende inerția eredității animale și atinge al treilea cerc al intelectualității umane și al spiritualității dobândite, un înger personal (în realitate doi) va fi de acum înainte în întregime și exclusiv consacrat acestui muritor ascensionar. Astfel, în plus față de Ajustorii gândirii interioare mereu prezenți și din ce în ce mai eficienți, aceste suflete umane primesc asistența nedivizată a acestor păzitori personali ai destinului, în toate eforturile lor de a completa experiența celui de-al treilea cerc, a-l traversa pe al doilea și a-l atinge pe primul.

2. Păzitorii Destinului

113:2.1 (1242.4) Serafimii nu sunt numiți păzitori ai destinului înainte de a fi fost desemnați pentru a se asocia unui suflet omenesc care a

realizat una sau mai multe dintre cele trei următoare înfăptuiri: a luat decizia supremă de a deveni asemănător lui Dumnezeu, a intrat în cel de-al treilea cerc, ori s-a înrolat într-unul dintre corpurile de rezervă ale destinului.

113:2.2 (1242.5) În evoluția raselor, un păzitor al destinului este afectat chiar primei ființe care atinge cercul de cucerire cerut. Pe Urantia, primul muritor care a obținut un păzitor personal a fost Rantowoc, un înțelept al rasei roșii din antichitatea foarte îndepărtată.

113:2.3 (1242.6) Toți îngerii desemnați sunt aleși dintr-un grup de serafimi voluntari, iar afectările sunt întotdeauna decise potrivit nevoilor umane și ținând seama de statutul cuplului îngeresc - în lumina experienței sale serafice, a priceperii sale și a înțelepciunii sale. Numai serafimii care au servit un timp îndelungat, cei de tipurile cele mai experimentate și cel mai bine puse la încercare, primesc o afectare de păzitor de destin. Numeroși păzitori au câștigat o prețioasă experiență pe lumile de serii fără fuziune cu Ajustorii. Asemeni Ajustorilor, serafimii însoțesc aceste ființe pe durata unei singure vieți; apoi, ei sunt eliberați în vederea unei noi afectări. Mulți păzitori ai Urantiei au beneficiat de această experiență practică prealabilă pe alte lumi.

113:2.4 (1243.1) Când ființele umane nu reușesc să supraviețuiască, păzitorii lor personali sau colectivi pot servi, în repetate rânduri, în roluri asemănătoare pe aceeași planetă. Serafimii dobândesc o considerație sentimentală pentru lumile particulare și nutresc o afecțiune specială pentru anumite rase și pentru anumite tipuri de creaturi muritoare cu care ei au fost strâns și intim asociați.

113:2.5 (1243.2) Îngerii dezvoltă o afecțiune durabilă pentru asociații lor umani, și o caldă prietenie pentru ei se va naște de asemenea în voi numai dacă vă puteți face o imagine despre ei. Despuiati de corpurile voastre materiale și asigurați cu forme spirituale, voi ați fi foarte aproape de îngeri prin multe dintre însușirile personalității. Ei împărtășesc cea mai mare parte a emoțiilor voastre și mai simt câteva în plus. Singura emoție care vă face să acționați și care le este oarecum dificil s-o înțeleagă este moștenirea fricii animale care ocupă un loc atât de important în viața mentală a locuitorului de rând al Urantie. Îngerii găsesc realmente greu de înțeles de ce îngăduiți, cu atâta stăruință, puterilor voastre intelectuale superioare, și chiar și credinței voastre religioase, să fie atât de dominate de frică și să fie atât de complet demoralizate de panici nehibzuite pricinuite de teamă și de îngrijorare.

113:2.6 (1243.3) Toți serafimii au nume individuale, dar în lista de afectare pentru servirea lumilor, ei sunt desemnați frecvent după numărul lor planetar. În sediul universului, ei sunt înregistrați cu numele și cu numărul lor planetar. Păzitorul de destin al subiectului uman folosit pentru prezenta comunicare prin contact este numărul 3 din grupul 17 al companiei 126 din batalionul 4 al unității 384 din legiunea 6 a corpului 37 din a 182.314-a oaste serafică a Nebadonului. Sub numărul planetar 3.641.852 este el actualmente afectat acestui subiect de pe Urantia.

113:2.7 (1243.4) În serviciul de tutelă personală, în afectarea îngerilor ca păzitori ai destinului, serafimii își oferă întotdeauna voluntar serviciile lor. În orașul prezentei vizite, un muritor a fost recent admis

în corpul de rezervă al destinului. Din moment ce îngerii păzitori personali servesc oamenii care se găsesc în această situație, mai mult de o sută de serafimi se oferă candidați. Directorul planetar a ales doisprezece dintre cei mai experimentați, și l-a desemnat apoi pe serafimul pe care ei l-au selecționat ca fiind cel mai indicat pentru a călăuzi această ființă umană în timpul călătoriei sale de o viață. Pentru a fi mai preciși, ei au selecționat un cuplu de serafimi deopotrivă de bine calificați, din care unul dintre membri va fi întotdeauna la datorie.

113:2.8 (1243.5) Serafimii pot avea de asigurat servicii continue, dar unul dintre membrii cuplului îngeresc poate întotdeauna să renunțe de orice responsabilitate de servire. Asemeni heruvimilor, serafimii servesc în general în cupluri, însă, contrar asociațiilor lor mai puțin avansați, serafimii lucrează uneori izolat. Practic, în toate contactele lor cu ființele umane, ei pot opera cu titlu individual. Prezența ambilor îngerii este necesară numai pentru a comunica și a servi pe circuitele superioare ale universurilor.

113:2.9 (1243.6) Când un cuplu serafic acceptă o afectare de păzitor, el servește astfel pentru restul vieții ființei umane interesate. Complementul existenței (unul dintre cei doi îngerii) devine istoricul întreprinderii. Acești serafimi complementari sunt îngerii înregistrați pentru muritorii lumilor evolutive. Arhivele sunt păstrate de cuplul de heruvimi (un heruvim și un sanobim) care este întotdeauna asociat cu păzitorii serafici, dar aceste arhive sunt întotdeauna aflate în seama unuia dintre serafimi.

113:2.10 (1244.1) Pentru a se odihni și a se reîncărca cu energia vitală a circuitelor universale, păzitorul este periodic reînsuflețit de

complementul său și, în timpul absenței sale, heruvimul asociat operează ca arhivist; este același lucru și atunci când serafimul complementar este la rândul său absent.

3. Poziția în raport cu alte influențe spirituale

113:3.1 (1244.2) Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care un păzitor al destinului le face pentru subiectul său uman constă în efectuarea unei coordonări personale a numeroase influențe spirituale impersonale care locuiesc, înconjoară și afectează mintea și sufletul creaturii muritoare în evoluție. Ființa umană este o personalitate, iar spiritelor nepersonale și entităților prepersonale le este extrem de greu să stabilească un contact direct cu o minte atât de complet materială și atât de personal distinctă. Slujirea îngerului păzitor unifică mai mult sau mai puțin aceste influențe și le permite să fie mai bine apreciate de natura morală în expansiune a personalității umane în evoluție.

113:3.2 (1244.3) Acest păzitor serafic corelează mai ales multiplii agenți și influențe ai Spiritului Infinit, de la domeniile controlorilor fizici și ale spiritelor-minte adjutante până la Duhul Sfânt al Divinei Ocrotitoare și la prezența Spiritului Omniprezent al celei de-a Treia Surse-Centru din Paradis. După ce a unificat astfel și a făcut mai personale aceste servicii ale Spiritului Infinit, serafimul începe să coreleze această influență integrată a Autorului Comun cu prezențele spirituale ale Tatălui și ale Fiilor.

113:3.3 (1244.4) Ajustorul este prezența Tatălui; Spiritul Adevărului este prezența Fiilor. Aceste daruri divine sunt unificate și coordonate pe nivelele inferioare de experiență spirituală umană cu ajutorul păzitorilor serafici. Servitorii îngerești au darul de a combina dragostea Tatălui și a îndurării Fiilor în slujirea lor pe lângă oameni.

113:3.4 (1244.5) Acolo se vedește rațiunea pentru care păzitorul serafic devine în cele din urmă conservatorul personal al lumilor mentale, al formulelor mnemotehnice și al realităților sufletului supraviețuitorului uman în intervalul dintre moartea sa fizică și învierea sa morontială. În afară de copiii tutelari ai Spiritului Infinit, nici unul nu ar putea acționa astfel în contul creaturilor umane în timpul acestei faze de tranziție de la un nivel al universului la un alt nivel mai elevat. Chiar și atunci când intrați în somnul de tranziție final, în clipa în care treceți din timp în veșnicie, un înalt supernafim participă similar la tranzitul vostru pentru a conserva identitatea voastră de creatură și pentru a asigura integritatea persoanei voastre.

113:3.5 (1244.6) Pe nivelul spiritual, serafimii fac personale multe servicii universale care, altfel, ar rămâne impersonale și prepersonale; ei sunt coordonatori. Pe nivelul intelectual, ei pun în legătură mintea și morontia; ei sunt interpreți. Pe nivelul fizic, ei manipulează mediul pământean prin legătura lor cu Maeștrii Controlori Fizici și prin serviciul cooperativ al creaturilor mediane.

113:3.6 (1244.7) Aceasta este o expunere a funcțiilor multiple și complicate ale unui serafim asistent; dar cum poate o asemenea personalitate îngerească, creată pe un nivel care, în univers, de-abia este superior celui al omenirii, să înfăptuiască niște lucruri atât de dificile și de complexe? Noi nu știm efectiv acest lucru, dar

presupunem că acest serviciu extraordinar este facilitat într-o manieră misterioasă de către acțiunea nerecunoscută și nerevelată a Ființei Supreme, Deitatea pe calea de actualizare a universurilor în evoluție ale timpului și ale spațiului. Pe tot tărâmul supraviețuirii progresive, în Ființa Supremă și prin Ființa Supremă, serafimii sunt o parte esențială a continuității înaintării umane.

4. Domeniile Serafice de acțiune

113:4.1 (1245.1) Păzitorii serafici nu sunt minte, deși provin din Spiritul Creativ, sursa care dă totodată naștere minții omenești. Serafimii sunt stimulatorii minții; ei caută continuu să provoace, în mintea umană, decizii propice atingerii cercurilor. Ei nu fac la fel cu Ajustorii, care operează din interior și prin suflet; ei acționează mai degrabă din exterior către interior, lucrând prin mediul social, etic și moral al ființelor omenești. Serafimii nu exercită atracția divină a Ajustorilor Tatălui Universal, însă ei operează ca agenți personali ai serviciului Spiritului Infinit.

113:4.2 (1245.2) Muritorul supus directivelor Ajustorului este deopotrivă de receptiv la îndrumarea serafică. Ajustorul este esența naturii veșnice a omului; serafimul este educatorul naturii evoluânde a omului - mintea umană din această viață și sufletul morontial din următoarea. Pe lumile palat, vă veți da pe deplin seama și veți avea cunoștință de instructorii serafici, dar, în prima lor viață, oamenii nu sunt în general conștienți de ei.

113:4.3 (1245.3) Serafimii operează ca educatori, călăuzind pașii personalității umane pe cărări de experiențe noi și progresive. Acceptarea îndrumării unui serafim duce rareori la o viață tihnită. Urmând aceste directive, voi sigur veți întâlni și, dacă aveți curajul, veți traversa pantele abrupte ale alegerii morale și ale progresului spiritual.

113:4.4 (1245.4) Îndemnul la adorare își are în mare măsură originea în sugestiile spirituale ale adjutanților mentali superiori, reîntărite de directivele Ajustorului. Dar tendința de a se ruga, pe care muritorii conștiinți de Dumnezeu o încearcă atât de frecvent, ia adesea naștere ca urmare al unei influențe serafice. Păzitorul serafic manipulează constant mediul înconjurător uman pentru a spori perspicacitatea cosmică a ascendentului uman cu scopul ca un asemenea candidat la supraviețuire să își dea seama, cât se poate de bine, de prezența Ajustorului interior și să conducă, astfel, la o cooperare sporită cu misiunea spirituală a prezenței divine.

113:4.5 (1245.5) Cu toate că aparent nu există nici o comunicare între Ajustorul interior și serafimul din preajma sa, cei doi par să lucreze întotdeauna în perfectă armonie și în excelent acord. Păzitorii sunt activați cel mai mult în momentul în care Ajustorii sunt activați cel mai puțin, dar există o ciudată corelație între serviciile lor. Nu prea este posibil ca această magnifică cooperare să fie accidentală sau fortuită.

113:4.6 (1245.6) Personalitatea tutelară a păzitorului serafic, prezența lui Dumnezeu prin Ajustorul interior, acțiunea încercuită a Sfântului Spirit și conștiința Fiului prin Spiritul Adevărului, sunt toate divin legate într-o unitate semnificativă de slujire spirituală într-o

personalitate omenească și pe lângă ea. Deși aceste influențe celeste provin de la diferite surse și de pe diferite nivele, ele sunt toate integrate în prezența învăluitoare și evoluândă a Ființei Supreme.

5. Serviciul Serafic pe lângă muritori

113:5.1 (1245.7) Îngerii nu invadează sanctuarul minții umane. Ei nu manipulează voința muritorilor și nici nu intră în contact direct cu Ajustorii interiori. Păzitorul destinului vostru vă influențează pe toate căile compatibile cu demnitatea personalității voastre. Acești îngeri nu interferează, sub nici o împrejurare, cu liberul arbitru uman. Nici îngerii, nici vreun alt ordin de personalitate din univers nu au puterea sau autoritatea de a restrânge prerogativele alegerii umane.

113:5.2 (1246.1) Îngerii sunt atât de apropiați de voi și veghează asupra voastră într-o manieră atât de emoționantă încât, la figurat, ei „plâng din pricina intoleranței voastre și a încăpățânării voastre voluntare”. Serafimii nu varsă lacrimi fizice; ei nu au corpuri fizice și nu posedă aripi. În schimb, ei au emoții spirituale și încearcă senzații și sentimente de natură spirituală comparabile, sub anumite raporturi, cu emoțiile umane.

113:5.3 (1246.2) Serafimii acționează pentru voi într-un totu independent de apelurile voastre directe. Ei execută ordinele superiorilor lor și funcționează astfel fără a-și face griji din pricina capriciilor voastre trecătoare sau a dispozițiilor voastre schimbătoare. Aceasta nu înseamnă că voi nu le puteți face sarcinile mai ușoare sau

mai grele, ci mai degrabă că îngerii nu se ocupă direct de apelurile sau de rugăciunile voastre.

113:5.4 (1246.3) Câtă vreme oamenii muritori trăiesc în trup, inteligența îngerilor nu le este direct accesibilă. Serafimii nu sunt nici suzerani nici directori, ci pur și simplu păzitori. Serafimii vă *păzesc* și nu caută să vă influențeze direct. Voi trebuie să întocmiți harta propriului vostru parcurs, dar după aceea îngerii acționează pentru a face cel mai bun uz posibil al drumului pe care l-ați ales. Fără excepție, ei nu intervin arbitrar în treburile curente ale vieții umane, dar, atunci când primesc de la superiorii lor instrucțiuni pentru a înfăptui vreo ispravă neobișnuită, voi puteți fi siguri că ei vor găsi mijloacele de a duce la îndeplinire aceste ordine. Păzitorii nu își impun deci prezența în tablourile dramei umane, decât în caz de urgență, și atunci în general la ordinele superiorilor lor. Ei sunt ființele care au să vă urmeze timp de numeroase epoci, și ei vor primi astfel o pregătire pentru munca lor viitoare și pentru asocierea lor cu personalitatea.

113:5.5 (1246.4) În anumite împrejurări, serafimii pot acționa ca slujitori sub formă materială pe lângă ființe umane, dar cazurile în care se produce acest lucru sunt foarte rare. Cu asistența creaturilor mediane și a controlorilor fizici, serafimii pot exercita o vastă gamă de activități în profitul ființelor umane, mergând până la contactul efectiv cu omenirea, însă asemenea cazuri sunt neobișnuite. În majoritatea cazurilor, evenimentele tărâmului fizic continuă fără a fi modificate de acțiunea serafică. Totuși, s-au produs împrejurări în care verigile vitale din lanțul evoluției umane erau în pericol, și în

care păzitorii serafici au acționat atunci, și, pe drept cuvânt, cu de la sine putere.

6. Îngerii păzitori după moarte

113:6.1 (1246.5) După ce vi s-a oferit o privire de ansamblu a serviciului serafimilor din cursul vieții pământești, am să încerc să vă informez despre conduita păzitorilor de destin din momentul dezintegrării fizice a asociațiilor lor umani. Când veți muri, biografia voastră, specificările voastre de identitate, precum și entitatea morontială a sufletului omenesc - produsă împreună de mintea umană și de Ajustorul divin - sunt fidel conservate de către păzitorul destinului, împreună cu toate celelalte valori legate de existența voastră viitoare, în fine, tot ceea ce constituie sinele vostru, adevăratul vostru sine, în afară de identitatea existenței continue reprezentate de către Ajustorul care pleacă, și actualitatea personalității.

113:6.2 (1246.6) Îndată ce, din mintea umană, dispare lumina călăuzitoare, luminozitatea spirituală pe care serafimii o asociază prezenței Ajustorului, îngerul însoțitor raportează personal îngerilor care comandă ierarhic grupul său, compania sa, batalionul său, unitatea sa, legiunea sa, oastea sa. Apoi, după ce a fost cum se cuvine înscris pentru aventura finală din timp și spațiu, acest înger primește de la șeful serafimilor planetari un ordin de misiune pentru a se prezenta la Steaua de Seară (sau la un alt locotenent al lui Gabriel) care comandă oastea serafică a acestui candidat la ascensiune în

univers. După ce comandantul acestei supreme unități organizate i-a dat permisiunea, păzitorul destinului se duce pe prima lume a locuințelor pentru aștepta acolo să fie restabilită conștiința vechiului său elev întrupat.

113:6.3 (1247.1) În cazul în care sufletul uman nu ar reuși să supraviețuiască după ce a primit afectarea unui înger personal, serafimul însoțitor trebuie să meargă în sediul universului local, pentru a fi martor la raportul complet al complementului său, după cum indică anterior. Apoi, el se prezintă înaintea tribunalelor de arhangheli pentru a fi absolvit de orice vină cu privire la eșecul subiectului său care nu a supraviețuit. În sfârșit, el se reîntoarce pe lumi pentru a fi afectat unui nou muritor având potențial de ascensiune, sau vreunui alt departament de slujire serafic.

113:6.4 (1247.2) Însă îngerii servesc faptele evolutive în multe alte feluri decât tutela individuală sau cea colectivă. Păzitorii personali ai căror subiecți nu merg imediat pe lumile palat nu așteaptă acolo, în lenevie, apelul nominal al judecății de împărțire a dreptății; ei sunt trimiși din nou în numeroase misiuni tutelare în întregul univers.

113:6.5 (1247.3) Serafimul păzitor este cel însărcinat cu păstrarea valorilor de supraviețuire a sufletului adormit al muritorului, în vreme ce Ajustorul absent *este* identitatea acestei ființe nemuritoare a universului. Când cei doi colaborează în sălile de înviere ale locuinței în conjuncție cu forma morontială nou construită, are loc reasamblarea factorilor constituenți ai personalității ascendentului muritor.

113:6.6 (1247.4) Ajustorul vă va identifica. Îngerul păzitor vă va repersonaliza și vă va prezenta din nou fidelului Veghetor din zilele voastre pământene.

113:6.7 (1247.5) Totuși, când o epocă planetară se termină, când se reunesc într-un loc cei care se găsesc în cercurile inferioare ale înfăptuirii omenești, păzitorul lor colectiv este cel care îi adună în sălile de înviere ale sferelor locuințelor, după cum relatează Scripturile voastre: „Și el își va trimite îngerii cu o voce puternică, și îi va aduna pe aleșii săi de la un capăt la celălalt al tărâmului”.

113:6.8 (1247.6) Tehnica justiției cere ca păzitorii personali sau colectivi să răspundă la apelul nominal de împărțire a dreptății în numele tuturor personalităților nesupraviețuitoare. Ajustorii acestor nesupraviețuitori nu revin; când are loc apelul, serafimul răspunde, dar Ajustorii nu dau nici un răspuns. Aceasta constituie „învierea celui nedrept”, în realitate constatarea oficială a încetării lor din existență în calitate de creaturi. Acest apel nominal al justiției urmează imediat apelului nominal al îndurării, învierea supraviețuitorilor adormiți. Dar acestea sunt chestiuni care nu privesc pe nimeni altcineva decât pe Judecătorii supremi și atotștiutori ai valorilor de supraviețuire. Aceste probleme de judecată realmente nu ne preocupă.

113:6.9 (1247.7) Păzitorii colectivi pot servi pe o planetă epoci de-a rândul și deveni, în cele din urmă, păstrătorii sufletelor adormite a mii și mii de supraviețuitori adormiți. Ei pot servi astfel pe numeroase lumi diferite într-un sistem dat, din moment ce răspunsul reînvierii are loc pe lumile de palate.

113:6.10 (1247.8) Toți păzitorii personali și colectivi din sistemul Sataniei care s-au rătăcit în rebeliunea lui Lucifer trebuie să fie deținuți pe Ierusem până la judecata finală a rebeliunii, cu toate că mulți dintre ei se căiesc sincer de nebunia lor. Cenzorii Universali au luat deja, într-un mod discreționar, de la acești păzitori neascultători și infideli toate elementele depozitelor lor de suflete și au încredințat conservarea acestor realități morontiale păstrării seconafimilor voluntari.

7. Serafimii și cariera ascendentă

113:7.1 (1248.1) Prima deșteptare pe țărmurile lumii locuințelor marchează cu adevărat o dată în cariera unui muritor ascendent. Acolo îi vedeți voi efectiv, pentru prima dată, pe tovarășii angelici multă vreme iubiți și mereu prezenți ai zilelor voastre terestre. Acolo deveniți voi cu adevărat conștienți de identitatea și de prezența Veghetorului divin care a locuit atât de mult timp în mintea voastră de pe pământ. O asemenea experiență constituie o glorioasă deșteptare, o veritabilă înviere.

113:7.2 (1248.2) Pe sferele morontiale, serafimii însoțitori (sunt doi acolo) sunt în mod deschis tovarășii voștri. Acești îngeri nu numai că se asociază progresului vostru în cariera lumilor de tranziție, ajutându-vă în toate felurile posibile să dobândiți statutul morontial și spiritual, dar ei iau totodată ocazia de a avansa studiind ei înșiși în școlile complementare pentru serafimi evolutivi, întreținuți pe lumile palat.

113:7.3 (1248.3) Rasa umană a fost creată doar cu puțin inferioară tipurilor celor mai simple de ordine îngerești. De aceea, prima afectare din viața voastră morontială va fi să fiți asistenți ai serafimilor în munca imediată care vă așteaptă în momentul în care atingeți conștiința personalității după ce veți fi fost degajați de legăturile trupului.

113:7.4 (1248.4) Înainte de părăsirea lumilor locuințelor, toți ascendenții muritori vor avea asociați ori păzitori serafici permanenți. În cursul ascensiunii voastre a sferelor morontiale, păzitorii serafici sunt în cele din urmă cei a căror mărturie autentică decretele care certifică uniunea voastră eternă cu Ajustorul Gândirii. Îngerul și Ajustorul au stabilit împreună identitatea personalității voastre în calitate de copii ai trupului veniți din lumile timpului. Apoi, când atingeți maturitatea stării morontiale, îngerii voștri păzitori vă însoțesc prin Ierusem și prin lumile asociate de progres și de cultură ale sistemului. După aceea, ei merg cu voi pe Edentia și pe cele șaptezeci de sfere ale ei de viață socială înaintată. Ulterior, ei vă vor pilota până la Melchisedeci și vă vor urma în magnifica carieră a lumilor-sediu din univers. Iar când voi veți fi asimilat înțelepciunea și cultura Melchisedecilor, ei vă vor duce pe Salvington, unde vă veți găsi față în față cu Suveranul întregului Neadon. Acești ghizi serafici vă vor urma încă prin sectoarele, minore și majore ale suprauniversului, până la lumile de primire ale Uversei, și vor rămâne cu voi până în momentul final când un seconafim vă va purta în lunga călătorie către Havona.

113:7.5 (1248.5) Câțiva păzitori de destin atașați pelerinilor ascendenți în timpul carierei lor terestre îi urmează în parcursul lor prin Havona.

Ceilalți își iau un rămas bun temporar de la asociații lor umani de vreme lungă, iar apoi, în timp ce ascendenții traversează cercurile universului central, acești păzitori ai destinului străpung cercurile Serafingtonului. Ei vor fi pregătiți pe țărmurile Paradisului, atunci când asociații lor muritori se vor deștepta din cel din urmă somn temporar de tranzit în noile experiențe ale veșniciei. Acești serafimi ascendenți intră ulterior în diferite servicii ale corpului finalitar și ale Corpului Serafic al Desăvârșirii.

113:7.6 (1248.6) Omul și îngerul pot să fie sau să nu fie reuiniți în serviciul veșnic, dar, oricare ar fi locul unde sunt însărcinați serafimii, ei rămân întotdeauna în comunicare cu vechii lor pupili ai lumilor evolutive, muritorii ascendenți ai timpului. Asocierile intime și legăturile afectuoase ale tărâmurilor de origine umană nu sunt niciodată uitate, nici complet rupte. În epocile eterne, oamenii și îngerii vor coopera în serviciul divin așa cum au făcut-o în cariera din timp.

113:7.7 (1249.1) Pentru serafimi, modul cel mai sigur de a ajunge la Deitățile Paradisului constă în a călăuzi cu succes un suflet de origine evolutivă până la porțile Paradisului. De aceea, o afectare ca păzitor al destinului este postul serafic cel mai mult apreciat.

113:7.8 (1249.2) Numai păzitorii de destin sunt înrolați în corpurile primare sau în corpul de muritori al Finalității; iar aceste cupluri sunt lansate în aventura supremă a unității de identitate. Aceste două ființe au atins deja biunificarea lor spirituală pe Serafington înainte de a fi admise în corpul finalitar. În această experiență, cele două naturi îngerești, atât de complementare în toate funcțiunile din univers, devin cu adevărat două într-una, în spirit, în stadiul ultim având drept

consecință o nouă capacitate de primire a unui fragment non-Ajustor al Tatălui Paradisului și de fuzionare cu el. Astfel, unii dintre îngerii care vă iubesc și care vă erau asociați în timp, devin totodată asociații voștri finalitari în eternitate, copii ai Supremului și fii perfecți ai Tatălui Paradisului.

113:7.9 (1249.3) [Prezentat de un Conducător al Serafimilor staționați pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 113](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 115](#) >>

Capitolul 114

Guvernarea planetară a serafimilor

114:0.1 (1250.1) CEI Prea Înalți guvernează în împărățiile oamenilor cu ajutorul multor forțe și agenți celești, dar în principal prin intermediul serafimilor.

114:0.2 (1250.2) Astăzi la prânz, lista de apel a îngerilor planetari, păzitori, precum și de alt fel, de pe Urantia, cuprindea 501.234.619 cupluri de serafimi. Eu aveam sub ordinele mele două sute de oști serafice - 597.196.800 cupluri serafice, ori 1.194.393.600 îngeri individuali. Totuși, controlul nu a indicat decât 1.002.469.238. Urmează deci că 191.924.362 îngeri erau absenți din această lume pentru servicii privind transporturile, mesajele sau moartea. (Pe

Urantia există aproape tot atâția heruvimi cât serafimi, și sunt organizați într-un mod similar.)

114:0.3 (1250.3) Serafimii și heruvimii lor asociați se ocupă activ de detaliile guvernării supraumane a unei planete, în special pe lumile izolate în urma rebeliunii. Îngeri cu pricepere ajutați de mediani, funcționează pe Urantia ca veritabili slujitori supramateriali care execută ordinele guvernatorului general rezident și al tuturor asociațiilor și subordonaților lui. În calitate de clasă, serafimii ocupă multe alte posturi în afară de cele de păzitor individual sau colectiv.

114:0.4 (1250.4) Urantia nu este privată de o supraveghere adecvată și eficientă din partea conducătorilor sistemului ei, a constelației ei și a universului ei local, însă guvernarea ei planetară nu seamănă cu a nici unei alte lumi din sistemul Sataniei, nici chiar din tot Nebadonul.

Caracterul unic al planului vostru de supraveghere se datorează numărului de împrejurări neobișnuite:

114:0.5 (1250.5) 1. Statutul de modificare a vieții de pe Urantia.

114:0.6 (1250.6) 2. Situația critică care rezultă din rebeliunea lui Lucifer.

114:0.7 (1250.7) 3. Dezmembrările pricinuite de greșeala adamică.

114:0.8 (1250.8) 4. Neregularitățile care decurg din faptul că Urantia a fost una dintre lumile de manifestare ale Suveranului Universului.

Mihail din Nebadon este Prințul Planetar al Urantiei.

114:0.9 (1250.9) 5. Funcțiunea specială a celor douăzeci și patru de directori planetari.

114:0.10

(1250.10) 6. Instalarea pe planetă a unui circuit de arhangheli.

114:0.11

(1250.11)

7. Desemnarea mai recentă, ca Prinț Planetar vice-gerant, a lui Machiventa Melchisedec, întrupat odinioară pe Urantia.

1. Suveranitatea Urantiei

114:1.1 (1250.12) Suveranitatea originară a Urantiei era în sarcina suveranului sistemului Sataniei. El a delegat-o mai întâi unei comisii mixte de Melchisedeci și de Purtători ai Vieții, iar acest grup a operat pe Urantia până la sosirea Prințului Planetar numit în mod regulat. După căderea Prințului Caligastia, în epoca rebeliunii lui Lucifer. Urantia nu a avut o relație sigură și bine stabilită cu universul local și cu diviziunile lui administrative până când Mihail nu a desăvârșit manifestarea sa în trup, când a fost proclamat Prinț Planetar al Urantiei de către Uniunea de Zile. Această proclamare a fixat, în principiu pentru totdeauna, statutul lumii voastre în siguranță, însă în practică, Fiul Creator Suveran nu a făcut nimic pentru a administra personal planeta, atâta doar că el a stabilit pe Ierusem comisia celor douăzeci și patru de străvechi muritori ai Urantiei cu autoritatea de a-l reprezenta în guvernarea Urantiei și a tuturor celorlalte planete în carantină ale sistemului. Un membru al consiliului se află acum în permanență pe Urantia ca guvernator general rezident.

114:1.2 (1251.1)

Autoritatea vice-gerantului de acțiune în locul lui Mihail ca Prinț Planetar a fost recent conferită lui Machiventa Melchisedec, dar acest Fiu al universului local nu a luat nici cea mai

mică măsură de a modifica regimul planetar actual al administratorilor succesivi ai guvernatorilor generali rezidenți.

114:1.3 (1251.2) Este puțin probabil să se aducă vreo schimbare notabilă în guvernarea Urantiei în timpul prezentei dispensări, dacă Prințul Planetar vice-gerant nu vine să își asume responsabilitățile lui titulare. Unii dintre asociații noștri socotesc că, într-un viitor apropiat, planul care constă în trimiterea pe Urantia a unuia dintre cei douăzeci și patru de consilieri ca să activeze ca guvernator general va fi înlocuit prin sosirea oficială a lui Machiventa Melchisedec cu mandatul de vice-gerant al suveranității Urantiei. Ca Prinț Planetar în exercițiu, el va continua indubitabil să administreze planeta până la judecarea finală a rebeliunii lui Lucifer, și probabil chiar și până la epoca îndepărtată a ancorării planetei în lumină și viață.

114:1.4 (1251.3) Unii cred că Machiventa nu va veni să ia personal în mână treburile Urantiei înainte de sfârșitul prezentei distribuiri. Alții susțin că Prințul vice-gerant nu poate veni, ca atare, înainte ca Mihail să revină pe Urantia, așa cum a promis pe când era încă în trup. Încă alții, inclusiv povestitorul, se așteaptă ca Melchisedec să apară oricând din nou.

2. Consiliul Supervizorilor Planetari

114:2.1 (1251.4) Încă din epoca efuziunii lui Mihail pe lumea voastră, conducerea generală a Urantiei a fost încredințată pe Ierusem unui grup special compus din douăzeci și patru de urantieni de odinioară. Calificările pentru a face parte din această comisie ne sunt

necunoscute, dar noi am constatat că cei care au devenit membri ai ei au contribuit cu toții la extinderea suveranității Supremului în sistemul Sataniei. Prin natură, ei erau toți adevărați conducători atunci când operau pe Urantia. În afară de Machiventa Melchisedec, aceste calități de conducători au fost și mai sporite de experiența lumii locuințelor și completate prin pregătirea cetățeniei Ierusemului. Nominalizările membrilor consiliului celor douăzeci și patru sunt propuse de cabinetul lui Lanaforge, sprijinite de cei Prea Înalți ai Edentiei, aprobate de Santinela Afectată a Ierusemului și decise de Gabriel din Salvington conform ordinelor lui Mihail. Membrii numiți temporar au exact aceleași prerogative ca și membrii permanenți ai acestei comisii de supraveghetori speciali.

114:2.2 (1251.5) Acest consiliu de administratori planetari se ocupă cu precădere de supravegherea activităților Urantiei care rezultă din faptul că Mihail a efectuat manifestarea sa finală. Membrii săi sunt menținuți în contact strâns și imediat cu Mihail, grație activităților de legătură ale unei Strălucite Stele de Seară, aceeași ființă care l-a servit pe Iisus în timpul întregii sale manifestări de muritor.

114:2.3 (1252.1) În prezent, Ioan pe care l-ați numit „Botezătorul” este cel care prezidă atunci când consiliul este în sesiune pe Ierusem, dar cel care este, de drept, șef al consiliului este Santinela Afectată a Sataniei, reprezentantul direct și personal al Inspectorului Asociat al Salvingtonului și al Agentului Executiv Suprem al Orvontonului.

114:2.4 (1252.2) Membrii acestei aceeași comisii de străvechi Urantieni activează totodată cu titlu consultativ ca supervizori ai altor treizeci și șase de lumi ale sistemului izolate prin rebeliune. Ei fac un foarte prețios serviciu menținându-l pe Lanaforge, Suveranul

Sistemic, în contact strâns și plin de compasiune cu treburile acestor planete, care încă rămân mai mult sau mai puțin sub supracontrolul Părinților Constelației Norlatiadekului. Cu titlu individual, acești douăzeci și patru de consilieri se duc frecvent pe fiecare dintre planetele în carantină, și mai ales pe Urantia.

114:2.5 (1252.3) Fiecare dintre celelalte lumi izolate posedă o comisie consultativă similară și mai mult sau mai puțin numeroasă de membri care le-au locuit altădată, dar aceste alte comisii sunt subordonate unui grup de douăzeci și patru de străvechi ai Urantiei. Membrii acestui grup se interesează așadar de toate fazele progresului uman de pe fiecare dintre lumile în carantină ale Sataniei, dar ei se ocupă în special și în particular de bunăstarea și de înaintarea raselor umane ale Urantiei. Într-adevăr, ei nu supraveghează direct treburile nici unei planete în afară de Urantia, și nici chiar acolo, autoritatea lor nu este completă, făcând excepție în anumite domenii preocupate cu supraviețuirea muritorilor.

114:2.6 (1252.4) Nimeni nu știe cât timp vor continua în prezentul lor statut acești douăzeci și patru de consilieri ai Urantiei, detașați de programul regulat de activități universale. Fără nici o îndoială, ei își vor continua serviciul lor prezent până când se va produce, în statutul planetar, o schimbare precum sfârșitul unei dispensări, deplina preluare de putere de către Machiventa Melchisedec, judecata finală a rebeliunii lui Lucifer sau reapariția lui Mihail pe lumea efuziunii lui finale. Prezentul guvernator general rezident al Urantiei înclină să creadă că toți, în afară de Machiventa, ar putea fi eliberați pentru ascensiunea către Paradis, de îndată ce sistemul Sataniei va fi restabilit în circuitele constelației. Totuși, sunt curente și alte opinii.

3. Guvernatorul General Rezident

114:3.1 (1252.5) La fiecare sută de ani a timpului Urantiei, corpul celor douăzeci și patru de supraveghetori planetari ai Ierusemului desemnează unul dintre membrii săi pentru a rămâne pe lumea voastră și a activa ca delegat executiv, ca guvernator general rezident. În epoca în care se pregăteau aceste relatări, acest agent executiv a fost schimbat, și al douăzecilea care să asigure acest serviciu l-a înlocuit pe al nouăsprezecelea. Numele prezentului supraveghetor planetar nu vă este comunicat, tocmai din cauza tendinței excesive a muritorilor de a-i venera, chiar și de a-i deifica, pe compatrioții lor extraordinari și pe superiorii lor supraumani.

114:3.2 (1252.6) Guvernatorul general rezident nu are nici o autoritate personală efectivă pentru a dirija treburile lumii, decât în calitate de reprezentant al celor douăzeci și patru de consilieri ai Ierusemului. El activează în calitate de coordonator al administrației supraumane; el este șeful respectat și conducătorul universal recunoscut al ființelor celeste care își exercită funcția pe Urantia. Toate ordinele de oștiri îngerești îl consideră ca fiind directorul lor coordonator, în timp ce medianii reuniți (de pe când 1-2-3 primul a plecat pentru a deveni unul dintre cei douăzeci și patru de consilieri) îi consideră pe guvernatorii generali succesivi ca pe părinții lor planetari.

114:3.3 (1253.1) Deși guvernatorul general nu posedă autoritate efectivă și personală asupra planetei, el comunică în fiecare zi zeci de ordonanțe și decizii, care sunt acceptate ca finale de toate personalitățile interesate. El ține mult mai mult de un consilier patern

decât de un conducător tehnic. Sub anumite raporturi, el operează așa cum ar face-o un Prinț Planetar, dar administrarea sa se apropie mai mult de cea a Fiilor Materiali.

114:3.4 (1253.2) Guvernul Urantiei este reprezentat în consiliile Ierusemului potrivit unui aranjament conform căruia guvernatorul general, revenind pentru a servi, rămâne în calitate de membru temporar al cabinetului Prinților Planetari ai Suveranului Sistemic. Când Machiventa a fost desemnat ca Prinț vice-gerant, era de așteptat ca el să își ia imediat locul în consiliul Prinților Planetari din Satania, dar până acum, el nu a făcut nici un gest în acest sens.

114:3.5 (1253.3) Guvernul supramaterial al Urantiei nu menține relații organice foarte strânse cu unitățile superioare ale universului local. Într-un sens, guvernatorul general rezident reprezintă Salvingtonul precum și Ierusemul, de vreme ce el acționează în numele celor douăzeci și patru de consilieri care îl reprezintă direct pe Mihail și pe Gabriel; iar guvernatorul planetar, fiind un cetățean al Ierusemului, poate să opereze ca purtător de cuvânt al Suveranului Sistemului. Autoritățile constelației sunt reprezentate direct de un Fiu Vorondadek, observatorul Edentiei.

4. Preaînaltul Observator

114:4.1 (1253.4) Suveranitatea Urantiei este și mai complicată de faptul că altădată, la puțină vreme după rebeliunea planetară, guvernul Norlatiadekului a luat inițiativa discreționară de a exercita autoritatea planetară. Pe Urantia se mai găsește încă un Fiu Vorondadek,

observator pentru Preaînălții Edentiei și, în absența acțiunii directe din partea lui Mihail, însărcinat al suveranității planetare. Prezentul Preaînalt observator (și cândva regent) este al douăzeci și treilea aflat astfel în serviciu pe Urantia.

114:4.2 (1253.5) Anumite grupuri de probleme planetare rămân încă sub controlul Prea Înălților Edentiei, jurisdicția lor fiind exercitată în timpul rebeliunii lui Lucifer. Un fiu Vorondadek, observatorul Norlatiadekului, este cel care exercită autoritatea în aceste chestiuni și menține relații consultative foarte strânse cu supraveghetorii planetari. Comisarii rasiali sunt foarte activi pe Urantia, și diverșii șefi ai grupurilor lor sunt informal atașați observatorului Vorondadek rezident, care joacă, după ei, un rol de director consultativ.

114:4.3 (1253.6) În caz de criză, acest fiu Vorondadek al Edentiei, care ocupă actualmente un post de observație, ar fi șeful efectiv și suveran al guvernului, dar nu și pentru anumite chestiuni pur spirituale. (În aceste probleme exclusiv spirituale și în anumite chestiuni pur personale, autoritatea supremă pare cuvenită de drept arhanghelului comandant atașat cartierului general divizionar al ordinului de arhangheli recent stabilit pe Urantia.)

114:4.4 (1253.7) Un Preaînalt observator se bucură de puterea discreționară de a lua în mână guvernarea planetară în vremurile de criză gravă, iar analele relatează că acesta a fost cazul de treizeci de ori în istoria Urantiei. În aceste epoci, Preaînaltul Observator activează ca Preaînalt regent. El exercită atunci o autoritate indiscutabilă asupra tuturor miniștrilor și administratorilor care își au reședința pe planetă, făcând excepție numai organizația divizionară a arhanghelilor.

114:4.5 (1253.8) Regențele Vorondadekilor nu sunt specifice planetelor izolate după rebeliune, căci Preaînălții pot să intervină în orice clipă în chestiunile lumilor locuite, interpunând înțelepciunea superioară a conducătorilor constelației în treburile regatelor oamenilor.

5. Guvernul planetar

114:5.1 (1254.1) Administrarea actuală a Urantiei este într-adevăr greu de descris. Nu există guvernare oficială definită după liniile organizării universului, cu departamente legislative, executive și judiciare separate. Cei douăzeci și patru de consilieri formează grupul care se apropie cel mai mult de ramura legislativă a guvernului planetar. Guvernatorul general este un conducător executiv provizoriu și consultativ, Preaînaltul observator având drept de veto. Nici o putere judecătorească nu operează pe planetă cu o autoritate absolută - nu există decât comisii de conciliere.

114:5.2 (1254.2) Prin consimțământ reciproc, majoritatea problemelor care implică serafimi și mediani este tranșată de guvernatorul general. Totuși, în afara cazului în care guvernatorul general exprimă ordinele celor douăzeci și patru de consilieri, ordonanțele sale sunt toate supuse apelului pe lângă comisiile de conciliere, pe lângă autoritățile locale constituite pentru funcționarea planetară sau chiar și pe lângă Suveranul Sistemic al Sataniei.

114:5.3 (1254.3) Absența statului-major al unui Prinț Planetar și a regimului material al unui Fiu și al unei Fiice Adamici este parțial compensat de ajutorul special al serafimilor și de serviciile

excepționale ale medianilor. Absența Prințului Planetar este eficient compensată de prezența triunică a arhanghelilor, a Preaînaltului observator, precum și a guvernului general.

114:5.4 (1254.4) Acest guvern planetar, organizat de o manieră mai degrabă vagă și oarecum personală, este mai eficient decât s-a prevăzut, datorită câștigului de timp adus de asistența arhanghelilor și de circuitul lor mereu disponibil și atât de adesea utilizat în caz de urgență planetară sau de dificultăți administrative. Din punct de vedere tehnic, planeta este încă spiritual izolată în circuitele Norlatiadekului, însă, în caz de urgență, se poate acum evita această piedică folosind circuitul arhanghelilor. Bineînțeles, izolarea planetară are puțină importanță pentru muritorii individuali de când Spiritul Adevărului a fost răspândit peste fiecare trup, cu o mie nouă sute de ani în urmă.

114:5.5 (1254.5) Fiecare zi administrativă de pe Urantia începe printr-o întrunire consultativă la care asistă guvernul general, conducătorul planetar al arhanghelilor, Preaînaltul observator, supranafimul supervisor, șeful Purtătorilor Vieții rezidenți și ai oaspeților invitați dintre Fiii înălțați ai universului sau dintre anumiți vizitatori-studenți care se află în acel moment pe planetă.

114:5.6 (1254.6) Cabinetul administrativ direct al guvernului general se compune din doisprezece serafimi, conducătorii în exercițiu ai celor douăsprezece grupuri de îngeri speciali care operează ca directori supraumani imediați ai progresului și ai stabilității planetare.

6. Maeștrii Serafimi ai Supravegherii Planetare

114:6.1 (1254.7) Când primul guvernator general a sosit pe Urantia odată cu manifestarea Spiritului Adevărului, el era însoțit de douăsprezece grupuri de serafimi speciali, diplomați ai Serafingtonului, care au fost imediat însărcinați cu anumite servicii planetare particulare. Acești îngeri superiori sunt cunoscuți sub numele de maeștri serafimi de supraveghere planetară. Separat de supracontrolul Preaînaltului observator, ei sunt sub îndrumarea imediată a guvernatorului general rezident.

114:6.2 (1255.1) În vreme ce operează sub supravegherea generală a guvernatorului general rezident, aceste douăsprezece grupuri de îngeri își primesc ordinele direct de la consiliul serafic al celor doisprezece conducători în exercițiu ai fiecărui grup. Acest consiliu servește și în calitate de cabinet voluntar pentru guvernatorul general rezident.

114:6.3 (1255.2) În calitate de conducător planetar al serafimilor, eu prezidez acest consiliu de șefi serafici. Eu sunt un supernafim voluntar de ordin primar, servind pe Urantia ca succesor al celui care a fost cândva șeful oștilor de îngeri ale planetei, și care nu s-a prezentat la datorie în momentul secesiunii lui Caligastia.

114:6.4 (1255.3) Cele douăsprezece corpuri de maeștri serafimi de supraveghere planetară operează pe Urantia după cum urmează:

114:6.5 (1255.4) 1. *Îngerii epocii*. Ei sunt îngerii epocii în curs, grupul de dezlegare. Acești slujitori celești sunt însărcinați cu supravegherea

și cu dirijarea problemelor fiecărei generații, pentru ca ele să se insereze potrivit previziunilor în mozaicul perioadei pe durata căreia apar. Prezentul corp de îngeri ai epocii care servesc pe Urantia este al treilea grup afectat planetei în timpul prezentei dispensări.

114:6.6 (1255.5) 2. *Îngerii progresului*. Acești serafimi au sarcina de a inaugura progresul evolutiv al vârstelor sociale succesive. Ei încurajează dezvoltarea tendinței la progres, inerentă creaturilor evolutive. Ei lucrează fără încetare la stabilirea stării de lucruri așa cum ar trebui să fie. Grupul care este acum la datorie este al doilea de acest ordin afectat planetei.

114:6.7 (1255.6) 3. *Păzitorii religiei*. Ei sunt „îngerii Bisericii” care luptă cu înflăcărare pentru ceea ce este și pentru ceea ce a fost. Ei se străduiesc să mențină idealurile a ceea ce a supraviețuit, pentru a asigura siguranța tranzitului valorilor morale dintre două epoci. Ei formează contraponderea îngerilor progresului, căutând constant să transfere, de la o generație la următoarea, valorile nepieritoare ale străvechilor structuri demodate, în modele noi, și deci mai puțin cristalizate, de gândire și de conduită. Acești îngeri susțin formele spirituale, dar nu sunt sursa sectarismului excesiv și a absurdelor controversate sfâșietoare dintre persoanele fals religioase. Corpul acestor păzitori care funcționează în prezent pe Urantia este al cincilea care servește astfel.

114:6.8 (1255.7) 4. *Îngerii vieții naționale*. Ei sunt „îngerii cu trompete”, care dirijează înfăptuirile politice ale vieții naționale de pe Urantia. Grupul care asigură în prezent supracontrolul relațiilor internaționale este al patrulea de acest fel servind pe planetă. În

particular prin intermediul acestei diviziuni serafice „domnesc cei Prea Înalți în regatele oamenilor”.

114:6.9 (1255.8) 5. *Îngerii raselor*. Ei lucrează la conservarea raselor evolutive ale timpului, fără a ține seama de încurcăturile lor politice și de grupările religioase. Pe Urantia, se găsesc rămășițele a nouă rase umane care s-au contopit și s-au combinat pentru a forma popoarele din timpurile moderne. Acești serafimi atașați raselor sunt strâns asociați serviciului comisarilor rasiali. Grupul lor care locuiește în prezent pe Urantia este corpul original afectat planetei la puțin timp după ziua Rusaliilor.

114:6.10 (1255.9) 6. *Îngerii viitorului*. Ei sunt îngerii proiectelor, care prevăd o epocă viitoare și fac planuri pentru realizarea a ceea ce este mai bun dintr-o nouă epocă de reglementare în progres. Ei sunt arhitecții erelor succesive. Grupul care este acum pe planetă a funcționat ca atare de la începerea prezentei dispensări.

114:6.11 (1256.1) 7. *Îngerii iluminării*. Urantia primește în prezent ajutorul celui de-al treilea ei corp de serafimi consacrați dezvoltării educației planetare. Acești îngeri se ocupă de instruirea mentală și morală a indivizilor, a familiilor, a grupurilor, a școlilor, a comunităților, a națiunilor, precum și a tuturor raselor.

114:6.12 (1256.2) 8. *Îngerii sănătății*. Ei sunt slujitori serafici însărcinați cu ajutarea agenților umani consacrați promovării sănătății și prevenirii bolilor. Prezentul corp este al șaselea grup care servește astfel pe parcursul prezentei dispensări.

114:6.13 (1256.3) 9. *Serafimii căminului*. Urantia beneficiază în acest moment de serviciile celui de-al cincilea grup al acestui ordin de slujitori îngerești consacrați păstrării și avansării vieții căminelor, instituția fundamentală a civilizației umane.

114:6.14 (1256.4) 10. *Îngerii industriei*. Acest grup serafic se ocupă de stimularea dezvoltării industriale și de ameliorarea condițiilor economice printre popoarele Urantiei. El a fost înlocuit de șapte ori de la manifestarea lui Mihail.

114:6.15 (1256.5) 11. *Îngerii recreației*. Ei sunt serafimii care stimulează valorile jocului, ale umorului și ale odihnei. Ei caută mereu să ridice nivelul de divertisment al oamenilor și să promoveze astfel folosirea cea mai profitabilă a răgazului oamenilor. Prezentul corp este al treilea de acest ordin care slujește pe Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *Îngerii serviciului suprauman*. Ei sunt îngerii, serafimii însărcinați cu slujirea tuturor celorlalte vieți supraumane, temporare sau permanente de pe planetă. Acest corp a servit de la începerea prezentei dispensări.

114:6.17 (1256.7) Când aceste grupuri de maeștri serafimi au opțiuni diferite în materie de politică sau de procedură planetară, diferendele lor sunt în general arbitrate de guvernatorul general; toate ordonanțele acestuia din urmă sunt însă supuse apelului, potrivit naturii și gravității chestiunilor implicate în dezacord.

114:6.18 (1256.8) Nici unul dintre aceste grupuri îngerești nu exercită control direct sau arbitrar asupra domeniilor afectării lor. Ele nu pot controla în întregime problemele câmpurilor lor de acțiune respective,

dar le este îngăduit să manipuleze condițiile planetare și să asocieze circumstanțele astfel încât să influențeze favorabil sferele de activitate umană de care sunt atașați, și ei chiar realizează acest lucru.

114:6.19 (1256.9) Maeștrii serafimi de supraveghere planetară folosesc numeroase dispozitive pentru a-și executa misiunile. Ei operează în calitate de centre de schimb pentru idei, ca focalizatori pentru minte și ca promotori de proiecte. Ei sunt incapabili să introducă concepte noi și mai elevate în mintea umană, dar acționează adesea pentru intensificarea unui ideal deja apărut în intelectul uman.

114:6.20

(1256.10) În afară de aceste numeroase mijloace de acțiune pozitivă, maeștrii serafimi asigură progresul planetar contra pericolelor vitale prin mobilizarea, prin pregătirea și prin menținerea corpurilor de rezervă ale destinului. Principala funcțiune a acestor rezerviști este protejarea și progresul evolutiv contra unei prăbușiri. Ei reprezintă dispozitivul instalat de forțele celeste pentru a se înarma împotriva surprizelor; acest corp este garantul lor contra dezastrelor.

7. Corpurile de Rezervă ale Destinului

114:7.1 (1257.1) Corpurile de rezervă ale destinului se compun din cei vii, bărbați și femei, care au fost admiși în serviciul special al administrației supraumane a problemelor lumii. Acest corp cuprinde bărbați și femei din fiecare generație, aleși de îndrumătorii spirituali ai împărăției pentru a contribui la slujirea de îndurare și de înțelepciune pe lângă copiii timpului de pe lumile evolutive. În

executarea planurilor privitoare la ascensiune, regula generală este să începi să utilizezi această legătură a creaturilor volitive umane îndată ce ele sunt competente și demne de a-și asuma aceste responsabilități. În consecință, îndată ce bărbații și femeile apar pe scena acțiunii temporare cu o capacitate mentală suficientă, cu un statut moral adecvat și cu spiritualitatea cerută, ei sunt rapid atașați grupului celest apropiat de personalități planetare cu titlu de agenți umani de legătură, de asistenți muritori.

114:7.2 (1257.2) Când ființele umane sunt alese ca protectoare ale destinului planetar și devin indivizi-pivot în planurile urmărite de administratorii lumii, atunci conducătorul serafimilor planetari confirmă atașamentul lor temporar față de corpul serafic, și desemnează păzitorii personali ai destinului pentru a servi pe lângă acești muritori. Toți acești rezerviști au Ajustori conștienți de ei înșiși, și cea mai mare parte dintre ei operează în cercurile cosmice superioare de înfăptuire intelectuală și de realizare spirituală.

114:7.3 (1257.3) Muritorii țărâmului sunt aleși, pentru a servi în corpul de rezervă al destinului pe lumile locuite, din următoarele motive:

114:7.4 (1257.4) 1. Capacitatea specială în a fi pregătiți în taină pentru numeroasele misiuni de urgență posibile în conduita diverselor activități din treburile lumii.

114:7.5 (1257.5) 2. Consacrarea sinceră față de o cauză socială, economică, politică, spirituală sau de alt fel, dublată de o bunăvoință pentru a servi fără răsplată și fără semne de recunoștință umane.

114:7.6 (1257.6) 3. Posedarea unui Ajustor al Gândirii înzestrat cu o extraordinară varietate de talente, și care a avut probabil, înainte de a

veni pe Urantia, experiența de a fi înfruntat dificultățile planetare și de a fi luptat în situațiile critice în care o lume era amenințată.

114:7.7 (1257.7) Fiecare diviziune a serviciului celest planetar are dreptul la un corp de legătură compus din acești muritori care au statutul de rezerviști ai destinului. O lume locuită folosește în medie șaptezeci de corpuri ale destinului separate, care sunt în relație intimă cu conduita supraumană curentă a treburilor acestei lumi. Pe Urantia, există doisprezece corpuri de rezervă ale destinului, câte unul pentru fiecare dintre grupurile planetare de supraveghere serafică.

114:7.8 (1257.8) Cele douăsprezece grupuri urantiene de rezerviști ai destinului se compun din locuitori muritori ai sferei, care au fost formați pentru a ocupa numeroase poziții cheie pe pământ și sunt menținuți gata de acțiune în caz de urgență planetară. Ansamblul acestor corpuri cuprinde în prezent 962 de persoane. Corpul cel mai restrâns numără 41, iar cel mai numeros 172. Cu excepția a mai puțin de douăzeci de personalități de contact, membrii acestui grup unic nu au deloc conștiința de a fi fost pregătiți pentru a acționa eventual în anumite crize planetare. Acești rezerviști muritori sunt aleși de corpurile cărora ei le sunt respectiv atașați; ei sunt totodată instruiți și pregătiți în mintea lor profundă prin tehnica combinată a slujirii Ajustorului Gândirii și a păzitorului serafic. Foarte adesea, numeroase alte personalități celeste participă la această instruire inconștient; în toată această pregătire specială, medianii fac servicii prețioase și indispensabile.

114:7.9 (1258.1) Pe multe lumii, medianii secundari cel mai bine adaptați sunt capabili să stabilească în grade variabile contactul cu Ajustorii Gândirii ai anumitor muritori favorabil constituiți,

pătrunzând cu abilitate mintea în care locuiește Ajustorul. (Tocmai printr-o astfel de combinație fortuită de adaptare cosmică au fost materializate prezentele revelații în limba engleză pe Urantia.) Asemenea muritori ai lumilor evolutive, care oferă posibilități de contact, sunt mobilizați în numeroase corpuri de rezervă. Într-o oarecare măsură, grație acestor mici grupuri de personalități umane cu vederi către viitor se face că civilizația spirituală progresează, iar cei Prea Înalți pot să domnească în regatele oamenilor. Bărbații și femeile acestor corpuri de rezervă ale destinului au astfel diverse grade de contact cu Ajustorii lor cu ajutorul intermediar al creaturilor mediane; dar acești oameni sunt puțin cunoscuți tovarășilor lor, în afara rarelor crize sociale și situații spirituale critice în care aceste personalități de rezervă acționează pentru a împiedica prăbușirea culturii evolutive sau stingerea luminii adevărului viu. Pe Urantia, acești rezerviști ai destinului nu au fost decât rareori scoși în evidență în paginile istoriei umane.

114:7.10 (1258.2) Rezerviștii operează inconștient ca păstrători de cunoștințe planetare esențiale. De multe ori, la moartea unui rezervist, anumite date vitale ale minții sunt transferate de la rezervistul care murea la un succesor mai tânăr prin intermediul unei legături între cei doi Ajustori ai Gândirii ai lor. Nu încapă nici o îndoială că Ajustorii operează astfel, cu aceste corpuri de rezervă, în multe moduri care ne sunt necunoscute.

114:7.11 (1258.3) Pe Urantia, corpul de rezervă al destinului nu are conducător permanent, însă el își are propriile consilii permanente, care constituie organizația sa guvernamentală. Aceștia cuprind consiliul judecătoresc, consiliul autenticității istorice, consiliul legat

de suveranitatea politică, și multe altele. Din timp în timp, și conform organizării corpurilor de rezervă, aceste consilii permanente au numit șefi (muritori) titulari ai întregului corp de rezervă pentru o funcție specifică. Mandatul unor astfel de șefi rezerviști este în general o treabă de câteva ore, și se limitează la executarea unei sarcini precise și imediate.

114:7.12 (1258.4) În epoca adamiților și a andiților, corpul de rezervă al Urantiei a atins efectivul lui maxim. El s-a diminuat constant, în vreme ce sângele violet se dilua, și a trecut printr-un minim în preajma zilei de Rusalii; încă de pe atunci, el a început să crească regulat.

114:7.13 (1258.5) (Corpul de rezervă cosmic al cetățenilor Urantiei conștienți de univers cuprinde în prezent peste o mie de muritori care au, cu privire la cetățenia cosmică, o clarviziune care transcende pe departe sfera locuinței lor terestre, însă îmi este interzis să dezvălui adevărata natură a funcției acestui grup excepțional de ființe umane vii.)

114:7.14 (1258.6) Urantienii, care suferă o izolare spirituală relativă a lumii lor față de anumite circuite ale universului local, nu ar trebui să îngăduie acestei situații să le inducă un sentiment de abandon cosmic sau de orfelinat planetar. Există, pe planetă, o supraveghere supraumană foarte precisă și eficientă a problemelor lumii și a destinelor umane.

114:7.15 (1258.7) Este totuși adevărat că, în cel mai bun caz, voi nu puteți avea decât o slabă idee despre un guvern planetar ideal. Din vremurile de început ale Prințului Planetar, Urantia a suferit de pe

urma neîndeplinirii planului divin pregătit pentru creșterea sa mondială și pentru dezvoltarea sa rasială. Lumile loiale ale Sataniei nu sunt guvernate ca și Urantia. Cu toate acestea, în comparație cu celelalte lumi izolate, guvernul vostru planetar nu a făcut o impresie atât de proastă; se poate spune că este mai rău numai pe una sau două alte lumi, și puțin mai bine pe alte câteva, dar majoritatea se găsesc pe picior de egalitate cu voi.

114:7.16 (1259.1) În universul local nimeni nu pare a ști când va lua sfârșit statutul instabil al administrației voastre planetare.

Melchisedecii din Nebadon sunt înclinați să creadă că se vor produce puține schimbări în guvernarea și administrarea planetei până la cea de-a doua venire personală a lui Mihail pe Urantia. Este neîndoielnic că în momentul acela, dacă nu mai înainte, vor fi efectuate schimbări radicale în conducerea planetei. Cât despre natura acestor modificări în administrarea lumii, nimeni nu pare capabil de a emite nici măcar o ipoteză. În toată istoria lumilor locuite din universul Nebadonului, nu există precedent pentru un asemenea eveniment. Printre multele lucruri greu de înțeles privitoare la viitoarea guvernare a Urantiei, unul dintre cele mai importante este instalarea pe planetă a unui circuit și a unui cartier general divizionar de arhangheli.

114:7.17 (1259.2) Lumea voastră izolată nu este uitată în consiliile universului. Urantia nu este un orfan cosmic stigmatizat de un păcat și rupt, prin rebeliune, de vigilenta protecție divină. De la Uversa până la Salvington, și așa mai departe coborând până la Ierusem, și chiar și urcând spre Havona și Paradis, toată lumea știe că noi suntem aici. Voi ceilalți muritori, locuind în prezent pe Urantia, voi sunteți tot atât de afectuos îndrăgiți și tot atât de fidel păziți, și chiar mai mult, ca și

cum sfera voastră nu ar mai fi fost niciodată trădată de un Prinț Planetar fără credință. Rămâne veșnic adevărat că „Tatăl însuși vă iubește”.

114:7.18 (1259.3) [Prezentat de un Conducător al Serafimilor staționați pe Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 114](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 116](#) >>

Capitolul 115

Ființa Supremă

115:0.1 (1260.1) CU Dumnezeu Tatăl, marea relație este filiația. Cu Dumnezeu Supremul, înfăptuirea este condiția prealabilă pentru statut - trebuie să faci ceva precum și să fii ceva.

1. Relativitatea cadrelor conceptuale

115:1.1 (1260.2) Intelectele parțiale, incomplete și în evoluție ar fi neputincioase în universul principal, incapabile să formeze chiar și cel mai rudimentar tipar rațional de gândire, dacă orice minte, superioară sau inferioară, nu ar avea aptitudinea înnăscută de a forma un *cadru universal* în care ea să poată gândi. Dacă mintea nu poate ajunge la

concluzii veritabile și nu poate pătrunde până la originile veritabile, ea va fi infailibil determinată să închipuie concluzii și să născocească origini, pentru a avea un mijloc de a gândi logic în cadrul acestor ipoteze create în mod mental. Astfel de cadre universale pentru gândirea creaturilor sunt indispensabile operațiunilor intelectuale raționale însă, fără nici o excepție, ele sunt într-un grad mai mic sau mai mare, eronate.

115:1.2 (1260.3) Cadrele conceptuale ale universului nu sunt decât relativ adevărate. Ele sunt utile eșafodaje care trebuie în cele din urmă să cedeze locul expansiunii înțelegerii cosmice crescânde. Modurile de a înțelege adevărul, frumusețea și bunătatea, moralitatea, etica, datoria, iubirea, divinitatea, originea, existența, scopul, destinul, timpul spațiul și chiar și Deitatea, nu sunt decât relativ juste.

Dumnezeu este cu mult, mult mai mult decât un Tată, dar Tatăl este cea mai înaltă concepție umană despre Dumnezeu. Cu toate acestea, descrierea sub forma Tată-Fiu a relațiilor dintre Creator și creatură va fi sporită prin concepțiile supraumane despre Deitate la care s-a ajuns în Orvonton, în Havona și în Paradis. Omul este obligat să gândească într-un cadru universal de muritor, dar aceasta nu înseamnă că el nu poate să-și imagineze alte cadre mai elevate, în interiorul cărora gândirea poate să aibă loc.

115:1.3 (1260.4) Cu scopul de a facilita înțelegerea umană a universului universurilor, noi am numit diversele nivele ale realității cosmice finite, absonite și absolute. Dintre ele, numai cel absolut este etern fără calificare, cu adevărat existențial. Cele absonite și cele finite sunt derivate, modificări, calificări și atenuări ale realității absolute, originare și primordiale ale infinității.

115:1.4 (1260.5) Domeniile finitului există în virtutea planului etern al lui Dumnezeu. Creaturile finite, superioare și inferioare, pot să propună teorii, ceea ce au și făcut, asupra necesității finitului în economia cosmică, dar, în ultimă instanță, finitul există pentru că așa a vrut Dumnezeu. Nu se poate explica universul, și o creatură finită nu poate oferi un motiv rațional pentru propria sa existență individuală, fără a face apel la actele anterioare și la voința preexistentă a ființelor ancestrale, Creatori sau procreatori.

2. Baza absolută a supremației

115:2.1 (1261.1) Din punct de vedere existențial, nu se poate întâmpla nimic nou în nici una dintre galaxii, căci desăvârșirea infinității inerente lui EU SUNT este veșnic prezentă în cele șapte Absoluturi, ea este funcțional asociată în triunități, și este asociată într-un mod transmisibil în triodități. Dar faptul că infinitatea este astfel existențial prezentă în aceste asocieri absolute nu face deloc imposibilă realizarea de noi experiențe cosmice. Din punct de vedere al creaturilor finite, infinitatea conține mulți factori potențiali, elemente comportând o posibilitate viitoare mai degrabă decât o actualitate prezentă.

115:2.2 (1261.2) Valoarea este un element unic în realitatea universului. Noi nu înțelegem modul în care valoarea unui lucru infinit și divin ar putea să fie sporită, dar descoperim că *semnificațiile* pot fi modificate, dacă nu sporite, chiar și în relațiile Deității infinite.

Pentru universurile experiențiale, chiar și valorile divine sunt sporite, ca actualități, printr-o înțelegere lărgită a semnificațiilor realității.

115:2.3 (1261.3) Tot planul creației și al evoluției universale de pe toate nivelele experiențiale este aparent o problemă de conversie a potențialelor în actuale; iar această transmutare are de-a face deopotrivă cu domeniul potenței spațiale, al potenței mentale, și al potenței spirituale.

115:2.4 (1261.4) Metoda aparentă prin care posibilitățile cosmosului sunt aduse în existența efectivă variază de la nivel la nivel. În finit, aceasta este evoluția experiențială, iar în absonit ea este exteriorizarea experiențială. Infinitatea existențială include desigur totul fără rezervă, și chiar această atotinclusivitate trebuie, neapărat, să înglobeze chiar și posibilitatea de a face experiențe evolutive finite. Iar posibilitatea unei asemenea creșteri experiențiale devine o actualitate universală prin relațiile triodităților care vin în contact cu Supremul, și îl pătrund.

3. Originarul, actualul și potențialul

115:3.1 (1261.5) Cosmosul absolut este din punct de vedere conceptual fără limite. A defini întinderea și natura acestei realități echivalează cu a da calificări infinității și a atenua conceptul pur al eternității. Ideea de infinit-etern, de etern-infinit, este necalificată în întindere și absolută în fapt. Nici o limbă a Urantiei, trecută, prezentă sau viitoare, nu este adecvată pentru a exprima realitatea infinității sau infinitatea realității. Omul, creatură finită într-un cosmos infinit,

trebuie să se mulțumească cu imagini deformate și cu concepții înguste despre această existență fără limite, fără hotare, fără început și fără sfârșit, care depășește realmente facultățile lui de înțelegere.

115:3.2 (1261.6) Mentea nu poate niciodată spera să priceapă conceptul unui Absolut fără a încerca mai întâi să fracționeze unitatea acestei realități. Mentea unifică toate divergențele, dar, în absența totală a divergențelor, mintea nu găsește nici o bază pentru a încerca să formuleze concepte comprehensibile.

115:3.3 (1261.7) Starea statică primordială a infinității necesită o segmentare înaintea oricărei încercări umane de a o înțelege.

Infinitatea comportă o unitate a cărei expresie, în aceste pagini, a fost EU SUNT-ul - primul postulat al minții creaturilor. Însă o creatură nu va putea niciodată să înțeleagă cum se face că această unitate devine o dualitate, o triunitate și o diversitate, în timp ce rămâne totuși o unitate necalificată. Omul întâmpină o problemă similară atunci când se oprește pentru a contempla Deitatea nedivizată a Trinității alături de personalizarea multiplă a lui Dumnezeu.

115:3.4 (1262.1) Doar depărtarea omului față de infinitate este ceea ce îl face să exprime acest concept într-un singur cuvânt. Pe de o parte infinitatea este UNITATE, iar pe de altă parte ea este DIVERSITATE fără sfârșit și fără limite. Observată de către inteligențe finite, infinitatea este cel mai mare paradox al filozofiei creaturilor și al metafizicii finite. Cu toate că, în experiența adorării, natura spirituală a omului se extinde până la Tatăl care este infinit, maximul capacității sale intelectuale de înțelegere nu depășește concepția de Ființă Supremă. Dincolo de Suprem, conceptele sunt din ce în ce mai mult

nume, și tot mai puțin desemnări veritabile ale realității; ele devin tot mai mult proiecția spre suprafinis a înțelegerii finite a creaturii.

115:3.5 (1262.2) O concepție fundamentală despre nivelul absolut implică un postulat din trei faze:

115:3.6 (1262.3) 1. *Originarul*. Conceptul necalificat al Primei Surse-Centru, manifestarea inițială a EU SUNT-ului în care își află originea întreaga realitate.

115:3.7 (1262.4) 2. *Actualul*. Uniunea celor trei absoluturi ale actualității, A Doua Sursă-Centru, a Treia și cea Paradisiacă. Această trioditate a Fiului Etern, a Spiritului Infinit și a Insulei Paradisului constituie revelația actuală a originalității Primei Surse-Centru.

115:3.8 (1262.5) 3. *Potențialul*. Uniunea celor trei absoluturi ale potențialității, Absolutul Deității, Absolutul Necalificat și Absolutul Universal. Această trioditate a potențialității existențiale constituie revelația potențială a originalității Primei Surse-Centru.

115:3.9 (1262.6) Interasocierea Originalului, a Actualului și a Potențialului produce tensiunile interioare ale infinității, care se traduc prin posibilitatea tuturor creșterilor universului; iar creșterea este natura Septuplului, a Supremului și a celui Ultim.

115:3.10 (1262.7) În asocierea Absolutului Deității, a Absolutului Necalificat și a Absolutului Universal, potențialitatea este absolută în vreme ce actualitatea este emergentă. În asocierea Surselor Centru a Doua, a Treia și Paradisiacă, actualitatea este absolută în timp ce potențialitatea este emergentă. În originalitatea Primei Surse-Centru nu putem spune de actualitate sau de potențialitate nici că sunt existente nici că sunt emergente - *Tatăl este*.

115:3.11 (1262.8) Din punct de vedere al timpului, Actualul reprezintă ceea ce a fost și ceea ce este; Potențialul este ceea ce devine și ceea ce va fi; Originarul este ceea ce este. Din punct de vedere al eternității, deosebiriile dintre Originar, Actual și Potențial nu apar în felul acesta. Aceste calități triunice nu se disting astfel pe nivelele eternității paradisiace. În eternitate, totul este - atâta doar că nu a fost revelat totul în timp și în spațiu.

115:3.12 (1262.9) Din punct de vedere al creaturilor, actualitatea este substanță, iar potențialitatea este capacitate. Actualitatea există în centru, și de acolo ea se dezvoltă în infinitatea periferică; potențialitatea pleacă de la periferia înfinității către interior și converge în centrul tuturor lucrurilor. Originarul este ceea ce mai întâi cauzează, iar apoi echilibrează dubbele mișcări ale ciclului realității, acolo unde potențialele se metamorfozează în actuale, și unde actualele existente iau un caracter potențial.

115:3.13

(1262.10) Cele trei Absoluturi ale potențialității operează pe nivelul pur etern al cosmosului; ele nu funcționează deci niciodată ca atare pe nivelele subabsolute. Pe nivelele descendente ale realității, trioditatea potențialității se manifestă cu cel Ultim și asupra celui Suprem. Este posibil ca potențialul să nu reușească să se actualizeze în timp în parte și pe nivelele absolute, dar niciodată în ansamblu. Voia lui Dumnezeu prevalează până la urmă; ea nu prevalează întotdeauna la nivelul individual, dar prevalează invariabil în ceea ce privește ansamblul.

115:3.14 (1263.1) În trioditatea actualității elementele existente ale cosmosului își au centrul lor; fie că este vorba de spirit, de minte sau de energie, toate sunt centrate în această asociere a Fiului, a Spiritului

și a Paradisului. Personalitatea Fiului spiritual este maestrul arhetip pentru toate personalitățile din toate universurile. Substanța Insulei Paradisului este maestrul arhetip, Havona fiind o perfectă revelație a sa, iar suprauniversul o revelație pe cale de perfecționare. Autorul Comun este sursa care, totodată, activează mental energia cosmică, transformă în concepte scopurile spirituale, și integrează cauzele și efectele matematice ale nivelelor materiale cu intențiile și mobilurile volitive ale nivelului spiritual. Într-un univers finit și pentru un univers finit, Fiul, Spiritul și Paradisul operează în cel Ultim și asupra Ultimului după cum este condiționat și calificat în Suprem.

115:3.15 (1263.2) Actualitatea (Deității) este ceea ce omul caută în ascensiunea sa către Paradis. Potențialitatea (divinitatea umană) este ceea ce omul face să apară în această căutare. Originalul este ceea ce face posibilă coexistența și integrarea omului actual, a omului potențial și a omului etern.

115:3.16 (1263.3) Dinamica finală a cosmosului ține de transferul continuu al realității de la potențialitate la actualitate. În teorie, s-ar putea să fie un capăt pentru această metamorfoză, dar, în fapt, lucrul acesta este imposibil, dat fiind că Potențialul și Actualul sunt ambele încercuite în Original (în EU SUNT), iar această identificare face veșnic imposibilă fixarea unei limite dezvoltării progresive a universului. Tot ceea ce este identificat cu EU SUNT-ul nu poate niciodată înceta să progreseze, căci actualitatea potențialurilor lui EU SUNT este absolută, și tot așa este și potențialitatea actualurilor lui EU SUNT. Actualele vor deschide întotdeauna noi căi pentru ca potențialurile, până aici imposibile, să se realizeze - nu numai că fiecare decizie umană actualizează o nouă realitate în experiența

umană, ci ea deschide, de asemenea, o nouă capacitate de creștere umană. În fiecare copil trăiește un om, și în fiecare om matur cunoscător de Dumnezeu rezidă cel care progresează morontial.

115:3.17 (1263.4) O stare statică în creștere nu poate să apară niciodată în cosmosul total, din moment ce baza creșterii - actualurile absolute - este necalificată și de vreme ce posibilitățile de creștere - potențialurile absolute - sunt nelimitate. În practică, filozofii universului au ajuns la concluzia că nu există nimic care să se poată considera ca o *încheiere*.

115:3.18 (1263.5) Din punct de vedere restrâns, există în realitate multe sfârșituri, terminări de activitate; dar, dintr-un punct de vedere mai larg de pe un nivel superior al universului, nu este nimic care să se sfârșească; nu sunt decât tranziții de la o fază de dezvoltare la o alta. Cronologia majoră a maestrului univers are legătură cu diversele vârste universale: vârstele Havonei, ale suprauniversului și ale universurilor exterioare. Totuși, chiar și aceste diviziuni fundamentale de relații secvențiale, nu pot fi decât borne relative pe marele drum fără sfârșit al eternității.

115:3.19 (1263.6) Pătrunderea finală a adevărului, a frumuseții și a bunătății Ființei Supreme nu ar putea decât să deschidă, creaturii în progres, aceste calități absonite ale divinității ultime care depășește nivelele conceptuale ale adevărului, ale frumuseții și ale bunătății.

4. Sursele realității supreme

115:4.1 (1263.7) Orice considerare a *originilor* lui Dumnezeu cel Suprem trebuie să înceapă cu Trinitatea Paradisului, căci Trinitatea este Deitatea originară, în vreme ce Supremul este o Deitate derivată. Orice considerare a *creșterii* Supremului trebuie să țină cont de trioditățile existențiale, căci ele înglobează toată actualitatea absolută și toată potențialitatea infinită (în conjuncție cu Prima Sursă-Centru). Cât despre Supremul evolutiv, el este focarul culminant și personal volitiv al transmutări - al transformării - potențialelor în actuale în și pe nivelul finit al existenței. Cele două triodități, cea actuală și cea potențială, înglobează totalitatea relațiilor reciproce de creștere din universuri.

115:4.2 (1264.1) Sursa Supremului se găsește în Trinitatea Paradisului - Deitatea eternă, actuală și nedivizată. Supremul este mai întâi de toate o persoană-spirit, iar această persoană-spirit este o ramură ieșită din trunchiul Trinității. Însă Supremul este în al doilea rând o Deitate a creșterii - a creșterii evolutive - iar această creștere provine din cele două triodități, cea actuală și cea potențială.

115:4.3 (1264.2) Dacă este dificil de înțeles că trioditățile infinite pot să funcționeze pe nivelul finit, remarcăți că până și infinitatea lor trebuie să conțină în ea însăși potențialitatea finitului. Infinitatea înglobează toate lucrurile, de la existența finită cea mai umilă și cea mai condiționată până la realitățile necondiționat absolute cele mai elevate.

115:4.4 (1264.3) Este mai puțin greu de înțeles că infinitul conține finitul pentru a pricepe cum este acest infinit efectiv manifestat în acest finit. Dar Ajustorii Gândirii care locuiesc în oameni sunt una dintre dovezile eterne că chiar și Dumnezeu absolut (ca absolut)

poate să stabilească un contact direct cu cele mai umile și cele mai insignifiante creaturi volitive din univers, și el îl stabilește efectiv.

115:4.5 (1264.4) Trioditățile care înglobează colectiv actualul și potențialul se manifestă pe nivelul finit în conjuncție cu Ființa Supremă. Tehnica acestor manifestări este atât directă, cât și indirectă: directă în măsura în care relațiile triodității se repercutează direct în Suprem, și indirectă în măsura în care ele provin de la nivelul exteriorizat al absonitului.

115:4.6 (1264.5) Realitatea Supremului, care este totalul realității finitului, este în curs de creștere dinamică între potențialurile necalificate ale spațiului exterior și actualurile necalificate din centrul tuturor lucrurilor. Domeniul finit devine astfel un fapt prin cooperarea agenților absoniți ai Paradisului și ai Personalităților Creatoare Supreme ale timpului. Actul de a face să se maturizeze posibilitățile calificate ale celor trei mari Absoluturi potențiale este funcțiunea absonită a Arhitecților Maestrului Univers și a asociațiilor lor transcendentali. Când aceste eventualități au ajuns la un anumit punct de maturizare, Personalitățile Creatoare Supreme se ivesc din Paradis pentru a aborda sarcina multimilenară de a aduce universul în evoluție la o existență faptică.

115:4.7 (1264.6) Creșterea Supremației decurge din triodități; persoana-spirit a Supremului decurge din Trinitate; însă prerogativele puterii celui Atotputernic se întemeiază pe succesul divinității Dumnezeului Septuplu, în vreme ce joncțiunea prerogativelor de putere a Atotputernicului Suprem cu persoana-spirit a lui Dumnezeu Supremul se efectuează grație ajutorului Autorului Comun. Acesta

din urmă este cel care dăruiește mintea Supremului ca factor de conjuncție în această Deitate evolutivă.

5. Poziția Supremului în raport cu trinitatea paradisului

115:5.1 (1264.7) Ființa Supremă depinde absolut de existența și de acțiunea trinității Paradisului pentru realitatea naturii sale personale și spirituale. În timp ce creșterea Supremului este o problemă a relațiilor de triodități, personalitatea-spirit a lui Dumnezeu Supremul depinde și provine de la Trinitatea Paradisului. Aceasta din urmă subzistă întotdeauna ca sursă-centru absolută de stabilitate infinită și perfectă în jurul căreia creșterea evolutivă a Supremului se dezvoltă progresiv.

115:5.2 (1265.1) Funcțiunea Trinității este legată de cea a Supremului, căci Trinitatea funcționează pe toate nivelele, (pe totalitatea acestora) inclusiv pe nivelul funcțiunii Supremației. Însă, la fel cum epoca Havonei cedează locul epocii suprauniversurilor, tot astfel acțiunea care se poate discerne a Trinității în calitate de creatoare imediată cedează locul actelor creatoare ale copiilor Deităților Paradisului.

6. Poziția Supremului în raport cu trioditățile

115:6.1 (1265.2) Trioditatea actualității continuă să funcționeze direct în epocile posterioare Havonei; gravitația Paradisului pricepe unitățile de bază ale existenței materiale; gravitația spirituală a Fiului Etern acționează direct asupra valorilor fundamentale ale existenței spirituale; iar gravitația mentală a Autorului Comun pune stăpânire infailibil pe toate semnificațiile vitale ale existenței intelectuale

115:6.2 (1265.3) Însă, pe măsură ce fiecare stadiu creativ își extinde activitatea în spațiul neexplorat, funcțiile sale și existența sa se găsesc din ce în ce mai departe de acțiunea directă a forțelor creatoare și a personalităților divine care se află în amplasamentul central - Insula absolută a Paradisului și Deitățile infinite rezidente acolo. Aceste nivele succesive de existență cosmică devin așadar tot mai dependente de dezvoltările din interiorul celor trei Absoluturi ale potențialității infinității.

115:6.3 (1265.4) Ființa Supremă înglobează posibilități de slujire cosmică care nu sunt aparent manifestate în Fiul Etern, în Spiritul infinit, sau în realitățile nepersonale ale Insulei Paradisului. Această afirmație este făcută ținând cum se cuvine seama de caracterul absolut al acestor trei actualități fundamentale, dar creșterea Supremului nu este fondată numai pe actualitățile Deității și ale Paradisului, ci participă totodată la dezvoltările interioare ale Absolutului Deităților, ale Absolutului Universal și ale Absolutului Necalificat.

115:6.4 (1265.5) Supremul nu numai că crește pe măsură ce Creatorii și creaturile universurilor în evoluție ajung să se asemene lui Dumnezeu, dar această Deitate finită face și experiența unei creșteri care rezultă din stăpânirea posibilităților finite ale marelui univers de către creaturi și Creatori. Mișcarea Supremului este dublă: în

intensitate către Paradis și Deitate, iar în întindere către nemărginirea Absoluturilor de potențial.

115:6.5 (1265.6) În cursul prezentei vârste a universului, această dublă mișcare se revelează în personalitățile descendente și ascendente ale marelui univers. Personalitățile Creatoare Supreme, precum și toți divinii lor asociați, reflectă mișcarea centrifugă și divergentă a Supremului, în timp ce pelerinii ascendenți ai celor șapte suprauniversuri indică tendința centripetă și convergentă a Supremației.

115:6.6 (1265.7) Deitatea finită caută întotdeauna o dublă corelație interioară către Paradis și Zeitățile lui, și exterioară către infinitate și Absoluturile care se găsesc conținute în ea. Puternica erupție a divinității creative a Paradisului care se personalizează în Fii Creatori și își manifestă puterea în controlorii de putere, indică o vastă revărsare a Supremației peste domeniile potențialității, în vreme ce interminabila procesiune a creaturilor ascendente ale marelui univers asistă la puternicul imbold interior al Supremației către unitatea cu Deitatea paradisului.

115:6.7 (1265.8) Ființele umane au învățat că mișcarea invizibilului poate uneori să fie zărită prin observarea efectului ei asupra vizibilului. Cât despre noi în universuri, am învățat de multă vreme să detectăm mișcările și tendințele Supremației observând modul în care aceste evoluții se repercutează în personalitățile și în tiparele marelui univers.

115:6.8 (1266.1) Fără a fi siguri de aceasta, noi credem că Supremul, ca reflecție finită a Deității Paradisului, a pornit o înaintare eternă în spațiul exterior. Totuși, în calitate de calificare a celor trei Absoluturi

potențiale ale spațiului exterior, această Ființă Supremă caută perpetuu coerența paradisiacă. Iar această dublă mișcare pare să fie responsabilă de cea mai mare parte a activităților fundamentale din universurile organizate în prezent.

7. Natura Supremului

115:7.1 (1266.2) În Deitatea Supremului, Tatăl-EU SUNT a reușit să se elibereze relativ complet de limitările inerente unui statut infinit, unei existențe eterne și unei deplinătăți a naturii. Dar Dumnezeu cel Suprem nu a putut fi degajat de toate limitările existențiale decât devenind supus calificărilor experiențiale ale unei funcțiuni universale. Atingând capacitatea de experiență, Dumnezeu finit este totodată supus necesității de a o dobândi; reușind să se elibereze de eternitate, Atotputernicul întâmpină barierele timpului; iar Supremul nu a putut cunoaște creșterea și dezvoltarea decât ca o consecință a unei existențe parțiale și a unei naturi nedesăvârșite - aceea a unei ființe neabsolute.

115:7.2 (1266.3) Toate acestea trebuie să fie conforme planului Tatălui care a întemeiat progresul finit pe efort, înfăptuirea creaturii pe perseverență, și dezvoltarea personalității pe credință. Ordonând astfel evoluția-experiență a Supremului, Tatăl a făcut posibil, creaturilor finite, să existe în universuri și să atingă cândva, prin înaintare experiențială, divinitatea și Supremația.

115:7.3 (1266.4) Toată realitatea, inclusiv Supremul și chiar Ultimul, cu excepția valorilor necalificate ale celor șapte Absoluturi, este

relativă. Faptul Supremației este fondat pe puterea Paradisului, pe personalitatea Fiului și pe acțiunea Asociatului, dar creșterea Supremului este legată de Absolutul Deității, de Absolutul Necalificat și Absolutul Universal. Și această Deitate sintetizatoare și unificatoare - Dumnezeu Supremul - este personificarea umbrei finite proiectate peste marele univers de unitatea infinită a naturii insondabile a Tatălui Paradisului, Prima Sursă-Centru.

115:7.4 (1266.5) În măsura în care trioditățile operează direct pe nivelul finit, ele intră în contact cu Supremul, care este focalizarea Deității și totalizarea cosmică a calificărilor finite ale naturilor Absolutului Actual și ale Absolutului Potențial.

115:7.5 (1266.6) Se consideră că Trinitatea Paradisului este inevitabilitatea absolută. Cei Șapte Spirite Principale sunt aparent inevitabilitățile Trinității. Actualizarea Supremului în putere-minte-spirit-personalitate trebuie să fie inevitabilitatea evoluției.

115:7.6 (1266.7) Dumnezeu Supremul nu pare să fi fost inevitabil în infinitatea necalificată, însă el pare a fi pe toate nivelele de relativitate. Supremul este indispensabil pentru a focaliza, a rezuma și a îngloba experiența evolutivă, unificând eficient, în natura sa de Deitate, rezultatele acestei lumi de percepție a realității. El pare să realizeze toate acestea cu scopul de a contribui la apariția exteriorizării inevitabile, manifestarea supraexperiențială și suprafinită a Dumnezeului cel Ultim.

115:7.7 (1267.1) Nu se poate aprecia pe deplin Ființa Supremă decât luând în considerare sursa sa, funcțiunea sa și destinul său: relațiile sale cu Trinitatea care îi este origine, universul de activitate și Trinitatea ultimă a destinului imediat.

115:7.8 (1267.2) Totalizând factorii de experiență evolutivă, Supremul leagă finitul cu absonitul, la fel cum mintea Autorului Comun integrează divina spiritualitate a Fiului personal cu energiile imuabile ale arhetipului Paradisului, și cum prezența Absolutului Universal unifică stimularea Deității cu reactivitatea Necalificatului. Această unitate trebuie să fie o revelație a muncii nevăzute a unității originale a Primei Cauze Tată și a primului Arhetip Sursă ale tuturor lucrurilor și ale tuturor ființelor.

115:7.9 (1267.3) [Prezentat de un Puternic Mesager aflat în sejur temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 115](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 117](#) >>

Capitolul 116

Atotputernicul suprem

116:0.1 (1268.1) DACĂ omul ar recunoaște că Creatorii săi - supervizorii imediați - sunt finiți, fiind în același timp divini, și că Dumnezeu timpului și al spațiului este o Deitate în evoluție și neabsolută, contradicțiile inegalităților temporale vor înceta să mai fie profunde paradoxuri religioase. Credința religioasă nu ar mai fi prostituată pentru a spori suficiența celor avuți, și a servi doar la încurajarea unei resemnări stoice în nefericitele victime ale privațiunilor sociale.

116:0.2 (1268.2) Când se examinează distinsa perfecțiune a sferelor Havonei, este atât rezonabil, cât și logic să crezi că ele au fost făcute de un Creator perfect, infinit și absolut. Cu aceeași rațiune și cu aceeași logică, orice persoană onestă, observând tumultul,

imperfecțiunile și nedreptățile Urantieii ar fi forțată să conchidă că lumea voastră a fost făcută și se găsește condusă de Creatori subabsoluți, preinfiniți și altfel decât perfecți.

116:0.3 (1268.3) Creșterea experiențială implică o asociere între creatură și Creator - Dumnezeu și omul în asociere. Creșterea este semnul distinctiv al Deității experiențiale: nu a existat nici o creștere a Havonei; Havona există și a existat întotdeauna; este un univers existențial ca și Dumnezeii eterni care sunt sursa sa. În schimb, creșterea caracterizează marele univers.

116:0.4 (1268.4) Atotputernicul Suprem este o Deitate vie și evoluândă de putere și de personalitate. Domeniul său prezent, marele univers, este de asemenea un tărâm în creștere a puterii și personalității. Destinul Atotputernicului Suprem este perfecțiunea, însă experiența sa prezintă înglobează elementele de creștere și de statut incomplet.

116:0.5 (1268.5) Ființa Supremă își exercită mai întâi funcțiunile în universul central în calitate de personalitate spirituală, iar apoi în marele univers în calitate de Dumnezeu Atotputernicul, o personalitate a puterii. Funcțiunea următoare a Supremului, în universul principal, este actualmente latentă și nu există decât sub forma unui potențial mental necunoscut. Nimeni nu știe exact ce va revela această a treia dezvoltare a Ființei Supreme. Unii cred că în momentul în care suprauniversurile vor fi ancorate în lumină și în viață, Supremul va opera începând de la Uversa ca suveran atotputernic și experiențial al marelui univers, extinzându-și în același timp puterea ca super-atotputernic al universurilor exterioare. Alții își închipuie că al treilea stadiu al Supremației va implica al treilea nivel

de manifestare al Deității. În realitate, nici unul dintre noi nu știe nimic despre aceasta.

1. Mentea Supremă

116:1.1 (1268.6) Experiența personalității fiecărei creaturi evoluând este o fază de experiență a Atotputernicului Suprem. Aservirea inteligentă a fiecărui segment fizic de supraunivers face parte din controlul crescând al Atotputernicului Suprem. Sinteza creativă de putere și de personalitate este o parte a impulsului creativ al Minții Supreme; ea este, de asemenea, însăși esența creșterii evolutive a unității în Ființa Supremă.

116:1.2 (1269.1) Mentea Supremă are drept funcție unirea atributelor de putere și de personalitate ale Supremației. Rezultatul evoluției desăvârșite a Atotputernicului Suprem va fi o Deitate unificată și personală - și nu o asociere de attribute divine vag coordonate. Într-o perspectivă mai largă, nu va fi nici un Atotputernic în afara Supremului, nici vreun Suprem în afara Atotputernicului.

116:1.3 (1269.2) Pe toată durata vârstelor evolutive, potențialul de putere fizică al Supremului este convenit celor Șapte Directori Supremi ai Puterii, iar potențialul său mental se află în cei Șapte Spirite Principale. Mentea infinită este funcțiunea Spiritului Infinit. Mentea cosmică este slujirea celor Șapte Spirite Principale. Mentea Supremă este pe cale de actualizare în coordonarea marelui univers și în asocierea funcțională cu revelația și realizarea Dumnezeuului cel Septuplu.

116:1.4 (1269.3) Mentea din spațiu-timp, mintea cosmică, funcționează diferit în cele șapte suprauniversuri, dar ea este coordonată în Ființa Supremă printr-o tehnică necunoscută de asociere. Supracontrolul Atotputernic al marelui univers nu este exclusiv fizic și spiritual. În cele șapte suprauniversuri, el este în principal material și spiritual, dar acolo se întâmpină și fenomene ale Supremului care sunt atât intelectuale, cât și spirituale.

116:1.5 (1269.4) Noi știm chiar și mai puțin despre mintea Supremației decât despre orice alt aspect al acestei Deități în evoluție. Mentea sa este incontestabil activă în tot marele univers și se crede că ea are un destin potențial care cuprinde vaste funcțiuni în universul principal. Orice ar fi, noi nu cunoaștem acest lucru: în timp ce fizicul poate să atingă o creștere completă și spiritul poate să ajungă la perfecțiunea dezvoltării sale, mintea nu încetează niciodată să progreseze - aceasta este tehnica experiențială a progresului fără sfârșit. Supremul este o Deitate experiențială, și nu ajunge niciodată să își desăvârșească înfăptuirea sa mentală.

2. Atotputernicul și Dumnezeu Septuplul

116:2.1 (1269.5) Apariția prezenței puterii universale a Atotputernicului coincide cu apariția înalților creatori și controlori ai suprauniversurilor evolutive pe scena acțiunii cosmice.

116:2.2 (1269.6) Dumnezeu Supremul își trage de la Trinitatea Paradisului atributele lui de spirit și de personalitate, dar el își

actualizează puterea în acțiunile Fiilor Creatori, ale Străvechilor de Zile și ale Maeștrilor Spirite, ale căror acte colective sunt sursa puterii sale crescânde în calitate de suveran atotputernic pe lângă cele șapte suprauniversuri și în cele șapte suprauniversuri.

116:2.3 (1269.7) Deitatea Necalificată a Paradisului este incomprehensibilă creaturilor în evoluție ale timpului și spațiului. Eternitatea și infinitatea implică un nivel de realitate al deității pe care creaturile spațio-temporale nu îl pot înțelege. Infinitatea deității și suveranitatea absolută sunt inerente Trinității Paradisului, iar Trinitatea este o realitate situată oarecum dincolo de comprehensiunea muritorilor. Creaturile spațio-temporale trebuie să aibă origini, relativități și destine pentru a pricepe relațiile universale și pentru a înțelege valorile semnificative ale divinității. De aceea Deitatea Paradisului atenuază și califică în mod și mai diferit personalitățile extraparadisiace ale divinității, și aduce astfel în existență Creatorii Supremi și asociații lor; aceștia duc lumina vieții din ce în ce mai departe de sursa Paradisiacă, până ce ea găsește cea mai îndepărtată și mai frumoasă expresie a sa în viața pământească a Fiilor de consacrare de pe lumile evolutive.

116:2.4 (1270.1) Aceasta este originea Dumnezeuului cel Septuplu, ale cărui nivele succesive sunt întâmpinate de omul muritor în ordinea următoare:

116:2.5 (1270.2) 1. Fiii Creatori (Spiritele Creative).

116:2.6 (1270.3) 2. Cei Îmbătrâniți de Zile.

116:2.7 (1270.4) 3. Cele Șapte Spirite Principale.

116:2.8 (1270.5) 4. Ființa Supremă.

116:2.9 (1270.6) 5. Autorul Comun.

116:2.10 (1270.7) 6. Fiul Etern.

116:2.11 (1270.8) 7. Tatăl Universal.

116:2.12 (1270.9) Primele trei nivele sunt Creatorii Supremi, ultimele trei sunt Deitățile Paradisului. Supremul intervine întotdeauna ca o personalizare spiritual-experiențială a Trinității Paradisului și ca focar experiențial al puterii atotputernice evolutive a copiilor creatori ai Deităților ale Paradisului. Ființa Supremă este revelația maximă a Deității în cele șapte suprauniversuri pentru prezenta vârstă a universului.

116:2.13

(1270.10) Tehnica logicii muritorilor ar putea face să se creadă că reunificarea experiențială a actelor colective ale primelor trei nivele ale Dumnezeului Septuplu echivalează cu nivelul Deității Paradisului, dar nu este astfel. Deitatea Paradisului este Deitatea *existențială*. Creatorii Supremi, în divina lor unitate de putere și de personalitate, constituie și exprimă un nou potențial de putere al Deității *experiențiale*. Iar acest potențial de putere de origine experiențială își găsește inevitabil și ineluctabil uniunea cu Deitatea experiențială provenită din Trinitate - Ființa Supremă.

116:2.14

(1270.11) Dumnezeu Supremul nu este Trinitatea Paradisului; el nu este nici unul singur, nici totalul Creatorilor suprauniversal, ale căror activități funcționale sintetizează efectiv puterea lui atotputernică în evoluție. Dumnezeu Supremul își are originea în Trinitate, dar el nu devine manifest creaturilor evolutive, ca personalitate de putere, decât prin funcțiunile coordonate ale primelor trei nivele ale Dumnezeului cel Septuplu. Atotputernicul Suprem

devine acum un fapt în timp și spațiu, grație activităților Personalităților Creatoare Supreme, tot așa cum, în eternitate, Autorul Comun coexistă instantaneu prin voința Tatălui Universal și a Fiului Etern. Aceste ființe ale primelor trei nivele ale lui Dumnezeu Septuplu sunt chiar natura și sursa puterii Atotputernicului Suprem; de aceea, ele trebuie întotdeauna să însoțească și să susțină actele sale administrative.

3. Atotputernicul și Deitatea Paradisului

116:3.1 (1270.12) Deitățile Paradisului nu se mărginesc să acționeze direct în întregul marele univers prin circuitele lor de gravitație; ele operează deopotrivă prin diverșii lor agenți și prin alte manifestări precum:

116:3.2 (1270.13) 1. *Focalizările mentale ale celei de-a Treia Surse-Centru.* Coeziunea domeniilor finite de energie și de spirit este literalmente asigurată de prezențele mentale ale Autorului Comun. Aceasta este adevărat pornind de la Spiritul Creativ dintr-un univers local, apoi pentru Spiritele Gânditoare ale unui supraunivers și până la Spiritele Maestru din marele univers. Circuitele care emană din aceste diverse focare de inteligență reprezintă cadrul cosmic în care creaturile pot să-și exercite alegerea. Minte este realitatea flexibilă pe care creaturile și Creatorul pot să le mânuiască cu atâta ușurință; aceasta este veriga esențială care leagă materia și spiritul.

Manifestarea mentală a celei de-a Treia Surse-Centru unifică persoana spirituală a Dumnezeuului Suprem cu puterea experiențială a Atotputernicului evolutiv.

116:3.3 (1271.1) *2. Revelațiile personalității celei de-a Doua Surse-Centru.* Prezențele mentale ale Autorului Comun unifică spiritul divinității cu arhetipul energiei. Manifestările prin încarnare ale Fiului Etern și ale Fiilor săi Paradisiaci unifică, fuzionează efectiv, natura divină a unui Creator cu natura evoluândă a unei creaturi. Supremul este atât creatură, cât și creator, iar posibilitatea ca el să aibă această dublă calitate se revelează în actele de consacrare ale Fiului Etern și ale Fiilor săi coordonați și subordonați. Membrii ordinelor de filiație care se dăruiesc, Mihailii și Avonalii, adaugă efectiv, la natura lor divină, naturile de bună credință ale creaturilor care au devenit ale lor atunci când ei au trăit efectiv viața de creaturi pe lumile evolutive. Când divinitatea devine asemeni umanității, această relație comportă în sine posibilitatea pentru umanitate de a deveni divină.

116:3.4 (1271.2) *3. Prezențele interioare ale Primei Surse-Centru.* Mintea unifică cauzalitățile spiritului cu reacțiile energiei; serviciul de consacrare unifică coborârile divinității cu urcările creaturilor; iar fragmentele interioare ale Tatălui Universal unifică efectiv creaturile în evoluție cu Dumnezeuul Paradisului. Personalitățile ce aparțin unor numeroase ordine sunt locuite de prezențele analoage ale Tatălui. La muritori, aceste fragmente divine de Dumnezeu sunt Ajustorii Gândirii. Veghetorii de Mister sunt, pentru ființele umane, ceea ce este Trinitatea Paradisului pentru Ființa Supremă. Ajustorii sunt fundamentele absolute, și, pe fundamentele absolute, liberul arbitru

poate face să apară, prin evoluție, realitatea divină de o natură prelungindu-se în eternitate, natura de finalitar în cazul oamenilor, natura de Deitate la Dumnezeu Supremul.

116:3.5 (1271.3) Când Fiii divini ai ordinelor paradisiace se dăruiesc sub forma creaturilor, aceasta le permite să își îmbogățească personalitatea prin dobândirea naturii efective de creaturi ale universului; în același timp, aceste efuziuni le dezvăluie infailibil înseși creaturilor cărarea Paradisului pentru a atinge divinitatea. Dăruirea Ajutorilor de către Tatăl Universal îi permite să atragă la el personalitatea creaturilor volitive. În toate aceste relații interne din universurile finite, Autorul Comun este sursa mereu prezentă a ajutorului mental, grație căruia au loc aceste activități.

116:3.6 (1271.4) În modul acesta, și în multe alte feluri, Deitățile Paradisului participă la evoluțiile din timp pe măsură ce ele se derulează pe planetele ce se rotesc ale spațiului și pe măsură ce culminează în ivirea personalității Supremului, consecința întregii evoluții.

4. Atotputernicul și Creatorii Supremi

116:4.1 (1271.5) Autoritatea Întregului Suprem depinde de unificarea progresivă a părților finite. Actualizarea Supremului este, în același timp, rezultatul și cauza acestor aceleași unificări ai factorilor de supremație - creatorii, creaturile, inteligențele și energiile universului.

116:4.2 (1272.1) În cursul epocilor în care suveranitatea Supremației se dezvoltă în timp, puterea atotputernică a Supremului depinde de actele de divinitate ale Dumnezeuului Septuplu; în același timp, se pare că există o relație deosebit de strânsă între Ființa Supremă a Autorului Comun, precum și cu personalitățile sale primare, cei Șapte Spiritele Maestru. Spiritul Infinit operează în calitate de Autor Asociat sub multe forme care compensează nedesăvârșirea Deității evolutive, și întreține relații foarte strânse cu Supremul. Intimitatea acestor relații este împărtășită, într-o anumită măsură, de către cei Șapte Spiritele Maestru, dar cu precădere de Spiritul Maestru Numărul Șapte care vorbește pentru Suprem. Acest Spirit Maestru cunoaște - este în contact personal - cu Supremul.

116:4.3 (1272.2) Foarte devreme în lansarea planului de creație suprauniversal, Spiritele Maestru se alătură în Trinitatea ancestrală pentru a crea împreună cele patruzeci și nouă de Spirite Reflective. În același timp, Ființa Supremă operează creativ pentru a duce la apogeul lor actele combinate ale Trinității Paradisului și ale copiilor creativi ai Deității Paradisului. Majeston a apărut, și de atunci el a focalizat mereu prezența cosmică a Minții Supreme, în vreme ce Spiritele Maestru continuă să fie sursele-centru ale vastului ajutor al minții cosmice.

116:4.4 (1272.3) Însă Spiritele Maestru supraveghează Spiritelor Reflective. Al șaptelea Spirit Maestru (în supraveghearea sa generală a suprauniversului Orvontonului din universul central) este în contact personal cu cele șapte Spirite Gânditoare situate pe Uversa (și are supracontrol asupra lor). În administrarea sa și în controlul său ale relațiilor interioare din suprauniversul său și ale relațiilor exterioare

dintre suprauniversuri, el este în contact reflectiv cu Spiritele Reflective de propriul său tip, situate pe fiecare dintre capitalele suprauniversale.

116:4.5 (1272.4) Spiritele Maestru nu numai că susțin și sporesc suveranitatea Supremației, ci, la rândul lor, sunt afectați de planurile creative ale Supremului. În general, creațiile colective ale Maeștrilor Spirite sunt de ordin cvasi-material (directori de putere, etc.), în vreme ce creațiile lor individuale sunt de ordin spiritual (supernafimi, etc.). Însă, când Spiritele Maestru produc în mod colectiv cele Șapte Spirite de Circuite ca răspuns la voia și la dorința Ființei Supreme, trebuie notat că fructele acestui act creativ sunt spirituale, iar nu materiale sau cvasi-materiale.

116:4.6 (1272.5) Calea urmată de Spiritele Maestru ai suprauniversurilor este și aceea a triumviratelor care regizează fiecare dintre aceste supracreații - Cei Îmbătrâniți de Zile. Aceste personificări ale judecății-întru-justiție a Trinității în timp și în spațiu sunt, pe terenul de acțiune, pârgghiile menite să mobilizeze puterea atotputernică a Supremului; ei servesc ca septuple puncte focale pentru evoluția suveranității trinitare în domeniul spațiului și al timpului. Din poziția lor avantajoasă, la jumătatea drumului dintre Paradis și lumile în evoluție, acești suverani de origine Trinitară văd, cunosc și coordonează cele două drumuri.

116:4.7 (1272.6) Totuși, universurile locale sunt cele care reprezintă adevăratele laboratoare în care se realizează experimentele mentale, aventurile galactice, dezvoltările divinității și progresele personalității. Totalul cosmic al acestor elemente constituie baza

efectivă pe care se sprijină Supremul pentru a înfăptui, în experiență și prin experiență, evoluția deității.

116:4.8 (1272.7) În universurile locale, chiar și Creatorii evoluează; prezența Autorului Comun evoluează de la un focar viu de putere până la statutul de divină personalitate al unui Spirit-Mamă de Univers; Fiul Creator evoluează de la natura de divinitate paradisiacă existențială până la natura experiențială de suveranitate supremă. Universurile locale sunt punctele de plecare ale veritabilei evoluții, cuiburile personalităților imperfecte de bună credință care beneficiază de libera alegere de a deveni co-creatoare ale lor înseși după cum ele trebuie să fie.

116:4.9 (1273.1) În efuziunile lor pe lumile evolutive, Fiii Magistrali sfârșesc prin a dobândi o natură care exprimă divinitatea Paradisului unificată prin experiență cu cele mai înalte valori spirituale de natură materială umană. Prin aceste efuziuni și prin altele, Mihailii Creatori dobândesc la fel punctele de vedere cosmice și naturile copiilor propriului lor univers local. Acești Maeștrii Fii Creatori aproape că au desăvârșit așadar experiența subsupremă, și, când suveranitatea lor peste universul lor local se extinde pe punctul de a îngloba Spiritele Creative asociate, se poate spune că ea apropie limitele supremației în limitele prezentelor potențialuri ale marelui univers în evoluție

116:4.10 (1273.2) Când Fiii de consacrare le dezvăluie oamenilor noile căi pentru a-l găsi pe Dumnezeu, ei nu creează aceste cărări care permit atingerea divinității. Ei iluminează mai degrabă aceste mari drumuri de înaintare care conduc la persoana Tatălui Paradisului trecând prin prezența Supremului.

116:4.11 (1273.3) Universul local este punctul de plecare pentru personalitățile care sunt cele mai îndepărtate de Dumnezeu și care pot deci să facă experiența în cel mai înalt grad a ascensiunii spirituale în univers și să ajungă la o participare experiențială maximă în a se co-crea pe ele însele. Aceste aceleași universuri locale le procură totodată cele mai mari profunzimi de experiență personalităților descendente care ating astfel ceva care, pentru ele, este tot atât de semnificativ pe cât este ascensiunea Paradisului pentru o creatură care evoluează.

116:4.12 (1273.4) Omul muritor pare să fie necesar deplinei funcțiuni a lui Dumnezeu Septuplul, în măsura în care această grupare a divinității culminează în Supremul pe cale de actualizare. Personalitățile multor altor ordine din univers sunt tot atât de necesare evoluției puterii atotputernice a Supremului, dar descrierea noastră este prezentată pentru edificarea ființelor omenești; ea este deci în mare măsură limitată la factorii care acționează asupra evoluției Dumnezeului Septuplul și care sunt în raport cu omul muritor.

5. Atotputernicul și Controlorii Septuplii

116:5.1 (1273.5) Voi ați fost instruiți asupra relațiilor Dumnezeului Septuplul cu Ființa Supremă, și ar trebui acum să recunoașteți că Septuplul înglobează controlorii precum și creatorii marelui univers. Acești septupli controlori ai marelui univers cuprind:

- 116:5.2 (1273.6) 1. Maeștrii Controlori Fizici.
116:5.3 (1273.7) 2. Centrii Supremi de Putere.
116:5.4 (1273.8) 3. Directorii Supremi de Putere.
116:5.5 (1273.9) 4. Atotputernicul Suprem.
116:5.6 (1273.10) 5. Dumnezeuul Acțiunii - Spiritul Infinit.
116:5.7 (1273.11) 6. Insula Paradisului.
116:5.8 (1273.12) 7. Sursa Paradisului - Tatăl Universal.

116:5.9 (1273.13) Aceste șapte grupuri sunt funcțional inseparabile de Dumnezeu Septuplul și constituie nivelul de control fizic al acestei asocieri a Deității.

116:5.10
(1273.14) Bifurcația dintre energie și spirit (care decurge din prezența conjugată a Fiului Etern și a Insulei Paradisului) a fost simbolizată în sensul suprauniversal când cei Șapte Spirite Maestru s-au lansat împreună în primul lor act de creație colectivă. Acest episod se traduce prin apariția celor Șapte Directori Supremi de Putere. În același timp, circuitele spirituale ale Maeștrilor Spirite s-au diferențiat, prin contrast, de activitățile fizice de supraveghere ale directorilor de putere, iar mintea cosmică apare imediat ca un nou factor care coordonează materia și spiritul.

116:5.11 (1274.1) Atotputernicul Suprem evoluează ca supracontrolor al puterii fizice a marelui univers. În prezenta epocă a universului, acest potențial de putere fizică pare concentrat în cei Șapte Directori Supremi de Putere care operează prin amplasamentele fixe ale centrilor de putere și prin prezențele mobile ale controlorilor fizici.

116:5.12 (1274.2) Universurile timpului nu sunt perfecte; acesta este destinul lor. Lupta pentru perfecțiune nu ține numai de nivelele intelectual și spiritual, ci și de nivelul fizic al energiei și al masei. Ancorarea celor șapte universuri în lumină și în viață presupune că ele au atins stabilitatea fizică. Se poate deduce că stabilirea finală a echilibrului material va însemna că evoluția controlului fizic a Atotputernicului este desăvârșită.

116:5.13 (1274.3) În vremurile de început ale edificării unui univers, chiar și Creatorii Paradisului se interesează în primul rând de echilibrul material. Tiparul unui univers local capătă formă nu numai ca rezultat al activităților centrilor de putere, ci și datorită prezenței, în spațiu, a Spiritului Creativ. De-a lungul acestor epoci primitive de edificare a unui univers local, Fiul Creator dă dovadă de un atribut puțin înțeles de control material, și el nu își părăsește planeta-capitală înainte ca echilibrul global al universului său să fi fost stabilit în liniile lui mari.

116:5.14 (1274.4) În ultimă instanță, toată energia răspunde minții, iar controlorii fizici sunt copiii Dumnezeuului mental care este activatorul arhetipului Paradisului. Directorii de putere își consacră neobosiți inteligența în stabilirea controlului lor asupra materiei. Lupta lor pentru a domina fizic relațiile energetice și mișcările masice nu încetează niciodată înainte ca ei să fi obținut o victorie finită asupra energiilor și maselor care constituie domeniul lor perpetuu de activitate.

116:5.15 (1274.5) Luptele spirituale din timp și din spațiu țin de evoluția stăpânirii spiritului peste materie prin medierea minții (personale). Evoluția fizică (nepersonală) a universurilor se ocupă cu aducerea

energiei cosmice în armonie cu conceptele mentale de echilibru supus supracontrolului spiritului. Evoluția totală a întregului mare univers este o problemă de unificare prin personalitate, a minții ce controlează energia, cu intelectul coordonat de spirit; ea va fi revelată în deplina apariție a puterii atotputernice a Supremului.

116:5.16 (1274.6) Dificultatea de a ajunge la o stare de echilibru dinamic este inerentă faptului creșterii cosmosului. Circuitele stabilite de creație fizică sunt continuu perturbate de apariția de noi energii și de noi mase. Un univers în creștere este un univers instabil; în consecință, nici o parte a întregului cosmic nu poate găsi stabilitate reală până ce plenitudinea timpului nu vede desăvârșirea materială a celor șapte suprauniversuri.

116:5.17 (1274.7) În universurile ancorate în lumină și în viață, nu există evenimente fizice neașteptate care să prezinte o importanță majoră. S-a atins un control relativ complet peste creația materială. Totuși, problemele relațiilor dintre universurile ancorate și universurile în evoluție continuă să provoace priceperea Directorilor de Putere din Univers. Însă aceste probleme vor dispărea treptat odată cu restrângerea noilor activități creative pe măsură ce marele univers se va apropia de apogeul expresiei sale evolutive.

6. Dominația spiritului

116:6.1 (1275.1) În suprauniversurile evolutive, energia-materie este dominantă, dar nu și în personalitate, unde spiritul, prin mijlocirea minții, luptă pentru stăpânire. Țelul universurilor evolutive este

subjugarea energiei-materii de către minte, coordonarea minții cu spiritul, și toate acestea, în virtutea prezenței creative și unificatoare a personalității. Astfel, în raport cu personalitatea, sistemele fizice devin subordonate, sistemele mentale devin coordonate și sistemele spirituale devin directive.

116:6.2 (1275.2) Pe nivelele deității, această uniune a puterii și a personalității se exprimă în Suprem și sub forma Supremului. Însă evoluția efectivă a dominației spiritului este o creștere întemeiată pe actele de liber arbitru ale Creatorilor și ale creaturilor marelui univers.

116:6.3 (1275.3) Pe nivelele absolute, energia și spiritul sunt una, dar, îndată ce te îndepărtezi de aceste nivele absolute, apar diferențe, și, pe măsură ce energia și spiritul plonjează în spațiu îndepărtându-se de Paradis, prăpastia dintre ele se mărește, și, ajunse în universurile locale, ele au devenit într-un tot divergente. Ele au încetat a mai fi identice, nu mai sunt asemănătoare și mintea trebuie să intervină pentru a le lega din nou.

116:6.4 (1275.4) Faptul că energia poate fi dirijată de acțiunea personalităților controlorilor dovedește că ea este sensibilă la acțiunea minții. Faptul că masa poate fi stabilizată de acțiunea acestor aceleași entități controlatoare indică faptul că masa este sensibilă la prezența minții generatoare de ordine. Cât despre faptul că spiritul însuși, la o personalitate volitivă, se poate strădui să stăpânească energia-materie prin intermediul minții, el vedește unitatea potențială a întregii creații finite.

116:6.5 (1275.5) În interiorul universului universurilor, există o interdependență a tuturor forțelor și personalităților. Fiii Creatori și

Spiritele Creative depind de cooperarea activă a centrilor de putere și a controlorilor fizici în organizarea universurilor; Directorii Supremi de Putere sunt incompleți fără supracontrolul Maeștrilor Spirite. La o ființă umană, mecanismul vieții fizice este în parte sensibil la ordinele minții (personale). La rândul său, chiar această minte poate fi dominată de directivele unui spirit hotărât; rezultatul unei asemenea dezvoltări evolutive este apariția unui nou copil al Supremului, o nouă unificare personală a diverselor feluri de realități cosmice.

116:6.6 (1275.6) Și ceea ce este adevărat pentru părți este adevărat și pentru întreg; personalitatea spiritului Supremației are nevoie de puterea evolutivă a Atotputernicului pentru a ajunge să desăvârșască Deitatea sa și pentru a împlini destinul său de asociere Trinitară. Efortul este făcut de către personalitățile timpului și ale spațiului, dar îi revine Atotputernicului Suprem să-l ducă la apogeul său și să încununeze acest efort. Și, de vreme ce creșterea întregului este o sumă a creșterii colective a părților, urmează de asemenea că evoluția părților este o reflexie segmentată a creșterii voluntare a întregului.

116:6.7 (1275.7) În Paradis, monota și spiritul nu sunt decât una - ele nu se pot distinge decât după nume. În Havona, materia și spiritul, deși comportă diferențe notabile, sunt în același timp în armonie înăscută. În schimb, în cele șapte suprauniversuri, există o mare divergență, o mare prăpastie între energia cosmică și spiritul divin, și, în consecință, un mai mare potențial experiențial pentru acțiunea mentală care se străduiește să armonizeze și, în cele din urmă, să unifice tiparele fizice cu planurile spirituale. În universurile din spațiu care evoluează în timp, divinitatea se estompează mai mult, problemele dificil de rezolvat sunt mai numeroase, și soluționarea lor

oferă ocazii mai bune de a dobândi experiență. Ansamblul acestei situații suprauniversale creează un cadru mai vast de existență evolutivă, în care posibilitatea de experiențe cosmice este oferită atât creaturii, cât și Creatorului - și chiar și Deității Supreme.

116:6.8 (1276.1) Dominația spiritului, care este existențială pe nivelele absolute, devine o experiență evolutivă pe nivelele finite și în cele șapte suprauniversuri, iar această experiență este împărtășită cu același titlu de către toți, de la omul muritor până la Ființa Supremă. Toți fac ce pot, se străduiesc personal să reușească. Toți participă, personal, la destin.

7. Organismul viu al marelui univers

116:7.1 (1276.2) Marele univers nu este numai o creație materială fizic splendidă, spiritual sublimă și intelectual măreață, ci și un organism viu magnific și sensibil. O viață reală își trimite pulsațiile prin întregul mecanism al imensei creații a cosmosului vibrant. Realitatea fizică a universurilor simbolizează realitatea perceptibilă a Atotputernicului Suprem. Acest organism material și viu este străbătut de circuite de inteligență, întocmai cum corpul omenesc este traversat de o rețea de canale nervoase senzitive. Universul fizic este traversat de canale de energie care activează cu eficiență creația materială, întocmai cum corpul omenesc este hrănit și energizat de sistemul circulator care distribuie produsele energetice de hrană. Imensul univers nu este lipsit de centrii coordonatori care să efectueze un magnific supracontrol comparabil cu delicatul sistem de control

chimic al mecanismului omenesc. Numai dacă veți ști ceva despre constituția fizică a unui centru de putere, noi am putea prin analogie să vă spunem mult mai mult despre universul fizic.

116:7.2 (1276.3) Așa cum muritorii se bizuiesc pe energia solară pentru a menține viața, tot astfel și marele univers depinde de energiile inepuizabile care emană din Paradisul-de jos pentru a întreține activitățile materiale și mișcările cosmice din spațiu.

116:7.3 (1276.4) Mintea le-a fost dată oamenilor pentru a le da posibilitatea să devină conștienți de propria lor identitate și de personalitatea lor; iar o minte - chiar și o Minte Supremă - a fost atribuită totalității finitului pentru ca spiritul personalității emergente a cosmosului să se străduiască întotdeauna să domine energia-materie.

116:7.4 (1276.5) Omul muritor este sensibil la îndrumarea spiritului, tot așa cum marele univers este sensibil la vasta influență a gravitației spiritului Fiului Etern, la coeziunea supramaterială universală a valorilor spirituale eterne ale tuturor creațiilor conținute în cosmosul finit al timpului și al spațiului.

116:7.5 (1276.6) Ființele umane sunt în stare să se identifice pentru totdeauna cu realitatea totală și indestructibilă a universului - prin fuziunea cu Ajustorul Gândirii interior. La fel, Supremul depinde perpetuu de stabilitatea absolută a Deității Originare a Trinității Paradisului.

116:7.6 (1276.7) Aspirația la perfecțiunea Paradisului pe care omul o încearcă, efortul său de a ajunge la Dumnezeu, creează în cosmosul viu o tensiune de divinitate autentică care nu poate să se rezolve decât prin evoluția unui suflet nemuritor. Aceasta se întâmplă în experiența

unei creaturi umane cu titlu individual, însă, când toate creaturile și toți creatorii marelui univers se străduiesc să ajungă la Dumnezeu și la perfecțiunea divină, se stabilește o profundă tensiune cosmică, iar ea nu își găsește rezolvarea decât în sinteza sublimă a puterii atotputernice cu persoana spirituală a Dumnezeului în evoluție al tuturor creaturilor, Ființa Supremă.

116:7.7 (1277.1) [Încredințat de un Puternic Mesager aflat temporar pe Urantia.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 116](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 118](#) >>

Capitolul 117

Dumnezeu Supremul

117:0.1 (1278.1) ÎN măsura în care facem voia lui Dumnezeu, oricare ar fi locul din univers unde ne avem existența, potențialul atotputernic al Supremului devine cu atât mai actual. Voia lui Dumnezeu este scopul Primei Surse-Centru așa cum este ea potențată în cele trei Absoluturi, personalizată în Fiul Etern, asociată pentru o acțiune universală în Spiritul Infinit și eternizată în arhetipurile perpetue ale Paradisului. Iar Dumnezeu cel Suprem devine cea mai înaltă manifestare finită a voii totale a lui Dumnezeu.

117:0.2 (1278.2) Dacă toți locuitorii marelui univers ar reuși, în măsura posibilului, să trăiască pe deplin voia lui Dumnezeu, creațiile din spațiu-timp s-ar ancora atunci în lumină și în viață, iar Atotputernicul,

potențialul de deitate a Supremației, ar deveni un fapt prin emergența personalității divine a lui Dumnezeu Supremul.

117:0.3 (1278.3) Când o minte în evoluție se acordă cu circuitele minții cosmice, când un univers în evoluție se stabilizează după tiparul universului central, când un spirit în progres ia contact cu slujirea unificată a Maeștrilor Spirite, când personalitatea ascendentă a unui muritor se acordă în cele din urmă cu divina călăuzire a Ajustorului interior, atunci actualitatea Supremului a devenit mai reală cu un grad în univers; divinitatea Supremației a avansat atunci cu un pas către realizarea cosmică.

117:0.4 (1278.4) Părțile și indivizii marelui univers evoluează ca o reflectare a evoluției totale a Supremului, în timp ce, la rândul lui, Supremul este totalul cumulativ sintetic al întregii evoluții a marelui univers. Din punct de vedere uman, ambii sunt reciprocități evolutive și experiențiale.

1. Natura Ființei Supreme

117:1.1 (1278.5) Supremul este frumusețea armoniei fizice, adevărul semnificației intelectuale și bunătatea valorii spirituale. El este blândețea veritabilului succes, precum și bucuria împlinirii perpetue. El este suprasufletul marelui univers, conștiința cosmosului finit, desăvârșirea realității finite și personificarea experienței Creator-creatură. În toată eternitatea viitoare, Dumnezeu Supremul va exprima realitatea experienței volitive în relațiile trinitare ale Deității.

117:1.2 (1278.6) În persoanele Creatorilor Supremi, Dumnezeii au coborât din Paradis în domeniile timpului și ale spațiului pentru ca acolo să creeze și să facă să evolueze creaturile înzestrate cu capacitatea de a atinge Paradisul și capabile de a urca în căutarea Tatălui. Această procesiune universală de Creatori descendenți care îl revelează pe Dumnezeu, și de creaturi ascendente care îl caută, revelează evoluția Deității Supreme, în care descendenții și ascendenții ajung să se înțeleagă reciproc, să descopere fraternitatea eternă și universală. Ființa Supremă devine astfel sinteza finită a experienței cauzei Creatorului perfect și a răspunsului creaturii pe cale de perfecționare.

117:1.3 (1279.1) Marele univers conține posibilitatea unei unificări complete și o caută întotdeauna. Aceasta provine din faptul că această existență cosmică este o consecință a actelor creatoare și a mandatelor de putere atribuite de Trinitatea Paradisului, care este o unitate necalificată. Chiar această unitate trinitară este cea care se exprimă în cosmosul finit prin Suprem, și a cărei realitate devine din ce în ce mai aparentă pe măsură ce universurile ating nivelul maxim de identificare cu Trinitatea.

117:1.4 (1279.2) Voința Creatorului și voința creaturii sunt calitativ diferite, dar și experiențial înrudite, căci Creatorul și creatura pot să colaboreze la realizarea perfecțiunii universale. Omul poate să lucreze în legătură cu Dumnezeu și astfel să co-creeze un finalitar etern. Dumnezeu poate să muncească omenește prin încarnările Fiilor săi, care ajung astfel la supremația experienței creaturilor.

117:1.5 (1279.3) În Ființa Supremă, Creatorul și creatura sunt unite într-o singură Deitate, a cărei voință este expresia unei singure

personalități divine. Iar această voință a Supremului este ceva mai mult decât voința creatorului sau a creaturii, întocmai cum voința suverană a Maestrului Fiu al Nebadonului este acum ceva mai mult decât o combinație a voinței divinității și a voinței umanității.

Uniunea de perfecțiune a Paradisului cu experiența din spațiu-timp produce o nouă valoare semnificativă pe nivelele de realitate ale Deității.

117:1.6 (1279.4) Natura divină în evoluție a Supremului devine un portret fidel al incomparabilei experiențe a tuturor creaturilor și a tuturor Creatorilor în marele univers. La Suprem, natura creativă și starea de creatură sunt doar una; ele sunt unite pentru totdeauna de experiența născută din vicisitudinile implicate în soluționarea multiplelor probleme care asaltează toată creația finită de-a lungul cărării eterne, sau ea caută să se perfecționeze și să se elibereze de lanțurile nedesăvârșirii.

117:1.7 (1279.5) Adevărul, frumusețea și bunătatea sunt corelate în slujirea Spiritului, în splendoarea Paradisului, în compasiunea Fiului și în experiența Supremului. Dumnezeu Supremul *este* adevărul, frumusețea și bunătatea, căci aceste concepte despre divinitate reprezintă maximele finite ale experienței de idee. Sursele eterne ale acestor calități triunice ale divinității se plasează pe nivelele suprafinite, dar o creatură nu poate concepe aceste surse decât ca supraadevăr, suprafrumusețe și suprabunătate.

117:1.8 (1279.6) Mihail, care este un creator, a revelat dragostea divină a Tatălui Creator pentru copiii săi pământenii. Și, după ce au descoperit și au primit această divină afecțiune, oamenii pot aspira să

reveleze această dragoste fraților lor întru trup. O asemenea afecțiune a creaturilor reflectă veritabil iubirea Supremului.

117:1.9 (1279.7) Supremul este în mod simetric inclusiv. Prima Sursă-Centru este potențială în cele trei mari Absoluturi; ea este actuală în Paradis, în Fiu și în Spirit: însă Supremul este atât actual, cât și potențial, o ființă de supremație personală și de putere atotputernică, sensibilă atât la efortul creaturilor, cât și la planul Creatorului. El acționează prin sine însuși asupra universului și reacționează în sine însuși în totalitatea universului; el este simultan creatorul suprem și suprema creatură. Deitatea Supremației exprimă astfel totalitatea întregului finit.

2. Sursa creșterii evolutive

117:2.1 (1280.1) Supremul este Dumnezeu-în-timp; el este secretul creșterii creaturilor în timp; el este de asemenea cucerirea prezentului incomplet și consumarea viitorului în curs de perfecționare. Iar rodul final al întregii creșteri finite este: puterea controlată de spirit cu ajutorul minții și în virtutea prezenței unificatoare și creative a personalității. Consecința culminantă a acestei întregi creații este Ființa Supremă.

117:2.2 (1280.2) Pentru muritori, a exista este echivalent cu a crede. S-ar părea că este astfel chiar și în sensul mai larg al universului, căci existența dirijată de spirit pare să ducă la o creștere experiențială - la o ridicare a statutului. Totuși, noi am susținut de multă vreme că prezenta creștere, caracteristică a existenței creaturilor în prezenta

vârstă a universului, este o funcțiune a Supremului. Noi susținem deopotrivă că acest tip de creștere este particular vârstei creșterii Supremului, și că el va lua sfârșit odată cu desăvârșirea creșterii Supremului.

117:2.3 (1280.3) Luați în considerație statutul fiilor trinitizați de către creaturi. Ei se nasc și trăiesc în prezenta epocă a universului. Ei au o personalitate, precum și înzestrări mentale și spirituale. Ei au experiențe și le reamintesc, dar ei nu *cresc* ca și ascendenții. Noi credem și înțelegem că acești fii trinitizați ai creaturilor, deși se găesc *în* prezenta epocă a universului, în realitate ei sunt *ai* epocii viitoare a universului - epoca care va urma desăvârșirea creșterii Supremului. Ei nu sunt așadar *în* Suprem, al cărui prezent statut este nedesăvârșit și prin urmare are să se lărgască. Ei nu participă așadar la creșterea experiențială a prezentei vârste a universului, dar sunt ținuti în rezervă pentru vârsta universală următoare.

117:2.4 (1280.4) Puternicii Mesageri ai ordinului meu au fost îmbrățișați de Trinitate, și nu participă la dezvoltarea prezentei vârste a universului. Într-un fel, statutul nostru este cel al vârstei precedente a universului, cum este de fapt acela al Fiilor Staționari ai Trinității. Un lucru este sigur: statutul nostru este fixat de îmbrățișarea Trinității, iar experiența noastră a încetat să se mai traducă printr-o creștere.

117:2.5 (1280.5) Aceasta nu este adevărat nici în ceea ce privește finalitarii nici vreunul din ordinele evolutive și experiențiale care participă la procesul de creștere al Supremului. Voi ceilalți muritori, care trăiți astăzi pe Urantia și care puteți aspira să atingeți Paradisul și statutul de finalitari, ar trebui să înțelegeți că acest destin este

realizabil numai pentru că sunteți în Suprem, că faceți parte din el și că, în consecință, voi participați la ciclul creșterii Supremului.

117:2.6 (1280.6) Va veni o zi când această creștere a Supremului va lua sfârșit; statutul său va ajunge la o desăvârșire (în sensul energie-spirit). Această terminare a evoluției Supremului va asista și la sfârșitul evoluției creaturilor în calitate de părți ale Supremației. Prin ce fel de creștere pot fi caracterizate universurile din spațiul exterior? Noi nu știm nimic despre aceasta, dar suntem cu totul siguri că va fi ceva foarte diferit de tot ceea ce se va fi văzut în cursul prezentei vârste a evoluției celor șapte suprauniversuri. Cetățenii evolutivi ai marelui univers vor avea fără îndoială drept funcție de a compensa, pentru locuitorii spațiului exterior, absența factorului de creștere pe care îl reprezenta Supremația.

117:2.7 (1280.7) Ființa Supremă, așa cum va exista cu ocazia consumării prezentei vârste a universului, va funcționa ca suveran experiențial în marele univers. Cetățenii spațiului exterior - cei din următoarea vârstă universală - vor avea un potențial de creștere postsuprauniversal, o capacitate de înfăptuire evolutivă care presupune suveranitatea Atotputernicului Suprem, și exclude, în consecință, participarea creaturilor la sinteza de putere-personalitate a prezentei vârste a universului.

117:2.8 (1281.1) Se poate deci considera caracterul incomplet al Supremului ca o virtute, întrucât el face posibilă creșterea evolutivă a creației și a creaturilor universului din prezenta epocă. Golul își are virtutea sa, căci poate să fie umplut de experiență.

117:2.9 (1281.2) Una dintre întrebările filozofiei finite care suscită cel mai mult curiozitatea este următoarea: oare Ființa Supremă se actualizează ca răspuns la evoluția marelui univers, sau acest cosmos finit chiar evoluează progresiv ca răspuns la actualizarea treptată a Supremului? Sau este oare posibil ca ele să fie mutual interdependente pentru dezvoltarea lor, să fie reciprocele evolutive, fiecare declanșând creșterea celeilalte? Noi suntem siguri numai de aceasta: creaturile și universurile, infime sau elevate, sunt în evoluție în Suprem și, pe măsură ce ele evoluează, se vede apărând suma unificată a întregii activități finite a prezentei epoci a universului. Iar aceasta este apariția Ființei Supreme care, pentru toate personalitățile, este evoluția puterii atotputernice a lui Dumnezeu Supremul.

3. Semnificația Supremului pentru creaturile universurilor

117:3.1 (1281.3) Realitatea cosmică, care se desemnează în mod divers sub numele de Ființă Supremă, de Dumnezeu Supremul și de Atotputernicul Suprem, este sinteza complexă și universală a fazelor emergente ale tuturor realităților finite. Vasta diversificare a energiei eterne, a spiritului divin și a minții universale atinge apogeul ei finit în evoluția Supremului, care este totalitatea tuturor creșterilor finite care se realizează ele însele pe nivele ale deității de desăvârșire finită maximă.

117:3.2 (1281.4) Supremul este canalul divin prin care curge infinitatea creativă a triedităților, care se cristalizează în panorama galactică a

spațiului, unde are loc magnifica epopee a personalităților timpului: cucerirea de către spirit a energiei-materii prin intermediul minții.

117:3.3 (1281.5) Iisus a zis: „Eu sunt calea vie”, și el este într-adevăr calea vie care conduce de la nivelul material al conștiinței de sine la nivelul spiritual al conștiinței de Dumnezeu. Așa cum el este calea vie de ascensiune care conduce de la sine la Dumnezeu, tot astfel Supremul este calea vie care duce de la conștiința finită la transcendența conștiinței, și chiar și până la clarviziunea absonitului.

117:3.4 (1281.6) Fiul vostru Creator poate efectiv să fie acest canal viu dintre umanitate și divinitate, căci el a experimentat personal în totalitatea sa parcurgerea acestei cărări universale de înaintare, de la veritabila umanitate a lui Iosua ben Iosif, Fiul Omului, până la divinitatea paradisiacă a lui Mihail al Nebadonului, Fiul Dumnezeului infinit. Într-un mod asemănător, Ființa Supremă poate funcționa ca o cale de apropiere universală pentru transcenderea limitărilor finitului, căci ea este încorporarea efectivă și rezumatul personal al întregii evoluții, înaintarea și spiritualizarea creaturilor. Chiar și experiențele din marele univers ale personalităților care coboară din Paradis formează fracțiunea experiențială a Supremului complementară față de totalizarea sa a experiențelor ascendente ale pelerinilor timpului.

117:3.5 (1281.7) Este mai mult decât într-un sens figurat faptul că omul muritor este creat în chipul lui Dumnezeu. Din punct de vedere fizic, această afirmație nu prea este adevărată, însă, prin referire la anumite potențialuri universale, ea este un fapt real. În rasa umană, se derulează o dramă de împlinire evolutivă oarecum omoloagă celei care are loc, pe o scară infinit mai vastă, în universul universurilor.

Omul, personalitate volitivă, devine creativ în legătură cu spiritul impersonal, în prezența potențialităților finite ale Supremului, iar din aceasta rezultă înflorirea unui suflet nemuritor. În universuri, personalitățile Creatoare ale timpului și spațiului funcționează în legătură cu spiritul impersonal al Trinității Paradisului, și devin astfel creatoare ale unui nou potențial al puterii realității Deității.

117:3.6 (1282.1) Fiind o creatură, omul muritor nu este întocmai asemănător cu Ființa Supremă, care este deitate, dar evoluția omului seamănă în anumite privințe cu creșterea Supremului. Omul crește conștient de la material către spiritual prin forța, prin puterea și prin persistența propriilor sale decizii; el crește și pe măsură ce Ajustorul Gândirii sale dezvoltă noi tehnici pentru a coborî de la nivelele spirituale către nivelele morontiale ale sufletului; și, de îndată ce sufletul vine în existență, el începe să crească în sine și prin sine însuși.

117:3.7 (1282.2) Aceasta se aseamănă oarecum cu lumea expansiunii Ființei Supreme. Suveranitatea sa crește în și prin actele și înfăptuirile Personalităților Creatoare Supreme; aceasta este evoluția maiestății puterii sale în calitate de conducător al marelui univers. Natura sa de Deitate depinde totodată de unitatea preexistentă a unității Trinității Paradisului. Dar evoluția lui Dumnezeu Supremul mai prezintă și un alt aspect: el nu numai că evoluează prin Creatori și provine din Trinitate, ci evoluează și prin el însuși și provine din el însuși. Dumnezeu Supremul este el însuși un participant volitiv și creator al actualizării proprii sale deități. Într-un mod asemănător, sufletul morontial omenesc este un partener volitiv, co-creator al proprii sale imortalizări.

117:3.8 (1282.3) Tatăl colaborează cu Autorul Comun pentru a manipula energiile Paradisului și a le face sensibile la Suprem. Tatăl colaborează cu Fiul Etern pentru a făuri personalități Creatoare, ale căror acte vor culmina cândva în suveranitatea Supremului. Tatăl colaborează în aceeași măsură cu Fiul și cu Spiritul în crearea personalităților trinitare destinate să funcționeze în calitate de conducători ai marelui univers până în momentul în care desăvârșirea evoluției Supremului îl va califica să își asume această suveranitate. Tatăl cooperează astfel, și încă în multe alte feluri, cu coordonații săi, fie că sunt Deități sau ne-Deități, pentru a face să progreseze evoluția Supremației, dar el funcționează și singur în aceste materii. Probabil că în serviciul Ajustorilor Gândirii și al entităților lor asociate se va revela cel mai bine funcțiunea sa solitară.

117:3.9 (1282.4) Deitatea este unitate; ea este existențială în Trinitate, experiențială în Suprem, și realizată în creaturile muritoare prin fuziunea cu Ajustorul. Prezența Ajustorilor Gândirii la oamenii muritori revelează unitatea esențială a universului întrucât omul, tipul de personalitate cel mai infim din univers, conține în el însuși un fragment efectiv al celei mai înalte realități eterne, Tatăl originar însuși, Tatăl tuturor personalităților.

117:3.10 (1282.5) Ființa Supremă evoluează în virtutea legăturii sale cu Trinitatea Paradisului și ca urmare a succeselor divinității copiilor creatori și administratori iviți din această Trinitate. Sufletul nemuritor al omului face să evolueze propriul său destin etern asociindu-se cu divina prezență a Tatălui paradisului, și potrivit cu deciziile personalității minții umane. Ceea ce este Trinitatea pentru Dumnezeu Supremul, este Ajustorul Gândirii pentru omul în evoluție.

117:3.11 (1282.6) În cursul prezentei epoci a universului, Ființa Supremă pare incapabilă să funcționeze direct în calitate de creator, exceptând cazurile în care posibilitățile finite de acțiune au fost epuizate de către agenții creativi ai timpului și ai spațiului. Până acum, aceasta nu s-a întâmplat decât o singură dată în istoria universului: când posibilitățile de acțiune finită în materie de reflectivitate universală au fost epuizate, atunci Supremul a funcționat ca un culminator creativ al tuturor acțiunilor creatoare anterioare. Noi credem că el va opera din nou în calitate de culminator în epocile viitoare, de îndată ce elementele creatoare anterioare vor fi desăvârșit un ciclu adecvat de activitate creatoare.

117:3.12 (1283.1) Oamenii nu au fost creați de Ființa Supremă, ci, literalmente, din potențialitatea Supremului, iar însăși viața lor provine din această potențialitate. Supremul nici nu face să evolueze omul, și totuși Supremul este chiar esența evoluției. Din punctul de vedere al finitului, noi trăim, ne mișcăm și ne avem efectiv existența în imanența Supremului.

117:3.13 (1283.2) Aparent Supremul nu poate declanșa o cauză originară, dar el pare a fi catalizatorul întregii creșteri universale, și pare chemat a face să culmineze, în totalitatea sa, destinul tuturor ființelor experiențiale evolutive. Tatăl dă naștere conceptului despre un cosmos finit; Fiii Creatori prefac în fapt această idee în timp și în spațiu cu consimțământul și cooperarea Spiritelor Creative; Supremul face să culmineze acest total finit și stabilește relațiile sale acestui ansamblu cu destinul absonitului.

4. Dumnezeu finit

117:4.1 (1283.3) Observând luptele neîncetate ale creaturilor întregii creații pentru a atinge perfecțiunea în statutul lor și divinitatea ființei lor, noi nu putem evita să credem că aceste eforturi interminabile denotă lupta constantă a Supremului pentru a atinge propria sa realizare divină. Dumnezeu Supremul este Deitatea Finită, și el trebuie să înfrunte problemele finitului în sensul deplin al acestui cuvânt. Luptele noastre cu vicisitudinile timpului, în evoluțiile din spațiu, reflectă eforturile sale de a ajunge la propria sa realitate și la plenitudinea suveranității, în interiorul sferei de acțiune pe care natura sa evoluândă o amplifică până la limitele extreme ale posibilului.

117:4.2 (1283.4) În tot marele univers, Supremul luptă pentru a se exprima. Măsura evoluției sale divine este întemeiată pe acțiunea înțelepciunii fiecărei personalități existente. Când o ființă umană alege supraviețuirea eternă, ea co-creează destinul; și, în viața acestui muritor ascendent, Dumnezeu finit găsește o sporire a realizării de sine la nivelul personalității și o mărire a suveranității sale experiențiale. În schimb, dacă o creatură respinge cariera eternă, fracțiunea de Suprem care depindea de alegerea acestei creaturi suferă o întârziere inevitabilă, o carență care trebuie să fie compensată de o experiență substituentă sau colaterală. Cât despre personalitatea nesupraviețuitoare, ea este absorbită în suprasufletul creației și devine o parte a Deității Supremului.

117:4.3 (1283.5) Dumnezeu este atât de încrezător, atât de iubitor, încât el încredințează o fracțiune din divina sa natură chiar și în mâinile ființelor pentru ca ele s-o păstreze în siguranță și să-și realizeze sinele. Natura Tatălui, prezența Ajustorului, este indestructibilă,

oricare ar fi alegerea ființei muritoare. Copilul Supremului, sinele în evoluție, poate să fie distrus, în pofida faptului că personalitatea potențial unificată a acestui sine rătăcit va persista ca factor al Deității Supremației.

117:4.4 (1283.6) Personalitatea umană poate cu adevărat să distrugă individualitatea statutului de creatură. Tot ceea ce era valabil în viața acestui suicid cosmic va subzista, *însă aceste calități nu vor persista în calitate de creatură individuală*. Supremul va găsi noi expresii în creaturile universului, dar niciodată sub forma acestei persoane particulare; personalitatea unică a unui non-ascendent se reîntoarce la Suprem așa cum o picătură de apă se întoarce în mare.

117:4.5 (1284.1) Orice acțiune izolată a fracțiunilor personale ale finitului are relativ puțină importanță pentru apariția finală a Atotsupremului, dar întregul nu depinde câtuși de puțin de totalitatea actelor multiplelor sale părți. Personalitatea muritorului individual este insignifiantă în fața totalului Supremației, dar personalitatea fiecărei ființe umane reprezintă o valoare semnificativă de neînlocuit în finit. Odată ce personalitatea a fost exprimată, ea nu mai găsește niciodată o exprimare identică, decât în continuitatea existenței acestei aceleiași personalități vii.

117:4.6 (1284.2) Astfel, în vreme ce noi căutăm să ne exprimăm sinele, Supremul se străduiește în noi și cu noi să exprime deitatea. Așa cum găsim noi Tatăl, tot așa și Supremul a regăsit Creatorul său Paradisiac al tuturor lucrurilor. Așa cum noi stăpânim problemele realizării de sine, tot astfel și Dumnezeuul experienței atinge supremația atotputernică în universul timpului și al spațiului.

117:4.7 (1284.3) Omenirea nu purcede fără efort la ascensiunea sa în univers, și nici Supremul nu evoluează fără să acționeze cu intenție și cu inteligență. Creaturile nu ating perfecțiunea prin simplă pasivitate, și nici spiritul Supremației nu poate să transpună în fapt puterea Atotputernicului fără un ajutor neîncetat al serviciului pe lângă creația finită.

117:4.8 (1284.4) Relația temporară a omului cu Supremul este fundamentul moralității cosmice, sensibilitatea universală față de *datorie*, și acceptarea ei. Aceasta este o moralitate care transcende simțul temporar al binelui și al răului relative; ea este întemeiată direct pe aprecierea conștientă, de către creatură, a unei obligații experiențiale față de Deitatea experiențială. Omul muritor și toate celelalte creaturi finite sunt creați din potențialul viu al energiei, al minții și al spiritului care există în Suprem. Din resursele Supremului, ascendentul, compus dintr-un muritor și un Ajustor, scoate la iveală creația caracterului nemuritor și divin al unui finalitar. Chiar din realitatea Supremului, Ajustorul, cu consimțământul voinței umane, țese modelele naturii eterne ale unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

117:4.9 (1284.5) Când un Ajustor evoluează făcând spirituală și eternă o personalitate omenească, progresele sale provoacă direct o extindere a suveranității Supremului. Aceste înfăptuiri din evoluția umană sunt în același timp înfăptuiri în actualizarea evolutivă a Supremului. Este adevărat că creaturile nu ar putea evolua fără Suprem, dar este poate tot atât de adevărat că evoluția Supremului nu va putea niciodată atinge plenitudinea sa fără ca toate creaturile să își desăvârșească propria lor evoluție. Marea responsabilitate cosmică a personalităților conștiente de ele însele rezidă în faptul că Deitatea

Supremă depinde, într-un anumit sens, de alegerea voinței muritorilor. Iar progresul reciproc al evoluției creaturilor și a evoluției Supremului este fidel și complet indicat Străvechilor de Zile prin mecanismele insondabile ale reflectivității universale.

117:4.10 (1284.6) Marea provocare prezentată omului muritor este următoarea: Vă veți decide voi să personalizați, în propria voastră individualitate evoluândă, semnificațiile cosmosului ce au o valoare experimentală? Sau mai bine, respingând supraviețuirea, veți permite voi acestor secrete ale Supremației să rămână adormite în așteptarea ca o altă creatură în alt moment, să încerce în maniera *sa* să aducă o contribuție a creaturii la evoluția Dumnezeuului finit? În acest caz, aceasta va fi contribuția sa la Suprem, iar nu a voastră.

117:4.11 (1284.7) Marea luptă din prezenta epocă a universului se desfășoară între potențial și actual - tot ceea ce este încă neexprimat căutând să se actualizeze. Dacă omul muritor pornește în aventura Paradisului, ea urmează mișcările timpului care se scurge ca niște curenți în fluviul eternității. Dacă un muritor respinge cariera eternă, el merge contra curentului evenimentelor din universurile finite. Creația mecanică se mișcă inexorabil în acord cu dezvoltarea scopului Tatălui Paradisului, însă creația volitivă are alegerea de a accepta sau de a respinge rolul participării personalității la aventura eternității. Un muritor nu poate să distrugă valorile supreme ale existenței umane, dar poate foarte categoric să împiedice evoluția acestor valori în propria sa experiență personală. În măsura în care sinele uman refuză astfel să ia parte la ascensiunea Paradisului, Supremul este întârziat tot atât de mult de la atingerea expresiei divinității sale în marele univers.

117:4.12 (1285.1) Omul a primit în păstrare nu numai prezența Ajustorului Tatălui Paradisiac, ci și controlul asupra unei fracțiuni infinitezimale din viitorul Supremului. Căci, așa cum omul își atinge destinul său omenesc, tot astfel și Supremul împlinește destinul său pe nivelele deitășii.

117:4.13 (1285.2) Fiecare dintre voi trebuie deci să se decidă așa cum a trebuit s-o facem și noi cândva: Vă veți lipsi voi de Dumnezeu timpului, care depinde atât de mult de deciziile minții finite? Vă veți lipsi voi de personalitatea Supremului universurilor din voi dedându-vă încet unui regres animal? Vă veți lipsi voi de marele frate al tuturor creaturilor, care depinde atât de mult de fiecare creatură? Vă puteți voi permite să treceți pe tărâmul celui nerealizat, în vreme ce înaintea voastră se întinde vederea încântătoare a carierei universale - divina descoperire a Dumnezeului Supremației?

117:4.14 (1285.3) Darurile de la Dumnezeu - efuziunile sale de realitate - nu îi iau nimic; el nu își înstrăinează creația, dar a stabilit tensiuni în relațiile care circulă în jurul Paradisului. Dumnezeu începe prin a iubi omul și a-i conferi potențialul de nemurire - realitatea eternă. Și, în măsura în care el îl iubește pe Dumnezeu, omul devine etern în actualitate. Și iată un mister: cu cât mai mult se apropie un om de Dumnezeu prin dragoste, cu atât mai mult este mărită realitatea - actualitatea - acestui om. Cu cât mai mult un om se retrage din fața lui Dumnezeu, cu atât mai aproape este el de irealitate - încetarea existenței. Când un om își consacră voința facerii voii Tatălui, când un om dă lui Dumnezeu tot ceea ce *are* el, atunci Dumnezeu face din acest om mai mult decât este el.

5. Suprasufletul creației

117:5.1 (1285.4) Marele Suprem este suprasufletul cosmic al marelui univers. În el, calitățile și cantitățile cosmosului își găsesc cu adevărat reflectarea lor de deitate. Natura sa de deitate este mozaicul compus din totalul imens al naturii tuturor Creatorilor și a tuturor creaturilor din ansamblul universurilor în evoluție. Iar Supremul este deopotrivă o Deitate pe cale de actualizare și care încorporează o voință creativă care îmbrățișează un scop universal în evoluție.

117:5.2 (1285.5) ”Eu”-rile intelectuale, potențial personale, din domeniul infinit tâșnesc din a Treia Sursă-Centru și împlinesc, în Suprem, sinteza finită a Deității din spațiu-timp. Când creatura se supune voinței Creatorului, ea nici nu se supune, nici nu abandonează personalitatea sa. Asemenea personalități cresc mai degrabă progresiv luând parte la această mare aventură a Deității. Unindu-se astfel cu divinitatea, omul își exaltă, îmbogățește, spiritualizează sinele în evoluție, și atinge chiar pragul supremației.

117:5.3 (1286.1) Sufletul nemuritor evoluând al omului, creația combinată a minții materiale și a Ajustorului, urcă în calitate de suflet în Paradis, și apoi, când el se înrolează în Corpul Finalității, se aliază într-o manieră nouă cu circuitul de gravitație spirituală al Fiului Etern printr-o tehnică de experiență numită *transcendență finalitară*. Astfel de finalitari devin atunci candidați acceptabili pentru a fi recunoscuți experiențial ca personalități ale lui Dumnezeu Supremul. Iar când aceste intelecte muritoare vor atinge cel de-al șaptelea stadiu al

existenței spirituale în viitoarele afectări nerevelate ale Corpului Finalității, această minte duală va deveni triunică. Mentea umană și mintea divină acordate, vor fi glorificate în uniune cu mintea experiențială a Ființei Supreme de acum înainte actualizate.

117:5.4 (1286.2) În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va fi actualizat - creativ exprimat și spiritual zugrăvit - în mintea spiritualizată, sufletul nemuritor, a omului ascendent, întocmai cum Tatăl Universal a fost revelat în viața pământească a lui Iisus.

117:5.5 (1286.3) Omul nu se unește cu Supremul și nu își afundă în el identitatea personală, dar repercusiunile universale ale experienței tuturor oamenilor formează foarte bine o parte din experimentarea divină a Supremului. „Actul este al nostru, consecințele sunt ale lui Dumnezeu.”

117:5.6 (1286.4) Personalitatea în progres lasă o dâră de realitate actualizată cu ocazia trecerii ei prin nivelele ascendente ale universului. Fie că sunt mentale, spirituale sau energetice, creațiile crescânde ale timpului și ale spațiului sunt modificate de înaintarea personalităților prin domeniile lor. Când omul acționează, Supremul reacționează, și această operațiune constituie faptul înaintării.

117:5.7 (1286.5) Marile circuite ale energiei, ale minții și ale spiritului nu sunt niciodată proprietatea permanentă a personalității ascendente. Aceste slujitoare rămân pentru totdeauna o parte a Supremației. În experiența de muritor, intelectul uman rezidă în pulsațiile ritmice ale spiritelor-minte adjutante; el își pune în acțiune deciziile în cadrul produs de punerea sa în circuit în această slujire. Cu ocazia morții, sinele uman este separat pe veci de circuitul adjutant. Cu toate că acești adjutanți nu par niciodată să transmită experiență de la o

personalitate la alta, ei pot să transmită lui Dumnezeu Supremul, prin Dumnezeu Septuplul, repercusiunile impersonale ale deciziilor-acțiuni, și chiar o fac. (Aceasta este cel puțin adevărat pentru adjutantul adorării și pentru cel al înțelepciunii.)

117:5.8 (1286.6) Tot așa este și pentru circuitele spirituale: omul le utilizează în ascensiunea sa prin universuri, dar nu le posedă niciodată ca parte a personalității lui eterne. Dar aceste circuite de slujire spirituală, fie că este vorba de Spiritul Adevărului, de Duhul Sfânt sau de prezențele spirituale suprauniversale, aceste circuite de slujire spirituală sunt receptive și reactive la valorile emergente dintr-o persoană ascendentă, și aceste valori sunt fidel transmise Supremului prin Septuplu.

117:5.9 (1286.7) Deși influențele spirituale, precum Duhul Sfânt și Spiritul Adevărului, sunt ajutoare ale universului local, călăuzirea lor nu este în întregime închisă în limitele geografice ale unei creații locale date. Când ascendentul trece dincolo de frontierele universului său local de origine, el nu este în întregime privat de ajutorul Spiritului Adevărului, care l-a învățat atât de constant și l-a ghidat prin labirinturile filozofice ale lumilor materiale și morontiale, și care, cu ocazia fiecărei crize de ascensiune, dirija infailibil pelerinul Paradisului spunându-i mereu: „Iată calea”. Când părăsiți domeniile universului local, spiritul director reconfortant al Fiilor de Dumnezeu care se dăruiesc coborând din Paradis încă vă va ghida prin intermediul slujirii spiritului Ființei Supreme emergente și al dispozitivelor reflectivității suprauniversale.

117:5.10 (1287.1) Cum înregistrează ele, aceste multiple circuite de slujire cosmică, în Suprem, semnificațiile, valorile și faptele

experienței evolutive? Fără a fi întru totul siguri de aceasta, noi credem că această înregistrare are loc datorită persoanelor Creatorilor Supremi originari din Paradis, care sunt furnizorii direcți ai circuitelor timpului și ale spațiului. Experiența mentală acumulată de cele șapte spirite-minte adjutante în cursul slujirii lor pe nivelul fizic al intelectului este o parte a experienței Divinei Maestre în universul ei local, și, prin acest Spirit Creativ, găsește după toate aparențele mijlocul de a se înregistra în mintea Supremației. La fel, experiențele umane cu Spiritul Adevărului și Duhul Sfânt sunt probabil înregistrate prin tehnici similare în persoana Supremației.

117:5.11 (1287.2) Chiar și experiența omului și a Ajustorului trebuie să găsească un ecou în divinitatea lui Dumnezeu Supremul. Într-adevăr, când Ajustorii fac experiența lor, ei sunt asemănători cu Supremul, iar sufletul evoluând al muritorilor este creat grație posibilității preexistente a acestei experiențe în interiorul Supremului.

117:5.12 (1287.3) În această manieră, multiplele experiențe ale întregii creații devin o parte a evoluției Supremației. Creaturile utilizează pur și simplu calitățile și cantitățile domeniului finit în ascensiunea lor către Tată; consecințele impersonale ale acestei utilizări rămân pentru totdeauna o parte a cosmosului viu, persoana Supremă.

117:5.13 (1287.4) Ceea ce omul duce cu el ca posesiune a personalității sunt consecințele asupra caracterului său ale experienței dobândite prin folosirea circuitelor mentale și spirituale ale marelui univers în cursul ascensiunii sale în Paradis. Când un om decide și când își consumă decizia într-o acțiune, el face o experiență; semnificațiile și valorile acestei experiențe fac pentru totdeauna parte din caracterul său etern pe toate nivelele, de la cel finit până la cel final. Un caracter

moral din punct de vedere cosmic și spiritual din punct de vedere divin reprezintă capitalul acumulat de decizii personale al creaturii care au fost iluminate printr-o adorare sinceră, glorificate printr-o dragoste inteligentă și consumate întru serviciu fratern.

117:5.14 (1287.5) Supremul în evoluție va compensa, în cele din urmă, creaturile finite pentru inaptitudinea lor de a stabili altceva decât un contact experiențial limitat cu universul universurilor. Creaturile pot ajunge la Tatăl Paradisului, dar mintea lor evolutivă este finită, deci incapabilă de a înțelege realmente Tatăl infinit și absolut. Dar, de vreme ce tot ceea ce experimentează creatura se înregistrează în Suprem și face parte din el, când toate creaturile vor fi atins nivelul final de existență și când dezvoltarea totală a universului le va fi permis să atingă Dumnezeu cel Suprem în calitate de prezență actuală a divinității, atunci, din chiar faptul acestui contact, ele vor avea contact cu totalitatea experienței. Domeniul finit al timpului conține în sine însuși germenii eternității. Noi suntem învățați că epoca în care deplinătatea evoluției va vedea epuizarea capacității cosmice de creștere, ansamblul domeniului finit va intra în fazele absonite ale carierei eterne căutând Tatăl în calitate de Ultim.

6. În căutarea Supremului

117:6.1 (1287.6) Noi căutăm Supremul în universuri, dar nu îl găsim. „El este înăuntrul și în afara tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor, în mișcare și în repaos. De nerecunoscut în misterul său, el este aproape, deși îndepărtat.” Atotputernicul Suprem este „forma a ceea ce încă

este inform, tiparul a ceea ce încă este necreat”. Supremul este domiciliul vostru universal; când îl veți găsi, aceasta va semăna cu o reîntoarcere acasă. El este autorul experiențial al zilelor voastre și, într-o manieră asemănătoare celei a părinților umani, el a crescut în experiența înrudirii divine. El vă cunoaște pentru că el seamănă atât cu o creatură, cât și cu un creator.

117:6.2 (1288.1) Dacă doriți cu adevărat să îl găsiți pe Dumnezeu, voi nu puteți evita să vedeți născută în mintea voastră conștiința față de Suprem. Așa cum Dumnezeu este Tatăl vostru divin, tot astfel și Supremul este Mama voastră divină, în care ați fost hrăniți toată viața voastră de creatură a universului. „Cât de universal este Supremul - el se găsește prin toate părțile! Lucrurile creației nelimitate depind de prezența sa pentru a trăi, și nici una nu este refuzată.”

117:6.3 (1288.2) Ceea ce este Mihail pentru Nebadon, Supremul este pentru cosmosul finit. Deitatea sa este marele canal prin care dragostea unui Tată se scurge în afară către toată creația, și el este marea cale prin care creaturile finite trec către interior în căutarea Tatălui, care este dragoste. Chiar și Ajustorii Gândirii sunt în legătură cu Supremul; în natura și în divinitatea originare, ei sunt asemănători Tatălui, dar, când fac experiența operațiunilor din timp în universurile din spațiu, ei devin asemănători Supremului.

117:6.4 (1288.3) Actul unei creaturi care alege să facă voia Creatorului este o valoare cosmică și posedă o semnificație universală la care reacționează imediat o forță de coordonare nerevelată, dar omniprezentă, probabil funcționarea acțiunii mereu mai extinse a Ființei Supreme.

117:6.5 (1288.4) Sufletul morontial al unui muritor care evoluează este realmente fiul acțiunii Tatălui Universal prin Ajustor, și copilul reacției Ființei Supreme, Mama Universală. Influența maternă domină personalitatea umană, pe durata întregii copilării a sufletului care crește în universul local. Influența părinților divini devine mai egală după fuziunea cu Ajustorul și în cursul carierei suprauniversale, însă când creaturile timpului încep să traverseze universul central al eternității, natura paternă devine din ce în ce mai manifestă, atingând apogeul ei de manifestare finită cu ocazia recunoașterii Tatălui Universal și a admiterii în Corpul Finalității.

117:6.6 (1288.5) În și prin experiența de ascensiune la statutul finalitar, calitățile experiențiale materne ale sinelui ascendent sunt prodigios influențate de contactul și de impregnarea cu prezența spirituală a Fiului Etern și cu prezența mentală a Spiritului Infinit. După aceea, în toate domeniile de activități finalitare ale marelui univers, apare o nouă trezire a potențialului matern latent al Supremului, o nouă realizare a semnificațiilor experiențiale, și o nouă sinteză a valorilor experiențiale ale întregii cariere de ascensiune. Se pare că această realizare de sine trebuie să se continue în cariera universală a finalitarilor din cel de-al șaselea stadiu, până când ereditatea maternă a Supremului ajunge la un sincronism finit cu ereditatea paternă a Ajustorului. Această misterioasă perioadă de funcționare din marele univers reprezintă urmarea carierei adulte a ascendentului muritor ajuns la perfecțiune.

117:6.7 (1288.6) Desăvârșirea celui de-al șaselea stadiu al existenței și intrarea în stadiul al șaptelea și final al statutului spiritual va preceda erele progresive de experiență îmbogățitoare, de înțelepciune

maturizantă, și de realizare a divinității. În natura finalitarului, aceasta va echivala după toate aparențele cu realizarea completă a luptei mentale pentru realizarea de sine în calitate de spirit, cu desăvârșirea completă a coordonării naturii umane ascendente cu divina natură a Ajustorului în limitele posibilităților finitului. Un magnific sine universal de genul acesta devine astfel fiul finalitar etern al Tatălui Paradisului precum și copilul universal etern al Mamei Supreme; un sine universal calificat pentru a reprezenta atât Tatăl, cât și Mama universurilor și personalităților în orice activitate sau întreprindere ținând de administrarea finită a lucrurilor și a ființelor create, creatoare sau în evoluție.

117:6.8 (1289.1) Toate ființele umane al căror suflet evoluează sunt literalmente fiii evolutivi ai lui Dumnezeu Tatăl și ai lui Dumnezeu Mama, Ființa Supremă. Însă, până în momentul în care omul muritor devine conștient în sufletul său de moștenirea sa divină, această încredințare de înrudirea cu Deitatea trebuie realizată prin credință. Experiența vieții omenești este coconul cosmic în care înzestrările individuale ale Ființei Supreme și prezența în univers a Tatălui Universal (aceste înzestrări și această prezență nefiind personalități) pregătesc, prin evoluție, sufletul morontial temporar și caracterul finalitar uman-divin al destinului universal și al serviciului etern.

117:6.9 (1289.2) Oamenii uită mult prea adesea că Dumnezeu este cea mai mare experiență din existența umană. Celelalte experiențe sunt limitate în natura și în conținutul lor, dar experiența lui Dumnezeu, nu are alte limite decât capacitatea creaturilor de a înțelege, și această experiență prin ea însăși mărește această capacitate. Când oamenii sunt în căutarea lui Dumnezeu, ei caută totul. Când îl găsesc pe

Dumnezeu, ei au găsit totul. Căutarea lui Dumnezeu este o revărsare nelimitată de dragoste însoțită de descoperirea surprinzătoare a unei noi iubiri mai mari care să se reverse.

117:6.10 (1289.3) Orice dragoste autentică vine de la Dumnezeu, iar omul primește afecțiunea divină în măsura în care el însuși dăruiește această dragoste revărsând-o peste semenii lui. Iubirea este dinamică. Ea nu poate fi niciodată capturată; ea este vie, liberă, pasionantă și mereu în mișcare. Omul nu poate niciodată să înhațe iubirea Tatălui și s-o întemnițeze în inima sa. Iubirea Tatălui nu poate deveni reală pentru omul muritor decât trecând prin personalitatea sa, în vreme ce la rândul lui el însuși revarsă această dragoste peste semenii lui. Marele circuit al iubirii pleacă de la Tată, se răspândește prin fii către frați și, de acolo, se îndreaptă către Suprem. Iubirea Tatălui apare în personalitatea muritorului prin mijlocirea Ajustorului interior. Acest fiu care îl cunoaște pe Dumnezeu arată această dragoste fraților săi din univers, iar această afecțiune fraternă este esența iubirii Supremului.

117:6.11 (1289.4) Nimeni nu se poate apropia de Suprem decât prin experiență; și, în epocile în curs de creație, nu există decât trei căi accesibile pentru a atinge Supremația:

117:6.12 (1289.5) 1. Cetățenii Paradisului coboară din Insula eternă prin Havona, unde ei dobândesc capacitatea de a înțelege Supremația observând diferențele de realitate dintre Paradis și Havona, și descoperind, prin explorare, multiplele activități ale Personalităților Creatoare Supreme, înșirându-se de la Spiritele Maestru până la Fiii Creatori.

117:6.13 (1289.6) 2. Ascendenții din spațiu-timp, escaladând universurile evolutive ale Creatorilor Supremi, se apropie mult de Suprem când traversează Havona ca ceva preliminar unei aprecieri crescânde a unității Trinității Paradisului.

117:6.14 (1289.7) 3. Nativii Havonei dobândesc o comprehensiune a Supremului prin contacte cu pelerinii coborâtori din Paradis și cu pelerinii ascendenți din cele șapte suprauniversuri. Nativii Havonei sunt prin moștenire în poziția de a armoniza punctele de vedere esențialmente diferite ale cetățenilor Insulei eterne și ale cetățenilor universurilor evolutive.

117:6.15 (1290.1) Pentru creaturile evolutive, există șapte mari căi pentru a se apropia de Tatăl Universal, și fiecare dintre aceste căi de ascensiune în Paradis trece prin divinitatea unuia dintre cei Șapte Spirite Maestru, și fiecare dintre apropieri este făcută posibilă printr-o creștere a receptivității experiențiale urmând faptului că creatura a servit în suprauniversul care reflectă natura acestui Spirit Maestru. Suma acestor șapte experiențe constituie limita actualmente cunoscută a conștiinței că o creatură poate avea realitatea și actualitatea lui Dumnezeu Supremul.

117:6.16 (1290.2) Nu numai limitările proprii omului sunt ceea ce îl împiedică să găsească Dumnezeu finit; este de asemenea și starea de neîmplinire a universului. Chiar și starea de neîmplinire a tuturor creaturilor - trecute, prezente și viitoare - face Supremul inaccesibil. Orice individ care a atins nivelul divin de asemănare cu Dumnezeu îl poate găsi pe Dumnezeu Tatăl, dar niciodată *o singură* creatură individuală nu-l va putea descoperi personal pe Dumnezeu Supremul

înainte de epoca, foarte îndepărtată, în care *toate* creaturile îl vor găsi simultan prin care perfecțiunea va fi fost universal atinsă.

117:6.17 (1290.3) Cu toate că în cursul prezentei epoci a universului voi nu puteți găsi personal Supremul așa cum puteți găsi și găsiți efectiv Tatăl, Fiul și Spiritul, totuși, ascensiunea către Paradis și cariera universală subsecventă va crea treptat, în conștiința voastră, recunoașterea prezenței universale și acțiunea cosmică a Dumnezeuului oricărei experiențe. Roadele spiritului sunt substanța Supremului așa cum este el realizabil în experiența umană.

117:6.18 (1290.4) Faptul că omul va atinge într-o zi Supremul este o consecință a fuziunii sale cu spiritul Deității Paradisului. La urantieni, acest spirit este prezența Ajustorului Tatălui Universal, însă, deși Veghetorul de Mister provine de la Tată și este asemănător cu Tatăl, noi ne îndoim că până și acest dar divin poate îndeplini sarcina imposibilă de a revela unei creaturi finite natura Dumnezeuului infinit. Noi bănuim că ceea ce Ajustorii vor revela viitorilor finalitari din al șaptelea stadiu va fi divinitatea și natura lui Dumnezeu Supremul. Și această revelație va reprezenta, pentru o creatură finită, ceea ce revelația Infinitului ar fi pentru o ființă absolută.

117:6.19 (1290.5) Supremul nu este infinit, dar el înglobează probabil toată fracțiunea de infinitate pe care o creatură finită o va putea realmente înțelege vreodată. A înțelege mai mult decât Supremul, este a fi mai mult decât finit!

117:6.20 (1290.6) Toate creațiile experiențiale sunt interdependente în realizarea lor a destinului. Numai realitatea existențială este conținută și existentă în sine. Havona și cele șapte suprauniversuri au nevoie unele de celelalte pentru a atinge maximum de înfăptuire finită. La

fel, ele vor depinde cândva de universurile viitoare din spațiul exterior pentru a atinge transcendența lor finită.

117:6.21 (1290.7) Un ascendent uman îl poate găsi pe Tatăl; Dumnezeu este existențial, deci real, independent de statutul de experiență din universul total. Însă nici un ascendent izolat nu va găsi Supremul înainte ca toți ascendenții să fi atins maturitatea universală maximă care îi va califica pentru a participa simultan la această descoperire.

117:6.22 (1290.8) Tatăl nu pune preț pe persoane; el tratează pe fiecare dintre fiii ascendenți ca pe niște indivizi cosmici. La fel, Supremul nu pune preț pe persoane; el își tratează copiii experiențiali ca pe un singur tot cosmic.

117:6.23 (1290.9) Omul poate descoperi Tatăl în inima sa, dar va trebui să caute Supremul în inima tuturor celorlalți oameni, și, când toate creaturile vor revela perfect iubirea sa, Supremul va deveni atunci pentru ele o actualitate a universului. Iar acesta este pur și simplu un alt mod de a spune că universurile vor fi ancorate în lumină și în viață.

117:6.24 (1291.1) Reușita, pentru toate personalitățile, în realizarea de sine devenită perfectă, plus reușita, în toate universurile, într-un echilibru devenit perfect, echivalează cu realizarea Supremului și dovedește că orice realitate finită este eliberată de limitările existenței incomplete. Această epuizare a tuturor potențialurilor finite conduce la realizarea desăvârșită a Supremului, care poate de asemenea să fie definită ca actualizarea evolutivă îndeplinită de Ființa Supremă însăși.

117:6.25 (1291.2) Oamenii nu găsesc Supremul deodată și într-un mod spectaculos, așa cum un cutremur de pământ deschide prăpăstii în

stânci, ci îl găsesc lent și cu răbdare, ca un râu care erodează încetul cu încetul solul pe unde curge.

117:6.26 (1291.3) Când veți găsi Tatăl, veți descoperi marea cauză a ascensiunii voastre spirituale în univers. Când veți găsi Supremul, veți descoperi marele rezultat al carierei voastre de înaintare către Paradis.

117:6.27 (1291.4) Dar nici un muritor cunoscător de Dumnezeu nu poate vreodată să fie solitar în călătoria sa prin cosmos, căci el știe că Tatăl face alături de el fiecare pas al căii, în timp ce drumul însuși pe care îl urmează este prezența Supremului.

7. Viitorul Supremului

117:7.1 (1291.5) Realizarea împlinită a tuturor potențialurilor finite echivalează cu desăvârșirea realizării oricărei experiențe evolutive. Aceasta sugerează emergența finală a Supremului ca prezență a unei Deități atotputernice în universuri. Noi credem că la stadiul de dezvoltare în chestiune, Supremul va fi personalizat într-un mod tot atât de distinct ca și Fiul Etern, tot atât de concret deținător de puteri ca și Insula Paradisului, tot atât de complet unificat ca și Autorul Comun, toate acestea extinzându-se în limitele posibilităților finite ale Supremației cu ocazia culminării prezentei epoci a universului.

117:7.2 (1291.6) Deși acesta este un concept despre viitorul Supremului perfect adecvat, noi am dori să atragem atenția asupra anumitor probleme inerente acestui concept:

117:7.3 (1291.7) 1. Supraveghetorii Necalificați ai Supremului nu prea pot fi deificați în vreun stadiu anterior evoluției sale desăvârșite, și totuși tocmai acești supraveghetori exercită, încă de pe acum, într-un mod limitat, suveranitatea supremației în ceea ce privește universurile ancorate în lumină și în viață.

117:7.4 (1291.8) 2. Supremul ar putea funcționa cu dificultate în Ultimitate Trinității înainte de a fi atins completa sa actualitate a statutului universal, și totuși Ultimitatea Trinității este încă de acum o realitate calificată, iar voi ați fost puși la curent despre existența Locțiitorilor Calificați ai Ultimului.

117:7.5 (1291.9) 3. Supremul nu este complet real pentru creaturile universului, dar numeroase rațiuni permit să se deducă că el este întru totul real pentru Deitatea Septuplă, extinzându-se de la Tatăl Universal al Paradisului până la Fiii Creatori și la Spiritele Creative ale universurilor locale.

117:7.6 (1291.10) Se poate ca în limitele superioare ale finitului, unde timpul se unește cu timpul transcens, există un fel de estompare și de amestec de secvențe. Se poate ca Supremul să fie capabil de a prevedea prezența sa universală pe aceste nivele supratemporare, și apoi să anticipeze asupra evoluției sale viitoare într-o măsură limitată, reflectând această previziune a viitorului pe nivelele finite sub aspectul Imanenței Incompletului Proiectat. Se pot observa astfel de fenomene de fiecare dată când finitul intră în contact cu suprafinitul, ca în experiențele ființelor umane care sunt locuite de Ajustorul Gândirii, care reprezintă veritabile preziceri ale viitoarelor înfăptuiri universale ale omului în toată eternitatea.

117:7.7 (1292.1) Când ascendenții muritori sunt admiși în corpul finalitar al Paradisului, ei depun jurământ Trinității Paradisului și, depunând acest jurământ de credință, ei promit, prin acesta, o fidelitate eternă Dumnezeuului cel Suprem, care *este* Trinitatea așa cum o înțeleg toate personalitățile creaturilor finite. Ulterior, când companiile de finalitari funcționează în universurile în evoluție, ele nu sunt supuse decât ordinelor care emană din Paradis până în epoca memorabilă de ancorare a universurilor locale în lumină și în viață. Pe măsură ce noile organizații guvernamentale ale acestor creații ajunse la perfecțiune încep să reflecte suveranitatea emergentă a Supremului, noi remarcăm că companiile finalitare izolate recunosc atunci autoritatea jurisdicțională a acestor noi guverne. Se pare deci că Dumnezeu Supremul evoluează ca unificator al Corpului evolutiv al Finalității, dar este cât se poate de probabil că destinul etern al acestor șapte corpuri de Finalitate va fi dirijat de către Suprem în calitate de membru al Trinității Ultime.

117:7.8 (1292.2) Ființa Supremă conține trei posibilități suprafinite de manifestare universală:

117:7.9 (1292.3) 1. Colaborarea absonită în prima Trinitatea experiențială.

117:7.10 (1292.4) 2. Relațiile co-absolute ale celei de-a doua Trinități experiențiale.

117:7.11 (1292.5) 3. Participarea co-infinită în Trinitatea Trinităților, dar noi nu avem nici un concept satisfăcător despre ceea ce semnifică aceasta în realitate.

117:7.12 (1292.6) Aceasta este una dintre ipotezele general acceptate asupra viitorului Supremului, dar există de asemenea multe speculații referitoare la relațiile sale cu prezentul mare univers, după ce acesta din urmă va fi atins statutul său de lumină și de viață.

117:7.13 (1292.7) Prezentul țel al suprauniversurilor, așa cum sunt ele și în limita potențialurilor lor, este de a deveni perfecte asemeni Havonei. Această perfecțiune ține de împlinirea fizică și spirituală, mergând până la dezvoltarea administrării, a guvernării și a fraternității. Noi credem că, în vârstele ce au să vină, posibilitățile de disarmonie, de proastă adaptare și de dereglare vor sfârși prin a se epuiza în suprauniversuri. Circuitele de energie vor fi în perfect echilibru și complet supuse minții, în timp ce spiritul, în prezența personalității, va fi reușit să domine mintea.

117:7.14 (1292.8) Se presupune că în această epocă extrem de îndepărtată, persoana spirituală a Supremului și puterea dobândită de cel Atotputernic vor fi atins o dezvoltare coordonată, și că ambele, unificate în și prin Mintea Supremă, vor deveni factuale sub aspectul Ființei Supreme, o actualitate desăvârșită în universuri. Această actualitate va fi atunci observabilă de către toate inteligențele de creaturi, supusă reacțiilor tuturor energiilor create, coordonate în toate entitățile spirituale și experimentate de toate personalitățile din univers.

117:7.15 (1292.9) Acest concept implică suveranitatea efectivă a Supremului în marele univers. Este într-un tot probabil că cei care sunt în prezent administratorii Trinității vor continua funcțiile lor în calitate de vice-geranți ai Supremului, dar noi credem că liniile

actuale de demarcație dintre cele șapte universuri vor dispărea treptat și că totalitatea marelui univers va funcționa ca un tot perfecționat.

117:7.16

(1292.10) Este posibil ca Supremul să rezide atunci personal pe Uversa, cartierul general al Orvontonului, de unde va dirija administrația creațiilor timpului, dar, în realitate, aceasta este doar o ipoteză. Rămâne totuși sigur că se va putea în mod categoric lua contact cu personalitatea Ființei Supreme într-un loc specific, deși ubicuitatea prezenței sale de Deitate trebuie probabil să continue să impregneze universul universurilor. Noi nu știm care va fi relația cetățenilor suprauniversali ai acestei epoci cu Supremul, dar ea ar putea să semene cu relațiile actuale dintre nativii Havonei și Trinitatea Paradisului.

117:7.17 (1293.1) Marele univers perfecționat al acestor timpuri viitoare va fi imens de diferit de ceea ce este el în prezent. Duse vor fi aventurile pasionante ale organizațiilor galaxiilor spațiului, implantarea vieții pe lumile nesigure ale timpului și armonia emergentă din evoluția haosului, frumusețea potențialurilor, adevărul semnificațiilor și bunătatea valorilor. Universurile timpului vor fi atins împlinirea destinului lor finit! Poate că va exista un interval de repaos, de destindere, în finalul luptei multimilenare pentru perfecțiune evolutivă, însă nu pentru multă vreme! Firește, sigur și inexorabil, enigma Deității emergente din Dumnezeu cel Ultim va provoca cetățenii deveniți perfecți ai universurilor stabilite, întocmai cum strămoșii lor evolutivi, care se zbăteau, au fost odinioară provocați de căutarea lui Dumnezeu Supremul. Perdeaua destinului cosmic se va ridica pentru a dezvălui măreția transcendentă a

atrăgătoarei căutări absonite a Tatălui Universal pe nivelele
superioare și noi, revelate în aspectul ultim al experienței creaturilor.

117:7.18 (1293.2) [Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe
Urantia]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 117](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 119](#) >>

Capitolul 118

Cel suprem și cel ultim - timpul și spațiul

118:0.1 (1294.1) ÎN PRIVINȚA diverselor naturi ale Deității, se poate spune că:

- 118:0.2 (1294.2) 1. Tatăl este sinele existent în sine.
- 118:0.3 (1294.3) 2. Fiul este sinele coexistent.
- 118:0.4 (1294.4) 3. Spiritul este sinele existent comun.
- 118:0.5 (1294.5) 4. Supremul este sinele experiențial-evolutiv.
- 118:0.6 (1294.6) 5. Septuplul este divinitatea distributivă de sine însăși.
- 118:0.7 (1294.7) 6. Cel Ultim este sinele transcendental-experiențial.
- 118:0.8 (1294.8) 7. Absolutul este sinele existențial-experiențial.

118:0.9 (1294.9) Dumnezeu Septuplul este indinsepensabil înfăptuirii evolutive a Supremului, dar Supremul este deopotrivă indispensabil emergenței finale a Ultimului. Dubla prezență a Supremului și a Ultimului constituie asocierea fundamentală a Deității subabsolute și derivate, căci amândouă sunt interdependente și complementare pentru a împlini destinul. Împreună ele formează puntea experiențială care leagă începuturile și desăvârșirile întregii creșteri creative din universul principal.

118:0.10

(1294.10) Creșterea creativă este fără sfârșit, dar mereu satisfăcătoare; ea este fără sfârșit în întindere, dar întotdeauna punctată de momente satisfăcătoare pentru personalitate, în care țelul provizoriu este atins, și care servește atât de eficient ca preludiu mobilizării pentru noile aventuri din creșterea cosmică, de explorare a universului și de atingere a Deității.

118:0.11

(1294.11) Deși domeniul matematicii este împresurat de limitări calitative, el procură totuși minții finite o bază conceptuală pentru a contempla infinitatea. Numerele nu au nici o limitare cantitativă, chiar și în comprehensiunea unei minți finite. Oricât de mare ar fi numărul cunoscut, voi puteți întotdeauna să luați în considerare adăugarea a încă unei unități. Voi puteți deopotrivă înțelege că rămâneți în partea de dincoace a infinitului, căci indiferent de numărul de ori în care repetați această adăugare, voi o puteți întotdeauna repeta o dată mai mult.

118:0.12

(1294.12) În același timp, seriile infinite pot fi totalizate în orice punct dat, iar acest total (sau mai exact acest total parțial) procură

unei persoane date, având la un moment dat un statut dat, plenitudinea satisfacției de a fi atins un scop. Însă, mai devreme sau mai târziu, aceeași persoană începe să tânjească după țeluri noi și superioare; iar aceste aventuri ale creșterilor se vor reînnoi veșnic în plenitudinea timpului și în ciclurile eternității.

118:0.13

(1294.13) Fiecare vârstă succesivă a universului este preludiul erei următoare de creștere cosmică, și fiecare epocă de univers oferă un destin imediat tuturor stadiilor precedente. În sine și prin sine, Havona este o creație perfectă, dar limitată în perfecțiunea sa. Perfecțiunea Havonei, răspândindu-se în suprauniversurile evolutive, găsește acolo nu numai un destin cosmic, ci și eliberarea de limitările existenței preevolutive.

1. Timpul și eternitatea

118:1.1 (1295.1) Îi este de folos omului, pentru orientarea sa cosmică, să ajungă să înțeleagă pe cât de bine posibil raporturile Deității cu cosmosul. Deitatea absolută este eternă prin natură, dar Dumnezeii sunt legați de timp, ca experiență în eternitate. În universurile evolutive, eternitatea este veșnicia temporală - veșnicul *acum*.

118:1.2 (1295.2) Personalitatea creaturii muritoare poate să devină eternă identificându-se cu spiritul interior prin tehnica ce constă în a alege să faci voia Tatălui. Această consacrare a voinței echivalează cu realizarea unui plan al realității eterne. Aceasta înseamnă că planul creaturii a devenit invariant prin raport cu succesiunea clipelor; sau,

cu alte cuvinte, înseamnă că momentele care se succed nu vor vedea nici o schimbare în planul creaturii. Un milion sau un miliard de momente nu vor schimba nimic. Numerele au încetat să mai aibă o semnificație cu privire la scopul creaturii. Astfel că alegerea creaturii adăugându-se alegerii lui Dumnezeu se traduce prin realitățile eterne ale uniunii fără de sfârșit dintre duhul lui Dumnezeu și natura omului, în serviciul perpetuu al copiilor lui Dumnezeu și al Tatălui lor din Paradis.

118:1.3 (1295.3) Există, în orice intelect dat, o relație directă între maturitate și conștiința unei unități de timp. Această unitate de timp poate fi o zi, un an sau o perioadă mai lungă, dar ea este inevitabil criteriul prin care sinele conștient apreciază circumstanțele de viață și prin care intelectul care concepe măsoară și evaluează faptele existenței temporale.

118:1.4 (1295.4) Experiența, înțelepciunea și judecata coincid cu lungirea unității de timp în experiența muritorilor. Când mintea umană se întoarce în trecut, ea evaluează experiența anterioară cu intenția de a influența o situație prezentă. Când mintea se întinde în viitor, ea încearcă să evalueze semnificația viitoare a unei acțiuni posibile. După ce s-a ținut astfel cont atât de experiență, cât și de înțelepciune, voința omenească ia o decizie-judecată în prezent, și planul de acțiune astfel născut din trecut și din viitor vine în existență.

118:1.5 (1295.5) În maturitatea sinelui care se dezvoltă, trecutul și viitorul sunt reunite pentru a ilumina adevărata semnificație a prezentului. Pe măsură ce sinele se maturizează, el recurge pentru experiența sa la un trecut din ce în ce mai îndepărtat, în timp ce prevestirile sale de înțelepciune caută să pătrundă tot mai profund în

viitorul necunoscut. Și, pe măsură ce sinele care concepe se întinde mai mult în trecut și în viitor, judecata sa depinde din ce în ce mai puțin de prezentul momentan. Decizia-acțiune începe astfel să scape din lanțurile prezentului în mișcare, în timp ce ea îmbracă din nou aspectele semnificației trecut-viitor.

118:1.6 (1295.6) Răbdarea este practică de muritorii ale căror unități de timp sunt scurte. Adevărata maturitate transcende răbdarea printr-o legitimitate născută dintr-o reală comprehensiune.

118:1.7 (1295.7) A te maturiza este a trăi mai intens în prezent și în același timp de a scăpa de limitările prezentului. Planurile maturității, întemeiate pe experiența trecută, se realizează în prezent în așa fel încât să reînsuflească valorile viitorului.

118:1.8 (1295.8) Unitatea de timp la persoanele imature concentrează semnificații-valori în momentul prezent într-un asemenea mod încât prezentul este disociat de adevărata sa relație cu non-prezentul - trecutul-viitor. Unitatea de timp a maturității în proporții care revelează relațiile coordonate de trecut-prezent-viitor într-o asemenea manieră că sinele începe să pătrundă sensul ansamblului evenimentelor, începe să-și dea seama de pasajul timpului sub perspectiva panoramică a orizonturilor lărgite, și să presupună continuumul etern, fără început și fără sfârșit, ale cărui fragmente se numesc timp.

118:1.9 (1296.1) Pe nivelele infinitului și al absolutului, momentul prezent conține tot trecutul precum și tot viitorul. EU SUNT semnifică deopotrivă EU AM FOST și EU VOI FI, și acesta reprezintă cel mai bun concept al eternității și eternului.

118:1.10 (1296.2) Pe nivelul absolut și etern, realitatea potențială are tot atâta semnificație pe cât are realitatea actuală. Numai pe nivelele finite și pentru creaturile legate de timp pare deosebirea atât de vastă. Pentru Dumnezeu ca absolut, un ascendent muritor care a luat decizia eternă este deja un finalitar al Paradisului. Însă, grație Ajustorilor Gândirii interioari, Tatăl Universal nu este limitat astfel în percepția sa, dar el poate de asemenea să fie la curent cu - și să participe la - toate luptele temporale privitoare la problemele ascensiunii creaturilor, de la nivelele de existență unde acestea seamănă cu animalele până la cele unde ele seamănă cu Dumnezeu.

2. Omniprezența și ubicuitatea

118:2.1 (1296.3) Nu trebuie confundată ubicuitatea Deității cu ultimitatea divinei omniprezențe. Tatăl universal vrea ca Supremul, Ultimul și Absolutul să compenseze, să coordoneze și să unifice ubicuitatea sa din spațiu-timp și omniprezența sa din spațiu-timp transcende cu prezența absolută și universală pentru care spațiul și timpul nu există. Ar trebui să vă amintiți că, dacă ubicuitatea Deității este foarte adesea asociată cu spațiul, ea nu este în mod necesar condiționată de timp.

118:2.2 (1296.4) În calitate de ascendenți muritori și morontiali, voi discernați progresiv pe Dumnezeu cu ajutorul lui Dumnezeu Septuplul. Prin Havona, voi îl descoperiți pe Dumnezeu Supremul. În Paradis, voi îl găsiți ca o persoană, și apoi, în calitate de finalitari, voi veți încerca curând să-l cunoașteți ca Ultim. Fiind finalitari, se pare că

după ce a fost atins Ultimul, nu există decât o singură cale de a supraviețui, aceea de a începe căutarea Absolutului. Nici un finalitar nu va fi tulburat de incertitudinile de a atinge Absolutul Deității, din moment ce la sfârșitul ascensiunilor supreme și ultime, el îl va fi întâlnit pe Dumnezeu Tatăl. Acești finalitari vor crede desigur că, chiar dacă ei reușesc să-l găsească pe Dumnezeu Absolutul, ei nu vor face decât să descopere același Dumnezeu, Tatăl Paradisului manifestându-se pe nivelele cele mai apropiate de cel infinit și de cel universal. Nu încapă nici urmă de îndoială că atingerea lui Dumnezeu în absolut va revela Strămoșul Primordial al universurilor precum și Tatăl Final al personalităților.

118:2.3 (1296.5) Dumnezeu Supremul se poate să nu fie o demonstrație de omniprezență a Deității în spațiu-timp, ci este literalmente o manifestare a ubicuității divine. Între prezența spirituală a Creatorului și manifestările materiale ale creației se găsește vastul domeniu al devenirii ubicue - emergența universală a Zeității evolutive.

118:2.4 (1296.6) Dacă Dumnezeu Supremul își asumă vreodată controlul direct al universurilor de timp și de spațiu, noi suntem convinși că această administrație divină va funcționa sub supracontrolul Ultimului. În acest caz, Dumnezeu Ultimul ar începe să devină manifest în universurile de timp și ca Atotputernicul transcendent (Omnipotentul) exercitând supracontrolul supratimpului și al spațiului transcens relative la funcțiunile administrative ale Atotputernicului Suprem.

118:2.5 (1297.1) Minteă umană poate, ca și noi înșine, să pună următoarele întrebări: Dacă evoluția lui Dumnezeu Supremul, atingând autoritatea administrativă în marele univers, este însoțită de

manifestări sporite ale lui Dumnezeu Ultimul, o urgență omoloagă Dumnezeului Ultim în universurile prevăzute ale spațiului exterior va fi oare însoțită de revelații similare și reînsuflețită de Dumnezeu Absolutul? În realitate, noi nu știm nimic despre asta.

3. Raporturile dintre timp și spațiu

118:3.1 (1297.2) Numai prin ubicuitate a putut Deitatea să unifice manifestările din spațiu-timp pentru concepțiile finite, căci timpul este o succesiune de clipe, în timp ce spațiul este un sistem de puncte asociate. La urma urmei, voi percepeți timpul prin analiză și spațiul prin sinteză. Voi coordonați și asociați aceste două concepții neasemănătoare prin perspicacitatea integratoare a personalității. În lumea animală, omul este singurul care posedă această facultate de percepere a spațio-timpului. Pentru un animal, mișcarea are o semnificație, dar ea nu ia o valoare decât pentru o creatură ce are statut de personalitate.

118:3.2 (1297.3) Lucrurile sunt condiționate de timp, dar adevărul este în afara timpului. Cu cât mai mult cunoașteți adevărul, cu atât mai mult *sunteți* adevărul, cu atât mai bine puteți înțelege trecutul și pricepe viitorul.

118:3.3 (1297.4) Adevărul este neclintit - veșnic scutit de toate vicisitudinile tranzitorii, deși niciodată inert și convențional, dar întotdeauna vibrant și adaptabil - radiind viață. Însă, când adevărul devine legat de fapte, atunci atât spațiul, cât și timpul condiționează semnificațiile sale și pun în corelație valorile sale. Aceste realități ale

adevărului cuplate cu faptele devin concepte și sunt, în consecință, remise domeniului realităților cosmice relative.

118:3.4 (1297.5) Legătura adevărului absolut și etern al Creatorului cu experiența faptică a creaturilor finite și temporale face să apară o nouă valoare emergentă a Supremului. Conceptul de Suprem este esențial pentru coordonarea lumii superioare neschimbătoare și divine cu lumea inferioară finită și mereu schimbătoare.

118:3.5 (1297.6) Dintre toate lucrurile neabsolute, spațiul este cel mai aproape de a fi absolut. În aparență, spațiul este în mod absolut ultim. Reala dificultate pe care o avem în înțelegerea spațiului pe nivelul material provine din faptul că, în timp ce corpurile materiale există în spațiu, spațiul există de asemenea în aceste aceleași corpuri materiale. Mulți factori care țin de spațiu sunt absoluți, dar asta nu înseamnă că spațiul este absolut.

118:3.6 (1297.7) Pentru a înțelege raporturile din spațiu, poate fi util să se presupună, relativ vorbind, că spațiul este, la urma urmei, o proprietate a tuturor corpurilor materiale. Deci, când un corp se mișcă în spațiu, el ia de asemenea cu el toate proprietățile lui, chiar și spațiul care este în aceste corpuri în mișcare și din care face parte.

118:3.7 (1297.8) Toate modelele realității ocupă spațiu pe nivelele materiale, dar modelele spirituale nu există decât în relație cu spațiul; ele nu ocupă și nici nu deplasează spațiul, și nici nu îl conțin. Pentru noi, enigma stăpânitoare a spațiului ține de modelul unei idei. Când abordăm domeniul minții, noi întâlnim multe probleme stânjenitoare. Modelul unei idei - realitatea sa - ocupă oare spațiu? În realitate, noi nu știm nimic despre aceasta, deși suntem siguri că un model de idee

nu conține spațiu; însă nu ar fi deloc prudent să se admită că ceea ce este imaterial este întotdeauna nespațial.

4. Cauzalitatea primară și secundară

118:4.1 (1298.1) Multe dintre dificultățile teologice și dintre dilemele metafizice ale omului muritor sunt cauzate de faptul că el nu situează bine personalitatea Deității, și atribuie, în consecință, aspectele infinite și absolute Divinității subordonate și Deității evolutive. Există cu siguranță o adevărată Causă Primă, dar ea nu duce la uitarea că există totodată o mulțime de cauze coordonate și subordonate, atât cauze asociate, cât și cauze secundare.

118:4.2 (1298.2) Diferența esențială dintre cauzele prime și cauzele secundare rezidă în aceea că cauzele prime produc efecte originale lipsite de factori ereditari proveniți din vreo cauzalitate antecedentă. Cauzele secundare produc efecte care comportă invariabil o ereditate care provine din alte cauze anterioare.

118:4.3 (1298.3) Potențialurile pur statistice inerente Absolutului necalificat reacționează la cauzele generate de Absolutul Deității care sunt produse de acțiunea Trinității Paradisului. În prezența Absolutului Universal, aceste potențialuri statice impregnate de cauzalitate devin imediat active și sensibile la influența anumitor agenți transcendențiali, ale căror acțiuni duc la transmutarea acestor potențialuri active prin a le conferi statutul de veritabile posibilități universale de dezvoltare, de capacități actualizate pentru creștere.

Asupra acestor potențialuri astfel dezvoltate, creatorii și controlorii marelui univers joacă epopeea fără sfârșit a evoluției cosmice.

118:4.4 (1298.4) Dacă nu se ține seama de existențiale, cauzalitatea are o constituție fundamentală triplă. Așa cum operează ea în prezenta epocă a universului și privitor la nivelul finit al celor șapte suprauniversuri, ea se poate concepe după cum urmează:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activarea potențialurilor statice.* Aceasta este stabilirea destinului în Absolutul Universal prin acțiunile Absolutului Deității, operând în Absolutul Necalificat, și asupra lui, ca urmare a directivelor volitive ale Trinității Paradisului.

118:4.6 (1298.6) 2. *Exteriorizarea capacităților universului.* Aceasta implică transformarea potențialurilor nediferențiate în planuri separate și definite. Acesta este actul Ultimității Deității și al multiplilor agenți ai nivelului transcendental. Aceste acte anticipează perfect în privința viitoarelor nevoi ale ansamblului maestrului univers. În legătură cu segregarea potențialurilor, există Arhitecții Maestrului Univers în calitate de veritabile personificări ale conceptului de Deitate a universurilor. Planurile lor par până la urmă limitate în întinderea din spațiu de conceptul de periferie a maestrului univers, dar, ca planuri, ei nu sunt de altfel condiționați de timp sau de spațiu.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creația și evoluția actualelor universuri.* Asupra unui cosmos impregnat de prezența Ultimității Deității producătoare de capacități operează Creatorii Supremi pentru a efectua, în timp, transmutări de potențialuri maturizate în actuale experiențiale. În interiorul maestrului univers, orice actualizare de realitate potențială

este limitată de capacitatea ultimă de dezvoltare, și condiționată de spațiu-timp în stadiile finale ale emergenței sale. Fiii Creatori ieșind din Paradis sunt, în actualitate, creatori *transformatori* în sensul cosmic. Aceasta nu invalidează, în nici un fel, conceptul de creatori pe care oamenii și-l fac despre ei; din punct de vedere finit, este sigur că ei pot să creeze, ceea ce și fac.

5. Omnipotența și compatibilitatea

118:5.1 (1299.1) Omnipotența Deității nu implică puterea de a face ceea ce este de nefăcut. În cadrul spațio-timpului, și plasându-ne în punctul de vedere intelectual al comprehensiunii umane, nici chiar Dumnezeu infinit nu poate să creeze cercuri pătrate sau să producă rău care să fie în mod natural bun. Dumnezeu nu poate să facă lucruri nedivine. Această contradicție de termeni filozofici echivalează cu neființa și implică că nimic nu a fost creat astfel. O trăsătură de caracter a unei personalități nu poate fi în același timp divină și nedivină. Compatibilitatea este înăscută în puterea divină. Toate acestea decurg din faptul că omnipotența nu se limitează la a crea lucruri având o natură, ci că ea dă de asemenea naștere naturii tuturor lucrurilor și tuturor ființelor.

118:5.2 (1299.2) La început, Tatăl face totul; însă, pe măsură ce panorama eternității se derulează ca răspuns la voința și la directivele Infinitului, devine din ce în ce mai evident că creaturile, chiar și oamenii, trebuie să devină parteneri ai lui Dumnezeu pentru a realiza finalitatea destinului. Aceasta este adevărat chiar și în viața în carne;

când omul și Dumnezeu intră în asociere, nu se poate pune nici o limită posibilităților viitoare ale acestei asocieri. Când omul își dă seama că Tatăl Universal este partenerul său în înaintarea eternă, când el fuzionează cu prezența interioară a Tatălui, el a rupt, în spirit, cătușele timpului și a intrat deja în înaintarea eternă, în căutarea Tatălui Universal.

118:5.3 (1299.3) Conștiința de muritor trece de la fapte la înțelesuri, și apoi la valori. Conștiința de Creator pleacă de la valoarea ideii, trece prin înțelesul cuvintelor și ajunge la faptul acțiunii. Pentru a ieși din impasul unității necalificate inerente infinității existențiale, trebuie întotdeauna să acționeze Dumnezeu. Deitatea trebuie întotdeauna să furnizeze universul arhetipal, personalitățile perfecte, adevărul, frumusețea și bunătatea originare, pe care toate creațiile subdivine se străduiesc să le atingă. Trebuie întotdeauna ca Dumnezeu să găsească mai întâi omul pentru ca omul să-l poată apoi găsi pe Dumnezeu. Un Tată Universal este întotdeauna necesar înainte de a putea exista o filiație universală și fraternitatea universală care urmează.

6. Omnipotența și omnificența

118:6.1 (1299.4) Dumnezeu este cu adevărat omnipotent, dar nu omnificent - el nu face personal tot ceea ce se face. Omnipotența înglobează potențialul puterii Atotputernicului Suprem și al Ființei Supreme, dar actele volitive ale lui Dumnezeu Supremul nu sunt înfăptuiri personale ale Dumnezeului Infinit.

118:6.2 (1299.5) A susține omnificența Deității primordiale ar echivala cu privarea de drepturile lor a aproape un milion de Fii Paradisiaci Creatori, fără a menționa nenumăratele oștiri altor diverse ordine de ajutoare care își aduc concursul creativ. În întregul univers, nu există decât o singură Cauză fără cauză. Toate celelalte cauze sunt derivate ale acestei unice Prime Mari Surse-Centru, și nimic, în această filozofie, nu violează liberul arbitru al unor miriade de copii ai Deității împrăștiați într-un imens univers.

118:6.3 (1299.6) Într-un cadru local, volițiunea poate să pară a funcționa ca o cauză fără cauză, dar ea prezintă infailibil factori ereditari care stabilesc relații cu Prima Cauză unică, originară și absolută.

118:6.4 (1299.7) Orice volițiune este relativă. În sens inițial, numai Tatăl-EU SUNT posedă finalitate volitivă. În sens absolut, numai Tatăl, Fiul și Spiritul exercită prerogativele unei voințe necondiționate de timp și nelimitate de spațiu. Omul muritor este înzestrat cu liber arbitru, cu puterea de a alege; deși această alegere nu este absolută, este totuși relativ finală pe nivelul finit și în ceea ce privește destinul persoanei care alege.

118:6.5 (1300.1) Pe orice nivel care nu atinge absolutul, volițiunea întâmpină limitări inerente personalității însăși care exercită puterea de a alege. Omul nu poate alege dincolo de domeniul a ceea ce se poate alege. De exemplu, el nu poate alege să fie altceva decât un om, atâta doar că poate decide să devină mai mult decât un om. El poate alege să întreprindă ascensiunea universului, dar aceasta ține, în speță, de o coincidență specială dintre alegerea umană și voința divină. Ceea

ce un fiu dorește și ceea ce Tatăl vrea se va întâmpla cu toată certitudinea.

118:6.6 (1300.2) În viața umană, liniile de conduită opționale se deschid și se închid continuu. În timpul perioadelor în care alegerea este posibilă, personalitatea omenească decide constant între numeroase linii de acțiune. Voința temporală este legată de timp și trebuie să aștepte scurgerea timpului pentru a găsi ocazia de a se exprima. Volițiunea spirituală a început să guste libertatea din afara cătușelor timpului, căci ea a reușit să scape parțial de secvența timpului; aceasta deoarece volițiunea spirituală se identifică cu voința lui Dumnezeu.

118:6.7 (1300.3) Volițiunea, actul alegerii, trebuie să funcționeze în cadrul universal care se actualizează ca răspuns la alegerile superioare și anterioare. Tot câmpul voinței omenești este strict limitat în finit, dar nu și asupra unui punct particular: când omul alege să-l găsească pe Dumnezeu și să-i fie asemănător, această alegere este suprafinită; eternitatea singură poate revela dacă ea este totodată supraabsonită.

118:6.8 (1300.4) A recunoaște omnipotența Deității, este a vă bucura de securitate în experiența voastră de cetățenie cosmică, este a poseda siguranță în lunga călătorie către Paradis. În schimb, a accepta sofismul omnificenței, este a îmbrățișa colosala eroare a panteismului.

7. Omnisciența și predestinarea

118:7.1 (1300.5) În marele univers, funcțiunea voinței de Creator și funcțiunea voinței de creatură se exercită în limitele și potrivit cu

posibilitățile stabilite de Maeștrii Arhitecți. Cu toate acestea, predestinarea acestor limite maxime nu abrogă, cel puțin din lume, suveranitatea voinței de creatură în interiorul acestor frontiere.

Precunoașterea ultimă - deplina toleranță a tuturor alegerilor finite - nu constituie nici ea o abrogare a volițiunii finite. O ființă umană matură și perspicace poate uneori să prevadă foarte exact decizia unui asociat mai tânăr, dar această precunoaștere nu ia nimic din libertatea și din autenticitatea deciziei însăși. Dumnezeuii au limitat cu înțelepciune câmpul de acțiune al voinței imature, însă, în interiorul acestor limite definite, ea nu rămâne mai puțin o veritabilă voință.

118:7.2 (1300.6) Chiar și corelarea supremă a tuturor alegerilor trecute, prezente și viitoare nu invalidează autenticitatea acestor alegeri. Ea denotă mai degrabă tendința preordonată a cosmosului și sugerează precunoașterea acestor ființe volitive care pot alege sau refuza să devină părți contributive ale actualizării experiențiale ale oricărei realități.

118:7.3 (1300.7) Eroarea în alegerea finită este legată de timp și limitată de el. Ea nu poate exista decât în timp și *în interiorul* prezenței evoluând a Ființei Supreme. Această alegere greșită este posibilă în timp și denotă (în afară de nedesăvârșirea Supremului) un anumit domeniu al alegerii cu care creaturile imature trebuie să fie înzestrate pentru a putea beneficia de înaintarea în univers stabilind, prin liberul lor arbitru, contactul cu realitatea.

118:7.4 (1301.1) Păcatul, în spațiul condiționat de timp, dovedește clar libertatea temporară - și chiar și licența - a voinței finite. Păcatul zugrăvește imaturitatea, pe de o parte orbită de libertatea volitivă

relativ suverană a personalității, și pe de altă parte nereușind să perceapă obligațiile și îndatoririle supreme ale cetățeniei cosmice.

118:7.5 (1301.2) Inechitatea, în domeniile finite, revelează realitatea tranzitorie a oricărei individualități neidentificate cu Dumnezeu. O creatură nu devine veritabil reală în universuri decât dacă ea se identifică cu Dumnezeu. Personalitatea finită nu se creează pe sine însăși, ci, în cadrul suprauniversal al alegerii, își determină ea însăși destinul.

118:7.6 (1301.3) Darul vieții face sistemele materiale-energetice capabile să se perpetueze, să se propage și să se adapteze ele însele. Dăruirea personalității comunică, organismelor vii, prerogativele adiționale de a dispune de ele înseși, de a evolua ele înseși și de a se identifica ele înseși cu spiritul Deității susceptibile de a fuziona cu ele.

118:7.7 (1301.4) Organismele vii subpersonale denotă o minte care activează energia-materie, mai întâi sub aspectul controlurilor fizici și apoi sub aspectul spiritelor-minte adjutante. Darul personalității vine de la Tată și comunică, sistemului viu, unicele prerogative ale alegerii. Ori, dacă personalitatea are prerogativa de a exercita alegerea volitivă de a se identifica cu realitatea, și dacă această alegere este sinceră și liberă, atunci trebuie ca personalitatea în evoluție să aibă de asemenea alegerea posibilă de a se dezorienta, de a se disloca și de a se distruge pe sine. Posibilitatea de auto-distrugere cosmică nu poate fi evitată dacă se vrea ca personalitatea evoluândă să fie cu adevărat liberă în exercitarea voinței sale finite.

118:7.8 (1301.5) De aceea securitatea este sporită dacă se îngustează limitele alegerii personale pe toate nivelele inferioare de existență.

Alegerea se degajă din ce în ce mai mult pe măsură ce te înalți în universuri. La sfârșit, ea devine foarte apropiată de libertatea divină când personalitatea ascendentă atinge divinitatea statutului, supremația consacrării față de scopurile universale, desăvârșirea înțelepciunii cosmice și identificarea finală a creaturii cu voința și cu căile lui Dumnezeu.

8. Controlul și supracontrolul

118:8.1 (1301.6) În creațiile din spațiu-timp, liberul arbitru este îngrădit în restricții și limitări. Evoluția vieții materiale este mai întâi mecanică, apoi activată de minte; în sfârșit, după ce a fost înzestrat cu personalitate, ea s-a putut lăsa guvernată de spirit. Evoluția mecanică pe lumile locuite este fizic limitată de potențialurile de implantări originare de viață fizică făcute de Purtătorii Vieții.

118:8.2 (1301.7) Omul muritor este o mașină, un mecanism viu; rădăcinile lui se găsesc într-adevăr în lumea fizică a energiei. Multe dintre reacțiile umane sunt de natură mașinală; o mare parte a vieții seamănă cu una mecanică. Dar omul, care este un mecanism, este mult mai mult decât o mașină; el este înzestrat cu o minte și locuit de spirit; și, deși în cursul vieții sale materiale el nu poate niciodată să scape de mecanismul electrochimic al existenței sale, el poate învăța să subordoneze tot mai mult acest mecanism al vieții fizice înțelepciunii directe a experienței prin procesul constând în consacrarea minții umane executării imboldurilor spirituale ale Ajustorului Gândirii interior.

118:8.3 (1301.8) Spiritul eliberează funcționarea voinței; mecanismul o limitează. Alegerea imperfectă, necontrolată de mecanism și neidentificată cu spiritul, este periculoasă și instabilă. Dominația mecanică asigură stabilitatea pe seama progresului. Alianța cu spiritul degajează alegerea nivelului fizic și, în același timp, asigură stabilitatea divină care rezultă dintr-o clarviziune universală sporită și dintr-o comprehensiune cosmică mai vastă.

118:8.4 (1302.1) Marea primejdie care amenință creatura când ajunge să se elibereze de cătușele mecanismului vital este că ea nu reușește să compenseze această pierdere de stabilitate prin efectuarea unei legături funcționale armonioase cu spiritul. Alegerea creaturii, când ea este relativ degajată de stabilitatea mecanică, ar putea încerca să se elibereze pe ea însăși mai mult, independent de o mai mare identificare cu spiritul.

118:8.5 (1302.2) Tot principiul evoluției biologice face imposibilă apariția, pe lumile locuite, a oamenilor primitivi înzestrați cu o mare stăpânire de sine. De aceea, același plan creativ, care traduce scopul evoluției, oferă deopotrivă acele restricții exterioare ale timpului și ale spațiului, ale foamei și ale fricii, care circumscriu efectiv câmpul alegerilor spirituale ale acestor creaturi necultivate. Pe măsură ce mintea omului reușește să traverseze barierele din ce în ce mai dificil de trecut, același plan creativ conține și dispoziții pentru ca moștenirea rasială a înțelepciunii experiențiale dureros dobândite să se acumuleze lent - în alți termeni, acest plan prevede un echilibru între constrângerile exterioare în regres și constrângerile interioare crescânde.

118:8.6 (1302.3) Lentoarea evoluției, a progresului cultural uman, dovedește eficacitatea acestei frâne - inerția materială - care acționează atât de puternic pentru a încetini vitezele primejdioase ale progresului. Astfel că timpul însuși atenuează și repartizează consecințele (care altfel ar fi mortale) ale faptului de a scăpa prematur de barierele succesive care limitează activitatea umană. Căci, când cultura progresează prea rapid, când înfăptuirile materiale depășesc evoluția înțelepciunii adoratoare, atunci, civilizația conține în ea însăși germenii regresului. Dacă această civilizație nu este sprijinită de o creștere rapidă a înțelepciunii experiențiale, asemenea societăți umane vor coborî de la nivelele elevate, dar premature, pe care le-au atins, iar 'epocile întunecate' ale interregnului înțelepciunii vor fi martore, atunci, ale reapariției inexorabile ale dezechilibrului dintre libertatea de sine și controlul de sine.

118:8.7 (1302.4) Inechitatea lui Caligastia consta în scurtcircuitarea reglatorului de timp al eliberării umane progresive. El a distrus arbitrar barierele restrictive pe care mintea muritorilor acelor vremuri nu le biruiseră prin experiență.

118:8.8 (1302.5) Mintea care poate reduce parțial timpul și spațiul dovedește, prin chiar acest act, că posedă în ea însăși germenii înțelepciunii care pot efectiv înlocui zidul constrângerii pe care l-a transcens.

118:8.9 (1302.6) Lucifer a căutat în mod similar să împiedice funcționarea reglatorului de timp, care frâna atingerea prematură a anumitor libertăți în sistemul local. Un sistem local ancorat în lumină și în viață a dobândit experiențial punctele de vedere și clarviziunea care fac practicabilă punerea în aplicare a multor tehnici care nu

faceau decât să bulverseze și să distrugă chiar acel tărâm din timpul epocilor anterioare acestei ancorări.

118:8.10 (1302.7) Pe măsură ce omul se eliberează de cătușele fricii, pe măsură ce el pune în legătură continentele și oceanele cu mașinile lui, iar generațiile și secolele cu documentarea sa, el trebuie să substituie fiecărei constrângeri transcense o constrângere nouă și voluntară asumată în acord cu imperativele morale ale înțelepciunii umane în expansiune. Aceste restricții impuse voluntar sunt atât cei mai puternici, cât și cei mai subtili dintre toți factorii civilizației umane: conceptele despre justiție și idealurile de fraternitate. Omul se califică chiar și pentru a suporta restricțiile îndurării atunci când îndrăznește să-i iubească pe semenii săi, când el reușește să debuteze în fraternitatea spirituală, când decide să-i trateze pe tovarășii săi în maniera în care ar vrea el să fie tratat, și chiar să le acorde tratamentul pe care îl presupune că l-ar acorda Dumnezeu lor.

118:8.11 (1303.1) O reacție automată a universului este stabilă și se continuă sub o anumită formă în cosmos. O personalitate care-l cunoaște pe Dumnezeu și dorește să facă voia sa, care are clarviziune spirituală, este dumnezeiește stabilă și veșnic existentă. Marea aventură a omului constă în tranzitul minții sale muritoare de la stabilitatea staticului mecanic la divinitatea dinamicului spiritual, și ea realizează această transformare prin forța și perseverența propriilor sale decizii de personalitate, în fiecare situație de viață, declarând: „Este voia mea ca voia ta să se facă”.

9. Mecanismele universului

118:9.1 (1303.2) Timpul și spațiul sunt un mecanism îmbinat al maestrului univers. Ele sunt dispozitivele ce permit creaturilor finite să coexiste cu Infinitul în cosmos. Creaturile finite sunt efectiv izolate de nivelele absolute de către timp și spațiu. Dar aceste mijloace de izolare, fără de care nici un muritor nu ar putea exista, funcționează direct pentru a limita câmpul de acțiune finită. Fără ele, nici o creatură nu ar putea acționa, însă, prin ele, actele fiecărei creaturi sunt net limitate.

118:9.2 (1303.3) Mecanismele create de o minte superioară funcționează pentru a elibera sursele sale creative, dar, într-o anumită măsură, ele limitează invariabil acțiunea tuturor inteligențelor subordonate. Pentru creaturile din universuri, această limitare devine aparentă ca mecanism al universurilor. Omul nu dispune de un liber arbitru fără frână, existând limite la întinderea alegerii sale, dar, în interiorul acestui câmp liber, voia sa este relativ suverană.

118:9.3 (1303.4) Mecanismul vital al personalității umane, corpul fizic, este produsul unui proiect creativ supramuritor; el nu poate fi deci niciodată perfect controlat de omul însuși. Numai când ascendentul, în legătură cu Ajustorul fuzionat, va crea prin el însuși mecanismul destinat să îi exprime personalitatea, atunci va ajunge el să-l controleze la perfecțiune.

118:9.4 (1303.5) Marele univers este un mecanism precum și un organism. El este mecanic și viu. El este un mecanism viu animat de o Minte Supremă, coordonându-se cu un Spirit Suprem, și găsindu-și expresia pe nivelele maxime de unificare a puterii și a personalității în calitate de Ființă Supremă. Dar a nega mecanismul creației finite, este a nega faptul și a ignora realitatea.

118:9.5 (1303.6) Mecanismele sunt produsul minții, al minții creatoare ca acționează asupra potențialurilor cosmice și în ele. Mecanismele sunt cristalizări fixate ale gândirii Creatorului, și funcționează întotdeauna în fidelă conformitate cu conceptul volitiv care le-a dat naștere. Dar rațiunea de a fi a oricărui mecanism se găsește în originea sa, iar nu în funcțiunea sa.

118:9.6 (1303.7) Nu ar trebui să se creadă că aceste mecanisme limitează acțiunea Deității. Adevărul este mai degrabă că, prin chiar aceste mecanisme, Deitatea a ajuns la o fază de expresie eternă. Mecanismele fundamentale ale universului au apărut în existență ca răspuns la voința absolută a Primei Surse-Centru; ele vor funcționa deci veșnic în perfectă armonie cu planul Infinitului; ele sunt într-adevăr arhetipurile volitive ale chiar acelui plan.

118:9.7 (1303.8) Noi înțelegem întrucâtva cum mecanismul Paradisului este în corelație cu Personalitatea Fiului Etern; aceasta este funcțiunea Autorului Comun. Și noi avem teorii asupra operațiunilor Absolutului universal privitoare la mecanismele teoretice al Necalificatului și la persoana potențială a Absolutului Deității. Cât despre Deitățile evoluânde ale Supremului și ale Ultimului, noi constatăm că unele din fazele lor impersonale se unesc actualmente cu contraponderea lor volitivă, și că în consecință, o nouă relație se conturează între arhetip și persoană.

118:9.8 (1304.1) În eternitatea trecutului, Tatăl și Fiul găsesc uniunea în unitatea expresiei Spiritului Infinit. Dacă, în eternitatea viitoare, Fiii Creatori și Spiritele Creative ale universurilor locale ale timpului și spațiului ar trebui să ajungă la o uniune creativă în regatele spațiului exterior, te poți întreba ce anume ar crea unitatea lor ca

expresie conjugată a naturilor lor divine? S-ar putea foarte bine ca noi să asistăm la o manifestare încă nerevelată a Deității Ultime, la apariția unui nou tip de supraadministratori. Aceste ființe ar îngloba prerogative de personalitate unice, de vreme ce ele ar fi uniunea Creatorului personal, a Spiritului Creativ impersonal, a experienței creaturilor muritoare și a personalizării progresive a Divinei Ocrotitoare. Aceste ființe ar putea fi ultimele, în sensul că ele ar îngloba realitatea personală și impersonală în timp ce ar conjuga experiențele Creatorului și ale creaturilor. Oricare ar fi atributele acestor terțe persoane, ale acestor trinități funcționale ipotetice ale creațiilor din spațiul exterior, ele vor întreține cu Tații lor Creatori și cu Mamele lor Creative, anumite relații analoge celor pe care Spiritul Infinit le întreține cu Tatăl Universal și cu Fiul Etern.

118:9.9 (1304.2) Dumnezeu Supremul este personalizarea oricărei experiențe din univers, focalizarea oricărei evoluții finite, realitatea tuturor creaturilor dusă la maxim, consumarea înțelepciunii cosmice, încorporarea armonioaselor frumuseți ale galaxiilor timpului, adevărul semnificațiilor minții cosmice și bunătatea valorilor spirituale supreme. În eternul viitor, Dumnezeu Supremul va sintetiza aceste multiple diversități finite într-un ansamblu experiențial semnificativ, tot așa cum ele sunt deja unite existențial pe nivelele absolute ale Trinității Paradisului.

10. Funcțiunile providenței

118:10.1 (1304.3) Providența nu înseamnă că Dumnezeu a decis toate lucrurile pentru noi și dinainte. Dumnezeu ne iubește prea mult pentru a face aceasta, căci acest lucru nu ar fi cu nimic mai puțin decât o tiranie cosmică. Omul are, într-adevăr, puteri relative de alegere. Iubirea divină nu este nici acest fel de afecțiune cu vedere scurtă, neprevăzătoare care ar alinta și ar răzgâia copiii oamenilor.

118:10.2 (1304.4) Tatăl, Fiul și Spiritul - ca Trinitate - nu sunt Atotputernicul Suprem, dar supremația Atotputernicului nu se poate manifesta niciodată fără ei. *Creșterea* Atotputernicului este centrată asupra Absoluturilor actualității și fondată pe Absoluturile potențialității, dar *funcțiunile* Atotputernicului Suprem sunt legate de funcțiunile Trinității Paradisului.

118:10.3 (1304.5) S-ar părea că, la Ființa Supremă, toate fazele de activitate din univers sunt parțial reunite de personalitatea acestei Deități experiențiale. În consecință, dacă vrem să considerăm Trinitatea ca pe un singur Dumnezeu, și dacă limităm acest concept la prezentul mare univers cunoscut și organizat, descoperim că Ființa Supremă în evoluție este replica parțială a Trinității Paradisului. Și noi vedem apoi că această Deitate Supremă evoluează ca sinteză a personalității materiei finite, a minții și a spiritului finite în marele univers.

118:10.4 (1304.6) Dumnezeii au atribute, dar Trinitatea are funcțiuni și, asemeni Trinității, providența *este* o funcțiune, compusul supracontrolului altfel decât personal al universului universurilor. Ea se întinde de la nivelele evolutive ale Septuplului, care se sintetizează în puterea Atotputernicului, și se ridică dincolo, prin tărâmurile transcendente ale Ultimității Deității.

118:10.5 (1304.7) Dumnezeu iubește fiecare creatură ca pe un copil, iar dragostea sa acoperă cu umbra sa fiecare creatură în timp și în eternitate. Providența funcționează ținând seama de întreg și se ocupă de funcțiunea fiecărei creaturi în măsura în care această funcțiune este legată de întreg. Când providența intervine pe lângă o ființă, faptul acela denotă importanța *funcțiunii* acestei ființe în ceea ce privește creșterea evolutivă a unui ansamblu dat. Acest ansamblu poate fi rasa totală, națiunea totală, planeta totală sau chiar și un total mai elevat. Importanța funcțiunii creaturii este ceea ce prilejuiește o intervenție providențială, iar nu importanța creaturii ca persoană.

118:10.6 (1305.1) Cu toate acestea, Tatăl, în calitate de persoană, poate în orice clipă să interpună o mână paternă în curentul evenimentelor cosmice care se derulează potrivit voii lui Dumnezeu, în armonie cu înțelepciunea lui Dumnezeu, și care sunt motivate de iubirea lui Dumnezeu.

118:10.7 (1305.2) Totuși, ceea ce omul numește providență este prea adesea produsul propriei sale imaginații, juxtapunerea fortuită a împrejurărilor prilejuite de hazard. Există totuși, în domeniul finit al existenței universale, o providență reală și emergentă, o veritabilă corelare, în curs de actualizare, a energiilor din spațiu, a mișcărilor din timp, a gândurilor din intelect, a idealurilor de caracter, a dorințelor din naturile spirituale și a actelor volitive intenționale ale personalităților evoluânde. Împrejurările tărâmurilor materiale își găsesc integrarea finită definitivă în prezențele suprapuse parțial ale Supremului și Ultimului.

118:10.8 (1305.3) Este tot mai mult posibil a se discerne providența pe măsură ce mecanismele marelui univers se perfecționează până la

punctul de precizie finală prin supracontrolul minții, pe măsură ce mintea creaturilor se înalță la perfecțiunea de împlinire a divinității printr-o integrare devenită perfectă cu spiritul, și în consecință pe măsură ce Supremul se ivește ca un unificator *actual* al tuturor acestor fenomene din univers.

118:10.9 (1305.4) Unele dintre condițiile uimitor de fortuite, care prevalează ocazional asupra lumilor evolutive, se pot datora prezenței, treptat emergente, a Supremului; experiența prealabilă a viitoarelor sale activități universale. Majoritatea evenimentelor pe care muritorii le numesc providențiale nu sunt așa; judecata omenească în asemenea materii este foarte mult handicapată de o lipsă de viziune care să pătrundă adevăratele semnificații ale circumstanțelor vieții. Multe dintre împrejurările pe care un om le-ar numi șanse pot fi în realitate neșanse. Surâsul sorții, care dă răgazuri necâștigate și bogății nemeritate, se poate să reveleze cea mai mare dintre nenorocirile umane. Cruzimea aparentă a unui destin pervers, care acumulează neazuri peste vreun muritor nefericit, poate fi în realitate focul care, cu ocazia călirii, transmută fierul ductil al personalității imature în oțelul călit al unui adevărat caracter.

118:10.10

(1305.5) Există o providență în universurile aflate în evoluție, și creaturile o pot descoperi exact în măsura în care ele au atins capacitatea de a percepe scopul acestui univers în evoluție. Capacitatea completă de a discerne țelurile universului este echivalentă cu desăvârșirea evolutivă a creaturii; cu ale cuvinte, se poate spune că ea a atins atunci Supremul în limitele prezentei stări a universurilor incomplete.

118:10.11

(1305.6) Iubirea Tatălui acționează direct în inima individului, independent de acțiunile și de reacțiunile tuturor celorlalți indivizi. Relația este personală - omul și Dumnezeu. Prezența impersonală a Deității (Atotputernicul Suprem și Trinitatea Paradisului) manifestă considerație pentru întreg, dar nu pentru parte. Providența supracontrolului Supremației devine tot mai aparentă pe măsură ce fragmentele succesive ale universului progresează în realizarea destinelor lor finite. Pe măsură ce sistemele, constelațiile, universurile și suprauniversurile se ancorează în lumină și viață, Supremul se ivește tot mai mult ca un corelator semnificativ a tot ceea ce se petrece, în timp ce Ultimul se ivește treptat ca unificator transcendent al tuturor lucrurilor.

118:10.12

(1306.1) La început, pe o lume evolutivă, evenimentele naturale ale ordinului material și dorințele personale ale ființelor umane par adesea contradictorii. Multe dintre faptele ce se petrec pe o lume în evoluție sunt mai degrabă greu de înțeles pentru muritori - legea naturii pare atât de adesea crudă, nemiloasă și indiferentă față de tot ceea ce este adevărat, frumos și bun pentru comprehensiunea omenească. Dar, pe măsură ce omenirea își urmează dezvoltarea planetară, constatăm că acest punct de vedere este modificat de factorii următori:

118:10.13

(1306.2) 1. *Lărgirea viziunii omului*- mai bună sa comprehensiune a lumii în care trăiește, capacitatea sa sporită de a înțelege faptele materiale din timp, ideile semnificative ale gândirii și

idealurile valabile ale clarviziunii spirituale. Atâta timp cât oamenii nu iau, drept etalon de măsură, decât obiectele de natură fizică, ei nu au nici o șansă să găsească unitatea în timp și în spațiu.

118:10.14

(1306.3) 2. *Creșterea stăpânirii omului*- acumularea treptată a cunoașterii legilor lumii materiale, a țelurilor existenței spirituale și a posibilităților de a coordona aceste două realități prin filozofie. Omul sălbatic era neputincios înaintea masacrelor cauzate de forțele naturale, servil înaintea dominației crude a propriilor lui frici lăuntrice. Omul pe jumătate civilizat începe să deschidă rezervele secrete ale tărâmurilor naturale, și știința sa distruge, lent, dar sigur, superstițiile sale, în timp ce îi procură o nouă bază factuală lărgită pentru a înțelege semnificațiile filozofiei și valorile veritabilei experiențe spirituale. Omul civilizat va atinge, într-o bună zi, stăpânirea relativă a forțelor fizice ale planetei lui; dragostea de Dumnezeu pe care el o poartă în inima sa se va răspândi efectiv ca dragostea față de aproape, în timp ce valorile existenței umane se apropie de limita capacităților muritorilor.

118:10.15

(1306.4) 3. *Integrarea omului în univers*- mărirea perspicacității omului și a înfăptuirilor lui experiențiale îl duc la o armonie mai strânsă cu prezențele unificatoare ale Supremației - Trinitatea Paradisului și Ființa Supremă. Și aceasta este ceea ce a stabilit suveranitatea Supremului pe lumile ancorate de demult în lumină și viață. Aceste planete evolute sunt, într-adevăr, poeme de armonie, imagini ale frumuseții și ale bunătății împlinite înfăptuite prin urmărirea adevărului cosmic. Și dacă aceste lucruri se pot

întâmpla unei planete, atunci lucruri și mai mari se pot întâmpla într-un sistem și în cele mai vaste unități ale marelui univers pe măsură ce ele ajung de asemenea la o stabilitate care denotă că potențialul lor de creștere finită este epuizat.

118:10.16

(1306.5) Pe o planetă de acest ordin avansat, providența a devenit o actualitate. Împrejurările vieții de acolo sunt armonioase, nu numai pentru că omul a reușit să domine problemele materiale ale lumii sale, ci și pentru că el a început să trăiască conform tendinței universurilor. El urmează cărarea Supremației care duce la Tatăl Universal.

118:10.17

(1306.6) Împărăția lui Dumnezeu este în inima oamenilor, și, când această împărăție devine actuală în inima fiecărui individ al unei lumi, atunci legea lui Dumnezeu a devenit actuală pe această planetă; și acesta este accesul Ființei Supreme la suveranitate.

118:10.18

(1306.7) Pentru a realiza acțiunea providenței în timp, trebuie ca omul să-și îndeplinească sarcina, care este de a atinge perfecțiunea. Dar omul poate avea deja experiența prealabilă a acestei experiențe în semnificațiile ei eterne meditănd asupra faptului universal că toate lucrurile, bune sau rele, concură pentru a face să progreseze ființele umane cunoscătoare de Dumnezeu în căutarea lor după Tatăl tuturor.

118:10.19

(1306.8) Providența se discernе din ce în ce mai bine pe măsură ce oamenii se înalță de la material la spiritual. Dobândirea unei clarviziuni spirituale desăvârșite permite personalității ascendente să detecteze armonia în ceea ce era mai înainte un haos.

Chiar și mota morontială reprezintă un real progres în această direcție.

118:10.20

(1307.1) Providența este în parte supracontrolul Supremului nedesăvârșit, manifestată în universurile nedesăvârșite. Ea va rămâne deci mereu:

118:10.21

(1307.2) 1. *Parțială*, pentru că actualizarea Ființei Supreme este incompletă, și

118:10.22

(1307.3) 2. *Imprevizibilă*, din pricina fluctuațiilor din atitudinea creaturilor, care variază constant de la nivel la nivel cauzând o reacție reciprocă aparent variabilă în Suprem.

118:10.23

(1307.4) Când oamenii se roagă ca providența să intervină în împrejurările vieții lor, răspunsul la rugăciunile lor este foarte adesea propria lor schimbare de atitudine față de viață. Dar providența nu este capricioasă; nici nu este fantastică sau magică. Ea reprezintă emergența lentă și sigură a puternicului suveran al universurilor finite, a cărei maiestuoasă prezență este detectată ocazional de creaturile evoluând în cursul progresului lor în univers. Providența este marșul cert și sigur al galaxiilor spațiului și al personalităților timpului către țelurile eternității, mai întâi în Suprem, apoi în cel Ultim și poate și în Absolut. Noi credem că aceeași providență există în infinitate și că ea este voința, acțiunile și intenția Trinității Paradisului, care motivează astfel apariția a miriade de universuri în panorama cosmică.

118:10.24

(1307.5)

Urantia]

[Garantat de un Puternic Mesager aflat temporar pe

Cartea Urantia

<< [Capitolul 118](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Partea a IV a](#) >>

Capitolul 119

Efuziunile lui Christ Mihail

119:0.1 (1308.1) ȘEFUL Stelelor de Seară din Nebadon, eu sunt afectat Urantie de către Gabriel cu misiunea de a destăinui istoria celor șapte efuziuni ale lui Mihail din Nebadon, Suveranul acestui univers; numele meu este Gavalia. În cursul acestei prezentări, mă voi menține strict în limitele impuse de mandatul meu.

119:0.2 (1308.2) Atributul de manifestare este inerent Fiilor Paradisiaci ai Tatălui universal. În dorința lor de a se apropia mai mult de experiențele vieții creaturilor care le sunt subordonate, Fiii Paradisiaci de diverse ordine reflectă natura divină a părinților lor din Paradis. Fiul Etern al Trinității Paradisului a arătat calea în această practică coborându-se de șapte ori, pe cele șapte circuite ale Havonei, în epoca

ascensiunii lui Grandfanda și a primilor pelerini ai timpului și ai spațiului. Iar Fiul Etern își continuă efuziunile pe universurile locale ale spațiului în persoana reprezentanților săi, Fiul Mihail și Fiul Avonal.

119:0.3 (1308.3) Când Fiul Etern dăruiește un Fiu Creator pe un nivel local protejat, acest Fiu Creator își asumă deplina responsabilitate de a desăvârși, de a controla și de a stăpâni acest nou univers; el face deopotrivă, Trinității eterne, jurământul solemn de a nu-și asuma deplina suveranitate a noii creații înainte ca cele șapte efuziuni ale sale sub formă de creaturi nu au fost îndeplinite cu succes și confirmate de Cei Îmbătrâniți de Zile, care au jurisdicție peste universurile respective. Această obligație este asumată de fiecare Fiu Mihail care se oferă voluntar să iasă din Paradis și să întreprindă creația și organizarea unui univers.

119:0.4 (1308.4) Țelul acestor încarnări sub formă de creaturi este acela de a permite acestor Creatori să devină suverani înțelepți, plini de compasiune, dreți și înțelegători. Acești Fii divini sunt în mod natural dreți, dar ei devin de o bunăvoință îndurătoare ca urmare a acestor experiențe succesive de manifestare. Ei sunt în mod natural îndurători și într-un mod nou. Aceste efuziuni sunt cele din urmă etape ale educării lor și ale formării lor pentru sarcina sublimă de a guverna universurile locale în divină dreptate și prin justă judecată.

119:0.5 (1308.5) Deși aceste manifestări aduc numeroase avantaje accesorii diverselor lumi, sisteme și constelații, precum și diferitelor ordine de inteligențe universale pe care ele le ating și pe care le ameliorează, destinația lor primordială rămâne totuși de a desăvârși formarea personală și educația universală a unui Fiu Creator însuși.

Aceste efuziuni nu sunt indispensabile pentru a dirija un univers local într-o manieră înțeleaptă, justă și eficientă, ci sunt absolut necesare pentru a se ști să se administreze într-o manieră echitabilă, îndurătoare și înțelegătoare această creație care mișună de forme de viață variate și de miriade de creaturi inteligente, dar imperfecte.

119:0.6 (1308.6) Fiii Mihaili încep lucrarea lor de organizare a unui univers cu o justă și completă compasiune pentru diversele ordine de ființe pe care ei le-au creat. Ei au vaste rezerve de îndurare pentru toate aceste creaturi diferite, și chiar și milă pentru cele care se rătăcesc și se împotmolesc în mlaștina egoismului pe care ele însele l-au produs. Dar Cei Îmbătrâniți de Zile socotesc că aceste daruri de justete și de dreptate nu sunt de ajuns. Acești conducători triunici ai suprauniversurilor nu vor confirma niciodată un Fiu Creator ca Suveran al unui univers înainte ca el să fi dobândit realmente punctul de vedere al propriilor sale creaturi printr-o experiență efectivă în mediul în care își au existența și în același fel cu aceste creaturi înseși. În felul acesta, acești Fii devin șefi prudenți și înțelegători; ei ajung să cunoască diverse grupuri peste care ei domnesc și exercită o autoritate universală. Printr-o experiență vie, ei dobândesc o îndurare practică, o judecată echitabilă și dreptatea născută din existența unei creaturi experiențiale.

119:0.7 (1309.1) Universul local al Nebadonului este acum guvernat de un Fiu Creator care a desăvârșit serviciul său de efuziuni. El domnește cu o supremație justă și plină de îndurare peste toate vastele tărâmurile universului său pe cale de evoluție și de perfecționare. Mihail al Nebadonului este a 611.121-a manifestare a Fiului Etern pe universurile timpului și ale spațiului, și el a început organizarea

universului vostru local acum patru sute de miliarde ani. Mihails-a pregătit pentru prima sa aventură de manifestare aproape de epoca în care Urantia lua forma sa actuală, acum un miliard de ani. Efuziunile sale au avut loc la intervale de aproximativ o sută cincizeci de milioane ani, ultima având loc pe Urantia cu o mie nouă sute ani în urmă. Eu vreau acum să vă descriu natura și caracterul acestor efuziuni atât de complet pe cât îmi permite mandatul meu.

1. Prima manifestare

119:1.1 (1309.2) Acesta a fost un eveniment solemn pe Salvington, cu aproape un miliard de ani în urmă, când adunarea directorilor și a șefilor din universul Nebadonului l-a auzit pe Mihail anunțând că fratele său mai mare Emanuel își va asuma curând autoritatea în Nebadon, în vreme ce el (Mihail) va lipsi, fiind plecat într-o misiune neexplicată. Nici o altă proclamație nu s-a făcut cu privire la această operațiune, afară de cea din mesajul de bun rămas teledifuzat Părinților Constelațiilor, care zicea printre alte instrucțiuni că: „În această perioadă eu vă pun sub paza și în grija lui Emanuel, în timp ce am să execut porunca Tatălui meu din Paradis”.

119:1.2 (1309.3) După ce și-a transmis astfel salutul său de bun rămas, Mihail a apărut pe zona de plecare a Salvingtonului, întocmai cum în multe dintre ocaziile anterioare în care el se pregătea să plece în Uversa sau în Paradis, dar de data aceasta a venit aici singur. El și-a încheiat alocuțiunea de plecare cu următoarele cuvinte: „Vă părăsesc numai pentru o scurtă perioadă. Știu că mulți dintre voi ar dori să mă

însoțească, dar nu puteți veni acolo unde merg eu. Voi nu puteți îndeplini ceea ce sunt eu pe punctul de a îndeplini. Eu plec să fac voia Deităților Paradisului și, când îmi voi fi încheiat misiunea și voi fi dobândit această experiență, eu îmi voi relua locul printre voi”. După ce a vorbit astfel, Mihail al Nebadonului a dispărut din vederea tuturor celor care erau adunați și nu a mai reapărut timp de douăzeci de ani de timp standard. În tot Salvingtonul, numai Emanuel și Divina Ocrotitoare știau ceea ce se petrecea, iar Uniunea Zilelor nu și-a împărtășit secretul decât cu șeful executiv al universului, Gabriel, Strălucitoarea Stea a Dimineții.

119:1.3 (1309.4) Toți locuitorii Salvingtonului și cei care locuiau pe lumile-sediu ale constelațiilor și ale sistemelor s-au reunit în jurul stațiilor lor receptoare respective de informații universale, sperând să primească o indicație asupra misiunii și a locului de ședere ale Fiului Creator. Ei nu au primit mesajul semnificativ înainte de a treia zi care a urmat plecării lui Mihail. În ziua aceea, s-a înregistrat pe Salvington, provenind din sfera Melchisedec, sediul acestui ordin în Nebadon, o comunicare care descrie pur și simplu operațiunea următoare, extraordinară și fără precedent: „Astăzi, la amiază, a apărut, pe suprafața de aterizare a acestei lumi, un ciudat Fiu Melchisedec care nu este al numărului nostru, dar care este în întregime asemănător cu membrii ordinului nostru. El era însoțit de un omniafîm solitar, titular al unei împuterniciri regulate a Uversei, care a prezentat instrucțiuni adresate șefului nostru din partea Străvechilor de Zile, cu acordul lui Emanuel din Salvington. Ele ordonau ca acest nou Fiu Melchisedec să fie primit în ordinul nostru

și afectat serviciului de ajutor de urgență al Melchisedecilor din Nebadon. Instrucțiunile au fost date în consecință și lucrul s-a făcut”.

119:1.4 (1310.1) Aceasta este cam tot ceea ce se găsește în arhivele Salvingtonului cu privire la prima manifestare a lui Mihail. Nimic nu a mai apărut timp de un secol din timpul Urantiei, după care s-a înscris faptul întoarcerii lui Mihail reluând, fără a anunța, conducerea treburilor Nebadonului. Se poate totuși găsi pe lumea Melchisedec o ciudată inscripție, o povestire a serviciului acestui excepțional Fiu Melchisedec din corpul de intervenție de urgență al acelei epoci.

Acest raport s-a conservat într-un modest templu situat în prezent înaintea fațadei locuinței Tatălui Melchisedec. El cuprinde povestirea serviciilor acestui Fiu Melchisedec tranzitoriu în timpul afectării sale pentru cea de-a douăzeci și patra misiune de urgență din univers.

Acest raport, pe care l-am recitit foarte recent, se termină după cum urmează:

119:1.5 (1310.2) ”Azi, la amiază, fără avertisment prealabil și în prezența a numai trei dintre frații noștri, acest Fiu vizitator al ordinului nostru a dispărut din lumea noastră tot așa cum a venit, însoțit numai de un omniafim solitar. Acest raport se încheie acum prin confirmarea că acest vizitator a trăit ca un Melchisedec, asemănător cu un Melchisedec, a călătorit ca un Melchisedec și și-a îndeplinit cu fidelitate toate misiunile în calitate de Fiu al ordinului nostru afectat ajutorului de urgență. Prin consimțământ universal, el a devenit șeful Melchisedecilor, deoarece a câștigat dragostea noastră și adorația noastră prin înțelepciunea sa incomparabilă, prin iubirea lui supremă și prin splendida sa consacrare îndatoririlor sale. EL ne-a iubit, ne-a înțeles, a servit cu noi și noi suntem pentru totdeauna loiali

lui și devotați tovarăși Melchisedeci, căci acest străin pe lumea noastră a devenit acum, pe vecie, un slujitor universal de natură Melchisedec.”

119:1.6 (1310.3) Aceasta este tot ceea ce îmi este permis să vă istorisesc despre prima manifestare a lui Mihail. Bineînțeles, noi înțelegem pe deplin că acest străin Melchisedec care, atât de misterios, a servit cu Melchisedecii, cu un miliard de ani în urmă, nu era altul decât Mihail întrupat în timpul misiunii primei sale efuziuni. Arhivele nu specifică că acest unic și eficient Melchisedec era Mihail, dar se crede de toată lumea că el era. Este puțin probabil că afirmarea concretă a acestui fapt se poate găsi în afara arhivelor Salvingtonului, iar noi nu avem acces la documentele acestei lumi secrete. Numai pe această lume sacră de Fii divini se pot cunoaște în întregime misterele încarnării și efuziunii. Noi cunoaștem toate faptele efuziunii lui Mihail, dar nu înțelegem cum s-au produs. Nu știm cum șeful unui univers, creatorul Melchisedecilor, poate atât de subit și atât de misterios să devină unul dintre ei, să trăiască printre ei ca atare și să călătorească timp de o sută de ani ca un Fiu Melchisedec. Totuși, aceasta este ceea ce s-a întâmplat.

2. A doua manifestare

119:2.1 (1310.4) Timp de aproape o sută cincizeci milioane de ani după coborârea Melchisedec a lui Mihail, totul a mers bine în universul Nebadonului, apoi necazurile au început să apară în sistemul 11 din constelația 37. Aceste necazuri erau legate de o neînțelegere cu un Fiu

Lanonandek, un Suveran Sistemic care fusese judecat de către Părinții Constelației cu aprobarea Fidelului de Zile, consilierul Paradisului pentru această constelație. Suveranul Sistemic protestatar nu acceptase în întregime verdictul. După mai mult de o sută de ani de nemulțumire, el i-a antrenat pe asociații săi într-o rebeliune contra suveranității Fiului Creator. Această rebeliune s-a numărat printre cele mai întinse și cele mai dezastruoase care au fost vreodată stârnite într-un univers al Nebadonului; ea s-a judecat și încheiat demult prin acțiunea Străvechilor de Zile ai Uversei.

119:2.2 (1311.1) Lutentia, acest Suveran Sistemic rebel, a domnit autocratic pe planeta din cartierul său general vreme de peste douăzeci de ani din timpul standard al Nebadonului. După aceea, cei Prea Înalți, cu aprobarea Uversei, au ordonat punerea sa deoparte și i-au rugat pe conducătorii Salvingtonului să desemneze un nou Suveran Sistemic pentru a lua în primire acest sistem de lumi locuite tulburat și destrămat de conflicte.

119:2.3 (1311.2) Simultan cu primirea acestei cereri pe Salvington, Mihail a lansat a doua dintre aceste proclamații extraordinare de intenție de a lipsi din sediul universului în scopul de „a executa porunca Tatălui meu din Paradis”. El a promis „să revină în clipa potrivită” și a concentrat toată autoritatea în mâinile fratelui său din Paradis, Emanuel, Uniunea Zilelor.

119:2.4 (1311.3) Apoi, prin aceeași tehnică observată în momentul plecării sale pentru manifestarea ca Melchisedec, Mihail și-a luat din nou rămas bun de la sfera cartierului său general. La trei zile după această luare de rămas bun nelămurită, un nou membru necunoscut a apărut în corpul de rezervă al Fiilor Lanonandeki primari ai

Nebadonului. Acest nou Fiu a apărut la amiază, fără a fi anunțat, și însoțit de un terțiafim solitar titular cu o împuternicire regulată de la Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa, confirmată de Emanuel din Salvington, și ordonând ca acest nou Fiu să fie afectat sistemului 11 al constelației 37 ca succesor al lui Lutentia detronat, și cu deplină autoritate în calitate de Suveran Sistemic în exercițiu, așteptând numirea unui nou suveran titular.

119:2.5 (1311.4) Timp de peste șaptesprezece ani de timp universal, acest șef temporar străin și necunoscut a administrat treburile și a judecat cu înțelepciune diferendele acestui sistem local tulburat și demoralizat. Noul Suveran Sistemic nu a fost niciodată iubit cu mai multă înflăcărare și nici atât de general onorat și respectat. Noul șef a pus ordine cu justiție și cu îndurare în sistemul acesta turbulent, între timp oferindu-și cu asiduitate ajutorul tuturor supușilor săi. El chiar a și oferit predecesorului său rebel privilegiul de a împărtăși tronul de autoritate al sistemului numai dacă își va cere scuze de la Emanuel pentru necuviințele sale, dar Lutentia a disprețuit aceste oferte de îndurare. El știa bine că străinul și noul Suveran Sistemic nu era altul decât Mihail, mai precis șeful universal pe care îl sfidase atât de recent. În schimb, milioane dintre partizanii săi răătăciți și amăgiți au acceptat iertarea acestui nou șef, cunoscut în această epocă sub numele de Suveranul Salvator al sistemului Paloniei.

119:2.6 (1311.5) A venit apoi ziua memorabilă în care a sosit noul Suveran Sistemic investit în funcție, desemnat de autoritățile universului ca succesor permanent al lui Lutentia detronat. Toată Palonia a plâns plecarea șefului sistemic cel mai nobil și cel mai binevoitor pe care Nebadonul îl cunoscuse vreodată. El era iubit în tot

sistemul și adorat de tovarășii lui din toate grupurile Fiilor Lanonandeki. Plecarea sa nu a avut loc brusc. O mare ceremonie a fost organizată până ce a părăsit cartierul general sistemic. Chiar și predecesorul său răătăcit i-a trimis următorul mesaj: „Tu ești just și drept în toate căile tale. Deși eu resping în continuare regula Paradisului, sunt nevoit să mărturisesc că tu ești un administrator echitabil și îndurător.”

119:2.7 (1312.1) Atunci, acest șef temporar al sistemului rebel și-a luat bun rămas de la planeta scurtei sale șederi administrative. La trei zile după aceea, Mihail a reapărut pe Salvington și a reluat conducerea universului Nebadonului. A treia proclamație a Uversei nu a întârziat să urmeze pentru a anunța extinderea jurisdicțională a autorității și a suveranității lui Mihail. Prima proclamație fusese făcută în momentul sosirii sale în Nebadon, a doua fusese publicată la puțin după desăvârșirea efuziunii Melchisedec, iar acum a treia urmează terminarea celei de-a doua efuziuni, sau misiunea Lanonandek.

3. A treia manifestare

119:3.1 (1312.2) Consiliul suprem al Salvingtonului tocmai terminase considerarea unui apel al Purtătorilor Vieții ai planetei 217 din sistemul 87 al constelației 61, cerând să li se trimită în ajutor un Fiu Material. Or, această planetă era situată într-un sistem de lumi locuite unde un alt Suveran Sistemic se răătăcise, a doua rebeliune de acest ordin a survenit până atunci în tot Nebadonul.

119:3.2 (1312.3) La cererea lui Mihail, s-a păstrat în suspensie cererea Purtătorilor Vieții de pe această planetă, așteptând ca Emanuel s-o poată studia și să dea sfatul său. Aceasta era o procedură neregulată, iar eu îmi amintesc bine că noi contam pe ceva insolit. Nu am avut mult de așteptat. Mihail a lăsat dirijarea universului în mâinile lui Emanuel, în timp ce încredința conducerea forțelor celeste lui Gabriel. După ce a dispus astfel de responsabilitățile sale administrative, el și-a luat bun rămas de la Spiritul Mamă al Universului și a dispărut de pe zona de plecare a Salvingtonului întocmai așa cum o făcuse în două ocazii anterioare.

119:3.3 (1312.4) După cum era de așteptat, un ciudat Fiu Material a apărut la trei zile după, fără să fi anunțat, pe lumea-sediu a sistemului 87 al constelației 61. El era însoțit de un seconafim solitar, acreditat de Străvechilor de Zile ai Uversei și confirmat de Emanuel al Salvingtonului. Suveranul Sistemic în exercițiu a numit imediat acest nou și misterios Fiu Material ca făcând funcția de Prinț Planetar al lumii 217, iar această desemnare a fost de îndată confirmată de cei Prea Înalți ai constelației 61.

119:3.4 (1312.5) Astfel că acest Fiu Material unic a început dificila sa carieră pe o lume în carantină, pe o planetă în secesiune și în rebeliune situată într-un sistem încercuit, fără nici o comunicare cu universul exterior; el a călătorit singur în timpul unei generații întregi de timp planetar. Acest Fiu Material de intervenție l-a făcut să se căiască și l-a făcut să revină pe calea bună pe Prințul Planetar care lipsea și întregul său stat major, și a fost martor la reîntoarcerea planetei în serviciul loial al regulii Paradisului așa cum este ea stabilită în universurile locale. La timpul potrivit, un Fiu și o Fiică

Materiali au sosit pe această lume reîntinerită și izbăvită. Când ei au fost cum se cuvine instalați ca șefi planetari vizibili, Prințul Planetar de urgență sau de tranziție și-a luat oficial rămas bun și a dispărut, într-o zi, la amiază. Trei zile mai târziu, Mihail a reapărut în locul său obișnuit de pe Salvington, și curând teledifuziunile suprauniversului transmiteau a patra proclamație a Străvechilor de Zile, anunțând o nouă promovare a suveranității lui Mihail în Nebadon.

119:3.5 (1312.6) Regret că nu sunt autorizat să istorisesc răbdarea, forța sufletului și abilitatea cu care acest Fiu Material a făcut față situațiilor grele de pe această planetă dezorientată. Reabilitarea acestei lumi izolate constituie unul dintre capitoarele cele mai magnifice și cele mai emoționante din analele salvării din tot Nebadonul. Către sfârșitul acestei misiuni, toți locuitorii Nebadonului înțeleseseră de ce șeful lor mult iubit alesese să se lanseze în aceste efuziuni repetate prin luarea similitudinii unui oarecare ordin subordonat de ființe inteligente.

119:3.6 (1313.1) Manifestările lui Mihail ca Fiu Melchisedec, apoi ca Fiu Lanonandek și apoi ca Fiu Material, sunt toate deopotrivă de misterioase și de inexplicabile. În fiecare caz, el a apărut subit ca un individ pe deplin dezvoltat al grupului de manifestare. Misterul acestor încarnări nu va fi niciodată cunoscut, afară de cei care au acces în cercul interior al arhivelor privitoare la sfera sacră a Sonaringtonului.

119:3.7 (1313.2) De la această minunată manifestare ca Prinț Planetar al unei lumi izolate în rebeliune, niciodată nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali ai Nebadonului nu au fost tentați să se plângă de afectarea lor sau să găsească motive de critică dificultăților misiunilor lor. Fii

Materiali știau odată pentru totdeauna că ei au, în Fiul Creator al universului lor, un suveran înțelegător și un prieten plin de compasiune, care „a fost în toate privințele pus la încercare și verificat” după cum ei înșiși trebuie să fie încercați și verificați.

119:3.8 (1313.3) Fiecare dintre aceste misiuni a fost urmată de o eră de servire și de loialitate sporite printre inteligențele celeste originare ale universului; fiecare dintre epocile succesive de manifestare a fost caracterizată de un progres și de o ameliorare în toate metodele de administrare a acestui univers și în toate tehnicile de guvernare. De la această manifestare în chestiune, nici un Fiu sau nici o Fiică Materiali nu au participat vreodată în cunoștință de cauză la o rebeliune contra lui Mihail; ei îl iubesc și îl onorează cu prea multă devoțiune pentru a-l respinge vreodată conștient. Numai prin amăgiri și prin sofisme, Adamii vremurilor recente au fost induși în eroare de către personalități rebele de tip superior.

4. A patra manifestare

119:4.1 (1313.4) La sfârșitul unuia dintre apelurile nominale milenare periodicele ale Uversei, Mihail a procedat la încredințarea guvernării Nebadonului în mâinile lui Emanuel și ale lui Gabriel. Bineînțeles, noi ne reamintim ceea ce se întâmplase în trecut ca urmare a unei asemenea inițiative. Noi ne-am pregătit cu toții să asistăm la dispariția lui Mihail pentru a patra sa misiune de consacrare, și el nu ne-a făcut să așteptăm multă vreme, căci nu a întârziat să se ducă la zona de plecare a Salvingtonului unde noi l-am pierdut din vedere.

119:4.2 (1313.5) A treia zi după această dispariție în vederea unei efuziuni, noi am remarcat, în teledifuziunile universale destinate Uversei, această veste semnificativă emanând de la cartierul general serafic al Nebadonului: „Noi realizăm sosirea neprevăzută a unui serafim necunoscut însoțit de un supernafim solitar și de Gabriel al Salvingtonului. Acest serafim neînregistrat posedă calificative ale ordinului Nebadonului, și poartă scrisori de acreditare de la Cei Îmbătrâniți de Zile ai Uversei, confirmate de Emanuel al Salvingtonului. Se vedește că acest serafim aparține ordinului suprem al îngerilor unui univers local, iar noi am afectat deja un corp de consilieri de Învățămant”.

119:4.3 (1313.6) Pentru această manifestare serafică, Mihail a fost absent din Salvington o perioadă de peste patruzeci de ani de timp standard al universului. În cursul acestui interval, el a fost atașat în calitate de consilier al Învățămantului serafic, un fel de post de secretar particular, pentru douăzeci și șase de maestri instructori succesivi, și a călătorit pe douăzeci și două de lumi diferite. Sarcina sa finală a fost cea de consilier și de asistent atașat misiunii de manifestare a unui Fiu Învățător al Trinității pe lumea 462 din sistemul 84 al constelației 3 din universul Nebadonului.

119:4.4 (1314.1) În timpul celor șapte ani ai acestei misiuni, acest Fiu Învățător al Trinității nu a fost niciodată întru totul convins de identitatea asociatului său serafic. Este adevărat că, în timpul acestei perioade, toți serafimii au fost tratați cu un interes și o grijă particulare. Noi știm perfect de bine că Suveranul nostru mult iubit era departe în univers, sub forma unui serafim, dar nu am putut fi niciodată siguri de identitatea lui. El nu a fost niciodată identificat

pozitiv înainte de epoca atașării sale misiunii de manifestare a acestui Fiu Învățător al Trinității. În cursul acestei perioade, serafimii supremi au fost întotdeauna tratați cu o sollicitudine specială, de temă ca vreunul din noi să nu descopere că fără știrea noastră, el fusese gazda care primise Suveranul universului în misiunea de manifestare sub forma unei creaturi. În ceea ce privește îngerii, a devenit veșnic adevărat că Creatorul și Șeful lor „a fost în toate privințele pus la încercare și verificat în similitudinea unei personalități serafice”.

119:4.5 (1314.2) Pe măsură ce aceste efuziuni succesive au participat mai mult la natura formelor inferioare de viață universală, Gabriel a fost tot mai mult asociat cu aceste aventuri de încarnare, operând ca agent de legătură universal între Mihail aflat în manifestare și Emanuel, șeful interimar al universului.

119:4.6 (1314.3) Mihail a trecut acum prin experiența de manifestare a trei ordine de Fii universali pe care îi crease: Melchisedecii, Lanonandekii și Fiii Materiali. Apoi, el binevoiește să se personalizeze în similitudinea vieții îngerești sub aspectul unui serafim suprem, înainte de a-și întoarce atenția spre diversele faze ale carierelor ascendente ale creaturilor sale volitive de forma cea mai umilă, muritorii evolutivi ai timpului și spațiului.

5. A cincia manifestare

119:5.1 (1314.4) Cu puțin peste trei sute de milioane ani în urmă, așa cum se socotește timpul pe Urantia, noi am fost martorii unui nou transfer de autoritate asupra universului la Emanuel, și am observat

pregătirile de plecare ale lui Mihail. Această ocazie a fost diferită de cele precedente, în sensul că Mihail a anunțat că destinația sa era Uversa, sediul supranuniversului Orvontonului. Suveranul nostru a plecat la timpul convenit, dar teledifuziunile suprauniversului nu au menționat niciodată sosirea sa pe lângă curtea Străvechilor de Zile. Puțin după plecarea sa din Salvington, teledifuziunile Uversei au făcut să apară această dare de seamă semnificativă: „A sosit astăzi, fără a anunța în prealabil nici un număr de identitate, un pelerin ascendent de origine muritoare venind din universul Nebadonului, confirmat de Emanuel al Salvingtonului și însoțit de Gabriel al Nebadonului. Această ființă neidentificată prezintă statutul unui veritabil spirit și el a fost primit în comunitatea noastră”.

119:5.2 (1314.5) Dacă ați vizita Uversa azi, voi ați auzi acolo povestindu-se istoria timpului în care Eventod ședea acolo, căci sub numele acesta a fost cunoscut, pe Uversa, acest pelerin special și necunoscut al timpului și spațiului. Acest ascendent muritor, sau cel puțin o splendidă personalitate întocmai asemănătoare ascendenților stadiului spiritual, a trăit și a călătorit pe Uversa timp de unsprezece ani din timpul standard al Orvontonului. Această ființă a primit afectările și a îndeplinit sarcinile unei ființe muritoare spirituale, în comun cu semenii ei din diversele universuri locale ale Orvontonului. În „toate privințele el a pus la încercare și verificat, la fel cu tovarășii săi”, și, în toate împrejurările, el s-a arătat demn de încrederea superiorilor săi și negreșit a forțat respectul și admirația loială a tovarășilor săi spirituali.

119:5.3 (1315.1) Pe Salvington, noi am urmărit cariera acestui pelerin spiritual cu un interes extrem, știind perfect, prin prezența lui Gabriel,

că acest ascender modest și fără număr de ordine nu era altul decât șeful dăruit al universului nostru local. Această primă apariție a lui Mihail întrupat în rolul unui stadiu de evoluție de muritor a fost un eveniment care a pasionat și a captivat tot Nebadonul. Noi am auzit vorbindu-se despre aceste lucruri, dar acum le putem observa. Mihail a apărut pe Uversa ca un muritor spiritual pe deplin dezvoltat și perfect pregătit; el și-a continuat cariera ca atare până în momentul în care un grup de ascendenți muritori a înaintat până în Havona. El a avut atunci o întrevvedere cu Anticii Zilelor și și-a luat de îndată bun rămas de la Uversa, în compania lui Gabriel, într-un mod subit și discret. Puțin după aceea, el a apărut în locul său obișnuit de pe Salvington.

119:5.4 (1315.2) Nu înainte de desăvârșirea acestei efuziuni am început noi să presupunem că Mihail avea probabil să se încarneze în similitudinea diverselor sale ordine de personalități universale, mergând de la cei mai înalți Melchisedeci până la baza scării la muritorii de carne și de sânge din lumile evolutive ale timpului și spațiului. Către această epocă, colegii Melchisedeci au început să propovăduiască probabilitatea ca Mihail să se încarneze, într-o zi, ca un muritor în carne, și s-au făcut multe speculații asupra tehnicilor posibile ale unei efuziuni atât de inexplicabile. Faptul că Mihail în persoană jucase rolul unui ascendent muritor împrumuta un interes nou și sporit întregului plan de avansare a creaturilor pe drumul care urcă prin universul local și prin supraunivers.

119:5.5 (1315.3) Totuși, tehnica acestor efuziuni succesive a rămas un mister. Gabriel însuși a mărturisit că nu înțelege metoda prin care acest Fiu al Paradisului, creator al unui univers, poate, la voință, să-și

asume personalitatea și să trăiască viața uneia dintre propriile sale creaturi subordonate.

6. A șasea manifestare

119:6.1 (1315.4) Acum că tot Salvingtonul era obișnuit cu preliminariile unei efuziuni iminente, Mihail a convocat oaspeții planetei sale sediu și, pentru prima dată, a expus restul planului de încarnare; el a anunțat că trebuia curând să părăsească Salvingtonul ca să-și asume cariera unui muritor morontial pe lângă curtea celor Prea Înalți Părinți de pe planeta-sediul a celei de-a cincia constelații. Apoi, noi am auzit, pentru prima dată, anunțul că a șaptea și cea din urmă manifestare va avea loc în similitudinea cărnii muritoare pe o lume evolutivă.

119:6.2 (1315.5) Înainte de a părăsi Salvingtonul pentru a șasea manifestare, Mihail a adresat o alocuțiune locuitorilor reuniți ai sferei, și a plecat sub privirea tuturor celor asistenți, însoțit de un serafim solitar și de Strălucitoarea Stea a Dimineții din Nebadon. Dirijarea universului fusese din nou încredințată lui Emanuel, dar responsabilitățile administrative fuseseră mai larg repartizate.

119:6.3 (1315.6) Mihail a apărut în sediul celei de-a cincia constelații ca un muritor morontial de statut ascendent în plenitudinea capacităților sale. Regret că el mi-a interzis să destăinui detaliile acestei cariere a unui muritor morontial nenumărat, căci aceasta a fost una dintre epocile cele mai extraordinare și mai stupefiantă din experiența de manifestare a lui Mihail, neexceptând nici chiar șederea

sa dramatică și tragică de pe Urantia. Printre numeroasele restricții care mi-au fost impuse când mi-am acceptat misiunea, una dintre ele mi-a interzis să dau detaliile acestei minunate cariere a lui Mihail sub aspectul muritorului morontial al lui Endantum.

119:6.4 (1316.1) Când Mihail a revenit din această manifestare morontială, a fost evident pentru noi toți că el devenise unul dintre semenii noștri, că Suveranul Universului era totodată prietenul și ajutorul plin de compasiune al formelor de inteligențe create, chiar și cele mai umile, ale tărâmurilor sale. Noi notaserăm deja mai înainte că el dobândea progresiv punctul de vedere al creaturilor în administrarea universului, căci această asimilare apăruse treptat; dar ea a devenit mai marcată după desăvârșirea efuziunii sale ca muritor morontial, și încă și mai mult după întoarcerea sa din cariera fiului de tâmplar de pe Urantia.

119:6.5 (1316.2) Gabriel ne-a informat anticipat de momentul în care Mihail va fi liber de consacrarea sa morontială, și, în consecință, noi am pregătit o primire adecvată pe Salvington. Milioane și milioane de ființe se adunaseră din lumile-sediu ale constelațiilor Nebadonului, și majoritatea oaspeților lumilor adiacente au fost reunite pentru a-i ura bun venit înapoi pentru a-și relua domnia sa peste universul său. Ca răspuns la numeroasele noastre discursuri de bun venit și marcate de aprecierea pentru un Suveran ce purta un interes atât de vital pentru creaturile sale, Mihail s-a mărginit în a răspunde: „Eu m-am ocupat doar de treburile Tatălui meu. Eu fac numai ceea ce este pe placul Fiilor Paradisului care își iubesc creaturile și caută cu ardoare să le înțeleagă”.

119:6.6 (1316.3) Dar, din ziua aceea și până la ora în care Mihail s-a lansat în aventura sa pe Urantia ca Fiu al Omului, tot Nebadonul a continuat discutarea numeroaselor isprăvi ale Șefului lor Suveran în vreme ce el își exercita activitățile pe Endantum ca încarnare a efuziunii unui ascender muritor morontial evolutiv; el a fost acolo în toate privințele pus la încercare ca și tovarășii săi adunați de pe lumile materiale din toată constelația unde ședea el.

7. A șaptea și cea din urmă manifestare

119:7.1 (1316.4) Timp de zeci de mii de ani, am așteptat toți cu nerăbdare a șaptea și ultima manifestare a lui Mihail. Gabriel ne-a învățat că această misiune finală a fost făcută la puțin după vestea slăbiciunii lui Adam și a Evei. Astfel, timp de peste treizeci și cinci de mii de ani, lumea voastră a ocupat un loc însemnat în consiliile întregului univers local. În afară de misterul încarnării, nici o etapă a efuziunii pe Urantia nu a comportat secrete. De la început la sfârșit, și până la reîntoarcerea triumfală a lui Mihail pe Salvington ca Suveran Suprem al universului său, tot ceea ce s-a petrecut pe lumea voastră infimă, dar înalt onorată, a primit publicitatea universală cea mai completă.

119:7.2 (1316.5) Paragraph 119:7.2 is missing.

119:7.3 (1316.6) Până în momentul evenimentului însuși, noi nu știuserăm niciodată că Mihail va apărea pe pământ ca un bebeluș neputincios al țărâmului, dar ne gândiserăm că el va folosi această metodă. Mai întâi, el apăruse întotdeauna ca un individ pe deplin

dezvoltat al grupului de personalități ales pentru manifestare. Când teledifuziunea Salvingtonului a anunțat despre copilășul din Betleem care se născuse pe Urantia, această veste a făcut senzație.

119:7.4 (1316.7) Nu numai că noi ne-am dat atunci seama că Creatorul și prietenul nostru a trecut de etapa cea mai precară a acestei efuziuni sub forma bebelușului fără apărare, dar noi am și înțeles că experiența lui în această manifestare finală sub forma unei ființe muritoare îl va instala pe vecie pe tronul său ca suveran incontestabil și suprem al universului Nebadonului. Timp de o treime de secol din timpul Terrei, toate privirile, în toate părțile universului nostru local, au fost îndreptate spre Urantia. Toate inteligențele și-au dat seama că cea din urmă manifestare își va urma cursul. Noi cunoaștem de multă vreme rebeliunea lui Lucifer în Satania și dezafectarea lui Caligastia de pe Urantia; noi înțelegem deci foarte bine intensitatea luptei care ar fi avut loc când șeful nostru ar fi binevoit să se încarneze pe Urantia sub umila formă și în similitudinea cărnii muritoare.

119:7.5 (1317.1) Iosua ben Iosif, bebelușul iudeu, a fost conceput și s-a născut în lume exact ca toți ceilalți copii de dinaintea lui și de după el, atâta doar că acest copil particular era încarnarea lui Mihail al Nebadonului, un divin Fiu al Paradisului și creatorul acestui întreg univers local de lucruri și de ființe. Acest mister al încarnării Deității în forma umană a lui Iisus, a cărui origine era altminteri naturală pe Urantia, va rămâne veșnic nepătruns. Chiar și în eternitate, voi nu veți cunoaște niciodată tehnica și metoda încarnării Creatorului în forma și în similitudinea creaturilor sale. Acesta este secretul Sonaringtonului, iar aceste mistere sunt proprietatea exclusivă a Fiilor divini care au trecut prin experiența efuziunii.

119:7.6 (1317.2) Anumiți înțelepți ai Terrei cunoșteau de sosirea iminentă a lui Mihail. Prin contactul dintre lumi, acești înțelepți înzestrați cu clarviziune spirituală au anunțat manifestarea apropiată a lui Mihail pe Urantia, iar serafimii au făcut anunțul, prin intermediul medienilor, unui grup de preoți caldeeni al căror șef era Ardnon. Acești oameni ai lui Dumnezeu au făcut o vizită copilului nou-născut. Singurul eveniment supranatural asociat nașterii lui Iisus a fost această anunțare lui Ardnon și tovarășilor lui prin serafimii care fuseseră odinioară atașați lui Adam și Evei în prima grădină.

119:7.7 (1317.3) Părinții umani ai lui Iisus erau oameni de rând ai epocii lor și ai generației lor, iar acest Fiu de Dumnezeu întrupat s-a născut deci dintr-o femeie și a fost crescut în felul obișnuit al copiilor acelei rase și al acelei epoci.

119:7.8 (1317.4) Istoria șederii lui Mihail pe Urantia, povestea efuziunii umane a Fiului Creator pe lumea voastră, este o chestiune care depășește întinderea și scopul prezentului capitol.

8. Statutul lui Mihail după manifestările sale

119:8.1 (1317.5) După manifestarea finală și reușită a lui Mihail pe Urantia, nu numai că el a fost acceptat de către Cei Îmbătrâniți de Zile ca șef suveran al Nebadonului, ci a fost de asemenea recunoscut de Tatăl universal ca conducător confirmat al universului local pe care îl crease. Cu ocazia întoarcerii sale pe Salvington, acest Mihail, Fiul

Omului și Fiul lui Dumnezeu, a fost proclamat șef permanent al Nebadonului. De la Uversa a venit cea de-a opta proclamație a suveranității lui Mihail, în timp ce din Paradis a sosit o declarație comună a Tatălui Universal și a Fiului Etern care instituia această ființă, uniunea lui Dumnezeu și a omului, ca singur conducător al universului, și care ordona Uniunii de Zile staționate pe Salvington să facă cunoscută intenția sa de a se retrage în Paradis. Fidelii de Zile de pe lumile-sedii ale constelațiilor au primit de asemenea instrucțiuni pentru demisionarea din consiliile celor Prea Înalți. Dar Mihail nu a vrut să consimtă ca să se retragă Fiii Trinitari de consiliu și de cooperare. El i-a adunat pe Salvington și i-a rugat personal să rămână mereu la datorie în Nebadon. Ei le-au făcut cunoscut, conducătorilor lor din Paradis, dorința lor de a-și da consimțământul la această cerere, și puțin după aceea au fost emise ordinele de separare de Paradis care îi atașau pentru totdeauna pe acești Fii ai universului central curții lui Mihail al Nebadonului.

119:8.2 (1318.1) A fost nevoie de aproape un miliard de ani de timp al Urantiei pentru a desăvârși cariera de consacrare a lui Mihail și pentru a proceda la stabilirea definitivă a autorității sale supreme în universul propriei sale creații. Mihail s-a născut creator, a fost educat ca administrator, format în calitate de conducător, dar a fost necesar să își câștige suveranitatea prin experiență. Astfel că mica voastră lume a fost cunoscută în tot Nebadonul ca fiind cadrul în care Mihail a desăvârșit experiența cerută fiecărui Fiu Creator din Paradis înainte ca el să primească conducerea și controlul nelimitat al universului creat de el însuși. Pe măsură ce vă înălțați în universul local, voi învățați și

mai mult despre idealurile personalităților implicate în efuziunile anterioare ale lui Mihail.

119:8.3 (1318.2) Desăvârșindu-și efuziunile de creatură, Mihail nu numai că stabilea propria sa suveranitate, dar el mărea și suveranitatea evoluândă a Dumnezeului Suprem. În cursul acestor efuziuni, nu numai că Fiul Creator s-a lansat într-o explorare descendentă a diverselor naturi de personalitate a creaturilor, dar el a ajuns totodată să reveleze voințele diversificate ale Deităților Paradisului ale căror unitate sintetică, după cum este ea revelată de Creatorii Supremi, dezvăluie voința Ființei Supreme.

119:8.4 (1318.3) Aceste diverse aspecte volitive ale Deităților sunt veșnic personalizate în naturile divergente ale celor Șapte Spiritele Maestru, și fiecare dintre efuziunile lui Mihail era în mod particular revelatoare a uneia dintre aceste manifestări de divinitate. În consacrarea sa ca Melchisedec, el a manifestat voia unificată a Tatălui, a Fiului și a Spiritului. În consacrarea sa ca Lanonandek, el a manifestat voia Tatălui și a Fiului. În consacrarea adamică, el a revelat voia Tatălui și a Spiritului, iar în consacrarea serafică, voia Fiului și a Spiritului. În consacrarea ca muritor pe Uversa, el a zugrăvit voia Autorului Comun, iar în manifestarea de muritor morontial, voia Fiului Etern. În fine, în consacrarea materială pe Urantia, el a trăit voia Tatălui Universal, și anume ca un muritor de carne și sânge.

119:8.5 (1318.4) Din desăvârșirea acestor șapte manifestări a rezultat suveranitatea supremă a lui Mihail și deopotrivă posibilitatea, pentru Suprem, de a atinge suveranitatea în Nebadon. În nici una dintre efuziunile lui, Mihail nu l-a revelat pe Dumnezeu Supremul, ci suma

celor șapte efuziuni ale lui este o nouă revelație a Ființei Supreme în Nebadon.

119:8.6 (1318.5) În experiența coborârii lui Dumnezeu către om, Mihail a experimentat în același timp o ascensiune pornind de la posibilitățile de manifestări parțiale. El se înălța la supremația acțiunii finite și la finalitatea eliberării potențialului său pentru funcțiunile absonite. Mihail, Fiul Creator, este un creator în spațiu-timp, dar Mihail, Maestrul Fiu septuplu, este membru al unuia dintre corpurile divine constituind Ultimul Trinității.

119:8.7 (1318.6) Trecând prin experiența revelării voințelor celor Șapte Spirite Principale ieșite din Trinitate, Fiul Creator a trecut prin experiența dezvăluirii voinței Supremului. Operând ca revelator al voinței supremației, Mihail, asemenea tuturor celorlalți Maeștri Fii, s-a identificat el însuși cu Supremul pentru totdeauna. În cursul prezentei epoci a universului, el revelează Supremul și participă la actualizarea suveranității Supremației. În schimb, în următoarea epocă a universului, noi credem că Mihail va colabora cu Ființa Supremă din prima Trinitate experiențială în universurile spațiului exterior și în favoarea acestor universuri.

119:8.8 (1319.1) Urantia este sanctuarul sentimental al întregului Nebadon; cea mai importantă dintre zece milioane de planete locuite, domiciliul uman al lui Crist Mihail, suveranul întregului Nebadon, slujitor Melchisedec pe lângă regate, salvator sistemic, izbăvitor adamic, însoțitor serafic, asociat al spiritelor ascendente, progresor morontial, Fiu al Omului în similitudinea cărnii muritoare și Prinț Planetar al Urantiei. Și Scripturile voastre spun adevărul când afirmă

că acest același Iisus a promis să revină, într-o bună zi, pe lumea efuziunii sale terminale, Lumea Crucii.

119:8.9 (1319.2) Acest capitol, descriind cele șapte efuziuni ale lui Crist Mihail, este al șaizeci și treilea și cel din urmă al unei serii de prezentări garantate de numeroase personalități, retrasând istoria Urantiei până în epoca în care Mihail a apărut pe pământ în similitudinea cărnii muritoare. Aceste capitole au fost autorizate de o comisie nebadoniană de doisprezece membri care acționează sub conducerea lui Mantutia Melchisedec. Noi am redactat aceste expuneri și le-am pus în limba engleză printr-o tehnică permisă de superiorii noștri, în anul 1935 al erei creștine a Urantiei.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 119](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 120](#) >>

Partea a IV a

Viața și învățăturile lui Iisus

Acest grup de capitole a fost garantat de o comisie de doisprezece mediani ai Urantie care acționează sub supravegherea unui Melchisedec conducător de revelație.

Baza acestei povestiri a fost furnizată de un median secundar care a fost cândva însărcinat cu supravegherea supraumană a Apostolului Andrei.

Cartea Urantia

<< [Partea a IV a](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 121](#) >>

Capitolul 120

Manifestarea lui Mihail pe Urantia

120:0.1 (1323.1) ÎNSĂRCINAT de Gabriel să supravegheze reformularea povestirii vieții lui Mihail pe Urantia sub înfățișarea trupului muritor, eu, Melchisedecul director al comisiei de revelație căruia i-a fost încredințată această sarcină, sunt autorizat să prezint această narațiune a anumitor evenimente care au precedat imediat momentul în care Fiul Creator a sosit pe Urantia pentru a aborda faza finală a experienței sale de manifestare universală. A trăi o viață identică cu cea pe care o impune el ființelor inteligente ale propriei sale creații, deci de a se dăruie, manifestându-se sub înfățișarea diverselor sale ordine de ființe create, reprezintă o parte din prețul pe

care fiecare Fiu Creator trebuie să-l plătească pentru a câștiga suveranitatea completă și supremă a universului de lucruri și de ființe pe care el însuși le-a edificat.

120:0.2 (1323.2) Înaintea evenimentelor pe care vreau să le conturez, Mihail al Nebadonului avusese șase efuziuni, sub înfățișarea a șase ordine diferite ale creației sale variate de ființe inteligente. Apoi, el s-a pregătit să coboare pe Urantia sub înfățișarea muritorilor încarnați, ordinul cel mai umil al creaturilor volitive inteligente, și, în calitate de ființă umană a tărâmului material, să execute actul final al epopeii care îi permitea să dobândească suveranitatea universului său conform directivelor Șefilor Paradisiaci divini ai ordinelor universului universurilor.

120:0.3 (1323.3) În cursul fiecăreia dintre precedentele efuziuni, Mihail a dobândit nu numai experiența finită a unui grup de ființe create, ci și o experiență esențială de cooperare cu Paradisul, care trebuia în ea însăși și prin ea însăși să aducă o nouă contribuție la stabilirea sa ca suveran al universului pe care el însuși îl edificase. În orice moment al întregului trecut al timpului universului local, Mihail ar fi putut revendica suveranitatea personală în calitate de Fiu Creator, și, tot în calitate de Fiu Creator, el ar fi putut guverna universul său de materie pe care l-ar fi ales. În acest caz, Emanuel și Fii asociați din Paradis și-ar fi luat rămas bun de la acest univers. Dar Mihail nu dorea să guverneze Nebadonul numai potrivit propriului său drept izolat de Fiu Creator. El dorea, printr-o experiență efectivă de subordonare cooperatoare a Trinității Paradisului, să se înalțe la această înaltă situație de statut universal în care devenise calificat pentru a conduce universul său și să îi administreze treburile cu această perfecțiune a

discernământului și cu această înțelepciune de executare care vor fi cândva caracteristicile guvernării exaltate a Ființei Supreme. El nu aspira atât la perfecțiunea de guvernare a unui Fiu Creator, cât la supremația de administrare în calitate de personificare a înțelepciunii universale și a divinei experiențe a Ființei Supreme.

120:0.4 (1324.1) Mihail avea deci un dublu scop în înfăptuirea celor șapte efuziuni pe diversele ordine de creaturi ale universului său. În primul rând, el desăvârșea experiența necesară în înțelegerea creaturilor cerută de la toți Fiii Creatori înainte ca ei să își asume o suveranitate completă. În orice moment, un Fiu Creator își poate guverna universul din propriul său drept, dar el nu poate guverna ca reprezentant suprem al Trinității Paradisului decât după ce a trecut prin cele șapte efuziuni sub înfățișarea creaturilor universului său. În al doilea rând, el aspira la privilegiul de a reprezenta autoritatea maximă a Trinității Paradisului susceptibilă de a fi exercitată în administrarea directă și personală a unui univers local. În consecință, în timpul experienței fiecăreia dintre efuziunile sale, Mihail s-a subordonat voluntar, cu succes și într-o manieră satisfăcătoare, voințelor divers constituite ale diverselor asociații de persoane ale Trinității Paradisului. Altfel zis, cu ocazia primei efuziuni, el s-a supus voinței conjugate a Tatălui, a Fiului și a Spiritului; cu ocazia celei de-a doua, voinței Tatălui și a Fiului; cu ocazia celei de-a treia, voinței Tatălui și a Spiritului; cu ocazia celei de-a patra efuziuni, voinței Fiului și a Spiritului; cu ocazia celei de-a cincia, voinței Spiritului Infinit; cu ocazia celei de-a șasea, voinței Fiului Etern; și, în cursul celei de-a șaptea și cea din urmă manifestare pe Urantia, voinței Tatălui Universal.

120:0.5 (1324.2) În suveranitatea sa personală, Mihail combină deci voința divină a fazelor septuple ale Creatorilor universali cu experiența comprehensivă a creaturilor universului său local. Administrarea sa a devenit astfel reprezentanta a maximum de autoritate și de putere, fiind în același timp scutită de orice pretenție arbitrară. Puterea sa este nelimitată, întrucât ea decurge dintr-o asociere experimentală cu Deitățile Paradisului. Autoritatea sa este incontestabilă în măsura în care a fost dobândită printr-o experiență efectivă sub înfățișarea creaturilor din univers. Suveranitatea sa este supremă, întrucât ea încorporează simultan septuplul punct de vedere al Deității Paradisului și punctul de vedere al creaturilor timpului și spațiului.

120:0.6 (1324.3) După ce a determinat momentul efuziunii sale și a ales planeta unde acest eveniment extraordinar ar fi avut loc, Mihail a avut cu Gabriel întrunirea obișnuită care preceda o manifestare și s-a prezentat apoi înaintea lui Emanuel, fratele său mai mare și consilierul său paradisiac. Mihail a încredințat atunci păstrării lui Emanuel toate puterile de administrare universală care nu fuseseră anterior conferite lui Gabriel. Chiar înainte ca Mihail să plece să se încarneze pe Urantia, Emanuel, acceptând păstrarea universului cât timp va dura manifestarea pe Urantia, s-a apucat să transmită recomandări de folosire în caz de manifestare, care aveau să îi servească ca indicații lui Mihail pentru încarnarea sa când va crește curând pe Urantia în calitate de muritor al acelui tărâm.

120:0.7 (1324.4) În legătură cu aceasta, trebuie amintit că Mihail alesese să procedeze la această manifestare sub înfățișarea cărnii

muritoare și supus voii Tatălui Paradisului. Fiul Creator nu avea nevoie de instrucțiuni de persoană pentru a efectua această încarnare dacă ar fi avut ca scop unic să parvină la suveranitatea universului său. Dar el se angajase într-un program de revelare a Supremului care implica o funcționare cooperatoare cu diversele voințe ale Deităților Paradisului. În felul acesta, suveranitatea sa odată ce era definitiv și personal dobândită includea efectiv în totalitate voința septuplă a Deității, așa cum culminează ea în Suprem. Mihail primise deja, de șase ori în trecut, instrucțiuni de la reprezentanții personali ai diverselor Deități ale Paradisului și de la asocierile lor. Acum, el primea directive de la Uniunea de Zile, ambasadorul Trinității Paradisului pe lângă universul local al Nebadonului și care acționa în numele Tatălui Universal.

120:0.8 (1325.1) Din faptul că acest puternic Fiu Creator a acceptat de bună voie să se supună încă o dată voinței Deităților Paradisului, de această dată celei a Tatălui Universal, rezultau avantaje imediate și imense compensații. Prin această decizie de a îndeplini un asemenea act de subordonare asociativă, Mihail avea să cunoască, prin experiența din această încarnare, nu numai natura omenească muritoare, ci și voia Tatălui Paradisiac al tuturor. Ba mai mult, el putea să se lanseze în această manifestare unică cu asigurarea completă că nu numai Emanuel exercita deplina autoritate a Tatălui Paradisului în administrarea universului său în timpul șederii sale pe Urantia, ci și cu mângâierea de a ști că Cei Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversului decretaseră că tărâmul său va fi în siguranță în timpul întregii perioade de manifestare.

120:0.9 (1325.2) Acesta a fost cadrul acestui eveniment capital în cursul căruia Emanuel a prezentat misiunea celei de-a șaptea efuziuni. Eu sunt autorizat să dau următoarele extrase din recomandările făcute înaintea efuziunii de către Emanuel șefului universului local, care a devenit apoi Iisus din Nazaret (Crist Mihail) pe Urantia.

1. Misiunea celei de-a șaptea efuziuni

120:1.1 (1325.3) ”Fratele meu Creator, eu sunt pe punctul de a asista la cea de-a șaptea și cea din urmă manifestare universală a ta. Tu ai executat în maniera cea mai fidelă și cea mai perfectă cele șase misiuni precedente, iar eu nu nutresc alt gând decât acela al unui același triumf și pentru aceasta, manifestarea ta finală pentru suveranitate. Până acum tu ai apărut pe sferele tale de manifestare ca o ființă pe deplin dezvoltată a ordinului pe care îl aleseseși. Acum, tu ești pe cale să apari pe Urantia, planeta dezordonată și tulburată a alegerii tale, nu ca un muritor pe deplin dezvoltat, ci ca un nou născut fără apărare. Aceasta, dragul meu tovarăș, va fi pentru tine o experiență nouă și nemai-încercată. Tu ești pe punctul de a plăti întregul preț al unei efuziuni și a experimenta iluminarea completă a unui Creator care se încarnează sub înfățișarea unei creaturi.

120:1.2 (1325.4) ”De-a lungul fiecăreia dintre efuziunile precedente, tu ai ales de bunăvoie să te supui voinței celor trei Deități ale Paradisului și interasocierilor lor divine. Tu ai fost supus, cu ocazia efuziunilor precedente, tuturor celor șapte faze ale voinței Supremului, exceptând voința personală a Tatălui tău din Paradis. Acum că te-ai decis să te

supui voii Tatălui tău în cursul celei de-a șaptea efuziuni, eu, în calitate de reprezentant personal al Tatălui nostru, îmi asum jurisdicția necondiționată a universului tău pe durata încarnării tale.

120:1.3 (1325.5) ”Întreprinzând manifestarea pe Urantia, tu te-ai privat de bună voie de orice sprijin extraplanetar și de toată asistența specială care ți-ar fi putut fi oferită de către creaturile propriei tale creații. Așa cum fiii creați ai Nebadonului depind în întregime de tine pentru a fi călăuziți în siguranță de-a lungul carierei lor universale, tot așa trebuie acum ca tu să te pui, în întregime și fără rezervă, sub dependența Tatălui tău Paradisiac pentru a fi călăuzit cu siguranță prin vicisitudinile nerevelate ale următoarei tale cariere în calitate de muritor. Și, când vei fi atins această experiență de manifestare, tu vei cunoaște, în tot adevărul lui, deplinul sens și bogata semnificație a acestei încrederi în legea a cărei stăpânire tu o pretinzi atât de invariabil din partea tuturor creaturilor tale ca parte a relațiilor lor intime cu tine în calitate de Creator și Tată al universului lor local.

120:1.4 (1326.1) ”De-a lungul efuziunii tale pe Urantia, nu este nevoie să te preocupe decât un singur lucru, comuniunea neîntreruptă dintre tine și Tatăl tău din Paradis. Și prin perfecțiunea unei astfel de relații se face că lumea efuziunii tale, și chiar și tot universul creației tale, vor percepe o revelație nouă și mai comprehensibilă a Tatălui tău și a Tatălui meu, Tatăl Universal al tuturor. Tu nu ai așadar să te îngrijești decât de viața ta personală pe Urantia. Eu voi fi pe deplin și efectiv responsabil de administrarea neîntreruptă și de securitatea universului tău din momentul în care tu vei fi abandonat de bună voie autoritatea până în acela în care tu vei reveni la noi ca Suveran al Universului, confirmat de Paradis, și în care tu vei primi din mâinile mele nu

autoritatea de vice-gerant pe care mi-o predai acum, ci puterea supremă și jurisdicția asupra universului tău.

120:1.5 (1326.2) ”Pentru ca tu să poți cunoaște cu certitudine că eu am puterea de a face tot ceea ce îți promit în acest moment (știind bine că eu reprezint asigurarea întregului Paradis pentru îndeplinirea cu fidelitate a cuvântului meu), eu te anunț că tocmai mi s-a comunicat o decizie a Străvechilor de Zile de pe Uversa, care va înlătura orice pericol spiritual din Nebadon pe parcursul perioadei efuziunii tale voluntare. Din clipa în care îți vei preda conștiința, la începutul încarnării tale muritoare, până la reîntoarcerea ta către noi ca suveran suprem și necondiționat al acestui univers pe care l-ai creat și organizat tu însuși, nu se poate întâmpla nimic grav în tot Nebadonul. În acest interimat al încarnării tale, eu dețin instrucțiunile Străvechilor de Zile care ordonă, fără ocolișuri, nimicirea instantanee și automată a oricărei ființe vinovate de rebeliune sau care caută să provoace, în absența ta, pe durata efuziunii tale, o insurecție în universul Nebadonului. Fratele meu, în vederea autorității Paradisului inerentă prezenței mele și sporită de mandatul juridic al Uversei, universul tău și toate creaturile sale loiale vor fi în siguranță în timpul efuziunii tale. Tu poți să pleci în misiunea ta cu un singur gând - să lărgеști revelația Tatălui nostru ființelor inteligente ale universului tău.

120:1.6 (1326.3) ”Ca și în toate efuziunile tale anterioare, eu aș vrea să-ți amintesc că eu sunt depozitarul jurisdicției universului tău cu titlu de frate mandatar. Eu exercit orice autoritate și fac uz de orice putere în numele tău. Eu activez așa cum ar face-o Tatăl nostru din Paradis și conform rugăminții tale explicite de a acționa astfel în locul tău. Dat fiind acest fapt, toată această autoritate delegată îți va reveni pentru a

o exercita în orice moment pe care îl vei judeca potrivit pentru a cere restituirea ei. Consacrarea ta este în întregime voluntară în toate fazele ei. În calitate de muritor întrupat pe pământ, tu vei fi privat de darurile celeste, dar poți să recuperezi toată puterea abandonată în orice clipă pe care ai alege-o pentru a te reînvesti cu autoritatea ta universală. Dacă tu alegi să reiei statutul tău de putere și de autoritate, amintește-ți că aceasta va numai din motive *personale*, întrucât eu sunt gajul suprem și viu a cărui prezență și promisiune garantează administrarea universului tău în totală securitate, conform voii Tatălui tău. O rebeliune, așa cum s-a produs de trei ori în Nebadon, nu se poate produce în absența ta din Salvington pentru această manifestare. Pe durata efuziunii tale pe Urantia, Cei Îmbătrâniți de Zile au decretat că orice rebeliune din Nebadon va purta în ea însăși germenul automat al propriei ei anihilări.

120:1.7 (1326.4) ”Câtă vreme vei fi plecat pentru această manifestare finală și extraordinară, eu mă angajez (cu cooperarea lui Gabriel) să administrez cu fidelitate universul tău. Împuternicindu-te pentru a întreprinde această slujbă de revelație divină și să suferi această experiență de înțelegere umană făcută perfectă, eu acționez în numele Tatălui meu și al Tatălui tău, și îți ofer sfaturile următoare care ar trebui să te călăuzească pentru a trăi viața ta terestră pe măsură ce vei deveni progresiv conștient de misiunea divină atașată șederii tale prelungite în trup.”

2. Limitările efuziunii

120:2.1 (1327.1) ”1. Potrivit uzanțelor și conform tehnicii Sonaringtonului - conform mandatelor Fiului Etern din Paradis - eu am dat toate dispozițiile necesare pentru ca tu să poți întreprinde imediat această manifestare trupească în armonie cu planurile pe care le-ai stabilit și care au fost încredințate în păstrarea mea prin Gabriel. Tu vei crește pe Urantia ca un copil al țărâmului, îți vei desăvârși acolo educația ta umană - rămânând constant supus voii Tatălui tău din Paradis - tu îți vei trăi viața pe Urantia așa cum ai hotărât-o, îți vei termina șederea planetară și îți vei pregăti ascensiunea până aproape de Tatăl tău pentru a primi de la el suveranitatea supremă a universului tău.

120:2.2 (1327.2) ”2. În afară de misiunea ta pământească și de revelația ta în univers, dar în raport cu fiecare dintre acestea, eu te sfătuiesc, de îndată ce vei deveni îndeajuns de conștient de identitatea ta divină, să iei asupra ta sarcina suplimentară de a pune capăt din punct de vedere tehnic rebeliunii lui Lucifer din sistemul Sataniei și de a face toate acestea în calitate de *Fiu al Omului*, deci, în calitate de creatură muritoare a țărâmului făcută puternică în slăbiciunea ei prin aceea că ea se supune prin credință voii Tatălui său, eu sugerez ca tu să realizezi, cu grație, în tot ceea ce ai refuzat de nenumărate ori să înfăptuiești arbitrar prin forță și putere pe când dispuneai de aceste puteri, la vremea când a izbucnit această rebeliune culpabilă și nejustificată. Eu voi considera ca fiind apogeul potrivit al efuziunii tale în calitate de muritor faptul că tu vei reveni printre noi ca Fiu al Omului, Prinț Planetar al Urantiei, și în același timp ca Fiul lui Dumnezeu, suveranul suprem al universului tău. Ca om muritor, tipul inferior de creatură inteligentă din Nebadon, tu înfruntă și judecă

pretențiile blasfematoare ale lui Caligastia și ale lui Lucifer; și, în umila stare pe care ți-ai asumat-o, pune capăt pentru totdeauna rușinoaselor prezentări greșite ale acestor copii de lumină decăzuți. După ce ai refuzat cu persistență să-i discreditezi pe acești rebeli prin exercițiul prerogativelor de creator, s-ar potrivi acum ca, sub înfățișarea ființelor cele mai umile din creația ta, tu să smulgi dominația din mâinile acestor Fii decăzuți. Astfel, întreg universul tău local va recunoaște cu toată echitatea, cu claritate și pentru totdeauna, că tu ai fost just făcând, în rolul de muritor întrupat, lucrurile pe care îndurarea divină te îndemna să nu le faci prin puterea unei autorități arbitrare. Stabilind astfel, prin consacrarea ta, posibilitatea suveranității Supremului în Nebadon, tu vei fi dus, de fapt, la bun sfârșit treburile rămase în suspensie ale tuturor insurecțiilor anterioare, indiferent de timpul mai mult sau mai puțin lung necesar încheierii lor efective. Prin acest act, disensiunile în curs din universul tău vor fi rezolvate în fond. Ca urmare, când tu vei fi dotat cu suveranitatea supremă peste tot universul, provocări asemănătoare față de autoritatea ta nu vor mai putea niciodată să se reproducă în nici o parte din marea ta creație personală.

120:2.3 (1327.3) ”3. Când vei fi reușit să pui capăt secesiunii Urantiei - iar tu vei ajunge indubitabil acolo - eu te sfătuiesc să accepți ca Gabriel să-ți confere titlul de 'Print Planetar al Urantiei' în semn de recunoaștere eternă, din partea întregului univers, a experienței tale finale de manifestare și apoi de a lua toate măsurile compatibile cu sensul efuziunii tale pentru a compensa mâhnirea și confuzia aduse pe Urantia prin trădarea lui Caligastia și prin greșeala Adamică.

120:2.4 (1328.1) ”4. Conform rugăminții tale, Gabriel și toți cei interesați vor coopera cu tine în dorința de a exprima terminarea efuziunii tale pe Urantia prin pronunțarea unei judecăți de dezlegare a tărâmului, însoțită de încheierea unei epoci, de învierea supraviețuitorilor muritori adormiți și prin stabilirea distribuirii Spiritului Adevărului revărsat.

120:2.5 (1328.2) ”5. În ceea ce privește planeta efuziunii tale și generația imediată a oamenilor care vor trăi acolo în epoca șederii tale ca muritor, te sfătuiesc să-ți asumi pe larg rolul unui educator. Acordă, în primul rând, atenția ta eliberării și inspirării naturii spirituale a omului. Apoi, iluminează inteligența umană întunecată, vindecă sufletul oamenilor și scapă mințile lor de terorele seculare. Și atunci, în acord cu înțelepciunea ta de muritor, îngrijește-te de bunăstarea fizică și de confortul material al fraților tăi încarnați. Trăiește viața religioasă ideală pentru inspirarea și edificarea universului tău.

120:2.6 (1328.3) ”6. Pe planeta efuziunii tale, redă libertatea spirituală omului izolat prin rebeliune. Să aduci pe Urantia o contribuție suplimentară la suveranitatea Supremului, extinzând astfel stabilirea acestei suveranități până la marginile vastului domeniu al creației tale personale. Grație efuziunii tale materiale sub înfățișarea cărnii se face că ești pe punctul de a experimenta iluminarea finală a unui Creator din spațiu-timp, dubla experiență a muncii în limitele naturii umane și cu voia Tatălui tău din Paradis. În viața temporară, voia creaturii finite și voia Creatorului infinit sunt menite să devină una, tot așa cum sunt ele pe cale de a se uni în Deitatea evoluândă a Ființei

Supreme. Răspândește pe planeta efuziunii tale Spiritul Adevărului, și fă-i astfel pe toți oamenii normali ai acestei sfere izolate imediat și pe deplin accesibili ajutorului prezenței fracționate a Tatălui nostru din Paradis, Ajustorii Gândirii ai țărilor.

120:2.7 (1328.4) ”7. În toate înfăptuirile de pe lumea efuziunii tale, păstrează constant gândul că tu trăiești o viață destinată instruirii și edificării întregului tău univers. Tu *reverși* această viață de încarnare muritoare peste Urantia, dar tu trebuie să *trăiești* această viață pentru a inspira spiritual toate inteligențele umane și supraumane care au trăit, care există actualmente sau ar putea încă să trăiască pe fiecare dintre lumile locuite care au format, formează acum sau pot încă să formeze o parte a vastei galaxii a domeniului tău administrativ. Viața ta terestră sub înfățișarea cărnii muritoare nu ar trebui să fie trăită ca să constituie un *exemplu* pentru muritorii Urantie din epoca șederii tale terestre, nici pentru vreuna dintre generațiile de ființe umane care trăiesc ulterior pe Urantia sau pe oricare altă lume. Mai degrabă, viața ta în carne pe Urantia va fi o *inspirație* pentru toate viețile, pe toate lumile Nebadonului prin toate generațiile epocilor ce stau să vină.

120:2.8 (1328.5) ”8. Marea misiune pe care trebuie s-o realizezi și s-o experimentezi în încarnarea muritoare este conținută în hotărârea de a trăi o viață consacrată din toată inima facerii voii Tatălui tău din Paradis, și astfel de *a-l revela pe Dumnezeu*, Tatăl tău, în trup și în special creaturilor din trup. În același timp, și într-un chip nou și superior, tu îl vei *interpreta* pe Tatăl nostru pentru ființele supramuritoare din tot Nebadonul. Paralel cu acest serviciu de nouă revelație și de interpretare lărgită a Tatălui Paradisului pe lângă

fiecare tip de minte umană și supraumană, tu vei opera astfel încât să efectuezi o nouă revelație a omului pentru de Dumnezeu. În timpul unicei și scurtei tale vieți în trup, fă să iasă în relief, așa cum nu s-a mai văzut niciodată anterior în tot Nebadonul, posibilitățile transcendente accesibile unei ființe umane care îl cunoaște pe Dumnezeu, pe durata scurtei cariere a unei existențe muritoare, și oferă o *interpretare* nouă și iluminată a omului și a vicisitudinilor vieții sale planetare tuturor inteligențelor supraumane din tot Nebadonul, și aceasta, pentru toate timpurile. Tu trebuie să cobori pe Urantia sub înfățișarea cărnii muritoare și, trăind acolo ca un om din vremea ta și din generația ta, tu vei acționa astfel încât să arăți, întregului tău univers, idealul unei tehnici perfecționate în angajamentul suprem al treburilor vastei tale creații: atingerea lui Dumnezeu ce-l caută pe om și-l găsește, și fenomenul omului ce-l caută pe Dumnezeu și-l găsește; tu vei realiza toate acestea pentru satisfacția reciprocă, și în timpul unei scurte vieți în trup.

120:2.9 (1329.1) ”9. Eu îți recomand să păstrezi constant în minte că, dacă, în fapt, tu ești menit să devii un om obișnuit al țărâmului, în potențial, tu vei rămâne un Fiu Creator al Tatălui Paradisului. Cu toate că tu ai să trăiești și ai să acționezi ca un Fiu al Omului, în decursul acestei încarnări, atributele creative ale divinității tale personale te vor urma de pe Salvington pe Urantia. Voința ta va avea întotdeauna puterea de a pune capăt încarnării în orice moment posterior sosirii Ajustorului tău al Gândirii. Înainte de sosirea și de primirea Ajustorului, eu voi garanta integritatea personalității tale, dar, după sosirea sa și în același timp când vei recunoaște progresiv natura și importanța misiunii tale de manifestare, tu ar trebui să te

abții de la orice formulare a voinței supraumane de realizare, de reușită sau de putere în vederea faptului că prerogativele tale de creator vor rămâne asociate personalității tale umane, deoarece aceste atribute sunt inseparabile de prezența ta personală. Dar, în afară de voia Tatălui din Paradis, nici o repercusiune umană nu va însoți cariera ta terestră decât dacă, printr-un act de voință conștientă și deliberată, tu iei o decizie nedivizată care se termină printr-o alegere a personalității tale întregi.”

3. Îndrumări și sfaturi suplimentare

120:3.1 (1329.2) Iar acum, fratele meu, luându-mi bun rămas de la tine în vreme ce te pregătești să pleci pe Urantia și după ce te-am îndrumat cu privire la conduita generală a efuziunii tale, permite-mi să-ți prezint anumite recomandări rezultând dintr-o consultare cu Gabriel și privitoare la fazele minore ale vieții de muritor. Iată ceea ce sugerăm în plus:

120:3.2 (1329.3) ”1. Ca, în urmărirea idealului vieții tale de muritor de pe pământ, tu să acorzi o oarecare atenție realizării și valorii de exemplu a anumitor lucruri practice imediat utile tovarășilor tăi umani.

120:3.3 (1329.4) ”2. În legătură cu relațiile de familie, să dai prioritate obiceiurilor acceptate ale vieții de familie așa cum le vei găsi stabilite în ziua și în generația efuziunii tale. Trăiește-ți viața ta familială și

comunitară conform obișnuințelor oamenilor printre care ai ales să apari.

120:3.4 (1329.5) ”3. În relațiile tale cu ordinea socială, noi te povățuim să-ți limitezi esențialmente eforturile la regenerarea spirituală și la emanciparea intelectuală. Evită să fii amestecat în structura economică și în angajamentele politice ale epocii tale. Consacră-te mai ales trăirii vieții religioase ideale de pe Urantia.

120:3.5 (1329.6) ”4. În nici o împrejurare, și nici chiar în cel mai infim detaliu, tu nu trebuie să te amesteci în evoluția progresivă normală și ordonată a acestor rase ale Urantiei. Această interdicție nu trebuie însă interpretată ca limitând eforturile tale pentru a lăsa în urma ta, pe Urantia, un sistem durabil și ameliorat de *etică religioasă pozitivă*.

120:3.6 (1330.1) ”5. În măsura în care vei considera-o oportun, tu trebuie să te asimilezi cu mișcările religioase și spirituale existente pe Urantia; dar caută, în toate felurile posibile, să eviți stabilirea oficială a unui cult organizat, a unei religii cristalizate sau a unui grupări etice separate de ființe umane. Viața ta și învățăturile tale trebuie să devină moștenirea comună a tuturor religiilor și a tuturor popoarelor.

120:3.7 (1330.2) ”6. Cu scopul de a evita să contribui fără rost la crearea, pe Urantia, de sisteme stereotipe ulterioare de credințe religioase sau de alte tipuri de crezuri religioase neprogresive, noi îți mai dăm un sfat complementar: nu lăsa nici o scriere în urma ta pe planetă. Abține-te cu totul de la a scrie pe materiale durabile; cere-le asociaților tăi să nu facă imagini sau alte portrete ale corpului tău

fizic; veghează să nu lași nimic de potențial idolatru pe planetă în momentul în care o vei părăsi.

120:3.8 (1330.3) ”7. În timp ce vei trăi viața socială obișnuită și comună a planetei și în timp ce vei fi un individ normal de sex masculin, tu nu vei intra probabil în relația de căsătorie care ar fi perfect onorabilă și compatibilă cu manifestarea ta. Dar trebuie să-ți amintesc că una dintre regulile încarnării din Sonarington interzice ca un Fiu de manifestare originară din Paradis lasă în urma sa un urmaș uman pe vreo planetă.

120:3.9 (1330.4) ”8. Pentru toate celelalte detalii ale apropiatei tale efuziuni, noi am vrea să te încredințăm îndrumării Ajustorului interior, învățăturilor spiritului divin mereu prezent pentru a servi drept ghid oamenilor, și judecății rezonabile a minții umane expansive cu care vei fi înzestrat prin ereditate. O asemenea asociere de atribute de creatură și de Creator îți va permite să trăiești pentru noi viața perfectă de om de pe sferele planetare. Această viață nu va fi în mod necesar perfectă sub privirile unui om particular, al unei generații particulare de pe o lume particulară (și cu atât mai mult pe Urantia), dar plenitudinea sa va fi socotită întreagă și supremă de către lumile mai perfecționate și în curs de perfecționare ale vastului tău univers.

120:3.10 (1330.5) ”Iar acum, fie ca Tatăl tău și Tatăl meu, care ne-a susținut întotdeauna în toate înfăptuirile noastre trecute, să te călăuzească, să te susțină și să fie prezent aproape de tine din clipa în care ne vei părăsi, și în care vei realiza abandonarea conștiinței tale de personalitate. Așa să fie de-a lungul reîntoarcerii tale progresive la

recunoașterea identității tale divine întrupate sub formă umană, și apoi în cursul întregii tale experiențe de manifestare de pe Urantia până la descătușarea ta de carne și la ascensiunea ta în dreapta suveranității Tatălui nostru. Când te voi revedea pe Salvington, vom celebra întoarcerea ta ca suveran suprem și necondiționat al acestui univers pe care tu însuși l-ai creat, l-ai servit și l-ai înțeles complet. 120:3.11 (1330.6) ”Eu domnesc acum în locul tău. Îmi asum jurisdicția întregului Nebadon în calitate de suveran în funcțiune în timpul interimatului celei de-a șaptea ta efuziuni, aceea a unui muritor pe Urantia. Iar ție, Gabriel, îți încredințez ocrotirea celui care este pe punctul de a deveni Fiul Omului, până ce curând se va întoarce la mine în putere și în glorie ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu. Și, Gabriel, eu sunt suveranul tău până când Mihail se va reveni astfel.”

* * *

120:3.12 (1330.7) Atunci, în prezența întregului Salvington reunit, Mihail s-a retras de îndată dintre noi, și noi nu l-am mai văzut în locul său obișnuit până la întoarcerea sa ca șef suprem și guvernator personal al universului după împlinirea carierei sale de manifestare pe Urantia.

4. Încarnarea - contopirea a doi într-unul

120:4.1 (1331.1) Și astfel că anumiți copii nedemni de Mihail, care îl acuzaseră pe al lor Creator-tată că ar căuta în mod egoist suveranitatea și și-au permis să insinueze că Fiul Creator se menținea arbitrar și autocratic la putere în virtutea loialității iraționale a creaturilor servile ale unui univers amăgit, urmau să fie reduși definitiv la tăcere și lăsați derutați și deziluzionați de viața de abnegație pe care Fiul lui Dumnezeu o începea acum ca Fiu al Omului - rămânând constant supus voii 'Tatălui din Paradis'.

120:4.2 (1331.2) Dar nu vă înșelați: Crist Mihail, deși fiind realmente o ființă de origine duală, nu era o dublă personalitate. El nu era Dumnezeu în asociere *cu* omul, ci mai degrabă Dumnezeu *întrupat* în om, iar el a fost întotdeauna tocmai această ființă compusă. Singurul factor progresiv în această relație de neînțeles a fost recunoașterea realizării conștiente și progresive (prin mintea sa umană) a faptului de a fi Dumnezeu și om.

120:4.3 (1331.3) Crist Mihail nu a devenit progresiv Dumnezeu. Dumnezeu nu a devenit om într-un moment decisiv al vieții terestre a lui Iisus. Iisus a fost Dumnezeu și om, din totdeauna și pentru totdeauna. Acest Dumnezeu și acest om erau și sunt acum numai *unul singur*, la fel cum Trinitatea Paradisiacă a celor trei ființe este în realitate *o singură* Deitate.

120:4.4 (1331.4) Nu pierdeți niciodată din vedere faptul că țelul spiritual suprem al efuziunii lui Mihail era să reînsuflească *revelația lui Dumnezeu*.

120:4.5 (1331.5) Muritorii Urantieii au concepute schimbătoare despre ceea ce este miraculos, dar pentru noi, care trăim ca cetățeni ai

universului local, există puține miracole iar, printre ei, efuziunile de încarnare ale Fiilor Paradisului sunt mult mai misterioase. Apariția unui Fiu divin în și pe lumea voastră, printr-un proces aparent natural, noi considerăm aceasta ca pe un miracol - funcționarea unor legi universale care depășesc înțelegerea noastră - Iisus din Nazaret era o persoană miraculoasă.

120:4.6 (1331.6) În și prin toată această experiență extraordinară, Dumnezeu Tatăl a ales să se manifeste așa cum a făcut-o întotdeauna - în maniera obișnuită - potrivit procedeelelor normale, naturale și demne de încredere ale acțiunii divine.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 120](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 122](#) >>

Capitolul 121

Epoca manifestării lui Mihail

121:0.1 (1332.1) ACȚIONÂND sub supravegherea unei comisii de doisprezece membrii a Fraternității Unite a Medianilor Urantiei, garantat concomitent de președintele în exercițiu al ordinului nostru și de Melchisedecul raportor, eu sunt medianul secundar care a fost odinioară atașat apostolului Andrei, și sunt autorizat să redactez povestirea actelor vieții lui Iisus din Nazaret, așa cum au fost ele observate de ordinul meu de creaturi terestre și așa cum au fost apoi parțial raportate de subiectul uman încredințat temporar în paza mea. Știind cu câtă scrupulozitate evita maestrul său să lase urme scrise ale trecerii sale, Andrei a refuzat ferm să multiplice copiile istorisirii sale scrise. O atitudine similară a celorlalți apostoli ai lui Iisus a întârziat considerabil redactarea Evangheliilor.

1. Occidentul în primul secol după Christos

121:1.1 (1332.2) Iisus nu a venit în această lume în cursul unei epoci de decadență spirituală. În momentul nașterii sale, Urantia trecea printr-o renaștere a gândirii spirituale și a vieții religioase cum nu mai cunoscuse în toată istoria ei anterioară de la Adam, și cum nu a mai avut de atunci în nici o epocă. Atunci când Mihail s-a întrupat pe Urantia, lumea oferea, pentru manifestarea Fiului Creator, condițiile cele mai favorabile care au prevalat vreodată anterior sau care s-au prezentat cu timpul. În cursul secolelor imediat anterioare acestei epoci, cultura și limba greacă se răspândiseră în Occident și în Orientul Apropiat. Iudeii erau o rasă levantină de natură în parte occidentală și în parte orientală; ei erau deci eminentemente calificați pentru a utiliza acest cadru cultural și lingvistic în vederea răspândirii cu eficiență a unei noi religii atât în Orient, cât și în Occident. Aceste împrejurări foarte favorabile erau și mai puse în valoare de toleranța politică a guvernării lumii mediteraneene de către romani.

121:1.2 (1332.3) Toată această combinație de influențe mondiale este bine ilustrată de activitățile lui Pavel, a cărui cultură religioasă era cea a unui evreu dintre evrei și care proclama, în limba greacă, Evanghelia unui Mesia iudeu, în vreme ce el însuși era cetățean roman.

121:1.3 (1332.4) Nimic asemănător civilizației de pe vremea lui Iisus nu a fost întâlnit în Occident înainte sau după această epocă.

Civilizația europeană a fost unificată și coordonată sub o triplă influență extraordinară:

121:1.4 (1332.5) 1. Sistemele politice și sociale romane.

121:1.5 (1332.6) 2. Limba și cultura Greciei - și, într-o anumită măsură, filozofia ei.

121:1.6 (1332.7) 3. Influența în rapidă expansiune a învățăturilor morale și religioase ale iudeilor.

121:1.7 (1332.8) La nașterea lui Iisus, întreaga lume mediteraneană era un imperiu unificat. Pentru prima dată în istoria lumii, drumuri bune legau numeroase centre majore. Mările erau debarasate de pirați, și o mare eră a comerțului și a călătoriilor se deschidea rapid. Europa nu a mai cunoscut o asemenea perioadă de comerț și de călătorii până în secolul al XIX-lea după Cristos.

121:1.8 (1333.1) Cu toată pacea interioară și cu toată prosperitatea superficială a lumii greco-romane, majoritatea locuitorilor imperiului se mențineau într-o mizerie sordidă. Clasa superioară puțin numeroasă era bogată; o clasă inferioară mizerabilă și sărăcită îngloba marea masă a omenirii. În zilele acelea nu exista nici o clasă de mijloc fericită și prosperă; ea începuse să își facă apariția în societatea romană.

121:1.9 (1333.2) Primele lupte dintre statele în expansiune ale romanilor și ale părților luaseră sfârșit într-un trecut încă recent, lăsând Siria în mâinile romanilor. În epoca lui Iisus, Siria și Palestina se bucurau de o perioadă de prosperitate, de pace relativă și de raporturi comerciale foarte întinse cu țările Orientului și ale Occidentului.

2. Poporul Iudeu

121:2.1 (1333.3) Iudeii făceau parte din rasa semitică cea mai veche care îi includea și pe babilonieni, pe fenicieni, precum și pe cei mai recentți inamici ai Romei, cartaginezii. În cursul primei părți din primul secol al erei creștine, iudeii erau grupul cel mai influent al popoarelor semitice, și s-a întâmplat ca ei să ocupe o poziție geografică și strategică particulară în lume, așa cum era ea atunci guvernată și organizată pentru comerț.

121:2.2 (1333.4) Multe dintre marile drumuri care legau națiunile antichității treceau prin Palestina, care a devenit astfel punctul de contact, răscrucea de drumuri a trei continente. Călătorii, comerțul, și armatele Babilonului, ale Asiriei, ale Egiptului, ale Siriei, ale Greciei, ale Partei și ale Romei au trecut succesiv prin Palestina. Încă din timpuri imemorabile, numeroase itinerarii de caravane din Orient au trecut printr-o parte sau alta a acestei regiuni, îndreptându-se către puținele porturi bune ale mării de la extremitatea orientală a Mediteranei, de unde vasele își transportau încărcăturile în tot Occidentul maritim. Peste jumătate din traficul acestor caravane trecea prin micul oraș Nazaret din Galileea, sau prin apropiere.

121:2.3 (1333.5) Cu toate că Palestina a fost căminul culturii religioase iudaice și leagănul creștinismului, iudeii erau răspândiți în lume, implantați în multe națiuni, și practicau comerțul în toate provinciile statelor romane și parte.

121:2.4 (1333.6) Grecia aducea o limbă și o cultură, Roma construia drumurile și unifica un imperiu, însă dispersarea iudeilor, cu peste

două sute de sinagogi și cu comunitățile lor religioase bine organizate răspândite pe ici pe colo în întreaga lume romană, furniza centrele culturale în care noua evanghelie a împărăției cerurilor a fost primită inițial, și de unde ea s-a răspândit, mai apoi, până la marginile pământului.

121:2.5 (1333.7) Fiecare sinagogă iudaică tolera o mulțime de credincioși care veneau de la gentili, oamenii 'devotați' sau 'temători de Dumnezeu', și în cadrul acestui mănunchi de prozeliți a operat Pavel cea mai mare parte a primelor sale convertiri la creștinism. Chiar și templul din Ierusalim avea o curte bogat decorată pentru gentili. Cultura, comerțul și cultul Ierusemului erau foarte strâns legate cu cele din Antiohia.

121:2.6 (1333.8) Discipolii lui Pavel au fost numiți pentru prima dată „creștini” în Antiohia. Centralizarea cultului iudeu din templu în Ierusalim constituia atât secretul supraviețuirii monoteismului iudeu, cât și promisiunea că el va nutri și va răspândi în lume un nou concept lărgit despre acest Dumnezeu unic al tuturor națiunilor și Tată al tuturor muritorilor. În Ierusalim, slujba templului reprezenta supraviețuirea unui concept cultural religios în fața declinului unei succesiuni de suzerani naționali gentili și persecutori rasiali.

121:2.7 (1334.1) Deși poporul iudeu din vremea aceea s-a aflat sub suzeranitatea romană, el se bucura de o foarte mare autonomie guvernamentală și, amintindu-și de faptele eroice de eliberare pe atunci recent înfăptuite de către Iuda Macabeu și de către succesorii săi imediați, el vibra în așteptarea imediatei apariții a unui eliberator și mai mare, Mesia cel multă vreme așteptat.

121:2.8 (1334.2) Secretul supraviețuirii Palestinei, regatul Iudeilor, ca stat semi-independent, era intim legat de politica străină a guvernării romane, care dorea să păstreze controlul marelui drum Palestinian de tranzit dintre Siria și Egipt, precum și terminalele occidentale ale drumurilor de caravane dintre Orient și Occident. Roma nu dorea ca vreo putere să se poată ridica în Levant, fapt care ar fi putut diminua expansiunea ei viitoare în aceste regiuni. Politica de intrigi, care avea ca obiect să se opună Siriei seleucide și Egiptului ptolemeilor, conducea la păstrarea Palestinei ca un stat separat și independent. Politica romană, degenerarea Egiptului și slăbirea progresivă a selucizilor în fața puterii crescânde a parților explică de ce, timp de mai multe generații, un grup mic și slab de iudei a ajuns să își mențină independența atât împotriva selucizilor la nord, cât și a ptolemeilor la sud. Iudeii atribuiau această libertate fortuită și această independență față de tirania popoarelor vecine mai puternice faptului că ei erau 'poporul ales', intervenției directe a lui Iehova. O astfel de atitudine de superioritate rasială a făcut să fie cu atât mai greu pentru ei să îndure suzeranitatea romană, atunci când ea a căzut în cele din urmă asupra țărilor lor. Chiar și în acel trist moment, iudeii au refuzat să învețe că misiunea lor mondială era spirituală, și nu politică.

121:2.9 (1334.3) Iudeii erau anormal de temători și suspicioși în epoca lui Iisus, deoarece erau atunci guvernați de un străin, Irod Idumeanul, care a pus mâna pe suzeranitatea asupra Iudeei insinuându-se cu abilitate în grațiile conducătorilor romani. Deși Irod și-a declarat loialitatea în practicile ceremoniale evreiești, el a început să construiască temple pentru mulți zei străini.

121:2.10 (1334.4) Relațiile amicale ale lui Irod cu conducătorii romani permiteau evreilor să călătorească în lume în condiții de siguranță. Ele au deschis deci calea unei pătrunderi sporite a iudeilor, chiar și în regiunile îndepărtate ale imperiului roman și în cadrul națiunilor străine cu care romanii aveau tratate; evreii puteau să ducă acolo noua evanghelie a împărăției cerurilor. Domnia lui Irod a contribuit totodată mult la creșterea ulterioară a contopirii filozofiilor ebraice și elenistice.

121:2.11 (1334.5) Irod a clădit portul Cezareei, care a mai contribuit și la a transforma Palestina în răscrucea de drumuri a lumii civilizate. El a murit în anul 4 înaintea erei creștine, iar fiul său Irod Antipa a guvernat Galileea și Perea în timpul tinereții și călăuzirii lui Iisus, până în anul 39 al erei creștine. Ca și tatăl său, Antipa era un mare ziditor. El a reconstruit multe dintre orașele Galileii, inclusiv importantul centrul comercial din Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) Galileenii nu se bucurau din plin de favoarea șefilor religioși și a maștrilor rabini ai Ierusalimului. La nașterea lui Iisus, Galileea era mai mult sub influența gentililor decât a iudeilor.

3. Printre gentili

121:3.1 (1334.7) Deși condițiile economice și sociale ale statului roman nu au fost de cel mai înalt ordin, pacea și prosperitatea generale era propice manifestării lui Mihail. În primul secol al erei creștine, societatea lumii mediteraneene era formată din cinci păaturi bine definite:

121:3.2 (1335.1) 1. *Aristocrația*. Clasele superioare care posedau averea și puterea oficială - grupurile conducătoare și privilegiate.

121:3.3 (1335.2) 2. *Grupurile de afaceri*. Prinții negustori și bancherii - neguțătorii - marii importatori și exportatori - comercianții internaționali.

121:3.4 (1335.3) 3. *Clasa mijlocie puțin numeroasă*. Cu toate că acest grup a fost într-adevăr restrâns, el era foarte influent și a furnizat osatura morală a Bisericii creștine primitive, care încuraja aceste grupuri să continue să-și exercite diversele lor meserii și comerțuri. Printre iudei, numeroși farisei aparțineau acestei clase de comercianți.

121:3.5 (1335.4) 4. *Proletariatul liber*. Acest grup a avut un statut social minim sau inexistent. Deși erau mândri de libertatea lor, ei erau foarte dezavantajați, deoarece erau forțați să intre în concurență cu mâna de lucru a sclavilor. Clasele superioare îi priveau cu dispreț, socotind că erau inutili, fiind buni numai pentru 'reproducere'.

121:3.6 (1335.5) 5. *Sclavii*. Jumătate din locuitorii Statului roman se compunea din sclavi. Un număr destul de mare dintre ei erau indivizi superiori, care își croiau rapid drumul ridicându-se la nivelul proletariatului liber, și chiar al negustorilor, dar, în majoritate, ei erau mediocri sau mult inferiori.

121:3.7 (1335.6) Reducerea la sclavie, chiar și la popoarele superioare, era una dintre trăsăturile cuceririi militare romane. Puterea stăpânului asupra sclavilor era absolută. Biserica creștină primitivă era compusă, în mare parte, din acești sclavi și din clasele inferioare ale populației.

121:3.8 (1335.7) Sclavii superiori primeau adesea salarii din care economiseau pentru a-și răscumpăra libertatea. Mulți dintre acești sclavi emancipați se ridicau la înalte poziții în Stat, în Biserică sau în

lumea afacerilor. Tocmai aceste posibilități sunt cele care au făcut ca Biserica creștină primitivă să fie atât de tolerantă față de această formă modificată de sclavie.

121:3.9 (1335.8) Nu exista nici o problemă socială generală în Imperiul roman din primul secol de după Cristos. Cea mai mare parte a populației se considera ca aparținând grupului în care hazardul o făcuse să se nască. Exista întotdeauna o poartă deschisă, prin care indivizii înzestrați și capabili puteau să se înalțe de la clasele inferioare la clasele superioare ale societății romane, dar oamenii erau în general mulțumiți de rangul lor social. Ei nu aveau conștiință de clasă, și nici nu considerau aceste distincții de clasă ca fiind ceva rău sau nedrept. Creștinismul nu era în nici un sens o mișcare economică având ca scop atenuarea mizeriei claselor defavorizate.

121:3.10 (1335.9) Deși femeile aveau mai multă libertate peste tot în imperiul roman decât în Palestina, unde statutul lor era limitat, devotamentul familial și afecțiunea naturală a Iudeilor le întrecea pe departe pe cele ale lumii gentililor.

4. Filozofia gentililor

121:4.1 (1335.10) Din punct de vedere moral, gentiliile erau întrucâtva inferioare iudeilor, însă exista în inima gentililor cei mai nobili un vast teren de bunătate naturală și un potențial de afecțiune umană în care sămânța creștinismului putea să încolțească și să producă o recoltă abundentă de caractere morale și de reușite spirituale. Lumea gentililor era atunci dominată de patru mari filozofii, toate mai mult

sau mai puțin derivate din platonismul grec primitiv. Aceste școli de gândire erau următoarele:

121:4.2 (1335.11) 1. *Epicurienii*. Această școală de gândire era consacrată urmării fericirii. Cei mai buni epicurienii mai buni nu se dedau exceselor senzuale. Cel puțin această doctrină a contribuit la eliberarea romanilor de o formă de fatalism și mai nefastă; ea propovăduia că oamenii puteau să facă ceva pentru a îmbunătăți statutul lor terestru. Ea combătut eficient superstițiile ignorante.

121:4.3 (1336.1) 2. *Stoicii*. Stoicismul era filozofia superioară a claselor mai bune. Stoicii credeau că un Destin-rațiune conducător domina întreaga natură. Ei propovăduiau că sufletul omului era divin și întemnițat într-un corp rău, de natură fizică. Sufletul omului atingea libertatea trăind în armonie cu natura, cu Dumnezeu, și astfel virtutea devenea propria sa recompensă. Stoicismul s-a înălțat la o moralitate sublimă, la idealuri care nu au fost niciodată întrecute de atunci de nici un sistem de filozofie pur omenească. Cu toate că stoicii se declarau 'urmași ai lui Dumnezeu', ei nu au reușit să îl cunoască și, prin urmare, să îl găsească. Stoicismul a rămas o filozofie; el nu a devenit niciodată o religie. Adepții lui căutau să-și pună mintea la unison cu armonia Minții Universale, însă ei nu au ajuns să se considere ca fiind copiii unui Tată iubitor. Pavel avea tendințe net stoice atunci când scria: „În orice stare mă aflu, am învățat să fiu mulțumit în ea”.

121:4.4 (1336.2) 3. *Cinicii*. Cu toate că cinicii au la originea filozofiei pe Diogene Atenianul, ei extrag o mare parte a doctrinei lor din vestigiile învățaturii lui Machiventa Melchisedec. Altădată, cinismul

apărținuse mai mult religiei decât de filozofiei. Cel puțin, cinicii și-au făcut democratică filozofia lor religioasă. La țară și în piețe, ei au predicat mereu doctrina lor, conform căreia „omul putea să se salveze dacă voia”. Ei proslăveau simplitatea și virtutea, și îndemneau oamenii să înfrunte moartea cu neînfricare. Acești predicatori cinici rătăcitori au contribuit foarte mult la pregătirea populației înfometată din punct de vedere spiritual pentru venirea misionarilor creștini care au sosit mai târziu. Predicile lor populare se asemănau mult cu Epistolele lui Pavel prin planul și prin stilul lor.

121:4.5 (1336.3) 4. *Scepticii*. Scepticismul afirma că cunoașterea era înșelătoare, iar convingerea și încredințarea erau imposibile. Era o atitudine pur negativă, care nu s-a răspândit niciodată foarte mult.

121:4.6 (1336.4) Aceste filozofii erau semi-religioase și adesea fortifiante, etice și înnobilitoare, însă nivelul lor era în general prea elevat pentru muritorii de rând. Cu excepția, poate, a cinismului, acestea erau filozofii pentru cei tari și înțelepți, și nu religii de mântuire destinate în același timp celor săraci și slabi.

5. Religiile gentililor

121:5.1 (1336.5) În cursul epocilor precedente, religia fusese în principal o chestiune de trib sau de națiune; ea nu fusese prea adesea un subiect de interes pentru individ. Dumnezeii erau tribali sau naționali, nu personali. Asemenea sisteme religioase nu aduceau

aproape deloc satisfacție aspiranților spirituali individuali din rândul oamenilor obișnuiți.

121:5.2 (1336.6) În epoca lui Iisus, religiile Occidentului cuprindeau:

121:5.3 (1336.7) 1. *Culte păgâne*. Acestea erau combinații de mitologii, de patriotism și de tradiții elenistice și latine.

121:5.4 (1336.8) 2. *Adorarea împăratului*. Această zeificare a omului ca simbol al Statului i-a ofensat profund pe iudei și pe primii creștini; ea a condus direct la crudele persecuții ale celor două Biserici de către guvernul roman.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrologia*. Această pseudo-știință a Babilonului s-a transformat într-o religie în întreg imperiul greco-roman. Nici chiar în secolul al douăzecilea, oamenii nu sunt în întregime eliberați de această credință superstițioasă.

121:5.6 (1337.2) 4. *Religiile de mistere*. Asupra unei lumi atât de înfometate din punct de vedere spiritual se năpustise un curent de culte de mistere, de religii noi și străine din Levant, care seduseseră oamenii de rând și le promiseseră mântuirea *individuală*. Aceste religii au devenit rapid credința acceptată de clasele inferioare din lumea greco-romană, și au contribuit mult la pregătirea căii pentru difuzarea rapidă a învățăturilor creștine, considerabil superioare, care prezentau oamenilor inteligenți un concept maiestuos despre Zeitate, asociat cu o teologie potrivită pentru a stârni curiozitatea, și, tuturor, o profundă ofertă de mântuire, inclusiv omului mediu din această epocă, ignorant, dar în mod spiritual înfometat.

121:5.7 (1337.3) Religiile de mistere au marcat sfârșitul credințelor naționale și au dus la nașterea a numeroase culte personale. Misterele erau numeroase, însă toate prezentau următoare caracteristici:

121:5.8 (1337.4) 1. Un mit legendar, un mister - de unde și numele lor. Ca regulă generală, acest mister ținea de istoria vreunui zeu, viața, moartea și învierea sa. Se găsește un exemplu în învățăturile mithraismului, care a fost o anumită vreme contemporan cu cultul în creștere al creștinismului după Pavel, și i-a făcut concurență.

121:5.9 (1337.5) 2. Misterele erau inter-rasiale și nenaționale; ele erau personale și fraterne, dând la iveală confrerii religioase și numeroase societăți sectare.

121:5.10 (1337.6) 3. Slujbele religioase ale misterelor se caracterizau prin ceremonii de inițiere complicate și prin impresionante sacrame de cult. Riturile și ritualurile lor secrete erau uneori macabre și revoltătoare.

121:5.11 (1337.7) 4. Indiferent de natura ceremoniilor lor sau de gradul exceselor lor, aceste sisteme făgăduiau invariabil *mântuirea* adeptilor lor înfocați, „izbăvirea de rău, supraviețuirea după moarte și o viață durabilă pe tărâmurile beatitudinii de dincolo de această lume de tristețe și de robie”.

121:5.12 (1337.8) Nu comiteți însă greșeala de a confunda învățăturile lui Iisus cu misterele. Popularitatea misterelor vădește că oamenii caută să supraviețuiască, ceea ce înfățișează o foame și o sete reale de religie personală și de dreptate individuală. Deși misterele nu satisfăceau aceste aspirații de o manieră adecvată, ele au pregătit efectiv calea pentru apariția subsecventă a lui Iisus, care aducea cu adevărat în această lume pâinea vieții și apa vieții.

121:5.13 (1337.9) Într-un efort de a utiliza aderarea generalizată la tipurile mai bune de religii de mistere, Pavel a adus anumite adaptări învățăturilor lui Iisus, astfel încât să le facă mai acceptabile pentru un mare număr de persoane susceptibile de a fi convertite. Însă chiar compromisul lui Pavel în ceea ce privește învățăturile lui Iisus era superior celui mai bun dintre mistere, în sensul că:

121:5.14

(1337.10) 1. Pavel propovăduia o mântuire morală, o salvare etică. Creștinismul se orienta către o nouă viață și proclama un nou ideal. Paul a renunțat la riturile magice și la farmecele ceremoniale.

121:5.15

(1337.11) 2. Creștinismul prezenta o religie care ataca soluții definitive la problema umană, căci el nu numai că se oferea să vă salveze de durere și chiar și de moarte, ci promitea de asemenea să vă elibereze de păcat, după care veți fi înzestrați cu un caracter drept, comportând calități de supraviețuire eternă.

121:5.16 (1338.1) 3. Misterele erau întemeiate pe mituri. Creștinismul, așa cum îl predica Pavel, era bazat pe un fapt istoric: consacrarea lui Mihail, Fiul lui Dumnezeu, peste omenire.

121:5.17 (1338.2) Moralitatea la gentili nu era în mod necesar legată de filozofie sau de religie. În afara Palestinei, oamenii nu aveau întotdeauna ideea că un preot era de presupus că duce o viață morală. Religia iudaică, apoi învățăturile lui Iisus, și mai târziu creștinismul ce evolua al lui Pavel, au fost primele religii europene care să prindă într-o mână morala și în cealaltă etica, insistând ca persoanele religioase să acorde o oarecare atenție ambelor.

121:5.18 (1338.3) Într-o asemenea generație de oameni dominați de astfel de sisteme filozofice incomplete, și tulburate de astfel de culte religioase complexe, s-a nimerit să se nască Iisus în Palestina. Tocmai aceste generații a dat el ulterior evanghelia sa de religiei personală - filiația cu Dumnezeu.

6. Religia Ebraică

121:6.1 (1338.4) Către sfârșitul primului secol dinaintea de Cristos, gândirea religioasă a Ierusalimului fusese profund influențată și întrucâtva modificată de învățăturile culturale grecești, și chiar de filozofia greacă. În lungul diferend dintre pozițiile școlilor orientale și occidentale de gândire ebraică, Ierusalimul și restul Occidentului precum și Levantul au adoptat, în general, punctul de vedere al iudeilor din vest, punctul de vedere elenist modificat.

121:6.2 (1338.5) În perioada lui Iisus, în Palestina dominau trei limbi: oamenii obișnuiți foloseau un dialect aramaic, preoții și rabinii vorbeau ebraica, iar clasele educate și păturile superioare ale populației iudee vorbeau, în general, greaca. Faptul că Scripturile ebraice fuseseră traduse foarte devreme în greacă, în Alexandria, a fost în mare parte răspunzător de predominanța ulterioară a aripii grecești a culturii și a teologiei iudaice. Scrierile învățătorilor creștini nu urmau curând să apară în aceeași limbă. Renașterea iudaismului datează de la traducerea în greacă a Scripturilor ebraice. Această influență a fost decisivă pentru a determina ulterior devierea cultului creștin a lui Pavel spre Occident, și nu spre Orient.

121:6.3 (1338.6) Cu toate că credințele iudaice elenizate au fost foarte puțin influențate de învățăturile epicurienilor, ele au fost influențate substanțial de filozofia lui Platon și de doctrinele de abnegație ale stoicilor. Marea invazie a stoicismului este ilustrată de A Patra Carte a Macabeilor. Dubla pătrundere a filozofiei platoniciene și a doctrinelor stoice reiese din Înțelepciunea lui Solomon. Iudeii elenizați aduc Scripturilor Evreilor o asemenea interpretare alegorică încât ei nu găsesc nici o dificultate în a conforma teologia ebraică la filozofia aristoteliană, pe care o respectau. Toate acestea însă au condus la o confuzie dezastruoasă, până când aceste probleme au fost preluate de Filon din Alexandria, care a încercat să armonizeze și să organizeze filozofia greacă și teologia ebraică într-un sistem compact și relativ coerent de credințe și de practici religioase. Această învățătură ulterioară a filozofiei grecești și a teologiei ebraice conjugate este ceea ce a prevalat în Palestina în momentul în care Iisus a trăit și a propovăduit acolo, și pe care Pavel a utilizat-o ca temelie pentru a construi cultul său creștin mai elevat și mai luminos decât celelalte.

121:6.4 (1338.7) Filon era un mare învățător. De la Moise, nu s-a văzut om care să exercite o influență atât de profundă asupra gândirii etice și religioase a lumii occidentale. În ce privește combinarea elementelor mai bune rezultate din sistemele contemporane de învățătură etică și religioasă, au existat șapte educatori umani excepționali: Sethard, Moise, Zoroastru, Lao-Tse, Buddha și Pavel.

121:6.5 (1339.1) Filon comisese unele inconsecvențe în efortul său de a combina filozofia mistică greacă și doctrinele romane ale stoicilor cu teologia legalistă a evreilor. Pavel a recunoscut multe dintre aceste inconsecvențe, dar nu toate, și le-a eliminat cu înțelepciune din

teologia sa fundamentală precreștină. Filon i-a deschis drumul lui Pavel pentru ca acesta din urmă să restabilească mai bine conceptul de Trinitate a Paradisului, care fusese un timp îndelungat latent în teologia iudaică. Asupra acestui subiect, Pavel nu a reușit nici să se mențină la înălțimea lui Filon nici să întreacă învățăturile acestui iudeu bogat și instruit din Alexandria; era vorba de doctrina răscumpărării. Filon propovăduia că trebuia să te eliberezi de doctrina conform căreia iertarea nu se obține decât vărsând sânge. Este de asemenea posibil ca, mai bine decât Pavel, el să fi întrevăzut realitatea și prezența Ajustorului Gândirii. Dar teoria lui Pavel asupra păcatului original, doctrinele culpabilității ereditare, ale răului înăscut și ale izbăvirii, erau parțial de origine mithriacă și aveau puține puncte comune cu teologia ebraică, cu filozofia lui Filon, sau cu învățăturile lui Iisus. Unele aspecte ale învățăturii lui Pavel referitoare la păcatul original și la răscumpărare, proveneau de la Pavel însuși.

121:6.6 (1339.2) Evanghelia lui Ioan, ultima dintre istorisirile vieții pământești a lui Iisus, era adresată popoarelor occidentale, și își prezintă istoria inspirându-se foarte mult din punctul de vedere al creștinilor din Alexandria de mai târziu, care erau și ei discipoli ai învățăturilor lui Filon.

121:6.7 (1339.3) Aproape de epoca lui Cristos, în Alexandria a avut loc un straniu reviriment al sentimentului față de iudei și, din acest străvechi bastion iudeu, a pornit un val virulent de persecuții, care s-a întins până și la Roma, de unde mii dintre ei au fost izgoniți. Însă o asemenea campanie care denatura faptele a fost de scurtă durată;

guvernul imperial a restabilit în integralitatea lor, foarte curând, și pe toată întinderea imperiului, libertățile iudeilor ce fuseseră restrânse.

121:6.8 (1339.4) Indiferent de locul din lumea largă în care iudeii se găseau dispersați de comerț sau de opresiune, ei își păstrau de comun acord inima centrată asupra templului sacru al Ierusalimului. Teologia iudaică a supraviețuit efectiv așa cum era ea interpretată și practică în Ierusalim, deși ea fusese salvată de uitare în mai multe rânduri de intervenția oportună a anumitor învățători babilonieni.

121:6.9 (1339.5) Până la două milioane și jumătate dintre acești iudei dispersați aveau obiceiul de a veni în Ierusalim pentru celebrarea sărbătorilor lor religioase naționale. Oricare ar fi fost deosebirile teologice sau filozofice dintre iudeii din est (babilonieni) și cei din vest (elenistici), ei erau cu toții de acord să păstreze Ierusalimul drept centrul cultului lor și să aștepte cu speranță venirea lui Mesia.

7. Iudeii și gentilii

121:7.1 (1339.6) În epoca lui Iisus, iudeii ajunseseră la un concept stabil al originii lor, al istoriei și destinului lor. Ei construiseră un zid rigid de separare între ei și lumea gentililor, și priveau toate obiceiurile gentililor cu dispreț suprem. Cultul lor urma litera legii, iar ei se complăceau într-o formă de mulțumire de sine bazată pe falsul orgoliu al genealogiei lor. Ei formaseră noțiuni preconcepute cu privire la Mesia promis, și cele mai multe dintre aceste speranțe luau în considerare un Mesia care va veni ca un element al istoriei lor

naționale și rasiale. Pentru evreii din vremea aceea, teologia iudaică era irevocabil stabilită și fixată pentru totdeauna.

121:7.2 (1339.7) Învățăturile și practicile lui Iisus privitoare la toleranță și la bunătate mergeau contra străvechii atitudini a iudeilor față de celelalte popoare, pe care le considerau păgâne. Vreme de generații, iudeii nutriseră față de lumea exterioară o atitudine care făcea imposibil să accepte învățăturile Maestrului despre fraternitatea spirituală a oamenilor. Ei nu voiau să-l împărtășească pe Iehova la egalitate cu gentilii, și cu atât mai mult să accepte, ca Fiu al lui Dumnezeu, pe cineva care propovăduia doctrine atât de noi și de străine.

121:7.3 (1340.1) Scribii, fariseii, și preoțimea, îi mențineau pe iudei într-o teribilă robie de ritualism și de legalism, o sclavie mult mai reală decât cea a autorității politice romane. Iudeii din epoca lui Iisus nu numai că erau aserviți *legii*, ci erau și legați prin exigențele servile ale *tradițiilor* care implicau și invadau toate domeniile vieții personale și sociale. Aceste reguli de conduită minuțioase îi urmăreau și îi dominau pe toți iudeii loiali. Și nu este nimic surprinzător în aceea că ei s-au grăbit să respingă pe unul dintre ai lor care le cerea să nu țină cont de tradițiile lor sacre și care îndrăzneau să-și bată joc de regulile lor de conduită socială, onorate de atât de multă vreme. Ei nu puteau deloc să privească cu toleranță învățăturile cuiva care nu ezita să intre în conflict cu dogmele pe care ei le considerau ca fiind stabilite de Tatăl lor Avraam în persoană. Moise le dăduse legea lor, iar ei nu voiau să facă nici un compromis.

121:7.4 (1340.2) În primul secol al erei creștine, interpretarea orală a legii de către învățătorii cunoscuți, scribii, dobândise o autoritate mai

înalță decât legea scrisă însăși. Toate acestea făceau să fie mai ușor anumitor șefi religioși ai iudeilor să incite poporul împotriva acceptării unei noi evanghelii.

121:7.5 (1340.3) Împrejurările le făceau imposibil iudeilor să își împlinească destinul lor divin ca mesageri ai noii evanghelii de independență religioasă și de libertate spirituală; ei nu reușiseră să sfărâme lanțurile tradiției. Ieremia anunțase „legea care trebuia să fie scrisă în inima oamenilor”. Ezechiel vorbise de un „nou spirit care trebuia să trăiască în sufletul omului”, iar psalmistul se rugase pentru ca Dumnezeu „să creeze o inimă interioară pură și să reînnoiască un spirit drept”. Dar, atunci când religia iudaică a lucrărilor bune și a sclaviei legii a sucombat în fața stagnării inerției tradiționaliste, mișcarea de evoluție religioasă s-a deplasat către vest, la popoarele europene.

121:7.6 (1340.4) Și astfel, un alt popor a fost chemat să aducă lumii o teologie în progres, un sistem de învățământ, care încorporează filozofia grecilor, legea romanilor, moralitatea evreilor și evanghelia care proclama caracterul sacru al personalității și al libertății spirituale, formulat de Pavel și întemeiat pe învățăturile lui Iisus.

121:7.7 (1340.5) Cultul creștin al lui Pavel își etala moralitatea ca un semn din naștere iudaică. Iudeii considerau istoria ca fiind providența lui Dumnezeu - Iehova la lucru. Grecii au adus în noua învățătură concepte mai clare asupra vieții eterne. Doctrinile lui Pavel au fost influențate în conținutul lor teologic și filozofic nu numai de învățăturile lui Iisus, ci și de Platon și de Filon. Etica sa a fost inspirată nu numai de Cristos, ci și de stoici.

121:7.8 (1340.6) Evanghelia lui Iisus, așa cum o încorporase Pavel în cultul creștinismului din Antiohia, s-a amestecat cu următoarele învățături:

121:7.9 (1340.7) 1. Raționamentele filozofice ale prozelitilor greci ai iudaismului, inclusiv unele dintre conceptele lor asupra vieții eterne.

121:7.10 (1340.8) 2. Învățăturile atrăgătoare ale cultelor predominante ale misterelor, și în special doctrinele mithriace ale izbăvirii, ale răscumpărării și ale salvării prin sacrificiul făcut de un anumit zeu.

121:7.11 (1340.9) 3. Moralitatea robustă a religiei iudaice stabilite.

121:7.12 (1341.1) În epoca lui Iisus, imperiul roman de la Marea Mediterană, regatul părților și popoarele adiacente, aveau toate idei sumare și primitive despre geografia lumii, despre astronomie, despre sănătate și despre boală; în chip firesc, ei au fost stupefiați de declarațiile noi și surprinzătoare ale tâmplarului din Nazaret. Ideile despre posedarea de spiritele bune sau de cele rele nu se aplicau numai ființelor umane; mulți oameni considerau că fiecare arbore și fiecare piatră erau posedate de câte un spirit. Aceasta era o epocă a farmecelor, și fiecare considera miracolele ca pe niște incidente obișnuite.

8. Scrierile anterioare

121:8.1 (1341.2) În măsura posibilităților și a consistenței cu mandatul nostru, noi ne-am străduit să utilizăm și, într-o oarecare măsură, să coordonăm arhivele existente aflate în legătură cu viața lui Iisus pe Urantia. Deși noi am putut profita de accesul la scrierile pierdute ale

apostolului Andrei, și am beneficiat de colaborarea unei vaste mulțimi de ființe celeste care se găseau pe pământ în timpul efuziunii lui Mihail (în particular Ajustorul său acum personalizat), intenția noastră a fost de a ne servi în egală măsură de așa-numitele Evanghelii ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan.

121:8.2 (1341.3) Aceste scrieri ale Noului Testament își au originea în următoarele împrejurări:

121:8.3 (1341.4) 1. *Evanghelia lui Marcu*. Cu excepția notelor lui Andrei, Ioan Marcu este cel care a scris prima, cea mai scurtă și cea mai simplă istorie a vieții lui Iisus. El l-a prezentat pe Maestru ca pe un slujitor, un om printre oameni. Deși Marcu era un tânăr care evolua în împrejurimile imediate ale scenelor pe care le descrie, povestirea sa este, în realitate, Evanghelia după Simion Petru. Marcu s-a asociat de devreme cu Petru, și mai târziu cu Pavel. El și-a scris relatarea la îndemnul lui Petru și la cererea stăruitoare a Bisericii din Roma. Știind cu ce persistență refuzase Maestrul să își scrie învățăturile în timpul încarnării sale pe pământ, Marcu, ca și apostolii și alți discipolieminenți, ezita să le pună în scris. Dar Petru avea sentimentul că în Roma Biserica avea nevoie să se sprijine pe o relatare scrisă, iar Marcu a consimțit să întreprindă pregătirea ei. El a redactat multe note înainte de moartea lui Petru din anul 67. Conform cadrului aprobat de Petru, el a început povestirea pentru Biserica din Roma la puțin timp după moartea lui Petru. Evanghelia a fost terminată către sfârșitul anului 68. Marcu a scris în întregime din memorie, și după amintirile lui Petru. Acest document a fost considerabil modificat de atunci. Numeroase pasaje au fost șterse, și s-au făcut adăugiri ulterioare pentru a înlocui ultima cincime din

Evangelhia originară, care a fost detașată de primul manuscris înainte chiar de a fi fost copiată. Documentul lui Marcu, în combinație cu notele lui Andrei și ale lui Matei, au reprezentat baza scrisă a tuturor povestirilor evanghelice ulterioare care au căutat să zugrăvească viața și învățăturile lui Iisus.

121:8.4 (1341.5) 2. *Evangelhia lui Matei*. Așa-numita Evanghelie după Matei este relatarea vieții Maestrului scrisă pentru edificarea iudeilor creștini. Autorul acestui document caută constant să arate că, în viața lui Iisus, multe dintre lucruri au fost făcute „pentru a împlini cuvântul profetului”. Evangelhia lui Matei îl prezintă pe Iisus ca pe un fiu al lui David și îl înfățișează ca arătând un mare respect pentru lege și pentru profeți.

121:8.5 (1341.6) Nu apostolul Matei este cel ce a scris această evanghelie, ci Isador, unul dintre discipolii săi care, pentru a facilita munca sa, dispunea nu numai de amintirile personale ale lui Matei în legătură cu aceste evenimente, ci și un anumit memento asupra lecțiilor lui Iisus, pe care Matei îl redactase îndată după crucificare. Aceste note ale lui Matei erau scrise în aramaică. Isador a scris în greacă. El nu avea nici o intenție de înșelătorie atribuindu-i lucrarea lui Matei. Pe vremea aceea, elevii aveau obiceiul de a-i onora astfel pe maeștrii lor.

121:8.6 (1342.1) Relatarea originală a lui Matei a fost editată și a primit adăugirile ei în anul 40, chiar înainte ca Matei să părăsească Ierusalimul pentru a se lansa în predicarea evanghelică. Acesta era un document privat, a cărui copie a fost distrusă în incendiul unei mănăstiri siriene în anul 416.

121:8.7 (1342.2) Isador a fugit din Ierusalim în anul 70, după ce orașul a fost asediat de armatele lui Titus. El a dus cu el în Pella o copie a notelor lui Matei și, în anul 71, în vreme ce locuia în Pella, a scris Evanghelia după Matei. Isador poseda de asemenea primele patru cincimi ale povestirii lui Marcu.

121:8.8 (1342.3) 3. *Evanghelia lui Luca*. Luca, un medic din orașul Antiohia din Pisidia, era un gentil convertit de Pavel. El a scris o cu totul altă istorie a vieții Maestrului. El a început să îl urmeze pe Pavel în anul 47, și să afle despre viața și învățăturile lui Iisus. Luca a păstrat în povestirea sa foarte mult din „grația Domnului Iisus Cristos”, căci el a adunat aceste fapte de la Pavel și de la alte persoane. Luca îl prezintă pe Maestru ca pe „prietenul vameșilor și al păcătoșilor”. El a reunit aceste numeroase note într-o Evanghelie numai după moartea lui Pavel. El a scris-o în anul 82, în Achaia. El a proiectat trei cărți care tratau istoria lui Crist și a creștinismului, dar a murit în anul 90, chiar înainte de a termina pe cea de-a doua dintre aceste lucrări, 'Faptele Apostolilor'.

121:8.9 (1342.4) Ca materiale de compilație pentru Evanghelia sa, Luca a recurs mai întâi la istoria vieții lui Iisus așa cum i-o povestise Pavel. Evanghelia lui Luca este deci, în anumite privințe, Evanghelia după Pavel. Luca avea însă alte surse de informație. El nu numai că interoga zeci de martori oculari ai numeroaselor episoade din viața lui Iisus pe care o relatează, ci el poseda și o copie a Evangheliei lui Marcu (adică primele patru cincimi ale acestei cărți), povestirea lui Isador, precum și o scurtă povestire realizată în Antiohia în anul 78 de un credincios numit Cedus. Luca avea și o copie mutilată și

considerabil modificată a câtorva note presupuse a fi fost făcute de apostolul Andrei.

121:8.10 (1342.5) 4. *Evanghelia lui Ioan*. Evanghelia după Ioan relatează multe dintre lucrările împlinite de Iisus în Iudeea și în împrejurimile Ierusalimului, și a căror descriere nu figurează în alte relatări. Aceasta este așa-numita Evanghelie după Ioan, fiul lui Zebedeu; cu toate că nu Ioan a scris-o, el a inspirat-o. De la manuscrisul original, această Evanghelie a fost modificată în mai multe rânduri pentru a o face să pară a fi scrisă de Ioan însuși. În momentul compunerii povestirii sale, Ioan avea celelalte Evanghelii, și a văzut că multe dintre lucruri fuseseră omise în ele. În consecință, în anul 101, el l-a încurajat pe asociatul său Nathan, un iudeu grec din Cezareea, să înceapă o povestire scrisă, căreia el, Ioan, îi furniza materialele din memorie și referindu-se la cele trei scrieri existente atunci. El nu avea documente scrise personale. Epistola cunoscută sub titlul de 'Primul Ioan' a fost scrisă de Ioan însuși ca scrisoare de prezentare a lucrării pe care Nathan o executa la indicațiile sale.

121:8.11 (1342.6) Toți acești scriitori au prezentat descrieri oneste ale lui Iisus așa cum îl văzuseră, așa cum și-l aminteau sau după ceea ce învățaseră de la el, ori potrivit conceptelor lor despre aceste evenimente îndepărtate, influențate de ralierea lor ulterioară la teologia creștină a lui Pavel. Oricât de imperfecte ar fi aceste documente, ele au fost suficiente pentru a schimba cursul istoriei Urantiei timp de aproape două mii de ani.

121:8.12 (1343.1) [*Mulțumiri*: Executând misiunea mea de a expune din nou învățăturile lui Iisus din Nazaret și de a repovesti lucrările sale,

m-am inspirat în mare măsură din sursele arhivelor și ale informațiilor planetare. Motivul meu călăuzitor a fost să pregătesc un document care nu numai că va ilumina generația de oameni actualmente în viață, ci și unul care va reprezenta totodată un ajutor pentru toate generațiile viitoare. Din vasta rezervă a informațiilor puse la dispoziția mea, le-am ales pe acelea care au convenit cel mai bine atingerii acestui scop. Pe cât este posibil, mi-am extras informațiile din surse pur umane. Numai atunci când aceste surse au lipsit am recurs la arhivele supraumane. Atunci când ideile și conceptele asupra vieții și învățăturilor lui Iisus au fost exprimate acceptabil de o minte umană, am dat invariabil prioritate unor astfel de modele de gândire aparent omenești. Deși m-am străduit să adaptez terminologia pentru a conforma cât am putut de bine la modul în care concepem noi sensul real și veritabila importanță a vieții și învățăturilor Maestrului, în măsura posibilului, am aderat, în toate expunerile mele, la veritabilele concepte și modele de gândire ale oamenilor. Eu știu foarte bine că aceste concepte care și-au aflat originea în mintea umană se vor vădi mai acceptabile și mai utile minții tuturor celorlalți oameni. Când am fost incapabil să găsesc conceptele necesare în analele sau în expresiile omenești, am recurs, în al doilea rând, la memoria propriului meu ordin de creaturi terestre, medianii. În sfârșit, când această sursă secundară de informație s-a vădit insuficientă, am recurs fără ezitare la sursele de informație supraplanetare.

121:8.13 (1343.2) Memorandumurile pe care le-am reunit și din care am pregătit această povestire a vieții și a învățăturilor lui Iisus - separat de amintirea a ceea ce înregistrase apostolul Andrei - conțin perle ale gândirii și concepte foarte elevate ale lecțiilor lui Iisus provenind de

la peste două mii de ființe umane care au trăit pe pământ, din epoca lui Iisus până în ziua în care au fost redactate prezentele revelații, sau mai exact aceste reexpuneri. Permisivitatea de a revela nu a fost utilizată decât dacă analele și conceptele oamenilor nu reușeau să ne ofere modele de gândire adecvate. Misiunea mea de revelație îmi interzicea să recurg la sursele extraumane, atât informații, cât și expresii, înainte de a putea dovedi că eșuasem în eforturile mele de a găsi, în surse pur umane, expresia conceptuală necesară.

121:8.14 (1343.3) Cu toate că am descris eu însumi, în colaborare cu cei unsprezece colegi mediani ai mei și sub supravegherea Melchisedecului raportor, evenimentele acestei povestiri în acord cu concepția mea asupra derulării ei reale și răspunzând alegerii mele spontane de expresie, totuși, majoritatea ideilor, și chiar expresiile proprii pe care le-am utilizat astfel, și-au avut originea în mintea oamenilor proveniți din numeroase rase, care au trăit pe pământ în timpul generațiilor care au trăit până în prezent, inclusiv cele aflate încă în viață în perioada prezentei lucrări. În numeroase privințe, eu am servit mai mult în calitate de colecător și editor decât de povestitor original. Eu mi-am apropiat fără șovăială ideile și conceptele de preferință umane, care trebuiau să-mi permită să creez tabloul cel mai efectiv al vieții lui Iisus și care m-ar califica pentru a reexpune învățăturile sale incomparabile cu frazeologia cea mai util frapantă și cea mai universal inspiratoare. În numele Fraternității Medianilor Uniți ai Urantieii, eu recunosc, cu cea mai mare grațitudine, faptul că suntem îndatorați tuturor surselor arhivelor și conceptelor care au fost utilizate după cum urmează pentru a elabora noua noastră expunere a vieții lui Iisus pe pământ.]

Cartea Urantia

<< [Capitolul 121](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 123](#) >>

Capitolul 122

Nașterea și pruncia lui Iisus

122:0.1 (1344.1) CU GREU va fi posibil să se explice în profunzime numeroasele motive care au condus la alegerea Palestinei ca țară de manifestare pentru Mihail, și în special de ce tocmai familia lui Iosif și a Mariei a trebuit să fie desemnată drept cadrul imediat al apariției acestui Fiu al Dumnezeu pe Urantia.

122:0.2 (1344.2) După studiul raportului special asupra statutului lumilor izolate, pregătit de Melchisedeci, în consultație cu Gabriel, Mihail a ales în cele din urmă Urantia ca planetă pentru a-și îndeplini manifestarea sa finală. În urma acestei decizii, Gabriel a făcut o vizită personală pe Urantia și, ca o concluzie a studiului său al grupurilor umane și a examenului său al trăsăturilor caracteristice spirituale, intelectuale, rasiale și geografice ale lumii și ale popoarelor ei, el a

decis că evreii posedau acele avantaje relative care justificau selectarea lor ca rasă în sânul căreia să se efectueze manifestarea. După ce Mihail a aprobat această decizie, Gabriel a numit și a trimis în grabă pe Urantia Comisia Familială a celor doisprezece - aleasă dintre personalitățile ordinelor celor mai elevate din univers - căreia i-a fost conferită sarcina de a face o anchetă asupra vieții familiale iudaice. Când munca acestei comisii a luat sfârșit, Gabriel era pe Urantia și a primit raportul care desemna trei uniuni în perspectivă ca fiind, după opinia comisiei, deopotrivă de favorabile, ca familie de manifestare, pentru încarnarea proiectată a lui Mihail.

122:0.3 (1344.3) Printre cele trei cupluri desemnate, Gabriel i-a ales personal pe Iosif și Maria; apoi, el i-a apărut în persoană Mariei și i-a adus, în același timp, fericita veste că ea fusese aleasă să devină mama pământească a copilului de manifestare.

1. Iosif și Maria

122:1.1 (1344.4) Iosif, tatăl uman al lui Iisus (Iosua ben Iosif), era un evreu dintre evrei: el avea totuși multe calități ereditare rasiale neiudaice, care se altoiseră, cu diverse ocazii, pe arborele său genealogic prin linia feminină a predecesorilor lui. Strămoșii tatălui lui Iisus existau din vremea lui Avraam și, prin acest venerabil patriarh, își aveau obârșia în liniile ascendente străvechi care conduc la sumerieni și la nodiți și, prin triburile meridionale ale anticilor oameni albaștri, până la Andon și Fonta. David și Solomon nu erau strămoși în linie directă ai lui Iosif, al cărui neam nici nu se trăgea

direct din Adam. Ascendenții apropiați ai lui Iosif erau artizani - antreprenori, tâmplari, zidari și fierari. Iosif era el însuși tâmplar, și a devenit mai târziu antreprenor. Familia sa aparținea unei lungi și ilustre linii de persoane însemnate din popor, înălțate din timp în timp prin apariția de indivizi excepționali care se făcuseră remarcați în domeniul evoluției religiei pe Urantia.

122:1.2 (1345.1) Maria, mama pământească a lui Iisus, descindea în linie directă dintr-o lungă linie de străbuni excepționali cuprinzând multe femei, printre cele mai remarcabile din istoria rasială a Urantie. Deși Maria a fost o femeie obișnuită a vremurilor și a generației ei, cu un temperament destul de normal, ea se socotea, printre strămoșii ei, dintre femeile la fel de ilustre ca și Annon, Tamar, Rut, Bethsabe, Ansie, Cloa, Eva, Enta și Ratta. Nici o femeie iudee a epocii nu poseda un neam care să aibă în comun strămoși mai iluștri sau avându-și obârșii mai promițătoare. Strămoșii Mariei, ca și cei ai lui Iosif, erau caracterizați prin predominanța indivizilor viguroși, dar de nivel mediu, sporadic înălțați de numeroase personalități excepționale, care se așteptau în marșul civilizației și al evoluției progresive a religiei. Din punct de vedere rasial, este dificil a o considera pe Maria ca pe o iudee în sensul propriu al cuvântului. Prin cultura și prin credințele ei, ea era iudee, însă prin darurile ei ereditare, ea era mai mult un compus de vițe siriene, hitite, feniciene, grecești și egiptene; ereditatea ei rasială avea baze mai largi decât cea a lui Iosif.

122:1.3 (1345.2) Dintre toate cuplurile vii din Palestina în momentul în care Mihail își pregătea manifestarea, Iosif și Maria formau combinația ideală a vastelor înrudiri rasiale și a înzestrărilor de

personalitate superioare mediei. Planul lui Mihail era acela de a apărea pe pământ ca un om *mediu*, pentru ca oamenii de rând să-l poată înțelege și primi favorabil. De aceea, Gabriel a făcut tocmai alegerea unor persoane ca Iosif și Maria pentru a deveni părinții de manifestare.

2. Gabriel îi apare Elisabetei

122:2.1 (1345.3) Opera realizată de Iisus în cursul vieții sale pe Urantia a fost, de fapt, începută de Ioan Botezătorul. Tatăl lui Ioan, Zaharia, aparținea preoțimii iudee, în vreme ce mama sa, Elisabeta, era membră a ramurii mai prospere a marelui grup familial căruia îi aparținea și Maria, mama lui Iisus. Zaharia și Elisabeta, deși erau căsătoriți de mulți ani, nu aveau nici un copil.

122:2.2 (1345.4) În ultimele zile ale lunii iunie din anul 8 dinaintea erei creștine, cam la trei luni după căsătoria lui Iosif și a Mariei, Gabriel i-a apărut Elisabetei, într-o zi la amiază, întocmai cum, mai târziu, el și-a făcut cunoscută prezența sa Mariei. Gabriel zise:

122:2.3 (1345.5) ”În timp ce în Ierusalim, soțul tău Zaharia oficiază înaintea altarului, în timp ce poporul adunat se roagă pentru venirea unui eliberator, eu, Gabriel, vin să anunț că în curând tu vei purta un fiu care va fi precursorul acestui divin Maestru: tu îl vei numi pe fiul tău Ioan. El va crește consacrat Domnului Dumnezeuul tău și când va fi în floarea vârstei, va bucura inima ta, fiindcă el va întoarce multe suflete către Dumnezeu și va anunța totodată venirea tămăduitorului de suflet al poporului tău și eliberatorul întregii omeniri. Ruda ta,

Maria, va fi mama acestui copil al făgăduinței, iar eu îi voi apărea și ei.”

122:2.4 (1345.6) Această viziune a speriat-o tare pe Elisabeta. După plecarea lui Gabriel, ea a reflectat mult la această experiență, meditând îndelung la spusele maiestuosului vizitator, dar ea nu a vorbit despre această revelație cu nimeni altul în afară de soțul ei, până la întâlnirea sa ulterioară cu Maria, în anul următor, pe la începutul lui februarie.

122:2.5 (1345.7) Totuși, vreme de cinci luni, Elisabeta și-a păstrat secretul chiar și față de soțul ei. Când ea i-a destăinuit despre vizita lui Gabriel, Zaharia a întâmpinat povestea ei cu scepticism și, timp de săptămâni, el s-a îndoit de realitatea întregii experiențe, neconsimțind să creadă decât pe jumătatea în vizita făcută de Gabriel soției sale, până în momentul în care el nu a mai putut pune la îndoială faptul că ea aștepta un copil. Zaharia era foarte nedumerit cu privire la apropiata maternitate a Elisabetei, dar el nu a pus la îndoială integritatea soției sale, cu toată vârsta ei înaintată. Nu înainte de a șasea săptămână precedând nașterea lui Ioan, s-a întâmplat că Zaharia, în urma unui vis impresionant, a dobândit întreaga convingere că Elisabeta avea să devină mama unui fiu al destinului, un om însărcinat cu pregătirea căii pentru venirea lui Mesia.

122:2.6 (1346.1) Către jumătatea lui noiembrie, cu opt ani înainte de începutul erei creștine, Gabriel i-a apărut Mariei în timp ce ea lucra în casa ei din Nazaret. Mai târziu, când Maria nu s-a mai îndoit că avea să devină mamă, ea l-a convins pe Iosif să o lase să se ducă în Orașul lui Iuda, pe dealurile situate la șapte kilometri vest de Ierusalim, pentru a face o vizită Elisabetei. Gabriel le informase pe fiecare dintre

cele două viitoare mame de apariția lui în fața celeilalte. Ele erau deci nerăbdătoare să se întâlnească, să compare experiențele lor și să discute despre viitorul probabil al fiilor lor. Maria a rămas trei săptămâni la vară sa îndepărtată. Elisabeta a contribuit mult la consolidarea încrederii Mariei în viziunea lui Gabriel, astfel încât Maria s-a reîntors acasă și mai amplu devotată vocației de a fi mama copilului destinului, care trebuia atât de curând să se prezinte lumii ca un bebeluș lipsit de apărare, un copil normal și mediu al tărâmului.

122:2.7 (1346.2) Ioan s-a născut în Orașul lui Iuda, în ziua de 25 martie a anului 7 dinaintea erei creștine. Zaharia și Elisabeta s-au bucurat foarte mult că le venise un fiu după cum le promisese Gabriel. În cea de-a opta zi, când au prezentat copilul pentru circumcizie, ei i-au dat oficial pronumele de Ioan, după cum le fusese prescris mai înainte. Deja, un nepot al lui Zaharia plecase în Nazaret, ca purtător al mesajului Elisabetei pentru Maria, anunțând-o că fiul ei se născuse și că se numea Ioan.

122:2.8 (1346.3) Din cea mai fragedă copilărie a lui Ioan, părinții lui i-au inculcat judicios ideea că avea să crească și să devină un șef spiritual și un maestru al religiei, iar inima lui Ioan era mereu un teren favorabil sugestiilor care erau astfel semănate acolo. Chiar și în copilăria sa, el putea fi adeseori găsit în templu în timpul perioadelor de slujbă ale tatălui său, și era extrem de impresionat de semnificația a tot ceea ce vedea.

3. Anunțarea făcută Mariei de Gabriel

122:3.1 (1346.4) Într-o seară, către apusul soarelui, înainte ca Iosif să fi intrat în casă, Gabriel îi apărui Mariei lângă o masă joasă de piatră; după ce și-a revenit din uimire, el îi spuse: „Eu vin la ordinul Celui care este Maestrul meu și pe care tu trebuie să-l iubești și să-l hrănești. Ție, Maria, îți aduc vești bune, căci eu te anunț că concepția ta este poruncită de cer, și la timpul convenit vei deveni mama unui fiu; îl vei numi Iosua; el va inaugura împărăția cerurilor pe pământ și printre oameni. Să nu vorbești despre toate astea decât cu Iosif și cu Elisabeta, ruda ta căreia eu i-am apărut de asemenea și care, și ea, va da naștere unui fiu al cărui nume va fi Ioan. Acela va pregăti calea pentru mesajul de eliberare pe care fiul tău îl va proclama oamenilor cu o mare putere și cu o profundă convingere. Nu te îndoiești de vorbele mele, Maria, căci acest cămin a fost ales ca locuință pământească a copilului destinului. Binecuvântarea mea este cu tine, puterea celor Prea Înalți te va întări, și Domnul întregului pământ te va acoperi cu umbra sa.”

122:3.2 (1346.5) Timp de mai multe săptămâni, Maria a meditat în taină în inima sa asupra acestei vizitări. Când fu sigură că aștepta un copil, ea îndrăzni în cele din urmă să-i destăinuie soțului ei aceste evenimente ieșite din comun. Când Iosif află toate astea, și cu toate că el a avut mare încredere în Maria, a fost foarte tulburat, și nu a putut să doarmă timp de mai multe nopți. La început, Iosif avu îndoieli în legătură cu vizita lui Gabriel. Apoi, când fu aproape convins că Maria auzise realmente vocea și văzuse forma divinului mesager, el își frământa creierii, întrebându-se cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri. Cum putea oare un descendent de ființe umane să fie un copil al destinului divin? Iosif nu putu rezolva acest conflict de idei până

ce, după mai multe săptămâni de chibzuială, Iosif și Maria au ajuns la concluzia că ei fuseseră aleși pentru a deveni părinții lui Mesia, cu toate că iudeii fuseseră de departe de a avea conceptul că eliberatorul așteptat trebuia să fie de natură divină. După ce ajunseră la această concluzie capitală, Maria se grăbi să plece într-o vizită la Elisabeta.

122:3.3 (1347.1) La rândul ei, Maria s-a dus la părinții ei Ioachim și Ana. Cei doi frați ai ei, cele două surori precum și părinții ei au fost întotdeauna foarte sceptici în legătură cu misiunea divină a lui Iisus, deși în această epocă ei firește că nu știuseră nimic despre vizita lui Gabriel. Maria i-a mărturisit însă surorii sale, Salomeea, faptul că ea credea că fiul ei era menit să devină un mare maestru.

122:3.4 (1347.2) Anunțul lui Gabriel către Maria a fost făcut în ziua ce a urmat concepției lui Iisus, și acesta a fost singurul eveniment supranatural legat de întreaga experiență a Mariei constând în a purta și a aduce pe lume copilul făgăduinței.

4. Visul lui Iosif

122:4.1 (1347.3) Iosif nu a acceptat ideea că Maria avea să devină mama unui copil extraordinar decât după ce făcuse experiența unui vis foarte impresionant. În acest vis, i-a apărut un strălucit mesager celest și i-a zis, printre alte lucruri: „Iosif, eu ți-am apărut la ordinul Celui care domnește acum în ceruri; am fost împuternicit să te informez în ceea ce privește fiul pe care Maria urmează să îl poarte, și care va deveni o mare lumină în lumea aceasta. În el va fi viața, și viața sa va deveni lumina omenirii. El va veni mai întâi la oamenii din

propriul său popor, dar ei cu greu îl vor primi; însă, tuturor celor care îl vor primi, el le va revela faptul că ei sunt copiii lui Dumnezeu.”

După această experiență, Iosif nu s-a mai îndoit niciodată în întregime de istorisirea Mariei cu privire la vizitarea lui Gabriel și la promisiunea că pruncul care se va naște va fi un mesager divin pentru lume.

122:4.2 (1347.4) În toate aceste vizite nu se spusese nimic cu privire la casa lui David. Nu se notificase nimic care să dea de înțeles că Iisus va deveni un „eliberator al iudeilor”, nici chiar că el trebuia să fie Mesia cel mult așteptat. Iisus nu era un Mesia așa cum îl socotiseră iudeii, ci el era *eliberatorul lumii*. Misiunea sa era legată de toate rasele și de toate popoarele, și nu numai de un grup particular.

122:4.3 (1347.5) Iosif nu era din linia regelui David. Maria avea mai mulți strămoși decât Iosif în ramura lui David. Este foarte adevărat că Iosif s-a dus în Betleem, orașul lui David, ca să se înscrie pentru recensământul roman, dar asta pentru că, șase generații mai înainte, străbunul său patern, fiind orfan, fusese adoptat de un anume Zadoc, care descindea direct din David; de aceea, Iosif se socotea și el ca aparținând „casei lui David”.

122:4.4 (1347.6) Mai toate pretenziile profeții mesianice ale Vechiului Testament au fost redactate la mult timp după viața pământească a lui Iisus, pentru a i se aplica lui. Vreme de secole, profeții evrei proclamaseră venirea unui eliberator, iar aceste promisiuni fuseseră interpretate de generații succesive ca raportându-se la un nou șef iudeu care va ocupa tronul lui David: se socotea că, prin metodele de reputație miraculoasă ale lui Moise, el va încerca să îi stabilească pe iudei în Palestina ca pe o națiune puternică, liberă de orice dominație

străină. Mai mult, numeroase pasaje figurative, care apar toate în cuprinsul Scripturilor ebraice, au fost, cu timpul, aplicate pe nedrept misiunii lui Iisus. Multe dintre textele Vechiului Testament au fost deformate în așa fel încât să pară a se potrivi cu unele episoade din viața pământească a Maestrului. Iisus însuși a tăgăduit o dată public orice legătură cu casa regală a lui David. Chiar și pasajul „o tânără fată va aduce pe lume un fiu” a fost schimbat în „o virgină va aduce pe lume un fiu”. Echivocul se sprijină în egală măsură pe numeroasele genealogii ale lui Iosif și ale Mariei, care au fost stabilite după cariera lui Mihail pe pământ. Un mare număr dintre aceste ascendențe cuprindeau mulți strămoși ai Maestrului, dar, în ansamblu, ele nu sunt autentice și nimeni nu se poate bizui pe exactitatea lor. Prea adesea, primii ucenici ai lui Iisus au cedat tentației de a prezenta străvechile expresii profetice ca aflându-și împlinirea lor în viața Domnului și Maestrului lor.

5. Părinții pământenii ai lui Iisus

122:5.1 (1348.1) Iosif era un om cu maniere blânde, extrem de conștient și în orice lucru, fidel convențiilor și practicilor religioase ale poporului său. El vorbea puțin, dar gândea mult. Starea jalnică a poporului evreu îi cauza multă amărăciune. În tinerețea sa, dintre cei opt frați și surori, el fusese mai vesel, dar, în cursul primilor ani ai căsătoriei sale (în timpul copilăriei lui Iisus), el a fost supus la perioade de ușoară descurajare spirituală. Aceste manifestări temperamentale s-au atenuat treptat chiar înaintea morții sale

premature, și după ce situația materială a familiei sale fusese ameliorată de înălțarea sa, de la rangul de tâmplar, la rolul unui antreprenor prosper.

122:5.2 (1348.2) Caracterul Mariei era cu totul opus celui al soțului ei. În general voioasă, ea era foarte rar abătută și poseda o natură mereu radioasă. Maria se lăsa pradă expresiei libere și frecvente a sentimentelor ei emoționale; ea nu a fost niciodată văzută mâhnită până la moartea subită a lui Iosif. Abia își revenise din acest șoc, că ea s-a și afundat în neliniștea și perplexitatea stârnite în ea de extraordinara carieră a fiului ei mai mare, care s-a derulat atât de rapid sub privirea ei uluită. Însă, în cursul acestei întregi experiențe insolite, Maria a rămas calmă, curajoasă și destul de prudentă în raporturile ei cu ciudatul și puțin înțelesul ei fiu mai mare, și cu frații și surorile lui care au urmat.

122:5.3 (1348.3) Iisus păstra de la tatăl său foarte mult din blândețea sa excepțională și din minunata sa comprehensiune plină de simpatie a naturii umane; el moștenise de la mama sa darul lui de mare educator, precum și imensa sa capacitate de justă indignare. În reacțiile sale emoționale față de anturajul său în timpul vieții sale adulte, Iisus era uneori, ca și tatăl său, meditativ și pios, alteori caracterizat printr-o tristețe aparentă, dar, cel mai adesea, el mergea înainte în maniera optimistă și hotărâtă care corespundea naturii mamei lui. În ansamblu, caracterul Mariei tindea să domine cariera divinului Fiu pe măsură ce acesta creștea și înainta cu pași mari în viața sa de adult. În unele privințe, Iisus era un amestec de trăsături de caracter ale părinților săi; sub alte aspecte, el prezenta trăsăturile unuia ei în contrast cu cele ale celuilalt.

122:5.4 (1348.4) De la Iosif, Iisus a păstrat stricta sa educație în uzanțele ceremoniilor iudaice și cunoașterea excepțională a Scripturilor ebraice; de la Maria, el a extras un punct de vedere mai larg asupra vieții religioase și o concepție mai liberală a libertății spirituale personale.

122:5.5 (1349.1) Cele două familii ale lui Iosif și ale Mariei erau foarte instruite pentru vremea lor. Educația lui Iosif și a Mariei depășea cu mult media pentru epoca lor și pentru situația lor socială. El era un gânditor, ea era o femeie prevăzătoare, înzestrată cu o mare capacitate de adaptare și cu un simț practic în îndeplinirea sarcinilor imediate. Iosif era brunet cu ochi negri; Maria era de tip aproape blond cu ochi căprui.

122:5.6 (1349.2) Dacă Iosif ar fi trăit, el ar fi devenit indubitabil un ferm credincios în misiunea divină a fiului său mai mare. Maria oscila între credință și îndoială, foarte mult influențată de poziția luată de ceilalți copii ai ei și de prietenii și părinții ei, însă în cele din urmă ea era mereu întărită în atitudinea ei de amintirea apariției lui Gabriel îndată după concepția copilului.

122:5.7 (1349.3) Maria era o țesătoare expertă, având o îndemânare peste medie în mai toate artele menajere ale epocii; ea era o bună stăpână a casei și superior capabilă să creeze un cămin. Iosif și Maria erau amândoi buni educatori și au vegheat ca proprii lor copiii să fie foarte versați în cunoștințele timpului lor.

122:5.8 (1349.4) În epoca în care era tânăr, Iosif a fost angajat de tatăl Mariei pentru a construi o anexă la casa sa, și în momentul când Maria i-a adus lui Iosif o cană cu apă în cursul unei mese de prânz s-a

întâmplat că, pentru prima dată, cei doi tineri care erau sortiți să devină părinții lui Iisus au început cu adevărat să își facă curte.

122:5.9 (1349.5) Iosif și Maria s-au căsătorit, potrivit datinii iudaice, la domiciliul Mariei, în vecinătatea Nazaretului, când Iosif a avut douăzeci și unu de ani. Această căsătorie a fost încheiată după o logodnă normală de circa doi ani. Puțin după aceea, ei s-au instalat în noua lor casă din Nazaret, care fusese construită de Iosif cu ajutorul a doi dintre frații lui. Această casă era situată la poalele înălțimilor care dominau atât de agreabil ținutul înconjurător. În această casă special pregătită, tinerii soți în așteptarea unui copil se gândeau să întâmpine copilul făgăduinței, fără a-și închipui că acest important eveniment din univers avea să survină în Betleemul din Iudeea, în timp ce ei lipseau de la domiciliul lor.

122:5.10 (1349.6) Cea mai mare parte a familiei lui Iosif s-a alăturat învățăturilor lui Iisus, însă foarte puțini membrii ai familiei Mariei au crezut în el înainte de plecarea sa din această lume. Iosif a înclinat mai mult către conceptul spiritual de Mesia cel așteptat, însă Maria și familia ei, în special tatăl ei, se raliau ideii de Mesia ca eliberator temporar și șef politic. Strămoșii Mariei se identificaseră fățiș cu cauza macabeilor în vremurile pe atunci încă recente.

122:5.11 (1349.7) Iosif a susținut cu vigoare punctul de vedere oriental sau babilonian al religiei iudaice. Maria se înclina puternic spre interpretarea occidentală sau elenistă a legi și a profețiilor, care era mai largă și mai liberală.

6. Căminul din Nazaret

122:6.1 (1349.8) Casa lui Iisus se găsea aproape de înaltele dealuri din partea nordică a Nazaretului, la o oarecare distanță de izvorul satului, situat în secțiunea estică a orașului. Familia lui Iisus locuia în cartierele periferice ale orașului, ceea ce i-a făcut mai ușor tânărului băiat să se bucure de frecvențele plimbări la țară și să se cațere până în vârful acestor înalte ținuturi vecine, dealurile cele mai înalte din sudul Galileii, cu excepția lanțului muntelui Tabor la est și a dealului lui Nain, care avea aproape aceeași altitudine. Casa era situată puțin spre sud și est față de promontoriului sudic al acestui deal, și aproape la jumătatea drumului dintre poalele sale și drumul care ducea de la Nazaret la Cana. În afară de ascensiunea dealului, plimbarea favorită a lui Iisus consta în a merge de-a lungul unei cărări înguste care șerpuia pe lângă baza dealului în direcția nord-est, până în punctul în care ea se reunea cu drumul spre Sepphoris.

122:6.2 (1350.1) Locuința lui Iosif și a Mariei era construită din piatră, și se compunea dintr-o încăpere cu un acoperiș plat, plus o construcție anexă pentru a adăposti animalele. Mobilierul consta dintr-o masă joasă de piatră, oale și vase din pământ ars și din piatră, un război de țesut, o lampă, mai multe taburete mici, și niște rogojini pentru a dormi pe podeaua de piatră. În curte, lângă anexa animalelor, se găsea adăpostul care acoperea cuptorul și râșnița de grâne. Era nevoie de două persoane pentru a face să meargă acest tip de râșniță, una pentru a măcina și alta pentru a o alimenta cu grăunțe. Când Iisus era mic, el alimenta adesea râșnița cu grăunțe, în timp ce mama sa învârtea piatra de moară.

122:6.3 (1350.2) Mai târziu, când familia s-a înmulțit, ei se așezau cu toții pe vine pentru a lua masa în jurul mesei de piatră mărite, și puneau mâncarea în aceeași farfurie sau vas comun. Iarna, în timpul mesei de seară, masa era luminată de o mică lampă plată de pământ ars care era umplută cu ulei de măsline. După nașterea Martei, Iosif a adăugat la casă o odaie mare, care a fost utilizată ca atelier de tâmplărie în timpul zilei și ca o cameră de dormit pe durata nopții.

7. Călătoria la Bethlehem

122:7.1 (1350.3) În luna martie a anului 8 dinaintea erei creștine (luna în care Iosif și Maria s-au căsătorit), Cezar Augustus a decretat că toți locuitorii imperiului roman trebuiau să fie numărați și că trebuia să se facă un recensământ de care se puteau servi la îmbunătățirea prelevării impozitelor. Și aceasta, împreună cu serioasele dificultăți interioare ale lui Irod, regele Iudeei, și cu faptul că iudeii fuseseră întotdeauna foarte ostili oricărei tentative de 'numărare a populației', contribuiseră la întârzierea cu un an a recensământului din regatul iudeu. În tot imperiul roman, acest recensământ a fost efectuat în anul 8 dinaintea erei creștine, dar nu și în regatul lui Irod din Palestina, unde a avut loc cu un an mai târziu, în anul 7.

122:7.2 (1350.4) Nu era necesar ca Maria să meargă la Betleem pentru înregistrare - Iosif fiind autorizat să-și înregistreze familia. Dar Maria, care era o persoană aventuroasă și foarte dinamică, a insistat să-l însoțească. Ea se temea să rămână singură, de frică ca copilul să nu se nască în absența lui Iosif; în plus, Betleem nu era departe de Orașul

lui Iuda, iar Maria prevedea posibilitatea unei întâlniri cu ruda sa Elisabeta.

122:7.3 (1350.5) De fapt, Iosif i-a interzis Mariei să-l însoțească, dar a fost inutil; în momentul împachetării hranei pentru călătoria de trei sau patru zile, ea a pregătit porții pentru două persoane și a fost gata de plecare. Dar, înainte de a porni efectiv la drum, Iosif fusese de acord cu plecarea Mariei, și au părăsit voioși Nazaretul în zorii zilei.

122:7.4 (1350.6) Iosif și Maria erau săraci și, cum nu aveau decât un singur animal de povară, Maria, fiind însărcinată, călărea animalul care purta proviziile, în timp ce Iosif mergea pe jos, conducând animalul. Construcția și aranjamentul unei case reprezentaseră o serioasă micșorare a resurselor lui Iosif, dat fiind că el trebuia totodată să contribuie la întreținerea părinților lui, tatăl său devenind invalid nu de multă vreme. Astfel încât, acest cuplu iudeu și-a părăsit umilul său domiciliu în acea dimineață din 18 august, anul 7 dinaintea erei creștine, pentru a pleca spre Betleem.

122:7.5 (1351.1) Prima lor zi de călătorie i-a făcut să înconjoare colinele de la poalele muntelui Gilboa, unde ei au campat peste noapte pe malul Iordanului. Ei au făcut multe supoziții asupra naturii fiului care avea să li se nască, Iosif aderând la conceptul unui Spirit Maestru, iar Maria susținând ideea unui Mesia iudeu, un eliberator al națiunii ebraice.

122:7.6 (1351.2) Devreme, în dimineața zilei de 19 august, Iosif și Maria au pornit din nou la drum. Ei și-au luat masa de seară la poalele muntelui Sartaba, care domina valea Iordanului, și și-au continuat călătoria, ajungând în Ierihon, unde s-au oprit pentru a înnopta într-un han la drumul mare, în cartierele mărginașe ale orașului. După masa

de seară, și după mai multe discuții despre asuprirea de către guvernarea romană, despre Irod, despre recensământ și despre influența comparată a Ierusalimului și a Alexandriei în calitate de centre de studii și de cultură iudaică, călătorii Nazaret ului s-au retras pentru repausul nocturn. Devreme, în dimineața zilei de 20 august, ei și-au reluat călătoria și au ajuns la Ierusalim înainte de amiază. Ei au vizitat templul și și-au urmat calea pentru a sosi în Betleem în toiul după-amiezii.

122:7.7 (1351.3) Hanul era înțesat; în consecință, Iosif a căutat locuință la niște rude îndepărtate, dar toate camerele Betleemului erau pline de lume. Când a revenit la curtea hanului, cineva l-a informat că grajdurile pentru caravane, tăiate în partea laterală a stâncii și situate dedesubtul hanului, erau golite de animalele lor și curățate pentru primirea de clienți. Lăsând măgarul în curte, Iosif a luat pe umeri sacii cu veștminte și cu provizii, și a coborât cu Maria treptele de piatră ce duceau la adăpostul lor. Ei s-au pomenit instalați în ceea ce fusese un hambar de cereale, în fața grajdurilor și a ieslelor. Foile de cort fuseseră așternute, și ei s-au socotit fericiți că au găsit un adăpost atât de confortabil.

122:7.8 (1351.4) Iosif se gândea să meargă să se înscrie numaidecât, dar Maria era ostenită; ea suferea mult, și l-a rugat să rămână lângă ea, ceea ce a și făcut.

8. Nașterea lui Iisus

122:8.1 (1351.5) Toată noaptea, Maria a fost agitată, astfel încât cuplul nu a dormit mult. În zorii zilei, durerile nașterii au început clar, și, la amiaza zilei de 21 august din anul 7 dinaintea erei creștine, cu ajutorul și cu generoasa asistență a tovarășilor de călătorie, Maria a dat naștere unui băiețel. Iisus din Nazaret s-a născut pe lume; el a fost învelit în veștmintele pe care Maria le adusese în eventualitatea unui asemenea eveniment, și culcat într-o iesle vecină.

122:8.2 (1351.6) Copilul făgăduinței venise pe lume exact în același fel cu copiii dinainte de și din ziua aceea. În cea de-a opta zi, după practica iudaică, el a fost circumcis și numit oficial Iosua (Iisus).

122:8.3 (1351.7) În ziua care a urmat nașterii lui Iisus, Iosif si-a făcut recensământul. Un om, cu care Iosif legase conversație cu două zile mai înainte la Ierihon, l-a dus la un prieten bogat care ocupa o cameră la han, și care s-a declarat fericit să schimbe locuința sa cu cea a cuplului din Nazaret. După amiază, ei s-au mutat în han, unde au locuit aproape trei săptămâni, până ce au găsit găzduire la o rudă îndepărtată a lui Iosif.

122:8.4 (1351.8) A doua zi după nașterea lui Iisus, Maria i-a transmis Elisabetei că fiul ei se născuse, și aceasta i-a răspuns invitându-l pe Iosif să vină la Ierusalim pentru a vorbi cu Zaharia despre toate treburile lor. În săptămâna următoare, Iosif s-a dus la Ierusalim pentru a discuta cu Zaharia. Zaharia și Elisabeta dobândiseră amândoi convingerea sinceră că Iisus trebuia realmente să devină eliberatorul iudeilor, Mesia, și că fiul lor Ioan va deveni șeful asistențelor săi, mâna dreaptă a destinului său. De vreme ce Maria împărtășea aceleași idei, nu a fost greu să îl determine pe Iosif să rămână la Betleem, orașul lui David, pentru ca Iisus, crescând, să poată deveni succesorul

lui David la tronul întregului Israel. În consecință, ei au rămas mai bine de un an în Betleem, Iosif făcând în tot acest timp câteva lucrări de tâmplărie.

122:8.5 (1352.1) La prânz, în momentul nașterii lui Iisus, serafimii Urantie, adunați sub ordinele conducătorilor lor, au cântat efectiv imnurile de glorie deasupra ieslei din Betleem, dar aceste rostiri de slăvire nu au fost auzite de urechile omenești. Nici un păstor sau nici o creatură muritoare nu au venit să își aducă omagiile copilului din Betleem înainte de ziua în care anumiți preoți sosind din Ur au fost trimiși din Ierusalim de Zaharia.

122:8.6 (1352.2) Acești preoți din Mesopotamia fuseseră informați, cu ceva timp mai înainte, de un ciudat învățător religios din țările lor, că avusese un vis în care fusese informat de apariția viitoare a 'luminii vieții' pe pământ, sub forma unui nou-născut, și printre iudei. Acești trei învățători plecară într-acolo, căutând această 'lumină a vieții'. După mai multe săptămâni de căutări zadarnice în Ierusalim, ei aveau de gând să plece înapoi în Ur, când Zaharia i-a întâlnit și le-a destăinuit credința sa că Iisus era obiectul căutării lor; el i-a trimis la Betleem, unde au găsit bebelușul și au lăsat darurile lor Mariei, mama sa pământească. Copilul avea aproape trei săptămâni în timpul vizitei lor.

122:8.7 (1352.3) Acești oameni înțelepți nu au văzut nici o stea pentru a se orienta către Betleem. Frumoasa legendă a stelei Betleemului a luat naștere după cum urmează: Iisus se născuse pe 21 august la amiază, în anul 7 dinaintea erei creștine. Or, în ziua de 29 mai a aceluiași an 7, avusese loc o extraordinară conjuncție a lui Jupiter și a lui Saturn în constelația Peștilor. Este un fapt astronomic remarcabil

că conjuncții similare s-au produs pe 29 septembrie și pe 5 decembrie din același an. Pe baza acestor evenimente excepționale, dar absolut naturale, zeloșii bine intenționați ai generațiilor următoare au construit atrăgătoarea legendă a stelei Betleemului, care conducea Magii la ieslea unde l-au văzut și l-au adorat pe copilul nou-născut. Inteligențele Orientului și ale Orientului Mijlociu se delectau cu poveștile cu zâne și țeseau continuu astfel de mituri admirabile în jurul vieții șefilor lor religioși și al eroilor lor politici. În absența tiparului, când cea mai mare parte a cunoștințelor umane se transmitea pe cale orală de la o generație la următoarea, era foarte ușor ca miturile să devină tradiții, și ca tradițiile să fie în cele din urmă acceptate ca fapte.

9. Prezentarea la templu

122:9.1 (1352.4) Moise îi învățase pe iudei că fiecare fiu prim-născut aparținea Domnului, dar că acei copii, în loc de a fi sacrificați după cum era datina printre națiunile păgâne, puteau să aibă viața salvată dacă părinții lor voiau să-i răscumpere plătind cinci shekeli oricărui preot autorizat. Exista de asemenea o ordonanță mozaică care decreta că după o anumită perioadă de timp, o mamă trebuia să se prezinte la templu pentru purificare (sau să facă prin altcineva sacrificiul adecvat). Era obiceiul de a se îndeplini aceste două ceremonii în același timp. În consecință, Iosif și Maria s-au dus în persoană la templu, în Ierusalim, pentru a-l prezenta pe Iisus preoților, pentru a efectua răscumpărarea, și totodată pentru a face sacrificiul adecvat

pentru a asigura Mariei purificarea ceremonială a pretinsei murdării de pe urma nașterii.

122:9.2 (1353.1) Două personaje având un caracter remarcabil se plimbau constant în curtea templului, Simion, un cântăreț, și Ana, o poetă. Simion era iudeean, dar Ana era galileeană. Cei doi își țineau frecvent tovărășie și erau intimii preotului Zaharia, care le încredințase secretul despre Ioan și Iisus. Simion și Ana doreau amândoi cu ardoare venirea lui Mesia, iar încrederea lor în Mesia i-a făcut să creadă că Iisus era eliberatorul așteptat de poporul iudeu.

122:9.3 (1353.2) Zaharia știa în ce zi trebuiau să vină Iosif și Maria la templu cu Iisus, și convenise dinainte cu Simion și cu Ana că el le va ridica mâna în semn de salut, la trecerea procesiunii primilor-născuți, pentru a-l indica pe Iisus.

122:9.4 (1353.3) Pentru această ocazie, Ana scrisese un poem pe care Simion s-a apucat să-l cânte, spre mai marea uluire a lui Iosif, a Mariei și a tuturor celor care erau adunați în curțile templului. Iată imnul lor care celebra răscumpărarea fiilor prim-născuți:

122:9.5

(1353.4) Binecuvântat fie Domnul, Dumnezeuul Israelului,

122:9.6

(1353.5) Căci el ne-a vizitat, și și-a răscumpărat poporul.

122:9.7

(1353.6) El a înălțat un corn al salvării pentru fiecare dintre noi

122:9.8

(1353.7) În casa servitorului său David.

122:9.9

(1353.8) Potrivit celor zise prin gura sfinților săi profeți -

- 122:9.10
(1353.9) El ne va elibera de dușmanii noștri și de mâna
tuturor celor care ne urăsc;
- 122:9.11
(1353.10) Pentru a arăta îndurare părinților noștri și a
reaminti sfânta sa alianță -
- 122:9.12
(1353.11) Jurământul prin care s-a legat lui Avraam tatăl
nostru
- 122:9.13
(1353.12) Că ne va îngădui, după eliberarea din mâinile
dușmanilor noștri,
- 122:9.14
(1353.13) Să-l servim fără frică,
- 122:9.15
(1353.14) În sfințenie și în dreptate înaintea lui în toate zilele
vieții noastre.
- 122:9.16
(1353.15) Da, și tu, copil al făgăduinței, tu vei fi numit
profetul celui Preaînalt;
- 122:9.17
(1353.16) Căci tu vei merge în fața Domnului pentru a stabili
împărăția sa,
- 122:9.18
(1353.17) Să dai de știre despre mântuire poporului său
- 122:9.19
(1353.18) În iertarea păcatelor lui.
- 122:9.20
(1353.19) Bucurați-vă în blânda îndurare a Dumnezeuului
nostru, Pentru că sursa de lumină din înalt ne-a
vizitat acum

122:9.21
 (1353.20) Pentru a-i ilumina pe cei care se mențin în
 întunericul și în umbra morții,

122:9.22
 (1353.21) Pentru a îndruma pașii noștri pe căile păcii.

122:9.23
 (1353.22) Și acum lasă-l pe servitorul tău să plece în pace, O
 Doamne, potrivit cuvântului tău,

122:9.24
 (1353.23) Căci ochii mei au văzut mântuirea ta

122:9.25
 (1353.24) Pe care tu ai pregătit-o în fața tuturor popoarelor,

122:9.26
 (1353.25) O lumină pentru a-i ilumina chiar și pe gentili

122:9.27
 (1353.26) Și gloria poporului tău Israel.

122:9.28
 (1353.27) Pe drumul de întoarcere la Betleem, Iosif și Maria au
 fost tăcuți - tulburați și copleșiți de o teamă respectuoasă. Maria era
 foarte tulburată de salutul de bun rămas al Anei, bătrâna preoteasă, iar
 Iosif nu era de acord cu efortul prematur de a face deja din Iisus
 Mesia cel așteptat de poporul iudeu.

10. Faptele lui irod

122:10.1
 (1353.28) Iscoadele lui Irod nu stăteau degeaba. Când ei i-au dat
 seamă despre vizita preoților din Ur la Betleem, Irod i-a convocat pe
 acești caldeeni înaintea lui. El i-a chestionat cu stăruință pe acești

înțelepți despre noul „rege al iudeilor”, dar ei nu prea i-au dat satisfacție, explicând că pruncul fusese născut de o femeie care venise cu soțul ei la Betleem pentru recensământ. Irod nu era mulțumit de acest răspuns. El i-a trimis cu o pungă de bani și le-a poruncit să găsească copilul, pentru ca și el să meargă să-l adore de vreme ce ei declaraseră că împărăția sa trebuia să fie spirituală, și nu temporală. Înțelepții nemairevenind, Irod a devenit bănuitor. În vreme ce el frământa aceste lucruri în mintea sa, informatorii lui au revenit și i-au făcut un raport complet asupra recentelor incidente survenite la templu: ei i-au adus o copie a anumitor părți din cântecul lui Simion care fusese cântat la ceremonia răscumpărării lui Iisus. Ei nu se gândiseră să îi urmărească pe Iosif și pe Maria. Irod s-a înfuriat foarte tare pe agenții săi, incapabili să îi spună unde dusesse cuplul copilul. El a trimis atunci niște anchetatori însărcinați să îi depisteze pe Iosif și pe Maria. Știind că Irod urmărea familia nazareeană, Zaharia și Elisabeta au rămas departe de Betleem. Băiețelul a fost ascuns la părinții lui Iosif.

122:10.2 (1354.1) Iosif se temea să caute de lucru, iar slabele lui economii scădeau rapid. Chiar și în momentul ceremoniei de purificare din templu, Iosif s-a considerat destul de sărac pentru a limita la doi tineri porumbei ofranda Mariei, după cum poruncise Moise pentru purificarea mamelor nevoiașе.

122:10.3 (1354.2) Când după mai mult de un an de căutări, spionii lui Irod nu l-au găsit pe Iisus, și cum se presupunea că bebelușul era încă ascuns în Betleem, Irod a pregătit un decret poruncind scotocirea sistematică a tuturor caselor din Betleem și omorârea tuturor băiețelilor având vârsta sub doi ani. În felul acesta, Irod spera să se

asigure că copilul sortit să devină „regele iudeilor” va fi exterminat. Astfel că șaisprezece băieței au pierit într-o zi în Betleemul Iudeii. Dar intriga și moartea, chiar și în familia sa apropiată, erau lucruri foarte frecvente la curtea lui Irod.

122:10.4 (1354.3) Masacrul acestor copii a avut loc către mijlocul lui octombrie din anul 6 dinaintea erei creștine, în vreme ce Iisus avea vârsta cu puțin peste un an. Însă chiar și printre atașatii de la curtea lui Irod erau oameni care credeau în venirea lui Mesia, iar unul dintre aceștia, aflând de ordinul de masacrare a băieților din Betleem, s-a pus în legătură cu Zaharia care, la rândul lui, a trimis un mesager la Iosif și, în noaptea dinaintea masacrului, Iosif și Maria au părăsit Betleemul cu copilul pentru a se duce în Alexandria din Egipt. Ei au mers în Alexandria cu fondurile procurate de Zaharia, iar acolo Iosif și-a reluat meseria, în timp ce Iisus și Maria locuiau la niște rude înstărite ale familiei lui Iosif. Ei au stat în Alexandria vreme de doi ani întregi, și nu s-au reîntors în Betleem decât după moartea lui Irod.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 122](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 124](#) >>

Capitolul 123

Prima copilărie a lui Iisus

123:0.1 (1355.1) CA URMARE a incertitudinilor și temerilor șederii lor în Betleem, Maria nu a înțărcat bebelușul înainte ca cei trei membri ai familiei să fi ajuns teferi și nevătămați în Alexandria, unde au putut relua o viață normală. Ei au trăit la rude, iar Iosif, găsind de lucru la scurtă vreme după sosirea lor, a putut cu ușurință să îi întrețină pe ai săi. El a fost angajat ca tâmplar timp de mai multe luni și apoi ridicat la poziția de contramaistru al unui grup important de muncitori folosiți la construirea unui edificiu public, pe atunci în șantier. Această nouă experiență i-a dat ideea de a se face antreprenor și constructor după întoarcerea sa la Nazaret.

123:0.2 (1355.2) De-a lungul acestor primi ani ai primei copilării în care Iisus era lipsit de apărare, Maria a vegheat neobosit ca să nu i se întâmple copilului ei nimic care să poată amenința bunăstarea sa sau care să poată deranja, într-un fel sau altul, viitoarea lui misiune pe pământ; nici o mamă nu a mai fost vreodată așa devotată copilului ei. În căminul unde era Iisus, se aflau și doi copii aproape de vârsta lui și, printre vecinii apropiați, alți șase aveau vârsta suficient de apropiată pentru a face din ei tovarăși de joacă acceptabili. La început, Maria a fost tentată să-l țină pe Iisus lângă ea. Ea se temea să nu i se întâmple ceva dacă i s-ar fi permis lui Iisus să se joace în grădină cu ceilalți copii, dar Iosif, cu sprijinul rudei sale, a ajuns la convingerea că această linie de conduită l-ar priva pe Iisus de prețioasa experiență de a învăța cum să se adapteze la copii de vârsta lui. Înțelegând că un asemenea program de protecție exagerată și neobișnuită risca să-l facă pe Iisus stângaci și întrucâtva egocentric, Maria și-a dat în cele din urmă asentimentul planului care îi îngăduia copilului făgăduinței să crească exact ca toți ceilalți copii. Rămânând supusă deciziei luate, ea și-a făcut datoria de a se pune mereu în gardă, în timp ce mica lume se juca în jurul casei și în grădină. Numai o mamă iubitoare poate să știe povara pe care a purtat-o Maria în inimă pentru siguranța fiului ei în cursul acestor ani ai prunciei și ai primei lui copilării.

123:0.3 (1355.3) În cursul celor doi ani de ședere a lor în Alexandria, Iisus s-a bucurat de o bună sănătate și a continuat să crească în mod normal. În afara unui mic număr de prieteni și de rude, nimeni nu a fost informat că Iisus era un „copil al făgăduielii”. Una dintre rudele lui Iosif a destăinuit acest lucru câtorva prieteni din Memfis, descendenți ai îndepărtatului Ikhnaton. Cu un mic grup de credincioși

din Alexandria, ei s-au adunat în somptuoasa locuință a unei rude binefăcătoare a lui Iosif, cu puțin timp înainte de întoarcerea în Palestina, pentru a prezenta urările lor familiei din Nazaret și respectele lor copilului. Cu această ocazie, prietenii adunați au dăruit lui Iisus un exemplar complet al traducerii în greacă a Scripturilor ebraice; acest exemplar de texte sacre iudaice nu i-a fost însă înmănat lui Iosif decât înainte ca el și Maria să fi refuzat invitația prietenilor lor din Memfis și din Alexandria de a rămâne în Egipt. Acești prieteni credincioși afirmau că copilul făgăduielii putea să exercite o mult mai mare influență mondială locuind în Alexandria mai degrabă decât în orice alt oraș al Palestinei. Aceste argumente au întârziat pentru o vreme plecarea lui Iosif în Palestina după ce a primit vestea morții lui Irod.

123:0.4 (1356.1) În cele din urmă, Iosif și Maria au părăsit Alexandria pe un vas care pleca spre Joppa, aparținând prietenului lor Ezraeon, și sosind în acest port pe la sfârșitul lui august din anul 4 dinaintea erei creștine. Ei s-au dus direct la Betleem, unde au petrecut toată luna septembrie sfătuindu-se cu prietenii și cu rudele lor pentru a ști dacă trebuiau să rămână acolo sau să se reîntoarcă la Nazaret.

123:0.5 (1356.2) Maria nu abandonase niciodată complet ideea că Iisus trebuia să crească în Betleem, orașul lui David. Iosif nu credea cu adevărat că fiul lor era sortit să devină regele eliberator al Israelului. Mai mult, el știa că el însuși nu era un adevărat descendent al lui David; faptul de a fi socotit printre urmașii lui David se datora adopției unuia dintre strămoșii săi din linia descendenților lui David. Maria credea în mod natural că orașul lui David era locul cel mai potrivit pentru a-l crește pe noul candidat la tronul lui David, dar Iosif

prefera să-și încerce norocul cu Irod Antipa mai degrabă decât cu fratele acestuia Arhelaus. El avea mari temeri pentru securitatea copilului în Betleem sau în orice alt oraș din Iudeea; el se gândea că Arhelaus ar fi mai înclinat să urmeze politica de amenințare a tatălui său Irod, decât o făcea Irod Antipa în Galileea, considerând că acesta era un loc mai bun pentru creșterea și instruirea copilului, dar i-au trebuit trei săptămâni pentru a înlătura obiecțiile Mariei.

123:0.6 (1356.3) Pe întâi octombrie, Iosif o convinsese pe Maria și pe toți prietenii lor că era preferabil pentru ei să se întoarcă în Nazaret. În consecință, la începutul lunii octombrie a anului 4 dinaintea erei creștine, ei au plecat din Betleem în Nazaret pe drumul Lyddei și al Scythopolisului. Ei au plecat foarte devreme, într-o dimineață de duminică; Maria și copilul erau călare pe un animal de povară nou dobândit, în timp ce Iosif și cinci rude îi însoțeau mergând pe picioare; rudele lui Iosif nu le îngăduiseră să facă singuri călătoria către Nazaret. Ei se temeau să meargă în Galileea prin Ierusalim și prin valea Iordanului; nici drumurile din vest nu erau întru totul sigure pentru doi călători izolați cu un copil de vârstă fragedă.

1. Reîntoarcerea în Nazaret

123:1.1 (1356.4) În cea de-a patra zi de călătorie, grupul și-a atins fără piedici destinația. Iosif și Maria au sosit fără înștiințare prealabilă în casa lor din Nazaret ocupată, de peste trei ani, de unul dintre frații căsătoriți ai lui Iosif, care a fost într-adevăr surprins să îi vadă; ei își văzuseră de treaba lor atât de liniștit, încât nici familia lui Iosif nici

cea a Mariei nu știau că ei părăsiseră Alexandria. A doua zi, fratele lui Iosif și-a mutat familia, iar Maria, pentru prima dată de la nașterea lui Iisus, s-a instalat cu adevărat pentru a se bucura de viață în propria ei locuință cu mica sa familie. În mai puțin de o săptămână, Iosif a găsit de lucru ca tâmplar, și ei au fost cât se poate de fericiți.

123:1.2 (1356.5) Iisus avea cam trei ani și două luni în momentul întoarcerii lor la Nazaret. El suportase foarte bine toate aceste călătorii și se bucura de o excelentă sănătate. El încerca o bucurie copilărească și exuberantă în a profita de o locuință la el acasă, unde putea să se zbenguie liber; însă tovărășia camarazilor săi de joacă din Alexandria îi lipsea foarte mult.

123:1.3 (1356.6) Pe drumul către Nazaret, Iosif o convinsese pe Maria că ar fi inoportun să răspândească, printre rudele și printre amicii lor galileeni, vestea că Iisus era un copil al făgăduinței. Ei au fost de acord să nu facă nici o aluzie nimănui asupra acestui subiect, și amândoi s-au ținut de cuvânt cu strășnicie.

123:1.4 (1357.1) Tot anul al patrulea al lui Iisus a fost pentru el o perioadă de dezvoltare fizică normală și de activitate mentală puțin obișnuită. În acest timp, el legase o mare prietenie cu un tânăr vecin, un băiat cam de vârsta lui pe nume Iacob. Iisus și Iacob erau întotdeauna bucuroși să se joace împreună și vor deveni cu timpul mari prieteni și tovarăși loiali.

123:1.5 (1357.2) Următorul eveniment important al familiei din Nazaret a fost nașterea unui al doilea copil, Iacob, în dimineața zilei de 2 aprilie a anului 3 dinaintea erei creștine. Foarte emoționat la gândul de a avea un frate mic, Iisus a stat pe lângă el cu orele, doar pentru a observa primele gesturi ale bebelușului.

123:1.6 (1357.3) Către mijlocul verii aceluiași an, Iosif a construit un mic atelier aproape de izvorul satului și de caravansera. După aceea, el a făcut foarte puțină muncă de tâmplărie cu ziua. El avea ca asociați pe doi dintre frații săi și alți câțiva muncitori, pe care îi trimitea să lucreze afară, în vreme ce el însuși rămânea la atelier ca să fabrice pluguri, juguri și alte obiecte din lemn. El lucra de asemenea în piele, cu funii și cu pânze de vele. Iisus creștea; când nu era la școală, el își petrecea timpul ajutând-o pe mama sa în măruntele munci de gospodărie și totodată observând munca de la atelier a tatălui său, ascultând conversațiile și știrile schimbate de călăuzele de caravane și de călătorii veniți din cele patru colțuri ale lumii.

123:1.7 (1357.4) În iulie anul acesta, cu o lună înainte ca Iisus să împlinească patru ani, s-a declarat și s-a răspândit în Nazaret o epidemie malignă de tulburări intestinale, adusă de călătorii caravanelor. Maria a fost atât de alarmată de pericolul la care era expus Iisus prin această epidemie încât și-a făcut repede bagajul, și împreună cu cei doi copii ai ei a fugit la ferma fratelui ei, la mai mulți kilometri în sudul Nazaretului, pe drumul spre Meguiddo, lângă Sarid. Ei nu au reintrat în Nazaret mai devreme de două luni; Iisus a găsit o mare plăcere în prima sa experiență într-o fermă.

2. Al cincilea an (anul 2 dinaintea erei creștine)

123:2.1 (1357.5) La ceva mai mult de un an după reîntoarcerea la Nazaret, copilul Iisus a ajuns la vârsta primei lui decizii morale

personale și sincere, la care un Ajustor al Gândirii a venit să locuiască în el. Acest dar al Tatălui Paradisiac servise odinioară împreună cu Machiventa Melchisedec, și dobândise astfel experiența operațiunilor relative la încarnarea unei ființe supramuritoare trăind sub înfățișarea cărnii muritoare. Acest eveniment a survenit pe 11 februarie în anul 2 dinaintea erei creștine. Iisus nu a fost mai conștient de venirea divinului Veghetor decât sunt milioane și milioane de alți copii care, înainte de și din ziua aceea, au primit în mod asemănător acești Ajustori ai Gândirii pentru a locui în mintea lor, pentru a lucra la ultima spiritualizare a acestei minți și pentru a pregăti supraviețuirea sufletului lor nepieritor aflat în evoluție.

123:2.2 (1357.6) În această zi de februarie, a luat sfârșit supravegherea directă și personală a Conducătorilor Universului în ceea ce privește integritatea lui Mihail întrupat în calitate de copil. Din acel moment, și în decursul întregii dezvoltări umane a încarnării sale, ocrotirea lui Iisus era menită să rămână în grija acestui Ajustor interior și a îngerilor păzitori asociați, secundați din când în când de serviciul medianilor desemnați pentru îndeplinirea unor sarcini precise care le erau încredințate potrivit instrucțiunilor superiorilor lor planetari.

123:2.3 (1357.7) Iisus a împlinit cinci ani în luna august a acestui an; de aceea vorbim despre el ca fiind al cincilea din viața sa. În anul 2 dinaintea erei creștine, cu puțin mai mult de o lună înaintea celei de-a cincia aniversări, Iisus a fost foarte fericit de venirea pe lume a surorii sale Miriam, născută în noaptea zilei de 11 iulie. În timpul serii zilei următoare, Iisus a avut o lungă conversație cu tatăl său pe seama modului în care diversele grupuri de ființe vii vin pe lume ca indivizi distincți. Partea cea mai prețioasă a primei educații a lui Iisus a

provenit de la părinții săi, ca răspuns la întrebările sale chibzuite și profunde. Iosif nu a uitat niciodată să își facă datoria, dându-și osteneala și timpul pentru a răspunde numeroaselor întrebări ale băiatului. De la vârsta de cinci ani până la cea de zece ani, Iisus a fost un semn de întrebare continuu. Iosif și Maria nu puteau răspunde întotdeauna întrebărilor sale, dar nu evitau niciodată să le discute temeinic și, în orice măsură posibilă, ei îl asistau în eforturile sale de a găsi o soluție satisfăcătoare la problemele pe care i le sugerase mintea sa ageră.

123:2.4 (1358.1) De la întoarcerea lor în Nazaret, ei avuseseră o viață familială foarte intensă, iar Iosif fusese extrem de ocupat cu construirea noului său atelier și cu reluarea treburilor sale. El avusese atât de mult de lucru încât nici măcar nu găsisese timp să fabrice un leagăn pentru Iacob, însă el remediase acest lucru cu mult înainte de nașterea celui de-al treilea copil, Miriam, pentru ca ea să aibă un leagăn foarte confortabil, în care se cuibărea în vreme ce familia o putea admira. Copilul Iisus participa din toată inima la toate aceste experiențe naturale și normale ale căminului. El îi aprecia mult pe micul său frate și pe mica sa surioară, și îi era de mare ajutor Mariei în îngrijirea lor.

123:2.5 (1358.2) În vremea aceea, în lumea gentililor, se găseau puține cămine capabile să dea unui copil o educație intelectuală, morală și religioasă mai bună decât cea a căminelor iudee din Galileea. Acești iudei aveau un program sistematic pentru educarea și instruirea copiilor lor. Ei împărțeau viața copiilor în șapte stadii:

123:2.6 (1358.3) 1. Nou-născutul până în a opta sa zi.

123:2.7 (1358.4) 2. Copilul alăptat.

123:2.8 (1358.5) 3. Copilul înțărcat.

123:2.9 (1358.6) 4. Perioada în care depinde de mamă, mergând până la capătul celui de-al cincilea an.

123:2.10 (1358.7) 5. Începutul independenței copilului și, în ceea ce privește fiii, asumarea responsabilității tatălui pentru a se ocupa de educația lor.

123:2.11 (1358.8) 6. Băieții și fetele adolescenți.

123:2.12 (1358.9) 7. Tinerii și tinerele.

123:2.13

(1358.10) La iudeii din Galileea, obiceiul cerea ca mamele să poarte răspunderea educației copiilor până la cea de-a cincia lor aniversare, iar în cazul în care copilul era băiat, mama trecea această responsabilitate tatălui. În anul acela, Iisus a intrat deci în al cincilea stadiu al carierei unui iudeu galileean; iată de ce, în ziua de 21 august a anului 2 dinaintea erei creștine, potrivit obiceiului, Maria l-a încredințat oficial lui Iosif pentru continuarea educației sale.

123:2.14

(1358.11) Deși Iosif urma acum să-și asume direct responsabilitatea educației intelectuale și religioase a lui Iisus, mama sa încă se mai interesa de educația lui familială. Ea l-a învățat să cunoască și să îngrijească vița de vie și florile care se întindeau pe zidurile care înconjurau complet grădina de la domiciliul lor. Tot ea a fost cea care a înțesat terasa casei (dormitorul de vară) cu cutii de nisip puțin adânci, în care Iisus a desenat hărți și a exersat de foarte devreme scrierea în aramaică, în greacă, și mai târziu în ebraică, căci el a învățat cu timpul să citească, să scrie și să vorbească fluent în cele trei limbi.

123:2.15

(1358.12) Iisus s-a vădit a fi din punct de vedere fizic un copil aproape perfect, și continua să se dezvolte mental și emoțional într-un mod normal. La sfârșitul celui de-al cincilea an al său, el a suferit o ușoară tulburare digestivă, prima sa maladie benignă.

123:2.16 (1359.1) Cu toate că Iosif și Maria au vorbit adesea despre viitorul fiului lor mai mare, dacă ați fi fost acolo, voi nu ați fi observat decât dezvoltarea, în epoca și în mediul său, a unui copil normal, sănătos, fără griji, dar extrem de dornic de a învăța.

3. Evenimentele celui de-al șaselea an (anul 1 dinaintea erei creștine)

123:3.1 (1359.2) Cu ajutorul mamei sale, Iisus vorbea deja curent dialectul galileean al limbii aramaice, iar acum tatăl său a început să-l învețe greaca. Maria o vorbea foarte puțin, dar Iosif vorbea curent greaca și aramaica. Manualul de studiu pentru limba greacă era exemplarul Scripturilor ebraice - o versiune completă a Legii și a Profețiilor - care le fusese oferit la plecarea din Egipt. În tot Nazaretul, existau numai două exemplare complete ale Scripturilor în greacă, iar posesia unuia dintre ele de către familia tâmplarului transforma casa lui Iosif într-un loc foarte căutat; acest lucru i-a permis lui Iisus, în cursul creșterii sale, să întâlnească o procesiune aproape neîntreruptă de persoane care făceau studii serioase sau căutau sincer adevărul. Înainte de sfârșitul anului, Iisus își asumase păstrarea acestui inestimabil manuscris, după ce a aflat, în ziua când

împlinea șase ani, că această carte sacră îi fusese oferită de prietenii și de rudele din Alexandria. La puțină vreme după aceea, el putea să citească curent.

123:3.2 (1359.3) Primul mare șoc din viața lui Iisus a survenit cu puțin timp înainte ca el să aibă șase ani. Băiatului i se păruse că tatăl său - sau cel puțin tatăl și mama sa reuniți - știau totul. De aceea, vă puteți imagina surpriza acestui copil iscoditor când l-a întrebat pe tatăl său care este cauza unui ușor cutremur de pământ care tocmai se produsese, și când l-a auzit răspunzând pe Iosif: „Fiul meu, realmente nu știu”. Astfel a început lungă și deconcertanta suită a deziluziilor în cursul căreia Iisus și-a dat seama că părinții săi pămâtenii nu erau nici atoateînțelegători nici atoatecunoscători.

123:3.3 (1359.4) Primul gând al lui Iosif a fost să spună că respectivul cutremur de pământ fusese cauzat de Dumnezeu, dar un moment de cugetare l-a avertizat că un asemenea răspuns ar provoca imediat niște întrebări ulterioare încă și mai stânjenitoare. Chiar și în prima copilărie a lui Iisus, era dificil să răspundă la întrebările lui cu privire la fenomenele fizice sau sociale spunându-i fără chibzuință că Dumnezeu, sau chiar diavolul, era responsabil de acestea. Conform credinței predominante a poporului iudeu, Iisus era de multă vreme dispus să accepte doctrina spiritelor bune și a spiritelor rele ca pe o explicație posibilă a fenomenelor mentale și spirituale; dar, de foarte devreme, el a început să se îndoiască că aceste influențe invizibile ar fi responsabile de evenimentele fizice ale lumii naturale.

123:3.4 (1359.5) Înainte ca Iisus să aibă șase ani, la începutul verii anului 1 dinaintea erei creștine, Zaharia, Elisabeta și fiul lor Ioan au

venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Iisus și Ioan au petrecut în mod plăcut împreună cât timp a durat această vizită, prima din amintirile lor. Cu toate că vizitatorii nu putuseră să stea decât câteva zile, părinții au abordat numeroase subiecte, inclusiv proiectele de viitor pentru fiii lor. În timp ce ei erau astfel ocupați, băieții se jucau cu grămezile din nisip de pe terasa casei și se amuzau împreună în multe alte feluri în adevărata manieră a băieților.

123:3.5 (1359.6) După ce l-a întâlnit pe Ioan, care venea din împrejurimile Ierusalimului, Iisus a început să arate un interes extraordinar pentru istoria Israelului și să se informeze cu de-amănuntul despre semnificația riturilor de sabbat, a predicilor din sinagogă și a tuturor acestor aniversări. Prima sărbătoare care s-a celebrat în mijlocul iernii era aceea a iluminării; ea a durat opt zile; în prima noapte, se aprindea o lumânare și, în fiecare noapte succesivă, se aprindea de la ea încă câte una. Aceasta comemora consacrarea templului după reintroducerea ceremonialului lui Moise de către Iuda Macabeul. Apoi venea, la începutul primăverii, celebrarea lui Purim, sărbătoarea Estherului și eliberarea Israelului prin ea. Apoi venea Paștele evreiesc solemn, pe care adulții îl sărbătoreau în Ierusalim de câte ori era aceasta posibil, în timp ce acasă copiii trebuiau să-și amintească că, în toată săptămâna, nu trebuia să se mănânce pâine făcută cu plămădeală. Mai târziu venea sărbătoarea primelor fructe, începerea secerișului și la urmă, cea mai solemnă dintre toate, sărbătoarea anului nou, ziua ispășirii. Unele dintre aceste celebrări și practici erau dificil de înțeles pentru mintea tânără a lui Iisus, dar el reflecta serios la toate astea. El a luat atunci parte cu bucurie la sărbătoarea Tabernacolelor, sezonul vacanțelor anuale ale tuturor

iudeilor, momentul în care ei campau sub colibele din rămuriș și se dedau veseliei și plăcerilor.

123:3.6 (1360.1) Pe durata acestui an, Iosif și Maria au avut greutăți cu Iisus pe seama rugăciunilor sale. El insista să vorbească cu Tatăl său celest cum ar fi vorbit cu Iosif, tatăl său pământesc. Această îndepărtare de modalitățile mai solemne și mai reverențioase de comunicare cu Zeitatea era puțin deconcertantă pentru părinții săi, mai ales pentru mama sa, dar el nu putea fi convins să se schimbe; el își spunea rugăciunile întocmai după cum fusese învățat, după care el insista să aibă „doar o mică discuție cu Tatăl meu din ceruri”.

123:3.7 (1360.2) În luna iunie a acelui an, Iosif a cedat atelierul din Nazaret fraților săi, și a început oficial meseria sa de antreprenor. Înainte de sfârșitul anului, venitul familiei devenea mai mult decât triplu. Niciodată până după moartea lui Iosif, familia din Nazaret nu a cunoscut chinurile sărăciei. Familia s-a mărit din ce în ce mai mult; se cheltuiau mulți bani pe studii și călătorii complementare, dar venitul în creștere al lui Iosif ținea întotdeauna pasul cu creșterea cheltuielilor.

123:3.8 (1360.3) Timp de câțiva ani care au urmat, Iosif a realizat lucrări considerabile în Cana, în Betleem (din Galileea), în Magdala, în Nain, în Sepphoris, în Capernaum și în Endor, și a întreprins multe construcții în Nazaret și chiar în împrejurimi. Cum Iacob devenea destul de mare pentru a-și ajuta mama în treburile casnice și a se ocupa de copiii mai tineri, Iisus a făcut frecvente deplasări cu tatăl său în orașele și satele vecine. Iisus era un observator pătrunzător, și a dobândit multe cunoștințe practice pe parcursul acestor călătorii în

afara casei sale; el înmagazina cu asiduitate cunoștințe referitoare la om și la modul lui de viață pe pământ.

123:3.9 (1360.4) În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în adaptarea sentimentelor sale energice și a impulsurilor sale viguroase la exigențele cooperării familiale și ale disciplinei căminului. Maria era o mamă iubitoare, dar destul de strictă în privința disciplinei; totuși, sub multe raporturi, Iosif era cel care exercita cel mai mare control asupra lui Iisus, căci el avea obiceiul să se așeze pe lângă băiat și să-i explice complet rațiunile reale și subiacente ale necesității de a disciplina dorințele personale din respect pentru bunăstarea și liniștea întregii familii. Când situația îi era explicată lui Iisus, el coopera întotdeauna cu inteligență și de bunăvoie cu dorințele părinților și cu regulile familiale.

123:3.10 (1360.5) Când mama sa nu avea nevoie de ajutorul său în casă, Iisus ocupa o mare parte din clipele lui de răgaz cu studiul plantelor și al florilor în timpul zilei, și cu cel al stelelor, seara. El arăta o tendință supărătoare de a sta întins pe spate și a contempla cu minunare cerul înstelat, cu mult timp după ora obișnuită de culcare din căsuța atât de bine ordonată din Nazaret.

4. Al șaptelea an (anul 1 al erei creștine)

123:4.1 (1361.1) Acesta a fost într-adevăr un an plin de frământări în viața lui Iisus. La începutul lui ianuarie, o mare viforniță s-a abătut

peste Galileea. Stratul de zăpadă care căzuse avea șaizeci de centimetri grosime; aceasta a fost cea mai puternică cădere de zăpadă pe care a văzut-o Iisus în viața sa, și una dintre cele mai importante din Nazaret în o sută de ani.

123:4.2 (1361.2) Distracțiile copiilor iudei de pe vremea lui Iisus erau mai degrabă limitate; prea adesea, copiii imitau în jocurile lor ocupațiile mai serioase ale mai vârstnicilor. Ei se jucau mult de-a căsătoria și de-a înmormântarea, ceremonii pe care la vedeau atât de frecvent, și care erau atât de spectaculoase. Ei dansau și cântau, dar aveau foarte puține jocuri organizate, la fel ca acelea care le fac plăcere copiilor moderni.

123:4.3 (1361.3) În compania unui băiat din vecinătate, și mai târziu a fratelui său Iacob, lui Iisus îi plăcea să se joace în colțul cel mai îndepărtat al atelierului familial al tâmplarului, unde ei se amuzau foarte tare cu talaș și cu butuci de lemn. Îi era întotdeauna greu lui Iisus să înțeleagă răul care se găsea în jucarea anumitor jocuri interzise în ziua de sabbat, însă el nu a uitat niciodată să se conformeze dorințelor părinților săi. El avea o aptitudine către umor și joc care avea foarte puține ocazii de a se exprima în mediul său ambiant și în generația sa; dar, până la vârsta de paisprezece ani, cea mai mare parte din timp, el era voios și avea inima ușoară.

123:4.4 (1361.4) Maria întreținea un porumbar pe acoperișul grajdului alăturat casei. Ei consacrau produsul din vânzarea porumbeilor unui fond special de caritate pe care Iisus îl administra, după ce a scăzut din el dijma pe care o vărsa prepusului sinagogii.

123:4.5 (1361.5) Singurul accident veritabil al lui Iisus, până acum, a fost o cădere pe scara de piatră a curții din dos care conducea la

dormitorul de pe terasa cu acoperământ de pânză. Aceasta s-a întâmplat în iulie în timpul unei furtuni de nisip neașteptate care venea din est. Vânturile calde răscoleau în rafale nisipul fin suflând în general în sezonul ploilor, mai ales în martie și aprilie. Era ceva extraordinar să vezi o asemenea furtună în iulie. Când ea a survenit, Iisus se juca ca de obicei pe terasa casei, căci, pe durata unei mari părți din sezonul uscat, aceasta era sala de joacă obișnuită. Coborând scara, el a fost orbit de nisip și a căzut. După acest accident, Iosif a construit o balustradă pe ambele părți ale scării.

123:4.6 (1361.6) Nu era nici o cale de a preveni acest accident. Aceasta nu a fost o neglijență imputabilă păzitorilor temporari mediani, căci un median primar și unul secundar fuseseră însărcinați cu supravegherea băiatului; nici serafimul păzitor nu era vinovat. Pur și simplu, acest lucru nu se putea evita. Dar acest ușor accident, care a survenit în timp ce Iosif era la Endor, a pricinuit o îngrijorare atât de mare în mintea Mariei, încât ea a încercat în mod nesăbuit să îl țină pe Iisus foarte aproape de ea timp de câteva luni.

123:4.7 (1361.7) Personalitățile celeste nu intervin arbitrar în accidente, care sunt evenimente curente de natură fizică. În împrejurări obișnuite, numai medianii acționau asupra condițiilor materiale pentru a ocroti persoanele, bărbați sau femei, care aveau un destin special, și, chiar și în situațiile speciale, ei nu puteau opera în acest sens decât conformându-se poruncilor specifice ale superiorilor lor.

123:4.8 (1361.8) Aceasta nu a fost decât unul dintre mai multe accidente minore secundare care s-au întâmplat ulterior acestui tânăr curios și aventuros. Dacă veți lua în considerare copilăria și tinerețea obișnuite ale unui băiat dinamic, atunci veți avea o idee destul de

bună despre începuturile carierei pământene ale lui Iisus, și aproape că vă veți putea imagina îngrijorarea pe care a pricinuit-o părinților săi, și în special mamei lui.

123:4.9 (1362.1) Iosif, al patrulea copil al familiei din Nazaret, s-a născut în dimineața zilei de miercuri 16 martie a anului 1 al erei creștine.

5. Anii de școală din Nazaret

123:5.1 (1362.2) Iisus avea acum șapte ani, vârsta la care copiii iudei trebuie să își înceapă oficial educația lor în școlile sinagogii. În consecință, el a început în luna august a acelui an în viața sa frământată de școlar din Nazaret. Deja, băiatul citea, scria și vorbea curent două limbi, aramaica și greaca. El trebuia acum să se familiarizeze cu sarcina de a învăța să citească, să scrie și să vorbească în limba ebraică. El privea cu mult interes noua viață școlară care se deschidea înaintea lui.

123:5.2 (1362.3) Timp de trei ani - până când a împlinit zece ani - el a frecventat școala primară a sinagogii Nazaretului. În decursul acestor trei ani, el a studiat noțiunile de început ale Cărții Legii, așa cum era ea redactată în limba ebraică. În decursul celor trei ani următori, el a studiat la școala superioară, și a memorat prin metoda repetării cu voce tare, învățăturile cele mai profunde ale legii sacre. El și-a primit diploma de la școala sinagogii în cursul celui de-al treisprezecelea an, și a fost înapoiat părinților săi de către șefii sinagogii ca „fiu de comandă” educat - de acum înainte cetățean responsabil al

comunității Israelului, ceea ce îi impunea să asiste la Paștele din Ierusalim; în consecință, el a participat, în anul acela, la primul său Paște în tovărășia tatălui și mamei lui.

123:5.3 (1362.4) În Nazaret, elevii se așezau în semicerc pe podea, în timp ce profesorul lor, chazanul, un prepus al sinagogii, era așezat în fața lor. Începând cu Cartea Leviticului, ei treceau la studiul altor cărți ale Legii, urmate de cea a Profeților și a Psalmilor. Sinagoga Nazaretului poseda un exemplar complet al Scripturilor în ebraică. Înainte de vârsta de doisprezece ani, nu se studia nimic altceva decât Scripturile. Pe durata lunilor de vară, orele de clasă erau foarte scurtate.

123:5.4 (1362.5) Iisus a devenit devreme un maestru în ebraică. Ca tânăr bărbat, când nu rămânea în Nazaret nici un vizitator însemnat, lui i se cerea adesea să citească Scripturile ebraice fidelilor adunați în sinagogă pentru slujbele religioase regulate ale sabatului.

123:5.5 (1362.6) Bineînțeles, școlile sinagogii nu aveau manuale. Pentru a preda, chazanul formula o expunere pe care elevii o repetau la unison după el. Când aveau acces la cărțile scrise ale Legii, studenții își învățau lecțiile citind cu voce tare și repetând constant.

123:5.6 (1362.7) În plus față de educația sa oficială, Iisus a început să ia contact cu natura umană din cele patru părți ale lumii, datorită faptului că oameni din numeroase țări veneau la și plecau din atelierul de reparații al tatălui său. Crescând, el se amesteca nestânjenit în caravanele care poposeau lângă izvor pentru a se odihni și a-și potoli foamea. Vorbind curent greaca, lui nu îi venea prea greu să converseze cu majoritatea călătorilor și călăuzelor de caravane.

123:5.7 (1362.8) Nazaret era un popas pe drumul caravanelor și o răscruce de drumuri. Orașul era foarte populat de gentili și în același timp era bine cunoscut în calitate de centru în care se interpreta în mod liberal legea iudaică tradițională. În Galileea, iudeii s-au amestecat cu gentilii în mod mai liber decât se obișnuia în Iudeea. Dintre toate orașele Galileii, în Nazaret iudeii erau cei mai liberali în interpretarea restricțiilor sociale bazate pe temerile de contaminare ca rezultat al contactului cu gentilii. Aceste condiții dăduseră naștere unei maxime curente în Ierusalim: „E oare cu putință să iasă ceva bun din Nazaret?”.

123:5.8 (1363.1) Iisus a primit formația sa morală și cultura sa spirituală în principal în propriul său cămin. El a dobândit de la chazan foarte mult din educația sa intelectuală și teologică. Cât despre educația reală - echipamentul minții și al inimii pentru a încerca efectiv să înfrunte dificilele probleme ale vieții - el a obținut-o amestecându-se cu semenii lui. Această strânsă asociere cu tovarășii săi tineri și bătrâni, iudei și gentili, a fost cea care i-a dat ocazia de a cunoaște rasa umană. Iisus era educat în cel mai înalt grad, în sensul că el înțelegea complet oamenii și îi iubea cu devotament.

123:5.9 (1363.2) În decursul tuturor anilor din sinagogă, el a fost un student strălucit, care poseda un mare avantaj datorită faptului că el cunoștea bine trei limbi. Cu ocazia terminării cursului lui Iisus de la școală, chazanul din Nazaret i-a atras atenția lui Iosif că el se temea că „a învățat mai multe lucruri din întrebările pătrunzătoare ale lui Iisus decât fusese el capabil să predea tânărului băiat”.

123:5.10 (1363.3) Pe întregul parcurs al studiilor sale, Iisus a învățat mult și a dobândit o mare inspirație din predicile regulate ale

sabatului de la sinagogă. Era obiceiul de a cere vizitatorilor de marcă, care se opreau în Nazaret pe durata sabatului, să ia cuvântul în sinagogă. Crescând, Iisus a auzit mulți mari gânditori ai întregii lumii iudee expunându-și punctele lor de vedere, și deopotrivă de mulți iudei mai puțin ortodocși, căci sinagoga din Nazaret era un centru avansat și liberal de gândire și de cultură ebraică.

123:5.11 (1363.4) Pe când intra în școală la șapte ani (în această epocă, iudeii tocmai puseseră în vigoare o lege asupra învățământului obligatoriu), era obiceiul ca elevii să-și aleagă „textul de aniversare”, un soi de regulă de aur pentru a-i călăuzi în timpul tuturor studiilor lor, și pe marginea căruia ei aveau adesea să dezerteze cu ocazia examenului lor de la vârsta de treisprezece ani. Textul pe care îl alesese Iisus era luat de la profetul Isaia: „Spiritul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns; el m-a trimis pentru a duce vestea cea bună celor blajini, pentru a alina durerile, pentru a proclama libertatea celor captivi și pentru a elibera prizonierii spirituali”.

123:5.12 (1363.5) Nazaret era unul dintre cele douăzeci și patru de centre de preoție ale națiunii ebraice. Clerul Galileii era mai liberal decât scribii și rabinii Iudeii în interpretarea legilor tradiționale. Și, în Nazaret, ei erau de asemenea mai liberali în ceea ce privea respectarea sabatului; de aceea, Iosif avea obiceiul de a-l lua pe Iisus la plimbare în după-amiezile de sabbat. Una dintre excursiile lor favorite consta în cățărarea pe înaltul deal din vecinătatea casei lor, de unde aveau o vedere panoramică peste toată Galileea. La nord-vest, în zilele limpezi, se vedea lungă creastă a muntelui Carmel coborând către mare. Iisus l-a auzit de multe ori pe tatăl său povestind istoria lui

Ilie, unul dintre primii din descendența profetilor evrei, care l-a acuzat pe Acab și i-a demascat pe preoții din Baal. La nord, muntele Hermon își înălța piscul înzăpezit într-o splendoare maiestuoasă și monopoliza linia de orizont; pe aproape o mie de metri, versanții săi superiori străluceau de albul zăpezilor eterne. În depărtare, în orient, se deslușea valea Iordanului și, mult mai departe, colinele pietroase ale Moabului. De asemenea în sud și în est, când soarele ilumina zidurile de marmură, se zăreau orașele greco-romane din Decapole cu amfiteatrele și cu templele lor pretențioase. Iar atunci când ei întârziu la asfințitul soarelui, puteau să distingă, în vest, corăbiile cu pânze în depărtare pe Mediterană.

123:5.13 (1364.1) Iisus putea să observe convoaiele de caravane care își urmăreau drumul în cele patru direcții, intrând și ieșind din Nazaret; în sud, el putea să vadă întinsa și fertila țară a câmpiei Esdraelonului care se întindea către muntele Gilboa și către Samaria.

123:5.14 (1364.2) Când nu escaladau înălțimile pentru a privi peisajul îndepărtat, ei se plimbau la țară și studiau natura sub diversele ei aspecte potrivit sezoanelor. Cea mai timpurie educație a lui Iisus, în afară de aceea a căminului familial, a constat în a lua un contact respectuos și plin de înțelegere cu natura.

123:5.15 (1364.3) Înainte să aibă opt ani, el era cunoscut de toate mamele de familie și de toate tinerele femei din Nazaret; ele îl întâlneau și stătuseră de vorbă cu el la izvorul de lângă casa lui, care era unul dintre centrele sociale de întâlnire și de comerț ale întregului oraș. În anul acela, Iisus a învățat să mulgă vaca familiei și să aibă grijă de celelalte animale. În timpul acestui an și în anul următor, el a învățat și să facă brânză și să țese. La zece ani, el era

deja un țesător priceput. Către această epocă s-a întâmplat ca Iisus și micul său vecin Iacob să devină mari prieteni ai olarului Nathan, care lucra lângă izvorul care curgea pe acolo; în timp ce ei îi observau degetele agile modelând argila de pe roata de olar, amândoi s-au gândit de multe ori să devină olari când vor fi mari. Nathan avea multă afecțiune pentru cei doi băieți, și le dădea adesea lut cu care să se joace; el se străduia să le stimuleze imaginația lor creatoare sugerându-le să se întreacă în modelarea unor diverse obiecte și animale.

6. Al optulea an al lui (anul 2)

123:6.1 (1364.4) Acesta a fost un an de școală interesant. Deși Iisus nu a fost un student excepțional, el era un elev silitor și se clasa în prima treime a clasei sale; el își făcea atât de bine treaba încât era scutit de prezență o săptămână pe lună. El își petrecea în general această săptămână fie cu unchiul pescar pe malurile mării Galileii, lângă Magdala, fie la ferma altuia dintre unchii săi (fratele mamei sale) la opt kilometri în sudul Nazaretului.

123:6.2 (1364.5) Cu toate că mama sa a devenit exagerat de îngrijorată din pricina sănătății și a siguranței lui, ea se obișnuia puțin câte puțin cu aceste șederi departe de acasă. Unchii și mătușile lui Iisus îl iubeau mult; a rezultat între ei, în cursul acestui an și al câtorva din cei următori, o vie competiție pentru a se asigura de compania sa pe durata vizitelor lunare. Prima dată (de la frageda sa copilărie) când a stat o săptămână la ferma unchiului său a fost în ianuarie al acelui an;

prima sa săptămână de experiență a pescuitului pe marea Galileii a avut loc în luna mai.

123:6.3 (1364.6) Cam prin perioada aceasta, Iisus a întâlnit un profesor de matematică din Damasc și, după ce a învățat câteva noi tehnici aritmetice, el și-a consacrat matematicii timp de mai mulți ani. El a dobândit un acut simț al numerelor, al distanțelor și al proporțiilor.

123:6.4 (1364.7) Iisus a început să îl aprecieze mult pe fratele său Iacob. La sfârșitul anului, el începuse să-l învețe alfabetul.

123:6.5 (1364.8) În anul acela, Iisus a făcut aranjamente pentru a schimba produse lactate contra unor lecții de harpă. El avea un gust neobișnuit pentru tot ceea ce era muzical. Mai târziu, el a contribuit mult la încurajarea muzicii vocale printre tinerii săi camarazi. Când a avut opt ani, el era deja un harpist îndemânatic și îl încânta enorm să-și delecteze familia și prietenii cu extraordinare sale interpretări și cu frumoasele sale improvizări.

123:6.6 (1365.1) În vreme ce Iisus făcea progrese remarcabile la școală, nu totul decurgea fără piedici pentru părinții și pentru maestrul lui. El persista în a pune o mulțime de întrebări stânjenitoare ce țineau atât de știință, cât și de religie, în particular unele legate de geografie și de astronomie. El stăruia în mod deosebit să știe de ce era un anotimp uscat și un anotimp de ploi în Palestina. De nenumărate ori, el a căutat explicația mării diferențe dintre temperaturile din Nazaret și cele din valea Iordanului. El nu înceta, ca să zicem așa, niciodată să pună întrebări de genul acesta, inteligente, dar stânjenitoare.

123:6.7 (1365.2) Cel de-al treilea frate al său, Simion, s-a născut în seara zilei de vineri, pe 14 aprilie al acestui an, anul 2 al erei creștine.

123:6.8 (1365.3) În februarie, Nahor, profesor dintr-o academie rabinică a Ierusalimului, a venit la Nazaret pentru a-l observa pe Iisus după ce îndeplinise o misiune similară la Zaharia lângă Ierusalim. El a venit la Nazaret la îndemnul tatălui lui Ioan. În primul rând, el a fost întrucâtva șocat de franchețea lui Iisus și de maniera sa foarte puțin clasică de a se raporta la lucrurile religioase. El a atribuit asta faptului că Galileea era îndepărtată de centrele evreiești de învățământ și de cultură, și i-a sfătuit pe Iosif și pe Maria să-i permită să îl ia pe Iisus la Ierusalim, unde putea să beneficieze de avantajele educației și instruirii în centrul culturii iudaice. Maria era pe jumătate gata să consimtă; ea era convinsă că fiul ei mai mare avea să devină Mesia, eliberatorul iudeilor. Iosif ezita; el era deopotrivă convins că, atunci când va crește, Iisus va deveni un om al destinului, însă era profund nesigur de ceea ce ar putea fi acel destin. El nu s-a îndoit totuși niciodată realmente că fiul său urma să îndeplinească o mare misiune pe pământ. Cu cât se gândea mai mult la sfatul lui Nahor, cu atât mai mult se îndoia de înțelepciunea acestei propuneri de ședere la Ierusalim.

123:6.9 (1365.4) Din cauza acestei divergențe de opinii între Iosif și Maria, Nahor a cerut permisiunea de a prezenta întreaga problemă lui Iisus. Iisus a ascultat atent și a vorbit despre acest lucru cu Iosif, cu Maria și cu un vecin, Iacob zidarul, al cărui fiu era camaradul său de joacă favorit. Două zile mai târziu, Iisus a făcut cunoscut că era o mare divergență de opinii între părinții săi și sfătuitoarii săi, și că el nu se socotea competent să își asume responsabilitatea unei asemenea decizii, căci nu se simțea foarte înclinat nici într-un sens nici în celălalt. În aceste condiții, el decisese în final să „vorbească cu Tatăl

meu care este în ceruri”. Deși nu a fost perfect sigur de răspuns, el simțea că trebuia mai degrabă să rămână acasă, „cu tatăl meu și cu mama mea”. El a adăugat: „Ei care mă iubesc atât de mult, trebuie să fie capabili să facă mai mult pentru mine și să mă îndrume cu mai multă siguranță decât străinii care îmi pot vedea trupul și îmi pot observa gândurile, dar cu greu mă pot cunoaște cu adevărat”. Ei au fost cu toții minunați, și Nahor s-a reîntors la Ierusalim. Și aceasta s-a petrecut cu mulți ani înainte de a se lua din nou în considerație ideea că Iisus ar putea să își părăsească căminul.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 123](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 125](#) >>

Capitolul 124

Ultima parte a copilăriei lui Iisus

124:0.1 (1366.1) CU TOATE că Iisus ar fi putut dispune niște de condiții mai favorabile de învățătură în Alexandria decât în Galileea, el nu ar fi putut avea aceeași extraordinară ambianță pentru rezolvarea problemelor proprii sale vieți cu un minimum de îndrumare educativă, bucurându-se totodată de marele avantaj al contactului constant cu un mare număr de bărbați și de femei de toate categoriile, oameni care veneau din toate părțile lumii civilizate. Dacă ar fi rămas în Alexandria, educația sa ar fi fost dirijată de către iudei și de-a lungul unor linii exclusiv iudaice. În Nazaret, el a putut primi o educație și a avut parte de o instruire care l-au pregătit mult mai bine

pentru a-i înțelege pe gentili, și care i-au dat o idee mai bună și mai bine echilibrată asupra meritelor respective ale vederilor teologiei ebraice orientale (babilonice) și occidentale (elenice).

1. Al nouălea an al lui Iisus (anul 3)

124:1.1 (1366.2) Deși nu s-ar putea spune că Iisus a fost vreodată serios bolnav, el a contractat totuși, în anul acela, micile boli ale copilăriei, odată cu frații și cu sora lui mai mică.

124:1.2 (1366.3) Cursurile au continuat; Iisus era întotdeauna un elev apreciat, având o săptămână liberă din fiecare lună, și continua să își împartă timpul acesta aproape deopotrivă între excursiile făcute cu tatăl său în orașele învecinate, șederile la ferma unchiului său din sudul Nazaretului și partidele de pescuit în largul mării la Magdal.

124:1.3 (1366.4) Cel mai grav incident survenit până atunci la școală s-a produs iarna târziu când Iisus a îndrăznit să-l provoace pe chazan, care îi învăța că imaginile, picturile și desenele erau toate de natură idolatră. Iisus găsea tot atâta încântare în desenarea de peisaje, cât și în modelarea unei mari varietăți de obiecte din argila de olărie. Toate lucrurile de soiul acesta erau strict interzise de legea iudaică însă, până atunci, reușise să înlăture obiecțiile părinților săi, până într-acolo încât i-au îngăduit să-și continue activitățile.

124:1.4 (1366.5) Dar la școală s-a produs din nou agitație atunci când unul dintre elevii cei mai înapoiați l-a descoperit pe Iisus desenând, cu creion de cărbune, un portret al profesorului pe podeaua clasei. Portretul era acolo, clar ca lumina zilei, și mai mulți dintre bătrâni îl

zăriseră înainte ca comitetul să se ducă să-l găsească pe Iosif spre a-i cere să facă ceva pentru a-l readuce pe fiul său mai mare în respectul legii. Deși aceasta nu a fost prima plângere ajunsă la Iosif și la Maria cu privire la faptele fiului lor plin de dinamism și de talente, aceasta era cea mai serioasă dintre toate acuzațiile aduse, până atunci, împotriva sa. Fiind așezat pe o piatră mare chiar afară la ușa din dos a casei, Iisus a ascultat timp de câteva momente condamnarea eforturilor sale artistice. El s-a enervat văzându-și tatăl învinuit pentru pretensele sale fapte rele, așa că se avântă fără frică ca să se confrunte cu acuzatorii lui. Bătrânii au fost puși în încurcătură. Câțiva au fost înclinați a privi chestiunea cu umor, pe când unul sau doi păreau a gândi că băiatul era un profanator, ba chiar un blasfemator. Iosif era descumpănit, iar Maria indignată, dar Iisus a stăruit să se facă auzit și el. A avut dreptul să vorbească; el și-a apărut cu curaj punctul său de vedere și, cu o stăpânire de sine desăvârșită, a anunțat că se va conforma deciziei tatălui său, în cazul acela precum și în toate celelalte care dau loc la discuții. După aceea comitetul bătrânilor a plecat în tăcere.

124:1.5 (1367.1) Maria a căutat să-l determine pe Iosif a-i îngădui lui Iisus să modeleze argila acasă, cu condiția ca el să făgăduiască că nu va continua, la școală, nici una dintre aceste activități contestabile, dar Iosif era înclinat să stabilească regula că interpretarea rabinică a celei de-a doua porunci trebuia să prevaleze. În consecință, din ziua aceea, Iisus nici n-a mai desenat nici nu a mai modelat vreo altă formă atâta timp cât a trăit în casa tatălui său. Totuși, el nu a fost convins că ar fi greșit cu ceva prin ceea ce făcuse; dar renunțarea la

modul său preferat de a-și petrece timpul a fost una dintre marile încercări ale tinereții sale.

124:1.6 (1367.2) La sfârșitul lui iunie, Iisus întovărășit de tatăl său a urcat, pentru prima dată, pe creasta muntelui Thabor. Era o zi limpede, și vederea era superbă. Acest băiat de nouă ani a avut impresia de a fi contemplat realmente lumea întreagă, afară de India, de Africa și de Roma.

124:1.7 (1367.3) Marta, a doua soră a lui Iisus, s-a născut într-o joi, pe 13 septembrie, noaptea. La trei săptămâni după nașterea Martei, Iosif, care era acasă pentru o vreme, a început construirea unei anexe la casa lor, o combinație de atelier și de dormitor. A construit pentru Iisus o mică masă de tâmplărie, și era pentru prima dată când Iisus își avea propriile lui unelte. Vreme de mai mulți ani, el a lucrat la această masă în timpul său liber și a devenit foarte priceput în confecționarea jugurilor.

124:1.8 (1367.4) Iarna aceea și următoarea au fost cele mai reci din Nazaret de mai multe decenii încoace. Iisus văzuse zăpada de pe munți; căzuse de mai multe ori zăpadă în Nazaret, fără însă a rămâne mult timp pe sol; dar gheața era ceva ce Iisus nu mai văzuse niciodată până la iarna aceasta. Faptul că apa putea să fie un corp solid, un lichid sau un abur - el meditase îndelung la aburii care ieșeau din oalele cu apă clocotită - îi dădea mult de gândit băiatului despre lumea fizică și despre alcătuirea ei, și totuși, în tot acest timp, personalitatea întruchipată în acest copil în plină creștere era veritabilul creator și organizator al tuturor lucrurilor în întregul vast univers.

124:1.9 (1367.5) Climatul din Nazaret nu era aspru. Ianuarie era luna cea mai rece, cu o temperatură medie de circa 10° C. În iulie și în august, lunile cele mai calde, temperatura varia între 24 și 32° C. De la munți până la apa Iordanului și până la valea de la Marea Moartă, climatul Palestinei era unul variat, de la rece la torid. Într-un fel, iudeii erau deci pregătiți să trăiască în aproape oricare dintre climatele variate ale lumii.

124:1.10 (1367.6) Chiar și în timpul lunilor de vară cele mai calde, o briză răcoroasă a mării sufla de obicei dinspre vest de la ora zece dimineața la zece seara. Însă, din timp în timp, teribile vânturi fierbinți care veneau din deșertul oriental suflau peste toată Palestina. Aceste rafale arzătoare surveneau în general în februarie și martie, către sfârșitul sezonului ploilor. În această epocă, ploaia cădea din noiembrie până în aprilie în averse înprospătătoare, dar nu ploua încontinuu. În Palestina nu erau decât două anotimpuri, vara și iarna, sezonul secetos și sezonul ploios. În ianuarie, florile începeau să înflorească și, la sfârșitul lui aprilie, toată țara era o vastă grădină de flori.

124:1.11 (1367.7) În luna mai a acelui an, la ferma unchiului său, Iisus a ajutat, pentru prima oară, la recoltarea cerealelor. Înainte de a împlini treisprezece ani, el reușise să descopere ceva despre practic toate meseriile pe care le practicau bărbații și femeile din jurul Nazaretului, cu excepția lucrului metalelor; când a mai crescut, după moartea tatălui său, el a petrecut mai multe luni în atelierul unui fierar.

124:1.12 (1368.1) Când o lăsau mai moale cu munca, și când ritmul trecerii caravelor se domolea, Iisus făcea cu tatăl său multe călătorii de plăcere sau de afaceri în orașele vecine - Cana, Endor și Nain.

Chiar și atunci când era doar un flăcău, el vizitase frecvent Seforisul, situat la numai cinci kilometri nord-vest de Nazaret; din anul 4 dinaintea erei creștine până în jurul anului 25, acest oraș a fost capitala Galileii și una dintre reședințele lui Irod Antipa.

124:1.13 (1368.2) Iisus își continua dezvoltarea fizică, intelectuală, socială și spirituală. Deplasările sale în afara casei au contribuit mult în a-i da o înțelegere mai bună și mai generoasă a propriei sale familii; în vremea aceea părinții lui înșiși au început să învețe de la el, ocupându-se de educația lui totodată. Chiar și în tinerețe, Iisus era un cugetător original și un pedagog priceput. El era într-un constant conflict cu 'legea orală', dar căuta întotdeauna să se adapteze la practicile familiei sale. Se înțelegea destul de bine cu copiii de o seamă cu el, însă era adesea descurajat de încetineala lor în gândire. Înainte de a împlini zece ani, el devenise căpetenia unui grup ai cărui membri se reuniseră într-o societate pentru a dobândi astfel talentele vârstei maturității - fizice, intelectuale și religioase. Iisus a reușit să introducă, printre acești băieți, multe jocuri noi și diverse metode îmbunătățite de recreație fizică.

2. Al zecelea an (anul 4)

124:2.1 (1368.3) Prima oară când Iisus și-a exprimat unele simțăminte și idei ce denotau faptul că el începea să devină conștient de natura extraordinară a misiunii vieții lui a fost în ziua de 5 iulie, primul sabbat al lunii, în timp ce se plimba pe la țară cu tatăl său. Iosif a ascultat cu atenție memorabilele cuvinte ale fiului său, dar a făcut prea puține

comentarii și nu a dat cu promptitudine nici o informație. A doua zi, Iisus a avut o discuție asemănătoare cu mama lui, însă mai lungă. Maria a ascultat și ea cu atenție declarațiile băiatului, dar nici ea nu a binevoit să îi dea vreo explicație. Au trecut aproape doi ani până să le vorbească Iisus părinților lui despre revelațiile ce se înmulțeau, în conștiința lui, cu privire la natura personalității sale și la caracterul misiunii lui pământene.

124:2.2 (1368.4) El a intrat, în august, la școala superioară a sinagogii. La școală, el provoca constant încurcături prin întrebările pe care nu contenea să le pună. El menținea tot mai mult Nazaretul într-o stare de relativă efervescentă. Părinții săi nu voiau să-i interzică a pune aceste întrebări tulburătoare; principalul său profesor era foarte intrigat de curiozitatea băiatului, de perspicacitatea sa și de setea sa de cunoaștere.

124:2.3 (1368.5) Tovarășii de joacă ai lui Iisus nu vedeau nimic supranatural în purtarea lui; sub cele mai multe aspecte el le semăna întru totul. Interesul său pentru studiu era întrucâtva superior mediei, dar nu cu totul excepțional. Este foarte adevărat că la școală el pune mai multe întrebări decât colegii lui de clasă.

124:2.4 (1368.6) Poate că trăsătura sa cea mai originală și cea mai remarcabilă era dezgustul pe care-l avea când era vorba să se lupte pentru a-și apăra drepturile. Întrucât era un băiat bine dezvoltat pentru vârsta lui, tovarășii lui de joacă găseau ciudat faptul că era atât de puțin înclinat să se apere chiar și atunci când era expus nedreptății sau când era personal brutalizat. Oricum ar fi fost, el nu a suferit mult de pe urma acestei tendințe datorită prieteniei lui Iacob, micul său vecin,

care era cu un an mai mare decât el. Iacob era fiul zidarului asociat de afaceri al lui Iosif. El era un mare admirator al lui Iisus și își făcea de lucru în a veghea ca nimeni să nu-și îngăduie a se impune asupra lui Iisus profitând de aversiunea sa față de încăierările fizice. De mai multe ori, tineri mai în vârstă decât el și mai brutali, l-au atacat pe Iisus, bazându-se pe docilitatea lui reputată, dar s-au ales întotdeauna cu o sigură și rapidă pedeapsă, căci cădeau în mâinile campionului și apărătorului său voluntar mereu gata să intervină, Iacob, fiul zidarului.

124:2.5 (1369.1) Iisus era în general acceptat ca șef al băieților din Nazaret care reprezenta idealul cel mai elevat al vremii și al generației lor. Cercul său de tineri îl iubea realmente, nu numai pentru că el era echitabil, ci și pentru că dădea dovadă de o compătimire rară și înțelegătoare care prevestea iubirea și se apropia de compasiunea discretă.

124:2.6 (1369.2) În anul acela, el a început să arate o preferință marcată pentru compania persoanelor mai mature. Era bucuros să aibă convorbiri pe teme culturale, educative, sociale, economice, politice și religioase cu gânditori mai vârstnici; profunzimea raționamentelor sale și finețea observațiilor sale îi fermeca atât de mult pe prietenii săi adulți încât ei se arătau întotdeauna mai mult decât dornici să-l viziteze. Înainte ca el să devină sprijinul familiei, părinții săi îl îndemneau constant să se întovărășească cu copiii de vârsta sa, sau mai apropiați de vârsta sa, mai degrabă decât cu persoane mai vârstnice și mai instruite pentru care manifesta o atare preferință.

124:2.7 (1369.3) La sfârșitul acelui an, el a avut, împreună cu unchiul său, o experiență de două luni de pescuit pe marea Galileii, și a reușit

foarte bine. Până să atingă vârsta bărbăției, el devenise un pescar experimentat.

124:2.8 (1369.4) Dezvoltarea sa fizică se continua; la școală, el era un elev avansat și privilegiat; acasă, el se înțelegea bine cu frații și surorile lui, având avantajul de a fi cu trei ani și jumătate mai mare decât cel mai vârstnic dintre ei. El era bine văzut de aproape toată lumea din Nazaret, excepție făcând părinții unor elevi mai greoi la minte, care vorbeau adesea de Iisus ca fiind prea obraznic, lipsindu-i umilința și rezerva potrivite tinereții. El manifesta o tendință crescândă de a orienta jocurile camarazilor săi în direcții mai serioase și mai chibzuite. El era un educator înnăscut și nu putea cu nici un chip să se stăpânească să nu exercite această funcție, chiar și atunci când se presupunea prins în joc.

124:2.9 (1369.5) Iosif a început de devreme să-l învețe pe Iisus diverse mijloace de a-și câștiga traiul, explicându-i avantajele agriculturii față de industrie și de comerț. Galileea era un ținut mai frumos și mai prosper decât Iudeea, iar viața nu costa decât un sfert din cât costul ei în Ierusalim și în Iudeea. Aceasta era o provincie de sate agricole și de orașe industriale prospere, conținând mai mult de două sute de orașe de câte peste cinci mii de locuitori fiecare și treizeci de câte peste cincisprezece mii.

124:2.10 (1369.6) În timpul primei sale călătorii cu tatăl său pentru a observa industria de pește de pe lacul Galileii, Iisus aproape că se hotărâse să devină pescar; dar asocierea sa intimă cu meseria tatălui său l-a influențat, determinându-l mai târziu să devină tâmplar, în vreme ce, încă și mai târziu, o combinație de influențe l-au făcut să aleagă definitiv cariera de învățător religios de un nou ordin.

3. Al unsprezecelea an (anul 5)

124:3.1 (1369.7) Pe toată durata acelui an, băiatul a continuat să facă împreună cu tatăl său niște plimbări mai lungi în afara casei, dar el făcea deopotrivă dese vizite la ferma unchiului său și, câteodată, mergea la Magdala pentru a pescui cu unchiul său care se instalase aproape de acest oraș.

124:3.2 (1369.8) Iosif și Maria au fost adesea tentați să arate față de Iisus niște favoruri speciale sau, să trădeze în vreun alt fel cunoașterea faptului că Iisus era un copil al făgăduinței, un fiu al destinului. Dar părinții lui erau amândoi extraordinar de înțelepți și de pricepuți în toate aceste chestiuni. De puținele ori când ei au dat efectiv dovadă de o oarecare preferință pentru el, chiar și în cel mai mic grad, băiatul nu a întârziat să refuze orice considerație specială.

124:3.3 (1370.1) Iisus își petrecea un timp considerabil la magazinul de aprovizionare al caravanelor; conversând cu călătorii veniți din toate părțile lumii, el a acumulat, despre afacerile internaționale, o cantitate de informație stupefiantă pentru vârsta lui. Anul acesta a fost ultimul în timpul căruia s-a putut deda foarte mult jocurilor și bucuriilor tinereții; apoi dificultățile și responsabilitățile s-au înmulțit rapid în viața acestui tânăr bărbat.

124:3.4 (1370.2) Iuda s-a născut într-o seară de miercuri, pe 24 iunie, anul 5, iar nașterea acestui al șaptelea copil a fost însoțită de unele complicații. Maria a fost atât de bolnavă vreme de mai multe săptămâni, încât Iosif a rămas acasă. Iisus era foarte ocupat, trebuind

să facă comisioanele în locul tatălui său și să îndeplinească tot felul de îndatoriri prilejuite de serioasa boală a mamei sale. Niciodată nu i-a mai fost posibil acestui tânăr bărbat să revină la comportamentul copilăresc al anilor copilăriei sale. Din momentul îmbolnăvirii mamei sale - chiar înainte ca el să aibă unsprezece ani - a fost nevoit să-și asume responsabilitățile de fiu mai mare, și să facă asta cu un an sau doi înainte de momentul când această sarcină ar fi căzut în mod normal pe umerii săi.

124:3.5 (1370.3) Chazanul petrecea o seară pe săptămână cu Iisus pentru a-l ajuta să aprofundeze studiul Scripturilor ebraice. El se interesa foarte mult de progresele elevului său promițător și de aceea era dispus să-l ajute în multe moduri. Acest pedagog iudeu exercita o mare influență asupra minții lui în dezvoltare, dar nu a reușit niciodată să înțeleagă de ce Iisus era atât de indiferent la toate sugestiile sale cu privire la perspectiva de a merge la Ierusalim și-a-și continua acolo educația sub egida învățaților rabini.

124:3.6 (1370.4) Cam pe la mijlocul lui mai, băiatul l-a însoțit pe tatăl său în călătoria de afaceri la Scythopolis, principalul oraș grec al Decapolisului, străvechea cetate ebraică din Bet-Șean. Pe drum, Iosif i-a vorbit îndelung despre istoria străveche a râului Saul, a filistinilor și a evenimentelor posterioare ale turbulentei istorii a Israelului. Iisus a fost extraordinar de impresionat de aspectul curat și de buna rânduire a acestui oraș așa-zis păgân. El se minuna de teatrul în aer liber și admira magnificul templu de marmură consacrat cultului zeilor 'păgâni'. Iosif a fost foarte tulburat de entuziasmul băiatului și a căutat să contracareze aceste impresii favorabile ridicând în slăvi frumusețea și măreția templului Iudeu din Ierusalim. Iisus

contemplase adesea cu curiozitate acest magnific oraș grec de pe colinele Nazaretului și se interesase de nenumărate ori despre vastele lui lucrări publice și despre edificiile lui decorate, dar tatăl său căutase întotdeauna să evite răspunsul la aceste întrebări. Acum, ei erau față în față cu frumusețile acestui oraș al gentililor, iar Iosif nu se putea să ignore cu suplețe solicitările de informații ale lui Iisus.

124:3.7 (1370.5) S-a întâmplat că, tocmai în vremea aceasta, competițiile anuale de jocuri și demonstrațiile publice de voinicie dintre orașele grecești ale Decapolisului aveau loc în amfiteatrul Scytopolisului. Iisus a stăruit ca tatăl său să-l ducă să vadă jocurile și a fost atât de insistent încât Iosif nu a îndrăznit să îl refuze. Băiatul a fost foarte înfierbântat de jocuri și a intrat din toată inima în spiritul acestor demonstrații de dezvoltare fizică și de abilitate athletică. Iosif a fost nespus de șocat să constate entuziasmul fiului său la vederea acestor exhibiții ale vanității 'păgâne'. Când jocurile s-au terminat, Iosif a avut cea mai mare surpriză a vieții sale când a înțeles că Iisus își exprima aprobarea și sugera că ar fi bine pentru tinerii din Nazaret să poată beneficia astfel de sănătoasele activități fizice în aer liber. Iosif a vorbit serios și îndelung cu Iisus despre reaua natură a unor astfel de practici, dar a văzut bine că băiatul nu era convins.

124:3.8 (1371.1) Singura dată când Iisus l-a văzut pe tatăl său supărat pe el a fost în noaptea aceea în odaia lor din han când, în cursul discuției lor, băiatul a uitat preceptele iudaice până într-acolo încât să sugereze ca ei să se întoarcă acasă și să lucreze la construirea unui amfiteatru în Nazaret. Când Iosif și-a auzit fiul mai mare exprimându-și simțămintele atât de puțin iudaice, el și-a pierdut calmul său obișnuit, prinzându-l pe Iisus de umeri și strigând la el cu furie:

„Fiule, ai grijă să nu te mai aud niciodată exprimându-ți un gând atât de rău câtă vreme vei mai trăi”. Iisus a fost surprins de manifestarea de emoție a tatălui său. Niciodată nu-i mai fusese dat să simtă personal impactul indignării lui Iosif; aceasta l-a uluit și l-a șocat nespus de puternic. El a răspuns simplu: „Foarte bine tată, așa se va face”. Cât timp a mai trăit tatăl său, băiatul nu a mai făcut nici cea mai mică aluzie la jocuri și la alte activități atletice ale Greciei.

124:3.9 (1371.2) Mai târziu, Iisus a văzut amfiteatrul grec la Ierusalim și a învățat cât de vrednice de ură sunt aceste lucruri din punctul de vedere iudaic. El s-a străduit totuși, de-a lungul vieții sale, să introducă ideea de recreație sănătoasă în planurile sale personale și, de asemenea, în măsura în care locuitorii iudei o permiteau, în programul ulterior de activități regulate al celor doisprezece apostoli ai săi.

124:3.10 (1371.3) La sfârșitul acestui al unsprezecelea an, Iisus era un flăcău viguros, bine dezvoltat, cumpătat în umorul său și destul de jovial, însă, din anul acela, el a tins din ce în ce mai mult să treacă prin perioade de meditație profundă și de contemplare serioasă. El se gândea foarte mult cum să facă să își îndeplinească obligațiile familiale și totodată să asculte de chemarea misiunii sale față de lume. El înțelesese deja că ajutorul său nu trebuia să se limiteze la ameliorarea poporului iudeu.

4. Al doilea an (anul 6)

124:4.1 (1371.4) În viața lui Iisus, acesta a fost un an bogat în întâmplări. El continua să facă progrese la școală și era mereu neobosit în studierea naturii, în vreme ce se consacra tot mai mult studiului metodelor prin care își câștigau oamenii traiul. El a început să lucreze regulat în atelierul de tâmplărie de acasă și i s-a permis să-și administreze propriul său salariu, un aranjament foarte neobișnuit într-o familie iudee. În același an, el a învățat, de asemenea, că era un lucru înțelept să păstreze în familie secretul asupra acestor subiecte. El devenea conștient de modul în care tulburase satul și devenise de acum înainte tot mai discret, disimulând tot ceea ce putea să-l facă să fie considerat ca deosebit de camarazii săi.

124:4.2 (1371.5) În decursul acestui an, el a trecut prin numeroase perioade de incertitudine, dacă nu de veritabilă îndoială, privitoare la natura misiunii sale. Mentea sa umană se dezvoltă natural, dar ea nu pricepuse încă pe deplin realitatea dublei sale naturi. Faptul că avea o singură personalitate îi făcea dificil conștiinței sale să recunoască dubla origine a elementelor constitutive ale naturii asociate unei aceleiași personalități.

124:4.3 (1371.6) Din acest moment, el a reușit să se înțeleagă mai bine cu frații și surorile lui. El era din ce în ce mai plin de tact, întotdeauna plin de compasiune și atent la bunăstarea și la fericirea lor, și a întreținut relații bune cu ei până la începutul serviciului său public. Ca să fie mai explicit, cel mai bine s-a înțeles cu Iacob și cu Miriam și cu cei doi copii mai tineri (încă nenăscuți pe atunci) Amos și Rut, și întotdeauna destul de bine cu Marta. Dificultățile pe care le-a întâlnit acasă au provenit în mare măsură din neînțelegerea cu Iosif și cu Iuda, îndeosebi cu acesta din urmă.

124:4.4 (1372.1) Această experiență a fost o grea încercare pentru Iosif și Maria să crească un copil ce prezenta această combinație fără precedent de divinitate și umanitate. Trebuie să li se recunoască marile merite pentru a fi îndeplinit cu atâta fidelitate și succes datorită lor de părinți. Părinții lui Iisus au înțeles tot mai mult că exista, în fiul lor mai mare, ceva suprauman, dar ei nici n-au visat vreodată, cătuși de puțin, că acest fiu al făgăduinței era într-adevăr creatorul efectiv al universului local de lucruri și de ființe. Iosif și Maria au trăit și au murit fără să fi aflat vreodată că fiul lor era realmente Creatorul Universului întrupat în carnea muritoare.

124:4.5 (1372.2) În anul acela, Iisus a continuat să dea lecții, acasă, fraților și surorilor lui și s-a interesat mai mult ca oricând de muzică. Cam prin vremea aceea, băiatul Iisus a dobândit o conștiință acută a deosebirii de puncte de vedere dintre Iosif și Maria cu privire la natura misiunii sale. El a meditat mult asupra divergenței de opinii a părinților săi și a auzit adesea discuțiile lor atunci când ei îl credeau adânc adormit. El înclina tot mai mult către punctul de vedere al tatălui său, până într-atât încât mama sa a fost adeseori rănită pe măsură ce înțelegea că fiul ei respingea puțin câte puțin îndrumarea ei în chestiunile care aveau de-a face cu orientarea vieții lui. Pe măsură ce treceau anii, această breșă s-a tot lărgit. Maria înțelegea tot mai puțin sensul misiunii lui Iisus, iar această bună mamă a fost tot mai lovită de faptul că fiul ei preferat nu împlinea speranțele ei cele mai dragi.

124:4.6 (1372.3) Credința lui Iosif în natura spirituală a misiunii lui Iisus era tot mai puternică; și, dacă nu ar fi existat alt motiv mai întemeiat, pare într-adevăr un caz nefericit că Iosif nu a trăit îndeajuns

de mult pentru a vedea cum se împlinește conceptul lui de manifestare a lui Iisus pe pământ.

124:4.7 (1372.4) În timpul ultimului an de școală, pe când avea doisprezece ani, Iisus a contestat, pe lângă tatăl său, obiceiul iudaic de a atinge bucata de pergament fixată într-un cui pe cadrul porții, de fiecare dată când se intra sau se ieșea din casă, și de a săruta apoi degetul care atinsese pergamentul. Ca parte a acestui rit era ceva obișnuit să se zică: „Domnul va păzi ieșirea și intrarea noastră de acum înainte și pentru totdeauna”. Iosif și Maria îl instruiseră în repetate rânduri pe Iisus în ceea ce privește motivele pentru care el nu trebuia să facă portrete sau să deseneze tablouri, explicându-i că aceste creații ar putea fi utilizate cu scopuri idolatre. Cu toate că Iisus nu reușea să înțeleagă întru totul interdicția lor de a face portrete și imagini, el poseda o logică superioară; de aceea i-a atras atenția tatălui său asupra naturii esențialmente idolatră a acestui obicei de a saluta cu umilință pergamentul din prag. După ce Iisus i-a făcut această remarcă, Iosif a îndepărtat pergamentul.

124:4.8 (1372.5) Cu timpul, Iisus a contribuit foarte mult la modificarea practicilor lor religioase cum ar fi rugăciunile familiale și alte obiceiuri. Era posibil să se facă multe dintre aceste lucruri în Nazaret, deoarece sinagoga era sub influența unei școli liberale de rabini al căror cap de rând, Jose, era un maestru nazareean renumit.

124:4.9 (1372.6) În decursul acestui an și al următorilor doi, Iisus a suferit o mare desperare mentală care a rezultat din constantele eforturi de a-și adapta vederile personale asupra practicilor religioase și a convențiilor sociale la credințele înrădăcinate ale părinților săi. El era muncit de conflictul dintre nevoia de a fi fidel propriilor sale

convingeri și îndemnul conștiinței sale de a-și îndeplini datoria de supunere față de părinții săi. Supremul său conflict era între două porunci care dominau tânăra sa minte. Primul era: „Fii fidel preceptelor înaltelor tale convingeri despre adevăr și dreptate”. Cealaltă era: „Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta, căci ei ți-au dat viața și educația vieții”. Oricum, el nu a ocolit niciodată responsabilitatea de a face în fiecare zi ajustările necesare între aceste domenii ale fidelității față de convingerile sale personale și ale îndatoririlor față de propria familie. El a avut astfel satisfacția de ași contopi tot mai armonios convingerile sale personale și obligațiile sale familiale într-un magistral concept asupra solidarității colective bazate pe loialitate, echitate, toleranță și iubire.

5. Al treisprezecelea an al său (anul 7)

124:5.1 (1373.1) În acest an, băiatul din Nazaret a trecut de la copilărie la adolescență. Vocea a început să i se schimbe, iar alte trăsături ale minții sale și ale corpului său vădesc o transformare prevestitoare a bărbăției.

124:5.2 (1373.2) Frățiorul său Amos s-a născut în noaptea de duminică, 9 ianuarie, anul 7. Iuda nu împlinise încă doi ani, și mica sa surioară Rut nu era încă născută. Se vede deci că Iisus avea o familie destul de numeroasă de copii mici lăsați sub supravegherea sa atunci când tatăl său și-a aflat moartea cu un an mai târziu într-un accident.

124:5.3 (1373.3) Către mijlocul lui februarie, Iisus a dobândit omeneste certitudinea că el era menit să îndeplinească pe pământ o misiune de

iluminare a omenirii și de revelare a lui Dumnezeu. Deciziile capitale dublate de planuri de o mare întindere se conturau în mintea acestui tânăr, în timp ce înfățișarea sa exterioară era aceea a unui tânăr iudeu de rând din Nazaret. Ființele inteligente din tot Nebadonul observau, cu satisfacție și cu stupefacție, începuturile acestei dezvoltări în gândirea și în faptele fiului de acum înainte adolescent al tâmplarului.

124:5.4 (1373.4) Prima zi din săptămână, pe 20 martie, anul 7, Iisus a fost primit la examene în școala locală legată de sinagoga din Nazaret. Aceasta era o zi mare în viața oricărei familii iudee ambițioase, ziua în care fiul mai mare era proclamat „fiul poruncii” și „fiul mai mare răscumpărat de Domnul, Dumnezeul Israelului”, un „copil al celui Preaînalt” și servitor al Domnului întregului pământ.

124:5.5 (1373.5) Ziua de vineri a săptămânii precedente, pentru a fi prezent la această fericită ocazie, Iosif revenise la Sepphoris unde se apucase de construirea unui nou edificiu public. Profesorul lui Iisus credea ferm că elevul său ager și silitor era destinat unei cariere eminente, unei înalte misiuni. În pofida tuturor necazurilor lor cu tendințele nonconformiste ale lui Iisus, bătrânii Nazaretului erau foarte mândri de băiat și începuseră să traseze planuri care îi permiteau să meargă la Ierusalim pentru a-și continua educația în renumitele academii ebraice.

124:5.6 (1373.6) Pe măsură ce Iisus auzea discutându-se aceste planuri din timp în timp, el devenea tot mai sigur că nu va merge niciodată la Ierusalim ca să studieze cu rabinii. Totuși, el nu-și imagina nici pe departe tragedia atât de apropiată care avea să-l oblige să abandoneze toate aceste proiecte pentru a-și asuma responsabilitatea de a întreține și de a conduce o familie numeroasă care avea curând să fie compusă

din cinci frați și trei surori, în afară de el și de mama sa. Întreținând această familie, Iisus a trecut printr-o experiență mai vastă și mai prelungită decât cea care i-a fost acordată lui Iosif tatăl său. El s-a ridicat la înălțimea modelului pe care l-a stabilit mai târziu pentru sine însuși: să devină un înțelept, răbdător, înțelegător și eficient educator și frate mai mare al unei familii - familia sa - atât de subit încercată de durerea acestei pierderi neașteptate.

6. Călătoria la Ierusalim

124:6.1 (1374.1) Ajuns acum în pragul bărbăției și după ce a primit în mod oficial diplomele de la școala sinagogii, Iisus era îndreptățit să se ducă la Ierusalim cu părinții săi și să participe cu ei la sărbătorirea primilor săi Paști. În anul acela, sărbătoarea Paștelui cădea într-o zi de sâmbătă, 9 aprilie, anul 7. Un grup considerabil (103 persoane) s-a pregătit să plece din Nazaret în Ierusalim, luni 4 aprilie dimineață. Grupul a călătorit spre sud în direcția Samariei, dar, după Izreel, el se bifurca la est, ocolind Muntele Gilboa prin valea Iordanului pentru a evita trecerea prin Samaria. Lui Iosif și familiei lui le-ar fi plăcut să traverseze Samaria pe drumul fântânilor lui Iacob și Bethel, dar, întrucât iudeilor nu le plăcea să aibă de-a face cu samariteni, ei s-au decis să-și însoțească grupul prin valea Iordanului.

124:6.2 (1374.2) Mult temutul Arhelaus fusese destituit și nu prea aveau de ce se teme să-l ducă pe Iisus la Ierusalim. Trecuseră doisprezece ani de când Irod I căutase să omoare copilașul din

Betleem, și nimeni nu se mai gândea acum să asocieze chestiunea aceea cu acest obscur băiat din Nazaret.

124:6.3 (1374.3) Înainte de a ajunge la bifurcația din Izreel și cum ei își urmau călătoria, au trecut curând prin dreapta străvechiului sat al Shunemului; Iisus a auzit din nou vorbindu-se de cea mai frumoasă fecioară a Israelului care a trăit odinioară acolo, precum și de lucrările minunate înfăptuite în acest loc de Elisei. Trecând pe lângă Izreel, părinții lui Iisus i-au povestit faptele și gesturile lui Ahab și ale Izabelei, și isprăvile lui Iehu. Înconjurând Muntele Gilboa, ei au vorbit mult despre Saul care s-a sinucis pe coasta acestui munte, despre regele David și despre amintirile ce se refereau la acest loc istoric.

124:6.4 (1374.4) Înconjurând poalele Muntelui Gilboa, pelerinii puteau vedea, la dreapta, orașul grecesc Scytopolis. Ei au admirat de la distanță aceste edificii de marmură, însă nu s-au apropiat de acest oraș al Gentililor ca nu cumva să fie pângăriți și apoi să nu poată lua parte la ceremoniile solemne și sacre ale Paștelor din Ierusalim. Maria nu înțelegea de ce nici Iosif nici Iisus nu voiau să vorbească de Scytopolis. Ea nu știa de controversa lor din anul precedent, căci nu-i dezvăluseră niciodată acel episod.

124:6.5 (1374.5) Acum drumul îi cobora rapid în valea tropicală a Iordanului și curând, spre mirarea sa plină de admirație, Iisus a văzut întortocheatul și șerpuitorul Iordan cu apele sale învolburate și scânteietoare curgând către Marea Moartă. Ei și-au scos mantalele pentru a călători spre sud în această vale tropicală; ei au admirat somptuoasele câmpuri de cereale și frumoșii oleandri roz în floare, în vreme ce la nord masivul munte Hermon cu calota sa de zăpadă se

profilă în depărtare spre nord, dominând maiestuos această vale istorică. Cu puțin peste trei ore după ce au trecut de Scytopolis, ei au ajuns la un izvor clipocind și au campat acolo peste noapte sub cerul înstelat.

124:6.6 (1374.6) În a doua zi a călătoriei lor, ei au trecut pe lângă locul unde Iabocul venind dinspre est se varsă în Iordan. Ridicându-și privirile spre est în susul acestei văi, ei și-au amintit de viața lui Gideon atunci când midianiții au invadat în această regiune pentru a cotorpi țara. Spre sfârșitul celei de-a doua zi a călătoriei, ei au campat la poalele celui mai înalt munte ce domina valea Iordanului, Muntele Sartaba, a cărui culme era ocupată de o fortăreață alexandrină unde Irod o întemnițase pe una dintre soțiile sale și îi îngropase pe cei doi fii spânzurați ai lui.

124:6.7 (1375.1) În ziua a treia, ei au trecut pe lângă două sate recent clădite de Irod; ei au remarcat frumoasa lor arhitectură și superbe lor grădini de palmieri. La căderea nopții, ei au ajuns la Ierihon unde au rămas până în ziua următoare. În noaptea aceea, Iosif, Maria și Iisus au mers trei kilometri ca să ajungă la amplasamentul anticului Ierihon unde, potrivit tradiției iudaice, Ioșua, cel după care a fost numit Iisus, înfăptuise aceste isprăvi celebre.

124:6.8 (1375.2) În timpul zilei a patra, ultima a acestei călătorii, drumul n-a fost decât o procesiune neîntreruptă de pelerini. Cei din Nazaret începeau acum să urce dealurile care duceau în sus la Ierusalim. Apropiindu-se de culme, ei au putut vedea munții de pe partea cealaltă a Iordanului, și spre sud apele leneșe ale Mării Moarte. Pe la jumătatea distanței până la Ierusalim, Iisus a văzut, pentru prima oară, Muntele Măslinilor (regiunea ce avea să joace un mare rol în

viața sa viitoare). Iosif i-a specificat faptul că Orașul Sfânt era situat chiar îndărătul acestei creste, iar băiatului i-a crescut inima în piept de bucuria presimțită la gândul apropiatei vederi a orașului și a casei Tatălui său ceresc.

124:6.9 (1375.3) Pe pantele estice ale Olivetului, ei s-au oprit ca să se odihnească la marginea unui mic sat numit Bethania. Sătenii ospitalieri veneau în întâmpinarea pelerinilor pentru a-și oferi serviciile, și s-a întâmplat ca Iosif și familia sa să se oprească lângă de casa unui anume Simon care avea trei copii de aproape aceeași vârstă cu Iisus - Maria, Marta și Lazăr. Aceștia au invitat familia din Nazaret să se odihnească la ei; s-a născut atunci o prietenie pe viață între cele două familii. Mai târziu, în cursul vieții sale bogate în evenimente, Iisus s-a oprit de multe ori la ei.

124:6.10 (1375.4) Pelerinii din Nazaret s-au pornit repede la drum și au ajuns curând lângă Olivet. Iisus a văzut pentru prima dată (în amintirea sa) Orașul Sfânt, palatele pretențioase și templul inspirator al Tatălui său. Niciodată în viața sa n-a mai încercat Iisus o emoție atât de pur omenească comparabilă cu cea care l-a captivat în această după-amiază de aprilie, aflat pe muntele Măslinilor, în timp ce, pentru prima dată, el sorbea cu privirea Ierusalimul. După câțiva ani, stând în același loc, el a plâns deasupra orașului care avea să respingă încă o dată un profet, cel din urmă și cel mai mare dintre învățătorii celești.

124:6.11 (1375.5) Ei s-au grăbit către Ierusalim. Era acum joi după-amiaza. Ajungând în oraș, ei au trecut prin fața templului, și Iisus nu mai văzuse niciodată o atât de mare mulțime de oameni. El medita profund la motivul pentru care toți acești iudei se adunaseră acolo, venind din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii cunoscute.

124:6.12 (1375.6) În curând au ajuns la locul pregătit pentru găzduirea lor pe durata săptămânii pascale, marea casă a unei rude înstărite de-a Mariei, care aflase, prin Zaharia, ceva despre evenimentele anterioare privitoare la Ioan și Iisus. În ziua următoare, ziua ajunului, ei s-au pregătit pentru cuvenita sărbătorire a sabatului Paștelor.

124:6.13 (1375.7) În vreme ce tot Ierusalimul forfotea de pregătirile pentru Paști, Iosif a găsit timp ca să-l ducă pe fiul său să viziteze academia unde se convenise că își va continua educația cu doi ani mai târziu, îndată ce ar fi atins vârsta cerută, adică la cincisprezece ani. Iosif era cu adevărat nedumerit să observe puținul interes pe care îl manifesta Iisus față de aceste planuri elaborate cu atâta grijă.

124:6.14 (1375.8) Iisus a fost profund impresionat de templu, de slujbe și de celelalte activități asociate. Pentru prima dată de la vârsta de patru ani, el era prea preocupat de propriile meditații pentru a mai pune multe întrebări. El i-a pus totuși tatălui său câteva întrebări stânjenitoare (așa cum făcuse și cu alte ocazii) cu privire la motivele pentru care Tatăl ceresc cerea masacrul atâtor animale nevinovate și lipsite de apărare. După expresia de pe chipul băiatului, tatăl său vedea bine că răspunsurile și încercările sale de explicare nu erau satisfăcătoare pentru profunzimea gândirii și pentru ascuțimea raționamentului fiului său.

124:6.15 (1376.1) În ajunul sabatului de Paști, mintea muritoare a lui Iisus a fost străbătută de un torent de iluminare spirituală care i-a făcut inima muritoare să debordeze de o milă afectuoasă pentru mulțimile oarbe din punct de vedere spiritual și ignorante din punct de vedere moral adunate ca să comemoreze străvechii Paști. Aceasta a fost una dintre zilele cele mai extraordinare ale încarnării Fiului lui

Dumnezeu. În timpul nopții, pentru prima oară în cariera sa pământeană, i-a apărut un mesager special din Salvington trimis de Emanuel, și care i-a zis: „Ți-a sosit ceasul. E timpul ca tu să începi să te ocupi de treburile Tatălui tău”.

124:6.16 (1376.2) Și astfel, chiar înainte ca grelele responsabilități ale familiei din Nazaret să fi căzut pe umerii tineri ai lui Iisus, a sosit acest mesager celest pentru a-i aminti acestui băiat care nu avea încă treisprezece ani că venise timpul să înceapă a-și relua răspunderea unui univers. Acesta a fost primul act dintr-o suită de evenimente care, în cele din urmă, au culminat în desăvârșirea efuziunii Fiului pe Urantia, în urma căreia „guvernarea unui univers a fost repusă pe umerii săi umani și totodată divini”.

124:6.17 (1376.3) Pe măsură ce trecea timpul, misterul încarnării devenea din ce în ce mai insondabil pentru fiecare dintre noi. Noi cu greu puteam înțelege că acest băiat din Nazaret era creatorul întregului Nebadon. Nici în ziua de azi nu înțelegem mai bine cum sunt asociate sufletelor umanității spiritul acestui Fiu Creator și spiritul Tatălui său din Paradis. Cu scurgerea timpului, noi puteam să vedem mintea sa umană deslușind din ce în ce mai bine că responsabilitatea unui univers stătea în spirit pe umerii săi, în timp ce își trăia viața sa întrupată.

124:6.18 (1376.4) Astfel ia sfârșit cariera băiatului din Nazaret și începe aceea a adolescentului - omul divin tot mai conștient de sine - care începe acum să ia în considerare cariera sa în lume, străduindu-se totodată să împace proiectele sale tot mai vaste cu dorințele părinților săi și cu obligațiile față de familia sa și față de societatea timpului său.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 124](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 126](#) >>

Capitolul 125

Iisus la Ierusalim

125:0.1 (1377.1) ÎN TOATĂ cariera pământească plină de peripeții a lui Iisus, nici un eveniment nu a fost mai seducător, mai pasionant omenește, decât această vizită la Ierusalim, prima de care și-a amintit el. Iisus a fost cu precădere stimulat de experiența de a asista singur la discuțiile templului; aceasta a rămas multă vreme în memoria sa ca și marele eveniment al sfârșitului copilăriei sale și al începutului adolescenței sale. Acesta a fost primul lui prilej de a profita de câteva zile de viață independentă, bucuria de a pleca și de a veni fără constrângere și fără restricție. Această scurtă perioadă de trăire fără constrângere, în timpul săptămânii de după Paști, era prima complet liberă de obligații de care a profitat vreodată. I-au trebuit mulți ani

până să regăsească, chiar și pentru o vreme scurtă, o perioadă asemănătoare degajată de orice sentiment de răspundere.

125:0.2 (1377.2) Femeile asistau rar la sărbătoarea de Paști din Ierusalim; prezența lor nu era cerută. Cu toate acestea, Iisus nu voia practic să plece decât dacă îl însoțea mama sa. Când ea s-a hotărât, lucrul acesta le-a îndemnat pe multe alte femei din Nazaret ca să facă călătoria, astfel încât grupul pascal conținea, în raport cu bărbații, cea mai mare proporție de femei care a plecat vreodată din Nazaret cu ocazia apropierei Paștelor. Pe drumul către Ierusalim, pelerinii cântau din timp în timp Psalmul 130.

125:0.3 (1377.3) Din clipa când ei au părăsit Nazaretul și până când au ajuns pe culmea Muntelui Măslinilor, Iisus a rămas constant într-o așteptare încordată. În timpul întregii sale fericite copilării, el auzise vorbindu-se cu respect despre Ierusalim și despre templul lui; acum, el urma în curând să-l contemple realmente. Văzut de pe Muntele Măslinilor, apoi din exterior examinându-l mai îndeaproape, templul întrecuse toate așteptările lui Iisus, dar tot atunci când băiatul a trecut de porțile sacre, a început și marea deziluzie.

125:0.4 (1377.4) În compania părinților săi, Iisus a traversat incinta templului ca să se alăture grupului de noi fii ai legii care erau pe cale de a fi consacrați cetățeni ai Israelului. El a fost puțin decepționat de atitudinea și de purtarea generală a mulțimii din templu, dar primul mare șoc al zilei a survenit când mama sa l-a părăsit pentru a se duce în galeria femeilor. Lui Iisus nu-i trecuse câtuși de puțin prin minte că mama sa nu are să-l însoțească la ceremoniile de consacrare, și era de-a dreptul indignat că ea a trebuit să suporte o discriminare atât de nedreaptă. El a fost profund ofensat, dar, în afară de unele proteste pe

lângă tatăl său, el nu a spus nimic. În schimb, a chibzuit, și a chibzuit adânc, după cum o vor dovedi cu o săptămână mai târziu întrebările puse de el scribilor și profesorilor.

125:0.5 (1377.5) Iisus a participat la riturile consacrării, însă a fost decepționat de caracterul lor superficial și rutinar. El nu a aflat acel interes personal care caracteriza ceremoniile sinagogii din Nazaret. El s-a întors apoi ca să-l salute pe mama sa și s-a pregătit să-l însoțească pe tatăl său în primul său tur prin templu, în curțile, în galeriile și în coridoarele diverse. Incinta templului putea să conțină peste două sute de mii de credincioși deodată; imensitatea acestor construcții - în comparație cu ceea ce văzuse deja - a lăsat o mare impresie asupra lui, dar pe el l-a interesat mai mult să mediteze asupra semnificației spirituale a ceremoniilor templului și cultului care îi era asociat.

125:0.6 (1378.1) Deși multe rituri ale templului îi impresionaseră puternic simțul frumosului și al simbolului, el era întotdeauna dezamăgit de explicațiile sensului real al ceremoniilor pe care i le ofereau părinții lui ca răspuns la multele și pătrunzătoare întrebări. Iisus refuza categoric să accepte lămuririle referitoare la cultul devoțiunii religioase atunci când ele implicau o credință în mânia lui Dumnezeu sau în furia Atotputernicului. Într-o nouă discuție a acestor chestiuni, după terminarea vizitei la templu, în vreme ce tatăl său insista cu blândețe pe lângă el ca să accepte credințele ortodoxe ale Iudeilor, Iisus s-a întors deodată spre părinții săi și privind rugător în ochii tatălui său, a zis: „Tată, asta nu poate fi adevărat - Tatăl care este în ceruri nu îi poate privi astfel pe copiii săi rătăciți pe pământ - nu se poate ca Tatăl ceresc să-și iubească copiii mai puțin decât mă iubești tu pe mine. Oricât de nechibzuite ar fi

faptele mele, eu știu bine că tu nu ai putea niciodată să-ți verși furia asupra mea sau să dai frâu liber mâniei tale. Dacă în tine, tatăl meu pământean, Divinul se reflectă atât de omenește, cu cât ar trebui să fie mai plin de bunătate și de îndurare Tatăl ceresc. Eu refuz să cred că Tatăl meu ceresc mă iubește mai puțin decât tatăl meu pământesc”.

125:0.7 (1378.2) Când Iosif și Maria au auzit aceste cuvinte ale fiului lor mai mare, nu au mai zis nimic. Nu au mai încercat niciodată să schimbe concepția sa asupra iubirii lui Dumnezeu și a îndurării Tatălui care este în ceruri.

1. Iisus vizitează templul

125:1.1 (1378.3) Pe oriunde a trecut Iisus prin curțile templului, el a fost șocat și scârbit de lipsa de respect pe care a remarcat-o. El socotea că conduita mulțimilor în templu era incompatibilă cu prezența lor în „casa Tatălui său”. Dar cel mai mare șoc din viața lui fragedă l-a primit atunci când tatăl său l-a însoțit în curtea gentililor unde jargonul lor zgomotos, vocile ridicate și înjurăturile se amestecau confuz cu behăiturile oilor și cu pălăvrăgeala zgomotoasă care trăda prezența zarafilor, a negustorilor de animale pentru jertfă și a vânzătorilor de diverse alte mărfuri.

125:1.2 (1378.4) Mai presus de toate, simțul bunei-cuviințe i-a fost rănit la vederea curtezanelor frivole care făceau paradă în incinta templului, întocmai ca și femeile fardate pe care le văzuse atât de recent cu prilejul unei vizite la Sepphoris. Această profanare a

templului a stârnit la culme indignarea sa tinerească, și el nu a șovăit să o exprime fățiș lui Iosif.

125:1.3 (1378.5) Iisus a admirat atmosfera și slujba din templu, însă a fost șocat de urâtenia spirituală care se întrezărea pe fețele unor atât de mulți adoratori nepăsători.

125:1.4 (1378.6) Ei au coborât apoi în curtea preoților sub terasa de piatră din fața templului, unde se afla altarul, pentru a observa uciderea turmelor de animale și curățirile rituale de la fântâna de bronz, unde preoții sacrificatori se spălau pe mâini de sânge. Petele de sânge de pe dalele de piatră, mâinile pline de sânge ale preoților și urletele animalelor muribunde au depășit puterea de îndurare a acestui băiat îndrăgostit de natură. Acest teribil spectacol l-a scârbit. Tânărul nazareean s-a agățat de brațul tatălui său și l-a rugat să-l ducă de acolo. Ei au traversat înapoi curțile gentililor; chiar și râsetele grosolane și glumele profane pe care le-a auzit acolo au fost o ușurare pentru Iisus după ceea ce tocmai privise.

125:1.5 (1379.1) Iosif a văzut cât de scârbit fusese fiul său de riturile din templu; el l-a dus cu prudență ca să vadă 'Poarta Frumuseții', poarta artistică făcută din bronz corintian. Dar lui Iisus i-a fost de ajuns pentru prima lui vizită la templu. Ei s-au reîntors ca s-o caute pe Maria în curtea superioară și au umblat apoi vreme de un ceas sub cerul liber, în afara mulțimii și privind palatul macabeilor, casa impozantă a lui Irod și turnul gărzilor romane. În decursul acestei plimbări, Iosif i-a explicat lui Iisus că numai locuitorii Ierusalimului aveau permisiunea să asiste la sacrificiile zilnice din templu, și că locuitorii Galileii veneau ca să participe la cult numai de trei ori pe an: de Paști, la sărbătoarea de Rusalii (la șase săptămâni după Paști) și

la sărbătoarea evreiască din octombrie (comemorarea șederii evreilor în deșert și culesul fructelor). Aceste sărbători fuseseră instaurate de Moise. Ei au discutat apoi despre cele două sărbători stabilite mai târziu, cea a consacrării și cea de Purim (14 și 15 decembrie), după care s-au întors la locuința unde se adăposteau și s-au pregătit să celebreze Paștele.

2. Iisus și Paștele

125:2.1 (1379.2) Cinci familii din Nazaret au fost invitate de familia lui Simon din Bethania pentru sărbătorirea Paștelor ori s-au asociat acolo, Simon cumpărând mielul pascal pentru tot grupul. Masacrul într-un număr atât de mare ar acestor miei este lucrul care l-a afectat cel mai tare pe Iisus în timpul vizitei sale la templu. Plănuiseră să mănânce de Paște cu familia Mariei, dar Iisus i-a convins pe părinții lui să accepte invitația de a se duce în Bethania.

125:2.2 (1379.3) În noaptea aceea, ei s-au reunit pentru riturile Paștelor, mâncând carne prăjită cu pâine din aluat nedospit și cu mirodenii amare. Iisus fiind un nou fiu al alianței, i s-a cerut să istorisească originile Paștelor, lucru pe care l-a făcut foarte bine, însă i-a deconcertat întrucâtva pe părinții săi prin aceea că a inclus în povestire și numeroase remarci ce reflectau ușor impresiile pe care le făcuseră asupra minții sale tinere, dar chibzuite, lucrurile pe care le văzuse și le auzise atât de recent. Acesta a fost începutul celor șapte zile de ceremonii ale sărbătorii pascale.

125:2.3 (1379.4) Chiar dacă era atât de tânăr și cu toate că nu le spusese nimic părinților despre aceste lucruri, Iisus începuse să reflecteze la justetea celebrării Paștelor fără jertfirea mielului. În sinea lui era sigur că spectacolul ofrandei de sacrificii nu îi plăcea Tatălui ceresc și, în cursul anilor următori, el și-a întărit tot mai mult hotărârea de a stabili într-o zi celebrarea Paștelor fără vărsare de sânge.

125:2.4 (1379.5) Iisus a dormit foarte puțin în noaptea aceea. Somnul său a fost mult tulburat de vise revoltătoare despre masacru și suferință. Minte îi era adânc tulburată, iar inima îi era sfâșiată de inconsecvențele și de absurditățile teologice ale întregului sistem ceremonial iudaic. Tot puțin au dormit și părinții săi. Ei erau tare deconcentrați de evenimentele zilei care tocmai luase sfârșit, iar inima lor era în întregime răscolită de atitudinea băiatului care le părea stranie și hotărâtă. Maria a fost agitată nervos în prima parte a nopții, dar Iosif a rămas calm, cu toate că și el fusese nedumerit. Amândoi se temeau să vorbească deschis despre aceste probleme cu băiatul, pe câtă vreme Iisus ar fi discutat de bună voie cu părinții lui dacă aceștia ar fi îndrăznit să-l încurajeze.

125:2.5 (1379.6) În ziua următoare, slujbele de la templu au fost mai acceptabile pentru Iisus și au contribuit mult la înlăturarea impresiilor neplăcute din ajun. După încă o zi, dimineața, tânărul Lazăr l-a luat pe Iisus cu el, și au început să exploreze sistematic Ierusalimul și împrejurimile lui. Înainte de capătul zilei, Iisus a descoperit diverse locuri din jurul templului unde se țineau cuvântări și se puneau întrebări. Afară de câteva vizite la Sfânta Sfintelor unde se întreba cu mirare ce era realmente îndărătul vălului separator, el și-a petrecut

marea parte a timpului său în jurul templului la cuvântările propovăduitoare de învățături.

125:2.6 (1380.1) În toată săptămâna Paștelor, Iisus și-a păstrat locul printre noii fii ai poruncii. Asta însemna că el trebuia să se așeze în afara balustradei care separa toate persoanele care nu aveau deplină cetățenie în Israel. Fiind astfel făcut conștient de tinerețea sa, el s-a reținut să nu pună toate întrebările care se îmbulzeau și stăruiau în capul său; cel puțin s-a abținut până când celebrarea Paștelor a luat sfârșit și când restricțiile impuse tinerilor noi consacrați au fost ridicate.

125:2.7 (1380.2) În miercurea săptămânii de Paște, lui Iisus i s-a îngăduit să-și petreacă noaptea în Bethania. În seara aceea, Lazăr, Marta și Maria l-au ascultat pe Iisus discutând despre lucruri temporale și eterne, umane și divine, și, din seara aceea, toți trei l-au iubit ca și cum ar fi fost fratele lor.

125:2.8 (1380.3) La sfârșitul săptămânii, Iisus l-a văzut ceva mai rar pe Lazăr, căci acesta din urmă nu avea drept de acces nici chiar în cercul exterior al discuțiilor din templu, dar a asistat totuși la niște discursuri publice rostite în curțile exterioare. Lazăr era de aceeași vârstă cu Iisus, dar, la Ierusalim, tinerii erau rareori admiși la consacrarea fiilor legii înainte de a fi avut treisprezece ani împliniți.

125:2.9 (1380.4) În timpul săptămânii pascale, părinții lui Iisus și-au găsit de mai multe ori fiul șezând de o parte și cugetând adânc cu capul în mâini. Ei nu-l văzuseră niciodată comportându-se în felul acesta și erau dureros de nedumeriți, neștiind până la ce punct domnea confuzia în mintea lui, tulburându-l în spirit, în urma experiențelor prin care trecea; nu știau ce să facă. Ei întâmpinau cu

bucurie trecerea zilelor săptămânii Paștelor și își doreau fierbinte să-l vadă pe fiul lor, care se purta atât de ciudat, înapoi și în siguranță în Nazaret.

125:2.10 (1380.5) Zi de zi, Iisus făcea o trecere prin problemele lui; la sfârșitul săptămânii a pus la punct o mulțime de lucruri. Când a venit momentul reîntoarcerii în Nazaret, tânăra sa minte încă mișuna de incertitudini și era asaltată de o mulțime de întrebări fără răspuns și de probleme nerezolvate.

125:2.11 (1380.6) Înainte de a părăsi Ierusalimul, în compania învățătorului care îl instruia pe Iisus în Nazaret, Iosif și Maria au dat dispoziții precise pentru întoarcerea lui Iisus la Ierusalim atunci când va ajunge la vârsta cincisprezece ani pentru a începe atunci un lung ciclu de studii într-una dintre academiile de rabini cele mai renumite. Iisus i-a însoțit părinții și pe profesorul lui în vizita lor la școală, dar toți trei au fost dezolați să constate cât părea el de indiferent la tot ceea ce ziceau și făceau ei. Maria era profund îndurerată de reacțiile lui față de vizita la Ierusalim, iar Iosif era foarte încurcat în fața straniilor remarci și a conduitei neobișnuite a băiatului.

125:2.12 (1380.7) În definitiv, săptămâna Paștelor fusese un mare eveniment în viața lui Iisus. El trăsesse foloase din întâlnirile sale cu zecile de băieți de vârsta sa, candidați ca și el la consacrare, și se folosisese de contacte ca mijloc de a afla cum trăiau oamenii în Mesopotamia, în Turkestan, în imperiul Parților precum și în provinciile romane din Extremul Orient. Era deja destul de bine pus la curent cu modul în care se dezvoltă tineretul din Egipt și din alte regiuni vecine cu Palestina. Existau în momentul acela mii de tineri în Ierusalim, iar băiatul din Nazaret s-a întâlnit personal și a discutat

într-un mod mai mult sau mai puțin aprofundat cu peste o sută și cincizeci dintre ei. El era cu deosebite interesat de cei care veneau din Extremul Orient și din țările îndepărtate ale Occidentului. Ca urmare a acestor contacte, băiatul a început să încerce dorința de a călători prin lume cu scopul de a afla cum lucrau ca să-și câștige existența diferitele grupuri ale contemporanilor săi.

3. Plecarea lui Iosif și a Mariei

125:3.1 (1381.1) Grupul din Nazaret convenise să se adune lângă templu în mijlocul dimineții primei zile din săptămâna de după terminarea sărbătorii pascale. Ei s-au întâlnit la locul stabilit și s-au pornit la drum către Nazaret. Iisus se dusesese la templu pentru a asculta discuțiile, în vreme ce părinții săi așteptau adunarea tovarășilor lor de călătorie. În curând, toți au fost gata de plecare, bărbații formând un grup, iar femeile altul, așa cum aveau ei obiceiul să meargă pe drumul dintre Ierusalim și Nazaret în preajma sărbătorilor. Iisus plecase în Ierusalim în tovărășia mamei sale și a celorlalte femei. Acum, ca tânăr bărbat consacrat, se presupunea că are să facă călătoria de întoarcere cu tatăl său și cu ceilalți bărbați. Pe când grupul din Nazaret se îndrepta către Bethania, Iisus rămăsese în templu, complet absorbit de o discuție despre îngeri și cu totul inconștient de a fi scăpat momentul plecării părinților săi. Până la amiază, ora de suspendare a conferințelor din templu, el nu și-a dat seama că fusese lăsat în urmă.

125:3.2 (1381.2) Călătorii din Nazaret nu au remarcat absența lui Iisus, deoarece Maria presupunea că el călătorea cu bărbații, în timp ce Iosif se gândea că el călătorea cu femeile, dat fiind că urcase la Ierusalim cu ele, și că tot el conducea măgarul Mariei. Ei nu au descoperit absența lui decât atunci când au ajuns în Ierihon și se pregăteau pentru a campa peste noapte. După ce s-au dus să caute informații la întârziatului grupului care soseau la Ierihon, și după ce au aflat că nici unul dintre ei nu-l văzuse pe fiul lor, ei au petrecut o noapte albă. Ei se tot frământau gândindu-se la ceea ce ar fi putut să i se întâmple, reamintindu-și mai multe dintre reacțiile sale neobișnuite la evenimentele din săptămâna pascală și reproșându-și cu blândețe unul celuilalt pentru a nu fi avut grijă ca el să fie într-unul dintre grupuri înainte de părăsirea Ierusalimului.

4. Prima și a doua zi în templu

125:4.1 (1381.3) Între timp, Iisus rămăsese în templu toată după-amiaza, ascultând discuțiile și apreciind ambianța mai calmă și mai decentă de când marile mulțimi din săptămâna pascală aproape că dispăruseră. La încheierea discuțiilor de după-amiază, la care Iisus nu a participat deloc, el s-a dus în Bethania unde a ajuns tocmai în clipa în care familia lui Simon se pregătea să-și ia masa de seară. Cei trei tineri s-au bucurat nespuse de mult să-l primească pe Iisus, care a rămas peste noapte în casa lui Simon. El i-a văzut foarte puțin în timpul serii, petrecându-și marea parte a timpului său singur, meditând, în grădină.

125:4.2 (1381.4) A doua zi, Iisus s-a sculat devreme pentru a se duce la templu. Pe versantul Olivetului, el s-a oprit și plâns la vederea spectacolului pe care îl contemplant ochii săi - un popor sărăcit din punct de vedere spiritual, prizonier al tradițiilor lui și trăind sub supravegherea legiunilor romane. Devreme în dimineața aceea, el era în templu cu hotărârea nestrămutată de a lua parte la discuții. În vremea asta, Iosif și Maria se treziseră, și ei, în zori cu intenția de a face cale întoarsă la Ierusalim. Mai întâi s-au dus în grabă la casa rudelor lor, la a căror familie fuseseră găzduiți în timpul săptămânii de Paști, dar s-a constatat că nimeni nu îl văzuse pe Iisus. După ce l-au căutat toată ziua fără a-i da de urmă, s-au reîntors ca să înnopteze la rudele lor.

125:4.3 (1382.1) La a doua conferință, Iisus a mers până la a pune întrebări și a participa la discuțiile din templu într-o manieră stupefiantă, dar întotdeauna potrivită cu tinerețea sale. Uneori întrebările sale incisive stânjeneau întrucâtva pe învățătorii erudiți ai legii iudaice, dar el vădea un asemenea spirit de candidă onestitate, dublat de o sete atât de evidentă, încât majoritatea învățaților din templu erau dispuși să-l trateze cu considerație. Însă atunci când el și-a permis să pună la îndoială justetea faptului de a ucide un gentil beat, rătăcit în afara curții gentililor și intrat inconștient în incinta interzisă a templului, și reputată ca fiind sacră, unul dintre erudiții cei mai intoleranți și-a pierdut răbdarea la criticile sale implicite, l-a măsurat din cap până în picioare și l-a întrebat ce vârstă are. Iisus a răspuns: „Mai sunt patru luni și ceva până să împlinesc treisprezece ani”. „Atunci”, răspunse eruditul scos acum din fire, „ce cauți aici odată ce nu ai încă vârsta cerută pentru a fi un fiu al legii?” Când Iisus i-a

explicat că fusese consacrat în timpul Paștelor și că era un student din Nazaret care își terminase clasele, învățații i-au răspuns într-un singur glas luându-l în zeflema: „Ar fi trebuit să știm asta; este din Nazaret”. Dar învățatul care prezida a afirmat că Iisus nu trebuia blamat dacă conducătorii sinagogii din Nazaret îl admiseseră din punct de vedere tehnic la doisprezece ani în loc de treisprezece; cu toate că mai mulți dintre detractorii săi s-au ridicat și au plecat, s-a decis că băiatul putea liniștit să ia parte ca ucenic la discuțiile din templu.

125:4.4 (1382.2) Când această a doua zi în templu s-a terminat, Iisus s-a dus iarăși să înnopteze în Bethania. Din nou a ieșit în grădină pentru a medita și a se ruga. Era evident că mintea îi era absorbită în contemplarea unor probleme serioase.

5. A treia zi în templu

125:5.1 (1382.3) În cursul celei de-a treia zi a lui Iisus cu scribii și cu erudiții din templu, numeroși spectatori, auzind vorbindu-se de acest tânăr din Galileea, s-au îmbulzit pentru a se bucura de spectacolul prilejuit de un băiat care îi încurca sau îi reducea la tăcere pe înțelepții erudiți ai legii. Simon a venit și el din Bethania pentru a vedea ceea ce avea să facă băiatul. De la un cap la altul al zilei acesteia Iosif și Maria au continuat să-l caute cu îngrijorare pe Iisus; ei se duseseră chiar și la templu de mai multe ori dar nu se gândiseră niciodată să scruteze diversele grupuri angajate în discuții. Ei au trecut totuși o

dată pe aproape de distanța la care putea ajunge vocea fascinantă a fiului lor.

125:5.2 (1382.4) Înainte de sfârșitul zilei, toată atenția principalului grup de dezbateri din templu se concentrase asupra întrebărilor puse de Iisus. Iată câteva dintre numeroasele lui întrebări:

125:5.3 (1382.5) 1. Ce există realmente în Sfânta Sfintelor îndărătul voalului?

125:5.4 (1382.6) 2. De ce, în Israel, mamele trebuie să fie separate de credincioșii de sex masculin din templu?

125:5.5 (1382.7) 3. Dacă Dumnezeu este un tată care își iubește copiii, de ce toate aceste masacre de animale pentru a se câștiga favoarea divină - oare a fost rău înțeleasă învățătura lui Moise?

125:5.6 (1382.8) 4. De vreme ce templul este consacrat adorării Tatălui ceresc, este oare logic să se tolereze acolo prezența celor care exercită o meserie profană de troc sau de comerț?

125:5.7 (1382.9) 5. Mesia cel așteptat va fi oare un prinț temporar care va sta pe tronul lui David, sau va acționa el ca lumină a vieții în stabilirea unui regat spiritual?

125:5.8 (1383.1) De-a lungul zilei, cei ce ascultau s-au minunat de aceste întrebări și nici unul n-a fost mai uimit decât Simon. Vreme de peste patru ceasuri, adolescentul din Nazaret i-a asaltat pe acești învățători iudei cu întrebări care dădeau de gândit și cercetau inimile. El a făcut puține comentarii la remarcile mai vârstnicilor săi. El își transmitea învățătura prin întrebările pe care le pune. Prin întorsătura abilă și subtilă a unei întrebări, el reușea simultan să provoace învățătura lor și să o sugereze pe a sa. În felul său de a pune o întrebare, el combina agerimea și umorul cu un farmec care îl făcea

drag chiar și celor care se simțeau mai mult sau mai puțin ofențați de vârsta lui. El era întotdeauna cât se poate de loial și plin de respect când punea întrebările sale pătrunzătoare. În cursul acestei după-amiezi frământate din templu, el și-a manifestat aversiunea sa caracteristică, confirmată de toată lucrarea sa publică ulterioară, de a se folosi în mod neloial de un adversar. Ca adolescent, și mai târziu ca bărbat, el părea cu desăvârșire eliberat de orice dorință egoistă de a câștiga o dezbatere doar pentru plăcerea de a triumfa asupra tovarășilor săi prin logică. Un singur lucru îl interesa în mod absolut: să proclame adevărul etern și să efectueze astfel o revelație mai deplină a Dumnezeului etern.

125:5.9 (1383.2) La sfârșitul zilei Simon și Iisus s-au reîntors în Bethania. Pe aproape întreg parcursul drumului, bărbatul și copilul au păstrat tăcerea. Din nou, Iisus s-a oprit pe versantul Olivetului, privind însă orașul și templul acestuia fără a mai plânge; doar și-a plecat capul într-o devoțiune tăcută.

125:5.10 (1383.3) După masa de seară din Bethania el a refuzat încă o dată să se alăture veselei companii; în loc de aceasta, el s-a dus în grădină unde a zăbovit până la o oră înaintată din noapte. În zadar a încercat el să elaboreze un plan precis pentru a aborda problema lucrării vieții sale, și pentru a alege cel mai bun mod de a revela, compatrioților săi orbiți din punct de vedere spiritual, un concept mai frumos asupra Tatălui ceresc, eliberându-i astfel de teribila lor condiție de sclavi ai legii, ai ritualului, ai ceremonialului și ai tradiției perimate. Dar lumina clară nu apăruse încă în acest băiat pornit în căutarea adevărului.

6. A patra zi în templu

125:6.1 (1383.4) Iisus era ciudat de neglijent în privința părinților săi pământești; chiar și la micul dejun, când mama lui Lazăr i-a atras atenția că părinții săi ar trebui să fie în timpul acesta aproape de căminul lor, Iisus n-a părut să-și dea seama că ei ar fi întrucâtva îngrijorați de faptul rămânerii lui în urmă.

125:6.2 (1383.5) Din nou s-a dus la templu, dar fără a se opri pe versantul Olivetului ca să mediteze. În cursul discuțiilor de dimineată, o mare parte a timpului a fost consacrată legii și profetilor, iar învățații au fost uluiți să constate că Iisus cunoștea atât de bine Scripturile, și în ebraică și în greacă. Dar ei n-au fost uluiți atât de mult de cunoașterea sa asupra adevărului pe cât de tinerețea sa.

125:6.3 (1383.6) La întrunirea de după-amiază, abia de începuseră să răspundă la întrebările băiatului referitoare la țelul rugăciunii, când liderul l-a rugat pe băiat să înainteze, să se așeze aproape de el și să-și facă cunoscut propriul punct de vedere cu privire la rugăciune și adorare.

125:6.4 (1383.7) În seara precedentă părinții lui Iisus auziseră vorbindu-se de ciudatul adolescent care le argumenta cu atâta pricepere comentatorilor legii, dar nu le-a dat prin gând că acest băiat ar putea fi chiar fiul lor. Ei aproape că se hotărâseră să plece iarăși către casa lui Zaharia presupunând că Iisus putea să se fi dus acolo ca s-o vadă pe Elisabeta și pe Ioan. Gândindu-se că poate Zaharia era la templu, ei s-au oprit acolo în drumul lor către Orașul lui Iuda. Cum

umblau ei prin curțile templului, imaginați-vă surpriza și stupefacția lor atunci când au recunoscut vocea băiatului dispărut și l-au zărit așezat printre învățații din templu.

125:6.5 (1384.1) Iosif rămase mut, dar Maria dădu frâu liber fricii și neliniștii sale multă vreme înăbușite; ea se avântă către băiat, care se ridicase ca să-și salute părinții, și zise: „Copilul meu, de ce ne-ai tratat în felul acesta? Se fac acum mai mult de trei zile de când tatăl tău și cu mine te căutăm cu disperare. Ce ți-a venit să ne părăsești?” Acesta a fost un moment de încordare. Toți ochii erau îndreptați spre Iisus pentru a vedea ce va răspunde. Tatăl său l-a privit cu un aer plin de reproș, dar n-a zis nimic.

125:6.6 (1384.2) Nu uitați că Iisus era presupus a fi un bărbat tânăr. El terminase educația obișnuită de copil, fusese recunoscut ca fiu al legii și primise consacrarea ca cetățean al Israelului. Cu toate acestea, mama sa l-a dojenit aspru în fața mulțimii adunate, tocmai în toiul celui mai serios și celui mai sublim efort al vieții sale tinere. Ea pune astfel capăt, într-un mod puțin glorios, uneia dintre cele mai mari ocazii care i-a fost dată vreodată de a propovădui adevărul, de a predica dreptatea și de a revela caracterul iubitor al Tatălui său ceresc.

125:6.7 (1384.3) Băiatul s-a ridicat la înălțimea împrejurărilor. Dacă se iau fără părtinire în considerare toți factorii care s-au conjugat pentru a provoca această situație, mai bine ați sonda înțelepciunea răspunsului pe care l-a dat la dojana fără intenție a mamei sale. După câteva momente de chibzuială, Iisus i-a zis: „De ce m-ați căutat atâta vreme? Oare nu vă așteptați să mă găsiți în casa Tatălui meu, odată ce a venit timpul ca eu să mă ocup de treburile Tatălui meu?”

125:6.8 (1384.4) Toți cei de față au fost uluiți de felul de a vorbi al băiatului. Ei s-au retras în tăcere și l-au lăsat singur cu părinții săi. Numaidecât, tânărul a înlăturat stinghereala din tustrei zicând liniștit: „Veniți părinții mei, fiecare a făcut ceea ce credea că este mai bine. Tatăl nostru ceresc a poruncit aceste lucruri; haideți să ne înapoiem acasă”.

125:6.9 (1384.5) Ei au plecat în tăcere și au ajuns în Ierihon unde au înnoptat. Ei au zăbovit numai o singură dată, pe versantul Olivetului, când băiatul și-a ridicat bastonul în aer și, tremurând din cap până în picioare sub impactul unei emoții intense, a zis: „O Ierusalim, Ierusalim cu ai săi locuitori, ce sclavi sunteți voi - sub jugul romanilor și victime ale propriilor voastre tradiții - dar mă voi reîntoarce ca să curăț templul și să eliberez poporul de această servitute!”

125:6.10 (1384.6) În cele trei zile de călătorie către Nazaret, Iisus nu a spus aproape nimic; nici părinții lui nu au vorbit mult în prezența sa. Ei erau cu adevărat puși în încurcătură de conduita întâiului lor fiu, dar păstrau cu mare grijă cuvintele lui în inima lor, chiar și fără a le putea pricepe deplina lor semnificație.

125:6.11 (1384.7) Ajungând acasă, Iisus a făcut o scurtă declarație părinților săi, asigurându-i de afecțiunea sa și dându-le de înțeles că nu ar avea de ce să se mai teamă vreodată ca nu cumva conduita lui să le dea prilejuri de neliniște. El a încheiat această declarație capitală spunând: „Cu toate că eu trebuie să fac voia Tatălui meu ceresc, voi asculta și de tatăl meu pământesc. Îmi voi aștepta ceasul”.

125:6.12 (1384.8) În sinea lui Iisus refuza adesea să *admită* eforturile bine intenționate, dar nelalocul lor, ale părinților săi de a-i dicta cursul gândirii sale sau de a stabili planul lucrării sale pe pământ. Cu toate

acestea, și în toate modurile compatibile cu consacrarea sa față de voia Tatălui său din Paradis, el se *conforma* cu cea mai mare grație dorințelor tatălui său pământesc și obiceiurilor familiei sale trupești. Chiar și atunci când nu putea să le admită, el făcea tot ce putea pentru a li se conforma. Era un artist în maniera de a împăca devotamentul său față de datorie cu obligațiile sale de loialitate față de familia lui și față de activitățile lui sociale.

125:6.13 (1385.1) Iosif era nedumerit, dar Maria, reflectând la aceste experiențe, și-a recăpătat curajul sfârșind prin a considera cuvintele rostite de el pe Olivet ca profetice în ceea ce privește misiunea mesianică a fiului ei în calitate de eliberator al Israelului. Ea s-a apucat de lucru cu o energie nouă pentru a orienta gândurile lui Iisus pe canale patriotice și naționaliste, și a recurs la ajutorul fratelui ei, unchiul preferat al lui Iisus. În toate felurile posibile, mama lui Iisus s-a dedicat sarcinii de pregătire a fiului ei mai mare pentru ca el să-și asume conducerea celor care voiau să restaureze tronul lui David și să scuture definitiv jugul gentil al sclaviei politice.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 125](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 127](#) >>

Capitolul 126

Cei doi ani cruciali

126:0.1 (1386.1) DINTRE toate experiențele vieții pământești a lui Iisus, al paisprezecelea și al cincisprezecelea au fost anii lui cei mai hotărâtori. Acești doi ani, după ce a început să fie conștient de divinitatea sa și de menirea sa, și înainte de a fi reușit să comunice, într-o mare măsură, cu Ajustorul său interior, au fost cei mai grei din viața sa frământată de pe Urantia. Această perioadă de doi ani ar trebui numită marea încercare, adevărata ispită. Nici un tânăr, în trecerea lui prin primele tulburări și prin problemele de adaptare ale adolescenței, nu a fost vreodată supus unei încercări mai decisive decât aceea prin care a trecut Iisus în cursul tranziției sale de la copilărie la adolescență.

126:0.2 (1386.2) Această importantă perioadă de dezvoltare din tinerețea lui Iisus a început cu sfârșitul vizitei la Ierusalim și cu reîntoarcerea la Nazaret. Maria a fost mai întâi fericită la gândul că își regăsise băiatul, că Iisus revenise acasă pentru a fi un fiu ascultător - deși nu fusese niciodată altfel - și că va fi de atunci înainte mai docil față de planurile de viitor pe care i le făcea. Dar ea nu avea să se încălzească multă vreme la soarele iluziilor materne și al inconștientului orgoliu de familie; foarte curând ea urma să-și piardă și mai mult iluziile. Băiatul trăia din ce în ce mai mult în tovărășia tatălui său; din ce în ce mai puțin venea la mama sa în legătură cu problemele sale. În același timp, avea să sporească neînțelegerea părinților săi privitoare la frecvențele lui alternări între treburile acestei lumi și meditațiile asupra propriilor sale legături cu treburile Tatălui său. Spus de-a dreptul, ei nu se înțelegeau, dar îl iubeau sincer.

126:0.3 (1386.3) Pe măsură ce Iisus creștea, mila și dragostea sa pentru poporul iudeu se adânceau, însă cu trecerea anilor se dezvolta în mintea sa un just resentiment contra prezenței, în templul Tatălui său, a preoților aleși din rațiuni politice. Iisus avea un mare respect pentru fariseii sinceri și pentru scribii cinstiți, dar nu avea nici o stimă pentru fariseii ipocriți și pentru teologii necinstiți; el îi privea cu dispreț pe toți liderii religioși care nu erau sinceri. Atunci când examina cu minuțiozitate conduita conducătorilor Israelului, el era adesea tentat să privească cu ochi favorabili posibilitatea ca el să devină Mesia cel așteptat de către iudei, dar nu a cedat niciodată acestei tentații.

126:0.4 (1386.4) Povestea acestor isprăvi printre înțelepții Ierusalimului era măgulitoare pentru tot Nazaretul și mai ales pentru

străvechii săi maestri din școala sinagogii. Pentru o vreme, elogiarea lui Iisus a fost pe buzele tuturor. Tot târgul povestea despre înțelepciunea copilăriei sale și despre conduita sa meritorie, și se prezicea că băiatul era menit să devină un mare conducător în Israel. În cele din urmă, în Galileea, din Nazaret, avea să iasă un învățător cu adevărat mare. Toți așteptau cu nerăbdare momentul în care el va împlini vârsta de cincisprezece ani, ceea ce i-ar permite de drept să citească Scripturile în sinagogă cu prilejul zilei sabatului.

1. Al paisprezecelea an al său (anul 8)

126:1.1 (1387.1) Anul 8 este anul calendaristic al celei de-a paisprezecea lui aniversări. Iisus ajunsese un bun făcător de juguri și lucra bine pânza și pielea. El devenea rapid atât un tâmplar, cât și un ebenist priceput. În vara aceea, el a urcat adeseori pe creasta dealului situat la nord-vest de Nazaret, pentru a se ruga și pentru a medita. El devenea treptat tot mai conștient de natura efuziunii sale pe pământ.

126:1.2 (1387.2) Cu puțin peste o sută de ani mai înainte, acest deal fusese „înaltul loc al lui Baal”, iar acum acesta era amplasamentul mormântului lui Simion, un sfânt renumit în Israel. De pe coama dealului lui Simion, Iisus putea dintr-o singură privire să îmbrățișeze Nazaretul și țara învecinată. Privind spre Megiddo, el își reamintea istoria armatei egiptene ce purta prima ei mare victorie din Asia, și felul în care mai târziu o armată asemănătoare îl biruise pe Iosia, regele Iudeii. Nu departe de acolo, el putea să vadă Taanakul, unde Deborah și Barac l-au bătut pe Sisera. La orizont putea zări dealurile

Dothanului unde, după cum fusese învățat, Iosif fusese vândut de frații săi ca sclav, în Egipt. Îndreptându-și apoi privirile spre Ebal și Gerizim, el își amintea tradițiile lui Avraam, ale lui Iacob și ale lui Abimelech. Și astfel îi reveneau în minte, și le întorcea pe toate părțile, evenimentele istorice și tradiționale ale poporului tatălui său Iosif.

126:1.3 (1387.3) El și-a urmat cursurile avansate de lectură cu cei care predau în sinagogă și a continuat totodată educația familială a fraților și surorilor lui pe măsură ce aceștia atingeau vârsta potrivită.

126:1.4 (1387.4) La începutul aceluia an 8, Iosif a luat măsuri ca să pună de o parte venitul de pe proprietățile sale din Nazaret și Capernaum, pentru a plăti lungul ciclu de studii al fiului său în Ierusalim; se prevedea că Iisus trebuia să meargă în Ierusalim în luna august a anului care urma, când va atinge vârsta de cincisprezece ani.

126:1.5 (1387.5) La începutul anului, Iosif și Maria au avut frecvent îndoieli cu privire la menirea fiului lor mai mare. Într-adevăr, el era un copil strălucit și adorabil, dar foarte dificil de înțeles și de pătruns; pe de altă parte, nu se întâmplase niciodată nimic extraordinar sau miraculos. Mândra sa mamă stătuse de zeci de ori într-o expectativă încremenită, așteptându-se să-l vadă pe fiul ei înfăptuind vreo ispravă supraomenească sau miraculoasă, dar speranțele ei s-au spulberat întotdeauna, ea pomenindu-se într-o crudă decepție. Toate acestea erau descurajante și chiar demoralizante. Persoanele pioase din vremea aceea credeau cu adevărat că profeții și oamenii făgăduinței își demonstau întotdeauna vocația și își stabileau autoritatea divină înfăptuind miracole și făcând minuni. Însă Iisus nu făcea nimic dintre

toate acestea; de aceea confuzia părinților săi sporea constant pe măsură ce se gândeau la viitorul lui.

126:1.6 (1387.6) Îmbunătățirea situației economice a familiei din Nazaret se făcea simțită acasă în multe feluri, îndeosebi prin numărul crescând al tabletelor albe șlefuite care erau întrebuințate ca tăblițe de scris; pe atunci se scria cu creion de cărbune. Lui Iisus i s-a îngăduit, de asemenea, să-și reia lecțiile de muzică; îi plăcea foarte mult să cânte la harpă.

126:1.7 (1387.7) În decursul acestui an, se poate într-adevăr spune că Iisus „a crescut în grațiile oamenilor și ale lui Dumnezeu”. Perspectivele familiei păreau bune, iar viitorul se arăta luminos.

2. Moartea lui Iosif

126:2.1 (1388.1) Totul a mers bine până în ziua fatală de marți 25 septembrie, când un mesager din Sepphoris a adus, în căminul din Nazaret, tragica veste că Iosif fusese grav rănit de căderea unei macarale învârtitoare pe când lucra la reședința guvernatorului. Mesagerul din Sepphoris se oprise la atelier înainte de a se duce la domiciliul lui Iosif. El l-a informat pe Iisus de accidentul pe care l-a avut tatăl său, și cei doi s-au dus împreună acasă pentru a-i împărtăși Mariei această veste tristă. Iisus dorea să ajungă numaidecât alături de tatăl său, dar Maria nu voia să audă de nimic altceva, gândindu-se că trebuie să se ducă în grabă lângă soțul ei. Ea a decis ca Iacob, care avea atunci zece ani, s-o însoțească la Sepphoris, în vreme ce Iisus va rămâne acasă cu copiii mai mici până la reîntoarcerea ei, căci ea nu

știa cât de grav fusese rănit Iosif. Dar Iosif murise din pricina rănilor sale înainte de sosirea Mariei. A fost adus în Nazaret și a doua zi a fost așezat în mormânt pentru a se odihni în pace cu strămoșii lui.

126:2.2 (1388.2) Chiar în momentul în care perspectivele erau bune și viitorul părea promițător, o mână aparent crudă l-a doborât pe capul familiei din Nazaret. Treburile casei au fost întrerupte și toate planurile pentru viitoarea educație a lui Iisus s-au năruit. Tânărul tâmplar, care tocmai trecuse de paisprezece ani, devenit conștient că trebuia nu numai să dezvăluie natura divină, pe pământ și în trup, potrivit misiunii primite de la Tatăl său ceresc, ci trebuia și ca tânăra sa natură umană să poarte pe umeri responsabilitatea de a avea grijă de mama sa văduvă și de cei șapte frați și surori - fără a mai socoti un alt copil așteptat. Adolescentul din Nazaret devenea acum singurul sprijin și ajutor al acestei familii lovite într-un mod atât de neașteptat. În felul acesta s-a permis pe Urantia succesiunea naturală a evenimentelor care l-au forțat pe acest tânăr al destinului să-și asume atât de devreme responsabilități foarte grele, dar educative și disciplinare în cel mai înalt grad. El devenea capul unei familii omenești; el devenea tatăl propriilor lui frați și surori; el trebuia să susțină și să protejeze pe mama sa ca păzitor al căminului patern, singurul pe care urma să-l cunoască în timpul șederii lui pe această lume.

126:2.3 (1388.3) Iisus a acceptat din toată inima responsabilitățile care s-au abătut atât de subit asupra lui, și pe care și le-a asumat cu fidelitate până la capăt. Cel puțin o mare problemă și o dificultate anticipată din viața sa fuseseră în mod tragic rezolvate - nu se mai aștepta nimeni ca el să se ducă în Ierusalim pentru a studia cu rabinii.

A fost întotdeauna adevărat că Iisus „nu era discipolul nimănui”. El era întotdeauna gata să învețe până și de la cel mai umil copilaș, dar nu s-a inspirat niciodată de la surse omenești în ce privește autoritatea sa pentru propovăduirea adevărului.

126:2.4 (1388.4) Cu toate acestea, el nu știa încă nimic de apariția lui Gabriel în fața mamei sale înainte de nașterea lui; el a aflat numai de la Ioan în ziua botezului său, la începutul serviciului său public.

126:2.5 (1388.5) Cu timpul, tânărul tâmplar din Nazaret a cântărit tot mai bine fiecare instituție a societății și fiecare uzanță a religiei după un criteriu invariabil. Ce face ea pentru sufletul omenesc? Îl apropie ea pe Dumnezeu de om? Îl conduce ea pe om la Dumnezeu? Fără a neglija complet aspectele recreative și sociale ale vieții, adolescentul și-a consacrat din ce în ce mai mult timpul și forțele către atingerea a numai două scopuri: să aibă grijă de familia sa și să se pregătească pentru împlinirea pe pământ a voii Tatălui său ceresc.

126:2.6 (1389.1) În anul acela, vecinii au căpătat obiceiul de a intra pe neașteptate, în cursul serilor de iarnă, pentru a-l auzi pe Iisus cântând la harpă, pentru a-i asculta povestirile (căci băiatul era un bun povestitor) și pentru a-l auzi citind pasaje din Scripturile grecești.

126:2.7 (1389.2) Familia putea destul de bine să-și ducă traiul acasă, deoarece avea la îndemână o sumă bună de bani în momentul morții lui Iosif. Iisus n-a întârziat să arate că avea, în afaceri, o judecată pătrunzătoare și perspicacitate financiară. El avea spirit liberal, dar gusturi simple; era econom, dar generos. El s-a dovedit un administrator înțelept și eficace al bunurilor tatălui său.

126:2.8 (1389.3) În ciuda a tot ceea ce puteau să facă Iisus și vecinii din Nazaret pentru a aduce veselia înăuntrul căminului, Maria, și chiar și copiii, au rămas plini de tristețe. Iosif nu mai era. El fusese un soț și un tată excepțional și le lipsea tuturor. Și li se părea cu atât mai tragic să se gândească că el murise înainte ca ei să-i poată vorbi sau să primească binecuvântarea sa.

3. Al cincisprezecelea an (anul 9)

126:3.1 (1389.4) În mijlocul celui de-al cincisprezecelea an - și noi socotim timpul după calendarul secolului al douăzecilea, iar nu după anul iudaic - Iisus preluase cu fermitate conducerea familiei sale. Înainte de încheierea acestui an, economiile lor erau pe sfârșite, și erau puși în situația de fi nevoiți să vândă una dintre casele din Nazaret pe care Iosif le poseda în comun cu vecinul său Iacob.

126:3.2 (1389.5) Rut, ultima născută a familiei, a venit pe lume miercuri seara, pe 17 aprilie, anul 9. Pe cât îi era cu putință, Iisus a încercat să ia locul tatălui său consolând-o și ajutând-o pe mama sa în timpul acestei încercări grele și deosebit de triste. Vreme de aproape douăzeci de ani (până la începerea vieții sale publice), nici un tată nu ar fi putut s-o iubească și s-o crească pe fiica sa cu mai multă afecțiune și fidelitate decât Iisus, după felul cum s-a ocupat el de micuța Rut. El a fost un tată la fel de bun și pentru ceilalți membrii ai familiei.

126:3.3 (1389.6) În cursul acestui an, Iisus a formulat, pentru prima dată, rugăciunea pe care au învățat-o de la el, mai târziu, apostolii lui

și care s-a răspândit sub numele de „Tatăl Nostru”. Într-un sens, aceasta a fost o evoluție a cultului căminului. Iudeii aveau numeroase forme de proslăvire și mai multe rugăciuni clasice. După moartea tatălui său, Iisus a încercat să-i învețe pe copiii mai mari să se exprime individual în rugăciuni - așa cum și lui însuși îi plăcea atât de mult să o facă - dar ei nu puteau să priceapă gândirea sa și reveneau invariabil la formele lor de rugăciune învățate pe de rost. În această încercare de a-i stimula pe cei mai mari dintre frații și surorile lui ca să spună rugăciuni individuale Iisus s-a străduit să-i călăuzească prin expresii sugestive; curând, fără intenție din partea sa, ei s-au folosit cu toții de o formă de rugăciune în mare măsură întemeiată pe ideile directe pe care le învățaseră de la Iisus.

126:3.4 (1389.7) În cele din urmă, Iisus a abandonat ideea ca fiecare membru al familiei să formuleze rugăciuni spontane. Într-o seară de octombrie, el s-a așezat lângă mica lampă din fața mesei joase de piatră; apoi, pe o planșetă de cedru șlefuită, având latura de aproximativ patruzeci și cinci de centimetri, el a scris, cu o bucată de creion de cărbune, rugăciunea care a devenit pe viitor ruga model a familiei.

126:3.5 (1389.8) În anul acela, Iisus a fost foarte tulburat de gânduri confuze. Responsabilitățile sale familiale îndepărtaseră foarte eficient orice idee de a duce la îndeplinire vreun plan ca răspuns la vizitarea Ierusalimului care îl invita să „se ocupe de treburile Tatălui său”. Iisus a tras concluzia, pe bună dreptate, că grija de a veghea asupra familiei tatălui său pământesc trebuia s-o ia înaintea oricărei alte îndatoriri, și că sprijinirea familiei sale trebuia să fie prima sa obligație.

126:3.6 (1390.1) În cursul acestui an, Iisus a găsit, în așa-numita carte a lui Enoh, un pasaj care la făcut mai târziu să adopte expresia „Fiul Omului” pentru a se desemna în timpul misiunii sale de manifestare pe Urantia. El studiasse cu atenție ideea de Mesia iudeu și dobândise convingerea fermă că el nu era menit să fie acest Mesia. El dorea fierbinte să ajute poporul tatălui său, dar nu a avut niciodată de gând să se pună în fruntea armatei iudee pentru a elibera Palestina de dominația străină. El știa că nu va sta niciodată pe tronul lui David în Ierusalim. El nu credea nici că rolul său trebuie să fie aceea a unui eliberator spiritual sau a unui învățător moral numai pe lângă poporul iudeu. În nici un caz, misiunea vieții sale nu putea așadar să fie împlinirea dorințelor fierbinți și a profețiilor presupuse mesianice ale Scripturilor ebraice, cel puțin nu în felul în care înțelegeau iudeii aceste preziceri ale profeților. Tot așa, Iisus era sigur că nu trebuia să apară ca Fiu al Omului descris de profetul Daniel.

126:3.7 (1390.2) Însă când va veni timpul să iasă înainte în calitate de învățător al lumii, oare ce nume va lua? Cum își va justifica el misiunea? Cu ce nume ar fi chemat de către oamenii care vor ajunge să creadă în învățătura sa?

126:3.8 (1390.3) În vreme ce tot cumpănea la toate aceste probleme în mintea sa, el a găsit în biblioteca sinagogii din Nazaret, printre cărțile apocaliptice pe care le studia, manuscrisul numit „Cartea lui Enoh”. Deși era sigur că ea nu fusese scrisă de Enoh cel de odinioară, cartea l-a intrigat mult; el a citit-o și a recitit-o de mai multe ori. Un pasaj l-a impresionat în mod deosebit, și anume cel în care apărea expresia: „Fiul Omului”. Autorul acestei preținse Cărți a lui Enoh continua să vorbească de Fiul Omului, descriind lucrările pe care le avea de

îndeplinit pe pământ. El explica că înainte de a veni pe această lume pentru a-i aduce omenirii mântuirea, acest Fiu al Omului traversase curțile gloriei cerești cu Tatăl său, Tatăl tuturor; că el renunțase la toată mărirea sa și la toată maiestatea sa pentru a coborî pe pământ și a le proclama mântuirea bieților muritori. Pe măsură ce Iisus citea aceste pasaje (înțelegând bine că o parte a misticismului oriental amestecat mai târziu cu aceste învățături era falsă), el simțea în inima sa și recunoștea în sine sa că, dintre toate prezicerile mesianice din Scripturile ebraice și toate teoriile privitoare la eliberatorul iudeilor, nici una nu era atât de aproape de adevăr pe cât era această istorie păstrată în această carte a lui Enoh care nu a fost decât parțial acreditată. Imediat, el a decis să adopte drept titlu inaugural „Fiul Omului”. Și așa a și făcut mai târziu când a început învățătura sa publică. Iisus avea o aptitudine infailibilă de a recunoaște adevărul și de a nu ezita niciodată să-l admită, indiferent din ce sursă părea să emane.

126:3.9 (1390.4) În această epocă, el își lămurise multe lucruri privitoare la viitoarea sa lucrare în această lume, dar nu a vorbit niciodată cu mama sa despre aceste chestiuni, ea care se agăța mereu de ideea ei că el era un Mesia iudeu.

126:3.10 (1390.5) Iisus a trecut atunci prin marea confuzie în gândire din perioada tinereții sale. După ce și-a fixat întrucâtva natura misiunii sale pe pământ care consta în „a se ocupa de treburile Tatălui său” - a demonstra natura iubitoare a Tatălui său față de toată omenirea - el a reînceput să mediteze asupra numeroaselor citate din Scripturi, care se refereau la venirea unui eliberator național, a unui învățător sau a

unui rege iudeu. La ce eveniment se refereau aceste profeții? Era el un iudeu sau nu? Aparținea el sau nu casei lui David?

126:3.11 (1391.1) Mama sa zicea că da; tatăl său judecase că nu era așa. El a decis că nu era așa. Dar profeții nu încurcaseră ei natura și misiunea lui Mesia? La urma urmei, era oare posibil ca mama lui să aibă dreptate? În majoritatea situațiilor, când surveniseră diferențe de opinie în trecut, dreptatea fusese de partea ei. Dacă el era un nou învățător, iar *nu* Mesia, cum ar putea el să-l recunoască pe Mesia iudeul dacă acesta ar apărea în Ierusalim în timpul misiunii sale terestre, și care ar trebui atunci să fie relațiile sale cu acel Mesia iudeu? După ce s-ar fi angajat în misiunea vieții sale, care ar fi fost raporturile lui cu familia sa, cu religia și cu Statul iudaice, cu Imperiul roman, cu gentilii și religiile lor? Tânărul galileean rumega în mintea sa fiecare dintre marile probleme și reflecta cu seriozitate în vreme ce continua să lucreze la masa lui de tâmplar, câștigând cu trudă traiul său, pe cel al mamei și pe al celorlalte opt guri flămânde.

126:3.12 (1391.2) Înainte de sfârșitul anului, Maria a văzut că fondurile familiei se diminuau. Ea a încredințat vânzarea de porumbei lui Iacob. Curând ei au cumpărat o a doua vacă și, cu ajutorul lui Miriam, au început să vândă lapte vecinilor lor din Nazaret.

126:3.13 (1391.3) Profundele perioade de meditații ale lui Iisus, frecvențele sale deplasări pentru a se ruga pe culmea dealului și toate ideile străine pe care le enunța din timp în timp o alarmau profund pe mama sa. Ea se gândea uneori că băiatul nu își pierduse bunul-simț, și apoi își potolea temerile, amintindu-și că el era la urma urmei un copil al făgăduinței, întrucâtva deosebit de ceilalți tineri.

126:3.14 (1391.4) Dar Iisus învăța să nu își exprime toate gândurile, să nu își expună lumii toate ideile, nici chiar mamei sale. Începând din acest an, Iisus și-a redus constant destăinuirile în legătură cu ceea ce se petrecea în mintea sa, adică a vorbit mai puțin despre lucrurile pe care un ascultător obișnuit nu le-ar fi putut pricepe, și din a căror pricină risca să fie considerat ca bizar sau diferit de oamenii de rând. După toate aparențele, el a devenit banal și convențional, deși tânjea după cineva care ar putea să-i înțeleagă preocupările. El dorea cu ardoare să aibă un prieten fidel și demn de încredere, dar problemele sale erau prea complexe pentru a fi înțelese de tovarășii săi umani. Singularitatea acestei situații neobișnuite îl forța să-și poarte singur povara.

4. Prima predică din sinagogă

126:4.1 (1391.5) Începând de la a cincisprezecea sa aniversare, Iisus putea în mod oficial să ocupe amvonul sinagogii în ziua sabatului. De mai multe ori, până atunci, în absența oratorilor, lui Iisus i se ceruse să citească Scripturile, dar acum venise ziua în care legea îi permitea să conducă slujba. De aceea, în primul sabat după aniversarea celor cincisprezece ani ai săi, chazanul a hotărât ca Iisus să conducă slujba de dimineață din sinagogă. Când toți fideii din Nazaret au fost adunați, tânărul, după ce și-a ales textele din Scripturi, s-a ridicat și a început să citească:

126:4.2 (1391.6) ”Spiritul Domnului Dumnezeu este revărsat peste mine, căci Domnul m-a uns, el m-a trimis ca să aduc veștile bune

celor blajini; ca să-i vindec pe cei care au inima zdrobită, ca să le anunț celor captivi eliberarea și să-i eliberez pe prizonierii spirituali; ca să proclam anul grației și ziua judecății Domnului nostru, pentru a-i consola pe toți cei îndurerați și pentru a le da frumusețea în locul cenușii, uleiul bucuriei în locul doliului și un cântec de laudă în locul spiritului abătut, pentru ca ei să poată fi numiți arborii dreptății, plantați de Domnul și meniți să-l slăvească.

126:4.3 (1392.1) ”Căutați binele, nu răul, pentru ca voi să trăiți și pentru ca astfel Domnul, Dumnezeuul Oștirilor, să fie cu voi. Urâți răul și iubiți binele; stabiliți judecata la poartă. Poate că Domnul Dumnezeu va fi plin de milă față de rămășițele lui Iosif.”

126:4.4 (1392.2) ”Spălați-vă, curățați-vă; înlăturați răutatea acțiunilor voastre din fața ochilor mei, încetați de a mai face răul și învățați să faceți binele; căutați justiția, ușurați-l pe cel asuprit; apărați-l pe cel ce nu mai are tată și pledați în favoarea văduvei.”

126:4.5 (1392.3) ”Cu ce mă voi prezenta eu în fața Domnului pentru a mă înclina înaintea Dumnezeului întregului pământ? Va trebui oare să vin în fața lui cu jertfe, cu viței de un an? Oare ar fi Domnul mulțumit cu mii de berbeci, cu zeci de mii de oi sau cu fluvii de ulei? Să dau eu primul meu născut pentru nelegiuirile mele, rodul corpului meu pentru păcatul sufletului meu? Nu, căci Domnul ne-a arătat, o, oamenilor, ceea ce este bun. Ce altceva vă cere Domnul decât să fiți dreپți, să iubiți îndurarea și să mergeți cu umilință cu Dumnezeuul vostru?”

126:4.6 (1392.4) ”Cu cine deci îl veți compara atunci pe Dumnezeuul care domină orbita pământului? Ridicați-vă ochii și vedeți cine a creat toate aceste lumi, cine produce legiunile lor după număr și le cheamă

pe toate după numele lor. El face toate aceste lucruri grație măreției puterii sale; datorită forței puterii sale, nici unul nu eșuează. El dă vigoare celor slabi și sporește forța celor care sunt obosiți. Nu vă fie frică, căci eu sunt cu voi; nu vă temeți de nimic, căci eu sunt Dumnezeuul vostru. Vă voi întări și vă voi ajuta; da, vă voi susține cu mâna dreaptă a justiției mele, căci eu sunt Domnul vostru Dumnezeu. Și eu voi lua de mâna voastră dreaptă, zicându-vă: nu vă temeți de nimic, căci vă voi ajuta.”

126:4.7 (1392.5) ”Tu ești Martorul meu, zice Domnul, și servitorul meu pe care l-am ales pentru ca toți să mă poată cunoaște și să mă creadă și să înțeleagă că eu sunt Eternul. Eu, da eu, eu sunt Domnul, și în afară de mine nu mai există nici un Salvator.”

126:4.8 (1392.6) Când a terminat această lectură, el s-a așezat, și fideli s-au întors la casele lor, meditând la cuvintele pe care el li le citise cu atâta grație. Niciodată concetățenii săi nu-l mai văzuseră într-un mod atât de magnific solemn; niciodată nu mai auziseră vorbind o voce atât de serioasă și sinceră; niciodată nu-l mai văzuseră atât de viguros, atât de decis și atât de plin de autoritate.

126:4.9 (1392.7) În această după-amiază de sabat, Iisus a urcat împreună cu Iacob dealul Nazaretului și, pe când se întorceau către casă, el a scris cele Zece Porunci în greacă, cu creion de cărbune, pe două tăblii de lemn șlefuit. Mai târziu, Marta a colorat și a decorat aceste tablete, și pentru multă vreme ele au fost agățate pe perete, deasupra micii mese de lucru a lui Iacob.

5. Lupta financiară

126:5.1 (1392.8) Puțin câte puțin, Iisus și familia sa au revenit la viața lor simplă din primii lor ani. Veșmintele lor și chiar și hrana lor s-au simplificat. Ei aveau din abundență lapte, unt și brânză. După anotimp, ei profitau de produsele grădinii lor, dar fiecare lună care se scurgea îi obliga să practice o și mai mare frugalitate. Micul lor dejun era foarte simplu; hrana lor cea mai bună era rezervată pentru masa de seară. Totuși, printre acești iudei, lipsa bogăției nu implica nici o inferioritate socială.

126:5.2 (1392.9) Tânărul aproape că deja cuprinsese cu înțelegerea modurile de viață ale oamenilor din vremea sa. Învățăturile sale ulterioare au arătat până la ce punct înțelegea el viața în cămin, pe câmp și la atelier; ele revelau pe deplin contactele sale intime cu toate fazele de experiență umană.

126:5.3 (1392.10) Chazanul din Nazaret continua să se aghețe de credința că Iisus era menit să devină un mare învățător, probabil succesorul renumitului Gamaliel în Ierusalim.

126:5.4 (1393.1) Toate planurile lui Iisus pentru o carieră au fost aparent zădărnicate. După felul cum evoluau lucrurile, viitorul nu părea deloc strălucit. Însă Iisus nu s-a clătinat; el nu s-a descurajat. A continuat să trăiască de la o zi la alta, îndeplinindu-și datoria sa cotidiană și achitându-se cu fidelitate de responsabilitățile *immediate* ale poziției sale în societate. Viața lui Iisus este consolarea eternă a tuturor idealiştilor decepționați.

126:5.5 (1393.2) Salariul unui tâmplar obișnuit care lucra cu ziua se diminuea lent. La sfârșitul acestui an, lucrând dimineața devreme și seara târziu, Iisus nu putea să câștige decât echivalentul a aproximativ

douăzeci și cinci de cenți pe zi. În anul următor, lor le-a venit greu să plătească impozitele civile, fără a mai menționa cotizațiile la sinagogă și taxa de o jumătate de ciclu pentru templu. În cursul acestui an, perceptorul a încercat stoarcă de la Iisus un venit suplimentar și l-a amenințat chiar și că-i ia harpa.

126:5.6 (1393.3) Temându-se ca nu cumva exemplarul din Scripturile grecești să fie descoperit și confiscat de colectorii de impozite, Iisus l-a dat, în ziua celei de-a cincisprezecea sa aniversări, bibliotecii sinagogii, ca ofrandă Domnului cu prilejul maturității sale.

126:5.7 (1393.4) Marele șoc al celui de-al cincisprezecelea an al său a avut loc atunci când Iisus s-a dus la Sepphoris pentru a afla decizia lui Irod cu privire la apelul introdus pe lângă tetrarh în contestația referitoare la suma totală datorată lui Iosif la momentul morții sale accidentale. Iisus și Maria speraseră să primească o sumă bună, dar vistierul Sepphorisului le oferise o sumă derizorie. Frații lui Iosif făcuseră apel la Irod însuși, iar acum Iisus era la palat și îl auzea pe Irod decretând că nu se datora nimic tatălui său în momentul morții sale. Din cauza acestei decizii atât de nedrepte, Iisus nu a mai avut niciodată încredere în Irod Antipa. Nu este surprinzător că el a făcut odată aluzie la Irod ca la „vulpea aceea”.

126:5.8 (1393.5) În anul acela și în anii următori, munca asiduă la masa de tâmplărie l-a privat pe Iisus de ocaziile de a se amesteca printre călătorii caravanelor. Prăvălia de aprovizionare a familiei fusese deja preluată de unchiul său, iar Iisus lucra tot timpul în atelierul de acasă unde era în preajma Mariei pentru a o ajuta în viața familială. Cam prin vremea asta a început el să-l trimită pe Iacob la caravansera

pentru a strânge informații despre evenimentele din lume; el căuta astfel să se țină la curent cu știrile zilei.

126:5.9 (1393.6) În cursul creșterii sale către vârsta de adult, el a trecut prin aceleași conflicte și incertitudini ca și tinerii obișnuiți din toate timpurile precedente și ulterioare. Riguroasa sa experiență de a trebui să-și întrețină familia era o protecție sigură contra posibilității de a dispune de prea mult timp liber pentru a se consacra meditațiilor leneșe sau pentru a se deda tendințelor mistice.

126:5.10 (1393.7) Acesta a fost anul în care Iisus a închiriat o bucată mare de pământ chiar la nord de casa lor, și care era împărțit în parcele familiale pentru zarzavaturi. Fiecare dintre copiii mai vârstnici avea o grădină individuală, și ei au intrat într-o concurență însoțită în eforturile lor agricole. În timpul anotimpului pentru cultura legumelor, fratele lor mai mare și-a petrecut în fiecare zi câțva timp cu ei în grădină. În timp ce Iisus muncea în grădină cu surorile și frații lui mai mici, el a nutrit de nenumărate ori ideea că ei ar putea locui cu toții într-o fermă la țară, unde ar gusta independența unei vieți libere; dar s-a întâmplat ca ei să nu crească la țară, și Iisus, care era un adolescent întru totul practic precum și un idealist, a atacat în mod inteligent și energic problema sa așa cum i se prezenta. El a făcut tot ceea ce îi stătea în putință pentru a se adapta, cu familia sa, realităților situației lor, și pentru a ajusta condiția lor la cea mai mare satisfacere posibilă a dorințelor lor individuale și colective.

126:5.11 (1393.8) La un moment dat, Iisus nădărduse puțin că el ar fi în stare să reunească resurse suficiente pentru a justifica încercarea lor de a cumpăra o mică fermă, dar numai dacă căpătau suma considerabilă datorată tatălui său pentru lucrările executate la palatul

lui Irod. El se gândise într-adevăr cu multă seriozitate la planul de a se instala cu familia sa la țară, însă atunci când Irod a refuzat să le plătească câtuși de puțin din sumele datorate lui Iosif, ei au abandonat speranța de a posedea un cămin la țară. De fapt, ei au găsit mijlocul de a beneficia de o bună parte din experiența de viață de fermă, având acum trei vaci, patru oi, o mulțime de pui de găină, un măgar și un câine, fără a mai socoti porumbeii. Chiar și micuții puștani aveau sarcinile lor regulate de îndeplinit în planul de organizare bine ordonat care caracteriza viața familială în acest cămin din Nazaret.

126:5.12 (1394.1) La sfârșitul celui de-al cincisprezecelea an al său, Iisus a reușit să traverseze o perioadă primejdioasă și dificilă a existenței omenești, această epocă de tranziție dintre anii de mulțumire relativă ai copilăriei și conștiința bărbăției care se apropia cu responsabilitățile ei sporite și cu ocaziile de a dobândi și mai multă experiență în dezvoltarea unui caracter nobil. Perioada de creștere mentală și fizică luase sfârșit, și acum începea adevărata carieră a acestui tânăr bărbat din Nazaret.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 126](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 128](#) >>

Capitolul 127

Anii adolescenței

127:0.1 (1395.1) ÎN PRAGUL adolescenței sale, Iisus s-a întâmplat să fie capul unei familii numeroase, precum și unicul ei sprijin. În câțiva ani de la moartea tatălui său, toate proprietățile lor fuseseră vândute. Pe măsură ce trecea timpul, el a devenit din ce în ce mai conștient de preexistența sa; în același timp, el a început să înțeleagă și mai bine că el se încarnase pe pământ anume cu scopul de a-l revela pe Tatăl său din Paradis copiilor oamenilor.

127:0.2 (1395.2) Nici un adolescent, care a trăit sau va trăi pe această lume sau pe orice altă planetă, nu a avut sau nu va avea niciodată de rezolvat probleme mai grele sau de descâlcit dificultăți mai complexe. Nici un tânăr al Urantiei nu va fi vreodată chemat să treacă prin mai multe conflicte chinuitoare sau situații dificile decât a îndurat Iisus pe

durata acelei perioade încordate cuprinse între anul său al cincisprezecelea și cel de-al douăzecilea.

127:0.3 (1395.3) După ce a cunoscut experiența efectivă a trăirii acestei adolescențe pe o lume copleșită de rău și zbuciumată de păcat, Fiul Omului a dobândit o cunoaștere experiențială deplină a vieții tinerilor din toate țărmurile Nebadonului. El a devenit astfel, pentru totdeauna, refugiul plin de înțelegere al adolescenților abătuți și nedumeriți de toate vârstele și de pe toate lumile universului local.

127:0.4 (1395.4) Lent, dar sigur, și prin experiență efectivă, Fiul divin câștigă dreptul de a deveni suveranul universului său, conducătorul suprem și incontestabil al tuturor inteligențelor create de pe toate lumile universului local, refugiul înțelegător al ființelor de toate vârstele, oricare ar fi înzestrarea lor și gradul experienței lor personale.

1. Anul al șaisprezecelea (anul 10)

127:1.1 (1395.5) Fiul întrupat a trecut prin stadiul de bebeluș, și a avut o copilărie fără istorie. El a ieșit apoi din dificila și chinuitoarea perioadă de tranziție dintre copilărie și tinerețe - el a devenit Iisus adolescentul.

127:1.2 (1395.6) În acel an, el a atins deplina sa statură fizică. El era un tânăr viguros și atrăgător. El a devenit tot mai sobru și mai serios, rămânând însă amabil și plin de compasiune. Ochii săi erau binevoitori, dar iscoditori; surâsul său era întotdeauna îmbietor și liniștitor. Vocea sa era melodioasă, dar plină de autoritate; salutul său

era cordial, dar fără afectare. Întotdeauna, chiar și cu prilejul contactelor celor mai obișnuite, se părea că se manifesta simțitor o dublă natură: natura umană și natura divină. La el s-a vădit întotdeauna această combinație de prieten plin de compasiune și de maestru cu autoritate. Aceste trăsături ale personalității sale au început să se manifeste de timpuriu, încă din adolescența sa.

127:1.3 (1395.7) Acest tânăr bărbat puternic și voinic din punct de vedere fizic a dobândit deopotrivă deplină măsură a intelectului său omenesc, nu deplină experiență a gândirii umane, ci deplină aptitudine pentru o astfel de dezvoltare intelectuală. El avea un corp sănătos și bine proporționat, o minte ascuțită și analitică, dispoziții binevoitoare și pline de compasiune, un temperament întrucâtva fluctuant, dar dinamic. Acest ansamblu începea să alcătuiască o personalitate puternică, frapantă și atrăgătoare.

127:1.4 (1396.1) Cu timpul, el a devenit tot mai dificil de înțeles pentru mama lui și pentru frații și surorile lui; ei se împiedicau de spusele sale și interpretau greșit faptele sale. Cu toții erau incapabili să înțeleagă viața fratelui lor mai mare, deoarece mama lor le dăduse de înțeles că el era destinat să devină eliberatorul poporului iudeu. După ce au primit de la Maria aceste indicații ca secrete de familie, imaginați-vă confuzia lor atunci când Iisus a dezmințit cu franchețe toate asemenea idei și intenții.

127:1.5 (1396.2) Simon a intrat la școală în acel an, iar familia a fost obligată să mai vândă o casă. Iacob a luat atunci asupra sa sarcina de a le instrui pe cele trei surori ale sale, din care două erau destul de mari pentru a începe să studieze serios. Îndată ce Rut a crescut, ea a

fost luată în primire de Miriam și de Marta. De obicei, fetele din familiile iudee primeau puțină învățătură, dar Iisus susținea (și mama sa era de acord cu el) că fetele trebuiau să meargă la școală ca și băieții; întrucât școala sinagogii nu vroia să le ia, ei nu aveau altă soluție decât să se ocupe, special pentru ele, de învățătura lor acasă.

127:1.6 (1396.3) În tot acest an, Iisus nu s-a îndepărtat prea mult de la masa lui de tâmplărie. Din fericire, el avea mult de lucru, și tot ce executa avea o calitate atât de înaltă încât nu stătea niciodată, chiar și atunci când se găsea puțin de lucru în ținutul acela. În anumite momente, Iisus avea atâtea de făcut că îl ajuta și Iacob.

127:1.7 (1396.4) La sfârșitul aceluși an, el aproape că hotărâse ca după ce îi va crește pe frații și pe surorile lui și îi va vedea căsătoriți, se va apuca de slujba sa publică în calitate de maestru al adevărului și de revelator al Tatălui ceresc în lume. El știa că nu va deveni Mesia iudeu cel așteptat și a tras concluzia că era inutil să discute aceste subiecte cu mama sa. El s-a decis s-o lase să nutrească toate ideile de care îi vorbise, întrucât tot ceea ce zisese el în trecut nu o atinsese decât puțin sau deloc; el își amintea că tatăl său nu putuse niciodată zice ceva care să o poată face să-și schimbe ideea. Începând din anul acesta, el a vorbit tot mai puțin despre aceste probleme cu mama sa ori cu alte persoane. Misiunea sa era atât de specială că nimeni în lume nu putea să îi dea sfaturi referitoare la îndeplinirea ei.

127:1.8 (1396.5) Deși tânăr, el era un adevărat tată pentru familia sa. El își petrecea fiecare dintre orele sale libere cu frații și surorile lui, și aceștia îl iubeau sincer. Mama sa se întrista văzându-l ostenindu-se atâta, zi de zi, la masa de tâmplar pentru a câștiga traiul familiei, în loc să se afle în Ierusalim, potrivit planurilor pe care le întocmisese cu

atâta afecțiune, pentru a studia cu rabinii. Deși erau multe lucruri privitoare la fiul ei pe care Maria nu le putea înțelege, ea îl iubea totuși, și ceea ce aprecia cel mai mult era voința cu care acesta purta responsabilitatea căminului.

2. Al șaptesprezecelea an (anul 11)

127:2.1 (1396.6) Cam în această perioadă, a fost foarte multă agitație, mai ales în Ierusalim și în Iudeea, în favoarea unei rebeliuni contra plății impozitelor către Roma. A luat ființă un puternic partid naționalist, ai cărui membrii au fost numiți zeloți. Spre deosebire de farisei, zeloții nu voiau să aștepte venirea lui Mesia. Ei propuneau să împingă lucrurile până la ultima limită printr-o revoltă politică.

127:2.2 (1396.7) Un grup de organizatori din Ierusalim a sosit în Galileea și a obținut succese până în momentul în care a atins Nazaretul. Când ei au venit să-l vadă pe Iisus, acesta i-a ascultat cu atenție; el a pus o mulțime de întrebări, însă a refuzat să se alăture partidului. El nu voia să dezvăluie toate motivele care îl împiedicau să adere la el, iar refuzul său a avut ca efect îndepărtarea de zeloți a multora dintre tinerii săi tovarăși din Nazaret.

127:2.3 (1397.1) Maria a făcut tot ce i-a stat cu putință pentru a-l determina să se înscrie, însă ea nu a putut să-l facă să se clinească de pe poziția lui. Ea a mers până într-acolo încât să îi dea de înțeles că refuzul său de a îmbrățișa cauza naționalistă, așa cum îi poruncea ea, era unul de nesubordonare, o violare a făgăduinței făcute la reîntoarcerea lor de la Ierusalim de a fi supus părinților lui. Ca

răspuns la această insinuire, el doar și-a pus pe umărul ei o mână binevoitoare, a privit-o în față și i-a zis: „Mamă, cum ai putut?” Și Maria și-a retras afirmația.

127:2.4 (1397.2) Unul dintre unchii lui Iisus (Simon, fratele Mariei) se alăturase deja grupului și devenise mai târziu un cadru al secțiunii galileene. Vreme de mai mulți ani, s-a produs o răcire a relațiilor dintre Iisus și unchiul său.

127:2.5 (1397.3) Dezordinea a început să mocnească în Nazaret. Atitudinea lui Iisus în această chestiune avusese ca rezultat crearea unei sciziuni în tineretul iudeu al orașului. Aproximativ o jumătate se alăturase organizației naționaliste; cealaltă jumătate a început să formeze un grup potrivit de patrioți temperați, așteptându-se ca Iisus să își asume conducerea. Ei au fost stupefiați atunci când el a refuzat onoarea pe care i-o făceau, invocând ca scuză grelele sale responsabilități familiale, care erau înțelese de toți. Situația s-a complicat și mai mult atunci când, puțin după aceea, s-a înfățișat Isac, un bogat iudeu cămătar al gentililor, care a propus ca familia lui Iisus să fie întreținută în cazul în care acesta ar vrea să-și lase uneltele și să se pună în fruntea acestor patrioți din Nazaret.

127:2.6 (1397.4) Iisus, care pe atunci abia de avea șaptesprezece ani, se confrunta cu una dintre situațiile cele mai delicate și mai dificile de la începutul vieții sale. Le este întotdeauna greu liderilor spirituali să se pronunțe cu privire la chestiunile patriotice, mai ales când asupra lor străini care percep impozitele vin să le complice. Era de două ori adevărat în acest caz, din moment ce religia iudaică era implicată în toată această agitație contra Romei.

127:2.7 (1397.5) Poziția lui Iisus era făcută și mai delicată de faptul că mama sa, unchiul său și chiar și tânărul său frate Iacob, îl îndemnau cu toții să se alăture cauzei naționaliste. Toți iudeii mai buni din Nazaret se înscriaseră, iar tinerii care nu erau alăturați la mișcare erau toți gata să se angajeze de îndată ce Iisus s-ar răzgândi. El nu avea decât un singur sfătuitor înțelept în tot Nazaretul, bătrânul său maestru chazanul, care l-a sfătuit cu privire la replica pe care s-o dea comitetului de cetățeni din Nazaret când aceștia ar veni să-i ceară răspunsul la apelul public care fusese făcut. În cursul tinereții sale, aceasta a fost într-adevăr prima dată când Iisus a recurs cu bună știință la o strategie publică. Până atunci, el contase întotdeauna pe o sinceră expunere a adevărului pentru a lămurii situația, dar acum nu putea să proclame întregul adevăr. El nu putea să dea de înțeles că era mai mult decât un om; el nu putea să destăinuiească ideea sa despre misiunea care îl aștepta când va atinge o maturitate mai deplină. În ciuda acestor restricții, fidelitatea sa religioasă și loialitatea sa națională erau direct provocate. Familia sa era cuprinsă de neliniște, tinerii săi prieteni erau divizați, și tot contingentul iudeu al orașului era în fierbere. Și să mai zici că el era răspunzător de toate acestea! Și cât de departe fusese de orice intenție de a pricinui vreun necaz de orice fel și încă și mai puțin o perturbare de soiul acesta.

127:2.8 (1397.6) Trebuia să se facă ceva. Iisus trebuia să-și facă cunoscută poziția. El a făcut aceasta cu curaj și cu diplomatie spre satisfacția multora, dar nu a tuturor. El s-a ținut de pledoaria sa originală, susținând că prima sa îndatorire era față de familia sa, că o mamă văduvă și opt frați și surori aveau nevoie de ceva mai mult decât de ceea ce se poate în mod simplu cumpăra cu bani - necesarul

pentru viața materială - că ei aveau dreptul la supravegherea și la îndrumarea unui tată, și că în deplină cunoștință de cauză el nu putea să se lepede de obligația pe care un crud accident o făcuse să cadă asupra lui. El a felicitat-o pe mama sa și pe cel mai vârstnic dintre frații săi mai mici pentru a fi dispuși să-l elibereze, dar el a repetat că fidelitatea în memoria tatălui său îi interzicea să-și părăsească familia, oricare ar fi sumele primite pentru viața sa materială. Cu această ocazie, el și a făcut afirmația sa de neuitat că „banii nu pot să iubească”. În cursul acestei cuvântări, Iisus a făcut mai multe aluzii învâluite la „misiunea vieții sale”. El a explicat că, indiferent de faptul că ea ar putea fi sau nu compatibilă cu militarismul, el renunțase la ea precum și la orice altceva din viața sa pentru a-și putea îndeplini cu fidelitate datoria sa față de ai lui. Fiecare om din Nazaret știa că el era un bun tată de familie, și acesta era un lucru atât de apropiat de inima oricărui iudeu de familie bună încât pledoaria sa a găsit un răspuns favorabil în inima multora dintre auditorii lui. Unii dintre cei care nu erau în aceleași înclinații au fost dezarmați de cuvântarea rostită de Iacob în acele momente, deși ea nu a figurat în program. Chiar în ziua aceea, chazanul îl pusese pe Iacob s-o repete și s-o rostească, dar acesta era secretul lor.

127:2.9 (1398.1) Iacob a afirmat că el era sigur că Iisus va ajuta la eliberarea poporului de îndată ce el, Iacob, va fi destul de matur pentru a-și asuma responsabilitatea familiei. Dacă ei ar consimți să îi îngăduie lui Iisus „să rămână cu noi pentru a fi tatăl și educatorul nostru, familia lui Iosif nu va oferi numai un conducător, și în curând veți avea cinci naționaliști loiali, căci nu suntem noi cinci băieți care cresc și vor să iasă de sub tutela fratelui nostru tată pentru a servi

națiunea noastră?” Băiatul a pus astfel într-un mod destul de fericit capăt unei situații foarte încordate și amenințătoare.

127:2.10 (1398.2) Criza era terminată pe moment, dar, în Nazaret, acest incident nu a fost uitat niciodată. Agitația a persistat; Iisus nu a mai beneficiat niciodată de o favoare unanimă. Divergențele de opinie n-au fost niciodată complet aplanate. Complicată și de alte evenimente ulterioare, această situație a fost unul dintre principalele motive pentru care Iisus s-a instalat la câțiva ani mai târziu în Capernaum. De atunci încolo, s-a menținut în Nazaret o sciziune a simțământului față de Fiul Omului.

127:2.11 (1398.3) În anul acela, Iacob și-a primit diplomele și s-a apucat să muncească ziua întreagă acasă, în atelierul de tâmplărie. El devenise un lucrător iscusit în mânăuirea uneltelor și s-a apucat la rândul său să confecționeze juguri și pluguri, în vreme ce Iisus începea să facă mai mult lucrarea de finisare a interioarelor precum și lucrările delicate de prelucrare a lemnului pentru mobilă.

127:2.12 (1398.4) În acel an, Iisus a progresat considerabil în organizarea minții sale. Puțin câte puțin, el împăcase natura sa divină cu natura sa umană. El a realizat toată această organizare intelectuală prin forța propriilor sale decizii și cu singurul ajutor al Veghetorului interior, un monitor asemănător celui care a locuit în mintea tuturor muritorilor normali de pe toate lumile după manifestarea unui Fiu. Până acum nu s-a petrecut nimic supranatural în cariera acestui tânăr, cu excepția vizitei unui mesager trimis de fratele său mai mare Emanuel, care i-a apărut o dată, în timpul nopții, la Ierusalim.

3. Al optsprezecelea an (anul 12)

127:3.1 (1398.5) În cursul acestui an, toată proprietatea familiei, cu excepția casei în care locuiau și a grădinii, a fost lichidată. Ultima lor parcelă a proprietății din Capernaum (afară de o parte dintr-o altă proprietate) a fost vândută; ea era deja ipotecată. Prețul obținut a servit la plățirea impozitelor, la cumpărarea câtorva unelte noi pentru Iacob și la plățirea unei părți din vechea prăvălie familială de furnituri și de reparații de lângă caravanserai. Iisus dorea acum să răscumpere această prăvălie, căci Iacob era destul de mare pentru a lucra în atelierul casei și pentru a o ajuta pe Maria prin casă. Eliberat astfel pe moment de presiunea financiară, Iisus a decis să-l ducă pe Iacob la Paști. Ei au urcat către Ierusalim cu o zi mai devreme, ca să fie singuri, trecând prin Samaria. În timp ce umblau, Iisus i-a povestit lui Iacob despre locurile istorice din drumul lor, așa cum și tatăl său îl învățase pe el, în cursul unei călătorii asemănătoare, cu cinci ani mai înainte.

127:3.2 (1399.1) Traversând Samaria, ei au văzut multe spectacole ciudate. În timpul acestei călătorii, ei au discutat mult despre problemele lor personale, familiale și naționale. Iacob era un tip de băiat foarte religios și, cu toate că nu a fost întru totul de acord cu mama sa în legătură cu puținul pe care el îl cunoștea despre planurile privitoare la opera capitală a vieții lui Iisus, el aștepta cu nerăbdare momentul în care va fi capabil să-și asume responsabilitatea familiei pentru a-i permite astfel lui Iisus să își înceapă misiunea. El aprecia

foarte mult că Iisus îl adusesse la Paște, și ei au discutat despre viitor ceva mai detaliat decât o făcuseră vreodată până atunci.

127:3.3 (1399.2) În timpul traversării Samariei, Iisus a chibzuit mult, îndeosebi în Bethel și la Fântâna lui Iacob, unde s-au oprit ca să bea apă. El a discutat cu fratele lui despre tradițiile lui Avraam, ale lui Isac și ale lui Iacob. El a contribuit mult la pregătirea lui Iacob pentru cele la care avea să fie martor în Ierusalim, căutând astfel să atenueze un șoc asemănător celui pe care el însuși îl încercase cu prilejul primei sale vizite la templu. Dar Iacob nu era la fel de sensibil la unele dintre aceste priveliști. El a criticat maniera superficială și dură în care unii preoți își îndeplineau îndatoririle, dar în ansamblu el, a fost foarte încântat de șederea lui la Ierusalim.

127:3.4 (1399.3) Iisus l-a dus pe Iacob în Bethania pentru masa de Paști. Simon fusese îngropat cu strămoșii săi, și Iisus a prezidat de Paști peste comeseni ca un cap de familie, căci el adusesse de la templu mielul pascal.

127:3.5 (1399.4) După masa de Paști, Maria s-a așezat pentru a vorbi cu Iacob, în vreme ce Marta, Lazăr și Iisus au discutat împreună până noaptea târziu. A doua zi, ei au asistat la slujbele templului, și Iacob a fost și el primit în comunitatea Israelului. În acea dimineață, pe când se opreau pe versantul Olivetului pentru a privi templul, Iacob și-a exprimat admirația în timp ce Iisus contempla Ierusalimul în tăcere. Iacob nu putea înțelege comportamentul fratelui său. În seara aceea, ei s-au reîntors în Bethania, și ar fi făcut cale întoarsă a doua zi, dar Iacob a insistat să se întoarcă ca să viziteze templul, explicând că vrea să îi asculte pe învățători. Deși motivul invocat a fost adevărat, în adâncul inimii sale, Iacob dorea să-l audă pe Iisus participând la

dezbaterei, așa cum o auzise pe mama sa povestindu-i despre aceasta. Așadar, ei s-au dus la templu și au ascultat discuțiile, însă Iisus nu a pus întrebări. Totul îi părea atât de pueril și atât de insignifiant minții de om și de Dumnezeu ce se trezea în el - nu putea decât să aibă milă de ei. Iacob a fost dezamăgit că Iisus nu a zis nimic. La întrebările sale, Iisus a răspuns doar atât: „Nu mi-a venit încă ceasul”.

127:3.6 (1399.5) În ziua următoare, ei au făcut călătoria de întoarcere prin Ierihon și prin valea Iordanului. Pe drum, Iisus a povestit multe lucruri, îndeosebi prima sa călătorie pe acest drum pe când avea treisprezece ani.

127:3.7 (1399.6) La întoarcerea sa în Nazaret, Iisus a început să lucreze în vechiul atelier de reparații care aparținea familiei și a fost foarte fericit să poată întâlni zilnic atât de multe persoane din toate colțurile țării și din ținuturile învecinate. Iisus iubea cu adevărat oamenii - oamenii de rând așa cum sunt. În fiecare lună, el plătea rata de răscumpărare a atelierului și, cu ajutorul lui Iacob, el a continuat să-și întrețină familia.

127:3.8 (1399.7) De mai multe ori pe an, când el nu avea vizitatori pentru lucru, Iisus continua să citească Scripturile de sabat la sinagogă și explica adesea lecția; dar alegea de obicei pasaje în așa fel încât comentariile să fie inutile. El era priceput în ordonarea citirilor astfel încât pasaje se lămureau unul pe altul. De fiecare dată când avea timp, el nu ezita niciodată să-i ducă pe frații și surorile lui în plimbări în natură în după-amiezile de sabat.

127:3.9 (1400.1) În această epocă, chazanul a inaugurat un cerc de discuții filozofice pentru tineri; aceștia se reuniau la domiciliul unor diverși membri și adeseori chiar la chazan acasă. Iisus a devenit un

membru eminent al acestui grup. Pe această cale, el a putut recâștiga un pic din prestigiul local pe care îl pierduse în timpul recentelor controverse naționaliste.

127:3.10 (1400.2) Viața sa socială, deși restrânsă, nu era totalmente neglijată. El avea mulți prieteni foarte buni și admiratori fervenți printre tinerii și tinerele din Nazaret.

127:3.11 (1400.3) În septembrie, Elisabeta și Ioan au venit să facă o vizită familiei din Nazaret. Ioan, după ce și-a pierdut tatăl, avea intenția de a se reîntoarce pe dealurile Iudeii pentru a se ocupa de agricultură și de creșterea oilor, afară de cazul în care Iisus l-ar sfătui să rămână în Nazaret pentru a deveni tâmplar sau să facă vreun alt soi de muncă. Ioan și mama sa nu știau că familia din Nazaret era practic lipsită de bani. Cu cât Maria și Elisabeta vorbeau mai mult despre fiii lor, cu atât erau mai convinse că era bine ca cei doi tineri să muncească împreună și să se vadă mai mult.

127:3.12 (1400.4) Iisus și Ioan au vorbit unul cu celălalt de multe ori și au discutat câteva chestiuni foarte intime și personale. La sfârșitul acestei vizite, ei s-au hotărât amândoi să nu se mai revadă până ce nu se vor putea întâlni în serviciul lor public, după ce „Tatăl ceresc îi va fi chemat” la lucru. Ioan a fost extrem de impresionat de ceea ce a văzut la Nazaret, și a înțeles că el trebuia să se întoarcă la el acasă și să muncească pentru a o întreține pe mama lui. El a fost convins că va participa la misiunea vieții lui Iisus, dar a înțeles că Iisus avea datoria de a se ocupa vreme de mai mulți ani de sprijinirea familiei sale. Așa că el a fost mult mai mulțumit să se întoarcă acasă, să aibă grijă de mica lor fermă și de a răspunde nevoilor mamei sale. Ioan și Iisus nu

s-au mai revăzut niciodată până în ziua în care, pe malul Iordanului, Fiul Omului s-a înfățișat pentru a fi botezat.

127:3.13 (1400.5) În după-amiaza zilei de sâmbătă, 3 decembrie, anul acesta, moartea a lovit, pentru a doua oară, familia din Nazaret. Amos, frățiorul lor, a murit din pricina unei febre foarte mari, după o săptămână de boală. După ce a traversat această perioadă dureroasă avându-l ca unic sprijin pe fiul ei mai mare, Maria a recunoscut pe deplin, în cele din urmă, că Iisus era adevăratul cap al familiei; și el era într-adevăr un conducător de valoare.

127:3.14 (1400.6) Vreme de patru ani, nivelul lor de viață scăzuse constant. De la an la an, ei se simțeau tot mai apăsăți de sărăcie. Către sfârșitul acestui an, ei au înfruntat una din încercările cele mai grele ale luptelor lor înflăcărate. Iacob nu începuse încă să câștige bine, iar cheltuielile unei înmormântări adăugându-se la restul i-au cam descumpănit. Dar Iisus nu s-a mărginit la a spune mamei sale neliniștite și îndurerate: „Mamă Maria, mâhnirea nu ne va ajuta; noi facem tot ce ne stă în putință, iar surâsul de mamă ar putea chiar să ne îndemne să facem și mai bine. Zi după zi noi suntem întăriți pentru aceste sarcini prin nădejdea de a avea înaintea noastră zile mai bune.” Optimismul său ferm și practic era într-adevăr contagios; toți copii trăiau într-o ambianță în care se așteptau lucruri și vremuri mai bune. Și acest curaj plin de speranță a contribuit puternic la dezvoltarea unor caractere nobile și puternice, în pofida sărăciei lor deprimante.

127:3.15 (1400.7) Iisus poseda facultatea de a mobiliza eficient toate puterile mentale, sufletești și corporale pentru sarcina imediată care era de îndeplinit. El putea să-și concentreze mintea sa profund cugetătoare asupra singurei probleme pe care dorea s-o rezolve, iar

această facultate, împreună cu *răbdarea* sa neobosită, îl făcea capabil să suporte cu seninătate încercările unei existențe muritoare dificile - să trăiască ca și cum l-ar „vedea pe Cel care este invizibil”.

4. Al nouăsprezecelea an (anul 13)

127:4.1 (1401.1) Din această epocă, Iisus și Maria s-au înțeles mult mai bine. Ea îl considera mai puțin ca pe un fiu; el devenise pentru ea mai mult un tată pentru copiii ei. Viața de zi cu zi a familiei era plină de dificultăți practice și imediate. Ei nu vorbeau tot atât de frecvent despre opera vieții sale, căci, cu timpul, toate gândurile lor au fost mutual consacrate întreținerii și educării familiei lor de patru băieți și trei fete.

127:4.2 (1401.2) Încă de pe la începutul acestui an, Iisus o convinsese pe deplin pe mama sa să accepte metodele lui de instruire pentru copii - porunca pozitivă de a face bine în locul vechii metode iudaice care interzicea să faci ceva rău. La el acasă și în timpul carierei sale de propovăduire publică a învățaturii sale, Iisus s-a servit invariabil de forma *pozitivă* de îndemnare. Întotdeauna și pretutindeni el zicea: „Faceți lucrul acesta - voi ar trebui să faceți lucrul acela.” El nu a folosit niciodată modul negativ de învățământ derivat din străvechile tabuuri. El se abținea de la a pune accent pe rău prin a-l interzice, în vreme ce proslăvea binele prin poruncirea facerii lui. În acest cămin, momentul rugăciunii sale era ocazia de a discuta despre tot ceea ce avea legătură cu bunăstarea familiei.

127:4.3 (1401.3) Iisus a început să-i disciplineze cu înțelepciune pe frații și surorile lui la o vârstă atât de fragedă încât el nu a fost niciodată nevoie să le dea multe pedepse pentru a asigura ascultarea lor promptă și sinceră. Singura excepție era Iuda față de care, în diferite împrejurări, Iisus a găsit ca fiind necesar să-i aplice unele sancțiuni pentru încălcările regulilor casei. În trei ocazii în care s-a socotit oportun ca Iuda să fie pedepsit pentru a fi violat în deplină cunoștință de cauză regulile de conduită ale familiei, ba chiar a și mărturisit asta, pedeapsa sa a fost fixată printr-o decizie unanimă a copiilor mai vârstnici, și aprobată de Iuda însuși înainte de a-i fi aplicată.

127:4.4 (1401.4) În timp ce Iisus era foarte metodic și sistematic în tot ceea ce făcea, exista, de asemenea, în toate deciziile sale administrative, o odihnitoare suplețe de interpretare și o adaptare individuală care îi impresiona pe toți copiii prin spiritul de justiție care îl însuflețea pe fratele lor tată. El nu îi pedepsea niciodată în mod arbitrar pe frații și surorile lui. Imparțialitatea sa constantă și considerația sa personală l-au făcut pe Iisus foarte îndrăgit de toată familia sa.

127:4.5 (1401.5) Iacob și Simon au crescut, încercând să-l imite pe Iisus în potolirea, prin persuasiune și non-rezistență, a camarazilor lor belicoși și adesea nervoși. Ei au reușit aceasta destul de bine, dar, pe câtă vreme Iosif și Iuda acceptau asemenea învățături acasă, ei se grăbeau să se apere atunci când erau atacați de camarazii lor; îndeosebi Iuda viola spiritul acestor învățături. Dar non-rezistența nu era o *regulă* a familiei. Violarea învățăturilor personale nu comporta nici o sancțiune.

127:4.6 (1401.6) În general, toți copii, și mai ales fetele, îl consultau pe Iisus cu privire la necazurile lor de copii și se încredeau în el ca într-un tată plin de afecțiune.

127:4.7 (1401.7) Crescând, Iacob a devenit un tânăr foarte cumpătat și avea o fire echilibrată, dar nu avea tot atâtea tendințe spirituale cât Iisus. El era un student mult mai bun decât Iosif. Acesta, deși era un muncitor conștiincios, era și mai puțin înclinat spre spiritualitate; Iosif era un om harnic, dar nu atingea nivelul intelectual al celorlalți copii. Simon era bine intenționat, dar prea visător. El și-a întemeiat viața încetul cu încetul și lucrul acesta a pricinuit multe griji lui Iisus și Mariei, dar el a fost întotdeauna un băiat bun și bine intenționat. Iuda era un ațâțător și cauza discordie. El avea ideile cele mai elevate dar avea o fire instabilă. Era tot atât de hotărât și de dinamic ca și mama sa, dar aceasta avea un simț al măsurii și o discreție care îi lipseau mult lui Iuda.

127:4.8 (1402.1) Miriam era o fată bine echilibrată și ponderată, și aprecia foarte mult lucrurile nobile și spirituale. Marta gândea și acționa lent, dar ea era un copil foarte capabil și demn de încredere. Micuța Rut era raza de soare a căminului; deși vorbea cu ușurință, ea avea o inimă cât se poate de sinceră. Ea de-a dreptul îl adora pe marele ei frate și tată, dar ai ei nu o răsfățau. Ea era un copil frumos dar nu tot atât de încântător ca Miriam, care era frumusețea familiei, dacă nu a orașului.

127:4.9 (1402.2) Cu timpul, Iisus s-a străduit mult să modifice și să facă mai puțin rigide învățăturile și practicile de familie referitoare la respectarea sabatului și a multor altor rituri ale religiei. Maria își

dădea asentimentul din toată inima față de toate aceste schimbări.

Iisus devenise pe atunci șeful de necontestat al casei.

127:4.10 (1402.3) În anul acela, Iuda a început să se ducă la școală, iar Iisus a fost obligat să-și vândă harpa pentru a plăti aceste cheltuieli. Așa a dispărut ultima dintre plăcerile sale recreative. Lui îi plăcea foarte mult să cânte la harpă când avea creierul obosit și trupul ostenit, dar s-a consolat cu gândul că cel puțin harpa nu fusese luată de colecții de impozite.

5. Rebeca fiica lui Ezra

127:5.1 (1402.4) Cu toate că Iisus a fost sărac, situația sa socială în Nazaret nu era în nici un fel compromisă. El se situa în primele rânduri ale tinerilor ai orașului și era foarte mult stimat de majoritatea tinerelor. Din moment ce Iisus era un atât de minunat exemplu de vigoare fizică și intelectuală masculină, și considerând reputația sa de călăuză spirituală, nu era ceva ciudat că Rebeca, fiica mai mare a lui Ezra, un bogat negustor și negociator din Nazaret, s-a pomenit devenind încetul cu încetul îndrăgostită de acest fiu al lui Iosif. Ea și-a mărturisit atașamentul ei pentru Iisus mai întâi lui Miriam, sora lui, iar Miriam la rândul ei a discutat aceasta cu mama ei. Maria a fost foarte tulburată. Era ea pe punctul de a-și pierde fiul, devenit în prezent capul indispensabil al familiei? Oare nu se va termina niciodată cu dificultățile? Ce s-ar putea întâmpla pe urmă? Și apoi s-a apucat să mediteze asupra efectului pe care l-ar avea căsnicia asupra carierei viitoare a lui Iisus. Câteodată, nu prea des, ea își amintea că

Iisus era „un copil al făgăduinței”. După ce au discutat despre această chestiune, Miriam și Maria s-au decis să facă un efort pentru a pune capăt acestui lucru înainte ca Iisus să afle ceva, ducându-se de-a dreptul la Rebeca pentru a-i explica toată istoria și pentru a o informa cinstit despre credința lor că Iisus era un fiu al destinului și că el avea să devină o mare lider religios, poate chiar Mesia.

127:5.2 (1402.5) Rebeca a ascultat cu atenție; ea a fost fascinată de poveste și s-a hotărât mai mult ca oricând să-și încerce soarta cu un asemenea om ales de ea și să împărtășească cariera lui de conducător. Ea pleda (în sinea ei) că un asemenea om avea tot atât de multă nevoie și de o soție fidelă și capabilă. Ea a interpretat eforturile Mariei de a o face să-și schimbe hotărârea ca pe o reacție naturală a temerii sale de a pierde capul și singurul sprijin al familiei sale; dar, știind că tatăl său aproba atracția ei pentru fiul tâmplarului, ea socotea pe drept cuvânt că el ar fi fericit să dea familiei un venit suficient pentru a compensa bine pierderea salariului lui Iisus. Când tatăl său a acceptat acest plan, Rebeca a mai avut și alte întrevederi cu Maria și Miriam. Nereușind să obțină sprijinul lor, ea s-a încumetat să meargă direct la Iisus. Ea a făcut aceasta cu ajutorul tatălui ei, care l-a invitat pe Iisus la ei pentru a șaptesprezecea aniversare a Rebecăi.

127:5.3 (1403.1) Iisus a ascultat cu atenție și cu simpatie toată această poveste, mai întâi de la tatăl Rebecăi, apoi de la Rebeca însăși. El a răspuns cu blândețe că nici o sumă de bani nu puteau înlocui obligația sa personală de a crește familia tatălui său, de a „împlini cea mai sacră dintre îndatoririle omenești - fidelitatea față de propria carne și față de propriul sânge”. Tatăl Rebecăi a fost profund emoționat de cuvintele de devotament familial ale lui Iisus și s-a retras din discuție.

Unica sa remarcă față de soția sa, Maria, a fost aceasta: „Nu îl putem avea ca fiu; este prea nobil pentru noi.”

127:5.4 (1403.2) Atunci a început întrevederea memorabilă cu Rebeca. Până atunci, Iisus făcuse prea puțină distincție în relațiile sale cu băieții și fetele, cu bărbații tineri și cu femeile tinere. Mintea sa era în întregime prea mult ocupată cu problemele presante ale treburilor practice pământești și prea intrigată de luarea în considerare a eventualei sale cariere cu privire la „treburile Tatălui său” pentru a fi considerat vreodată în mod serios consumarea dragostei personale în căsătoria omenească. Dar, în prezent, el se găsea în fața unei alte probleme pe fiecare muritor trebuie s-o înfrunte și s-o rezolve. Într-adevăr el a „fost pus la încercare în toate felurile așa cum sunteți și voi înșivă”.

127:5.5 (1403.3) După ce a ascultat cu atenție, el a mulțumit sincer Rebecăi pentru admirația ce i-a exprimat-o și a adăugat: „Aceasta mă va încuraja și mă va mângâia în toate zilele vieții mele.” El a explicat că nu era liber să aibă, cu o femeie, alte relații decât aceea de simplă considerație fraternă și de pură prietenie. El a precizat că prima și cea mai importantă îndatorire a sa era de a crește familia tatălui său, că el nu putea lua în considerare căsătoria înainte ca aceea să fie îndeplinită; și apoi a adăugat: „Dacă eu sunt un fiu al destinului, eu nu trebuie să îmi asum obligații de-o viață înainte ca destinul meu să se fi manifestat.”

127:5.6 (1403.4) Rebeca a avut inima zdrobită. Ea a refuzat să fie consolată și a stăruit pe lângă tatăl ei ca să părăsească Nazaretul până ce acesta a consimțit până la urmă să se instaleze la Sepphoris. În cursul anilor următori, Rebeca a răspuns întotdeauna, numeroșilor

oameni care o cereau în căsătorie, că ea trăia cu un singur scop - ca să aștepte ora când acela care era pentru ea cel mai mare om care trăise vreodată își va începe cariera sa de maestru care propovăduiește adevărul viu. Ea l-a urmat cu devotament prin anii frământați ai serviciului său public. Ea a fost prezentă (nezărită de Iisus) în ziua când el a intrat călare triumfal în Ierusalim, și ea a stat în picioare „printre celelalte femei” de lângă Maria, în acea tragică și fatală după-amiază în care Fiul Omului a fost atârnat pe cruce. Pentru ea precum și pentru nenumăratele lumi de sus, el era „singurul cu desăvârșire demn de a fi iubit și cel mai mare dintre zece mii”.

6. Al douăzecilea an al său (anul 14)

127:6.1 (1403.5) Povestea dragostei Rebecăi pentru Iisus s-a răspândit în Nazaret și mai târziu în Capernaum, așa că, deși în cursul anilor care au urmat, multe femei l-au iubit pe Iisus, după cum și bărbații îl iubeau, el nu a mai trebuit niciodată să refuze oferta personală de devotament a vreunei alte femei de bine. Începând din acest moment, afecțiunea umană pentru Iisus a fost mai mult de natura unei considerații respectuoase și adoratoare. Bărbații și femeile îl iubeau cu devoțiune pentru ceea ce era el, fără nici cea mai mică urmă de satisfacție egoistă și fără dorință de posesiune afectivă. Dar, vreme de mulți ani, de fiecare dată când se povestea istoria personalității omenești a lui Iisus, se menționa devoțiunea Rebecăi.

127:6.2 (1404.1) Miriam, care cunoștea bine pasiunea Rebecăi și știa cum renunțase fratele ei chiar și la dragostea unei frumoase fete (fără

a realiza rolul pe care îl juca în această decizie cariera lui predestinată), a ajuns să-l idealizeze pe Iisus și să-l iubească cu o emoționantă și profundă afecțiune ca pe un frate și ca pe un tată.

127:6.3 (1404.2) Cu toate că abia de-și puteau permite, Iisus avea o stranie dorință de a merge la Ierusalim cu ocazia Paștelui. Cunoscând recenta sa experiență cu Rebeca, mama sa l-a îndemnat cu înțelepciune să facă călătoria. Fără a fi cu totul conștient de asta, Iisus dorea mai ales să aibă un prilej de a vorbi cu Lazăr și de a se întâlni cu Marta și Maria. Pe lângă propria sa familie, el îi prefera și pe aceștia trei.

127:6.4 (1404.3) Făcând această călătorie la Ierusalim, el a mers prin Meguido, Antipatris și Lydda, parcurgând, în parte, drumul urmat atunci când el fusese adus înapoi în Nazaret, la întoarcerea sa din Egipt. I-a luat patru zile ca să se ducă la Paști și să reflecteze mult la evenimentele trecute care avuseseră loc în Meguido și în împrejurimi, câmpul de bătălie internațional al Palestinei.

127:6.5 (1404.4) Iisus a traversat Ierusalimul; nu s-a oprit decât pentru a privi templul și mulțimea de vizitatori. El avea o stranie și crescândă aversiune pentru acest templu construit de Irod și de preoțimea sa aleasă din rațiuni politice. Mai presus de toate, el dorea să-i vadă pe Lazăr, pe Marta și pe Maria. Lazăr avea aceeași vârstă cu a lui Iisus și era în prezent cap de familie; în momentul acestei vizite, mama lui Lazăr fusese și ea înmormântată. Marta era cu puțin mai mult de un an mai în vârstă decât Iisus, în vreme ce Maria era cu doi ani mai tânără. Iisus era idealul pe care toți trei îl idolatrizau.

127:6.6 (1404.5) În cursul acestei vizite, a avut loc una dintre manifestațiile periodice de revoltă ale lui Iisus contra tradiției -

exprimarea unui resentiment contra practicilor ceremoniale pe care Iisus le considera ca dând o falsă idee despre Tatăl său ceresc. Neștiind că Iisus avea să vină, Lazăr plănuiise să celebreze Paștele cu prietenii într-un sat vecin, mai jos pe drumul Ierihonului. Iisus propunea să se celebreze sărbătoarea acolo unde erau, în casa lui Lazăr. „Însă” a zis Lazăr, „noi nu avem mielul pascal”. Și atunci a început Iisus o disertație prelungită și convingătoare pentru a arăta că Tatăl ceresc nu se interesa cu adevărat de aceste ritualuri copilărești și lipsite de sens. După o rugăciune ferventă și solemnă, ei s-au ridicat și Iisus le-a spus: „Lăsați-i pe oamenii poporului meu cu mințile puerile și întunecate să-l servească pe Dumnezeu lor așa cum le-a poruncit Moise; este mai bine pentru ei să facă așa, dar noi, care am văzut lumina vieții, încetăm să ne mai apropiem de Tatăl nostru prin întunericul morții. Să fim liberi în cunoașterea adevărului iubirii eterne a Tatălui nostru.”

127:6.7 (1404.6) În seara aceea, în amurg, toți patru s-au așezat și au participat la prima sărbătoare a Paștelui care fusese vreodată celebrată fără mielul pascal de către iudeii pioși. Pâinea fără plămădă și vinul fuseseră pregătite pentru acest Paște, iar Iisus le-a servit tovarășilor săi aceste feluri de mâncare simbolice pe care le numea „pâinea vieții” și „apa vie”. Ei au mâncat conformându-se cu solemnitate învățăturilor care tocmai fuseseră date. Iisus a căpătat obiceiul de a practica acest rit sacramental cu ocazia fiecăreia dintre vizitele sale ulterioare în Bethania. Cândva revenit acasă la el, el i-a povestit toate acestea mamei sale, mai întâi ea a fost șocată, dar puțin câte puțin a ajuns să împărtășească punctul lui de vedere; totuși, ea a fost foarte ușurată atunci când Iisus a asigurat-o că nu avea intenția de a

introduce în familia lor această nouă concepție asupra Paștelor. Acasă, cu copii, el a continuat, an de an, să mănânce Paștele „după legea lui Moise”.

127:6.8 (1404.7) În timpul acestui, an Maria a avut cu Iisus o lungă convorbire despre căsătorie. Ea l-a întrebat fără ocolișuri dacă el s-ar căsători în cazul în care ar fi eliberat de responsabilitățile familiale. Iisus i-a explicat că, de vreme ce îndatorirea imediată îi interzicea căsătoria, el se gândise prea puțin la lucrul acesta. El s-a exprimat ca și cum s-ar îndoii că ar trebui să intre vreodată în instituția căsătoriei; el a zis că toate aceste lucruri trebuiau să aștepte „ceasul meu”, momentul în care „lucrarea Tatălui meu va trebui să înceapă”. După ce decisese deja în sine să nu trebuie să devină tată de copii carnali, el s-a preocupat foarte puțin de chestiunea căsătoriei umane.

127:6.9 (1405.1) În anul acela, el a început în chip nou sarcina de a împlini mai bine natura sa muritoare și natura sa divină într-o simplă și eficientă *individualitate umană*. Statutul său moral și înțelegerea sa spirituală au continuat să crească.

127:6.10 (1405.2) Deși proprietatea lor din Nazaret (cu excepția casei lor) au fost lichidate, ei au primit, în anul acela, un mic ajutor financiar din vânzarea unei participări într-o proprietate din Capernaum. Acesta era ultimul dintre toate bunurile imobiliare ale lui Iosif. Această afacere a fost încheiată cu un constructor de bărci numit Zebedeu.

127:6.11 (1405.3) Iosif a fost primit, în anul acela, la examenele școlii sinagogii și s-a pregătit să lucreze la măsuța de tâmplărie din atelierul de acasă. Deși moștenirea tatălui lor fost epuizată, existau șanse ca ei

să biruie cu succes sărăcia întrucât trei dintre ei se aflau acum regulat la lucru.

127:6.12 (1405.4) Iisus devine rapid un bărbat, însă nu doar unul tânăr, ci un adevărat adult. El a învățat bine să-și poarte responsabilitățile. El știa să persevereze, în ciuda decepțiilor. El își păstra curajul atunci când planurile sale erau zădărnicate, iar proiectele sale temporar dejucate. El a învățat să fie echitabil și just chiar și în fața nedreptății. El era pe cale de a învăța să-și ajusteze idealurile sale de viață spirituală la cerințele practice ale existenței pământești. El învăța cum să facă planuri pentru atingerea unui țel idealist superior și îndepărtat, în timp ce trudea din greu în scopul de a satisface necesitățile mai apropiate și mai imediate. El dobândea treptat arta de a-și adapta aspirațiile cerințelor banale ale vieții ființelor umane. El aproape că a stăpânit tehnica de a utiliza energia impulsului spiritual pentru a face să funcționeze mecanismul realizărilor materiale. El învață încetul cu încetul cum să trăiască viața cerească, continuându-și totodată existența sa terestră. Din ce în ce mai mult, el depindea de îndrumarea ultimă a Tatălui său ceresc, asumându-și totodată rolul patern de a-i călăuzi și de a-i orienta pe copiii familiei sale pământene. El a devenit iscusit în arta de a smulge victoria chiar și din ghearele înfrângerii. El a învățat cum să transforme dificultățile timpului în triumfuri ale eternității.

127:6.13 (1405.5) Și astfel, odată cu trecerea anilor, acest tânăr din Nazaret continuă să facă experiența vieții așa cum este ea trăită în carnea muritoare pe lumile timpului și ale spațiului. El a trăit pe Urantia o viață completă, reprezentativă și bine împlinită. El a părăsit

această lume cu o experiență matură a încercărilor prin care trec creaturile sale în timpul asprilor și scurtilor ani ai primei lor vieți, viața în trup. Și toată această experiență umană este proprietatea eternă a Suveranului Universului. El este fratele nostru înțelegător, amicul nostru compătimitor, suveranul nostru experimentat și tatăl nostru milostiv.

127:6.14 (1405.6) Copil fiind, el a acumulat un vast ansamblu de cunoștințe. Ca tânăr el a triat, a clasificat și a corelat aceste informații. Acum, ca bărbat al țărâmului, el începe să organizeze aceste achiziții mentale pregătitoare pentru folosirea lor în învățătura sa viitoare, în slujba sa și în serviciul său pentru semenii săi muritori pe această planetă și pe toate celelalte sfere locuite în tot universul Nebadonului.

127:6.15 (1405.7) Venit pe lume ca orice nou-născut al țărâmului, el și-a trăit viața de copil și a traversat etapele succesive ale tinereții și adolescenței. El se găsește acum în pragul deplinei sale maturități, bogat în experiența vieții omenești, desăvârșit în înțelegerea naturii omenești și plin de compasiune pentru slăbiciunea acestei naturi omenești. El este pe cale de a deveni expert în arta divină de a-l revela pe Tatăl său Paradisiac creaturilor muritoare de toate vârstele și de pe toate nivelele de evoluție.

127:6.16 (1406.1) De acum înainte, în calitate de om pe deplin maturizat, în calitate de adult al țărâmului, el se pregătește să își continue misiunea supremă de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor și de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 127](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 129](#) >>

Capitolul 128

Viața de tânăr a lui Iisus

128:0.1 (1407.1) CÂND IISUS din Nazaret a intrat în primii ani din viața sa de adult, el trăise și continua să trăiască o viață umană normală și obișnuită pe pământ. Iisus a venit pe această lume întocmai ca și ceilalți copii, el n-a contribuit cu nimic la selectarea părinților săi. Alesese într-adevăr Urantia ca planetă pentru a efectua a șaptea și cea din urmă manifestare a sa, întruparea sa sub înfățișarea cărnii muritoare, însă, dincolo de asta, el a venit pe lume într-un mod natural, crescând ca un copil al țărâmului și luptând contra vicisitudinilor mediului său înconjurător după cum o fac ceilalți muritori de pe această lume și de pe lumile similare.

128:0.2 (1407.2) Să fiți întotdeauna atenți la dublul scop al efuziunii lui Mihail pe Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. Stăpânirea experienței de trăire a vieții complete a unei creaturi umane în carnea muritoare pentru desăvârșirea suveranității lui în Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. Revelarea Tatălui Universal locuitorilor muritori ai lumilor de timp și de spațiu, și conducerea mai eficientă a acestor aceiași muritori la o mai bună înțelegere a Tatălui Universal.

128:0.5 (1407.5) Toate celelalte binefaceri față de creaturi, precum și avantajele universale ale efuziunii sale muritoare, erau accidentale și secundare în raport cu aceste scopuri majore.

1. Al douăzeci și unulea an (anul 15)

128:1.1 (1407.6) Atingând vârsta de adult, Iisus s-a apucat cu seriozitate și cu deplină conștiinciozitate să desăvârșească prin experiență cunoașterea sa asupra vieții formelor celor mai umile ale creaturilor sale inteligente, dobândind prin aceasta definitiv și pe deplin dreptul de a guverna fără rezervă universul pe care el însuși îl crease. El a abordat această sarcină formidabilă având deplină cunoștință de dubla sa natură, dar el combinase deja cu eficiență aceste două naturi într-una singură - Iisus din Nazaret.

128:1.2 (1407.7) Ioșua ben Iosif știa foarte bine că el era un om, un muritor născut dintr-o femeie. Aceasta reiese din alegerea primei sale denumiri, *Fiul Omului*. El împărtășea cu adevărat natura noastră de carne și sânge. Și chiar și acum când prezidează cu o autoritate suverană peste destinele unui univers, el poartă încă, printre numeroasele sale titluri bine câștigate, pe acela de Fiu al Omului. Este

literalmente adevărat că Verbul creator - Fiul Creator - al Tatălui Universal a fost „făcut carne și a locuit pe Urantia ca un om al tărâmului”. El muncea, obosea, se odihnea și dormea. El simțea foamea și își satisfăcea pofta cu alimente; îi era sete, și își potolea setea cu apă. El experimenta toată gama de sentimente și de emoții omenești; el a fost „încercat în toate lucrurile așa cum sunteți și voi înșivă; el a suferit și a murit”.

128:1.3 (1407.8) El a dobândit cunoaștere și experiență și le-a combinat tot așa cum o fac și alți muritori ai tărâmului. Până după botezul său, el nu s-a folosit de nici o putere supranaturală. El nu s-a folosit nici o altă facultate decât cele cu care era înzestrat ca fiu al lui Iosif și al Mariei.

128:1.4 (1408.1) Cât despre atributele existenței sale preumane, el s-a lipsit de ele. Anterior începerii serviciului său public, el și-a impus, în întregime la voia sa, să cunoască oamenii și lucrurile prin mijloace umane. El era un adevărat om printre oameni.

128:1.5 (1408.2) Este veșnic și glorios adevărat că: „Noi avem un mare conducător care poate fi atins de sentimentul slăbiciunilor noastre. Noi avem un Suveran care a fost, în toate privințele, încercat și ispitit așa cum suntem noi, fără a păcătui totuși.” De vreme ce el însuși a suferit, după ce a fost încercat și ispitit, el este eminamente în stare să-i înțeleagă și să-i ajute pe cei rătăciți și îndurerați.

128:1.6 (1408.3) Tâmplarul din Nazaret înțelegea acum pe deplin lucrarea care îl aștepta, dar a ales să-și lase viața sa omenească să-și urmeze cursul firesc. Într-unele dintre aceste chestiuni, el este într-adevăr un exemplu pentru creaturile omenești, după cum amintesc și

Scripturile: „Să aveți în voi mintea care era în Cristos Iisus care, fiind de natura lui Dumnezeu, nu găsea ciudat faptul de a fi egal cu Dumnezeu. Cu toate acestea, el își dădea puțină importanță, și îmbrăcând forma unei creaturi, el s-a născut sub înfățișarea oamenilor. După ce a fost astfel modelat ca om, el s-a smerit și devenit ascultător până la moarte, chiar până la moartea de pe cruce.”

128:1.7 (1408.4) El și-a trăit viața de muritor întocmai cum și-o pot trăi și membrii familiei umane pe a lor, „el care, în zilele încarnării sale, a adresat atât de frecvent rugăciunile și rugile sale, cu puternice simțăminte și cu lacrimi, celui care este capabil să salveze de tot răul; și rugăciunile lui au fost eficiente, deoarece el avea credință”. De aceea a fost de datoria lui ca în toate privințele să fie făcut asemănător fraților săi, astfel încât să devină pentru ei un suveran îndurător și înțeleghător.

128:1.8 (1408.5) El nu s-a îndoit niciodată de natura sa umană; ea era evidentă și prezentă mereu în conștiința sa. Dar în ce privește natura sa divină, el avea întotdeauna loc pentru îndoială și ipoteze; cel puțin asta rămâne adevărat până la evenimentul survenit la botezarea sa. Autoconștientizarea divinității sale a fost o lentă revelație și, din punct de vedere uman, o revelație evolutivă naturală. Această revelație și această autoconștientizare a divinității sale au început în Ierusalim, pe când Iisus nu împlinise încă treisprezece ani, cu primul eveniment supranatural al existenței sale umane. Experiența realizării acestei autoconștientizări a naturii sale divine s-a desăvârșit în epoca celei de-a doua experiențe supranaturale a lui din timpul încarnării sale, episodul care a însoțit botezarea sa de către Ioan în Iordan,

eveniment care a marcat începutul carierei sale publice de servire și propovăduire a învățaturii.

128:1.9 (1408.6) Între cele două vizitări celeste, una în cel de-al treisprezecelea an al său și cealaltă la botezul său, nu s-a petrecut nimic supranatural sau suprauman în viața acestui Fiu Creator întrupat. În pofida acestora, copilul din Betleem, băiatul, tânărul și bărbatul din Nazaret era în realitate Creatorul întrupat al unui univers; dar nici o singură dată, în cursul vieții sale omenești de dinainte de ziua în care l-a botezat Ioan, el nu s-a folosit câtuși de puțin de această putere și nici nu a urmat indicațiile personalităților celeste, afară de cele ale îngerului său păzitor. Noi, care depunem astfel mărturie, știm despre ce vorbim.

128:1.10 (1408.7) Totuși, pe durata tuturor acestor ani ai vieții sale întrupate, el era cu adevărat divin. El era efectiv un Fiu Creator al Tatălui din Paradis. O dată ce a îmbrățișat cariera sa publică, după ce și-a desăvârșit din punct de vedere tehnic experiența pur muritoare care îi permitea să-și dobândească suveranitatea, el nu a ezitat să admită public că era Fiul lui Dumnezeu. El a declarat fără șovăială: „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.” În anii care au urmat, el nu a protestat atunci când a fost numit Domnul Gloriei, Suveranul unui Univers, Domnul Dumnezeu al Întregii creații, Sfântul Israelului, Domn a toate și al tuturor, Domnul nostru și Dumnezeul nostru, Dumnezeu cu noi, Cel care are un nume mai presus de toate numele și peste toate lumile, Omnipotența unui univers, Mintea Universală a acestei creații, Unicul în care sunt ascunse toate comorile de înțelepciune și de cunoaștere, plenitudinea celui care umple toate lucrurile, eternul Verb al Dumnezeului etern,

Cel care era înaintea tuturor lucrurilor și în care subzistă toate lucrurile, Creatorul cerurilor și al pământului, Susținătorul unui univers, Judecătorul întregului pământ, Dăruitorul de viață veșnică, Adevăratul Păstor, Eliberatorul lumilor și Cel care ne conduce la mântuirea noastră.

128:1.11 (1409.1) El nu a făcut nici o obiecție în legătură cu aceste titluri atunci când ele i-au fost aplicate după ce a ieșit din viața sa pur umană pentru a intra în anii de mai târziu în care avea conștiința serviciului divinității în omenire, pentru omenire și în raport cu omenirea, în această lume și pentru toate celelalte lumi. Iisus nu a protestat decât contra unei singure numiri: când, odată, a fost denumit Emanuel, el a răspuns în mod firesc: „Eu nu sunt Emanuel, el este fratele meu mai mare.”

128:1.12 (1409.2) Întotdeauna, și chiar după ce orizonturile vieții sale pământești au fost lărgite, Iisus a rămas supus cu umilință voii Tatălui care este în ceruri.

128:1.13 (1409.3) După botezarea sa, el nu s-a sinchisit să le îngăduie celor ce credeau sincer în el și celor care îl urmau cu recunoștință să îl venereze. Chiar și atunci când lupta împotriva sărăciei și muncea cu mâinile sale pentru a se îngriji de nevoile vitale ale familiei sale, el devenea din ce în ce mai conștient de a fi un Fiu al lui Dumnezeu; știa că el era creatorul cerurilor și chiar al acestui pământ pe care își ducea acum existența sa umană. Legiunile de ființe celeste din tot marele univers care îl observa știau deopotrivă că acest om din Nazaret era Suveranul lor preaiubit și tatăl lor Creatorul. O intensă expectativă a cuprins universul Nebadonului în toți acești ani; toate privirile celeste se concentrau continuu asupra Urantieii - asupra Palestinei.

128:1.14 (1409.4) În anul acela, Iisus s-a dus la Ierusalim cu Iosif pentru a celebra Paștele. După ce l-a dus deja pe Iacob la templu pentru consacrare, el socotea de datoria sa să-l ducă acolo și pe Iosif. Iisus nu a arătat niciodată vreo părtinire în relațiile sale cu familia. El a mers cu Iosif în Ierusalim pe ruta obișnuită a văii Iordanului, dar a revenit la Nazaret pe drumul care traversa Amatus la est de Iordan. Coborând pe Iordan, Iisus i-a povestit lui Iosif istoria iudeilor; în timpul călătoriei de întoarcere el i-a vorbit despre aventurile triburilor legendare ale lui Ruben, Gad și Gilead care, urmând tradiția, locuiau în aceste regiuni din estul fluviului.

128:1.15 (1409.5) Iosif i-a pus lui Iisus o mulțime de întrebări insinuante privitoare la misiunea sa, dar, la cele mai multe dintre ele, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Timpul meu n-a venit încă.” În cursul acestor discuții intime, Iisus a lăsat totuși să-i scape multe cuvinte de care Iosif și-a amintit în timpul evenimentelor tulburătoare din anii următori. Însoțit de Iosif, Iisus a petrecut Paștele cu cei trei prieteni ai săi din Bethania, potrivit obiceiului său, când se afla în Ierusalim, de a asista la aceste sărbători comemorative.

2. Al douăzeci și doilea an (anul 16)

128:2.1 (1409.6) Acesta a fost unul dintre anii în timpul cărora frații și surorile lui Iisus s-au confruntat cu încercări și necazuri proprii problemelor și readaptărilor adolescenței. Iisus avea acum frați și surori de vârstă cuprinsă între șapte și optsprezece ani, și căuta să-i ajute să se adapteze la noile deșteptări ale vieții lor intelectuale și

emoționale. El a trebuit astfel să atace problemele adolescenței pe măsură ce se iveau în viața tinerilor lui frați și surori.

128:2.2 (1410.1) În anul acela, Simon și-a luat diploma de la școală și a început să lucreze cu pietrarul Iacob, vechiul tovarăș de joacă și fidelul apărător al lui Iisus. Ca urmare a mai multor întruniri de familie, s-a constatat ca nefiind un lucru înțelept ca toți băieții să devină tâmplari. Se gândeau că, dacă ar adopta meserii diferite, ei ar fi atunci în măsură să accepte contracte pentru construirea de edificii în întregime. Mai mult, ei trecuseră prin perioade de lipsă de ocupație de când trei dintre ei aveau zile de lucru pline ca tâmplari.

128:2.3 (1410.2) În timpul acestui an, Iisus a continuat să execute lucrări de finisare a caselor și de prelucrare a lemnului de abanos pentru mobilă, dar el a petrecut cea mai mare parte a timpului său în atelierul de reparații al caravanseraiului. Iisus și Iacob au început să facă cu schimbul în serviciul de la atelier. La sfârșitul anului, când munca de tâmplărie nu avea mare căutare în Nazaret, Iisus a lăsat în grija lui Iacob atelierul de reparații și lui Iosif masa de tâmplar de acasă, în vreme ce el însuși mergea la Sepphoris să lucreze la un fierar. El a prelucrat metale vreme de șase luni și a dobândit la nicovală o îndemânare considerabilă.

128:2.4 (1410.3) Înainte de a se angaja din nou la Sepphoris, Iisus a ținut una din întrunirile sale de familie periodice și l-a instalat cu solemnităte pe Iacob, care tocmai împlinise optsprezece ani, ca înlocuitor al capului de familie. El a făgăduit fratelui său un sprijin călduros și o cooperare deplină; el a cerut din partea fiecărui membru al familiei promisiunea formală de a asculta de Iacob. Începând din ziua aceea, Iacob și-a asumat întreaga responsabilitate financiară față

de familie, Iisus aducând fratelui său contribuția sa săptămânală. Iisus nu a mai luat niciodată hăturile din mâinile lui Iacob. În vreme ce lucra la Sepphoris, el ar fi putut, în caz de nevoie, să se reîntoarcă în fiecare seară acasă, dar a rămas cu bună știință departe, invocând vremea și alte motive, dar adevăratul său motiv era acela de a-i obișnui pe Iacob și pe Iosif să poarte răspunderea căminului. El începuse lentul proces de detașare a familiei sale de el. Iisus revenea în Nazaret la fiecare sabat, și câteodată și în timpul săptămânii atunci când o cerea situația, pentru a observa funcționarea noului plan, pentru a da sfaturi și pentru a aduce sugestii utile.

128:2.5 (1410.4) Faptul de a trăi mai tot timpul la Sepphoris vreme de șase luni i-a oferit lui Iisus o nouă ocazie de a cunoaște mai bine punctul de vedere al gentililor asupra vieții. El a muncit cu ei, a trăit cu ei și, în toate felurile posibile, a studiat îndeaproape și cu toată silința obiceiurile lor de viață și mentalitatea lor.

128:2.6 (1410.5) Nivelul moral al acestui oraș unde locuia Irod Antipa era atât de inferior, chiar și celui din Nazaret, răscruce a caravanelor, că după șase luni de ședere în Sepphoris, Iisus nu a ezitat în a găsi un pretext ca să se întoarcă la Nazaret. Grupul pentru care lucra avea să se angajeze în lucrări publice atât în Sepphoris, cât și în noul oraș al Tiberiadei, iar Iisus nu prea era dispus să își asume nici un fel de angajament sub supravegherea lui Irod Antipa. Alte motive militau încă, în opinia lui Iisus, în favoare reîntoarcerii sale la Nazaret. Când a revenit la atelierul de reparații, el nu a preluat personal conducerea treburilor de familie. El a lucrat la atelier în asociație cu Iacob și, în cea mai mare măsură posibilă, i-a îngăduit să continue să

supravegheze căminul. Iacob a putut astfel să continue liniștit gestionarea afacerilor familiale și administrarea bugetului casei.

128:2.7 (1410.6) Prin astfel de planuri înțelepte și chibzuite și-a pregătit Iisus retragerea sa ulterioară din orice participare activă la treburile de familie. Când Iacob a avut doi ani de experiențe ca șef de familie - și cu doi ani înainte ca el (Iacob) să se căsătorească - Iosif a fost însărcinat cu gerarea fondurilor din casă, și cu conducerea generală a căminului care i-a fost încredințat.

3. Al douăzeci și treilea an (anul 17)

128:3.1 (1411.1) În anul acela, strâmtoarea financiară a familiei a fost ușor slăbită, datorită faptului că acum patru din ei erau la lucru. Miriam câștiga bine din vânzarea laptelui și a untului; Marta devenise o iscusită țesătoare. Mai mult de o treime din prețul de cumpărare al atelierului de reparații fusese plătită. Situația era de așa natură că Iisus s-a oprit din lucru vreme de trei săptămâni cu scopul de a-l duce pe Simon la Ierusalim de Paști și, de la moartea tatălui său încoace, aceasta a fost cea mai lungă perioadă pe care a petrecut-o departe de truda zilnică.

128:3.2 (1411.2) Ei s-au dus la Ierusalim prin Decapolis și au traversat Pella, Gerasa, Philadelphia, Hesbon și Ierihon. Ei au revenit la Nazaret pe ruta de coastă; au trecut prin Lydda, Ioppa, Cesareea, înconjurând muntele Carmel și mergând de acolo în Nazaret prin Ptolemaida. Această călătorie i-a permis lui Iisus să cunoască destul de bine Palestina din nordul ținutului Ierusalimului.

128:3.3 (1411.3) În Philadelphia, Iisus și Simon au făcut cunoștință cu un negustor din Damasc care s-a simțit atât de legat de cei doi frați din Nazaret încât a stăruit ca ei să se oprească la el, la sediul antreprizei sale din Ierusalim. În timp ce Simon participa la slujba templului, Iisus a petrecut mult timp stând de vorbă cu acest om de afaceri internaționale bine crescut și mult umblat. Negustorul posedă peste patru mii de cămile de caravane; el avea interese în toată lumea romană, iar acum era în drum spre Roma. El i-a propus lui Iisus să vină în Damasc pentru a intra în afacerea sa de importuri din Orient, dar Iisus i-a explicat că nu se simțea în drept să se îndepărteze atât de mult de familia sa pentru moment. Pe drumul de întoarcere, el s-a gândit mult la aceste orașe îndepărtate și la țările și mai îndepărtate din Extremul Occident și din Extremul Orient, țări despre care îi auzise vorbind de atâtea ori pe călătorii și pe conducătorii caravanelor.

128:3.4 (1411.4) Simon s-a bucurat mult de vizita sa la Ierusalim. El a fost cum se cuvine admis în comunitatea Israelului cu ocazia consacrării pascale a noilor fii ai poruncii. În vreme ce Simon asista la ceremoniile Paștelui, Iisus s-a amestecat cu mulțimea de vizitatori și s-a angajat în multe discuții personale și interesante cu numeroși gentili prozeliți.

128:3.5 (1411.5) Poate că cel mai remarcabil dintre aceste contacte a fost cel cu un tânăr grec pe nume Ștefan. Acest tânăr venea în Ierusalim pentru prima oară și l-a întâlnit din întâmplare pe Iisus în după-amiaza zilei de joi din săptămâna Paștelui. În timp ce amândoi se plimbau vizitând palatul Asmoneii, Iisus a început întâmplător o conversație care a avut ca efect trezirea interesului lor unul față de

celălalt și care a dus la patru ore de discuții despre modul de a trăi și despre adevăratul Dumnezeu și venerarea acestuia. Ștefan a fost peste măsură de impresionat de ceea ce i-a zis Iisus și nu a uitat niciodată cuvintele sale.

128:3.6 (1411.6) Și acesta a fost același Ștefan care a devenit mai târziu un credincios în învățăturile lui Iisus și a cărui îndrăzneală, pe când predica această evanghelie de început, a avut ca rezultat uciderea lui cu pietre de către iudeii furioși. O parte din extraordinara cutezanță a lui Ștefan în proclamarea opiniei sale cu privire la noua evanghelie era rezultatul direct al primei sale întrevederi cu Iisus. Dar Ștefan n-a avut niciodată nici cea mai mică bănuială că galileanul cu care vorbise, cu vreo cincisprezece ani mai înainte, era exact același om pe care, mai târziu, el l-a proclamat Salvatorul lumii și pentru care trebuia atât de curând să moară, devenind astfel primul martir al noii credințe creștine care tocmai se năștea. Când Ștefan și-a dat viața ca preț al atacului său contra templului iudaic și contra practicilor tradiționale, un anume Saul, cetățean din Tarsa, se afla acolo. Când Saul a văzut cum grecul putea să moară pentru credința sa, aceasta a trezit în inima sa sentimente care l-au determinat în cele din urmă să îmbrățișeze cauza pentru care a murit Ștefan. Mai târziu Saul a devenit dinamicul și neîmblânzitul Paul, filozoful, dacă nu singurul întemeietor, al religiei creștine.

128:3.7 (1412.1) Duminica de după săptămâna Paștelui, Simon și Iisus au pornit pe drumul de întoarcere spre Nazaret. Simon n-a uitat niciodată ceea ce l-a învățat Iisus în cursul acestei călătorii. El îl iubise întotdeauna pe Iisus, dar acum simțea că începea să-l cunoască pe fratele său tată. Ei au avut multe convorbiri deschise în timp ce

traversau țara și își întindeau masa pe marginea drumului. Ei au ajuns acasă joi la amiază, și Simon a ținut familia trează până târziu în seara aceea povestindu-și experiențele.

128:3.8 (1412.2) Maria a fost tare supărată atunci când Simon i-a spus că Iisus își petrecuse cea mai mare parte a timpului său din Ierusalim „în conversațiile cu străinii, mai ales cu cei din țările îndepărtate”. Familia lui Iisus nu a putut înțelege niciodată marele interes pe care el îl purta în oamenilor, nevoia lui de a sta de vorbă cu ei, de a cunoaște modul lor de viață și de a afla ceea ce gândeau.

128:3.9 (1412.3) Familia din Nazaret era din ce în ce mai absorbită de problemele ei imediate și omenesti. Nu se făcea frecvent aluzie la viitoarea misiune a lui Iisus, și el însuși vorbea foarte rar de viitorul său. Mama sa rareori își amintea că el era un copil al făgăduinței. Ea abandona încetul cu încetul ideea că Iisus trebuia să îndeplinească pe pământ o misiune divină. Dar credința sa era uneori reînsuflețită, atunci când își amintea de vizita lui Gabriel înainte de nașterea copilului.

4. Episodul Damascului

128:4.1 (1412.4) Iisus și-a petrecut ultimele patru luni ale acestui an în Damasc, ca oaspete al negustorului pe care îl întâlnise, pentru prima dată, în Philadelphia când se ducea în Ierusalim. Un delegat al acestui negustor îl căutase și îl găsisese pe Iisus pe când trecea prin Nazaret, și îl însoțise până la Damasc. Acest negustor în vinele căruia curgea sânge de iudeu, s-a oferit să consacre o sumă enormă de bani pentru

întemeierea unei școli de filozofie religioasă în Damasc. El plănuia să creeze un centru de studii care va depăși Alexandria. El i-a propus lui Iisus să înceapă numaidecât un lung tur prin centrele pedagogice mondiale pentru a se pregăti să ia conducerea acestui nou proiect. Aceasta a fost una dintre cele mai mari încercări la care Iisus a trebuit să le facă față în cursul carierei sale pur omenești.

128:4.2 (1412.5) Curând, negustorul a adus în fața lui Iisus un grup de doisprezece negustori și bancheri care acceptau să finanțeze această școală recent proiectată. Iisus a manifestat un profund interes pentru școala propusă și i-a ajutat să facă planurile ei de organizare, dar a exprimat întotdeauna teama ca nu cumva celelalte obligații anterioare ale lui (pe care le-a trecut sub tăcere) să nu-i permită să accepte conducerea unei întreprinderi atât de ambițioase. Acela care ar fi vrut să fie binefăcătorul său a insistat și l-a angajat avantajos pe Iisus, la el acasă, să facă niște traduceri, în timp ce el, soția lui, fiii și fiicele lui încercau să-l facă pe Iisus să accepte onoarea care i se oferea. Dar el nu a vrut să-și dea consimțământul. El știa foarte bine că misiunea sa pe pământ nu trebuia să fie susținută de instituții de învățământ; el știa că nu trebuia să se oblige câtuși de puțin să fie îndrumat de către „consiliile oamenilor”, oricât ar fi ele de bine intenționate.

128:4.3 (1412.6) El, care a fost respins de liderii religioși din Ierusalim, chiar și după ce și-a demonstrat autoritatea, a fost recunoscut și salutat ca un maestru învățător de către oamenii de afaceri și de către bancherii din Damasc, și toate acestea în vreme ce el era un tâmplar nazareean obscur și necunoscut.

128:4.4 (1412.7) El nu a vorbit niciodată de această ofertă familiei sale, iar sfârșitul anului îl găsește înapoi în Nazaret, văzându-și de

îndatoririle sale zilnice întocmai, ca și cum nu ar fi fost niciodată tentat de propunerile măgulitoare ale prietenilor lui din Damasc. Aceștia, la rândul lor, nu au făcut niciodată legătura între cetățeanul din Capernaum care a răsturnat cu susul în jos toată societatea iudaică, și acel tâmplar din Nazaret care îndrăznise să refuze onoarea pe care bogățiile lor adunate laolaltă ar fi putut să i-o procure.

128:4.5 (1413.1) Iisus a izbutit cu multă pricepere și în mod intenționat să izoleze diversele episoade din viața sa, astfel încât în ochii lumii, ele să nu fie asociate și luate drept faptele unuia și aceluiași individ. În cursul anilor care au urmat, el a auzit de mai multe ori povestindu-se istoria ciudatului galileean care a refuzat oferta de a întemeia în Damasc o școală care să rivalizeze cu Alexandria.

128:4.6 (1413.2) Unul din țelurile pe care Iisus le avea în vedere atunci când căuta să izoleze anumite particularități ale experienței sale pământești era de a evita născocirea istoriei unei vieți atât de variate și de spectaculoase încât generațiile viitoare să fie determinate să-l venereze pe învățător în loc să se supună adevărului pe care acesta îl trăise și îl propovăduise. Iisus nu dorea să abată atenția de la învățătura lui prin biografia vieții sale omenești. Foarte devreme, el a recunoscut că discipolii săi ar fi tentați să întemeieze o religie *pe seama sa*, care ar risca să concureze cu evanghelia împărăției pe care el avea intenția să o proclame lumii. În consecință, el a căutat în mod persistent să suprimă în decursul carierei sale pline de evenimente tot ceea ce, după părerea sa, era susceptibil de a întări tendința umană naturală de a exalta învățătorul în loc de a proclama învățăturile sale.

128:4.7 (1413.3) Paragraph 128:5.7 is missing.

128:4.8 (1413.4) La sfârșitul acestui an, căminul din Nazaret mergea destul de bine. Copiii creșteau și Maria se obișnuia cu absența lui Iisus de acasă. El continua să-și trimită salariul la Iacob pentru a sprijini familia și nu păstra din el decât o mică parte pentru cheltuielile sale personale imediate.

128:4.9 (1413.5) Pe măsură ce se scurgeau anii, devenea tot mai dificil de înțeles că acest om era un Fiu al lui Dumnezeu pe pământ. El semăna întru totul cu un locuitor de rând al țărâmului, doar un alt om printre oameni. Și s-a poruncit anume de către Tatăl din ceruri ca manifestarea să se deruleze chiar în felul acesta.

5. Al douăzeci și patrulea an (anul 18)

128:5.1 (1413.6) Acesta a fost primul an în care Iisus a fost relativ eliberat de responsabilitățile lui familiale. Iacob a reușit foarte bine să administreze casa, ajutat de sfaturile și de banii lui Iisus.

128:5.2 (1413.7) În săptămâna de după Paște a acestui an, un tânăr a venit din Alexandria în Nazaret pentru a organiza, în cursul anului, o întâlnire între Iisus și un grup de iudei din Alexandria într-un loc de pe coasta Palestinei. Mijlocul lui iunie a fost ales ca dată a acestei întrevederi, iar Iisus s-a dus în Cezareea pentru a se întâlni cu cinci iudei eminenți ai Alexandriei, care l-au rugat să se stabilească în orașul lor ca învățător religios. Pentru a-l face să accepte, ei i-au oferit, pentru început, postul de asistent al chazanului în principala lor sinagogă.

128:5.3 (1414.1) Purtătorul de cuvânt al acestui comitet i-a explicat lui Iisus că Alexandria era destinată să devină centrul principal al culturii iudaice pentru întreaga lume și că tendința elenistă a treburilor iudaice depășise realmente școala de gândire babiloniană. Ei i-au amintit lui Iisus de vuietul prevestitor de rău al rebeliunii din Ierusalim și din toată Palestina, și l-au asigurat că orice ridicare a iudeilor palestinieni ar echivala cu o sinucidere națională, că mâna de fier a Romei ar zdrobi rebeliunea în trei luni, că Ierusalimul ar fi distrus, iar templul demolat, că nu ar mai rămâne piatră peste piatră din ele.

128:5.4 (1414.2) Iisus a ascultat tot ceea ce aveau de zis și le-a mulțumit pentru încrederea lor, și, refuzând oferta lor de a merge în Alexandria, le-a zis în fond următorul lucru: „Ceasul meu nu a venit încă.” Ei au fost nedumeriți de aparenta sa indiferență la onoarea pe care se gândiseră să i-o confere. Înainte de a-și lua rămas bun de la Iisus, ei i-au oferit o pungă de bani ca semn al stimei prietenilor lui din Alexandria și ca o compensație pentru timpul și cheltuielile venirii sale în Cesareea pentru a sta de vorbă cu ei. Dar el a refuzat și banii spunându-le: „Casa lui Iosif nu a primit niciodată de pomană și noi nu putem mânca pâinea altuia atâta timp cât eu am brațe puternice, iar frații mei pot să muncească.”

128:5.5 (1414.3) Prietenii săi din Egipt au înălțat pânzele, îndreptându-se spre casă. Câțiva ani mai târziu, când ei au auzit zvonindu-se despre constructorul de corăbii din Capernaum, care crease o asemenea zguduire în Palestina, puțini dintre ei au bănuit că el era pruncul din Betleem devenit adult și același galileean cu comportament ciudat care refuzase cu atâta dezinvoltură invitația lor de a deveni un mare maestru în Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Iisus s-a reîntors în Nazaret. Ultimele șase luni din anul acesta au fost cele mai sărace în evenimente din toată cariera sa. El s-a bucurat de acest răgaz temporar de la programul obișnuit al problemelor de rezolvat și al dificultăților de biruit. El s-a împărtășit mult cu Tatăl său care este în ceruri și a făcut progrese imense în stăpânirea mentalului său uman.

128:5.7 (1414.5) Dar treburile oamenilor din lumile timpului și ale spațiului nu se desfășoară multă vreme fără incidente. În decembrie, Iacob a avut o convorbire între patru ochi cu Iisus, explicând că el era foarte îndrăgostit de Esta, o tânără femeie din Nazaret, și că amândoi doreau să se căsătorească curând dacă lucrul acesta s-ar putea aranja. El a atras atenția asupra faptului că Iosif va face în curând optsprezece ani și că ar fi o bună experiență pentru el aceea de a avea prilejul să slujească ca înlocuitor al capului de familie. Iisus a consimțit ca Iacob să se căsătorească cu doi ani mai târziu, cu condiția ca între timp să-l instruiască cum se cuvine pe Iosif ca acesta să-și asume conducerea căminului.

128:5.8 (1414.6) Apoi evenimentele s-au precipitat - căsătoria era în aer. Succesul lui Iacob în obținerea asentimentului lui Iisus la căsătoria sa a încurajat-o pe Miriam să-l abordeze pe fratele ei tată cu planurile ei. Iacob, tânărul zidar care se făcuse cândva campionul lui Iisus și care era acum asociat de afaceri cu Iacob și cu Iosif, căutase de multă vreme să obțină mâna lui Miriam. După ce și-a expus planurile, Iisus a cerut ca Iacob să vină să-l vadă și să-i ceară oficial mâna lui Miriam. El le-a făgăduit binecuvântarea sa la călătoria lor de îndată ce Miriam va socoti că Marta ar fi capabilă să-și asume îndatoririle de soră mai mare.

128:5.9 (1414.7) Când Iisus era acasă, el continua să predea cursul de seară la școală de trei ori pe săptămână, citea Scripturile în sinagogă în ziua de sabbat, se vedea cu mama sa, îi învăța pe copii și, în general, se purta ca un demn și respectat cetățean al Nazaretului din comunitatea Israelului.

6. Al douăzeci și cincilea an (anul 19)

128:6.1 (1415.1) Acest an a început cu toată familia din Nazaret sănătoasă și a văzut sfârșitul școlarității regulate a tuturor copiilor, cu excepția anumitor munci pe care Marta trebuia să le facă în locul lui Rut.

128:6.2 (1415.2) Iisus era unul dintre speciemenle umane cele mai robuste și mai rafinate care apăruseră vreodată pe pământ de la epoca lui Adam încoace. Dezvoltarea sa fizică era superbă, mintea sa era activă, ascuțită, pătrunzătoare - comparată cu mentalitatea medie a contemporanilor săi, ea atinsese proporții uriașe - iar spiritul său era într-adevăr omenește divin.

128:6.3 (1415.3) Starea financiară a familiei era cea mai bună pe care au avut-o de la lichidarea proprietăților lui Iosif. Fuseseră făcute ultimele plăți pentru atelierul de reparații al caravanseraiului; ei nu mai aveau nici o datorie și, pentru prima dată după ani de zile, ei aveau niște bani înaintea lor. În aceste condiții, și întrucât îi dusesese și pe ceilalți frați ai lui la Ierusalim pentru a sărbători primul lor Paște,

Iisus a decis să-l însoțească pe Iuda (care tocmai își terminase studiile la școala sinagogii) pentru prima sa vizită la templu.

128:6.4 (1415.4) Ei s-au dus în Ierusalim prin valea Iordanului și au revenit pe același drum, deoarece Iisus se temea de unele necazuri dacă și-ar duce fratele prin Samaria. În Nazaret, Iuda intrase deja de mai multe ori în niște încurcături din pricina firii sale pripite și a puternicelor sale sentimente patriotice.

128:6.5 (1415.5) Ei au sosit în Ierusalim la timpul convenit și erau pe cale de a face prima lor vizită la templu, a cărei simplă vedere l-a stârnit și l-a pasionat pe Iuda până în străfundurile sufletului, moment în care s-a întâmplat ca ei să-l întâlnească pe Lazăr din Bethania. În vreme ce Iisus stătea de vorbă cu Lazăr și căutau să aranjeze o celebrare împreună a Paștelui, Iuda a provocat un incident foarte serios pentru ei toți. În apropierea lor se afla un gardian roman care a făcut unele remarci nepotrivite la adresa unei tinere iudee care tocmai trecea pe acolo. Iuda a izbucnit copleșit de o indignare aprigă și nu i-a trebuit mult până să-și exprime, direct și la auzul soldatului, resentimentul său pentru o asemenea necuviință. Or, legionarii romani erau foarte sensibili la tot ceea ce friza lipsa de respect la iudei. Gardianul l-a pus deci imediat sub stare de arest pe Iuda. Aceasta era prea mult pentru tânărul patriot și, înainte ca Iisus să-l prevină cu o privire de avertisment, el s-a ușurat printr-o volubilă enunțare a sentimentelor sale antiromane înăbușite, ceea ce n-a făcut decât ca totul să meargă din rău în mai rău. Iuda, cu Iisus alături de el, a fost de îndată condus la închisoarea militară.

128:6.6 (1415.6) Iisus a încercat să obțină fie un interogatoriu imediat pentru Iuda, fie eliberarea sa la timp pentru a putea sărbători Paștele

în seara aceea, dar a eșuat în încercările sale. Întrucât a doua zi era o zi de „sfântă adunare” în Ierusalim, nici chiar romanii nu prea îndrăzneau să asculte niște acuzații contra unui iudeu. În consecință, Iuda a rămas închis până în dimineața celei de-a doua zile a arestării sale și Iisus a rămas la închisoare cu el. Ei nu au fost prezenți în templu la ceremonia prin care se primeau fiii legii în deplina cetățenie a Israelului. Iuda nu a trecut prin această ceremonie decât după câțiva ani, cu prilejul șederii sale următoare la Ierusalim în timpul unui Paște și în legătură cu lucrarea sa de propagandă în numele zeloților, organizația patriotică căreia îi aparținea și în care era foarte activ.

128:6.7 (1415.7) În dimineața care a urmat cea de-a doua zi a lor din închisoare, Iisus s-a înfățișat înaintea magistratului militar în numele lui Iuda. Oferind scuze pentru tinerețea fratelui său și dând niște lămuriri suplimentare, dar judicioase, referindu-se la natura provocatoare a incidentului care motivase arestarea fratelui său, Iisus a prezentat chestiunea în așa fel încât magistratul a exprimat opinia că tânărul iudeu putea să aibă o scuză valabilă pentru izbucnirea sa violentă. După ce l-a avertizat pe Iuda să nu mai îndrăznească să se facă vinovat de o asemenea temeritate, magistratul i-a zis lui Iisus dându-le drumul: „Ai face bine să-ți ții ochii pe băiat, căci ar putea să atragă multe necazuri peste voi toți.” Și judecătorul roman grăia adevărul. Iuda i-a pricinuit multe necazuri lui Iisus, iar necazurile erau întotdeauna de aceeași natură - ciocniri cu autoritățile civile din cauza izbucnirilor lui patriotice nehibzuite și imprudente.

128:6.8 (1416.1) Iisus și Iuda s-au înapoiat în Bethania pentru a înnopta acolo, explicând de ce lipsiseră de la întâlnirea lor pentru a lua cina de Paști și au pornit către Nazaret în ziua următoare. Iisus nu a vorbit

familiei despre arestarea tânărului lor frate în Ierusalim, însă, la trei săptămâni după întoarcerea lor, el a avut o lungă discuție cu Iuda cu privire la acest incident. După această convorbire cu Iisus, Iuda a istorisit el însuși această poveste familiei. El nu a uitat niciodată răbdarea și îngăduința pe care fratele său tată le manifestase în tot timpul acestei grele încercări.

128:6.9 (1416.2) Acesta a fost ultimul Paște la care Iisus s-a dus cu un membru al propriei sale familii. Tot mai mult, Fiul Omului urma să slăbească legăturile strânse care îl uneau cu cei din carnea și din sângele lui.

128:6.10 (1416.3) În anul acela, perioadele sale de profundă meditație au fost adeseori întrerupte de Rut cu tovarășii ei de joacă. Iisus era întotdeauna gata să-și lase pentru mai târziu reflecțiile sale asupra viitoarei sale lucrări pentru lume și univers ca să împărtășească bucuria copilărească și veselia tinerească ale acestora, care nu oboseau niciodată să-l tot asculte povestind aventurile diferitelor sale călătorii la Ierusalim. Lor le plăceau și multe dintre povestirile sale despre animale și natură.

128:6.11 (1416.4) Copiii erau întotdeauna bineveniți în atelierul de reparații. Iisus pune nisip, butuci de lemn și pietre lângă atelierul său, iar bandele de puștani veneau acolo în fuga mare ca să se amuze. Când erau obosiți de joaca lor, cei cu mai mult curaj veneau să arunce o privire în atelier și, dacă meșterul nu era prea ocupat, ei îndrăzneau să intre și să spună: „Unchiule Ioșua, haide și istorisește-ne o poveste lungă.” Atunci ei îl trăgeau de mâini afară până ce se așeza pe piatra sa preferată de lângă colțul atelierului, împreună cu copiii așezați pe pământ în semicerc în jurul său. Cât de mult se veseleau cu unchiul

Ioșua acești tinerei! Ei învățau să râdă, și încă din toată inima. Unul sau doi dintre cei mai mici aveau obiceiul să se cațere pe genunchii lui Iisus și să șadă acolo, privind cu minunare expresia trăsăturilor sale în vreme ce își spunea poveștile.

128:6.12 (1416.5) Le era greu prietenilor săi să înțeleagă orizontul larg al activităților sale intelectuale și modul în care putea atât de brusc și atât de complet să treacă de la profundele discuții despre politică, filozofie și religie la voia bună și la voioșia acestor copii de la cinci la zece ani. Pe măsură ce frații și surorile lui creșteau, el avea mai multă tihnă și, înainte de venirea pe lume a celei de-a treia generații, el acorda o mare atenție acestor copilași. Dar el n-a trăit destulă vreme pe pământ pentru a se bucura prea mult de nepoții săi.

7. Al douăzeci și șaselea an (anul 20)

128:7.1 (1416.6) La începutul acestui an, Iisus din Nazaret a devenit profund conștient de posedarea unei puteri latente de mare amploare. El era deopotrivă întru totul convins că această putere nu trebuia să fie folosită de personalitatea sa în calitate de Fiu al Omului, cel puțin nu înainte să fi venit timpul său.

128:7.2 (1417.1) În această vreme, el reflecta mult asupra relațiilor sale cu Tatăl care este în ceruri, dar vorbea puțin despre acestea.

Concluzia tuturor reflecțiilor a fost exprimată o dată în rugăciunea sa de pe munte când a zis: „Independent de ceea ce sunt și de puterea pe care pot sau nu s-o exercit, eu am fost întotdeauna și voi fi întotdeauna supus voii Tatălui meu din Paradis.” Și totuși în vreme ce

acest om umbla prin Nazaret, către locul său de muncă și înapoi, era literalmente adevărat - în ceea ce privea vastul univers - că „în el erau ascunse toate comorile de înțelepciune și de cunoaștere.”

128:7.3 (1417.2) În tot anul treburile familiei au mers strună, dar nu și pentru Iuda. Vreme de ani de zile Iacob a avut necazuri cu cel mai tânăr frate al său care nu era înclinat să se apuce de lucru și pe care nu se putea conta în participarea la cheltuielile casei. Deși trăia acasă, el nu era conștiincios în a-și câștiga partea sa de salariu pentru bugetul familial.

128:7.4 (1417.3) Iisus era un om al păcii și, din timp în timp, era foarte stingherit de isprăvile belicoase și de numeroasele izbucniri patriotice ale lui Iuda. Iacob și Iosif erau de părere să-l dea afară din casă, dar Iisus nu a vrut să consimtă. Când răbdarea lor fusese greu pusă la încercare, Iisus s-a mărginit la a-i sfătui: „Fiți răbdători, fiți înțelepți în sfaturile voastre și elocvenți în viața voastră, pentru ca fratele vostru mai mic să poată mai întâi să cunoască calea mai bună și apoi să fie constrâns să vă urmeze pe ea.” Sfatul înțelept și afectuos al lui Iisus a evitat o ruptură familială; ei au rămas laolaltă. Iuda însă nu s-a cumințit decât după căsătoria sa.

128:7.5 (1417.4) Maria vorbea rar de viitoarea misiune a lui Iisus. De fiecare dată când se făcea aluzie la acest subiect, Iisus răspundea doar atât: „Ceasul meu încă nu a venit.” Iisus aproape că îndeplinise sarcina dificilă de a-și servi familia pentru ca aceasta să nu mai depindă de prezența imediată a personalității sale. El se pregătea rapid pentru ziua în care va putea în mod logic să părăsească casa din Nazaret și să înceapă preludiul mai activ al veritabilului său ajutor pe lângă oameni.

128:7.6 (1417.5) Nu pierdeți niciodată din vedere faptul că prima misiune esențială a lui Iisus în a șaptea sa manifestare era de a dobândi experiența de creatură, conducându-l la suveranitatea peste Nebadon. Acumulând însăși această experiență, el făcea, pe Urantia și în tot universul local, revelația supremă a Tatălui din Paradis. Pe lângă aceste obiective, el a încercat să descâlcească problemele complicate ale Urantiei după cum erau ele legate de rebeliunea lui Lucifer.

128:7.7 (1417.6) În anul acela, Iisus a avut mai mult răgaz decât în mod obișnuit; el a acordat foarte mult din timpul său ca să-l învețe pe Iacob să administreze atelierul de reparații și pe Iosif să conducă treburile casei. Maria presimțea că el se pregătea să-i părăsească. Să-i părăsească ca să se ducă încotro? Pentru a face ce? Ea aproape că abandonase ideea că Iisus era Mesia. Ea nu putea să-l înțeleagă, pur și simplu nu putea să sondeze misterul fiului ei mai mare.

128:7.8 (1417.7) Iisus a petrecut, în anul acesta, o mare parte din timpul său, individual, cu diverși membri ai familiei sale. El îi lua în lungi și frecvente plimbări pe dealuri și pe la țară. Înainte de seceriș el l-a dus pe Iuda în sudul Nazaretului la unchiul său fermier, dar Iuda nu a rămas acolo multă vreme după recoltă. El a fugit, iar Simon l-a regăsit mai târziu pe marginea lacului cu pescarii. Când Simon l-a adus acasă, Iisus a făcut un tur de orizont cu flăcăul fugar și, întrucât el voia să fie pescar, el a mers cu el la Magdala și l-a încredințat unei rude, pescar de meserie. Iuda a muncit destul de bine și în mod regulat alături de el de atunci și până la căsătoria sa și a continuat meseria de pescar și după căsătoria sa.

128:7.9 (1418.1) În sfârșit venise ziua când frații lui Iisus își aleseseră cariera și se așezaseră. Totul era aranjat pentru plecarea lui Iisus de acasă.

128:7.10 (1418.2) În noiembrie au avut loc două căsătorii odată. Iacob s-a căsătorit cu Esta și Miriam cu Iacob. Aceasta a fost cu adevărat un prilej de bucurie. Maria însăși era încă o dată fericită, afară de unele momente când își dădea seama că Iisus se pregătea să plece. Ea suferea apăsată de povara unei mari incertitudini. Măcar de ar vrea Iisus să stea și să discute totul sincer cu ea ca pe vremea când era doar un băiețandru! Dar el era în permanență necomunicativ și păstra o profundă tăcere asupra viitorului.

128:7.11 (1418.3) Iacob și Esta, soția sa, s-au instalat într-o căsuță bine amenajată în partea de vest a orașului, cadou din partea tatălui fetei. Iacob a continuat să sprijine căminul mamei sale, dar contribuția sa financiară a fost redusă la jumătate din pricina căsătoriei sale. Iosif a fost oficial instalat de Iisus ca șef de familie; Iuda își trimetea acum cu fidelitate contribuția sa lunară acasă. Căsătoria lui Iacob și cea a lui Miriam au avut asupra lui Iuda o influență foarte benefică; când a plecat din nou în zonele de pescuit, a doua zi după cele două căsătorii, el l-a asigurat pe Iosif că putea să se bizuiască pe el „că-mi voi face toată datoria și chiar mai mult dacă va fi nevoie.” Și el s-a ținut de promisiune.

128:7.12 (1418.4) Miriam locuia în casa lui Iacob, învecinată cu cea a Mariei, căci Iacob tatăl fusese îngropat alături de strămoșii săi. În casă, Marta a luat locul lui Miriam, și noua organizare a mers bine încă de dinainte de sfârșitul anului.

128:7.13 (1418.5) În ziua de după aceste două căsătorii, Iisus a avut o întrevedere foarte importantă cu Iacob. El i-a povestit în taină că se pregătea să părăsească căminul. El i-a dăruit lui Iacob deplina proprietate a atelierului de reparații. El a abdicat în mod oficial și solemn de la poziția sa de cap de familie în favoarea lui Iosif, și l-a stabilit, în maniera cea mai emoționantă, pe fratele său Iacob ca „șef și ocrotitor al casei tatălui meu”. El a redactat un acord secret cu Iacob, pe care l-au semnat amândoi și în care se stipula că în schimb pentru atelierul de reparații, Iacob își va asuma de atunci înainte întreaga responsabilitate financiară a familiei și îl dezlega astfel pe Iisus de orice obligație ulterioară în aceste chestiuni. După ce a semnat contractul și a aranjat bugetul în așa fel încât familia să poată realmente face față cheltuielilor fără nici o contribuție a lui Iisus, acesta din urmă i-a zis lui Iacob: „Fiule, eu voi continua să-ți trimit câte ceva în fiecare lună până ce îmi va veni ceasul, dar tu să folosești ceea ce-ți voi trimite după cum o va cere situația. Cheltuiască fondurile mele pentru nevoile sau pentru plăcerile familiei așa cum vei socoti că-i mai bine. Întrebuințează-le în caz de boală sau pentru a întâmpina incidentele neprevăzute care s-ar putea ivi vreunui membru al familiei.”

128:7.14 (1418.6) În felul acesta s-a pregătit Iisus să abordeze a doua fază a vieții sale de adult în care, detașat de ai săi, el nu a început încă să se ocupe în mod public de treburile Tatălui său.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 128](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 130](#) >>

Capitolul 129

Urmarea vieții de adult a lui Iisus

129:0.1 (1419.1) IISUS se retrăsese complet și definitiv din activitatea de administrare a treburilor casnice ale familiei din Nazaret și de la îndrumarea imediată a membrilor ei. El a stăruit, până la botezarea sa, să contribuie la finanțele familiale și să se intereseze personal de bunăstarea spirituală a fiecăruia dintre frații și surorile lui. El era întotdeauna pregătit să facă tot ceea ce era omenește posibil pentru mângâierea și fericirea mamei sale devenite văduvă.

129:0.2 (1419.2) Fiul Omului făcuse acum toate pregătirile pentru a se desprinde definitiv de căminul din Nazaret, și aceasta nu îi era un lucru prea ușor. Iisus îi iubea în mod firesc pe cei preajma sa; își

iubea familia, și această afecțiune naturală fusese imens sporită de extraordinarul său devotament față de ea. Cu cât ne dăruim mai mult semenilor noștri, cu atât ajungem să-i iubim mai mult; și, din moment ce Iisus se dăruise atât de complet celor din familia sa, el îi iubea cu o mare și caldă afecțiune.

129:0.3 (1419.3) Toată familia presimțise încetul cu încetul că Iisus se pregătea să o părăsească. Tristețea despărțirii anticipate nu era alinată decât de această manieră treptată de a-i pregăti pentru anunțarea intenției sale de a pleca. Vreme de peste patru ani ei și-au dat seama că el plănuia această despărțire finală.

1. Al douăzeci și șaptelea an (anul 21)

129:1.1 (1419.4) În luna lui ianuarie a anului 21, într-o dimineață ploioasă de duminică, Iisus și-a luat discret rămas bun de la familia sa, explicând doar că mergea în Tiberiada și, de acolo, să viziteze alte orașe de pe lângă Marea Galileii. Și așa i-a părăsit el, fără a mai fi vreodată un membru regulat al acestui cămin.

129:1.2 (1419.5) El a petrecut o săptămână în Tiberiada, noul oraș care trebuia curând să succedă Sepphorisului drept capitală a Galileii. Găsind puține lucruri care să-l poată interesa, el a trecut succesiv prin Magdala și Betsaida pentru a ajunge în Capernaum, unde s-a oprit pentru a-i face o vizită lui Zebedeu, prietenul tatălui său. Fiii lui Zebedeu erau pescari; el însuși era constructor de bărci. Iisus din Nazaret era tot atât de mult un expert în crearea de modele, cât și în construirea lor; el era meșter în lucrul lemnului, iar Zebedeu își

pusesese în gând să facă cele mai bune bărci; el și-a expus proiectele lui Iisus și l-a invitat pe tâmplarul vizitator să i se alăture lui în această întreprindere. Iisus a consimțit cu dragă inimă.

129:1.3 (1419.6) Iisus nu a lucrat cu Zebedeu decât puțin mai mult de un an, dar în timpul acela el a creat un nou tip de barcă și a pus bazele unor metode cu totul noi pentru construirea ei. Printr-o tehnică superioară și prin niște procedee mult îmbunătățite de uscare prin etuvă a scândurilor, Iisus și Zebedeu au început să construiască bărci de un tip mult superior, ambarcațiuni care ofereau mult mai multă securitate decât tipurile mai vechi la navigația cu pânze pe lac. Vreme de mai mulți ani, Zebedeu a avut de lucru la producția acestor bărci de tip nou mai mult decât putea să execute mica sa antrepriză. În mai puțin de cinci ani, practic toate bărcile care navigau pe lac fuseseră construite în șantierele lui Zebedeu din Capernaum. Iisus a devenit bine cunoscut de populația de pescari galileeni ca inventator al acestor noi bărci.

129:1.4 (1420.1) Zebedeu era un om destul de înstărit. Șantierele sale se găseau pe marginea lacului, în sudul Capernaumului, și casa sa era situată pe malul lacului, lângă centrul de pescuit din Betsaida. În timpul șederii de peste un an din Capernaum, Iisus a locuit în casa lui Zebedeu. El muncise multă vreme singur pe lume, adică fără tată, și s-a bucurat mult de această perioadă de lucru cu un partener patern.

129:1.5 (1420.2) Soția lui Zebedeu, Salome, era o rudă a lui Annas, care fusese mare preot în Ierusalim și care rămăsese membrul cel mai influent din grupul saduceu, căci ieșise la pensie de numai opt ani. Salome a devenit o mare admiratoare a lui Iisus. Ea îl iubea tot atât de mult ca și pe proprii ei fii, Iacob, Ioan și David în vreme ce cele patru

fiice ale ei îl socoteau ca pe fratele lor mai mare. Iisus mergea adesea la pescuit cu Iacob, Ioan și David care au constatat că Iisus era tot atât de experimentat ca pescar pe cât era de iscusit ca constructor de bărci.

129:1.6 (1420.3) În tot acest an, Iisus i-a trimis în fiecare lună bani fratelui său Iacob. El a revenit la Nazaret în octombrie pentru a asista la căsătoria Martei. După aceea, nu s-a mai reîntors în Nazaret vreme de peste doi ani, până la dubla căsătorie a lui Simon și a lui Iuda.

129:1.7 (1420.4) Pe durata întregului an, Iisus a construit bărci și a continuat să observe cum trăiau oamenii pe pământ. El se ducea frecvent să viziteze caravanseraul, căci ruta directă din Damasc spre sud trecea prin Capernaum. Orașul era un important post militar roman, iar ofițerul aflat la comanda garnizoanei era un gentil care credea în Iehova, un „om cucernic”, după cum aveau iudeii obiceiul să-i desemneze pe acești prozeliți. Acest ofițer aparținea unei bogate familii romane, și a luat în seama sa construirea unei frumoase sinagogi în Capernaum; el le-o oferise iudeilor cu puțin timp înainte ca Iisus să vină să locuiască la Zebedeu. Iisus a condus slujbele din noua sinagogă vreme de mai mult de jumătate din anul acesta; câțiva dintre caravanierii care s-a întâmplat să asiste la ele și-au amintit că el era tâmplarul din Nazaret.

129:1.8 (1420.5) Când a fost vorba de plățirea impozitelor, Iisus s-a înregistrat ca „meșter calificat al Capernaumului”. Din ziua aceea și până la sfârșitul vieții sale pământene, el a fost cunoscut ca un locuitor al Capernaumului. El nu s-a prevalat niciodată de nici o altă reședință legală, cu toate că, pentru diverse motive, a permis altora să-

i atribuie domiciliul în Damasc, în Bethania, în Nazaret sau chiar în Alexandria.

129:1.9 (1420.6) La sinagoga din Capernaum el a găsit o mulțime de noi cărți în cuferele bibliotecii și petrecea acolo cel puțin cinci seri pe săptămână de studii intensive. El consacra o seară vieții sociale cu adulții, și alta o petrecea cu tinerii. Exista în personalitatea lui Iisus ceva binevoitor și inspirator care îi atrăgea invariabil pe tineri.

Întotdeauna îi făcea să se simtă în largul lor în prezența sa. Poate că marele său secret pentru a se înțelege cu ei ținea de dublul fapt că el se interesa întotdeauna de ocupațiile lor, în vreme ce dădea rareori sfaturi fără a i le fi cerut careva.

129:1.10 (1420.7) Familia lui Zebedeu aproape că îl venera pe Iisus; ea nu pierdea niciodată prilejul de a asculta dezbaterile cu întrebări și răspunsuri pe care le conducea în fiecare seară după cină, înainte de a pleca la sinagogă să studieze. Și tinerii din vecinătate veneau frecvent să asiste la aceste reuniuni de după cină. La aceste mici adunări, Iisus dădea o învățătură variată și avansată, pe atât de avansată pe cât le îngăduia priceperea lor. El vorbea cu ei deschis, își expunea ideile și idealurile privitoare la politică, la sociologie, la știință și la filozofie, dar nu pretindea niciodată că vorbește cu o autoritate finală, afară de cazul când discuta despre religie - relația omului cu Dumnezeu.

129:1.11 (1421.1) O dată pe săptămână, Iisus ținea o reuniune cu toată casa sa, cu personalul din atelier și cu cel de pe șantier, căci Zebedeu avea mulți angajați, și printre acești muncitori a fost Iisus numit pentru prima oară „Maestrul”. Toată lumea îl iubea. Munca sa în Capernaum cu Zebedeu îi plăcea, dar îi era dor de copiii care se jucau pe lângă atelierul de tâmplărie din Nazaret.

129:1.12 (1421.2) Dintre toți fiii lui Zebedeu, Iacob era cel care se interesa cel mai mult de Iisus luat ca învățător și filozof. Ioan prefera învățătura și opiniile acestuia asupra religiei. David îl stima ca meșter, dar aprecia prea puțin vederile sale religioase și învățăturile sale filozofice.

129:1.13 (1421.3) Iuda venea frecvent în ziua de sabat ca să-l audă pe Iisus vorbind în sinagogă și rămânea ca să discute cu el. Cu cât îl vedea mai mult pe fratele său mai mare, cu atât era mai convins că Iisus era cu adevărat un mare om.

129:1.14 (1421.4) În anul acela, Iisus a făcut mari progrese în stăpânirea ascendentă a mentalului său uman și a atins nivele elevate și noi de contact conștient cu Ajustorul său interior al Gândirii.

129:1.15 (1421.5) Acesta a fost ultimul său an de viață stabilă. Iisus nu a mai rămas niciodată într-un singur loc sau la o singură antrepriză. Momentul pelerinajelor sale pământene se apropia repede. Perioadele de activitate intensă nu erau îndepărtate în viitor, însă, între viața sa simplă, dar intens activă din trecut și serviciul său public încă și mai activ și mai înflăcărat, aveau acum să se intercaleze câțiva ani în care el va călători mai mult și în care activitatea sa personală va fi extrem de diversificată. Pregătirea sa în calitate de om al țărâmului trebuia să fie desăvârșită înainte de a putea inaugura cariera sa de propovăduire și de predicare în calitate de om-Dumnezeu desăvârșit al etapelor divine și postumane ale efuziunii sale pe Urantia.

2. Al douăzecilea an (anul 22)

129:2.1 (1421.6) În luna martie a anului 22, Iisus și-a luat rămas bun de la Zebedeu și de la Capernaum. El a cerut o mică sumă de bani pentru a-și acoperi cheltuielile de călătorie până în Ierusalim. Pe când lucra la Zebedeu, el nu a luat decât mici sume de bani pe care le trimitea în fiecare lună familiei sale din Nazaret. Într-o lună, Iosif venea la Capernaum după bani, iar în luna următoare Iuda trecea prin Capernaum ca să ia banii de la Iisus și să-i ducă în Nazaret. Centrul de pescuit la care lucra Iuda nu era decât la câțiva kilometri în sudul Capernaumului.

129:2.2 (1421.7) Când Iisus a părăsit familia lui Zebedeu, a fost de acord să rămână în Ierusalim până de Paști, iar ei au promis toți că vor fi prezenți la acest eveniment. Ei au convenit chiar să celebreze cina Paștelui împreună. Toți au fost foarte întristați de plecarea lui Iisus, mai ales fetele lui Zebedeu.

129:2.3 (1421.8) Înainte de a părăsi Capernaumul, Iisus a avut o lungă convorbire cu noul său prieten și tovarăș intim, Ioan Zebedeu. El i-a zis lui Ioan că avea de gând să călătorească mult până când „să vină ceasul meu”, și i-a cerut lui Ioan să se ocupe în locul său de trimiterea în fiecare lună a unei sume de bani familiei sale din Nazaret până la epuizarea fondurilor care îi erau datorate. Ioan i-a făcut această făgăduială: „Maestre, poți să-ți vezi de treburile tale și fă-ți lucrarea din această lume. Eu mă voi ocupa de aceasta precum și de orice altă chestiune; voi veghea asupra familiei tale ca și cum ar trebui s-o întrețin pe propria mea mamă și să am grijă de proprii mei frați și surori. Voi dispune de fondurile tale pe care le deține tatăl meu așa cum mi-ai indicat și potrivit necesităților. Când banii tăi vor fi fost cheltuiți, dacă nu voi mai primi nimic de la tine și dacă mama ta se

află na nevoie, atunci îmi voi împărtăși propriile mele câștiguri cu ea. Mergi pe drumul tău în pace. Voi avea grijă în locul tău de toate aceste lucruri.”

129:2.4 (1422.1) După plecarea lui Iisus la Ierusalim, Ioan l-a consultat pe tatăl său cu privire la banii datorați lui Iisus și a fost surprins că suma era atât de mare. Cum Iisus lăsase cheștiunea în întregime pe mâna lor, ei au convenit că cel mai bun plan era de a investi aceste fonduri în imobile și de a se folosi de venitul astfel dobândit pentru a ajuta familia din Nazaret. Zebedeu știa o mică casă din Capernaum care era ipotecată și scoasă la vânzare; el i-a recomandat lui Ioan s-o cumpere cu banii lui Iisus și să-i fie lui dat în păstrare titlul de proprietate pentru prietenul său. Ioan a făcut ceea ce îl sfătuisese tatăl său. Vreme de doi ani venitul provenit din închirierea casei a fost afectat rambursării ipotecii. Adăugându-se la aceasta o sumă considerabilă pe care Iisus o trimisese în curând lui Ioan pentru a fi folosită pentru nevoile familiei, aceasta aproape ca fost de ajuns pentru a acoperi suma de cumpărare. Zebedeu a dat diferența, astfel încât Ioan a plătit restul ipotecii la termen, dobândind astfel proprietatea deplină a acestei căsuțe de două camere. În felul acesta, Iisus a devenit proprietarul unei case din Capernaum, dar nu i s-a spus niciodată asta.

129:2.5 (1422.2) Când familia din Nazaret a aflat că Iisus plecase din Capernaum, neștiind de aranjamentul financiar făcut cu Ioan, a crezut că venise timpul ca ea să se descurce fără a mai conta pe ajutorul lui Iisus. Iacob și-a amintit de acordul său cu Iisus și, cu ajutorul fraților săi, el și-a asumat de îndată deplina responsabilitate a îndatoririlor de familie.

129:2.6 (1422.3) Dar să revenim acum mai în urmă pentru a-l observa pe Iisus în Ierusalim. Vreme de aproape două luni, el și-a petrecut cea mai mare parte a timpului ascultând discuțiile din templu, și făcând vizite ocazionale la diferitele școli ale rabinilor. El și-a petrecut în Bethania majoritatea zilelor de sabbat.

129:2.7 (1422.4) Iisus luase cu el în Ierusalim o scrisoare de la soția lui Zebedeu pentru fostul mare preot Annas, în care Salome îl prezenta întocmai ca pe „unul dintre fiii mei”. Annas i-a consacrat mult timp și l-a dus personal ca să viziteze numeroasele academii ale învățătorilor religioși din Ierusalim. În vreme ce Iisus inspecta cu atenție aceste școli și observa cu grijă metodele lor de învățământ, el nu a pus nici măcar o singură întrebare în public. Deși Annas îl considera pe Iisus ca pe un mare om, el era pus în încurcătură, neștiind cum să-l îndrume. El recunoștea că ar fi sunat ridicol să-i sugereze să intre ca student într-una dintre școlile din Ierusalim, și totuși știa bine că lui Iisus nu i se va acorda niciodată statutul oficial de învățător al legii, dat fiind că nu a fost format în aceste școli.

129:2.8 (1422.5) Vremea Paștelor se apropia și, printre mulțimile care veneau de pretutindeni, Zebedeu și toată familia sa au sosit din Capernaum în Ierusalim. Ei s-au oprit cu toții în spațioasa casă a lui Annas unde au celebrat Paștele ca o familie fericită și unită.

129:2.9 (1422.6) Înainte de sfârșitul săptămânii de Paște, și aparent din întâmplare, Iisus s-a întâlnit cu un bogat călător laolaltă cu fiul său, un tânăr de aproximativ douăzeci și șapte de ani. Acești călători veneau din India și, cum mergeau să viziteze Roma și diverse alte puncte ale Mediteranei, ei plănuiseră să sosească la Ierusalim în timpul Paștelui, sperând să găsească pe cineva pe care l-ar putea

angaja ca interpret pentru amândoi și ca educator pentru fiul său. Tatăl a insistat ca Iisus să consimtă să călătorească cu ei. Iisus le-a vorbit de familia sa și le-a zis că nu prea se cuvenea să plece departe pentru aproape doi ani, în timpul cărora membrii familiei lui s-ar putea găsi la nevoie. La aceasta, călătorul venit din Orient i-a propus să-i dea lui Iisus în avans salariul pe un an de zile ca el să poată încredința aceste fonduri prietenilor săi pentru a-i feri familia de lipsuri, și Iisus a acceptat să facă călătoria.

129:2.10 (1423.1) Iisus a încredințat această mare sumă de bani lui Ioan, fiul lui Zebedeu. Voi știți felul în care a folosit Ioan acești bani pentru lichidarea ipotecii de pe proprietatea din Capernaum. Iisus i-a destăinuit lui Zebedeu totul cu privire la această călătorie mediteraneană, dar l-a rugat să nu spună nimănui nimic, nici măcar celor ce aveau carne din carnea și sânge din sângele său. Zebedeu n-a destăinuit niciodată că știa locurile de ședere ale lui Iisus în decursul acestei lungi perioade de aproape doi ani. Înainte ca Iisus să se reîntoarcă din această călătorie, familia din Nazaret era pe punctul de a-l considera ca decedat. Numai asigurările lui Zebedeu, care a venit în Nazaret în mai multe ocazii, împreună cu fiul său Ioan, păstra vie nădejdea din inima Mariei.

129:2.11 (1423.2) În acest timp, familia din Nazaret s-a descurcat foarte bine. Iuda sporise considerabil cota sa parte și a menținut această contribuție suplimentară până când s-a căsătorit. Cu toată puțină asistență de care aveau nevoie, Ioan Zebedeu a continuat să aducă în fiecare lună cadouri Mariei și lui Rut, așa cum îl instruisese Iisus.

3. Al douăzeci și nouălea an (anul 23)

129:3.1 (1423.3) Tot anul al douăzeci și nouălea al lui Iisus a fost necesar încheierii turului lumii mediteraneene. Principalele evenimente ale acestei călătorii, în măsura în care ne este permis să revelăm aceste experiențe, constituie subiectul povestirilor care urmează imediat după cele ale prezentului capitol.

129:3.2 (1423.4) În timpul acestui înconjur al lumii romane, pentru mai multe motive, Iisus a fost cunoscut ca *scribul din Damasc*. În Corint și cu prilejul altor escale pe drumul de întoarcere, el a fost cunoscut ca *educatorul iudeu*.

129:3.3 (1423.5) Aceasta a fost o perioadă plină de evenimente din viața lui Iisus. În timpul călătoriei, el a avut multe contacte cu semenii săi umani, dar această experiență a fost o etapă a vieții sale pe care nu a dezvăluit-o niciodată nici unui membru al familiei sale sau nici unuia dintre apostoli. Iisus a trăit până la sfârșitul întrupării sale și a părăsit această lume fără ca nimeni (cu excepția lui Zebedeu din Betsaida) să fi știut vreodată că el făcuse această lungă călătorie. Unii dintre prietenii săi au crezut că se reîntorsese în Damasc; alții s-au gândit că plecase în India. Membrii familiei lui erau înclinați să creadă că el era în Alexandria, pentru că știau că cineva îl invitase odată să se ducă acolo pentru a deveni asistentul chazanului.

129:3.4 (1423.6) Când Iisus a revenit în Palestina, el nu a făcut nimic pentru a schimba părerea familiei sale; aceasta credea că el plecase din Ierusalim în Alexandria. El i-a lăsat să creadă în continuare că își

petrecuse în acest oraș al învățământului și al culturii tot timpul în care fusese absent din Palestina. Numai Zebedeu, constructorul de bărci din Betsaida, cunoștea adevărul despre aceste chestiuni, iar Zebedeu nu a vorbit nimănui despre ele.

129:3.5 (1423.7) În toate eforturile voastre de a descifra semnificația vieții lui Iisus de pe Urantia, trebuie să aveți în minte motivația efuziunii lui Mihail. Dacă vreți să înțelegeți sensul multora dintre acțiunile sale aparent ciudate, trebuie să deslușiți scopul șederii sale pe planeta voastră. Iisus a fost consecvent în grija sa de a nu clădi o carieră personală prea seducătoare și fascinantă. El nu voia să facă nici un apel insolit sau irezistibil la tovarășii săi. El era dedicat lucrării de a-l revela pe Tatăl ceresc contemporanilor lui muritori, și se consacră în același timp sarcinii sublime de a trăi propria sa viață pământească muritoare rămânând tot timpul supus voii aceluiași Tată din Paradis.

129:3.6 (1424.1) Va fi întotdeauna util pentru înțelegerea vieții lui Iisus de pe pământ, dacă toți muritorii care studiază această manifestare divină își vor aminti că, în timp ce el trăia această viață de întrupare *pe* Urantia, el o trăia *pentru* întreg universul său. Viața sa într-un trup de natură muritoare a adus din punct de vedere individual ceva special și inspirator fiecăreia dintre sferele locuite din tot universul Nebadonului. Aceasta este adevărat și pentru toate aceste lumi care au devenit locuibile din epoca plină de evenimente a șederii sale de pe Urantia. Și acest același lucru va fi deopotrivă de adevărat pentru toate lumile care vor fi locuite de creaturi volitive în toată istoria viitoare a acestui univers local.

129:3.7 (1424.2) Fiul Omului, în cursul experiențelor călătoriei sale circulare în jurul lumii romane, și datorită acestor experiențe, și-a desăvârșit practic ucenicia sa educativă prin contactul cu popoarele atât de diverse din lumea contemporană a generației sale. În momentul întoarcerii sale în Nazaret, în toiul acestei educații prin intermediul călătoriei, el practic învățase cum trăia și cum își construia omul existența pe Urantia.

129:3.8 (1424.3) Scopul real al periplului său în jurul bazinului mediteranean era de a *cunoaște oamenii*. Pe parcursul acestei călătorii, el fusese în strâns contact cu sute de ființe umane. El a întâlnit și a iubit tot soiul de oameni, bogați și săraci, puternici și nenorociți, negri și albi, învățați și analfabeți, cultivați și ignoranți, brutali și spirituali, religioși și nereligioși, morali și imorali.

129:3.9 (1424.4) În cursul acestei călătorii mediteraneene a făcut pași mari în această sarcină omenească de a domina mintea materială și muritoare, iar Ajustorul său interior a progresat în ascensiunea și în cucerirea acestui același intelect uman. La încheierea acestui circuit, Iisus știa practic - cu toată certitudinea umană - că el era un Fiu al lui Dumnezeu, un Fiu Creator al Tatălui Universal. Din ce în ce mai mult, Ajustorul său era capabil să aducă în mintea Fiului Omului amintiri vagi ale experienței sale paradisiace când era în asociere cu Tatăl său divin, cu mult înainte chiar de a veni ca să organizeze și să administreze acest univers local al Nebadonului. Astfel, puțin câte puțin, Ajustorul a adus în conștiința umană a lui Iisus amintirile necesare ale existenței lui divine anterioare din diversele epoci ale unui trecut aproape etern. Ultimul episod al experienței sale preumane, pus în lumină de Ajustor, a fost întrevederea sa de bun

rămas cu Emanuel din Salvington, chiar înainte ca Iisus să-și abandoneze personalitatea conștientă pentru a se angaja în întruparea sa pe Urantia. Imaginea acestei ultime amintiri a existenței sale preumane a apărut, în toată claritatea ei, în conștiința lui Iisus în chiar ziua botezării sale de către Ioan în Iordan.

4. Iisus cel uman

129:4.1 (1424.5) Pentru inteligențele celeste ale universului local care îl observau, această călătorie mediteraneană a fost cea mai captivantă dintre experiențele pământene ale lui Iisus, sau cel puțin ale întregii sale cariere până în momentul crucificării sale și al sfârșitului vieții sale muritoare. Aceasta a fost perioada fascinantă a *serviciului* său *personal*, în contrast cu perioada serviciului său public care a urmat în curând. Acest episod unic a fost cu atât mai pasionant cu cât Iisus mai era încă, la vremea aceea, tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc; el încă era Fiul Omului. El nu dobândise încă stăpânirea completă a minții sale umane; Ajustorul nu stăpânise și nu formase pe deplin contraponderea identității muritoare. Iisus era încă un om printre oameni.

129:4.2 (1425.1) Experiența religioasă pur omenească - creșterea spirituală personală - a Fiului Omului aproape că a atins apogeul împlinirii în timpul acelui an, al douăzeci și nouălea an al său. Această experiență de dezvoltare spirituală a fost o creștere treptată constantă, din momentul sosirii Ajustorului său al Gândirii până în ziua desăvârșirii și a întăririi relațiilor umane naturale și normale

dintre mintea materială a omului și înzestrarea mentală a spiritului. Fenomenul contopirii acestor două facultăți mentale într-o singură experiență pe care Fiul Omului a atins-o în mod complet și definitiv, în calitate de muritor întrupat al tărâmului, în ziua botezării sale în Iordan.

129:4.3 (1425.2) De-a lungul tuturor acestor ani și fără să pară a se dedica unor numeroase perioade de comuniune formală cu Tatăl său ceresc, Iisus a elaborat niște metode tot mai eficiente pentru a comunica personal cu prezența spirituală interioară a Tatălui Paradisului. El a trăit o viață reală, o viață plină și o veritabilă viață întrupată, normală, naturală și obișnuită. El a cunoscut prin experiență personală echivalența actualității întregii sume și substanțe a vieții duse de ființele umane pe lumile materiale ale timpului și spațiului.

129:4.4 (1425.3) Fiul Omului a experimentat vasta gamă a emoțiilor omenești care merg de la bucuria magnifică până la durerea profundă. El era un copil vesel și o ființă de o rară bună dispoziție; el era totodată și „un om al durerilor care cunoștea suferința”. Într-un sens spiritual, el a străbătut viața pământească de la punctul cel mai de jos până la cel mai înalt, de la început până la sfârșit. Dintr-un punct de vedere material s-ar putea crede că el a evitat să trăiască prin cele două extreme sociale ale existenței omenești, dar din punctul de vedere intelectual el s-a familiarizat pe deplin cu experiența întreagă și completă a omenirii.

129:4.5 (1425.4) Iisus cunoaște gândurile și sentimentele, nevoile și imboldurile muritorilor evolutivi și ascendenți ale tărâmurilor, de la nașterea până la moartea lor. Iisus a trăit viața omenească încă de la începuturile căpătării conștiinței de sine de pe nivelele fizice,

intelectuale și spirituale, trecând prin pruncie, prin copilărie, prin tinerețe, prin maturitate și chiar și prin experiența omenească a morții. El nu numai că a trecut prin aceste perioade umane binecunoscute de avansare intelectuală și spirituală, dar a și experimentat din plin aceste faze superioare și mai evolute de împăcare a omului cu Ajutorul său, la care atât de puțini muritori de pe Urantia au ajuns vreodată. Acesta este felul în care a avut el, în toată plenitudinea ei, experiența vieții muritorilor, nu numai așa cum a fost ea văzută pe lumea voastră, ci și așa cum este trăită pe celelalte lumi evolutive ale timpului și spațiului, chiar și pe cele mai elevate și cele mai avansate dintre lumile ancorate în lumină și viață.

129:4.6 (1425.5) Cu toate că viața perfectă pe care el a trăit-o sub înfățișarea unui trup muritor se poate să nu fi primit aprobarea universală și fără rezerve a tovarășilor lui muritori, adică a celor care s-au nimerit să fie contemporanii lui de pe pământ, totuși viața întrupată a lui Iisus de pe Urantia a fost acceptată pe deplin și fără rezerve de Tatăl Universal ca constituind, în același timp și într-una și aceeași viață de personalitate, plenitudinea revelației Dumnezeuului etern omului muritor și prezentarea unei personalități umane perfecționate care îl satisface complet pe Creatorul Infinit.

129:4.7 (1425.6) Acela era veritabilul și supremul său țel. Iisus nu a coborât pentru a trăi pe Urantia ca un exemplu, perfect în toate detaliile sale, pentru vreun copil sau vreun adult, pentru vreun bărbat sau vreo femeie din această epocă sau din oricare alta. Este adevărat, într-adevăr, că în viața sa plină, bogată, frumoasă și nobilă, putem toți să găsim o mulțime de elemente care, pentru noi, servesc ca exemple distinse sau ca inspirație divină, dar aceasta este pentru că el a trăit o

viață cu adevărat și autentic umană. Iisus nu și-a trăit viața pe pământ pentru a da un exemplu de imitat de către toate celelalte ființe umane. El a trăit această viață în trup prin aceeași ajutor îndurător de care și voi vă puteți folosi ca să vă trăiți viețile pe pământ. Trăindu-și viața umană din vremea lui și *așa cum era el*, el ne-a dat tuturor exemplul care să ne permită să ne-o trăim pe a noastră din vremea noastră și *așa cum suntem noi*. Voi nu puteți aspira să trăiți viața sa, dar puteți decide *să vă trăiți viața* așa cum a trăit-o el pe a sa și prin aceleași mijloace. Poate că Iisus nu constituie exemplul, prin secvența evenimentelor și a detaliilor obiective din viața sa, pentru toate ființele umane din toate timpurile de pe toate tărmurile acestui univers local, ci el este, pentru totdeauna, inspirația și ghidul tuturor pelerinilor, pentru Paradis, care vin din lumile inițiale de ascensiune, și care se înalță prin universul de universuri și prin Havona până în Paradis. Iisus este *calea nouă și vie* care duce de la om la Dumnezeu, de la nedesăvârșit la desăvârșit, de la pământesc la celest, de la timp la eternitate.

129:4.8 (1426.1) La sfârșitul celui de-al douăzeci și nouălea an al său, Iisus din Nazaret terminase în mod virtual de trăit viața care se cere muritorilor când sunt în carne. El venise pe pământ fiind plenitudinea lui Dumnezeu așa cum trebuie ea să i se manifeste omului. El aproape că devenise acum perfecțiunea omului care așteaptă prilejul de a i se manifesta lui Dumnezeu, și el a făcut toate acestea înainte de a împlini treizeci de ani.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 129](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 131](#) >>

Capitolul 130

În drum către Roma

130:0.1 (1427.1) ÎNCONJURUL lumii romane a absorbit cea mai mare parte a celui de-al douăzeci și optulea an și tot anul al douăzeci și nouălea din viața pământească a lui Iisus. Împreună cu cei doi nativi din India - Gonod și fiul său Ganid - Iisus a părăsit Ierusalimul duminică dimineața, pe data de 26 aprilie a anului 22. Ei și-au făcut călătoria conform planului, iar Iisus și-a luat rămas bun de la tată și de la fiu în orașul Charax de pe golful Persic, pe 10 decembrie în anul următor, anul 23.

130:0.2 (1427.2) De la Ierusalim s-au dus în Cezareea prin Ioppa. În Cezareea au luat o barcă spre Alexandria. Din Alexandria s-au îmbarcat pentru Lasea din Creta. Din Creta s-au îndreptat către

Cartagina cu escală la Cyrene. În Cartagina au luat o corabie către Neapole, oprindu-se în Malta, în Siracuza și în Messina. Din Neapole, au mers în Capua, de unde au călătorit pe Calea Appeninilor până la Roma.

130:0.3 (1427.3) După șederea lor la Roma, ei s-au dus pe uscat până în Tarentum, de unde au pornit-o pe mare către Atena în Grecia, oprindu-se în Nicopole și în Corint. Din Atena au mers în Efes pe ruta Troasului. Din Efes s-au îndreptat către Cipru, făcând escală în Rhodos. Ei au petrecut multă vreme vizitând Ciprul și odihnindu-se acolo, apoi s-au îmbarcat pentru Antiohia din Siria. Din Antiohia s-au dus în sud către Sidon și au trecut apoi prin Damasc. De acolo au călătorit cu caravana până în Mesopotamia, traversând Thapsacus și Larissa. Ei au stat o bucată de vreme în Babilon, au vizitat Urul și alte locuri, și au mers apoi în Susa. Din Susa s-au dus în Charax, de unde Gonod și Ganid s-au îmbarcat pentru India.

130:0.4 (1427.4) În cursul celor patru luni de lucru din Damasc Iisus învățase rudimentele limbii vorbite de Gonod și Ganid. În timpul acestei șederi, ei petrecuseră mult timp cu traduceriile textelor grecești într-una dintre limbile Indiei, cu concursul unui nativ din regiunea în care locuia Gonod.

130:0.5 (1427.5) În timpul înconjurului Mediteranei, Iisus și-a petrecut aproape jumătate din zilele sale instruindu-l pe Ganid și servindu-i în calitate de interpret lui Gonod în întâlnirile lui de afaceri și relațiile sale sociale. Apoi el era liber și își consacra restul zilei stabilirii acestor strânse contacte personale cu semenii săi, aceste asocieri intime cu muritorii țărâmului, care au fost atât de caracteristice

activităților sale din cursul acestor ani care au precedat serviciul său public.

130:0.6 (1427.6) Grație acestor observații de primă mână și acestor contacte efective, Iisus a făcut cunoștință cu civilizația materială și intelectuală superioară a Occidentului și a Levantului. De la Gonod și de la strălucitul său fiu el a învățat multe despre civilizația și cultura Indiei și a Chinei, căci Gonod, el însuși cetățean al Indiei, făcuse trei mari expediții în imperiul rasei galbene.

130:0.7 (1427.7) Ganid, tânărul, a învățat multe de la Iisus în cursul acestei lungi și intime asocieri. Ei au dobândit o mare afecțiune unul pentru celălalt, iar tatăl băiatului a încercat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să îi însoțească în India, însă Iisus a refuzat mereu, invocând necesitatea reîntoarcerii la familia sa din Palestina.

1. În Ioppa - discursul despre Iona

130:1.1 (1428.1) În timpul șederii sale în Ioppa, Iisus l-a întâlnit pe Gadijah, un tălmăcitor filistin care lucra pentru un tăbăcar pe nume Simon. Agenții din Mesopotamia ai lui Gonod încheiaseră multe afaceri cu acest Simon; de asemenea, Gonod și fiul său doreau să îi facă o vizită în drumul lor către Cezareea. Pe când zăboveau în Ioppa, între Iisus și Gadijah s-a născut o caldă prietenie. Acest tânăr filistin era un căutător al adevărului. Iisus era un aducător de adevăr; el *era* adevărul pentru această civilizație de pe Urantia. Când se întâlnesc un mare căutător de adevăr și un mare aducător de adevăr, rezultatul este o mare iluminare revelatoare izvorâtă din experiența adevărului nou.

130:1.2 (1428.2) Într-o zi când, după masa de seară, Iisus și tânărul filistin se plimbau pe țărmul mării, Gadiah, neștiind că „scribul din Damasc” era atât de bine versat în tradițiile ebraice, i-a arătat lui Iisus locul de unde se presupunea că Iona s-a imbarcat pentru călătoria sa fatală către Tarsis. Când și-a terminat de făcut observațiile, el i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Oare tu crezi că marele pește îl înghițise cu adevărat pe Iona?” Iisus și-a dat seama că viața tânărului fusese puternic influențată de această tradiție și că meditațiile sale îi întipăriseră în mintea sa nebunia de a încerca să fugă de îndatorirea sa. În consecință, Iisus nu a zis nimic care ar putea distruge brusc mobilurile fundamentale care îl călăuzeau pe Gadiah în viața sa practică. Ca răspuns la întrebare, Iisus a zis: „Prietene, suntem cu toții Iona ce avem o viață de trăit în acord cu voia lui Dumnezeu. De fiecare dată când căutăm să ne sustragem de la îndatorirea prezentă a vieții pentru a fugi către ispite îndepărtate, noi ne punem prin aceasta sub dominația imediată a influențelor care nu sunt dirijate de puterile adevărului și de forțele dreptății. A fugi de datorie este a sacrifica adevărul. A evada din slujba luminii și a vieții nu poate decât să ducă la acele conflicte dureroase cu redutabilele balene, monștri ai egoismului, care ar conduce în cele din urmă la întuneric și la moarte, dacă acești Iona care l-au abandonat pe Dumnezeu nu vor, chiar și în toiul disperării lor, să-și întoarcă inima către căutarea lui Dumnezeu și a bunătății sale. Când aceste suflete disperate îl caută sincer pe Dumnezeu - fiind înfometate de adevăr și însetate de dreptate - nimic nu le mai poate încătușa. Oricât de mari ar fi adâncurile în care se poate să fi căzut, când ei caută lumina din toată inima lor, spiritul Domnului Dumnezeu din ceruri îi descătușează; împrejurările nefaste

ale vieții îi aruncă pe pământul solid al noilor oportunități pentru o slujire reînnoită și pentru o viață mai înțeleaptă.”

130:1.3 (1428.3) Gadiah a fost profund mișcat de învățătura lui Iisus. Ei au stat de vorbă până noaptea târziu pe țărmul mării și, înainte de a se întoarce la locuința lor, ei s-au rugat împreună și unul pentru celălalt. Acest același Gadiah a ascultat predicile ulterioare ale lui Petru, a devenit un credincios fervent în Iisus din Nazaret și a avut într-o seară o discuție memorabilă cu Petru la Dorcas. Și Gadiah a contribuit mult la decizia lui Simon, bogatul negustor de piele, de a îmbrățișa creștinismul.

130:1.4 (1428.4) (În această povestire a lucrării personale a lui Iisus cu contemporanii săi muritori în timpul în care au făcut turul Mediteranei, și conform permisiunii pe care am primit-o în acest scop, noi vom traduce liber cuvintele sale în terminologia modernă curent folosită pe Urantia în momentul acestei prezentări.)

130:1.5 (1429.1) Ultima discuție purtată de Iisus și Gadiah a fost despre bine și rău. Acest tânăr filistin era foarte tulburat de un simț al in justiției provenind din prezența răului în lume alături de bine. El a spus: „Dacă Dumnezeu este nemăsurat de bun, cum poate el să îngăduie să suferim de durerile răului? La urma urmei, cine creează răul?” În această epocă, mulți oameni încă mai credeau că Dumnezeu crea și binele și răul, însă Iisus nu a propovăduit niciodată o asemenea eroare. Răspunzând acestei întrebări, Iisus a zis: „Fratele meu, Dumnezeu este iubire, el trebuie deci să fie bun și bunătatea sa este atât de mare și atât de reală încât nu poate să conțină lucrurile meschine și ireale ale răului. Dumnezeu este bun într-un mod atât de

pozitiv încât nu există absolut nici un loc în el pentru răul negativ. Răul este alegerea imatură și nehibzuitul pas greșit al celor care rezistă bunătății, al celor care resping frumusețea și care trădează adevărul. Răul este numai proasta adaptare a imaturității sau influența dezintegratoare și deformantă a ignoranței. Răul este inevitabila întunecime care urmează îndeaproape respingerea nesocotită a luminii. Răul este ceea ce este întunecat și neadevărat; când este adoptat cu bună știință și aprobat de bună voie, el devine păcat.

130:1.6 (1429.2) Dăruindu-ți puterea de a alege între adevăr și eroare, Tatăl tău ceresc a creat potențialul negativ potrivit căii pozitive a luminii și a vieții; dar aceste erori ale răului sunt realmente inexistente atâta vreme cât nici o creatură inteligentă nu le cheamă de bună voie în existență printr-o greșită alegere a modului ei de viață. Aceste rele sunt înălțate apoi la rangul de păcate prin alegerea inconștientă și deliberată a unei asemenea creaturi voluntare și rebele. De aceea, Tatăl nostru care este în ceruri îngăduie binelui și răului să își urmeze laolaltă calea până la capătul vieții, tot așa cum natura îngăduie grâului și neghinei să crească la un loc până la seceriș.” Gadiah a fost pe deplin mulțumit de răspunsul lui Iisus la întrebarea sa după ce discuția lor următoare a lămurit, în mintea sa, înțelesul acestor importante afirmații.

2. În Cezareea

130:2.1 (1429.3) Iisus și prietenii săi au rămas în Cezareea peste timpul prevăzut, deoarece s-a descoperit că una dintre enormele rame de

cârmuire ale corăbiei pe care aveau de gând să se imbarce amenința să se despice. Căpitanul a decis să rămână în port până când se făcea una nouă. Nu prea se găseau tâmplari pricepuți pentru lucrarea aceasta; de aceea, Iisus s-a oferit să îi ajute. În timpul serilor, Iisus și prietenii săi se plimbau de-a lungul magnificelor ziduri care serveau de faleză în jurul portului. Ganid s-a arătat foarte interesat de explicațiile lui Iisus despre canalizările de apă ale orașului și de tehnica prin care mările erau utilizate pentru a spăla cu o coloană de apă străzile și canalele de scurgere. Acest tânăr din India a fost puternic impresionat de templul lui August situat pe o înălțime, deasupra căruia se găsea o colosală statuie a împăratului roman. În a doua după-amiază a șederii lor, ei au asistat tustrei la un spectacol de la enormul amfiteatru, care putea să conțină douăzeci de mii de persoane așezate și, în aceeași seară, ei s-au dus la teatru pentru a vedea jucându-se o piesă grecească. Acestea erau primele spectacole de felul acesta la care a asistat Ganid vreodată. El i-a pus lui Iisus numeroase întrebări privitoare la ele. În dimineața celei de-a treia zi, ei au făcut o vizită oficială la palatul guvernatorului, căci Cezareea era capitala Palestinei și rezidența procuratorului roman.

130:2.2 (1429.4) La hanul lor poposea și un neguțător din Mongolia, și întrucât acest oriental vorbea destul de bine greaca, Iisus a avut mai multe conversații cu el. Acest om a fost foarte impresionat de filozofia de viață a lui Iisus, și nu a uitat niciodată cuvintele sale de înțelepciune referitoare la modul de a trăi viața cerească pe pământ fiind prin subordonarea zi de zi la voia Tatălui ceresc. Acest neguțător era taoist și, drept urmare, a devenit un puternic credincios în doctrina unei Deități universale. De la reîntoarcerea sa în Mongolia, el a

început să propovăduiască aceste adevăruri avansate vecinilor săi și asociaților lui de afaceri, iar ca rezultat direct al acestor activități, fiul său mai mare s-a decis să devină preot taoist. Acest tânăr a exercitat, de-a lungul vieții sale, o mare influență în favoarea adevărului superior; el a fost urmat pe această cale de un fiu și de un nepot care, și ei, au fost fideli și devotați doctrinei Dumnezeului unic - Suveranul Suprem din Cer.

130:2.3 (1430.1) În vreme ce ramura orientală a Bisericii creștine primitive, care își avea centrul la Philadelphia, a rămas mai fidelă învățăturilor lui Iisus decât confreria Ierusalimului, este regretabil că nu s-a găsit nimeni ca Petru, care să se ducă în China, sau ca Pavel, care să pătrundă în India, unde terenul spiritual era atunci atât de favorabil pentru a implanta sămânța noii evanghelii a regatului. Chiar aceste învățături ale lui Iisus, așa cum erau ele deținute de filadelfieni, exercitaseră o atracție tot atât de imediată și de efectivă asupra minții înfometate din punct de vedere spiritual a popoarelor asiatice ca și predicările lui Petru și ale lui Pavel în Occident.

130:2.4 (1430.2) Într-o zi, unul dintre tinerii care ciopleau împreună cu Iisus la vâsla de cârmuire a fost captivat de cuvintele pe care acesta din urmă le rostea din când în când în vreme ce trudeau pe șantier. Când Iisus i-a dat de înțeles că Tatăl din ceruri se interesa de bunăstarea copiilor săi de pe pământ, acest tânăr grec pe nume Anaxand a zis: „Dacă Zeii se interesează de mine, atunci de ce nu-l înlătură pe șeful crud și nedrept al acestui șantier?” El a fost surprins la răspunsul lui Iisus: „Din moment ce tu cunoști căile blândeții și apreciezi justetea, poate că Dumnezeii l-au apropiat de tine pe acest om rătăcit pentru ca tu să-l poți îndruma pe această cale mai bună.

Poate că tu ești sarea care trebuie să-l facă pe acest frate mai plăcut tuturor celorlalți oameni, dacă nu cumva ți-ai pierdut savoarea. În clipa asta, omul acesta este maestrul tău prin aceea că modurile sale greșite de a proceda te influențează defavorabil. De ce nu afirmi stăpânirea ta asupra răului prin puterea bunătății și să devii astfel stăpânul relațiilor dintre voi doi? Eu prezic că binele care este în tine ar putea învinge răul care este în el, dacă tu îi oferi un bun prilej să se realizeze. În cursul existenței noastre pământești, nici o aventură nu este mai pasionantă decât bucuria înălțătoare de a deveni, în viața materială, partenerul viu al energiei spirituale și al adevărului divin într-una dintre luptele lor triumfale contra erorii și a răului. Este o experiență minunată și transformatoare aceea de a deveni canalul viu al luminii spirituale pentru muritorii aflați în întunericul spiritual. Dacă tu ești mai favorizat de adevăr decât acest om, nevoia în care se găsește acesta ar trebui să te pună la încercare. Cu siguranță că nu ești un laș care să aștepte la țărmul mării privind cum pierе un tovarăș care nu știe să înoate. Cu cât este de mai mare valoare sufletul acestui om ce se zbate în întuneric decât trupul său ce se îneacă în mare!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand a fost profund mișcat de cuvintele lui Iisus. El nu a întârziat să îi spună superiorului său ceea ce îi spusese Iisus și, din seara următoare, amândoi au cerut sfatul lui Iisus în ceea ce privește mântuirea sufletului lor. Mai târziu, după ce mesajul creștin a fost proclamat în Cezareea, acești doi bărbați, unul grec și celălalt roman, au crezut în prezicerea lui Filip și au devenit membrii influenți ai Bisericii pe care a întemeiat-o. Ulterior acest tânăr grec a fost numit intendentul unui centurion roman pe nume Cornelius, care a devenit credincios prin intermediul lui Pavel. Anaxand a continuat să

aducă lumina celor care erau în întuneric până în vremea în care Pavel a fost întemnițat în Cezareea. Anaxand a pierit atunci cu totul întâmplător pe când avea grijă de răniți și de muribunzi în timpul marelui masacru în care au pierit douăzeci de mii de iudei.

130:2.6 (1431.1) La vremea aceea Ganid începea să afle cum își petrecea învățătorul său momentele de răgaz în această slujire personală neobișnuită pe lângă semenii săi, iar tânărul indian a început să caute mobilul acestor activități neîncetate. El a întrebat: „De ce cauți atât de constant să întâlnești străini?” Iisus a răspuns: „Ganid, nici un om nu este străin pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu. În experiența găsirii Tatălui din ceruri, se descoperă că toți oamenii sunt frați, și nu este oare ceva firesc să încerci bucuria de a întâlni un frate recent descoperit? A face cunoștință cu frații tăi și cu surorile tale, a cunoaște problemele lor și a învăța să-i iubești, aceasta este experiența supremă a vieții.”

130:2.7 (1431.2) Aceasta a fost o întâlnire care a durat până la o oră înaintată în noapte și în cursul căreia tânărul i-a cerut lui Iisus să îi explice deosebirea dintre voința lui Dumnezeu și actul mental omenesc de a face o alegere, care este numit tot voință. În esență, Iisus a zis: „Voința lui Dumnezeu este experiența progresivă care constă în a deveni din ce în ce mai asemănător lui Dumnezeu, Dumnezeu fiind sursa și destinul a tot ceea ce este bun, frumos și adevărat. Voința omului este calea omului, suma și substanța a ceea ce muritorul a ales să fie și să facă. Voința este alegerea deliberată a unei ființe conștiente care duce la conduita hotărâtă și întemeiată pe reflecție inteligentă.”

130:2.8 (1431.3) În acea după-amiază, Iisus și Ganid se veseleau amândoi jucându-se cu un câine ciobănesc foarte isteț, iar Ganid a vrut să știe dacă câinele avea un suflet, dacă avea o voință. Ca răspuns la aceste întrebări, Iisus a zis: „Câinele are o minte care îl poate cunoaște pe omul material, pe stăpânul său, dar nu îl poate cunoaște pe Dumnezeu, care este spirit. Câinele nu posedă deci o natură spirituală și nu poate gusta o experiență spirituală. Câinele poate să aibă o voință provenită de la natură și mărită prin antrenament, dar această putere a mentalului nu este o forță spirituală; ea nu este comparabilă nici cu voința umană, având în vedere că ea nu este *reflexivă*- ea nu rezultă din aceea că câinele a distins semnificațiile superioare și morale sau a ales valorile spirituale și eterne. Posesia unor asemenea puteri de discriminare spirituală și alegerea adevărului sunt cele ce fac din omul muritor o ființă morală, o creatură dotată cu atributele responsabilității spirituale și cu potențialul supraviețuirii veșnice.” Iisus a continuat explicând că absența acestor puteri mentale din animale este ceea ce face imposibil pentru totdeauna lumii animale să dezvolte, cu timpul, un limbaj, sau să experimenteze orice echivalent al supraviețuirii personalității în veșnicie. Ca urmare a învățăturii din această zi, Ganid nu a mai crezut niciodată în transmigrația sufletelor omenești în corpuri de animale.

130:2.9 (1431.4) A doua zi, Ganid a discutat despre toate acestea cu tatăl său și, ca răspuns la o întrebare a lui Gonod, Iisus a explicat că „voințele omenești care se ocupă numai cu luarea deciziilor temporale care se raportează doar la problemele materiale ale existenței animale sunt condamnate să piară odată cu trecerea vremii. Cei care iau decizii morale sincere și fac alegeri spirituale necondiționate se

identifică astfel progresiv cu spiritul interior și divin, și se transformă din ce în ce mai mult în valori de supraviețuire veșnică - un progres fără sfârșit al slujirii divine”.

130:2.10 (1431.5) În această aceeași zi noi am auzit, pentru prima dată, acest adevăr capital care, enunțat în limbaj modern, însemna: „Voința este manifestarea minții omenești care îngăduie conștiinței subiective să se exprime obiectiv și să facă experiența fenomenului aspirației de a fi asemenea lui Dumnezeu.” Și în acest același sens poate deveni *creativă* orice ființă umană care gândește și se orientează către spirit.

3. În Alexandria

130:3.1 (1432.1) Șederea în Cezareea fusese bogată în evenimente; când corabia a fost gata, Iisus și cei doi prieteni ai săi au pornit într-o zi la amiază către Alexandria din Egipt.

130:3.2 (1432.2) La toți trei le-a plăcut această traversare foarte agreabilă până la Alexandria. Ganid era încântat de călătorie și îl asalta pe Iisus cu întrebări. În apropierea portului orașului, tânărul a fost foarte entuziasmat de marele far din Faros situat pe insula pe care Alexandru o legase de uscat printr-un mol, creând astfel două magnifice rade care au făcut din Alexandria răscrucea comercială maritimă a Africii, a Asiei și a Europei. Acest mare far era una dintre cele șapte minuni ale lumii și precursorul tuturor farurilor ulterioare. Călătorii s-au trezit dis-de-diminează pentru a privi acest splendid dispozitiv de apărare al oamenilor. În toiul exclamațiilor lui Ganid, Iisus a zis: „Și tu, fiule, tu vei semăna cu acest far când te vei

reîntoarce în India, chiar și după ce tatăl tău va intra în mormânt. Tu vei deveni ca și lumina vieții pentru cei care trăiesc în jurul tău în întuneric, arătând tuturor celor care o doresc calea de a ajunge în siguranță la adăpostul salvării.” Ganid i-a strâns mâna lui Iisus și i-a spus: „Așa voi face.”

130:3.3 (1432.3) Încă o dată remarcăm că primii maeștri ai religiei creștine au comis o gravă greșeală când și-au îndreptat exclusiv atenția către civilizațiile occidentale ale lumii romane. Învățăturile lui Iisus, așa cum erau păstrate de credincioșii mesopotamieni din primul secol, ar fi fost cu dragă inimă primite de diversele grupuri religioase ale Asiei.

130:3.4 (1432.4) La patru ore după ce au debarcat în Alexandria, cei trei se instalaseră la marginea de est a marelui bulevard, lat de treizeci de metri și lung de opt kilometri, care ducea până la limita vest a acestui oraș de un milion de locuitori. După o primă vedere de ansamblu asupra principalelor atracții ale orașului - universitatea (muzeul), biblioteca, mausoleul regal al lui Alexandru, palatul, templul lui Neptun, teatrul și gimnaziul - Gonod se ocupa de afaceri în timp ce Iisus și Ganid se duceau la bibliotecă, cea mai importantă din lume. Erau adunate acolo aproape un milion de manuscrise provenind din toate țările civilizate: Grecia, Roma, Palestina, Parthia, India, China și chiar și Japonia. În această bibliotecă, Ganid a văzut cea mai mare colecție de literatură indiană din toată lumea; au petrecut acolo câte puțin din fiecare zi pe durata șederii lor în Alexandria. Iisus i-a vorbit lui Ganid despre traducerea în greacă a Scripturilor ebraice, care se făcuse în acest loc; și ei au discutat în

repetate rânduri despre toate religiile lumii, Iisus străduindu-se să pună în lumină, pentru acest tânăr cugetător, adevărul conținut în fiecare dintre ele și adăugând întotdeauna: „Dar Iehova este Dumnezeul conceput după revelațiile lui Melchisedec și după alianța lui Avraam. Iudeii erau urmașii lui Avraam și au ocupat ulterior țara în care trăise și propovăduise Melchisedec, și din care el a trimis învățători în toată lumea. În cele din urmă religia lor l-a descris pe Domnul Dumnezeu al Israelului recunoscându-l ca Tată ceresc Universal într-un mod mai clar decât orice altă religie a lumii.”

130:3.5 (1432.5) Sub îndrumarea lui Iisus, Ganid a alcătuit o culegere din învățăturile tuturor religiilor lumii care recunoșteau o Deitate Universală, chiar dacă admiteau mai mult sau mai puțin divinități subordonate. După îndelungi discuții, concluzia la care au ajuns Iisus și Ganid este că religia romanilor nu avea un Dumnezeu adevărat și nu părea să reprezinte mai mult decât un cult al împăratului. O altă concluzie a lor a fost aceea că grecii aveau o filozofie, dar o vagă religie care să aibă un Dumnezeu personal. Ei au respins cultele de mistere din cauza dezordinii ce decurgea din multitudinea lor, și pentru că variatele lor concepte asupra Deității păreau să provină din religii diferite și mai vechi.

130:3.6 (1433.1) Deși aceste traduceri au fost făcute în Alexandria, Ganid nu a pus definitiv în ordine aceste extrase și nu a adăugat concluziile lui personale decât la sfârșitul șederii lor la Roma. El a fost foarte surprins să descopere că cei mai buni autori din literatura sacră a lumii recunoșteau cu toții mai mult sau mai puțin lămurit existența unui Dumnezeu etern, și erau de acord cu privire la natura sa și a raporturilor sale cu omul muritor.

130:3.7 (1433.2) Iisus și Ganid și-au petrecut mult timp la muzeu pe perioada șederii lor în Alexandria. Acest muzeu nu era o colecție de obiecte rare, ci mai degrabă o universitate a artelor frumoase, a științei și a literaturii. Profesori erudiți țineau zilnic prelegeri acolo, iar, la vremea aceea, muzeul reprezenta centrul intelectual al lumii occidentale. Zi după zi, Iisus îi explica cuvântările lui Ganid. Într-o zi, în timpul celei de-a doua săptămâni, tânărul a strigat: „Maestre Iosua, tu știi mai mult decât acești profesori; ar trebui să te ridici și să le spui marile lucruri despre care mi-ai vorbit mie. Ei cugetă prea mult, iar acest lucru le încetășează gândirea. Voi vorbi cu tatăl meu și el se va îngriji de aceasta.” Iisus a surâs și a zis: „Tu ești un elev demn de admirație, dar acești profesori nu ar accepta ca tu și eu să îi instruim pe ei. Orgoliul erudiției lipsite de spiritualitate este un lucru înșelător în experiența umană. Adevăratul maestru își menține integritatea sa intelectuală rămânând întotdeauna un elev.”

130:3.8 (1433.3) Alexandria era orașul unde se amestecau culturile occidentale și, după Roma, orașul cel mai întins și cel mai strălucit de pe pământ. Acolo se găsea cea mai mare sinagogă din lume, cu sediul administrativ al sanhedrinului Alexandriei, consiliul director al celor șaptezeci de bătrâni.

130:3.9 (1433.4) Printre numeroșii oameni cu care Gonod încheiase afaceri se găsea un bancher iudeu pe nume Alexandru, al cărui frate, Filon, era un celebru filozof religios al acelor vremuri. Filon se angajase în îndeplinirea sarcinii laudabile, dar extrem de dificile, de a armoniza filozofia greacă și teologia ebraică. Ganid și Iisus au vorbit mult despre învățăturile lui Filon și sperau să asiste la câteva dintre

cuvântările sale, dar, pe toată perioada șederii lor în Alexandria, acest reputat iudeu elenist a fost bolnav și a zăcut la pat.

130:3.10 (1433.5) În multe privințe Iisus i-a vorbit lui Ganid în termeni elogioși despre filozofia greacă și despre doctrinele stoice. Dar el l-a făcut să înțeleagă bine adevărul că aceste sisteme de credințe, ca de altminteri și învățăturile imprecise ale unora dintre compatrioții lui Ganid, nu erau religii decât în măsura în care îi ajutau pe oameni să îl găsească pe Dumnezeu și să profite de o experiență vie în cunoașterea Eternului.

4. Discurs asupra realității

130:4.1 (1433.6) În noaptea de dinaintea plecării lor din Alexandria, Ganid și Iisus au avut o lungă convorbire cu unul dintre profesorii de la universitate, numit de guvern și care ținea un curs despre învățăturile lui Platon. Iisus a servit ca tălmăci învățatului grec, dar el nu a introdus nici o învățătură de-a lui în combaterea filozofiei grecești. În seara aceea, Gonod era plecat cu niște afaceri; atunci, după plecarea profesorului, maestrul și elevul său au avut o lungă discuție de la om la om despre doctrinele lui Platon. Iisus a dat o aprobare moderată unora dintre învățăturile grecești care țineau de teoria că lucrurile materiale ale lumii erau o palidă reflectare a realităților spirituale invizibile, dar mai puțin substanțiale; cu toate acestea, el a căutat să pună baze mai demne de încredere pentru gândirea băiatului; prin urmare Iisus a început o lungă disertație cu

privire la natura realității din univers. Iată, pe scurt și în limbaj modern, ceea ce i-a zis Iisus lui Ganid:

130:4.2 (1434.1) Sursa realității universului este Infinită. Lucrurile materiale ale creației finite sunt repercusiunile în spațiu-timp ale Arhetipului Paradisiac și ale Minții Universale a Dumnezeuului veșnic. Când cauzalitatea din domeniul fizic, conștiința de sine din domeniul intelectual și individualitatea în progres din domeniul spiritului sunt proiectate la scară universală, combinate în relații eterne și experimentate cu calitățile perfecte și cu valorile divine, ele constituie *realitatea Supremului*. Dar, în universul mereu schimbător, Personalitatea Originară a cauzalității, a inteligenței și a experienței spirituale rămâne imuabilă, absolută. Chiar și într-un univers veșnic de valori nelimitate și de calități divine, toate lucrurile pot să se schimbe și chiar se schimbă frecvent, în afară de Absoluturi și de elementele care au atins nivelul absolut al statutului fizic, al cuprinderii intelectuale sau al identității spirituale.

130:4.3 (1434.2) Cel mai înalt nivel pe care îl pot atinge creaturile finite este recunoașterea Tatălui Universal și cunoașterea Supremului. Chiar și atunci, aceste ființe destinate finalității continuă să experimenteze schimbări în mișcările lumii fizice și în fenomenele ei materiale. Ele rămân totodată conștiente de progresul individualității lor în ascensiunea lor continuă a universului spiritual și a conștiinței lor crescânde în profunda lor apreciere și în reacția lor la cosmosul intelectual. Numai în perfecțiunea, în armonia și în unanimitatea voinței pot creaturile să se unifice cu Creatorul; iar această stare de divinitate nu este atinsă și menținută decât în cazul în care creatura continuă să trăiască în timp și în veșnicie conformându-și cu

persistență voința sa personală finită voii divine a Creatorului.

Dorința de a face voia Tatălui trebuie întotdeauna să fie supremă în suflet și să domine mintea unui fiu ascendent al lui Dumnezeu.

130:4.4 (1434.3) Un chior nu poate niciodată spera să perceapă adâncimea unei perspective. Tot astfel, acești chiori, fie ei savanți materialști fie mistici și alegoriști spirituali, nu pot avea o viziune corectă sau să înțeleagă într-un mod adecvat profunzimile adevărate ale realității universale. Toate adevăratele valori din experiența creaturilor sunt ascunse în profunzimea recunoașterii.

130:4.5 (1434.4) O cauză lipsită de minte nu poate transmuta ceea ce este rudimentar și simplu în elemente rafinate și complexe, nici experiența fără spirit nu poate să facă să se nască, din mintea materială a muritorilor timpului, caracterele divine ale supraviețuirii eterne. Unicul atribut universal care caracterizează exclusiv Deitatea infinită este perpetua dăruire creativă a personalității capabile să supraviețuiască în realizarea progresivă a Deității.

130:4.6 (1434.5) Personalitatea este această înzestrare cosmică, această fază a realității universale care poate coexista cu schimbări nelimitate și care poate, în același timp, să își păstreze individualitatea în chiar prezența tuturor acestor schimbări, și la nesfârșit după ele.

130:4.7 (1434.6) Viața este o adaptare a cauzei cosmice originare la cerințele și la posibilitățile situațiilor din univers; ea a venit în existență prin acțiunea Minții Universale și prin activarea scânteii spirituale a acestui Dumnezeu care este spirit. Semnificația vieții este adaptabilitatea ei; valoarea vieții este aptitudinea ei pentru progres - chiar și până la înălțimile conștiinței lui Dumnezeu.

130:4.8 (1434.7) Neadaptarea vieții conștiente la univers se traduce prin disarmonie cosmică. Dacă voința personalității merge depărtându-se definitiv de tendința universurilor, aceasta se termină prin izolarea intelectuală, separarea personalității. Pierderea călăuzei spirituale interioare survine odată cu încetarea spirituală a existenței. În ea și prin ea însăși, viața inteligentă și progresivă devine atunci o dovadă de necombătut a existenței unui univers intențional ce exprimă voința unui Creator divin; iar această viață, în ansamblul ei, luptă pentru valorile superioare avându-l drept țel final pe Tatăl Universal.

130:4.9 (1435.1) Numai prin gradul ei mintea omului depășește nivelul animal, făcând abstracție de serviciile superioare și cvasi-spirituale ale intelectului. De aceea animalele (necunoscând nici cult nici înțelepciune) nu pot experimenta supraconștiința, conștiința conștiinței. Mintea animală nu este conștientă decât de universul obiectiv.

130:4.10 (1435.2) Cunoașterea este sfera minții materiale, aceea care discerne faptele. Adevărul este domeniul intelectului înzestrat din punct de vedere spiritual care este conștient de faptul cunoașterii lui Dumnezeu. Cunoașterea este demonstrabilă; adevărul este experimentat. Cunoașterea este o dobândire a minții; adevărul este o experiență a sufletului, a sinelui care progresează. Cunoașterea este o funcție a nivelului non-spiritual; adevărul este o fază a nivelului mental-spiritual al universurilor. Ochiul minții materiale percepe o lume de fapte cognoscibile; ochiul intelectului spiritualizat discerne o lume a adevăratelor valori. Sincronizate și armonizate, aceste două puncte de vedere revelează lumea realității, în care înțelepciunea

interpretează fenomenele din univers în termenii experienței personale progresive.

130:4.11 (1435.3) Eroarea (răul) este sancțiunea imperfecțiunii.

Atributele imperfecțiunii sau faptele care denotă o proastă adaptare se dezvăluie pe nivelul material prin observare critică și prin analiză științifică; ele se revelează pe nivelul moral prin experiența umană.

Prezența răului constituie dovada inexactitudinilor minții și a imaturității sinelui în evoluție. Răul este deci și o măsură a modului imperfect în care se interpretează universul. Posibilitatea de a comite greșeli este inerentă dobândirii de înțelepciune, este ordinea prevăzută conform căreia se progresează de la parțial și temporar la desăvârșit și etern, de la relativ și imperfect către definitiv și perfecționat. Eroarea este umbra nedesăvârșirii relative care trebuie în mod necesar să se proiecteze de-a curmezișul drumului universal ascendent al oamenilor către perfecțiunea Paradisului. Eroarea (răul) nu este o însușire actuală al universului; ea este pur și simplu observarea unei relativități în raporturile finitului incomplet cu nivelurile ascendente ale Supremului și ale Ultimului.

130:4.12 (1435.4) Cu toate că Iisus i-a expus tânărului toate acestea în limbajul cel mai potrivit înțelegerii sale, Ganid a avut pleoapele grele la sfârșitul discuției și s-a cufundat curând în somn. A doua zi dimineață ei s-au sculat devreme pentru a se urca la bordul vasului pornind către Laseea, în Insula Cretei, dar înainte de a se îmbarca, băiatul mai avea încă de pus, despre natura răului, noi întrebări la care Iisus a răspuns:

130:4.13 (1435.5) Răul este un concept al relativității. El ia naștere din observarea imperfecțiunilor ce apar în umbra aruncată de un univers finit de lucruri și de ființe atunci când acest cosmos întunecă lumina vie a expresiei universale a realităților eterne ale Unului Infinit.

130:4.14 (1435.6) Răul potențial este inherent caracterului în mod necesar incomplet al revelației lui Dumnezeu ca expresie, limitată de spațiu-timp, a infinității și a eternității. Faptul elementului parțial în prezența totalului desăvârșit constituie relativitatea realității. El creează necesitatea alegerii intelectuale și a stabilirii unei ierarhii a nivelelor de valori în capacitățile noastre de a recunoaște spiritul și de a-i răspunde. Finit și incomplet, conceptul de Infinit conceput de mintea temporară și limitată a creaturilor constituie, în el și prin el însuși, *răul potențial*. Dar eroarea agravantă, constând în abținerea, fără justificare, de la o rectificare spirituală accesibilă rațiunii a acestor discordanțe intelectuale inerente și a acestor insuficiențe spirituale, este echivalentă cu comiterea *răului actual*.

130:4.15 (1436.1) Toate conceptele statice și moarte sunt potențial rele. Umbra finită a adevărului relativ și viu se deplasează continuu. Conceptele statice întârzie invariabil știința, politica, societatea și religia. Ele pot reprezenta o anumită cunoaștere, dar sunt deficiente în înțelepciune și lipsite de adevăr. Nu permiteți conceptului de relativitate să vă deruteze până într-atâta încât să vă împiedice să recunoașteți coordonarea universului sub îndrumarea minții cosmice, și controlul său stabilizat de energia și de spiritul Supremului.

5. În insula Cretei

130:5.1 (1436.2) Ducându-se în Creta, călătorii nu urmăreau altceva decât să se distreze, să se plimbe prin insulă și să escaladeze munții. Cretanii din vremea aceea nu se bucurau de o reputație de invidiat printre popoarele vecine. Iisus și Ganid au făcut totuși multe suflete să-și ridice nivelul de gândire și de viață, și au pus astfel bazele unei prompte primiri ulterioare a învățăturilor evangheliei în momentul în care primii predicatori au sosit din Ierusalim. Iisus îi iubea pe acești cretani, în ciuda asprelor cuvinte pe care le-a rostit Pavel mai târziu pe seama lor atunci când l-a trimis pe Titus în insulă ca să reorganizeze Bisericile lor.

130:5.2 (1436.3) Pe versantul unui munte al Cretei, Iisus a avut cu Gonod prima sa lungă discuție pe tema religiei. Tatăl a fost foarte impresionat și a zis: „Nu-i de mirare că băiatul crede tot ceea ce îi zici, însă eu nu știam că a existat o asemenea religie în Ierusalim, și cu atât mai puțin în Damasc.” În timpul acestei șederi în Creta, Gonod i-a propus pentru prima dată lui Iisus să se reîntoarcă cu ei în India, iar pe Ganid îl încânta gândul că s-ar putea ca Iisus să fie de acord cu un asemenea aranjament.

130:5.3 (1436.4) Ganid l-a întrebat într-o zi pe Iisus de ce nu se consacrare misiunii de învățător public, iar Iisus i-a spus: „Fiule, fiecare lucru trebuie să vină la vremea sa. Tu ești născut în lume, însă nici neliniștea, oricât de mare, și nici manifestările de nerăbdare nu te vor ajuta să crești. În toate acestea, tu trebuie să lași să lucreze timpul. Numai timpul va coace fructul verde din copac. Un anotimp vine după un anotimp și asfințitul soarelui urmează răsăritul lui doar odată cu trecerea timpului. Eu sunt acum în drum spre Roma cu tine și cu tatăl tău, și asta e de ajuns pentru astăzi. Ziua mea de mâine este toată

în mâinile Tatălui meu ceresc.” Apoi el i-a spus lui Ganid povestea lui Moise și a celor patruzeci de ani de vigilență așteptare și de continuă pregătire.

130:5.4 (1436.5) S-a întâmplat în timpul vizitei la Frumoasele Porturi un lucru pe care Ganid nu l-a uitat niciodată. Amintirea acestui episod a trezit mai târziu în el dorința de a face ceva pentru a schimba sistemul castelor din India sa natală. Un bețivan degenerat a atacat o tânără sclavă pe drumul public. Când Iisus a văzut neplăcuta situație în care era fata, el a sarit înainte și a tras-o din calea acestui nebun. În timp ce copila înspăimântată s-a agățat de el, doar prin puterea brațului său drept întins, el l-a ținut pe furiosul agresor la o distanță respectabilă până ce bietul individ s-a epuizat tot dând lovituri în gol. Ganid a simțit un puternic imbold să-l ajute pe Iisus în rezolvarea acestei probleme, dar tatăl său i-a interzis. Deși ei nu vorbeau limba fetei, aceasta putea să înțeleagă actul lor de mărinimie și le-a arătat adâncă sa recunoștință în vreme ce tustrei au condus-o acasă la ea. În timpul vieții sale întrupate, Iisus nu a fost poate niciodată atât de aproape de a se lupta corp la corp cu unul dintre semenii săi. În seara aceea, el a avut o sarcină dificilă când a încercat să îi explice lui Ganid de ce nu-l lovide pe omul acela beat. Ganid socotea că omul acesta ar trebui să primească cel puțin tot atâtea lovituri câte i-a dat el fetei.

6. Tânărul care se temea

130:6.1 (1437.1) În vreme ce erau în munți, Iisus a avut o lungă discuție cu un tânăr temător și abătut. Negăsind mângâiere și curaj în tovărășia prietenilor, acest tânăr căutase solitudinea înălțimilor; el crescuse cu un sentiment de neputință și de inferioritate. Aceste tendințe naturale fuseseră sporite de numărul de situații grele pe care tânărul le întâmpinase în cursul creșterii sale, mai ales pierderea tatălui pe când avea doisprezece ani. Când s-au întâlnit Iisus a zis: „Salut, prietene, de ce ești atât de abătut într-o zi atât de frumoasă? Dacă s-a întâmplat să te supăre ceva, poate că aș putea eu să te ajut în vreun fel. În orice caz, îmi face o adevărată plăcere să-ți ofer serviciile mele.”

130:6.2 (1437.2) Tânărul nu avea chef să vorbească. Iisus a încercat o a doua apropiere de sufletul său spunând: „Înțeleg că ai urcat în munții aceștia pentru a scăpa de oameni; e deci firesc să nu dorești să stai de vorbă cu mine, dar aș vrea să știu dacă cunoști munții aceștia. Cunoști direcția acestor poteci? Și ai putea cumva să-mi indici cel mai bun drum care să ducă la Fenix?” Or, tânărul cunoștea foarte bine acești munți; el a devenit cuadevărat foarte preocupat a-i arata lui Iisus drumul către Fenix precum și a-i trasa pe nisip toate potecile, explicându-i fiecare detaliu. Dar el a fost foarte surprins și intrigat atunci când Iisus, după ce i-a spus la revedere și făcându-se că își ia rămas bun, s-a întors deodată către el spunându-i: „Eu știu foarte bine că dorești să fii lăsat singur cu tristețea ta; dar nu ar fi nici prietenos, nici just din partea mea să primesc de la tine un ajutor atât de generos pentru a găsi cel mai bun drum către Fenix, iar apoi să te părăsesc cu nepăsare fără a fi făcut nici cel mai mic efort pentru a răspunde la chemarea ta lăuntrică. Tu ai nevoie de ajutor și de indicații cu privire

la drumul cel mai bun către țelul destinului tău pe care îl cauți în inima ta, în vreme ce îți pierzi vremea aici, pe culmea acestui munte. Așa cum tu cunoști bine potecile care duc la Fenix pentru că le-ai bătut de mai multe ori, tot așa și eu cunosc bine calea către orașul speranțelor tale neîmplinite și a ambițiilor tale zădărnicate. Și, din moment ce m-ai chemat în ajutor, eu n-am să te dezamănesc.”

Tânărul aproape mut de surpriză, a reușit totuși să murmure: „Dar - eu nu ți-am cerut nimic.” Atunci Iisus, punând pe umărul lui o mână ușoară spuse: „Nu, fiule, nu cu vorbe, ci te-ai adresat inimii mele cu priviri care exprimă o năzuință fierbinte. Copilul meu, pentru cel care își iubește semenii, există o elocventă chemare în ajutor pe chipul tau umbrit de descurajare și de disperare. Așează-te lângă mine, iar eu îți voi vorbi despre căile servirii și despre marile drumuri ale fericirii care conduc de la amărăciunile sinelui la bucuriile activităților binevoitoare în fraternitatea oamenilor și în serviciul Dumnezeului ceresc.”

130:6.3 (1437.3) Atunci tânărul a dorit cu multă însuflețire să vorbească cu Iisus; el i-a căzut la picioare, implorând ajutorul său, cerându-i să îi arate calea de scăpare din lumea amărăciunilor și a eșecurilor personale. Iisus a zis: „Prietene, ridică-te! Ține-te drept ca un bărbat. Se poate să fii înconjurat de dușmani meschini și se poate să fii întârziat de un mare număr de obstacole, dar lucrurile importante și reale ale acestei lumi și ale universului sunt îți sunt la îndemână. Soarele răsare în fiecare dimineață ca să te salute, întocmai cum o face pentru omul cel ai puternic și cel mai prosper de pe pământ. Uite - trupul ți-e voinic și mușchii puternici - facultățile tale fizice sunt superioare mediei. Firește că toate aceste sunt aproape

inutile câtă vreme rămâi așezat aici, pe culmea acestui munte și te plângi de necazurile tale, reale și imaginare.” Însă tu ai putea să faci lucruri mari cu trupul tău, dacă te-ai duce în grăba către locurile unde marile lucruri așteaptă să fie făcute. Tu încerci să fugi de eul tău nefericit, dar așa ceva nu se poate face. Tu și problemele tale de viață sunteți reali; nu poți să scapi de ele cât timp vei trăi. Dar mai privește-te o dată, mintea ta este clară și capabilă. Trupul tău voinic are o minte inteligentă care să-l conducă. Pune-ți mintea la lucru pentru a-și rezolva problemele, învață-ți intelectul să lucreze pentru tine. Refuză să mai fii dominat de frică ca un animal lipsit de discernământ. Mintea ta ar trebui să fie aliatul tău curajos în rezolvarea problemelor vieții tale; bine ar fi să încetezi a-i mai fi, așa cum ai fost, jalnicul ei sclav înfricoșat și valetul descurajării și al înfrângerii. Dar mai prețios decât orice, potențialul tău de înfăptuire efectivă este spiritul care trăiește în tine; el îți va stimula și îți va inspira mintea pentru ca ea să se controleze pe sine și să însuflească corpul tău dacă vrei să îl eliberezi din lanțurile fricii; tu vei face astfel natura ta spirituală capabilă de a te elibera puțin câte puțin de relele trândăviei grație prezenței-putere a credinței vii. Atunci această credință va învinge de îndată frica ta de oameni prin irezistibila prezență a acestei noi și omniprezente *iubiri față de semenii tăi*. Această iubire va umple foarte repede sufletul tău până peste margini, deoarece tu vei fi devenit conștient, în inima ta, că ești un copil al lui Dumnezeu.

130:6.4 (1438.1) ”Astăzi, fiule, trebuie să te naști din nou, restabilit ca om de credință, de curaj și de servire devotată omului, din dragoste față de Dumnezeu. Când vei fi astfel readaptat în sinea ta la viață, vei fi deopotrivă readaptat la univers; tu vei fi născut din nou - născut din

spirit - și de acum înainte toată viața ta vai fi mai mult decât o realizare victorioasă. Necazurile te vor întări, dezamăgirile te vor îmboldi, greutățile te vor provoca și obstacolele te vor stimula. Ridică-te tinere! Spune adio vieții de frică slugarnică și de fugă lașă. Reîntoarce-te repede la datoria ta și trăiește-ți viața trupească ca un fiu de Dumnezeu, ca un muritor devotat slujirii înnobilitoare a omului de pe pământ și destinat magnificei și veșnicei slujiri a lui Dumnezeu în eternitate.”

130:6.5 (1438.2) Acest tânăr, pe nume Fortune, a devenit mai târziu liderul creștinilor din Creta și tovarășul intim al lui Titus în eforturile sale de a înălța sufletul credincioșilor creștini.

130:6.6 (1438.3) Călătorii erau cu adevărat odihniți și refăcuți când, în amiaza unei zile, au fost gata să se pornească pe apă către Cartagina, în Africa de Nord, zăbovind apoi două zile în Cyrene. Acolo, Iisus și Ganid au dat primele îngrijiri unui băiat numit Rufus, care fusese rănit de ruperea unui car cu boi supraîncărcat. Ei l-au dus pe băiat acasă la mama lui; cât despre tatăl său, Simon, nu avea cum să-și închipuie că omul a cărui cruce o va purta mai târziu la ordinul unui soldat roman, era străinul care sărise odinioară în ajutorul fiului său.

7. În Cartagina - discursul despre timp și spațiu

130:7.1 (1438.4) În cea mai mare parte a timpului în drumul către Cartagina, Iisus și-a petrecut mai tot timpul stând de vorbă cu

tovarășii săi de călătorie despre chestiuni sociale, politice și comerciale, dar subiectul religiei abia de a fost abordat. Pentru prima oară, Gonod și Ganid au descoperit că Iisus era un bun povestitor și s-au străduit să-l facă să le istorisească povești legate de prima parte a vieții sale din Galileea. Ei au aflat de asemenea că el fusese elev în Galileea, iar nu în Ierusalim ori în Damasc.

130:7.2 (1438.5) Când Ganid a vrut să știe cum puteau cineva să își facă prieteni, după ce a băgat de seamă că majoritatea persoanelor care le ieșiseră în cale fuseseră atrase de Iisus, învățătorul său i-a zis: „Interesează-te de semenii tăi; învață să îi iubești și nu scăpa prilejul de a face pentru ei un lucru de care ești sigur că ei îl doresc.” Apoi el a citat străvechiul proverb iudaic: „Un om care dorește să aibă prieteni trebuie el însuși să se arate prietenos.”

130:7.3 (1439.1) În Cartagina, Iisus a avut un lung și memorabil dialog cu un preot mithriac despre nemurire, despre timp și despre eternitate. Acest persan fusese educat în Alexandria și dorea realmente să învețe de la Iisus. Tradus în limbaj modern, răspunsul lui Iisus la numeroasele sale întrebări a fost pe scurt următorul:

130:7.4 (1439.2) Timpul este curentul curgerii evenimentelor temporale percepute conștient de creaturi. Timpul este un nume dat aranjării în succesiune a evenimentelor, ceea ce ne permite să le recunoaștem și să le separăm. Universul spațiului este legat de timp atunci când este observat din orișice poziție interioară din afara lăcașului fix al Paradisului. Mișcarea timpului nu se revelează decât în raport cu un lucru care nu se deplasează în spațiu ca un fenomen dependent de timp. În universul universurilor, Paradisul și Deitățile sale transcend atât timpul, cât și spațiul. Pe lumile locuite, personalitatea umană

(locuită și orientată de către spiritul Tatălui din Paradis) este singura realitate legată de domeniul fizic care poate să transcendă secvența materială a evenimentelor temporale.

130:7.5 (1439.3) Animalele nu au simțul timpului la fel ca oamenii și, chiar și pentru om, din cauza punctului său de vedere fragmentar și circumscris, timpul apare ca o succesiune de evenimente. Dar, pe măsură ce omul se înalță, pe măsură ce progresează în interior, panorama acestei procesiuni de evenimente se mărește în așa fel încât este deslușită din ce în ce mai mult în ansamblul ei. Ceea ce apărea mai înainte ca o succesiune de evenimente, va fi considerat atunci ca un ciclu complet și perfect coerent. În felul acesta, vechea conștiință a secvenței lineare a evenimentelor va fi tot mai mult înlocuită de simultaneitatea circulară.

130:7.6 (1439.4) Există șapte concepții diferite asupra spațiului așa cum este el condiționat de timp. Spațiul se măsoară prin timp, iar nu timpul prin spațiu. Confuzia savanților sporește din pricină că ei nu reușesc să recunoască realitatea spațiului. Spațiul nu este doar un concept intelectual al variației în conexitatea obiectelor universului. Spațiul nu este gol, dar mintea este singurul lucru cunoscut de oameni care poate, fie și parțial, să transcendă spațiul. Mintea poate funcționa independent de conceptul conexității spațiale a obiectelor materiale. Spațiul este în mod relativ și comparativ finit pentru toate ființele care au statutul de creaturi. Cu cât conștiința se apropie mai mult de noțiunea celor șapte dimensiuni cosmice, cu atât mai mult conceptul de spațiu potențial se apropie de ultimitate; dar potențialul spațiului este într-adevăr ultim numai pe nivelul absolut.

130:7.7 (1439.5) Trebuie să se vadă limpede că realitatea universală are o semnificație în expansiune și întotdeauna relativă pe nivelele cosmice în ascensiune și în perfecționare. În cele din urmă, muritorii supraviețuitori ajung la identitate într-un univers cu șapte dimensiuni.

130:7.8 (1439.6) Conceptul de spațiu-timp al unei minți de origine materială este sortit să sufere extinderi succesive pe măsură ce personalitatea conștientă care îl concepe se înalță pe nivelele succesive ale universului. Când omul atinge mintea intermediară dintre planul material și planul spiritual al existenței, ideile sale despre spațiu-timp sunt considerabil extinse în ceea ce privește calitatea lor de percepție și volumul lor de experiență. Lărgirea concepțiilor cosmice ale unei personalități spirituale care progresează se datorează atât adâncirii clarviziunii, cât și lărgirii câmpului conștiinței. pe măsură ce personalitatea își urmează drumul către o conștiință mai elevată și mai interioară până la nivelele transcendente ale asemănării cu Deitatea, conceptul de spațiu-timp se apropie întotdeauna mai mult de conceptele nelegate de timp și de spațiu ale Absoluturilor. Relativ, și potrivit cu realizările lor transcendente, copiii destinului ultim trebuie să perceapă aceste concepte ale nivelului absolut.

8. Pe drumul către Neapole și către Roma

130:8.1 (1440.1) Prima oprire de pe drumul către Italia era insula Maltei. Iisus a avut acolo o lungă convorbire cu un tânăr deprimat și descurajat pe nume Claudius. Acest băiat avusese de gând să se omoare, dar, când a terminat de discutat cu scribul din Damasc, a zis: „Voi înfrunta viața ca un bărbat; m-am săturat să mai fac pe lașul, mă voi întoarce la poporul meu și voi reîncepe totul.” La puțin timp după aceea, el a devenit un predicator entuziast al cinicilor și, mai târziu, el i s-a alăturat lui Petru în proclamarea creștinismului la Roma și la Neapole. După moartea lui Petru, el a mers în Spania predicând evanghelia, însă nu a știut niciodată că omul care îl inspirase în Malta era același Iisus pe care, ulterior, l-a proclamat Eliberatorul lumii.

130:8.2 (1440.2) În Siracuza ei au petrecut o săptămână întreagă. Acolo evenimentul care a marcat șederea lor a fost reabilitarea lui Ezra, iudeul căzut în erezie care ținea taverna unde se opriseră Iisus și tovarășii săi. Ezra a fost fermecat de modul de a vedea al lui Iisus și i-a cerut să îl ajute să revină la credința Israelului. El și-a exprimat disperarea zicând: „Eu vreau să fiu un adevărat fiu al lui Avraam, dar nu îl pot găsi pe Dumnezeu.” Iisus a zis: „Dacă vrei să-l găsești cu adevărat pe Dumnezeu, această dorință este în ea însăși dovada că tu l-ai găsit deja. Problema ta nu este incapacitatea ta de a-l găsi pe Dumnezeu, căci Tatăl te-a găsit deja; ea provine pur și simplu din aceea că tu nu-l cunoști pe Dumnezeu. N-ai citit tu în profetul Ieremia: 'Mă vei căuta și mă vei găsi atunci când mă vei căuta cu toată inima'? Și, iarăși, n-a zis oare același profet: 'Îți voi da o inimă pentru a mă cunoaște, căci eu sunt Domnul, și tu aparții poporului meu, și eu voi fi Dumnezeul tău'? Și n-ai citit tu pasajul din Scripturi în care se spune: 'El își coboară privirea peste oameni, și dacă vreunul

dintre ei ar zice: Eu am păcătuît și am pervertit ceea ce era bun, și asta nu mi-a folosit, atunci Dumnezeu va elibera din întuneric sufletul acestui om, iar acesta va vedea lumina'?" Atunci Ezra l-a găsit pe Dumnezeu, și sufletul lui a fost împăcat. Mai târziu, în asociere cu un bogat prozelit grec, acest iudeu a clădit prima biserică creștină din Siracuza.

130:8.3 (1440.3) Ei nu s-au oprit decât o zi în Messina, dar a fost de ajuns pentru a schimba viața unui băietan, un vânzător de fructe; Iisus a cumpărat de la el fructe și, la rândul său, l-a hrănit cu pâinea vieții. Băiatul nu a uitat niciodată cuvintele și bunătatea privirii lui Iisus care le însoțea atunci când Iisus și-a pus mâna pe umărul lui și i-a spus: „Adio, băiete, să ai mult curaj până ce vei ajunge la vârsta bărbăției; după ce ai hrănit corpul, învață și cum să hrănești sufletul. Tatăl meu ceresc va fi cu tine și va merge înaintea ta.” Băiatul a devenit un adept al religiei mithriace și, mai târziu, s-a convertit la credința creștină.

130:8.4 (1440.4) În cele din urmă, ei au ajuns la Neapole și au avut sentimentul că nu erau departe de destinația lor, Roma. La Neapole, Gonod avusese de încheiat multe afaceri; în afară de momentele în care Iisus era solicitat ca tălmăci, Ganid și el însuși își petreceau clipele lor de răgaz vizitând și explorând orașul. Ganid devenea expert în a-i descoperi pe cei care păreau să aibă nevoie de ajutor. Ei au găsit multă sărăcie în acest oraș și au dat mult de pomană, dar Ganid n-a înțeles niciodată sensul cuvintelor lui Iisus atunci când l-a văzut dând unui cerșetor de pe stradă o monedă și a refuzat să se oprească și să-l consoleze pe om. Iisus a zis: „De ce să vorbești în van

unuia care este incapabil să priceapă semnificația a ceea ce zici?

Spiritul Tatălui nu poate să instruiască și să salveze pe cineva inapt pentru filiație.” Iisus voia să zică că omul nu avea o minte normală, că îi lipsea aptitudinea de a răspunde la îndrumările spiritului.

130:8.5 (1441.1) La Neapole el nu a avut nici o experiență însemnată; Iisus și tânărul bărbat au parcurs orașul în toate sensurile și au împărțit încurajări prin multe surâsuri la sute de bărbați, de femei și de copii.

130:8.6 (1441.2) De acolo, ei au apucat-o pe drumul către Roma prin Capua, unde s-au oprit trei zile. Pe Calea Appenină ei au mers către Roma alături de animalele lor de povară, toți trei fiind dornici să vadă această stăpână a imperiului, cel mai mare oraș din întreaga lume.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 130](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 132](#) >>

Capitolul 131

Religiile lumii

131:0.1 (1442.1) ÎN TIMPUL șederii lui Iisus, a lui Gonod și a lui Ganid în Alexandria, tânărul Ganid își consacrase mult timp, și sume importante, date de tatăl său, alcătuirii unei culegeri a ceea ce propovăduiau religiile lumii despre Dumnezeu și relațiile lui cu omul muritor. Ganid a angajat mai mult de șaizeci de traducători pentru a redacta acest rezumat al doctrinelor religioase ale lumii cu privire la Deități. Trebuie să reiasă limpede, din acest capitol, că toate aceste învățături care descriau monoteismul erau în mare măsură provenite, direct sau indirect, din predicile misionarilor lui Machiventa Melchisedec, care porniseră din cartierul lor general din Salem ca să răspândească, până la marginile pământului, doctrina unui Dumnezeu unic - cel Preaînalt.

131:0.2 (1442.2) Noi prezentăm mai jos un rezumat al manuscrisului pe care Ganid l-a pregătit în Alexandria și în Roma, și care a fost păstrat în India vreme de sute de ani după moartea sa. Ganid a strâns acest material sub zece titluri, după cum urmează:

1. Cinismul

131:1.1 (1442.3) Învățăturile reziduale ale discipolilor lui Melchisedec, cu excepția celor care persistau în religia iudaică, au fost cel mai bine păstrate în doctrina cinicilor. Selecția lui Ganid cuprindea următoarele extrase:

131:1.2 (1442.4) ”Dumnezeu este suprem, el este Preaînaltul cerului și al pământului. Dumnezeu este cercul eternității făcute perfecte și el va guverna universul universurilor. El este singurul creator al cerurilor și al pământurilor. Atunci când decretează un lucru, acest lucru este. Dumnezeul nostru este un singur Dumnezeu, și el este plin de compasiune și de îndurare. Tot ceea ce este înălțat, sfânt, adevărat și frumos seamănă cu Dumnezeul nostru. Cel Preaînalt este lumina cerului și a pământului, Dumnezeul estului, al vestului, al nordului și al sudului.

131:1.3 (1442.5) ”Chiar dacă pământul ar fi să dispară, fața strălucitoare a Supremului ar rămâne în măreție și în glorie. Cel Preaînalt este primul și ultimul, începutul și sfârșitul oricărui lucru. Nu există decât acest singur Dumnezeu, și numele său este Adevăr. Dumnezeu există prin el însuși și este lipsit de orice mânie și dușmănie; el este nemuritor și infinit. Dumnezeul nostru este

omnipotent și generos. Numeroase sunt manifestările sale, dar noi nu-l adorăm decât pe Dumnezeu însuși. Dumnezeu știe totul - secretele noastre și proclamațiile noastre; el știe și ceea ce merită fiecare dintre noi. Puterea sa este egală asupra tuturor lucrurilor.

131:1.4 (1442.6) ”Dumnezeu este un dătător de pace și un ocrotitor fidel al tuturor celor care se tem de el și care au încredere în el. El aduce mântuirea tuturor celor care îl servesc. Toată creația există în puterea celui Preaînalt. Iubirea sa divină izvorăște din sfințenia puterii sale, și afecțiunea sa se naște din forța măreției sale. Preaînaltul a poruncit unirea corpului și a sufletului, și l-a înzestrat pe om cu propriul său spirit. Ceea ce face omul trebuie să aibă un sfârșit, dar ceea ce face Creatorul durează veșnic. Experiența omenească ne aduce cunoștințe, dar contemplarea celui Preaînalt ne dă înțelepciune.

131:1.5 (1443.1) ”Dumnezeu varsă ploaia peste pământ, el face soarele să strălucească peste grăunțele care încolțește, el ne dă recolta îmbelșugată a lucrurilor bune ale acestei vieți și mântuirea eternă în lumea ce va fi să vină. Dumnezeuul nostru se bucură de o mare autoritate; numele său este Excelent și natura sa este insondabilă. Când sunteți bolnavi, Preaînaltul este cel care vă tămăduiește. Dumnezeu este plin de bunătate față de toți oamenii; noi nu avem nici un prieten asemenea celui Preaînalt. Îndurarea sa umple toate locurile și bunătatea sa îmbrățișează toate sufletele. Cel Preaînalt este neschimbător și ne ajută ori de câte ori suntem la nevoie. Oriunde vă întoarceți ca să vă rugați, acolo este fața celui Preaînalt și urechea deschisă a Dumnezeuului nostru. Voi puteți să vă ascundeți de oameni, dar nu și de Dumnezeu. Dumnezeu nu este departe de noi, el este omniprezent. Dumnezeu umple toate locurile și trăiește în inima

omului care se teme de sfântul său nume. Creația este în Creator și Creatorul este în creația sa. Noi îl căutăm pe cel Preaînalt, și îl găsim atunci în inima noastră. Voi porniți în căutarea unui prieten foarte drag și apoi îl descoperiți în sufletul vostru.

131:1.6 (1443.2) Omul care îl cunoaște pe Dumnezeu îi consideră pe toți oamenii ca egali; ei sunt frații lui. Egoiștii, cei cărora nu le pasă de frații lor întru carne, nu primesc decât neliniște drept răsplată. Cei care îi iubesc pe tovarășii lor și au o inimă pură îl vor vedea pe Dumnezeu. Dumnezeu nu uită niciodată sinceritatea. El va călăuzi în adevăr inimile cinstite, căci Dumnezeu este adevăr.

131:1.7 (1443.3) ”În viața voastră, respingeți eroarea și biruiți răul prin iubirea adevărului viu. În toate relațiile voastre cu oamenii răspundeți răului făcând binele. Domnul Dumnezeu este îndurător și iubitor; el iartă. Să îl iubim pe Dumnezeu, căci el ne iubește mai întâi. Prin iubirea lui Dumnezeu și grație îndurării sale, noi vom fi salvați. Cei săraci și cei bogați sunt frați. Dumnezeu este Tatăl lor. Răul care nu ați vrea să vi se facă, nu îl faceți altuia.

131:1.8 (1443.4) ”Invocați numele său tot timpul și, în măsura în care credeți în numele său, rugăciunea voastră va fi auzită. Ce mare onoare este să îl adori pe cel Preaînalt! Toate lumile și universurile i se închină celui Preaînalt. În toate rugăciunile voastre aduceți mulțumiri - înălțați-vă în adorare. Rugăciunea de adorare evită răul și interzice păcatul. Să proslăvim mereu numele celui Preaînalt. Omul care își găsește adăpost în cel Preaînalt își ascunde defectele față de univers. Când stați înaintea lui Dumnezeu cu o inimă curată, vouă nu vă mai este frică de nimic din toată creația. Cel Preaînalt seamănă cu un tată și cu o mamă iubitori; ei ne iubesc realmente, pe noi, copiii lui de pe

pământ. Dumnezeu nostru ne va ierta și ne va călăuzi pașii pe calea salvării. El ne va lua de mână și ne va conduce până la el. Dumnezeu îi salvează pe cei care au încredere în el; el nu îl obligă pe om să îi servească numele.

131:1.9 (1443.5) ”Dacă credința în cel Preaînalt a pătruns în inima voastră, atunci veți rămâne liberi de teamă câte zile veți mai avea. Nu vă frământați din cauza prosperității celor nelegiuiți; nu vă temeți de cei care urzesc rele; lăsați-vă sufletul să se îndepărteze de păcat și puneți-vă toată încrederea în Dumnezeu salvării. Sufletul obosit al muritorului rătăcitor află o odihnă veșnică în brațele celui Preaînalt. Înțeleptului îi este sete de îmbrățișarea divină. Copilul pământean dorește cu ardoare siguranța din brațele Tatălui Universal. Omul nobil caută această stare înaltă în care sufletul muritorului se amestecă cu spiritul Supremului. Dumnezeu este just: fructul pe care nu îl primim după tot ceea ce am semănat în lumea asta, îl vom primi în următoarea.”

2. Iudaismul

131:2.1 (1444.1) Keniții din Palestina au salvat multe dintre învățăturile lui Melchisedec. Iisus și Ganid au ales din aceste arhive, așa cum erau ele păstrate și modificate, următoarele pasaje:

131:2.2 (1444.2) ”La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul, și tot ceea ce conțin ele. Și iată, tot ceea ce crease era foarte bun. Domnul, el este Dumnezeu; nu există altul în afară de el, nici sus în cer, nici jos pe pământ. De aceea îl vei iubi tu pe Domnul Dumnezeu

tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și cu toată forța ta. Tot așa cum apele acoperă fundurile mărilor, așa și întreg pământul va fi plin de cunoașterea Domnului. Cerurile proclamă gloria lui Dumnezeu, iar firmamentul arată lucrarea sa. Zilele țin discursuri unele după altele și nopțile arată cunoașterea unele după altele. Nu există nici vorbire nici limbaj în care vocile lor să nu fie auzite. Lucrarea Domnului este măreață, el a făcut toate aceste lucruri cu înțelepciune. Măreția Domnului este insondabilă. El știe numărul de stele și le cheamă pe toate pe numele lor.

131:2.3 (1444.3) ”Puterea Domnului este mare și înțelegerea sa infinită. Domnul a zis: 'Așa cum cerurile sunt mai sus decât pământul, tot așa și căile mele sunt mai înalte decât căile voastre și gândurile mele mai înalte decât gândurile voastre.' Dumnezeu revelează lucrurile profunde și tainice pentru că lumina locuiește în el. Domnul este îndurător și blând; el îndură vreme îndelungată și abundă în adevăr și în bunătate. Domnul este bun și drept; el va călăuzi pe cei blajini în judecată. Gustați și vedeți că Domnul este bun! Binecuvântat să fie omul care are încredere în Dumnezeu. Dumnezeu este refugiul nostru și tăria noastră, un ajutor pe care te poți bizui la necaz.

131:2.4 (1444.4) ”Îndurarea Domnului se află din eternitate în eternitate peste cei care se tem de el, iar dreptatea sa se întinde chiar și până la copiii copiilor noștri. Domnul este blând și plin de compasiune. El este bun pentru toți, și binecuvântările sale iubitoare sunt răspândite peste toată creația sa; el vindecă inimile zdrobite și pansează rănilor lor. Unde să mă îndepărtez de duhul lui Dumnezeu? Unde să fug afară din divină prezență? Așa a zis Înaltul și Sublimul care locuiește în eternitate și se cheamă Cel Sfânt: Eu locuiesc în

locul înalt și sfânt, și de asemenea în cel care are inima pocăită și spiritul smerit! Nimeni nu se poate ascunde de Dumnezeu nostru, căci el umple cerul și pământul. Cerurile să fie fericite și pământul să se bucure. Toate națiunile să zică: Domnul domnește! Aduceți mulțumiri lui Dumnezeu, căci milostenia sa durează veșnic.

131:2.5 (1444.5) ”Cerurile proclamă dreptatea lui Dumnezeu, și toată lumea a văzut gloria lui. Dumnezeu ne-a făcut pe noi, iar nu noi înșine; noi suntem poporul său, oile de pe pășunea sa. Mărinimia sa este veșnică și adevărul său subzistă pentru toate generațiile.

Dumnezeul nostru guvernează printre națiuni. Pământul să fie umplut de gloria sa! Fie ca oamenii să-l slăvească pe Domnul pentru bunătatea sa și pentru darurile sale minunate făcute copiilor oamenilor!

131:2.6 (1444.6) ”Dumnezeu l-a creat pe om ceva mai puțin decât divin și l-a încununat cu dragoste și cu îndurare. Domnul cunoaște calea celor drești, dar calea celor nelegiuiți va pieri. Teamă de Domnul este începutul înțelepciunii; cunoașterea Supremului este înțelegere.

Dumnezeu Cel Atotputernic a zis: 'Mergeți înaintea mea și fiți perfecți.' Nu uitați că mândria merge în fața distrugerii și un spirit orgolios în fața căderii. Cel care își guvernează propriul spirit este mai tare decât cel care pune stăpânire pe un oraș. Domnul Dumnezeu, cel Sfânt a zis: 'Revenind la odihna ta spirituală tu vei fi salvat; în calm și în încredere îți vei găsi tăria.' Cei care îl slujesc pe Domnul își vor reînnoi tăria; ei se vor înălța pe aripi, ca și vulturii. Ei vor alerga și nu vor fi osteniți; ei vor umbla și nu vor slăbi. Domnul va potoli temerile voastre. Domnul a zis: 'Nu vă temeți, căci eu sunt cu voi. Să

nu vă fie deloc frică, căci eu sunt Dumnezeuul vostru și vă voi întări; vă voi ajuta, da, vă voi sprijini cu mâna dreaptă a justiției mele.'

131:2.7 (1445.1) ”Dumnezeu este Tatăl nostru; Domnul este mântuitorul nostru. Dumnezeu a creat oștirile universului și le păstrează pe toate. Dreptatea sa este ca munții și judecata sa ca marele adânc. El ne face să bem din râul plăcerilor lui, și în lumina sa noi vom vedea lumină. Este bine să-i aduceți mulțumiri Domnului și să cântați imnuri de laudă celui Preaînalt, să-i arătați dimineața o bunăvoință afectuoasă și în fiecare seară o credință divină. Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție veșnică și dominația sa dăinuie din generație în generație. Domnul este păstorul meu; eu nu voi duce lipsă de nimic. El mă lasă să mă odihnesc pe pășunile verzi, el mă conduce pe lângă apele liniștite. El îmi mângâie sufletul; el mă călăuzește pe cărările dreptății. Da, chiar și atunci când voi merge în valea umbrei morții, eu nu mă voi teme de nici un rău, căci Dumnezeu este cu mine. Bunătatea și îndurarea sa mă însoțesc cu siguranță în toate zilele vieții mele, și eu voi locui veșnic în casa Domnului.

131:2.8 (1445.2) ”Iehova este Dumnezeuul salvării mele; eu îmi voi pune deci încrederea în numele divin. Eu mă voi încrede în Domnul cu toată inima mea; eu nu mă voi bizui pe propria mea înțelegere. Pe toate căile mele îl voi recunoaște, și el îmi va arăta drumul. Domnul este fidel; el își ține promisiunile față de cei ce îl slujesc; cel just va trăi prin credința sa. Dacă nu faceți bine, aceasta este din cauza păcatului care stă la un pas de voi. Oamenii recoltează răul pe care îl cultivă și păcatul pe care îl seamănă. Nu vă faceți griji din pricina răufăcătorilor. Dacă priviți inechitatea în inima voastră Domnul nu vă

va auzi; dacă păcătuți contra lui Dumnezeu, voi faceți, de asemenea, rău propriului vostru suflet. Dumnezeu va aduce la judecată lucrarea fiecărui om cu toate secretele ei, bune sau rele. După cum gândește un om în inima sa, așa și este.

131:2.9 (1445.3) ”Domnul este aproape de toți cei care fac apel la el în sinceritate și în adevăr. Se poate să plângi o noapte, dar bucuria vine odată cu dimineața. O inimă voioasă face bine ca un medicament.

Dumnezeu nu va refuza nici un lucru bun celor care merg drept.

Temeți-vă de Dumnezeu și păziți-i poruncile, căci aceasta este toată datoria omului. Așa a vorbit Domnul care a creat cerurile și a format pământul: 'Nu există alt Dumnezeu afară de mine, un Dumnezeu just și un salvator. Bizuiți-vă pe mine din toate marginile pământului și fiți salvați. Dacă mă căutați, mă veți găsi, numai să mă căutați cu toată inima.' Cei blajini vor moșteni pământul și se vor desfăta în abundența păcii. Oricine seamănă nedreptate va culege nenorociri; cei care seamănă vânt vor culege furtună.

131:2.10 (1445.4) ” 'Veniți acum și să judecăm împreună', a zis Domnul, 'chiar dacă păcatele voastre sunt stacojii, ele vor fi albe ca zăpada. Dacă sunt roșii ca și carminul, ele vor deveni ca lâna' Dar nu există pace pentru cei răi. Propriile voastre păcate sunt cele ce au îndepărtat lucrurile bune de voi. Dumnezeu este sănătatea feței mele și veselia sufletului meu. Dumnezeul etern este forța mea. El este căminul nostru, și brațele sale eterne mă susțin. Domnul este aproape de cei care au inima zdrobită. El îi salvează pe toți cei al căror spirit seamănă cu cel al unui copil. Supărările celui just sunt multe, dar Domnul îl scapă de toate. Încredințați-vă căile Domnului - aveți

încredere în el - și el le va face să reușească. Cel care locuiește în locul secret al celui Preaînalt va rămâne în umbra celui Atotputernic. 131:2.11 (1445.5) ”Iubiți pe aproapele vostru ca pe voi înșivă; nu purtați ranchiună nici unui om. Nu faceți nimănui ceea ce detestați. Iubiți-l pe fratele vostru căci Domnul a zis: 'Îi voi iubi pe copiii mei nestingherit, de bună voie.' Calea celui just este ca o lumină care strălucește din ce în ce mai mult până în ziua perfectă. Cei înțelepți vor avea strălucirea firmamentului și cei care orientează mulți oameni către dreptate vor străluci veșnic precum stelele. Cel pervertit să-și abandoneze calea sa rea și cel nelegiuit gândurile sale rebele. 'Ei să revină la mine,' a zis Domnul, 'și voi avea milă de ei; voi ierta din abundență.'

131:2.12 (1446.1) ”Vorbește Dumnezeu, creatorul cerului și al pământului: 'Cei care iubesc legea mea se bucură de o mare pace. Iată poruncile mele: Să mă iubești din toată inima ta, să nu ai alți dumnezei în fața mea; să nu ieși numele meu în deșert; să-ți aduci aminte de ziua sabatului ca s-o sfințești; onorează-l pe tatăl tău și pe mama ta; să nu ucizi; să nu comiți adulter; să nu furi; să nu depui mărturie mincinoasă; să nu râvnești la bunul altuia.'

131:2.13 (1446.2) ”Și tuturor celor care îl iubesc suprem pe Domnul și îl iubesc pe aproapele lor ca pe ei înșiși, Dumnezeul din cer le-a zis: 'Voi plăti răscumpărarea ta pentru a te scăpa din mormânt, te voi răscumpăra de la moarte. Voi fi îndurător și just față de copiii tăi. N-am spus eu creaturilor mele de pe pământ: Voi sunteți fiii Dumnezeului viu? Nu v-am iubit eu cu o iubire veșnică? Oare nu v-am invitat să deveniți asemeni mie și să locuiți veșnic cu mine în Paradis?'

3. Budismul

131:3.1 (1446.3) Ganid a fost șocat să descopere cât de aproape era budismul de a fi o mare și frumoasă religie fără Dumnezeu, fără o Deitate personală și universală. Oricum, el a găsit totuși unele urme ale anumitor credințe anterioare care reflectau puțină influență a învățăturilor misionarilor lui Melchisedec, care au continuat să lucreze în India până în epoca lui Buddha. Iisus și Ganid au cules următoarele afirmații din literatura budistă:

131:3.2 (1446.4) ”Bucuria va izvorî dintr-o inimă curată către Infinit. Toată ființa mea va fi în pace în această bucurie supramuritoare. Sufletul meu este plin de mulțumire și inima mea debordează de fericirea unei încrederi pașnice. Eu nu mă tem de nimic, sunt liber de îngrijorare. Mă aflu în siguranță, iar dușmanii mei nu mă pot neliniști. Eu sunt satisfăcut de fructele încrederii mele. Eu găsesc că este ușor a accede la cel Nemuritor. Mă rog ca credința să mă susțină pe parcursul lungii călătorii. Știu că credința de dincolo nu mă va lăsa. Știu că frații mei vor prospera de vor fi impregnați de credința celui Nemuritor, credința care creează modestia, dreptatea, înțelepciunea, curajul, cunoașterea și perseverența. Să abandonăm tristețea și să respingem frica. Prin credință să stăpânim adevărata dreptate și o autentică bărbăție. Să învățăm să medităm asupra justiției și a îndurării. Credința este adevărata bogăție a omului; ea este darul virtuții și al gloriei.

131:3.3 (1446.5) ”Nedreptatea este nedemnă și păcatul este demn de dispreț. Răul este degradant, atât în gând, cât și dacă este transpus în faptă. Durerea și amărăciunea urmează cărarea răului așa cum praful urmează vântul. Fericirea și pacea minții urmează gândirea curată și viața plină de virtute așa cum umbra urmează substanța lucrurilor materiale. Răul este fructul unei gândiri rău direcționate. Este rău să vezi un păcat acolo unde nu este nici unul, și de a nu vedea păcatul acolo unde este unul. Răul este cărarea falselor doctrine. Cei care evită răul văzând lucrurile așa cum sunt devin voioși îmbrățișând astfel adevărul. Puneți capăt nenorocirii voastre detestând păcatul. Înălțându-vă privirile către cel Nobil, abateți-vă de la păcat din toată inima voastră. Nu justificați răul; nu căutați scuză păcatului. Prin eforturile voastre de a corecta păcatele voastre trecute, voi dobândiți tăria de a rezista tendinței de a recădea în păcat. Rezistența la rău se naște din căință. Nu treceți peste nici o greșeală fără a o mărturisi celui Nobil.

131:3.4 (1447.1) ”Voioșia și bucuria sunt recompensele faptelor bune făcute spre slava celui Nepieritor. Nimeni nu poate să vă priveze de libertatea propriei voastre minți. Când credința religiei voastre a emancipat inima voastră, când mintea voastră, ca și un munte, este stabilă și imuabilă, atunci pacea sufletului curge ca apele unui fluviu lin. Cei care sunt siguri de mântuire sunt eliberați pentru totdeauna de poftă, de invidie, de ură și de iluzia bogățiilor. Cu toate că credința este energia unei vieți mai bune, voi trebuie totuși să lucrați cu perseverență la propria voastră mântuire. Dacă vreți să fiți siguri de mântuirea voastră finală, atunci asigurați-vă că voi căutați sincer să înfăptuiți tot ceea ce este drept. Cultivați încredințarea inimii care

vine din interior și ajungeți astfel să vă bucurați de extazul salvării eterne.

131:3.5 (1447.2) ”Nici un om religios nu poate spera să atingă iluminarea înțelepciunii nemuritoare dacă stăruie să fie trândav, indolent, slab, leneș, nerușinat și egoist. Dar oricine este prevenitor, prudent, chibzuit, fervent și serios - chiar în timp ce mai trăiește încă pe pământ - poate să ajungă la iluminarea supremă a păcii și a libertății înțelepciunii divine. Țineți minte că orice acțiune va primi răsplata ei. Răul duce la amărăciune și păcatul sfârșește în durere. Bucuria și fericirea sunt consecința unei vieți bine trăite. Chiar și răufăcătorul beneficiază de o perioadă de grație înainte de vremea completei maturizări a faptelor sale rele, dar deplina recoltare a făptuirii răului vine inevitabil. Nimeni să nu se gândească cu ușurătate la păcat spunând în inima sa: 'Pedeapsa faptelor rele nu mă va atinge.' Ceea ce faceți altuia, vi se va face și vouă, în judecata înțelepciunii. Nedreptatea comisă semenilor voștri se va întoarce împotriva voastră. Creatura nu ar putea să scape de destinul faptelor sale.

131:3.6 (1447.3) ”Cel nesocotit a zis în inima sa: răul nu mă va ajunge din urmă; dar siguranța este găsită doar dacă sufletul reclamă dojana și dacă mintea caută înțelepciunea. Înțeleptul este un suflet nobil care rămâne prietenos în mijlocul dușmanilor săi, liniștit printre cei gălăgioși și generos printre cei hrăpăreți. Dragostea de sine seamănă cu buruienele de pe un câmp bine sădit. Egoismul duce la amărăciune; îngrijorarea perpetuă ucide. Mintea supusă produce fericire. Cel mai mare dintre războinici este cel care se biruie și se domină pe sine însuși. Reținerea în toate lucrurile este bună. Numai

acela care stimează virtutea și își face datoria este o persoană superioară. Mânia și ura să nu fie stăpânii voștri. Nu vorbiți cu asprime despre nimeni. Mulțumirea este cea mai mare bogăție. Ceea ce este dat cu înțelepciune este bine economisit. Nu faceți altuia ceea ce n-ați dori să vi se facă. Răului răspundeți făcând binele; învingeți răul prin bine.

131:3.7 (1447.4) ”Un suflet drept este mai demn de dorit decât suveranitatea peste tot pământul. Nemurirea este scopul sincerității; moartea este sfârșitul vieții nehibzuite. Aceia care sunt serioși nu mor, cei fără de minte sunt deja morți. Binecuvântați sunt cei a căror clarviziune percepe starea nepieritoare. Cei care îi chinuiesc pe cei vii cu greu vor găsi fericirea după moarte. Cei dezinteresați merg în cer, unde se vor bucura de fericirea unei mărinimii infinite și unde nobila lor generozitate continuă să crească. Orice muritor care gândește drept, care vorbește cu noblețe și care acționează cu generozitate nu numai că se va bucura de virtute pe durata scurtei sale vieți, dar va și continua, după disoluția corpului, să se desfete cu deliciile cerului.”

4. Hinduismul

131:4.1 (1447.5) Misionarii lui Melchisedec au transmis învățătura Dumnezeului unic pe oriunde au umblat. O mare parte a acestei doctrine monoteiste, precum și alte concepte anterioare, au fost încorporate în învățăturile ulterioare ale hinduismului. Iisus și Ganid au făcut următoarele extrase:

131:4.2 (1448.1) "El este marele Dumnezeu, în toate chipurile suprem. El este Domnul care înglobează toate lucrurile. El este creatorul și controlorul universului universurilor. Dumnezeu este un Dumnezeu unic; el există singur și prin el însuși; el este singurul. Acest Dumnezeu unic este Creatorul nostru și destinul final al sufletului. Supremul are o strălucire de nedescris; el este Lumina Luminilor, această lumină divină care iluminează fiecare inimă și fiecare lume. Dumnezeu este ocrotitorul nostru - el stă alături de creaturile sale - și cei care învață să-l cunoască devin nemuritori. Dumnezeu este marea sursă de energie, el este Marele Suflet. El exercită o suveranitate universală peste totul. Acest Dumnezeu unic este iubitor, glorios și adorabil. Dumnezeul nostru se bucură de o putere supremă și locuiește în lăcașul suprem. Această veritabilă Persoană este eternă și divină. Dumnezeu este Domnul primordial al cerurilor. Toți profeții l-au salutat, și el ni s-a revelat. Noi îl venerăm. O, Persoană Supremă, sursă a ființelor, Domn al creației și suveran al universului, dezvăluie creaturilor tale puterea prin care rămâi immanent! Dumnezeu a creat soarele și stelele; el este luminos, pur, există prin el însuși. Cunoașterea sa veșnică este dumnezeiește înțeleaptă. Eternul este inaccesibil răului. Întrucât universul a izvorât din el, Dumnezeu îl guvernează cum se cuvine. El este cauza creației, deci toate lucrurile sunt stabilite în el.

131:4.3 (1448.2) "Dumnezeu este refugiul sigur al fiecărui om bun aflat la nevoie. Cel nepieritor are grijă de toată omenirea. Mântuirea lui Dumnezeu este puternică și bunătatea lui este mărinimoasă. El este un ocrotitor iubitor și un apărător binecuvântat. Domnul a zis: 'Eu locuiesc în propriul lor suflet ca o lampă a înțelepciunii. Eu sunt

splendoarea splendorilor și bunătatea celor buni. Când doi sau trei se adună laolaltă, și eu sunt acolo.' Creatura n-ar putea scăpa de prezența Creatorului. Domnul numără până și clipirile neîncetate ale fiecărui ochi muritor și noi adorăm această Ființă divină ca pe tovarășul nostru de nedespărțit. El este predominant, mărinimos, omniprezent și infinit de bun. Domnul este suveranul nostru, refugiul nostru și controlorul nostru suprem, și spiritul nostru primordial locuiește în sufletul muritor. Martorul Etern al viciului și al virtuții rămâne în inima omului. Meditați îndelung asupra adorabilului și divinului Însuflețitor; spiritul său să dirijeze în întregime gândurile noastre. De la această lume ireală condu-ne la lumea reală, de la întuneric la lumină și de la moarte la nemurire.

131:4.4 (1448.3) ”Cu inima noastră dezbărată de orice urmă de ură, să adorăm Eternul. Dumnezeu nostru este Domnul rugăciunii; el aude strigătul copiilor săi. Toți oamenii subordonează voința lor lui, cel Hotărât. Să ne bucurăm de dărnicia Domnului rugăciunilor. Faceți din rugăciunea voastră prietena voastră intimă, și din adorare sprijinul sufletului vostru. 'Doar dacă vreți să mă adorați în iubire,' a zis cel Etern, 'eu vă voi da înțelepciunea pentru a mă atinge, căci adorarea mea este virtutea comună a tuturor creaturilor.' Dumnezeu este luminătorul celor care sunt posomorâți și puterea celor care sunt slabi. Din moment ce Dumnezeu este puternicul nostru prieten, noi nu ne mai temem de nimic. Noi lăudăm numele Cuceritorului niciodată cucerit. Noi îl adorăm pentru că el este ajutorul fidel și veșnic al oamenilor. Dumnezeu este conducătorul nostru sigur și călăuza noastră infailibilă. El este marele strămoș al cerului și al pământului, el posedă o energie nelimitată și o înțelepciune infinită. Splendoarea

sa este sublimă și bunătatea sa este divină. El este refugiul suprem al universurilor și păzitorul imuabil al legii veșnice. Dumnezeu nostru este Domnul vieții și Consolatorul tuturor oamenilor. El iubește omenirea și îi ajută pe cei îndurerați. El este cel ce ne dă viață, el este Bunul Păstor al turmelor omenești. Dumnezeu este tatăl nostru, fratele nostru și prietenul nostru. Noi dorim cu ardoare să-l cunoaștem pe acest Dumnezeu din străfundurile ființei noastre.

131:4.5 (1448.4) ”Noi am învățat să câștigăm credința prin aleanul inimii noastre. Noi am atins înțelepciunea prin stăpânirea simțurilor noastre; și, prin înțelepciune, noi am trăit pacea din cel Suprem. Cel care este plin de credință adoră cu adevărat atunci când sinele lui interior este ațintit spre Dumnezeu. Dumnezeul nostru poartă cerurile ca pe o mantie; el locuiește deopotrivă în celelalte șase universuri larg desfășurate. El este suprem peste totul și în toate. Noi dorim cu ardoare iertarea Domnului pentru toate păcatele noastre față de aproapele nostru și vrem să-l ușurăm pe prietenul nostru de nedreptatea pe care ne-a făcut-o. Spiritul nostru detestă orice rău; deci, Doamne, eliberează-ne de pata păcatului. Noi ne rugăm la Dumnezeu ca la un consolator, un ocrotitor și un salvator - ca unei persoane care ne iubește.

131:4.6 (1449.1) ”Spiritul Păstrătorului Universului pătrunde în sufletul creaturilor simple. Omul este înțelept dacă îl adoră pe Dumnezeul Unic. Cei care se străduiesc să fie perfecți trebuie desigur să-l cunoască pe Domnul Suprem. Cel ce cunoaște fericirea siguranței în Suprem n-are niciodată frică, căci Supremul le-a zis celor care îl slujesc: 'Nu vă temeți, căci eu sunt cu voi.' Dumnezeu providenței este tatăl nostru. Dumnezeu este adevăr, și dorește ca propriile sale

creaturi să îl înțeleagă - ca ele să ajungă la deplina cunoaștere a adevărului. Adevărul este etern; el susține universul. Dorința noastră supremă va fi de a ne uni cu Supremul. Marele Controlor zămislește toate lucrurile - totul evoluează pornind de la el. Și iată toată datoria noastră: nimeni să nu facă altuia ceea ce lui nu-i place să i se facă; să nu aveți pizmă pe nimeni, nu loviți pe cel care vă lovește, înfrânați mânia prin îndurare și milă și biruiți ura prin bunăvoință. Noi ar trebui să facem toate acestea pentru că Dumnezeu este un prieten blând și un tată îngăduitor care ne iartă toate greșelile noastre pământești.

131:4.7 (1449.2) ”Dumnezeu este Tatăl nostru, pământul este mama noastră și universul este locul nostru de naștere. Fără Dumnezeu, sufletul este un prizonier; cunoașterea de Dumnezeu îl eliberează. Prin meditația asupra lui Dumnezeu și prin uniune cu el se ajunge la descătușarea din iluziile răului și la dezrobirea finală din toate lanțurile materiale. Când omul va rula spațiul ca pe o bucată de piele, atunci va veni sfârșitul răului, deoarece omul îl va fi găsit pe Dumnezeu. O, Dumnezeule, salvează-ne de tripla ruină a infernului - pofta, mânia și avariția! O, sufletul meu, încinge-te pentru lupta spirituală a nemuririi! Când vine sfârșitul vieții muritoare, nu ezita să abandonezi acest trup pentru o formă mai frumoasă și mai potrivită și să te trezești pe tărmurile Supremului și ale Nemuritorului unde nu domnește nici frica, nici amărăciunea, nici foamea, nici setea, nici moartea. A-l cunoaște pe Dumnezeu este a tăia corzile morții. Sufletul care îl cunoaște pe Dumnezeu se înalță în univers așa cum smântâna apare la suprafața laptelui. Noi îl adorăm pe Dumnezeu, meșterul a toate, Marele Suflet, care stă întotdeauna în inima creaturilor sale. Cei

care știu că Dumnezeu tronează în inima omenească sunt meniți să devină asemenea lui - să devină nemuritori. Răul trebuie să fie lăsat în urmă în această lume, dar virtutea însoțește sufletul în cer.

131:4.8 (1449.3) ”Numai cei răi zic: 'Universul n-are nici adevăr nici conducător; el nu este destinat decât satisfacerii poftelor noastre.' Dar asemenea suflete sunt amăgite de meschinăria intelectului lor. Ele se abandonează astfel satisfacerii poftelor lor și își privează sufletul de bucuriile virtuții și de plăcerile dreptății. Ce experiență este mai mare decât aceea de a fi salvat de păcat? Omul care a văzut Supremul este nemuritor. Prietenii întru carne ai omului nu pot supraviețui morții; numai virtutea merge alături de om în timp ce el călătorește înaintând mereu către câmpiile fericite și însorite ale Paradisului.”

5. Zoroastrismul

131:5.1 (1449.4) Zoroastru a fost el însuși în contact direct cu descendenții primilor misionari ai lui Melchisedec și doctrina lor despre un Dumnezeu unic a devenit o învățătură centrală în religia pe care el a întemeiat-o în Persia. În afară de la iudaism, nici o religie din vremea aceea nu conținea o mai mare cantitate de învățături ale Salemului. Ganid a făcut următoarele extrase din arhivele acestei religii:

131:5.2 (1450.1) ”Toate lucrurile vin de la Dumnezeul unic și îi aparțin lui. El este Dumnezeul nostru infinit de înțelept, de bun, de drept, de sfânt, de strălucitor și de glorios. El, Dumnezeul nostru, este sursa oricărei luminozități. El este Creatorul, Dumnezeul tuturor intențiilor

bune, și ocrotitorul justiției universului. Linia de conduită din viață constă în a acționa în armonie cu spiritul adevărului. Dumnezeu vede totul, și el zărește atât faptele rele ale celor haini, cât și lucrările bune ale celor dreți; Dumnezeul nostru observă toate lucrurile cu un ochi scânteietor. Atingerea sa este atingerea tămăduirii. Domnul este un binefăcător atotputernic. Dumnezeu își întinde mâna benefică și celor dreți și celor nemernici. Dumnezeu a întemeiat lumea și a stabilit răsplata atât pentru bine, cât și pentru rău. Dumnezeul infinit de înțelept a făgăduit nemurirea sufletelor pioase care gândesc cu puritate și acționează cu justețe. Voi veți deveni ceea ce doriți cel mai mult. Lumina soarelui se aseamănă cu înțelepciunea pentru cei care îl disting pe Dumnezeu în univers.

131:5.3 (1450.2) ”Slăviți-l pe Dumnezeu căutând ceea ce îi place Marelui Înțelept. Adorați-l pe Dumnezeul luminii pășind cu bucurie pe căile stabilite de religia sa revelată. Nu există decât un Dumnezeu Suprem, Domnul Luminilor. Noi îl adorăm pe cel care a creat apele, plantele, animalele, pământul și cerurile. Dumnezeul nostru este Domnul, este cel mai binefăcător. Noi îl adorăm pe cel mai frumos, pe generosul Nemuritor înzestrat cu lumina veșnică. Dumnezeu este cel mai departe de noi și totodată cel mai aproape, prin aceea că el locuiește în sufletele noastre. Dumnezeul nostru este divinul și cel mai sfânt Spirit din Paradis, și totuși el este mai prietenos pentru om decât cea mai prietenoasă dintre toate creaturile. Dumnezeu este un mare ajutor pentru noi în cea mai importantă dintre întreprinderile noastre, aceea de a-l cunoaște pe el însuși. Dumnezeu este prietenul nostru cel mai adorabil și cel mai drept; el este înțelepciunea noastră, viața noastră și vigoarea sufletului și a trupului nostru. Prin gândurile

noastre bune, înțeleptul creator ne va îngădui să facem voia sa și să ajungem astfel la realizarea a tot ceea ce este dumnezeiește perfect. 131:5.4 (1450.3) ”Doamne, învață-ne să trăim această viață întrupată în vreme ce ne pregătești pentru viața în spirit de apoi. Vorbește-ne, Doamne, și noi vom face ceea ce ne vei cere. Învață-ne căile bune, și noi vom merge drept. Lasă-ne să atingem uniunea cu tine. Știm că religia este bună dacă ne conduce la uniunea cu dreptatea. Dumnezeu este firea noastră înțeleaptă, gândirea noastră cea mai bună și fapta noastră justă. Dumnezeu ne conferă unitatea cu spiritul divin și cu nemurirea din el însuși!

131:5.5 (1450.4) ”Această religie a Marelui Înțelept îl purifică pe credincios de orice gând rău și de orice faptă păcătoasă. Eu mă înclin în fața Dumnezeului din cer căindu-mă dacă am comis vreo greșală în gând, în vorbă sau în faptă - cu bună știință sau nu - și ofer rugăciuni pentru îndurare și laude pentru iertare. Când mă confesez, dacă nu am intenția de a reînnoi greșeala, eu știu că păcatul va fi luat de pe sufletul meu. Eu știu că iertarea înlătură lanțurile păcatului. Cei care fac rău vor primi pedeapsă, dar cei care urmează adevărul se vor bucura de fericirea unei salvări eterne. Ia-ne în stăpânire prin grație și dăruire sufletului nostru puterea salvatoare. Noi cerem îndurare, deoarece aspirăm la perfecțiune; noi am vrea să fim asemeni lui Dumnezeu.”

6. Suduanismul (Jainismul)

131:6.1 (1450.5) Al treilea grup de credincioși religioși care au păstrat, în India, doctrina unui Dumnezeu unic - supraviețuirea învățăturilor lui Melchisedec - era cunoscut pe vremurile acelea sub numele de suduaniști. Mai apoi acești credincioși au fost cunoscuți ca adepți ai jainismului. Ei ce propovăduiau ei:

131:6.2 (1450.6) ”Domnul Cerului este suprem. Cei care comit păcatul nu se vor ridica la înălțime, însă cei care urmează căile dreptății vor găsi un loc în cer. Noi suntem încredințați de viața de apoi dacă cunoaștem adevărul. Sufletul omului poate să urce în cerul cel mai înalt pentru a-și dezvolta acolo adevărata natură spirituală, pentru a atinge perfecțiunea. Starea celestă îl dezrobește pe om din robia păcatului și îl aduce la beatitudinile ultime. Cel just are deja experiența de a fi sfârșit cu păcatul și cu toate mizeriile care îl însoțesc. Egoul este inamicul invincibil al omului și se manifestă sub aspectul celor patru mari patimi omenești: mânia, mândria, șiretenia și lăcomia. Omul obține cea mai mare victorie atunci când se cucerește pe sine însuși. Când omul se va întoarce către Dumnezeu ca să fie iertat și când are îndrăzneala de lua această libertate, el este eliberat de frică. Omul ar trebui să treacă prin viață tratându-i pe semenii săi așa cum i-ar place lui să fie tratat.”

7. Shintoismul

131:7.1 (1451.1) Manuscrisele acestei religii din Extremul Orient nu fuseseră clasate decât recent în biblioteca din Alexandria. Era vorba de unica religie din lume din care Ganid nu mai auzise până atunci.

Această credință conținea de asemenea rămășițe ale primelor învățături ale lui Melchisedec, după cum arată următoarele extrase:

131:7.2 (1451.2) ”Așa a zis Domnul: 'Voi sunteți cu toții receptorii puterii mele divine; toți oamenii beneficiază de îndurarea mea. Simt o mare plăcere în înmulțirea celor juști din tot ținutul. În frumusețile naturii precum și în virtuțile oamenilor, Prințul Cerului caută să se reveleze și să proclame dreptatea naturii sale. Din moment ce popoarele din antichitate nu cunoșteau numele meu, eu m-am manifestat născându-mă în lume ca ființă vizibilă, și am îndurat chiar și o asemenea umilință pentru ca oamenii să nu uite numele meu. Eu sunt cel care a creat cerurile și pământul. Soarele luna și toate stelele ascultă de voia mea. Eu sunt conducătorul tuturor creaturilor de pe pământ și din cel patru mări. Deși sunt mare și suprem, eu am considerație pentru rugăciunea celui mai umil dintre oameni. Dacă o creatură vrea să mă adore, eu voi asculta rugăciunea sa și voi împlini dorința inimii sale.'

131:7.3 (1451.3) ”De fiecare dată când omul cedează îngrijorării, el se îndepărtează cu un pas de îndrumarea spiritului din inima sa.'

Mândria îl ascunde pe Dumnezeu. Dacă vreți să obțineți ajutorul cerului, lăsați-vă mândria deoparte; precum un nor dens, orice urmă de mândrie interceptează lumina care salvează. Dacă nu sunteți dreți în interiorul vostru, este inutil să vă rugați pentru lucrurile exterioare. 'Dacă aud rugăciunile voastre, este pentru că voi vă înfățișați înaintea mea cu o inimă curată, dezbărată de falsitate și de ipocrizie, cu un suflet care reflectă adevărul asemeni unei oglinzi. Dacă vreți să câștigați nemurirea, renunțați la lume și veniți la mine.'”

8. Taoismul

131:8.1 (1451.4) Mesagerii lui Melchisedec au pătruns adânc în China, iar doctrina Dumnezeului unic a făcut parte din primele învățături ale mai multor religii chineze. Aceea care a persistat cel mai mult timp și care a conținut cel mai mult adevăr monoteist a fost taoismul. Ganid a adunat următoarele învățături ale întemeietorului său:

131:8.2 (1451.5) ”Cât de pur și de calm este Supremul, și totuși cât este de tare și de puternic, cât de adânc și de insondabil! Acest Dumnezeu din cer este strămoșul onorat al tuturor lucrurilor. Dacă îl cunoașteți pe cel Etern, atunci sunteți iluminați și înțelepți. Dacă nu-l cunoașteți pe cel Etern, atunci ignoranța se manifestă sub forma răului, și astfel se ivesc și patimile păcatului. Această Ființă minunată exista înaintea cerurilor și a pământului. Ea este cu adevărat spirituală; este unică și nu se schimbă. Într-adevăr ea este mama lumii, și toată creația se rotește în jurul ei. Această Mare Ființă se transmite oamenilor și le îngăduie astfel să exceleze și să supraviețuiască. Chiar și cu puțină cunoaștere, se poate merge pe căile Supremului; te poți conforma voii cerului.

131:8.3 (1452.1) ”Toate lucrările bune de adevărată slujire provin de la Suprem. Toate lucrurile depind pentru viața lor de Marea Sursă. Marele Suprem nu caută nici o onoare pentru darurile sale. Deși suprem în putere, el rămâne ascuns de privirile noastre. El transmută fără încetarea atributele sale în vreme ce își perfecționează creaturile. Rațiunea celestă este lentă și răbdătoare în proiectele sale, dar sigură

de înfăptuirile ei. Supremul acoperă universul și îl susține în întregime. Cât de mari și puternice sunt influența sa copleșitoare și puterea sa de atracție! Adevărata bunătate seamănă cu apa, în sensul că ea binecuvântează totul și nu dăunează la nimic. Ca și apa, adevărata bunătate caută locurile cele mai joase, chiar și nivelurile pe care alții le evită, și asta pentru că ea este înrudită cu Supremul. Supremul creează toate lucrurile, el le hrănește în natură și le perfecționează în spirit. Modul în care Supremul le întreține, le protejează și le perfecționează pe creaturi fără a le constrânge este un mister. El călăuzește și dirijează, dar fără a se impune. El veghează la progres, dar fără dominare.

131:8.4 (1452.2) ”Înțeleptul își face inima universală. Puțină cunoaștere este periculoasă. Oricine aspiră la măreție trebuie să învețe să se smerească. În creație, Supremul a devenit mama lumii. A-ți cunoaște mama este a-ți recunoaște mama. Este înțelept acela care consideră toate părțile din punctul de vedere al întregului. Raportați-vă la fiecare om ca și cum ați fi în locul lui. De vi se face un rău răspundeți prin bunătate. Dacă iubiți oamenii, ei se vor apropia de voi - nu veți întâmpina nici o greutate în a-i câștiga.

131:8.5 (1452.3) ”Marele Suprem pătrunde totul; el este la dreapta și la stânga, el susține toată creația și locuiește în toate ființele sincere. Voi nu puteți să găsiți Supremul, dar nici să mergeți în vreun loc unde el să nu se găsească. Dacă un om recunoaște răul acțiunilor lui și se căiește de din toată inima de păcatele sale, atunci el poate să caute iertarea, să scape de pedeapsă și să transforme nenorocirea în binecuvântare. Supremul este refugiul sigur pentru toată creația; el este păzitorul și salvatorul omenirii. Dacă îl căutați zi de zi, îl veți

găsi. De vreme ce poate să ierte păcatele, el este cu adevărat prețios pentru toți oamenii. Amintiți-vă întotdeauna că Dumnezeu îi răsplătește pe oameni pentru ceea ce sunt, iar nu pentru ceea ce fac; așadar, acordați ajutorul vostru semenilor voștri fără idee de răsplată. Faceți binele fără a vă gândi la vreun profit pentru sine.

131:8.6 (1452.4) ”Cei care cunosc legea celui Etern sunt înțelepți.

Ignorarea legilor divine este o nenorocire și un dezastru. Aceia care cunosc legile lui Dumnezeu au o gândire liberală. Dacă îl cunoașteți pe cel Etern, chiar și dacă corpul vostru piere, sufletul vostru va supraviețui în servirea spiritului. Dacă rămâneți în lumina celui Etern, voi vă veți bucura de iluminarea Supremului. Cei care își consacră persoana slujirii Supremului sunt voioși în această căutare a celui Etern. Când omul moare, spiritul își ia zborul pentru a întreprinde lunga călătorie de reîntoarcere acasă.”

9. Confucianismul

131:9.1 (1452.5) Printre marile religii ale lumii, chiar și aceea care îl recunoștea mai puțin pe Dumnezeu a acceptat monoteismul misionarilor lui Melchisedec și al perseverenților săi succesori. Iată cum a rezumat Ganid confucianismul:

131:9.2 (1452.6) ”Ceea ce instituie Cerul este infailibil. Adevărul este real și divin. Totul își are originea în Cer, iar Marele Cer nu comite greșeli. Cerul a desemnat numeroși subordonați pentru a ajuta la instruirea și la înălțarea creaturilor inferioare. Dumnezeu care de sus îl guvernează pe om este mare, foarte mare. Dumnezeu este maiestuos

în putere și teribil în judecată. Acest Înalt Dumnezeu a conferit un sens moral chiar și multor indivizi inferiori. Dărnicia Cerului nu contenește niciodată. Bunăvoința este darul cel mai de preț al Cerului pentru oameni. Cerul a conferit noblețea sa sufletului oamenilor; virtuțile omului sunt rodul acestui dar al nobleței Cerului. Marele cer discerne totul și îi însoțește pe oameni în toate lucrările lor. Și bine facem atunci când îi dăm numele de Tatăl nostru și de Mama noastră Marelui Cer. Dacă noi suntem astfel servitorii străbunilor noștri divini, atunci ne putem adresa cu încredere rugăciunile Cerului. Oricând și în toate lucrurile să avem o teamă respectuoasă față de maiestatea Cerului. O, Dumnezeule Preaînalt și suveran Potentant, noi recunoaștem că judecata îți aparține și că orice îndurare provine din inima divină.

131:9.3 (1453.1) ”Dumnezeu este cu noi; noi nu simțim deci nici o teamă în inima noastră; dacă se găsește vreo virtute în mine, ea este manifestarea Cerului care se află în mine; însă Cerul acesta din mine formulează adesea cerințe severe pentru credința mea. Dacă Dumnezeu este cu mine, eu am decis să nu am nici o îndoială în inima mea. Credința trebuie să fie foarte aproape de adevărul lucrurilor, și nu văd cum poate un om să trăiască fără această credință binefăcătoare. Binele și răul nu li se întâmplă fără cauză oamenilor. Cerul tratează sufletul unui om potrivit cu intenția acestui suflet. Când vă veți descoperi în greșală, nu ezitați să vă mărturisiți eroarea și grăbiți-vă s-o reparați.

131:9.4 (1453.2) ”Înțeleptul se ocupă cu căutarea adevărului, iar nu numai cu câștigarea traiului. Scopul omului este de a atinge perfecțiunea Cerului. Omul superior caută să se adapteze, și este liber

de îngrijorare și de teamă. Dumnezeu este cu voi, să nu aveți nici o îndoială în inima voastră. Orice faptă bună are răsplata ei. Omul superior nu cârtește împotriva cerului și nu poartă ranchiună oamenilor. Nu faceți altuia ceea ce vouă nu vă place să vi se facă. Compasiunea să facă parte din orice pedeapsă; străduiți-vă cu orice chip să transformați sancțiunile în binecuvântări. Acesta este modul de acțiune al Marelui Cer. În vreme ce toate creaturile trebuie să moară și să se întoarcă în țărână, spiritul omului nobil înaintează pentru a fi expus la niveluri superioare și pentru a se înălța în lumina glorioasă a apoteozei finale.”

10. „Religia noastră”

131:10.1 (1453.3) După munca înflăcărată făcută pentru această compilație de învățături religioase ale lumii cu privire la Tatăl Paradisului, Ganid s-a ocupat de formarea a ceea ce el socotea a fi un rezumat al credințelor privitoare la Dumnezeu la care el ajunsese ca rezultat al învățăturilor lui Iisus. Tânărul căpătase obiceiul de a numi aceste credințe „religia noastră”, și iată expunerea sa:

131:10.2 (1453.4) ”Domnul Dumnezeuul nostru este un Domn unic, și voi ar trebui să-l iubiți cu toată mintea și din toată inima voastră făcând tot ce vă stă în putință pentru a-i iubi pe toți copiii săi așa cum vă iubiți pe voi înșivă. Acest Dumnezeu unic este Tatăl nostru ceresc în care subzistă toate lucrurile și care locuiește, prin spiritul său, în orice suflet omenesc sincer. Noi, care suntem copiii lui Dumnezeu, ar trebui să învățăm să-i încredințăm paza sufletului nostru ca unui

Creator fidel. Cu Tatăl nostru ceresc toate lucrurile sunt posibile. De vreme ce el este Creatorul, după ce a făcut toate lucrurile și toate ființele, el n-ar putea fi altfel. Deși nu-l putem vedea pe Dumnezeu, noi îl putem cunoaște. Trăind zi de zi voia Tatălui din ceruri, noi putem să îl revelăm semenilor noștri.

131:10.3 (1453.5) ”Divinele bogății ale caracterului lui Dumnezeu trebuie să fie infinit de profunde și veșnic înțelepte. Noi nu-l putem descoperi prin cunoaștere, însă îl putem cunoaște în inima noastră prin experiență personală. Cu toate că justiția sa depășește facultățile noastre de prezicere, mila sa poate fi primită de ființele cele mai umile de pe pământ. În timp ce Tatăl umple universul, el trăiește deopotrivă în inima noastră. Mintea omului este umană, muritoare, dar spiritul său este divin, nemuritor. Dumnezeu nu numai că este infinit de puternic, dar și infinit de înțelept. Dacă părinții noștri pământești, ale căror tendințe naturale sunt rele, știu să-i iubească pe copii lor și să le dea lucruri bune, cu cât mai mult trebuie ca binefăcătorul Tată celest să știe să-i iubească cu înțelepciune pe copiii săi pământenii și să le dea binecuvântările care li se cuvin.

131:10.4 (1454.1) ”Tatăl celest nu va îngădui să piară nici un singur copil de pe pământ dacă acest copil are dorința de a găsi Tatăl și tânjește cu adevărat să devină asemenea lui. Tatăl nostru îi iubește chiar și pe cei răi și este întotdeauna bun față de cei nerecunoscători. Dacă mai multe ființe omenești ar vrea măcar să cunoască bunătatea lui Dumnezeu, ele ar fi de bună seamă făcute să se căiască de conduita lor greșită și să renunțe la toate păcatele cunoscute. Toate lucrurile bune provin de la Tatăl luminii, în care nu se găsește nici mutabilitate nici vreo umbră de schimbare. Spiritul adevăratului

Dumnezeu se găsește în inima omului. Dumnezeu caută ca toți oamenii să fie frați. Când oamenii încep să-l caute pe Dumnezeu, aceasta este dovada că Dumnezeu i-a găsit pe ei și că ei sunt în căutare de cunoștințe despre el. Noi trăim în Dumnezeu și el locuiește în noi.

131:10.5 (1454.2) ”Eu nu mă voi mulțumi să cred că Dumnezeu este Tatăl întregului meu popor; de acum înainte voi crede că el este deopotrivă Tatăl *meu*. Voi încerca întotdeauna să-l ador pe Dumnezeu grație Spiritului Adevărului, care este ajutorul meu atunci când am ajuns realmente să-l cunosc pe Dumnezeu. Dar mai întâi de toate eu mă voi închina lui Dumnezeu învățând să fac voia sa pe pământ, adică să fac tot ce îmi stă în putință pentru a-i trata pe fiecare dintre tovarășii mei muritori întocmai așa cum mă gândesc că lui Dumnezeu i-ar plăcea să-l vadă tratat. Când trăim astfel în carne, noi putem să-i cerem multe lucruri lui Dumnezeu; el va îndeplini dorința din inima noastră pentru ca noi să fim cu atât mai bine pregătiți să-i servim pe tovarășii noștri. Tot această servire afectuoasă a copiilor lui Dumnezeu sporește aptitudinile noastre de a primi și de a încerca bucuriile cerului, plăcerile superioare ale slujirii spiritului din cer.

131:10.6 (1454.3) ”Eu voi mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi pentru darurile sale inexprimabile; eu voi lăuda operele sale minunate pentru copiii oamenilor. Pentru mine el este Omnipotentul, Creatorul, Puterea și Îndurarea, însă, mai bine decât orice, el este Tatăl meu spiritual, și, ca fiu pământean al lui, eu mă voi avânta într-o bună zi ca să-l văd. Învățătorul meu mi-a zis că eu căutându-l voi deveni asemeni lui. Prin credința în Dumnezeu, eu am făcut pace cu el. Religia noastră nouă este plină de bucurie și generează o fericire

durabilă. Eu sunt încredințat că îi voi fi fidel chiar până la moarte, și că voi primi cu siguranță cununa vieții veșnice.

131:10.7 (1454.4) ”Eu învăț să pun totul la încercare și să mă țin de ceea ce este bun. Voi face semenilor mei tot ceea ce eu aș vrea să mi se facă mie. Eu știu, prin această nouă credință, că omul poate deveni fiul lui Dumnezeu, dar sunt uneori îngrozit la gândul că toți oamenii sunt frații mei, și totuși aceasta trebuie să fie adevărat. Eu nu văd posibilitatea de a mă bucura de paternitatea lui Dumnezeu dacă refuz să accept fraternitatea oamenilor. Oricine face apel la numele Domnului va fi salvat. Dacă aceasta este adevărat, atunci toți oamenii trebuie să fie frații mei.

131:10.8 (1454.5) ”De aici înainte eu voi face faptele mele bune în taină; mă voi ruga de asemenea cel mai adesea atunci când sunt singur. Nu voi judeca, pentru a evita să fiu nejust față de semenii mei. Voi învăța să îi iubesc pe dușmanii mei; eu n-am stăpânit încă cu adevărat acest mod de a fi ca Dumnezeu. Deși îl văd pe Dumnezeu în celelalte religii, eu găsesc că în 'religia noastră' el este mai frumos, mai iubitor, mai îndurător, mai personal și mai pozitiv. Dar mai presus de toate, această mare Ființă glorioasă este Tatăl meu spiritual; eu sunt copilul lui. Numai prin mijlocirea dorinței mele sincere de a fi ca el voi sfârși eu prin a-l găsi și îl voi sluji veșnic. În sfârșit, eu am o religie cu un Dumnezeu, un Dumnezeu minunat care este un Dumnezeu al salvării veșnice.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 131](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 133](#) >>

Capitolul 132

Șederea la Roma

132:0.1 (1455.1) ÎNTRUCĂT Gonod aducea salutul principilor Indiei către guvernatorul roman Tiberiu, cei doi hinduși și Iisus s-au înfățișat înaintea suveranului în cea de-a treia zi a sosirii lor la Roma.

Morocănosul împărat era neobișnuit de bine dispus în ziua aceea și s-a întins bine la vorbă cu cei trei. După ce vizitatorii s-au retras, împăratul s-a referit la Iisus, atrăgându-i atenția aghiotantului care stătea în dreapta sa: „Dacă aş avea prestața regală și manierele elegante ale acestui băiat, atunci aş fi un adevărat împărat, nu-i așa?”

132:0.2 (1455.2) În timpul șederii sale la Roma, Ganid a avut ore regulate pentru studiu și pentru vizitarea locurilor de interes din oraș. Tatăl său avea de încheiat multe afaceri. Dorind ca fiul său,

maturizându-se, să ajungă capabil să-l succedă cu demnitate în administrarea vastelor sale întreprinderi, el a socotit că venise timpul de a-l introduce în lumea afacerilor. Numeroși cetățeni ai Indiei trăiau în Roma, și s-a întâmplat adesea ca Gonod să fie însoțit de unul dintre proprii lui angajați în calitate de interpret, astfel încât Iisus a avut la dispoziția sa zile întregi; aceasta i-a dat timp ca să cunoască bine acest oraș de două milioane de locuitori. Iisus era văzut frecvent la Forum, centru al afacerilor și al vieții politice și juridice. De asemenea, el urca adesea în Capitolium și, pe când privea acest templu magnific închinat lui Jupiter, Junonei și Minervei, el medita asupra sclaviei și ignoranței în care erau ținuți romanii. El petrecea deopotrivă multă vreme pe dealul Palatin, unde se afla reședința împăratului, templul lui Apollo și bibliotecile latină și greacă.

132:0.3 (1455.3) În această epocă, Imperiul Roman se întindea peste toată Europa meridională, peste Asia Minoră, Siria, Egipt și peste nord-vestul Africii, iar locuitorii lui cuprindeau cetățeni din toate țările emisferei orientale. Principala rațiune pentru care Iisus consimțise să facă această călătorie era dorința sa de a studia acest ansamblu cosmopolit al muritorilor Urantiei și de a se amesteca cu ei.

132:0.4 (1455.4) Pe durata șederii sale la Roma, Iisus a învățat multe despre oameni, dar cea mai prețioasă dintre toate experiențele multiple ale șederii lui de șase luni din acest oraș a fost contactul său cu liderii religioși ai capitalei imperiului și influența pe care a exercitat-o asupra lor. Înainte de sfârșitul primei lui săptămâni la Roma, Iisus se dusese să-i vadă pe principalii conducători ai cinicilor, ai stoicilor și ai cultelor de mistere, îndeosebi pe cei ai grupului mithriac, și făcuse cunoștință cu ei. Poate că Iisus presimțea că iudeii

aveau să respingă misiunea sa, însă el prevedea deja cu foarte mare certitudine că mesagerii săi vor veni în curând la Roma pentru a proclama împărăția cerurilor. El s-a apucat deci, în maniera cea mai uluitoare, să pregătească calea pentru ca mesajul lor să se bucure de o mai bună și mai sigură primire. El a ales cinci conducători dintre stoici, unsprezece dintre cinici și șaisprezece dintre maeștrii cultului de mistere. Vreme de șase luni, el a petrecut o mare parte din timpul său liber în strânsă asociere cu acești învățători religioși, și iată metoda după care i-a instruit: el nu a atacat nici o singură dată erorile lor și nu a menționat nici măcar defectele învățăturilor lor. În fiecare caz, el alegea partea de adevăr din lecțiile lor, iar apoi se apuca să înfrumusețeze și să ilumineze adevărul din mintea lor în așa fel încât în puțină vreme, această scoatere în relief a adevărului a îndepărtat în mod eficient eroarea ce-l însoțea; acesta este felul în care acești bărbați și aceste femei învățați de Iisus au fost pregătiți să recunoască ulterior adevărurile adiționale și similare din învățăturile primilor misionari creștini. Această promptă acceptare a învățăturilor predicatorilor evangheliei a fost elementul care a dat un atât de puternic impuls răspândirii rapide a creștinismului în Roma și, de acolo, pe tot cuprinsul imperiului.

132:0.5 (1456.1) Se poate înțelege mai bine semnificația acestei înfăptuiri remarcabile atunci când observăm că, în acest grup de treizeci și doi de lideri religioși din Roma instruiți de Iisus, numai doi nu au dat roade. Ceilalți treizeci au jucat un rol capital în întemeierea creștinismului în Roma, iar unii dintre ei au ajutat de asemenea ca din principalul templu mithriac să se facă prima biserică creștină din acest oraș. Noi cei care privim activitățile omenești din culise și în lumina

celor nouăsprezece secole scurse, recunoaștem numai trei factori care ar fi adus o contribuție majoră la pregătirea de timpuriu a terenului pentru răspândirea rapidă a creștinismului în Europa:

132:0.6 (1456.2) 1. Alegerea și menținerea lui Simon Petru ca apostol.

132:0.7 (1456.3) 2. Discuția de la Ierusalim cu Ștefan, a cărui moarte a condus la câștigarea lui Saul din Tars.

132:0.8 (1456.4) 3. Pregătirea preliminară a acestor treizeci de romani de care tocmai am vorbit, pentru a-i face ulterior șefii noii religii în Roma și în tot imperiul.

132:0.9 (1456.5) În cursul tuturor experiențelor lor, nici Ștefan, nici cei treizeci de aleși nu și-au dat niciodată seama că ei vorbiseră cândva cu omul al cărui nume devenise subiectul învățaturii lor religioase. Opera lui Iisus în numele celor treizeci și doi pe care îi alesese inițial a fost în întregime personală. În muncile sale pentru acești bărbați și femei, scribul din Damasc nu a întâlnit niciodată mai mult de trei în același timp, și rareori mai mult de doi; în cea mai mare parte a timpului, el i-a învățat individual. El a reușit să înfăptuiască această mare operă de educație religioasă, deoarece cei interesați nu erau prizonieri ai tradițiilor; ei nu erau victime ale ideilor fixe preconcepate cu privire la dezvoltările religioase din viitor.

132:0.10 (1456.6) În cursul anilor imediat următori, Petru, Pavel și ceilalți creștini care propovăduiau la Roma au auzit în mai multe rânduri vorbindu-se de scribul din Damasc care îi precedase și care pregătise într-un mod atât de evident (inconștient după părerea lor) calea pentru venirea lor cu noua evanghelie. Pavel nu a bănuit niciodată realmente identitatea acestui scrib din Damasc, însă, cu puțină vreme înainte de moartea sa, din cauza similitudinii

descrierilor persoanei, el a ajuns la concluzia că „fabricantul de corturi din Antiohia” era și „scribul din Damasc”. Cu o anumită ocazie, în cursul predicilor sale din Roma, Simon Petru a presupus, ascultând o descriere a scribului din Damasc, că această persoană ar fi putut fi Iisus, dar el a respins numaidecât această idee știind foarte bine (cel puțin așa gândea el) că Maestrul nu fusese niciodată la Roma.

1. Adevăratele valori

132:1.1 (1456.7) Cu Angamon, liderul stoicilor, Iisus a avut o convorbire ce a durat o noapte întreagă pe la începutul șederii sale la Roma. Acest om a devenit mai târziu un mare prieten al lui Pavel și s-a dovedit unul dintre cei mai puternici susținători ai Bisericii creștine din Roma. Iată pe scurt, și transcris în limbaj modern, ceea ce l-a învățat Iisus pe Angamon:

132:1.2 (1457.1) Criteriul adevăratelor valori trebuie să fie căutat în lumea spirituală și pe nivelele divine ale realității eterne. Pentru un muritor ascendent, toate criteriile materiale și normele de bază trebuie să fie considerate efemere, parțiale și inferioare. Omul de știință, în calitate de om de știință, este mărginit la descoperirea raportului faptelor materiale între ele. Din punct de vedere tehnic, el nu are dreptul de a afirma că el este materialist, ori idealist, căci făcând astfel el ar abandona comportamentul adevăratului savant; într-adevăr, toate aceste luări de poziție reprezintă însăși esența filozofiei.

132:1.3 (1457.2) Dacă discernământul moral și nivelul spiritual al omenirii nu sunt sporite în mod proporțional, progresul nelimitat al unei culturi pur materialiste poate sfârși prin a deveni o amenințare pentru civilizație. O știință pur materialistă ascunde în ea însăși germenul potențial al distrugerii oricărui efort științific, căci un asemenea comportament lasă să se prevestească prăbușirea ultimă a unei civilizații care a abandonat valorile ei morale și a repudiat țelul ei spiritual de a atinge desăvârșirea.

132:1.4 (1457.3) Savanții materialisti și idealiștii extremiști sunt sortiți să fie întotdeauna în conflict, însă nu tot acesta este cazul savanților și al idealiștilor care utilizează aceleași norme de apreciere în ceea ce privește înaltele valori morale și nivelele de încercare spirituală. În toate epocile, oamenii de știință și oamenii religioși trebuie să recunoască că ei stau să fie judecați în fața tribunalului nevoilor omenirii. Ei trebuie să se abțină de la a se război între ei, totodată străduindu-se vitejește să-și justifice supraviețuirea printr-un devotament sporit în slujba progresului uman. Dacă așa-zisa știință sau așa-zisa religie dintr-o epocă sunt false, trebuie ca ele ori să-și purifice activitățile, ori să dispară înaintea emergenței unei științe materiale sau a unei religii spirituale de un ordin mai veridic și mai meritoriu.

2. Binele și răul

132:2.1 (1457.4) Mardus era liderul recunoscut al cinicilor din Roma; el a devenit un mare prieten al scribului din Damasc. Zi de zi, el

discuta cu Iisus și, seară de seară, asculta învățătura sa divină. Printre cele mai importante discuții cu Mardus se găsește și aceea menită să răspundă întrebării acestui cinic sincer privitoare la bine și rău. Iată în esență, și transpus în limbajul celui de-al douăzecilea secol, răspunsul lui Iisus:

132:2.2 (1457.5) Fratele meu, binele și răul sunt doar cuvinte care simbolizează nivelele relative la care omul înțelege universul observabil. Dacă ești leneș din punct de vedere etic și indiferent din punct de vedere social, se pot lua ca criteriu al binelui uzanțele sociale curente. Dacă ești indolent din punct de vedere spiritual și stagnant din punct de vedere moral, se pot lua ca criteriu al binelui practicile și tradițiile religioase ale contemporanilor. Dar sufletul care supraviețuiește timpului și răsare în veșnicie trebuie să facă o alegere vie și personală între bine și rău, așa cum sunt ele determinate de adevăratele valori ale criteriilor spirituale stabilite de spiritul divin pe care Tatăl care este în ceruri l-a trimis să locuiască în inima omului. Acest spirit interior este criteriul de supraviețuire a personalității.

132:2.3 (1457.6) Bunătatea, întocmai ca și adevărul, este totdeauna relativă și contrastează infailibil cu răul. Perceperea acestor calități ale bunătății și ale adevărului permite sufletelor evoluând ale oamenilor să ia aceste decizii personale de alegere care sunt esențiale supraviețuirii eterne.

132:2.4 (1458.1) Individul orb din punct de vedere spiritual care urmează în mod logic dictatele științei, uzanțele sociale și dogmele religioase, se găsește în marele pericol de a-și sacrifica independența morală și de a-și pierde libertatea spirituală. Un asemenea suflet este

sortit să devină un papagal intelectual, un automat social și un sclav al autorității religioase.

132:2.5 (1458.2) Bunătatea înaintea întotdeauna către noi nivele de libertate crescândă de a se desăvârși moral și de a realiza personalitatea spirituală descoperirea Ajustorului interior și identificarea cu el. O experiență este bună atunci când intensifică aprecierea frumuseții, sporește voința morală, mărește discernământul adevărului, dezvoltă aptitudinea de a-ți iubi și de a-ți servi semenii, înalță idealurile spirituale și unifică mobilurile umane supreme ale timpului cu planurile eterne ale Ajustorului interior. Toate acestea conduc direct la dorința sporită de a face voia Tatălui, ceea ce întreține pasiunea divină de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni și mai mult asemenea lui.

132:2.6 (1458.3) Pe măsură ce vă veți înălța pe scara universală a dezvoltării creaturilor, veți constata o sporire a bunătății și o diminuare a răului, în perfectă conformitate cu capacitatea voastră de a face experiența bunătății și de a discerne adevărul. Aptitudinea de a întreține eroarea sau de a face experiența răului nu se va pierde în întregime înainte ca sufletul omenesc ascendent să atingă nivelele spirituale finale.

132:2.7 (1458.4) Bunătatea este vie, relativă, întotdeauna în progres; ea este invariabil o experiență personală și veșnic legată de discernerea adevărului și a frumuseții. Bunătatea se găsește în recunoașterea valorilor pozitive ale adevărului nivelului spiritual care trebuie, în experiența umană, să contrasteze cu contraponderea negativă umbrelor răului potențial.

132:2.8 (1458.5) Până ce atingeți nivelele Paradisului, bunătatea va fi întotdeauna mai mult o căutare decât o posesiune, mai mult un scop decât o experiență de dobândire. Însă, chiar dacă vă este foame și sete de dreptate, voi veți căpăta o satisfacție crescândă din accesul parțial la bunătate. Prezența binelui și a răului în lume este prin ea însăși o dovadă pozitivă a existenței realității voinței morale a omului, personalitatea, care identifică astfel aceste valori și se găsește deopotrivă de capabilă să aleagă dintre ele.

132:2.9 (1458.6) În momentul în care un ascendent muritor atinge Paradisul, aptitudinea sa de a identifica sinele cu adevăratele valori ale spiritului este amplificată până ce a atins posesiunea perfectă a luminii vieții. O astfel de personalitate spirituală, ajunsă la perfecțiune, devine atât de complet, de dumnezeiește și de spiritual unificată cu calitățile pozitive și supreme ale bunătății, ale frumuseții și ale adevărului, încât nu mai rămâne nici o posibilitate, unui spirit atât de drept, de a proiecta vreo umbră negativă a răului potențial atunci când el este expus luminozității pătrunzătoare a luminii divine a Suveranilor infiniți ai Paradisului. La toate aceste personalități spirituale, bunătatea a încetat a mai fi parțială, opusă unui contrariu și relativă; ea a devenit în chip divin completă și în chip spiritual desăvârșită; ea se apropie de puritatea și de perfecțiunea Supremului.

132:2.10 (1458.7) *Posibilitatea* răului este necesară alegerii morale, dar actualizarea răului nu este. O umbră nu are decât o realitate relativă. Răul actual, real nu este necesar ca experiență personală. Răul potențial acționează tot atât de bine ca un stimulent al deciziei în domeniile progresului moral la nivelele inferioare de dezvoltare

spirituală. Răul nu devine o realitate a experienței personale decât atunci când mintea înzestrată cu simț moral face din el alegerea ei.

3. Adevărul și credința

132:3.1 (1459.1) Nabo era un iudeu grec ce purta primul rang printre liderii principalului cult de mistere din Roma, cultul mithriac. Acest mare-preot a avut numeroase întâlniri cu scribul din Damasc, dar ceea ce a exercitat asupra lui influența cea mai durabilă a fost discuția pe care au avut-o, într-o seară, despre adevăr și credință. Nabon se gândise să-l convertească pe Iisus și chiar îi sugerase să se întoarcă în Palestina ca învățător mithriac. El nu băga de seamă că de fapt Iisus îl pregătea să devină unul dintre primii convertiți la evanghelia împărăției. Iată, transcrisă în terminologie modernă, substanța învățăturii lui Iisus:

132:3.2 (1459.2) Adevărul nu se poate defini prin cuvinte, ci numai prin trăirea lui. Adevărul este întotdeauna mai mult decât cunoașterea. Cunoașterea ține de lucrurile observate, însă adevărul transcende aceste nivele pur materiale, în sensul că el se alătură înțelepciunii și înglobează lucruri imponderabile precum experiența umană, și chiar și realitățile spirituale și vii. Cunoașterea își are originea în știință; înțelepciunea, în adevărata filozofie; adevărul, în experiența religioasă a vieții spirituale. Cunoașterea tratează despre fapte; înțelepciunea se ocupă de relații; adevărul ține de valorile realității.

132:3.3 (1459.3) Omul tinde să cristalizeze știința, să formuleze filozofia și să dogmatizeze adevărul, pentru că dă dovadă de o minte

leneșă în adaptarea la luptele progresive pentru viață, și că îi este îngrozitor de frică de necunoscut. Omul este din fire lent la inițierea schimbărilor în obiceiurile lui de gândire și în tehnicile lui de viață.

132:3.4 (1459.4) Adevărul revelat, adevărul descoperit personal, este suprema voluptate a sufletului omenesc. El este creația combinată a minții materiale și a spiritului lăuntric. Mântuirea veșnică a unui suflet care distinge adevărul și iubește frumusețea este încredințat de această foame și de această sete de bunătate care îl determină pe acest muritor să-și propună un scop unic, acela de a face voia Tatălui, de a-l găsi pe Dumnezeu și de a deveni asemenea lui. Nu există niciodată conflict între adevărata cunoaștere și adevăr. Se poate să existe conflict între cunoaștere și credințele umane, credințele pătate de prejudecăți, deformate de frică și dominate de teama de a înfrunța noi fapte de descoperire materială sau de progres spiritual.

132:3.5 (1459.5) Adevărul însă nu poate să devină posesiunea omului fără exercitarea credinței sale. Aceasta este adevărat pentru că gândurile, înțelepciunea, etica și ideile unui om nu pot să se înalțe mai sus decât credința sa, speranța sa sublimă. Și orice credință veritabilă de felul acesta este întemeiată pe o reflecție profundă, pe o autocritică sinceră și pe o conștiință morală intransigentă. Credința este inspirația imaginației creatoare impregnate cu spirit.

132:3.6 (1459.6) Credința acționează pentru a elibera activitățile supraomenești ale scânteii divine, germenul nemuritor care trăiește în mintea umană și care este potențialul supraviețuirii eterne. Plantele și animalele supraviețuiesc în timp prin tehnica ce constă în transmiterea, de la o generație la alta, de particule identice cu ele însele. Sufletul omenesc (personalitatea) supraviețuiește morții

corpului prin asocierea de identitate cu această nemuritoare scânteie lăuntrică de divinitate, care acționează pentru perpetuarea personalității umane pe un nivel superior de continuitate al existenței universale și progresive. Germenul ascuns din sufletul omenesc este un spirit nemuritor. A doua generație a sufletului este prima dintre manifestările succesive ale personalității în existențele spirituale și progresive care nu iau sfârșit decât în momentul când entitatea divină atinge sursa existenței sale, sursa personală a întregii existențe, Dumnezeu, Tatăl Universal.

132:3.7 (1459.7) Viața umană continuă - supraviețuiește - deoarece ea are o funcție în univers, sarcina de a-l găsi pe Dumnezeu. Animat de credință, sufletul omului nu se poate opri înainte de a fi atins acest scop al destinului; și atunci când el a atins acest țel divin, el nu mai poate lua sfârșit, căci a devenit asemenea lui Dumnezeu - veșnic.

132:3.8 (1460.1) Evoluția spirituală este o experiență a alegerii crescânde și voluntare a bunătății, însoțită de o diminuare egală și progresivă a posibilității răului. Când se atinge finalitatea alegerii bunătății și deplina capacitate de a aprecia adevărul, ia naștere o perfecțiune a frumuseții și a sfințeniei, a căror dreptate inhibă pe vecie chiar și posibilitatea ivirii conceptului de rău potențial. Sufletul care îl cunoaște astfel pe Dumnezeu nu proiectează nici o umbră a răului care seamănă îndoială atunci când el operează pe un nivel al spiritului atât de elevat al bunătății divine.

132:3.9 (1460.2) Prezența spiritului Paradisului în mintea omului constituie făgăduința revelației și angajamentul credinței ale unei existențe veșnice de progres divin pentru orice suflet care caută să

atingă identitatea cu acest fragment al spiritului nemuritor și interior al Tatălui Universal.

132:3.10 (1460.3) Progresul în univers este caracterizat printr-o libertate crescândă a personalității, deoarece această libertate este asociată cu depășirea progresivă a nivelelor tot mai elevate de înțelegere de sine, și de stăpânire de sine voluntară ce rezultă din această înțelegere.

Atingerea perfecțiunii în stăpânirea spirituală de sine echivalează cu desăvârșirea independenței din univers și cu libertatea personală.

Credința hrănește și menține sufletul omului în mijlocul confuziei din orientarea sa inițială dintr-un univers atât de vast. În ce privește rugăciunea, ea devine marea unificatoare a diverselor inspirații care izvorăsc din imaginația creatoare și din impulsunile credinței unui suflet ce încearcă să se identifice cu idealurile spirituale ale divinei prezențe interioare și asociate.

132:3.11 (1460.4) Nabon a fost puternic impresionat de aceste cuvinte, cum era de altfel de fiecare dintre discuțiile sale cu Iisus. Aceste adevăruri au continuat să ardă în inima sa, și Nabon a fost de mare ajutor pentru cei care au venit mai târziu să predice evanghelia lui Iisus.

4. Serviciul personal

132:4.1 (1460.5) În timpul șederii sale la Roma, Iisus și-a consacrat toate momentele de răgaz muncii de pregătire a bărbaților și a femeilor, pentru ca ei să devină viitorii ucenici în împărăția ce va veni. El a petrecut mult timp pentru a dobândi o cunoaștere intimă a

oamenilor din toate rasele și din toate clasele care trăiau în acest oraș, cel mai mare și cel mai cosmopolit din lume. În fiecare dintre numeroasele sale contacte umane, Iisus avea un dublu scop: dorea să afle reacția interlocutorilor săi față de viața lor în trup, și era totodată înclinat să zică sau să facă ceva care să facă această viață mai bogată și mai demnă de a fi trăită. În cursul acestor săptămâni, învățăturile sale religioase nu se deosebeau de cele care au caracterizat viața sa ulterioară în calitate de învățător al celor doisprezece apostoli și de predicator pe lângă mulțimi.

132:4.2 (1460.6) Substanța mesajului său era întotdeauna faptul iubirii Tatălui celest și al adevărului îndurării sale, legat de vestea bună că omul este un fiu prin credință al acestui aceluiași Dumnezeu al iubirii. Tehnica obișnuită a contactelor sociale ale lui Iisus consta în a pune întrebări pentru a-i face pe oameni să iasă din rezerva lor și să-i facă să vorbească cu el. La începutul discuției, în general el era cel care pune întrebări și, la urmă, ei erau cei care îl asaltau cu întrebările. El era deopotrivă de priceput în a-i învăța pe ceilalți și punându-le întrebări și răspunzându-le. De regulă, cei pe care îi învăța cel mai mult erau cei cărora le spunea cel mai puțin. Cei care se foloseau cel mai mult de îndrumarea sa personală erau oameni suprasolicitați, neliniștiți și deprimați, cărora prilejul de a-și despovăra sufletul înaintea unui ascultător plin de compasiune și înțelegător le aducea o mare ușurare; Iisus era acest ascultător și încă mai mult. Când aceste ființe umane neadaptate îi vorbiseră de necazurile lor, el fusese întotdeauna în măsură de a le oferi sugestii practice și imediat utile vizând atenuarea adevăratelor lor dificultăți, fără a neglija rostirea unor cuvinte de mângâiere pentru prezent și de consolare imediată.

Acestor îndurerați el le vorbea invariabil de iubirea lui Dumnezeu și, prin diverse și variate metode, el le transmitea mesajul că ei erau copiii acestui Tată celest care îi iubea.

132:4.3 (1461.1) În felul acesta, în timpul șederii sale la Roma, Iisus a intrat într-un contact prietenesc și însuflețitor cu peste cinci sute de muritori ai țărâmului. El a ajuns astfel la o cunoaștere a diverselor rase ale omenirii pe care n-ar fi putut-o niciodată dobândi în Ierusalim, nici chiar în Alexandria. El a privit întotdeauna aceste șase luni de la Roma ca pe una dintre perioadele cele mai îmbogățitoare și cele mai instructive ale vieții sale pământești.

132:4.4 (1461.2) După cum era de așteptat, un om atât de dinamic și înzestrat cu talente atât de felurite, nu putea să trăiască șase luni astfel în metropola lumii fără a fi abordat de un mare număr de persoane doritoare de a se asigura de serviciile sale pentru anumite treburi sau, mai adesea, pentru proiecte de învățământ, de reforme sociale sau de mișcări religioase. El a primit peste o duzină de propuneri de felul acesta și s-a folosit de fiecare dintre ele ca de o ocazie pentru a transmite unele gânduri înnobilitoare din punct de vedere spiritual, fie prin cuvinte bine alese, fie printr-un serviciu îndatoritor. Iisus ținea foarte mult să facă ceva - chiar și de puțină importanță - pentru toate soiurile de oameni.

132:4.5 (1461.3) El au discutat despre politică și despre treburi ale statului cu un senator roman, și acest unic contact cu Iisus a făcut o asemenea impresie asupra acestui legislator, încât acesta și-a petrecut restul vieții încercând în zadar să-i îndemne pe colegii săi să schimbe cursul politicii în vigoare de la ideea de guvern care întreține și hrănește poporul la cea de popor care întreține guvernul. Iisus a

petrecut o seară cu un bogat proprietar de sclavi și i-a vorbit de om ca fiu de Dumnezeu; a doua zi, omul acesta numit Claudius a dezrobit o sută douăzeci și șapte de sclavi. Iisus s-a dus să cineze la un medic grec și l-a făcut să înțeleagă că pacienții săi nu au numai un corp, ci și o minte și un suflet; el l-a determinat astfel pe acest doctor să acorde semenilor săi îngrijiri mai aprofundate. Iisus a stat de vorbă cu toate soiurile de oameni din toate mediile sociale. Băile publice au fost singurul loc din Roma pe care nu l-a vizitat. El a refuzat să-i însoțească pe prietenii săi din pricina promiscuității sexuale care domnea acolo.

132:4.6 (1461.4) Mergând de-a lungul Tibrului cu un soldat roman, el a zis: „Inima să-ți fie tot atât de curajoasă ca și brațul. Îndrăznește să faci dreptate și fii în stare să te arăți îndurător. Obligă natura ta inferioară să asculte de natura ta superioară, așa cum ascuți tu de superiorii tăi. Respectă bunătatea și exaltă adevărul. Alege frumosul în locul urâtului. Iubește-l pe aproapele tău și caută-l pe Dumnezeu din toată inima ta, căci Dumnezeu este Tatăl tău din ceruri.”

132:4.7 (1461.5) Oratorului de la forum Iisus i-a spus: „Elocvența ta este plăcută, logica ta este admirabilă, vocea ta este agreabilă, dar învățătura ta este prea puțin conformă cu adevărul. Numai dacă te-ai putea bucura de satisfacția însuflețitoare de a-l cunoaște pe Dumnezeu ca Tată spiritual al tău, atunci vei putea tu să-ți folosești capacitatea de orator în eliberarea semenilor tăi din robia întinericului și din sclavia ignoranței.” Acest om numit Marcu a fost acela care l-a auzit mai târziu pe Petru predicând în Roma și a devenit succesorul său. Cu prilejul crucificării lui Simon Petru, el a fost cel

care i-a sfidat pe persecutorii romani și a continuat cu îndrăzneală să predice noua evanghelie.

132:4.8 (1462.1) Întâlnind un biet om care fusese acuzat pe nedrept, Iisus l-a însoțit în fața magistratului și a primit permisiunea specială să se înfățișeze în locul și în numele său. El a ținut atunci excelentul discurs în care a zis: „Justiția asigură măreția unei națiuni, și cu cât o națiune este mai mare, cu atât trebuie să fie mai grijulie ca injustiția să nu-l atingă nici pe cel mai umil cetățean al ei. Vai de o națiune în care numai cei care au bani și influență pot să obțină cu promptitudine dreptatea în fața tribunalelor! Un magistrat are datoria sacră de a-l achita pe cel nevinovat precum și de a-l pedepsi pe cel vinovat. Supraviețuirea unei națiuni depinde de imparțialitatea, de echitatea și de integritatea tribunalelor ei. Guvernul civil este întemeiat pe justiție, tot așa cum adevărata religie se bazează pe îndurare.” Judecătorul a reconsiderat cazul și, după examinarea probelor, el l-a eliberat pe acuzat. Dintre toate activitățile lui Iisus din cursul acestei epoci de îndrumare personală, acest incident a fost cel mai aproape de o intervenție în public.

5. Sfaturi către un om bogat

132:5.1 (1462.2) Un bogat, cetățean roman și stoic, a devenit foarte interesat de învățăturile lui Iisus, căruia îi fusese prezentat de Angamon. După mai multe întrevederi particulare, acest bogat cetățean l-a întrebat pe Iisus ce ar face cu o avere dacă ar avea-o, iar Iisus a răspuns: „Eu aş consacra bogăția materială ridicării nivelului

vieții materiale, tot așa cum mi-aș oferi cunoașterea, înțelepciunea și serviciile mele spirituale pentru îmbogățirea vieții intelectuale, pentru înnobilarea vieții sociale și pentru a face să progreseze viața spirituală. Eu aș administra bunurile materiale ca un înțelept și eficient depozitar al resurselor unei generații pentru beneficiul și înnobilarea generației apropiate și a generațiilor următoare.”

132:5.2 (1462.3) Totuși bogătașul nu a fost în întregime satisfăcut de răspunsul lui Iisus și s-a încumetat să-l întrebe din nou: „Dar ce crezi tu că ar trebui să facă cu averea sa un om aflat în poziția mea? Trebuie să o păstreze sau s-o distribuie?” Și, când Iisus și-a dat seama că acest om dorea realmente să cunoască mai bine adevărul cu privire la fidelitatea sa față de Dumnezeu și la îndatoririle față de oameni, el și-a dezvoltat răspunsul zicând: „Bunul meu prieten, înțeleg că tu cauți sincer înțelepciunea și că iubești cu onestitate adevărul; sunt așadar dispus să-ți expun punctul meu de vedere asupra soluției problemelor tale privitoare la responsabilitățile bogăției. Fac asta pentru că tu mi-*ai cerut* îndrumare și, dându-ți acest sfat, eu nu mă ocup de averea nici unui alt bogătaș. Eu nu-ți dau aceste îndrumări decât ție, și pentru călăuzirea ta personală. Dacă dorești în mod cinstit să consideri averea ca pe un depozit, dacă dorești realmente să devii un gerant înțelept și eficient al capitalurilor tale acumulate, atunci eu te sfătuiesc să faci analiza următoare a surselor bogățiilor tale. Întreabă-te, făcând tot ce îți stă în putință ca să găsești răspunsul cinstit, de unde vin ele? Pentru a te ajuta să analizezi originea marii tale averi, eu ți-aș sugera ca tu să păstrezi prezente în minte următoarele zece metode diferite pentru a strânge bunuri materiale:

132:5.3 (1462.4) ”1. Averea moștenită - bogățiile provenind de la părinți și de la alți strămoși.

132:5.4 (1462.5) ”2. Averea descoperită - bogățiile provenite din resursele necultivate ale pământului mamă.

132:5.5 (1462.6) ”3. Averea comercială - bogățiile obținute ca beneficiu echitabil din schimbul și din trocul de bunuri materiale.

132:5.6 (1462.7) ”4. Averea nejustă - bogății căpătate prin exploatarea inechitabilă a semenilor tăi sau prin transformarea lor în sclavi.

132:5.7 (1463.1) ”5. Averea din dobânzi - venitul scos din posibilitățile de câștig just și echitabil al capitalurilor investite.

132:5.8 (1463.2) ”6. Averea datorită geniului - bogății care recompensează darurile creative și inventive ale minții umane.

132:5.9 (1463.3) ”7. Averea fortuită - bogății obținute din generozitatea semenilor sau care își au originea în circumstanțele vieții.

132:5.10 (1463.4) ”8. Averea furată - bogății obținute pe căi nejuste sau necinstite, prin furt sau prin fraudă.

132:5.11 (1463.5) ”9. Fondurile încredințate - averea plasată în mâinile tale de către semenii tăi pentru o întrebuințare specifică prezentă sau viitoare.

132:5.12 (1463.6) ”10. Averea câștigată - bogății căpătate direct din propria ta muncă personală, justă și echitabilă remunerare a propriilor tale eforturi zilnice, mentale și fizice.

132:5.13 (1463.7) ”Deci, prietene, dacă vrei să fii, înaintea lui Dumnezeu și în slujirea oamenilor, un fidel și just gerant al mării tale averi, trebuie să o împarți cu aproximație între aceste zece mari categorii, și să administrezi apoi fiecare porțiune conform interpretării înțelepte și cinstite a legilor justiției, ale echității, ale loialității și ale

adevăratei eficiențe. Cu toate acestea, Dumnezeu din cer nu te-ar condamna dacă, în situațiile îndoielnice, tu te-ai înșela uneori în considerația plină de îndurare și dezinteresată pentru victimele suferinde de pe urma împrejurărilor nefericite din viața muritoare. Când te vei îndoii sincer de echitatea și de justetea anumitor situații materiale, deciziile tale să-i favorizeze pe cei care sunt la nevoie. Străduiește-te să-i ajuți pe cei care, din nefericire, suferă de pe urma unor privațiuni nemeritate.”

132:5.14 (1463.8) După ce au discutat aceste subiecte vreme de mai multe ceasuri, bogătaşul a cerut instrucțiuni mai complete și mai detaliate, iar Iisus și-a dezvoltat sfaturile spunând în esență următoarele: „Oferindu-ți noi sugestii privitoare la atitudinea ta față de avere, eu îți recomand să primești sfatul meu ca dat exclusiv pentru tine și pentru călăuzirea ta personală. Eu nu vorbesc decât în numele meu și pentru tine ca prieten care vrea să știe. Te rog să nu dictezi altor oameni bogați maniera în care trebuie să considere averea lor. Te povățuiesc apoi următoarele:

132:5.15 (1463.9) ”1. Ca gerant al unei averi moștenite, trebuie să iei în seamă originea ei. Tu ești moralmente obligat să reprezinți generația trecută în transmiterea cinstită a averii legitime generațiilor următoare după ce ai scăzut o sumă echitabilă în beneficiul generației prezente. Dar tu nu ești obligat să perpetuezi o necinste sau o nedreptate implicată în acumularea inequitabilă a unei averi de către strămoșii tăi. Dacă o parte din averea ta moștenită se arată a proveni din fraudă și nedreptăți, tu o poți cheltui conform convingerilor tale privitoare la dreptate, la generozitate și la restituire. În ce privește restul averii tale legitim moștenite, tu poți să dispui de el în mod echitabil și îl poți

transmite fără teamă în calitate de depozitar al unei generații în contul celei următoare. O înțeleaptă discriminare și o judecată sănătoasă ar trebui să dicteze succesorilor săi dispozițiile sale testamentare.

132:5.16

(1463.10) ”2. Orice persoană care se bucură de o avere provenită dintr-o descoperire ar trebui să nu uite că fiecare individ nu trăiește pe pământ decât o perioadă scurtă; prin urmare, el ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a împărți beneficiul descoperirilor sale într-un mod util cu un număr cât mai mare dintre semenii săi. Deși descoperitorului nu trebuie să i se refuze orice recompensă pentru eforturile sale de descoperire, el nu trebuie nici să pretindă în mod egoist a-și aroga toate avantajele și binefacerile provenind din scoaterea la iveală a resurselor acumulate de natură.

132:5.17 (1464.1) ”3. Câtă vreme oamenii aleg să conducă treburile lumii prin comerț și prin troc, ei au dreptul de a avea un beneficiu echitabil și legitim. Orice comerciant merită o remunerație pentru serviciile sale; orice negustor are dreptul la salariul său. Loialitatea comercială și tratamentul cinstit acordat membrilor afacerilor organizate ale lumii creează toate felurile de averi din profit; aceste surse de bogăție trebuie să fie judecate după principiile superioare ale justiției, ale cinstei și ale echității. Un comerciant nu trebuie să ezite în a lua pentru o anumită operație dată același beneficiu pe care el l-ar acorda bucuros unui coleg într-o afacere similară. Cu toate că acest soi de profit, atunci când afacerile se încheie la o scară mare, nu este identic cu veniturile câștigate individual, o astfel de avere acumulată pe cale cinstită conferă posesorului ei un drept considerabil de a-și impune părerea când este vorba de a o distribui.

132:5.18 (1464.2) ”4. Nici un muritor cunoscător de Dumnezeu și căutând să facă voia divină nu se poate coborî până la a se angaja în asuprirea celorlalți prin intermediul averii sale. Nici un om nobil nu se va strădui să strângă bogății și să acumuleze o putere financiară prin înrobirea sau exploatarea nejustă a fraților săi întru carne. Când bogăția este câștigată din truda oamenilor asupriți, ea este un blestem moral și un stigmat spiritual. Orice avere de soiul acesta ar trebui restituită celor care au fost astfel deposezați, sau copiilor lor și nepoților lor. Nu se poate clădi o civilizație durabilă pe temelia practicii constând în privarea celor ce trudesesc pentru salariul lor.

132:5.19 (1464.3) ”5. Capitalul cinstit are dreptul să pretindă dobânzi. Atâta timp cât oamenii iau cu împrumut și dau cu împrumut, ei pot să perceapă o dobândă echitabilă, cu condiția ca suma împrumutată să fie dobândită legitim. Purifică-ți mai întâi capitalul înainte de a pretinde dobânzi. Nu deveni meschin și lacom până la a te înjosi la practicarea cametei. Nu-ți îngădui niciodată să fii atât de egoist, încât să folosești puterea banilor pentru a câștiga un avantaj nejust asupra semenilor tăi care sunt la strâmtoare. Nu ceda ispitei de a pretinde dobânzi cămătărești de la fratele tău dacă este strâmtorat bănește.

132:5.20 (1464.4) ”6. Dacă din întâmplare câștigi o avere prin scrierile de geniu, dacă bogăția reprezintă remunerarea darurilor tale inventive, nu reclama o porțiune injustă a acestei remunerări. Geniul datorează ceva atât strămoșilor săi, cât și progeniturii sale; el are deopotrivă obligații față de rasă, de națiune și de circumstanțele descoperirilor sale originale; el nu trebuie să uite că a muncit la invențiile sale și le-a pus la punct ca om între oameni. În schimb, ar fi nejust să privezi un

geniu de toate plus-valorile din averea sa. De altfel le va fi întotdeauna imposibil oamenilor să stabilească legi și regulamente în mod uniform aplicabile tuturor problemelor de distribuire echitabilă a bogățiilor. Trebuie mai întâi să-i recunoști pe oameni ca fiind frații tăi. Dacă dorești în mod cinstit să-i tratezi așa cum ai dori tu însuși să fii tratat, dictatele obișnuite ale cinstei și ale echității te vor călăuzi în reglementarea justă și imparțială a tuturor problemelor periodice privitoare la remunerările economice și la justiția socială.

132:5.21 (1464.5) ”7. Excepție făcând doar onorariile juste și legitime câștigate în administrarea bunurilor, nici un om nu ar trebui să emită pretenții personale asupra averii pe care timpul și șansa se poate să le fi plasat în mâinile sale. Bogățiile accidentale ar trebui considerate întrucâtva ca un depozit de încredere spre cheltuirea în profitul grupului vostru economic sau social. Posesorii acestei averi ar trebui să aibă o voce unanimă în determinarea distribuirii înțelepte și eficiente a acestor bunuri necâștigate. Oamenii civilizați nu vor considera întotdeauna tot ceea ce controlează ca fiind proprietatea lor personală și privată.

132:5.22 (1465.1) ”8. Dacă vreo porțiune din averea ta a provenit cu bună știință din fraude, dacă o fracțiune din bunurile tale a fost adunată prin practici necinstite sau prin metode inechitabile, dacă bogățiile tale sunt produsul afacerilor încheiate cu semenii tăi în mod nejust, grăbește-te să restitui toate aceste câștiguri rău dobândite proprietarilor lor legitimi. Repară în întregime prejudiciile și epurează astfel averea ta de toate elementele necinstite.

132:5.23 (1465.2) ”9. Gestionarea bunurilor de către o persoană în numele altora este o responsabilitate solemnă și sacră. Nu expune riscurilor acest depozit, nu îl pune în pericol. Nu te preleva de el pentru tine însuși, afară doar de fracțiunea recunoscută echitabilă de toți oamenii cinstiți.

132:5.24 (1465.3) ”10. Partea din avere ta care reprezintă câștigurile datorate propriilor eforturi fizice și mentale - dacă ai muncit în mod loial și echitabil - este cu adevărat a ta. Nimeni nu poate contesta dreptul tău de a deține și de a utiliza această avere după cum crezi de cuviință, cu condiția ca în exercitarea acestui drept să nu le faci rău semenilor săi.

132:5.25 (1465.4) Când Iisus a terminat de dat aceste sfaturi, bogatul roman s-a ridicat de pe divanul său și, dându-i bună seara lui Iisus, i-a făcut următoarea promisiune: „Dragul meu prieten, văd că tu ești un om de mare înțelepciune și de mare bunătate; de mâine voi începe să administrez toată averea mea conform poveștelor tale.”

6. Serviciul social

132:6.1 (1465.5) Tot în Roma s-a petrecut și un incident emoționant în care Creatorul unui univers a petrecut mai multe ore ca să îl ducă pe un copil pierdut la mama sa îngrijorată. Acest băiețel se îndepărtase de casă și se rătăcise și Iisus l-a găsit plângând de disperare. Iisus și Ganid erau în drum spre bibliotecă, dar s-au ocupat mai degrabă de copil, ducându-l la mama lui acasă. Ganid nu a uitat niciodată

comentariul lui Iisus: „Știi și tu Ganid, cea mai mare parte dintre ființele umane seamănă cu acest copil rătăcit. Ei pierd mult timp plângând de frică și suferind de supărare, pe câtă vreme în realitate ei se găsesc foarte aproape de salvare și de siguranță, așa cum acest copil era doar puțin mai încolo de casa sa. Toți cei care cunosc calea adevărului și se bucură de încredințarea cunoașterii lui Dumnezeu ar trebui să considere ca pe un privilegiu, și nu ca pe o datorie, oferirea de îndrumări semenilor lor în eforturile acestora de a găsi satisfacțiile vieții. Oare nu am simțit noi o bucurie supremă ducându-l pe acest copil la mama sa? Tot astfel, cei care îi conduc pe oameni la Dumnezeu încearcă o satisfacție supremă în slujba omului. Din ziua aceea și în tot restul vieții sale pe pământ, Ganid a fost întotdeauna în căutare de copii pierduți pentru a-i putea readuce la căminul lor.”

132:6.2 (1465.6) Trăia o văduvă cu cinci copii al cărei soț fusese omorât într-un accident. Iisus i-a povestit lui Ganid cum el însuși își pierduse tatăl tot într-un accident. Ei s-au dus de mai multe ori s-o consoleze pe această mamă și pe copiii ei, iar Ganid i-a cerut bani tatălui său ca să le furnizeze hrană și îmbrăcăminte. Ei nu au încetat din eforturile lor înainte de a fi găsit un loc de muncă pentru fiul mai mare, astfel încât el să poată contribui la întreținerea familiei.

132:6.3 (1465.7) În seara aceea, în vreme ce Gonod asculta povestirea acestor experiențe, îi spuse cu blândețe lui Iisus: „Eu îmi propun să fac din fiul meu un învățat sau un om de afaceri, și acum tu începi să faci din el un filozof și un filantrop.” Iisus răspunse surâzând: „Poate că le vom face din el pe toate patru. El se va putea atunci bucura de o împătrită satisfacție în viață, căci urechea sa subtilă menită să cunoască melodia umană va putea să discernă patru tonuri în loc de

unul singur.” Atunci Gonod zise: „Bag seama că tu chiar ești un filozof. Trebuie să scrii o carte pentru generațiile viitoare.” Iar Iisus răspunse: „Nu o carte - misiunea mea este să trăiesc o viață în această generație și pentru toate generațiile. Eu...” Dar el se opri și îi spuse lui Ganid: „Fiule, e timpul să mergem la culcare.”

7. Călătorii în jurul Romei

132:7.1 (1466.1) Iisus, Gonod și Ganid au făcut cinci călătorii cu plecare de la Roma către unele puncte de interes din teritoriul înconjurător. În cursul vizitei lor în regiunea lacurilor italiene din nord, Iisus a avut o lungă discuție cu Ganid despre imposibilitatea de a da unui om învățături despre Dumnezeu dacă acest om nu dorește să-l cunoască pe Dumnezeu. Pe traseul lor către lacuri, ei întâlniseră întâmplător un păgân încuiat la minte, iar Ganid a fost surprins să vadă că Iisus, contrar modului său obișnuit de acțiune, nu l-a antrenat pe omul acesta într-o conversație care ar fi condus în mod natural la discutarea unor chestiuni spirituale. Când Ganid l-a întrebat pe Maestrul său de ce îi purta așa puțin interes acestui păgân, Iisus i-a zis:

132:7.2 (1466.2) ”Ganid, omul acesta nu avea sete de adevăr. El nu era nemulțumit de sine însuși. Nu era pregătit să apeleze la ajutor, iar ochiul minții sale nu era deschis pentru a primi lumina destinată sufletului. Omul acesta nu era maturizat pentru recoltarea mântuirii. Trebuie să i se acorde un răgaz pentru ca încercările și dificultățile vieții să îl pregătească să primească înțelepciunea și cunoașterea

superioare. Sau și mai bine, dacă ar putea veni să trăiască cu noi, noi am putea prin viața noastră să i-l arătăm pe Tatăl care este în ceruri; viețile noastre, ca fii de Dumnezeu, l-ar putea atrage până la a-l obliga să se intereseze de Tatăl nostru. Nu îl poți revela pe Dumnezeu celui care nu îl caută, nici nu poți conduce sufletele reticente la bucuriile salvării. Trebuie ca experiențele vieții să-i fi dat omului setea de adevăr sau ca el să dorească să îl cunoască pe Dumnezeu ca urmare a contactului cu viața celor care îl cunosc pe Tatăl divin, înainte ca o altă ființă umană să poată acționa ca intermediar pentru a-l face pe un asemenea tovarăș muritor să creadă în Tatăl care este în ceruri. Dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu, adevărata noastră muncă pe pământ constă în a trăi în așa fel încât să permitem Tatălui să se reveleze prin viața noastră. Astfel, toate persoanele care îl caută pe Dumnezeu îl vor vedea pe Tatăl și vor recurge la ajutorul nostru pentru a-l cunoaște mai bine pe Dumnezeu care reușește în maniera aceasta să se exprime în viața noastră.”

132:7.3 (1466.3) În munți, în cursul călătoriei lor în Elveția, Iisus a avut, cu tatăl și fiul, o discuție de o zi întreagă despre budism. Ganid pusese de multe ori întrebări directe despre Buddha, dar primise întotdeauna niște răspunsuri mai mult sau mai puțin evazive. În ziua aceea, în prezența fiului său, tatăl i-a pus lui Iisus o întrebare directă privitoare la Buddha și a primit un răspuns direct. Gonod a zis: „Aș vrea realmente să știu ce crezi tu despre Buddha.” Iar Iisus a răspuns:

132:7.4 (1466.4) ”Acel Buddha al vostru a fost mult superior budismului vostru. Buddha a fost un om mare, și chiar și un profet pentru poporul său, dar un profet orfan. Ce vreau eu să zic prin asta este că, de timpuriu, el l-a pierdut din vedere pe Tatăl său spiritual,

Tatăl care este în ceruri. Experiența sa a fost tragică. El a încercat să trăiască și să propovăduiască ca mesager al lui Dumnezeu, dar fără Dumnezeu. Buddha și-a orientat corabia sa drept către portul sigur, până la intrarea în adăpostul portului salvării muritorilor, și, acolo, din cauza planurilor de navigație eronate, buna corabie a eșuat la mal. Acolo stă de numeroase generații, imobilă și aproape iremediabil blocată. Mulți dintre compatrioții voștri au rămas pe acest vas pe perioada a toți acești ani. Ei trăiesc destul de aproape ca să poată auzi vocea apelor liniștite din micul port, dar refuză să intre, deoarece nobila corabie a bunului Buddha a avut neșansa de a eșua chiar la intrarea în port. Popoarele budiste nu vor intra niciodată în această radă decât dacă abandonează corabia filozofică a profetului lor și dacă se prind de spiritul său. Dacă poporul vostru ar fi rămas fidel spiritului lui Buddha, voi ați fi intrat demult în adăpostul vostru de liniște a spiritului, de odihnă a sufletului și de asigurare a salvării.

132:7.5 (1467.1) ”Vezi tu, Gonod, Buddha îl cunoștea pe Dumnezeu în spirit, dar nu a reușit să îl descopere cu claritate în minte; iudeii l-au descoperit pe Dumnezeu cu claritate în minte, dar au eșuat în mare măsură a-l cunoaște în spirit. Astăzi, budiștii se zbat într-o filozofie fără Dumnezeu, în vreme ce poporul meu este jalnic înlănțuit de teama de un Dumnezeu și lipsit de o filozofie revelatoare a vieții și a libertății. Voi aveți o filozofie fără Dumnezeu; iudeii au un Dumnezeu, dar sunt în mare măsură lipsiți de o filozofie a vieții care să fie raportată la el. Buddha, dat fiind faptul că nu a avut viziunea lui Dumnezeu ca spirit și ca Tată, nu a reușit să aducă în învățătura sa energia morală și forța motrice spirituală pe care o religie trebuie să le aibă pentru a schimba o rasă și a înălța o națiune.”

132:7.6 (1467.2) Atunci Ganid a strigat: „Maestre, să instituim, tu și eu, o nouă religie care să fie destul de bună pentru India și destul de mare pentru Roma; poate că am putea-o aduce iudeilor în schimbul lui Iehova.” Iisus a răspuns: „Ganid, religiile oamenilor nu se instituie. Ele se dezvoltă în cursul unor lungi perioade de timp, în vreme ce revelațiile lui Dumnezeu strălucesc precum fulgerele peste pământ în viața oamenilor care îl revelează pe Dumnezeu semenilor lor.” Dar nici Gonod, nici Ganid nu au înțeles semnificația acestor cuvinte profetice.

132:7.7 (1467.3) În noaptea aceea, după ce s-au dus la culcare, Ganid nu a putut dormi. El i-a vorbit mult tatălui său și a sfârșit prin a spune: „Știi, tată, eu cred uneori că Iosua este un profet.” Iar tatăl său i-a răspuns doar pe un ton somnolent: „Fiul meu, mai sunt alții...”

132:7.8 (1467.4) Din ziua aceea și pentru tot restul vieții sale pământești, Ganid a continuat să elaboreze o religie a sa. El a fost puternic impresionat în sinea sa de largul orizont al spiritului lui Iisus, de spiritul lui de echitate și de toleranță. În toate discuțiile lor filozofice și religioase, tânărul nu a avut niciodată resentimente, nici reacții de antagonism.

132:7.9 (1467.5) Ce priveriște pentru inteligențele celeste, acest spectacol al unui adolescent hindus propunându-i Creatorului unui univers să instituie cu el o nouă religie! Or, deși tânărul nu a știut-o, ei chiar erau pe cale să întemeieze o religie nouă și veșnică, atunci și acolo - o nouă cale de salvare, revelarea lui Dumnezeu oamenilor de către Iisus și în Iisus. Ceea ce tânărul dorea să facă cel mai mult pe lume, el o făcea efectiv, dar în mod inconștient. Așa a fost

întotdeauna, și așa este. Când imaginația umană iluminată și chibzuită, instruită și călăuzită din punct de vedere spiritual caută, din toată inima și cu dezinteres, să facă sau să fie ceva, ea devine creativă într-o măsură apreciabilă, potrivit cu gradul de consacrare al muritorului pentru a face dumnezeiește voia Tatălui. Când omul se asociază cu Dumnezeu, atunci se pot produce și se produc efectiv mari evenimente.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 132](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 134](#) >>

Capitolul 133

Reîntoarcerea de la Roma

133:0.1 (1468.1) PREGĂTINDU-SE să părăsească Roma, Iisus nu și-a luat rămas bun de la nici unul dintre prietenii săi. Scribul din Damasc apăruse în Roma fără să fi fost anunțat și tot astfel a și dispărut. A trebuit să treacă un an întreg până ca cei care îl cunoșteau și îl iubeau să renunțe la speranța de a-l mai revedea. Înainte de sfârșitul celui de-al doilea an, mici grupuri ale celor care îl cunoscuseră s-au pomenit reunite în virtutea interesului lor comun pentru învățăturile sale și a amintirii momentelor bune petrecute cu el. Aceste mici grupuri de stoici, de cinici și de adepți ai cultelor de mistere au continuat să țină aceste reuniuni sporadice și neprotocolare până în epoca în care au apărut, la Roma, primii predicatori ai religiei creștine.

133:0.2 (1468.2) Gonod și Ganid au făcut atâtea cumpărături din Alexandria și din Roma încât și-au trimis toate bagajele lor înainte la Tarente cu un convoi de animale de povară, în vreme ce acești trei călători traversau în tihnă Italia, pe jos, pe marea Cale Apenină. În cursul acestei călătorii, ei au întâlnit tot soiul de ființe omenești. Mulți dintre cetățenii romani și dintre coloniștii greci trăiau de-a lungul acestui drum, dar începea deja să-și facă apariția progenitura unui mare număr de sclavi de neam inferior.

133:0.3 (1468.3) Într-o zi când s-au oprit să ia prânzul, cam pe la jumătatea drumului către Tarente, Ganid i-a pus lui Iisus o întrebare directă cu privire la ce anume gândea el despre sistemul castelor din India. Iisus a răspuns: „Cu toate că ființele umane se deosebesc unele de altele sub multe raporturi, toți muritorii se află pe un picior de egalitate în fața lui Dumnezeu și a lumii spirituale. În ochii lui Dumnezeu, nu există decât două grupuri de muritori, cei ce doresc să facă voia sa și cei care nu doresc asta. Când universul privește la o lume locuită, el deosebește în mod egal două mari clase de oameni, cei care îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu-l cunosc. Cei ce nu îl pot cunoaște sunt socotiți printre animalele unui tărâm dat. Omenirea poate fi, pe drept cuvânt, împărțită în numeroase categorii după diferitele lor însușiri, căci ele pot fi considerate din punct de vedere fizic, mental, social, profesional sau moral; însă, înaintea curții de judecată a lui Dumnezeu, aceste diferite clase de muritori apar pe picior de egalitate. Într-adevăr, Dumnezeu nu face considerații personale. Cu toate că nu se poate evita recunoașterea, la oameni, a aptitudinilor și a înzestrărilor diversificate în materie intelectuală, socială și morală, nu ar trebui să se facă nici o distincție de acest

ordin în fraternitatea spirituală a oamenilor atunci când sunt reuniți pentru a adora în prezența lui Dumnezeu.”

1. Îndurarea și justiția

133:1.1 (1468.4) Un incident foarte interesant s-a produs într-o după-amiază pe marginea drumului în vreme ce se apropiau de Tarente. Ei au văzut un băietan grosolan și brutal atacându-l pe un băiat mai mic. Iisus nu a întârziat să-i sară în ajutor tânărului atacat și, când l-a scos din încurcătură, el l-a ținut strâns pe agresor până ce acest băiețel a reușit să scape. Din clipa în care Iisus l-a lăsat pe tânărul brutal, Ganid a tăbărât pe el și l-a luat bine la bătaie. Spre marea uluire a lui Ganid, Iisus a intervenit prompt. El l-a reținut pe Ganid și i-a permis băiatului înfricoșat să fugă. De îndată ce și-a recăpătat suflul, Ganid a exclamat cuprins de agitație: „Maestre, nu reușesc să te înțeleg. Dacă îndurarea cere ca tu să-l salvezi pe băiețel, justiția nu pretinde ea ca agresorul mai tare să fie pedepsit?” În cursul răspunsului său, Iisus a zis:

133:1.2 (1469.1) ”Ganid, este foarte adevărat că nu înțelegi. Serviciul îndurării este întotdeauna o treabă individuală, în vreme ce justiția și pedepsele sunt funcțiunea grupurilor administrative ale societății, ale guvernului și ale universului. În calitate de individ, eu sunt obligat să arăt îndurare; trebuia ca eu să vin în ajutorul băiatului atacat, și, cu toată logica, eu am dreptul de a folosi forța suficientă pentru a paraliza agresorul. Iată ce tocmai am făcut. L-am scăpat pe băiatul atacat, și acolo s-a terminat intervenția îndurării. Apoi eu l-am ținut

cu forța pe agresor atât cât să-i las timp victimei lui mai slabe să fugă, după care m-am retras din situație. Nu m-am apucat să-l judec pe atacant evaluând mobilurile sale - să apreciez toate elementele care pe care le comporta atacul său - apoi să-i aplic pedeapsa pe care mintea mea ar fi putut-o dicta pentru justa răsplată a faptei sale greșite.

Ganid, îndurarea poate fi darnică, liberală, dar justiția este precisă.

Dă-ți seama că există puține șanse să vezi două persoane punându-se de acord asupra sancțiunii susceptibile să satisfacă exigențele justiției.

Unul ar vrea să impună patruzeci de lovituri de bici, un altul douăzeci, în vreme ce un al treilea ar recomanda înțemnițarea ca o pedeapsă justă. Nu poți tu să vezi că, pe acest pământ, mai bine ar fi ca asemenea responsabilități să cadă pe umerii colectivității sau ca ele să fie administrate de reprezentanți aleși din această colectivitate? În univers, dreptul de a judeca aparține celor care cunosc pe deplin antecedentele tuturor faptelor rele precum și motivele lor. Într-o societate civilizată și într-un univers organizat, administrarea justiției presupune pronunțarea unei juste sentințe după o judecată echitabilă, iar aceste prerogative sunt cuvenite de drept corpurilor judiciare ale lumilor și administratorilor omniscienți ai universurilor superioare din toată creația.”

133:1.3 (1469.2) Zile întregi au vorbit despre problema constând în manifestarea îndurării și a administrării justiției. Ganid a înțeles, cel puțin într-o anumită măsură, de ce Iisus nu voia să se bată personal, dar i-a pus o ultimă întrebare la care nu a primit niciodată un răspuns pe de-a-ntregul satisfăcător. El a întrebat: „Maestre, dacă o creatură mai puternică decât tine și rea te-ar ataca și te-ar amenința cu distrugerea, cum ai acționa? Nu ai face nici un efort ca să te aperi?”

Iisus nu putea să răspundă într-o manieră completă și satisfăcătoare întrebării tânărului, căci el nu voia să-i dezvăluie că el (Iisus) trăia pe pământ pentru a da unui univers care îl privea exemplul iubirii Tatălui din Paradis. El a răspuns totuși aceasta:

133:1.4 (1469.3) ”Ganid, eu înțeleg bine până la ce punct te nedumeresc unele dintre aceste probleme și am să mă străduiesc să răspund la întrebarea ta. În primul rând, în orice atac eventual îndreptat contra persoanei mele, eu aș determina dacă agresorul este sau nu este fiu de Dumnezeu - fratele meu întru carne. Dacă aș socoti că această creatură este lipsită de judecată morală și de rațiune spirituală, eu m-aș apăra fără șovăială până la limita forței mele de rezistență, fără a ține seama de consecințe pentru atacant. Însă, dacă acest tovarăș ar avea statutul de fiu, eu nu m-aș bate astfel împotriva lui, nici chiar în caz de legitimă apărare. Altfel zis, eu nu l-aș pedepsi anticipat și fără judecată pentru a mă fi atacat. Prin toate sacrificiile posibile, eu aș căuta să-l împiedic și să-l fac să-și schimbe hotărârea de a-și lansa atacul, și de a-l potoli în cazul în care nu aș reuși să-l fac să se oprească. Ganid, eu am o încredere absolută în supravegherea superioară exercitată de tatăl meu care este în ceruri. Eu nu cred că mi se poate face *realmente* vreun rău sau că opera vieții mele poate fi într-adevăr pusă în primejdie prin vreun efort al inamicilor mei îndreptat împotriva mea, și pe de altă parte noi în mod sigur nu avem a ne teme de nici o violență din partea prietenilor noștri. Eu sunt absolut convins că întregul univers este prietenos față de mine - și eu stărui a crede în acest atotputernic adevăr cu o încredere totală, în ciuda tuturor aparențelor contrare.”

133:1.5 (1470.1) Dar Ganid nu era pe deplin satisfăcut. El a revenit de mai multe ori asupra subiectului. Iisus i-a povestit unele dintre experiențele sale de copil și i-a vorbit, de asemenea, de Iacob, fiul zidarului. Aflând cum Iacob se erijase el însuși în apărător al lui Iisus, Ganid a zis: „Ah, încep să înțeleg! În primul rând este foarte puțin probabil ca o ființă umană normală să vrea să atace o persoană atât de bună ca tine. Chiar dacă cineva ar fi destul de necugetat să facă asta, este aproape sigur că va exista în apropiere vreun alt muritor pentru a sări în ajutorul tău, așa cum și tu o faci pentru orice persoană pe care o vezi aflată în dificultate. Maestre, eu sunt de acord cu tine în inima mea, însă, în capul meu, eu încă mă mai gândesc că, dacă a-și fi fost Iacob, mi-ar fi făcut plăcere să îi pedepsesc pe acești indivizi grosolani care ar îndrăzni să te atace numai pentru că ar crede că tu te-ai apăra. Presupun că te bucuri de destulă siguranță în călătoria ta prin viață, din moment ce îți petreci mult timp ajutându-i pe alții și sprijinindu-i pe semenii tăi aflați în dificultate - ei bine, este foarte probabil că va fi întotdeauna cineva pe aproape pentru a te apăra.” Iar Iisus a răspuns: „Această încercare încă nu a venit, Ganid, și, atunci când va veni, va trebui să ne conformăm voinței Tatălui.” Aceasta a fost aproape tot ceea ce tânărul a putut scoate de la învățătorul său despre subiectul dificil al autoapărării și al non-rezistenței. Cu alt prilej, Ganid a obținut de la Iisus opinia că societatea organizată avea tot dreptul de a folosi forța pentru a pune în execuție hotărârile ei juste.

2. Îmbarcarea la Tarente

133:2.1 (1470.2) În vreme ce zăboveau la punctul de acostare al corăbiei așteptând descărcarea unei părți din încărcătura ei, călătorii au remarcat un om care o maltrata pe soția sa. Potrivit obiceiului său, Iisus a intervenit în favoarea persoanei atacate. El s-a apropiat din spate de soțul furios, l-a bătut ușor pe umăr și i-a zis: „Prietene, se poate să-ți vorbesc între patru ochi pentru câteva clipe?” Bărbatul cuprins de mânie a fost surprins de această abordare și, după un moment de ezitare stânjenitoare, el a bolborosit: „Ăăă - păi - da, ce ai cu mine?” Iisus l-a luat de o parte și i-a spus: „Prietene, îmi închipui că trebuie să ți se fi întâmplat ceva teribil. Doresc foarte mult ca tu să-mi spui ce anume i s-a putut întâmpla unui om tare ca tine pentru a-l face să se dedea la acte de violență asupra soției lui, mama copiilor lui, și asta în ochii tuturor. Eu sunt sigur că ai sentimentul de a avea un motiv bun pentru a justifica acest atac. Ce a făcut soția ta pentru a merita un asemenea tratament din partea soțului ei? Privindu-te, eu cred că deslușesc pe chipul tău iubirea de dreptate, dacă nu dorința de a arăta îndurare. Mă aventurez a zice că, dacă mă găsești pe marginea drumului, atacat de hoți, tu te vei arunca fără șovăială în ajutorul meu. Eu îndrăznesc să afirm că tu ai înfăptuit multe fapte de curaj de felul acesta în cursul vieții tale. Acum, prietene, spune-mi despre ce este vorba. Oare soția ta a făcut ceva rău, sau ți-ai pierdut prostete capul și ai lovit-o într-un mod nesocotit?” Inima bărbatului a fost atinsă, nu atât de cuvintele lui Iisus cât de privirea afectuoasă și de surâsul plin de compasiune care însoțea concluzia remarcilor sale. Omul a zis: „Bag seama că tu ești un preot de-al cinicilor și-ți sunt recunoscător că m-ai înfrânat. Soția mea n-a făcut cine știe ce rău; ea este o femeie bună, dar m-a enervat felul în care se ia cu mine la harță în public, și

îmi pierd adesea sângele rece. Sunt dezolat de lipsa mea de control asupra mea, și făgăduiesc că voi încerca să-mi îndeplinesc angajamentul pe care l-am luat față de frații tăi care m-au învățat calea mai bună, în urmă cu mai mulți ani. Ți-o promit.”

133:2.2 (1471.1) Atunci, luându-și rămas bun, Iisus a adăugat: „Frate, nu uita niciodată că bărbatul nu are autoritate asupra femeii dacă femeia nu i-a dat cu promptitudine și de bună voie această autoritate. Consoarta ta s-a angajat să parcurgă viața cu tine, să te ajute în luptele pe care le comportă această viață și să-și asume cea mai mare parte a poverii constând în aducerea pe lume și în creșterea copiilor tăi. În schimbul acestei prestări speciale, este cât se poate de echitabil ca ea să primească de la tine această protecție specială pe care bărbatul o poate da femeii în calitate de partener obligat de a purta, de a aduce pe lume și de a hrăni copiii. Considerația și grija pe care un bărbat este dispus să le acorde soției sale și copiilor săi indică măsura în care acest om a atins nivelele superioare ale conștiinței de sine, creativă și spirituală. Nu știi tu că bărbații și femeile sunt parteneri ai lui Dumnezeu, în sensul că ei cooperează pentru a crea ființe care cresc până ajung să posede potențialul de suflete nemuritoare? Tatăl care este în ceruri îl tratează ca pe un egal pe Spiritul-Mamă al copiilor universului. Este ceva dumnezeiesc a-ți împărtăși viața și tot ceea ce se raportează la aceasta pe un picior de egalitate cu mama și tovarășul care împărtășește pe deplin cu tine această experiență divină de a vă reproduce în viața copiilor voștri. Numai dacă îi poți iubi pe copiii tăi așa cum Dumnezeu te iubește pe tine, tu o vei iubi și o vei îndrăgi pe soția ta așa cum Tatăl care este în ceruri onorează și exaltă Spiritul Infinit, mama tuturor copiilor spiritului unui vast univers.”

133:2.3 (1471.2) Urcând la bordul corăbiei, ei și-au întors privirile pentru a contempla scena cuplului care, cu lacrimi în ochi, se țineau îmbrățișați în tăcere. După ce a auzit partea din urmă a mesajului lui Iisus către acest om, Gonod a petrecut toată ziua meditănd la acest subiect și a hotărât să își reorganizeze căminul când va fi înapoi în India.

133:2.4 (1471.3) Călătoria până la Nicopole a fost agreabilă, dar lentă, căci vântul nu era favorabil. Cei trei tovarăși au petrecut multe ore povestindu-și experiențele lor din Roma și reamintindu-și tot ceea ce li s-a întâmplat de la prima lor întâlnire în Ierusalim. Ganid era pătruns de spiritul slujirii personale. El a început să-l exercite pe cambuzier, dar, în ziua a doua, când s-a afundat în apele adânci ale religiei, el l-a chemat pe Iosua în ajutor pentru a-l trage afară.

133:2.5 (1471.4) Ei au petrecut mai multe zile la Nicopole, orașul fondat de August cu vreo cincizeci de ani mai înainte ca „oraș al victoriei” pentru a comemora bătălia de la Actium; acesta era locul unde August își așezase tabăra cu oastea sa înainte de bătălie. Ei au fost găzduiți în casa unui anume Ieremia, un prozelit grec al credinței iudaice pe care îl întâlniseră la bord. Mai târziu, apostolul Pavel a petrecut toată iarna cu fiul lui Ieremia, în această casă, în cursul celei de-a treia călătorii misionare a lui. De la Nicopole, Iisus, Gonod și Ganid au navigat pe același vas către Corint, capitala provinciei romane Achaia.

3. În Corint

133:3.1 (1471.5) Încă dinaintea sosirii lor în Corint, Ganid începuse să se intereseze foarte mult de religia iudaică. Nu a fost deci nimic anormal în aceea că într-o zi, trecând prin fața sinagogii și văzând oameni intrând acolo, el i-a cerut lui Iisus să-l ducă la slujbă. În ziua aceea ei au auzit discursul unui erudit rabin despre „Destinul Israelului”. După slujbă ei l-au întâlnit pe un anume Crispus, principalul conducător al acestei sinagogi. Ei s-au reîntors de mai multe ori la slujbele de la sinagogă, dar cu deosebire pentru a-l întâlni pe Crispus. Ganid a căpătat o mare afecțiune pentru el, pentru soția lui și pentru familia lor de cinci copii. El s-a desfătat observând cum își ducea un iudeu viața sa de familie.

133:3.2 (1472.1) În timp ce Ganid studia viața de familie, Iisus îl învăța pe Crispus cele mai bune căi ale vieții religioase. Iisus a avut mai mult de douăzeci de discuții cu acest iudeu progresist. Peste ani, Pavel a predicat chiar în această sinagogă, iar iudeii au respins mesajul său și au interzis printr-un vot continuarea predicării lui la sinagogă. El s-a dus apoi la gentili, și nu este nimic surprinzător în aceea că Crispus și toată familia sa au îmbrățișat noua religie. Crispus a devenit unul dintre principalii susținători ai Bisericii creștine pe care Pavel a organizat-o ulterior în Corint.

133:3.3 (1472.2) În cursul celor optsprezece luni în care Pavel a predicat în Corint și în care i s-au alăturat mai târziu Sila și Timotei, el a întâlnit multe alte persoane care fuseseră instruite de „preceptorul iudeu al fiului unui negustor hindus.”

133:3.4 (1472.3) În Corint, Iisus, Gonod și Ganid au întâlnit oameni de toate rasele venind de pe trei continente. Alături de Alexandria și Roma, Corintul era orașul cel mai cosmopolit al imperiului

mediteranean. Multe dintre spectacolele de acolo atrăgeau atenția, și Ganid n-a obosit să tot viziteze citadela care se înălța la aproape șase sute de metri deasupra mării. El a petrecut de asemenea o mare parte a timpului său liber la sinagogă și în casa lui Crispus. Ganid a fost mai întâi șocat, apoi sedus de statutul femeii în căminele iudee; aceasta a fost o revelație pentru tânărul hindus.

133:3.5 (1472.4) Iisus și Ganid au fost adesea gazdele unui alt cămin iudeu, și anume cel al lui Justus, un negustor plin de evlavie, care trăia într-o casă alături cu sinagoga. Pavel a stat mai târziu în această casă și a auzit de mai multe ori povestindu-se aceste întâlniri cu tânărul hindus și cu preceptorul lui iudeu. Pavel și Justus se întrebau ce se alesese oare de acest înțelept și strălucit învățător evreu.

133:3.6 (1472.5) În cursul șederii lor la Roma, Ganid remarcase că Iisus refuzase să-i însoțească la băile publice. Tânărul bărbat încercase de mai multe ori după aceea să-l incite pe Iisus în a-și da părerea asupra relațiilor dintre sexe. Iisus răspundea întrebărilor băiatului, dar niciodată nu părea înclinat să discute despre acest subiect. Într-o seară, pe când se plimbau prin Corint, aproape de locul unde zidul citadelei cobora în mare, ei au fost acostați de două femei de stradă. Ganid era pe drept cuvânt pătruns de ideea că Iisus era un om cu idealuri înalte care detesta tot ceea ce se atingea de impuritate sau avea o duhoare de rău; în consecință, el le-a vorbit aspru acestor femei invitându-le în mod grosolan să plece. Văzând aceasta, Iisus i-a spus lui Ganid: „Tu ai intenții bune, dar nu ar trebui să îți îngădui să vorbești astfel copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă se întâmplă ca ei să fie copii răătăciți. Cine suntem noi să le judecăm pe aceste femei? Cunoști tu toate circumstanțele care le-au făcut să recurgă la

asemenea metode pentru a-și câștiga traiul? Stai aici cu mine și hai să discutăm despre aceste lucruri.” Prostituatele au fost și mai uimite decât Ganid de cuvintele sale.

133:3.7 (1472.6) Grupul stătea în picioare, luminat de lună, iar Iisus a continuat: „În fiecare minte omenească trăiește un spirit divin, dar de la Tatăl care este în ceruri. Acest spirit bun se străduiește întotdeauna să ne conducă la Dumnezeu, să ne ajute să-l găsim pe Dumnezeu și să-l cunoască pe Dumnezeu. Dar muritorii sunt totodată supuși multor tendințe fizice naturale pe care Creatorul le-a pus în ei pentru a servi bunăstarea individuală și rasială. Or, bărbații și femeile se zăpăcesc adesea în eforturile lor de a se înțelege și de a ataca multiplele dificultăți întâlnite în câștigarea existenței lor într-o lume atât de mult dominată de egoism și de păcat. Ganid, bag de seamă că nici una nici cealaltă dintre femeile acestea nu este depravată de bună voie. Pot să zic, după chipul lor, că ele au îndurat mari amărăciuni; ele au suferit mult sub loviturile unui destin aparent crud; ele nu au ales intenționat felul acesta de viață. Într-o descurajare apropiindu-se de disperare, ele au cedat presiunii de moment și au acceptat acest procedeu neplăcut pentru a avea din ce trăi, drept cel mai bun mod de a ieși dintr-o situație care le părea disperată. Ganid, unii oameni sunt realmente perversi în inima lor și aleg în deplină cunoștință de cauză să facă lucruri demne de dispreț. Dar, spune-mi, privind acum aceste chipuri scăldate în lacrimi, vezi tu acolo ceva rău sau răutăcios?” În vreme ce Iisus aștepta răspunsul său, vocea înăbușită de emoție a lui Ganid a bâlbâit următoarele cuvinte: „Nu, Maestre, nu văd nici urmă de așa ceva și îmi cer scuze pentru grosolănia mea - le rog să mă ierte.” Atunci Iisus a zis: „Te anunț, din partea lor, că ele te-au iertat pe tine,

tot așa cum zic, din partea Tatălui meu din ceruri, că el le-a iertat pe ele. Acum însoțiți-mă toți trei către casa unui prieten unde vom afla odihnă și vom face planuri pentru viața nouă și mai bună care este înaintea noastră.” Până acolo, femeile uluite nu scosese nici o vorbă; ele s-au privit și i-au urmat în tăcere pe oamenii ce le arătau calea.

133:3.8 (1473.1) Imaginați-vă surpriza soției lui Justus când, la această oră târzie, Iisus a apărut cu Ganid și cu cele două străine zicând: „Ne cerem scuze că am sosit la această oră, dar Ganid și cu mine am vrea să mâncăm un pic și să împărțăm masa cu aceste noi prietene care au și ele nevoie de hrană. În plus, venim către tine cu gândul că te-ar interesa să te sfătuiești cu noi în legătură cu cea mai bună manieră de a le ajuta pe aceste două femei să pornească pe un drum nou în viață. Ele îți pot istorisi povestea lor, dar presupun că au avut multe neazuri; însăși prezența lor în casă dovedește cu câtă seriozitate doresc ele să cunoască niște oameni de bine, și cu câtă bunăvoință vor prinde ocazia de a arăta lumii întregi - și chiar și îngerilor din cer - ce brave și nobile femei pot deveni.”

133:3.9 (1473.2) Când Marta, soția lui Justus, a pus mâncarea pe masă, Iisus și-a luat la revedere într-un mod neașteptat zicând: „E târziu, și cum tatăl tânărului are să ne aștepte, ne rugăm să ne scuzați că vă lăsăm împreună - trei femei - fiicele mult iubite ale celui Preaînalt. Mă voi ruga pentru călăuzirea voastră spirituală în timp ce voi aveți să faceți planuri pentru viața lor nouă și mai bună pe pământ și pentru viața veșnică din marele de dincolo.”

133:3.10 (1473.3) Iisus și Ganid și-au luat deci rămas bun de la femei. Până atunci, cele două prostituate nu spusese nimic, iar Ganid era

tot atât de incapabil să vorbească. Și pentru câteva clipe Marta a fost în aceeași situație, dar s-a ridicat curând la înălțimea împrejurărilor și a făcut, pentru aceste străine, tot ceea ce sperase Iisus. Cea mai vârstnică dintre cele două a murit, la puțin timp după aceea, cu strălucite speranțe de supraviețuire veșnică; cea mai tânără a lucrat cu Justus la sediul lui de afaceri și a devenit mai târziu, pentru toată viața ei, membrul primei Biserici creștine din Corint.

133:3.11 (1473.4) În casa lui Crispus, Iisus și Ganid l-au întâlnit în mai multe rânduri pe unul Gaius, care a devenit mai târziu un fidel susținător al lui Pavel. În timpul acestor două luni în Corint, ei au avut conversații familiare cu zeci de persoane demne de interes. În urma acestor contacte, aparent datorate întâmplării, mai mult de jumătate dintre cei interesați au devenit ulterior membrii ai comunității creștine.

133:3.12 (1473.5) Cu ocazia primei sale treceri prin Corint, Pavel nu avusese intenția de a rămâne multă vreme, dar el nu știa cât de bine pregătise preceptorul iudeu calea pentru lucrările sale. El a descoperit în plus că Aquila și Priscila manifestaseră deja un mare interes pentru doctrina sa. Aquila era unul dintre cinicii cu care Iisus a intrat în contact la Roma; el și soția lui erau refugiați iudei din Roma, și au îmbrățișat rapid învățăturile lui Pavel, care a trăit și a muncit cu ei, căci și ei erau fabricanți de corturi. Aceste împrejurări sunt pricina pentru care Pavel și-a prelungit șederea în Corint.

4. Lucrarea personală în Corint

133:4.1 (1474.1) Iisus și Ganid au trecut prin multe alte experiențe interesante în Corint. Ei au avut discuții intime cu un mare număr de persoane care au profitat foarte mult de expunerile lui Iisus.

133:4.2 (1474.2) Pe un morar, Iisus l-a învățat să macine grăunțele adevărului în moara experienței vii, în așa fel încât să facă lucrurile dificile ale vieții divine cu ușurință acceptabile, chiar și de semenii muritori slabi și debili. Iisus a zis: „Dă laptele adevărului celor care sunt în copilăria percepției spirituale. În viața ta și-n îndrumarea ta afectuoasă, servește hrana spirituală sub formă atrăgătoare și adaptată capacității de recepție a fiecăruia dintre cei care îți pun întrebări.”

133:4.3 (1474.3) Unui centurion roman, Iisus i-a spus: „Dă Cezarului ceea ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu există conflict între slujirea sinceră a lui Dumnezeu și slujirea loială a Cezarului, decât dacă Cezarul are pretenția de a-și aroga omagiul pe care numai Deitatea îl poate pretinde. Loialitatea față de Dumnezeu, dacă ajungi să îl cunoști, te face tot atât de loial și de fidel în devotamentul tău față de un împărat demn de acest nume.”

133:4.4 (1474.4) Liderului sincer al cultului mithriac, Iisus i-a zis: „Bine faci că tu cauți o religie a salvării veșnice, însă te înșeli sperând că găsești acest glorios adevăr în misterele stabilite de oameni și în filozofiile omenești. Nu știi tu că misterul salvării veșnice rezidă în propriul tău suflet? Nu știi tu că Dumnezeu din cer și-a trimis spiritul să trăiască în tine, și că toți oamenii care iubesc adevărul și îl servesc pe Dumnezeu vor fi conduși de acest spirit afară din viața aceasta, prin porțile morții, până la înălțimile veșnice ale luminii, unde Dumnezeu așteaptă să-și primească copiii? Și nu uita niciodată că voi,

care îl cunoașteți pe Dumnezeu, sunteți fiii lui Dumnezeu dacă aspirați cu adevărat să fiți asemănători cu el.”

133:4.5 (1474.5) Maestrului epicurian, i-a spus: „Bine faci că alegi ceea ce este mai bun și că apreciezi ceea ce este bun, dar oare ești înțelept atunci când omiți să deosebești marile lucruri ale vieții muritoare încorporate în tărâmurile spirituale ieșite din conștiința prezenței lui Dumnezeu în inima umană? În orice experiență umană, lucrul important este conștiința de a-l cunoaște pe Dumnezeu al cărui spirit trăiește în tine și caută să te facă să înaintezi în lungă și aproape interminabila călătorie pentru a atinge prezența personală a Tatălui nostru comun, Dumnezeul întregii creații, Domnul universurilor.”

133:4.6 (1474.6) Antreprenorului și constructorului grec, el i-a spus: „Prietene, așa cum le construiești edificii materiale oamenilor, dezvoltă un caracter spiritual asemănător spiritului divin interior al sufletului tău. Nu lăsa reușita ta de constructor temporal să o ia înaintea înfăptuirilor tale de fiu spiritual al regatului din ceruri. În vreme ce clădești case ale timpului pentru altul, nu neglija să te încredințezi de propriul tău drept de ședere în casele veșniciei. Amintește-ți mereu că există un oraș ale cărei temelii sunt dreptatea și adevărul, și al cărui constructor și creator este Dumnezeu.”

133:4.7 (1474.7) Judecătorului roman, Iisus i-a zis: „În timp ce judeci oamenii, ține minte că tu însuși de vei înfățișa, într-o bună zi, în fața tribunalului Cărmuitorilor unui univers. Judecă cu justețe, și chiar cu îndurare, căci tot așa, într-o bună zi, tu vei dori cu ardoare considerația îndurătoare din partea Arbitrului Suprem. Judecă după cum tu ai vrea să fii judecat în circumstanțe asemănătoare, și vei fi

astfel călăuzit de spiritul legii precum și de litera sa. Întocmai cum tu acorzi o justiție dominată de echitate, și în lumina nevoilor celor care sunt aduși în fața ta, tot așa vei avea tu dreptul de a te aștepta la o justiție domolită de îndurare atunci când te vei găsi, într-o bună zi, înaintea Judecătorului întregului pământ.”

133:4.8 (1475.1) Stăpânei hanului grecesc, el i-a zis: „Oferă ospitalitatea ta ca o persoană care primește copiii celui Preaînalt. Înălță corvoada trudei tale zilnice la nivelele elevate ale unei arte prin conștiința crescândă că tu îl servești pe Dumnezeu servind persoanele în care Dumnezeu locuiește prin spiritul său venit să trăiască în inima oamenilor. Caută astfel să transformi mintea lor și să conduci sufletul lor la cunoașterea Tatălui Paradisiac care a acordat toate aceste daruri ale spiritului divin.”

133:4.9 (1475.2) Iisus a avut numeroase întâlniri cu un negustor chinez. Luându-și rămas bun de la el, el i-a făcut următoarele recomandări: „Nu îl adora decât pe Dumnezeu, care este adevăratul tău strămoș spiritual. Adu-ți aminte că spiritul Tatălui trăiește întotdeauna în tine și orientează întotdeauna sufletul tău către cer. Dacă tu urmezi indicațiile inconștiente ale acestui spirit nemuritor, tu în mod sigur vei urca cu greu calea elevată care duce la găsirea lui Dumnezeu. Când vei reuși să ajungi la Tatăl care este în ceruri, asta va fi pentru că tu, căutându-l, tu cauți să-i semeni tot mai mult. Deci, adio Chang, însă numai pentru o vreme, căci noi ne vom întâlni din nou în lumile de lumină, unde Tatăl sufletelor spirituale a rezervat numeroase puncte de oprire fermecătoare pentru cei care se îndreaptă către Paradis.”

133:4.10 (1475.3) Călătorului ce venea din Anglia, el i-a zis: „Frate, bag de seamă că tu ești în căutarea adevărului. Eu sugerez posibilitatea ca spiritul Tatălui din orice adevăr se află în tine. Ai încercat tu vreodată cu sinceritate să vorbești spiritului din propriul tău suflet? Un astfel de lucru este într-adevăr dificil, și asta rar îți procură conștiința unei reușite; dar orice încercare cinstită a minții materiale de a comunica cu spiritul său interior duce la un anumit succes, cu toate că majoritatea acestor magnifice experiențe umane trebuie să rămână mult timp niște înregistrări supraconștiente în sufletele acestor muritori cunoscători de Dumnezeu.”

133:4.11 (1475.4) Unui tânăr fugar, Iisus i-a spus: „Amintește-ți că există două ființe de care nu poți scăpa - Dumnezeu și tu însuși. Oriunde te-ai duce, tu te vei duce pe tine însuși și vei duce spiritul Tatălui celest are trăiește în inima ta. Fiule, nu mai încerca să te amăgești; înhamă-te la practica curajoasă de a face față evenimentelor vieții; bizuiește-te ferm pe încredințarea de faptul filiației tale cu Dumnezeu și pe certitudinea vieții veșnice, așa cum ți-am indicat. De acum încolo să ai obiectivul de a fi un om adevărat, un om hotărât să înfrunte cu curaj și cu inteligență viața.”

133:4.12 (1475.5) Criminalului condamnat, el i-a zis în ceasul cel din urmă: „Frate, tu ai trecut prin momente rele. Te-ai rătăcit, te-ai încâlcit în mrejele crimei. După cele ce mi-ai zis, eu știu că tu nu plănuiseși lucrul care este pe punctul de te costa viața ta temporară. Însă tu ai comis această faptă rea, iar concetățenii tăi te-au găsit vinovat; au decis că trebuie să mori. Nici tu, nici eu nu putem contesta Statului dreptul de a se apăra în maniera în care a ales-o. Nu

pare să existe nici o cale omenească de scăpare de pedeapsa faptelor tale greșite. Semenii tăi sunt obligați să te judece după ceea ce ai făcut, dar există un Judecător la care poți face apel pentru a fi iertat, și care te va judeca după adevăratele tale motive și după intențiile tale mai bune. Tu nu trebuie să te temi de judecata lui Dumnezeu dacă căința ta este autentică și credința ta sinceră. Faptul că eroarea ta antrenează pedeapsa cu moartea impuse de oameni nu judecă dinainte șansele pe care le păstrează sufletul tău de a obține dreptate și îndurare în fața tribunalelor celeste.”

133:4.13 (1476.1) Iisus a găsit încântare în multe discuții intime cu un mare număr de suflete însetate, prea numeroase pentru a fi menționate în această relatare. Cei trei călători au apreciat mult șederea lor în Corint. Cu excepția Atenei, care era cel mai renumit ca centru de învățământ, Corintul era orașul cel mai important al Greciei din această epocă a imperiului roman. Șederea lor de două luni în acest centru comercial înfloritor le-a oferit la toți trei ocazia de a câștiga o foarte prețioasă experiență. Șederea lor în acest oraș a fost una dintre opririle cele mai interesante de pe drumul de întoarcere din Roma.

133:4.14 (1476.2) Gonod avea multiple interese comerciale în Corint, dar, în cele din urmă, el și-a terminat afacerile, și s-au pregătit să se îndrepte, pe apă, către Atena. Ei au călătorit pe o mică barcă care putea fi transportată pe uscat de la unul din porturile Corintului la altul, pe o distanță de șaisprezece kilometri.

5. În Atena - discurs asupra științei

133:5.1 (1476.3) La scurt timp, ei au sosit în anticul centru de învățământ și de știință grecesc. Inima lui Ganid tresălta la ideea de a se găsi în Atena, de a fi în Grecia, în centrul cultural al anticului imperiu al lui Alexandru care își extinsese granițele până la propriul lui ținut al Indiei. Erau puține afaceri de încheiat, astfel încât Gonod a petrecut cea mai mare parte din timpul său cu Iisus și cu Ganid, vizitând numeroase locuri interesante și ascultând discuțiile pasionante dintre băiat și iscusitul său maestru.

133:5.2 (1476.4) În Atena încă era în floare o mare universitate, și cei trei au făcut frecvente vizite sălilor ei de învățământ. Iisus și Ganid discutaseră deja în amănunt învățăturile lui Platon când asistaseră la conferințele de la muzeul din Alexandria. Cei trei bărbați au apreciat foarte mult artele grecești, ale cărei urme se puteau încă găsi răspândite prin oraș.

133:5.3 (1476.5) Tatăl și fiul, amândoi, au savurat mult discuția asupra științei care a avut loc, într-o seară, la hanul lor, între Iisus și un filozof grec. După ce acest pedant a vorbit vreme de aproape trei ceasuri și după ce și-a terminat discursul, Iisus a zis - în termeni conformi cu gândirea modernă:

133:5.4 (1476.6) Poate că savanții vor măsura într-o zi energia sau manifestările de forță ale gravitației, ale luminii sau ale electricității, dar acești aceiași savanți nu vor putea niciodată spune, științific vorbind, ce anume *sunt* aceste fenomene universale. Știința tratează despre activitățile fizico-energetice, religia tratează despre valorile eterne. Adevărata filozofie este izvorâtă din înțelepciune, care face tot cei stă în putință ca să coreleze aceste observații cantitative și calitative. Există întotdeauna o primejdie, aceea că omul de știință,

tratând despre lucrurile pur fizice, poate fi vătămat de un orgoliu matematic și de un egoism static, fără a mai menționa orbirea spirituală.

133:5.5 (1476.7) Logica este valabilă în lumea materială, și te poți bizui pe matematică atunci când aplicarea ei se limitează la lucrurile fizice, dar nici una dintre cele două nu trebuie să fie considerată ca fiind în întregime demnă de încredere sau infailibilă când se aplică în problemele vieții. Viața înglobează fenomene care nu sunt în întregime materiale. Aritmetica spune că, dacă omul poate tunde o oaie în zece minute, zece oameni pot face asta într-un minut. Acesta este un calcul exact, dar nu este adevărat, căci cei zece oameni nu ar reuși să facă astfel; ei s-ar stânjeni atât de mult unii pe alții încât munca ar fi considerabil încetinită.

133:5.6 (1477.1) Matematica afirmă că, dacă o persoană reprezintă o anumită unitate de valoare intelectuală și morală, zece persoane asemănătoare reprezintă de zece ori această valoare. Însă, ocupându-se de personalitatea umană, ar fi mult mai aproape de adevăr a spune că valoarea unei asemenea asocieri de personalități este o sumă egală cu pătratul personalităților ce figurează în operație mai degrabă decât simpla lor sumă aritmetică. Un grup social de ființe umane operând într-o armonie coordonată reprezintă o forță mult mai mare decât simpla sumă a elementelor lui.

133:5.7 (1477.2) Se poate identifica cantitatea ca un *fapt*; ea devine atunci un factor științific uniform. Calitatea, fiind o chestiune de interpretare mentală, reprezintă o estimare de *valori*; și trebuie deci să rămână o experiență a individului. Când știința și religia vor deveni amândouă mai puțin dogmatice și vor tolera mai bine critica, filozofia

va începe atunci să atingă *unitatea* în comprehensiunea inteligentă a universului.

133:5.8 (1477.3) Există unitate în universul cosmic numai dacă ajungeți să discerneți manifestările ei în fapte. Universul real este prietenos cu fiecare copil al Dumnezeuului etern. Adevărata problemă este următoarea: cum poate mintea finită a omului să ajungă la o unitate de gândire logică, veritabilă și corespunzătoare unității cosmosului? Această stare mentală de cunoaștere a universului nu poate fi dobândită decât concepând faptele cantitative și valorile calitative ca având o cauză comună - Tatăl din Paradis. O asemenea concepție despre realitate dă vederi mai largi asupra unității intenționale a fenomenelor din univers; ea revelează chiar și un scop spiritual de realizare progresivă a personalității; și acela este un concept asupra unității care poate percepe fundalul neschimbător al unui univers viu în care relațiile impersonale se schimbă fără încetare și în care relațiile personale evoluează continuu.

133:5.9 (1477.4) Materia, spiritul și starea intermediară dintre ele sunt trei nivele legate și asociate ale adevăratei unități a universului real. Oricât de divergente ar putea părea fenomenele universale ale faptelor și ale valorilor, ele sunt în cele din urmă unificate în Suprem.

133:5.10 (1477.5) Realitatea existenței materiale se atașează energiilor necunoscute tot atât de bine ca și materia vizibilă. Când energiile universului sunt domolite până într-atâta încât să realizeze încetinirea necesară, atunci, în condiții favorabile, aceste aceleași energii devin mase. Nu uitați că mintea, singura capabilă să perceapă prezența realităților aparente, este ea însăși reală. Cauza fundamentală a acestui univers al energiei-masă, al minții și al spiritului este eternă -

ea există și constă în natura și reacțiile Tatălui Universal și a coordonatelor lui absolute.

133:5.11 (1477.6) Ascultătorii au fost mai mult decât stupefiați la auzul acestor cuvinte ale lui Iisus. Când filozoful grec și-a luat rămas bun de la el, i-a zis: „În sfârșit, ochii mei au văzut un iudeu care se gândește la altceva decât la superioritatea rasială și vorbește despre altceva decât de religie.” Și s-au retras pentru a înnopta.

133:5.12 (1477.7) Șederea în Atena a fost plăcută și profitabilă, dar nu în mod deosebit de fecundă pentru contactele umane. Prea mulți atenieni din vremea aceea erau fie orgolioși din punct de vedere intelectual de reputația lor de altă dată, fie stupizi și ignoranți din punct de vedere mental, deoarece erau urmași ai sclavilor inferiori aduși în cursul epocilor anterioare, în care existase glorie în Grecia și înțelepciune în mintea locuitorilor ei. Cu toate acestea, se întâlneau încă multe inteligențe pătrunzătoare printre cetățenii Atenei.

6. La Efes - discursul despre suflet

133:6.1 (1477.8) Părăsind Atena, călătorii au trecut prin Troade pentru a se duce în Efes, capitala provinciei romane din Asia. Ei au mers adesea până la faimosul templu al Artemisei efesenienilor, la vreo trei kilometri de oraș. Artemis era cea mai faimoasă zeiță a întregii Asii Minore și totodată perpetuarea zeiței mame și mai străvechi din antica epocă anatoliană. Grosolanul idol expus în imensul templu consacrat adorării sale se presupusese a fi căzut din cer. Ganid fusese învățat, în tinerețe, să respecte statuile ca pe niște simboluri ale divinității, iar

vestigiile acestei educații nu fuseseră în întregime extirpate; el a crezut că ar face bine să cumpere o mică relicvă de argint în onoarea acestei zeițe a fecundității din Asia Minoră. În seara aceea, călătorii au discutat îndelung despre adorarea obiectelor făcute de mâna omului.

133:6.2 (1478.1) În cea de-a treia zi a șederii lor, ei au coborât pe jos, de-a lungul râului, pentru a observa dragarea de la gura portului. La amiază, ei au vorbit cu un tânăr fenician foarte descurajat căruia îi era dor de casă, dar care era adesea invidios pe un tânăr promovat peste el. Iisus i-a adresat cuvinte de încurajare și a citat străvechiul proverb ebraic: „Calitățile unui om sunt cele care îi fac o situație și îl pun în contact cu marii oameni.”

133:6.3 (1478.2) Dintre toate orașele importante pe care le-au vizitat în turul lor în jurul Mediteranei, pe aici trecerea lor a fost cel mai puțin profitabilă pentru munca ulterioară a misionarilor creștini. Eforturile lui Pavel se datorează în mare măsură faptul că creștinismul a putut începe să se propage în Efes. Pavel a rămas acolo peste doi ani, fabricând corturi pentru a-și câștiga traiul și ținând, în fiecare seară, conferințe asupra religiei și a filozofiei în principala sală de audiență a școlii din Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) Un gânditor progresiv avea legături cu această școală locală de filozofie. Iisus a avut cu el mai multe întrevederi profitabile în cursul cărora a folosit, în mai multe rânduri, cuvântul „suflet”. Acest grec învățat a sfârșit prin a-l întreba ce anume înțelegea el prin „suflet”, iar Iisus a răspuns:

133:6.5 (1478.4) ”Sufletul este partea omului care reflectă sinele său, care discerne adevărul și care percepe spiritul; el înalță pentru

totdeauna ființa umană deasupra nivelului lumii animale. Conștiința de sine, în ea însăși și prin ea însăși, nu este sufletul. Conștiința de sine morală este realizarea adevăratului sine omenesc și constituie fundamentul sufletului omenesc. Sufletul este partea omului care reprezintă valoarea potențială a supraviețuirii experienței umane. Alegerea morală și înfăptuirea spirituală, aptitudinea de a-l cunoaște pe Dumnezeu și îndemnul de a fi asemenea lui, sunt caracteristicile sufletului. Sufletul omului nu poate exista fără gândire morală și fără activitate spirituală. Un suflet stagnant este un suflet muribund. Sufletul omului este distinct de spiritul divin care locuiește în inima sa. Spiritul divin sosește în momentul în care mintea omului manifestă prima sa activitate morală, și aceasta este ocazia nașterii sufletului.

133:6.6 (1478.5) ”Salvarea sau pierderea unui suflet depinde de faptul dacă conștiința morală a atins, sau nu, statutul de supraviețuire prin alianță veșnică cu spiritul nemuritor asociat care i-a fost dat.

Mântuirea este spiritualizarea propriei sale realizări a conștiinței morale, care a dobândit astfel o valoare de supraviețuire. Toate formele de conflicte psihice constau într-o lipsă de armonie între conștiința de sine, morală sau spirituală, și conștiința de sine pur intelectuală.

133:6.7 (1478.6) ”Când sufletul omenesc este maturizat, înnobilit și spiritualizat, el se apropie de statutul celest, în sensul că el este aproape de a fi o entitate intermediară între material și spiritual, între sinele material și spiritul divin. Sufletul în evoluție al unei ființe umane este greu de descris, iar existența lui este încă și mai greu de demonstrat, căci el nu poate fi descoperit nici prin metodele de

investigație fizice, nici prin cele ale dovedirii spirituale. Știința materială nu poate dovedi existența unui suflet, și nici încercările pur spirituale. În ciuda neputinței științei materiale și a criteriilor spirituale în descoperirea existenței sufletului omenesc, orice individ conștient din punct de vedere moral *cunoaște* existența sufletului *său* ca experiență personală *reală* și efectivă.”

7. Șederea în Cipru - discursul despre minte

133:7.1 (1479.1) În curând, călătorii au navigat către Cipru, cu o oprire în Rodos. Lor le-a plăcut acest lung voiaj maritim și au sosit la destinație cu trupul odihnit și cu spiritul destins.

133:7.2 (1479.2) Planul lor era să se bucure de o perioadă de adevărată odihnă și de recreație în cursul acestei vizite în Cipru, în vreme ce turul făcut în jurul Mediteranei era pe isprăvite. Ei au debarcat la Pafos și au început de îndată să adune provizii pentru o ședere de mai multe săptămâni în munții învecinați. În cea de a treia zi de după sosirea lor, ei au plecat spre înălțimi cu animalele lor de povară bine încărcate.

133:7.3 (1479.3) Vreme de două săptămâni, cei trei s-au bucurat din toată inima, apoi, pe nepregătite, tânărul Ganid a căzut grav bolnav. El a suferit timp de două săptămâni de o mare febră, adeseori ajungând până la delir. Iisus și Gonod s-au dedicat mult îngrijirii băiatului bolnav. Cu multă pricepere și cu drag Iisus l-a îngrijit pe băiat, iar Gonod a fost uimit de gentilețea și de știința pe care Iisus le

manifesta în tot ce făcea pe lângă tânărul bolnav. Ei erau departe de orice locuință, iar tânărul era prea bolnav ca să poată fi transportat; așadar ei s-au pregătit cât de bine au putut pentru a-l îngriji până ce se vindecă, chiar în locul acela de pe munte.

133:7.4 (1479.4) În timpul celor trei săptămâni de convalescență ale lui Ganid, Iisus i-a istorisit multe povestiri interesante despre natură și despre diverse fantezii. Ei s-au distrat foarte mult hoinărind prin munți; Ganid punând întrebări, Iisus răspunzând la ele și Gonod minunându-se de tot ceea ce auzea.

133:7.5 (1479.5) În cursul ultimei săptămâni de ședere la munte, Iisus a avut cu Ganid o lungă convorbire despre funcțiunile minții omenești. După mai multe ore de discuții, băiatul i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, la ce te referi când spui că omul încearcă o formă de conștiință de sine mai elevată decât cea a animalelor superioare?” Iisus i-a dat următorul răspuns pe care noi îl transpunem în limbaj modern:

133:7.6 (1479.6) Fiule, eu ți-am vorbit deja mult despre mintea omului și despre spiritul divin care locuiește în ea, însă, acum, eu stărui asupra faptului că conștiința de sine este o *realitate*. Când un animal devine conștient de el însuși, el devine un om primitiv. Această realizare rezultă dintr-o coordonare funcțională dintre energia impersonală și mintea care concepe spiritul; acesta este fenomenul care justifică, pentru o persoană umană, dăruirea unui punct focal absolut, spiritul Tatălui care este în ceruri.

133:7.7 (1479.7) Ideile nu sunt pur și simplu o înregistrare de senzații; ideile sunt senzații combinate cu interpretările gândite ale sinelui personal; iar sinele este mai mult decât suma senzațiilor. O

individualitate care evoluează începe să manifeste simptome ale unei apropieri de unitate, iar această unitate decurge din prezența interioară a unui fragment de unitate absolută care animă din punct de vedere spiritual o astfel de minte conștientă de sine de origine animală.

133:7.8 (1479.8) Un simplu animal nu poate avea conștiință de sine în timp. Animalele posedă o coordonare fiziologică de senzații și de recunoașteri asociate, și o memorie corespunzătoare; dar nici unul dintre ele nu ar recunoaște senzația ca având pentru el o semnificație; nici unul dintre ele nu ar da dovadă de o asociere intenționată a acestor experiențe fizice combinate, așa cum se vede manifestată în concluziile interpretările umane inteligente și gândite. Faptul existenței lui autoconștiente, asociat realității experienței lui spirituale subsecvente, face din om un fiu potențial al universului și lasă să se prevadă că el va atinge în cele din urmă Unitatea supremă a universului.

133:7.9 (1480.1) Sinele omenesc nu este nici pur și simplu suma stărilor lui de conștiință succesive. Fără funcționarea eficientă a unui factor care triază și asociază stările de conștiință, nu ar exista o unitate suficientă pentru a justifica denumirea de individualitate. O minte neunificată de ordinul acesta cu greu ar putea atinge nivele conștiente ale salvării umane. Dacă asociațiile din conștiință ar fi doar un accident, s-ar constata, în mintea tuturor oamenilor, prezența de asociații necontrolate făcute fără noimă, cum se observă în anumite faze de alienare mentală.

133:7.10 (1480.2) O minte umană bazată exclusiv pe conștiența de senzații fizice nu ar putea atinge niciodată nivele spirituale. Acestui gen de minte materială i-ar lipsi totalmente simțul valorilor morale și

ar fi lipsit și de simțul director al dominației spirituale, care este atât de esențial pentru unificarea în mod armonios a personalității în timp, și care este inseparabilă de supraviețuirea personalității în eternitate.

133:7.11 (1480.3) Mentea umană începe de timpuriu să manifeste calități supramateriale. Intellectul omenesc cu adevărat gânditor nu este în întregime legat de limitele timpului. Faptul că indivizii se deosebesc atât de mult în acțiunile din viața lor nu indică doar înzestrările ereditare variate și influențele diferite ale mediului înconjurător; el denotă și gradul de unificare cu spiritul interior al Tatălui atins de sine, măsura identificării unuia cu celălalt.

133:7.12 (1480.4) Mentea umană nu suportă bine conflictul dublei loialități. Sufletul încearcă o încordare extremă atunci când suferă experiența unui efort pentru a sluji în același timp binele și răul. Mentea suprem fericită și eficient unificată este în întregime consacrată facerii voii Tatălui din ceruri. Conflictele nerezolvate distrug unitatea și pot duce la tulburarea minții. Cu toate acestea, caracterul supraviețuirii unui suflet nu este favorizat de tendința de a-și asigura pacea mentală cu orice preț prin renunțarea la aspirațiile nobile și prin compromisurile cu idealurile spirituale. Această pace este atinsă mai degrabă afirmând cu hotărâre a triumfului a ceea ce este adevărat, și această victorie este obținută triumfând asupra răului prin marea forță a binelui.

133:7.13 (1480.5) Cei trei călători au pornit a doua zi către Salamis, de unde s-au imbarcat către Antiohia, un port de pe coasta siriană.

8. În Antiohia

133:8.1 (1480.6) Antiohia era capitala provinciei romane din Siria, și acolo își avea reședința guvernatorul imperial. Antiohia avea o jumătate de milion de locuitori; acesta era al treilea oraș al imperiului ca importanță și primul prin depravare și prin imoralitatea flagrantă. Gonod avea de încheiat niște afaceri considerabile, astfel încât Iisus și Ganid au fost lăsați adeseori în voia lor. Ei au vizitat totul în acest oraș poliglot, afară doar de dumbrava lui Dafne. Gonod și Ganid s-au dus singuri la acest înalt loc al infamiei, căci Iisus a refuzat să-i însoțească. Scenele nu erau prea șocante pentru hinduși, însă ele erau respingătoare pentru un evreu idealist.

133:8.2 (1480.7) Iisus devenea mai calm și mai gânditor pe măsură ce se apropia de Palestina și de sfârșitul călătoriei lor. Ei au stat de vorbă cu puțină lume în Antiohia și rareori s-au plimbat prin oraș. După multe întrebări asupra motivelor pentru care maestrul său manifestase atât de puțin interes pentru Antiohia, Ganid l-a auzit în cele din urmă pe Iisus zicând: „Acest oraș nu este departe de Palestina; poate că îl voi revedea într-o bună zi.”

133:8.3 (1481.1) Ganid a trecut printr-o experiență foarte interesantă în Antiohia. Tânărul se dovedise un elev capabil și începuse deja să aplice practic unele învățături ale lui Iisus. Un anumit hindus angajat în afacerile tatălui său din Antiohia devenise atât de dezagreabil și de ursuz încât se plănuise concedierea sa. Când Ganid a prins de veste, s-a dus la sediul de afaceri al tatălui său și a avut o lungă convorbire cu compatriotul său. Acest om avea sentimentul de a fi fost plasat pe un post care nu i se potrivea. Ganid i-a vorbit de Tatăl din ceruri și și-a lărgit sub multe raporturi vederile sale asupra religiei. Însă, din tot

ceea ce Ganid a putut zice, un proverb ebraic i-a făcut cel mai mult bine interlocutorului său, și iată această vorbă de înțelepciune: „Tot ce mâna ta găsește de făcut, fă-o cu toată puterea ta.”

133:8.4 (1481.2) După ce și-au pregătit bagajele pentru caravana de cămile, cei trei tovarăși și-au continuat drumul coborând până la Sidon și apoi, de acolo, la Damasc, și, trei zile mai târziu, s-au pregătit să facă lunga călătorie prin nisipurile deșertului.

9. În Mesopotamia

133:9.1 (1481.3) Trecerea caravanei prin deșert nu era o experiență nouă pentru acești mult umblați călători. După ce l-a observat pe maestrul său ajutând la încărcarea celor douăzeci de cămile ale lor și a remarcat că el se oferea voluntar să conducă propriul lor animal, Ganid a strigat: „Maestre, există oare vreun lucru pe care să nu-l poți face?” Iisus s-a mulțumit să surâdă și a zis: „Un învățător nu-i cu siguranță lipsit de onoare în ochii unui elev sânguincios.” Și au plecat astfel către anticul oraș al Urului.

133:9.2 (1481.4) Iisus a fost foarte interesat de istoria primitivă a Urului, locul de naștere al lui Avraam, și a fost totodată fascinat de ruinele și de tradițiile Susei, atât de mult încât Gonod și Ganid și-au prelungit cu trei săptămâni șederea lor în aceste regiuni cu scopul de a-i da mai mult timp lui Iisus ca să-și continue investigațiile; ei căutau de asemenea să găsească cel mai bun prilej de a-l convinge să intre în India împreună cu ei.

133:9.3 (1481.5) În Ur, Ganid a avut o lungă discuție cu Iisus pe tema deosebirii dintre cunoaștere, înțelepciune și adevăr. El a fost foarte fermecat de cuvintele înțeleptului evreu: „Înțelepciunea este lucrul principal; deci, tu dobândește înțelepciunea. Cu toată căutarea ta de cunoaștere, tu dobândește înțelegerea. Exaltă înțelepciunea și ea te va împinge înainte. Ea te va duce la onoruri, cu condiția să o practici.”

133:9.4 (1481.6) A sosit în cele din urma ziua despărțirii. Ei au fost cu toții bravi, îndeosebi băiatul, dar aceasta a fost o grea încercare. Ei aveau lacrimi în ochi, însă curaj în inimă. Luându-și rămas bun de la maestrul său, Ganid a zis: „Adio, Maestre, dar nu pentru totdeauna. Când voi reveni la Damasc, te voi căuta. Te iubesc, căci mă gândesc că Tatăl care este în ceruri trebuie într-un fel să-ți semene; cel puțin eu știu că tu semeni mult cu ceea ce mi-ai povestit tu despre el. Îmi voi reaminti învățătura ta, dar, mai presus de orice, eu nu te voi uita niciodată pe tine.” Cât despre Gonod, el a zis: „Adio unui mare învățător, un Maestru care ne-a făcut mai buni și ne-a ajutat să-l cunoaștem pe Dumnezeu.” Iar Iisus a răspuns: „Pace vouă, și bine ar fi ca binecuvântarea Tatălui din ceruri să fie veșnic cu voi.” Iisus a stat în picioare pe mal și a privit mica barcă ducându-i către corabia ancorată. Maestrul i-a părăsit astfel pe prietenii săi hinduși în Charax, pentru a nu-i mai revedea niciodată pe lumea aceasta. Nici ei, pe lumea aceasta, nu au știut niciodată că omul apărut mai târziu ca Iisus din Nazaret era chiar prietenul care tocmai i-a părăsit - Iosua învățătorul lor.

133:9.5 (1481.7) În India, Ganid a crescut și a devenit un om influent, vrednic succesor al tatălui său; el a răspândit în toate părțile și peste hotare nobilele adevăruri pe care le învățase de la Iisus, maestrul său

preaiubit. Mai târziu în viață, când Ganid a auzit vorbindu-se de ciudatul învățător din Palestina care și-a sfârșit viața pe o cruce, el a recunoscut bine asemănarea dintre evanghelia acestui Fiu al Omului și învățăturile preceptorului său iudeu, dar lui nu i-a trecut niciodată prin minte gândul că cei doi erau una și aceeași persoană.

133:9.6 (1482.1) Astfel ia sfârșit capitolul din viața Fiului Omului care ar putea fi intitulat: *Misiunea lui Iosua învățătorul*.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 133](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 135](#) >>

Capitolul 134

Anii de tranziție

134:0.1 (1483.1) ÎN CURSUL călătoriei sale mediteraneene, Iisus studiase cu atenție persoanele întâlnite și țările traversate, și cam prin această epocă a ajuns la decizia sa finală cu privire la restul vieții sale pe pământ. El considerase pe deplin și tot atunci aprobase definitiv planul care prevedea ca el să se nască din Părinți iudei în Palestina. El a revenit deci în deplină cunoștință de cauză în Galileea pentru a aștepta începerea operei sale de învățător public al adevărului. El s-a apucat să facă planuri în vederea unei cariere publice în țările poporului tatălui său Iosif, și a făcut aceasta din propria sa voință.

134:0.2 (1483.2) Prin experiența personală și umană, Iisus ajunsese la concluzia că, din toată lumea romană, Palestina era cel mai bun loc pentru a dezvolta ultimele capitole din viața sa pământească și pentru a

juca acolo scenele finale. Pentru prima dată, el a fost pe deplin satisfăcut de programul constând în manifestarea fătășă a adevăratei lui naturi și în revelarea identității sale divine printre iudeii și gentilii din Palestina sa natală. El a decis categoric să termine viața pământească și să desăvârșească cariera sa de existență muritoare în aceleași țări în care își începuse experiența sa umană ca bebeluș lipsit de apărare. Cariera sa pe Urantia debutase printre iudeii din Palestina; el a ales să își termine viața în Palestina și printre iudei.

1. Al treizecilea an

134:1.1 (1483.3) După ce și-a luat rămas bun de la Gonod și Ganid în Charax (în luna decembrie a anului 23), Iisus a revenit prin Ur în Babilon, unde s-a alăturat unei caravane din deșert care făcea drum către Damasc. Din Damasc, el s-a dus în Nazaret oprind-se în Capernaum câteva ore, atât cât să facă o vizită familiei lui Zebedeu. El l-a întâlnit pe fratele său Iacob, venit de câțeva vreme să muncească în locul său pe șantierul naval al lui Zebedeu. După ce a stat de vorbă cu Iacob și Iuda (care se întâmpla să fie și el în Capernaum) și după ce i-a încredințat fratelui său Iacob căsuța pe care Ioan Zebedeu reușise să o cumpere, Iisus și-a continuat drumul către Nazaret.

134:1.2 (1483.4) La sfârșitul călătoriei sale mediteraneene, Iisus primise destui bani pentru a face față întreținerii sale aproape până la începutul serviciului său public. Dar, în afară de Zebedeu din Capernaum și de oamenii pe care Iisus îi întâlnise în cursul acestui tur

extraordinar, lumea nu a știut niciodată că el a făcut această călătorie. Familia lui a crezut întotdeauna că el își petrecuse timpul cu studiul în Alexandria. Iisus nu a confirmat niciodată această credință și nici nu a tăgăduit pe față această neînțelegere.

134:1.3 (1483.5) În timpul șederii sale de câteva săptămâni în Nazaret, Iisus a stat de vorbă cu familia și cu prietenii lui, și a petrecut câțva timp la atelierul de reparații cu fratele său Iosif, dar a acordat cea mai mare parte a atenției sale Mariei și lui Rut. Rut avea atunci aproape cincisprezece ani, și acesta era primul prilej pentru Iisus de a sta îndelung de vorbă cu ea de îndată ce devenise o tânără femeie.

134:1.4 (1484.1) De la o vreme, Simon și Iuda doreau amândoi să se căsătorească, dar nu le venise să facă asta fără consimțământul lui Iisus. Ei amânaseră deci evenimentul, sperând în apropiata reîntoarcere a fratelui lor mai mare. Deși toți l-au considerat pe Iacob ca șef de familie în majoritatea chestiunilor, când era vorba de căsătorie, ei voiau binecuvântarea lui Iisus. Cele două căsătorii, cea a lui Simon și cea a lui Petru, au fost deci celebrate, printr-o singură ceremonie, la începutul lunii martie a anului 24. Toți copiii vârstnici erau acum căsătoriți; numai Rut mezina a rămas acasă cu Maria.

134:1.5 (1484.2) Iisus a discutat individual cu diverșii membri ai familiei sale într-un mod foarte natural și normal, dar, când erau reuniți la un loc, el avea atât de puține de spus, încât și-au dat cu toții seama de aceasta. Mai ales Maria era derutată de conduita deosebit de ciudată a fiului ei mai mare.

134:1.6 (1484.3) În momentul în care Iisus se pregătea să părăsească Nazaretul, călăuza unei importante caravane care trecea prin oraș a căzut grav bolnavă, iar Iisus, fiind un cunoscător de limbi străine, s-a

oferit să o înlocuiască. Această călătorie ar necesita absența lui pe o perioadă de un an; din moment ce toți frații săi erau căsătoriți și mama sa trăia singură acasă cu Rut, Iisus a convocat un consiliu de familie în cadrul căruia a propus ca mama sa și Rut să meargă să locuiască la Capernaum în casa pe care o dăduse atât de recent lui Iacob. În consecință, la câteva zile după ce Iisus a plecat cu caravana, Maria și Rut s-au dus să se instaleze la Capernaum, unde au locuit pe tot restul vieții Mariei în casa oferită de Iisus. Iosif și familia lui s-au mutat în vechea casă familială din Nazaret.

134:1.7 (1484.4) Anul acesta a fost unul dintre cei mai neobișnuiți în experiența interioară a Fiului Omului; el a făcut mari progrese în realizarea unei armonii funcționale între mintea sa umană și Ajustorul său interior. Ajustorul fusese activ ocupat cu reorganizarea gândurilor lui Iisus și cu pregătirea mentalității sale în vederea unor mari evenimente care se situau atunci în viitorul apropiat. Personalitatea lui Iisus se pregătea pentru marea ei schimbare de atitudine față de lume. Aceasta era perioada intermediară, stadiul de tranziție dintre ființa care își începuse viața ca Dumnezeu înfățișându-se ca om, și care se pregătea acum să-și desăvârșească cariera pământească în calitate de om înfățișându-se ca Dumnezeu.

2. Călătoria cu caravana către marea Caspică

134:2.1 (1484.5) Iisus a părăsit Nazaretul pe întâi aprilie, anul 24, pentru a călători în caravana pe care trebuia să o conducă până în

regiunea mării Caspice. Caravana căreia Iisus i se alăturase ca însoțitor pornea din Ierusalim către regiunea situată în sud-estul mării Caspice trecând prin Damasc și lacul Urmia, și traversând Asiria, Media și Partia. S-a scurs un an întreg înainte ca el să revină din această expediție.

134:2.2 (1484.6) Pentru Iisus, această călătorie în caravană era o nouă aventură de explorare și de slujire personală. El a avut o experiență interesantă cu familia alcătuită din membrii caravanei sale - pasageri, păzitori și însoțitori de cămile. Zeci de bărbați, de femei și de copii ce locuiau de-a lungul drumului urmat de caravană trăiau o viață mai bogată ca urmare a contactului lor cu Iisus, pentru ei, căpetenia extraordinară a unei caravane obișnuite. Dintre cei care beneficiau de serviciul său personal cu aceste ocazii nu toți aveau de câștigat din asta, însă, în marea majoritate, cei pe care l-au întâlnit și care i-au vorbit au fost îmbunați pentru ce le-a mai rămas de trăit din viața lor pământească.

134:2.3 (1484.7) Dintre toate călătoriile sale prin lume, această expediție către MareaCaspică a fost cea care l-a dus pe Iisus cel mai aproape de Orient și i-a permis să dobândească o mai bună înțelegere a popoarelor din Extremul Orient. El a avut contacte intime și personale cu membrii fiecăreia dintre rasele supraviețuitoare de pe Urantia, afară de cea roșie. Slujirea sa personală i-a procurat aceeași plăcere pe lângă fiecare dintre aceste rase variate și dintre aceste popoare amestecate, și toate au fost receptive la adevărul viu pe care îl aducea el. Europeanii din Extremul Occident precum și asiaticii din Extremul Orient au acordat atenție cuvintelor sale de speranță și de viață veșnică; ei au fost deopotrivă de influențați de viața de servire

afectuoasă și de îndrumare spirituală pe care el o trăia printre ei cu atâta bunăvoință.

134:2.4 (1485.1) Călătoria caravanei a fost reușită din toate punctele de vedere. Acesta a fost un episod dintre cele mai interesante din viața omenească a lui Iisus, căci, în timpul acestui an, el a jucat un rol executiv prin faptul de a fi responsabil de bunurile materiale încredințate lui și de ocrotirea călătorilor caravanei. El și-a îndeplinit multiplele sale îndatoriri cu o fidelitate, cu o eficiență și cu o înțelepciune extreme.

134:2.5 (1485.2) La reîntoarcerea sa din regiunea caspică, Iisus a abandonat dirijarea caravanei după ce au sosit la lacul Urmia, unde s-a oprit puțin mai mult de două săptămâni. El a revenit în Damasc în calitate de călător cu o altă caravană ai cărei proprietari de cămile i-au cerut să rămână în serviciul lor. Refuzând această ofertă, el și-a continuat călătoria cu convoiul caravanei până la Capernaum, unde a sosit pe 1 aprilie al anului 25. El nu mai considera Nazaretul ca fiind căminul său. Capernaum devenise acum căminul lui Iisus, al lui Iacob, al Mariei și al lui Rut, dar Iisus nu a mai trăit niciodată cu familia sa. Când se afla în Capernaum, el locuia la Zebedeu.

3. Cuvântările din Urmia

134:3.1 (1485.3) Pe drumul ce duce la Marea Caspică, Iisus se oprișe în vechiul oraș persan al Urmiei, de pe malul vestic al lacului cu același nume, pentru a lăsa caravanei sale câteva zile de repaus și de refacere. Pe cea mai mare insulă dintr-un mic arhipelag situat la mică distanță

de țărmul Urmiei, se găsea o vastă clădire - un amfiteatru pentru cuvântări - consacrat „spiritului religiei”. Acest edificiu era în realitate un templu de filozofie a religiilor.

134:3.2 (1485.4) Acest templu al religiei fusese construit de un bogat negustor numit Cymboyton și de cei trei fii ai lui. Acest cetățean al Urmiei, număra, printre strămoșii lui, oameni de neamuri foarte variate.

134:3.3 (1485.5) În această școală de religie, cuvântările și discuțiile începeau la ora 10 dimineața în toate zilele săptămânii. Sesiunile de după amiază începeau la ora 3, iar dezbaterile de seară se deschideau la ora 8. Cymboyto, sau unul dintre cei trei fii ai lui, prezida întotdeauna aceste reuniuni de învățământ, de discuții și de dezbateri. Fondatorul acestor extraordinare școli religioase a trăit și a murit fără a fi dezvăluit vreodată credințele sale religioase personale.

134:3.4 (1485.6) În mai multe rânduri, Iisus a participat la discuții și, înainte de plecarea sa din Urmia, Cymboyton s-a înțeles cu Iisus ca în călătoria sa de reîntoarcere, să stea două săptămâni cu ei în Urmia și să țină douăzeci și patru de cuvântări despre „Fraternitatea Oamenilor”. Iisus trebuia de asemenea să conducă douăsprezece sesiuni de seară comportând întrebări, discuții și dezbateri asupra cuvântărilor sale în particular, și asupra fraternității oamenilor în general.

134:3.5 (1485.7) Conform acestui aranjament, Iisus s-a oprit din călătoria sa de reîntoarcere și a ținut aceste cuvântări. Dintre toate învățăturile date de Maestru pe Urantia, acestea au fost cele mai sistematice și cele mai formale. Niciodată mai înainte, nici mai târziu, el nu a dezvoltat un subiect atât de mult ca în cursul acestor cuvântări

și discuții despre fraternitatea oamenilor. În realitate, aceste cuvântări se refereau la „Împărăția lui Dumnezeu” și la „Regatele Oamenilor.”

134:3.6 (1486.1) Mai mult de treizeci de religii și culturi religioase erau reprezentate la facultatea acestui templu al filozofiei religioase.

Învățătorii erau aleși, întreținuți și pe deplin acreditați de grupurile lor religioase respective. În momentul acela, erau cam șaptezeci și cinci de maștri în facultate, și trăiau în cabane care adăposteau fiecare câte o duzină de persoane. În fiecare nouă lună, grupurile se schimbau prin tragere la sorți. Intoleranța, spiritul gâlcevitor sau orice altă tendință de zădărniciere a bunului mers al comunității provocau concedierea promptă și expeditivă a învățătorului vinovat. El era dat afară fără ceremonie și în locul lui era instalat imediat următorul.

134:3.7 (1486.2) Acești instructori de diverse religii făceau un mare efort pentru a arăta similitudinea religiilor lor în ceea ce privea elementele lor fundamentale de viață prezentă și de viață viitoare. Pentru a obține un loc la această facultate, era de ajuns să accepți o doctrină - fiecare maestru trebuia să reprezinte o religie care îl recunoștea pe Dumnezeu - un fel de Deitate supremă. Existau cinci maștri independenți care nu reprezentau nici o religie organizată, și tot cu acest titlu a apărut și Iisus înaintea facultății.

134:3.8 (1486.3) [Când noi, medienii, am pregătit rezumatul învățăturilor lui Iisus în Urmia, s-a ivit un dezacord între serafimii Bisericii și serafimii progresului în legătură cu oportunitatea de a include aceste învățături în Revelația Urantiei. Condițiile care prevalează în cel de-al douăzecilea secol, atât în religii, cât și în guvernele umane, sunt atât de diferite de cele ale epocii lui Iisus, încât era într-adevăr dificil să se adapteze învățăturile din Urmia ale

Maestrului la problemele din regatul lui Dumnezeu și din regatele oamenilor așa cum aceste funcțiuni mondiale sunt existente în cel de-al douăzecilea secol. Noi nu am fost niciodată capabili să formulăm învățăturile Maestrului într-o manieră acceptabilă simultan pentru aceste două grupuri de serafimi din guvernul planetar. În cele din urmă, Melchisedecul președinte al comisiei de revelație a numit un comitet de trei medieni ai ordinului nostru pentru a prezenta punctul nostru de vedere asupra învățăturilor din Urmia ale Maestrului adaptate la condițiile politice și religioase ale secolului al douăzecilea de pe Urantia. În consecință, cei trei medieni secundari, care suntem noi, au desăvârșit această adaptare a învățăturilor lui Iisus reformulând declarațiile sale în maniera în care noi le-am aplica la condițiile lumii de astăzi. Noi dăm acum aceste expuneri așa cum se prezintă ele după ce au fost revăzute de Melchisedecul președinte al comisiei de revelație]

4. Suveranitatea - divină și umană

134:4.1 (1486.4) Fraternitatea oamenilor este întemeiată pe paternitatea lui Dumnezeu. Familia lui Dumnezeu își are obârșia în iubirea lui Dumnezeu - Dumnezeu este iubire. Dumnezeu Tatăl își iubește dumnezeiește copiii, pe toți fără excepție.

134:4.2 (1486.5) Regatul din ceruri, guvernul divin, este întemeiat pe faptul suveranității divine - Dumnezeu este spirit. Din moment ce Dumnezeu este spirit, această împărăție este spirituală. Împărăția

cerurilor nu este nici material, nici pur intelectual; el este o relație spirituală între Dumnezeu și om.

134:4.3 (1486.6) Dacă diferitele religii recunosc suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, atunci toate aceste religii vor rămâne în pace. Numai când o religie pretinde că este într-un fel superioară tuturor celorlalte și că posedă o autoritate exclusivă asupra lor, atunci își permite ea să nu tolereze celelalte religii, sau îndrăznește să-i persecute pe adepții acestora.

134:4.4 (1487.1) Pacea religioasă - fraternitatea - nu poate exista niciodată fără ca toate religiile să fie dispuse să se dezbrace de orice autoritate ecleziastică și să abandoneze în întregime orice concept de suveranitatea spirituală. Dumnezeu singur este spirit suveran.

134:4.5 (1487.2) Pentru a exista egalitate între religii (libertate religioasă) fără războaie religioase, trebuie ca toate religiile să consimtă să transfere suveranitatea religioasă unui nivel suprauman, lui Dumnezeu însuși.

134:4.6 (1487.3) Împărăția cerurilor din inima oamenilor va crea unitatea religioasă (dar nu în mod necesar uniformitatea) pentru că fiecare colectivitate religioasă compusă din asemenea credincioși va fi degajată de orice noțiune de autoritate ecleziastică - de suveranitate religioasă.

134:4.7 (1487.4) Dumnezeu este spirit, și Dumnezeu dăruiește un fragment din ființa sa spirituală pentru a locui în inima omului. Din punct de vedere spiritual, toți oamenii sunt egali. Împărăția cerurilor este lipsit de caste, de clase, de nivele sociale și de grupuri economice. Voi sunteți cu toții frați.

134:4.8 (1487.5) Însă, din clipa în care pierdeți din vedere suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu Tatăl, o religie dată va începe să-și afirme superioritatea asupra tuturor celorlalte. Atunci, în locul păcii pe pământ și a bunăvoinței printre oameni, vor începe disensiuni, recriminări și chiar și războaie religioase, sau cel puțin războaie între credincioși ai unor diverse religii.

134:4.9 (1487.6) Dacă ele nu se recunosc reciproc ca subordonate unei anumite suprasuveranități, unei anumite autorități care le depășește, ființele înzestrate cu liber arbitru și care se consideră ca egale sunt, mai devreme sau mai târziu, tentate să-și încerce aptitudinea de a câștiga putere și autoritate asupra altor persoane și a altor grupuri. Conceptul de egalitate nu aduce niciodată pace, decât odată cu recunoașterea reciprocă a unei supersuveranități a cărei influență este dominantă.

134:4.10 (1487.7) Oamenii religioși ai Urmiei trăiesc împreună într-o pace și o liniște relative deoarece au renunțat la toate noțiunile lor de suveranitate religioasă. Din punct de vedere spiritual, ei credeau cu toții într-un Dumnezeu suveran; din punct de vedere social, ei se supuneau în întregime autorității întregi și incontestabile a lui Cymboyton. Ei știau bine tot ce s-ar întâmpla cu fiecare învățător care ar căuta să se impună asupra colegilor lui. Nu se poate stabili nici o pace religioasă durabilă pe Urantia înainte ca toate colectivitățile religioase să renunțe în mod liber la noțiunile lor de favoare divină, de popor ales și de suveranitate religioasă. Numai când Dumnezeu Tatăl va deveni suprem, atunci vor deveni oamenii frați întru religie și vor trăi împreună pe pământ în pace religioasă.

5. Suveranitatea politică

134:5.1 (1487.8) [În vreme ce învățătura Maestrului referitoare la suveranitatea lui Dumnezeu este un adevăr - complicat însă de apariția subsecventă a unei religii referitoare la el printre religiile omenesci - în schimb, expunerile sale referitoare la suveranitatea politică sunt imens de complicate prin evoluția politicii de viață a națiunilor din timpul ultimelor nouăsprezece secole. În epoca lui Iisus, nu existau decât două mari puteri mondiale - Imperiul Roman din Occident și Imperiul Hanului din Orient - și ele erau bine separate de regatul părților și de alte țări interpușe din regiunile Mării Caspice și ale Turkestanului. În expunerea care urmează, noi ne-am îndepărtat deci și mai mult de substanța învățăturilor din Urmia ale Maestrului privitoare la suveranitatea politică; în același timp, noi ne străduim să descriem importanța acestor învățături după cum sunt ele aplicabile în stadiul deosebit de critic al evoluției politice din cel de-al douăzecilea secol al erei creștine.]

134:5.2 (1487.9) Războiul de pe Urantia nu va lua niciodată sfârșit atâta timp cât națiunile se vor agăța de noțiunea iluzorie a suveranității naționale nelimitate. Nu există decât două nivele de suveranitate relativă pe o lume locuită: liberul arbitru spiritual al fiecărui individ muritor și suveranitatea colectivă de ansamblu a omenirii. Între nivelul ființei umane individuale și cel al omenirii în ansamblu, toate grupările și asocierile sunt relative, tranzitorii și nu au valoare decât în măsura în care ele sporesc în fericire, în bunăstare și

în progresul indivizilor și al marelui ansamblu planetar - omul și omenirea.

134:5.3 (1488.1) Învățătorii religioși nu trebuie niciodată să uite că suveranitatea spirituală a lui Dumnezeu învinge toate loialismele spirituale intermediare și interpuse. Liderii civili vor învăța, într-o bună zi, că cei Prea Înalți domină în regatele oamenilor.

134:5.4 (1488.2) Această domnie a celor Prea Înalți în regatele oamenilor nu este stabilită în folosul particular al unui grup de muritori special favorizați. Nu există nici un astfel de lucru precum „poporul ales”. Domnia celor Prea Înalți, a supracontrolorilor evoluției politice, este menită să promoveze, printre *toți* oamenii, cel mai mare bine pentru cât mai mulți și pentru o durată cât se poate de lungă.

134:5.5 (1488.3) Suveranitatea este putere; ea crește prin organizare. Sporirea organizării puterii politice este bună și dezirabilă, căci ea tinde să înglobeze sectoare mereu mai vaste ale ansamblului omenirii. Dar această aceeași creștere a organizațiilor politice creează o problemă la fiecare stadiu intermediar între organizarea inițială și naturală a puterii politice - familia - și încununarea finală a creșterii politice - guvernarea întregii omeniri de către toată omenirea și pentru toată omenirea.

134:5.6 (1488.4) Pornind de la puterea părintească din grupul familial, suveranitatea politică evoluează prin organizare pe măsură ce familiile se suprapun în clase consanguine care se unesc, pentru diferite motive, în unități tribale - în grupări politice supra-consanguine. Apoi, prin negoț, prin comerț și prin cucerire, triburile

se unifică într-o națiune, în vreme ce națiunile înseși sunt unificate uneori într-un imperiu.

134:5.7 (1488.5) Pe măsură ce suveranitatea trece de la mici grupuri la colectivități mai vaste, războaiele izbucnesc mai rar. Vrem să zicem că războaiele minore dintre micile națiuni se diminuează, dar potențialul marilor războaie se mărește pe măsură ce națiunile care își exercită suveranitatea devin din ce în ce mai mari. Curând, când întreaga lume va fi fost explorată și ocupată, când națiunile vor fi mai puțin numeroase, consolidate și puternice, când aceste mari națiuni care se pretind suverane vor ajunge să aibă frontiere comune, când ele nu vor fi separate decât de oceane, atunci cadrul va fi pregătit pentru războaiele majore, conflictele mondiale. Națiunile așa-zise suverane nu pot înghionti cu cotul fără a genera conflicte și fără a provoca războaie.

134:5.8 (1488.6) Dificultatea în a face să evolueze suveranitatea politică de la familie până la toată omenirea rezidă în inerția-rezistență întâlnită la toate nivelele intermediare. Ocazional familiile și-au sfidat clanul și, la rândul lor, clanurile și triburile au refuzat adesea să se supună suveranității Statului teritorial. Fiecare nou progres evolutiv al suveranității politice este (și a fost întotdeauna așa) stingherit și stânjenit de „stadiile de eșafodaj” ale dezvoltărilor anterioare de organizare politică. Aceasta este adevărat deoarece loialismele omenești, odată mobilizate, sunt greu de modificat. Același loialism care face posibilă evoluția tribului face dificilă evoluția „supratribului” - statul teritorial. Și același loialism (patriotism) care face posibilă evoluția statului teritorial complică imens dezvoltarea evolutivă a guvernului totalității omenirii.

134:5.9 (1488.7) Suveranitatea politică este creată datorită renunțării la autodeterminare, mai întâi a individului în interiorul familiei, iar apoi ale familiilor și ale clanurilor în raport cu tribul și cu colectivitățile mai largi. Acest transfer progresiv al autodeterminării de la organizații mai mici la organizații politice mereu mai vaste se continuă în general neabătut în Orient de la întemeierea dinastiilor Ming și Mogol. În Occident, el a prevalat, vreme de peste o mie de ani, până la sfârșitul războiului mondial; o nefericită mișcare retrogradă a inversat apoi temporar această tendință normală prin restabilirea suveranității politice ruinate a numeroase mici colectivități europene.

134:5.10 (1489.1) Urantia nu se va bucura de o pace durabilă până când națiunile așa-zise suverane nu își vor încredința în mod inteligent și pe deplin puterile lor suverane frăției oamenilor - guvernului omenirii. Internaționalismul - ligile națiunilor - este neputincios în a aduce o pace permanentă între oameni. Confederațiile mondiale ale națiunilor vor împiedica în mod eficient războaiele minore și vor controla în mod acceptabil națiunile mai mici, dar ele nu vor reuși nici să împiedice războaiele mondiale, nici să le controleze pe cele trei, patru sau cinci guverne cele mai puternice. În fața conflictelor reale, una dintre aceste puteri mondiale se va retrage din Ligă și va declara război. Nu puteți împiedica națiunile de la a se angaja în război atâta timp cât ele rămân contaminate de virusul iluzoriu al suveranității naționale. Internaționalismul este un pas în direcția cea bună. O forță de poliție internațională va împiedica multe dintre războaiele minore, dar ea va fi inefficientă în a împiedica războaiele majore, conflictele dintre marile guverne militare ale pământului.

134:5.11 (1489.2) Pe măsură ce descrește numărul națiunilor cu adevărat suverane (marile puteri), oportunitatea și nevoia unui guvern al omenirii s-au mărit. Când nu vor mai fi decât câteva (mari) puteri realmente suverane, va trebui ca ele fie să se lanseze într-o luptă pe viață și pe moarte pentru supremația națională (imperială), fie să renunțe de bună voie la anumite prerogative de suveranitate, ele creând nucleul esențial al unei puteri supranaționale care va servi ca început al suveranității reale a întregii omeniri.

134:5.12 (1489.3) Pacea nu va veni pe Urantia înainte ca fiecare națiune așa-zisă suverană să predea puterea sa de a face război în mâinile unui guvern reprezentativ al întregii umanități. Suveranitatea politică este înăscută la popoarele lumii. Când toate popoarele Urantiei vor crea un guvern mondial, ele vor avea dreptul și puterea de a-l face SUVERAN. Și, când o asemenea putere mondială reprezentativă sau democratică va controla forțele terestre, aeriene și navale ale lumii, pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni vor putea prevala - dar nu înainte de aceasta.

134:5.13 (1489.4) Să cităm un exemplu însemnat al celui de-al nouăsprezecelea și al celui de-al douăzecilea secol. Cele patruzeci și opt de state ale Uniunii Federale americane se bucură de pace de vreme îndelungată. Ele nu mai poartă războaie între ele. Și-au predat suveranitatea lor guvernului federal și, prin intermediul arbitrajului în caz de război, ele au renunțat la orice pretenție la iluziile autodeterminării. Fiecare stat își reglementează treburile interne, dar nu se ocupă de afacerile externe, de taxele vamale, de imigrare, de chestiunile militare sau de comerțul dintre state. Statele individuale nu se ocupă nici de chestiunile cetățeniei. Cele patruzeci și opt de

state nu suferă de ravagiile războiului decât dacă suveranitatea guvernului federal este supusă vreunui pericol.

134:5.14 (1489.5) După ce au abandonat sofisme gemene ale suveranității și ale autodeterminării, aceste patruzeci și opt de state se bucură, între ele, de liniște și pace. Tot așa, națiunile Urantiei vor începe să se bucure de pace atunci când își vor preda în mod liber suveranitățile lor respective în mâinile unui guvern global - suveranitatea fraternității oamenilor. În aceste condiții mondiale, micile națiuni vor fi tot atât de puternice ca cele mari, după cum micul stat al Rhode Island-ului are doi senatori în congresul american întocmai ca statul foarte populat al New York-ului sau ca vastul stat al Texasului.

134:5.15 (1490.1) Suveranitatea (statul) limitată a acestor patruzeci și opt de state a fost creată de oameni și pentru oameni. Suveranitatea superstatică (națională) a Uniunii federale americane a fost creată de primele treisprezece dintre aceste state în propriul lor interes și în interesul oamenilor. Cândva suveranitatea supranațională a guvernului planetar al omenirii va fi creată într-un mod asemănător de către națiuni în propriul lor interes și în interesul tuturor oamenilor.

134:5.16 (1490.2) Cetățenii nu sunt născuți în interesul guvernelor; guvernele sunt cele create și stabilite în interesul oamenilor. Evoluția suveranității politice nu ar putea avea alt sfârșit decât apariția guvernământului suveranității tuturor oamenilor. Toate celelalte suveranități au valori relative, semnificații intermediare și un statut subordonat.

134:5.17 (1490.3) Odată cu progresul științific, războaiele au să devină din ce în ce mai devastatoare până la a echivala aproape cu o

sinucidere rasială. Câte războaie mondiale ar trebui purtate, și câte ligi ale națiunilor au să eșueze înainte ca oamenii să fie dispuși să stabilească guvernul omenirii, să înceapă să se bucure de binecuvântările unei păci permanente și să prospere grație liniștii datorite bunăvoinței - bunăvoința mondială - printre oameni?

6. Legea, libertatea și suveranitatea

134:6.1 (1490.4) Dacă un om își dorește cu ardoare independența - libertatea - el trebuie să-și reamintească că *toți* ceilalți oameni tânjesc după aceeași independență. Grupurile de muritori care iubesc astfel libertatea nu pot trăi împreună decât supunându-se legilor, regulilor și regulamentelor care vor asigura fiecăror același grad de independență, ocrotind, în același timp, acest același grad de independență pentru toți semenii lor muritori. Dacă un om ar trebui să fie absolut liber, atunci ar trebui ca un altul să devină absolut sclav. Natura relativă a libertății este adevărată în domeniile sociale, economice și politice. Libertatea este darul civilizației făcut posibil prin aplicarea LEGII.

134:6.2 (1490.5) Religia face posibilă, din punct de vedere spiritual, realizarea fraternității oamenilor, dar ar fi nevoie de un guvern al omenirii pentru a regla problemele sociale, economice și politice asociate acestui țel al eficienței și al bunăstării umane.

134:6.3 (1490.6) Vor fi războaie și zvonuri de războaie - o națiune se va ridica împotriva altei națiuni - atâta timp cât suveranitatea politică a lumii va fi divizată și injust deținută de un grup de state naționale.

Anglia, Scoția și Țara Galilor au fost constant în război una contra celorlalte până în ziua când și-au abandonat suveranitățile lor respective încredințându-le Regatului Unit.

134:6.4 (1490.7) Un nou război mondial are să le învețe pe națiunile așa-zise suverane să formeze un soi de federație, ceea ce va crea un mecanism care să permită evitarea micilor războaie, războaiele dintre națiunile mai mici; dar războaiele generale vor continua până la crearea guvernului omenirii. Suveranitatea globală va împiedica războaiele globale - nimic altceva nu o va putea face.

134:6.5 (1490.8) Cele patruzeci și opt de state americane libere trăiesc împreună în pace, și totuși ele adăpostesc cetățeni de toate rasele și naționalitățile în vreme ce, la națiunile europene, aceste sunt mereu în război. Acești americani reprezintă aproape toate religiile, toate sectele religioase și toate cultele întregii vaste lumi, și totuși trăiesc împreună în pace în America de Nord. Toate acestea sunt făcute posibile fiindcă ceste patruzeci și opt de state au renunțat la suveranitatea lor și au abandonat orice noțiune de pretinse drepturi la autodeterminare.

134:6.6 (1490.9) Aceasta nu este o chestiune de înarmare sau de dezarmare. Chestiunea recrutării și a serviciului militar voluntar nu mai intră la socoteală în aceste probleme de menținere a păcii mondiale. Dacă li s-ar lua marilor națiuni toate formele de armament mecanic modern și toate tipurile de explozivi, ele se vor bate cu pumnii, cu pietre și cu bâte atâta vreme cât ele vor rămâne agățate de iluziile lor asupra dreptului divin la suveranitate națională.

134:6.7 (1491.1) Nu războiul este marea și teribila boală a omului; el este un simptom, un rezultat. Adevărata boală este virusul

suveranității naționale.

134:6.8 (1491.2) Națiunile Urantiei nu au deținut o suveranitate reală; ele nu au dispus niciodată de o suveranitate capabilă de a le proteja de ravagiile și de devastările războaielor mondiale. În formarea guvernului global al omenirii nu este vorba, pentru națiuni, de a-și abandona suveranitatea, ci mai degrabă de a crea efectiv o suveranitate mondială, reală, durabilă și de bună credință, care va fi de atunci încolo pe deplin capabilă să de a le proteja de toate războaiele. Treburile locale vor fi tratate de guvernele locale, iar treburile naționale de guvernele naționale; treburile internaționale vor fi administrate de guvernul planetar.

134:6.9 (1491.3) Pacea mondială nu va putea fi menținută prin tratate, prin diplomație, prin politici străine, prin alianțe sau echilibrări ale puterilor, nici prin alt tip de expedient jonglând cu suveranitatea naționalismului. Trebuie lăsată să se manifeste legea mondială și trebuie să fie aplicată de un guvern mondial - prin suveranitatea întregii omeniri.

134:6.10 (1491.4) Sub un guvern mondial, indivizii se vor bucura de o libertate mult mai mare. Astăzi, cetățenii marilor puteri sunt taxați, reglementați și controlați într-o manieră aproape opresivă. O mare parte a amestecului actual în libertățile individuale va dispărea când guvernele naționale vor fi dispuse, în materie de afaceri internaționale, să-și încredințeze suveranitatea unui guvern general al planetei.

134:6.11 (1491.5) Sub un guvern planetar, colectivitățile naționale vor avea realmente ocazia de a realiza libertățile personale ale unei democrații autentice și de a se bucura de ele. Acesta va fi sfârșitul

falsității autodeterminării. Cu o reglementare globală a monezilor și a comerțului, va veni era nouă a unei păci la scară mondială. Un limbaj comun va izvorî poate curând, și va exista cel puțin speranța de a avea, cândva, o religie mondială, sau niște religii având un punct de vedere planetar.

134:6.12 (1491.6) Securitatea colectivă nu va asigura niciodată pacea până când colectivitatea nu va îngloba toată omenirea.

134:6.13 (1491.7) Suveranitatea politică a guvernului reprezentativ al omenirii va aduce o pace durabilă pe pământ, iar fraternitatea spirituală a omului va asigura definitiv bunăvoința printre toți oamenii. Nu există nici o altă cale de a obține pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni.

* * *

134:6.15 (1491.8) După moartea lui Cymboyton, fiii săi au întâmpinat mari dificultăți în menținerea păcii în universitatea lor. Repercusiunile învățăturilor lui Iisus ar fi fost mult mai mari dacă învățătorii creștini ulteriori care au profesat la facultatea din Urmia ar fi dat dovadă de mai multă înțelepciune și dacă ar fi exercitat mai multă toleranță.

134:6.16 (1491.9) Fiul mai mare al lui Cymboyton apelase la ajutorul lui Abner, din Philadelphia, dar alegerea învățătorilor de către Abner a fost foarte nefericită, în sensul că ei s-au dovedit inflexibili și intransigenți. Acești învățători au căutat să facă să domine religia lor peste celelalte credințe. Ei nu au bănuit niciodată că prelegerile călăuzei de caravană la care se făceau atât de adesea referiri fuseseră ținute de Iisus însuși.

134:6.17

(1491.10) Cum confuzia a sporit în sânul facultății, cei trei frați au retras sprijinul lor financiar, și, după cinci ani, școala s-a închis. Ea s-a redeschis mai târziu ca templu mithriac și a fost în cele din urmă incendiată cu ocazia uneia dintre celebrările lor orgiace.

7. Cel de-al treizeci și unulea an (anul 25)

134:7.1 (1492.1) Când Iisus a revenit din călătoria lui de la Marea Caspică, el știa că deplasările lui prin lume erau aproape terminate. El nu a mai făcut decât o călătorie în afara Palestinei, iar aceasta a fost în Siria. După o scurtă ședere în Capernaum, el s-a dus în Nazaret, unde a rămas câteva zile ca să facă niște vizite. La mijlocul lui aprilie el a plecat din Nazaret în Tyr. De acolo, el s-a îndreptat către nord oprindu-se pentru câteva zile în Sidon, dar destinația sa era Antiohia.

134:7.2 (1492.2) Acesta a fost anul plimbărilor solitare ale lui Iisus prin Palestina și prin Siria. În cursul acestor peregrinări, el a fost cunoscut sub diverse nume în diferite părți ale țării: tâmplarul din Nazaret, constructorul de bărci din Capernaum, scribul din Damasc și învățătorul din Alexandria.

134:7.3 (1492.3) Fiul Omului a locuit mai mult de două luni în Antiohia, muncind, observând, studiind, stând de vorbă, făcând servicii și, în tot acest timp, aflând cum trăiesc oamenii, cum gândesc, simt și reacționează în tot ceea ce ține de existența umană. Vreme de trei săptămâni din această perioadă, el a lucrat ca fabricant de corturi.

În cursul periplului său, el a rămas în Antiohia mai mult timp decât în orice alt oraș. Zece ani mai târziu, când apostolul Pavel a predicat în Antiohia și și-a auzit discipolii vorbind despre *scribul din Damasc*, el nu a bănuț că elevii săi auziseră vocea și ascultaseră învățăturile Maestrului însuși.

134:7.4 (1492.4) Părăsind Antiohia, Iisus a coborât de-a lungul coastei către sud până la Cezareea, unde s-a oprit câteva săptămâni, apoi a continuat de-a lungul coastei până la Ioppa. De la Ioppa el s-a îndreptat către interior, trecând în Iamnia, Azdot și Gaza. Din Gaza, el a apucat-o pe ruta internă către Beerșeba unde a rămas o săptămână.

134:7.5 (1492.5) Iisus a pornit atunci în cea din urmă deplasare a lui, în calitate de persoană particulară prin Palestina, plecând de la Beerșeba din sud până la Dan în nord. Pe parcursul acestui traseu către nord, el s-a oprit în Hebron, în Betleem (unde a văzut locul său de naștere), în Ierusalim (nu a vizitat Bethania), în Beerot, în Lebona, în Sycar, în Siquem, în Samaria, în Geba, în En-Ganim, în Endor și în Madon. Traversând Magdala și Capernaum, el a continuat către nord, a trecut pe la est de Apele Meromului și s-a dus, prin Karahta, în Dan sau în Cezareea lui Filip.

134:7.6 (1492.6) Ajustorul interior al Gândirii l-a făcut atunci pe Iisus să abandoneze locurile locuite de oameni și să șadă pe muntele Hermon pentru a desăvârși acolo stăpânirea minții sale omenești și pentru a efectua deplină sa consacrare față de ceea ce a mai rămas din lucrarea vieții sale pe pământ.

134:7.7 (1492.7) Aceasta a fost una dintre epocile neobișnuite și extraordinare ale vieții Maestrului pe Urantia. O altă experiență foarte asemănătoare a fost aceea prin care el a trecut, singur pe dealurile de

lângă Pella, imediat după botezul său. Această perioadă de izolare de pe muntele Hermon a marcat sfârșitul carierei sale pur omenești, adică terminarea tehnică a efuziunii sale muritoare, în timp ce izolarea ulterioară a marcat începutul fazei mai divine a efuziunii sale. Iisus a trăit singur cu Dumnezeu vreme de șase săptămâni pe coastele muntelui Hermon.

8. Șederea de pe Muntele Hermon

134:8.1 (1492.8) După ce a petrecut o vreme în apropierea Cezareei lui Filip, Iisus și-a pregătit proviziile, și-a procurat un animal de povară, a angajat un băiat pe nume Tiglat și a urmat drumul Damascului până la un sat altădată cunoscut sub numele de Beit Ien, pe primele înălțimi ale muntelui Hermon. Acolo, cu puțin înainte de mijlocul lui august al anului 25, el și-a așezat tabăra, și-a lăsat proviziile în grija lui Tiglat și a urcat pe coastele nelocuite ale muntelui. În cursul acestei prime zile, Tiglat l-a însoțit pe Iisus în urcușul său până la un anumit punct situat la aproximativ 2 000 de metri deasupra nivelului mării; acolo și-a construit o fîridă de piatră în care Tiglat trebuia să depună hrana de două ori pe săptămână.

134:8.2 (1493.1) A doua zi după ce l-a părăsit pe Tiglat, Iisus nu efectuase decât un scurt traseu către vârful, când s-a oprit ca să se roage. Printre altele, el a cerut Tatălui său să-i trimită păzitorul lui serafic ca „să-l însoțească pe Tiglat”. El a cerut permisiunea de a urca sigur către ultima sa luptă cu realitățile existenței muritoare, iar

rugămintea sa a fost împlinită. El a intrat în marea încercare, însoțit numai de Ajustorul său interior pentru a-l îndruma și a-l susține.

134:8.3 (1493.2) Iisus a mâncat frugal în timpul șederii sale de pe munte; el nu s-a abținut de la mâncare decât câte o zi sau două succesiv. Ființele supraumane care l-au înfruntat pe acest munte, cu care s-a luptat în spirit și pe care le-a învins în putere, erau *reale*; acestea erau dușmanii lui implacabili din sistemul Sataniei; ele nu erau nici una dintre acele năluciri ale imaginației izvorâte din divagațiile intelectuale ale unui muritor slăbit și murind de foame, incapabil de a distinge realitatea de viziunile unei minți tulburate.

134:8.4 (1493.3) Iisus a petrecut ultimele trei săptămâni din august și primele trei săptămâni din septembrie pe Muntele Hermon. În timpul acestor săptămâni, el a îndeplinit sarcina de muritor de a atinge cercurile comprehensiunii mentale și ale controlului personalității. În toată această perioadă de comuniune cu Tatăl său celest, Ajustorul și-a îndeplinit în mod egal sarcinile care îi fuseseră distribuite. Atunci a fost atins țelul omenesc al acestei creaturi terestre. Nu i-a rămas decât să consume faza finală a armonizării minții sale cu Ajustorul.

134:8.5 (1493.4) După mai mult de cinci săptămâni de comuniune neîntreruptă cu Tatăl său din Paradis, Iisus a fost absolut încredințat de natura sa și convins de triumful său asupra nivelelor materiale de manifestare a personalității în spațiu-timp. El a crezut pe deplin în ascendentul naturii sale divine asupra naturii sale umane și nu a ezitat să îl afirme.

134:8.6 (1493.5) Către sfârșitul șederii sale pe munte, Iisus i-a cerut Tatălui său permisiunea de a avea o discuție cu dușmanii săi din

Satania în calitate de Fiu al Omului, în calitate de Iosua ben Iosif. Această cerere i-a fost satisfăcută. În cursul ultimei săptămâni pe Muntele Hermon a avut loc marea ispită, încercarea universului. Satan (reprezentându-l pe Lucifer) și Caligastia, Prințul Planetar rebel, erau prezenți pe lângă Iisus și i-au fost făcuți pe deplin vizibili. Această „ispită”, această încercare finală a loialității omenești în fața expunerilor false ale personalităților rebele, nu avea legătură nici cu hrana, nici cu turnurile templelor, nici cu faptele prezumțioase; ea nu avea legătură cu regatele acestei lumi, ci cu suveranitatea unui puternic și glorios univers. Symbolismul scrierilor voastre era destinat epocilor înapoiate ale gândirii infantile a lumii. Generațiile următoare ar trebui să înțeleagă marea luptă prin care a trecut Fiul Omului în timpul acelei zile frământate de pe muntele Hermon.

134:8.7 (1493.6) În numeroase propuneri și contra-propuneri ai emisarilor lui Lucifer, Iisus nu a dat decât un singur răspuns: „Fie ca voia Tatălui meu din Paradis să prevaleze și, în ceea ce te privește pe tine, fiul meu rebel, Cei Îmbătrâniți de Zile să te judece dumnezeiește. Eu sunt Creatorul-tată al tău; cu greu te pot judeca just, și tu ai disprețuit deja îndurarea mea. Te încredințez judecății Judecătorilor unui mai mare univers.”

134:8.8 (1494.1) În toate expediente și compromisurile sugerate de Lucifer, în toate propunerile amăgitoare cu privire la manifestarea în încarnare, Iisus s-a mărginit la a răspunde: „Facă-se voia Tatălui meu din Paradis.” Și, când severa încercare a fost depășită, serafimul păzitor detașat a revenit alături de Iisus și i-a acordat ajutorul său.

134:8.9 (1494.2) Într-o după-amiază de sfârșit de vară, în mijlocul arborilor și în tăcerea naturii, Mihail din Nebadon a câștigat

suveranitatea indiscutabilă a universului său. În ziua aceea el a îndeplinit sarcina impusă Fiilor Creatori de a trăi pe deplin o viață întrupată sub înfățișarea cărnii muritoare pe lumile evolutive ale timpului și spațiului. Această înfăptuire capitală nu a fost anunțată universului înainte de botezarea sa, cu câteva luni mai târziu, dar ea a avut realmente loc în ziua aceea pe munte. Când Iisus a coborât din șederea lui de pe Muntele Hemon, rebeliunea lui Lucifer în Satania și secesiunea lui Caligastia pe Urantia erau practic terminate. Iisus a plătit cel din urmă preț cerut lui pentru a obține suveranitatea universului său. Ceea ce, în sine, reglementează statutul tuturor rebelilor și determină ca orice ridicare a acestei ordini (dacă se va produce vreodată) va putea fi tratată în mod sumar și efectiv. În consecință, se poate vedea că ceea ce se obișnuiește a se numi „marea ispită” a lui Iisus a avut loc cu câțva timp înainte de botezarea sa și nu imediat după acel eveniment.

134:8.10 (1494.3) La sfârșitul șederii sale pe munte, în timp ce Iisus cobora de acolo, el l-a întâlnit pe Tiglat urcând cu mâncare la locul de întâlnire. Făcându-l să facă cale înapoi, i-a zis: „Perioada mea de odihnă este terminată; trebuie să mă întorc la treburile Tatălui meu.” El era un om tăcut mult schimbat urmând drumul de întoarcere către Dan, unde și-a luat rămas bun de la băiat făcându-i cadou măgarul. El s-a îndreptat apoi spre sud pe calea pe care o apucase la venire, și s-a dus în Capernaum.

9. Timpul de așteptare

134:9.1 (1494.4) Era acum aproape de sfârșitul verii, cam pe vremea zilei ispășirii și a sărbătorii tabernacolelor. Iisus a avut o reuniune de familie în Capernaum în timpul sabatului. A doua zi, el a plecat la Ierusalim cu Ioan, fiul lui Zebedeu, trecând prin estul lacului și prin Gerasa, și coborând valea Iordanului. În vreme ce pe parcursul drumului el a stat de vorbă cu tovarășul său, Ioan a remarcat că în Iisus se produsese o mare schimbare.

134:9.2 (1494.5) Iisus și Ioan au rămas peste noapte în Bretania, la Lazăr și la surorile lui, și au plecat dis-de-dimineață în cea de-a doua zi, către Ierusalim. Cei doi tovarăși, sau cel puțin Ioan, au petrecut aproape trei săptămâni în Ierusalim și în împrejurimile orașului. Într-adevăr, Ioan a mers adesea singur în Ierusalim, în timp ce Iisus umbla pe dealurile învecinate și se dedica de multe ori comuniunii spirituale cu Tatăl său care este în ceruri.

134:9.3 (1494.6) Amândoi au asistat la slujba solemnă de ziua ispășirii. Ioan a fost foarte impresionat de ceremoniile din această zi majoră în ritualul religios iudaic, dar Iisus a rămas un spectator gânditor și tăcut. Pentru Fiul Omului acest spectacol era jalnic și patetic. Îl vedea ca pe o falsă reprezentare a caracterului și a atributelor Tatălui său celest. El considera evenimentele acestei zile ca pe o parodiare a faptelor justiției divine și a adevărurilor îndurării infinite. El ardea de dorința de a proclama adevărul despre caracterul iubitor și despre comportamentul îndurător al Tatălui său în univers, dar fidelul său Veghetor l-a prevenit că ceasul nu venise încă. Totuși, în seara aceea, în Bethania, Iisus a strecurat numeroase remarci care l-au tulburat mult pe Ioan, care nu a înțeles niciodată pe de-a-ntregul adevărata

semnificație a ceea ce îi spusese Iisus în cursul discuției lor din această seară.

134:9.4 (1495.1) Iisus a plănuit să rămână cu Ioan toată săptămâna sărbătorii tabernaculelor. Această serbare era sărbătoarea anuală a întregii Palestine, vremea vacanțelor iudaice. Iisus nu a participat deloc la bucuriile ocaziei, dar era evident că el găsea plăcere și satisfacție când vedea voioșia și bucuria celor tineri și a celor bătrâni ce își dădeau frâu liber.

134:9.5 (1495.2) În mijlocul săptămânii celebrării și înainte de terminarea festivităților, Iisus și-a luat rămas bun de la Ioan spunându-i că dorea să se retragă pe coline, unde putea să comunice mai bine cu Tatăl său din paradis. Ioan s-ar fi dus cu el, dar Iisus a stăruit ca el să rămână până la sfârșitul festivităților zicându-i: „Nu ți se cere să porți povara Fiului Omului; numai paznicul trebuie să vegheze în vreme ce orașul doarme în pace.” Iisus nu a revenit în Ierusalim. După aproape o săptămână de solitudine pe dealurile de lângă Bretania, el a plecat în Capernaum. Pe drumul său de întoarcere, el a petrecut o zi și o noapte, singur, pe povârnișurile Muntelui Gilboa, aproape de locul unde se sinucisese regele Saul; când a sosit la Capernaum, el părea mai senin decât atunci când plecase cu Ioan la Ierusalim.

134:9.6 (1495.3) A doua zi dimineată, Iisus s-a dus la cufărul care conținea efectele sale personale, care rămăsese în atelierul lui Zebedeu, și-a pus șorțul și s-a prezentat la lucru zicând: „Se cuvine să rămân activ pe când aștept să-mi vină ceasul.” El a lucrat mai multe luni pe șantierul naval, până în ianuarie al anului următor, alături de fratele său Iacob. După această perioadă de lucru cu Iisus, Iacob nu a

mai abandonat niciodată realmente și în întregime credința sa în misiunea lui Iisus, indiferent de îndoielile care au venit să întunece înțelegerea sa a operei vieții Fiului Omului.

134:9.7 (1495.4) În cursul acestei perioade finale de lucru pe șantierul naval, Iisus și-a petrecut cea mai mare parte a timpului la finisarea interioară a câtorva dintre ambarcațiunile mai mari. El și-a dat foarte mult osteneala în munca sa manuală și părea să încerce satisfacția înfăptuirilor umane atunci când termina o frumoasă piesă. El nu-și pierdea timpul cu detalii, dar, atunci când era vorba de esențialul dintr-o întreprindere dată, el era un muncitor meticulos.

134:9.8 (1495.5) Cu trecerea timpului, au ajuns la Capernaum zvonuri pe seama unuia Ioan care predica botezându-i pe pocăiți în Iordan. Ioan zicea: „Împărăția cerurilor este la îndemână; căiți-vă și fiți botezați”. Iisus a ascultat aceste relatări, în vreme ce Ioan urca încet valea Iordanului de la vadul râului cel mai apropiat de Ierusalim. Dar Iisus a continuat să lucreze la construcția de bărci, până în momentul în care Ioan a urcat pe râu până la un loc de lângă Pella, în luna lui ianuarie a anului 26. Atunci, Iisus și-a depus uneltele declarând: „Mi-a venit ceasul”, și s-a înfățișat în curând lui Ioan pentru a fi botezat.

134:9.9 (1495.6) În Iisus se petrecuse o mare schimbare. Puțini au fost oamenii care, după ce au beneficiat de vizitele lui și de ajutorul său pe când el cutreiera ținuturile în lung și în lat, au recunoscut ulterior, în învățătorul public, aceeași persoană pe care o cunoscuseră și o iubiseră ca individ particular în cursul anilor precedenți. Exista un anumit motiv pentru nereușita primilor săi îndatorați de a-l recunoaște în rolul său subsecvent de învățător public având autoritate: ani lungi de zile transformarea minții sale și a spiritului său continuase, și se

desăvârşise în timpul şederii sale bogate în întâmplări de pe Muntele Hermon.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 134](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 136](#) >>

Capitolul 135

Ioan Botezătorul

135:0.1 (1496.1) IOAN Botezătorul s-a născut pe 25 martie al anului 7 dinaintea erei creștine, conform făgăduinței pe care Gabriel o făcuse Elisabetei în luna iunie a anului precedent. Vreme de cinci luni Elisabeta a păstrat secretul vizitei lui Gabriel și, când i-a vorbit despre aceasta soțului ei Zaharia, el a fost foarte tulburat; el nu a crezut pe deplin în poveste decât după ce a avut un vis neobișnuit cu șase săptămâni înainte de nașterea lui Ioan. În afară de vizita lui Gabriel la Elisabeta și de visul lui Zaharia, nu a fost nimic anormal sau supranatural în legătură cu nașterea lui Ioan Botezătorul.

135:0.2 (1496.2) În cea de-a opta zi, Ioan a fost circumcis conform obiceiului iudaic. El a crescut ca un copil obișnuit, zi după zi și an

după an, în micul sat cunoscut pe vremea aceea sub numele de Orașul lui Iuda, la vreo șapte kilometri vest de Ierusalim.

135:0.3 (1496.3) Evenimentul cel mai memorabil al primei copilării a lui Ioan a fost vizita pe care el, împreună cu părinții lui, a făcut-o lui Iisus și familiei din Nazaret. Această vizită a avut loc în luna iunie a anului 1 dinaintea erei creștine, pe când Ioan avea cu puțin peste șase ani.

135:0.4 (1496.4) După întoarcerea lor din Nazaret, părinții lui Ioan au început educația sistematică a băiatului. Nu se găsea nici o școală sau sinagogă în acest sătuc, însă Zaharia era preot, deci destul de instruit, iar Elisabeta era mult mai cultivată decât femeile de rând din Iudeea. Și ea aparținea lumii ecleziastice, căci era o descendentă a „fiicelor lui Aaron”. Ioan fiind unicul copil, părinții săi au consacrat mult timp educării sale mentale și spirituale. Zaharia nu avea decât scurte perioade de slujire la templul din Ierusalim, astfel încât își petrecea o bună parte din timpul său instruindu-și fiul.

135:0.5 (1496.5) Zaharia și Elisabeta posedau o mică fermă unde creșteau oi. Acest domeniu nu le asigura în întregime subzistența, dar Zaharia primea salarii regulate trase din fondurile templului destinate preoțimii.

1. Ioan a devenit un Nazarinean

135:1.1 (1496.6) În satul lor nu era nici o școală pe care Ioan s-o fi putut absolvi, la vârsta de paisprezece ani, dar părinți săi aleseseră acest an ca fiind potrivit ca el să rostească jurămintele lui oficiale de

nazarineean. În consecință, Zaharia și Elisabeta l-au dus pe fiul lor la Engedi aproape de Marea Moartă. Acesta era cartierul general al confreriei nazarineene din sud, și acolo a fost băiatul admis cum se cuvine și cu solemnitate în acest ordin ca membru pe viață. După aceste ceremonii și după ce a făcut jurământul de a se abține de la orice băutură care îmbată, de a-și lăsa părul să crească și de a nu atinge morții, familia s-a dus în Ierusalim unde, în fața templului, Ioan a isprăvit de făcut ofrandele cerute de la cei care rosteau jurămintele de nazarineean.

135:1.2 (1496.7) Ioan a pronunțat aceleași jurăminte pe viață ca și iluștrii săi predecesori, Samson și profetul Samuel. Un nazarineean pe viață era considerat ca o personalitate sacrosanctă. Iudeii îi acordau aproape același respect și aceeași venerație ca și marelui preot, și acesta nu era de mirare din moment ce nazarineenii consacrați pe viață erau, împreună cu marii preoți, singurele persoane care aveau dreptul de a intra în sfânta sfintelor din templu.

135:1.3 (1497.1) Ioan a revenit din Ierusalim la el acasă pentru a păzi oile tatălui său. El a crescut și a devenit un bărbat voinic înzestrat cu un caracter nobil.

135:1.4 (1497.2) La șaisprezece ani, ca urmare a lecturilor referitoare la Ilie, Ioan a fost foarte impresionat de profetul de pe Muntele Carmel și a decis să adopte stilul său de a se îmbrăca. Din ziua aceea, Ioan a purtat întotdeauna un veșmânt din blană și o cingătoare de piele. La această vârstă, Ioan avea o înălțime de peste șase picioare și aproape că-și atinsese deplina dezvoltare. Cu părul revărsat peste umeri și cu portul lui aparte al îmbrăcăminții sale, acesta era cu adevărat un tânăr

pitoresc. Părinții săi își puneau mari speranțe în unicul lor fiu, un copil al făgăduinței și un nazarineean pe viață.

2. Moartea lui Zaharia

135:2.1 (1497.3) După o boală de mai multe luni, Zaharia a murit în luna iulie a anului 12, în vreme ce Ioan tocmai împlinea optsprezece ani. Ioan a fost pus în mare încurcătură, căci jurământul de nazarineean îi interzicea contactul cu cei morți, chiar și cu cei din propria sa familie. Cu toate că Ioan s-a străduit să se conformeze restricțiilor jurământului său cu privire la contaminarea de către cei morți, el nu se vedea dând pe deplin ascultare cerințelor ordinului nazarineean. După îngroparea tatălui său, el s-a dus deci la Ierusalim unde, în colțul nazarineean al curții femeilor, el a oferit sacrificiile cerute pentru purificarea sa.

135:2.2 (1497.4) În luna septembrie a acelui an, Elisabeta și Ioan au făcut o călătorie la Nazaret pentru a-i face o vizită Mariei și lui Iisus. Ioan tocmai se hotărâse să se apuce de opera vieții sale, dar a fost rechemat, nu numai de cuvintele lui Iisus, ci și de exemplul său, la îndatorirea de a se reîntoarce la căminul său, de a avea grijă de mama sa și de a aștepta „venirea ceasului Tatălui”. După ce și-a luat la revedere de la Iisus și de la Maria la sfârșitul acestei agreabile vizite, Ioan nu l-a mai revăzut pe Iisus până la ziua botezării lui în Iordan.

135:2.3 (1497.5) Ioan și Elisabeta s-au reîntors acasă și au început să facă proiecte de viitor. Întrucât Ioan refuza alocația preoților care îi era datorată din fondurile templului, la capătul a doi ani, ei nu au mai

avut din ce să-și întrețină casa; ei s-au decis deci să se îndrepte către sud cu turma lor de oi. În consecință, în vara în care Ioan a împlinit douăzeci de ani, ei s-au mutat în Hebron. În locul denumit „deșertul lui Iuda”, Ioan și-a păzit oile lângă un pârau afluent al unui curs de apă mai important care se vărsa în Marea Moartă la Engedi. Colonia din Engedi cuprindea nu numai nazarineenii consacrați pe viață sau pe o durată determinată, ci și numeroși alți păstori asceți, care se adunau în această regiune cu turmele lor și fraternizau cu nazarineenii. Ei trăiau din creșterea oilor lor și din darurile pe care le făceau ordinului iudeii înstăriți.

135:2.4 (1497.6) Cu timpul, Ioan s-a reîntors tot mai rar în Hebron și a făcut vizite mai frecvente în Engedi. El era atât de radical deosebit de majoritatea nazarineenilor încât îi venea foarte greu să se integreze în confreria lor. Dar el îl iubea mult pe Abner, căpetenia și conducătorul recunoscut al coloniei din Engedi.

3. Viața unui păstor

135:3.1 (1497.7) De-a lungul văii micului pârau, Ioan a clădit nu mai puțin de o duzină de adăposturi și de țărcuri pentru înnoptat, constând în pietre stivuite de unde putea supraveghea și ocroti turmele lui de oi și de capre. Viața de păstor a lui Ioan îi lăsa mari momente de răgaz pentru gândire. El avea lungi discuții cu un orfan din Bet-sur pe nume Ezda, pe care într-un fel îl adoptase. Ezda păzea turmele atunci când Ioan mergea în Hebron ca să o vadă pe mama sa și ca să vândă oi, și, de asemenea, atunci când se ducea în Engedi pentru slujbele de sabat.

Ioan și acest băiețandru trăiau foarte simplu, hrănindu-se cu carne de oaie, cu lapte de capră, cu miere sălbatică și cu lăcuste comestibile din această regiune. Această dietă regulată era completată de provizii aduse din timp în timp din Hebron și din Engedi.

135:3.2 (1498.1) Elisabeta îl ținea pe Ioan la curent cu treburile din Palestina și din lume. Ioan era tot mai profund convins că se apropia rapid momentul în care vechea ordine a lucrurilor trebuia să ia sfârșit, și că el însuși urma să devină anunțătorul sosirii unei epoci noi, „împărăția cerurilor”. Acest păstor ursuz avea o mare predilecție pentru scrierile profetului Daniel. El citise de o mie de ori descrierea marii statui de care Zaharia îi spusese că reprezenta istoria puternicelor regate ale lumii, de la Babilon până la Roma trecând prin Persia și Grecia. Ioan își dădea seama că lumea romană era deja compusă din popoare și din rase atât de poliglote încât ea nu ar fi putut niciodată deveni un imperiu bine cimentat și ferm consolidat. El considera că acest imperiu era deja divizat în Egipt, Palestina, Siria și alte provincii. Continuându-și lectura, el vedea că „în timpul acestor regi, Dumnezeuul cerului va întemeia o împărăție care nu va fi distrusă niciodată; iar această împărăție nu va fi niciodată abandonată altor popoare, ci va sfârâma în bucăți și va consuma toate aceste regate și va subzista veșnic.” „Și i-a fost dată o dominație, o glorie și o împărăție pentru ca toate popoarele, națiunile și limbile să-l servească. Dominația sa este una perpetuă, ce nu va dispărea niciodată, iar regatul lui nu va fi niciodată distrus.” „Și domnia, și dominația, și măreția regatului sub întregul cer va fi dată poporului de sfinți al celui Preaînalt, al cărui regat este veșnic, și toate dominațiile îl vor servi și îi vor da ascultare.”

135:3.3 (1498.2) Ioan nu a fost niciodată pe deplin capabil să se ridice deasupra confuziei produse de spusele părinților lui despre Iisus și de pasajele citate pe care le găsea în Scripturi. În Daniel, el citea: „Eu am avut viziuni nocturne, și iată, cineva care semăna cu Fiul Omului venea pe norii de pe cer, și lui i se dădea dominația, gloria și o împărăție.” Dar aceste cuvinte ale profetului nu se potriveau cu ceea ce îl învățaseră părinții lui. Convorbirile sale cu Iisus, când îi făcuse vizita, pe când avea el optsprezece ani, nu mai corespundeau cu afirmațiile Scripturilor. Cu toată această confuzie, mama sa i-a afirmat, în tot timpul în care fusese nedumerit, că îndepărtatul său văr, Iisus din Nazaret, era adevăratul Mesia, care venise ca să stea pe tronul lui David și că el (Ioan) va deveni primul său precursor și principalul lui sprijin.

135:3.4 (1498.3) Din tot ceea ce auzise spunându-se despre viciul și răutatea Romei, despre moravurile dezmățate și sterilitatea morală a imperiului, și din tot ceea ce știa despre faptele rele ale lui Irod Antipa și ale guvernatorilor Iudeii, Ioan era înclinat a crede că sfârșitul epocii era iminent. Acestui aspru și nobil copil al naturii i se părea că lumea era maturizată pentru sfârșitul epocii omului și pentru zorile epocii noi și divine - împărăția cerurilor. Ioan a avut, în inima sa, sentimentul tot mai intens că el va fi ultimul dintre vechii profeți și primul dintre cei noi. El se simțea vibrând sub imboldul tot mai puternic de a se arăta și de a proclama tuturor oamenilor: „Căiți-vă! Împăcați-vă cu Dumnezeu! Fiți pregătiți pentru sfârșit; pregătiți-vă pentru apariția ordinii noi și veșnice a lucrurilor pământene, împărăția cerurilor.”

4. Moartea Elisabetei

135:4.1 (1499.1) Pe 17 august al anului 22, pe când Ioan avea vârsta de douăzeci și opt de ani, mama sa a murit pe neașteptate. Cunoscând interdicțiile nazarineene cu privire la contactul cu morții, fie ei și din propria lui familie, prietenii Elisabetei au luat toate măsurile necesare înmormântării ei înainte de a trimite după Ioan. Când a primit vestea morții mamei sale, el a poruncit lui Ezda să-i mâne turmele la Engedi și a pornit către Hebron.

135:4.2 (1499.2) La întoarcerea sa în Engedi după funeraliile mamei sale, el și-a dăruit turmele confreriei și s-a detașat de lumea exterioară pentru o perioadă de post și rugăciune. Ioan nu cunoștea decât vechile metode de apropiere de divinitate; el nu cunoștea decât povestea unor personalități ca Ilie, ca Samuel și ca Daniel. Ilie era idealul lui ca profet. Ilie fusese primul învățător al Israelului considerat ca un profet și Ioan credea sincer că el însuși trebuia să fie cel din urmă din această lungă și ilustră serie de mesageri ai cerului.

135:4.3 (1499.3) Vreme de doi ani și jumătate Ioan a trăit în Engedi; el a convins cea mai mare parte a confreriei că „sfârșitul epocii era foarte aproape” și că „împărăția cerurilor era pe cale să apară”. Toată învățătura lui primitivă era întemeiată pe ideea și conceptul iudaice curente despre Mesia făgăduit națiunii iudaice pentru a o elibera de dominația conducătorilor ei gentili.

135:4.4 (1499.4) În toată această perioadă, Ioan a citit mult în scripturile sacre pe care le-a găsit în căminul nazarineean din Engedi. El a fost impresionat cu deosebire de Isaia și, de asemenea, de

Malachie, ultimul din rândul profeților acestei epoci. El a citit și a recitat ultimele cinci capitole din Isaia și a crezut în profețiile lor. Apoi avea să citească în Malachie: „Iată, vi-l voi trimite pe Ilie, profetul, înainte de marea și teribila zi a Domnului. El va întoarce inimile taților către copii și inima copiilor către tații lor, ca nu cumva să vin să lovesc pământul cu vreun blestem.” Numai această promisiune de reîntoarcere a lui Ilie făcută de Malachie l-a reținut pe Ioan să nu meargă să predice în public despre regatul iminent, și să-i îndemne pe compatrioții lui iudei să fugă din calea furiei ce are să vină. Ioan era copt pentru a proclama mesajul împărăției ce vine, dar această așteptare a venirii lui Ilie l-a reținut vreme de peste doi ani. El știa că el nu era Ilie. Ce voia să zică Malachie? Profeția lui era ea literală sau simbolică? Oare cum ar putea să cunoască adevărul? Până la urmă, el a îndrăznit să gândească că, din moment ce primul profet se numise Ilie, ultimul trebuia în cele din urmă să fie cunoscut sub același nume. El avea totuși îndoieli, iar aceste îndoieli erau de ajuns să-l împiedice să se cheme pe el însuși Ilie.

135:4.5 (1499.5) Influența lui Ilie l-a făcut pe Ioan să adopte metodele sale de atac direct și fățiș contra păcatelor și viciilor contemporanilor lui. El a încercat să se îmbrace ca și Ilie și s-a străduit să vorbească asemeni lui Ilie. Sub toate aspectele exterioare, el semăna cu profetul de odinioară. El era un copil al naturii pe cât de hotărât pe atât de pitoresc, un predicator al dreptății pe cât de îndrăzneț pe atât de neînfricat. Ioan nu era un analfabet; el cunoștea bine scrierile sacre iudaice, însă era prea puțin cultivat. Avea idei clare, era un puternic orator și un acuzator înfocat. El nu era un exemplu pentru epoca lui, ci un reproș elocvent.

135:4.6 (1499.6) Până la urmă, el a elaborat o metodă pentru a proclama noua epocă, regatul lui Dumnezeu. El a hotărât că urma să devină precursorul lui Mesia. El și-a spulberat toate îndoielile și a plecat din Engedi, într-o zi de marți a anului 25, pentru a începe scurta dar strălucita sa carieră de predicator public.

5. Regatul lui Dumnezeu

135:5.1 (1500.1) Pentru a înțelege mesajul lui Ioan, trebuie să se țină seamă de statutul poporului iudeu în momentul în care Ioan a apărut pe scena acțiunii. Timp de aproape o sută de ani, tot Israelul fusese într-un impas. Iudeii erau puși în încurcătură când venea vorba de a explica continua lor supunere față de suzeranii gentili. Nu-i învățase oare Moise că dreptatea era întotdeauna răsplătită prin prosperitate și putere? Nu erau ei poporul ales al lui Dumnezeu? De ce tronul lui David era abandonat și vacant? În lumina doctrinelor mozaice și a preceptelor profeților, iudeii găseau dificil de explicat lunga continuitate a ruinei lor naționale.

135:5.2 (1500.2) Cam la o sută de ani înainte de epoca lui Iisus și a lui Ioan, a apărut în Palestina o nouă școală de învățători religioși, cea a apocalipsiștilor. Acești noi învățători au elaborat un sistem de credință care explica suferințele și umilințele iudeilor prin motivul că ei plăteau consecințele păcatelor națiunii. Ei se întemeiau pe rațiunile binecunoscute menite să explice captivitatea lor anterioară din Babilon și de oriunde altundeva. Însă, propovăduiau apocalipsiștii, Israelul trebuia să capete curaj; vremurile îndurerării lui erau aproape

trecute; pedeapsa disciplinară a poporului ales al lui Dumnezeu era aproape ispășită; răbdarea lui Dumnezeu față de străinii gentili era aproape de capăt. Sfârșitul suveranității romane era sinonim cu sfârșitul epocii și, într-un anumit sens, sfârșitul lumii. Acești noi învățători se sprijineau ferm pe prezicerile lui Daniel și propovăduiau cu stăruință că creația era pe punctul de a ajunge la stadiul ei final; regatele acestei lumi erau pe punctul de a deveni regatul lui Dumnezeu. Acesta era, pentru gânditorii iudei ai acestei epoci, sensul expresiei „împărăția cerurilor” constant folosită în învățăturile lui Ioan și ale lui Iisus. Pentru iudeii din Palestina cuvintele „împărăția cerurilor” nu aveau decât o singură semnificație: Un stat absolut just în care Dumnezeu (Mesia) ar guverna națiunile pământului cu aceeași perfecțiune a puterii cu care ar guverna în cer - „Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ”.

135:5.3 (1500.3) În epoca lui Ioan, toți iudeii se întrebau cu nerăbdare: „Cât de curând va veni împărăția cerurilor?” Ei aveau sentimentul general că sfârșitul guvernării de către gentili era aproape. În toată lumea iudeilor se nutrea speranța vie și așteptarea încordată de a vedea realizarea dorinței de veacuri producându-se în cursul vieții acestei generații.

135:5.4 (1500.4) În timp ce iudeii se deosebeau foarte mult în aprecierile lor asupra naturii împărăției ce va veni, ei împărtășeau credința comună că evenimentul era iminent, la îndemână și chiar în inimi. Un mare număr dintre cei ce citeau Vechiul Testament sperau literalmente să vadă un nou rege în Palestina, domnind peste o națiune iudee regenerată, scăpată de dușmanii ei și condusă de succesorul regelui David, Mesia, care va fi rapid recunoscut ca fiind

justul și legitimul suveran al întregii lumi. Un alt grup de iudei pioși, mai puțin numeros, avea un punct de vedere imens de diferit asupra acestei împărății a lui Dumnezeu. El propovăduia că regatul ce are să vină nu era al acestei lumi, că lumea se apropia de un anumit sfârșit și că „noi ceruri și un nou pământ” ar trebui să anunțe stabilirea regatului lui Dumnezeu; că această împărăție va fi o dominație perpetuă, că starea de păcat trebuia să ia sfârșit și că cetățenii noului regat vor deveni nemuritori în bucuria acestei beatitudini care nu va avea sfârșit.

135:5.5 (1500.5) Ei erau cu toții de acord asupra punctului că o curățire radicală sau o disciplină purificatoare ar trebui în mod necesar să preceadă întemeierea unui nou regat pe pământ. Cei care se atașau de literă propovăduiau că va urma un război mondial și că toți necredincioșii vor fi nimiciți, pe câtă vreme cei fideli vor purta o victorie universală și veșnică. Spiritualiștii propovăduiau că regatul va fi inaugurat de marea judecată a lui Dumnezeu, care îi va împinge pe nelegiuiți la pedeapsa binemeritată și la distrugerea lor finală, și care va ridica pe sfinții credincioși ai poporului ales la înaltele locuri ale onoarei și ale autorității alături de Fiul Omului, care va domni în numele lui Dumnezeu peste națiunile izbăvite. Acest ultim grup credea chiar și că mulți dintre pioșii gentili ar putea fi admiși în comunitatea noului regat.

135:5.6 (1501.1) Unii dintre iudei erau de părerea că Dumnezeu ar putea într-un fel întemeia acest nou regat prin intervenție divină și directă, dar marea majoritate credea că Dumnezeu ar interpune un intermediar reprezentativ, Mesia. Aceasta era singura explicație posibilă pe care o putea avea cuvântul Mesia în mintea iudeilor din

generația lui Iisus și a lui Ioan. *Mesia* nu putea desemna în mod absolut un om care s-ar mărgini să propovăduiască voia lui Dumnezeu sau să proclame necesitatea unei vieți de dreptate. Tuturor persoanelor sfinte de soiul acesta, iudeii le dădeau numele de *profeți*. Mesia trebuia să fie mai mult decât un profet; Mesia trebuia să aducă întemeierea noului regat, regatul lui Dumnezeu. Nici o personalitate care ar eșua în această întreprindere nu ar putea fi Mesia în sensul iudeu tradițional.

135:5.7 (1501.2) Cine ar fi acest Mesia? Din nou, învățătorii iudei aveau opinii diferite. Cei vechi se agățau de doctrina Fiului lui David. Cei noi propovăduiau că următorul suveran ar putea tot atât de bine să fie o personalitate divină care șezuse mult timp în cer la dreapta Tatălui, din moment ce regatul ce va veni era o împărăție celestă. Oricât de ciudat ar părea aceasta, cei care îl concepeau astfel pe suveranul noului regat nu și-l închipuiau ca pe un Mesia uman, ca pe o simplă ființă umană, ci ca pe „Fiu al Omului” - un Fiu de Dumnezeu - un Prinț celest ținut multă vreme în așteptare pentru a-și asuma în felul acesta suveranitatea pe pământul făcut nou. Acesta era fundalul religios al lumii iudaice în momentul în care Ioan a intrat în scenă proclamând: „Căiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape.”

135:5.8 (1501.3) A devenit deci clar că anunțarea de către Ioan a împărăției ce vine nu avea mai puțin de o jumate de duzină de semnificații diferite în mintea auditorilor acestor predici pasionate. Dar, oricare ar fi fost sensul pe care îl atașau ei expresiilor folosite de Ioan, fiecare dintre diversele grupuri care așteptau regatul iudeilor era intrigat de proclamațiile acestui predicator de dreptate și de pocăință,

sincer, entuziast și expeditiv, care își îndemna atât de solemn auditoriul să „fugă de furia care va veni”.

6. Ioan începe să predice

135:6.1 (1501.4) În primele zile ale lunii martie a anului 25, Ioan a făcut înconjurul coastei de vest a Mării Moarte și a urcat pe cursul Iordanului până în fața Ierihonului, la vechiul vad prin care trecuseră Iosua și copiii Israelului când intraseră, pentru prima dată, în ținutul făgăduit. Ioan a trecut pe celălalt mal, s-a instalat aproape de gura vadului, și a început să predice trecătorilor care traversau fluviul într-un sens sau în celălalt. Acesta era vadul cel mai frecventat al Iordanului.

135:6.2 (1501.5) Toți cei care îl ascultau pe Ioan își dădeau seama că acesta era mai mult decât un predicator. Marea majoritate a auditorilor acestui om ciudat, ieșit din deșertul Iudeii, mergeau mai departe cu credința că auziseră vocea unui profet. Nu este de mirare că sufletele acestor iudei obosiți, dar plini de nădejde, au fost profund mișcate de un asemenea fenomen. În toată istoria iudaică, pioșii copiii ai lui Avraam nu doriseră niciodată atât de mult „consolarea Israelului”, nici nu anticipaseră cu mai multă ardoare „restaurarea regatului”. În nici o epocă din viața poporului iudeu, mesajul lui Ioan - împărăția cerurilor este pe aproape - nu ar putea exercita o atracție atât de profundă și atât de universală ca în clipa în care Ioan a apărut atât de misterios pe malul acestui vad meridional al Iordanului.

135:6.3 (1502.1) El era preot, ca și Amos. Era înveșmântat ca și Ilie de odinioară; el își formula vehement recomandările și își lansa avertismentele cu „spiritul și puterea lui Ilie.” Nu este ceva surprinzător faptul că acest ciudat predicator stârnise puternice zvonuri în toată Palestina pe măsură ce călătorii duceau departe vestea predicării lui pe marginea Iordanului.

135:6.4 (1502.2) Lucrarea acestui nazarineean mai comporta încă o caracteristică *nouă* : el îi boteza pe fiecare dintre adepții lui în Iordan pentru „spălarea păcatelor”. Deși botezul nu a fost o ceremonie nouă la iudei, ei nu îl văzuseră niciodată practicat în maniera de acum a lui Ioan. De multă vreme exista era obiceiul să se boteze astfel prozeliții gentili pentru a-i admite în comunitatea din curtea exterioară a templului, însă niciodată nu li se ceruse iudeilor înșiși să se supună botezului pocăinței. Numai cincisprezece luni s-au scurs între momentul în care Ioan a început să predice și să boteze, și epoca arestării sale și a întemnițării sale la ațâțarea lui Irod Antipa, dar, în acest scurt interval de timp, el a botezat mai mult de o sută de mii de pocăiți.

135:6.5 (1502.3) Ioan a predicat patru luni la vadul din Bethania înainte de a porni către nord în susul Iordanului. Zeci de mii de auditori, dintre care câțiva curioși, dar cea mai mare parte sinceri și serioși, veneau să-l asculte din toate părțile Iudeii, din Prea și din Samaria. Unii au venit tocmai din Galileea.

135:6.6 (1502.4) În luna mai a acestui an, în vreme ce Ioan zăbovea încă la vadul din Bethania, preoții și leviții au trimis o delegație ca să-l întrebe dacă pretindea cumva că el este Mesia și în virtutea cărei autorități predica el. Ioan le-a răspuns acestor anchetatori zicând:

„Mergeți și spuneți maștrilor voștri că ați auzit 'vocea celui care strigă în pustiu', așa cum a anunțat profetul când a zis: 'Pregătiți calea Domnului, neteziți un drum pentru Dumnezeu nostru. Toată valea va fi umplută, orice munte și orice deal se vor lăsa în jos, terenurile denivelate vor deveni plate, iar trecătorile stâncoase vor deveni vâlcele netede.' „

135:6.7 (1502.5) Ioan era un predicator eroic, dar lipsit de tact. Într-o zi când predica și boteza pe malul occidental al Iordanului, un grup de farisei și un oarecare număr de saducheii i-au venit înainte prezentându-se pentru botez. Înainte de a-i coborî în apă, Ioan li s-a adresat colectiv în acești termeni: „Cine v-a avertizat să fugiți de mânia ce va veni, precum viperele din fața focului? Eu vă voi boteza, dar vă previn că voi va trebui să dați roade vrednice de o căință sinceră dacă vreți să primiți iertarea păcatelor voastre. Nu veniți să-mi spuneți că Avraam este tatăl vostru. Eu vă declar că, din aceste douăsprezece pietre care sunt în fața voastră, Dumnezeu poate face să iasă la iveală copii vrednici de Avraam. Deja toporul este pus chiar la rădăcina arborilor. Orice arbore care nu dă roade este sortit tăierii și aruncării în foc.” (Cele douăsprezece pietre la care făcea aluzie erau celebrele pietre comemorative înălțate de Iosua în amintirea trecerii celor doisprezece triburi prin acest același vad în care au intrat ele, pentru prima dată în ținutul făgăduit.)

135:6.8 (1502.6) Ioan ținea, pentru discipolii săi, cursuri în care îi învăța în detaliu despre noua lor viață și se străduia să răspundă numeroaselor lor întrebări. El îi povățuia pe învățători să propovăduiască atât spiritul, cât și litera legii. El porunceă celor bogați să-i hrănească pe cei săraci. Strângătorilor de impozite, el le

spunea: „Nu stoarceți bani mai mult decât sumele care vă sunt încredințate.” Soldaților, le zicea: „Nu faceți uz de violență și nu cereți nimic pe nedrept - mulțumiți-vă cu solda voastră.” Și, pe toată lumea, el sfătuia: „Pregătiți-vă pentru sfârșitul erei - împărăția cerurilor se apropie.”

7. Ioan călătorește către nord

135:7.1 (1503.1) Ioan avea încă idei confuze despre regatul ce va veni și despre regele lui. Cu cât predica mai mult, cu atât se încâlcea mai mult; niciodată însă incertitudinea lui intelectuală cu privire la natura împărăției așteptate n-a slăbit câtuși de puțin convingerea sa că apariția imediată a regatului era sigură. Se putea ca Ioan să fi fost confuz în gândire, dar niciodată în spirit. El nu se îndoia deloc de venirea împărăției, dar era departe de a fi sigur că Iisus trebuia să fie sau nu suveranul acestei împărății. Atâta timp cât Ioan se ținea de ideea restaurării tronului lui David, învățăturile părinților săi cum că Iisus, născut în orașul lui David avea să fie eliberatorul mult așteptat, îi păreau logice. Dar în clipa în care înclina mai mult către doctrina unui regat spiritual și a sfârșitului de eră temporală pe pământ, el era cuprins de îndoială cu privire la rolul pe care Iisus îl va juca în aceste evenimente. Uneori el repunea totul sub semnul întrebării, dar nu pentru mult timp. Dorea realmente să discute asta pe îndelete cu vârul său, dar asta era contrar acordului stabilit între ei.

135:7.2 (1503.2) În vreme ce Ioan călătorea către nord, el se gândea mult la Iisus. El a zăbovit în peste o duzină de locuri pe când mergea

în susul Iordanului. În satul lui Adam a făcut el, pentru prima dată, referire la „un altul care trebuie să vină după mine” ca răspuns la întrebarea directă pe care i-au pus-o discipolii: „Tu ești Mesia?” El a continuat spunând: „Va veni un altul după mine care este mai mare decât mine, și înaintea căruia eu nu sunt demn nici de a mă apleca să-i desfac șireturile de la sandale. Eu vă botez cu apă, el însă vă va boteza cu Duhul Sfânt. El are brăzdarul în mână pentru a curăța aria sa de treierat. El va strânge grâul, dar va arde paie în focul judecății.”

135:7.3 (1503.3) Ca răspuns la întrebările discipolilor săi, Ioan a continuat să-și dezvolte învățăturile, adăugând zi după zi mai multe indicații utile și încurajatoare prin comparație cu enigmaticul lui mesaj inițial: „Căiți-vă și fiți botezați.” În această epocă, soseau mulțimi de oameni din Galileea și din Decapolis. Zeci de ucenici sinceri se opreau, zi după zi, pe lângă maestrul lor adorat.

8. Întâlnirea lui Iisus și a lui Ioan

135:8.1 (1503.4) În luna decembrie a anului 25, când Ioan a ajuns în vecinătatea orașului Pella în drumul lui în susul Iordanului, faima lui se răspândise în toată Palestina, iar opera sa devenise principalul subiect de conversație din toate orașele din jurul lacului Galileii. Iisus vorbise favorabil despre mesajul lui Ioan, ceea ce determinase pe mulți locuitori din Capernaum să se alăture cultului lui Ioan, cultul pocăinței și botezului. Iacob și Ioan, fiii pescari ai lui Zebedeu, coborâseră la vad în decembrie, la scurtă vreme după ce Ioan se

apucase să predice în apropiere de Pella, și se oferiseră să fie botezați. Ei mergeau să-l vadă pe Ioan o dată pe săptămână și îi aduceau lui Iisus relatări recente de la fața locului despre lucrarea evanghelistului.

135:8.2 (1503.5) Iacob și Iuda, frații lui Iisus, vorbiseră să meargă să-l găsească pe Ioan ca să fie botezați. Acum că Iuda venise în Capernaum pentru slujbele de sabbat, și după ce amândoi au ascultat discursul lui Iisus din sinagogă, el a hotărât împreună cu Iacob să ceară sfat lui Iisus cu privire la planurile lor. Aceasta se petrecea sâmbătă seara, pe 12 ianuarie din anul 26. Iisus i-a rugat să amâne discuția până a doua zi, când le va da răspunsul. El a dormit foarte puțin în noaptea aceea, fiind în strânsă comuniune cu Tatăl din ceruri. El aranjase să ia masa de la amiază cu frații săi și să le dea sfatul lui în legătură cu botezul făcut de Ioan. În acea dimineață de duminică, Iisus muncea ca de obicei la șantierul naval. Iacob și Iuda aduseseră prânzul și așteptau în șura de lemn, căci încă nu venise ora de pauză de la amiază, și ei știau că Iisus era foarte punctual în aceste chestiuni.

135:8.3 (1504.1) Chiar înainte de repausul de la amiază, Iisus și-a depus uneltele, și-a dat la o parte masa de lucru și i-a anunțat pur și simplu pe cei trei muncitori care lucrau în aceeași încăpere cu el: „A venit vremea mea.” El s-a dus să-i găsească pe frații săi Iacob și Iuda repetând: „Mi-a venit vremea - haideți să mergem la Ioan. „Ei au pornit numaidecât către Pella mâncându-și prânzul din mers. Era duminică, 13 ianuarie. Ei au rămas peste noapte în valea Iordanului și au sosit a doua zi către amiază pe locul unde Ioan dădea botezul.

135:8.4 (1504.2) Ioan tocmai începuse să-i boteze pe candidații din ziua aceea. Zeci de pocăiți se înșirau așteptându-și rândul când Iisus

și cei doi frați ai lui s-au așezat și ei în acest șir de bărbați și de femei sinceri care începuseră să creadă în predicările lui Ioan despre regatul ce va veni. Ioan se informase de Iisus de la fiii lui Zebedeu. Aflase comentariile lui Iisus cu privire la predicile sale. Din zi în zi, el se aștepta să-l vadă sosind pe locurile acelea; nu se așteptase însă să-l întâmpine în rândul candidaților la botez.

135:8.5 (1504.3) Absorbit de detaliile botezării rapide a unui atât de mare număr de convertiți, Ioan nu și-a ridicat ochii ca să-l vadă pe Iisus până ce Fiul Omului nu i-a stat înaintea. Când l-a recunoscut pe Iisus, Ioan și-a întrerupt pentru un moment ceremoniile, în vreme ce îl saluta pe vărul său întru carne și îl întreba: „Dar de ce cobori tu în apă să mă saluți?” Iisus a răspuns: „Pentru a mă supune botezului tău.” Ioan a replicat: „Dar eu sunt cel care are nevoie să fie botezat de tine. De ce vii tu la mine?” Și Iisus i-a șoptit lui Ioan: „Îndură-te de mă botează acum, căci se cuvine să dăm acest exemplu fraților mei care stau aici cu mine, precum și pentru ca oamenii să poată ști că mi-a venit timpul.”

135:8.6 (1504.4) Iisus vorbise cu hotărâre și cu autoritate. Ioan tremura de emoție pe când se pregătea să îl boteze pe Iisus din Nazaret în Iordan, la amiază, în această zi de 14 ianuarie din anul 26. Acesta este modul în care Ioan l-a botezat pe Iisus și pe cei doi frați ai săi, Iuda și Iacob; și, când Ioan i-a botezat pe tustrei, el i-a trimis de acolo pe ceilalți solicitanți, anunțând că va relua botezurile a doua zi, la amiază. În vreme ce oamenii se îndepărtau, cei patru bărbați care stăteau încă în apă au auzit un sunet ciudat. Curând s-a arătat o apariție pentru câteva clipe, imediat deasupra capului lui Iisus, și au auzit o voce care zicea: „Acesta este fiul meu mult-iubit în care îmi

găsesc mulțumirea.” O mare schimbare s-a produs pe chipul lui Iisus. Ieșind din apă în tăcere, el și-a luat rămas bun de la ei și s-a îndreptat către dealurile din est. Nici unul nu l-a mai văzut vreme de patruzeci de zile.

135:8.7 (1504.5) Ioan l-a urmat pe Iisus o distanță suficientă pentru a-i istorisi povestea vizitei lui Gabriel la mama sa înainte de nașterea amândurora, așa cum o auzise atât de adesea din gura mamei sale. El l-a lăsat pe Iisus să-și continue drumul după ce i-a zis: „Acum eu știu cu certitudine că tu ești Eliberatorul.” Însă Iisus n-a răspuns.

9. Patruzeci de zile de predicare

135:9.1 (1505.1) Când Ioan a revenit printre discipolii săi (el avea acum vreo douăzeci și cinci sau treizeci care stăteau constant cu el), el i-a găsit prinși într-o serioasă discuție, vorbind despre ceea ce tocmai se întâmplase în legătură cu botezarea lui Iisus. Ei au fost și mai uimiți când Ioan le-a destăinuit vizita lui Gabriel la Maria înainte de nașterea lui Iisus, precum și faptul că Iisus nu rostise nici o vorbă atunci când el îi vorbise despre asta. Nu ploua deloc în seara aceea, iar grupul de cel puțin treizeci de persoane a stat îndelung de vorbă în noaptea înstelată. Membrii acestui grup se întrebau unde se dusesese Iisus și când îl vor revedea.

135:9.2 (1505.2) După experiența din ziua aceasta, predicarea lui Ioan a căpătat un ton nou și sigur în proclamațiile privitoare la regatul ce stă să vină și la Mesia așteptat. Aceste patruzeci de zile petrecute în așteptarea lui Iisus au fost o perioadă de tensiune, dar Ioan continua

să predice cu o mare putere. În această epocă, discipolii săi au început și ei să predice mulțimilor debordante ce se îmbulzeau în jurul lui Ioan pe malul Iordanului.

135:9.3 (1505.3) În cursul acestor patruzeci de zile de așteptare, numeroase zvonuri s-au răspândit în tot ținutul, chiar și până la Tiberiada și Ierusalim. Mii de persoane veneau în tabăra lui Ioan, pentru a vedea noua atracție, pretinsul Mesia, însă Iisus nu era de zărit. Când discipolii lui Ioan afirmau că ciudatul om al lui Dumnezeu se dusese în munți, mulți vizitatori puneau întreaga poveste la îndoială.

135:9.4 (1505.4) Cam la trei săptămâni după ce Iisus i-a părăsit, o nouă solie a preoților și a fariseilor din Ierusalim a sosit pe locurile din Pella. Ei l-au întrebat direct pe Ioan dacă el era Ilie sau profetul făgăduit de Moise, și, când Ioan le-a zis că nu era el, ei au mers până într-acolo încât să-l întrebe: „Ești cumva Mesia?” Și Ioan a răspuns: „Nu sunt.” Atunci, acești oameni din Ierusalim i-au zis: „Dacă nu ești nici Ilie, nici Mesia, atunci de ce botezi oamenii și stârnești atâta agitație?” Iar Ioan a replicat: „Le rămâne celor care m-au auzit și care au primit botezul meu să zică cine sunt eu, eu însă vă declar că, dacă eu botez cu apă, se află unul printre noi care va reveni ca să vă boteze cu Duhul Sfânt.”

135:9.5 (1505.5) Aceste patruzeci de zile au fost o perioadă dificilă pentru Ioan și discipolii lui. Care avea să fie relația dintre Ioan și Iisus? S-au pus sute de întrebări în discuție. Politica și ambițiile egoiste au început să-și facă apariția. S-au deschis discuții aprinse în jurul a diverse idei și concepții despre Mesia. Ar deveni el un conducător militar și un rege ca David? Ar lovi el armatele romane

așa cum Iosua lovise pe cei din Canaan? Sau ar veni el să întemeieze o împărăție spirituală? Ioan s-a raliat mai degrabă opiniei minorității, cum că Iisus venise să întemeieze împărăția cerurilor, deși nu a avut o idee cu totul clară despre ceea ce urma să comporte misiunea stabilirii împărăției cerurilor.

135:9.6 (1505.6) Acestea au fost zile încordate în experiența lui Ioan, și el s-a rugat pentru întoarcerea lui Iisus. Unii dintre discipolii lui Ioan au organizat grupuri de cercetași pentru a porni în căutarea lui Iisus, dar Ioan le-a interzis, zicându-le: „Epoca noastră a intrat pe mâna Dumnezeului cerului; el va îndruma pe Fiul său ales.”

135:9.7 (1505.7) De devreme, în dimineața zilei de sabat de pe 23 februarie, discipolii lui Ioan, care își luau masa de dimineață, privind către nord, l-au văzut pe Iisus venind către ei. Pe când se apropia, Ioan s-a urcat pe o stâncă mare și înălțându-și vocea sa sonoră, a zis: „Iată-l pe Fiul lui Dumnezeu, eliberatorul lumii! El este cel despre care am spus: 'După mine va veni unul care va fi preferat în locul meu, căci el exista înainte de mine.' De aceea am ieșit din deșert ca să predic pocăința și să botez cu apă proclamând că se apropie împărăția cerurilor. Acum vine cel care vă va boteza cu Duhul Sfânt. Am văzut spiritul divin pogorând peste acest om și am auzit vocea lui Dumnezeu declarând: 'Acesta este Fiul meu mult iubit și în care îmi găsesc plăcerea.' „

135:9.8 (1506.1) Iisus l-a rugat să-și continue masa și s-a așezat să mănânce cu Ioan, căci frații săi Iacob și Iuda se întorseseră în Capernaum.

135:9.9 (1506.2) A doua zi dis-de-dimineată, el și-a luat rămas bun de la Ioan și de la discipolii lui, și a pornit înapoi către Galileea. Pe moment el nu le-a dat nici o indicație cu privire la momentul când îl vor revedea. La întrebările lui Ioan despre propria lui predicare și despre propria lui misiune, el s-a limitat la a răspunde: „Tatăl meu te va călăuzi acum și în viitor așa cum a făcut-o în trecut.” Și acești doi mari oameni s-au despărțit în dimineața aceea pe malul Iordanului pentru a nu se mai revedea niciodată în trup.

10. Ioan călătorește spre sud

135:10.1 (1506.3) Din moment ce Iisus se dusesese înspre nord în Galileea, Ioan s-a simțit determinat să se întoarcă pe același drum spre sud. Prin urmare, duminică dimineața, pe 3 martie, Ioan și restul discipolilor lui s-au pornit la drum spre sud. Între timp, cam a patra parte dintre adepții cei mai apropiați ai lui Ioan plecaseră către Galileea în căutarea lui Iisus. Plutea o atmosferă de tristețe confuză în jurul lui Ioan. Niciodată nu a mai predicat ca înainte de a-l boteza pe Iisus. El simțea că într-un anumit sens, responsabilitatea împărăției ce va veni încetase să mai stea pe umerii lui. El avea sentimentul că lucrarea era aproape terminată. Era trist și singuratic, dar predica, boteza și continua să meargă spre sud.

135:10.2 (1506.4) Ioan a zăbovit mai multe săptămâni aproape de satul lui Adam, și de acolo a lansat memorabilul lui atac contra lui Irod Antipa pentru că a luat în mod ilegal soția unui alt bărbat. Către luna iunie a acestui an (anul 26), Ioan era înapoi la vadul din Bethania de

pe Iordan, unde începuse cu mai mult de un an înainte să predice despre regatul ce va veni. În cursul săptămânilor care au urmat botezării lui Iisus, caracterul predicilor lui Ioan se schimbase treptat; el proclama acum milostivenia pentru oamenii de rând, în timp ce denunța, cu o vehemență reînnoită, corupția conducătorilor politici și religioși.

135:10.3 (1506.5) Irod Antipa, pe teritoriul căruia Ioan își ținea predicile, s-a alarmat la ideea de a-l vedea pe Ioan și discipolii provocând o rebeliune. Totodată, Irod îi purta pica lui Ioan pentru criticile sale publice la adresa treburilor lui de familie. Luând în considerare toate acestea, el s-a decis să-l bage pe Ioan în închisoare. În consecință, foarte devreme în dimineața zilei de 12 iunie, înainte de sosirea mulțimilor venite să asculte predicile și să asiste la botezări, agenții lui Irod l-au pus pe Ioan sub stare de arest. În vreme ce săptămânile se scurgeau, iar el nu era pus în libertate, discipolii săi s-au împrăștiat prin toată Palestina; mulți dintre ei au mers în Galileea pentru a se alătura partizanilor lui Iisus.

11. Ioan la închisoare

135:11.1 (1506.6) Ioan a avut o experiență solitară și întrucâtva amară în închisoare. Doar unui mic număr dintre discipolii săi i se permitea să îl viziteze. El dorea cu ardoare să-l vadă pe Iisus, dar a trebuit să se mulțumească cu ceea ce auzea vorbindu-se despre lucrarea sa printre aceia dintre discipolii lui care deveniseră credincioși ai Fiului Omului. El era adesea tentat să se îndoiască de Iisus și de misiunea sa

divină. Dacă Iisus era Mesia, de ce nu făcea nimic ca să-l elibereze din această înțemnițare intolerabilă? Vreme de peste un an și jumătate, omul acesta aspru, iubitor de viață sub cerul liber al lui Dumnezeu zăcea într-o oribilă temniță. Această experiență a fost o mare încercare pentru credința sa în Iisus și pentru fidelitatea sa față de el. Într-adevăr, toată această aventură a fost o mare încercare chiar și pentru credința lui Ioan în Dumnezeu. De multe ori, el a fost tentat să se îndoiască chiar și de autenticitatea propriei sale misiuni și a experienței sale.

135:11.2 (1507.1) După ce a petrecut mai multe luni în închisoare, un grup de ucenici de-ai lui a venit să-l vadă și, după ce i-au relatat despre activitățile lui Iisus, i-au zis: „Așadar vezi tu, Maestre, că cel care era cu tine în amonteale Iordanului prosperă și îi primește pe toți cei care vin la el. El petrece chiar și cu strângătorii de impozite și cu păcătoșii. Tu ai depus cu curaj mărturie pentru el, și totuși el nu face nimic pentru a obține eliberarea ta.” Ioan însă le-a răspuns prietenilor lui: „Omul acesta nu poate face nimic fără ca aceasta să-i fi fost dat de Tatăl său care este în ceruri. Voi vă amintiți bine ceea ce am zis: 'Eu nu sunt Mesia, dar am fost înaintea lui ca să-i pregătesc calea.' Și asta am și făcut. Cel ce are mireasa este mirele, dar prietenul mirelui care stă în apropiere și îl aude se bucură tare la auzul vocii mirelui. Tot astfel, bucuria mea este deci perfectă. Trebuie ca el să crească și eu să mă micșorez. Eu aparțin acestui pământ și am proclamat mesajul meu. Iisus din Nazaret a venit din cer pe pământ și el este mai presus de noi toți. Fiul Omului a coborât de lângă Dumnezeu, iar acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu pe care vi-l va anunța, căci Tatăl din ceruri nu va măsura spiritul pe care îl dă propriului său Fiu. Tatăl

iubește Fiul și va încredința curând toate lucrurile în mâinile sale. Cine crede în Fiul are viața veșnică. Iar cuvintele pe care le rostesc eu sunt adevărate și imuabile.”

135:11.3 (1507.2) Acești ucenici au fost uimiți într-o așa măsură de declarația lui Ioan, încât au plecat în tăcere. La rândul său, Ioan era foarte frământat, căci își dădea seama că tocmai făcuse o profeție. Niciodată nu s-a mai îndoit complet de misiunea și de divinitatea lui Iisus, dar el era groaznic de dezamăgit că Iisus nu i-a trimis nici un cuvânt, nu a venit să îl vadă și nu a exercitat nici una dintre marile sale puteri ca să-l elibereze din temniță. Or, Iisus era la curent cu toate acestea. El avea multă dragoste pentru Ioan, dar își dădea seama de natura sa divină, și cunoștea pe deplin marile evenimente care se pregăteau pentru Ioan când părăsea această lume. Știind deopotrivă că lucrarea pământească a lui Ioan era înfăptuită. El s-a silit să nu intervină în realizarea naturală a carierei acestui mare predicator-profet.

135:11.4 (1507.3) Această lungă incertitudine în închisoare era omeneste intolerabilă. Abia cu câteva zile înainte de moartea sa, Ioan a trimis din nou lui Iisus mesageri de încredere pentru a-l întreba: „Oare lucrarea mea este făcută? De ce trebuie să zac în temniță? Ești tu cu adevărat Mesia sau trebuie să căutăm altul?” Când cei doi ucenici i-au încredințat mesajul lui Iisus, Fiul Omului a răspuns: „Întoarceți-vă la Ioan și spuneți-i că nu am uitat, dar să îndure și asta, căci se cuvine să îndeplinim tot ceea ce impune dreptatea. Spuneți-i lui Ioan ceea ce ați văzut și auzit - că vestea cea bună este predicată celor săraci - și, în cele din urmă, spuneți-i mult-iubitului precursor al misiunii mele pământești că va fi din belșug binecuvântat în era ce va veni, dacă nu

va căuta pricină să se îndoiască sau să poticnească de mine.” Acestea au fost ultimele vorbe pe care le-a primit Ioan de la Iisus. Acest mesaj la mângâiat într-o mare măsură și a contribuit mult la consolidarea credinței sale și la pregătirea lui pentru finalul tragic al vieții sale în carne, final care trebuia să urmeze atât de curând după această zi memorabilă.

12. Moartea lui Ioan Botezătorul

135:12.1 (1508.1) Dat fiind că Ioan muncea în Pereea meridională în momentul arestării sale, el a fost imediat dus în închisoarea din fortăreața Macareusului, unde a rămas încarcerat până la execuția sa. Irod guverna Pereea și Galileea, și avea în această epocă reședințe în Pereea, precum și în Iuliad, cât și în Macareus. În Galileea, reședința sa fusese deplasată de la Sepphoris la Tiberiada, noua capitală.

135:12.2 (1508.2) Irod se temuse să-l pună pe Ioan în libertate ca nu cumva acesta să provoace o rebeliune. Îi era frică să-l trimită la moarte de teama răzmerițelor populare din capitală, căci mii de pereeni credeau că Ioan era un sfânt, un profet. Irod îl ținea deci pe profetul nazarineean în închisoare, neștiind ce să facă cu el. Ioan fusese de mai multe ori adus în fața lui Irod, dar nu voise nicidecum să accepte să părăsească zona de jurisdicție a lui Irod, nici să se abțină de la orice activitate publică dacă ar fi eliberat. În același timp, această nouă agitație, în constantă creștere pe seama lui Iisus din Nazaret, îl avertiza pe Irod că ar fi un moment nepotrivit pentru a-l

elibera pe Ioan. Ba mai mult, Ioan era victima urii amare și înverșunate a Irodiadei, soția nelegitimă a lui Irod.

135:12.3 (1508.3) Cu numeroase prilejuri, Irod a vorbit cu Ioan despre împărăția cerurilor. El era uneori serios impresionat de mesaj, dar se temea să îl scoată pe Ioan din închisoare.

135:12.4 (1508.4) Irod își petrecea o mare parte din timpul său în reședințele din Perea, deoarece încă se construia mult în Tiberiada, iar el avea o predilecție pentru orașul fortificat din Macareus. S-au scurs și mai mulți ani înainte ca construirea tuturor clădirilor publice și a reședinței oficiale să fi fost terminată.

135:12.5 (1508.5) Pentru a-și celebra aniversarea, Irod a dat o mare petrecere la palatul din Macareus pentru principalele lui căpetenii și pentru alte personalități sus puse în consiliile guvernelor din Galileea și din Perea. Nereușind să obțină execuția lui Ioan prin apel direct la Irod, Irodiada s-a angajat acum ea însăși în sarcina de a obține, prin șiretenie, trimiterea sa la moarte.

135:12.6 (1508.6) În cursul festivităților și distracțiilor serii, Irodiada și-a prezentat fiica, punând-o apoi să danseze în fața petrecăreților. Irod a fost fermecat de demonstrația fecioarei și a chemat-o înaintea lui zicându-i: „Ești fermecătoare și sunt foarte mulțumit de tine. Aceasta este aniversarea mea. Oricare ar fi lucrul pe care l-ai dori, cere-mi-l și ți-l voi dăruia, fie el și jumătate din regatul meu.” Făcând această propunere, Irod era mult sub influența numeroaselor sale cupe cu vin. Tânăra fată s-a retras pentru a se consulta cu mama sa în legătură cu ceea ce trebuia să-i ceară lui Irod. Irodiada i-a zis: „Du-te la Irod și cere-i capul lui Ioan Botezătorul.” Tânăra femeie s-a întors la masa

banchetului și i-a zis lui Irod: „Îți cer să-mi dai numaidecât capul lui Ioan Botezătorul pe un platou.”

135:12.7 (1508.7) Irod a fost umplut de teamă și de tristețe, însă, din cauza legământului său și a tuturor martorilor care benchetuiiau cu el, el nu a vrut să refuze cererea. Și Irod Antipa a trimis atunci un soldat cu ordinul de a-i aduce capul lui Ioan. Astfel a fost Ioan decapitat în temnița sa în noaptea aceea. Soldatul a adus capul profetului pe un platou și l-a dat tinerei în fundul sălii de banchet. Iar fata a dat platoul mamei ei. Când această poveste a ajuns la urechile discipolilor lui Ioan, ei s-au dus la închisoare să ceară trupul acestuia. După ce l-au culcat într-un mormânt, ei s-au dus să-i dea de știre lui Iisus.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 135](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 137](#) >>

Capitolul 136

Botezul și cele patruzeci de zile

136:0.1 (1509.1) IISUS și-a început lucrarea sa publică în momentul când interesul popular pentru prezicerea lui Ioan era la apogeu și când iudeii din Palestina așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia. Era un mare contrast între Iisus și Ioan. Ioan era un muncitor înflăcărat și sever, pe câtă vreme Iisus era un lucrător calm și fericit; în cursul întregii sale vieți, el nu a manifestat grabă decât cu rare prilejuri. Iisus era o mângâiere încurajatoare pentru lume și într-un anume fel un exemplu. Nu s-ar putea spune și despre Ioan că a fost o mângâiere și un exemplu; el predica împărăția cerurilor, dar nu prea participa la fericirea acestei împărății. Cu toate că Iisus vorbise de Ioan ca despre cel mai mare profet al epocii scurse, el zicea și că cei mai mici dintre

cei care vedeau marea lumină a noii căi și care intrau pe acolo în împărăția cerurilor erau într-adevăr mai mari decât Ioan.

136:0.2 (1509.2) Când Ioan predica regatul ce va veni, esențialul mesajului său era următorul: „Căiți-vă! Fugiți de mânia ce stă să vină.” Când Iisus a început să predice, el a păstrat îndemnul la pocăință, dar acest mesaj era întotdeauna urmat de evanghelie, vestea bună a bucuriei și a libertății noului regat.

1. Conceptele lui Mesia cel așteptat

136:1.1 (1509.3) Iudeii nutreau numeroase idei despre eliberatorul așteptat, și fiecare dintre diversele școli de învățătură mesianică puteau cita pasaje din Scripturile ebraice în sprijinul afirmațiilor sale. Într-o manieră generală, iudeii considerau că istoria lor națională începea cu Avraam și va atinge punctul ei culminant cu Mesia și cu noua eră a regatului lui Dumnezeu. Ei îl socotiseră cândva pe acest eliberator ca pe „slujitorul Domnului”, apoi ca pe „Fiul Omului”, în vreme ce, mai târziu, unii merseseră până la a-l califica pe Mesia drept „Fiul lui Dumnezeu”. Dar indiferent că ei îl numeau „sămânța lui Avraam”, sau „fiul lui David”, toți conveneau că eliberatorul trebuia să fie Mesia, „unsul Domnului”. Evoluția conceptului a mers deci de la „slujitorul Domnului” până la „fiul lui David”, apoi la „Fiul Omului” și la „Fiul lui Dumnezeu”.

136:1.2 (1509.4) În epoca lui Ioan și a lui Iisus, iudeii cei mai instruiți își făcuseră o idee despre Mesia ce va veni sub forma unui israelit

desăvârșit și reprezentativ, combinând în el însuși în calitate de „slujitor al Domnului”, triplul rol de profet, de preot și de rege.

136:1.3 (1509.5) Iudeii credeau cu pioșenie că asemeni lui Moise, care îi eliberase pe părinții lor din robia egipteană prin fapte miraculoase, Mesia cel așteptat va elibera poporul iudeu de dominația romană prin miracole de putere mult mai mari și prin minuni de triumf rasial. Rabinii reuniseră peste cinci sute de pasaje ale Scripturilor care, în ciuda contradicțiilor aparente, afirmau că ele profeteau venirea lui Mesia. În mijlocul tuturor acestor detalii de timp, de tehnici și de funcțiuni, ei pierdeau aproape complet din vedere personalitatea lui Mesia promis. Ei sperau într-o restaurare a gloriei naționale iudaice, o exaltare temporală a Israelului mai degrabă decât în salvarea lumii. A devenit deci evident că Iisus din Nazaret nu putea niciodată să corespundă acestui concept mesianic materialist al gândirii iudaice. Numai să fi văzut iudeii aceste enunțări mesianice într-o lumină diferită, multe dintre pretinsele preziceri mesianice ar fi pregătit întru totul natural mintea lor pentru a recunoaște în Iisus pe cel care va pune capăt unei ere și va inaugura o nouă și mai bună distribuire a îndurării și a salvării pentru toate națiunile.

136:1.4 (1510.1) Iudeii fuseseră crescuți în spiritul credinței în doctrina lui *Shekinah*, dar acest simbol legendar al Prezenței Divine nu era vizibil în templu. Ei credeau că venirea lui Mesia va efectua restabilirea sa. Ei aveau idei confuze cu privire la păcatul rasial și la natura presupus rea a omului. Unii propovăduiau că păcatul lui Adam blestemase rasa omenească, și că Mesia va înlătura acest blestem și îi va repune pe oameni în favorurile divinului. Alții propovăduiau că, prin crearea omului, Dumnezeu introdusese în această ființă atât o

natură bună, cât și una rea, și că apoi, observând funcționarea acestei combinații, el fusese foarte dezamăgit și „se căise de a fi creat astfel omul.” Cei care propovăduiau aceasta credeau că Mesia trebuiască vină pentru a izbăvi oamenii de această natură rea înăscută.

136:1.5 (1510.2) În majoritate, iudeii credeau că au continuat să zacă sub suzeranitatea romană din cauza păcatelor lor naționale și a lipsei de tragere de inimă a prozeliților gentili. Națiunea iudaică nu *se căise* în mod sincer; de aceea Mesia cel așteptat întârzia să vină. Se vorbea mult despre căință, de unde și atracția puternică și imediată a predicării lui Ioan: „Căiți-vă și fiți botezați, căci împărăția cerurilor este pe aproape.” Și, pentru un iudeu pios, împărăția cerurilor nu putea să aibă decât o sigură semnificație: venirea lui Mesia.

136:1.6 (1510.3) Manifestarea lui Mihail comporta o caracteristică total străină concepției iudaice despre Mesia; această caracteristică era *uniunea* celor două naturi, cea umană și cea divină. Iudeii îl concepuseră în mod divers pe Mesia ca om desăvârșit, ca suprauman și chiar și ca divin, dar niciodată nu luaseră în considerație conceptul de *uniune* a umanului și a divinului. Aceasta a fost marea piatră de încercare a primilor ucenici ai lui Iisus. Ei pricepeau conceptul omenesc de Mesia în calitate de fiu al lui David, după cum fusese el prezentat de către primii profeți; ei îl înțelegeau pe Mesia deopotrivă ca Fiu al Omului, ideea supraumană a lui Daniel și a câtorva dintre ultimii profeți și chiar ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum l-au descris autorul Cărții lui Enoh și anumiți contemporani ai săi; însă, nici măcar o clipă, ei nu luaseră în considerație adevăratul concept al uniunii într-o singură personalitate pământească a celor două naturi, cea umană și cea divină. Încarnarea Creatorului sub forma creaturii

nu fusese dezvăluită de mai înainte. Ea nu a fost revelată decât în Iisus; lumea nu cunoștea nimic despre aceste lucruri înainte ca Fiul Creator să se fi făcut carne și să fi locuit printre muritorii țărâmului.

2. Botezul lui Iisus

136:2.1 (1510.4) Iisus a fost botezat la apogeul predicării lui Ioan, pe când Palestina era înflăcărată de speranță la acest mesaj - „regatul lui Dumnezeu este la îndemână” - și pe când lumea iudaică era angajată într-un serios și solemn examen de conștiință. Simțul iudaic de solidaritate rasială era foarte profund. Nu numai că iudeii credeau că păcatul unui părinte putea să afecteze pe copiii lui, ci credeau ferm și că păcatul unui individ putea să atragă blestemul asupra națiunii lui. În consecință, nu toți cei care se supuneau botezului lui Ioan se considerau ca fiind vinovați de păcatele specifice denunțate de Ioan. Multe suflete evlavioase fuseseră botezate de Ioan pentru binele Israelului; ele se temeau ca vreun păcat de ignoranță din partea lor să nu întârzie venirea lui Mesia. Ele se simțeau aparținând unei națiuni vinovate și blestemate prin păcat, și se prezentau la botez pentru a manifesta, prin acest act, roadele unei penitențe rasiale. Este deci evident că Iisus nu a primit botezul de la Ioan în nici un fel ca pe un rit de pocăință sau pentru iertarea păcatelor. Acceptând botezarea de mâinile lui Ioan, Iisus nu făcea decât să urmeze exemplul numeroșilor israeliți evlavioși.

136:2.2 (1511.1) Când Iisus din Nazaret a coborât în Iordan pentru a fi botezat, el era un muritor al țărâmului care atinsese culmea

ascensiunii evolutive umane pentru tot ceea ce privea cucerirea minții și identificarea de sine cu spiritul. El stătea, în ziua aceea, în Iordan ca un om desăvârșit al lumilor evolutive ale timpului și ale spațiului. O perfectă sincronizare și o deplină comunicare se stabiliseră între mintea umană a lui Iisus și Ajustorul său spirit interior, darul divin al Tatălui său din Paradis. De la ascensiunea lui Mihail la suveranitatea universului său, un Ajustor întocmai de același ordin locuiește în toate ființele normale vii de pe Urantia, atâta doar că, în cazul lui Iisus, Ajustorul său fusese pregătit mai înainte pentru această misiune specială locuind în mod asemănător în Machiventa Melchisedec, un alt supraom întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare.

136:2.3 (1511.2) În mod obișnuit, când personalitatea unui muritor al regatului atinge nivele atât de înalte de perfecțiune, se văd producându-se fenomene preliminare de înălțare spirituală care se termină, în cele din urmă, prin fuziunea definitivă a sufletului maturizat al muritorului cu divinul său Ajustor asociat. O asemenea schimbare ar fi trebuit aparent să se fi produs în experiența personalității lui Iisus din Nazaret chiar în ziua în care a coborât în Iordan împreună cu cei doi frați ai lui pentru a fi botezați de Ioan. Această ceremonie era actul final al vieții sale pur umane pe Urantia, și mulți dintre observatorii supraumani se așteptau să fie martori ai fuziunii Ajustorului cu mintea în care locuia, dar aveau cu toții să fie dezamăgiți. S-a produs ceva nou și încă și mai mare. În timp ce Ioan își punea mâinile pe Iisus pentru a-l boteza, Ajustorul interior și-a luat definitiv rămas bun de la sufletul omenesc devenit perfect al lui Iosua ben Iosif. La câteva clipe mai târziu, această entitate a revenit din Divinington în calitate de Ajustor Personalizat și de conducător al

semenilor săi din tot universul local al Nebadonului. Iisus a putut astfel să observe propriul său spirit divin anterior recoborând către el sub formă personalizată, și el l-a auzit atunci pe acest același spirit originar din Paradis luând cuvântul și zicând: „Acesta este Fiul meu mult-iubit în care mi-am găsit plăcerea”. Ioan, precum și cei doi frați ai lui Iisus, au auzit deopotrivă aceste cuvinte. Discipolii lui Ioan, stând pe marginea apei, nu au auzit aceste cuvinte și nu au văzut apariția Ajustorului Personalizat. Numai ochii lui Iisus l-au zărit.

136:2.4 (1511.3) Când Ajustorul Personalizat, revenit și de atunci înainte exaltat, a vorbit astfel, totul a fost tăcere. Și, pe când cei patru interesați zăboveau în apă, Iisus și-a ridicat ochii către Ajustorul din apropiere și s-a rugat: „Tatăl meu care domnești în ceruri, sfințească-se numele tău. Să vină împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ.” Când s-a rugat, „cerurile au fost deschise” și Fiul Omului a văzut, prezentat prin Ajustorul de acum Personalizat, imaginea lui însuși ca Fiu al lui Dumnezeu, așa cum era el înainte de a veni pe pământ sub înfățișarea cărnii muritoare, și așa cum va fi atunci când viața sa de încarnare se va fi sfârșit. Această viziune celestă a fost zărită numai de Iisus.

136:2.5 (1512.1) Vocea Ajustorului Personalizat, vorbind în numele Tatălui Universal, a fost ceea ce au auzit Ioan și Iisus, căci Ajustorul provine de la Tatăl din Paradis și îi este asemănător. Pentru tot restul vieții pământești a lui Iisus, acest Ajustor Personalizat a fost asociat în toate muncile sale; Iisus va rămâne în comuniune constantă cu acest Ajustor exaltat.

136:2.6 (1512.2) Cu prilejul botezului său, Iisus nu s-a căit de nici o faptă rea și nici nu a făcut nici o mărturisire de păcate. Era vorba de un botez de consacrare pentru înfăptuirea voii Tatălui celest. La botezul său, el a auzit chemarea inconfundabilă a Tatălui său, invitația finală de a se ocupa de treburile Tatălui, și s-a dus să se izoleze vreme de patruzeci de zile pentru a medita asupra acestor multiple probleme. Retrăgându-se astfel pentru o anumită perioadă de la orice contact personal activ cu tovarășii lui pământenii, Iisus, așa cum era și trăia el pe Urantia, a urmat întocmai același proces care a prevalat, pe lumile morontiale, de fiecare dată când un muritor ascendent fuzionează cu prezența lăuntrică a Tatălui Universal.

136:2.7 (1512.3) Această zi de botez a marcat sfârșitul vieții pur omenești a lui Iisus. Fiul divin și-a găsit Tatăl, Tatăl Universal și-a găsit Fiul întrupat, și au stat de vorbă unul cu celălalt.

136:2.8 (1512.4) (Iisus avea aproape treizeci și unu de ani și jumătate când a fost botezat. Deși Luca spune că el a fost botezat în al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, ceea ce reprezenta anul 29 din moment ce August a murit în anul 14, trebuie reamintit că Tiberiu a fost co-împărat cu August timp de doi ani și jumătate înainte de moartea celui din urmă. S-au bătut monede în onoarea sa în luna octombrie a anului 11. Al cincisprezecelea an al domniei efective a lui Tiberiu a fost deci acest an 26, acela al botezului lui Iisus. Tot în anul 26 Pontus Pilat a început să domnească ca guvernator al Iudeii.)

3. Cele patruzeci de zile

136:3.1 (1512.5) Înainte de botezul său, vreme de șase săptămâni în care el fusese udat de picăturile de rouă de pe Muntele Hermon, Iisus îndurase marea ispită a efuziunii sale în calitate de muritor. Pe acest munte, ca muritor al țărâmului și fără ajutor el îl întâlnise și îl învinsese pe Caligastia, prințul acestei lumi pretendent la suveranitatea peste Urantia. Cu prilejul acestei zile memorabile, analele universului înregistraseră că Iisus din Nazaret devenise Prințul Planetar al Urantiei. Și acest Prinț al Urantiei, care urma atât de curând să fie proclamat Suveranul suprem al Nebadonului, se retrăgea acum într-o solitudine de patruzeci de zile pentru a elabora planurile și a determina tehnica de proclamare a regatului nou al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

136:3.2 (1512.6) După botezarea sa, el și-a consacrat patruzeci de zile adaptării sale la schimbările relației cu lumea și cu universul prilejuite de personalizarea Ajustorului său. În timpul solitudinii sale pe dealurile din Perea, el a stabilit linia de conduită de urmat și metodele de folosit în noua fază modificată de viață terestră pe care era pe punctul de a o inaugura.

136:3.3 (1512.7) Iisus nu a făcut această retragere pentru a posti și a-și chinui sufletul. El nu era un ascet; el venea ca să distrugă definitiv toate noțiunile de ascetism privitoare la apropierea de Dumnezeu. Motivele sale pentru căutarea solitudinii erau în întregime diferite de cele care îl făcuseră să acționeze pe Moise, pe Ilie și chiar și pe Ioan Botezătorul. Iisus era atunci pe deplin conștient de el însuși cu privire la relațiile lui cu universul pe care îl crease, și deopotrivă cu universul universurilor supravegheat de Tatăl Paradisului, Tatăl său celest. El își amintea acum în întregime misiunea sa de manifestare și

instrucțiunile date de fratele său mai mare Emanuel înainte de începerea încarnării sale pe Urantia. El înțelegea de acum înainte în mod clar și complet toate aceste vaste relații și dorea să rămână deoparte pentru o perioadă de meditație liniștită. El putea astfel să elaboreze planurile și să decidă procedura de urmat în derularea muncii sale publice în favoarea lumii și a tuturor celorlalte lumi ale universului său local.

136:3.4 (1513.1) În vreme ce hoinărea prin munți în căutarea unui adăpost convenabil, Iisus l-a întâlnit pe conducătorul administrativ al universului său, Gabriel, Strălucitoarea Stea de Dimineată a Nebadonului. Gabriel a restabilit atunci comunicațiile personale cu Fiul Creator al universului; acesta era primul lor contact direct de când Mihail își luase rămas bun de la asociații săi de pe Salvington plecând către Edentia ca să se pregătească pentru manifestarea pe Urantia. La ordinul lui Emanuel și sub autoritatea Bătrânilor de Zile de pe Uversa, Gabriel i-a dat acum lui Iisus informații care indicau că experiența sa de manifestare pe Urantia era practic încheiată, în măsura în care ea se referea la dobândirea perfecte suveranități a universului său și la sfârșitul rebeliunii lui Lucifer. Suveranitatea fusese atinsă în ziua botezului său, când personalizarea Ajustorului său a demonstrat perfecțiunea și desăvârșirea efuziunii sale sub înfățișarea cărnii muritoare. Sfârșitul rebeliunii devenise un fapt istoric în ziua în care Iisus coborâse de pe Muntele Hermon la întâlnirea cu Tiglat, băiatul care îl aștepta. Pe baza celor mai înalte autorități ale universului local și a suprauniversului, Iisus a fost apoi informat că lucrarea sa de manifestare era terminată, în măsura în care ea afecta statutul său personal în legătură cu suveranitatea și cu

rebeliunea. El primise deja această încredințare, direct din Paradis, prin viziunea sa de botez și prin fenomenul de personalizare a Ajustorului Gândirii din interiorul său.

136:3.5 (1513.2) În timp ce Iisus zăbovea pe munte vorbind cu Gabriel, Tatăl Constelației, venind din Edentia, le-a apărut în persoană lui Iisus și lui Gabriel și le-a zis: „Formalitățile sunt îndeplinite. Suveranitatea lui Mihail nr. 611.121 peste universul său din Nebadon stă desăvârșită la dreapta Tatălui Universal. Eu te eliberez de manifestarea ta din partea lui Emanuel, fratele tău, responsabil pentru încarnarea ta pe Urantia. Tu ești liber să-ți închei manifestarea de încarnare, acum sau în orice alt moment, și în maniera pe care tu însuți o alegi, apoi să urci la dreapta Tatălui tău, să primești suveranitatea ta și să-ți asumi guvernarea necondiționată binemeritată a întregului Nebadon. Cu permisiunea Bătrânilor de Zile, eu mărturisesc deopotrivă că formalitățile suprauniversale sunt desăvârșite în ceea ce privește încetarea oricărui păcat de rebeliune din universul tău; tu primești o autoritate întreagă și nelimitată pentru a lua măsuri față de orice ridicare eventuală de acest ordin în viitor. Din punct de vedere tehnic, munca ta pe Urantia și în carnea unei creaturi muritoare, este încheiată. Linia ta de conduită depinde de acum înainte de propria ta alegere.”

136:3.6 (1513.3) Când Preaînaltul Tată al Edentiei și-a luat rămas bun, Iisus a stat îndelung de vorbă cu Gabriel despre bunăstarea universului și și-a trimis salutările sale lui Emanuel. El i-a dat în același timp asigurarea că, în lucrarea pe care era pe punctul de a o întreprinde pe Urantia, el își va aminti întotdeauna de sfaturile primite

în legătură cu recomandările care îi fuseseră făcute pe Salvington înaintea manifestării sale.

136:3.7 (1514.1) În timpul acestor patruzeci de zile de solitudine, Iacob și Ioan, fiii lui Zebedeu, porniseră în căutarea lui Iisus. De multe ori au fost foarte aproape de locul unde se retrăsese, dar nu l-au descoperit niciodată.

4. Planuri pentru lucrarea publică

136:4.1 (1514.2) Zi după zi, sus pe dealuri, Iisus elaborează planurile pentru restul efuziunii sale de pe Urantia. El s-a decis mai întâi să nu propovăduiască în același timp cu Ioan. El a plănuit să rămână într-o retragere relativă până ce munca lui Ioan își va fi atins scopul, sau până când ea a fost brusc întreruptă de întemnițarea lui Ioan. Iisus știa bine că predicile lui Ioan, îndrăznețe și lipsite de tact, vor stârni curând teama și dușmănia conducătorilor civili. Ținând cont de situația precară a lui Ioan, Iisus a început în mod lămurit să-și pregătească programul de intervenție publică în favoarea poporului său și a lumii, în favoarea fiecărei lumi locuite din tot vastul său univers. Manifestarea muritoare a lui Mihail a avut loc *pe* Urantia, însă *pentru* toate lumile Nebadonului.

136:4.2 (1514.3) După ce a conceput planul general de coordonare a programului său cu mișcarea lui Ioan, primul lucru pe care l-a făcut Iisus a fost să repete, în mintea sa, instrucțiunile lui Emanuel. El a reflectat cu grijă la sfaturile care îi fuseseră date cu privire la metodele sale de lucru și la faptul că el nu trebuia să lase nici un

document scris pe planetă. Iisus nu a mai scris niciodată altfel decât pe nisip. Cu ocazia următoarei sale vizite în Nazaret, și spre marea amărăciune a fratelui său Iosif, Iisus a distrus tot ceea ce scrisese și păstrase pe tabletele din atelierul de tâmplărie sau sprijinite pe pereții vechii sale case. Iisus a reflectat mult și la sfaturile lui Emanuel privitoare la comportamentul său în materie economică, socială și politică față de lumea așa cum o va găsi.

136:4.3 (1514.4) Iisus nu a postit în cursul acestor patruzeci de zile de solitudine. Primele sale două zile de pe dealuri au fost cea mai lungă perioadă în care el s-a abținut de la orice hrană, căci a fost atât de absorbit de cugetările sale încât a uitat complet să mănânce; însă, în ziua a treia, el s-a apucat să caute alimente. El nu a fost nici *ispitit*, în această perioadă, nici de spiritele rele, nici de personalitățile rebele staționate pe această lume sau provenind din alte lumi.

136:4.4 (1514.5) Aceste patruzeci de zile au fost prilej pentru o confruntare finală între mintea sa umană și mintea sa divină, sau mai degrabă prima mișcare a funcționării simultane a acestor două facultăți mentale de acum înainte reunite într-una singură. Rezultatele acestei importante perioade de meditație demonstrează în mod hotărâtor că mintea sa divină dominase în mod triumfal și spiritual intelectul său uman. Mintea omului a devenit de acum încolo mintea lui Dumnezeu și, cu toate că sinele-minte omenesc este întotdeauna prezent, această minte omenească spiritualizată zice întotdeauna: „Facă-se voia ta, iar nu a mea.”

136:4.5 (1514.6) Evenimentele acestei perioade memorabile nu au fost viziunile fantastice ale unei minți înfometate și slăbite, nici

simbolismele confuze și puerile care au câștigat ulterior dreptul de cetățenie ca „ispitele lui Iisus în deșert”. Aceasta a fost mai degrabă o perioadă de tur de orizont complet asupra carierei bogate în evenimente și variate a efuziunii pe Urantia, și asupra stabilirii minuțioase a planurilor pentru ajutorul viitor care va fi cel mai util pentru această lume, contribuind în același timp întrucâtva și la ameliorarea tuturor celorlalte sfere izolate din cauza rebeliunii. Iisus a recapitulat toată istoria vieții omenesci de pe Urantia, din zilele lui Andon și ale Fonteii, trecând prin greșeala lui Adam și până la slujirea lui Melchisedec din Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel îi amintise lui Iisus că el putea să se manifeste în lume în două moduri diferite, în cazul în care el ar alege să mai rămână câtva timp pe Urantia. I s-a dat limpede de înțeles lui Iisus ca alegerea sa în această chestiune nu va avea întru nimic a face cu suveranitatea sa asupra universului sau, nici cu sfârșitul rebeliunii lui Lucifer. Cele două maniere de a sluji lumea erau următoarele:

136:4.7 (1515.1) 1. Propria sa cale - calea care ar putea să-i pară cea mai agreabilă și cea mai utilă din punctul de vedere al nevoilor imediate ale acestei lumi și al edificării prezente a propriului sau univers.

136:4.8 (1515.2) 2. Calea Tatălui - demonstrarea, prin exemplu, a unui ideal, pe termen lung, de viață al creaturilor așa cum este el văzut de înaltele personalități din Paradis care administrează universul universurilor.

136:4.9 (1515.3) I s-a dat astfel limpede de înțeles lui Iisus că avea două maniere de a-și ordona restul vieții lui pământene. În lumina situației imediate, el avusese argumente în favoarea fiecăreia dintre

ele. Fiul Omului vedea clar ca alegerea sa dintre aceste două moduri de conduită nu ar avea nici o repercusiune asupra atribuirii suveranității asupra universului său; chestiunea era deja stabilită și pecetluită în arhivele universului universurilor și nu aștepta decât cererea lui personală. Lui Iisus i-a fost însă indicat că fratele lui Paradisiac, Emanuel, ar încerca o mare satisfacție dacă Iisus ar socoti oportun să își încheie cariera sa pământească de încarnare cu tot atâta noblețe precum începuse, rămânând întotdeauna supus voii Tatălui. Și el și-a trăit restul vieții sale terestre rămânând constant fidel acestei hotărâri. Chiar și până la amarnicul sfârșit, el și-a subordonat invariabil voia sa suverană celei a Tatălui său celest.

136:4.10 (1515.4) Cele patruzeci de zile petrecute în singurătatea munților nu au fost o perioadă de mari ispite, ci mai degrabă una a *marilor decizii* ale Maestrului. În cursul acestor zile de comuniune solitară cu sine însuși și cu prezența imediată a Tatălui său - Ajustorul Personalizat (Iisus nu mai avea păzitor serafic personal) - el a ajuns, una câte una, la marile decizii care trebuiau să guverneze politica sa și conduita sa pentru tot restul carierei sale pământești. Tradiția unei mari ispite a fost legată ulterior de această perioadă de izolare, din pricina confuziei cu povestirile fragmentare ale luptelor de pe Muntele Hermon și, în plus, pentru că obiceiul voia ca toți marii profeți și conducători ai oamenilor să își înceapă cariera lor publică îndurând perioade similare de post și de rugăciune. Când Iisus se confrunta cu vreo decizie nouă sau gravă, el avusese obiceiul de a se retrage pentru a comunica cu propriul său spirit și de a căuta astfel să cunoască voia Tatălui.

136:4.11 (1515.5) În toate aceste proiecte pentru restul vieții sale, Iisus era întotdeauna sfâșiat, în inima sa omenească, între două linii de conduită opuse:

136:4.12 (1515.6) 1. El încerca o puternică dorință de a-și determina poporul - și întreaga lume - să creadă în el și să accepte noul său regat spiritual. Și el cunoștea bine ideile compatrioților săi asupra lui Mesia ce va fi să vină.

136:4.13 (1515.7) 2. De a trăi și a acționa într-o manieră pe care o știa aprobată de Tatăl său, de a-și conduce munca în favoarea altor lumi aflate la strâmtoare, și de a continua, în stabilirea regatului, să reveleze Tatăl și să manifeste caracterul său divin de dragoste.

136:4.14 (1515.8) În cursul acestor zile memorabile, Iisus a locuit într-o veche cavernă stâncoasă, un adăpost pe coasta unui munte, lângă satul numit cândva Beit Adis. El bea apă din micul izvor care țâșnea de pe coasta dealului aproape de acest adăpost stâncos.

5. Prima mare decizie

136:5.1 (1516.1) În cea de-a treia zi de după începutul acestei confruntări dintre el însuși și Ajustorul său personalizat, Iisus a fost răsplătit cu viziunea oștirilor cerești ale Nebadonului adunate și trimise de comandanții lor pentru a se pune la dispoziția suveranului lor mult iubit. Această puternică oaste cuprindea două legiuni de serafimi și cantități proporționale din toate ordinele de inteligențe ale universului. Prima mare decizie a lui Iisus în solitudinea avea de-a face cu faptul de a ști dacă va utiliza sau nu aceste puternice

personalități în programul ulterior al serviciului său public de pe Urantia.

136:5.2 (1516.2) Iisus a decis să *nu* utilizeze nici o singură personalitate a acestui vast ansamblu, decât dacă nu devine ceva evident că aceasta este *voia Tatălui său*. În ciuda acestei decizii de ordin general, această numeroasă armată l-a însoțit pentru tot restul vieții sale pământești, întotdeauna pregătită să asculte cea mai mică exprimare a voinței Suveranului ei. Iisus nu a zărit constant, cu ochii săi omenești, aceste personalități însoțitoare, dar Ajustorul său Personalizat asociat le vedea tot timpul și putea să comunice cu fiecare dintre ele.

136:5.3 (1516.3) Înainte de a coborî din retragerea sa de patruzeci de zile din munți, Iisus a încredințat comanda imediată a acestei oștiri de personalități ale universului Ajustorului său recent personalizat. Vreme de peste patru ani de timp al Urantie, aceste personalități selecționate din fiecare departament de inteligențe universale vor activa cu docilitate și cu respect sub înțeleapta guvernare a acestui Veghetor de Mister Personalizat. Acest Ajustor experimentat și superior făcuse cândva parte integrantă din Tatăl Paradisului și posedă natura acestuia. Preluând conducerea acestei puternice adunări, el i-a dat lui Iisus asigurarea că în nici un caz el nu va permite acestor agenți supraumani să servească și să se manifeste în legătură cu cariera sa pământească sau în favoarea sa, decât dacă se vădea că Tatăl ar dori această intervenție. Astfel, printr-o singură mare decizie, Iisus s-a privat de bună voie de orice cooperare supraomenească în treburile privitoare la restul carierei lui muritoare,

dacă nu cumva Tatăl alegea cu de la sine putere să participe la cutare sau cutare act sau episod al lucrărilor terestre ale Fiului.

136:5.4 (1516.4) Acceptând conducerea armatei universului în slujba lui Cristos Mihail, Ajustorul Personalizat a avut mare grijă să-i arate lui Iisus că, prin autoritatea delegată a Creatorului acestor personalități ale universului, el putea să limiteze activitățile unei astfel de adunări în *spațiu*, dar că aceste restricții ar fi fără efect în ceea ce privește funcțiile acestor creaturi în *timp*. Această restricție provenea din faptul că Ajustorii sunt ființe independente de timp odată ce sunt personalizați. În consecință, Iisus a fost avertizat că controlul tuturor inteligențelor vii puse sub conducerea Ajustorului ar fi complet și perfect în tot ceea ce privea *spațiul*, dar că nu era posibil să se impună limitări atât de perfecte în ce privește *timpul*. Ajustorul i-a zis: „Întocmai cum mi-ai poruncit, eu voi interzice, acestei armate de inteligențe universale care te însoțesc să intervină în vreun fel în cariera ta pământească, afară de cazul în care Tatăl Paradisului îmi va porunci să-i las să opereze pe acești agenți pentru a face posibilă împlinirea voii sale divine după cum vei fi ales tu. Aceeași excepție se va aplica în toate circumstanțele în care voia ta divin-umană se va angaja într-o alegere sau într-un act care să implice derogări de la ordinea pământească naturală doar în ceea ce privește *timpul*. În toate evenimentele dependente de timp, eu sunt neputincios, iar creaturile adunate aici în perfecțiune și în unitate de putere sunt deopotrivă de neputincioase. Dacă cele două naturi ale tale unite încearcă într-o bună zi astfel de dorințe, manifestările alegerii tale vor fi executate de îndată. Dorința ta în toate aceste chestiuni va constitui scurtarea timpului, iar lucrul proiectat *este* existent. Sub comanda mea, aceasta

constituie cea mai mare limitare care poate fi impusă suveranității tale potențiale. În propria mea conștiință, timpul nu există, și de aceea eu nu pot să limitez creaturile tale cu nimic în raport cu timpul”.

136:5.5 (1517.1) Iisus a fost astfel informat de consecințele hotărârii sale de a continua să trăiască ca un om printre oameni. Printr-o singură decizie, el exclusese, de la orice participare la slujirea sa publică ulterioară, toate armatele de inteligențe universale care îl escortau, dar nu și în treburile privitoare numai la *timp*. A devenit astfel evident că orice manifestare care putea în mod accesoriu însoți slujirea lui Iisus în mod supranatural sau presupus supraomenesc, nu privea decât eliminarea timpului, dacă nu cumva Tatăl ordonase în mod specific altfel. Nici un miracol, nici un serviciu al îndurării, nici un eveniment posibil, care survine în legătură cu restul muncilor pământești ale lui Iisus, nu putea să aibă natura sau caracterul unui act care transcende legile naturale stabilite care guvernează în mod normal treburile oamenilor, așa cum trăiesc ei pe Urantia, *decât* în această chestiune în mod expres citată a *timpului*. Bineînțeles, nu se putea impune nici o limită manifestărilor „voii Tatălui”. Eliminarea timpului, în legătură cu dorința exprimată a acestui Suveran potențial al unui univers, nu putea fi evitată decât prin acțiunea directă și explicită a *voii* acestui om - Dumnezeu care decide că timpul legat de actul sau de evenimentul în chestiune *nu trebuia să fie scurtat sau eliminat*. În vederea împiedicării survenirii a ceea ce apărea ca *miracole legate de timp*, Iisus trebuia să rămână constant conștient de timp. Orice întrerupere din partea sa în conștiința timpului, în legătură cu nutirea vreunei dorințe precise, echivala cu executarea lucrului

conceput în mintea acestui Fiu Creator, și aceasta fără intervenția timpului.

136:5.6 (1517.2) Grație controlului supravegherii Ajustorului său Personalizat și asociat, Mihail putea să-și limiteze perfect activitățile pământești personale prin raport cu spațiul, însă Fiului Omului nu îi era posibil să își limiteze în aceeași manieră prin raport cu timpul, noul său statut pământean de Suveran potențial al Nebadonului. Așa era, în realitate, statutul lui Iisus din Nazaret atunci când a inaugurat serviciul său public de pe Urantia.

6. A doua decizie

136:6.1 (1517.3) După ce și-a fixat politica cu privire la personalitățile tuturor claselor inteligențelor lui create, în măsura în care el putea să o determine în vederea potențialului inherent noului său statut de divinitate, Iisus și-a orientat apoi gândurile asupra lui însuși. Acum că era într-un totuș conștient de a fi creatorul tuturor lucrurilor și creaturilor existente în acest univers, ce are să aibă el a face cu aceste prerogative de creator în situațiile de viață recurente pe care avea să le întâmpine numaidecât atunci când se va reîntoarce în Galileea pentru a relua lucrarea sa printre oameni? De fapt, și anume acolo unde era, pe aceste dealuri singuratice, această problemă se impusese deja prin necesitatea de a-și procura hrana. În cea de-a treia zi a meditațiilor lui solitare, corpului său omenesc i s-a făcut foame. Iisus trebuia să pornească în căutarea hranei, tot așa cum ar fi făcut-o un om obișnuit, sau trebuia să-și exercite pur și simplu puterile sale creative normale

și să producă o hrană corporală adecvată și gata pregătită la îndemână? Această mare decizie a Maestrului v-a fost descrisă ca o ispită - ca o provocare lansată de dușmanii imaginari ca el să „poruncească pietrelor lui să se preschimbe în pâini.”

136:6.2 (1518.1) Iisus și-a fixat deci o nouă politică coerentă pentru restul muncii sale pământești. În măsura în care aceasta se referea la nevoile sale personale, și chiar și în general în relațiile sale cu alte personalități, el a ales în deplină cunoștință de cauză să urmeze de acum înainte cărarea existenței pământești normale; el a luat categoric poziție contra unei linii de conduită care ar transcende, ar ofensa sau ar viola legile naturale stabilite de el însuși. Cu toate acestea, după cum fusese deja avertizat de Ajustorul său Personalizat, el nu putea să se angajeze ca în anumite împrejurări conceptibile aceste legi naturale să nu fie susceptibile de a fi foarte mult *accelerate*. Iisus a decis că în principiu, opera vieții sale va fi organizată și urmărită conform legilor naturii și în armonie cu organizarea socială existentă. Maestrul a ales astfel un program de viață echivalent cu o decizie de a se opune recurgerii la miracole și la minuni. Din nou, el s-a decis în favoarea „viii Tatălui”; încă o dată, el a încredințat toate lucrurile în mâinile Tatălui său din Paradis.

136:6.3 (1518.2) Natura umană a lui Iisus îi dicta că prima sa îndatorire era de a-și apăra viața; acesta este comportamentul normal al omului natural de pe lumile spațiului și timpului, deci o reacție legitimă la un muritor al Urantie. Dar Iisus nu se preocupa numai de această lume și de creaturile ei. El trăia o viață menită să instruiască și să inspire multiplele creaturi ale unui vast univers.

136:6.4 (1518.3) Înainte de iluminarea sa de botez, el trăise perfect supus voii și călăuzirii Tatălui său celest. El a luat hotărârea energică de a continua omenește în aceeași implicită dependență muritoare față de voia Tatălui său. El s-a decis să urmeze o linie de conduită nenaturală necăutând să-și ocrotească viața. El a ales să continue politica constând din refuzul de a se apăra. El și-a formulat concluziile prin cuvintele Scripturilor familiare minții sale omenești: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” Ajungând la această concluzie cu privire la apetitul naturii fizice care se traduce prin foame, Fiul Omului și-a făcut ultima sa declarație referitoare la celelalte nevoi ale cărnii și ale impulsurilor naturale ale naturii omenești.

136:6.5 (1518.4) El ar putea totuși să utilizeze puterea sa supraomenească în favoarea altuia, dar niciodată pentru el însuși. El a urmărit această politică cu stăruință chiar până la capăt, când un martor al crucificării a zis despre el: „El i-a salvat pe ceilalți, însă nu s-a putut salva pe sine însuși” - pentru că nu vroia.

136:6.6 (1518.5) Iudeii se așteptau la un Mesia care ar înfăptui minuni și mai mari decât Moise, care se presupune că făcuse să țâșnească apă dintr-o stâncă într-un loc arid și îi hrănise pe strămoșii lor în deșert cu mană. Iisus cunoștea genul de Mesia la care nădăjduiau compatrioții săi, și el dispunea de toate puterile și prerogativele pentru a fi la înălțimea speranțelor lor cele mai fanteziste, însă el a luat poziție împotriva acestui magnific program de putere și de glorie. Iisus considera programul așteptat, acela de a face miracole, ca pe o reîntoarcere la timpurile străvechi ale magiei ignorante și ale practicilor barbare ale războinicilor sălbatici. Poate că, pentru

salvarea celorlalte creaturi, el ar putea accelera jocul legilor naturale, dar nu voia, în nici un caz, să ajungă la transcenderea propriilor lui legi, fie spre propriul său folos, fie spre a inspira un exces de teamă respectuoasă semenilor săi. Iar această decizie a Maestrului a fost definitivă.

136:6.7 (1518.6) Iisus s-a întristat pentru compatrioții lui; el înțelegea pe deplin modul în care fuseseră ei făcuți să nădăjduiască la un Mesia, să conteze pe epoca în care „pământul va produce roadele sale cu zecile de mii, în care vor exista mii de curpeni pe o viță, în care fiecare curpen va produce mii de ciorchini de struguri, și fiecare ciorchine va produce mii de boabe de struguri și în care fiecare bob va produce un burduf de vin.” Iudeii credeau că Mesia va inaugura o eră de îmbelșugare miraculoasă. Evreii fuseseră timp îndelungat crescuți în tradiția miracolelor și a legendelor cu minuni.

136:6.8 (1519.1) Iisus însă nu era un Mesia care venea să înmulțească pâinile și vinul. El nu venea să răspundă numai nevoilor temporale. El venea să-l reveleze pe Tatăl lui celest copiilor săi pământenii, căutând să-i facă pe copiii săi pământenii să se alăture lui într-un efort sincer pentru a trăi conform voii Tatălui care este în ceruri.

136:6.9 (1519.2) Prin această decizie, Iisus din Nazaret zugrăvea spectatorilor dintr-un univers nebunia și păcatul de a înjosi talentele divine și aptitudinile dăruite de Dumnezeu în ambițiile personale sau în profiturile și glorificările pur egoiste. Acela era păcatul lui Lucifer și al lui Caligastia.

136:6.10 (1519.3) Această mare decizie a lui Iisus a descris, într-un mod impresionant, adevărul că, singure și prin ele înseși, plăcerile senzuale și satisfacțiile egoiste sunt incapabile de a aduce bunăstarea ființelor

omenești aflate în evoluție. În existența muritoare, există valori superioare - stăpânirea intelectuală și înfăptuirile spirituale - care transcend legea satisfacerii necesare a apetiturilor și a nevoilor pur fizice ale omului. Înzestrările omenești naturale cu talente și cu aptitudini ar trebui să fie în principal consacrate dezvoltării și înnobilării puterilor omenești superioare ale minții și ale spiritului.

136:6.11 (1519.4) Iisus a revelat astfel creaturilor universului său tehnica căii noi și mai bune, valorile morale superioare ale vieții și satisfacțiile spirituale cele mai profunde ale existenței evolutive omenești asupra lumilor spațiului.

7. A treia decizie

136:7.1 (1519.5) După ce Iisus a luat deciziile sale cu privire la maniera de a se hrăni, de a răspunde nevoilor corpului său fizic și de a veghea la sănătatea sa și la cea a asociaților săi, mai rămâneau încă alte probleme de rezolvat. Cum se va comporta el în fața unui pericol personal? El a decis să exercite o supraveghere normală asupra securității sale fizice și să își ia măsuri de precauție rezonabile pentru a evita sfârșitul prematur al carierei sale în trup, dar să se abțină de la orice intervenție supraomenească în momentul în care s-ar produce criza vieții sale întrupate. În timp ce lua această decizie, Iisus ședea la umbra unui copac pe o margine stâncoasă aplecată deasupra unei prăpăstii drept înaintea lui. El și-a dat perfect seama că de pe această cornișă putea să se arunce în gol fără să i se întâmple nici un rău, cu condiția de a reveni la prima mare decizie (de a nu invoca intervenția

intelențelor sale celeste pentru a înfăptui opera vieții sale de pe Urantia) și cu condiția de a abroga a doua sa decizie referitoare la comportamentul său cu privire la ocrotirea vieții sale.

136:7.2 (1519.6) Iisus știa că compatrioții lui așteptau un Mesia care transcendea legile naturale. Fusese bine propovăduit pasajul din Scripturi care spunea că: „Nu te va ajunge nici un rău și nici o suferință nu se va apropia de lăcașul tău, căci el te va da în grija îngerilor săi pentru ca ei să te păzească pe toate căile tale. Ei te vor purta în brațele de temă ca tu să nu te lovești la picior de vreo piatră.” Acest soi de presumție, această sfidare a legii gravitației Tatălui său, ar fi ele justificate ca să se protejeze de vreun rău posibil, sau poate ca să câștige încrederea poporului său rău instruit și rătăcit? Oricât de satisfăcătoare ar fi ea pentru iudeii în căutare de semne, această linie de conduită nu constituia o revelație a Tatălui său, ci o îndoielnică manipulare a legilor stabilite ale universului universurilor.

136:7.3 (1519.7) Înțelegând toate acestea și știind că Maestrul refuza să lucreze sfidând legile naturii pe care el le stabilise, în măsura în care era vorba de conduita sa personală, voi știți cu certitudine că el nu a mers niciodată pe ape și nu a făcut niciodată nimic care să violeze ordinea materială de administrare a lumii. Bineînțeles, trebuie întotdeauna păstrat prezent în minte faptul că nu fusese încă descoperit nici un procedeu pentru a-l elibera în întregime de lipsa de control asupra elementului timp în legătură cu treburile încredințate jurisdicției Ajustorului Personalizat.

136:7.4 (1520.1) În cursul întregii sale vieți terestre, Iisus a rămas constant fidel acestei decizii. Astfel, când fariseii i-au reproșat cu dispreț că nu dă nici un semn, sau când cei care îl observau în

Patimile răstignirii sale l-au îndemnat să coboare de pe cruce, el a menținut ferm decizia luată în acest ceas pe coasta muntelui.

8. Cea de-a patra decizie

136:8.1 (1520.2) Următoarea mare problemă cu care a trebuit să se lupte acest om - Dumnezeu, și pe care a rezolvat-o curând conform voii Tatălui celest, era privitoare la chestiunea de a ști dacă el trebuia sau nu să se folosească de puterile sale supraomenești pentru a atrage atenția și a câștiga adeziunea contemporanilor săi. Trebuia el, cu vreun chip, să lase puterile lui universale să satisfacă nostalgia iudeilor pentru spectaculos și miraculos? Iisus a decis că nu va face nimic de felul acesta. Pentru a-și aduce misiunea la cunoștința oamenilor, el și-a fixat alegerea asupra unei metode care să elimine toate aceste practici, și a trăit în mod constant urmând această mare decizie. Chiar și în numeroasele cazuri când a îngăduit manifestările de îndurare comportând o scurtare a timpului, el a recomandat aproape invariabil beneficiarilor serviciului său tămăduitor de a nu povesti nimănui despre foloasele trase. El a refuzat întotdeauna sfidarea sarcastică venită din partea inamicilor lui care îi ziceau „arată-ne un semn” ca dovadă și demonstrație a divinității sale.

136:8.2 (1520.3) Iisus prevedea cu multă înțelepciune că înfăptuirea de miracole și facerea de minuni nu ar evoca decât o loialitate exterioară provocatoare de un exces de teamă în mintea materială; astfel de performanțe nu l-ar revela pe Dumnezeu și nu ar salva oamenii. El a

refuzat să devină un simplu făcător de minuni. El a hotărât a se mărgini la o sarcină unică - întemeierea împărăției cerurilor.

136:8.3 (1520.4) Pe toată durata acestui important dialog al lui Iisus aflat în comuniune cu sine însuși, elementul omenesc al interogării ce friza îndoiala și-a făcut simțită prezența, căci Iisus era un om tot atât de bine ca și un Dumnezeu. Era evident că iudeii nu l-ar accepta niciodată ca pe Mesia dacă nu ar face minuni. Pe de altă parte, dacă el ar consimți să facă măcar un singur lucru supranatural, mintea omenească ar pricepe cu certitudine că aceasta era doar prin subordonarea în fața unei minți cu adevărat divine. Pentru mintea divină, ar fi oare compatibil cu „voia Tatălui” a face această concesie naturii puse pe îndoială a minții omenești? Iisus a decis că aceasta ar fi incompatibil și a citat prezența Ajustorului Personalizat ca dovadă suficientă a divinității acordată și asociată umanității.

136:8.4 (1520.5) Iisus călătorise mult. El își amintea Roma, Alexandria și Damascul. El cunoștea metodele lumii - maniera în care ajung oamenii la scopurile lor, în politică și în afaceri, prin compromis și diplomatie. Ar întrebuința el această cunoaștere pentru avansarea misiunii sale din lume? Nu! El s-a pronunțat deopotrivă împotriva oricărui compromis cu deșteptăciunea lumii și cu influența bogăției pentru stabilirea regatului. Din nou, el a ales să depindă exclusiv de voia Tatălui.

136:8.5 (1520.6) Iisus și-a dat pe deplin seama că putea să exercite una dintre puterile sale pe o cale directă mai scurtă. El cunoștea multe procedee care îi permiteau să focalizeze imediat asupra lui atenția națiunii și a lumii întregi. Paștele avea curând să fie celebrat în

Ierusalim; orașul va fi înțesat de vizitatori. Iisus putea să urce pe acoperișul templului și, în fața mulțimilor buimace, să meargă prin văzduh. Acesta era genul de Mesia pe care îl căutau iudeii, însă ulterior el îi va dezamăgi, căci nu venise pentru a restabili tronul lui David. Iar el cunoștea inutilitatea metodei lui Caligastia constând din încercarea de a o lua înaintea trecând peste maniera naturală, lentă și sigură a înfăptuirii planului divin. Din nou, Fiul Omului s-a înclinat ascultător înaintea căii Tatălui, voia Tatălui.

136:8.6 (1521.1) Iisus a ales să întemeieze împărăția cerurilor în inima oamenilor prin metode naturale, obișnuite, dificile și grele, doar prin procedeele pe care copiii săi pământeni vor trebui ulterior să le urmeze în lucrările lor de lărgire și de extindere a acestei împărății a cerurilor. Fiul Omului știa foarte bine că va fi „prin multe necazuri și frământări vor intra numeroșii copii ai timpului în regat”. Iisus trecea acum prin marea încercare a oamenilor civilizați, constând din a deține puterea și de a refuza ferm să se servească de ea pentru scopurile sale pur egoiste sau personale.

136:8.7 (1521.2) Studiind viața și experiența Fiului Omului, trebuie întotdeauna avut în vedere că Fiul lui Dumnezeu era întrupat în mintea unei ființe omenești din primul secol, iar nu în mintea unei minți din cel de-al douăzecilea secol sau din vreun alt secol. Prin aceasta, noi încercăm să comunicăm ideea că înzestrările umane ale lui Iisus fuseseră dobândite pe cale naturală. Iisus era produsul factorilor ereditari și de mediu ai timpului său, sporiți de influența educației sale și a instruirii sale. Umanitatea sa era autentică și naturală; ea deriva în întregime din antecedentele statutului intelectual de atunci și din condițiile sociale și economice din această epocă și

din această generație, și era întreținută de ele. În experiența acestui om Dumnezeu subzista întotdeauna posibilitatea ca mintea divină să transcendă intelectul uman; cu toate acestea, în circumstanțele în care funcționa această minte umană, aceasta ar fi așa cum ar face-o o veritabilă minte temporală în condițiile anturajului uman din epocă.

136:8.8 (1521.3) Iisus zugrăvea tuturor lumilor din vastul său univers, nebunia de a crea situații artificiale cu intenția de a etala o autoritate arbitrară, sau de a se lăsa slujit de o putere excepțională cu scopul de a reînsufleți valorile morale sau de a accelera progresele spirituale. Iisus a decis că în cursul misiunii sale pământești, el nu se va preta la repetarea decepției domniei macabeilor. El a refuzat să înjosească atributele sale divine în dobândirea unei popularități nemeritate sau a unui câștig de prestigiu politic. El nu a vrut să sancționeze transmutarea energiei divine și creative în putere națională sau în prestigiu internațional. Iisus din Nazaret a refuzat orice compromis cu *răul*, și cu atât mai mult orice asociere cu păcatul. Maestrul și-a pus triumfal loialitatea față de voia Tatălui său mai presus de orice altă considerație pământească și temporală.

9. Cea de-a cincia decizie

136:9.1 (1521.4) După ce a lămurit chestiunile politice privitoare la relațiile personale cu legile naturii și cu puterea spirituală, el și-a îndreptat atenția asupra alegerii metodelor de folosit pentru proclamarea și stabilirea regatului lui Dumnezeu. Ioan începuse deja această operă; oare cum ar putea Iisus să continue mesajul? Oare cum

ar trebui să preia și să ducă mai departe misiunea lui Ioan? Cum ar trebui să organizeze grupul său de fideli în vederea unui efort eficient și a unei cooperări inteligente? Iisus ajungea acum la decizia finală care îi va interzice să se considere de acum încolo drept Mesia al iudeilor, cel puțin potrivit concepției populare despre Mesia din această epocă.

136:9.2 (1522.1) Iudeii își închipuiau un eliberator care va veni cu o putere miraculoasă ca să doboare dușmanii Israelului și să-i instituie pe iudei, eliberați de mizerie și de asuprire, drept conducători ai lumii. El știa că împărăția cerurilor se referea la victoria asupra răului din inimile oamenilor, și că este pur și simplu o treabă de ordin spiritual. El a meditat asupra oportunității de a inaugura împărăția spirituală printr-o strălucită și orbitoare demonstrație de putere - această linie de conduită ar fi fost admisibilă și în întregime conformă cu jurisdicția lui Mihail - dar el s-a pronunțat complet împotriva acestui plan. El nu voia să facă nici un compromis cu tehnicile revoluționale ale lui Caligastia. Iisus câștigase în mod potențial lumea supunându-se voii Tatălui; el și-a propus să-și termine opera întocmai după cum o începuse, și în calitate de Fiu al Omului.

136:9.3 (1522.2) Cu greu se poate imagina ceea ce s-ar fi petrecut pe Urantia dacă acest om - Dumnezeu, de acum înainte investit în mod potențial cu orice putere din cer și de pe pământ, s-ar fi decis să desfășoare o dată stindardul suveranității, să dispună în ordine de bătaie acestor legiuni operând minuni! Dar el a refuzat compromisul. El nu voia să slujească răul, lăsând cumva a se presupune că adorarea lui Dumnezeu poate să rezulte din aceasta. El a rămas fidel voii

Tatălui. El a proclamat unui univers pe care îl observa: „Să îl adorați pe Domnul vostru Dumnezeu, și să nu îl slujiți decât pe el singur.”

136:9.4 (1522.3) Pe măsură ce treceau zilele, Iisus percepea din ce în ce mai clar ce fel de revelator de adevăr avea el să devină. El a deslușit că drumurile lui Dumnezeu nu aveau să fie calea ușoară. El a început să își dea seama că restul experienței sale omenești ar putea fi o cupă cu băutură amară, dar el s-a decis să o bea.

136:9.5 (1522.4) Chiar și mintea sa omenească a zis adio tronului lui David. Pas cu pas, ea a urmat cărarea minții divine; ea a mai pus încă întrebări, dar a acceptat invariabil răspunsurile divine ca regulă finală în această dublă existență în care a trăit ca un om în lume, supunându-se constant, fără rezervă, înfăptuirii eternei și divinei voi a Tatălui.

136:9.6 (1522.5) Roma era stăpâna lumii occidentale. Fiul Omului, acum în solitudinea sa, luând aceste memorabile decizii, cu armatele din cer la ordinele sale, reprezenta, pentru iudei, ultima șansă de a ajunge la dominarea lumii; însă acest iudeu prin naștere, care poseda o înțelepciune și o putere atât de prodigioase, nu voia să se folosească de înzestrările sale universale nici pentru a se înălța personal, nici pentru a pune poporul său pe tron. El vedea, ca să zicem așa, „regatele lumii” și avea puterea de a pune stăpânire pe ele. Cei Prea Înalți ai Edentiei încredințaseră toate aceste puteri în mâinile sale, dar el nu le-a vrut. Regatele pământene erau prea neînsemnate ca să-l intereseze pe Creatorul și Suveranul unui univers. El nu avea decât un singur obiectiv, să continue revelarea lui Dumnezeu oamenilor, întemeierea împărăției cerurilor, domnia Tatălui celest, în inima oamenilor.

136:9.7 (1522.6) Ideile de bătaie, de luptă, de masacru îi repugnav lui Iisus. El nu voia nimic din toate acelea. El voia să se arate pe pământ în calitate de Prinț al Păcii pentru a-l revela pe Dumnezeuul iubirii. Înaintea botezului său, el refuzase pentru a doua oară oferta de a-i conduce pe zeloți în rebeliunea lor contra opresorilor romani. Acum Iisus a luat decizia sa finală raportându-se la anumite pasaje ale Scripturilor pe care le învățase de la mama sa, ca de exemplu: „Domnul mi-a zis: 'tu ești fiul meu, eu te-am zămislit azi. Cere-mi și îți voi da pe păgâni drept moștenire și hotarele pământului în posesiune. Tu le vei sfărâma cu un sceptru de fier; tu le vei sparge în bucățele ca pe un vas de lut.'”

136:9.8 (1522.7) Iisus din Nazaret a ajuns la concluzia că aceste citate nu îl priveau. În definitiv, și o dată pentru totdeauna, mintea umană a Fiului Omului a măturat complet toate aceste dificultăți și contradicții mesianice - Scripturile ebraice, educația de la părinți, instruirea chazanilor, speranțele iudeilor și ambițioasele dorințe omenești. O dată pentru totdeauna, el și-a trasat cursul său de acțiune: el s-a reîntors în Galileea și a început liniștit proclamarea regatului; el își punea încrederea în Tatăl său (Ajustorul Personalizat) pentru a elabora detaliile de zi cu zi de punere în practică.

136:9.9 (1523.1) Prin decizii, Iisus a dat o pildă nobilă tuturor persoanelor din toate lumile unui vast univers, refuzând să facă uz de încercările materiale ca dovezi în problemele spirituale, refuzând să sfideze cu trufie legile naturale. Și, când a refuzat să pună mâna pe puterea temporală ca preludiu la gloria spirituală, el a dat un exemplu inspirator de loialism universal și de noblețe morală.

136:9.10 (1523.2) Dacă Fiul Omului a avut îndoieli asupra misiunii sale și a naturii acesteia când s-a dus în munți după botezarea sa, el nu a mai avut nici una atunci când a revenit la tovarăși săi după cele patruzeci de zile de solitudine și de hotărâri.

136:9.11 (1523.3) Iisus formulase un program pentru stabilirea împărăției Tatălui; el nu avea să răspundă satisfacerii fizice a poporului. El nu va distribui pâine mulțimilor așa cum o făcuse atât de recent la Roma. El nu va atrage atenția asupra lui prin facerea de minuni, chiar dacă tocmai aceasta era ceea ce așteptau iudeii de la un eliberator. El nici nu căuta să facă să se accepte mesajul său spiritual printr-o etalare de autoritate politică sau de putere temporală.

136:9.12 (1523.4) Respingând toate aceste metode susceptibile de a înălța regatul ce va veni în ochii iudeilor care îl așteptau, Iisus era sigur că acești aceiași iudei ar respinge cu siguranță și definitiv toate pretențiile sale la autoritate și la divinitate. Știind toate acestea, Iisus a căutat multă vreme să îi împiedice pe primii săi ucenici să vorbească de el ca despre Mesia.

136:9.13 (1523.5) Pe durata întregului său serviciu public, el a fost obligat să facă față la trei situații constant recurente: strigătul de a fi hrăniți, insistența de a vedea miracole, și rugămintea finală a partizanilor săi care cereau permisiunea de a-l face rege. Iisus nu s-a îndepărtat însă niciodată de deciziile sale pe care le luase în timpul acestor zile de solitudine din munții Pereei.

10. Cea de-a șasea decizie

136:10.1 (1523.6) În ultima zi a acestei izolări memorabile, înainte de a coborî de pe munte pentru a se alătura lui Ioan și discipolilor săi, Fiul Omului a luat ultima sa decizie. El a comunicat-o Ajustorului său Personalizat în acești termeni: „Pentru toate celelalte întrebări, ca și pentru cele la care decizia este acum înregistrată, eu mă angajez față de tine să mă supun voii Tatălui meu.” După ce a vorbit astfel, el a coborât de pe munte cu un chip ce radia de gloria victoriilor spirituale și a înfăptuirilor morale.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 136](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 138](#) >>

Capitolul 137

Șederea în așteptare din Galileea

137:0.1 (1524.1) ÎN PRIMELE ceasuri ale dimineții de sâmbătă, 23 februarie al anului 26, Iisus a coborât din munți pentru a se alătura grupului de adepți al lui Ioan care locuiau în corturi în Pella. Cât a fost ziua de lungă, Iisus s-a amestecat cu mulțimea. A îngrijit un băiat care se rănise de la o căzătură și s-a dus în Pella, satul vecin, pentru a-l încredința pe copil teafăr părinților lui.

1. Alegerea primilor patru apostoli

137:1.1 (1524.2) În timpul acestui sabbat, doi dintre principalii ucenici ai lui Ioan și-au petrecut mult timp cu Iisus. Dintre toți adepții lui

Ioan, unul numit Andrei a fost cel mai profund impresionat de Iisus; l-a însoțit în călătoria la Pella cu băiatul rănit. Pe drumul de întoarcere către locul unde boteza Ioan, el i-a pus lui Iisus numeroase întrebări. Chiar înainte de a ajunge la destinație, au zăbovit amândoi pentru o scurtă discuție în cursul căreia Andrei a zis: „Te-am observat mereu de când ai venit la Capernaum, și eu cred că tu ești noul Învățător, și cu toate că nu înțeleg toată învățătura ta, eu sunt pe deplin hotărât să te urmez. Aș vrea să stau la picioarele tale și să învăț tot adevărul cu privire la noul regat.” Cu o inimoasă încredințare, Iisus l-a primit pe Andrei ca cel dintâi dintre apostolii săi, acel grup de doisprezece care aveau să trudească cu el la întemeierea noului regat al lui Dumnezeu în inima oamenilor.

137:1.2 (1524.3) Andrei observase în tăcere munca lui Ioan Botezătorul și credea sincer în el. El avea un frate foarte capabil și plin de entuziasm, pe nume Simon, care era unul dintre cei mai de seamă ucenici ai lui Ioan; se poate chiar spune că Simon era unul dintre principalii susținători ai lui Ioan.

137:1.3 (1524.4) Curând după întoarcerea lui Iisus și a lui Andrei în tabără, Andrei l-a căutat pe fratele său Simon și l-a luat deoparte; l-a informat că el era personal convins că Iisus era marele Învățător, și că se angajase să-i fie discipol. A continuat prin a-i zice că Iisus acceptase oferta lui de slujire și i-a sugerat (lui Simon) să se ducă și el să-l găsească pe Iisus și să se propună ca tovarăș în slujba noului regat. Simon a răspuns: „Încă din clipa în care acest om a venit să lucreze la atelierul lui Zebedeu, eu m-am gândit că era trimis de Dumnezeu, dar ce să facem cu Ioan? Oare trebuie să-l abandonăm? Crezi oare că va fi corect așa?” Ei s-au decis atunci, pe loc, să se ducă

să se sfătuiască cu Ioan. Ioan a fost întristat la gândul de a pierde doi dintre sfetnicii lui cei mai capabili și dintre discipolii lui cei mai promițători, dar a răspuns cu curaj la cererea lor zicând: „Acesta este numai începutul. Munca mea curând va lua sfârșit, și toți vom deveni discipolii lui.” Apoi, Andrei i-a făcut lui Iisus semn să vină și l-a anunțat între patru ochi că fratele lui dorea să intre în slujba noului regat. Primindu-l pe Simon ca al doilea apostol, Iisus a zis: „Simon, entuziasmul tău este lăudabil, dar primejdios pentru lucrarea regatului. Te previn că trebuie să fi mai chibzuit în toate cuvintele tale. Am să-ți schimb numele cu acela de Petru.”

137:1.4 (1525.1) Părinții băiețelului rănit, care trăiau în Pella, îl rugaseră pe Iisus să își petreacă noaptea la ei și să se considere la el acasă, și Iisus promisese că va veni. Înainte de a-l părăsi pe Andrei și pe fratele său, el le-a zis: „Măine dimineață devreme vom merge în Galileea.”

137:1.5 (1525.2) După ce Iisus s-a reîntors în Pella pentru a înnopta, și în timp ce Andrei și Simon discutau încă despre natura serviciului lor în întemeierea apropiatului regat, Iacob și Ioan, fiii lui Zebedeu au sosit la fața locului. Ei tocmai se întorceau din lungă și zadarnică căutare după Iisus pe dealuri. Când l-au auzit pe Simon Petru povestindu-le cum el și fratele său Andrei deveniseră primii sfetnici acceptați ai noului regat și că trebuiau să plece a doua zi dimineață cu noul lor Maestru către Galileea, Iacob și Ioan au fost amândoi mâhniți. Ei îl cunoșteau pe Iisus de o bună bucată de vreme și țineau la el. Îl căutaseră mai multe zile pe dealuri și, acum, reveneau ca să

afle că fuseseră alții aleși înaintea lor. Au întrebat unde se dusesse Iisus și s-au grăbit să i se alăture.

137:1.6 (1525.3) Iisus dormea când au ajuns la locuința sa, dar l-au trezit zicându-i: „În timp ce noi, care am trăit atâta timp cu tine, cercetăm dealurile în căutarea ta, cum se face că ai preferat pe alții înaintea noastră și i-ai ales pe Andrei și pe Simon ca primii tăi asociați pentru noul regat?” Iisus a răspuns: „Fiți calmi în inima voastră și întrebați-vă cine v-a poruncit să îl căutați pe Fiul Omului în vreme ce el vedea de treburile Tatălui său.” După ce ei i-au istorisit detaliile lungii lor căutări peste coline, Iisus i-a instruit mai departe: „Voi ar trebui să învățați să căutați taina noului regat în inima voastră, iar nu peste dealuri. Ceea ce căutați era deja prezent în sufletul vostru. Voi sunteți într-adevăr frații mei - n-aveți nevoie ca eu să vă accept - voi aparțineți deja regatului. Să aveți mare curaj și pregătiți-vă să ne însoțiți mâine dimineață către Galileea.” Ioan a îndrăznit atunci să întrebe: „Dar, Maestre, vom fi și eu cu Iacob asociații tăi în împărăția ta așa cum sunt Andrei și cu Simon?” Iisus și-a pus câte o mână pe umărul fiecăruia dintre ei și le-a spus: „Fraților, voi sunteți deja cu mine în spiritul regatului, chiar dinainte ca ceilalți doi să fi cerut să fie admiși. Voi, frații mei, nu aveți nevoie să prezentați o cerere pentru a intra în regat; voi ați fost acolo cu mine încă de la început. Înaintea oamenilor, alții pot avea prioritate înaintea voastră, dar, în inima mea, vă socoteam și pe voi în consiliile regatului chiar înainte de a vă fi gândit să îmi cereți asta. Voi ați fi putut chiar să fiți primii dintre oameni dacă nu ați fi lipsit, fiind angajați în sarcina bine intenționată, dar fixată de voi înșivă, de a căuta pe cineva care nu era nicidecum pierdut. În regatul ce va veni, nu vă ocupați de lucruri care vă întrețin

îngrijorarea, ci mai degrabă aveți grijă tot timpul să faceți voia Tatălui care este în ceruri.”

137:1.7 (1525.4) Iacob și Ioan au acceptat îndatoritori mustrea și nu au mai fost niciodată invidioși pe Andrei și pe Simon. Ei s-au pregătit să plece a doua zi dimineață către Galileea împreună cu ceilalți doi apostoli. Începând din ziua aceea, cuvântul apostol a fost folosit pentru a distinge familia aleasă a consilierilor lui Iisus de vasta mulțime a discipolilor credincioși care l-au urmat ulterior.

137:1.8 (1525.5) Seara târziu, Iacob, Ioan, Andrei și Simon au avut o convorbire cu Ioan Botezătorul. Cu lacrimi în ochi, dar cu un glas ferm, viteazul profet iudeean i-a abandonat pe doi dintre principalii săi ucenici pentru a le îngădui să devină apostolii Prințului galileean al regatului care va veni.

2. Alegerea lui Filip și a lui Nataniel

137:2.1 (1526.1) Duminică dimineața, în ziua de 24 februarie a anului 26, Iisus și-a luat adio de la Ioan Botezătorul de pe marginea fluviului de lângă Pella, fără a-l mai revedea vreodată în carne.

137:2.2 (1526.2) În ziua aceea, în vreme ce Iisus și cei patru ucenici-apostoli ai săi plecau către Galileea, s-a iscat un mare tărboi în tabăra fidelilor lui Ioan. Era pe cale să aibă loc prima mare diviziune. Cu o zi înainte, Ioan îi anunțase cu certitudine pe Andrei și pe Ezra că Iisus era Eliberatorul. Andrei s-a decis să îl urmeze pe Iisus, dar Ezra l-a recuzat pe blajinul tâmplar din Nazaret zicându-le tovarășilor lui: „Profetul Daniel declară că Fiul Omului va veni plutind pe norii

cerului, în putere și în mare glorie. Acest tâmplar din Galileea, acest constructor de bărci nu poate fi Eliberatorul. Un asemenea dar de la Dumnezeu poate oare să vină din Nazaret? Acest Iisus este un văr de-al lui Ioan, iar Maestrul nostru s-a înșelat din exces de sentimentalitate. Să rămânem separați de acest fals Mesia.” Când Ioan l-a dojenit pentru vorbele acestea, Ezra s-a retras cu mai mulți ucenici și a pornit în grabă către sud. Acest grup a continuat să boteze în numele lui Ioan și a fondat în cele din urmă o sectă ai cărei membri aveau credință în Ioan, dar refuzau să-l accepte pe Iisus. O rămășiță a acestui grup mai persistă încă și astăzi în Mesopotamia.

137:2.3 (1526.3) În vreme ce mocneau necazurile printre partizanii lui Ioan, Iisus și cei patru ucenici-apostoli ai săi înaintau rapid către Galileea. Înainte de a traversa Iordanul pentru a merge la Nazaret prin Nain, Iisus a privit drumul care urca în fața sa și l-a văzut venind către el pe un anume Filip din Betsaida, însoțit de un prieten. Iisus îl cunoscuse pe Filip odinioară, și acesta le era bine cunoscut și tuturor celor patru noi apostoli. Filip era pe drum către Pella, cu prietenul său Nataniel, pentru a-l vedea pe Ioan și pentru a se informa mai bine despre anunțata venire a regatului lui Dumnezeu; el a fost încântat să îl salute pe Iisus, pe care îl admirase întotdeauna încă de la prima vizită a acestuia la Capernaum. În schimb, Nataniel, care trăia în Cana din Galileea, nu îl cunoștea pe Iisus. Filip a venit înainte pentru a-și saluta prietenii, în vreme ce Nataniel a rămas la umbra unui copac de pe marginea drumului.

137:2.4 (1526.4) Petru l-a luat pe Filip de o parte și s-a apucat să-i explice că el însuși, Andrei, Iacob și Ioan deveniseră toți asociați cu Iisus în noul regat; el l-a îndemnat cu însuflețire pe Filip să se

înroleze în slujba cauzei. Filip s-a pomenit într-un impas. Ce trebuia să facă? Aici, pe nepusă masă - pe marginea drumului de lângă Iordan - se punea cea mai importantă întrebare din viața unui om, și el trebuia să ia o decizie imediată. În timp ce Filip se găsea angajat într-o serioasă conversație cu Petru, cu Andrei și cu Ioan, Iisus îi schița lui Iacob drumul de urmat prin Galileea până la Capernaum. În cele din urmă, Andrei i-a sugerat lui Filip: „De ce nu-l întrebi pe Maestru?”

137:2.5 (1526.5) Filip și-a dat deodată seama că Iisus era într-adevăr un mare om, poate însăși Mesia, și a decis să se conformeze deciziei lui Iisus în această chestiune. A mers drept la el și l-a întrebat: „Maestre, oare trebuie să mă duc la Ioan sau să mă alătur prietenilor mei care te urmează?”. Iar Iisus a răspuns: „Urmează-mă.” Filip a fost însuflețit de certitudinea că descoperise Eliberatorul.

137:2.6 (1526.6) Filip a făcut atunci semn grupului să rămână pe loc, în timp ce alergă în urmă să anunțe decizia sa prietenului său Nataniel, rămas în urmă sub un dud și reflectând la toate ce le auzise despre Ioan Botezătorul, despre regatul ce sta să vină și despre Mesia cel așteptat. Filip l-a întrerupt din această meditație exclamând: „L-am găsit pe Eliberator, cel despre care au vorbit Moise și profeții și pe care l-a proclamat Ioan.” Nataniel și-a ridicat privirea și a întrebat: „De unde vine acest Maestru?” Și Filip i-a răspuns: „El este Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif, tâmplarul, venit nu cu mult în urmă să locuiască la Capernaum.” Atunci Nataniel, oarecum surprins, a întrebat: „Poate oare să iasă un lucru atât de bun din Nazaret?” Filip, luându-l de braț, i-a zis: „Vino și vezi.”

137:2.7 (1527.1) Filip l-a condus pe Nataniel la Iisus, care l-a privit în față cu bunăvoință pe acest om sincer care avea îndoieli și i-a zis:

„Iată un adevărat israelit, în care nu există nici urmă de amăgire. Urmează-mă.” Nataniel s-a întors către Filip și i-a spus: „Ai dreptate. El este într-adevăr un conducător de oameni. Îl voi urma și eu, dacă sunt demn de el.” Iisus a dat din cap afirmativ către Nataniel și a repetat: „Urmează-mă.”

137:2.8 (1527.2) Iisus adunase acum jumătate din viitorul său corp de colaboratori intimi, cinci care îl cunoșteau de câțva vreme și un străin, Nataniel. Fără a mai aștepta, ei au traversat Iordanul, au trecut prin satul Nainului și au sosit sera târziu la Nazaret.

137:2.9 (1527.3) Ei au petrecut toată noaptea la Iosif în casa copilăriei lui Iisus. Tovarășii lui Iisus nu au înțeles foarte bine de ce maestrul lor nou descoperit era atât de preocupat de distrugerea completă a tuturor vestigiilor scrierii sale care subzistau în casă sub forma a zece porunci și a altor devize și precepte. Dar acest mod de a acționa, adăugat faptului că ei nu l-au văzut niciodată scriind - altfel decât în praf sau pe nisip - au făcut o profundă impresie asupra minții lor.

3. Vizita la Capernaum

137:3.1 (1527.4) A doua zi, Iisus i-a trimis pe apostolii săi în Cana, căci erau cu toții invitați la căsătoria unei tinere fete foarte înstărite din acest oraș, în vreme ce el însuși se pregătea să îi facă în grabă o vizită mamei sale în Capernaum, oprindu-se în Magdala ca să îl vadă pe fratele său Iuda.

137:3.2 (1527.5) Înainte de a părăsi Nazaretul, noii asociați ai lui Iisus i-au povestit, lui Iosif și altor membrii ai familiei lui Iisus, minunatele

evenimente ale acestui trecut recent și și-au exprimat deschis credința lor că Iisus era eliberatorul mult așteptat. Acești membri ai familiei lui Iisus au dezbătut chestiunea, iar Iosif a zis: „La urma urmei, se poate ca Maria să fi avut dreptate - că ciudatul nostru frate este regele ce are să vină.”

137:3.3 (1527.6) Iuda asistase la botezarea lui Iisus și, împreună cu fratele său Iacob, începuse să creadă cu fermitate în misiunea pământească a lui Iisus. Iacob și Iuda erau amândoi foarte nedumeriți cu privire la natura misiunii fratelui lor; în schimb, vechea speranță că Iisus era Mesia, fiul lui David, renăștea în mama sa, și ea își încuraja fiii să aibă încredere în fratele lor ca fiind eliberatorul Israelului.

137:3.4 (1527.7) Iisus a sosit luni seara în Capernaum, dar nu s-a dus la propriul lui cămin, unde trăia Iacob și mama sa; el a mers direct la Zebedeu. Toți prietenii lui din Capernaum au văzut la el o mare și plăcută schimbare. O dată mai mult, el părea relativ voios și mai asemănător sieși, așa cum fusese în timpul primilor săi ani din Nazaret. În anii de dinaintea botezului său și în perioadele de izolare imediat precedente și ulterioare acestuia, Iisus devenise din ce în ce mai grav și mai rezervat. Acum, pentru ei toți, el părea să fi redevenit ca odinioară. Era în el ceva maiestuos, impozant și de un aspect exaltat, dar el era din nou cu inima ușoară și bucuros.

137:3.5 (1528.1) Maria fremăta de speranță. Ea credea că făgăduința lui Gabriel era aproape de a se realiza. Ea se aștepta să vadă curând toată Palestina încremenită și uluită de revelația miraculoasă a fiului ei ca rege supranatural al iudeilor. Însă, la numeroasele întrebări pe care i le-au pus mama sa, Iacob, Iuda și Zebedeu, Iisus s-a mărginit a

răspunde surâzând: „Este preferabil ca eu să rămân aici pentru o vreme; trebuie să fac voia Tatălui meu care este în ceruri.”

137:3.6 (1528.2) A doua zi, marți, s-au dus cu toții la Cana la căsătoria lui Naomi, care trebuia să aibă loc în ziua următoare. În ciuda avertismentelor repetate ale lui Iisus de a nu vorbi despre el nimănui „până când ceasul Tatălui nu va veni”, ei au stăruit să răspândească în mod discret vestea că îl găsiseră pe Eliberator. Fiecare dintre ei se aștepta cu încredere ca Iisus să își afirme pentru prima dată autoritatea sa mesianică cu prilejul apropiatei căsătorii din Cana, și ca el să o facă cu o mare putere și cu o sublimă grandoare. Ei își aminteau ceea ce li se zisese despre fenomenele care însoțiseră botezul său, și credeau că viitoarea sa carieră pe pământ va fi marcată de manifestări tot mai multe de minuni supranaturale și de demonstrații miraculoase. În consecință, toată țara s-a pregătit să se reunească la Cana pentru petrecerea de la nunta lui Naomi și a lui Iohab, fiul lui Natan.

137:3.7 (1528.3) Maria nu mai fusese atât de bucuroasă de mulți ani. Ea s-a dus la Cana în starea de spirit a unei regine-mamă care mergea să asiste la încoronarea fiului ei. De pe când Iisus avusese treisprezece ani, niciodată familia și prietenii lui nu îl mai văzuseră atât de lipsit de griji și de fericit, atât de îndatoritor și de înțelegător față de voile și dorințele tovarășilor săi, atât de emoționant de compătimitor. Și în felul acesta ei șușoteau între ei, în mici grupuri, întrebându-se ce are să se întâmple. Care va fi următoarea faptă a acestui personaj? Cum va inaugura el gloria împărăției ce vine? Și ei erau atât de surescitați la gândul că aveau să fie prezenți pentru a asista la revelația putinței și puterii Dumnezeului Israelului.

4. Nunta de la Cana

137:4.1 (1528.4) Miercuri către amiază, aproape o mie de comeseni au sosit în Cana, de patru ori mai mult decât numărul de invitați la nuntă. Iudeii aveau obiceiul de a celebra căsătoria miercurea, iar invitațiile fuseseră trimise înainte cu o lună. În timpul dimineții și la puțin după-amiază, petrecerea semăna mai mult cu o recepție publică pentru Iisus decât cu o nuntă. Fiecare voia să îl salute pe acest galileean aproape celebru, care îi întâmpina pe toți cu atâta cordialitate, tineri și bătrâni, iudei și gentili. Toată lumea s-a bucurat atunci când Iisus a acceptat să conducă procesiunea care preceda căsătoria.

137:4.2 (1528.5) Iisus era de acum înainte întru totul conștient de sine cu privire la existența sa omenească, de preexistența sa divină și de statutul naturilor sale, cea umană și cea divină, conjugate și contopite. Cu un echilibru perfect, el putea, în orice moment, să joace rolul uman sau să își asume imediat prerogativele personale ale naturii divine.

137:4.3 (1528.6) Pe când ziua se apropia de sfârșit, Iisus și-a dat tot mai mult seama că comesenii se așteptau să îl vadă înfăptuind vreun fel de miracol; el a înțeles mai ales că familia sa și cei șase ucenici-apostoli ai săi se bizuiau pe faptul că el își va anunța apropiatul său regat într-o manieră adecvată printr-o manifestare încremenitoare și supranaturală.

137:4.4 (1529.1) În primele ore ale după-amiezii, Maria l-a chemat pe Iacob, și împreună au îndrăznit să se apropie de Iisus și să îl întrebe dacă nu voia cumva să le împărtășească taina sa și să îi informeze cu

privire la locul și la momentul ceremoniei căsătoriei în care plănuise să se manifeste în calitate de „ființă supranaturală”. De îndată ce au abordat această chestiune cu Iisus, au văzut că i-au stârnit indignarea caracteristică. El a răspuns simplu: „Dacă mă iubiți, aveți atunci răbdare de rămâneți cu mine atâta timp cât sunt în slujba voii Tatălui meu care este în ceruri.” Însă elocvența reproșului său stătea în expresia feței sale.

137:4.5 (1529.2) Iisus a fost omeneste foarte decepționat de această inițiativă a mamei sale, și a fost readus la realitate de propria sa reacție la propunerea ei sugestivă de a-și îngădui să se preteze la vreun fel de manifestare exterioară a divinității sale. Acesta era anume unul dintre lucrurile pe care în cursul recente sale izolări de pe dealuri el se hotărâse să nu le facă. Timp de mai multe ceasuri, Maria a fost foarte deprimată. Ea i-a zis lui Iacob: „Nu pot să îl înțeleg. Ce înseamnă toate astea? Conduita sa stranie nu se va sfârși oare niciodată?” Iacob și Iuda au încercat să o consoleze pe mama lor, în vreme ce Iisus s-a retras pentru o oră de singurătate. El a revenit însă la reuniune, din nou bine dispus și bucuros.

137:4.6 (1529.3) Căsătoria a avut loc într-un interval de așteptare în tăcere, dar întreaga ceremonie se sfârșise și gazda de onoare nu făcuse nici un gest și nu rostise nici un cuvânt. Apoi, s-a șoptit că tâmplarul și constructorul de bărci, proclamat de Ioan ca „Eliberatorul”, își va dezvălui adevăratele intenții în timpul festivităților de seară, poate la masa de seară a nunții. Iisus însă a înlăturat orice speranță la vreo demonstrație de acest ordin din mintea celor șase ucenici-apostoli ai lui, reunindu-i chiar înainte de cină pentru a le zice într-un mod foarte serios: „Să nu credeți că am venit în acest loc pentru a face vreo

minune, pentru ai satisface pe cei curioși, sau pentru a-i convinge pe cei ce se îndoiesc. Ne aflăm aici mai degrabă în slujba voii Tatălui nostru care este în ceruri.” Când Maria și ceilalți l-au văzut consultându-se cu asociații lui, ei au fost și mai convinși în sinea lor că era pe punctul de a se produce un eveniment extraordinar. Ei s-au așezat cu toții la masa de nuntă pentru a se bucura în bună tovărășie de mâncare și de seara petrecerii.

137:4.7 (1529.4) Tatăl mirelui oferise vin din belșug pentru toți oaspeții invitați la nuntă, dar oare de unde să fi știut că nunta fiului său avea să devină un eveniment atât de strâns legat de manifestarea așteptată a lui Iisus în calitate de eliberator mesianic? El era încântat de a avea onoarea de a-l număra pe faimosul galileean printre oaspeții săi, dar, înainte de sfârșitul cinei, servitorii i-au adus vestea tulburătoare că se împutina vinul. Când cina oficială s-a terminat și când invitații începeau să se răspândească prin grădină, mama mirelui i-a destăinuit Mariei că provizia de vin era consumată. Maria i-a răspuns cu încredere: „Nu vă faceți griji - voi vorbi cu fiul meu. El ne va ajuta.” Și ea a îndrăznit să facă asta, în pofida muștrării primite cu câteva ceasuri mai înainte.

137:4.8 (1529.5) Vreme de mulți ani, Maria se întorsese totdeauna către Iisus pentru a fi ajutată în fiecare dintre crizele vieții lor de familie din Nazaret, astfel încât se gândise într-un totul natural la el în împrejurările prezente. Însă această mamă ambițioasă mai avea și alte motive pentru a face apel la fiul ei mai mare cu această ocazie. Iisus stătea singur într-un colț al grădinii. Mama sa s-a apropiat de el și i-a zis: „Fiul meu, ei nu mai au vin.” Iar Iisus a răspuns: „Buna mea mamă, ce legătură are asta cu mine?” Maria a zis: „Dar eu cred că

ceasul tău a venit deja. Oare nu poți să ne ajuți?” Iisus a replicat: „Încă o dată, declar că eu nu am venit să fac lucruri de felul acesta. De ce mă deranjezi iarăși cu astfel de treburi?” Atunci, izbucnind în lacrimi, Maria l-a rugat: „Dar, fiul meu, eu le-am promis că ne vei ajuta. Nu vrei, dacă te rog, să faci ceva pentru mine?” Și atunci Iisus a zis: „Femeie, ce-ți veni să faci astfel de promisiuni? Vezi să nu mai faci și altă dată. În toate lucrurile, noi trebuie să servim voia Tatălui din ceruri.”

137:4.9 (1530.1) Maria, mama lui Iisus, a fost zdrobită; era năucită! În timp ce stătea neclintită înaintea lui și cu un torent de lacrimi revărsându-i-se pe față, inima omenească a lui Iisus a fost inundată de o profundă compasiune pentru femeia care îl purtase în pânțece. El s-a aplecat către ea, și-a pus cu delicatețe mâna pe capul ei și i-a zis: „Hai, hai, Mamă Maria, nu te amărî pentru cuvintele mele aparent aspre. Nu ți-am zis de atâtea ori că eu am venit numai ca să fac voia Tatălui meu ceresc? Aș face cu cea mai mare bucurie ceea ce îmi ceri, dacă asta ar face parte din voia Tatălui...” Și Iisus s-a oprit brusc. Șovăia. Maria părea să aibă sentimentul că se producea ceva. Sărind în picioare, ea și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Iisus, l-a sărutat și s-a dus în grabă în sala servitorilor zicându-le: „Orice v-ar zice fiul meu, să faceți.” Dar Iisus nu a zis nimic. El își dădea acum seama că zisese deja prea mult - sau mai degrabă că se gândise cu prea mare dorință la asta.

137:4.10 (1530.2) Maria dansa de bucurie. Ea nu știa cum se produsese vinul, dar credea cu fermitate că până la urmă îl convinsese pe fiul ei prim-născut să își afirme autoritatea, de a îndrăzni să iese în față ca să-și reclame locul ce îi revenea și să-și etaleze puterea sa mesianică.

Din cauza prezenței și a asocierii unor anumite puteri și personalități ale universului, total ignorate de toți comesenii, ea nu trebuia să fie dezamăgită. Vinul pe care-l dorea Maria și pe care Iisus, omul-Dumnezeu, îl dorea omenește prin simpatie, era pe drum.

137:4.11 (1530.3) Erau, în apropiere, șase vase de piatră umplute cu apă conținând câte o sută de litri fiecare. Această apă urma să fie folosită la ceremoniile finale de purificare ale celebrării căsătoriei. Agitația servitorilor în jurul acestor enorme recipiente de piatră, sub îndrumarea activă a mamei lui, a atras atenția lui Iisus. El s-a apropiat și a văzut că ei scoteau din ele stacanele pline cu vin.

137:4.12 (1530.4) Iisus și-a dat treptat seama de ceea ce se întâmplase. Din toate persoanele prezente la nunta din Cana, el a fost cel mai surprins. Ceilalți se așteptau cu toții să-l vadă săvârșind vreo minune, dar asta era tocmai ceea ce nu avea de gând să facă. Apoi, Fiul Omului, și-a amintit de avertismentul Ajustorului Gândirii Personalizat din interiorul său, pe vremea când era pe dealuri. El și-a adus aminte cum Ajustorul îl prevenise că nici o putere sau personalitate nu putea să-l priveze de prerogativa sa de creator care îl făcea independent de timp. Cu această ocazie, transformatorii de putere, medienii și toate celelalte personalități ajutătoare erau adunați lângă apă și de alte materiale necesare; în fața dorinței exprimate de Suveranul Creator al Universului, apariția imediată a *vinului* era ineluctabilă. Certitudinea acestui eveniment era dublată de faptul că Ajustorul Personalizat dăduse de înțeles că executarea dorinței Fiului nu contravenea în nici un fel voii Tatălui.

137:4.13 (1530.5) Dar acesta nu a fost în nici un sens un miracol. Nici o lege a naturii nu a fost modificată, abrogată sau chiar transcensă. Nu

s-a produs nimic altceva decât abrogarea *timpului* în legătură cu acumularea celestă a elementelor chimice care se cereau pentru elaborarea vinului. În Cana, cu acest prilej, agenții Creatorului au făcut vin întocmai cum se face prin procesul natural obișnuit, numai că ei au făcut asta independent de timp și cu intervenția agenților supraumani pentru a reuni în spațiu ingredientele chimice necesare.

137:4.14 (1531.1) Ba mai mult, era evident că înfăptuirea așa-zisului miracol nu era contrară voii Tatălui din Paradis; altminteri nu s-ar fi produs, din moment ce Iisus se supusese deja în toate lucrurile voii Tatălui.

137:4.15 (1531.2) Când servitorii au scos acest nou vin și l-au dus la băiatul de onoare „maestru de ceremonie”, el l-a gustat apoi a chemat mirele spunându-i: „Datina este să servești mai întâi vinul bun și apoi, după ce comesenii au băut bine, se aduce rodul inferior al viei; tu însă ai păstrat cel mai bun vin până către sfârșitul petrecerii.”

137:4.16 (1531.3) Maria și discipolii lui Iisus s-au bucurat foarte tare de presupusul miracol, care credeau că fusese înfăptuit cu dinadinsul, dar Iisus s-a retras într-un colț adăpostit al grădinii și s-a cufundat într-o scurtă și serioasă meditație. În cele din urmă, el a tras concluzia că incidentul depășea, în împrejurarea de față, controlul său personal și că el era inevitabil de vreme ce nu era contrar voii Tatălui său. Când s-a întors la comeseni, aceștia l-au privit cu o teamă respectuoasă; toți îl luau drept Mesia. Dar Iisus era chinuitor de stingherit. El știa că ei credeau în el numai din pricina evenimentului neobișnuit la care hazardul îi făcuse martori. Din nou, Iisus s-a retras pentru o bună bucată de vreme pe terasa casei ca să mediteze la toate acelea.

137:4.17 (1531.4) Iisus a înțeles atunci că el trebuia să fie continuu în gardă de teamă că lăsându-se prea tare pradă compasiunii și milei, să nu devină răspunzător și de alte incidente de acest ordin. Totuși, multe evenimente asemănătoare s-au produs înainte ca Fiul Omului să-și fi părăsit definitiv viața sa muritoare din trup.

5. Reîntoarcerea la Capernaum

137:5.1 (1531.5) În timp ce numeroși invitați au rămas la Cana pe toată durata săptămânii de festivități prilejuite de căsătorie, Iisus, împreună cu discipolii lui apostoli tocmai aleși - Iacob, Ioan, Andrei, Petru, Filip și Nataniel - a plecat de foarte devreme, a doua zi dimineata, către Capernaum, fără a-și lua rămas bun de la nimeni. Familia lui Iisus și toți prietenii săi din Cana au fost mâhniți de caracterul neașteptat al plecării sale, iar Iuda, cel mai tânăr dintre frații lui Iisus, a plecat în căutarea sa. Iisus și apostolii săi s-au dus de-a dreptul la casa lui Zebedeu din Betsaida. În cursul călătoriei, Iisus a discutat, cu asociații săi recent aleși, o mulțime de chestiuni importante pentru regatul care va veni; el le-a recomandat mai ales să nu pomenească despre prefacerea apei în vin. I-a sfătuit totodată să evite, în viitoarele lor activități, orașele Sepphoris și Tiberiada.

137:5.2 (1531.6) În seara aceea, după cină, în căminul lui Zebedeu și al Salomeii, Iisus a ținut una dintre cele mai importante cuvântări din toată cariera sa pământească. Numai cei șase apostoli au asistat la această reuniune; Iuda a sosit tocmai când ei se aflau pe punctul de a se despărți. Acești șase oameni selectați călătoriseră cu Iisus de la

Cana la Betsaida, pășind, ca să zicem așa, fără a atinge pământul. Ei trăiau în așteptare și se înflăcărau la ideea că fuseseră aleși ca asociați imediați ai Fiului Omului. Însă, atunci când Iisus s-a apucat să le explice cu claritate cine era el, care urma să fie misiunea sa pe pământ și cum risca ea să se încheie, ei au fost uluiți. Ei nu puteau să priceapă ceea ce le povestea. Amuțiseră; Petru însuși era nespus de zdrobit. Numai Andrei, cugetător profund, a îndrăznit să răspundă ceva la recomandările lui Iisus. Când Iisus a băgat de seamă că ei nu înțelegeau mesajul său, când a văzut că ideile lor despre un Mesia iudeu erau bine cristalizate, el i-a trimis să se odihnească, în vreme ce el s-a dus să se plimbe și să stea de vorbă cu fratele său Iuda. Înainte de a-și lua rămas bun de la Iisus, Iuda i-a zis cu multă emoție: „Frate-tată, eu nu te-am înțeles niciodată. Nu știu cu certitudine dacă tu ești ceea ce mama ne-a învățat. Nu înțeleg pe deplin regatul ce are să vină, dar ceea ce știu eu, este că tu ești un puternic om al lui Dumnezeu. Eu am auzit vocea de la Iordan și cred în tine, orice ai fi.” După ce a vorbit astfel, Iuda a plecat îndreptându-se către propriul lui cămin din Magdala.

137:5.3 (1532.1) În noaptea aceea, Iisus nu a dormit deloc. Învelindu-se în păturile sale, s-a dus și s-a așezat pe marginea lacului căzând pe gânduri, cugetând până în zorii zilei următoare. În cursul lungilor ceasuri ale acestei nopți de meditație, Iisus a ajuns să înțeleagă clar că nu îi va putea face niciodată pe discipolii săi să îl vadă sub o altă lumină decât aceea a unui Mesia îndelung așteptat. În sfârșit, el a recunoscut că nu exista nici o cale de a-și lansa mesajul cu privire la regat altfel decât înfăptuind prezicerea lui Ioan și în calitatea celui după care căutau iudeii. La urma urmei, deși el nu a fost tipul

davidian de Mesia, el reprezenta cu adevărat împlinirea profețiilor clarvăzătorilor de odinioară care erau mai înclinați din punct de vedere spiritual. El nu a mai negat niciodată pe de-a-ntregul faptul că era Mesia. El a decis să lase în voia Tatălui grija de a descurca, în cele din urmă, această situație complicată.

137:5.4 (1532.2) În dimineața zilei următoare, Iisus s-a alăturat prietenilor săi la micul dejun, dar ei formau un grup lipsit de voioșie. El a stat de vorbă cu ei și, la sfârșitul mesei, el i-a grupat în jurul lui zicându-le: „Este voia Tatălui meu ca noi să rămânem pe aici prin preajmă pentru o vreme. Voi l-ați auzit pe Ioan zicând că venise ca să pregătească calea regatului. Se cuvine deci ca noi să așteptăm înfăptuirea prezicerilor lui Ioan. Când precursorul Fiului Omului își va fi terminat lucrarea, noi vom începe să proclamăm vestea bună a regatului.” El a poruncit apostolilor să se întoarcă la năvoadele lor, în timp ce el însuși se pregătea să-l însoțească pe Zebedeu la șantierul naval. El le-a promis că se vor revedea la sinagoga unde urma să vorbească în ziua următoare, ziua de sabbat, și le-a fixat o întâlnire pentru a sta de vorbă cu ei în după-amiaza aceleiași sabbat.

6. Evenimentele unei zile de sabbat

137:6.1 (1532.3) Prima apariție în public a lui Iisus, după botezul său, a avut loc în sinagoga din Capernaum, pe 2 martie al anului 26, într-o zi de sabbat. Sinagoga era aglomerată. La povestea botezului din Iordan se adăugau acum veștile recente venite din Cana despre apă și vin. Iisus a oferit locurile de onoare celor șase apostoli ai lui și i-a așezat

alături de ei și pe frații săi de sânge Iacob și Iuda. Mama sa revenise la Capernaum cu Iacob cu o seară înainte și se găsea deopotrivă acolo, așezată în secțiunea sinagogii rezervată femeilor. Domnea în auditoriu o mare încordare; ei se așteptau să vadă vreo manifestare extraordinară de putere supranaturală, o mărturie potrivită a naturii și a autorității celui care avea să le vorbească în ziua aceea; dar ei se aflau înaintea unei dezamăgiri.

137:6.2 (1532.4) Când Iisus s-a ridicat, conducătorul sinagogii i-a întins ruloul Scripturilor și el a citit din cartea profetului Isaia: „Așa a zis Domnul: 'Cerul este tronul meu, iar pământul locul pe care-mi țin picioarele. Unde este casa pe care a-ți clădit-o pentru mine? Și unde este locul în care să stau? Toate lucrurile, mâinile mele le-au făcut,' zise Domnul. 'Eu însă îmi voi îndrepta privirile către cel care este umil și care se căiește în spirit și care tremură la vocea mea.' Auziți cuvântul Domnului, voi care tremurați de frică. 'Frații voștri v-au urât și v-au alungat din cauza numelui meu.' Fie dar ca Domnul să fie proslăvit. El vi se va înfățișa în bucurie, și toți ceilalți vor fi rușinați. O voce din oraș, o voce din templu, o voce de la Domnul zice: 'Înainte de durerile facerii, ea a dat naștere; înainte de venirea suferințelor, ea a adus pe lume un băiețel.' Cine a mai auzit vreodată așa ceva? O națiune se poate ea naște într-o clipită? Căci astfel vorbește Domnul: 'Iată, eu voi revărsa pacea ca pe un fluviu, și chiar și gloria gentililor se va aduna într-un torent. Asemenea unui om pe care-l mângâie mama sa, așa vă voi mângâia eu. Voi veți fi consolati chiar și în Ierusalim; și, când veți vedea aceste lucruri, inima voastră se va bucura.'”

137:6.3 (1533.1) După ce a terminat cu cititul, Iisus a înapoiat ruloul păstrătorului. Înainte de a se reășeza, el a zis în mod simplu: „Fiți răbdători, și veți vedea gloria lui Dumnezeu. Va fi așa pentru toți cei care vor rămâne cu mine și care vor învăța în felul acesta să facă voia Tatălui meu din ceruri.” Și oamenii s-au reîntors la casele lor întrebându-se ce însemnau toate acestea.

137:6.4 (1533.2) În aceeași după-amiază, Iisus și apostolii săi s-au urcat într-o barcă cu Iacob și cu Iuda. Ei au mers de-a lungul malului o oarecare distanță și au aruncat ancora în vreme ce Iisus le vorbea de împărăția cerurilor. Ei l-au înțeles mai bine decât în seara de joi precedentă.

137:6.5 (1533.3) Iisus le-a dat ordin să își reia munca lor regulată până când „vine vremea regatului”. Pentru a-i încuraja, el le-a dat exemplu ducându-se regulat să lucreze pe șantierul naval. El le-a explicat că ei trebuiau să-și consacre, în toate serile, trei ore pentru a studia și pentru a-și pregăti viitoarea lor lucrare, și a adăugat: „Vom rămâne toți prin preajmă până ce Tatăl meu îmi va cere să vă chem. Trebuie ca fiecare dintre voi să se întoarcă acum la munca lui obișnuită, întocmai ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu povestiți nimic despre mine nimănui, și amintiți-vă că regatul meu nu trebuie să vină cu zgomot și cu pompă, ci mai degrabă grație unei mari schimbări pe care Tatăl meu o va fi operat în inima voastră și a celor care vor fi chemați să se alăture vouă în consiliile regatului. Voi sunteți de acum înainte prietenii mei; am încredere în voi și vă iubesc; veți deveni în curând asociații mei personali. Fiți răbdători, fiți blajini. Ascultați întotdeauna de voia Tatălui. Pregătiți-vă pentru chemarea regatului. Veți avea parte de mari bucurii în slujba Tatălui meu, dar trebuie ca în

egală măsură să fiți pregătiți să înfrunțați greutăți, căci vă previn că mulți nu vor intra în regat decât trecând prin mari cazne. Pentru cei care vor fi găsit regatul, bucuria lor va fi perfectă; ei se vor numi prea-fericiții pământului. Nu nutriți însă false speranțe; lumea are să se poticnească de cuvintele mele. Chiar și voi, prietenii mei, nu veți percepe pe deplin ceea ce expun eu minții voastre confuze. Nu vă amăgiți. Va fi să trudem pentru o generație care caută semne. Ea va pretinde săvârșirea de minuni ca dovadă că eu sunt trimis de Tatăl meu, și cu greu va recunoaște, în revelarea *iubirii* Tatălui meu, justificarea misiunii mele.”

137:6.6 (1533.4) În seara aceea, după ce au debarcat și înainte de a se despărți, Iisus, stând pe marginea apei, s-a rugat: „Tată, îți mulțumesc pentru acești micuți care cred deja, în pofida îndoielilor lor. De dragul lor m-am ținut deoparte pentru a face voia ta. Fie ca ei să poată acum învăța să fie doar una, așa cum și noi suntem una.”

7. Patru luni de formare

137:7.1 (1533.5) Vreme de patru luni lungi - martie, aprilie, mai și iunie - s-a prelungit acest timp de așteptare. Iisus a avut peste o sută de reuniuni lungi și serioase, dar pline de voioșie și de bucurie, cu acești șase asociați și cu propriul lui frate Iacob. În urma bolilor din familia sa, Iuda a fost rareori în măsură să asiste la aceste ședințe. Iacob nu și-a pierdut încrederea în fratele său Iisus, iar în timpul acestor luni de întârziere și de inacțiune, Maria aproape că și-a pierdut speranța în fiul ei. Credința ei, care se ridicase la asemenea înălțimi în

Cana, se afunda acum într-o nouă depresiune. Ea revenea întruna la exclamația ei de mai multe ori repetată: „Eu nu reușesc să te înțeleg. Nu reușesc să-mi explic ce înseamnă toate astea.” Dar soția lui Iacob a contribuit în mare măsură la susținerea curajului Mariei.

137:7.2 (1534.1) În cursul acestor patru luni, acești șapte credincioși, dintre care unul era fratele lui de sânge, au făcut o mai amplă cunoștință cu Iisus; ei s-au obișnuit cu ideea de a trăi cu acest om-Dumnezeu. Ei îl numeau Rabin, dar învățau să nu se teamă de el. Iisus poseda acel farmec incomparabil al personalității, lucru care îi îngăduia să trăiască printre ei fără ca ei să fie descumpăniți de divinitatea sa. Ei găseau într-adevăr ușor a fi „prieteni cu Dumnezeu”, cu Dumnezeu întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare. Acest timp de așteptare a pus tot grupul la grea încercare. Nu s-a produs nimic, absolut nimic miraculos. Zi de zi, ei s-au dus la muncile lor obișnuite și, noapte de noapte, ei se așezau la picioarele lui Iisus. Grupul era legat prin incomparabila personalitate a Maestrului și prin cuvintele de grație pe care el li le adresa lor seară de seară.

137:7.3 (1534.2) Această perioadă de așteptare și de învățătură a fost deosebit de dificilă pentru Simon Petru. El a căutat de mai multe ori să-l convingă pe Iisus să se apuce să predice regatul în Galileea, în timp ce Ioan continua să predice în Iudeea. Dar Iisus îi răspundea mereu lui Petru: „Simon, ai răbdare. Fă progrese. Nu vom fi nici unul prea pregătiți când ne va chema Tatăl.” Și Andrei îl calma pe Petru din când în când prin povețe mai blânde și filozofice. Lipsa de afectare a lui Iisus îl impresiona la culme pe Andrei. El nu obosea niciodată tot contemplându-l pe cel care, trăind atât de aproape de

Dumnezeu, putea totodată să arate atâta prietenie și considerație pentru oameni.

137:7.4 (1534.3) În toată această perioadă, Iisus nu a luat decât de două ori cuvântul în sinagogă. Către sfârșitul acestor numeroase săptămâni de așteptare, comentariile pe seama botezului său și a vinului din Cana începuseră să se domolească. Iisus a avut grijă să nu se mai producă pseudo-miracole în cursul acestei perioade. Totuși, în ciuda vieții lor atât de liniștite din Betsaida, ciudatele acțiuni ale lui Iisus fuseseră raportate lui Irod Antipa, care, la rândul său, a trimis iscoade pentru a afla despre ce era vorba. Dar Irod era mai preocupat de prezicerile lui Ioan. El a decis să nu îi facă necazuri lui Iisus, a cărui muncă continua atât de pașnic în Capernaum.

137:7.5 (1534.4) Iisus a folosit acest timp de așteptare ca să-i învețe pe asociații săi atitudinea pe care trebuiau să o adopte vizavi de diversele grupuri religioase și partide politice din Palestina. Cuvintele lui Iisus erau întotdeauna acestea: „Noi căutăm să îi câștigăm pe toți, dar nu *aparținem nici unora*. „

137:7.6 (1534.5) Scribii și rabinii luați laolaltă erau numiți farisei. Ei înșiși se intitulau „cei asociați”. Sub multe raporturi, ei reprezentau grupul progresist printre iudei. Într-adevăr, ei adoptaseră numeroase învățături care nu figurau cu claritate în Scripturile ebraice, cum ar fi credința în învierea morților, doctrină care fusese menționată numai de Daniel, unul dintre cei din urmă profeți.

137:7.7 (1534.6) Grupul saducheilor se compunea din preoție și din anumiți iudei înavuțiți. Ei nu erau atât de stricți asupra detaliilor

aplicării legii. În realitate, fariseii și saducheii erau mai degrabă niște partide religioase decât niște secte.

137:7.8 (1534.7) Esenienii formau o veritabilă sectă religioasă care luase naștere în timpul revoltei macabeilor. Sub anumite aspecte, exigențele lor erau mai constrângătoare decât cele ale fariseilor. Ei adoptaseră numeroase credințe și practici persane; trăiau ca o confrerie în mănăstiri, practicând celibatul și posedând totul în comun. Ei se specializau în învățături despre îngeri.

137:7.9 (1535.1) Zeloții erau un grup de iudei patrioți înfocați. Ei susțineau că orice metodă era justificată în lupta pentru a scăpa de robia de sub jugul roman.

137:7.10 (1535.2) Irodienii erau un partid pur politic care preconiza emanciparea de guvernarea directă a romanilor printr-o reinstaurare a dinastiei lui Irod.

137:7.11 (1535.3) Chiar în mijlocul Palestinei trăiau samaritenii, cu care „iudeii nu aveau nici o legătură”, cu toate că erau numeroase puncte de vedere asemănătoare cu cele ale învățăturilor lui Iisus.

137:7.12 (1535.4) Toate aceste partide și secte, inclusiv mica confrerie nazarineeană, credeau în venirea lui Mesia. Toate căutau un eliberator național. Dar Iisus proclama fără echivoc că el și discipolii lui nu se aliau cu nici una dintre aceste școli de gândire sau de punere în practică. Fiul Omului nu trebuia să fie nici nazarineean, nici esenian.

137:7.13 (1535.5) Cu toate că Iisus i-a invitat mai târziu pe apostoli să plece, așa cum o făcuse Ioan, pentru a predica evanghelia și a-i instrui

pe credincioși, el puna accentul pe proclamarea „veștii bune a împărăției cerurilor.” El le repeta neobosit asociațiilor săi că trebuiau să „manifeste dragoste, compasiune și înțelegere.” El a propovăduit de timpuriu adeptilor săi că împărăția cerurilor era o experiență spirituală privitoare la întronarea lui Dumnezeu în inima oamenilor.

137:7.14 (1535.6) În timp ce Iisus și cei șapte tovarăși ai lui zăboveau înainte de a se apuca să predice activ în public, ei își petreceau câte două seri pe săptămână în sinagogă cu studierea Scripturilor ebraice. La câțiva ani mai târziu, după perioadele de lucru intensiv în public, apostolii au privit retrospectiv aceste patru luni ca fiind cele mai prețioase și cele mai folositoare din toată asocierea lor cu Maestrul. Iisus i-a învățat pe acești oameni tot ceea ce puteau ei să asimileze. El nu a comis greșeala de a-i instrui peste măsură. El nu a provocat confuzie prezentând adevăruri care să depășească prea mult capacitatea lor de înțelegere.

8. Predica despre regat

137:8.1 (1535.7) Pe 22 iunie, ziua de sabbat, cu puțin înainte de plecarea grupului său pentru primul tur de predicare, și la douăsprezece zile după întemnițarea lui Ioan, Iisus a ocupat amvonul din sinagogă pentru a doua oară de când îi adusesese pe apostolii săi în Capernaum.

137:8.2 (1535.8) Cu câteva zile înaintea ținerii acestei predici despre „Regat”, în vreme ce Iisus lucra pe șantierul naval, Petru i-a adus vestea arestării lui Ioan. Iisus și-a depus încă o dată uneltele, și-a pus

deoparte masa de tâmplar și i-a zis lui Petru: „Ceasul Tatălui a sunat. Să ne pregătim să proclamăm evanghelia împărăției.”

137:8.3 (1535.9) În această zi de 18 iunie a anului 26 a fost ultima zi în care Iisus a lucrat la o masă de tâmplărie. Petru a ieșit în goană din atelier și, până la mijlocul după-amiezii, îi reunise deja pe toți tovarășii lui. El i-a lăsat într-un crâng din apropierea malului și a plecat în căutarea lui Iisus, dar nu l-a putut găsi, căci Maestrul se dusese într-un alt crâng pentru a se ruga. Ei nu l-au văzut decât la o oră înaintată din seară, când el a revenit la casa lui Zebedeu și a cerut de mâncare. În ziua următoare, Iisus l-a trimis pe fratele său Iacob să ceară privilegiul de a lua cuvântul în sinagogă cu prilejul sabatului. Conducătorul sinagogii a fost foarte fericit că Iisus era dispus să conducă din nou slujba.

137:8.4 (1536.1) Înainte ca Iisus să fi rostit memorabila sa predică despre regatul lui Dumnezeu, primul efort fățiș din cariera sa publică, el a citit, în Scripturi, următoarele pasaje: „Voi veți fi pentru mine o împărăție de preoți, un popor sfânt, Iehova este judecătorul nostru, Iehova este legiuitorul nostru, Iehova este regele nostru; el ne va salva. Iehova este regele meu și Dumnezeul meu. El este un mare rege care domnește peste tot pământul. Iubirea și bunătatea sunt soarta Israelului în această împărăție. Binecuvântată să fie gloria Domnului, căci el este Regele nostru.”

137:8.5 (1536.2) Când Iisus a terminat de citit, a zis:

137:8.6 (1536.3) ”Eu am venit ca să proclam întemeierea împărăției Tatălui. Acest regat va include sufletele adoratoare ale iudeilor și ale gentililor, ale bogaților și ale săracilor, ale oamenilor liberi și ale

sclavilor, căci Tatăl meu nu face deosebire între persoane; dragostea și îndurarea sa se revarsă peste toți.

137:8.7 (1536.4) ”Tatăl care este în ceruri își trimite spiritul să locuiască în mintea oamenilor. Tot așa, când îmi voi fi terminat lucrarea mea de pe pământ, Spiritul Adevărului va fi răspândit peste toată carnea. Spiritul Tatălui meu și Spiritul Adevărului că vor instaura în apropiatul regat al înțelegerii spirituale și al dreptății divine. Regatul meu nu este unul al acestei lumi. Fiul Omului nu va conduce oștirile la bătălie pentru a instaura un tron al puterii sau un regat al gloriei temporare. La venirea împărăției mele, voi îl veți cunoaște pe Fiul Omului ca Prinț al Păcii, ca revelație a Tatălui etern. Copiii acestei lumi luptă pentru a întemeia și a mări regatele acestei lumi, dar discipolii mei vor intra în împărăția cerurilor grație deciziilor morale și victoriilor lor întru spirit; și, când vor pătrunde în el, vor găsi acolo bucurie, dreptate și viață veșnică.

137:8.8 (1536.5) ”Cei care caută ca mai întâi să intre în regat, și se străduiesc în felul acesta să dobândească o noblețe de caracter asemănătoare cu cea a Tatălui meu, vor poseda curând tot ceea ce este necesar. Dar eu vă zic asta cu toată sinceritatea: dacă nu căutați să intrați în regat cu credința și cu încrederea unui copilaș, voi nu veți fi admiși cu nici un chip.

137:8.9 (1536.6) ”Nu vă lăsați amăgiți de cei care vin și vă zic: regatul este aici sau regatul este acolo, căci regatul Tatălui meu nu are legătură cu lucrurile vizibile și materiale. Acest regat este deja acum printre voi, căci acolo unde propovăduiește duhul lui Dumnezeu, acolo unde el călăuzește sufletul omului, acolo este în realitate

împărăția cerurilor. Și această împărăție a lui Dumnezeu este dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt.

137:8.10 (1536.7) ”Ioan într-adevăr v-a botezat în semn de căință și pentru iertarea păcatelor voastre, dar, atunci când veți intra în împărăția celestă, voi veți primi botezul Spiritului Sfânt.

137:8.11 (1536.8) ”În regatul Tatălui meu, nu vor fi nici iudei, nici gentili, ci numai cei care caută perfecțiunea slujind, căci eu declar că cel care vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie ca mai întâi să devină servitorul tuturor. Dacă acceptați să-i serviți pe semenii voștri, voi veți ședea cu mine în regatul meu, așa cum și eu voi ședea curând lângă Tatăl meu în împărăția sa pentru că l-am servit sub înfățișarea creaturii.

137:8.12 (1536.9) ”Acest nou regat seamănă cu o sămânță care crește în solul bun al unui câmp. Ea nu ajunge rapid la deplina sa maturitate. Există un interval de timp între întemeierea regatului din sufletul unui om și ceasul în care împărăția se coace în toată plenitudinea sa pentru a deveni rodul întreg al dreptății perpetue și al salvării eterne.

137:8.13

(1536.10) ”Și această împărăție pe care eu o proclam nu este o domnie a puterii și a abundenței. Împărăția cerului nu constă nici în alimente, nici în băuturi, ci mai degrabă într-o viață a dreptății progresive și a bucuriei tot mai mari din îndeplinirea crescândă a servirii Tatălui meu care este în ceruri. Căci Tatăl nu a zis el oare copiilor săi din lume: 'Voia mea este ca ei să sfârșească prin a deveni perfecți, așa cum eu însumi sunt perfect.'

137:8.14 (1537.1) ”Eu am venit ca să predic vestea bună a venirii împărăției. Eu nu am venit să sporesc poverile grele ale celor care vor vrea să intre în această împărăție. Eu proclam calea nouă și mai bună,

și cei care sunt capabili să intre în regatul care vine se vor bucura de odihna divină. Oricât v-ar costa în bunuri materiale, oricare ar fi prețul pe care îl veți fi plătit pentru a intra în împărăția cerurilor, voi veți primi în această lume mult mai multă bucurie și progres spiritual, și viață veșnică în era care va veni.

137:8.15 (1537.2) ”Intrarea în regatul Tatălui nu depinde nici de oștirile aflate în marș, nici de răsturnarea regatelor acestei lumi, nici de faptul sfărâmării jugului captivilor. Împărăția cerurilor este la îndemână; toți cei care intră în el găsesc acolo o libertate abundentă și o mântuire plină de voieșie.

137:8.16 (1537.3) ”Acest regat este un dominion veșnic. Cei care intră în regat vor urca până la Tatăl meu; ei vor ajunge cu siguranță la dreapta sa în gloria din Paradis. Toți cei care intră în împărăția cerurilor vor deveni fiii lui Dumnezeu, și, în timpurile ce vor veni de asemenea, ei se vor înălța până la Tatăl meu. Eu nu am venit să-i chem pe cei așaziși dreپti, ci pe cei păcătoși și pe toți cei cărora le este foame și sete de dreptatea perfecțiunii divine.

137:8.17 (1537.4) ”Ioan a venit, predicând căința ca să vă pregătească pentru regat; acum, vin eu, proclamând credința, darul de la Dumnezeu, care este prețul de plătit pentru intrarea în împărăția cerurilor. Este de ajuns să credeți că Tatăl meu vă iubește cu o dragoste infinită, și de îndată vă veți pomeni în regatul lui Dumnezeu.”

137:8.18 (1537.5) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a așezat. Toți cei care l-au auzit au fost uluiți de cuvintele lui. Discipolii lui se minunau. Dar poporul nu era pregătit să primească vestea bună din gura acestui om-Dumnezeu. Cam o treime din cei ce l-au auzit au crezut în mesaj,

chiar și fără a-l fi înțeles întru totul; o altă treime era gata în inima ei să respingă un asemenea concept pur spiritual asupra împărăției așteptate, în vreme ce treimea rămasă era incapabilă să priceapă această învățătură, mulți, din această ultimă treime, crezând sincer că oratorul „nu era în toate mințile.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 137](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 139](#) >>

Capitolul 138

Formarea mesagerilor împărăției

138:0.1 (1538.1) DUPĂ ce a rostit predica despre „Regat”, Iisus i-a reunit pe cei șase apostoli ai săi în aceeași după-amiază și a început să le expună planurile lui de vizitare a orașelor din jurul lor și în vecinătatea mării Galileii. Frații săi Iacob și Iuda au fost foarte tare răniți că nu au fost convocați la această întrevedere. Până atunci, ei se consideraseră ca făcând parte din cercul interior de asociați al lui Iisus. Dar Iisus nu intenționa să introducă nici una dintre rudele sale apropiate în acest corp de îndrumători apostolici ai împărăției. Faptul de a nu-i include pe Iacob și pe Iuda printre cei câțiva aleși, precum și aparenta sa indiferență față de mama sa de la episodul din Cana, a fost

punctul de plecare al unei prăpastii mereu mai adânci dintre Iisus și familia sa. Această situație a continuat pe toată durata slujirii sale publice - ei au fost foarte aproape de a-l renega - iar aceste diferențe n-au fost complet aplanate decât după moartea și învierea sa. Mama sa oscila întruna între atitudini fluctuante de credință și de speranță, și de reacții emotive tot mai puternice de decepție, de umilință și de disperare. Numai Rut, cea mai tânără, rămânea neclintit fidelă fratelui ei tată.

138:0.2 (1538.2) Până după înviere, întreaga familie a lui Iisus a participat foarte puțin la lucrarea sa. Un profet primește onoruri, dar altundeva decât în țara sa; el este înțeles și apreciat, dar în altă parte decât în propria sa familie.

1. Instrucțiunile finale

138:1.1 (1538.3) În ziua următoare, duminică 23 iunie a anului 26, Iisus a comunicat celor șase instrucțiunile sale finale. El le-a poruncit să pornească câte doi pentru a răspândi vestea bună a regatului. El le-a interzis să boteze. I-a sfătuit să nu predice în public. De asemenea le-a explicat că, mai târziu, le va permite să predice în public. Dar pe moment, și pentru multe motive, el voia să-i vadă dobândind o experiență practică în raporturile lor personale cu semenii lor. Iisus își propunea să consacre primul lor turneu în întregime unei *lucrări personale*. Deși această decizie a produs o oarecare dezamăgire în apostoli, ei își dădeau seama, măcar în parte, de motivele care îl determinau pe Iisus să înceapă astfel proclamarea regatului; ei au

plecat cu curaj și cu un entuziasm încrezător. Iisus i-a trimis câte doi, Iacob și Ioan mergând în Keresa, Andrei și Petru în Capernaum, în vreme ce Filip și Nataniel plecau către Taricheea.

138:1.2 (1538.4) Înainte de începerea acestor două prime săptămâni de slujire, Iisus i-a anunțat că dorea să hirotonisească doisprezece apostoli pentru a continua lucrarea regatului după plecarea sa, și a îngăduit fiecăruia dintre ei să aleagă, dintre primii lor convertiți, câte un om menit să facă parte din corpul apostolic pe care el avea de gând să-l constituie. Ioan a luat cuvântul pentru a întreba: „Dar, Maestre, vor veni ei acești șase oameni în mijlocul nostru, și vor împărți ei toate lucrurile pe un picior de egalitate cu noi, care te-am însoțit de la Iordan și am auzit toată învățătura ta pregătitoare în prima noastră muncă pentru regat?” Iar Iisus a replicat: „Da, Ioane, oamenii pe care îi veți alege vor fi una cu voi, și îi veți învăța tot ceea ce are legătură cu regatul, așa cum și eu v-am învățat pe voi.” După ce a vorbit așa, Iisus i-a părăsit.

138:1.3 (1539.1) Cei șase nu s-au despărțit pentru a-și începe treaba fără a discuta îndelung porunca, dată fiecăruia de Iisus, de a alege câte un nou apostol. Sfatul lui Andrei a sfârșit prin a prevala, și s-au dus toți în treaba lor. Iată pe scurt ceea ce zisese Andrei: „Maestrul are dreptate; noi suntem prea puțini ca să facem toată această lucrare. Este nevoie de mai mulți învățători, iar Mestrul ne-a dovedit o mare încredere însărcinându-ne cu alegerea celor șase noi apostoli.” În dimineața aceea, pe când se despărțeau pentru a se duce în treaba lor, în inima fiecăruia se cuibărise puțină deprimare. Ei știau că Iisus are să le lipsească și, fără a ține seama de teama și de timiditatea lor, nu

acesta este felul în care își închipuiseră inaugurarea împărăției cerurilor.

138:1.4 (1539.2) Se convenise că cei șase trebuiau să trudească vreme de două săptămâni, după care trebuiau să revină pentru o întrunire la casa lui Zebedeu. Între timp, Iisus s-a dus la Nazaret pentru a sta de vorbă cu Iosif, cu Simon și cu alți membrii ai familiei sale care trăiau în aceste ținuturi. Pentru a păstra încrederea și afecțiunea familiei sale, Iisus a făcut tot ceea ce era omenește posibil, și compatibil cu consacrarea sa față de facerea voii Tatălui său. În speță, el și-a făcut pe deplin datoria, și chiar mai mult.

138:1.5 (1539.3) În timp ce apostolii erau în misiune, el s-a gândit mult la Ioan, care era pe atunci la închisoare. El a fost foarte ispitit să-și utilizeze puterile potențiale pentru a-l elibera, dar s-a resemnat încă o dată în „a nădăjdui la voia Tatălui.”

2. Alegerea celor șase

138:2.1 (1539.4) Acest prim turneu misionar al celor șase a fost eminamente reușit. Ei au descoperit cu toții marea valoare a contactului direct și personal cu oamenii. Ei au revenit la Iisus mult mai conștienți de faptul că la urma urmei, religia este pur și simplu și cu totul o chestiune de *experiență personală*. Ei au început să simtă cât de foame le era oamenilor din popor de a auzi cuvintele de consolare religioasă și de încurajare spirituală. Când s-au adunat în jurul lui Iisus, ei au vrut să vorbească toți deodată, dar Andrei a preluat conducerea și i-a numit unul după altul pentru a-și prezenta

raportul lor oficial Maestrului și pentru a propune pe cei șase noi apostoli aleși de ei.

138:2.2 (1539.5) După ce fiecare și-a prezentat candidatul său, Iisus le-a cerut tuturor celorlalți de a aproba numirile printr-un vot; astfel, toți cei șase noi apostoli au fost oficial acceptați în unanimitate de cei șapte mai vechi. După aceea, Iisus a anunțat că se vor duce cu toții în vizită la acești solicitanți pentru a le confirma chemarea la datorie.

138:2.3 (1539.6) Cei șase apostoli nou aleși erau:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matei Levi*, perceptorul de taxe vamale din Capernaum, care își avea biroul chiar în estul orașului, aproape de hotarele Betaniei. El fusese ales de Andrei.

138:2.5 (1539.8) 2. *Toma Didymus*, un pescar din Taricheea, cândva tâmplar și zidar în Gadara. El fusese ales de Filip.

138:2.6 (1539.9) 3. *Iacob Alfeu*, pescar și fermier din Keresa, fusese ales de Iacob Zebedeu.

138:2.7 (1539.10) 4. *Iuda Alfeu*, fratele geamăn al lui Iacob Alfeu, și pescar deopotrivă, fusese ales de Ioan Zebedeu.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Zelot* ocupa un post înalt în organizația patriotică a zeloților, post pe care l-a abandonat pentru a se alătura apostolilor lui Iisus. Înainte de a face parte din grupul de zeloți, Simon era comerciant. El a fost ales de Petru.

138:2.9 (1540.2) 6. *Iuda Iscarioteanul* era unicul fiu al unor părinți iudei avuți care trăiau în Ierihon. El se atașase de Ioan Botezătorul, iar părinții săi saduceeni îl renegaseră. El căuta un loc de muncă pe aceste meleaguri când l-au întâlnit apostolii lui Iisus. Nataniel l-a invitat să se alătore lor în principal datorită experienței lui financiare. Iuda Iscarioteanul era singurul iudeu dintre cei doisprezece apostoli.

138:2.10 (1540.3) Iisus a petrecut o zi întreagă cu cei șase, răspunzând la întrebările lor și ascultând detaliile relatărilor lor, căci ei aveau multe experiențe interesante și util de povestit. Ei își dădeau acum seama de înțelepciunea planului Maestrului trimițându-i să evanghelizeze într-o manieră discretă și personală înainte de a se lansa în eforturi publice mai ambițioase.

3. Chemarea lui Matei și a lui Simon

138:3.1 (1540.4) În ziua următoare, Iisus și cei șapte l-au vizitat pe Matei, perceptorul de taxe vamale. Matei îi aștepta; își încheiase socotelile și se pregătise să-i treacă treburile biroului său fratelui. Aproape de biroul vamal, Andrei a luat-o înainte cu Iisus, care l-a privit pe Matei în față și i-a zis: „Urmează-mă.” Matei s-a ridicat și i-a condus pe Iisus și pe apostolii lui la el acasă.

138:3.2 (1540.5) Matei i-a vorbit lui Iisus despre banchetul pe care îl organizase pentru seara aceea, spunând că dorea măcar să ofere această cină familiei și prietenilor lui, în caz că Iisus era de acord și accepta să fie invitatul de onoare. Iisus a aprobat cu un semn al capului. Petru l-a luat atunci pe Matei deoparte; i-a explicat că el îi propuseseră unuia Simon să se alăture apostolilor și s-a asigurat că Matei consimțea ca Simon să fie și el invitat la petrecere.

138:3.3 (1540.6) După o masă de prânz la Matei acasă, ei au mers toți cu Petru ca să-l întâlnească pe Simon zelotul. Ei l-au găsit la vechiul sediu de afaceri, conduse acum de nepotul său. Când Petru l-a condus

pe Iisus la Simon, Maestrul l-a salutat pe aprigul patriot și a spus doar atât: „Urmează-mă.”

138:3.4 (1540.7) Ei s-au reîntors cu toții la Matei, unde au vorbit mult despre politică și despre religie până la ora mesei de seară. Familia lui Levi era de mult timp în afaceri și se ocupa cu perceperea de taxe. Mulți dintre comesenii invitați de Matei la acest banchet ar fi fost deci calificați drept „publicani și păcătoși” de către farisei.

138:3.5 (1540.8) În această epocă, când era oferită o masă de recepție de felul acesta unei personalități de vază, toate persoanele ce se interesau de această petrecere aveau obiceiul de a hoinări prin sala banchetului pentru a-i privi cum mănâncă pe comeseni și pentru a asculta conversația și cuvântările invitaților de onoare. Prin urmare, majoritatea fariseilor din Capernaum erau prezenți la această ocazie pentru a observa conduita lui Iisus la această reuniune socială neobișnuită.

138:3.6 (1540.9) În cursul cinei, veselia comesenilor a urcat pe culmi înalte de voie bună, toată lumea petrecea atât de bine în toată voia că observatorii farisei au început să-l critice pe Iisus în inima lor pentru participarea sa la o distracție atât de frivolă. Seara mai târziu, în momentul discursurilor, un fariseu dintre cei mai răutăcioși și-a permis a critica conduita lui Iisus față de Petru zicând: „Cum de îndrăznești tu să propovăduiești că acest om este just, din moment ce el mănâncă cu publicanii și cu păcătoșii, și se pretează cu prezența la asemenea scene de nepăsare în plăceri.” Petru a repetat această critică cu voce înceată lui Iisus înainte ca el să pronunțe binecuvântarea de plecare către toți cei adunați. Când Iisus a început să vorbească, a zis: „Venind aici în seara aceasta pentru a-l primi pe Matei și pe Simon în

comunitatea noastră, sunt fericit să constat voioșia voastră și bună voastră dispoziție socială, dar voi ar trebui să vă bucurați și mai mult că mulți dintre voi vor intra în regatul spiritului ce vine și în care vă veți bucura mult mai abundent de lucrurile bune ale împărăției cerurilor. Cât despre cei care stau în jurul nostru criticându-mă în inima lor pentru că sunt aici pentru a mă înveseli cu acești prieteni, îngăduiți-mi să spun că eu am venit să proclam bucuria celor asupriți din societate și libertatea celor captivi din punct de vedere moral. Este oare necesar să vă reamintesc că cei sănătoși n-au nevoie de un medic, ci mai degrabă cei bolnavi? Eu am venit nu pentru a-i chema pe cei drepti, ci pe păcătoși.”

138:3.7 (1541.1) Și într-adevăr acesta era un spectacol ciudat pentru toată societatea iudaică: a vedea un om cu un caracter drept și cu sentimente nobile abestecându-se în mod deschis și bucuros cu oamenii de rând, și chiar și cu o mulțime necredincioasă de presupuși păcătoși și de publicani în căutare de plăceri. Simon Zelot dorea să țină un discurs la această reuniune din casa lui Matei, însă Andrei, știind că Iisus nu voia ca împărăția ce vine să fie confundat cu mișcarea zeloților, l-a înduplecat pe Simon să se abțină de la a face comentarii în public.

138:3.8 (1541.2) Iisus și apostolii și-au petrecut noaptea în casa lui Matei. Întorcându-se la ei acasă oamenii nu aveau decât un singur subiect de conversație: bunătatea și bunăvoința lui Iisus.

4. Chemarea gemenilor

138:4.1 (1541.3) În dimineața zilei următoare, ei au mers toți nouă, cu barca, la Keresa pentru a efectua chemarea oficială a următorilor doi apostoli, Iacob și Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, candidații aleși de Iacob și de Ioan Zebedeu. Gemenii pescari contau pe venirea lui Iisus și a apostolilor lui, îl așteptau deci pe mal. Iacob Zebedeu l-a prezentat pe Mestru pescarilor din Kheresa, și Iisus, uitându-se țintă la ei, a dat din cap și le-a zis: „Urmați-mă.”

138:4.2 (1541.4) Ei au petrecut după-amiaza împreună, iar Iisus i-a instruit pe deplin în legătură cu participarea lor la festivități. El și-a încheiat remarcile spunând: „Toți oamenii sunt frații mei. Tatăl meu nu disprețuiește nici o ființă creată de noi. Împărăția cerurilor este deschis tuturor bărbaților și tuturor femeilor. Nimeni nu poate să închidă poarta îndurării în fața unui suflet însetat ce caută să intre acolo. Noi ne vom așeza la masă cu toți cei care vor să audă vești despre regat. Când din înalt Tatăl meu privește oamenii, ei sunt cu toții asemănători. Nu refuzați deci să împărțiți pâinea cu un fariseu sau cu un păcătos, cu un saduceean sau cu un publican, cu un roman sau cu un iudeu, cu un bogat sau cu un sărac, cu un om liber sau cu un sclav. Poarta regatului este larg deschisă tuturor celor ce doresc să cunoască adevărul și să-l găsească pe Dumnezeu.”

138:4.3 (1541.5) În seara aceea, la o simplă cină la Alfeu, frații gemeni au fost primiți în familia apostolică. Seara mai târziu, Iisus le-a ținut apostolilor săi prima sa lecție despre originea, natura și destinul spiritelor impure, dar ei n-au putut înțelege sensul a ceea ce le zicea. Lor le venea foarte ușor să-l iubească s-au să-l admire pe Iisus, dar le era foarte greu să înțeleagă multe dintre învățăturile lui.

138:4.4 (1542.1) După o noapte de odihnă, tot grupul, compus acum din unsprezece membrii, s-a dus, cu barca, la Taricheea.

5. Chemarea lui Toma și a lui Iuda

138:5.1 (1542.2) Toma pescarul și Iuda rătăcitorul l-au întâlnit pe Iisus și pe apostolii lui la debarcaderul bărcilor de pescuit din Taricheea, iar Toma a condus grupul la domiciliul lui din vecinătate. Filip l-a prezentat atunci pe Toma ca fiind candidatul său la apostolat, iar Nataniel l-a prezentat pe Iuda Iscarioteanul, iudeeanul, pentru o onoare similară. Iisus l-a privit pe Toma și i-a zis: „Toma, ție-ți lipsește credința; totuși te primesc. Urmează-mă.” Și, lui Iuda Iscarioteanul, Maestrul i-a spus: „Iuda, noi suntem cu toții din aceeași carne și, primindu-te în sânul nostru, eu mă rog ca tu să fii întotdeauna loial față de frații tăi galileeni. Urmează-mă.”

138:5.2 (1542.3) După ce s-au refăcut, Iisus i-a condus, pentru câțva timp, pe cei doisprezece într-un loc îndepărtat pentru a se ruga cu ei și pentru a-i instrui cu privire la natura și lucrarea Spiritului Sfânt, dar, din nou, ei n-au reușit să înțeleagă decât o mică parte din semnificația minunatelor adevăruri pe care Maestrul se străduia să le arate lor. Unul pricepea una, altul înțelegea alta, dar nici unul nu putea pricepe întregul învățăturii sale. Ei comiteau mereu greșala de a vrea să facă să se potrivească noua evanghelie a lui Iisus cu vechile lor forme de credință religioasă. Ei nu puteau pricepe ideea că Iisus venise să proclame o nouă evanghelie a salvării și să stabilească o nouă cale de

a-l găsi pe Dumnezeu; ei nu-și dădeau seama că el *era* o nouă revelație a Tatălui din ceruri.

138:5.3 (1542.4) În ziua următoare, Iisus i-a lăsat pe cei doisprezece apostoli ai lui singuri. El voia ca ei să se cunoască mult mai bine unii pe alții și dorea ca ei să discute, fără el, ceea ce îi învățase. Maestrul a revenit pentru masa de seară și, după cină, el le-a vorbit de slujirea serafimilor; unii dintre apostoli i-au înțeles învățătura. Ei s-au odihnit o noapte și au plecat în ziua următoare, cu barca, către Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedeu și Salomeea se duseseră să locuiască cu fiul lor David, astfel încât marea lor casă putea fi pusă la dispoziția lui Iisus și a celor doisprezece apostoli ai lui. Iisus a petrecut acolo un sabbat liniștit cu mesagerii săi aleși. El le-a expus cu înțelepciune planurile lui pentru proclamarea regatului și le-a explicat pe-ndelete importanța evitării oricărui conflict cu autoritățile civile, spunându-le: „Dacă conducătorii civili trebuie să fie blamați, atunci lasați în grija mea treaba asta. Aveți grijă de n-aduceți acuzații împotriva cezarului sau slujitorilor lui.” Tot în aceeași seară Iuda Iscarioteanul l-a tras pe Iisus deoparte pentru a-l întreba de ce nu se făcea nimic pentru al scoate pe Ioan din temniță. Iar Iuda n-a fost într-un totuș satisfăcut de atitudinea lui Iisus.

6. Săptămâna de formare intensivă

138:6.1 (1542.6) Săptămâna ce a urmat a fost consacrată unui program de formare intensivă. În fiecare zi, cei șase noi apostoli au fost încredințați în seama respectivilor care îi recrutaseră, pentru a

recapitula tot ceea ce învățaseră și experimentaseră, cu scopul de a-i pregăti să muncească pentru regat. Primii șase apostolii analizau cu înțelepciune, spre folosul celor șase noi, învățăturile date de Iisus anterior. Seara ei s-au adunat cu toții în grădina lui Zebedeu pentru a fi instruiți de Iisus.

138:6.2 (1542.7) Atunci a stabilit Iisus o zi de repaos la mijlocul săptămânii pentru odihnă și recreație. Ei au urmat acest plan de destindere, câte o zi pe săptămână pe tot restul vieții materiale a lui Iisus. Ca regulă generală, ei nu și-au continuat niciodată activitățile lor regulate miercurea. În timpul acestei zile de sărbătoare săptămânale, Iisus avea obiceiul de a se retrage lăsându-i singuri și spunându-le: „Copiii mei, duceți-vă și distrați-vă o zi. Odihniți-vă de la muncile anevoioase ale regatului și bucurați-vă de destinderea pe care o procură întoarcerea la vechile voastre vocații sau descoperirea unor soiuri noi de activități recreative.” În timpul acestei perioade din viața sa pământească, Iisus n-avea realmente nevoie de această zi de repaos, dar el se conforma acestui plan deoarece știa că era mai bine pentru asociații săi umani. Iisus era învățătorul - Maestrul. Tovarășii lui erau elevii lui - discipolii.

138:6.3 (1543.1) Iisus s-a străduit să stabilească clar, pentru apostolii săi, deosebirea dintre învățăturile sale și *viața sa printre ei* pe de o parte, și învățăturile care puteau ulterior să apară pe *seama* lui pe de altă parte. Iisus le-a zis: „Regatul meu și evanghelia care se raportează la el vor fi esența mesajului vostru. Nu vă lăsați antrenați în a predica despre mine sau despre învățăturile mele. Proclamați evanghelia împărăției și descrieți revelația mea despre Tatăl din ceruri, dar nu alunecați pe căi abătute creând legende sau clădind un

cult consacrat credințelor și învățăturilor despre credințele și învățăturile mele.” Dar, din nou, discipolii n-au înțeles motivele pentru care a vorbit el astfel, și nici unul n-a îndrăznit să-l întrebe de ce îi instruia în felul acesta.

138:6.4 (1543.2) În primele sale învățături, Iisus căuta să evite pe cât posibil controversele cu apostolii săi, afară de cele care implicau false concepții asupra Tatălui său din ceruri. În toate aceste chestiuni, el nu ezita niciodată să corijeze credințele eronate. Nu exista decât o *singură* motivație în viața lui Iisus pe Urantia după botezarea sa, aceea de a aduce o revelație mai bună și mai veridică a Tatălui său din Paradis; el era pionierul noului și mai bunului drum către Dumnezeu, calea credinței și a iubirii. Îndemnul adresat de el apostolilor era întotdeauna: „Căutați pe cei păcătoși, găsiți pe cei descurajați și îmbărbăteze pe cei neliniștiți.”

138:6.5 (1543.3) Iisus înțelegea perfect situația. El poseda o putere nelimitată care ar fi putut fi utilizată pentru a-și îndeplini misiunea, dar se mulțumea în întregime cu mijloacele și cu personalitățile pe care majoritatea oamenilor le-ar fi considerat ca neadecvate și le-ar fi socotit insignifiante. El era angajat într-o misiune care comporta imense posibilități spectaculare, dar el a stăruit în a se ocupa de treburile Tatălui său în maniera cea mai simplă și cea mai puțin teatrală, evitând cu înțelepciune orice etalare de putere. El și-a propus acum să lucreze cu calm împreună cu cei doisprezece apostoli ai lui, cel puțin vreme de mai multe luni, în vecinătatea Mării Galileii.

7. O nouă dezamăgire

138:7.1 (1543.4) Iisus plănuise o campanie misionară pașnică de cinci luni de lucrare personală. El nu lea zis apostolilor lui cât timp avea să dureze aceasta; ei lucrau din săptămână în săptămână. Devreme în prima zi din săptămână, în timp ce el era pe cale de a le destăinui aceasta celor doisprezece apostoli, Simon Petru, Iacob Zebedeu și Iuda Iscarioteanul au venit să vorbească cu el în particular. Luându-l pe Iisus deoparte, Petru a mers până la a-i zice: „Maestre, noi venim la rugămintea tovarășilor noștri ca să aflăm dacă n-a venit acum momentul de a intra în regat. Vrei oare să proclami regatul la Capernaum, sau mai bine să mergem la Ierusalim? Și când va afla fiecare dintre noi posturile pe care trebuie să le ocupăm pe lângă tine la stabilirea regatului?...” Și Petru ar fi continuat să pună și alte întrebări, dar Iisus a ridicat o mână reprobatoare și l-a oprit; și, făcându-le semn să se apropie celorlalți apostoli care așteptau în apropiere, le-a zis: „Copilașii mei, cât timp vă voi mai suporta? Oare nu v-am explicat că regatul meu nu este al acestei lumi? Eu v-am zis de multe ori că nu am venit să mă pun pe tronul lui David; cum se face atunci că voi mă întrebați de locul pe care fiecare dintre voi îl va ocupa în regatul Tatălui? Nu puteți voi vedea că sunteți chemați ca ambasadori ai unui regat spiritual? Nu înțelegeți oare că în curând, foarte curând, voi veți urma să mă reprezentați în lume și să proclamați regatul, tot așa cum eu îl reprezint acum pe Tatăl meu din ceruri? Este oare posibil ca eu să vă fi ales și instruit ca mesageri ai împărăției, și cu toate astea voi să nu înțelegeți nici natura nici semnificația acestei împărății ce vine, în care Dumnezeu va predomina în inima oamenilor? Prieteni, ascultați-mă încă o dată. Lepădați din mintea voastră ideea că regatul meu este o suveranitate

de putere sau o domnie de glorie. Într-adevăr, toate puterile din cer și de pe pământ îmi vor fi curând înmânate mie, dar nu este voia Tatălui ca noi să întrebuițăm acest dar divin pentru a ne glorifica în timpul acestei epoci. Într-o altă eră, voi veți ședeă într-adevăr alături de mine în putere și în glorie, dar, în prezent, se cuvine să ne supunem voii tatălui și să-i dăm ascultare cu smerenie mergând să îndeplinim poruncile lui pe pământ.”

138:7.2 (1544.1) Încă o dată, tovarășii lui au fost șocați și uluiți. Iisus i-a trimis câte doi ca să se roage, cerându-le să revină la el pe la amiază. În această dimineață decisivă, fiecare dintre ei a căutat să-l găsească pe Dumnezeu, și fiecare s-a străduit să-și încurajeze și să-și întărească tovarășul, apoi s-au întors la Iisus după cum le recomandase acesta.

138:7.3 (1544.2) Iisus le-a povestit atunci venirea lui Ioan, botezul în Iordan, nunta de la Cana, recenta alegere a celor șase și îndepărtarea de la ei a propriilor lui frați întru carne. El i-a prevenit că dușmanul regatului căuta să-i îndepărteze și pe ei. După această scurtă, dar serioasă convorbire, toți apostolii s-au ridicat, la semnul lui Petru, pentru a proclama devotamentul lor nepieritor față de Maestrul lor și pentru a promite fidelitatea lor de nezdruccinat față de regat - potrivit expresiei lui Toma, „față de această împărăție ce vine, oricare ar fi, chiar și dacă eu nu-l înțeleg pe deplin”. Ei *credeau cu toții în Iisus* în mod sincer, cu toate că n-au înțeles în întregime învățătura sa.

138:7.4 (1544.3) Iisus i-a întrebat atunci câți bani aveau la ei; el s-a interesat și de măsurile pe care le luaseră ei cu privire la familiile lor. Când a fost clar că ei abia de aveau suficiente fonduri cu care să se întrețină timp de două săptămâni, Iisus a zis: „Nu este voia Tatălui

meu ca noi să începem să lucrăm în condițiile astea. O să stăm aici două săptămâni lângă mare și o să pescuim sau o să facem tot ce vor găsi mâinile noastre de făcut. Între timp, sub conducerea lui Andrei, primul apostol ales, voi vă veți organiza astfel încât să vă procurați tot ce vă va trebui în viitoarea voastră slujire, atât în prezenta voastră lucrare personală cât și în perioada ulterioară, în care eu vă voi conferi împuternicirea de a predica evanghelia și să-i instruiți pe credincioși.” Toți au fost înveseliți de aceste cuvinte; era prima dată că Iisus le indica, într-un mod clar și pozitiv, intenția sa de a întreprinde mai târziu eforturi publice mai dinamice și mai spectaculoase.

138:7.5 (1544.4) Apostolii au petrecut restul zilei punând la punct organizarea lor și procurându-și bărci și năvoade pentru a se duce la pescuit în dimineața zilei următoare, căci toți se hotărâseră să se dedice pescuitului; cea mai mare parte dintre ei fuseseră pescari, și Iisus însuși era un marinar și un pescar experimentat. Multe dintre bărcile pe care le-au utilizat în cursul anilor următori fuseseră construite de propriile mâini ale lui Iisus, și acestea erau bărci bune și demne de încredere.

138:7.6 (1544.5) Iisus le-a ordonat apostolilor să se consacre pescuitului vreme de două săptămâni și a adăugat: „După aceea, voi veți pleca pentru a deveni pescari de oameni.” Ei s-au despărțit în trei grupuri, Iisus însoțind, în fiecare noapte, un alt grup. Aceștia s-au bucurat foarte mult de compania lui. El era un bun pescar, un tovarăș voios și un prieten inspirator. Cu cât apostolii lucrau mai mult cu el, cu atât îl iubeau mai mult. Matei a zis într-o bună zi: „Cu cât mai mult

înțelegeți anumite persoane, cu atât mai puțin le admirați, dar cu omul acesta, cu cât mai puțin îl înțeleg, cu atât mai mult îl iubesc.”

138:7.7 (1545.1) Acest plan, constând din a pescui timp de două săptămâni și din a ieși apoi două săptămâni pentru a face muncă personală în numele regatului, a fost urmat vreme de peste cinci luni până la sfârșitul acestui an 26, și chiar și după încetarea persecuțiilor special dirijate contra discipolilor lui Ioan în urma arestării lui.

8. Primele munci ale celor doisprezece

138:8.1 (1545.2) Când au vândut peștele prins în două săptămâni, Iuda Iscarioteanul, ales drept vistiernic al celor doisprezece, a împărțit fondurile apostolice în șase părți egale după ce a scos, în prealabil, sumele necesare familiilor care erau în grija apostolilor. Apoi, către mijlocul lui august din anul 26, ei au plecat doi câte doi în regiunile de lucru indicate de Andrei. În timpul primelor două săptămâni, Iisus i-a însoțit pe Andrei și pe Petru, în următoarele două săptămâni pe Iacob și pe Ioan, și așa mai departe pentru celelalte perechi, în ordinea în care fuseseră aleși. În felul acesta, el a putut să iasă măcar o dată cu fiecare pereche înainte de a-i reuni pentru a inaugura serviciul lor public.

138:8.2 (1545.3) Iisus i-a învățat să predice iertarea păcatelor prin *credința în Dumnezeu* fără penitență sau sacrificiu, și să declare că Tatăl din ceruri îi iubește pe toți copiii săi cu aceeași iubire veșnică. El le-a poruncit apostolilor săi să se abțină de la orice discuție despre:

138:8.3 (1545.4) 1. Lucrarea și întemnițarea lui Ioan Botezătorul.

138:8.4 (1545.5) 2. Vocea care venea din cer la botezarea sa. Iisus a zis: „Numai cei care au auzit vocea au dreptul de a se referi la ea.

Proclamați numai ceea ce ați auzit de la mine; nu vorbiți din auzite.”

138:8.5 (1545.6) 3. Preschimbarea apei în vin din Cana. Iisus le-a cerut cu seriozitate să „nu istorisească nimănui povestea apei și vinului.”

138:8.6 (1545.7) Apostolii au avut momente minunate pe perioada acestor cinci sau șase luni, în cursul cărora ei au muncit, câte două săptămâni din patru, ca pescari, câștigând astfel destui bani pentru a se îngriji de nevoile lor și pentru a putea consacra următoarele două săptămâni lucrării misionare a regatului.

138:8.7 (1545.8) Oamenii de rând se minunau de învățăturile și de călăuzirea lui Iisus și a apostolilor săi. Rabinii îi învățaseră de demult pe iudei că ignoranții nu puteau fi nici pioși nici juști. Or, apostolii lui Iisus erau și pioși și juști, și totuși ei ignorau cu voioșie o bună parte din știința rabinilor și din înțelepciunea lumii.

138:8.8 (1545.9) Iisus a explicat cu claritate apostolilor lui diferența dintre pocăința prin așa-zisele fapte bune, după cum propovăduiau iudeii, și schimbarea mentală prin credință - nașterea nouă - pe care el o cerea ca preț de admitere în regat. El i-a învățat pe apostolii lui că *credința* este singura condiție necesară pentru a intra în regatul Tatălui. Ioan îi învățase „pocăința - să fugă de mânia ce va fi să vină.” Iisus propovăduia că „credința este poarta deschisă pentru a intra în dragostea lui Dumnezeu prezent, perfect și veșnic.” Iisus nu vorbea ca un profet venit să proclame cuvântul lui Dumnezeu. El părea a vorbi de el însuși ca unul care avea autoritate. Iisus căuta să abată mintea lor de la căutarea de miracole către descoperirea unei experiențe reale

și personale în satisfacerea și în asigurarea prezenței interioare a spiritului dragostei lui Dumnezeu și a grației lui salvatoare.

138:8.9 (1545.10) Discipolii au învățat de timpuriu că Maestrul avea un profund respect și o stimă plină de compasiune pentru *fiecare* ființă umană pe care o întâlnea. Ei erau extraordinar de impresionați de considerația uniformă și invariabilă pe care el o acorda atât de constant la tot felul de bărbați, de femei și de copii. El se oprea în toiul unei profunde expunerii pentru a ieși pe drum și a zice câteva cuvinte de încurajare vreunei persoane apăsate de povara trupului și a sufletului ei. El se întrerupea în toiul unei importante convorbiri cu apostolii săi pentru a fraterniza cu vreun copil băgăcios. Nimic nu-i părea vreodată atât de important lui Iisus ca *ființa umană individuală* ce se găsea în prezența sa imediată. El era maestru și învățător, dar încă și mai mult de atât - el era deopotrivă un prieten și un vecin, un camarad înțelegător.

138:8.10 (1546.1) Cu toate că învățătura publică a lui Iisus consta în principal din parabole și din scurte discursuri, el îi instruia în mod invariabil pe apostolii săi prin întrebări și răspunsuri. În timpul cuvântărilor sale publice ulterioare, el se întrerupea întotdeauna pentru arăspunde la întrebările sincere.

138:8.11 (1546.2) Apostolii au fost mai întâi șocați de maniera în care le trata el pe femei, dar s-au obișnuit cu asta foarte curând. El le-a explicat limpede că, în regat trebuiau să se acorde femeilor drepturi egale cu cele ale bărbaților.

9. Cinci luni de încercare

138:9.1 (1546.3) Această perioadă oarecum monotonă de pescuit alternând cu lucrul personal s-a dovedit o experiență epuizantă pentru cei doisprezece apostoli, dar ei au suportat încercarea. În ciuda tuturor mormăielilor lor, a îndoielilor și a nemulțumirilor lor trecătoare, ei au rămas fideli jurământului lor de devotament și de atașament față de Maestru. Asocierea lor personală cu Iisus pe durata acestor cinci luni de încercare li l-au făcut atât de drag că toți (mai puțin Iuda Iscarioteanul) i-au rămas loiali și fideli, chiar și în timpul ceasurilor sumbre ale judecării și ale crucificării. Oamenii adevărați nu puteau pur și simplu să abandoneze un învățător respectat, care trăise atât de aproape de ei și le fusese atât de devotat precum Iisus. În timpul orelor sumbre ale morții Maestrului, orice raționament, orice judecată și orice logică s-au dat la o parte din inima apostolilor dinaintea unei singure emoții omenești extraordinare - sentimentul suprem de prietenie și de fidelitate. Aceste cinci luni de lucru cu Iisus i-au făcut pe acești apostoli, atâția câți erau, să-l considere ca fiind cel mai bun *prieten* pe care l-au avut pe lume. Acest sentiment omenesc, iar nu învățăturile lui magnifice sau faptele sale minunate, a fost ceea ce i-a ținut uniți până după înviere și după reînnoirea proclamării evangheliei împărăției.

138:9.2 (1546.4) Nu numai pentru apostoli a fost această perioadă de cinci luni de lucru liniștit o mare încercare căreia i-au și supraviețuit, dar această perioadă de inactivitate a fost de asemenea o mare încercare pentru familia lui Iisus. În momentul în care Iisus a fost pregătit să-și înceapă opera publică, toți membrii familiei sale (în afară de Rut) practic îl părăsiseră. Ei n-au încercat să stabilească un

contact cu el decât cu rare ocazii ulterioare, și, atunci, aceasta a fost pentru a-l convinge să se întoarcă acasă cu ei, căci ei nu erau departe de a-l considera ca nefiind în toate mințile sale. Ei erau pur și simplu incapabili de a sonda filozofia lui sau de a-i pricepe învățătura; totul era mult prea mult pentru cei ce erau carne din carnea lui.

138:9.3 (1546.5) Apostolii și-au continuat lucrarea personală în Capernaum, Betsaida -Iulia, Corazin, Gerasa, Hipos, Magdala, Cana, Betleem din Galileea, Iotapata, Rama, Safed, Giscala, Gadara și Abila. Pe lângă aceste orașe, ei și-au exercitat apostolatul prin numeroase sate și de asemenea la țară. Către sfârșitul acestei perioade, cei doisprezece elaboraseră planuri destul de satisfăcătoare pentru întreținerea familiilor lor respective. Cea mai mare parte a apostolilor erau căsătoriți, unii aveau mai mulți copii, dar, pentru sprijinirea căminului lor, ei luaseră măsuri ca, cu o ușoară asistență din fondurile apostolice, ei să-și poată consacra toată energia lor lucrării Maestrului fără a trebui să se îngrijoreze de bunăstarea financiară a familiei lor.

10. Organizarea celor doisprezece

138:10.1 (1547.1) Apostolii s-au organizat de timpuriu în felul următor:

138:10.2 (1547.2) 1. Andrei, primul ales, a fost numit președinte și director general al celor doisprezece.

138:10.3 (1547.3) 2. Petru, Iacob și Ioan au fost desemnați ca însoțitori personali ai lui Iisus. Ei trebuiau să se ocupe de el zi și noapte, a se îngriji de nevoile lui materiale și diverse, și să-l însoțească în nopțile în care veghea și se ruga într-o misterioasă comuniune cu Tatăl celest.

138:10.4 (1547.4) 3. Filip a devenit intendentul grupului. El avea sarcina de a asigura hrana și a vedea ca vizitatorii, și uneori chiar și mulțimile de auditori, să aibă ceva de mâncare.

138:10.5 (1547.5) 4. Nataniel veghea la nevoile familiale ale celor doisprezece. El primea rapoarte regulate despre nevoile familiei fiecărui apostol, și trimitea, în fiecare săptămână, fonduri bănești celor care aveau nevoie de ele, după ce le-ar fi cerut de la Iuda trezorerul.

138:10.6 (1547.6) 5. Matei era agentul contabil al corpului apostolic. El trebuia să vegheze la echilibrul bugetului și la alimentarea vistieriei. Dacă fondurile de sprijinire reciprocă nu se încasau, dacă nu se primeau donații suficiente pentru întreținerea grupului, Matei avea puterea de a ordona celor doisprezece de a se reîntoarce la plasele lor pentru o bucată de vreme. Totuși, asta n-a fost niciodată necesar după campania lor publică; au existat atunci destule fonduri în mâinile vistiernicului pentru finanțarea activităților lor.

138:10.7 (1547.7) 6. Toma era organizatorul itinerarului. Lui îi revenea datoria de a face aranjamentele pentru găzduirea lor, și, într-o manieră generală, de a alege locurile de predicat și de învățătură în așa fel încât să asigure un program de deplasări bine organizat și fără pierderi de timp.

138:10.8 (1547.8) 7. Lui Iacob și lui Iuda, fiii gemeni ai lui Alfeu, li s-a distribuit controlul mulțimilor. Ei aveau sarcina de a delega cu puteri un număr suficient de supraveghetori auxiliari pentru a permite menținerea ordinii printre mulțimile care asistau la predici.

138:10.9 (1547.9) 8. Lui Simon Zelot i s-a dat în seamă organizarea recreațiilor și a distracțiilor. El pregătea programele de fiecare miercuri și căuta totodată să procure, în fiecare zi, câteva ore de destindere și de divertisment.

138:10.10

(1547.10) 9. Iuda Iscarioteanul a fost numit vistiernic. El purta sacul cu bani, achita toate cheltuielile și ținea socotelile. El stabilea un proiect de buget în fiecare săptămână pentru Matei, și îi făcea totodată raporturi săptămânale lui Andrei. Iuda vărsa fondurile la autorizarea lui Andrei.

138:10.11

(1547.11) Organizarea primitivă a celor doisprezece a funcționat în modul aceasta până în clipa în care a fost necesară o reorganizare prin părăsirea lui Iuda, trădătorul. Maestrul și apostolii lui ucenici au continuat această simplă manieră până duminică, 12 ianuarie din anul 27, zi în care el i-a reunit și i-a hirotonisit formal ca ambasadori ai împărăției și ca predicatori ai veștii lui bune. Curând după aceea, ei s-au pregătit să plece către Ierusalim și Iudeea pentru primul lor turneu de predicare publică.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 138](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 140](#) >>

Capitolul 139

Cei doisprezece apostoli

139:0.1 (1548.1) FARMECUL și corectitudinea vieții pământești a lui Iisus comporta o elocventă mărturie: cu toate că nu a conținut în a spulbera speranțele apostolilor săi și a le sfâșia ambițiile lor de înălțare spirituală, el nu a fost abandonat decât de unul singur dintre ei.

139:0.2 (1548.2) Apostolii au învățat multe de la Iisus despre regatul din cer, iar Iisus a învățat mult de la ei despre regatul oamenilor, despre natura omenească, așa cum există ea pe Urantia și pe celelalte lumi evolutive din timp și spațiu. Acești doisprezece bărbați reprezentau multe tipuri diferite de temperamente umane, iar învățătura nu i-a făcut *asemănători*. Mulți dintre acești pescari galileeni aveau o puternică ascendență de sânge gentil, ca urmare a

convertirii forțate a populației gentile din Galileea cu un secol mai înainte.

139:0.3 (1548.3) Nu comiteți greșeala de a-i considera pe apostoli ca fiind complet ignoranți și lipsiți de învățătură. Toți, în afară de gemenii Alfeu, absolviseră școlile sinagogilor, primind o instruire completă în Scripturile ebraice și în domeniile de cunoaștere curente ale epocii. Șapte dintre ei erau absolvenți ai școlilor sinagogii din Capernaum, și nu exista în toată Galileea o școală iudaică mai bună.

139:0.4 (1548.4) Când arhivele voastre se referă la mesagerii împărăției ca fiind „ignoranți și analfabeți”, intenția autorilor lor era de a transmite ideea că era vorba de laici, neinstruiți în știința rabinilor și nepricepuți în metodele de interpretare rabinică a Scripturilor. Lor le lipsea așa-zisa înaltă educație. În timpurile moderne, ei ar fi fost considerați cu siguranță needucați, iar în anumite cercuri sociale chiar inculți. Un lucru este sigur: nu toți trecuseră prin același program de studii rigid și stereotip. Începând cu perioada adolescenței, fiecare dintre ei trecuse prin experiențe diferite de ucenicie întru ale vieții.

1. Andrei, primul ales

139:1.1 (1548.5) Andrei, președintele corpului apostolic al regatului, s-a născut în Capernaum. El era cel mai vârstnic dintr-o familie de cinci - el însuși, fratele său Simon și trei surori. Tatăl său răposat fusese un asociat de-al lui Zebedeu într-o afacere de uscare a peștelui în Betsaida, portul de pescuit din Capernaum. Când Andrei a devenit apostol, el nu era căsătorit, ci locuia la fratele său căsătorit Simon

Petru. Amândoi erau pescari și asociați ai lui Iacob și lui Ioan, fiii lui Zebedeu.

139:1.2 (1548.6) În anul 26, când a fost ales ca apostol, Andrei avea 33 de ani, un an mai mult decât Iisus, și era cel mai vârstnic dintre apostoli. El provenea dintr-o excelentă descendență, și era cel mai capabil dintre cei doisprezece. Afară de darul vorbirii, el era egalul tovarășilor lui în aproape toate aptitudinile imaginabile. Iisus nu i-a dat niciodată lui Andrei vreo poreclă, vreo denumire familiară. Tot așa cum apostolii nu au întârziat să-l numească pe Iisus Maestru, ei l-au desemnat și pe Andrei cu un nume care echivala cu acela de Conducător.

139:1.3 (1549.1) Andrei era un bun organizator, dar un și mai bun administrator. El făcea parte din cercul interior al celor patru apostoli, dar numirea sa, de către Iisus, ca șef al grupului apostolic făcuse prezența sa necesară alături de frații săi, pe când ceilalți trei beneficiau de o comuniune foarte strânsă cu Maestrul. Andrei a rămas până la capăt al doilea din corpul apostolic.

139:1.4 (1549.2) Cu toate că el nu a fost un bun predicator, Andrei realiza o muncă personală eficientă. El era misionarul pionier al regatului, în sensul că fiind primul apostol ales, el l-a adus numaidecât la Iisus pe fratele său Simon, care a devenit ulterior unul dintre cei mai mari predicatori ai împărăției. Andrei a fost principalul susținător al politicii lui Iisus, utilizând programul de lucrare personală ca mijloc de educare a celor doisprezece ca mesageri ai împărăției.

139:1.5 (1549.3) Fie că Iisus îi învăța pe apostoli în particular, fie că predica mulțimilor, Andrei era în general la curent cu ceea ce se

petrecea. El era un executant inteligent și un administrator eficient. Lua decizii prompte cu privire la toate treburile aduse în atenția sa, însă nu și atunci când socotea că problema depășea domeniul autorității sale, caz în care el o prezenta direct lui Iisus.

139:1.6 (1549.4) Andrei și Petru erau foarte diferiți în caracter și în temperament, dar trebuie să se înscrie în mod etern în creditul lor faptul că se înțelegeau extraordinar. Andrei nu a fost niciodată invidios pe talentul oratoric al lui Petru. Rareori se poate vedea un om mai vârstnic de tipul lui Andrei exercitând o influență atât de profundă asupra unui frate mai tânăr și mai bine înzestrat. Andrei și Petru nu păreau niciodată, câtuși de puțin, invidioși unul pe celălalt în ce privește talentele și înfăptuirile lor. Târziu în seara zilei de Rusalii, când au fost adăugate la regat două mii de suflete în principal datorită predicii energice și inspiratoare a lui Petru, Andrei i-a zis fratelui său: „Eu nu aș fi fost în stare de așa ceva, dar sunt fericit de a avea un frate capabil să o fi făcut.” La care Petru a răspuns: „Dacă tu nu m-ai fi adus la Maestru, și fără stăruința ta de a mă *ține* pe lângă el, eu nu aș fi fost aici pentru a face acest lucru.” Andrei și Petru erau excepțiile de la regulă. Ei demonstau că până și frații pot să trăiască pașnic și să lucreze bine împreună.

139:1.7 (1549.5) După Rusalii, Petru a fost cel sărbătorit, însă Andrei, fratele său mai mare, nu a fost niciodată afectat de faptul de a-și petrece restul vieții fiind prezentat ca „fratele lui Simon Petru”.

139:1.8 (1549.6) Dintre toți apostolii, Andrei era cel care judeca cel mai bine oamenii. El știa despre conflictele care mocneau în inima lui Iuda Iscarioteanul, chiar înainte ca vreunul dintre ceilalți să bănuiască

că ceva nu era în regulă cu vistierul lor; dar el nu a împărtășit nimănui temerile sale. Marele serviciu făcut de Andrei regatului a fost acela de a-l povățui pe Petru, pe Iacob și pe Ioan cu privire la alegerea primilor misionari trimiși ca să proclame evanghelia, și totodată de a da, acestor primi călăuzitori, sfaturi legate de organizarea treburilor administrative ale regatului. Andrei avea un mare dar pentru descoperirea resurselor ascunse și a calităților latente ale tinerilor.

139:1.9 (1549.7) Foarte curând după ascensiunea celestă a lui Iisus, Andrei a început să scrie o expunere personală a spuselor și a faptelor Maestrului său dispărut. După moartea lui Andrei, s-au făcut și alte copii ale acestei cronici private, care a circulat liber printre primii învățători ai Bisericii creștine. Aceste note neformale ale lui Andrei au fost ulterior corectate, amendate, alterate, și completate până când s-a alcătuit o povestire a vieții pământești a Maestrului. Ultima dintre acest câteva copii alterate și corectate a fost distrusă de incendiul din Alexandria, la o sută de ani după redactarea originalului de către primul ales dintre cei doisprezece apostoli.

139:1.10 (1550.1) Andrei era un om cu viziune limpede, cu gândire și decizie fermă. Marea forță a caracterului său se afla în superba sa stabilitate. Handicapul temperamentului său era o lipsă de entuziasm; el a omis de mai multe ori să îi încurajeze pe tovarășii săi folosind elogii judicioase. Această reticență de la a lăuda înfăptuirile meritorii ale prietenilor săi provenea din oroarea sa față de măguliri și de ipocrizie. Andrei era un om integru, cu sânge rece, care izbutise să ajungă la poziția sa prin propriul său efort și, într-o formă modestă, avusese succes.

139:1.11 (1550.2) Fiecare dintre cei doisprezece apostoli îl iubea pe Iisus, dar rămâne adevărat că fiecare dintre ei era atras spre el de o trăsătură caracteristică a personalității Maestrului, trăsătură care exercita în mod individual asupra acestui apostol o atracție specială. Andrei îl admira pe Iisus pentru constanta sa sinceritate, pentru demnitatea sa fără afectare. Oamenii care îl întâlneau o dată pe Iisus simțeau nevoia de a-l face cunoscut și prietenilor lor; ei doreau realmente ca toată lumea să-l cunoască.

139:1.12 (1550.3) Când persecuțiile ulterioare i-au dispersat pe apostoli în afara Ierusalimului, Andrei a călătorit prin Armenia, prin Asia Minoră și prin Macedonia. Și, după ce a condus la regat mii de oameni, el a fost în cele din urmă arestat și crucificat la Patras, în Acaya. Acest om voinic a îndurat două zile întregi pe cruce până să moară și, în timpul acestor ceasuri tragice, el a continuat cu eficiență să proclame vestea bună a salvării în împărăția cerurilor.

2. Simon Petru

139:2.1 (1550.4) Când Simon s-a alăturat apostolilor, el avea treizeci de ani. El era căsătorit, avea trei copii și trăia în Betsaida, lângă Capernaum. Fratele său Andrei, precum și mama soției sale, locuiau cu el. Petru și Andrei erau amândoi parteneri de pescuit cu fiii lui Zebedeu.

139:2.2 (1550.5) Maestrul îl cunoștea deja pe Simon de câțiva timp până când Andrei să-l fi prezentat ca al doilea apostol. Când Iisus i-a dat lui Simon numele de Petru, el a făcut aceasta cu un surâs; acela

trebuia să fie un fel de supranume. Simon era bine cunoscut de toți prietenii săi ca un tovarăș bizar și impulsiv. Este adevărat că, mai târziu, Iisus a acordat o importanță nouă și semnificativă acestui supranume dat prea ușor.

139:2.3 (1550.6) Simon Petru era un impulsiv, un optimist. El crescuse permițându-și să manifeste liber puternice sentimente. El se punea constant în încurcături pentru că stăruia în a vorbi fără a reflecta. Acest soi de necugetare a adus de asemenea griji neîncetate tuturor prietenilor și asociaților lui, și a fost pricina a numeroase muștrări prietenești pe care le-a primit de la Maestrul lui. Singurul motiv pentru care cuvintele sale nechibzuite nu l-au vârat în dificultăți mai mari a fost că el a învățat de timpuriu să discute multe dintre planurile și proiectele lui cu fratele său Andrei înainte de a se aventura să facă propuneri publice.

139:2.4 (1550.7) Petru era un orator care vorbea liber, elocvent și teatral. Prin natură, el era și un instructor de oameni înzestrat cu inspirație, cu o gândire rapidă, dar fără raționamente profunde. El pune multe întrebări, mai multe decât toți apostolii la un loc și, cu toate că aceste întrebări au fost în mare parte bune și pertinente, multe erau nechibzuite și prostești. Petru nu era un gânditor profund, dar își cunoștea destul de bine mintea. El era deci un om ce se hotăra repede și acționa brusc. Pe când ceilalți discutau cuprinși de uimire văzându-l pe Iisus pe mal, Petru a sărit în apă și a înotat ca să-l întâmpine pe Maestru.

139:2.5 (1551.1) Trăsătura pe care Petru o admira cel mai mult la caracterul lui Iisus era divina sa tandrețe. Petru nu a obosit niciodată

să observe marea răbdare lui Iisus. El nu a uitat niciodată lecția despre iertarea răufăcătorilor nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci și șapte de ori. El a meditat îndelung la aceste impresii referitoare la caracterul indulgent al Maestrului în timpul zilelor sumbre și mohorâte care au urmat renegarea necugetată și involuntară din curtea marelui preot.

139:2.6 (1551.2) Simon Petru se clătina într-un mod dureros; el trecea subit de la o extremă la cealaltă. La început el a refuzat să îl lase pe Iisus să-i spele picioarele după care, la auzul replicii Maestrului, el l-a rugat să îi spele tot corpul. La urma urmei, Iisus știa că defectele lui Petru veneau dinspre cap, și nu din inimă. Petru reprezenta una dintre combinațiile cele mai inexplicabile de curaj și de lașitate care s-au putut vedea vreodată pe pământ. Cea mai mare forță a caracterului său era loialitatea, prietenia. Petru îl iubea realmente și sincer pe Iisus și cu toate acestea, în ciuda acestei sublime forțe de devotament, el era atât de instabil și de inconstant, încât a lăsat-o pe o servitoare să îl ațâțe până la a-l face să îl renege pe Domnul și Maestrul său. Petru putea să suporte persecuția și orice altă formă de atac direct, dar era descumpănit și se prăbușea înaintea ridicolului. El era un brav soldat când era atacat din față, dar un laș, care se muia de frică atunci când era surprins pe la spate.

139:2.7 (1551.3) Petru a fost primul apostol al lui Iisus care s-a pornit ca să apere opera lui Filip la samariteni și pe cea a lui Pavel la gentili. Cu toate acestea, mai târziu în Antiohia, el a dat înapoi atunci când a fost confruntat cu cei care căutau să îi convertească pe oameni la iudaism și care îl ridiculizau; el s-a retras temporar dintre gentili, fără

alt rezultat decât de a atrage asupra sa denunțarea îndrăzneată a lui Pavel.

139:2.8 (1551.4) El a fost primul apostol care a recunoscut în întregime combinația de umanitate și divinitate a lui Iisus, și primul - după Iuda - care l-a renegat. Petru nu era chiar un visător, însă nu îi plăcea să coboare din norii extazului și ai entuziasmului reveriilor lui teatrale pentru a se pomeni în simpla lume a realităților pământești.

139:2.9 (1551.5) Urmându-l pe Iisus (și la propriu și la figurat), fie că era în capul procesiunii, fie că se târa la coadă - „urmând de departe.” Dar el era cel mai remarcabil predicator dintre cei doisprezece. El a contribuit mai mult ca oricare, cu excepția lui Pavel, la stabilirea regatului și la trimiterea mesajelor sale în cele patru colțuri ale pământului într-o singură generație.

139:2.10 (1551.6) După ce s-a lepădat prosteste de Maestru, el s-a regăsit și, sub îndrumarea compătimitoare și înțelegătoare a lui Andrei, el a fost primul care s-a reîntors la plasele sale de prins pește, în vreme ce apostolii întârziu ca să vadă ceea ce avea să se întâmple după răstignire. Când el a fost pe deplin încredințat că Iisus îl iertase și că a fost reprimat în obștea Maestrului, flăcările regatului au ars atât de viu în sufletul său, încât el a devenit o mare lumină a salvării pentru mulțimile care rătăceau în întuneric.

139:2.11 (1551.7) După ce a părăsit Ierusalimul, și înainte ca Pavel să devină spiritul călăuzitor din Bisericile creștine ale gentililor, Petru a călătorit foarte mult, vizitând toate Bisericile de la Babilon până la Corint. El chiar a vizitat multe Biserici întemeiate de Pavel, cărora le-a și venit în sprijin. Deși Petru și Pavel au fost foarte diferiți ca temperament și educație, și chiar din punct de vedere teologic, ei au

lucrat armonios împreună, în timpul ultimilor lor ani, la constituirea Bisericii.

139:2.12 (1552.1) Ceva din stilul și învățătura lui Petru se vedește în predicile parțial transcrise de Luca, precum și în evanghelia lui Marcu. Stilul său viguros apărea mai bine în scrisoarea sa cunoscută sub titlul de Prima Epistolă a lui Petru; cel puțin aceasta era adevărată înainte de a fi modificată mai târziu de un discipol al lui Pavel.

139:2.13 (1552.2) Dar Petru a persistat în greșeala lui de a vrea să îi convingă pe iudei că, la urma urmei, Iisus era realmente și în mod veritabil Mesia cel iudeu. Chiar până în ziua morții sale, Simon Petru a continuat să confunde în mintea sa cele trei concepte ale lui Iisus în calitate de Mesia iudeu, de Crist izbăvitorul lumii, și de Fiu al Omului revelându-l pe Dumnezeu, Tatăl care iubește toată omenirea.

139:2.14 (1552.3) Soția lui Petru era o femeie foarte capabilă. Ani de-a rândul, ea a muncit cu folos ca membru al corpului evanghelic feminin, iar atunci când Petru a fost izgonit din Ierusalim, ea l-a însoțit în toate vizitele pe care le-a făcut pe la Biserici și în toate călătoriile lui misionare. În ziua în care ilustrul ei soț și-a pierdut viața, ea a fost aruncată în ghearele animalelor sălbatice din arena Romei.

139:2.15 (1552.4) Așa că omul acesta, Petru, un intim de-al lui Iisus, un membru al cercului interior, a plecat din Ierusalim proclamând cu putere și cu glorie buna veste a regatului, până ce plenitudinea slujirii sale a fost înfăptuită. El a considerat că i se făcea o mare onoare atunci când cei care au pus mâna pe el l-au informat că trebuia să

moară întocmai cum murise Maestrul său - pe cruce. Așa a fost răstignit Simon Petru la Roma.

3. Iacob Zebedeu

139:3.1 (1552.5) Iacob, cel mai vârstnic dintre cei doi apostoli fii ai lui Zebedeu, pe care Iisus îl supranumea „fiul tunetului”, avea treizeci de ani când a devenit apostol. El era căsătorit, avea patru copii și locuia aproape de părinții săi într-o suburbie a Capernaumului, Betsaida. Era pescar și își exercita meseria în tovărășia fratelui său mai tânăr Ioan, precum și în asociere cu Andrei și cu Simon. Iacob și fratele său Ioan aveau, asupra tuturor celorlalți apostoli, avantajul de a-l cunoaște pe Iisus de o vreme mai îndelungată decât ei.

139:3.2 (1552.6) Acest apostol avea un temperament contradictoriu; el părea realmente că posedă două firi, ambele animate de puternice simțăminte. El era deosebit de vehement îndată ce se indigna la culme. Manifesta un temperament năvalnic atunci când era serios provocat. După ce furtuna trecea, el avea întotdeauna obiceiul de a justifica și de a scuza comportamentul său, invocând faptul că aceasta era în întregime o manifestare a justei indignări. Cu excepția acestor accese periodice de mânie, personalitatea lui Iacob semăna mult cu aceea a lui Andrei. El nu avea nici discreția, nici perspicacitatea lui Andrei pentru a scruta natura umană, dar vorbea mult mai bine decât el în public. După Petru, și poate că și după Matei, Iacob era cel mai bun orator popular dintre cei doisprezece.

139:3.3 (1552.7) Deși Iacob nu a fost câtuși de puțin ursuz, el putea fi liniștit și taciturn într-o zi, apoi un foarte bun vorbitor și povestitor în următoarea. El vorbea de obicei fără reținere cu Iisus, dar, dintre cei doisprezece, el era omul tăcut, uneori vreme de mai multe zile în șir. Perioadele lui de tăcere inexplicabilă constituiau marea sa slăbiciune.

139:3.4 (1552.8) Trăsătura cea mai distinsă a personalității lui Iacob era aptitudinea sa de a vedea toate aspectele unei probleme. El era acela dintre cei doisprezece care a fost cel mai aproape de a pricepe importanța și semnificația reale ale învățăturii lui Iisus. La început și lui i-a fost greu să înțeleagă ceea ce vroia să zică Maestrul, dar, înainte de sfârșitul formării lor, el dobândise un concept superior al mesajului lui Iisus. Iacob era capabil să înțeleagă un domeniu întins al firii omenești; el se înțelegea bine cu mlădiosul Andrei, cu impetuosul Petru și cu puțin comunicativul său frate Ioan.

139:3.5 (1553.1) Deși Iacob și Ioan au avut dificultățile lor în încercarea de a lucra împreună, era încurajator să se observe cât de bine se potriveau. Ei nu au reușit la fel de bine ca Andrei și Petru, însă au făcut o treabă mult mai bună decât se poate spera de obicei de la doi frați, și mai ales de la doi frați încăpățânați și hotărâți. Oricât ar părea de ciudat, cei doi fii ai lui Zebedeu se suportau mult mai bine decât îi suportau ei pe străini; ei aveau o mare afecțiune unul pentru celălalt; fuseseră întotdeauna niște fericiți tovarăși de joacă. Acest „fiu al tunetului” a fost cel ce a vrut să cheme focul din cer ca să-i nimicească pe samaritenii care și-au îngăduit să arate lipsă de respect față de Maestrul lor. Moartea prematură a lui Iacob a modificat considerabil caracterul vehement al tânărului său frate Ioan.

139:3.6 (1553.2) Trăsătura de caracter a lui Iisus pe care Iacob o admira cel mai mult era afecțiunea compătimitoare a Maestrului. Interesul înțelegător al lui Iisus pentru cei mici și cei mari, pentru bogați și săraci, exercita asupra lui o mare atracție.

139:3.7 (1553.3) Iacob Zebedeu era un gânditor și un organizator bine echilibrat. Împreună cu Andrei, el era unul dintre membrii cei mai cumpătați ai grupului apostolic. Era energic, dar niciodată repezit. El forma o excelentă contragreutate pentru Petru.

139:3.8 (1553.4) El era modest și puțin emfatic, un servitor zilnic, un muncitor fără pretenții, necăutând nici o recompensă specială atunci când a înțeles întrucâtva semnificația reală a regatului. Chiar și în povestea despre mama lui Iacob și Ioan, care a cerut ca fiilor ei să le fie acordate locurile de la stânga și de la dreapta lui Iisus, nu trebuie uitat că mama lor a prezentat această cerere. Declarând că ei erau pregătiți să accepte aceste responsabilități, trebuie să se recunoască că erau la curent cu primejdiile inerente preinsei revolte a Maestrului contra puterii romane și că erau totodată gata să plătească prețul acesta. Când Iisus i-a întrebat dacă erau pregătiți să bea paharul, ei au răspuns afirmativ. În ceea ce îl privește pe Iacob, aceasta a fost literalmente adevărat - el a băut paharul împreună cu Maestrul, de vreme ce el a fost primul apostol care să sufere martiriul, căci Irod Agripa l-a făcut curând să piară de sabie. Iacob a fost deci primul dintre cei doisprezece care și-a sacrificat viața pe noul front de bătaie al regatului. Irod Agripa s-a temut de Iacob mai mult decât de toți ceilalți apostoli. Într-adevăr, Iacob era adesea liniștit și tăcut, dar era curajos și hotărât atunci când convingerile sale erau atâtea și provocate.

139:3.9 (1553.5) Iacob și-a trăit din plin viața și, când i-a venit sfârșitul, el s-a comportat cu atâta grație și forță morală, încât chiar și acuzatorul și denunțatorul lui, martor la judecarea sa și la executarea sa, a fost atât de emoționat încât a fugit repede din fața spectacolului morții lui Iacob și s-a dus ca să se alăture discipolilor lui Iisus.

4. Ioan Zebedeu

139:4.1 (1553.6) Când Ioan a devenit apostol, el avea douăzeci și patru de ani și era cel mai tânăr dintre cei doisprezece. El era celibatar și locuia cu părinții săi în Besaida. Era pescar și lucra cu fratele său Iacob în asociere cu Andrei și Petru. Înainte și după hirotonisirea sa ca apostol, Ioan a activat ca agent personal al lui Iisus în aceea că se ocupa de familia Maestrului, și și-a asumat această responsabilitate atâta timp cât a trăit Maria, mama lui Iisus.

139:4.2 (1553.7) Dat fiind că Ioan era cel mai tânăr dintre cei doisprezece și în contact atât de strâns cu Iisus în treburile de familie ale acestuia din urmă, el îi era foarte drag Maestrului, dar nu s-ar putea spune că el era într-adevăr „discipolul pe care îl iubea Iisus.” Cu greu se poate bănuî o personalitate atât de mărinimoasă ca Iisus că ar fi în stare să dea dovadă de favoritism și să iubească pe unul dintre apostoli mai mult decât pe ceilalți. Faptul că Ioan era unul dintre cele trei ajutoare personale ale lui Iisus a dat mai multă verosimilitate acestei idei greșite, fără a mai socoti că Ioan, ca și fratele său Iacob, îl cunoscuse pe Iisus de mai multă vreme decât ceilalți apostoli.

139:4.3 (1554.1) Petru, Iacob și Ioan au fost trimiși ca ajutoare personale ale lui Iisus la scurtă vreme după ce au devenit apostolii săi. La puțin timp după ce cei doisprezece au fost aleși, și în momentul în care Iisus l-a numit pe Andrei conducătorul grupului, el a zis: „Acum, eu doresc ca tu să desemnezi doi sau trei dintre tovarășii mei pentru a fi cu mine și pentru a rămâne alături de mine, a mă consola și a avea grijă de nevoile mele zilnice.” Andrei socotea că, pentru această misiune specială, cel mai bine era să aleagă trei apostoli în ordinea în care fuseseră admiși în grup. Lui însuși i-ar fi plăcut să se ofere voluntar pentru acest serviciu binecuvântat, însă Maestrul îi dăduse deja misiunea de îndeplinit. Andrei a poruncit deci imediat ca Petru, Iacob și Ioan să se dedice acestei funcții.

139:4.4 (1554.2) Ioan Zebedeu avea numeroase trăsături de caracter fermecătoare, dar o trăsătură mult mai puțin delicată era vanitatea sa excesivă, în general bine disimulată. Îndelungata sa asociere cu Iisus a provocat multe și mari schimbări în caracterul său. Vanitatea sa a scăzut considerabil, dar atunci când a îmbătrânit și a dat mai mult sau mai puțin în mintea copiilor, acest amor propriu a reapărut într-o anumită măsură. Astfel, în timp ce îl îndruma pe Natan în redactarea evangheliei care îi poartă acum numele, bătrânul apostol nu a ezitat să se desemneze pe sine, de mai multe ori, ca „discipolul pe care îl iubea Iisus”. Ioan a fost mai aproape decât orice alt muritor de a fi camaradul lui Iisus; dat fiind că el era reprezentantul său în atât de multe chestiuni, nu este de mirare că a ajuns să se considere drept „discipolul pe care îl iubea Iisus”, căci el știa perfect că el era discipolul în care în care Iisus se încrezuse atât de adesea.

139:4.5 (1554.3) Trăsătura de caracter cea mai însemnată era faptul că te puteai încrede în el. El era prompt și curajos, fidel și devotat. Cel mai mare defect al lui era vanitatea sa caracteristică. Din familia tatălui său și din grupul apostolic, el era cel mai tânăr. Poate că fusese puțin răsfățat, sau un pic prea menajat. Dar Ioan de la maturitate era un personaj foarte diferit de tânărul autoritar și satisfăcut de sine care a intrat în șirul apostolilor lui Iisus la vârsta de douăzeci și patru de ani.

139:4.6 (1554.4) Trăsăturile de caracter ale lui Iisus pe care Ioan le aprecia cel mai mult erau dragostea și dezinteresul lui. Aceste trăsături au făcut o asemenea impresie asupra lui, încât toată viața sa ulterioară a fost dominată de un sentiment de dragoste și de devotament fratern. El a vorbit despre iubire și a scris despre iubire. Acest „fiu al tunetului” a devenit „apostol al iubirii”. La Efes, când bătrânul episcop care devenise nu mai putea să stea în picioare la amvon și să predice, el trebuia să fie purtat pe un scaun și, când, la sfârșitul slujbei, i se cerea să spună câteva cuvinte pentru credincioși, ani de zile el s-a mărginit la a repeta: „Copilașii mei, iubiți-vă unii pe alții”

139:4.7 (1554.5) Ioan era prea puțin vorbăreț, afară de cazul în care își pierdea sângele rece. El gândea mult, însă vorbea puțin. Cu vârsta, firea lui a devenit mai controlată și el s-a dominat mai bine, dar nu și-a depășit niciodată sila față de faptul de a vorbi; el nu a învins niciodată complet această reticență. În schimb, el era înzestrat cu o remarcabilă imaginație creatoare.

139:4.8 (1555.1) Ioan mai avea o trăsătură de caracter pe care nu te-ai fi așteptat să o găsești la un asemenea tip de om liniștit și introspectiv. El era întrucâtva sectar și extrem de intolerant. Sub acest raport, el semăna mult cu Iacob - amândoi voiau să cadă foc din cer peste capetele samaritenilor lipsiți de respect. Când Ioan dădea de străini care propovăduiau în numele lui Iisus, el le interzicea numaidecât acest lucru. Dar el nu era singurul dintre cei doisprezece care să fie pătruns de acest soi de suficiență și de această conștiință a superiorității.

139:4.9 (1555.2) Viața lui Ioan a fost imens influențată când l-a văzut pe Iisus umblând pe drumul său fără a avea un cămin, căci știa cu câtă fidelitate luase Iisus măsuri pentru asigurarea bunăstării mamei și a familiei sale. Ioan simpatiza profund cu Iisus și pentru că Maestrul era neînțeleș de către familia sa. Ioan își dădea seama că familia lui Iisus se îndepărta treptat de el. Toată această situație, precum și faptul de a-l vedea pe Iisus subordonându-și mereu și cele mai mici dorințe ale sale voii Tatălui său celest și observându-i viața sa zilnică de încredere implicită, au produs asupra lui Ioan o impresie atât de profundă, încât aceasta a provocat schimbări însemnate și permanente în caracterul său; aceste schimbări s-au manifestat în toată viața sa ulterioară.

139:4.10 (1555.3) Ioan avea un curaj rece și îndrăzneț pe care puțini dintre ceilalți apostoli îl aveau. El a fost singurul apostol care l-a urmat constant pe Iisus în noaptea arestării sale, și care a îndrăznit să îl însoțească pe Iisus chiar până în ghearele morții. El a fost prezent și la îndemână până în ultimul ceas, executându-și cu fidelitate misiunea privitoare la mama lui Iisus, și a fost pregătit să primească ultimele

instrucțiuni care i-ar putea fi date în timpul ultimelor momente ale existenței muritoare a Maestrului. Un lucru rămâne sigur: Ioan era în întregime vrednic de încredere. El era în general așezat la dreapta lui Iisus când cei doisprezece erau la masă. El a fost primul dintre cei doisprezece care a crezut realmente și pe deplin în înviere, și primul care l-a recunoscut pe Maestru când acesta venea către ei pe țărmul mării după învierea sa.

139:4.11 (1555.4) Acest fiu al lui Zebedeu a fost foarte strâns asociat cu Petru în primele activități ale mișcării creștine și a devenit unul dintre principalii susținători ai Bisericii din Ierusalim. El a fost principalul ajutor al lui Petru în ziua de Rusalii.

139:4.12 (1555.5) La mai mulți ani după martiriul lui Iacob, Ioan a luat în căsătorie pe văduva fratelui său. În ultimii douăzeci de ani din viața sa, el a fost îngrijit de una dintre nepoatele lui afectuoase.

139:4.13 (1555.6) Ioan a fost întemnițat de mai multe ori și izgonit pentru o perioadă de patru ani în Insula Patmos, până când în Roma puterea a fost preluată de un nou împărat. Dacă Ioan n-ar fi avut tact și agerime, el ar fi fost fără îndoială omorât așa cum a fost și fratele său Iacob, care se exprima mai fără înconjur. Cu trecerea anilor, Ioan precum și Iacob (fratele Domnului) au învățat să practice o înțeleaptă împăcare atunci când se înfățișau înaintea magistraților civili. Ei au descoperit „că un răspuns blând abate mânia.” Ei au învățat, de asemenea, să prezinte Biserica ca pe o „fraternitate spirituală consacrată servirii sociale a omenirii,” mai degrabă decât ca „împărăția cerurilor”. Ei au propovăduit servirea prin iubire mai degrabă decât prin puterea suverană - cu regat și regi.

139:4.14 (1555.7) În timpul exilului său temporar în Patmos, Ioan a scris Apocalipsa, pe care o aveți actualmente sub o formă prescurtată și deformată. Această carte de revelație conține vestigiile unei mari revelații din care multe părți au fost pierdute, iar altele suprimate după redactarea lor de către Ioan. Ea nu este păstrată decât sub formă fragmentară și alterată.

139:4.15 (1555.8) Ioan a călătorit mult, a lucrat neîncetat și s-a instalat la Efes după ce a devenit episcop al Bisericii Asiei. În timp ce era în Efes, la vârsta de 99 de ani, el l-a îndrumat pe colaboratorul său Natan în redactarea a ceea ce se numește „Evanghelia după Ioan”. El a devenit în cele din urmă cel mai remarcabil teolog dintre toți apostolii. Ioan Zebedeu a murit de moarte bună în Efes în anul 103, la vârsta de o sută unu ani.

5. Filip Curiosul

139:5.1 (1556.1) Filip a fost al cincilea apostol ales, și a fost chemat în timp ce Iisus și primii patru apostoli își urmau drumul dintre locul de întâlnire unde Ioan boteza pe Iordan și Canna din Galileea. Trăind în Betsaida, Filip auzise vorbindu-se de Iisus de mai multă vreme, dar nu îi venise în minte ideea că Iisus era realmente un mare om înainte de ziua în care, în valea Iordanului, el i-a zis: „Urmează-mă”. Filip era, de asemenea, întrucâtva influențat de faptul că Andrei, Petru, Iacob și Ioan îl acceptaseră pe Iisus în calitate de Eliberator.

139:5.2 (1556.2) Filip avea douăzeci și șapte de ani când li s-a alăturat apostolilor; el se căsătorise recent, dar încă nu avea copii. Porecla pe

care i-au dat-o apostolii însemna „curiozitate”. Filip voia întotdeauna să i se arate. El nu părea niciodată că ar vedea foarte departe în nici o propunere. El nu era în mod necesar obtuz, dar era lipsit de imaginație. Această lipsă de imaginație era o mare slăbiciune a caracterului său. El era o persoană comună și concretă.

139:5.3 (1556.3) Când apostolii au fost organizați pentru misiunea lor, Filip a fost numit administrator; el avea îndatorirea de a vedea să fie, tot timpul, provizie de alimente. El a fost un bun administrator. Cea mai puternică caracteristică a sa era spiritul lui sânguincios și metodic; el era atât matematic, cât și sistematic.

139:5.4 (1556.4) Filip era al doilea dintr-o familie de șapte copii, trei băieți și șapte fete. După înviere, el a i-a adus pe toți membrii familiei în împărăția cerurilor botezându-i. Membrii familiei lui Filip erau pescari. Tatăl său era un om foarte capabil, un gânditor profund, dar mama sa venea dintr-o familie mediocră. Filip nu era un om capabil să înfăptuiască lucruri mari, dar putea să facă lucruri mici cu măreție, să le facă bine și într-un mod agreabil. În afară de câteva rare momente de pe parcursul celor patru ani trăiți cu Iisus, el a avut la îndemână destulă hrană pentru a face față nevoilor tuturor. El a fost rareori luat pe nepregătite chiar și de numeroasele cerințe de urgență ce rezultau din viața pe care o duceau. Serviciul de administrare al familiei apostolice a fost gerat cu inteligență și eficiență.

139:5.5 (1556.5) Punctul forte al lui Filip era caracterul său metodic demn de încredere. Punctul slab al formației sale era lipsa sa totală de imaginație, absența aptitudinii de a aduna doi cu doi pentru a obține patru. El era matematic în plan abstract, dar neconstructiv în imaginația sa. Lui îi lipseau aproape totalmente anumite tipuri de

imaginație. El era omul de rând tipic și obișnuit. Mulțimile care veneau să îl asculte pe Iisus predicând și propovăduind cuprindeau un mare număr de bărbați și de femei de acest ordin, care încercau o mare mângâiere să-l vadă pe unul dintre semenii lor înălțat la un post de onoare în consiliile Maestrului; ei erau încurajați de faptul că unul de-al lor ocupa deja o situație importantă în treburile regatului. Cât despre Iisus, ascultând cu răbdare întrebările prostești ale lui Filip și dându-și atât de adesea consimțământul la rugămințile intendentului său care îi cerea să „i se arate”, el a învățat mult despre funcționarea unui anumit tip de minte umană.

139:5.6 (1556.6) Principala calitate a lui Iisus, pe care Filip o admira constant, era neostenita generozitate a Maestrului. Niciodată Filip nu a putut găsi în Iisus nimic mărunț, zgârcit sau meschin; el adora această dăruire neostenită și mereu activă.

139:5.7 (1557.1) Personalitatea lui Filip nu producea mare impresie. El era adesea numit „Filip din Betsaida, orașul în care locuiesc Andrei și Petru.” Era practic lipsit de discernământ în viziunea sa asupra lucrurilor; el era incapabil să priceapă posibilitățile spectaculare ale unei situații date. El nu era pesimist, ci de-a dreptul prozaic. Ducea deopotrivă o mare lipsă de clarviziune spirituală. El nu ezita să îl întrerupă pe Iisus în toiul vreunuia dintre cele mai profunde discursuri, pentru a pune o întrebare aparent stupidă. Însă Iisus nu l-a dojenit niciodată pentru asemenea nechibzuință; el avea răbdare și lua în considerare inaptitudinea lui de a pricepe înțelesurile adânci ale învățăturii. Iisus știa bine că, dacă i-ar reproșa o singură dată lui Filip faptul de a pune aceste întrebări agasante, nu numai că ar fi rănit acest suflet cinstit, dar dojana lui l-ar fi jignit atât de tare pe Filip, încât

acesta nu s-ar mai fi simțit niciodată liber să pună întrebări. Iisus știa că, pe lumile spațiale ale universului său, existau nenumărate miliarde de astfel de muritori având o asemenea încetineală în gândire; el voia să îi încurajeze pe toți să se întoarcă către el și să se simtă întotdeauna liberi să îi prezinte întrebările și problemele lor. La urma urmei, întrebările prostești ale lui Filip îl interesau pe Iisus mai mult decât predica pe care o putea ține. Iisus se interesa în cel mai înalt grad de *oameni*, de tot soiul de oameni.

139:5.8 (1557.2) Intendentul apostolic nu era un bun orator, dar în lucrul personal era mai persuasiv și obținea rezultate foarte bune. El nu se descuraja cu ușurință. El muncea cu sârg și cu mare tenacitate în tot ceea ce întreprindea. El avea darul mare și rar de a ști să zică: „Veniți”. Când Nataniel, primul lui convertit, a vrut să discute despre meritele și greșelile lui Iisus din Nazaret, răspunsul eficient al lui Filip a fost: „Veniți și vedeți.” El nu era un predicator dogmatic care să-și îndemne ascultătorii cu „mergeți” - faceți aceasta și cealaltă. El făcea față tuturor situațiilor pe măsură ce se prezentau în lucrarea sa zicând: „Veniți - veniți cu mine, eu vă voi arăta calea.” Aceasta este întotdeauna tehnica cea mai eficientă în toate formele și fazele învățăturii. Chiar și părinții pot învăța de la Filip cea mai bună modalitate de a nu spune copiilor lor: „duceți-vă de faceți aceasta și apoi duceți-vă de faceți cealaltă.” Ci mai degrabă: „Veniți cu noi, noi o să vă arătăm cel mai bun drum de urmat și vom merge cu voi”.

139:5.9 (1557.3) Inaptitudinea lui Filip de a se adapta unei noi situații reiese bine din anecdota despre grecii care au venit la el, în Ierusalim, zicându-i: „Domnule, dorim să îl vedem pe Iisus.” Oricărui iudeu care ar fi pus această întrebare, Filip i-ar fi răspuns: „Vino”. Dar acești

oameni erau străini, iar Filip nu își amintea nici o instrucțiune de la superiorii lui în această privință; singurul lucru care i-a venit în minte a fost să se consulte cu șeful său Andrei, după care amândoi i-au însoțit pe grecii interesați la Iisus. Tot așa, când el s-a dus în Samaria ca să predice și să-i boteze pe credincioși, după cum îl însărcinase Maestrul său, el s-a abținut de la a-și pune mâinile pe convertiții săi ca semn ca ei primiseră Spiritul Adevărului. Acest gest a fost efectuat de Petru și de Ioan, care au venit curând din Ierusalim pentru a observa activitatea sa în numele Bisericii mamă.

139:5.10 (1557.4) Filip și-a continuat lucrarea pe parcursul ceasurilor grele ale morții Maestrului, a participat la reorganizarea celor doisprezece și a fost primul care a plecat ca să câștige de partea regatului sufletele din afara comunității imediate a iudeilor. El a reușit foarte bine în munca sa pe lângă samariteni și în toate lucrările lui ulterioare în favoarea evangheliei.

139:5.11 (1557.5) Soția lui Filip, care era un membru eficient al corpului evanghelic feminin, s-a asociat activ cu soțul ei în munca sa după ce ei au fugit de persecuțiile din Ierusalim. Ea era neînfricăată. A stat la piciorul crucii lui Filip și l-a încurajat să proclame vestea cea bună chiar și ucigașilor săi. Când forțele lui Filip au slăbit, ea a început să relateze povestea salvării prin credința în Iisus, și nu a fost redusă la tăcere decât în momentul în care iudeii furioși s-au năpustit asupra ei și au lovit-o cu pietre până au omorât-o. Fiica lor mai mare le-a a continuat opera lor și a devenit, mai târziu, faimoasa profetă din Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Filip, cândva intendent al celor doisprezece, era un om puternic în regat, câștigând suflete pe oriunde trecea. El a fost în cele din urmă răstignit pentru credința sa și a fost îngropat la Hierapolis.

6. Cinstitul Nataniel

139:6.1 (1558.2) Nataniel, al șaselea și cel din urmă apostol ales personal de Maestru, a fost adus la Iisus de prietenul său Filip. El fusese asociatul lui Filip în mai multe întreprinderi negustorești, și mergea cu el ca să-l vadă pe Ioan Botezătorul în momentul când l-au întâlnit pe Iisus.

139:6.2 (1558.3) Când Nataniel s-a alăturat apostolilor, el avea douăzeci și cinci de ani și era cel mai tânăr din grup după Ioan. Nataniel era ultimul dintr-o familie de șapte copii; el era celibatar și singurul sprijin al părinților bătrâni și infirmi, cu care locuiau în Cana. Frații și surorile lui erau cu toții căsătoriți sau decedați, și nici unul dintre ei nu locuia acolo. Nataniel și Iuda Iscarioteanul erau cei doi bărbați cei mai instruiți dintre cei doisprezece. Nataniel se gândise să se facă negustor.

139:6.3 (1558.4) Iisus nu a dat el însuși un supranume lui Nataniel, dar cei doisprezece nu au întârziat a vorbi de el în termeni care semnificau cinste, sinceritate. El era „fără artificiu” și aceasta era principala lui virtute; el era deopotrivă de cinstit și de sincer; punctul slab al caracterului lui era orgoliul lui; el era foarte mândru de familia lui, de orașul lui, de reputația lui și de națiunea lui, ceea ce este

lăudabil, atâta timp cât prin aceasta lucrurile nu ajung prea departe. Însă, cu propriile lui prejudecăți, Nataniel avea o predilecție de a cădea în extreme. Avea tendința de a-și forma prejudecăți asupra oamenilor potrivit opiniilor lui personale. Chiar și înainte de a-l întâlni pe Iisus, lui nu i-a trebuit mult ca să pună întrebarea: „Oare poate să iasă ceva bun din Nazaret?” Însă Nataniel, deși avea amor propriu, nu era încăpățânat. De îndată ce a privit chipul lui Iisus, el și-a schimbat părerea.

139:6.4 (1558.5) În multe privințe, Nataniel era geniul original al celor doisprezece. El era filozoful și visătorul apostolic, dar un visător de un soi foarte practic. El alterna între momente de profundă filozofie și perioade de umor rar și nostim. Când se afla într-o dispoziție potrivită, el era probabil cel mai bun povestitor dintre cei doisprezece. Lui Iisus îi plăcea mult să audă discursul lui Nataniel atât despre lucruri grave, cât și despre lucruri frivole. Nataniel l-a considerat puțin câte puțin pe Iisus și regatul cu mai multă seriozitate, dar pe el însuși el nu s-a luat niciodată în serios.

139:6.5 (1558.6) Toți apostolii îl iubeau și îl respectau pe Nataniel, iar el se înțelegea magnific cu toți, mai puțin cu Iuda Iscarioteanul. Iuda socotea că Nataniel nu-și lua îndeajuns apostolatul în serios, iar odată a avut îndrăzneala de a pleca să-l caute pe Iisus în taină și de a se plânge împotriva lui. Iisus i-a zis: „Iuda, vezi bine ceea ce faci, nu-ți supraestima sarcina. Cine dintre noi este în măsură să-l judece pe fratele său? Voia Tatălui nu este ca copiii săi să împărtășească doar lucrurile serioase ale vieții. Îngăduie-mi să repet că eu am venit pentru ca frații mei întru carne să aibă și mai din abundență, bucurie, fericire și o viață mai înfloritoare. Du-te, dară, Iuda și fă bine ceea ce

ți-a fost încredințat, dar lasă-l pe fratele tău Nataniel să dea seama el însuși lui Dumnezeu.” Amintirea acestei experiențe, precum și a multor altele de genul acesta, a viețuit mult timp în inima lui Iuda Iscarioteanul, făuritoarea propriilor ei amăgiri.

139:6.6 (1559.1) De multe ori, pe când Iisus era plecat pe munte cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, și când situația devenea încordată și încâlcită între apostoli, și pe când Andrei însuși se îndoia de ceea ce trebuia să le zică fraților lui dezolați, Nataniel destindea atmosfera prin puțină filozofie sau printr-o vorbă de umor; și prin buna sa dispoziție, de asemenea.

139:6.7 (1559.2) Nataniel avea sarcina de a avea grijă de familiile celor doisprezece. El era adesea absent de la consiliile apostolice, căci, atunci când afla că boala sau vreun eveniment ieșit din comun i se întâmplase vreuneia dintre persoanele aflate în grija sa, el nu mai pierdea timpul și se ducea la căminul respectiv. Cei doisprezece trăiau în siguranță, știind că bunăstarea familiilor lor era pe mâini bune, mulțumită lui Nataniel.

139:6.8 (1559.3) Nataniel îl stima adesea pe Iisus pentru toleranța sa. El nu se sătura niciodată să observe lărgimea orizontului minții Fiului Omului precum și generoasa lui compasiune.

139:6.9 (1559.4) Tatăl lui Nataniel (Bartolomeu) a murit la scurtă vreme după Rusalii. După aceea, apostolul s-a dus în Mesopotamia și în India pentru a proclama vestea bună a regatului și pentru a-i boteza pe credincioși. Frații săi nu au știut niciodată ceea ce s-a ales de filozoful, poetul și umoristul lor de odinioară. Dar el a fost un mare om în regat și a contribuit mult la răspândirea învățăturii Maestrului

său, chiar dacă el nu a participat la organizarea ulterioară a Bisericii creștine. Nataniel a murit în India.

7. Matei Levi

139:7.1 (1559.5) Matei, al șaptelea apostol, a fost ales de Andrei. Matei aparținea unei familii de perceptori, sau publicani; el însuși era vameș în Capernaum, unde și locuia. Avea treizeci și unu de ani, era căsătorit și avea patru copii. Poseda o mică avere și era singurul membru din corpul apostolic care dispunea de unele resurse. El era un om de afaceri capabil, adaptându-se bine tuturor mediilor sociale, și fiind înzestrat cu abilitatea de a-și face prieteni și de a se înțelege bine cu tot felul de persoane.

139:7.2 (1559.6) Andrei l-a numit pe Matei agentul financiar al apostolilor. El era într-un fel gerantul și reprezentantul public al organizației apostolice. Era un bun judecător al naturii umane și un propagandist eficient. Este dificil să îți faci o idee despre personalitatea lui, însă el era un discipol foarte sincer. El a crezut din ce în ce mai mult în misiunea lui Iisus și în certitudinea regatului. Iisus nu i-a dat niciodată vreun supranume lui Levi, dar apostolii îl numeau de comun acord „strângătorul de bani”.

139:7.3 (1559.7) Punctul forte al lui Levi era devotamentul său din toată inima pentru cauza lor. Faptul că el, un publican, fusese ales de Iisus și de apostolii săi a stârnit o recunoștință debordantă în fostul vameș. Le-a trebuit totuși o vreme restului de apostoli, mai ales lui Simon Zelotul și lui Iuda Iscarioteanul, pentru a admite prezența unui

publican printre ei. Slăbiciunea lui Matei era concepția sa materialistă și lipsită de perspectivă asupra vieții, dar pe măsură ce lunile se scurgeau, el făcea mari progrese în acest domeniu. Bineînțeles, el era nevoit să lipsească de la multe dintre ședințele de instruire cele mai prețioase de vreme ce avea sarcina de a menține visteria aprovizionată.

139:7.4 (1559.8) Predispoziția la iertare a Maestrului era ceea ce aprecia Matei cel mai mult. Matei nu contenea să repete că doar credința este necesară în efortul de a-l găsi pe Dumnezeu. Lui îi plăcea întotdeauna să vorbească despre regat ca de „această afacere de a-l găsi pe Dumnezeu”.

139:7.5 (1560.1) Cu toate că Matei a fost un om care avea un trecut de publican, el s-a achitat admirabil de sarcina sa și, cu trecerea timpului, tovarășii lui s-au fâlit cu isprăvile sale de publican. El a fost unul dintre apostolii care au luat note ample pe marginea învățăturii lui Iisus. Aceste note au servit mai târziu ca bază a povestirii lui Isador a cuvintelor și faptelor lui Iisus, ulterior cunoscută sub numele de Evanghelia după Matei.

139:7.6 (1560.2) Marea și folositoarea viață a lui Matei, omul de afaceri și vameșul din Capernaum, a fost un mijloc de a-i face pe mii și mii de alți oameni de afaceri, de funcționari și de politicieni, în cursul perioadelor subsecvente, să audă vocea îmbietoare a Maestrului care zicea: „Urmați-mă”. Matei era realmente un politician abil, dar era extrem de fidel față de Iisus și suprem devotat sarcinii de a vedea ca mesagerii împărăției ce vine să dispună de resurse financiare adecvate.

139:7.7 (1560.3) Prezența lui Matei printre cei doisprezece a fost mijlocul de a păstra porțile regatului larg deschise pentru o mulțime de suflete descurajate și dezmoștenite care se consideraseră de multă vreme ca fiind excluse de la consolarea religioasă. Bărbați și femei respinși și disperați se îngrămădeau pentru a-l auzi pe Iisus, care nu alunga niciodată pe nimeni.

139:7.8 (1560.4) Matei primea daruri liber oferite de către discipolii credincioși și de auditorii direcți ai învățăturii Maestrului, dar el nu a solicitat niciodată pe față contribuția mulțimilor. El și-a îndeplinit toată munca financiară într-o manieră liniștită și personală, și a procurat cea mai mare parte a banilor de la clasa relativ înstărită a credincioșilor angajați. El a consacrat practic întregul modestei sale averi lucrării Maestrului și a apostolilor săi, dar ei n-au cunoscut niciodată generozitatea lui, în afară de Iisus care știa despre toate astea. Matei ezita să contribuie pe față la fondurile apostolice, de teamă că Iisus și colaboratorii săi ar putea să considere banii săi ca fiind murdari; în consecință, el a făcut multe daruri în numele altor credincioși. În cursul primelor luni, în timp ce Matei își dădea seama că prezența sa printre apostoli era mai mult sau mai puțin o încercare, el a fost foarte tentat să le facă cunoscut faptul că pâinea lor zilnică era foarte adesea cumpărată din propriile lui venituri. Dar el nu a cedat acestei ispite. Când dovada disprețului față de publican a devenit evidentă, Levi ardea de nerăbdare să le dezvăluie generozitatea sa, însă el a reușit întotdeauna să păstreze tăcerea.

139:7.9 (1560.5) Când fondurile pe vreo săptămână erau insuficiente pentru bugetul prevăzut, Levi recursese adesea la resursele sale personale pentru sume importante. Uneori, de asemenea, când el avea

un mare interes pentru învățăturile lui Iisus, el prefera să rămână acolo și să-și asculte lecțiile, chiar știind că trebuia să i se compenseze personal fondurile necesare pe care nu se apucase să le solicite. Dar Levi dorea tot atât de mult ca Iisus să știe că o bună parte din bani proveneau din propriul său buzunar! Îi venea greu să priceapă că Maestrul era la curent cu totul. Apostolii au murit cu toții fără a ști că Matei fusese binefăcătorul lor într-o asemenea măsură că, atunci când a plecat să proclame evanghelia împărăției după începerea persecuțiilor, el era practic lipsit de orice resurse.

139:7.10 (1560.6) Când persecuțiile i-au făcut pe credincioși să părăsească Ierusalimul, Matei s-a îndreptat spre nord, predicând evanghelia împărăției și botezându-i pe credincioși. Acești vechi asociați apostolici au pierdut contactul cu el, dar el a continuat să predice și să boteze în Siria, în Capadocia, în Galatia, în Bitynia și în Tracia. În Tracia și în Lisimahia anumiți iudei necredincioși au conspirat împreună cu soldații romani pentru a-l trimite la moarte. Acest publican regenerat a murit triumfând în credința unei salvări pe care o dobândise cu atâta certitudine din învățăturile Maestrului în cursul recente sale șederi pe pământ.

8. Toma Didimus

139:8.1 (1561.1) Toma era al optulea apostol și a fost ales de Filip. Mai târziu, el a fost numit „Toma necredinciosul”, dar tovarășii săi apostoli l-ar fi considerat cu greu un necredincios înrăit. Este adevărat că avea o minte de tip logic și sceptic, dar avea o formă de loialitate

curajoasă care interzicea celor ce îl cunoșteau intim să-l privească ca pe un sceptic lipsit de interes.

139:8.2 (1561.2) Când Toma s-a alăturat apostolilor, el avea 29 de ani, era căsătorit și avea patru copii. El fusese cândva tâmplar și zidar, dar mai recent el devenise pescar. El își avea domiciliul în Tariheea, localitate situată pe malul vestic al Iordanului la vărsarea sa în Marea Galileii, și era considerat ca fiind primul cetățean al acestui sătuc. El nu era foarte instruit, dar avea o minte pătrunzătoare și care raționa bine. Era fiul unor părinți excelenți care trăiau în Tiberiada. Printre cei doisprezece, Toma era singurul care avea o minte cu adevărat analitică; el era adevăratul om de știință al grupului apostolic.

139:8.3 (1561.3) Începutul vieții de familie a lui Toma nu fusese tocmai fericit; părinții lui nu erau pe de-a-ntregul fericiți în viața lor conjugală, și lucrul acesta a avut repercusiuni în viața de adult a lui Toma. El a crescut cu un temperament dezagreabil și certăreț. Chiar și soția sa a fost fericită să-l vadă alăturându-se apostolilor; ea a fost ușurată la gândul că pesimistul ei soț va fi, mai tot timpul său, departe de cămin. Toma avea totodată o înclinație către suspiciune, lucru care făcea dificilă înțelegerea pașnică cu el. Petru a fost mai întâi foarte supărat pe Toma și i s-a plâns fratelui său Andrei de faptul că Toma era „meschin, urât și întotdeauna bănuitor.” Dar cu cât tovarășii lui l-au cunoscut mai mult pe Toma, cu atât l-au iubi mai mult. Ei au descoperit că el era magnific în cinstea sa și neclintit în loialitatea sa. El era perfect sincer și indubitabil veridic, dar el avea o tendință înnăscută de a descoperi defecte. El crescuse devenind realmente pesimist. Mintea sa analitică era chinuită de suspiciune. El își pierdea rapid credința în semenii săi când s-a asociat celor doisprezece și a

intrat astfel în contact cu nobilul caracter al lui Iisus. Această asociere cu Maestrul a început imediat să transforme caracterul lui Toma și să efectueze mari schimbări în reacțiile sale mentale față de semenii săi.

139:8.4 (1561.4) Marea forță a lui Toma era superba lui minte analitică asociată unui curaj nedezmintit - odată ce a luat o hotărâre. Marea sa slăbiciune era îndoiala sa bănuitoare, pe care nu a învins-o niciodată pe durata încarnării sale.

139:8.5 (1561.5) În organizarea celor doisprezece, Toma avea sarcina de a stabili și de a trasa și aranja itinerarul, iar el dirija foarte bine munca și deplasările corpului apostolic. El era un bun executant, un excelent om de afaceri, dar era handicapat de mulțimea toanelor sale; el nu era același om de la o zi la alta. Avea o predispoziție către meditații sumbre și melancolice înainte de a se alătura apostolilor, dar contactul său cu ei și cu Iisus l-au vindecat, într-o mare măsură de această introspecție morbidă.

139:8.6 (1561.6) Iisus se bucura mult de tovărășia lui Toma, și a avut numeroase și lungi conversații personale cu el. Prezența lui Toma, printre apostoli, era o mare îmbărbătare pentru toți scepticii onești; ea a încurajat multe persoane cu mintea zbuciumată să intre în regat, chiar dacă ele nu puteau înțelege în întregime toate aspectele spirituale și filozofice ale învățăturilor lui Iisus. Admiterea lui Toma printre cei doisprezece era o proclamare permanentă a faptului că Iisus îi iubea chiar și pe cei care se îndoiau sincer.

139:8.7 (1562.1) Ceilalți apostoli îl respectau pe Iisus datorită vreunei trăsături speciale și remarcabile a personalității sale atât de bogate, dar Toma îl stima pe Maestrul său pentru caracterul său superb echilibrat. Toma admira și onora pe cel care era îndurător cu atâta

dragoste, și totuși just și echitabil cu atâta inflexibilitate; care era atât de ferm, dar niciodată îndârjit; atât de calm, dar niciodată indiferent; atât de săritor și de compătimitor, fără a se băga în toate sau a face pe dictatorul; atât de tare, dar în același timp atât de blând; atât de pozitiv, dar niciodată brutal sau nepoliticos; atât de tandru, dar fără a șovăi; atât de pur și de inocent, dar în același timp atât de viril, de dinamic și de energic; atât de veritabil curajos, dar niciodată temerar sau imprudent; atât de iubitor de natură, dar atât de dezbatat de orice tendință de a o venera; atât de plin de umor și de jucăuș, dar lipsit de ușurătate și de frivolitate. Această incomparabilă armonie a personalității este ceea ce îl fermeca în mod deosebit pe Toma. Printre cei doisprezece, probabil că el era acela care, din punct de vedere intelectual, îl înțelegea cel mai bine pe Iisus și îi aprecia cel mai bine personalitatea.

139:8.8 (1562.2) În consiliile celor doisprezece, Toma era întotdeauna prudent și recomanda politica de „securitate mai întâi”. Însă, dacă se votase contra conservatorismului său sau nu se ținuse seama de acesta, el era întotdeauna primul care să se lanseze cu neînfricare în executarea programului hotărât. De nenumărate ori, el s-a opus anumitor proiecte pe care le considera ca temerare sau orgolioase, și le discuta cu patimă până la capăt. Însă, când Andrei supunea propunerea la vot și când cei doisprezece alegeau să adopte proiectul căruia el i se opusese cu atâta vigoare, Toma era primul care să zică: „Haideti!” El era un bun jucător, în sensul că știa să piardă. El nu purta ranchiună și nu nutrea resentimente. În repetate rânduri, el s-a opus faptului de a-l lăsa pe Iisus să se expună vreunei primejdii, dar, când Maestrul decidea să-și asume riscul, întotdeauna Toma era cel

care îi însuflețea pe apostoli cu cuvintele sale curajoase: „Haideti, prieteni, să mergem și să murim cu el.”

139:8.9 (1562.3) Sub anumite raporturi, Toma semăna cu Filip; și el voia „să i se arate”, dar expresiile sale exterioare de îndoială erau întemeiate pe un mecanism intelectual în întregime diferit. Toma era și analitic, nu numai sceptic. În ce privește curajul fizic personal, el era unul dintre cei mai bravi dintre cei doisprezece.

139:8.10 (1562.4) Toma trecea printr-unul dintre cele mai proaste momente; uneori era posomorât și abătut. Pierderea surorii lui gemene, pe când avea nouă ani, îi pricinuisse o mare amărăciune de tinerețe și complicase problemele de caracter ale vieții sale ulterioare. Când Toma era deznădăjduit, uneori Nataniel era cel care îl ajuta să își recapete încrederea în sine, alteori era Petru, și nu de puține ori și unul dintre gemenii Alfeu. Din nefericire, el încerca întotdeauna să evite contactul cu Iisus în timpul perioadelor în care era cel mai deprimat; dar Maestrul era la curent cu toate astea și, în momentele de depresiune ale apostolului său chinuit de îndoieli, el avea pentru el o simpatie plină de înțelegere.

139:8.11 (1562.5) Uneori Toma obținea de la Andrei permisiunea de a lipsi singur, pentru o zi sau două, dar el a învățat curând că acest mod de a acționa nu era prea înțelept; a aflat că era de preferat ca atunci când era abătut să se atașeze strâns de munca sa și să rămână lângă tovarășii săi. Însă, indiferent de ceea ce se petrecea în viața sa emotivă, el rămânea mereu un apostol. Când a venit clipa să iasă înainte, întotdeauna Toma era cel care zicea: „Să mergem!”

139:8.12 (1562.6) Toma este marea pildă a unei ființe omenești care are îndoieli, care le face față și care le învinge. Era un mare gânditor, și

nu un critic răuvoitor. El avea o gândire logică și era piatra de încercare a lui Iisus și a tovarășilor săi. Dacă Iisus și opera sa nu ar fi fost autentice, grupul nu ar fi reușit să rețină, de la început la sfârșit, un om ca Toma. El avea un simț ascuțit și sigur al *faptelor*. La primul semn de fraudă sau de înșelătorie, Toma i-ar fi abandonat pe toți. Savanții nu pot înțelege pe deplin tot ceea ce îl privește pe Iisus și opera sa pământească, însă acolo trăia și lucra, cu Maestrul și asociații lui umani, un om a cărui minte era cea a unui veritabil om de știință - Toma Didymus - iar el credea în Iisus din Nazaret.

139:8.13 (1563.1) Toma a avut de străbătut momente grele în timpul zilelor procesului și răstignirii. O vreme, el s-a prăbușit în adâncurile deznădejdiei, dar și-a recăpătat curajul, a rămas solidar cu apostolii, și a fost printre ei pentru a-l întâmpina pe Iisus la țărmul Mării Galileii. Pentru o clipă, el a sucombat mâhnirii pricinuite de neîncrederea sa, dar și-a găsit în cele din urmă credința și curajul. El a dat povețe înțelepte apostolilor după Rusalii, iar atunci când persecuțiile i-au împrăștiat pe credincioși, el s-a dus în Cipru, în Creta, pe coasta Africii de Nord și în Sicilia, predicând vestea bună a regatului și botezându-i pe credincioși. Toma a continuat să predice și să boteze până în momentul când a fost prins de agenții guvernului roman și executat în Malta. Numai cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul său, el începuse să scrie viața și învățăturile lui Iisus.

9. și 10. Iacob și Iuda

139:10.1 (1563.2) Iacob și Iuda, fiii lui Alfeu, pescarii gemeni care locuiau aproape de Keresa, au fost al nouălea și al zecelea dintre apostoli, și au fost aleși de Iacob și de Ioan Zebedeu. Ei aveau 26 de ani și erau căsătoriți; Iacob avea trei copii și Iuda avea doi.

139:10.2 (1563.3) Nu este mare lucru de zis despre acești doi pescari obișnuiți. Ei își iubeau Maestrul și Iisus îi iubea la rândul lui, dar nu întrerupeau niciodată discursurile lui cu întrebări. Ei înțelegeau foarte puțin discuțiile filozofice sau dezbaterile teologice ale tovarășilor lor apostoli, dar se bucurau că se numărau într-un asemenea grup de oameni puternici. În ce privește înfățișarea lor personală, caracteristicile lor mentale și întinderea percepției lor spirituale, acești doi oameni erau aproape identici. Ceea ce se poate zice de unul, se poate zice și de celălalt.

139:10.3 (1563.4) Andrei i-a însărcinat cu menținerea ordinii printre mulțimi. Ei erau principalii ușieri/aprozi în cursul orelor de predică și, de fapt, servitorii generali ai grupului, ai căror curieri erau. Ei îl ajutau pe Filip la aprovizionare și pe Nataniel la dusul de bani familiilor, și erau întotdeauna dispuși să acord o mână de ajutor oricui dintre apostoli.

139:10.4 (1563.5) Mulțimile de oameni din popor erau foarte încurajate la vederea a doi dintre semenii lor onorați cu câte un loc printre apostoli. Prin însăși admiterea lor ca apostoli, acești gemeni mediocri au fost intermediarii care făceau posibilă aducerea în regat a numeroși credincioși temători. Pe de altă parte, oamenii din popor acceptau și mai de bună voie ideea de a fi conduși și îndrumați de niște supraveghetori oficiali foarte asemănători lor înșiși.

139:10.5 (1563.6) Iacob și Iuda, care mai erau numiți și Tadeu și Lebeu, nu aveau nici puncte forte, nici puncte slabe. Poreclele date lor de către ucenici erau binevoitoare denumiri ale mediocrității. Ei erau „cei mai mici dintre toți apostolii”; ei știau asta, și erau încântați de lucrul acesta.

139:10.6 (1563.7) Iacob Alfeu îl iubea în mod deosebit pe Iisus datorită simplității Maestrului. Acești gemeni nu puteau înțelege mintea lui Iisus, dar pricepeau legătura de simpatie dintre ei și inima Maestrul lor. Mintea lor nu era de un ordin elevat și, cu respect vorbind, ei puteau chiar și să fie calificați drept proști, dar ei au făcut, în natura lor spirituală, o reală experiență. Ei credeau în Iisus; ei erau fii ai lui Dumnezeu și cetățeni ai împărăției.

139:10.7 (1564.1) Iuda Alfeu era atras de Iisus datorită smereniei fără ostentație a Maestrul. O asemenea smerenie alăturată unei asemenea demnități personale exercita o mare atracție asupra lui Iuda. Faptul că Iisus recomanda întotdeauna tăcerea în ceea ce privește faptele lui extraordinare producea o puternică impresie asupra acestui simplu copil al naturii.

139:10.8 (1564.2) Gemenii erau ajutoare blânde din fire și sărace cu duhul, și toată lumea îi iubea. Iisus a încredințat acestor bărbați tineri, care nu aveau decât un singur talent, posturi de onoare în statul său major personal al regatului, deoarece există nenumărate milioane de alte suflete asemănătoare, simple și temătoare, pe lumile din spațiu; Maestrul dorește totodată să primească aceste suflete într-o comuniune activă și de credință cu el însuși și cu Spiritul Adevărului pe care l-a răspândit. Iisus nu disprețuiește micimea, ci numai răul și

păcatul. Iacob și Iuda erau *umili*, dar erau în egală măsură *fideli*. Ei erau simpli și ignorați, dar erau, de asemenea, inimoși, buni și generoși.

139:10.9 (1564.3) Și ce mândrie plină de recunoștință aveau oamenii aceștia umili, în ziua în care Maestrul a refuzat să accepte pe un anumit bogătan ca evanghelist, afară numai dacă ar fi consimțit să-și vândă bunurile și să vină în ajutorul săracilor. Când publicul a auzit lucrul acela și i-a văzut pe gemeni printre consilieri, s-a știut cu certitudine că Iisus nu făcea deosebire de persoane. Însă numai o instituție divină - împărăția cerurilor - ar putea vreodată să se ridice pe fundamentele unor ființe omenești atât de mediocre!

139:10.10

(1564.4) Pe durata întregii lor asocieri cu Iisus, gemenii nu s-au încumetat decât o dată sau de două ori să pună întrebări în public. Iuda a fost, odată, atât de pus pe gânduri, încât i-a pus o întrebare lui Iisus, după care Maestrul a vorbit despre faptul de a se dezvălui pe sine în mod deschis lumii. El se simțea puțin dezamăgit la ideea că cei doisprezece ar deține mai multe secrete și și-a permis să întrebe: „Dar atunci, Maestre, când tu te vei proclama astfel lumii, cum ne vei favoriza tu prin manifestările speciale ale bunătății tale?”

139:10.11

(1564.5) Gemenii au slujit cu fidelitate până la capăt, până în zilele sumbre ale judecății, ale răstignirii și ale disperării. Ei nu au pierdut niciodată din inima lor credința în Iisus și (excepție făcând Ioan Zebedeu) ei au fost primii care au crezut în învierea sa; dar ei nu au putut înțelege întemeierea regatului. La puțin timp după răstignirea Maestrului lor, ei s-au întors la familiile lor și la fiicele lor; sarcina lor

era îndeplinită. Ei nu erau în stare să se angajeze în bătăliile mai complexe ale regatului, însă au trăit și au murit conștienți de a fi fost onorați și binecuvântați de cei patru ani de asociere strânsă și personală cu Fiul lui Dumnezeu, creatorul suveran al unui univers.

11. Simon Zelotul

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotul, al unsprezecelea apostol, a fost ales de Simon Petru. Acesta era un om capabil, de viță nobilă, care trăia cu familia sa la Capernaum. El avea 28 de ani când s-a alăturat apostolilor. El era un înfocat agitator și totodată un om care vorbea mult fără a chibzui. El fusese negustor în Capernaum înainte de a-și îndrepta întreaga atenție asupra organizației patriotice a zloților.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotul a fost însărcinat cu divertismentul și cu destinderea grupului apostolic. El organiza foarte eficient distracțiile și activitățile recreative ale celor doisprezece.

139:11.3 (1564.8) Forța lui Simon era loialitatea sa antrenantă. Când apostolii întâlneau vreun bărbat sau vreo femeie care se zbăteau în nehotărâre cu privire la intrarea lor în regat, ei trimiteau să fie căutat Simon. În general, acestui avocat entuziast al salvării prin credință în Dumnezeu nu îi trebuia mai mult de un sfert de ceas pentru a calma toate îndoielile și a îndepărta orice nehotărâre, ca să se vadă un nou suflet născându-se în „libertatea de credință și în bucuria salvării”.

139:11.4 (1565.1) Marea slăbiciune a lui Simon era mentalitatea sa materialistă. Acest iudeu naționalist nu s-a putut transforma repede într-un internaționalist cu mentalitate spirituală. O perioadă de patru

ani era prea scurtă pentru a efectua o asemenea transformare intelectuală și emoțională, dar Iisus a fost întotdeauna răbdător cu el.

139:11.5 (1565.2) Calitatea lui Iisus pe care Simon o admira cât se poate de mult era calmul Maestrului, încredințarea sa, echilibrul său și inexplicabila seninătate.

139:11.6 (1565.3) Cu toate că Simon a fost un revolutiv pătimăș, o neînfricătoră torță de aprins spiritele, el și-a învins treptat firea năvalnică până când a devenit un puternic și eficient predicator „al păcii de pe pământ și al bunăvoinței printre oameni”. Simon strălucea în dezbateri; lui îi plăcea să discute. Când trebuia să se facă față manierei procedurale a iudeilor învățați sau subtilităților intelectuale ale grecilor, sarcina era întotdeauna atribuită lui Simon.

139:11.7 (1565.4) El era un rebel din fire și un iconoclast prin pregătire, dar Iisus l-a câștigat de partea conceptelor superioare ale împărăției cerurilor. Simon se identificase întotdeauna cu partidul protestatar, acum însă adera la partidul progresist, cel al progresului nelimitat și etern al spiritului și adevărului. Simon era un om cu o fidelitate înflăcărată, cu un cald devotament personal, și îl iubea mult pe Iisus.

139:11.8 (1565.5) Iisus nu se temea să se identifice cu oamenii de afaceri, cu muncitorii, cu optimiștii, cu pesimiștii, cu filozofii, cu scepticii, cu publicanii, cu politicienii și cu patrioții.

139:11.9 (1565.6) Maestrul a avut numeroase convorbiri cu Simon, dar nu a reușit niciodată pe deplin să-l transforme pe acest înfocat naționalist iudeu într-un internaționalist. Iisus i-a repetat adesea lui Simon că era ceva legitim să dorești îmbunătățirea sistemului social,

economic și politic, dar el adăuga întotdeauna: „Aceasta nu este treaba împărăției cerurilor. Trebuie ca noi să ne consacram facerii voii Tatălui. Treaba noastră constă în a fi ambasadorii unui guvern spiritual de sus, și nu trebuie să ne ocupăm imediat de altceva decât de reprezentarea voii și caracterului Tatălui divin care se găsește în capul guvernului ale cărui scrisori de recomandare le purtăm noi.” Toate acestea erau dificil de înțeles pentru Simon, însă el ajungea treptat să priceapă întrucâtva semnificația învățaturii Maestrul.

139:11.10

(1565.7) După dispersarea cauzată de persecuțiile din Ierusalim, Simon a intrat într-o retragere temporară, fiind literalmente zdrobit. Ca patriot naționalist, el abandonase poziția sa prin deferență față de învățăturile lui Iisus; acum, totul era pierdut. El era cuprins de disperare, dar, în câțiva ani, el și-a recăpătat speranța și s-a apucat să proclame evanghelia împărăției.

139:11.11

(1565.8) El s-a dus la Alexandria și, după ce a urcat în susul Nilului, el a pătruns în inima Africii, predicând peste tot evanghelia lui Iisus și botezându-i pe credincioși. El a lucrat astfel până ce a îmbătrânit și a slăbit. El a murit și a fost îngropat în inima Africii.

12. Iuda Iscariotul

139:12.1 (1565.9) Iuda Iscarioteanul, al doisprezecelea apostol, a fost ales de Nataniel. El s-a născut la Keriot, orașel din Iudeea meridională. Pe când era un băiețel, părinții lui s-au instalat în

Ierihon, unde a trăit și a fost angajat în diversele afaceri negustorești ale tatălui său până în momentul în care el s-a interesat de predicile și de opera lui Ioan Botezătorul. Părinții săi erau saduchei și, când Iuda s-a alăturat discipolilor lui Ioan, ei l-au renegat.

139:12.2 (1566.1) Când Nataniel l-a întâlnit în Taricheea, Iuda căuta un angajat într-o uscătorie de pește de la extremitatea mai joasă a Mării Galilee. El avea 30 de ani când s-a alăturat apostolilor, și era celibatar. Era singurul iudeean din familia apostolică a Maestrul, și probabil cel mai învățat dintre cei doisprezece. Iuda nu avea nici o trăsătură proeminentă de forță personală, cu toate că aparent a avut numeroase trăsături exterioare de cultură și de bună creștere. Era un bun gânditor, însă nu totdeauna un gânditor cu adevărat *cinstit*. Iuda nu se înțelegea realmente pe sine însuși; el nu era de-a dreptul sincer față de sine.

139:12.3 (1566.2) Andrei l-a numit pe Iuda vistiernicul celor doisprezece, post pe care era eminamente calificat a-l ocupa. Până în momentul când l-a trădat pe Maestrul său, el și-a asumat în mod *cinstit*, fidel și foarte eficient responsabilitățile sarcinii sale.

139:12.4 (1566.3) Iuda nu admira nici o trăsătură specială la Iisus, făcând abstracție de personalitatea în general atrăgătoare și deosebit de fermecătoare a Maestrul. Iuda nu a fost niciodată capabil să se ridice deasupra prejudecăților sale de iudeu contra tovarășilor săi galileeni. El a ajuns chiar și să critice, în mintea sa, multe dintre modurile de acțiune ale lui Iisus. Acest iudeu pretențios îndrăznește adesea să critice, în inima sa, pe Maestrul pe care toți ceilalți unsprezece îl considerau ca fiind omul perfect, „singurul demn de a fi iubit și cel mai eminent dintre zece mii”. Iuda nutrea realmente

noțiunea că Iisus era timid și oarecum înfricoșat în a-și afirma puterea și autoritatea.

139:12.5 (1566.4) Iuda era un bun om de afaceri. Era nevoie de tact, de pricepere și de răbdare, precum și de un devotament asiduu, pentru a dirija afacerile financiare ale unui idealist precum Iisus, fără a mai vorbi de lupta contra metodelor dezordonate ale unora dintre apostoli în câmpul negocierilor. Iuda era realmente un mare agent executiv, un agent financiar prevăzător și capabil, și un adept al rigorii pentru organizare. Nici un apostol nu l-a criticat vreodată pe Iuda. După câte puteau ei să vadă, Iuda Iscariot era un vistiernic incomparabil, un om instruit, un apostol loial (deși uneori critic) și, în toate sensurile cuvântului, un mare succes. Apostolii îl iubeau pe Iuda: el era realmente unul dintre ei. El trebuie să fi *crezut* în Iisus, dar punem la îndoială faptul că el l-a *iubit* realmente pe Maestru din toată inima sa. Cazul lui Iuda ilustrează adevărul proverbului: „Există o cale care îi pare justă unui om, dar al cărei sfârșit este moartea.” Este într-un totuș posibil a cădea în capcana înșelătoare a agreabilei adaptări la căile păcatului și ale morții. Fiți încredințați că Iuda a fost întotdeauna loial din punct de vedere financiar față de Maestrul său și de colegii săi apostoli. Banul nu a putut fi niciodată un motiv care să-l incite să-l trădeze pe Maestru.

139:12.6 (1566.5) Iuda era unicul fiu al unor părinți prea puțin înțelepți, care l-au alintat și l-au răzgâiat în timpul copilăriei sale. El era un copil răsfățat. Crescând, el și-a făcut o idee exagerată despre importanța sa personală. Nu știa să piardă. El avea idei vagi și deformate despre echitate, și era înclinat către ură și suspiciune. Era abil în a interpreta sucit cuvintele și faptele prietenilor săi. În toată

viața sa, Iuda cultivase obiceiul de a răspunde cu aceleași sentimente celor despre care își închipuise că l-ar fi maltratat. Simțul valorilor și al loialismului era defectuos.

139:12.7 (1566.6) Pentru Iisus, Iuda era o aventură a credinței. Încă de la început, Maestrul înțelesese perfect slăbiciunea acestui apostol și cunoștea bine pericolele admitterii sale în cercul apostolilor. Stă însă în natura Fiilor lui Dumnezeu de a da oricărei ființe create o șansă întreagă și egală pentru salvare și supraviețuire. Iisus voia ca nu numai muritorii acestei lumi, ci și observatorii de pe nenumărate alte lumi, să știe că, dacă există îndoieli cu privire la sinceritatea și la căldura sufletească a devoțiunii unei creaturi față de regat, practica invariabilă a Judecătorilor de oameni constă în a-l primi pe de-a-ntregul pe candidatul plin de îndoieli. Poarta vieții veșnice este larg deschisă pentru toți; „oricine vrea poate să intre”; nu există nici o restricție, nici o calificare, afară de *credința* celui care vine.

139:12.8 (1567.1) Exact acesta este motivul pentru care Iisus i-a îngăduit lui Iuda să continue până la capăt, făcând întotdeauna tot posibilul ca să-l transforme și să-l salveze pe acest apostol slab și confuz. Dar, dacă lumina nu este primită cu bună credință și dacă nu i te conformezi în viață, ea tinde să devină întuneric în interiorul sufletului. În ceea ce privește învățăturile lui Iisus despre regat, Iuda a crescut din punct de vedere intelectual, dar nu a progresat ca și ceilalți apostoli în dobândirea unui caracter spiritual. El nu a reușit să facă progrese personale satisfăcătoare în experiența spirituală.

139:12.9 (1567.2) Iuda s-a lăsat tot mai mult pradă meditațiilor sumbre asupra decepțiilor personale și a devenit în cele din urmă victima

propriei sale ranchiune. Sentimentele sale fuseseră de multe ori rănite; el a devenit anormal de suspicios față de cei mai buni prieteni ai lui, și chiar și față de Maestru. El a fost curând obsedat de ideea de a răspunde cu aceleași sentimente, de a face orice ca să se răzbune, da, chiar și de a-i trăda pe tovarășii și pe Maestrul lui.

139:12.10

(1567.3) Însă aceste idei perverse și primejdioase nu au prins cu ușurință contur înainte de ziua când o femeie plină de recunoștință a spart un scump vas de tămâie la picioarele lui Iisus. Lui Iuda faptul acela i s-a părut o risipă și, când protestul său public a fost de îndată dezaprobat de Iisus în văzul și la auzul tuturor, aceasta a fost prea mult pentru el. Acest eveniment a declanșat mobilizarea a tot ceea ce acumulasă ca ură, ca ofense, ca răutate, ca prejudecăți, ca invidie și ca dorințe de revanșă în toată viața sa, și s-a hotărât să răspundă cu aceleași sentimente, fără a ști prea bine nici măcar cui. Dar el și-a cristalizat tot răul asupra *unicei* persoane inocente din toată drama sordidă a vieții sale nefericite, tocmai pentru că Iisus se pomenise Autorul principal din episodul care a marcat trecerea sa de la regatul progresiv de lumină la domeniul întunericului, pe care el însuși îl alesese.

139:12.11

(1567.4) În public și între patru ochi, Maestrul îl prevenise, de multe ori, pe Iuda că devia, dar avertismentele divine sunt în general inutile când ele se adresează unei naturi omenești înăcrite. Iisus a făcut tot ceea ce era posibil și compatibil cu liberul arbitru moral al oamenilor pentru a-l împiedica pe Iuda să aleagă calea greșită. Marea încercare a sfârșit prin a se produce. Fiul ranchiunei a eșuat. El a cedat dictatelor arțăgoase și sordide ale unei minți orgolioase și

răzbunătoare care rezultau dintr-o importanță exagerată pe care o atribuia persoanei sale, și a plonjat rapid în dezordine, în disperare și în depravare.

139:12.12

(1567.5) Iuda a intrat atunci în josnica și rușinoasa intrigă menită să-l trădeze pe Stăpânul și Maestrul său, și și-a dus rapid la îndeplinire proiectul său nefast. În timpul executării planurilor sale de trădare alcătuite la mânia, el a încercat momente de regret și de rușine. În cursul acestor intervale de luciditate, el a conceput cu timiditate, ca justificare în propria sa minte, ideea că Iisus ar putea cumva să-și exercite puterea și să se elibereze în ultimul moment.

139:12.13

(1567.6) Când această treabă mârșavă și nelegiuită a fost terminată, acest muritor renegat, care acordase prea puțină importanță vânzării prietenului său pentru treizeci de monezi de argint pentru a-și satisface dorința de răzbunare pe care o nutrea de îndelungată vreme, s-a dus în grabă și a comis acru final al dramei constând în fuga de realitățile existenței pământești - s-a sinucis.

139:12.14

(1567.7) Cei unsprezece apostoli au fost îngroziți și uluiți. Iisus s-a mărginit la a privi trădătorul cu milă. Lumile au găsit dificil să-l ierte pe Iuda, iar numele său cu greu a mai putut fi pronunțat într-un întreg vast univers.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 139](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 141](#) >>

Capitolul 140

Hirotonisirea celor doisprezece

140:0.1 (1568.1) CU PUȚIN înainte de amiaza zilei de duminică, 12 ianuarie din anul 27, Iisus i-a reunit pe apostoli pentru hirotonisirea lor ca predicatori publici ai evangheliei împărăției. Cei doisprezece se așteptau să fie chemați în orice moment; așadar, în dimineața aceea, la pescuit, ei nu s-au îndepărtat prea mult de mal. Cei mai mulți dintre ei au rămas la malul apei, cârpindu-și năvoadele, reparându-și echipamentul de pescuit.

140:0.2 (1568.2) Când Iisus a coborât pe țărm ca să-i adune pe apostoli, i-a chemat mai întâi pe Andrei și pe Petru, care pescuiau pe lângă țărm. Le-a făcut apoi semn lui Iacob și Ioan, care discutau cu tatăl lor Zebedeu într-o barcă, nu departe de țărm și care își reparau năvoadele. I-a adunat doi câte doi și pe ceilalți apostoli și, când i-a strâns pe toți

doisprezece, a plecat cu ei spre ținuturile înalte de la nord de Capernaum și s-a apucat să-i instruiască în vederea pregătirii lor pentru hirotonisirea oficială.

140:0.3 (1568.3) De data aceasta, toți cei doisprezece erau tăcuți; chiar și Petru era predispus la reflectare. Până la urmă sosise și ceasul de mult așteptat! Au pornit singuri cu Maestrul pentru a participa la un fel de ceremonie de consacrare personală și de dedicare colectivă față de lucrarea sacră de reprezentare a acestui Maestru în proclamarea venirii împărăției Tatălui său.

1. Întruirea preliminară

140:1.1 (1568.4) Înainte de slujba oficială de hirotonisire Iisus le-a vorbit celor doisprezece așezați în jurul lui: „Fraților, ceasul regatului a venit. Unii dintre voi m-au auzit vorbind de această împărăție în sinagogă, atunci când ați fost chemați pentru prima oară. Fiecare dintre voi a învățat și mai mult despre regatul Tatălui de când sunteți cu mine, lucrând prin orașele care înconjoară Mama Galileea. În prezent însă am ceva mai mult să vă zic în privința acestei împărății.

140:1.2 (1568.5) ”Noul regat pe care Tatăl meu este pe cale de a-l întemeia în inima copiilor lui de pe pământ este destinat să fie o dominație veșnică. Nu va avea nici un sfârșit această domnie a Tatălui meu în inima celor care vor să facă voia sa divină. Vă declar că Tatăl meu nu este Dumnezeuul iudeilor sau al gentililor. Mulți vor veni de la răsărit și de la apus ca să șadă cu noi în regatul Tatălui, pe câtă vreme

mulți dintre copiii lui Avraam vor refuza să intre în această nouă fraternitate a domniei spiritului Tatălui în inima copiilor oamenilor.

140:1.3 (1568.6) ”Puterea acestei împărății nu va consta nici în forța oștirilor, nici în puterea bogățiilor, ci mai degrabă în gloria spiritului divin care va veni să învețe mintea și să îndrume inima cetățenilor, născuți în chip nou, a acestei împărății cerești - fii lui Dumnezeu.

Aceasta este fraternitatea iubirii în care domnește dreptatea, și al cărei strigăt de luptă va fi: Pace pe pământ și bunăvoință în toți oamenii.

Acest regat, pe care sunteți atât de aproape de a-l proclama, este dorința oamenilor buni din toate timpurile, nădejdea întregului pământ și îndeplinirea înțeleptelor făgăduințe ale tuturor profeților.

140:1.4 (1569.1) ”Dar pentru voi, copiii mei, și pentru toți ceilalți care vor vrea să vă urmeze în această împărăție, se va impune o încercare severă. Credința singură vă va îngădui să treceți porțile lui și va trebui să produceți roadele spiritului Tatălui meu dacă doriți să continuați ascensiunea în viața progresivă a comunității divine. În adevărat, în adevărat vă spun, nici unul dintre cei care zic 'Doamne, Doamne' nu vor intra în împărăția cerurilor, ci mai degrabă aceia care fac voia Tatălui meu care este în ceruri.

140:1.5 (1569.2) ”Mesajul vostru în lume va fi: Căutați mai întâi împărăția cerurilor și dreptatea lui și, după ce le veți fi găsit, toate celelalte elemente esențiale supraviețuirii veșnice vă vor fi asigurate odată cu aceasta. Acum, aș vrea să vă fac să înțelegeți limpede că această împărăție a Tatălui meu nu va veni cu o etalare exterioară de putere sau cu demonstrații deplasate. Nu trebuie să plecați de aici și să proclamați regatul spunând: 'el este aici' sau 'este acolo' căci regatul care îl predicați este Dumnezeu din voi.

140:1.6 (1569.3) ”Oricine vrea să fie mare în regatul Tatălui meu trebuie să devină un slujitor pentru toți; și, de vrea vreunul să fie întâiul printre voi, să devină atunci servitorul fraților lui. Dar odată ce sunteți cu adevărat primiți ca cetățeni ai împărăției cerești, voi nu mai sunteți servitori, ci fii, fii ai Dumnezeului viu. Astfel că această împărăție va progresa în lume până când va doborî toate barierele și îi va duce pe toți oamenii la cunoașterea Tatălui meu și la credința în adevărul salvator pe care am venit să-l proclam. Chiar de pe acum regatul este la îndemână și mulți dintre voi nu vor muri fără să fi văzut domnia lui Dumnezeu venind în mare putere.

140:1.7 (1569.4) ”Ceea ce vă zăresc ochii acum, acest mic început al unor doisprezece oameni de rând, va spori și va crește până când, în cele din urmă, întreg pământul va fi umplut de laudele Tatălui meu. Și nu atât prin cuvintele pe care le veți rosti, cât mai degrabă prin viața pe care o veți trăi se va face că oamenii vor ști că voi ați fost cu mine și că ați aflat realitățile regatului. Și cum n-aș vrea să așez pe mintea voastră vreo povară prea grea, eu sunt gata să vă însărcinez sufletele cu responsabilitatea solemnă de a mă reprezenta în lume curând, de îndată ce vă voi părăsi, tot așa cum eu îl reprezint pe Tatăl meu în viața mea întrupată.” Și, când Iisus a terminat de vorbit, s-a ridicat.

2. Hirotonisirea

140:2.1 (1569.5) Iisus le-a poruncit atunci celor doisprezece muritori, care tocmai îi ascultaseră declarația cu privire la regat, să îngenuncheze în cerc în jurul lui. Maestrul și-a pus apoi mâinile pe

capul fiecărui apostol, începând cu Iuda Iscariot și sfârșind cu Andrei. După ce i-a binecuvântat, el a întins mâinile și s-a rugat:

140:2.2 (1569.6) ”Tată, ți-i aduc acum pe oamenii aceștia, mesagerii mei. Dintre copiii noștri de pe pământ, eu i-am ales pe aceștia doisprezece care vor porni să mă reprezinte tot așa cum eu am venit să te reprezint. Iubește-i și însoțește-i, așa cum m-ai iubit și însoțit pe mine. Iar acum, Tată, dă-le lor înțelepciune, căci eu las în seama lor toate treburile regatului ce va fi să vină. Și aș vrea, dacă asta-i voia ta, să rămân o vreme pe pământ ca să-i ajut în muncile lor pentru regat. Încă o dată, Tată, îți mulțumesc pentru oamenii aceștia și îi las în paza ta, în vreme ce eu am să continui să-mi desăvârșesc lucrarea ce mi-ai dat-o spre înfăptuire.”

140:2.3 (1570.1) Când Iisus și-a terminat ruga, apostolii au rămas aplecați fiecare pe locul lui. S-au scurs mai multe minute până să îndrăznească chiar și Petru să-și ridice ochii și să se uite la Maestru. Unul câte unul, l-au îmbrățișat pe Iisus, dar nici unul nu a scos o vorbă. O mare tăcere s-a lăsat peste tot locul, în timp ce o mulțime de ființe cerești contempla din înalt această scenă solemnă și sacră - Creatorul unui univers punând treburile divinei fraternități a oamenilor sub conducerea unor minți omenești.

3. Predica de hirotonisire

140:3.1 (1570.2) Apoi a vorbit Iisus, spunând: Acum că sunteți ambasadorii împărăției Tatălui meu, voi ați devenit o categorie de oameni separați și distincți de toți ceilalți locuitori de pe pământ. Voi

nu mai existați acum ca oameni printre oameni, ci ca cetățeni iluminați ai unei alte țări celeste printre creaturile ignorante ale acestei lumi întunecate. Nu mai e de ajuns ca voi să trăiți ca înainte de ceasul acesta; de acum înainte trebuie să trăiți ca cei care au gustat gloria unei vieți mai bune și au fost trimiși înapoi pe pământ ca ambasadori ai Suveranului acestei lumi noi și mai bune. Mai mult se așteaptă de la profesor decât de la elev; se pretinde mai mult de la stăpân decât de la servitor. Se cere mai mult cetățenilor împărăției cerești decât celor ai împărăției pămâtesc. Unele dintre cele ce am să vă zic s-ar putea să vă pară aspre, dar voi ați ales să mă reprezentați în lume așa cum eu însumi îl reprezint actualmente pe Tatăl meu. Fiind agenții mei pe pământ, voi veți fi obligați să vă conformați învățăturilor și practicilor care reflectă idealurile mele de viață muritoare pe lumile din spațiu, și pe care le dau de exemplu în viața mea pământească de revelare a Tatălui care este în ceruri.

140:3.2 (1570.3) ”Eu vă trimit în lume pentru a anunța libertatea celor captivi din punct de vedere spiritual și bucuria prizonierilor fricii, precum și pentru a-i tămădui pe cei bolnavi în acord cu voia Tatălui meu celest. Când îi veți găsi pe unii dintre copiii mei în deznădejde, încurajați prin vorba voastră astfel:

140:3.3 (1570.4) ”Fericiți sunt cei săraci cu duhul, cei smeriți, căci ale lor sunt comorile împărăției cerurilor.

140:3.4 (1570.5) ”Fericiți sunt cei care sunt înfometați și însetați de dreptate, căci ei vor fi săturați.

140:3.5 (1570.6) ”Fericiți sunt cei blajini, căci ei vor moșteni pământul.

140:3.6 (1570.7) ”Fericiți sunt cei curați la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.

140:3.7 (1570.8) ”Și mai spuneți-le copiilor mei și aceste cuvinte de mângâiere și făgăduință spirituală:

140:3.8 (1570.9) ”Fericiți sunt cei îndoliați, căci ei vor fi consolati. Fericiți cei ce plâng, căci ei vor primi duhul voioșiei.

140:3.9 (1570.10) ”Fericiți cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare.

140:3.10

(1570.11) ”Fericiți cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu.

140:3.11

(1570.12) ”Fericiți cei persecutați din pricina dreptății lor, căci al lor este împărăția cerurilor. Fericiți să fiți atunci când oamenii vă vor huli și vă vor persecuta și vor zice pe nedrept tot felul de răutăți contra voastră. Bucurați-vă și fiți cât se poate de fericiți, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri.

140:3.12

(1570.13) ”Fraților, așa cum vă trimit eu afară, voi sunteți sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare și-a pierdut savoarea, cu ce dară îi veți da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât de aruncat și de călcat în picioare de oameni.

140:3.13

(1570.14) ”Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca s-o pună sub obroc, ci pe un sfeșnic; și ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări și să fie făcuți să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

140:3.14 (1571.1) ”Eu vă trimit în lume pentru a mă reprezenta și pentru a acționa ca ambasadori ai împărăției Tatălui meu. Ducându-vă să proclamați vestea bună puneți-vă încrederea în Tatăl ai cărui mesageri sunteți. Nu vă opuneți in justiției prin forță; nu vă puneți încrederea în vigoarea trupului vostru. Dacă aproapele vostru vă lovește pe obrazul drept, întoarceți-i-l și pe cel stâng. Fiți gata ca mai degrabă să îndurați nedreptatea decât să recurgeți la lege între voi. Îngrijiți-vă cu blândețe și cu îndurare de toți cei care sunt în nenorocire și în nevoie.

140:3.15 (1571.2) ”Eu vă zic: Iubiți-i pe dușmanii voștri, faceți bine celor care vă urăsc, binecuvântați-i pe aceia care vă blestemă, și rugați-vă pentru cei care se folosesc cu dispreț de voi. Faceți oamenilor tot ceea ce credeți că eu le-aș fi făcut.

140:3.16 (1571.3) ”Tatăl vostru care este în ceruri face să strălucească soarele atât peste cei răi, cât și peste cei buni; tot astfel, el trimite ploaia și peste cei dreți și peste cei nedreți. Voi sunteți fiii lui Dumnezeu, ba și mai mult, voi sunteți acum ambasadorii împărăției Tatălui meu. Fiți milostivi așa cum Dumnezeu este milostiv și, în viitorul veșnic al regatului, voi veți fi perfecți, întocmai cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.

140:3.17 (1571.4) ”Voi sunteți însărcinați cu salvarea oamenilor, nu cu judecarea lor. La capătul viații voastre pământești voi veți spera cu toții să fiți tratați cu îndurare. Eu vă cer deci ca de-a lungul vieții voastre muritoare să arătați îndurare tuturor fraților voștri întru carne. Nu comiteți greșeala de a încerca să scoateți un pai din ochiul fratelui vostru, în timp ce este o bârnă într-al vostru. După ce ați aruncat bârna din propriul vostru ochi, veți vedea cu atât mai limpede ca să scoateți paiul din ochiul fratelui vostru.

140:3.18 (1571.5) ”Distingeți cu claritate adevărul; trăiți cu neînfricare viața de dreptate; și în felul acesta veți fi voi apostolii mei și ambasadorii Tatălui meu. Voi ați auzit spunându-se că, dacă orbul conduce pe orb, ei vor cădea amândoi în groapă. Dacă vreți să-i călăuziți pe alți oameni către regat, trebuie ca voi înșivă să pășiți în lumina limpede a adevărului viu. În toate treburile regatului, eu vă îndemn să arătați o dreaptă judecată și o înțelepciune pătrunzătoare. Nu oferiți lucruri sfinte câinilor și nu vă aruncați perlele în fața porcilor, ca nu cumva ei să vi le calce în picioare și să se întoarcă apoi ca să vă sfâșie.

140:3.19 (1571.6) ”Vă spun să luați seama la profeții mincinoși care vor veni la voi îmbrăcați în oi, pe câtă vreme pe dinăuntru ei sunt ca lupii devoranți. După roadele lor îi veți cunoaște. Culeg ei, oamenii, struguri de pe măracini, sau smochine de pe scai? Tot astfel, fiecare pom bun va da roade bune, dar pomul rău va da roade rele. Un pom bun nu poate da roade rele, tot așa cum un pom rău nu poate da roade bune. Orice arbore care nu dă roade bune este curând tăiat și pus pe foc. Pentru a merita accesul în împărăția cerurilor, mobilul contează cel mai mult. Tatăl meu privește în inima oamenilor și judecă după dorințele lor lăuntrice și după intențiile lor sincere.

140:3.20 (1571.7) ”În marea zi a judecății regatului, mulți îmi vor zice: 'N-am profețit noi în numele tău și n-am înfăptuit oare pentru numele tău multe lucrări minunate?' Dar eu voi fi nevoit să le spun: 'Eu nu v-am cunoscut niciodată; îndepărtați-vă de mine voi care sunteți falși învățători.' Dar oricine aude aceste îndrumări și își îndeplinește cu sinceritate misiunea de a mă reprezenta în fața oamenilor întocmai

cum eu l-am reprezentat pe Tatăl meu în fața voastră, va găsi o largă intrare în slujba mea și în regatul Tatălui ceresc.”

140:3.21 (1571.8) Apostolii nu-l mai auziseră niciodată pe Iisus vorbind în felul acesta, căci le-a vorbit ca unul care ar dispune de autoritatea supremă. Ei au coborât de pe munte pe la amurg, dar nici unul dintre ei nu i-a pus lui Iisus vreo întrebare.

4. Voi sunteți sarea pământului

140:4.1 (1572.1) Ceea ce se cheamă „Predica de pe Munte” nu este evanghelia lui Iisus. Această predică conține multe îndrumări utile, dar acestea erau instrucțiunile de hirotonisire a celor doisprezece de către Iisus. Aceasta era împuternicirea personală a Maestrului dată celor care aveau să continue să predice evanghelia și care năzuiau să-l reprezinte pe Iisus în lumea oamenilor, întocmai cum el însuși îl reprezenta pe Tatăl său cu atâta elocvență și perfecțiune:

140:4.2 (1572.2) *”Voi sunteți sarea pământului, o sare ce are gustul salvării. Însă dacă această sare și- a pierdut savoarea, cu ce dară îi veți da voi gust? Atunci nu va mai fi bună de nimic altceva decât să fie aruncată și călcată în picioarele oamenilor”.*

140:4.3 (1572.3) Pe vremea lui Iisus sarea era prețioasă. Era folosită chiar și ca monedă. Etimologic, cuvântul modern 'salariu' derivă din sare. Nu numai că sarea dă gust mâncării, dar o și conservă. Ea dă mai multă savoare și altor alimente, și astfel servește spre a fi cheltuită.

140:4.4 (1572.4) *”Voi sunteți lumina lumii. Un oraș situat pe un deal nu poate fi ascuns. Tot astfel nici oamenii nu aprind o lumânare ca să o pună sub obroc, ci pe un sfeșnic; și ea dă lumină tuturor celor ce sunt în casă. Fie ca lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor, astfel încât ei să poată vedea bunele voastre lucrări și să fie făcuți să-l slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.*

140:4.5 (1572.5) Cu toate că lumina împrăștie întunericul, ea poate tot atât de bine fi și 'orbitoare' până într-atâta, încât să încurce și să dezamăgească. Noi suntem încurajați să ne lăsăm lumina să strălucească în *așa* fel, încât semenii noștri să fie călăuziți pe noile cărări divine de viață reînsuflețită. Lumina noastră ar trebui să strălucească în așa fel, încât să nu atragă atenția asupra noastră. Chiar și vocația voastră personală poate fi folosită ca un 'reflector' eficient pentru difuzarea acestei lumini a vieții.

140:4.6 (1572.6) Caracterele tari nu se formează prin *nefacerea* de rău, ci mai degrabă prin facerea efectivă a binelui. Dezinteresarea este însemnul măreției omenești. Cele mai înalte nivele ale realizării de sine sunt atinse prin adorare și slujire. Persoana fericită și eficientă este motivată de dragostea pentru facerea de bine, iar nu de frica de a face rău.

140:4.7 (1572.7) *”După roadele lor îi veți cunoaște”.* Personalitatea este în esență neschimbătoare. Ceea ce se schimbă - ceea ce crește - este caracterul moral. Marea greșală a religiilor moderne este negativismul. Pomul ce nu dă roade este „doborât și aruncat în foc”. Valoarea morală nu poate să provină dintr-o simplă reprimare, din ascultarea de porunca „Asta să nu o faci”. Frica și rușinea sunt mobiluri fără valoare pentru viața religioasă. Religia nu este valabilă

decât dacă ea revelează paternitatea lui Dumnezeu și întărește fraternitatea oamenilor.

140:4.8 (1572.8) O eficientă filozofie de viață se formează prin combinarea clarviziunii cosmice cu suma propriilor reacții emoționale ale cuiva față de anturajul său social și economic. Țineți minte aceasta: tendințele ereditare nu pot fi esențialmente modificate, dar reacțiile emoționale față de aceste tendințe se pot schimba. Este deci posibilă modificarea naturii morale, îmbunătățirea caracterului. Într-un caracter puternic, reacțiile emoționale sunt integrate și coordonate, ceea ce produce o personalitate unificată. Lipsa de unificare slăbește natura morală și generează nefericire.

140:4.9 (1572.9) În lipsa unui scop valoros, viața devine fără nici un rost și nu aduce nici un folos, și de aici rezultă multă nefericire. Discursul lui Iisus la hirotonisirea celor doisprezece constituie o filozofie magistrală de viață. Iisus și-a îndemnat discipolii să practice o credință experiențială. El i-a avertizat că nu trebuia ca ei să se mărginească a depinde de un asentiment intelectual, de credulitate sau de autoritatea instituită.

140:4.10 (1573.1) Educația ar trebui să fie o tehnică de învățare (descoperire) a unor metode mai bune de satisfacere a imboldurilor noastre naturale și moștenite. Fericirea este rezultanta finală a acestor tehnici ameliorate de satisfacere emotivă. Fericirea depinde foarte puțin de mediu, cu toate că o ambianță agreabilă ar putea contribui mult la ea.

140:4.11 (1573.2) Fiecare muritor dorește cu ardoare să devină o ființă completă, perfectă, așa cum Tatăl din ceruri este perfect, și o

asemenea realizare este posibilă pentru că, în ultimă instanță, „universul este cu adevărat patern”.

5. Iubirea paternă și iubirea fraternă

140:5.1 (1573.3) De la Predica de pe Munte la discursul Cinei din Urmă, Iisus i-a învățat pe discipolii săi să manifeste mai degrabă o dragoste *paternă* decât una *fraternă*. Iubirea frățească constă în a iubi pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, ceea ce va fi o aplicare adecvată a „regulii de aur”; dar afecțiunea părintească cere ca voi să-i iubiți pe tovarășii voștri muritori așa cum și Iisus vă iubește pe voi.

140:5.2 (1573.4) Iisus iubește omenirea cu o dublă afecțiune. El a trăit pe pământ sub o dublă personalitate - umană și divină. Ca Fiu al lui Dumnezeu el îi iubește pe oameni cu o dragoste paternă - el este Creatorul lor, Tatăl lor din univers. Ca Fiu al Omului, Iisus îi iubește pe muritori ca un frate - el era cu adevărat un om printre oameni.

140:5.3 (1573.5) Iisus nu se aștepta ca discipolii săi să ajungă la o manifestare imposibilă de dragoste fraternă, dar se aștepta ca ei să se străduiască să fie asemănători lui Dumnezeu - să fie perfecți așa cum Tatăl din ceruri este perfect. Ei puteau astfel să înceapă a-i privi pe oameni așa cum Dumnezeu privește creaturile sale - deci să înceapă a-i iubi așa cum îi iubește Dumnezeu - să manifeste începuturile unei afecțiuni paterne. În cursul acestor încurajări adresate celor doisprezece apostoli, Iisus a căutat să dezvăluie acest nou concept al *iubirii părintești* după cum se raportează el la anumite atitudini

emoționale implicate în stabilirea a numeroase ajustări sociale la mediul ambiant.

140:5.4 (1573.6) Maestrul a început acest foarte important discurs atrăgând atenția asupra a patru atitudini ale *credinței*, ca preludiu la descrierea subsecventă a celor patru reacții transcendente și supreme ale iubirii părintești, în contrast cu limitările simplei iubiri frățești.

140:5.5 (1573.7) El a vorbit mai întâi de cei care sunt săraci cu duhul, care aveau sete de dreptate, care stăruiau în blândețe și care aveau inima curată. Se putea spera ca acești muritori ce deslușesc spiritul să atingă astfel de nivele de generozitate divină, încât să fie capabili de a încerca prestigiosul exercițiu al afecțiunii *părintești*; este posibil să se spere ca până și cei îndurerați să aibă putere să arate îndurare, să promoveze pacea, să îndure persecuții; de-a lungul acestor situații de grele încercări, ne-am putea aștepta ca ei să iubească cu o dragoste părintească chiar și o omenire puțin demnă de a fi iubită. Afecțiunea unui părinte poate atinge nivele de devotament care întrec cu enorm de mult afecțiunea unui frate.

140:5.6 (1573.8) Credința și dragostea ce izvorăsc din aceste beatitudini întăresc caracterul moral și creează fericirea. Frica și mânia slăbesc caracterul și distrug fericirea. Această importantă predică a început pe o notă de bucurie.

140:5.7 (1573.9) 1. "*Fericiți cei săraci cu duhul, cei smeriți*". Pentru un copil, fericirea este satisfacerea unei dorințe de plăcere imediată. Adultul este dispus să semene semințele renunțării cu scopul de a culege recolte ulterioare de fericire sporită. Pe vremea lui Iisus și de atunci încoace, fericirea a fost mult prea adesea asociată cu ideea de a

avea avere. În povestea cu fariseul și cu publicanul care se rugau în templu, unul se simțea bogat în spirit, plin de duh - egocentric, celălalt se simțea lipsit de spirit, „sărac cu duhul” - umil. Unul își era suficient sieși, celălalt era receptiv la învățătură și căuta adevărul. Cei slabi de duh caută scopuri de îmbogățire spirituală - îl caută pe Dumnezeu. Asemenea căutători de adevăr nu au nevoie să-și aștepte răsplata într-un viitor îndepărtat; ei sunt răsplătiți încă de pe *acum*. Ei găsesc împărăția cerurilor în propria lor inimă și trăiesc experiența acestei fericiri încă de pe *acum*.

140:5.8 (1574.1) 2. *”Ferițiți sunt cei care sunt înfometați și însetați de dreptate, căci ei vor fi săturați”*. Numai cei care se simt săraci cu duhul vor avea sete de dreptate. Numai cei umili caută tăria divină și doresc cu ardoare puterea spirituală. Este foarte periculos, totuși, de a practica cu bună știință postul spiritual cu scopul de a spori foamea voastră de daruri spirituale. Postirea fizică devine primejdioasă după patru sau cinci zile, căci există riscul de a se pierde orice poftă de mâncare. Postul prelungit, fie fizic, fie spiritual, tinde să distrugă foamea.

140:5.9 (1574.2) Experiența dreptății este o plăcere, nu o datorie. Dreptatea lui Iisus este o iubire dinamică, o afecțiune părintească-frățească. Ea nu este o dreptate negativă de tipul „tu să nu faci asta”. Cum ar putea cineva să aibă sete de ceva negativ - de ceva ce „nu se face”?

140:5.10 (1574.3) Nu este ușor să înveți o minte de copil aceste două prime beatitudini, dar o minte adultă ar trebui să le priceapă semnificația.

140:5.11 (1574.4) 3. *"Fericiți sunt cei blajini, căci ei vor moșteni pământul"*. Blândețea autentică nu are nici o legătură cu frica. Ea este mai degrabă o atitudine a unui om care cooperează cu Dumnezeu - „Facă-se voia ta”. Ea înglobează răbdarea și îndurarea, și este motivată de o credință de nezdruccinat într-un univers prietenos și guvernat de legi. Ea domină orice tentație de a se revolta contra guvernării divine. Iisus era idealul de blândețe al Urantiei, iar el a moștenit un vast univers.

140:5.12 (1574.5) *"Fericiți sunt cei curați la inimă, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu"*. Puritatea spirituală nu este o calitate negativă, numai să nu conțină nici o urmă de spirit de suspiciune și de răzbunare. Discutând despre puritate, Iisus nu avea intenția de a se ocupa exclusiv de atitudinile umane sexuale. El se referea mai mult la încrederea pe care oamenii trebuie să o aibă în semenii lor, această încredere pe care părinții o au în copiii lor și care le permite să-i iubească pe semenii lor întocmai cum i-ar iubi un tată. O dragoste de părinte nu trebuie să răsfete și nu caută să treacă relele cu vederea, dar este întotdeauna opusă cinismului. Dragostea paternă are o intenție unică și caută întotdeauna ceea ce este mai bun în om; aceasta este atitudinea unui adevărat părinte.

140:5.13 (1574.6) A-l vedea pe Dumnezeu - prin credință - înseamnă a dobândi adevărata clarviziune spirituală. Clarviziunea spirituală intensifică călăuzirea Ajustorului, iar amândouă la un loc vă fac, în cele din urmă, mai conștienți de Dumnezeu. Atunci când veți cunoaște Tatăl veți fi și mai încredințați de filiația voastră divină; îi puteți atunci iubi și mai mult pe frații voștri întrupați, nu numai ca un frate - cu o dragoste fraternă - ci și ca un tată - cu o afecțiune paternă.

140:5.14 (1574.7) Este ușor de dat această povață până și unui copil.

Copiii sunt firesc încrezători, și părinții ar trebui să vegheze ca ei să nu piardă această simplă încredere. În relațiile cu copiii, evitați orice înșelăciune și feriți-vă de la a le stârni suspiciunea. Ajutați-i cu înțelepciune să-și aleagă eroii lor și îndeletnicirea vieții lor.

140:5.15 (1574.8) Iisus a continuat apoi să-i instruiască pe discipolii lui în legătură cu principalul țel al tuturor luptelor omenești - perfecțiunea - până la împlinirea divină. Le zicea întruna: „Fiți perfecți așa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.” El nu-i încuraja pe cei doisprezece să-și iubească aproapele așa cum se iubeau pe ei înșiși. Aceasta ar fi fost o înfăptuire meritorie care ar fi denotat realizarea dragostei fraterne. Pe apostolii lui Iisus îi îndemna mai degrabă să-i iubească pe oameni așa cum îi iubea el însuși - cu o afecțiune *părintească* precum și cu una frățească. El și-a ilustrat teza citând patru reacții supreme ale dragostei părintești:

140:5.16 (1575.1) 1. *”Fericiți sunt cei adânc mâhniți, căci ei vor fi consolati”*. Ceea ce se numește bunul simț sau cea mai bună logică n-ar sugera niciodată că fericirea poate să provină dintr-o mare durere. Iisus nu se referea la semnele exterioare sau ostentative ale dezolării. El făcea aluzie la o atitudine emoțională de tandrețe. Este o mare greșeală a-i învăța pe băieți și pe bărbații tineri că nu este ceva bărbătesc a arăta tandrețe sau a lăsa cumva să se întrevadă că ar încerca cumva emoții sau suferințe fizice. Compasiunea este un atribut meritoriu atât feminin, cât și masculin. Nu este necesar să fii nesimțitor pentru a fi viril; acesta este maniera nepotrivită de a crea bărbați curajoși. Marilor oameni ai acestei lumi nu le este frică să se

întristeze. Moise, mâhnit, era un om mai mare și decât Samson sau decât Goliat. Moise era un conducător magnific, dar era și plin de blândețe. Faptul de a fi atent și sensibil la nevoile omenești creează o fericire autentică și durabilă; în același timp, această atitudine binevoitoare ferește sufletul de influențele distructive ale mâniei, ale urii și ale suspiciunii.

140:5.17 (1575.2) 2. *"Fericiți cei îndurători, căci ei vor avea parte de îndurare"*. Îndurarea denotă aici înălțimea, adâncimea și lărgimea prieteniei celei mai sincere - bunăvoința afectuoasă. Îndurarea este uneori pasivă, dar aici ea este activă și dinamică - paternitatea supremă. Părinții iubitori întâmpină puține greutăți în a-i ierta pe copiii lor, și asta în multe rânduri. La un copil nerăsfățat nevoia de a se ușura de suferință este naturală. Copiii sunt în mod normal buni și compătimitori când sunt îndeajuns de mari pentru a putea aprecia situațiile reale.

140:5.18 (1575.3) 3. *"Fericiți cei ce aduc pacea, căci ei se vor chema fiii lui Dumnezeu"*. Aceia care îl auzeau pe Iisus doreau cu ardoare un eliberator militar, iar nu pacificatori. Dar pacea lui Iisus nu este deloc vreun soi de pacifism negativ. Confruntat cu încercări și cu persecuții, el zicea: „Pacea mea v-o las vouă.” „Inima să nu vi se tulbure, și să n-aveți deloc teamă.” Iată pacea care împiedică conflictele năruitoare. Pacea personală întrește personalitatea. Pacea socială împiedică frica, lăcomia și mânia. Pacea politică împiedică antagonismele de rasă, suspiciunile naționale și războiul. Împăcarea este leacul neîncrederii și suspiciunii.

140:5.19 (1575.4) Este ușor a-i învăța pe copii să acționeze ca împăciuitori. Ei iubesc activitățile de echipă, le place să se joace împreună. Cu alt prilej Maestrul a zis: „Cine caută să-și salveze viața o va pierde, dar cine acceptă să și-o piardă o va găsi.”

140:5.20 (1575.5) 4. *”Fericiți cei persecutați din pricina dreptății lor, căci al lor este împărăția cerurilor. Fericiți să fiți atunci când oamenii vă vor insulta și vă vor persecuta și vor zice pe nedrept tot felul de răutăți contra voastră. Bucurați-vă și fiți cât se poate de fericiți, căci mare va fi răsplata voastră în ceruri”*.

140:5.21 (1575.6) Foarte adesea, persecuția urmează pacea. Însă tinerii și adulții curajoși nu fug niciodată de dificultăți și de primejdii. „Nu există iubire mai mare decât aceea de a-ți da viața pentru prietenii tăi”. O dragoste părintească poate să facă în mod liber toate aceste lucruri - care fac prea puțin parte din dragostea frățească. Progresul a fost întotdeauna rezultatul final al persecuției.

140:5.22 (1575.7) Copiii răspund la provocare cu curaj. Tinerețea este întotdeauna gata să „primească o provocare”. Și fiecare copil ar trebui să învețe de devreme să facă sacrificii.

140:5.23 (1575.8) Este deci vădit că binecuvântările Predicii de pe Munte sunt întemeiate pe iubire și pe încredere, iar nu pe lege (etică și datorie).

140:5.24 (1575.9) Dragostea părintească se bucură să răspundă răului cu binele - să facă binele ca răspuns nedreptății.

6. Seara hirotonisirii

140:6.1 (1576.1) Duminică seara, sosind din dealurile înalte de la nord de Capernaum la Zebedeu, Iisus și cei doisprezece au luat o masă frugală. Apoi, în vreme ce Iisus se ducea să se plimbe de-a lungul țărmului, cei doisprezece au vorbit între ei. După o scurtă discuție, și în vreme ce gemenii aprindeau un mic foc care să-i mai încălzească și să le dea lumină, Andrei a ieșit în căutarea lui Iisus. După ce a dat de el i-a zis: „Maestre, frații mei nu sunt în stare să înțeleagă cele ce ne-ai spus despre regat. Nu ne simțim în măsură să întreprindem lucrarea până ce nu ne dai mai multe instrucțiuni. Am venit să-ți cer să ni te alături în grădină și să ne ajuți să înțelegem sensul cuvintelor tale.” Și Iisus l-a însoțit pe Andrei spre a se întâlni cu apostolii.

140:6.2 (1576.2) Odată intrat în grădină, el i-a adunat în jurul său și a continuat instruirea lor spunând: „Voi găsiți dificil să primiți mesajul meu pentru că vreți să clădiți noua învățătură de-a dreptul pe cea veche, dar eu vă declar că trebuie să renașteți. Trebuie să reîncepeți în chip nou ca și copilașii, să fiți dispuși să vă încredeți în învățătura mea și să credeți în Dumnezeu. Noua evanghelie a împărăției nu poate fi făcută conformă cu ceea ce există. Voi aveți idei false despre Fiul Omului și despre misiunea lui pe pământ. Nu comiteți greșeala de a crede că eu am venit să resping legea și profeții. N-am venit să distrug, ci să înfăptuiesc, să eliberez și să iluminez. N-am venit să încalc legea, ci mai degrabă ca să scriu aceste noi porunci pe tabletele inimii voastre.

140:6.3 (1576.3) ”Pretind de la voi o dreptate care depășește dreptatea celor ce caută să obțină favoarea Tatălui prin darea de pomeni, prin rugăciune și prin postire. De vreți să intrați în regat, trebuie să aveți o

dreptate care constă în iubire, în îndurare și în adevăr - dorința sinceră de a face voia Tatălui meu din ceruri.”

140:6.4 (1576.4) Atunci Simon Petru spuse: „Maestre, dacă ai vreo nouă poruncă, am vrea s-o auzim. Dezvăluie-ne noua cale.” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Voi ați auzit povestindu-se despre cei care propovăduiesc legea: 'Să nu ucizi, iar oricine va ucide va fi supus judecății'. Dar eu privesc dincolo de faptă pentru a descoperi motivul. Eu vă declar că oricine se mânie pe fratele său este în pericol de a fi judecat. Cel care nutrește ură în inima sa și face planuri de răzbunare în mintea sa este în pericol de a fi judecat. Voi trebuie să-i judecați pe tovarășii voștri după faptele lor; Tatăl din ceruri judecă după intenții.”

140:6.5 (1576.5) ”Voi i-ați auzit pe Maeștrii legii spunând: Să nu comiți adulter. Dar eu vă zic că oricine privește o femeie cu gândul de a o pofti a comis deja în inima sa un adulter cu ea. Voi nu-i puteți judeca pe oameni decât după faptele lor, dar Tatăl meu se uită în inima copiilor lui și îi judecă cu îndurare după intențiile și după dorințele lor reale.”

140:6.6 (1576.6) Iisus avea de gând să analizeze și celelalte porunci, când Iacob Zebedeu l-a întrerupt întrebându-l: „Maestre, ce-o să-i învățăm pe oameni despre divorț? Să îngăduim noi unui bărbat să divorțeze de soția sa, după cum a poruncit Moise?” Când Iisus a auzit această întrebare, a zis: „Eu nu am venit pentru a legifera, ci pentru a ilumina. N-am venit pentru a reforma regatele acestei lumi, ci mai degrabă pentru a stabili împărăția cerurilor. Nu este voia Tatălui meu aceea de a ceda ispitei de a vă învăța reguli de guvernare, de comerț sau de conduită socială; ele ar putea fi bune pentru astăzi, dar departe de a conveni societății dintr-o altă epocă. Eu sunt pe pământ numai

pentru a întrema mintea, a elibera spiritul și a salva sufletul oamenilor. Eu vă voi zice totuși, în legătură cu această chestiune a divorțului, că, dacă Moise privea favorabil aceste procedee, nu la fel era și pe vremea lui Adam și în grădina Edenului.”

140:6.7 (1577.1) După un scurt răstimp în care apostolii au schimbat câteva cuvinte între ei, Iisus a continuat: „Trebuie ca totdeauna să recunoașteți cele două puncte de vedere ale oricărei conduite a muritorilor - omenească și divină, căile cărnii și calea spiritului, evaluarea timpului și punctul de vedere al veșniciei.” Deși cei doisprezece nu au putut înțelege pe de-a-ntregul ceea ce îi învăța Maestrul lor, această povăț le-a fost de mare ajutor.

140:6.8 (1577.2) Și apoi Iisus le-a zis: „Voi vă veți poticni de învățătura mea din pricina obiceiului vostru de a tălmăci mesajul meu după litera sa; voi sunteți greoi în a desluși spiritul învățăturii mele. Totodată trebuie să vă amintiți că voi sunteți mesagerii mei. Sunteți obligați să vă trăiți viața tot așa cum am trăit-o eu pe-a mea în spirit. Voi sunteți reprezentanții mei personali, dar nu vă amăgiți cu speranța că toți oamenii vor trăi sub toate aspectele după cum trăiți voi. Nu uitați niciodată că eu am și oi care nu fac parte din această turmă, și că sunt deopotrivă de îndatorat a le sluji de model pentru maniera de a face voia lui Dumnezeu, în timp ce ele trăiesc încă viața naturii muritoare.”

140:6.9 (1577.3) Atunci, Nataniel întrebă: „Maestre, nu acordăm nici un loc justiției? Legea lui Moise zice: 'ochi pentru ochi și dinte pentru dinte' Tu ce ne spui?” Iisus răspunse: „Voi să răspundeți prin bine răului. Mesagerii mei nu trebuie să se lupte cu oamenii, ci să fie buni cu ei. Regula voastră nu va fi măsură pentru măsură. Conducătorii

oamenilor pot avea astfel de legi, dar în regat nu este la fel; îndurarea va determina întotdeauna judecata voastră, iar iubirea condusa voastră. Dacă aceste precepte sunt severe, încă vă puteți întoarce din drum. Dacă găsiți că exigențele apostolatului sunt prea dure, o puteți apuca din nou pe cărarea mai puțin riguroasă a discipolilor.”

140:6.10 (1577.4) La auzul acestor cuvinte surprinzătoare, apostolii s-au tras cu toții de o parte pentru câteva momente, dar au revenit cât de curând, și Petru zise: „Maestre, vrem să mergem înainte cu tine; nici unul dintre noi n-ar vrea să dea înapoi; suntem cu toții gata să plătim prețul suplimentar; vom bea cupa până la fund. Vrem să fim apostoli, iar nu doar niște ucenici.”

140:6.11 (1577.5) Când auzi acestea Iisus le zise: „Apoi dar, fiți hotărâți să vă asumați responsabilitățile și să mă urmați. Faptele voastre bune faceți-le în taină; când veți da de pomană, mâna stângă să nu știe ce face dreapta. Când vă rugați trageți-vă singuri de o parte și nu vă pierdeți în vane repetări sau în vorbe fără de înțeles. Amintiți-vă că Tatăl le știe pe toate de care aveți nevoie înainte chiar și de a-i cere. Nu vă puneți pe postit cu o față tristă ca să v-o vadă oamenii. În calitate de apostoli aleși ai mei împrăștiați-vă acum ca să slujiți regatului, nu strângeți pentru voi comorile de pe pământ, ci, prin serviciul vostru dezinteresat, acumulați comorile din cer, căci acolo unde vă sunt comorile, acolo vă va fi și inima.

140:6.12 (1577.6) Lampa corpului este ochiul; așadar, dacă ochiul vostru este mărinimos, întreg corpul vă va fi umplut de lumină, dar, dacă ochiul vostru este egoist, tot corpul va fi plin de întuneric. Dacă însăși lumina care-i în voi se preface în întuneric, cât de adânc va fi acest întuneric!”

140:6.13 (1577.7) Atunci, Toma l-a întrebat pe Iisus dacă apostolii trebuiau să „continue să aibă totul în comun”. Maestrul le răspunse: „Da, frații mei, aș vrea ca noi să trăim ca o familie în care există înțelegere. Vă este încredințată o mare lucrare, și doresc cu ardoare serviciul vostru exclusiv. Voi știți că s-a spus pe bună dreptate: 'nimeni nu poate sluji doi stăpâni deodată'. Voi nu-l puteți adora cu sinceritate pe Dumnezeu și în același timp să-l slujiți pe Mamon din toată inima voastră. Acum că v-ați angajat fără rezervă în slujba regatului, nu vă mai temeți pentru viața voastră, și îngrijiți-vă cu atât mai puțin de ceea ce veți mânca și veți bea, sau de veșmintele ce le veți purta. Ați învățat deja că cu mâini bune și cu o inimă fidelă nu se îndură de foame. Acum că vă pregătiți să vă dedicați toate energiile lucrării regatului, fiți încredințați că Tatăl nu va uita de nevoile voastre. Căutați mai întâi regatul lui Dumnezeu și, când îi veți fi găsit intrarea, toate lucrurile necesare vă vor fi date pe lângă aceasta. Așadar, nu vă îngrijorați fără rost din pricina zilei de mâine. Ajunge fiecărei zile truda ce vine cu ea.”

140:6.14 (1578.1) Văzându-i dornici să stea de veghe toată noaptea pentru a pune întrebări, Iisus le-a zis: „Fraților, voi sunteți supuși legilor pământești; mai bine v-ați duce să vă odihniți ca să fiți gata pentru munca de mâine. Dar somnul le sărise de pe pleoape. Petru se încumetă să-i ceară Maestrului său „doar o mică vorbă între patru ochi cu tine, și nu pentru că aș avea secrete față de frații mei, ci pentru că sunt tulburat și, de-ar fi să merit cumva vreo muștrare de la Maestrul meu, mai bine i-aș face față singur cu tine.” Iisus zise: „Hai cu mine, Petrule,” și i-a luat-o înainte intrând în casă. Când Petru a revenit din prezența Maestrului său, foarte bine dispus și mult

încurajat, Iacob s-a hotărât, la rândul său, să meargă să vorbească cu Iisus. Și tot așa, până la primele ore ale dimineții, ceilalți apostoli s-au dus unul câte unul să stea de vorbă cu Maestrul. După ce toți au discutat personal cu el, afară de gemeni, care adormiseră, Andrei s-a întors către Iisus și i-a zis: „Maestre, gemenii au adormit lângă foc în grădină. Să-i trezesc ca să-i întreb de vor și ei să-ți vorbească?” Iisus i-a răspuns surâzând lui Andrei: „Bine fac - nu-i deranja.” Noaptea era pe sfârșite și se iveau zorile unei alte zile.

7. Săptămâna de după hirotonisire

140:7.1 (1578.2) După câteva ore de somn, pe când cei doisprezece erau la un loc pentru a lua un târziu mic dejun, Iisus le zise: „Trebuie acum să începeți să predicați vestea bună și să-i instruiți pe credincioși. Fiți gata să mergeți la Ierusalim.” După ce vorbi Iisus, Toma și-a adunat curajul pentru a zice: „Eu știu, Maestre, că ar trebui acum să fim gata să ne apucăm de treabă, dar teamă mi-e că nu suntem încă capabili să ducem la bun sfârșit această mare misiune. N-ai vrea să consimți ca noi să mai rămânem câteva zile prin preajma ta înainte de a ne apucăm de lucrarea regatului?” Văzând că toți apostolii săi erau stăpâniți de aceeași teamă, Iisus le-a zis: „Facă-se cum ați cerut; vom rămâne aici până în ziua de după sabbat.”

140:7.2 (1578.3) Săptămâni de-a rândul, mici grupuri de înflăcărați căutători de adevăr, precum și de spectatori curioși, veniseră în Betsaida ca să-l vadă pe Iisus. Reputația lui se răspândise deja în toată regiunea; veniseră grupuri iscoditoare de prin orașe la fel de

îndepărtate ca Tirul, Sidonul, Damascul, Cezareea și Ierusalimul. Până atunci, Iisus îi întâmpinase pe acești vizitatori și îi instruisese cu privire la regat, dar de acum înainte Maestrul a încredințat această muncă celor doisprezece. Andrei alegea pe câte unul dintre apostoli și lăsa în seama sa un grup de vizitatori; cei doisprezece erau uneori toți deodată angajați în misiunea aceasta.

140:7.3 (1578.4) Vreme de două zile, ei au lucrat, dând îndrumări ziua și având până noaptea târziu convorbiri private. În ziua a treia, Iisus a stat de vorbă cu Zebedeu și cu Salomeea, în timp ce pe apostoli îi trimisese de acolo: „Mergeți la pescuit, căutați de vă destindeți fără nici o grijă, sau poate vă duceți să vă vedeți familiile.” Joi s-au înapoiat pentru alte trei zile de învățătură.

140:7.4 (1578.5) În cursul acestei săptămâni de pregătire, Iisus le-a repetat de nenumărate ori apostolilor săi cele două mari mobiluri ale misiunii sale pe pământ de după botezul său:

140:7.5 (1578.6) 1. Să-l reveleze Tatăl său oamenilor.

140:7.6 (1578.7) 2. Să-i facă pe oameni conștienți de filiația lor - să realizeze prin credință că ei sunt copiii celui Preaînalt.

140:7.7 (1579.1) O săptămână de aceste experiențe variate i-a făcut să progreseze mult pe cei doisprezece. Unii au dobândit chiar prea multă încredere în ei înșiși. La ultima întrunire, în timpul serii de după sabat, Petru și Iacob s-au apropiat de Iisus spunându-i: „Noi suntem gata; să mergem acum să luăm în stăpânire regatul” La care Iisus răspunse: „Bine ar fi ca înțelepciunea voastră să vă egaleze zelul, iar curajul vostru să vă compenseze ignoranța.”

140:7.8 (1579.2) Deși apostolii nu au înțeles mare lucru din învățătura Maestrului, ei au înțeles perfect semnificația vieții de farmec și de

frumusețe pe care el o trăia cu ei.

8. Joi după - amiază, pe lac

140:8.1 (1579.3) Iisus știa bine că apostolii lui nu asimilau pe deplin învățăturile sale. El s-a decis să le dea lui Petru, Iacob și Ioan niște instrucțiuni speciale, în nădejdea că ei vor fi pe urmă în stare să clarifice ideile prietenilor lor. Ei vedeau că cei doisprezece înțelegeau numite caracteristici ale ideii unui regat spiritual, dar stăruiau cu încăpățănare în a lega direct aceste noi învățături spirituale de vechile lor concepții literale și înrădăcinate despre împărăția celestă ca restaurare a tronului lui David și ca restabilire a Israelului ca putere temporară pe pământ. În consecință, Iisus s-a îndepărtat de țărm, în această după-amiază de joi, ducându-i pe Petru, Iacob și Ioan într-o barcă pentru a le vorbi despre treburile regatului. Aceasta a fost o lecție educativă de patru ore, cuprinzând zeci de întrebări și de răspunsuri, care pot, într-un mod destul de folositor, să fie introduse în această expunere prin recompunerea rezumatului acestei importante după-amiezi, după cum a povestit-o Simon Petru în ziua următoare fratelui său Andrei.

140:8.2 (1579.4) 1. *Facerea voii Tatălui.* Învățătura lui Iisus de a te încredința în grija Tatălui din ceruri nu era un fatalism orb și pasiv. Iisus a citat, în acea zi, în mod aprobator, un vechi dicton ebraic care zicea: „Cel care nu muncește nu mănâncă”. El a făcut remarcă că propria sa experiență era un comentariu suficient al acestor învățături. Preceptele sale cu privire la încrederea în Tată nu trebuie să fie

judicate după condițiile sociale și economice din timpurile moderne sau din oricare altă epocă. Această învățătură îmbrățișează principalele idealuri ale unei vieți aproape de Dumnezeu, în toate epocile și pe toate lumile.

140:8.3 (1579.5) Iisus i-a făcut să înțeleagă clar pe cei trei apostoli ai lui diferențele de exigențe dintre funcțiile de apostol și cele de discipol. Chiar și atunci, el nu a interzis celor doisprezece exercițiul prudenței și al previziunii. El nu predica contra prevederii, ci contra neliniștii și a grijilor. El propovăduia supunerea ageră și activă față de voia lui Dumnezeu. Ca răspuns la numeroasele întrebări ale celor trei apostoli asupra frugalității și a economiei, el a atras pur și simplu atenția lor asupra vieții sale de tâmplar, de constructor de bărci și de pescar, și asupra minuțioasei lui organizări a celor doisprezece. El a căutat să le explice că lumea nu trebuie să fie considerată ca ceva ostil, și că împrejurările vieții constituie un plan divin lucrând laolaltă cu copiii lui Dumnezeu.

140:8.4 (1579.6) Iisus a întâmpinat mari dificultăți în a-i face să înțeleagă practicarea lui personală a non-rezistenței. El a refuzat într-un mod absolut să se apere, și apostolilor li se părea că lui Iisus i-ar face plăcere să-i vadă urmând aceeași politică. El i-a învățat să nu reziste răului, să nu combată nedreptățile și loviturile, dar să nu tolereze cu pasivitate facerea de rău. El le-a dat de înțeles, în acea după-amiază, că el aproba pedepsirea socială a răufăcătorilor și a criminalilor, și că guvernarea civilă trebuia uneori să folosească forța pentru a menține ordinea socială și pentru a executa deciziile justiției.

140:8.5 (1579.7) El nu va înceta niciodată a-i pune pe discipolii lui în gardă contra nefastei practici a *represaliilor*; el nu tolera răzbunarea,

ideea de despăgubire. El deplora faptul de a purta ranchiună cuiva, el respingea ideea de ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. El dezaproba întregul concept de răzbunare privată și personală; el lăsa aceste chestiuni guvernului civil, pe de o parte, și judecății lui Dumnezeu, pe de altă parte. El i-a lămurit pe cei trei apostoli că învățăturile sale se aplicau indivizilor, iar nu Statului. El și-a rezumat instrucțiunile pe care le dădu-se până atunci în legătură cu aceste chestiuni în felul următor:

140:8.6 (1580.1) Iubiți-i pe dușmanii voștri - amintiți-vă pretențiile morale ale fraternității umane.

140:8.7 (1580.2) Zădărnicia răului: o greșală nu este îndreptată printr-o răzbunare. Nu faceți greșeala de a combate răul cu propriile lui arme.

140:8.8 (1580.3) Să aveți credință - să aveți încredere în triumful final al justiției divine și al bunătății eterne.

140:8.9 (1580.4) 2. *Atitudinea politică.* Iisus a recomandat apostolilor lui să fie prudenți în remarcile lor privitoare la relațiile, pe atunci încordate, dintre poporul iudeu și guvernul roman; el le-a interzis să se lase implicați cu vreun chip în aceste dificultăți. El avea totdeauna grijă să evite capcanele politice ale dușmanilor lui, răspunzând întotdeauna: „Dați Cezarului ceea ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.” El refuza să-și abată atenția de la misiunea sa, care era de a stabili o nouă cale de mântuire; el nu-și îngăduia să se preocupe de nimic altceva. În viața sa personală el a respectat întotdeauna cum se cuvine legile și regulile civile; în învățăturile sale publice, el a lăsat întotdeauna deoparte chestiunile civile, economice și sociale. Le-a zis celor trei apostoli că el se îngrija

numai de principiile de viață interioară spirituală și personală a oamenilor.

140:8.10 (1580.5) Așadar, Iisus nu era un reformator politic. El nu venea ca să reorganizeze lumea; chiar dacă ar fi făcut-o, acest lucru nu ar fi fost aplicabil decât acestei epoci și acestei generații. Totuși, el a arătat oamenilor cel mai bun mod de a trăi, și nici o generație nu este scutită de sarcina de a descoperi cea mai bună manieră de a adapta pilda vieții lui Iisus la propriile ei probleme. Dar nu comiteți niciodată greșeala de a identifica învățăturile lui Iisus cu o teorie politică sau economică, nici cu vreun sistem social sau industrial.

140:8.11 (1580.6) 3. *Atitudinea socială.* Rabinii iudei dezbătuseră îndelung întrebarea: Cine este aproapele meu? Iisus a venit prezentând ideea unei bunătăți active și spontane, o iubire atât de sinceră a aproapelui, încât ea amplifică noțiunea de vecinătate până la a include lumea întreagă, ceea ce făcea din fiecare om vecinul sau aproapele vostru. Acestea fiind spuse, Iisus se interesa numai de indivizi, iar nu de mase. El nu era un sociolog, dar se trudea să sfărâme toate formele de izolare egoistă. El propovăduia înțelegerea pură, compasiunea. Mihail din Nebadon este un Fiu dominat de îndurare. Compasiunea este însăși esența firii sale.

140:8.12 (1580.7) Maestrul nu a zis că oamenii nu trebuiau niciodată să-i ospăteze pe prietenii lor, dar a zis că discipolii săi trebuiau să organizeze ospete pentru cei săraci și nenorociți. Iisus avea un ferm simț al justiției, dar întotdeauna temperat de îndurare. El nu îi învăța pe apostolii lui că trebuiau să se lase exploatați de paraziții sociali sau de căutătorii de pomeni de profesie. Momentul în care el a fost cel

mai aproape de a face niște proclamații sociologice a fost acela în care a zis: „Nu judeca ca să nu fi judecat.”

140:8.13 (1580.8) El a făcut să se înțeleagă bine că o blândețe fără discernământ putea fi considerată ca răspunzătoare de numeroase rele din societate. În ziua următoare, Iisus l-a instruit într-un mod clar pe Iuda să nu dea nimic de pomană din fondurile apostolice, decât la cererea sa sau la solicitarea comună a doi apostoli. În toate aceste materii Iisus avea obiceiul de a zice: „Fiți prudenți ca și șerpilor, dar tot atât de inofensivi ca și porumbeii.” Se părea că, în toate situațiile sociale, el avea intenția de a propovădui răbdarea, toleranța și iertarea.

140:8.14 (1581.1) Pentru Iisus, familia ocupa chiar centrul filozofiei de viață - pe pământ și în viața de apoi. El a întemeiat pe familie învățăturile cu privire la Dumnezeu, căutând totodată să corijeze tendința iudeilor de a aduce onoruri peste măsură strămoșilor lor. El a lăudat viața de familie ca fiind cea mai înaltă îndatorire umană, dar a dat de înțeles că relațiile de familie nu trebuie să intervină în obligațiile religioase. El a atras atenția asupra faptului că familia este o instituție temporară și nu supraviețuiește morții. Iisus nu a ezitat să-și abandoneze familia când ea mergea contra voii Tatălui. El a propovăduit noua și mai amplă fraternitate a oamenilor - fiii lui Dumnezeu. În epoca lui Iisus, practicile privitoare la divorț erau foarte libere în Palestina și în tot imperiul roman. Iisus a refuzat, în multe rânduri, să formuleze legi în privința căsătoriei și a divorțului, dar mulți dintre primii partizani ai lui Iisus aveau opinii foarte definite despre divorț și nu ezitau să i le atribuie. Toți scriitorii Noului

Testament, cu excepția lui Ioan Marcu, împărtășeau aceste opinii mai stricte și mai evolute referitoare la divorț.

140:8.15 (1581.2) 4. *Atitudinea economică*. Iisus a lucrat, a trăit și a făcut negoț în lumea așa cum a găsit-o. El nu era un reformator economic, deși atrăsese frecvent atenția asupra in justiției distribuirii inegale a bogățiilor, dar nu a oferit nici o sugestie ca remediu. El le-a explicat lui Petru, Iacob și Ioan că, deși apostolii săi nu trebuiau să dețină bunuri, el nu predica contra averii și a proprietății, ci nu numai contra distribuirii inegale și inechitabile. El recunoștea nevoia de justiție socială și de echitate industrială, dar nu a propus nici o regulă pentru realizarea lor.

140:8.16 (1581.3) El nu i-a învățat niciodată pe discipolii săi renunțarea la posesiunile pământești, ci numai pe cei doisprezece apostoli ai lui. Luca, medicul, credea cu fermitate în egalitatea socială și a contribuit mult la interpretarea spuselor lui Iisus conform cu credințele sale personale. Iisus nu le-a poruncit niciodată partizanilor săi să adopte un mod de viață comunitar; el nu a făcut nici un fel de proclamație privitoare la aceste chestiuni.

140:8.17 (1581.4) Iisus i-a pus frecvent în gardă pe auditorii săi împotriva setei de câștig, declarând că „fericirea unui om nu constă în abundența posesiunilor lui materiale”. El repeta constant formula sa: „La ce-i servește unui om să câștige întreaga lume și să-și piardă sufletul?” El nu a lansat atacuri directe contra posesiunii de bunuri, dar a insistat asupra faptului că este veșnic esențial ca valorile spirituale să aibă prioritate. În învățăturile sale ulterioare, el a căutat să îndrepte multe puncte de vedere urantene eronate asupra vieții, prin povestirea a numeroase parabole pe care le-a prezentat în cursul

serviciului său public. Iisus nu a avut niciodată intenția de a formula teorii economice; el știa bine că fiecare epocă trebuie să-și elaboreze propriile ei remedii pentru dificultățile existente. Și dacă Iisus ar fi pe pământ astăzi, trăindu-și viața întrupată, el ar dezamăgi foarte tare pe majoritatea bărbaților și a femeilor de bine, pentru simplul motiv că el refuza să ia parte la dezbaterile politice, sociale și economice din ziua respectivă. El rămânea maiestuos în rezervă, învățându-vă totodată să vă perfecționați viața spirituală interioară, astfel încât asta să vă facă mai competenți pentru a ataca problemele voastre pur omenești.

140:8.18 (1581.5) Iisus voia să îi facă pe toți oamenii asemănători lui Dumnezeu, și apoi să vegheze cu compasiune în vreme ce acești fii de Dumnezeu își vor rezolva problemele lor politice, sociale și economice. Nu bogăția o denunța el, ci ceea ce făcea bogăția majorității adepților lui. În această joi după-amiază, Iisus a spus pentru prima oară, discipolilor săi „că este o mai mare binecuvântare să dai decât să primești”.

140:8.19 (1581.6) 5. *Religia personală*. Pentru voi ca apostoli, cea mai bună modalitate de a înțelege învățăturile lui Iisus este de a observa viața sa. El a trăit o viață perfectă pe Urantia, și i se pot înțelege învățăturile excepționale numai când viața i se reprezintă în fundalul ei imediat. Viața sa, iar nu lecțiile date celor doisprezece sau predicile ținute mulțimilor, este ceea ce va ajuta cel mai mult la revelarea caracterului divin al Tatălui, precum și a personalității lui iubitoare.

140:8.20 (1582.1) Iisus nu a atacat învățăturile profețiilor evrei sau ale moraliștilor greci. Maestrul recunoștea multele lucruri bune pe care le reprezentau acești mari învățători, dar el coborâse pe pământ pentru

a-i învăța pe oameni ceva *în plus*, „conformarea voluntară a voinței omului la voia lui Dumnezeu”. Iisus nu căuta pur și simplu să creeze *oameni religioși*, muritori în întregime ocupați de sentimente religioase și mișcați numai de impulsuri spirituale. Să fi aruncat numai o privire către el și ați fi știut atunci că el era într-adevăr un om cu multă experiență în lucrurile acestei lumi. Învățăturile lui Iisus sub acest raport au fost grosolan denaturate și foarte adesea fals prezentate de-a lungul tuturor veacurilor erei creștine. De asemenea voi v-ați atașat de niște idei deformate despre blândețea și umilința Maestrului. Scopul pe care îl urmărea el în viața sa părea să fi fost un *magnific respect de sine*. El le recomanda oamenilor să se smerească numai pentru a le permite să fie cu adevărat mari; scopul pe care îl viza realmente era o adevărată umilință față de Dumnezeu. El atribuia o mare valoare sincerității - inimii curate. Fidelitatea era o virtute cardinală în evaluarea ce o făcea el a unui caracter, în timp ce *curajul* era esența însăși a învățăturilor sale. „Să nu aveți nici o teamă” era lozinca sa, și îndurarea plină de răbdare era idealul său în ce privește tăria de caracter. Învățăturile lui Iisus constituiau o religie a vitejiei, a curajului și a eroismului. Tocmai de aceea i-a ales, ca reprezentanți personali, pe cei doisprezece oameni de rând, care erau în majoritate niște pescari aspri și viguroși.

140:8.21 (1582.2) Iisus a vorbit prea puțin despre viciile sociale din epoca sa; el a făcut rareori aluzie la delicvența morală. El a propovăduit adevărata virtute într-o manieră pozitivă. El a evitat cu înțelepciune metoda negativă de a da instrucțiuni; el a refuzat orice publicitate pentru rău; nu era nici măcar un reformator moral. El știa bine, și îi învăța și pe apostolii lui, că nevoile senzuale ale omenirii nu

sunt suprimate nici de muștrări religioase, nici de interdicții legale. Rarele sale condamnări erau îndreptate împotriva trufiei, cruzimii, asupririi și ipocriziei.

140:8.22 (1582.3) Iisus nu i-a criticat nici chiar pe farisei cu vehemența cu care a făcut-o Ioan Botezătorul. El știa bine că scribii și fariseii aveau o inimă cinstită; el înțelegea povara care îi făcea sclavi ai tradițiilor religioase. Iisus a insistat mult asupra necesității de a „începe prin a curăța arborele”. El ia lămurit bine pe cei trei că el atribuia valoare vieții întregii, iar nu numai câtorva virtuți particulare.

140:8.23 (1582.4) Singura lecție pe care Ioan Zebedeu a tras-o din învățătura acelei zile a fost că fondul religiei lui Iisus consta în a dobândi un caracter plin de compasiune dublat de o personalitate mișcată de dorința de a face voia Tatălui care este în ceruri.

140:8.24 (1582.5) Petru a priceput ideea că evanghelia, pe care erau pe punctul de a o proclama, era realmente o nouă bază de plecare pentru toată rasa umană. El i-a transmis mai târziu această impresie lui Pavel, care s-a servit de ea pentru a-și formula doctrina lui Cristos ca „al doilea Adam”.

140:8.25 (1582.6) Cât despre Iacob, el a înțeles pasionantul adevăr pe care Iisus îl voia trăit de copiii lui de pe pământ de parcă ei ar fi deja cetățeni ai împărăției verești desăvârșite.

140:8.26 (1582.7) Iisus știa că toți oamenii erau diferiți, și îi învăța asta pe apostolii săi. El îi încuraja constant să se abțină de la orice încercare de a-i forma pe ucenici și pe credincioși după un model prestabilit. El căuta să permită fiecărui suflet să se dezvolte în propriul său fel, în calitate de individ, perfecționându-se în fața lui

Dumnezeu. Ca răspuns la una dintre numeroasele întrebări ale lui Petru, Maestrul a zis: „Eu vreau să-i eliberez pe oameni, în așa fel încât ei să poată porni din nou ca niște copilași într-o viață nouă și mai bună.” Iisus insista întotdeauna asupra faptului că adevărata bunătate trebuie să fie inconștientă, și că făcând acte de caritate, nu trebuie să se îngăduie mâinii stângi să știe ce face dreapta.

140:8.27 (1583.1) În această după-amiază, cei trei apostoli au fost șocați să constate că religia Maestrului lor nu se îngrija deloc de introspecția spirituală. Toate religiile care au precedat și au urmat epoca lui Iisus, chiar și creștinismul, prevedeau cu prudență o introspecție religioasă. Nu acesta este cazul și pentru religia lui Iisus din Nazaret; filozofia sa de viață este lipsită de introspecție religioasă. Fiul tâmplarului nu a propovăduit niciodată *formarea* de caractere, ci *creșterea* lor, declarând că împărăția cerurilor seamănă cu un grăunte de muștar. Dar Iisus nu a zis nimic care să poată proscrie cumva analiza de sine ca mijloc de prevenire contra unui egotism arogant.

140:8.28 (1583.2) Dreptul de a intra în regat este condiționat de credință, de crezul personal. Costul pentru menținerea în ascensiunea progresivă a împărăției este perla marelui preț; pentru a o poseda, un om vinde tot ceea ce are.

140:8.29 (1583.3) Învățătura lui Iisus este o religie pentru toți, iar nu numai pentru cei slabi și pentru sclavi. Religia sa nu s-a cristalizat niciodată (în timpul întrupării sale) în crezuri și în legi teologice; el nu a lăsat nici un rând scris în urma lui. Viața și învățăturile lui au fost transmise universului ca o moștenire de inspirație și de ideal potrivită guvernării spirituale și instruirii morale a tuturor epocilor de pe toate

lumile. Chiar și astăzi, învățăturile lui Iisus se țin separate de toate religiile, cu toate că ele constituie speranța vie a fiecăreia dintre ele.

140:8.30 (1583.4) Iisus nu i-a învățat pe apostolii săi că religia este singura ocupație pământească demnă de oameni; aceasta era concepția pe care o aveau iudeii despre slujirea lui Dumnezeu; el însă a afirmat cu stăruință ca cei doisprezece trebuiau să se ocupe exclusiv de religie. Iisus n-a propovăduit nimic care să-i abată pe credincioșii săi de la căutarea unei veritabile culturi; el a depreciat numai meritul școlilor religioase din Ierusalim prizoniere ale tradiției. El era liberal, generos, învățat și tolerant. Pietatea conștientă de sine nu avea nici un loc în filozofia sa pentru a duce o viață de dreptate.

140:8.31 (1583.5) Maestrul nu a oferit soluții pentru problemele nereligioase ale vremurilor sale sau ale oricărei epoci ulterioare. Iisus dorea să dezvolte clarviziunea spirituală în realitățile eterne și să stimuleze inițiativa în originalitatea vieții.

140:8.32 (1583.6) El s-a ocupat exclusiv de nevoile spirituale subiacente și permanente ale rasei umane. El a revelat o bunătate egală celei a lui Dumnezeu. El exalta iubirea - adevărul, frumusețea și bunătatea - voința de a fi în armonie cu voia lui Dumnezeu, dublată de imboldul etern de a deveni perfect așa cum Tatăl din ceruri este perfect.

9. Ziua consacrării

140:9.1 (1583.7) Iisus a consacrat ziua de sabbat următoare apostolilor, întorcându-se în ținuturile înalte unde îi hirotonisise. Acolo, după un lung mesaj personal de încurajare magnific de emoționant, el a

îndeplinit consacrarea solemnă a celor doisprezece. În cursul acestei după-amiezi de sabbat, Iisus i-a strâns pe apostoli în jurul lui, pe coasta dealului, și i-a dat pe mâna Tatălui său care este în ceruri având în vedere ziua când va fi nevoit să-i lase singuri în lume. Nu a fost o învățătură nouă cu această ocazie, ci doar niște discuții și o comuniune.

140:9.2 (1584.1) Iisus a reluat multe dintre învățămintele predicii de hirotonisire pe care o făcuse în același loc, apoi i-a chemat pe apostoli în fața lui, unul câte unul, și le-a dat însărcinarea de a merge în lume ca reprezentanți ai lui. Misiunea de consacrare dată de Maestru a fost următoarea: „Duceți-vă în lumea largă și predicați vestea bună a împărăției. Eliberați-i pe prizonierii spirituali, consolați-i pe cei asupriți și dați îngrijirile voastre celor mârniți. Ați primit gratuit, dați gratuit.”

140:9.3 (1584.2) Iisus le-a recomandat să nu ia cu ei nici bani nici haine de schimb, spunând: „muncitorul bun își merită salariul”. Iar în cele din urmă zise: „Iată, eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor; fiți deci înțelepți precum șerpii și inofensivi precum porumbeii. Dar luați seama, căci dușmanii voștri vă vor aduce în fața consiliilor lor și vă vor critica aspru în sinagogile lor. Veți fi târați în fața guvernatorilor și a conducătorilor pentru că credeți în această evanghelie, și chiar mărturia voastră va mărturisi pentru mine pe lângă ei. Când vă vor trimite la judecată, voi să nu vă neliniștiți de ceea ce veți zice, căci spiritul Tatălui meu sălășluiește în voi și va vorbi pentru voi în acele momente. Unii dintre voi vor fi trimiși la moarte și, înainte ca voi să întemeiați regatul pe pământ, veți fi urâți de multe dintre popoare din cauza acestei evanghelii; dar să nu aveți

nici o teamă; eu vă voi fi alături și spiritul meu vă va merge înainte în lumea întreagă. Prezența tatălui meu va rămâne cu voi în timp ce veți merge mai întâi către iudei și apoi către gentili.”

140:9.4 (1584.3) După ce au coborât de pe munte, ei s-au întors la căminul lor din casa lui Zebedeu.

10. Seara de după consacrare

140:10.1 (1584.4) În seara aceea, Iisus și-a prezentat învățăturile în casă, deoarece începea să cadă ploaia; el a vorbit foarte mult celor doisprezece în încercarea de a le arăta ceea ce ei trebuiau să *fie*, și nu ceea ce trebuiau să *facă*. Apostolii cunoșteau numai o religie care impunea să se *facă* anumite lucruri ca mijloc de a atinge dreptatea - mântuirea. Dar Iisus repeta: „În regat trebuie să *fii* drept ca să faci lucrarea.” De multe ori a zis: „*Fiiți* deci perfecți așa cum și Tatăl vostru din ceruri este perfect.” Maestrul le explica tot timpul apostolilor săi că mântuirea pe care venise el să o aducă în lume nu se putea obține decât *crezând*, printr-o credință simplă și sinceră. Iisus zise: „Ioan a predicat un botez al pocăinței, o părere de rău pentru modul vechi de viață. Voi mergeți și proclamați botezul comuniunii cu Dumnezeu. Proclamați pocăința celor care au nevoie de această învățătură, dar, celor care caută deja sincer intrarea în regat, deschideți larg porțile și spuneți-le să intre în voioasa comunitate a fiilor lui Dumnezeu.” Însă era o sarcină grea a-i convinge pe acești pescari din Galileea că, în regat, trebuie mai întâi să fii drept, prin

credință, înainte de a acționa cu dreptate în viața zilnică a muritorilor pământului.

140:10.2 (1584.5) Un alt mare handicap în această lucrare de învățătură a celor doisprezece era tendința lor de a adopta principii înalt idealiste și spirituale de adevăr religios, și de a le transforma în reguli concrete de conduită personală. Iisus le prezenta magnificul spirit al atitudinii sufletului, dar apostolii stăruiau să traducă aceste învățături în precepte de comportament personal. De multe ori, când erau foarte siguri că își aminteau ceea ce le zisese Maestrul, ei erau aproape încredințați că au uitat ceea ce Maestrul nu le zisese. Dar ei asimilau lent învățătura sa, pentru că Iisus *era* tot ceea ce îi învăța. Ceea ce ei nu au putut câștiga prin instrucțiunile sale verbale, au dobândit progresiv trăind cu el.

140:10.3 (1585.1) Apostolii nu vedeau decât că Maestrul lor urmărea să trăiască o viață de inspirație spirituală pentru toate persoanele din toate epocile de pe toate lumile unui vast univers. În pofida a ceea ce le zicea Iisus din când în când, apostolii nu pricepeau ideea că el înfăptuia o lucrare *pe* această lume, dar *pentru* toate celelalte lumi din imensa sa creație. Iisus și-a trăit viața pământească pe Urantia, nu pentru a stabili un exemplu de viață temporară pentru bărbații și pentru femeile din această lume, ci mai degrabă pentru a crea un ideal înalt spiritual și un izvor de inspirație pentru toate ființele muritoare de pe toate lumile.

140:10.4 (1585.2) În aceeași seară, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ne-ai spus că trebuie să devenim ca și copilașii înainte de a putea câștiga intrarea în regatul Tatălui, și totuși ne-ai prevenit să nu ne

lăsăm amăgiți de falși profeți și să nu ne facem vinovați de a ne arunca perlele înaintea porcilor. Acum, eu sunt de-a dreptul nedumerit. N-am ajuns să-ți înțeleg învățătura.” Iisus i-a răspuns lui Toma: „Câtă răbdare voi mai avea!? Voi persistați mereu a lua în literă tot ceea ce vă învăț eu. Când v-am cerut să deveniți asemeni copilașilor ca preț al intrării voastre în regat, eu nu vorbeam nici de ușurătatea de a te lăsa amăgit, nici la simpla bunăvoință de a crede, nici de graba de a te încrede în străinii agreabili. Ceea ce voiam ca voi să luați din pilda aceasta era relația dintre copil și părinte. Tu ești copilul, și în regatul Tatălui *tău* vei căuta să intri. Există, între orice copil normal și tatăl său, o afecțiune naturală care asigură relații înțelegătoare și afectuoase, și care exclude perpetuu orice tendință de a negocia pentru a obține dragostea și îndurarea Tatălui. Evanghelia pe care mergeți să o predicați se referă la o mântuire ce provine din realizarea, prin credință, a însăși acestei relații eterne dintre copil și părinte.”

140:10.5 (1585.3) Caracteristica majoră a învățăturii lui Iisus era că *moralitatea* filozofiei sale decurgea din relațiile personale dintre individ și Dumnezeu - și anume această relație copil-părinte. Iisus pune accentul pe *individ*, iar nu pe rasă sau pe națiune. În timpul cinei Iisus a avut cu Matei convorbirea în care i-a explicat că moralitatea oricărui act este determinată de mobilul autorului ei. Moralitatea lui Iisus era întotdeauna pozitivă. Regula de aur reformulată de Iisus pretinde contacte sociale active; vechea regulă negativă putea fi urmată în izolare. Iisus a despuiat moralitatea de toate regulile și de ceremonii, și a înălțat-o la înălțimi maiestuoase de gândire spirituală și de viață cu adevărat dreaptă.

140:10.6 (1585.4) Noua religie a lui Iisus nu era lipsită de implicații practice; dar tot ceea ce se poate găsi în învățătura lui, având valoare practică dintr-un punct de vedere politic, social sau economic, decurge natural din această experiență interioară a sufletului manifestând roadele spiritului în slujirea zilnică spontană a unei experiențe religioase personale autentice.

140:10.7 (1585.5) După ce Iisus și Matei au terminat de vorbit, Simon Zelotul a întrebat: „Maestre, oare toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu?” Iisus a răspuns: „Da, Simone, toți oamenii sunt fii de Dumnezeu, și aceasta este vestea bună pe care o veți proclama.” Dar apostolii nu reușeau să înțeleagă o asemenea doctrină care era pentru ei un anunț nou, ciudat și stupefiant. Și din pricina dorinței lui de a insufla acest adevăr discipolilor săi, Iisus îi învăța să-i trateze pe toți oamenii ca fiind frații lor.

140:10.8 (1585.6) Ca răspuns la o întrebare pusă de Andrei, Maestrul a explicat că moralitatea învățaturii sale era inseparabilă de maniera religioasă în care trăia. El propovăduia moralitatea pornind nu de la *natura* omului, ci pornind de la *relația* omului cu Dumnezeu.

140:10.9 (1585.7) Ioan l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, ce este împărăția cerurilor?” Și Iisus a răspuns: „Împărăția cerurilor este compus din trei elemente esențiale: în primul rând recunoașterea faptului suveranității lui Dumnezeu; în al doilea rând credința în adevărul filiației cu Dumnezeu; și în al treilea rând credința în eficiența supremei dorințe umane de a face voia lui Dumnezeu - de a fi asemenea lui Dumnezeu. Și iată vestea bună a evangheliei: prin credință, fiecare muritor poate să posede toate aceste elemente esențiale ale salvării.”

140:10.10

(1586.1) Acum că săptămâna de așteptare se scursese, ei s-au pregătit ca în ziua următoare să plece către Ierusalim.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 140](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 142](#) >>

Capitolul 141

Începutul lucrării publice

141:0.1 (1587.1) ÎN 19 ianuarie din anul 27, prima zi din săptămână, Iisus și cei doisprezece s-au pregătit să părăsească cartierul general din Betsaida. Cei doisprezece nu știau nimic de planurile Maestrului lor, decât că vor urca la Ierusalim ca să asiste la sărbătoarea Paștelor din aprilie, și că itinerarul proiectat trecea prin valea Iordanului. Ei nu au plecat din casa lui Zebedeu înainte de amiază, deoarece familiile apostolilor și ale discipolilor veniseră să își ia rămas bun și să le ureze noroc în noua lucrare ce erau gata să o înceapă.

141:0.2 (1587.2) În momentul despărțirii, apostolii nu l-au văzut pe Maestru, iar Andrei a plecat în căutarea sa. După o scurtă căutare, el l-a găsit pe Iisus șezând într-o barcă de pe o plajă, iar el plângea. Cei doisprezece îl văzuseră adesea pe Maestrul lor în momente în care

părea trist și fuseseră martorii scurtelor sale perioade de serioase preocupări mentale, dar nici unul nu îl văzuse vreodată vărsând lacrimi. Andrei a fost oarecum surprins să-l vadă pe Maestrul atât de afectat în momentul plecării lor la Ierusalim, și el a îndrăznit să se apropie de Iisus și să-l întrebe: „În această zi mare, Maestre, în momentul în care o să ne ducem la Ierusalim pentru a proclama regatul Tatălui, oare de ce plângi? Cine dintre noi te-a supărat?” Și Iisus, revenind cu Andrei la cei doisprezece, le-a răspuns: „Nici unul dintre voi nu m-a mâhnit. Sunt întristat numai pentru că nici un membru al familiei tatălui meu Iosif nu și-a amintit să vină ca să ne ureze drum bun.” În momentul acela, Rut era în vizită la fratele ei Iosif în Nazaret; ceilalți membri ai familiei se ținuseră la distanță din trufie, dezamăgire, neînțelegere și meschină rachiună căreia i se lăsaseră pradă din pricină că sentimentele le fuseseră rănite.

1. Plecarea din Galileea

141:1.1 (1587.3) Capernaum nu era departe de Tiberiada; renumele lui Iisus începuse să se răspândească de-a lungul și de-a latul Galileii, și chiar mai încolo. Iisus știa că Irod nu va întârzia să ia seama de lucrarea sa; el a socotit deci că mai bine era să se îndrepte spre sud și să intre în Iudeea cu apostolii săi. O companie de peste o sută de credincioși dorea să facă drumul cu ei, dar Iisus le-a vorbit și i-a rugat să nu însoțească grupul apostolic pe calea ce mergea în josul Iordanului. Ei au consimțit să rămână în urmă, dar, la capătul a câteva ceasuri, mulți dintre ei s-au luat după Maestru.

141:1.2 (1587.4) În prima zi, Iisus și apostolii lui nu au mers mai departe de Tariheea, unde s-au odihnit peste noapte. În ziua următoare au călătorit până la un punct al Iordanului de lângă Pella, unde Ioan predicase cam cu un an mai înainte și unde Iisus primise botezul. Ei au zăbovit acolo, vreme de peste două săptămâni, propovăduind și predicând. La sfârșitul primei săptămâni, mai multe sute de persoane se adunaseră într-o tabără lângă locul în care stăteau Iisus și cei doisprezece; această mulțime venise din Galileea, din Fenicia, din Siria, din Decapole, din Perea și din Iudeea.

141:1.3 (1588.1) Iisus nu a predicat în public. Andrei împărțea mulțimea și desemna predicatorii pentru reuniunile de dimineață și de după-amiază. După masa de seară, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece. El nu i-a învățat nimic nou, dar recapitula învățătura sa anterioară și răspundea numeroaselor lor întrebări. În cursul uneia dintre aceste seri, le-a dat celor doisprezece câteva indicații despre cele patruzeci de zile pe care le petrecuse pe dealuri în apropierea acestui loc.

141:1.4 (1588.2) Mulți dintre auditorii veniți din Perea și din Iudeea fuseseră botezați de Ioan și voiau să afle mai mult despre învățăturile lui Iisus. Apostolii au făcut multe progrese în instruirea discipolilor lui Ioan, în sensul că ei nu au deprecia în nici un fel prezicerile lui Ioan și că în această epocă ei nu îi botezau nici chiar pe noii lor ucenici. Dar aceasta a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru partizanii lui Ioan să vadă că Iisus, dacă el era într-adevăr tot ceea ce anunțase Ioan, nu făcea nimic pentru a-l scoate din închisoare. Discipolii lui Ioan nu au putut niciodată înțelege de ce Iisus nu a împiedicat niciodată moartea crudă a conducătorului lor preaiubit.

141:1.5 (1588.3) Seară de seară, Andrei îi învăța cu grijă pe tovarășii lui apostoli sarcina delicată și dificilă de a se înțelege bine cu discipolii lui Ioan Botezătorul. În timpul acestui prim an de slujire publică al lui Iisus, mai mult de trei sferturi din discipolii lui urmaseră anterior pe Ioan și au primit botezul lui. Tot acest an 27 s-a petrecut în preluarea în liniște a lucrării lui Ioan din Perea și din Iudeea.

2. Legea lui Dumnezeu și voia Tatălui

141:2.1 (1588.4) În seara de dinainte de plecarea lor din Pella, Iisus a dat apostolilor lui câteva învățături suplimentare despre noul regat. Maestrul a zis: „Ați fost învățați să așteptați venirea împărăției lui Dumnezeu, și acum eu vin să vă anunț că această împărăție mult așteptată este la îndemână, că este deja chiar aici, în sânul nostru. În tot regatul, trebuie un rege care să șadă pe tronul său și să decreteze legile împărăției. Voi ai conceput deci împărăția cerurilor ca pe o suveranitate glorificată a poporului iudeu peste toate popoarele pământului, cu un Mesia șezând pe tronul lui David și, din acest loc de putere miraculoasă, să promulge legile întregii lumi. Dar, copiii mei, voi nu vedeți cu ochiul credinței și nu auziți cu inteligența spiritului. Eu declar că împărăția cerurilor este realizarea și recunoașterea legii lui Dumnezeu în inima oamenilor. Este adevărat că există un Rege în această împărăție; acest Rege este Tatăl meu și Tatăl vostru. Noi suntem într-adevăr supușii lui loiali, dar acest fapt este de departe depășit de adevărul transformator că noi suntem *fiii* săi. În viața mea, acest adevăr trebuie să devină manifest pentru toți.

Tatăl nostru stă și el pe un tron, însă pe un tron nefăcut de mână de om. Tronul Infinitului este sălașul veșnic al Tatălui din cerul cerurilor; el a umplut toate lucrurile și a proclamat legile sale întregului univers. Și Tatăl domnește de asemenea în inima copiilor săi pământești prin spiritul pe care l-a trimis să trăiască în sufletul muritorilor.

141:2.2 (1588.5) ”Când sunteți supușii acestei împărății, voi trebuie într-adevăr să auziți legea Suveranului Universului. Însă atunci când, datorită evangheliei împărăției pe care am venit să-l proclam, veți descoperi prin credință că sunteți fii, voi nu vă veți mai considera creaturi supuse legii unui rege atotputernic, ci ca fii privilegiați ai unui Tată iubitor și divin. În adevăr, în adevăr, vă spun, când voia Tatălui este *legea* voastră, nici unul nu va sta în regat. Dar atunci când voia Tatălui devine cu adevărat *voia* voastră, atunci voi sunteți în tot adevărul în regat, deoarece regatul a devenit datorită acestui fapt o experiență stabilită în voi. Când voia lui Dumnezeu este legea voastră, voi sunteți nobilii supuși sclavi; însă, când credeți în această nouă evanghelie a filiației divine, voia Tatălui meu devine voia voastră, iar voi sunteți înălțați la înalta poziție de liberi copii ai lui Dumnezeu, de fii eliberați ai împărăției.”

141:2.3 (1589.1) Unii dintre apostoli pricepeau întrucâtva această învățătură, dar nici unul dintre ei nu înțelege deplina semnificație a acestei prodigioase declarații, afară poate doar de Iacob Zebedeu. Totuși, aceste cuvinte au pătruns inima lor și au țâșnit apoi afară din ea pentru a înveseli serviciul lor în timpul anilor lor ulteriori de slujire.

3. Șederea la Amatus

141:3.1 (1589.2) Maestrul și apostolii săi au rămas pe lângă Amatus vreme de aproape trei săptămâni. Apostolii au continuat să predice de două ori pe zi în fața mulțimii, iar Iisus a predicat în toate după-amiezile de sâmbătă. A devenit imposibil să se continue recreațiile de miercuri; atunci, Andrei a decis ca apostolii să se odihnească doi câte doi, într-una dintre cele șase zile din săptămână, în vreme ce toți ceilalți vor sluji în timpul slujbelor de sâmbătă.

141:3.2 (1589.3) Petru, Iacob și Ioan au ținut cea mai mare parte dintre predicile publice. Filip, Nataniel, Toma și Simon au făcut o mare parte din munca personală și au dat lecții unor grupuri speciale de persoane interesate. Gemenii au continuat cu supravegherea lor generală de poliție, în vreme ce Andrei, Matei și Iuda s-au organizat într-un comitet de administrație general de trei membri, dar fiecare dintre cei trei realiza și o muncă religioasă considerabilă.

141:3.3 (1589.4) Andrei era foarte ocupat cu reglementarea neînțelegerilor și a dezacordurilor mereu reînnoite dintre discipolii lui Ioan și cei mai recent ucenici ai lui Iisus. Se iveau situații grave aproape în fiecare zi, dar Andrei, cu ajutorul colegilor lui apostolici, reușea să determine părțile aflate în conflict să încheie un oarecare acord, cel puțin temporar. Iisus a refuzat să participe la vreuna dintre convorbiri; el nu a mai vrut să dea nici cel mai mic sfat pentru reglementarea adecvată a acestor diferende. Nici o singură dată nu a oferit vreo sugestie cu privire la maniera în care apostolii trebuiau să soluționeze aceste dificultăți într-un mod adecvat. Când Andrei aborda aceste chestiuni, Iisus zicea întotdeauna: „Nu este înțelept ca gazda să participe la certurile de familie ale oaspeților ei; un părinte

înțelept nu ia niciodată partea nici unuia dintre copiii lui în măruntele certuri dintre ei.”

141:3.4 (1589.5) Maestrul vădea o mare înțelepciune și manifesta o perfectă echitate în toate raporturile sale cu apostolii, precum și cu toți discipolii săi. Iisus era într-adevăr un conducător de oameni. El exercita o mare influență asupra semenilor lui din cauza combinației de farmec și de forță a personalității sale. Din aspra sa viață de nomad fără cămin, se degaja o influență subtilă și plină de autoritate. Exista o atracție intelectuală și o putere de atracție spirituală în maniera sa plină de autoritate de a-și expune învățătura, în logica sa lucidă, în forța sa de raționament, în clarviziunea lui pătrunzătoare, în vivacitatea minții sale, în echilibrul său incomparabil și în sublima sa toleranță. Iisus era simplu, viril, cinstit și neînfricat. Însotind orice influență fizică și intelectuală manifestată în prezența Maestrului, existau totodată și toate celelalte farmece spirituale ale ființei de atunci înainte atașate personalității sale - răbdarea, tandrețea, blândețea bunătatea și smerenia.

141:3.5 (1589.6) Iisus din Nazaret era într-adevăr o personalitate viguroasă și energică; el era o putere intelectuală și o fortăreață spirituală. Personalitatea sa nu atrăgea, printre discipolii lui, numai femei înclinate către spiritualitate, ci și pe Nicodim, omul educat și intelectual, și pe cutezătorul soldat roman, căpitanul gărzii din preajma crucii, care, după ce a asistat la ultimele clipe ale Maestrului a zis: „În adevăr, acesta era un Fiu al lui Dumnezeu.” Și voinicii și asprii pescari galileeni îl numeau Maestrul.

141:3.6 (1590.1) Portretele lui Iisus au fost cât se poate de deplasate. Aceste picturi ale lui Cristos au exercitat o influență dăunătoare

asupra tineretului. Negustorii de la templu cu greu ar fi fugit din fața lui Iisus dacă el ar fi fost un om așa cum artiștii voștri îl zugrăvesc în general. El avea o fire umană plină de demnitate; el era bun, dar natural. Iisus nu poza într-un mistic blajin, agreabil, blând și amabil. Învățătura lui avea un dinamism însuflețitor. El nu doar că avea *intenții bune*, ci se punea să *facă* realmente *binele*.

141:3.7 (1590.2) Maestrul nu a spus niciodată: „Veniți la mine, voi toți care sunteți indolenți și visători.” Dar a zis de multe ori: „Veniți la mine, voi toți care vă osteniți, și eu vă voi da odihnă - forță spirituală.” În adevăr, jugul Maestrului este ușor, dar, chiar și așa, el nu îl impune niciodată; fiecare individ trebuie să ia acest jug din însăși voia lui.

141:3.8 (1590.3) Iisus i-a învățat pe oameni că cucerirea era rodul jertfei, jertfirea trufiei și a egoismului. Arătând îndurare, el voia să înfățișeze maniera spirituală de a te elibera de toate ostenelele, ranchiunele, și amărăciunile, de orice mânie și orice sete de răzbunare și de putere personală. Când a zis: „Nu rezistați răului”, el a explicat, mai târziu, că el nu înțelegea prin aceea găsirea de scuze pentru păcat sau pledarea fraternizării cu inechitatea. El avea mai mult intenția de a-i învăța să ierte, să nu reziste tratamentelor rele pricinuite personalității voastre, relelor răni pricinuite simțămintelor voastre de demnitate personală.”

4. Învățătura despre Tată

141:4.1 (1590.4) În timpul șederii sale la Amatus, Iisus a petrecut mult timp propovăduindu-le apostolilor noul concept de Dumnezeu. În repetate rânduri, el le-a insuflat adevărul că *Dumnezeu este un Tată*, iar nu un mare și suprem contabil, preocupat în principal cu înscrierea, în contul debitor al copiilor lui pământești rătăciți, a înregistrărilor păcatelor lor și ale faptelor lor rele pentru a le folosi ulterior împotriva lor când îi va judeca în calitate de just Judecător al întregii creații. Iudeii îl concepuseră, de mult timp, pe Dumnezeu ca pe un suveran universal, și chiar ca pe un părinte al națiunii, dar niciodată până atunci nu fusese conceput de un număr atât de mare de oameni muritori ca fiind un Tată iubitor al fiecărui *individ*.

141:4.2 (1590.5) Ca răspuns la întrebarea lui Toma: „Cine este acest Dumnezeu al împărăției?” Iisus a replicat: „Dumnezeu este Tatăl tău, iar religia - evanghelia mea - nu este nimic mai mult sau mai puțin decât recunoașterea încrezătoare a adevărului că tu ești fiul său. Eu sunt întrupat aici, printre voi, pentru a clarifica aceste două idei prin viața și prin învățătura mea.”

141:4.3 (1590.6) Iisus a căutat totodată să elibereze mintea apostolilor săi de ideea că sacrificiile de animale erau o îndatorire religioasă. Însă acești oameni crescuți în religia sacrificiului de zi cu zi înțelegeau cu greu ceea ce voia el să spună. Totuși Maestrul nu s-a săturat să-i tot învețe. Când nu reușea să ajungă la mintea tuturor apostolilor printr-o singură pildă, el își reformula mesajul folosind un alt tip de parabolă pentru a-i lămurii.

141:4.4 (1590.7) În același timp, Iisus a început să-i instruiască mai complet pe cei doisprezece cu privire la misiunea lor de „mângâiere a celor suferinzi și de îngrijire a celor bolnavi”. Maestrul le-a vorbit

îndelung despre omul total - despre uniunea corpului, a minții și a spiritului pentru a forma individul, bărbatul sau femeia. Iisus le-a expus, asociaților lui, cele trei forme de suferință pe care aveau să le întâlnească, și a continuat prin a le explica cum trebuiau ei să-și dea ajutorul tuturor celor ce îndurau durerile bolilor omenești. El i-a învățat să recunoască:

141:4.5 (1591.1) 1. Bolile cărnii - suferințele în mod obișnuit considerate ca boli fizice

141:4.6 (1591.2) 2. Tulburările minții - suferințele nefizice, ulterior considerate ca dificultăți și deranjamente emoționale și mentale.

141:4.7 (1591.3) 3. Posedarea de spirite rele.

141:4.8 (1591.4) Cu mai multe prilejuri, Iisus le-a explicat apostolilor natura acestor spirite rele și le-a dat câteva indicații despre originea lor; în această epocă, ele erau numite spirite impure. Maestrul cunoștea bine deosebirea dintre posedarea de un spirit rău și demență, dar apostolii o ignorau. Văzând cunoașterea lor mărginită despre istoria primitivă a Urantie, Iisus nu putea să nu se apuce să facă această chestiune pe deplin inteligibilă. Însă de multe ori le-a zis, făcând aluzie la aceste spirite rele: „Ele nu-l vor mai chinui pe om când eu voi fi urcat în cer alături de Tatăl meu și când voi fi răspândit spiritul meu peste toată carnea, în epoca în care regatul va veni în mare putere și în glorie spirituală.”

141:4.9 (1591.5) Din săptămână în săptămână și din lună în lună, în tot acest an, apostolii și-au îndreptat tot mai mult atenția asupra tămăduirii bolnavilor.

5. Unitatea spirituală

141:5.1 (1591.6) Una dintre întrevederile de seară cele mai emoționante din Amatus a fost sesiunea în care s-a discutat despre unitatea spirituală. Iacob Zebedeu întrebă: „Maestre, cum să învățăm să avem același punct de vedere și să ne bucurăm astfel de o mai mare armonie între noi?” Când Iisus a auzit această întrebare, spiritul i-a fost atât de emoționat că a răspuns: „Iacove, Iacove, când te-am învățat eu că voi trebuie toți să aveți același punct de vedere? Eu am venit pe pământ pentru a proclama libertatea spirituală pentru ca muritorii să aibă puterea de a trăi vieți individuale originale și libere înaintea lui Dumnezeu. Eu nu doresc ca armonia socială și pacea fraternă să fie cumpărate prin sacrificarea liberei personalități și a originalității spirituale. Ceea ce vă cer, apostolii mei, este *unitatea spirituală*- pe care o puteți experimenta în bucuria consacrării voastre unite facerii, cu toată inima, a voii Tatălui meu din ceruri. Nu-i nevoie să aveți același punct de vedere, aceleași sentimente, nici chiar gânduri asemănătoare, pentru a *fi asemănători* din punct de vedere spiritual. Unitatea spirituală derivă din conștiința că fiecare dintre voi este locuit, și din ce în ce mai mult dominat, prin darul de spirit al Tatălui celest. Armonia voastră apostolică trebuie să se nască din faptul că speranța spirituală a fiecăruia dintre voi este identică prin originea ei, prin natura ei și prin menirea ei.

141:5.2 (1591.7) ”În felul acesta, voi puteți avea experiența unei unități perfecte de intenție a spiritului și de înțelegere a spiritului ce provin din conștiința mutuală a identității fiecăruia dintre spiritele din

Paradis care locuiesc în voi; și voi vă puteți bucura de totalitatea acestei profunde unități spirituale chiar și în fața cea mai extreme diversități a atitudinilor voastre individuale în domeniile cugetării intelectuale, ale simțămintelor voastre înnăscute și ale conduitei sociale. Personalitățile voastre pot avea o plăcută diversitate și niște deosebiri însemnate, în același timp în care naturile voastre spirituale și roadele spirituale ale adorării voastre divine și ale dragostei voastre fraterne pot fi atât de bine unificate încât toți cei care observă viața voastră vor lua cu siguranță cunoștință de această identitate de spirit și de această unitate de suflet. Ei vor recunoaște că voi ați trăit alături de mine și că ați învățat astfel să faceți într-o manieră acceptabilă voia Tatălui din ceruri. Voi puteți atinge unitatea în servirea lui Dumnezeu, chiar în timp ce îndepliniți acest serviciu potrivit cu tehnica propriilor voastre înzestrări originale ale minții, ale corpului și ale sufletului.

141:5.3 (1592.1) ”Unitatea voastră spirituală implică doi factori care se armonizează întotdeauna în viața individuală a credincioșilor; în primul rând, voi posedați un motiv comun pentru o viață de servire; fiecare dintre voi dorește mai presus de orice să facă voia Tatălui din ceruri. Și, în al doilea rând, voi aveți cu toții un țel comun al existenței; toți aveți intenția de a-l găsi pe Tatăl din ceruri, și de a dovedi, prin aceasta, universului că voi ați devenit asemenea lui.”

141:5.4 (1592.2) Iisus a revenit de multe ori pe această temă în timpul educării celor doisprezece. În mai multe rânduri, el le-a repetat că nu dorea să-i vadă pe cei care credeau în el devenind dogmatici și uniformizați conform interpretărilor religioase, chiar și a oamenilor de bine. El nu a încetat să-i pună pe apostolii lui în gardă contra

elaborării de crezuri și a întemeierii de tradiții ca mijloc de a călăuzi și de a controla credincioșii în evanghelia împărăției.

6. Ultima săptămână în Amatus

141:6.1 (1592.3) Către sfârșitul ultimei săptămâni petrecute în Amatus, Simon Zelotul l-a adus la Iisus pe un anume Teherma, un persan care făcea afaceri în Damasc. După ce a auzit vorbindu-se de Iisus, Teherma venise în Capernaum ca să-l vadă. Aflând că Iisus plecase cu apostolii spre Ierusalim în josul Iordanului, el a plecat în căutarea sa. Andrei îl prezentase pe Teherma lui Simon ca acesta să-l instruiască. Simon îl considera pe persan drept „un adorator al focului”, deși Teherma avusese mare grijă să îi explice că focul nu era decât simbolul vizibil al Ființei Pure și Sfinte. După o convorbire cu Iisus, persanul și-a făcut cunoscută intenția de a rămâne mai multe zile ca să asculte învățătura și predicările.

141:6.2 (1592.4) Când Simon Zelotul și Iisus au fost singuri, Simon l-a întrebat pe Maestru: „Cum se face că eu nu am reușit să-l conving? De ce mie mi-a rezistat atâta și pe tine te ascultă cu atâta bunăvoință?” Iisus a răspuns: „Simone, Simone, de câte ori nu te-am povățuit să te abții de la orice efort de a *scoate* ceva din inima celor care caută mântuirea? De câte ori nu ți-am zis să nu te ostenești decât ca să faci să *pătrundă* ceva în aceste suflete însetate. Condu-i pe oameni în regat, și după aceea marile adevăruri vii ale împărăției nu vor întârzia să elimine orice eroare serioasă. Odată ce ai anunțat unui muritor vestea cea bună că Dumnezeu este Tatăl său, cu atât îți este

mai ușor să-l convingi că el este în realitate un fiu de Dumnezeu. Făcând asta, tu ai adus lumina salvării unei ființe cufundate în întuneric. Simone, prima dată când Fiul Omului a venit către tine, i-a condamnat el pe Moise și pe profeți pentru a proclama un nou și mai bun mod de viață? Nu. Eu nu am venit să vă iau ceea ce țineți de la strămoșii voștri, ci pentru a vă arăta viziunea completă a ceea ce părinții voștri nu au văzut decât în parte. Deci, Simone, mergi de propovăduiește și predică regatul, și, când vei fi condus acolo un om viu și nevătămat, atunci va fi timpul, de va veni cumva către tine cu întrebări, să îi comunici o învățătură ce are legătură cu înaintarea progresivă a sufletului în interiorul împărăției divin.”

141:6.3 (1592.5) Simon a fost uluit de cuvintele acestea, dar a făcut ceea ce îl povățuise Iisus, iar Teherma persanul s-a numărat printre cei care au intrat în regat.

141:6.4 (1592.6) În seara aceea, Iisus le-a ținut apostolilor un discurs despre noua viață în regat. El a zis pe scurt: „Când veți intra în regat, veți fi născuți din nou. Nu puteți propovădui lucrurile profunde ale spiritului celor care sunt născuți numai în carne. Vedeți mai întâi ca oamenii să fie născuți din spirit înainte de a căuta a-i instrui în căile înaintate ale spiritului. Nu vă apucați să le arătați frumusețile templului înainte de a-i fi făcut mai întâi să intre în templu. Faceți-le oamenilor cunoștință cu Dumnezeu, și asta *în calitate de* fii ai lui Dumnezeu, înainte de a discuta despre doctrinele privitoare la paternitatea lui Dumnezeu și a filiației oamenilor. Nu vă luptați cu oamenii - fiți întotdeauna răbdători. Nu este vorba de regatul vostru, voi nu îi sunteți decât ambasadori. Mulțumiți-vă să mergeți ca să proclamați: Iată împărăția cerurilor - Dumnezeu este Tatăl vostru și

voi sunteți fiii săi, și, dacă voi credeți din toată inima în această veste bună, ea *este* mântuirea voastră veșnică.”

141:6.5 (1593.1) Apostolii au făcut mari progrese în timpul șederii lor la Amatus, dar au fost foarte dezamăgiți că Iisus nu a vrut să le facă nici o sugestie cu privire la modul de a se purta cu discipolii lui Ioan. Chiar și asupra importante chestiuni a botezului, Iisus s-a mărginit la a spune: „În adevăr, Ioan a botezat cu apă, însă când veți intra în împărăția cerurilor veți fi botezați cu spirit.”

7. În Bethania de dincolo de Iordan

141:7.1 (1593.2) Pe 26 februarie, Iisus, apostolii săi și un grup numeros de ucenici au călătorit în jos pe Iordan până la vadul de lângă Bethania din Perea, în locul unde Ioan făcuse prima sa proclamație a împărăției ce va veni. Iisus a rămas acolo patru săptămâni cu apostolii săi înainte de a porni din nou în sus către Ierusalim.

141:7.2 (1593.3) În timpul celei de-a doua săptămâni de ședere în Bethania de dincolo de Iordan, Iisus i-a luat pe Petru, Iacob și Ioan să se odihnească trei zile pe dealurile situate de partea cealaltă a fluviului, în sudul Ierihonului. Maestrul i-a învățat pe acești trei oameni multe noi adevăruri de un nivel mai înalt despre împărăția cerurilor. Noi le-am pus în ordine și le-am clasat în felul următor pentru claritatea expunerii noastre:

141:7.3 (1593.4) Iisus s-a străduit să explice că el dorea ca discipolii lui, după ce au gustat din bunele realități ale spiritului împărăției, să trăiască în lume în așa fel, încât oamenii, *văzând* viața lor, să devină

conștienți de regat și să fie astfel făcuți să se informeze de la credincioși despre căile împărăției. Asemenea căutători de adevăr sunt întotdeauna fericiți să *audă* veștile bune care anunță darul credinței, care asigură admiterea în regatul cu realitățile lui spirituale veșnice și divine.

141:7.4 (1593.5) Maestrul căuta să le insufle tuturor celor ce propovăduiau evanghelia împărăției că singura lor treabă consta în a-i revela în mod individual omului că Dumnezeu este Tatăl lui - a-l face pe acest om să devină personal conștient de filiația lui; după aceea de a-l prezenta pe acest om lui Dumnezeu drept fiu al său prin credință. Aceste două revelații esențiale erau împlinite în Iisus. El a devenit realmente „calea, adevărul și viața”. Religia lui Iisus era în întregime fondată pe modul său de a-și trăi viața de manifestare pe pământ. Când Iisus a părăsit această lume, el nu a lăsat în urma lui nici cărți, nici legi, nici alte forme de organizare umană care să afecteze viața religioasă a indivizilor.

141:7.5 (1593.6) Iisus a explicat clar că el venise pentru a stabili cu oamenii relații personale și veșnice care ar fi avut categoric întâietate față de toate celelalte relații umane. El a subliniat faptul că această comuniune spirituală intimă trebuia să se extindă la toți oamenii din toate epocile și de toate condițiile sociale din toate popoarele. Singura răsplată cu care îi ademenea pe copiii săi era: în această lume, bucuria spirituală și comuniunea divină - și, în lumea cealaltă, viața veșnică cu asimilarea progresivă a realităților de spirit divine ale Tatălui din Paradis.

141:7.6 (1593.7) Iisus a insistat mult asupra a ceea ce el numea cele două adevăruri de primă importanță în învățăturile împărăției, iar

acestea sunt: obținerea salvării prin credință, prin credința singură, asociată cu învățătura revolutivă a obținerii libertății umane prin recunoașterea adevărului. Voi veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va elibera. Iisus era adevărul manifestat în carne, iar el a făgăduit că își va trimite Spiritul Adevărului în inima tuturor copiilor după întoarcerea sa alături de Tatăl care este în ceruri.

141:7.7 (1594.1) Maestrul i-a învățat pe apostoli elementele esențiale ale adevărului pentru o întreagă epocă pe pământ. Ei ascultau adesea învățăturile lui, pe câtă vreme în realitate ceea ce spunea el era menit să inspire și să edifice și alte lumi. El a dat de exemplu un plan de viață nou și original. Din punct de vedere uman el era cu adevărat un iudeu, dar și-a trăit viața ca un muritor al regatului pentru edificarea întregii lumi.

141:7.8 (1594.2) Pentru a fi sigur că Tatăl său va fi recunoscut în cursul dezvoltării planului împărăției, Iisus a explicat că ignorase cu bună știință pe „mai marii pământului”. El și-a început munca cu săracii, chiar clasa care fusese atât de neglijată de majoritatea religiilor evolutive din epocile precedente. El nu disprețuia pe nimeni; planul său era mondial, și chiar și universal. Iisus vădea atâta îndrăzneală și energie în aceste declarații că până și Petru, Iacob și Ioan au fost înclinați să creadă că el nu era chiar în toate mințile.

141:7.9 (1594.3) El a căutat cu blândețe să-i facă pe apostolii săi să înțeleagă că el îndeplinea această misiune de manifestare nu pentru a da un exemplu câtorva creaturi de pe pământ, ci pentru a stabili și a demonstra un criteriu de viață omenească care să poată servi tuturor popoarelor din toate lumile întregului său univers. Acest model de viață se apropia de cea mai înaltă perfecțiune, și chiar și de bunătatea

supremă a Tatălui Universal, dar apostolii nu puteau pricepe semnificația cuvintelor sale.

141:7.10 (1594.4) El a anunțat că el venise să activeze ca învățător, un învățător trimis din cer pentru a prezenta adevărul spiritual minții materiale. Or, tocmai asta a și făcut; el era un învățător, nu un predicator. Din punct de vedere omenesc, Petru era un predicator mult mai bun decât Iisus. Dacă predicarea lui Iisus era atât de eficientă, asta se datora mult mai mult personalității sale extraordinare, decât unei irezistibile atracții oratorice sau emoționale. Iisus vorbea de-a dreptul sufletului oamenilor. El instruia spiritul omului, dar prin intermediul minții. El trăia cu oamenii.

141:7.11 (1594.5) Cu acest prilej el le-a făcut cunoscut lui Petru, Iacob și Ioan că opera sa pe pământ trebuia, sub anumite raporturi, să fie limitată conform cu însărcinarea primită de la „asociatul său celest”. El făcea aluzie la instrucțiunile date înainte de manifestarea lui de către fratele său paradisiac Emanuel. El le-a zis că venise să facă numai și numai voia Tatălui său. Având în vedere acest scop unic, care era mobilul său sincer, el nu s-a zbuciumat și nici nu s-a preocupat mult de relele din lume.

141:7.12 (1594.6) Apostolii începeau să recunoască prietenia spontană a lui Iisus. Cu toate că Maestrul era ușor de abordat, el trăia întotdeauna independent de toate ființele omenești și deasupra lor. El nu a fost dominat niciodată, nici pentru o clipă, de vreo influență pur pământească, nici supus instabilității judecății omenești. El nu acorda nici o atenție opiniei publice și nu se lăsa influențat de laude. El rareori se întrerupea pentru a corecta neînțelegerile sau pentru că s-ar

fi simțit ofensat de vreo prezentare eronată a faptelor. El nu a cerut niciodată sfatul nimănui; el nu a pretins niciodată rugăciuni.

141:7.13 (1594.7) Iacob s-a mirat de maniera în care Iisus părea să vadă sfârșitul încă de la început. Maestrul părea rareori surprins. Nu era niciodată agitat, vexat sau nedumerit. El nu a prezentat niciodată scuze nimănui. Era adesea întristat, dar niciodată descurajat.

141:7.14 (1594.8) Ioan a înțeles mai clar că, în pofida tuturor înzestrărilor sale divine, Iisus era înaintea de orice un om. El trăia ca un om printre oameni și îi înțelegea, îi iubea și știa cum să se poarte cu oamenii. În viața sa personală, el era atât de uman și totuși atât de ireproșabil. Și el era întotdeauna dezinteresat.

141:7.15 (1595.1) Cu toate că Petru, Iacob și Ioan nu au putut înțelege mare lucru din ceea ce le-a zis Iisus cu această ocazie, cuvintele sale binevoitoare s-au întipărit în inima lor. Și, după crucificare și înviere, ele au reapărut pentru a îmbogăți și a bucura considerabil serviciul lor ulterior. Nu este deloc de mirare că acești apostoli nu au înțeles pe deplin explicațiile Maestrului, căci el proiecta în fața lor planul unei noi epoci.

8. Lucrarea în Ierihon

141:8.1 (1595.2) În cursul celor patru săptămâni ale șederii lor dincolo de Iordan, Andrei a trimis, de mai multe ori pe săptămână, câte doi apostoli împreună în Ierihon pentru o zi sau două. Ioan Botezătorul avea numeroși adepți în Ierihon, și majoritatea dintre ei au primit de bună voie învățăturile superioare ale lui Iisus și ale apostolilor săi. Cu

prilejul acestor vizite la Ierihon, apostolii au început să execute mai strict instrucțiunile lui Iisus privitoare la îngrijirea celor bolnavi; ei au intrat în fiecare dintre casele orașului și au căutat să-i consoleze pe toți cei îndurerăți.

141:8.2 (1595.3) Apostolii și-au exercitat întrucâtva apostolatul în public la Ierihon, dar ei au acționat adesea în particular într-o manieră mai discretă. Ei au făcut atunci descoperirea că evanghelia împărăției aducea multă îmbărbătare celor bolnavi și că mesajul lor aducea tămăduirea pentru cei mârniți.

141:8.3 (1595.4) Ei s-au oprit în Ierihon pe drumul care ducea la Ierusalim și acolo au fost ajunși din urmă de o delegație a mesopotamienilor, care veniseră să vorbească cu Iisus. Apostolii plănuiseră să petreacă numai o zi în Ierihon, însă, când au sosit acești orientali în căutarea adevărului, Iisus a petrecut cu ei trei zile. Ei s-au întors la diversele lor sălașe din valea Eufratului, fericiți că cunosc noile adevăruri ale împărăției cerurilor.

9. Plecarea la Ierusalim

141:9.1 (1595.5) În ultima zi de martie, într-o luni, Iisus și cei doisprezece s-au pornit să urce dealurile pentru a ajunge în Ierusalim. Lazăr din Bethania coborâse de două ori până la Iordan ca să-l vadă pe Iisus, și fuseseră luate toate măsurile pentru ca Maestrul și apostolii săi să își instaleze cartierul general în Bethania, acasă la Lazăr și surorile lui pentru oricâtă vreme ar dori ei să stea în Ierusalim.

141:9.2 (1595.6) Discipolii lui Ioan au rămas în Bethania de dincolo de Iordan, propovăduind mulțimilor și botezându-le, astfel că Iisus era însoțit numai de cei doisprezece când a sosit la Lazăr. Iisus și apostolii săi au zăbovit acolo vreme de cinci zile, ca să se odihnească și să se refacă înainte de a merge în Ierusalim pentru Paști. A fost un mare eveniment în viața Martei și a Mariei faptul de a-l primi pe Maestru și pe apostolii lui în casa fratelui lor, unde ele erau în stare să răspundă nevoilor lor.

141:9.3 (1595.7) Duminică dimineața, pe 6 aprilie, Iisus și apostolii au coborât în Ierusalim. Era prima oară că Maestrul și cei doisprezece se găseau acolo toți la un loc.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 141](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 143](#) >>

Capitolul 142

Paștele la Ierusalim

142:0.1 (1596.1) ÎN cursul lunii aprilie, Iisus și apostolii au lucrat în Ierusalim, ieșind din oraș în toate serile pentru a-și petrece nopțile în Bethania. Iisus petrecea una sau două nopți pe săptămână în Ierusalim, la Flavius, un iudeu grec, la care veneau în taină mulți iudei eminenți ca să se sfătuiască cu el.

142:0.2 (1596.2) În cursul primei zile în Ierusalim, Iisus i-s făcut o vizită vechiului mare-preot Anas, prietenul său de odinioară, o rudă a Salomeii, soția lui Zebedeu. Anas auzise vorbindu-se de Iisus și de învățăturile lui, și, când Iisus s-a înfățișat acasă la marele-preot, el a fost primit cu multă rezervă. Când Iisus a simțit răceala lui Anas, și-a luat numaidecât rămas bun de la el și plecând i-a zis: „Mai cu seamă

frica este ceea ce îl înrobește pe om, iar trufia este marea lui slăbiciune. Te vei lăsa tu însuți pradă acestor două distrugătoare ale bucuriei și libertății pentru a fi robul lor?” Dar Anas nu a dat nici un răspuns, iar Maestrul nu l-a mai văzut până în momentul când Anas a stat împreună cu ginerele lui ca să-l judece pe Fiul Omului.

1. Propovăduind în templu

142:1.1 (1596.3) În tot timpul acestei luni, Iisus sau unul dintre apostolii lui a propovăduit zilnic în templu. Când de Paște mulțimile erau prea numeroase pentru a avea acces la propovăduirea din templu, apostolii organizau numeroase grupuri educative în afara incintei sacre. Iată esențialul mesajului lor:

142:1.2 (1596.4) 1. Împărăția cerurilor este la îndemână.

142:1.3 (1596.5) 2. Având credință în paternitatea lui Dumnezeu, voi puteți intra în împărăția cerurilor și deveni astfel fii ai lui Dumnezeu.

142:1.4 (1596.6) 3. Iubirea este regula de viață din împărăție - a fi suprem devotat lui Dumnezeu, iubindu-l totodată pe aproapele tău ca pe tine însuși.

142:1.5 (1596.7) 4. Ascultarea de voia Tatălui care produce roadele spiritului în viața voastră personală; iată legea împărăției.

142:1.6 (1596.8) Mulțimile care veneau să sărbătorească Paștele au auzit această învățătură a lui Iisus, și unii dintre auditori s-au bucurat de vestea cea bună. Conducătorii civili și religioși ai iudeilor au început să se preocupe serios de activitatea lui Iisus și a apostolilor săi; ei au dezbătut între ei conduita pe care să o urmeze în privința lor.

142:1.7 (1596.9) În plus față de învățătura lor din templu și din afară, apostolii și alți credincioși aveau o intensă activitate personală printre mulțimile de la Paști. Acești bărbați și aceste femei, mișcați de mesajul lui Iisus au răspândit vestea mesajului său cu ocazia acestei celebrări pascale, până la hotarele cele mai îndepărtate ale Imperiului Roman și, de asemenea, în Orient. Acesta a fost începutul difuzării evangheliei în lumea exterioară. Opera lui Iisus nu avea să mai fie limitată la Palestina.

2. Mânia lui Dumnezeu

142:2.1 (1597.1) Se afla în Ierusalim, asistând la festivitățile Paștelor, un bogat negustor iudeu din Creta, numit Iacob, care l-a abordat pe Andrei cerând să-l vadă pe Iisus între patru ochi. Andrei a aranjat această întâlnire secretă acasă la Flavius pentru seara zilei următoare. Acest Iacob nu putea înțelege învățăturile Maestrului și venea pentru că dorea să se informeze mai pe larg despre regatul lui Dumnezeu. El i-a zis lui Iisus: „Rabine, Moise și străvechii profeți ne spun că Iehova este un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu cu mare furie și cu porniri violente. Profeții spun că el urăște pe cei care fac rău și se răzbună pe cei ce nu ascultă de legea sa. Tu și discipolii tăi ne învățați că Dumnezeu este un Tată plin de compasiune și bun, care îi iubește atât de mult pe oameni, încât ar vrea să îi primească pe toți în această nouă împărăție a cerurilor, pe care tu îl proclami ca fiind atât de aproape.”

142:2.2 (1597.2) Când Iacob a terminat de vorbit, Iisus a răspuns: „Iacove, tu ai expus bine învățăturile profeților de odinioară, care i-au instruit pe copiii lor conform cu luminile timpului lor. Tatăl nostru din Paradis este neschimbător, dar conceptul despre natura sa s-a lărgit și s-a dezvoltat de la epoca lui Moise până la epoca lui Amos, și chiar și până la generația profetului Isaia. Acum, eu m-am întrupat ca să revelez Tatăl într-o nouă glorie și să manifest iubirea sa și îndurarea sa față de toți oamenii de pe toate lumile. Pe măsură ce evanghelia acestei împărății se va răspândi pe Pământ odată cu mesajul ei de curaj și de bunăvoință către toți oamenii, se vor stabili relații mai bune între familiile tuturor națiunilor. Cu trecerea vremii, părinții și copiii se vor iubi mai mult unii pe ceilalți, ceea ce va aduce o mai bună înțelegere a iubirii Tatălui care este în ceruri pentru copiii lui pământești. Ține minte, Iacove, că un tată sincer și bun nu numai că-și iubește familia ca pe un tot - în calitate de familie - ci și că îl iubește pe fiecare membru *individual* și are pentru el o grijă plină de afecțiune.”

142:2.3 (1597.3) După o discuție prelungită asupra caracterului Tatălui celest, Iisus s-a întrerupt pentru a zice: „Tu, Iacob, care ești tatăl unei familii numeroase, tu cunoști bine adevărul cuvintelor mele.” Iar Iacob a zis: „Dar, Maestre, cine ți-a spus că aș fi tatăl a șase copii? Cum de ai știut asta despre mine?” Iar Maestrul a replicat: „Este de ajuns să zic că Tatăl și Fiul cunosc toate lucrurile, că în adevăr ei văd totul. Iubindu-i pe copii ca un tată pământesc, trebuie mai întâi ca tu să accepți ca pe o realitate dragostea Tatălui celest pentru *tine*- nu numai pentru toți copiii lui Avraam, ci și pentru tine, pentru sufletul tău individual. „

142:2.4 (1597.4) Iisus a continuat: „Când copiii tăi sunt foarte tineri și le lipsește maturitatea și când trebuie să îi pedepsești, se poate ca ei să creadă că tatăl lor este supărat, plin de mânie pizmuitoare.

Imaturitatea lor nu le permite să pătrundă dincolo de pedeapsă pentru a discerne afecțiunea prevăzătoare și corectivă a tatălui. Însă, când acești aceiași copii devin bărbați și femei adulți, nu ar fi oare nechibzuit din partea lor să se atașeze de aceste străvechi și false concepții asupra Tatălui lor? Ca bărbați și ca femei ei ar trebui acum să distingă iubirea Tatălui lor în toate aceste măsuri disciplinare ale copilăriei lor. Pe măsură ce trec secolele, nu ar trebui ea, omenirea, să ajungă să înțeleagă mai bine adevărata natură și caracterul iubitor al Tatălui din ceruri? Ce foloase vei trage tu din iluminarea spirituală a generațiilor succesive dacă tu persisti în a-l considera pe Dumnezeu după cum l-au văzut Moise și profeții? Eu îți zic, Iacove, că, în lumina strălucitoare a acestui ceas, tu ar trebui să vezi Tatăl așa cum nici unul dintre predecesorii tăi nu l-a zărit vreodată. Și văzându-l astfel, tu ar trebui să te bucuri de intrarea în regatul în care domnește Tatăl atât de milostiv, iar tu va trebui să veghezi ca voința sa de iubire să domine de acum încolo viața ta.”

142:2.5 (1598.1) Și Iacob a răspuns: „Rabine, eu cred; doresc ca tu să mă conduci în regatul Tatălui.”

3. Conceptul de Dumnezeu

142:3.1 (1598.2) În seara aceea, cei doisprezece apostoli, a căror majoritate ascultase această analiză a caracterului lui Dumnezeu, i-au

pus lui Iisus numeroase întrebări despre Tatăl din ceruri. Cea mai bună manieră de a prezenta răspunsurile Maestrului la aceste întrebări constă în a le rezuma în terminologie modernă.

142:3.2 (1598.3) Iisus i-a dojenit cu blândețe pe cei doisprezece zicându-le, în esență: „Oare nu cunoașteți tradițiile Israelului, care se raportează la dezvoltarea ideii despre Iehova, și ignorați voi învățătura Scripturilor privitoare la doctrina lui Dumnezeu?” Apoi Maestrul s-a apucat să-i instruiască pe apostoli despre evoluția conceptului de Deitate de-a lungul dezvoltării poporului iudeu. El a atras atenția lor asupra fazelor următoare de creștere a ideii de Dumnezeu.

142:3.3 (1598.4) 1. *Iehova*- dumnezeul clanurilor din Sinai. Acesta era conceptul primitiv de Deitate pe care Moise l-a înălțat la nivelul superior de Domnul Dumnezeu al Israelului. Tatăl care este în ceruri nu ezită niciodată să accepte adorația sinceră a copiilor lui pământenii, oricât de rudimentar ar fi conceptul lor de Deitate sau numele prin care ei simbolizează natura sa divină.

142:3.4 (1598.5) 2. *Cel Preaînalt*. Acest concept despre Tatăl din ceruri a fost proclamat în Salem de Melchisedec lui Avraam, și transmis mai departe de cei care au crezut ulterior în această idee amplificată și lărgită despre Deitate. Avraam și fratele său părăsiseră Urul pentru că acolo fusese instaurată adorarea soarelui. Ei au crezut în El Elyon - Dumnezeu Preaînalt - propovăduit de Melchisedec. Ei aveau o concepție mixtă asupra lui Dumnezeu, constând dintr-un amestec al străvechilor lor idei mesopotamiene și doctrina celui Preaînalt.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. În aceste vremuri primitive, mulți evrei îl adorau pe El Shaddai, conceptul egiptean al Dumnezeului din cer, concept pe care învățaseră să-l cunoască în timpul captivității lor din teritoriul Nilului. La mult timp după epoca lui Melchisedec, aceste trei concepții despre Dumnezeu s-au contopit într-una singură și au format doctrina Deității creatoare, Domnul Dumnezeu al Israelului.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. Învățătura Trinității Paradisului a persistat încă din vremea lui Adam. Amintiți-vă că Scripturile au început prin a afirma că „La început, Zeii au creat cerurile și pământul.” Aceasta denotă că în momentul în care a fost formulat acest pasaj, conceptul trinitar al celor trei Zei într-unul își găsisese loc în religia străbunilor noștri.

142:3.7 (1598.8) 5. *Supremul Iehova*. În timpurile lui Isaia, aceste credințe privitoare la Dumnezeu se largiseră într-un concept al Creatorului Universal care era în același timp atotputernic și infinit de milostiv. Acest concept în evoluție și în creștere asupra lui Dumnezeu înlătură și înlocuiește practic toate ideile anterioare despre Deitate din religia părinților noștri.

142:3.8 (1598.9) 6. *Tatăl care este în ceruri*. Acum, noi îl cunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru din ceruri. Învățătura noastră oferă o religie în care credinciosul *este* un fiu de Dumnezeu. Aceasta este buna vestire a evangheliei împărăției cerurilor. Fiul și Spiritul coexistă cu Tatăl, iar revelarea naturii și a serviciului acestor Deități ale Paradisului va continua să se lărgască și să strălucească de-a lungul epocilor fără de sfârșit ale înaintării spirituale veșnice a fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu. În toate timpurile și în cursul tuturor

epocilor, adorarea sinceră a fiecărei ființe umane - în ceea ce privește progresul spiritual individual - este recunoscută de spiritul interior ca un omagiu adus Tatălui care este în ceruri.

142:3.9 (1599.1) Apostolii nu mai fuseseră niciodată atât de șocați ca atunci când l-au auzit relatând această creștere a conceptului de Dumnezeu în gândirea iudaică a generațiilor anterioare; ei erau prea nedumeriți pentru a mai pune întrebări. În timp ce ședeau în tăcere înaintea lui Iisus, Maestrul a continuat: „Voi ați fi cunoscut aceste adevăruri dacă ați fi citit Scripturile. Oare n-ați citit pasajul lui Samuel, care zicea: 'Și mânia Domnului s-a aprins contra israeliților, până într-atâta încât l-a stârnit pe Dumnezeu contra lor zicând: Mergeți și numărați Israelul și Iuda'? Aceasta nu era de mirare, căci, pe vremea lui Samuel, copiii lui Avraam credeau realmente că Iehova crea și binele și răul. Însă, când un scriitor ulterior a povestit aceste evenimente după extinderea conceptului iudaic despre natura lui Dumnezeu, el nu a îndrăznit să atribuie răul lui Iehova, și de aceea a și zis: 'Și Satan s-a ridicat contra Israelului și l-a împins pe David să-i numere pe israeliți.' Oare nu puteți distinge că aceste pasaje ale Scripturilor arată limpede cum conceptul naturii lui Dumnezeu a continuat să se dezvolte de la o generație la alta?

142:3.10 (1599.2) ”Voi ar trebui totodată să distingeți creșterea înțelegerii legii divine în perfectă armonie cu aceste concepții mereu mai largi despre divinitate. Când copiii Israelului vor ieși din Egipt, la o dată anterioară revelației lărgite a lui Iehova, ei primiseră zece porunci care le-au servit drept lege până în epoca în care și-au așezat tabăra în fața Sinaiului, și iată aceste zece porunci:

142:3.11 (1599.3) ”1. Să nu adorați pe nici un alt zeu, căci Domnul este un Dumnezeu gelos.

142:3.12 (1599.4) ”2. Să nu modelați statui de zei.

142:3.13 (1599.5) ”3. Nu neglijați să respectați sărbătoarea pâinilor fără plămădă.

142:3.14 (1599.6) ”4. Dintre toți oamenii și toate animalele de sex masculin, primii născuți sunt ai mei, a zis Domnul.

142:3.15 (1599.7) ”5. Puteți să lucrați șase zile, în a șaptea zi însă vă veți odihni.

142:3.16 (1599.8) ”6. Nu veți neglija să respectați sărbătoarea primelor fructe și sărbătoarea recoltelor de la sfârșit anului.

142:3.17 (1599.9) ”7. Nu oferiți sângele nici unui sacrificiu cu pâine dospită.

142:3.18

(1599.10) ”8. Sacrificiul de la sărbătoarea Paștelor nu va fi lăsat pe loc până dimineța.

142:3.19

(1599.11) ”9. Voi veți aduce, în casa Domnului Dumnezeu vostru, primele dintre cele dintâi roade ale pământului.

142:3.20

(1599.12) ”10. Nu fierbeți un ied în laptele mamei lui.

142:3.21

(1599.13) ”După aceea, în toiul tunetelor și al fulgerelor din Sinai, Moise le-a dat cele zece noi porunci, și veți fi cu toții de acord că ele sunt expresiile cele mai vrednice de a însoți lărgirea conceptelor despre Zeitatea lui Iehova. Oare n-ați remarcat niciodată dubla înregistrare a acestor porunci în Scripturi? Prima dată eliberarea de sub jugul egiptean este dată ca rațiune pentru respectarea sabatului,

însă, într-o redactare ulterioară, credincioșii religioși în evoluție ai strămoșilor noștri au pretins ca acest text să fie schimbat pentru a recunoaște faptul creației ca motiv de a respecta sabbatul.

142:3.22

(1599.14) ”După aceea, voi vă veți aminti că o dată mai mult, în timpurile lui Isaia - timpurile celei mai mari iluminări spirituale - aceste zece porunci negative au fost schimbate în marea lege pozitivă a iubirii, porunca de a-l iubi suprem pe Dumnezeu și de a-l iubi pe aproapele vostru ca pe voi înșivă. Eu, de asemenea, proclam că această lege supremă a iubirii pentru Dumnezeu și pentru oameni constituie întreaga îndatorire a oamenilor.”

142:3.23 (1600.1) Când Maestrul a terminat de vorbit, nici unul dintre apostoli nu i-a pus nici o întrebare. Ei s-au dus fiecare să se odihnească peste noapte.

4. Flavius și cultura Greacă

142:4.1 (1600.2) Flavius, iudeul grec, era un prozelit care nu avea acces la templu, căci nu fusese nici circumcis, nici botezat. Cum el aprecia mult frumusețea din artă și sculptură, casa pe care o ocupa pe durata șederilor sale în Ierusalim era o un edificiu magnific. Ea era cu distincție împodobită cu comori neprețuite pe care le adunase de peste tot, pe parcursul călătoriilor sale prin lume. Când a avut, pentru prima dată, ideea de a-l invita pe Iisus, el s-a temut ca Maestrul să nu se supere la vederea acestor „imagini”. Dar, când Iisus a intrat la el, Flavius a fost plăcut surprins să vadă că în loc de a-l dojeni pentru

faptul de a avea aceste obiecte așa-zise idolatre răspândite prin toată casa, Maestrul a manifestat un mare interes pentru toată colecția. Iisus și-a arătat aprecierea punând multe întrebări despre fiecare obiect, în timp ce Flavius îl însoțea din cameră în cameră arătându-i statuetele lui favorite.

142:4.2 (1600.3) Maestrul a văzut că gazda sa era dezorientată de atitudinea sa favorabilă în privința artei; în consecință, când au terminat de văzut toată colecția, Iisus i-s zis: „Pentru că apreciezi frumusețea lucrurilor create de Tatăl meu și modelate de mâinile artiștilor umani, de ce te-ai aștepta să primești reproșuri? Pentru că Moise a căutat odinioară să combată idolatria și adorarea falșilor zei, de ce ar trebui ca toți oamenii să dezaprobe reproducerea grației și a frumuseții? Eu îți zic, Flavius, că acești copii ai lui Moise l-au înțeles greșit, iar acum ei au făcut falși zei chiar și din interdicția lui în ce privește statuile și imaginile înfățișând lucruri celeste și pământene. Însă, chiar dacă Moise a propovăduit aceste restricții minții întunecate de odinioară, ce legătură are aceasta cu vremurile noastre în care Tatăl din ceruri este revelat în calitate de Suveran Spiritual universal mai presus de orice? Flavius, eu îți declar că, în împărăția ce vine, nu veți mai fi învățați să 'nu adorați aceasta, să nu adorați cealaltă'; nu va mai fi nici o preocupare în legătură cu porunci de a te abține de la aceasta și de a avea grijă să eviți cealaltă, ci toată lumea se va preocupa mai degrabă de o singură îndatorire supremă. Această îndatorire a oamenilor se exprimă în două mari privilegii; adorarea sinceră a Creatorului infinit, Tatăl Paradisiac, și serviciul plin de dragoste făcut semenilor noștri. Dacă tu îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, tu știi realmente că ești un fiu de Dumnezeu.

142:4.3 (1600.4) ”Într-o epocă în care Tatăl meu nu era bine înțeles, Moise era îndreptățit să încerce să se opună idolatriei, dar, în epoca care va veni, Tatăl va fi fost revelat în viața Fiului, iar această nouă revelare a lui Dumnezeu va zădărnici definitiv confundarea Tatălui Creator cu idolii de piatră sau cu statuile, de aur sau de argint. De aici înainte, oamenii inteligenți pot să se bucure de comorile de artă fără a confunda această apreciere materială a frumuseții cu adorarea și servirea Tatălui din Paradis, Dumnezeul tuturor lucrurilor și al tuturor ființelor.”

142:4.4 (1600.5) Flavius a crezut tot ceea ce l-a învățat Iisus. În ziua următoare, el a mers în Bethania de dincolo de Iordan ca să fie botezat de către discipolii lui Ioan. El a făcut așa pentru că apostolii lui Iisus nu îi mai botezau pe credincioși. Cu prilejul reîntoarcerii lui la Ierusalim, Flavius a dat o mare petrecere pentru Iisus și i-a invitat pe șaiszeci dintre prietenii săi. Iar mulți dintre acești invitați au început să creadă și ei în mesajul împărăției ce vine.

5. Discursul despre certitudine

142:5.1 (1601.1) Una dintre marile predici pe care le-a ținut Iisus în templu, în timpul acestei săptămâni a Paștelor, a fost un răspuns la o întrebare pusă de unul dintre auditorii săi, un locuitor din Damasc. Acest om l-a întrebat pe Iisus: „Rabine, cum vom ști noi cu certitudine că tu ești trimis de Dumnezeu și că noi putem cu adevărat intra în această împărăție de care tu și discipolii tăi proclamați că ne este la îndemână?” Și Iisus a răspuns:

142:5.2 (1601.2) ”În ce privește mesajul meu și învățătura discipolilor mei, voi ar trebui să le judecați după roadele lor. Dacă vă vom proclama adevărurile spiritului, spiritul va sta mărturie în inima voastră că mesajul nostru este autentic. Cât despre regat și despre încredințarea voastră de a fi acceptați de Tatăl din ceruri, îngăduiți-mi să vă întreb ce tată dintre voi, dacă este un tată inimos și demn de acest nume, și-ar lăsa fiul în neliniște sau în îndoială cu privire la statutul său în familia sa sau al locului său de siguranță în afecțiunea inimii tatălui său? Voi ceilalți tați pământenii, găsiți oare plăcere în a vă chinui copiii lăsându-i în îndoiala cu privire la permanența iubirii pe care le-o purtați în inima voastră omenească? Tatăl vostru din ceruri nu-i lasă nici el pe copiii lui, născuți din spirit prin credință, în incertitudine cu privire la poziția lor în regat. Dacă îl primiți pe Dumnezeu în calitate de Tată, atunci, în adevăr, voi sunteți cu adevărat fii de Dumnezeu. Și, dacă sunteți fiii lui, atunci voi sunteți în siguranță în poziția și în situația a tot ceea ce ține de filiația divină și veșnică. Dacă voi credeți în cuvintele mele, voi credeți prin aceasta chiar în Cel care m-a trimis și, crezând astfel în Tată, voi ați făcut să fie sigur statutul vostru în cetățenia celestă. Dacă faceți voia Tatălui din ceruri, voi veți izbuti întotdeauna să ajungeți la viața veșnică de progres în regatul divin.

142:5.3 (1601.3) ”Spiritul Suprem va sta mărturie odată cu spiritul vostru că voi sunteți cu adevărat copiii lui Dumnezeu. Dacă sunteți fiii Dumnezeu, atunci sunteți născuți din duhul lui Dumnezeu, și oricine este născut din spirit are în el însuși puterea de a învinge toate îndoielile; aceea este victoria care înfrânge orice incertitudine, este însăși credința voastră.

142:5.4 (1601.4) ”Profetul Isaia a zis, vorbind despre această epocă: 'Când spiritul va fi răspândit din înalt peste noi, atunci opera dreptății va deveni pentru totdeauna pacea, liniștea și încredințarea.' Pentru toți cei care cred sincer în această evanghelie, eu voi deveni o garanție a admeririi lor în îndurarea veșnică și în viața veșnică a împărăției Tatălui meu. Voi, dar, cei care auziți acest mesaj și credeți în această evanghelie a împărăției, voi sunteți fiii lui Dumnezeu și voi aveți viața veșnică. Dovada pentru lumea întreagă că sunteți născuți din spirit este că voi vă iubiți sincer unii pe ceilalți.”

142:5.5 (1601.5) Mulțimea de vizitatori a rămas multe ceasuri cu Iisus, punându-i întrebări și ascultând cu atenție răspunsurile lui încurajatoare. Învățătura lui Iisus îi încuraja chiar și pe apostoli să predice evanghelia împărăției cu mai multă forță și încredințare. Această experiență din Ierusalim a fost o mare inspirație pentru cei doisprezece. Acesta era primul lor contact cu niște mulțimi atât de numeroase, și ei au învățat multe lecții folositoare care le-au fost de mare ajutor în munca lor ulterioară.

6. Întrevederea cu Nicodim

142:6.1 (1601.6) Într-o seară, la Flavius, a venit să-l vadă pe Iisus un anume Nicodim; era un membru bogat și destul de înaintat în vârstă al sanhedrinului iudaic. El auzise vorbindu-se mult despre învățăturile galileeanului, astfel încât s-a dus, într-o zi, să-l asculte în timp ce propovăduia în curtea templului. El ar fi vrut să meargă adesea ca să asculte lecțiile lui Iisus, dar se temea să fie văzut printre auditorii care

asistau la învățătura sa. Într-adevăr, conducătorii iudeilor erau deja până într-atâta în dezacord cu Iisus, încât nici un membru al sanhedrinului nu ar fi acceptat să fie identificat în mod fățiș cu el. În consecință, Nicodim aranjase cu Andrei ca să îl vadă pe Iisus între patru ochi și, tocmai în seara aceea, după căderea nopții. Petru, Iacob și Ioan se găseau în grădina lui Flavius când a început convorbirea, dar mai târziu au intrat toți în casă, unde s-a continuat dialogul.

142:6.2 (1602.1) Primindu-l pe Nicodim, Iisus nu a dat dovadă de vreo deferență specială. Vorbind cu el, el nu a făcut nici un compromis sau vreo încercare necuvenită de persuasiune. Maestrul nu a încercat să-l respingă pe interlocutorul său care cerceta în secret, și nici nu a fost sarcastic. În toate raporturile sale cu distinsul vizitator, Iisus a fost calm, sobru și demn. Nicodim nu era delegat oficial de către sanhedrin; el venea să îl vadă pe Iisus în principal datorită sincerului său interes pe care îl purta personal învățaturii Maestrului.

142:6.3 (1602.2) După ce a fost prezentat de Flavius, Nicodim zise: „Rabine, noi știm că ești un învățător trimis de Dumnezeu, căci nici un om nu ar putea propovădui în felul acesta dacă Dumnezeu nu ar fi cu el. Și sunt dornic să știu mai mult despre învățăturile tale referitoare la regatul care va veni.”

142:6.4 (1602.3) Iisus îi răspunse lui Nicodim: „În adevăr, în adevăr, îți spun ție, Nicodime, că dacă nu este născut de sus, un om nu poate vedea regatul lui Dumnezeu.” Apoi răspunse Nicodim: „Dar cum poate un om să se nască din nou când este bătrân? El nu poate intra pentru a doua oară în pânțele mamei lui ca să renască.”

142:6.5 (1602.4) Iisus a zis: „Totuși, eu îți declar că de nu se naște din spirit, un om nu poate intra în regatul lui Dumnezeu. Ceea ce se naște

din carne este carne, și ceea ce se naște din spirit e spirit. Nu te mira că am zis că ar trebui să te naști din înalt. Când bate vântul, tu auzi freamătul frunzelor, dar vântul nu îl vezi - nici de unde vine, nici unde se duce - și la fel este cu tot ceea ce se naște din spirit. Cu ochii cărnii, se pot zări manifestările spiritului, dar nu se poate desluși efectiv spiritul.”

142:6.6 (1602.5) Nicodim răspunse: „Dar eu nu înțeleg - cum se poate să fie așa?” Iisus zise: „Este oare cu putință ca tu să fii un învățător al Israelului și să ignori toate acestea? Cei care cunosc realitățile spiritului au deci datoria de a revela aceste lucruri celor care disting numai manifestările lumii materiale. Ne vei crede tu dacă îți vom vorbi despre adevărurile celeste? Ai tu curaj, Nicodime, să crezi în cineva care a coborât din cer, în Fiul Omului însuși?”

142:6.7 (1602.6) Atunci Nicodim a zis: „Dar oare cum pot începe să prind acest spirit care trebuie să mă recreeze pregătindu-mă să intru în regat?” Iisus răspunse: „Spiritul Tatălui din ceruri sălășluiește deja în tine. Dacă vrei să te lași condus de acest spirit de sus, tu vei începe foarte curând să vezi cu ochii spiritului; după aceea, dacă alegi cu toată inima călăuzirea spiritului, tu te vei naște din spirit, căci scopul unic al vieții tale va fi să faci voia Tatălui tău din ceruri. Pomenindu-te astfel născut din spirit și fericit în regatul lui Dumnezeu, tu vei începe să produci, în viața zilnică, roadele abundente ale spiritului.”

142:6.8 (1602.7) Nicodim era cu totul sincer. El a fost profund impresionat, dar a plecat dezorientat. Era un om împlinit în ce privește dezvoltarea de sine, stăpânirea de sine, și chiar și în ce privește înaltele calități morale. El era rafinat, egocentric și altruist, dar nu știa cum să-și *supună* voia sa celei a Tatălui divin, așa cum un

copilaș acceptă să se supună îndrumărilor unui părinte pământean înțelept și iubitor, și să devină astfel în realitate un fiu de Dumnezeu, un moștenitor progresiv al împărăției eterne.

142:6.9 (1603.1) Dar Nicodim a adunat destulă credință pentru a lua în stăpânire regatul. El a protestat timid când colegii lui din sanhedrin au căutat să-l condamne pe Iisus fără ca mai întâi să-l audă. Mai târziu, cu Iosif din Arimatea, el a recunoscut cu îndrăzneală credința sa și a reclamat trupul lui Iisus, chiar și atunci când cei mai mulți dintre discipolii lui fugiseră, terorizați, de scena suferințelor și a morții finale a Maestrului lor.

7. Lecția despre familie

142:7.1 (1603.2) După perioada activă de propovăduire și de lucru personal din săptămâna de Paști la Ierusalim, Iisus a petrecut miercurea următoare odihnindu-se în Bethania cu apostolii săi. În acea după-amiază, Toma a pus o întrebare care a provocat un lung și instructiv răspuns. Toma a zis: „Maestre, în ziua în care am fost aleși ca ambasadori ai împărăției, tu ne-ai spus multe lucruri și ne-ai dat instrucțiuni despre modul nostru personal de viață, dar ce o să propovăduim noi mulțimilor? Cum ar trebui să trăiască acești oameni după ce regatul se va manifesta pe deplin? Discipolii tăi vor poseda ei sclavi? Vor căuta ei, adepții tăi, sărăcia și vor fugi ei de bogăție? Va prevala singură îndurarea, astfel încât noi nu vom mai avea nici legi nici tribunale?” Iisus și cei doisprezece și-au petrecut toată după-amiaza și toată seara după cină pentru discutarea întrebărilor lui

Toma. Pentru claritatea expunerii noastre, noi prezentăm următorul rezumat al instrucțiunilor Maestrului:

142:7.2 (1603.3) Iisus a căutat mai întâi să îi facă pe apostolii lui să înțeleagă că el însuși trăia pe pământ o viață unică de încarnare, și că ei, cei doisprezece, fuseseră chemați să participe la această experiență de manifestare a Fiului Omului și în calitate de tovarăși la lucru și ei trebuie să se supună numeroaselor restricții și obligații ale experienței de manifestare. A existat chiar o aluzie voalată că Fiul Omului era singura persoană ce trăise vreodată pe pământ și care putea să vadă simultan în chiar inima lui Dumnezeu și până în străfundurile sufletului omenesc.

142:7.3 (1603.4) Iisus a explicat foarte clar că împărăția cerurilor era o experiență evolutivă, începând aici pe pământ și progresând prin etape succesive de viață până în Paradis. În cursul serii, el a afirmat categoric că la un anumit stadiu viitor al dezvoltării regatului, el va vizita din nou această lume cu puterea spirituală și cu gloria divină.

142:7.4 (1603.5) El a explicat apoi că „ideea de regat” nu era cea mai bună manieră de a ilustra relațiile omului cu Dumnezeu, dar că el folosea această metaforă pentru că poporul iudeu era în așteptarea regatului și că Ioan predicase vorbind despre regatul ce va veni. Iisus a zis: „Oamenii dintr-o altă epocă vor înțelege mai bine evanghelia împărăției dacă el este înfățișat în termeni care exprimă relațiile de familie - când omul va înțelege religia ca învățătură a paternității lui Dumnezeu și a fraternității umane, filiația cu Dumnezeu.” După aceea, Maestrul a discutat îndeajuns de mult despre familia pământească ca fiind o ilustrare a familiei cerești și a reformulat cele două legi fundamentale ale vieții: primul comandament al iubirii

pentru tată, capul de familie, și al doilea comandament al iubirii reciproce dintre copii, să-l iubești pe fratele tău ca pe tine însuși. El a explicat apoi că această calitate de afecțiune fraternă se va manifesta invariabil printr-un serviciu social dezinteresat și plin de iubire.

142:7.5 (1603.6) A venit apoi discuția memorabilă a caracteristicilor fundamentale ale vieții de familie și a aplicării lor în relațiile existente între Dumnezeu și om. Iisus a declarat că o adevărată viață de familie se întemeiază pe următoarele șapte fapte:

142:7.6 (1604.1) 1. *Faptul existenței*. Raporturile naturale și fenomenele de asemănare fizică se combină în familie: copiii moștenesc anumite trăsături ale părinților lor. Copiii își au originea în părinții lor; existența personalității lor depinde de actul părinților lor. Relația părintelui cu copilul este inerentă oricărei naturi și impregnează toate existențele vii.

142:7.7 (1604.2) 2. *Siguranța și plăcerea*. Părinții demni de acest nume găsesc o mare încântare în a răspunde nevoilor copiilor lor. Mulți părinți nu se mulțumesc a le oferi numai necesarul, ci urmăresc și să se îngrijească și de plăcerile lor.

142:7.8 (1604.3) 3. *Instruirea și educația*. Părinții chibzuiți fac cu înțelepciune planuri pentru a-i instrui și educa cum se cuvine pe fiii și pe fiicele lor. Ei îi pregătesc din tinerețe pentru responsabilitățile mai mari ale vieții lor de adult.

142:7.9 (1604.4) 4. *Disciplina și constrângerea*. Părinții prevăzători iau, de asemenea, măsuri pentru disciplinarea, îndrumarea, corectarea

și uneori pentru constrângerea necesară a tinerilor lor copii lipsiți de maturitate.

142:7.10 (1604.5) 5. *Camaraderia și loialitatea.* Un părinte afectuos întreține raporturi intime și iubitoare cu copiii lui. El are totdeauna o ureche deschisă la cerințele lor; el este întotdeauna pregătit să împărtășească încercările lor și să-i ajute în dificultățile lor. Părintele poartă un interes suprem bunăstării progresive a progenerurii sale.

142:7.11 (1604.6) 6. *Iubirea și îndurarea.* Un părinte plin de compasiune iartă cu mărinimie. Părinții nu nutresc idei de răzbunare contra copiilor lor. Ei nu seamănă nici cu judecătorii, nici cu dușmanii, nici cu creditorii. Adevăratele familii sunt întemeiate pe toleranță, pe răbdare și pe iertare.

142:7.12 (1604.7) 7. *Dispoziții pentru viitor.* Părinților temporari le place să lase o moștenire fiilor lor. Familia continuă de la o generație la următoarea. Moartea nu pune capăt unei generații decât pentru a marca începutul alteia. Moartea încheie o viață individuală, dar nu în mod necesar viața de familie.

142:7.13 (1604.8) Vreme de ceasuri, Maestrul a discutat despre aplicarea acestor caracteristici ale vieții de familie relațiilor omului (copilul pământean) cu Dumnezeu (Tatăl din Paradis), și iată concluzia lui: „Eu cunosc la perfecție totalitatea relațiilor unui fiu cu Tatăl, căci eu am atins deja, în domeniul filiației, tot ceea ce voi va trebui să atingeți în eternul viitor. Fiul Omului este pregătit pentru ascensiunea sa la dreapta Tatălui, astfel încât în mine calea este încă și mai larg deschisă fiecăruia dintre voi pentru a-l vedea pe Dumnezeu și, înainte

ca voi să fi desăvârșit glorioasa înaintare, pentru a deveni perfecți așa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.”

142:7.14 (1604.9) Când apostolii au auzit aceste cuvinte pătrunzătoare, ei și-au amintit declarațiile pe care le făcuse Ioan în vremea botezării lui Iisus; ei au păstrat deopotrivă o amintire foarte vie a acestei experiențe în legătură cu predicările lor și cu învățăturile lor după moartea și învierea Maestrului.

142:7.15

(1604.10) Iisus este un fiu divin în care Tatăl are deplină încredere. El fusese cu Tatăl și îl înțelegea în totalitate. El își trăise acum viața pământească spre deplina satisfacție a Tatălui, iar încarnarea lui în trup îi îngăduise să îi înțeleagă pe deplin pe oameni. Iisus era perfecțiunea omului; el atinsese întocmai aceeași perfecțiune pe care toți credincioșii sinceri sunt meniți să o atingă în el și prin el. Iisus le-a revelat oamenilor un Dumnezeu al perfecțiunii și a prezentat înel însuși fiul desăvârșit al lumilor pentru Dumnezeu.

142:7.16 (1605.1) Cu toate că discursul lui Iisus a durat timp de mai multe ore, Toma nu era încă satisfăcut, căci zise: „Maestre, noi nu găsim că Tatăl din ceruri ne tratează întotdeauna cu bunătate și mărinimie. De multe ori, noi suferim amar pe pământ, iar rugăciunile noastre nu sunt întotdeauna îndeplinite. Asupra căror puncte nu izbutim noi să pricepem sensul învățăturii tale?”

142:7.17 (1605.2) Iisus a răspuns: „Toma, Toma, cât timp va mai trece până să dobândești deprinderea de a asculta cu urechea spiritului? Cât timp va mai trece până ce te vei dumiri că această împărăție este o împărăție spirituală și că Tatăl meu este și el o ființă spirituală? Nu înțelegi tu oare că eu vă învăț ca fii ai spiritului din familia spirituală din ceruri, al cărei șef patern este un spirit infinit și veșnic? Nu mă vei

lăsa tu să mă folosesc de familia pământească pentru a ilustra relațiile divine, fără a aplica într-un mod atât de literal învățătura mea la treburile materiale? Oare nu poți tu separa în mintea ta realitățile spirituale ale regatului de problemele materiale, sociale, economice și politice din timpurile acestea? Când vorbesc limba spiritului, de ce oare persisti tu în a traduce gândul meu în limbajul cărnii, și asta numai pentru că îmi permit să mă folosesc de relații comune și literale cu scopul ilustrării adevărilor spirituale? Copiii mei, vă rog să încetați a mai aplica învățătura regatului spiritului sordidelor treburi ale sclaviei, ale mizeriei, ale caselor și ale pământurilor, și problemelor materiale de echitate și de justiție umane. Aceste chestiuni temporare îi privesc pe oamenii acestei lumi și, cu toate că într-un anumit fel ele îi afectează pe toți oamenii, voi ați fost chemați să mă reprezentați în lume așa cum îl reprezintă eu pe Tatăl meu. Voi sunteți ambasadorii spirituali ai unui regat spiritual, reprezentanții speciali ai Tatălui spiritual. Până acum ar fi trebuit deja să-mi fie cu putință să vă instruiesc ca adulți ai împărăției spiritului. Oare va trebui întotdeauna să vă vorbesc ca unor copii? Voi nu credeți niciodată în percepția spirituală? Totuși, eu vă iubesc și voi avea mare răbdare cu voi până la capătul asocierii noastre în carne. Și chiar și după aceea, spiritul meu vă va lua-o înainte în toată lumea.

8. În Iudeea meridională

142:8.1 (1605.3) Către sfârșitul lui aprilie, opoziția contra lui Iisus devenise atât de pronunțată la farisei și la saducheii că Maestrul și

apostolii săi s-au decis să părăsească Ierusalimul pentru o vreme și să se îndrepte spre sud ca să muncească în Betleem și în Hebron. Toată luna mai a fost folosită în activitatea personală din aceste orașe și la locuitorii din orașele învecinate. Pe parcursul acestei deplasări, ei nu au ținut nici o predică în public, ci au făcut doar vizite din casă în casă. În vreme ce apostoli propovăduiau evanghelia și îi îngrijeau pe bolnavi, Iisus și Abner au petrecut o parte din timp în En-Gedi pentru a vizita colonia nazarineeană. De acolo plecase Ioan Botezătorul, iar Abner fusese șeful acestui grup. Mulți dintre membrii confreriei nazarineene au început să creadă în Iisus, însă majoritatea acestor oameni asceți și excentrici a refuzat să îl accepte ca învățător trimis din cer, deoarece el nu învăța despre postire sau despre alte forme de renunțare.

142:8.2 (1605.4) Locuitorii acestei regiuni nu știau că Iisus se născuse în Betleem. La fel cu majoritatea discipolilor, ei presupuneau întotdeauna că Maestrul venise pe lume în Nazaret, dar cei doisprezece apostoli cunoșteau faptele.

142:8.3 (1605.5) Acea ședere în Iudeea meridională a fost o perioadă de lucru odihnitoare și fructuoasă; regatul a sporit cu numeroase suflete. La începutul lui iunie, agitația contra lui Iisus se calmase atât de bine în Ierusalim încât Maestrul și apostolii s-au reîntors acolo ca să instruiască și să-i încurajeze pe credincioși.

142:8.4 (1606.1) Cu toate că Iisus și apostolii și-au petrecut toată luna iunie în Ierusalim sau prin împrejurimi, ei nu au predicat în public în cursul acestei perioade. Ei au trăit, în cea mai mare parte a timpului, sub corturile pe care le ridicaseră într-un parc sau o grădină umbrită, cunoscută în acea vreme sub numele de Ghetsemani, situată pe panta

vestică a Muntelui Măslinilor, nu departe de pâraul Cedronului. Ei au petrecut în general sabbaturile de la sfârșit de săptămână acasă la Lazăr și surorile lui din Bethania. Iisus nu a pătruns decât de câteva ori în interiorul zidurilor Ierusalimului, însă un mare număr de căutători interesați au mers până în Ghetsemani pentru a vorbi cu el. Într-o seară de vineri, Nicodim și un anume Iosif din Arimatea s-au încumetat să îi facă o vizită lui Iisus, dar, în timp ce se găseau deja în fața intrării cortului Maestrului, ei au făcut cale înapoi de frică. Bineînțeles, ei nu-și dădeau seama că Iisus avea cunoștință de toate acțiunile lor.

142:8.5 (1606.2) Când conducătorii iudei au aflat că Iisus revenise în Ierusalim, ei s-au pregătit să îl aresteze; însă, băgând de seamă că el nu ținea predici publice, au tras concluzia că se speriasse de campania lor anterioară și au hotărât să îl lase să-și continue învățătura în modul acesta privat, fără a-l molesta mai departe. Treburile și-au urmat deci în liniște cursul până în ultimele zile ale lunii iunie, când un anume Simon, membru al sanhedrinului, s-a raliat public la învățăturile lui Iisus, după ce a declarat aceasta în prealabil șefilor iudei. Imediat s-a organizat o nouă campanie pentru a-l prinde pe Iisus, și ea a devenit atât de puternică încât Maestrul a trebuit să se retragă în orașele din Samaria și din Decapole.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 142](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 144](#) >>

Capitolul 143

Traversarea Samariei

143:0.1 (1607.1) LA sfârșitul lunii iunie a anului 27, din cauza opozitiei tot mai mari a liderilor religioși iudei, Iisus și cei doisprezece au părăsit Ierusalimul după ce și-au trimis corturile și putinele lor bunuri personale spre a păstrare în casa lui Lazăr din Bethania. Mergând spre nord în Samaria, ei s-au oprit în Betel pentru sabat. Au predicat acolo vreme de mai multe zile oamenilor care veneau din Gofna și din Efraim. Un grup de cetățeni din Arimatea și din Tamna au venit ca să îl invite pe Iisus să le viziteze satele. Maestrul și apostolii săi au petrecut mai mult de două săptămâni propovăduind iudeilor și samaritenilor din această regiune; multi dintre cei de acolo veneau de la distanțe apreciabile, precum Antipatris, pentru a auzi vestea cea bună a regatului.

143:0.2 (1607.2) Populațiile din sudul Samarei l-au ascultat pe Iisus cu bucurie și, în afară de Iuda Iscarioteanul, apostolii au reușit să își învingă o mare parte din prejudecățile împotriva samaritenilor. În ultima săptămână din iulie, Iisus și asociații lui s-au pregătit să plece către noile orașe grecești, al Faselisului și acela al Archelaisului, de lângă Iordan.

1. Predicarea în Archelais

143:1.1 (1607.3) În timpul primelor săptămâni din august, grupul apostolic și-a stabilit cartierul în orașele grecești Archelais și Faselis; acolo au avut ei prima dată experiența predicării în fața unor adunări compuse aproape exclusiv din gentili - greci, romani și sirieni - căci erau puțini locuitori iudei în aceste două orașe grecești. La contactul cu acești cetățeni romani, apostolii au întâmpinat noi dificultăți în proclamarea mesajului regatului care vine, întâlnind în același timp noi obiecții la învățăturile lui Iisus. La una dintre numeroasele convorbiri de seară cu apostolii, Iisus a ascultat cu atenție aceste obiecții la evanghelia împărăției, întâmpinate de cei doisprezece de când își reluasera experiențele cu oamenii interesați de munca lor personală.

143:1.2 (1607.4) O întrebare pusă de Filip descria în mod tipic greutățile lor. Filip a spus: „Maestre, acești greci și acești romani tratează mesajul nostru cu ușurință și zic că aceste învățături nu sunt potrivite decât celor plăpânzilor și sclavilor. Ei afirmă că religia păgânilor este superioară învățăturii noastre pentru că ea îndeamnă la

dobândirea unui caracter tare, solid și dinamic. Ei zic că noi căutăm să îi convertim pe toți oamenii în specimene debile de non-rezistenți pasivi, care vor pieri rapid și vor dispărea de pe fata pământului. Ei te iubesc, Maestre, și admit deopotrivă pe larg că învățătura ta este cerească și ideală, dar refuză să ne ia în serios. Ei afirmă că religia ta nu este pentru această lume, că oamenii nu pot să trăiască după învățătura ta. Acum, Maestre, ce o să le zicem acestor gentili?”

143:1.3 (1607.5) După ce a ascultat obiecții similare contra evangheliei împărăției prezentat de Toma, de Nataniel, de Simon Zelotul și de Matei, Iisus le-a zis celor doisprezece:

143:1.4 (1608.1) ”Eu am venit în lumea aceasta pentru a face voia Tatălui meu și pentru a revela, întregii omeniri, caracterul său iubitor. Aceasta, fratilor, este misiunea mea, și acesta este unicul lucru pe care îl voi face fără a mă sinchisi că învățăturile mele riscă să fie rău înțelese de iudeii și de gentili din epoca noastră sau din oricare altă generație. Nu ar trebui să treceti cu vederea că însăși iubirea divină are disciplina ei severă. Iubirea unui părinte pentru fiul său obligă adesea părintele să înfrâneze activitățile necugetate ale odraslei sale nechibzuite. Copilul nu înțelege întotdeauna motivele înțelepte și afectuoase ale disciplinei restrictive a părintelui. Dar eu vă declar că Tatăl meu din Paradis guvernează efectiv un univers de universuri prin puterea constrângătoare a iubirii sale. Iubirea este cea mai mare dintre toate realitățile spirituale. Adevărul este o revelație eliberatoare, dar iubirea este relația supremă. Oricare ar fi greșelile contemporanilor voștri din administrația actuală a lumii lor, evanghelia pe care v-o proclam eu va guverna această aceeași lume într-o epocă ce va fi să vină. Telul ultim al progresului uman constă în

a recunoaște cu respect paternitatea lui Dumnezeu și în a materializa cu dragoste fraternitatea oamenilor.

143:1.5 (1608.2) ”Cine v-a zis că evanghelia mea era destinată numai sclavilor și celor slabi? Voi, apostolii mei aleși, semănați oare cu niște oameni slabi? Ioan avea o înfățișare plăpândă? Găsiți cumva că eu aș fi sclavul fricii? Este adevărat că evanghelia este predicată celor săraci și asupriți din această generație. Religiile acestei lumi i-au neglijat, dar Tatăl meu nu face nici o deosebire de persoană. Mai mult, săracii de astăzi sunt primii care să acorde atenție chemării la pocăință și acceptării filiației. Evanghelia împărăției trebuie să fie predicată tuturor oamenilor - iudei și gentili, greci și romani, bogați și săraci, liberi și sclavi - și deopotrivă tinerilor și bătrânilor, bărbaților și femeilor.

143:1.6 (1608.3) ”Pentru că Tatăl meu este un Dumnezeu al iubirii și se bucură să practice îndurarea, nu vă lăsați pătrunși de ideea că serviciul regatului trebuie să fie de o ușurătate monotonă.

Ascensiunea în Paradis este suprema aventură a tuturor timpurilor, greaua dobândire a veșniciei. Slujirea regatului pe pământ va face apel la toată bărbăția plină de curaj pe care o puteți manifesta voi și colaboratorii voștri. Multi dintre voi veți fi trimiși la moarte din cauza loialității voastre față de evanghelia acestei împărății. Este ușor să mori pe câmpul de bătălie, într-un război material, când curajul vostru este întărit de prezenta camarazilor voștri de luptă, dar este nevoie o formă superioară și mai profundă de curaj uman și de devotament pentru a-ti jertfi viața, calm și de unul singur, din dragostea față de un adevăr păstrat cu sfintenție în inima voastră de muritor.

143:1.7 (1608.4) ”Astăzi, necredincioșii pot să vă reproșeze cu dispreț că predicați o evanghelie a non-rezistenței și că trăiți o viață a non-violenței, dar voi sunteți primii voluntari ai unui lung șir de credincioși sinceri în evanghelia acestei împărății, care vor uimi toată omenirea prin consacrarea lor eroică față de aceste învățături. Nici o oștire n-a manifestat vreodată mai mult curaj și vitejie decât voi și loialii voștri succesori le veți arăta mergând să proclamați în toată lumea vestea cea bună - paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor. Curajul cărnii este forma inferioară a vitejiei. Vitejia mentală este un tip mai elevat de curaj omenesc, dar vitejia superioară și supremă este o fidelitate intransigentă față de convingerile iluminate legate de realitățile spirituale profunde. Un asemenea curaj constituie eroismul oamenilor care îl cunosc pe Dumnezeu. Or, voi sunteți cu toții oameni care îl cunoașteți pe Dumnezeu; este cât se poate de adevărat că sunteți asociații personali ai Fiului Omului.”

143:1.8 (1608.5) Aceasta nu este tot ce a zis Iisus cu acest prilej, dar este introducerea discursului său. El a continuat apoi îndelung asupra acestei declarații pentru a o amplifica și a o ilustra. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai pasionante pe care le-a adresat Iisus celor doisprezece. Rareori vorbea Maestrul apostolilor săi cu atâta patimă, dar aceasta a fost una dintre rarele ocazii în care el a vorbit cu o intensitate manifestă și însoțită de o emoție pronunțată.

143:1.9 (1609.1) Rezultatul asupra predicării publice și a slujirii personale a apostolilor a fost imediat; începând din ziua aceea, mesajul lor a luat un nou ton de stăpânire curajoasă. Cei doisprezece au continuat să dobândească spiritul de o dinamică pozitivă al noii

evangeliei a regatului. De acum înainte, ei nu s-a mai ocupat tot atât de mult de predicarea virtutilor negative și a îndemnurilor pasive ale învățaturii cu multiple fatete dată de Maestrul lor.

2. Lectia despre stăpânirea de sine

143:2.1 (1609.2) Maestrul era un exemplu, devenit perfect, al unui om stăpân pe sine. Dacă era ponegriț, el nu ponegrează; când a suferit, el nu a rostit nici o amenințare contra călăilor săi; când a fost acuzat de dușmanii lui, el s-a încredințat pur și simplu justei judecăți a Tatălui din ceruri.

143:2.2 (1609.3) La una dintre convorbirile de seară, Andrei l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, oare trebuie să practicăm renunțarea de sine după cum ne-a învățat Ioan, sau trebuie să căutăm stăpânirea de sine după cum ne înveți tu?” Iisus a răspuns: „În adevăr, Ioan v-a învățat calea dreptății conformă cu lumina și cu legile strămoșilor săi; aceasta era religia auto-examinării și a negării de sine. Dar eu vin cu un nou mesaj, acela al uitării de sine și al stăpânirii de sine. Eu vă arăt calea vieții așa cum mi-a revelat-o Tatăl din ceruri.

143:2.3 (1609.4) ”În adevăr, în adevăr, eu v-o spun, cel care își domină propria personalitate este mai puternic decât cel care pune stăpânire pe un oraș. Stăpânirea de sine este măsura naturii morale a unui om și indicele dezvoltării sale spirituale. În vechea ordine voi ati practicat postul și rugăciunea. Ca nouă creatură a renașterii din spirit, voi învățați să credeți și să vă înveseliți. În regatul Tatălui voi veti deveni creaturi noi; vechile lucruri trebuie să dispară; iată, eu vă arăt cum au

să devină noi toate lucrurile. Prin dragostea voastră reciprocă, voi o să convingeti lumea că ati trecut de la robie la libertate, de la moarte la viața veșnică.

143:2.4 (1609.5) ”Pe vechea cale, voi căutati să suprimati, să dati ascultare și să vă conformati regulilor de viață; pe noua cale voi sunteți mai întâi *transformati* prin Spiritul Adevărului și, tocmai prin aceea, întăriti în străfundul sufletului vostru de constanta reînnoire spirituală a minții voastre; voi sunteți, așadar, înzestrați cu puterea de a înfăptui cu certitudine și cu bucurie gratioasă, acceptabilă și perfectă voie a lui Dumnezeu. Nu uitați - credința voastră personală în făgăduințele extrem de mari și de pretioase ale lui Dumnezeu este cea care vă garantează împărțășirea voastră din natura divină. Astfel, prin credința voastră și prin transformarea spiritului, voi deveniți în realitate temple ale lui Dumnezeu, iar spiritul său locuiește realmente în voi. Deci dacă spiritul sălășluiește în voi, atunci nu mai sunteți sclavi legați de carne, ci fii ai spiritului, liberi și descătușați. Noua lege a spiritului vă înzestrează cu libertatea datorată stăpânirii de sine, care înlocuiește vechea lege a fricii de a fi robul sinelui și a sclaviei negării de sine.

143:2.5 (1609.6) ”De multe ori, când ati făcut rău, voi v-ati gândit să atribuiți responsabilitatea faptelor voastre influenței răului, în timp ce în realitate v-ati lăsat pur și simplu rătăciti de propriile voastre tendințe naturale. Profetul Ieremia nu ne-a zis el odinioară că inima omenească este mai mare înșelătoare decât orice, și uneori chiar și groaznic de perfidă? Cât este de ușor să vă amăgiți și să vă lăsați pradă temerilor voastre prostești, poftelor de tot felul, plăcerilor înrobitoare, răutății, invidiei și chiar și urii răzbunătoare!

143:2.6 (1610.1) ”Mântuirea vine prin regenerarea spiritului, iar nu prin actele fariseice ale cărnii. Voi sunteți justificați prin credință și admiși în comuniune prin gratie, iar nu prin frică sau prin negarea de sine a cărnii, deși copiii Tatălui care sunt născuți din spirit sunt constant și întotdeauna *stăpânii* sinelui lor și a tot ceea ce tine de dorintele cărnii. Când știți că sunteți salvați prin credință, voi posedati realmente pacea cu Dumnezeu. Toti cei care urmează calea acestei păci cerești sunt mențiți a fi sanctificați în serviciul veșnic al fiilor în continuu progres al Dumnezeului veșnic. De acum înainte, nu este o datorie, ci mai degrabă privilegiul vostru exaltat, faptul de a vă curăți de toate relele minții și ale trupului în vreme ce căutați desăvârșirea în iubirea de Dumnezeu.

143:2.7 (1610.2) ”Filiatia voastră își are temelia în credință, iar voi trebuie să rămâneți neclintiti în fata fricii. Bucuria voastră e născută din încrederea în cuvântul divin; voi nu veți fi deci făcuți să vă îndoiti de realitatea iubirii și a milosteniei Tatălui. Chiar bunătatea lui Dumnezeu îi conduce pe oameni la o căință sinceră și autentică. Pentru voi, secretul stăpânirii de sine este legat de credința voastră în spiritul care locuiește în voi și care acționează prin iubire. Și chiar și această credință care salvează, voi nu o aveți prin voi înșivă; și ea este un dar de la Dumnezeu. Dacă sunteți copiii acestei credințe vii, voi nu mai sunteți sclavii sinelui, ci mai degrabă stăpâni triumfători peste voi înșivă, fiii eliberați ai lui Dumnezeu.

143:2.8 (1610.3) ”Deci copiii mei, dacă sunteți născuți din spirit, voi sunteți dezrobiți pe veci din sclavia conștiință a unei vieți de renunțare și de supraveghere atentă a dorintelor cărnii; voi sunteți transferați în voiosul regat al spiritului, de unde produceți spontan

roadele spiritului în viața voastră cotidiană; or, roadele spiritului sunt esența tipului celui mai înalt de autocontrol, care încântă și înobilează, mergând până pe culmile realizării muritorilor pământenți - veritabilă stăpânire de sine.”

3. Divertismentul și destinderea

143:3.1 (1610.4) Către această epocă, o stare de mare tensiune emotivă și nervoasă se dezvoltă printre apostoli și printre discipolii lor imediat asociați. Ei nu prea erau obișnuiți să trăiască și să muncească împreună. Ei întâmpinau dificultăți tot mai multe în menținerea unei armonii în relațiile cu discipolii lui Ioan. Contactul cu gentili și samaritenii era o mare încercare pentru acești iudei. În plus, recente cuvinte ale lui Iisus sporiseră starea de confuzie a minții lor. Andrei aproape că își pierdea mintile; nemaiștiind ce să facă, el s-a dus la Maestru cu problemele și cu nedumeririle sale. Când Iisus a auzit-o pe căpetenia apostolică relatându-i necazurile, a zis: „Andrei, nu poți să îi scoti pe oameni din nedumeririle lor prin explicații când ei se găsesc angajați într-un asemenea stadiu și cât timp sunt implicate atâtea persoane cu simțăminte violente. Eu nu pot să fac ceea ce îmi ceri - nu mă voi amesteca în aceste dificultăți sociale personale - dar vom merge împreună ca să ne bucurăm de o perioadă de trei zile de odihnă și de destindere. Mergi la frații tăi, și anunță-le că o să urcați totți cu mine pe muntele Sartaba, unde doresc să mă odihnesc o zi sau două.

143:3.2 (1610.5) Acum, tu ar trebui să îi găsești pe rând pe cei unsprezece frati ai tăi și să le zici fiecăruia în parte: 'Maestrul dorește ca noi să luăm, singuri cu el, o perioadă de repaus sau de destindere. Întrucât noi toti am trecut recent prin multă nemulțumire a spiritului și încordare a minții, eu sugerez, ca în timpul acestei vacante, să nu se pomenească nimic de încercările și de dificultățile noastre. Se poate oare să conțez pe tine pentru a coopera cu mine în această chestiune ?' Ia astfel contact cu fiecare dintre frații tăi personal și între patru ochi.” Și Andrei a făcut ceea ce îl povățuise Maestrul.

143:3.3 (1611.1) Acesta a fost un eveniment minunat în experiența fiecăruia dintre ei; ei nu au uitat niciodată această zi de urcare a muntelui. Pe tot parcursul călătoriei ei nu au precizat aproape nimic despre dificultățile lor. Ajungând pe creasta muntelui, Iisus i-a pus să se așeze în jurul lui și le-a zis: „Fraților, trebuie să învățați cu toții valoarea odihnei și eficiența destinderii. Înțelegeți bine că cea mai bună metodă pentru a rezolva unele probleme încurcate constă în a le lăsa deoparte o vreme. După aceea, când reveniți îmborsăți de odihnă sau de adorare, voi sunteți în măsură să atacați dificultățile voastre cu un cap mai limpede și cu o mână mai fermă, fără a mai pomeni de o inimă mai hotărâtă. Pe de altă parte, voi veți constata foarte adesea că importanța și proporțiile problemei voastre se micșorează în timp ce vă odihniți mintea și corpul.”

143:3.4 (1611.2) În ziua următoare, Iisus i-a dat fiecăruia dintre cei doisprezece câte o temă de discuție. Toată ziua a fost consacrată amintirilor și conversațiilor asupra unor subiecte străine activităților religioase. Au fost momentan șocați atunci când Iisus a neglijat chiar și a-și aduce mulțumirile - verbal - pe când rupea pâinea pentru a

prânzi. Aceasta era prima dată când îl vedeau omitând această formalitate.

143:3.5 (1611.3) În cursul urcării lor pe munte, capul lui Andrei era plin de probleme. Ioan era peste măsură de nedumerit în inima sa. Iacob era chinuitor de tulburat în sufletul său. Matei era în mare lipsă de bani, având în vedere că grupul stătuse printre gentili. Petru era istovit și fusese recent mai instabil decât de obicei. Iuda suferea de un atac periodic de susceptibilitate și de egoism. Simon era peste măsură de bulversat de eforturile lucide de a împăca patriotismul lui cu dragostea fraternității umane. Filip era din ce în ce mai încurcat de felul în care se derulau evenimentele. Nataniel avea mai puțin umor de când contactul său cu populația gentililor, iar Toma trecea printr-o perioadă de profundă depresie. Numai gemenii erau într-o stare normală și lipsiti de orice griji. Toti erau extrem de nedumeriti, neștiind cum s-ar putea înțelege pașnic cu discipolii lui Ioan.

143:3.6 (1611.4) În cea de-a treia zi, când s-au pornit să coboare muntele și au revenit în tabăra lor, se produsese în ei o mare schimbare. Făcuseră importanta descoperire că multe dintre dilemele omenești nu au o existență reală, că multe dificultăți presante sunt creațiile unei frici exagerate și rezultatul unei neliniști sporite. Ei învățaseră că cea mai bună manieră de a face față tuturor necazurilor de soiul acesta consta în a le neglija. Plecând, ei lăsaseră aceste probleme să se rezolve de la sine.

143:3.7 (1611.5) Întoarcerea lor din această vacanță a marcat începutul unei perioade de relații considerabil îmbunătățite cu partizanii lui Ioan. O mare parte a celor doisprezece s-a lăsat purtată de voioșie atunci când au băgat de seamă schimbarea mentală a fiecăruia și au

observat absenta iritării nervoase de care beneficiau ca urmare a celor trei zile ale lor de vacanță, departe de rutina îndatoririlor cotidiene ale vieții. Monotonia contactelor umane riscă întotdeauna să înmulțească serios neînțelegerile și să sporească dificultățile.

143:3.8 (1611.6) În cele două orașe grecești, al Archelaisului și al Faselisului, nu erau foarte multi gentilii care să creadă în evanghelie, dar cei doisprezece apostoli au câștigat o pretioasă experiență în aceasta primă lucrare importantă a lor pe lângă populațiile compuse exclusiv din gentili. Într-o luni de dimineată către mijlocul lunii, Iisus i-a zis lui Andrei: „Să pătrundem în Samaria.” Și cei doisprezece au plecat, numaidecât, către orașul Sicarului, aproape de fântâna lui Iacob.

4. Iudeii și Samaritenii

143:4.1 (1612.1) De peste șase sute de ani, iudeii din Iudeea, și mai târziu cei din Galileea, fuseseră învrăjbiți cu samaritenii. Iată cum se născuse discordia dintre iudei și samariteni: cu vreo 700 de ani înainte de Iisus Cristos, Sargon, regele Asiriei, a înăbușit o revoltă din Palestina centrală și a pus în captivitate peste douăzeci și cinci de mii de iudei din nordul regatului Israelului. El a instalat în locul lor un număr aproape egal de descendenți ai cutitilor, ai sefarvitilor și ai hamatitilor. Mai târziu, Asurbanipal a mai trimis și alte colonii să locuiască în Samaria.

143:4.2 (1612.2) Vrajba religioasă dintre iudei și samariteni data de la reîntoarcerea iudeilor din captivitatea lor din Babilon, când

samaritenii au încercat să împiedice reconstruirea Ierusalimului. Mai târziu, ei i-au ofensat pe iudei acordând ajutor oștirilor lui Alexandru. Drept mulțumire pentru prietenia lor, Alexandru le-a dat samaritenilor permisiunea de a construi un templu pe muntele Garizim; acolo ei l-au adorat pe Iehova și pe zeii lor tribali, și au oferit jertfe foarte asemănătoare cu acele de la slujbele templului din Ierusalim. Cel puțin au continuat acest cult până în epoca macabeilor, când Ioan Hyrkan le-a distrus templul de pe muntele Garizim. În muncile lui pentru samariteni după moartea lui Iisus, apostolul Filip a ținut numeroase reuniuni pe locul acestui vechi templu samaritean.

143:4.3 (1612.3) Antagonismele dintre iudei și samariteni deveniseră istorice și consacrate prin uzante. De la epoca lui Alexandru, cele două grupuri aveau din ce în ce mai putine raporturi. Celor doisprezece apostoli nu le plăcea să predice în orașele grecești și în alte orașe ale gentililor din Decapolis și din Siria, dar aceasta a fost pentru ei o aspră încercare a fidelității față de Maestrul lor când acesta le-a zis: „Să mergem în Samaria.” Cu toate acestea, în decursul timpului, mai bine de un an, pe care îl petrecuseră cu Iisus, ei dobândiseră o formă de loialitate personală care transcende chiar și credința lor în învățăturile sale și prejudecățile lor contra samaritenilor.

5. Femeia din Sychar

143:5.1 (1612.4) Când Maestrul și cei doisprezece au sosit la fântâna lui Iacob, Iisus, obosit de călătorie, s-a oprit lângă fântână, în vreme

ce Filip îi ducea pe apostoli la Sychar pentru a ajuta la aducerea de merinde și de corturi, căci își propuseseră să rămână o vreme în vecinătate. Petru și fiii lui Zebedeu ar fi vrut să stea cu Iisus, dar el i-a rugat să îi însoțească pe colegii lor, spunând: „Să nu aveți teamă pentru mine. Samaritenii vor fi prietenoși. Numai frații noștri, iudeii, ei caută să ne facă rău.” Era aproape ora șase, în această seară de vară, când Iisus s-a așezat lângă fântână pentru a aștepta reîntoarcerea apostolilor.

143:5.2 (1612.5) Apa din putul lui Iacob era mai puțin sărată decât cea din putul lui Sychar; ea era deci foarte apreciată ca băutură. Lui Iisus îi era sete, dar nu avea nimic de scos apă din fântână. Așadar, când o femeie din Sychar a venit cu urciorul ei și a dat să scoată apă, Iisus îi zise: „Dă-mi să beau.” Această femeie din Samaria știa că Iisus era un iudeu după port și înfățișare, și bănuia că era un iudeu din Galileea din pricina accentului său. Numele-i era Nalda, și era o făptură amabilă. Mare i-a fost surprinderea să vadă un bărbat iudeu vorbindu-i în felul acesta lângă fântână și cerându-i apă de băut, căci, în vremea aceea se socotea că nu se cuvine ca un bărbat respectabil să vorbească în public cu o femeie, și cu atât mai puțin pentru un iudeu de a adresa cuvinte unei samaritene. Nalda l-a întrebat deci pe Iisus: „Cum se face că tu, un iudeu, îmi ceri de băut mie, o samariteană?” Iisus răspunse: „E adevărat, eu ti-am cerut de băut, dar tu numai dacă ai putea înțelege, mi-ai cere atunci o înghitură de apă vie.” Atunci, Nalda zise: „Dar, Domnule, n-ai nimic de scos apă, iar putul este adânc. De unde vei scoate această apă vie? Oare ești mai mare decât părintele nostru Iacob, care ne-a dat această fântână, care a băut de acolo el însuși și care le-a dat de băut și fiilor lui și vitelor lui?”

143:5.3 (1613.1) Iisus a replicat: „Oricui bea din apa aceasta îi va fi sete din nou, dar oricui bea din apa spiritului viu nu îi va fi sete niciodată. Această apă vie va deveni în el un izvor de reîmprospătare care va tâșni chiar până în viața veșnică. Nalda zise atunci: „Dă-mi această apă ca să nu îmi fie sete și ca să nu mai fie nevoie să fac tot acest drum pentru a lua apă. În plus, tot ceea ce ar putea un samariteană să primească de la un iudeu atât de vrednic de laudă ca tine ar fi o plăcere.”

143:5.4 (1613.2) Nalda nu știa cum să interpreteze dispoziția lui Iisus de a-i vorbi. Ea vedea pe chipul Maestrului expresia unui om just și sfânt, dar ea a luat cordialitatea sa drept o familiaritate obișnuită și a interpretat fals simbolismul său ca pe o manieră de a face avansuri. Fiind o femeie de o moralitate puțin severă, ea era dispusă să devină în mod fățiș cochetă când Iisus, privind-o drept în ochi, i-a zis cu o voce poruncitoare: „Femeie, mergi de-l caută pe sotul tău și adu-l aici.” Această poruncă a readus-o pe Nalda la realitate. A văzut că judecase greșit bunătatea Maestrului și și-a dat seama că interpretase greșit înțelesul cuvintelor sale. A început să se teamă; a început să înțeleagă că se găsea în fața unei persoane neobișnuite și a căutat pe dibuite în mintea sa după un răspuns potrivit. În mare confuzie, ea zise: „Dar, Domnule, nu pot să îl chem pe sotul meu, căci nu am sot.” Atunci Iisus a reluat: „Ai spus adevărul, căci, deși ai avut cândva un sot, bărbatul cu care trăiești acum nu este sotul tău. Mai bine ai înceta să mai iei cuvintele mele cu ușurătate, și ai căuta apa vie pe care ti-am oferit-o astăzi.”

143:5.5 (1613.3) Nalda era acum dezmeticită, și sinele ei superior se deșteptase. Nu era numai din voia ei că devenise o femeie imorală. Ea

fusese brutal și fără temei respinsă de sotul ei și, în această situație disperată, ea consimțise atunci să trăiască cu un grec, ca soție a lui, dar fără căsătoria de rigoare. Nalda se simtea acum foarte rușinată de a fi vorbit cu atâta nechibzuintă lui Iisus. Foarte pocăită, ea îi zise atunci Maestrului: „Domnul meu, eu mă căiesc de felul în care ti-am vorbit, căci îmi dau seama că ești un om sfânt sau poate un profet.” Ea era pe punctul de a-i cere un ajutor direct și personal Maestrului când ea făcu ceea ce atâtea persoane au făcut până la ea și după ea - ea a ocolit chestiunea salvării personale orientându-se către o discuție despre teologie și filozofie. Ea a abătut rapid conversația de la propriile ei nevoi către o controversă teologică. Arătând cu degetul spre muntele Garizim, ea continuă zicând: „Părintii noștri se închinau pe acest munte și, totuși, *tu* zici că locul în care ar trebui să se închine oamenii se află la Ierusalim. Unde este deci locul bun pentru a-l adora pe Dumnezeu?”

143:5.6 (1613.4) Iisus a sesizat încercarea sufletului femeii de a evita contactul direct și scrutător cu Creatorul ei, dar el a văzut, de asemenea, prezenta, în sufletul ei, a unei dorințe de a cunoaște calea mai bună a vieții. La urma urmei, era, în inima Naldei, o adevărată sete de apă vie. El s-a purtat deci cu răbdare spunându-i: „Femeie, îngăduie-mi să-ti zic că va veni curând ziua în care nu te vei mai închina Tatălui nici pe acest munte, nici în Ierusalim. Actualmente tu te închini la ceva ce nu cunoști, un amestec de religie a numeroși zei păgâni și filozofiile gentililor. Iudeii, cel puțin, știu pe cine adoră; ei au risipit orice confuzie concentrându-și adorarea asupra unui singur Dumnezeu, Iehova. Ar trebui să mă crezi atunci când îți zic că va veni în curând ceasul - chiar a venit deja - când toți adoratorii sinceri vor

adora Tatăl în spirit și în adevăr, căci tocmai astfel de adoratori caută Tatăl. Dumnezeu este spirit, și cei care îl adoră trebuie să îl adore în spirit și în adevăr. Nu vei obtine mântuirea numai cunoscând un loc de cult sau modul în care ar trebui să se închine ceilalți. Mântuirea ta va veni când vei primi, în propria ta inimă, această apă vie pe care eu ti-o ofer chiar în clipa aceasta.”

143:5.7 (1614.1) Dar Nalda avea să încerce încă un efort de a ocoli discutarea problemei stânjenitoare a propriei ei vieti de pe pământ și a statutului sufletului ei înaintea lui Dumnezeu. O dată mai mult, ea a recurs la întrebări generale despre religie spunând: „Da, știu, Domnule, că Ioan a predicat despre venirea 'Convertitorului', a celui care a fost numit Eliberatorul, și că, la venirea sa, el ne va anunța toate lucrurile” - iar Iisus, întrerupând-o pe Nalda, i-a zis cu o încredintare impresionantă: „Eu, care îți vorbesc, eu sunt acela.”

143:5.8 (1614.2) Aceasta era prima proclamare directă, pozitivă și fățișă a naturii și a filiației lui divine pe care Iisus a făcut-o pe pământ. Și aceasta a fost făcută unei femei, unei samaritene, și încă unei femei a cărei reputație era până atunci îndoielnică în ochii oamenilor. Însă ochiul divin vedea mai mult, în această femeie, mai mult o victimă a păcatului altora decât o păcătoasă voluntară; ea era *acum* un suflet omenesc care dorea mântuirea; o dorea sincer și din toată inima, și asta era de ajuns.

143:5.9 (1614.3) Nalda era pe cale de a-și exprima fierbinte dorință reală și personală pentru lucrurile mai bune și pentru un mod de viață mai nobil, dar, tocmai în clipa când avea de gând să-și expună adevărata dorință din inima ei, cei doisprezece apostoli au revenit din Sychar. Sosind pe scena unde vorbea Iisus atât de intim cu această

femeie - o samariteană, și totodată una singură - ei au fost mai mult decât uluiți. Ei și-au depozitat repede proviziile și s-au îndepărtat, neîndrăznind nici unul să facă vreo observație, în timp ce Iisus îi spunea Naldei: „Femeie, mergi pe drumul tău, Dumnezeu te-a iertat. Vei trăi de acum înainte o nouă viață. Ai primit apa vie; o bucurie nouă va izvorî în sufletul tău și vei deveni o fiică a Preaînaltului.” Sesizând dezaprobarea apostolilor, femeia și-a abandonat urciul și a fugit către oraș.

143:5.10 (1614.4) Intrând în oraș, a declarat tuturor celor pe care îi întâlnea: „ieșiți din oraș și mergeti iute la fântâna lui Iacob, căci veți întâlni acolo un om care mi-a spus tot ce am făcut în viața mea. El să fie oare Convertitorul?” Înainte de asfintitul soarelui, se adunase la fântâna lui Iacob o multime de oameni pentru a-l auzi pe Iisus. Și Maestrul le-a vorbit mai pe larg despre apa vie, darul spiritului lăuntric.

143:5.11 (1614.5) Apostolii nu au încetat niciodată de a fi șocați de bunăvointa lui Iisus de a vorbi cu femeile, cu femei de reputație îndoielnică, sau chiar imorale. I-a fost foarte greu lui Iisus să îi învețe pe apostoli că femeile, chiar și cele calificate ca imorale, au un suflet care poate să-l aleagă pe Dumnezeu drept Tată, și că ele pot deveni astfel fiice ale lui Dumnezeu și candidate la viața veșnică. Chiar și cu nouăsprezece veacuri mai târziu, mulți oameni arată aceeași reavointă în a pricepe învățăturile Maestrului. Până și religia creștină a fost clădită în jurul faptului morții lui Cristos în loc de a fi în jurul adevărului vieții sale. Lumea ar trebui să se ocupe mai mult de viața sa fericită, revelatoare de Dumnezeu, decât de moartea sa tragică și dezolantă.

143:5.12 (1614.6) În ziua următoare, Nalda a istorisit toată povestea apostolului Ioan, dar el nu le-a dezvăluit-o niciodată în întregime celorlalti apostoli, iar Iisus nu le-a vorbit despre asta în detaliu celor doisprezece.

143:5.13 (1615.1) Nalda l-a informat pe Ioan că Iisus îi spusese „tot ceea ce făcuse ea în viață”. Ioan a vrut de multe ori să-l întrebe pe Iisus despre întâlnirea lui cu Nalda, dar n-a făcut-o niciodată. Iisus nu zisese samaritenei decât un singur lucru despre ea însăși, dar privirea lui pironită în ochii ei și modul în care se purtase cu ea o făcuseră să-și readucă într-o clipă în minte o viziune panoramică a vieții ei frământate, astfel încât ea a asociat toată această auto-revelație a vieții sale trecute cu privirea și cuvintele Maestrului. Iisus nu îi spusese niciodată că ea avusese cinci soți. Ea trăise cu patru bărbați diferiți de când o repudiasse sotul ei. În momentul în care a înțeles clar că Iisus era un om al lui Dumnezeu, acest fapt și tot trecutul ei i-a revenit în memorie cu atâta intensitate încât i-a repetat ulterior lui Ioan că Iisus îi povestise realmente totul despre ea însăși.

6. Reînnoirea religioasă în Samaria

143:6.1 (1615.2) La sfârșitul zilei în care Nalda a atras multimea în afara Sycarului pentru a-l vedea pe Iisus, cei doisprezece tocmai soseau din Sycar cu alimente. Ei l-au rugat pe Iisus să ia masa cu ei în loc de a vorbi populației, căci nu mâncaseră nimic toată ziua și le era foame. Dar Iisus știa că avea să se lase în curând în tineric, așa că a stăruit în hotărârea sa de a vorbi oamenilor adunați înainte de a-i

trimite de acolo. Când Andrei a încercat să îl convingă să mănânce un pic înainte de a vorbi multimei, Iisus zise: „Eu am ceva de mâncat ce voi nu cunoașteți.” Când apostolii au auzit asta, și-au zis între ei: „Oare i-o fi adus cineva demâncare? I-o fi dat femeia și hrană tot atunci când i-a dat apă?” Când Iisus i-a auzit vorbind între ei, s-a dus la cei doisprezece, înainte de a adresa o cuvântare multimei, și le-a zis: „Hrana mea este aceea de a face voia celui care m-a trimis să îndeplinesc lucrarea lui. Voi ar trebui să încetați să mai spuneți că mai este atâta și atâta timp până la cules. Vedeti-i pe acești oameni ce ies dintr-un oraș al Samariei ca să ne audă; eu vă zic că câmpiile sunt deja albite pentru recoltare. Cel care recoltează primește salariu, și culege acest fruct pentru viața veșnică; în consecință, semănătorii și culegătorii se bucură împreună, căci în aceasta rezidă vechiul dicton: 'unul seamănă și altul culege.' Eu vă trimit acum să culegeți o recoltă pentru care nu ati muncit; alții s-au trudit și voi o să intrați în truda lor.” Aceasta a spus-o referindu-se la cele predicate de Ioan Botezătorul.

143:6.2 (1615.3) Iisus și apostolii s-au dus în Sychar și au predicat două zile înainte de a-și așeza tabăra pe muntele Garizim. Multi locuitori din Sychar au crezut în evanghelie și au cerut să fie botezați, dar apostolii lui Iisus nu botezau încă.

143:6.3 (1615.4) Cu prilejul primei nopți de tabără de pe muntele Garizim, apostolii se așteptau la reproșurile lui Iisus la atitudinea lor față de femeia de la fântâna lui Iacob, însă el nu a făcut nici o aluzie la această chestiune. În loc de aceasta, el le-a ținut memorabila cuvântare despre „realitățile care sunt centrale în regatul lui Dumnezeu”. În fiecare religie, este foarte ușor a se lăsa valorile să

devină disproporționate și de a se permite faptelor să ocupe, în teologia ei, locul adevărului. Faptul crucii a devenit chiar centrul creștinismului ulterior, dar acesta nu este adevărul central al religiei care se poate deduce din viața și din învățăturile lui Iisus din Nazaret.

143:6.4 (1615.5) Tema învățării lui Iisus de pe muntele Gazirim a fost următoarea: el dorea ca toți oamenii să îl vadă pe Dumnezeu ca pe un Tată-prieten, tot așa cum el (Iisus) este un frate-prieten. În repetate rânduri, el le-a insuflat faptul că dragostea este relația majoră din lume - din univers - tot așa cum adevărul este cea mai mare proclamare a respectării acestor relații divine.

143:6.5 (1616.1) Iisus s-a dezvăluit într-un mod atât de deplin samaritenilor pentru că putea face aceasta în siguranță și pentru că știa că nu va mai reveni niciodată în inima Samariei ca să predice evanghelia împărăției.

143:6.6 (1616.2) Iisus și cei doisprezece și-au așezat tabăra pe muntele Gazirim până la sfârșitul lui august. În cursul zilei, ei predicau vestea bună a regatului - paternitatea lui Dumnezeu - samaritenilor, în orașe, și își petreceau noaptea în tabără. Lucrarea pe care au făcut-o Iisus și cei doisprezece în aceste orașe din Samaria a adus multe suflete în regat și a contribuit foarte mult la pregătirea căii pentru minunata lucrare a lui Filip în aceste regiuni, după moartea și învierea lui Iisus, și după răspândirea apostolilor până către marginile pământului ca urmare a cruzimii cu care au fost persecutați credincioșii în Ierusalim.

7. Învățătura despre rugăciune și adorarea

143:7.1 (1616.3) La cuvântările de seară de pe muntele Gazirim, Iisus a propovăduit multe mari adevăruri; a insistat în mod deosebit pe următoarele:

143:7.2 (1616.4) Adevărata religie este actul unui suflet individual în relațiile sale auto-conștiente cu Creatorul. Religia organizată este încercarea oamenilor de a socializa adorarea persoanelor religioase individuale.

143:7.3 (1616.5) Adorarea - contemplarea spiritualului - trebuie să alterneze cu serviciul, contactul cu realitatea materială. Munca ar trebui să alterneze cu joaca; religia ar trebui să aibă umorul drept contragreutate. Filozofia profundă ar trebui să fie ușurată de poezia ritmată. Încordarea trăirii - tensiunea personalității în timp - ar trebui să fie ușurată de odihna pe care o procură adorarea. Sentimentul de nesiguranță născut din frica de izolare a personalității în univers ar trebui să aibă ca antidot contemplarea Tatălui prin credință și prin încercarea de realizare a Supremului.

143:7.4 (1616.6) Rugăciunea are menirea de a-i face pe oameni să gândească mai puțin și a-i face să *realizeze* mai mult. Ea nu-i destinată să provoace sporirea cunoștințelor, ci mai degrabă adâncirea clarviziunii.

143:7.5 (1616.7) Adorarea are drept tel anticiparea vieții mai bune pe care o așteptăm, și reflectarea după aceea a noilor semnificații spirituale în viața actuală. Rugăciunea este un sprijin spiritual, dar adorarea este dumnezeiește creativă.

143:7.6 (1616.8) Adorarea este tehnica ce constă în a se întoarce către *Unul* pentru a primi inspirația care să permită servirea *celor multi*. Adorarea este etalonul care măsoară gradul în care sufletul se detașează de universul material și se atașează totodată în siguranță de realitățile spirituale ale întregii creații.

143:7.7 (1616.9) Rugăciunea este o amintire de sine - un gând sublim. Adorarea este uitarea de sine - un supragând. Adorarea este atenția fără efort, adevărata odihnă ideală a sufletului, o formă de exercițiu spiritual odihnitor.

143:7.8 (1616.10) Adorarea este actul unei fracțiuni care se identifică cu Totul, finitul cu infinitul, fiul cu Tatăl; timpul, în acțiunea ce constă în a merge foarte aproape de eternitate. Adorarea este actul de comuniune personală a fiului cu Tatăl divin, adoptarea, prin sufletul-spirit al omului, a comportamentelor odihnitoare, creative, fraterne și romantice.

143:7.9 (1616.11) Deși apostolii nu au înțeles decât o mică parte din învățăturile Maestrului în tabăra aceea, alte lumi le-au înțeles, iar alte generații de pe pământ le vor înțelege și ele.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 143](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 145](#) >>

Capitolul 144

La Gilboa și în Decapolis

144:0.1 (1617.1) ÎN TIMPUL lunilor septembrie și octombrie, ei s-au retras într-o tabără izolată pe coastele muntelui Gilboa. Iisus a petrecut acolo luna septembrie singur cu apostolii lui, învățându-i și instruindu-i în adevărurile regatului.

144:0.2 (1617.2) Erau multe motive pentru care Iisus și apostolii lui s-au retras, în momentul acela, pe granița Samariei cu Decapolisul. Conducătorii religioși ai Ierusalimului erau foarte ostili. Irod Antipa încă îl ținea pe Ioan în închisoare, temându-se deopotrivă să îl elibereze sau să îl execute, și continua să îi bănuiască pe Ioan și pe Iisus de a fi într-un fel sau altul de complicitate. Aceste condiții au făcut contraindicat proiectul unei campanii active fie în Iudeea, fie în Galileea. Mai era și un al treilea motiv: încordarea ușor crescândă

dintre conducătorii discipolilor lui Ioan și apostolii lui Iisus, tensiune care se agrava odată cu sporirea numărului de credincioși.

144:0.3 (1617.3) Iisus știa că zilele de lucru preliminar de învățătură și de predicare erau aproape trecute, și că apropiatele lui acte au implicat începerea deplinului efort final al vieții sale pământești; el nu voia ca declanșarea acestei întreprinderi să fie în nici un fel grea sau stânjenitoare pentru Ioan Botezătorul. De aceea Iisus decisese să petreacă câțeva vreme într-un loc retras, ca să recapituleze învățătura sa cu apostolii săi, și apoi să lucreze pașnic în orașele Decapolisului până ce Ioan va fi ori executat, ori eliberat pentru a li se alătura într-un efort unificat.

1. În tabăra din Gilboa

144:1.1 (1617.4) Pe măsură ce trecea vremea, cei doisprezece erau din ce în ce mai devotați lui Iisus și se angajau tot mai adânc în lucrarea regatului. Devoțiunea lor ținea mai ales de o loialitate personală. Ei nu pricepeau învățătura lui complexă; nu înțelegeau pe deplin nici natura lui Iisus nici semnificația coborârii sale pe Pământ.

144:1.2 (1617.5) Iisus a explicat clar apostolilor lui că el se retrăgea din trei motive:

144:1.3 (1617.6) 1. Pentru a consolida înțelegerea de către ei a evangheliei împărăției și pentru a întări credința lor în această evanghelie.

144:1.4 (1617.7) 2. Pentru a permite să se calmeze opoziția față de lucrarea lor, atât în Iudeea, cât și în Galileea.

144:1.5 (1617.8) 3. Pentru a aștepta decizia în legătură cu soarta lui Ioan Botezătorul.

144:1.6 (1617.9) În timpul șederii lor pe muntele Gilboa, Iisus a dat celor doisprezece multe detalii despre tinerețea sa și despre experiențele de pe muntele Hermon. El le-a dezvăluit totodată o parte din ceea ce se petrecuse pe dealuri, în timpul celor patruzeci de zile care au urmat imediat botezului său, și i-a implorat în mod insistent să nu vorbească cu nimeni despre aceste experiențe înainte ca el să se fi întors la Tatăl său.

144:1.7 (1618.1) În cursul acestor săptămâni de septembrie, apostolii s-au odihnit, au stat de vorbă, și-au povestit experiențele trăite din momentul când Iisus îi chemase la slujbă și s-au angajat într-un serios efort de a coordona ceea ce îi învățase Maestrul până atunci. Într-o anumită măsură, toți aveau sentimentul că aceasta ar fi ultima lor ocazie de a apuca o odihnă prelungită. Ei au înțeles limpede că apropiatul lor efort public, fie în Iudeea, fie în Galileea, va marca începutul proclamării definitive a regatului care va veni, dar ei nu aveau idei bine stabilite despre ceea ce va fi această împărăție atunci când va veni. Ioan și Andrei gândeau că regatul venise deja; Petru și Iacob credeau că era pe venite; Nataniel și Toma mărturiseau cu franchețe că erau nelămuriți; Matei, Filip și Simon Zelotul erau nesiguri și tulburați; cei doi gemeni, în calmul lor, habar nu aveau de controversă; iar Iuda era tăcut și foarte rezervat.

144:1.8 (1618.2) Iisus a petrecut o mare parte din acest timp singur pe munte în apropierea taberei. Din când în când, îi lua cu el pe Petru, pe Iacob sau pe Ioan, însă, mult mai adesea, el pleca de acolo ca să se

roage sau să comunice în singurătate. După botezul lui Iisus și cele patruzeci de zile ale lui de pe dealurile din Perea, nu ar fi prea potrivit să se califice aceste perioade de comuniune cu Tatăl său drept rugăciune, și nu ar fi logic nici să se spună că Iisus era în adorare. În schimb, este în întregime corect să se numească aceste perioade momente de comuniune personală cu Tatăl său.

144:1.9 (1618.3) Tema centrală a discuțiilor, în tot cursul lunii decembrie, a fost rugăciunea și adorarea. După ce au discutat despre adorare vreme de câteva zile, Iisus a încheiat prin a rosti memorabilul său discurs despre rugăciune, ca răspuns la rugămintea lui Toma: „Maestre, învață-ne să ne rugăm.”

144:1.10 (1618.4) Ioan își învățase discipolii o rugăciune, una pentru salvarea în împărăția ce vine. Cu toate că Iisus nu le-a interzis niciodată discipolilor săi de a se folosi de forma de rugăciune a lui Ioan, apostolii au băgat repede de seamă că Maestrul lor nu aproba în întregime practica de a rosti rugăciuni stabilite și formale. Cu toate acestea, credincioșii cereau constant să fie învățați să se roage. Cei doisprezece doreau cu ardoare să cunoască forma de rugă pe care ar aproba-o Iisus. În principal din această nevoie de o rugă simplă pentru oamenii de rând a consimțit atunci Iisus, ca răspuns la cererea lui Toma, să îi învețe o formă sugestivă de rugăciune. Iisus a dat această lecție într-o după-amiază din a treia săptămână a șederii lor pe muntele Gilboa.

2. Discursul despre rugăciune

144:2.1 (1618.5) "Ioan v-a învățat, într-adevăr, o formă simplă de rugăciune: 'O, Tată, curăță-ne de păcate, arată-ne slava ta, revelează iubirea ta, și lasă spiritul tău să ne sfințească inima pe vecie. Amin!' El v-a învățat această formă de rugăciune pentru ca voi să aveți ce să învățați mulțimile. El nu avea intenția de a vă vedea folosind această formă de rugă fixă și formală ca expresie a propriului vostru suflet în rugăciune.

144:2.2 (1618.6) "Rugăciunea este în întregime o expresie personală și spontană a atitudinii sufletului față de spirit; rugăciunea ar trebui să fie comuniunea filiației și expresia frăției. Când este dictată de spirit, rugăciunea duce la progresul spiritual de cooperare. Rugăciunea ideală este o formă de comuniune spirituală care conduce la adorarea inteligentă. Adevărata rugăciune este atitudinea sinceră a unui elan către cer pentru a vă atinge idealurile.

144:2.3 (1619.1) "Rugăciunea este suflul sufletului și ar trebui să vă îndemne să perseverați în încercările voastre de a cunoaște mai bine voia Tatălui. Dacă unul dintre voi are un vecin și merge să-l găsească la miezul nopții: 'Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci unul dintre prietenii mei în călătorie a venit să mă vadă și nu am nimic să îi ofer', și dacă vecinul vostru răspunde: 'Nu mă deranja, căci poarta este acum închisă, iar eu și copiii suntem în pat; așa că nu pot să mă scol și să îți dau pâine'; voi stăruiti explicându-i că prietenului vostru îi este foame și că nu aveți ce să îi oferiți de mâncare. Vecinul vostru nu se va scula ca să vă dea pâine din prietenie pentru voi, dar eu vă zic că din cauza stăruinței voastre plictisitoare voastre el se va scula și vă va da câte pâini vă trebuie. Deci dacă stăruința câștigă favorurile chiar și de la oamenii muritori, cu atât mai mult stăruința voastră în spirit

va obține pentru voi pâinea vieții din mâinile binevoitoare ale Tatălui care este în ceruri. Eu vă zic iarăși: Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cel care caută găsește; și poarta salvării i se va deschide celui care bate.

144:2.4 (1619.2) ”Care tată dintre voi, dacă fiul său face o cerere nechibzuită, va ezita să-i dea după înțelepciunea sa părintească mai degrabă decât după termenii cerinței nesocotite a fiului său. Dacă copilul are nevoie de o pâine, îi dați voi oare o piatră pur și simplu pentru că el a cerut-o fără judecată? Dacă fiul vostru are nevoie de un pește, îi veți da oare un șarpe de apă numai pentru că ați prins unul în plasele voastre cu pești, și pentru că acest copil vă cere prostește șarpele? Deci dacă, fiind muritori și mărginiți, voi știți să răspundeți rugăciunilor și să le faceți copiilor voștri daruri benefice, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc le va da spiritul și încă multe binecuvântări suplimentare celor i se vor cere? Oamenii ar trebui să se roage mereu și să nu se lase descurajați.

144:2.5 (1619.3) ”Îngăduiți-mi să vă istorisesc o poveste despre un anumit judecător care trăia într-un oraș depravat. Acest judecător nu se temea de Dumnezeu și nu avea respect pentru oameni. Or, se găsea în acest oraș o văduvă aflată în nevoie care mergea constant la acest judecător nedrept spunându-i: 'Apără-mă de adversarul meu.' O vreme el nici n-a vrut să îi acorde atenție, dar curând și-a spus în sinea lui: 'Eu nu mă tem de Dumnezeu și nu am nici o considerație pentru oameni, însă, pentru că această văduvă nu contenește să mă deranjeze, voi fi de acord cu revendicarea ei ca nu cumva să mă istovească cu vizitele ei continue.' Eu vă istorisesc aceste povești pentru a vă încuraja să perseverați în rugăciune, iar nu pentru a lăsa să

se creadă că rugile voastre vor modifica justetea și dreptatea Tatălui celest. Totuși, stăruința voastră nu este destinată câștigării favorurilor lui Dumnezeu, ci schimbării atitudinii voastre pământești să creșterii capacității sufletului vostru pentru a primi spiritul.

144:2.6 (1619.4) ”Dar, când voi vă rugați, credința voastră este foarte slabă. O credință autentică va muta munți de dificultăți materiale care se pot găsi pe cărarea expansiunii sufletului și a progresului spiritual.”

3. Rugăciunea credinciosului

144:3.1 (1619.5) Apostolii nu erau încă mulțumiți; ei doreau ca Iisus să le dea o rugăciune model pe care să le-o poată da de învățat noilor ucenici. După ce a ascultat acest discurs despre rugăciune, Iacob Zebedeu zise: „Foarte bine, Maestre, dar nu dorim o formă de rugăciune pentru noi atât cât pentru noii credincioși care ne cer atât de adesea: 'Învăță-ne să adresăm rugăciuni acceptabile Tatălui din ceruri.'”

144:3.2 (1619.6) Când Iacob termină de vorbit, Iisus zise: „Așadar dacă încă doriți o rugăciune, eu vă voi oferi-o pe aceea care le-am dat-o de învățat fraților și surorilor mele din Nazaret:”

144:3.3 (1620.1) Tatăl nostru, care ești în ceruri,

144:3.4 (1620.2) Sfîntească-se numele tău.

144:3.5 (1620.3) Să vină împărăția ta; facă-se voia ta

144:3.6 (1620.4) Pe Pământ precum în ceruri.

144:3.7 (1620.5) Dă-ne nouă astăzi pâinea pentru mâine;

144:3.8 (1620.6) Împrospătează-ne sufletele cu apa vieții.

144:3.9 (1620.7) Și iartă-ne fiecăruia dintre noi greșelile sale
144:3.10 (1620.8) Așa cum și noi iertăm celor ce ne greșesc nouă.
144:3.11 (1620.9) Salvează-ne de ispită, izbăvește-ne de ce-i rău,
144:3.12 (1620.10) Și fă-ne tot mai desăvârșiți, așa cum ești tu însuși.

144:3.13
(1620.11) Nu este deloc de mirare că apostolii au dorit ca Iisus să îi învețe o rugăciune model pentru credincioși. Ioan Botezătorul îi învățase mai multe rugăciuni pe discipolii lui; toți marii învățători formulară rugăciuni pentru ucenicii lor. Învățătorii religioși ai iudeilor aveau douăzeci și cinci sau treizeci de rugăciuni permanente pe care le recitau în sinagogi și chiar și pe la colțurile drumurilor. Iisus se opusese în mod deosebit rugăciunii în public. Până atunci cei doisprezece îl auziseră rugându-se doar de câteva ori. Îl vedeau petrecând nopți întregi în rugăciune și în adorație, și erau foarte curioși de a cunoaște natura sau forma rugilor lui. Erau într-adevăr tare apăsăți de nevoia de a ști ce să le răspundă mulțimilor când acestea cereau să fie învățate să se roage așa cum Ioan îi învățase pe ucenicii lui.

144:3.14
(1620.12) Iisus i-a învățat pe cei doisprezece să se roage întotdeauna în taină, să plece singuri în liniștitele peisaje ale naturii sau să se închidă în odaia lor când se apucau de rugăciune.

144:3.15
(1620.13) După moartea lui Iisus și urcarea sa alături de Tatăl său, s-a stabilit la mulți credincioși practica de a încheia această rugăciune numită rugăciunea Domnului adăugând: „În numele Domnului Iisus Cristos”. Mai târziu, s-au pierdut două rânduri la

copierea rugăciunii, adăugându-se în același timp declarația suplimentară: „Căci a ta este împărăția, puterea și slava, de-a pururi.”

144:3.16

(1620.14) Iisus a dat apostolilor sub formă colectivă rugăciunea așa cum o formula familia lui în căminul din Nazaret. El nu i-a învățat niciodată rugăciunea personală formală, ci numai rugile colective, familiale sau sociale. Și nu s-a grăbit niciodată să facă aceasta.

144:3.17

(1620.15) Iisus i-a învățat că rugăciunea eficientă trebuie să fie:

144:3.18

(1620.16) 1. Dezinteresată - nu numai pentru sine însuși.

144:3.19

(1620.17) 2. Credincioasă - în acord cu credința.

144:3.20

(1620.18) 3. Sinceră - cu inima cinstită.

144:3.21

(1620.19) 4. Inteligentă - în acord cu lumina.

144:3.22

(1620.20) 5. Încrezătoare - în supunerea față de voia infinit de înțeleaptă a Tatălui.

144:3.23

(1620.21) Când Iisus petrecea nopți întregi în rugăciune pe munte, făcea aceasta mai ales pentru discipolii lui, și în mod deosebit pentru cei doisprezece. Maestrul se ruga foarte puțin pentru el însuși, dar practica mult adorarea, o adorare a cărei naturi era o comuniune înțelegătoare cu Tatăl său din Paradis.

4. Mai multe despre rugăciune

144:4.1 (1620.22) În timpul zilelor ce au urmat după discursul despre rugăciune, apostolii au continuat să îi pună Maestrului întrebări despre această practică de cult de o importanță capitală. Indicațiile privitoare la rugăciune și la adorare pe care Iisus le-a dat apostolilor săi în cursul acestor zile pot fi repuse în conceptele curente după cum urmează:

144:4.2 (1621.1) Repetarea serioasă și înflăcărată a oricărei rugi, când această rugăciune este expresia sinceră a unui copil de Dumnezeu și când este formulată cu credință, oricât ar fi ea de puțin susceptibilă de a primi un răspuns direct și oricât de lipsită de judecată ar putea fi, izbutește întotdeauna să mărească capacitatea sufletului pentru receptivitatea spirituală.

144:4.3 (1621.2) În toate rugăciunile voastre, aduceți-vă aminte că filiația este un *dar*. Nici un copil nu trebuie să se preocupe cu *câștigarea* statutului de fiu sau de fiică. Copilul pământean vine în existență prin voia părinților săi. Tot așa, copilul lui Dumnezeu ajunge la har și dobândește noua viață a spiritului prin voia Tatălui din ceruri. Trebuie, așadar, ca împărăția cerurilor - filiația divină - să fie *primită* ca un copilaș. Dreptatea - dezvoltarea progresivă a caracterului - se câștigă, dar filiația se primește prin har și prin credință.

144:4.4 (1621.3) Rugăciunea l-a înălțat pe Iisus la supracomuniunea sufletului său cu Conducătorii Supremi ai universului universurilor. Rugăciunea îi va înălța pe muritorii pământului la comuniunea veritabilei adorări. Capacitatea sufletului de recepție spirituală determină cantitatea de binecuvântări celeste pe care ți le poți apropia personal și le poți înțelege conștient ca un răspuns la rugăciune.

144:4.5 (1621.4) Rugăciunea, precum și adorarea care îi este asociată, este o tehnică de a te detașa de rutina vieții curente, de muncile monotone ale existenței materiale. Ea este o metodă de a înflori din punct de vedere spiritual și de a dobândi individualitate intelectuală și religioasă.

144:4.6 (1621.5) Rugăciunea este un antidot contra introspecției dăunătoare; cel puțin, rugăciunea, așa cum ne-a învățat-o Maestrul, aduce această binefacere sufletului. Iisus a folosit cu consecvență influența benefică a rugăciunii pentru altul. Maestrul se ruga în general la plural, iar nu la singular. Numai în marile crize din viața sa pământească s-a rugat și pentru sine însuși.

144:4.7 (1621.6) Rugăciune este suflul vieții spiritului în mijlocul civilizației materiale a raselor omenirii. Adorarea constituie salvarea pentru generațiile de muritori care caută plăcerea.

144:4.8 (1621.7) Întocmai cum se poate asemana rugăciunea cu reîncărcarea bateriilor spirituale ale sufletului, tot așa se poate compara adorarea cu faptul de a acorda urechea sufletului ca să capteze transmisiunile universale ale spiritului infinit al Tatălui Universal.

144:4.9 (1621.8) Rugăciunea este privirea sinceră și plină de dor aruncată de copil către Tatăl său spiritual; acesta este un proces psihologic care constă în a da voința omenească pe voia divină. Rugăciunea face parte din planul divin de remodelare a ceea ce există în ceea ce ar trebui să existe.

144:4.10 (1621.9) Unul dintre motivele pentru care Petru, Iacob și Ioan, care îl însoțeau atât de adesea pe Maestru în lungile sale vegheri nocturne, nu l-au auzit niciodată pe Iisus rugându-se, venea din aceea

că Maestrul lor își exprima foarte rar rugăciunile în limbaj vorbit.
Practic toate rugăciunile lui Iisus erau făcute în spiritul și în inima lui
- în tăcere.

144:4.11

(1621.10) Dintre toți apostolii, Petru și Iacob au fost cel mai
aproape de a înțelege învățătura Maestrului despre rugăciune și
adorare.

5. Alte forme de rugăciune

144:5.1 (1621.11) Din când în când, în restul șederii sale pe pământ,
Iisus a atras atenția apostolilor asupra mai multor alte forme de
rugăciune, dar el n-a făcut asta decât pentru a ilustra alte chestiuni și a
recomandat ca cei doisprezece să nu le dea de învățătură mulțimilor
aceste „rugăciuni în parabole”. Multe dintre ele proveneau de pe alte
planete locuite, dar Iisus n-a destăinuit niciodată faptul acesta celor
doisprezece. Printre ele se găseau următoarele:

144:5.2 (1622.1) Tatăl nostru în care se alcătuiesc tărâmurile
universului,

144:5.3

(1622.2) Fie numele tău înălțat și slăvit caracterul tău.

144:5.4 (1622.3) Prezența ta ne învăluie și gloria ta se manifestă

144:5.5

(1622.4) Imperfect prin noi, așa cum e ea se arată în
perfecțiunea ei în cer.

144:5.6 (1622.5) Dă-ne nouă astăzi forțele însuflețitoare de lumină,

144:5.7

(1622.6) Și nu ne lăsa să rătăcim pe greșitele căi abătute ale
închipuirii noastre.

144:5.8 (1622.7) Căci a ta este glorioasa prezență lăuntrică, puterea
veșnică.

144:5.9

(1622.8) Iar nouă dă-ne darul veșnic al iubirii infinite a
Fiului tău.

144:5.10 (1622.9) Așa să fie, în întregime adevărat.

* * *

144:5.12

(1622.10) Tatăl nostru creator, care este în centrul universului,

144:5.13

(1622.11) Revarsă peste noi natura ta și dă-ne nouă
caracterul tău.

144:5.14

(1622.12) Fă din noi, prin grația ta, fiii tăi și fiicele tale

144:5.15

(1622.13) Și slăvește numele tău prin înfăptuirea noastră
veșnică.

144:5.16

(1622.14) Dă-ne spiritul tău care ne ajustează și ne controlează
gândurile; care trăiește și sălășluiește în noi

144:5.17

(1622.15) Pentru a ne permite să facem voia ta pe această
sferă, așa cum îngerii execută ordinele tale în
lumină.

144:5.18

(1622.16) Susține-ne astăzi în progresul nostru de-a lungul
cărării adevărului.

144:5.19

(1622.17) Scapă-ne de inerție, de rău și de orice nelegiuire.

144:5.20

(1622.18) Fii răbdător cu noi, tot așa cum noi arătăm o bunăvoință afectuoasă aproapelui nostru.

144:5.21

(1622.19) Răspândește spiritul milosteniei tale în inima noastră de creaturi.

144:5.22

(1622.20) Condu-ne cu mâna ta, pas cu pas, în labirintul nesigur al vieții,

144:5.23

(1622.21) Și, când va veni sfârșitul nostru, primește în sânul tău spiritele noastre fidele.

144:5.24

(1622.22) Așa să fie, facă-se voia ta, iar nu dorințele noastre.

* * *

144:5.26

(1622.23) Tatăl nostru ceresc desăvârșit și drept,

144:5.27

(1622.24) Călăuzește-ne și îndrumă-ne astăzi călătoria,

144:5.28

(1622.25) Sfințește-ne pasul și coordonează-ne gândurile.

144:5.29

(1622.26) Condu-ne mereu pe căile progresului etern.

144:5.30

(1622.27) Uplete-ne de înțelepciune până în deplinătatea puterii

144:5.31

(1622.28) Și înviorează-ne cu energia ta infinită.

144:5.32

(1622.29) Inspiră-ne prin conștiința divină

144:5.33

(1622.30) A prezenței și a guvernării oștirilor serafice.

144:5.34

(1622.31) Călăuzește-ne întotdeauna mai sus pe cărarea de lumină;

144:5.35

(1622.32) Îndreptățește-ne pe deplin în ziua marii judecăți.

144:5.36

(1622.33) Fă-ne asemănători cu tine în gloria veșnică

144:5.37

(1622.34) Și primește-ne pe vecie în serviciul tău din înalt.

* * *

144:5.39

(1622.35) Tatăl nostru, care ești în mister,

144:5.40

(1622.36) Dezvăluie-ne caracterul tău sfânt.

144:5.41

(1622.37) Dă-le astăzi copiilor tăi de pe pământ

144:5.42

(1622.38) Să vadă calea, lumina și adevărul.

144:5.43

(1622.39) Arată-ne drumul progresului veșnic

144:5.44

(1622.40) Și dă-ne voința de a merge pe el.

144:5.45

(1622.41) Întemeiază în noi divina ta suveranitate

144:5.46

(1622.42) Și revarsă astfel peste noi deplina stăpânire de sine.

144:5.47

(1622.43) Nu ne lăsa să rătăcim pe cărările întunericului și ale morții;

144:5.48

(1622.44) Condu-ne mereu pe lângă apele vii.

144:5.49

(1622.45) Ascultă rugăciunile pe care le facem în numele tău;

144:5.50

(1622.46) Fii fericit să ne faci tot mai asemănători ție.

144:5.51 (1623.1) La urmă, de dragul divinului Fiu,

144:5.52

(1623.2) Primește-ne în brațele eterne.

144:5.53 (1623.3) Așa să fie, facă-se voia ta, iar nu a noastră.

* * *

144:5.55 (1623.4) Slăvite Tată și Mamă, legați într-un singur părinte,

144:5.56

(1623.5) Am vrea să fim fideli naturii tale divine.

144:5.57 (1623.6) Fie ca propria ta persoană să trăiască în noi și prin noi

144:5.58

(1623.7) Prin darul și prin revărsarea spiritului tău divin;

144:5.59 (1623.8) Noi te vom reproduce astfel în mod imperfect pe această sferă

144:5.60

(1623.9) Așa cum te arăți tu în perfecțiune și în măreție în cer.

144:5.61

(1623.10) Dă-ne, zi de zi, dulcele tău ajutor de frăție

144:5.62

(1623.11) Și condu-ne, clipă de clipă, pe calea servirii cu dragoste .

144:5.63

(1623.12) Fii întotdeauna și neconținut răbdător cu noi

144:5.64

(1623.13) Întocmai cum arătăm noi răbdarea ta copiilor
noștri.

144:5.65

(1623.14) Dă-ne înfinita înțelepciune care face bine toate
lucrurile

144:5.66

(1623.15) Și iubirea nețărmurită care este binevoitoare față
de orice creatură.

144:5.67

(1623.16) Revarsă peste noi răbdarea ta și bunăvoința ta
iubitoare

144:5.68

(1623.17) Pentru ca mărinimia noastră să-i învâluie pe cei
slabi ai împărăției.

144:5.69

(1623.18) Și, când cariera noastră va fi desăvârșită, fă din ea o
onoare pentru numele tău,

144:5.70

(1623.19) O plăcere pentru spiritul tău de bunătate și o
mulțumire pentru cei care ne susțin sufletul.

144:5.71

(1623.20) Fie ca binele veșnic al copiilor tăi muritori să nu fie
cel pe care îl dorim noi, O, Tatăl nostru iubitor, ci acela pe care tu îl
dorești

144:5.72

(1623.21) Așa să fie.

* * *

144:5.74

(1623.22) Sursa noastră cea mai fidelă și Centrul nostru
atotputernic,

144:5.75

(1623.23) Numele Fiului tău plin de grație să fie sanctificat și
respectat.

144:5.76

(1623.24) Harul și binecuvântările tale au coborât peste noi,

144:5.77

(1623.25) Dă-ne puterea de a îndeplini voia ta și de a executa
poruncile tale.

144:5.78

(1623.26) Dă-ne nouă, din clipă în clipă, sprijinul arborelui
vieții;

144:5.79

(1623.27) Împrospătează-ne, zi de zi, cu apele vii ale acestui
fluviu.

144:5.80

(1623.28) Condu-ne, pas cu pas, afară din întuneric și în lumina
divină.

144:5.81

(1623.29) Reînnoiește mintea noastră prin transformările
spiritului lăuntric,

144:5.82

(1623.30) Și, când scopul muritor va sfârși prin a ne atinge,

144:5.83

(1623.31) Primește-ne alături de tine și trimite-ne în veșnicie.

144:5.84

(1623.32) Încununează-ne cu cununile celeste ale slujirii
roditoare,

144:5.85

(1623.33) Iar noi vom proslăvi Tatăl, Fiul și Sfânta Influență.

144:5.86

(1623.34) Așa să fie, peste tot într-un univers nemărginit.

* * *

144:5.88

(1623.35) Tatăl nostru, care locuiești în locurile tainice ale universului,

144:5.89

(1623.36) Fie ca numele tău să fie onorat, milostenia ta stimată și judecata ta respectată.

144:5.90

(1623.37) Fie ca soarele dreptății să strălucească deasupra noastră în miezul zilei,

144:5.91

(1623.38) În timp ce noi te rugăm să călăuzești pașii noștri nestăpâniți din amurg.

144:5.92

(1623.39) Du-ne de mână pe căile pe care le vei alege,

144:5.93

(1623.40) Și nu ne abandona când drumul e greu și orele-s sumbre.

144:5.94

(1623.41) Nu ne uita așa cum noi atât de ades te uităm și te neglijăm,

144:5.95

(1623.42) Ci fii îndurător și iubește-ne așa cum noi dorim să te iubim.

144:5.96

(1623.43) Privește-ne de sus cu bunătate și iartă-ne cu îndurare

144:5.97

(1623.44) După cum și noi le iertăm cu blândețe celor care
ne mâhnesc și ne rănesc.

144:5.98 (1624.1) Bine ar fi ca iubirea, devotamentul și dăruirea Fiului
maiestuos

144:5.99

(1624.2) Să ne procure viața veșnică cu îndurarea ta și cu
iubirea ta nemărginită.

144:5.100

(1624.3) Bine-ar fi ca Dumnezeu universurilor să reverse peste
noi deplina măsură a spiritului său;

144:5.101

(1624.4) Dă-ne nouă harul de a da ascultare îndrumărilor
acestui spirit.

144:5.102

(1624.5) Bine-ar fi ca Fiul să ne călăuzească și să ne ducă până
la sfârșitul epocii

144:5.103

(1624.6) Prin serviciul iubitor al oștirilor serafice devotate.

144:5.104

(1624.7) Fă-ne mereu tot mai mult asemeni ție însuși,

144:5.105

(1624.8) Și la sfârșitul nostru primește-ne în îmbrățișarea
eternă a Paradisului.

144:5.106

(1624.9) Așa să fie, în numele Fiului dăruit

144:5.107 (1624.10) Și pentru onoarea și gloria Tatălui Suprem.

144:5.108

(1624.11) Cu toate că apostolii nu au fost liberi să prezinte
aceste lecții despre rugăciune în învățăturile lor publice, ei au profitat

mult de toate aceste revelații în experiența lor religioasă personală. Iisus a întrebuințat aceste modele de rugăciune și încă altele ca ilustrări în legătură cu instruirea intimă a celor doisprezece. Permiseunea de a reproduce aceste șapte modele de rugăciune în prezenta expunere a fost în mod specific acordată.

6. Întrevedrea cu apostolii lui Ioan

144:6.1 (1624.12) Pe la întâi octombrie, Filip și alți câțiva apostoli se aflau într-un sat vecin, cumpărând alimente, când i-au întâlnit pe unii dintre apostolii lui Ioan Botezătorul. Această întâlnire întâmplătoare din piață a avut drept rezultat o întrevedere de trei săptămâni, în tabăra din Gilboa, între apostolii lui Iisus și apostolii lui Ioan, căci Ioan, imitând precedentul lui Iisus, numise apostoli pe doisprezece dintre principalii săi ucenici. Făcuse asta ca răspuns la cererea presantă a lui Abner, căpetenia partizanilor săi loiali. Iisus a rămas prezent în tabăra din Gilboa în toată prima săptămână a acestei întrevederi comune, dar a lipsit pe toată durata ultimelor două săptămâni.

144:6.2 (1624.13) Către sfârșitul celei de-a doua săptămâni din luna aceasta, Abner îi adunase pe toți asociații lui în tabăra în Gilboa și aștepta să discute cu apostolii lui Iisus. Vreme de trei săptămâni, acești douăzeci și patru de oameni au ținut ședințe de câte trei ori pe zi câte șase zile pe săptămână. În prima săptămână, Iisus s-a amestecat cu ei între ședințele lor de dimineață, de după-amiază și de seară. Ei voiau ca Maestrul să se alăture lor și să prezideze

deliberările lor comune, dar el a refuzat cu fermitate să participe la discuțiile lor. El a consimțit totuși să le vorbească în trei ocazii, iar aceste cuvântări ale lui Iisus către cei douăzeci și patru tratau despre compasiune, despre cooperare și despre toleranță.

144:6.3 (1624.14) Andrei și Abner au luat alternativ conducerea acestor reuniuni comune ale celor două grupuri apostolice. Acești oameni aveau multe dificultăți de dezbătut și numeroase probleme de rezolvat. În repetate rânduri, ei au vrut să-și prezinte necazurile lui Iisus, fără alt rezultat decât acela de a-l auzi spunând: „Eu mă preocup numai de problemele voastre personale și pur religioase. Eu sunt reprezentantul Tatălui pe lângă *indivizi*, iar nu pe lângă grupuri. Dacă voi sunteți personal în dificultate în relațiile voastre cu Dumnezeu, veniți la mine; vă voi asculta și vă voi povățui în soluționarea problemei voastre. Însă, dacă voi vă apucați de coordonarea unor interpretări divergente relative la chestiunile religioase și la socializarea religiei, trebuie atunci să vă rezolvați toate aceste probleme prin luarea propriilor voastre decizii. Cu toate acestea, eu vă voi însoți întotdeauna cu simpatia și cu interesul meu. Când veți ajunge la niște concluzii asupra acestor treburi lipsite de importanță spirituală, și cu condiția să fiți toți de acord, eu vă garantez anticipat deplina mea aprobare și sincera mea cooperare. Acum, pentru a nu vă stânjeni în deliberările voastre, vă voi părăsi pentru două săptămâni. Nu vă neliniștiți în privința mea, mă voi înapoia. Mă voi ocupa de treburile Tatălui meu, căci mai avem și alte regate în afară de acesta.”

144:6.4 (1625.1) După ce a vorbit astfel, Iisus a coborât panta muntelui, și nu a mai venit timp de două săptămâni încheiate. Ei nu au știut

niciodată unde se dusesese, nici ce făcuse în zilele acelea. Le-a trebuit câțeva vreme celor douăzeci și patru ca să se înhame serios la studierea problemelor lor, atât de dezorientați erau de absența Maestrului. Totuși, la capătul unei săptămâni, ei s-au aflat din nou în toiul discuțiilor, fără a putea face apel la ajutorul lui Iisus.

144:6.5 (1625.2) Prima chestiune asupra căreia grupul s-a pus de acord a fost adoptarea rugăciunii pe care o învățaseră atât de recent de la Iisus. Ei au votat în unanimitate pentru acceptarea acestei rugăciuni ca fiind aceea pe care trebuiau să o învețe credincioșii de la cele două grupuri de apostoli.

144:6.6 (1625.3) Ei au hotărât apoi ca atâta timp cât va mai trăi Ioan, fie în închisoare, fie în libertate, cele două grupuri de doisprezece apostoli își vor continua propria lor lucrare și vor ține, la fiecare trei luni, reuniuni de câte o săptămână în locuri convenite în comun din timp în timp.

144:6.7 (1625.4) Din toate problemele lor, cea mai serioasă era totuși chestiunea botezului. Dificultățile lor erau cu atât mai agravate cu cât Iisus refuzase să facă vreo declarație asupra subiectului. Ei au ajuns până la urmă la următorul acord: Cât timp va mai trăi Ioan, sau până nu-și vor fi modificat din întâmplare această decizie de comun acord, numai apostolii lui Ioan vor boteza pe credincioși și numai apostolii lui Iisus vor completa instruirea discipolilor noi. În consecință, din acel moment și până la moartea lui Ioan, doi dintre apostolii lui Ioan l-au însoțit pe Iisus și pe apostolii săi pentru a-i boteza pe credincioși, căci consiliul unit votase în unanimitate că botezul avea să devină etapa inițială ca semn exterior al alianței cu treburile regatului.

144:6.8 (1625.5) S-a convenit apoi că, dacă Ioan va muri, apostolii lui Ioan se vor înfățișa la Iisus și se vor supune îndrumărilor lui; ei vor înceta atunci să mai boteze, sau o vor face, eventual, doar cu îngăduința lui Iisus sau a apostolilor lui.

144:6.9 (1625.6) Ei au votat după aceea că în cazul în care Ioan va muri, apostolii lui Iisus vor începe să boteze cu apă ca simbol al botezării Spiritului divin. *Pocăința* trebuia sau nu să fie atașată predicării botezului? Chestiunea a fost lăsată la alegerea fiecăruia, și nu s-a luat nici o decizie obligatorie pentru grup. Apostolii lui Ioan predica: „Pocăiți-vă și fiți botezați” iar apostolii lui Iisus proclamau: „Credeți și fiți botezați.”

144:6.10 (1625.7) Aceasta este povestirea primei încercări a discipolilor lui Iisus de a coordona eforturile divergente, de a aplană diferențele de opinie, de a organiza acțiuni colective, de a legifera cu privire la regulile exterioare și de a socializa practicile religioase personale.

144:6.11 (1625.8) Ei au studiat multe alte chestiuni minore și s-au pus unanim de acord în privința soluțiilor. Acești douăzeci și patru de oameni au avut o experiență cu adevărat remarcabilă în cele două săptămâni în care au fost nevoiți să înfrunte probleme și să rezolve dificultăți fără Iisus. Ei au învățat să se distingă în păreri, să discute, să se lupte, să se roage și să cadă la învoială, respectând totodată punctul de vedere al interlocutorului și menținând cel puțin un oarecare grad de toleranță pentru opiniile sale sincere.

144:6.12 (1625.9) În după-amiaza discuției lor finale asupra chestiunilor financiare, Iisus a revenit, a auzit expunerea deliberărilor lor, a ascultat deciziile lor și a zis: Aceste sunt deci socotelile voastre; îl voi

ajuta pe fiecare dintre voi să pună în practică spiritul deciziilor voastre comune.

144:6.13 (1626.1) Cu două luni și jumătate mai târziu, Ioan a fost executat. În tot acest timp, apostolii săi au rămas cu Iisus și cu cei doisprezece. Ei au lucrat toți la un loc și au botezat pe credincioși în cursul acestei perioade de apostolat din orașele Decapolisului. Tabăra de la Gilboa a fost ridicată la 2 noiembrie în anul 27.

7. În orașele Decapolisului

144:7.1 (1626.2) În timpul lunilor noiembrie și decembrie Iisus și cei douăzeci și patru au lucrat în liniște în orașele grecești ale Decapolisului, în principal în Scitopolis, în Gerasa, în Abila și în Gadara. Acesta a fost realmente sfârșitul perioadei preliminare de preluare a lucrării și a organizării lui Ioan. Organizarea socială a religiei unei noi revelații trebuie întotdeauna să plătească prețul compromisului cu formele și cu uzanțele stabilite ale religiei precedente pe care încearcă s-o salveze. Discipolii lui Iisus au trebuit să accepte principiul botezului pentru a antrena cu ei, ca grupare religioasă socială, pe discipolii lui Ioan Botezătorul. Cât despre discipolii lui Ioan, alăturându-se celor ai lui Iisus, au renunțat aproape la tot, în afara botezului cu apă.

144:7.2 (1626.3) Iisus a propovăduit doar puțin în public în cursul acestei misiuni din orașele Decapolisului. El a petrecut vreme îndelungată în instruirea celor douăzeci și patru și a ținut numeroase ședințe speciale cu cei doisprezece apostoli ai lui Ioan. Cu timpul, ei

au înțeles mai bine de ce nu se ducea să îl viziteze pe Ioan la închisoare și de ce nu făcea nici un efort de a asigura eliberarea sa. Nu au înțeles însă niciodată de ce Iisus nu înfăptuia lucrări miraculoase, de ce refuza să manifeste semnele exterioare ale autorității sale divine. Înainte de a veni în tabăra de la Gilboa, ei adesea crezuseră în Iisus datorită mărturiei lui Ioan, dar curând au început să creadă ca urmare a propriului lor contact cu Maestrul și cu învățăturile sale.

144:7.3 (1626.4) Pe durata acestor două luni, membrii grupului au lucrat, mai tot timpul, câte doi, un apostol de-al lui Iisus și un apostol de-al lui Ioan. Apostolul lui Ioan boteza și apostolul lui Iisus instruia și amândoi predica evanghelia împărăției după cum o înțelegeau fiecare. Și ei au câștigat multe suflete printre acești iudei apostăți și gentili.

144:7.4 (1626.5) Abner, șeful apostolilor lui Ioan, a devenit un devotat credincios în Iisus și a fost numit mai târziu șeful unui grup de șaptezeci de învățători însărcinați de Maestru cu predicarea evangheliei.

8. În tabăra de lângă Pella

144:8.1 (1626.6) La sfârșitul lui decembrie, ei au mers până lângă Iordan, în apropiere de Pella, unde au reînceput să propovăduiască și să predice. Atât iudeii, cât și gentilii veneau în această tabără pentru a auzi evanghelia. Într-o după-amiază, în timp ce Iisus propovăduia

mulțimii, câțiva dintre prietenii intimi ai lui Ioan au adus Maestrului cel din urmă mesaj pe care l-a mai primit de la Botezător.

144:8.2 (1626.7) Ioan era acum de un an și jumătate în închisoare și, în aproape tot acest răstimp, Iisus lucrase într-un mod foarte discret; nu era deci de mirare că Ioan a fost făcut să se preocupe de regat.

Prietenii lui Ioan au întrerupt lecția lui Iisus zicându-i: „Ioan Botezătorul ne-a trimis ca să te întrebăm: ești tu cu adevărat Eliberatorul sau dacă trebuie să căutăm un altul.?”

144:8.3 (1626.8) Iisus s-a oprit pentru a le zice prietenilor lui Ioan: „Duceți-vă înapoi și ziceți-i lui Ioan că el nu este uitat. Spuneți-i ceea ce ați văzut și auzit, că vestea cea bună este predicată săracilor.” După ce a mai zis câteva cuvinte mesagerilor lui Ioan, Iisus s-a întors iară către mulțime și a zis: „Să nu credeți că Ioan pune la îndoială evanghelia împărăției. El se interesează numai pentru a-i încredința pe discipolii săi care sunt deopotrivă discipolii mei. Ioan nu este slab. Voi care l-ați auzit pe Ioan predicând înainte ca Irod să îl bage în temniță, îngăduiți-mi să vă întreb ce anume ați văzut în el - o trestie fremătândă în bătaia vântului? Un om cu o fire schimbătoare și îmbrăcat în veșminte moi? De regulă, cei care sunt înveșmântați cu somptuozitate și care trăiesc în desfrâu se întâlnesc la curțile regilor și în palatele celor bogați. Ce ați văzut uitându-vă la Ioan? Un profet? Da, vă zic eu, și mult mai mult decât un profet. De Ioan a fost scris: 'Iată, eu îl trimit pe mesagerul meu în fața ta; el va pregăti drumul dinaintea ta.'

144:8.4 (1627.1) ”În adevăr, în adevăr, vă spun, dintre cei care sunt născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, chiar și cel mai mic din împărăția cerurilor este

mai mare decât el, pentru că este născut din spirit și știe că a devenit un fiu de Dumnezeu.”

144:8.5 (1627.2) Mulți dintre cei ce l-au auzit pe Iisus în ziua aceea s-au supus botezului lui Ioan, proclamând astfel public intrarea lor în regat. Și, de atunci, apostolii lui Ioan au rămas strâns legați de Iisus. Această împrejurare a marcat unirea reală a discipolilor lui Ioan și a celor ai lui Iisus.

144:8.6 (1627.3) După ce mesagerii au stat de vorbă cu Abner, ei au plecat înspre Macareea pentru a povesti toate acestea lui Ioan, care a fost foarte mângâiat și întărit în credința sa de cuvintele lui Iisus și de mesajul lui Abner.

144:8.7 (1627.4) În aceeași după-amiază Iisus a continuat să propovăduiască, zicând: „Cu ce voi compara eu această generație? Mulți dintre voi nu vor primi nici mesajul lui Ioan nici învățătura mea. Voi semănați cu copiii care se joacă în piață, care îi cheamă pe camarazii lor și le spun: 'Noi v-am cântat din flaut și voi n-ați dansat; noi am gemut și voi nu vă întristați.' La fel este și cu unii dintre voi. Ioan a venit fără să mănânce și fără să bea, iar ei au zis că era posedat de un demon. Vine Fiul Omului, mâncând și bănd, și aceleași persoane zic: 'Vedeți, el este un gurmand și un băutor de vin, un prieten al publicanilor și al păcătoșilor!' În adevăr, înțelepciunea este justificată de copiii ei.

144:8.8 (1627.5) ”Se pare că Tatăl celest a ascuns unele dintre adevărurile sale de cei prea deștepți și de cei îngâmfați, în vreme ce le-a dezvăluit copilașilor. Dar Tatăl face bine toate lucrurile; el se revelează universului prin metodele propriei lui alegeri. Veniți deci, voi toți cei care trudiți și duceți poveri apăsătoare, și veți găsi odihnă

sufletului vostru. Luați asupra voastră jugul divin, și veți gusta pacea lui Dumnezeu, care-i mai presus de orice înțelegere.”

9. Moartea lui Ioan Botezătorul

144:9.1 (1627.6) Ioan Botezătorul a fost executat, la ordinul lui Irod Antipa, în seara de 10 ianuarie din anul 28. În ziua următoare, câțiva ucenici de-ai lui Ioan, care merseseră în Macareea, au auzit vorbindu-se de executarea lui. S-au dus să-l găsească pe Irod și i-au cerut trupul, pe care l-au pus într-un mormânt. Mai târziu, l-au îngropat în Sebasta, satul în care locuia Abner. În ziua de după 12 ianuarie, ei au plecat spre nord, în direcția taberei apostolilor lui Ioan și ai lui Iisus de lângă Pella, și i-au povestit lui Iisus despre moartea lui Ioan. Iisus a ascultat relatarea lor, el a lăsat mulțimea, i-a chemat pe cei douăzeci și patru în jurul său și le-a zis: Ioan este mort. Irod a pus să i se taie capul. Țineți laolaltă, în seara aceasta, o ședință de consfătuire și aranjați-vă treburile în consecință. Nu va mai fi nici o amânare. A venit ceasul să proclamăm împărăția în mod deschis și cu putere. Măine mergem în Galileea.

144:9.2 (1627.7) În consecință, devreme în dimineața zilei de 13 ianuarie din anul 28, Iisus și apostolii săi, însoțiți de vreo douăzeci și cinci de ucenici, s-au dus la Capernaum și au fost găzduiți peste noapte în casa lui Zebedeu.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 144](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 146](#) >>

Capitolul 145

Patru zile memorabile în Capernaum

145:0.1 (1628.1) IISUS și apostolii au sosit la Capernaum în seara de marți 13 ianuarie. Ca de obicei, ei și-au instalat cartierul general în casa lui Zevedeu din Bethsaida. Acum că Ioan Botezătorul fusese omorât, Iisus s-a pregătit să se lanseze în mod deschis în primul său turneu de predicare publică în Galileea. Vestea reîntoarcerii lui Iisus s-a răspândit rapid în oraș și, în ziua următoare dis-de-dimineață, Maria, mama lui Iisus, s-a grăbit să plece pentru a-i face o vizită fiului ei, Iosif, în Nazaret.

145:0.2 (1628.2) Iisus și-a petrecut miercurea, joia și vinerea la Zevedeu, instruindu-și apostolii și pregătindu-i pentru primul lor

turneu de predicare publică. El a primit și a instruit, de asemenea, fie izolat, fie în grupuri, un mare număr de cercetători serioși. Prin intermediul lui Andrei, el a plănuit să vorbească în sinagogă în ziua de sabat următoare.

145:0.3 (1628.3) Târziu în seara de vineri, Rut, cea mai tânără soră a lui Iisus, i-a făcut o vizită în secret. Ei au petrecut aproape o oră împreună într-o barcă ancorată nu departe de mal. Nici o ființă omenească, afară de Ioan Zevedeu, nu a știut vreodată de această vizită, iar Învățătorul i-a recomandat să nu vorbească de ea nimănui. Rut era singurul membru al familiei lui Iisus care a crezut, constant și fără șovăială, în divinitatea misiunii pămâtenă a fratelui ei, din vremea trăirii primei ei conștiințe spirituale și în tot timpul slujirii pline de evenimente a lui Iisus, al morții sale, al reînvierii sale și al ascensiunii sale. În cele din urmă, ea a trecut în lumile de dincolo fără a se fi îndoit vreodată de caracterul supranatural al misiunii întrupării fratelui ei tată. În ceea ce privește familia sa pământească, mica Rut a fost principala mângâiere a lui Iisus în timpul durerilor încercări ale procesului său, ale respingerii sale și ale crucificării sale.

1. Peștii prinși dintr-o aruncătură de năvod

145:1.1 (1628.4) În dimineața zilei de vineri a aceleiași săptămâni, în vreme ce Iisus propovăduia pe țărm, cei ce stăteau să îl audă l-au înghesuit până atât de aproape de marginea apei încât el a fost nevoit să facă semn pescarilor, care ocupau o barcă prin preajmă, să vină în

sprijinul său. El a urcat în barcă și a continuat, vreme de peste două ore, să propovăduiască mulțimii adunate. Această ambarcațiune se numea „Simon”; era străvechea barcă de pescuit a lui Simon Petru, fiind construită de chiar mâinile lui Iisus. În dimineața aceea, se foloseau de ea David Zevedeu și doi dintre asociații lui, care tocmai se reîntorseseră către coastă după o noapte de pescuit nefructuoasă de pe lac. Ei își cârpeau și își reparau plasele de pescuit în momentul în care Iisus i-a chemat în ajutor.

145:1.2 (1628.5) După ce Iisus a terminat de propovăduit mulțimii, i-a zis lui David: „Tu ai pierdut timp venind în ajutorul meu, permite-mi așadar să lucrez cu tine. Haideți să pescuim. Să mergem în larg, acolo unde apele sunt adânci, și acolo să aruncăm plasele după pește.” Dar Simon, unul dintre ajutoarele lui David, răspunse: „Învățătorule, nu are nici un rost. Ne-am ostenit toată noaptea și nu am prins nimic; totuși, la voia ta, o să ieșim și o să ne aruncăm plasele.” Simon a consimțit să urmeze indicațiile lui Iisus pentru că patronul său, David, îi semnalase aceasta printr-un gest. Când ajunseseră la locul desemnat de Iisus, ei și-au scufundat năvoadele și au prins o asemenea cantitate de pește încât s-au temut să nu își vadă plasele destrămându-se; într-atâta încât au făcut semn asociaților lor, rămași pe marginea țărmului, să le sară în ajutor. Când au umplut cele trei bărci cu pește, de erau gata-gata să se scufunde, Simon căzu la picioarele lui Iisus și zise: „Îndepărtează-te de mine, Învățătorule, căci sunt plin de păcate.” Simon și toți participanții au fost stupefiați de această captură de pește. Începând din ziua aceasta, David Zevedeu, ajutorul său, Simon, și asociații lor și-au abandonat plasele lor și l-au urmat pe Iisus.

145:1.3 (1629.1) Dar aceasta nu a reprezentat deloc o captură miraculoasă de pește. Iisus studiase îndeaproape natura; el era un pescar experimentat și cunoștea obiceiurile peștilor din Marea Galilee. Cu această ocazie, el doar îi dirijase pe pescari către locul în care se găseau de obicei peștii în ceasul acela al zilei. Dar ucenicii lui Iisus au considerau întotdeauna acest eveniment ca pe un miracol.

2. După-amiază de la sinagogă

145:2.1 (1629.2) Cu prilejul sabatului următor, la slujba de după-amiază din sinagogă, Iisus și-a rostit predica despre „Voia Tatălui din Ceruri”. Dimineața, Iisus a predicat despre „Regat”. La reuniunea de joi seara de la sinagogă, Andrei propovăduise având drept subiect: „Noua Cale”. La această dată, numărul de persoane care credeau în Iisus era mai ridicat în Capernaum decât în orice alt oraș de pe Pământ.

145:2.2 (1629.3) În această după-amiază de sabat, în vreme ce Iisus propovăduia în sinagogă și își lua, conform datinii, primul text din Lege, el a citit din Cartea Exodului: „Tu îl vei sluji pe Domnul, Dumnezeul tău, și el va binecuvânta pâinea ta și apa ta, și orice boală va fi scoasă din tine.” El și-a ales al doilea text din Profeții și a citit din Isaia: „Ridică-te și strălucește, căci a venit lumina ta și gloria s-a ridicat peste tine. Întunericul se poate s-acopere pământul, iar întunecimea adâncă să învăluie poporul, dar duhul Domnului se va înălța peste tine, și se va vedea gloria divină însoțindu-te. Chiar și

gentilii vor veni către această lumină, și mulți mari cugetători se vor abandona strălucirii ei.”

145:2.3 (1629.4) Această predică a fost un efort din partea lui Iisus de a expune clar faptul că religia este o *experiență personală*. Între alte lucruri, Învățătorul a zis:

145:2.4 (1629.5) ”Voi știți bine că, dacă un tată bun la inimă își iubește familia ca pe un tot, el o consideră ca pe un grup datorită puternicei lui afecțiuni pentru fiecare membru al acestei familii. Nu trebuie să vă mai apropiați de Tată în calitate de fiu al Israelului, ci trebuie să o faceți ca un *copil de Dumnezeu*. Ca grup, voi sunteți în adevăr copiii Israelului, dar, în calitate de indivizi, fiecare dintre voi este un copil de Dumnezeu. Eu nu am venit să revelez Tatăl copiilor Israelului, ci mai degrabă să aduc în mod individual credincioșilor cunoașterea lui Dumnezeu și revelația dragostei și a milosteniei lui, ca experiență personală autentică. Profeții toți v-au învățat că Iehova are grijă de poporul său, că Dumnezeu iubește Israelul. Eu am venit printre voi pentru a proclama un adevăr mai mare, un adevăr pe care mulți dintre ultimii profeți îl pricepuseră deja, adevărul că Dumnezeu *vă* iubește - pe fiecare dintre voi - ca indivizi. În decursul tuturor acestor generații, voi ați avut o religie rasială sau națională; acum, eu am venit să vă dau o religie personală.

145:2.5 (1630.1) ”Dar nici chiar aceasta nu este o idee nouă. Printre voi, multe dintre persoanele înzestrate din punct de vedere spiritual au cunoscut acest adevăr, căci unii dintre profeți vi l-au propovăduit. N-ați citit voi în Scripturi pasajul în care Profetul Ieremia a zis: 'În aceste zile nu se va mai zice: părinții au mâncat struguri verzi și dinții copiilor s-au strepezit. Fiecare om va muri pentru propria lui

nelegiuire; orice om care va mânca struguri verzi va avea proprii săi dinți strepeziți. Iată, vin zilele când voi face o nouă alianță cu poporul meu, nu după alianța pe care am încheiat-o cu părinții lor când i-am făcut să iasă de pe pământul Egiptului, ci după noua cale. Totodată îmi voi scrie legea mea în inima lor. Voi fi Dumnezeuul lor și ei vor fi poporul meu. În ziua aceea nici un om nu va mai spune vecinului său: Îl cunoști tu pe Domnul? Nu! Căci ei mă vor cunoaște cu toții personal de la cel mai mărunț până la cel mai mare.'

145:2.6 (1630.2) "N-ați citit voi aceste făgăduințe? Nu credeți voi în Scripturi? Nu înțelegeți voi că cuvintele profetului sunt împlinite de ceea ce vedeți chiar astăzi? Nu v-a încurajat el Ieremia că religia trebuie să țină de inimă, să vă legați de Dumnezeu ca indivizi? Oare nu va zis profetul că Dumnezeuul din cer va cerceta inima fiecăruia? Și nu ați fost oare avertizați că, din fire, inima omenească este mai înșelătoare decât orice, și adesea groaznic de perfidă?

145:2.7 (1630.3) "N-ați citit și în pasajul în care Iezechiel le-a propovăduit părinților voștri că religia trebuie să devină o realitate în experiența voastră individuală? Ați încetat să vă mai folosiți de proverbul ce spune: 'Părinții au mâncat struguri verzi, iar dinții copiilor s-au strepezit.' 'Tot atât de sigur pe cât sunt eu de viu,' a zis Domnul Dumnezeu, 'iată, toate sufletele sunt la mine, sufletul părintelui precum și al fiului. Numai sufletul păcătosului va muri.' După aceea, Iezechiel a prevăzut chiar și ziua de azi când a anunțat din partea lui Dumnezeu: 'Eu vă voi da, de asemenea, o inimă nouă și voi pune în voi un spirit nou.'

145:2.8 (1630.4) "Voi ar trebui să încetați a vă mai teme că Dumnezeu va pedepsi o națiune pentru păcatul unui individ. De asemenea, Tatăl

din ceruri nu va mai pedepsi pe nici unul dintre copiii săi credincioși pentru păcatele unei națiuni, cu toate că un membru individual al unei familii trebuie adeseori să suporte consecințele materiale ale greșelilor materiale și ale nelegiuirilor colective. Nu pricepeți oare că nădejdea unei națiuni mai bune - sau a unei lumi mai bune - este legată de progresul și de iluminarea individului?”

145:2.9 (1630.5) După aceea, Învățătorul a explicat că Tatăl care este în ceruri (după ce oamenii vor desluși această libertate spirituală) vrea ca toți copiii lui pământenii să înceapă ascensiunea veșnică a carierei Paradisului. Aceasta constă într-un răspuns conștient al creaturii la îndemnul divin al duhului lăuntric de a găsi Creatorul, de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a căuta să devină asemenea lui.

145:2.10 (1630.6) Apostolii au învățat mult din această predică. Ei au înțeles toți mai pe deplin că evanghelia împărăției este un mesaj destinat individului, iar nu națiunii.

145:2.11 (1630.7) Deși locuitorii Capernaumului erau obișnuiți cu învățătura lui Iisus, ei au fost uluiți de predica sa din acea zi de sabbat. În adevăr, el a propovăduit ca unul ce are autoritate, iar nu ca și scribii.

145:2.12 (1630.8) Tocmai în clipa în care Iisus a terminat de vorbit, un tânăr din congregație, care fusese foarte agitat la cuvintele lui, fusese cuprins de un puternic atac de epilepsie și începuse să scoată țipete puternice. La capătul crizei, când și-a recăpătat cunoștința, el a vorbit într-o stare de vis și a zis: „Ce treabă avem noi cu tine, Iisus din Nazaret? Tu ești sfântul lui Dumnezeu; ai venit ca să ne distrugi?”

Iisus a rugat asistența să rămână liniștită, l-a luat pe tânăr de mână, și a zis: „Ieși din starea asta” - iar băiatul s-a deșteptat numaidecât.

145:2.13 (1631.1) Acest tânăr nu era posedat de un duh necurat, de un demon; el era victima unei epilepsii obișnuite. Dar el fusese făcut să creadă că infirmitatea lui provenea din faptul că era posedat de un demon. El credea în asta, și se comporta în consecință în tot ceea ce gândea sau spunea în legătură cu boala sa. Toată populația credea că aceste fenomene erau în mod direct cauzate de prezența duhurilor necurate. Credeau deci că Iisus izgonise un demon din acest om - însă nu în momentul acela l-a tămăduit Iisus pe acest epileptic. Doar mai târziu, în aceeași zi, după asfințitul soarelui, a fost tânărul realmente vindecat. La multă vreme după Cincizecime, apostolul Ioan, care a fost ultimul care a relatat în scris faptele lui Iisus, a evitat orice aluzie la aceste așa-zise „alungări de demoni”, din pricina faptului că după Cincizecime, nu s-au mai produs niciodată cazuri de posedare de către demoni.

145:2.14 (1631.2) Ca urmare a acestui incident banal, s-a răspândit cu iuțeală în Capernaum povestea că Iisus izgonise un demon dintr-un om și că îl tămăduise în mod miraculos în sinagogă, la sfârșitul predicii lui de după-amiază. Sabatul era momentul propice pentru difuzarea rapidă și eficientă a acestui zvon senzațional. Povestea a fost transmisă și în cătunele din împrejurimile Capernaumului, și o mare parte din populație a crezut-o.

145:2.15 (1631.3) În marea casă a lui Zevedeu, unde Iisus și cei doisprezece își stabiliseră cartierul general, cea mai mare parte a gătitului și a menajului era făcută de soția lui Simon Petru și de mama acestuia. Casa lui Petru era aproape de casa lui Zevedeu. Iisus și

prietenii lui au zăbovit acolo pe când se înapoiau de la sinagogă, pentru că soacra lui Petru suferea, de mai multe zile, de răceală și de febră. S-a nimerit ca febra să îi treacă în momentul în care Iisus stătea în picioare alături de ea, ținându-i mâna, descrețindu-i fruntea și rostindu-i vorbe de mângâiere și de încurajare. Iisus nu avusese încă vreme să le explice apostolilor săi că nu se produsese nici un miracol în sinagogă. Având acest incident foarte proaspăt și viu în memorie, aducându-și aminte de apa și vinul din Cana, ei au luat această coincidență drept un nou miracol, și mai mulți dintre ei au ieșit în mare grabă pentru a răspândi vestea în oraș.

145:2.16 (1631.4) Amata, soacra lui Petru, suferea de malarie. Ea nu a fost miraculos vindecată de Iisus în momentul acela. Vindecarea ei a survenit nu mai devreme de câteva ore, după apusul soarelui, în relație cu evenimentul extraordinar care s-a produs, în curte, în fața casei lui Zevedeu.

145:2.17 (1631.5) Aceste cazuri sunt tipice manierei în care o generație, căutând minuni, și un popor, închipuindu-și miracole, a priceput infailibil toate aceste coincidențe ca pe un pretext pentru a proclama că Iisus înfăptuise un nou miracol.

3. Vindecarea de la asfințitul soarelui

145:3.1 (1631.6) În momentul în care Iisus și apostolii săi se pregăteau să ia masa de seară, la sfârșitul acestei memorabile zi de sabat, tot Capernaumul și împrejurimile sale se dădeau în vânt după aceste așa-zise tămăduiri miraculoase. Toți oamenii bolnavi sau suferinzi s-au

pregătit să meargă să îl găsească pe Iisus sau să ceară să fie aduși până aproape de el, de prietenii lor, de îndată ce apusese soarele. După învățăturile iudaice, în timpul orelor sacre ale sabatului, era interzis chiar și să se caute sănătatea.

145:3.2 (1632.1) Deci, de îndată ce soarele s-a pierdut la orizont, sute de bărbați, de femei și de copii suferinzi au început să se îndrepte către casa lui Zevedeu în Bethsaida. Un om a pornit cu fiul său paralizat de îndată ce soarele a dispărut după casa vecinului său.

145:3.3 (1632.2) Evenimentele zilei pregătiseră cadrul acestei scene extraordinare de la apusul soarelui. Chiar și textul pe care Iisus îl folosisese pentru predica sa de după-amiază lăsa să se înțeleagă că boala trebuia să fie alungată. Și vorbise cu o putere și cu o autoritate fără precedent! Mesajul său era irezistibil! Fără a face apel la autoritatea omenească, el vorbise de-a dreptul conștiinței și sufletului oamenilor. El nu recursese nici la logică, nici la subtilități ale legii, nici la explicații ingenioase, ci făcuse un puternic apel, direct, clar și personal, la inima fiecăruia dintre auditorii săi.

145:3.4 (1632.3) Acest sabbat a fost o zi mare în viața pământească a lui Iisus, și chiar și în viața unui univers. În toate privințele, în ceea ce privea universul local, orașul iudaic al Capernaumului a fost atunci veritabila capitală a Nebadonului. Mâna de iudei din sinagoga Capernaumului nu reprezenta nicidecum singurele ființe care au auzit această proclamație capitală care încheia predica lui Iisus: „Ura este umbra fricii; răzbunarea este masca lașității.” Auditorii nu au putut uita niciodată nici cuvintele sale binecuvântate care proclamau că „omul este fiul lui Dumnezeu, iar nu un fiu al diavolului.”

145:3.5 (1632.4) Cu puțin după apusul soarelui, în timp ce apostolii întârziiau încă în jurul mesei de la cină, soția lui Petru a auzit voci în curtea din față și s-a dus la poartă să privească. Ea a văzut că se adunau un mare număr de bolnavi și că drumul ce venea din Capernaum era aglomerat de cei ce veneau să caute tămăduirea dată de mâinile lui Iisus. La această priveliște, ea s-a dus îndată să îl informeze pe soțul ei, care l-a prevenit pe Iisus.

145:3.6 (1632.5) Când Învățătorul a pășit afară pe poarta de intrare în casa lui Zevedeu, privirea sa a întâlnit o mare masă de oameni infirmi și îndurerăți. El a zărit aproape o mie de ființe umane bolnave și suferinde; cel puțin acesta era numărul de persoane adunate înaintea lui. Nu tuturor celor prezenți le lipsea sănătatea. Unii veniseră să îi asiste pe cei care îi iubeau în efortul lor de a obține vindecarea.

145:3.7 (1632.6) Priveliștea acestor muritori apăsați, deznădăjduiți, bărbați, femei și copii, suferind, în mare parte, ca urmare a greșelilor și a nelegiuirilor comise de proprii Fii cărora el le încredințase administrarea universului, au atins în mod deosebit inima omenească a lui Iisus și a provocat divina îndurare a acestui binevoitor Fiu Creator. Iisus știa bine că nu ar putea niciodată crea o mișcare spirituală durabilă sprijinindu-se pe minuni pur materiale. El se abținuse cu consecvență să își etaleze prerogativele sale de creator. De la Cana, nimic supranatural sau miraculos nu însoțise învățătura sa. Totuși, această mulțime lovită de rele i-a atins inima compătimitoare și a făcut un puternic apel la afecțiunea sa înțelegătoare.

145:3.8 (1632.7) Din curtea din față s-a auzit o voce exclamând: „Învățătorule, rostește cuvântul, restabilește-ne sănătatea, vindecă-ne

bolile și salvează-ne sufletele.” Abia de au fost rostite aceste cuvinte că o imensă legiune de serafimi, de controlori fizici, de Purtători ai Vieții și de medieni, cei care îl însoțeau întotdeauna pe acest creator întrupat al unui univers, s-au pregătit să pună în mișcare puterea lor creativă dacă Suveranul lor le-ar fi dat semnalul. Acesta a fost unul din momentele pământești din cariera lui Iisus în care înțelepciunea divină și compasiunea umană s-au găsit atât de strâns împletite în judecata Fiului Omului încât el a căutat refugiul făcând apel la voia Tatălui său.

145:3.9 (1632.8) Când Petru l-a implorat pe Maestru să aplece urechea la aceste strigăte desperate de ajutor, Iisus și-a coborât privirea peste mulțimea de bolnavi și a zis: „Eu am venit în lume ca să dezvălui Tatăl și ca să întemeiez împărăția sa. Cu scopul acesta mi-am trăit eu viața până în ceasul acesta. Deci dacă aceasta ar fi voia Celui care m-a trimis, și dacă aceasta nu ar fi incompatibil cu consacrarea mea pentru proclamarea evangheliei împărăției cerurilor, eu aș dori să îi văd pe copiii mei vindecați - și...” restul cuvintelor sale s-a pierdut în tumult.

145:3.10 (1633.1) Iisus transferase Tatălui său responsabilitatea deciziei sale de a vindeca. În mod evident Tatăl nu a opus nici o obiecție, căci abia de au fost pronunțate cuvintele Învățătorului că totalitatea personalităților celeste, care serveau sub comanda Ajustorului Gândirii Personalizat lui Iisus, a fost puternic mobilizată. Vasta legiune a coborât în mijlocul acestei mulțimi pestrițe de muritori suferinzi și, în câteva clipe, 683 de bărbați, de femei și de copii au fost vindecați, cu desăvârșire vindecați de toate bolile lor fizice și de celelalte dezordini organice ale lor. Niciodată nu se mai văzuse o

asemenea scenă pe pământ până în ziua aceea, și niciodată nu s-a mai văzut o alta de atunci. Pentru aceia dintre noi care eram prezenți și am văzut acest val de energie tămăduitoare, acesta a fost cu adevărat un spectacol pasionant.

145:3.11 (1633.2) Dintre toate ființele uluite de această explozie bruscă și neașteptată de tămăduire supranaturală, Iisus a fost cel mai surprins. Într-un moment în care compătimirea și interesul umane erau concentrate asupra scenei de suferință și de amărăciune etalate înaintea lui, el neglijase să mai păstreze prezente, în mintea sa omenească, avertismentele Ajustorului său Personalizat referitoare la timp. Ajustorul îl avertizase că, în anumite condiții și în anumite împrejurări, era imposibil a se limita elementul timp în prerogativele creatoare ale unui Fiu Creator. Iisus dorea să îi vadă pe acești bolnavi însănătoșiți dacă aceasta nu era contrar voii Tatălui său. Ajustorul Personalizat al lui Iisus a decis instantaneu că un astfel de act al energiei creative înfăptuit în momentul acela nu încălca voia Tatălui din Paradis. Prin această decizie - ținând seama de exprimarea prealabilă a dorinței de vindecare a lui Iisus - actul creativ *s-a înfăptuit*. Ceea ce dorește un *Fiu Creator* și *vrea* și Tatăl său, ESTE. În toată viața ulterioară a lui Iisus pe Pământ, niciodată nu a mai avut loc o astfel de vindecare fizică în masă.

145:3.12 (1633.3) Cum era de așteptat, renumele acestei vindecări de la asfințitul soarelui în Bethsaida, portul Capernaumului, s-a răspândit în toată Galileea și în toată Iudeea, precum și în regiuni mai îndepărtate. O dată mai mult, temerile lui Irod au fost deșteptate; el a trimis observatori pentru a-i da seamă de lucrarea și de învățăturile lui Iisus,

și totodată pentru a ști dacă el era fostul tâmplar din Nazaret, sau Ioan Botezătorul înviase cumva dintre morți.

145:3.13 (1633.4) În timpul restului carierei lui pământene, și în principal din cauza acestei demonstrații involuntare de vindecare fizică, Iisus a devenit, începând din ziua aceea, atât medic, cât și predicator. E adevărat că el și-a continuat învățătura, dar munca sa personală consta mai ales în ajutarea celor bolnavi și suferinzi, în timp ce apostolii săi se ocupau cu predicarea în public și cu botezarea credincioșilor.

145:3.14 (1633.5) Majoritatea celor care au profitat de vindecarea fizică supranaturală, sau creativă, cu prilejul acestei demonstrații de energie divină de la apus de soare, nu au tras un folos spiritual permanent din această extraordinară manifestare de îndurare. Un mic număr dintre ei au fost într-adevăr edificați de acest ajutor public, dar această stupefiantă manifestare tămăduitoare independentă de timp nu a făcut nicidecum să progreseze împărăția spirituală în inima oamenilor.

145:3.15 (1633.6) Vindecările miraculoase, care au însoțit din când în când misiunea lui Iisus pe Pământ, nu făceau parte din planul său de proclamare a împărăției. Ele au fost incidentale și inerente prezenței terestre a unei ființe divine care se bucura de prerogative creatoare practic nelimitate, în asociere cu o îmbinare fără precedent de îndurare divină și de compasiune umană. Totuși, aceste așa-zise miracole i-au adus lui Iisus multe neazuri, în sensul că îi procurau o publicitate care ridica prejudecăți și care îi aducea o notorietate pe care nu o dorea.

4. Seara următoare

145:4.1 (1634.1) În tot timpul serii care a urmat acestei mari dezlănțuiri de vindecări, mulțimea fericită și voioasă a invadat casa lui Zevedeu, iar entuziasmul sufletesc al apostolilor lui Iisus s-a ridicat pe cea mai înaltă culme. Din punct de vedere uman, aceasta a fost cea mai mare zi dintre toate marile zile ale asocierii lor cu Iisus. Niciodată înainte, nici după aceea, speranțele lor nu s-au înălțat până la asemenea înălțimi de așteptare plină de încredere. Cu numai câteva zile mai înainte, pe când erau încă în interiorul hotarelor Samariei, Iisus le spusese că venise ceasul când regatul trebuia să fie proclamat în *putere*, și, acum, văzuseră cu ochii lor ceea ce se presupunea a fi îndeplinirea acestei promisiuni. Ei erau înflăcărați de viziunea a ceea ce avea să vină dacă această stupefiantă manifestare de putere creativă era doar un început. Îndoielile ce le aveau cu privire la divinitatea lui Iisus au fost alungate. Ei erau stupefiați și literalmente scăldați în extazul încântării lor.

145:4.2 (1634.2) Însă, când l-au căutat pe Iisus, nu l-au putut găsi. Învățătorul era foarte tulburat de ceea ce se produsese. Bărbații, femeile și copiii care fuseseră vindecați de diverse boli au zăbovit până seara târziu, în speranța că Iisus se va înapoia și că îi vor putea mulțumi. Văzând că trec orele și Învățătorul lor rămânea în solitudine, apostolii nu au reușit să îi înțeleagă comportarea; fără persistența absenței sale bucuria lor ar fi fost deplină și perfectă. Când Iisus a revenit în cele din urmă, era târziu, și practic toți beneficiarii vindecării se întorseseră pe la casele lor. Iisus a refuzat felicitările și adorația celor doisprezece și a celor rămași să îl salute; el s-a mărginit la a zice: „Nu vă bucurați de faptul că Tatăl meu are puterea să

însănătoșează corpul, ci mai degrabă pentru că Tatăl meu are puterea să salveze sufletul. Haideți să ne odihnim, căci mâine va trebui să ne ocupăm de treburile Tatălui.”

145:4.3 (1634.3) Iarăși dezamăgiți, nedumeriți și amărâți în inima lor, cei doisprezece s-au dus la culcare, dar, în afară de gemeni, puțini dintre ei au dormit cât de cât în noaptea aceea. Abia de făcea Învățătorul ceva pentru a încuraja sufletul și pentru a bucura inima apostolilor săi, că părea imediat a spulbera speranțele lor și a demola complet temeliile curajului și entuziasmului lor. În vreme ce acești pescari dezorientați se priveau în ochi unii pe ceilalți, ei nu aveau decât un singur gând: „Nu îl putem înțelege. Ce înseamnă toate astea?”

5. Devreme duminică dimineața

145:5.1 (1634.4) Nici Iisus nu a dormit mult în noaptea aceea de sâmbătă. El și-a dat seama că lumea era plină de chinuri și de dificultăți materiale. El a prevăzut marea primejdie de a fi fost nevoit să consacre, îngrijirilor celor bolnavi și suferinzi, o parte din timpul său atât de important încât faptul acesta ar interfera cu misiunea sa de întemeiere a împărăției spirituale în inima oamenilor, sau cel puțin aceasta ar subordona misiunea sa înfăptuirii unor lucruri fizice. Din pricina acestor idei și a altor idei asemănătoare care ocupau mintea materială a lui Iisus pe durata nopții, el s-a sculat, în această dimineață de duminică, cu mult înainte de revărsatul zorilor și s-a dus singur într-unul dintre locurile retrase pe care le prefera pentru a

comunica cu Tatăl. La această oră matinală, Iisus a luat ca temă de rugăciune înțelepciunea și judecata; el voia să împiedice compasiunea sa omenească, alăturată milosteniei divine, de a-l influența în prezența suferințelor muritorilor până într-atâta încât tot timpul i-ar fi fost ocupat cu intervențiile fizice în detrimentul ajutorării spirituale. El nu dorea să evite complet îngrijirea celor bolnavi, dar știa că trebuia totodată să înfăptuiască opera sa mai importantă de învățare spirituală și de educare religioasă.

145:5.2 (1635.1) Iisus se ducea de atâtea ori să se roage pe dealuri deoarece nu exista nici un lăcaș izolat care să convină devoțiunii sale personale.

145:5.3 (1635.2) Petru nu a putut dormi în noaptea aceea: la puțin timp după ce Iisus s-a dus afară să se roage, el i-a deșteptat de foarte devreme pe Iacob și pe Ioan, și toți trei s-au dus să-l găsească pe Învățătorul lor. După mai mult de un ceas de căutări, ei l-au descoperit pe Iisus și l-au rugat să le destăinuie rațiunile ciudatei lui conduite. Doreau să știe de ce părea a fi tulburat de puternica manifestare a duhului de vindecare, în timp ce toți oamenii debordau de bucurie, iar apostolii săi se bucurau tot atât de mult.

145:5.4 (1635.3) Vreme de peste patru ore, Iisus s-a străduit să le explice acestor trei apostoli ceea ce se întâmplase. El i-a învățat despre ceea ce se petrecuse și le-a expus primejdiile acestui fel de manifestări. Iisus le-a mărturisit motivul pentru care se dusesese să se roage departe. El a căutat să îi facă să înțeleagă, pe asociații lui imediați, adevăratele rațiuni pentru care nu se putea clădi împărăția Tatălui nici pe facerea de minuni, nici pe vindecările fizice. Dar ei nu reușeau să îi înțeleagă învățătura.

145:5.5 (1635.4) Între timp, devreme în dimineața de duminică, multe alte suflete îndurerate precum și numeroși curioși au început să se strângă în jurul casei lui Zevedeu. Ei îl cereau pe Iisus cu strigăte puternice. Apostolii erau atât de dezorientați încât Andrei și mai mulți dintre tovarășii lui au pornit în căutarea lui lăsându-l pe Simon Zelotul vorbind celor adunați. Când Andrei l-a găsit pe Iisus în compania celor trei, i-a zis: „Învățătorule, de ce ne lași singuri cu mulțimea? Privește, toată lumea te caută; niciodată până acum nu ți-au mai căutat atât de multe persoane învățătura. Chiar și la ora aceasta, casa este înconjurată de oameni veniți de aproape și de departe datorită lucrărilor tale puternice. Nu vrei să te întorci cu noi și să le acorzi ajutorul tău?”

145:5.6 (1635.5) Când a auzit aceasta, Iisus a răspuns: Andrei, oare nu v-am învățat, pe tine și pe ceilalți, că misiunea mea pe Pământ constă în a revela Tatăl, iar mesajul meu este proclamarea împărăției cerurilor? Cum se face atunci că tu dorești să mă abați de la lucrarea mea ca să îi mulțumesc pe curioși și să îi satisfac pe cei ce caută semne și minuni? Nu am fost noi printre ei în toate aceste luni? Și s-au adunat oare la un loc ca să audă vestea cea bună a împărăției? De ce vin ei acum să ne asalteze? Nu vin mai degrabă pentru însănătoșirea corpului lor fizic decât pentru că au primit adevărul spiritual pentru mântuirea sufletului lor? Când oamenii sunt atrași către noi prin manifestări extraordinare, majoritatea nu vin ca să caute adevărul și salvarea, ci mai degrabă vindecarea bolilor lor fizice și scăparea de dificultățile lor materiale.

145:5.7 (1635.6) ”În tot timpul acesta, eu am fost la Capernaum. Atât în sinagogă, cât și pe marginea mării, eu am proclamat vestea cea

bună a împărăției celor care aveau urechi să audă și o inimă care să primească adevărul. Nu este voia Tatălui meu aceea ca eu să mă înapoiez cu voi pentru a-i satisface pe acești curioși și pentru a mă ocupa de rezolvarea lucrurilor fizice, până la excluderea treburilor spirituale. V-am poruncit să predicați evanghelia și să îi îngrijiți pe bolnavi, dar nu trebuie ca eu să mă las absorbit de vindecări lăsând deoparte învățătura mea. Nu, Andrei, eu nu mă voi întoarce cu voi. Mergeți și spuneți oamenilor să creadă în ceea ce i-am învățat și să se bucure în libertatea fiilor lui Dumnezeu. Și pregătiți-vă să porniți cu mine către alte orașe din Galileea unde drumul a fost deja pregătit pentru predicarea veștii bune a împărăției. Cu scopul acesta am venit de la Tatăl meu. Așadar, mergeți și pregătiți plecarea noastră imediată în timp ce eu am să aștept aici întoarcerea voastră.”

145:5.8 (1636.1) După ce Iisus a vorbit astfel, Andrei și ceilalți apostoli au luat-o cu tristețe înapoi către casa lui Zevedeu, trimițând acasă mulțimea adunată și pregătindu-se rapid de călătorie după cum le poruncise Iisus. Astfel, în această după-amiază de duminică, 18 ianuarie din anul 28, Iisus și apostolii săi au pornit în primul lor turneu realmente public și deschis de predicare în orașele Galileii. În cursul acestui prim periplu, ei au predicat evanghelia împărăției în multe orașe, dar în Nazaret nu au mers.

145:5.9 (1636.2) În această duminică după-amiază, la scurtă vreme după ce Iisus și apostolii săi au plecat spre Rimon, frații săi Iacob și Iuda au sosit la casa lui Zevedeu ca să-l vadă. Către amiază, Iuda îl căutase pe fratele său Iacob și a insistat ca împreună să îi facă o vizită lui Iisus, însă, în momentul când Iacob a consimțit să-l însoțească pe Iuda, Iisus plecase deja.

145:5.10 (1636.3) Apostolilor nu le plăcea că părăsesc Capernaumul unde fusese stârnit atâta interes. Petru a socotit că nu mai puțin de o mie de credincioși ar fi putut fi botezați în regat. Iisus i-a ascultat cu răbdare, dar a refuzat să se întoarcă în Bethsaida. Tăcerea a domnit un timp, apoi Toma zise adresându-se tovarășilor lui: „Să mergem! Învățătorul a vorbit. Nu contează că nu putem înțelege pe deplin misterele împărăției cerurilor. Noi suntem siguri de un lucru, și anume acela că urmăm un învățător care nu caută gloria pentru sine însuși.” Și, fără tragere de inimă, ei au mers să predice vestea cea nouă prin orașele Galileii.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 145](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 147](#) >>

Capitolul 146

Primul turneu de predicare în Galileea

146:0.1 (1637.1) PRIMUL turneu de predicare publică în Galileea a început în duminica de 18 ianuarie a anului 28; a durat vreo două luni și s-a terminat printr-o reîntoarcere la Capernaum în 17 martie. În cursul acestui turneu, Iisus și cei doisprezece apostoli asistați de vechii apostoli ai lui Ioan, au predicat Evanghelia și au botezat credincioși în Rimon, în Iotapata, în Rama, în Zabulon, în Iron, în Giscala, în Corazin, în Madon, în Cana, în Nain și în Endor. Ei au rămas în aceste orașe pentru a propovădui acolo, în timp ce, în multe orașe mai puțin importante, ei proclamau evanghelia împărăției la trecerea lor.

146:0.2 (1637.2) Aceasta era prima dată când Iisus îngăduia asociaților săi să predice fără restricție. În cursul acestui turneu, el nu le-a atras atenția decât în trei ocazii; el le-a recomandat să nu se meargă în Nazaret și să fie discreți când trec prin Capernaum și prin Tiberiada. Pentru apostoli a fost un izvor de mare mulțumire, până la urmă, libertatea lor de a predica și de a propovădui fără restricții. Ei s-au lansat cu multă seriozitate și cu o mare bucurie în predicarea evangheliei, în îngrijirea bolnavilor și în botezarea credincioșilor.

1. Predicarea în Rimon

146:1.1 (1637.3) Orașelul Rimonului fusese cândva închinat adorării unui zeu babilonian al văzduhului, Raman. Multe dintre învățăturile babiloniene primitive și din învățăturile ulterioare ale lui Zoroastru erau încă incluse în credințele rimoniților; de aceea Iisus și cei douăzeci și patru și-au consacrat mult timp explicării deosebirii dintre vechile credințe și noua evanghelie a împărăției. Petru a ținut acolo, despre Aaron și Vițelul de aur, una dintre marile predici de la începutul carierei lui.

146:1.2 (1637.4) Mulți dintre cetățenii Rimonului au început să creadă în învățăturile lui Iisus, dar ei au pricinuit mari greutate coreligionarilor lor câțiva ani mai târziu. În scurtul spațiu al unei singure vieți, este anevoie să îi convertești pe adoratorii naturii la deplina comuniune a adorării unui ideal spiritual.

146:1.3 (1637.5) Un mare număr din cele mai cele mai bune concepții babiloniene și persane asupra luminii și a întunericului, a binelui și a

răului, a timpului și a veșniciei, au fost încorporate mai târziu, în doctrinele a ceea ce numiți voi creștinism; includerea lor a făcut ca învățăturile creștine să fie mai repede acceptate de popoarele din Orientul Apropiat. Într-un mod asemănător, includerea unor numeroase teorii ale lui Platon despre spiritul ideal sau despre arhetipurile invizibile ale tuturor lucrurilor vizibile și materiale, așa cum le-a adaptat mai târziu Filon la teologia ebraică, a făcut învățăturile creștine ale lui Pavel mai ușor de acceptat de către grecii occidentali.

146:1.4 (1637.6) În Rimon a auzit Todan, pentru prima oară evanghelia împărăției, ducând apoi mai târziu, acest mesaj în Mesopotamia și chiar mai departe. El a fost printre primii care au predicat vestea cea bună locuitorilor de dincolo de Eufrat.

2. În Iotapata

146:2.1 (1638.1) Deși oamenii de rând din Iotapata l-au ascultat pe Iisus și pe apostolii săi cu bucurie și mulți dintre ei au acceptat evanghelia împărăției, discursul ținut de Iisus celor douăzeci și patru, în cea de-a doua seară a șederii lor în acest orașel, a fost evenimentul marcant al misiunii din Iotapata. Nataniel avea idei confuze despre învățăturile Maestrului referitoare la rugăciune, la slujbele de mulțumire și la adorare. Ca răspuns la întrebarea lui Iisus a vorbit foarte pe larg pentru a-și explica mai bine învățătura. Rezumat în limbaj modern, acest discurs poate fi prezentat ca punând accentul pe următoarele puncte:

146:2.2 (1638.2) 1. Când un om încearcă, în inima sa, o considerația conștientă și persistentă pentru inechitate, aceasta distruge treptat legătura stabilită de sufletul aflat în rugăciune cu circuitele spirituale ale comunicării dintre om și Creatorul său. Firește că Dumnezeu aude ruga copilului său, însă, dacă inima omenească nutrește, cu tot dinadinsul și cu stăruință, conceptele inechității, urmează că această comuniune personală dintre copilul pământean și Tatăl său celest se pierde progresiv.

146:2.3 (1638.3) 2. Rugăciunile incompatibile cu legile lui Dumnezeu cunoscute și stabilite sunt pentru Deitățile Paradisului o josnicie. Dacă oamenii nu vor să îi asculte pe Zei vorbind creației lor prin legile spiritului, ale minții și ale materiei, un asemenea act de dispreț conștient și deliberat al creaturilor împiedică personalitățile să își aplece urechea pentru a auzi cererile personale ale acestor muritori anarhici și neascultători. Iisus le-a citat apostolilor lui următorul pasaj din Profetul Zaharia: „Însă ei au refuzat să asculte și să pună un umăr de sprijin, și și-au astupat urechile ca ei să nu mai audă. Da, ei și-au făcut inima dură precum piatra, de teama de a nu auzi legea mea și cuvintele pe care spiritul meu le-a trimis lor prin profeți; de aceea, rezultatele gândurilor lor rele cad înapoi ca o mare furie peste capetele lor vinovate. Și s-a făcut că ei au ajuns să strige pentru a primi îndurare, dar pentru ei nu mai era deschisă nici o ureche care să îi asculte.” Apoi Iisus a citat proverbul înțeleptului care zicea: „Dacă cineva își întoarce urechea de la ascultarea legii divine, până și rugăciunea sa va fi o nelegiuire.”

146:2.4 (1638.4) 3. Prin deschiderea extremității umane a canalului ce-l leagă pe Dumnezeu de om, muritorii fac imediat disponibil fluxul constant al servirii divine pe lângă toate creaturile lumilor. Când omul aude duhul lui Dumnezeu vorbind în inima lui, o astfel de experiență implică faptul că, simultan, Dumnezeu aude rugăciunea acestui om. Chiar și iertarea păcatului operează în aceeași manieră infailibilă. Tatăl care este în ceruri v-a iertat chiar și înainte de a vă gândi să i-o cereți, dar această iertare nu este accesibilă în experiența voastră religioasă personală înainte de momentul în care voi iertați pe aproapele vostru. De *fapt*, iertarea lui Dumnezeu nu este condiționată de iertarea de către voi a aproapelui vostru, dar, în *experiență*, ea este supusă întocmai acestei condiții. Și acest fapt al sincronicității dintre iertarea divină și iertarea umană era recunoscut și inclus în rugăciunea învățată de apostoli de la Iisus.

146:2.5 (1638.5) 4. Există, în univers, o lege fundamentală a justiției, pe care milostenia este neputincioasă în ocolirea ei. Gloriile dezinteresate ale Paradisului nu pot fi primite de o creatură complet egoistă a regatelor timpului și spațiului. Chiar și iubirea infinită a lui Dumnezeu nu poate impune salvarea supraviețuirii veșnice unei creaturi muritoare care nu a ales supraviețuirea. Milostenia dispune de o mare latitudine de dăruire, dar, la urma urmei, există porunci ale justiției pe care iubirea, chiar și combinată cu îndurarea, nu le pot abroga în mod efectiv. Iisus a citat din nou scripturile ebraice: „Eu v-am chemat, iar voi ați refuzat să auziți; am întins mâna, dar nimeni n-a băgat de seamă. Ați redus la nimic toate sfaturile mele și ați refuzat reproșurile mele. Din cauza acestui comportament rebel, devine inevitabil ca voi să faceți apel la mine și să nu primiți nici un răspuns.

După ce ați respins calea vieții, voi mă veți putea căuta cu sârguință în epoca suferințelor voastre, dar nu mă veți găsi.”

146:2.6 (1639.1) 5. Oricine vrea să aibă parte de îndurare trebuie să arate îndurare; nu judecați ca să nu fiți judecați. Cu spiritul cu care veți judeca pe altul veți fi și voi judecați. Îndurarea nu abrogă în întregime echitatea universală. În cele din urmă se va adevăra că „oricine-și închide urechea la strigătul celui sărac va striga, la rândul său, după ajutor într-o bună zi, și nu îl va auzi nimeni.” Sinceritatea unei rugăciuni, oricare ar fi ea, este încredințarea că ea va fi auzită. Înțelepciunea spirituală și compatibilitatea universală ale unei cereri determină momentul, modul și gradul răspunsului. Un părinte chibzuit nu răspunde *în literă* rugăciunilor prostești ale copiilor săi ignoranți și lipsiți de experiență, deși formulând aceste cereri absurde, acești copii pot să încerce multă plăcere și să își satisfacă realmente sufletul.

146:2.7 (1639.2) 6. Când veți fi cu totul consacrați înfăptuirii voii Tatălui din ceruri, toate cererile voastre vor fi satisfăcute, pentru că rugăciunile voastre vor fi pe deplin conforme cu voia Tatălui, iar voia Tatălui este constant manifestată în tot imensul univers. Ceea ce adevăratul fiu dorește și Tatăl Infinit voiește, ESTE. O astfel de rugăciune nu poate rămâne fără răspuns, și nici un alt fel de cerință nu poate fi pe deplin satisfăcută.

146:2.8 (1639.3) 7. Strigătul celui drept este actul de credință al copilului lui Dumnezeu, care deschide poarta casei Tatălui unde sunt ținute în rezervă bunătatea, adevărul și îndurarea; Toate aceste daruri bune așteaptă de multă vreme ca fii să se apropie și să și le primească.

Rugăciunea nu schimbă atitudinea divină față de om, dar schimbă atitudinea omului față de Tatăl neschimbător. Acesta este *mobilitatea* unei rugăciuni care îi dă dreptul de acces la urechea divină, iar nu statutul social, economic sau religios exterior al celui ce se roagă.

146:2.9 (1639.4) 8. Nu trebuie folosită rugăciunea nici pentru a evita întârzierile timpului, nici pentru a transcende obstacolele spațiului. Rugăciunea nu este o tehnică menită să sporească importanța ta socială sau pentru a obține avantaje nejuste asupra semenilor tăi. Un suflet în întregime egoist este incapabil să se roage în adevăratul sens al cuvântului. Iisus a zis: „Încântarea voastră supremă să fie potrivită cu caracterul lui Dumnezeu, și el va îndeplini cu siguranță dorințele sincere ale inimii voastre.” „Încredințați-vă căile Domnului, aveți încredere în el, și el va acționa.” „Căci Domnul aude strigătul celui inteligent și își va îndrepta privirea la rugăciunea celui sărman.”

146:2.10 (1639.5) 9. „Eu am venit de la Tatăl meu. Deci dacă aveți vreodată vreo îndoială în legătură cu ceea ce trebuie cerut Tatălui, cereți-i în numele meu; eu voi prezenta rugămintea voastră în acord cu nevoile și dorințele voastre reale, și conform cu voia Tatălui meu.” Păziți-vă de marea primejdie de a deveni egocentrice în rugăciunile voastre. Evitați să vă rugați mult pentru voi înșivă; rugați-vă mai mult pentru progresul spiritual al fraților voștri. Evitați rugăciunile materialiste; rugați-vă în spirit și pentru abundența darurilor spiritului.

146:2.11 (1639.6) 10. Când vă rugați pentru cei bolnavi și pentru cei năpăstuiți, nu vă așteptați ca rugămințile voastre să înlocuiască îngrijirile afectuoase și inteligente necesare acestor năpăstuiți. Rugați-vă pentru bunăstarea familiei voastre, a prietenilor voștri, semenilor

voștri, dar rugați-vă mai ales pentru cei care vă blestemă, și faceți rugăciuni pline de dragoste pentru cei ce vă persecută. Cât despre momentul în care trebuie să vă rugați, eu nu am să dau nici o indicație. Numai spiritul, care sălășluiește în voi, vă poate îndrăzni să formulați cererile care exprimă relațiile voastre interioare cu Tatăl spiritelor.

146:2.12 (1640.1) 11. Multe persoane recurg la rugăciune numai în clipa când se află la necaz. O asemenea practică este nechibzuită și amăgitoare. Este adevărat că faceți bine să vă rugați atunci când sunteți zbuciumați, dar ar trebui să vă gândiți, de asemenea, să vorbiți ca un fiu cu Tatăl vostru, chiar și atunci când totul merge bine pentru sufletul vostru. Rugile voastre reale să fie făcute întotdeauna în taină. Nu lăsați pe oameni să audă rugăciunile voastre personale. Rugăciunile aducătoare de mulțumiri se potrivesc grupurilor de adoratori, dar rugăciunea sufletului este o chestiune personală. Nu există decât o singură formă de rugăciune care se potrivește tuturor copiilor lui Dumnezeu, și anume: „Totuși, facă-se voia ta.”

146:2.13 (1640.2) 12. Toți credincioșii în această evanghelie ar trebui să se roage sincer pentru extinderea împărăției cerurilor. Printre toate rugăciunile Scripturilor ebraice, următoarea rugă este aceea despre care Iisus a făcut comentariile cele mai aprobatoare: „Creează în mine o inimă curată, o, Dumnezeule, și reînnoiește în mine un spirit drept. Scapă-mă de păcatele mele secrete și păzește-l pe slujitorul tău de orice nelegiuire înfumurată. Iisus a făcut multe comentarii asupra relațiilor dintre rugăciune și cuvintele necugetate și ofensatoare.” El a citat pasajul: „Pune pază la gura mea, o, Doamne, și veghează la

poarta buzelor mele.” Iisus mai zise: „Limba omenească este un organ pe care puțini oameni îl pot îmblânzi, dar spiritul interior poate să transforme acest membru indisciplinat într-o voce prietenoasă a toleranței și o inspiratoare slujire a milosteniei.”

146:2.14 (1640.3) 13. Iisus a propovăduit că, în ordinea importanței, rugăciunea pentru cunoașterea voii Tatălui ocupă primul loc. Rugăciunea pentru primirea îndrumărilor divine pe cărarea vieții pământești vine imediat după aceea. În realitate, aceasta înseamnă că te rogi pentru a căpăta înțelepciune divină. Iisus nu a propovăduit niciodată că se pot câștiga niște cunoștințe omenești și o iscusință specială prin rugăciune, dar a propovăduit că rugăciunea este un factor în extinderea capacității noastre de a primi prezența spiritului divin. Când Iisus i-a învățat pe asociații săi să se roage în spirit și în adevăr, el explica faptul că era vorba de a se ruga sincer și conform cu luminile care le ai, de a te ruga din toată inima cu inteligență, cu seriozitate și cu perseverență.

146:2.15 (1640.4) 14. Iisus a atras atenția discipolilor săi contra ideii că rugăciunile lor vor fi făcute mai eficiente prin repetări împodobite de imagini, printr-o frazeologie elocventă, sau prin posturi, prin penitențe și prin jertfe. Dar el i-a îndemnat pe partizanii săi să folosească rugăciunea pentru a se înălța la adevărata adorare prin mijlocirea slujbelor de mulțumire. Iisus deplora faptul de a fi găsit atât de puțin din spiritul slujbelor de mulțumire în rugăciunile și în cultul discipolilor săi. Cu această ocazie, el a citat următorul pasaj din Scripturi: „Este un lucru bun să aduci mulțumire Domnului și să lauzi prin cânturi numele celui Preaînalt, de a recunoaște în toate diminețile

bunăvoința lui afectuoasă și în toate serile fidelitatea sa, căci Dumnezeu m-a făcut fericit prin lucrările sale. În toate lucrurile, eu voi aduce mulțumiri conform voii lui Dumnezeu.”

146:2.16 (1640.5) 15. Apoi Iisus a spus: „Nu vă preocupați continuu de nevoile voastre obișnuite. Nu vă neliniștiți pe seama problemei existenței voastre pământești. În toate aceste chestiuni, prin rugăciuni și rugăminți, și într-un spirit sincer al slujbelor de mulțumire, expuneți-vă nevoile Tatălui din ceruri.” A mai citat după aceea din Scripturi: „Eu voi slăvi numele Domnului printr-o cântare și îl voi preamări prin slujbele mele de mulțumire.” Aceasta va place mai mult Domnului decât jertfirea unui bou sau a unui taur cu coarne și cu copite.

146:2.17 (1641.1) 16. Iisus i-a învățat pe discipolii săi că, după ce aceștia își făceau rugăciunile către Tată, trebuiau să rămână un răstimp într-o stare de receptivitate tăcută pentru a da spiritului interior cele mai bune șanse de a vorbi sufletului atent. În momentul în care mintea omenească se află într-o atitudine de sinceră adorare, atunci vorbește Tatăl cel mai bine oamenilor. Noi îl adorăm pe Dumnezeu grație ajutorului spiritului lăuntric al Tatălui și iluminării minții umane prin mijlocirea adevărului. Iisus propovăduia că adorarea îl face pe adorator din ce în ce mai asemănător cu ființa pe care o adoră. Adorația este o experiență transformatoare prin care finitul se apropie treptat de Infinit și, în ultimă instanță, atinge prezența sa.

146:2.18 (1641.2) Iisus a mai expus apostolilor și multe alte adevăruri despre comuniunea omului cu Dumnezeu, dar puțini dinte ei au putut

asimila complet învățătura sa.

3. Oprirea la Rama

146:3.1 (1641.3) La Rama, Iisus a avut memorabila discuție cu bătrânul filozof grec care propovăduia că știința și filozofia sunt suficiente pentru a satisface nevoile de experiență umană. Iisus a ascultat cu răbdare și cu simpatie pe acest învățător grec și a recunoscut adevărul unui mare număr de afirmații. Însă, după ce și-a încheiat expunerea, Iisus i-a făcut remarca că, în analiza ce o făcuse existenței omenești, el omisese să explice „de unde, de ce și către ce”. Iisus a adăugat: „Din locul unde termini, de acolo începem noi. Religia este o revelație pentru sufletul uman, care se referă la realitățile spirituale pe care mintea singură nu le-ar putea niciodată descoperi sau sonda complet. Eforturile intelectuale pot revela faptele vieții, dar evanghelia împărăției dezvăluie *adevărurile* existenței. Tu ai discutat despre umbrele materiale ale adevărului; vrei tu acum să mă asculți în timp ce îți voi vorbi despre realitățile veșnice și spirituale care proiectează în umbre temporale tranzitorii faptele materiale ale existenței de muritor?” Vreme de peste o oră, Iisus i-a propovăduit acestui grec adevărurile salvatoare ale evangheliei împărăției. Bătrânul filozof a fost sensibil la modul de abordare al Maestrului și, fiind sincer în inima sa cinstită, el a crezut foarte repede în această evanghelie a salvării.

146:3.2 (1641.4) Apostolii erau puțin deconcertați de maniera francă în care Iisus își dăduse asentimentul pentru multe dintre propunerile

grecului, dar, puțin mai târziu, Iisus le-a zis numai lor: „Copiii mei, nu vă mirați de toleranța mea pentru filozofia grecului. O certitudine interioară veritabilă și autentică nu se teme câtuși de puțin de o analiză exterioară, și nici adevărul nu se sperie de o critică onestă. Nu uitați niciodată că intoleranța este masca care acoperă îndoielile nutrite în secret asupra veracității credinței tale. Nimeni nu este deranjat vreodată de atitudinea vecinilor săi dacă are cu desăvârșire încredere în adevărul a ceea ce crede din toată inima. Curajul este încredințarea oamenilor de o cinste fără compromisuri cu privire la lucrurile în care își mărturisesc credința. Oamenii sinceri nu se tem de examinarea critică a convingerilor lor profunde și a nobilelor lor idealuri.”

146:3.3 (1641.5) În cea de-a doua seară la Rama, Toma i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, cum poate un neofit al învățăturilor tale să știe cu adevărat, să fie cu adevărat sigur de adevărul acestei evanghelii a regatului_”

146:3.4 (1641.6) Iisus i-a răspuns lui Toma astfel: „Încredințarea că tu ai intrat în familia împărăției Tatălui, și că vei supraviețui veșnic cu copiii regatului, este în întregime o experiență personală - de credință în cuvântul adevărului. Încredințarea spirituală este echivalentul experienței tale religioase personale în realitățile veșnice ale adevărului divin; cu alte cuvinte, ea este egală cu înțelegerea ta inteligentă a realităților adevărului, sporită de credința spirituală și diminuată de îndoielile oneste.

146:3.5 (1642.1) ”Fiul este de la natură înzestrat cu viața Tatălui. Ați fost înzestrați cu spiritul viu al Tatălui; voi sunteți deci fii de Dumnezeu. Veți supraviețui vieții întrupate a lumii materiale pentru

că sunteți identificați cu spiritul viu al Tatălui, darul vieții veșnice. În adevăr, mulți sunt aceia care aveau această viață dinainte ca eu să vin aici de la Tatăl meu, și mulți alții au primit acest spirit pentru că au crezut în cuvântul meu. Totuși, eu vă declar că în momentul în care mă voi reîntoarce lângă Tatăl meu, el își va trimite spiritul în inima tuturor oamenilor.

146:3.6 (1642.2) ”Voi nu puteți observa spiritul divin la lucru în mintea voastră, dar există o metodă practică pentru a descoperi gradul în care ați cedat controlul puterilor din sufletul vostru învățaturii și îndrumărilor spiritului lăuntric venit de la Tatăl ceresc: acesta este gradul iubirii voastre pentru semenii voștri. Acest spirit al Tatălui participă la dragostea Tatălui; când îl domină pe om, îl conduce infailibil în direcția adorației divine și a considerației afectuoase pentru aproapele lui. La început, voi credeți că sunteți fii de Dumnezeu pentru că învățătura mea v-a făcut mai conștienți de îndrumările lăuntrice ale prezenței Tatălui nostru în voi. Dar Spiritul adevărului va fi curând răspândit peste toată carnea: el va trăi printre oameni și îi va învăța pe toți, așa cum eu însumi trăiesc acum printre voi și vă adresez cuvintele adevărului. Acest Spirit al Adevărului, care vorbește pentru darurile spirituale ale sufletului vostru, vă va ajuta să știți că sunteți fiii lui Dumnezeu. El va sta de mărturie infailibil cu prezența lăuntrică a Tatălui, spiritul vostru, care va locui atunci în toți oamenii, așa cum locuiește acum în unii dintre voi, și vă va spune că sunteți în realitate fiii lui Dumnezeu.

146:3.7 (1642.3) ”Orice copil pământean care urmează îndrumările acestui spirit va sfârși prin a cunoaște voia lui Dumnezeu, și oricine se abandonează voii Tatălui meu va trăi veșnic. Drumul care duce de

la viața pământească la starea veșnică nu v-a fost descris cu claritate. Este totuși o cale, o cale care a existat întotdeauna, iar eu am venit să o fac nouă și vie. Oricine intră în regat are deja viața veșnică - el nu va pieri niciodată. Veți înțelege mai bine o mare parte din acestea atunci când mă voi reîntoarce la Tatăl meu și când voi veți fi capabili să examinați retrospectiv experiențele pe care le trăiți în prezent.”

146:3.8 (1642.4) Toți cei care au auzit aceste cuvinte binecuvântate au fost puternic încurajați. Învățăturile iudaice privitoare la supraviețuirea celor drepti erau confuze și nesigure. Era deci înviorător și însuflețitor pentru discipolii lui Iisus să audă aceste cuvinte foarte precise și pozitive care promiteau supraviețuirea eternă tuturor credincioșilor sinceri.

146:3.9 (1642.5) Apostolii au continuat să predice și să îi boteze pe practicanți, păstrând totodată obiceiul de a merge din poartă în poartă să îi consoleze pe cei deprimați și să își ofere îngrijirile celor bolnavi și celor năpăstuiți. Organizarea apostolică a fost mărită, în sensul că fiecare apostol al lui Iisus avea de acum înainte ca asociat un apostol de-al lui Ioan. Abner era asociatul lui Andrei. Acest plan a prevalat până în momentul în care au coborât la Ierusalim pentru Paștele următor.

146:3.10 (1642.6) În timpul șederii lor la Zabulon, instruirea specială dată de Iisus a constatat în principal din noi discuții despre obligațiile reciproce în regat. Ele cuprindeau o învățătură menită să clarifice deosebiriile dintre experiența religioasă personală și bunele raporturi care rezultă din obligațiile religioase sociale. Aceasta a fost una dintre rarele ocazii când Maestrul a discutat vreodată aspectele sociale ale

religiei. Pe toată durata existenței lui pământești, Iisus a dat foarte puține instrucțiuni discipolilor cu privire la socializarea religiei.

146:3.11 (1643.1) La Zabulon, populația era de rasă mixtă; locuitorii nu erau nici iudei, nici gentili, și foarte puținii dintre ei au crezut realmente în Iisus, cu toate că auziseră vorbindu-se despre vindecarea bolnavilor din Capernaum.

4. Evanghrlia în Iron

146:4.1 (1643.2) În Iron, ca și în multe alte orașe din Galileea și din Iudeea, chiar și cele mai mici, se găsea o sinagogă și, la începutul serviciului său, Iisus avea obiceiul de a lua cuvântul în aceste sinagogi în ziua de sabat. Uneori, el predica la slujba de dimineață, și apoi, Petru, sau unul dintre ceilalți apostoli, ținea o predică după-amiaza. Foarte adesea, Iisus și apostolii predica și propovăduiau deopotrivă săptămânal adunărilor de seară din sinagogă. Cu toate că liderii religioși au devenit tot mai ostili față de Iisus în Ierusalim, ei nu exercitau nici un control direct asupra sinagogilor din afara acestui oraș. Numai într-o epocă mult mai târzie a serviciului public al lui Iisus ei au reușit să dea naștere unui sentiment de opoziție suficient de general ca să provoace închiderea aproape completă a sinagogilor în fața învățăturii sale. În acest an 28, toate sinagogle din Galileea și din Iudeea îi erau deschise.

146:4.2 (1643.3) Ironul era o zonă cu niște mine foarte importante pentru vremea aceea, iar Iisus nu se împărtășise niciodată din viața minerilor. Pe durata șederii sale în Iron, el și-a petrecut deci marea

parte a timpului în mine. În vreme ce apostolii vizitau casele și predicau în locurile publice, Iisus muncea cu minerii în subteran. Reputația lui Iisus ca tămăduitor se răspândise chiar și până în această așezare îndepărtată, și numeroși bolnavi și năpăstuiți au căutat ajutor de la el. Mulți dintre ei au beneficiat enorm de slujba lui de vindecare, dar, în nici unul dintre aceste cazuri, în afară de cel al leprosului, Maestrul nu a înfăptuit vreo vindecare așa-zis miraculoasă.

146:4.3 (1643.4) Târziu în după-amiaza celei de-a treia zi în Iron, Iisus, înapoindu-se de la mine și îndreptându-se către locuința sa, s-a nimerit să treacă pe o uliță laterală unde se găsea mizerabila cocioabă a unui anume lepros. Pe când se apropia de ea, bolnavul, care auzise de reputația lui Iisus ca tămăduitor, a îndrăznit să îl acosteze la trecerea lui prin fața porții sale și a îngenuncheat înaintea lui zicând: „Doamne, ar fi de ajuns să vrei, și m-ai curăți. Am auzit mesajul instructorilor tăi și aş intra în regat dacă aş putea fi curățit.” Leprosul spunea acestea pentru că, la iudei, li se interzicea leproșilor să asiste la slujbele de la sinagogă sau să practice orice alt cult public. Acest om credea realmente că el nu ar putea fi primit în regatul ce va veni înainte de a fi obținut tămăduirea leprei sale. Când Iisus l-a văzut chinuindu-se astfel și a auzit vorbele sale de credință înverșunată, inima lui omenească a fost atinsă, iar mintea lui divină a fost mișcată de compasiune. În timp ce Iisus îl privea, omul a căzut cu fața la pământ în semn de închinare. Atunci, maestrul și-a întins mâna, l-a atins și a zis: „Eu vreau asta - fii curățit.” Și omul fu numaidecât vindecat; lepra încetase să îl mai chinuiesc.

146:4.4 (1643.5) Iisus l-a ridicat pe om în picioare și i-a poruncit: „Bagă de seamă să nu vorbești cu nimeni de vindecarea ta, ci mai

degrabă vezi-ți în pace de treburile tale; arată-te preotului și oferă jertfele poruncite de Moise ca mărturie a purificării tale.” Dar omul acesta nu a făcut ceea ce îi poruncise Iisus; el a răspândit, în localitate, vestea că Iisus îl vindecase de lepră, și, cum el era cunoscut în tot orașelul, oamenii puteau să vadă bine că acesta fusese vindecat de boala sa. El nu s-a dus la preoți după cum îl îndemnase Iisus. Ca urmare a răspândirii veștii că Iisus îl vindecase, Maestrul a fost așa de asaltat de năvala bolnavilor, încât a fost nevoit să se scoale dimineată și să părăsească satul. El nu a mai revenit acolo, dar a rămas două zile pe aproape, lângă mine, continuând să îi învețe pe minerii credincioși despre evanghelia împărăției.

146:4.5 (1644.1) Această vindecare a leprosului a fost primul așa-zis miracol pe care Iisus l-a înfăptuit în mod intenționat și cu bună știință până atunci. Și era vorba de un caz de lepră reală.

146:4.6 (1644.2) De la Iron, grupul a plecat către Giscala, unde a petrecut două zile ca să proclame evanghelia, apoi s-a dus la Corazin, unde a consacrat aproape o săptămână ca să predice vestea cea bună fără a putea câștiga de acolo mulți credincioși în regat. În nici un loc în care propovăduise Iisus, el nu întâlnise un refuz atât de general al mesajului său. Șederea la Corazin a fost foarte deprimantă pentru majoritatea apostolilor; lui Andrei și lui Abner le-a fost foarte greu să susțină curajul asociaților lor. Apoi au străbătut în liniște Capernaumul pentru a ajunge în satul Madonului, unde le-a mers ceva mai bine. În mintea celor mai mulți dintre apostoli prevala ideea că lipsa lor de reușită în orașele atât de recent vizitate provenea din insistența lui Iisus pentru ca, nici în învățătura lor, nici în predicile lor, ei să nu facă nici o aluzie la el în calitate de vindecător., cât și-ar mai

fi dorit ei ca el să mai vindece vreun lepros sau să își manifeste puterea în vreo altă manieră pentru a atrage atenția populației! Dar Maestrul a rămas insensibil la solicitările lor stăruitoare.

5. Întoarcerea la Cana

146:5.1 (1644.3) Grupul apostolic a fost foarte mult încurajat când Iisus a anunțat: „Măine mergem la Cana.” Apostolii știau că la Cana vor fi ascultați cu simpatie, căci Iisus era bine cunoscut acolo. În Cana le-a mers bine în eforturile lor de a-i face să intre pe credincioși în regat atunci când, în cea de-a treia zi, a sosit din Capernaum un eminent cetățean pe nume Titus. Credința sa era doar parțială, iar fiul său era foarte grav bolnav. La aflarea că Iisus era în Cana, s-a grăbit într-acolo ca să îl vadă. Credincioșii din Capernaum socoteau că Iisus putea vindeca orice boală.

146:5.2 (1644.4) Când acest nobil l-a găsit de Iisus în Cana, l-a rugat să vină grabnic la Capernaum și să îl vindece pe fiul său bolnav. În timp ce apostolii așteptau răspunsul ținându-și respirația, Iisus l-a privit pe tatăl copilului bolnav și i-a zis: „Oare cât vă voi mai răbda? Puterea lui Dumnezeu este în mijlocul vostru, însă, dacă nu vedeți semne și nu contemplați minuni, voi refuzați să credeți.” Dar nobilul l-a implorat pe Iisus spunându-i: „Domnul meu, eu cred, dar vino înainte ca copilul meu să piară, căci, încă de când l-am părăsit, era deja pe moarte.” Iisus își plecă capul, adâncit într-o meditație tăcută, apoi, deodată, vorbi: „Întoarce-te acasă, fiul tău va trăi.” Titus a crezut în cuvântul lui Iisus și s-a grăbit să se înapoieze la Capernaum. În vreme

ce era pe drumul de întoarcere, servitorii săi i-au ieșit în întâmpinarea spunându-i: „Bucură-te, căci starea fiului tău s-a îmbunătățit - este viu.” Atunci, Titus i-a întrebat la ce oră începuse să se facă bine, și servitorii i-au răspuns: „Ieri, către ora șapte, i-a trecut febra.” Și tatăl și-a amintit că aceasta era aproape de ora când Iisus îi zisese: „Fiul tău va trăi.” Titus a crezut atunci din toată inima, și tot așa a crezut și familia sa. Fiul său a devenit un puternic slujitor al regatului și și-a jertfit mai târziu viața cu cei care au suferit la Roma. Toți ai casei lui Titus, prietenii lor și chiar și apostolii au considerat acest episod ca pe un miracol, însă nu era vorba așa ceva. Cel puțin acesta n-a fost un miracol de vindecare a unei boli fizice. A fost doar un caz de precunoaștere privitoare la cursul unei legi naturale, genul de cunoaștere pe care Iisus a recurs frecvent după botezul său.

146:5.3 (1645.1) Din nou, Iisus a fost nevoit să părăsească în grabă Cana din cauza interesului excesiv stârnit de al doilea episod de felul acesta care însoțea servirea sa în satul acesta. Locuitorii își aminteau de apă și de vin, și, acum că se presupunea că Iisus îl vindecase pe fiul nobilului la o atât de mare depărtare, ei nu numai că îi aduceau pe bolnavi și pe cei năpăstuiți la el, dar îi trimiteau, de asemenea, mesageri care să-i ceară să vindece bolnavi de la distanță. Văzând că toată țara era în fierbere, Iisus a zis: „Să mergem la Nain.”

6. Nain și fiul văduvei

146:6.1 (1645.2) Acești oameni credeau în semne; era o generație în căutare de minuni. În momentul acela, locuitorii Galileii centrale și

meridionale ajunseseră să se gândească la Iisus și la serviciul său personal în termeni de miracole. Zeci, și apoi sute de persoane cinstite, suferind de dezordini pur nervoase și chinuite de tulburări emoționale, se înfățișau înaintea lui Iisus și apoi se reîntorceau la ele acasă anunțându-i pe prietenii lor că Iisus le vindecase. Acești oameni ignoranți și slabi de duh considerau aceste cazuri de vindecare mentală drept vindecări fizice, tămăduiri miraculoase.

146:6.2 (1645.3) Când Iisus a căutat să plece din Cana spre a ajunge la Nain, o mare mulțime de credincioși și o grămadă de curioși s-au luat după el. Ei erau porniți să vadă miracole și minuni, și nu aveau să fie dezamăgiți. În vreme ce Iisus și apostolii săi se apropiau de poarta orașului, ei au întâlnit în calea lor o procesiune funerară ce se îndrepta către cimitirul vecin pentru a duce acolo pe unicul fiu al unei văduve din Nain. Această femeie era foarte respectată, și jumătate din sat îi urma pe purtătorii tărgii cu presupusul băiat mort. Când cortegiul a ajuns la înălțimea la care era Iisus și suita sa, văduva și prietenii l-au recunoscut pe Maestru și l-au rugat să readucă fiul la viață. Așteptarea lor după un miracol era ajunsă la un asemenea grad încât îl credeau pe Iisus capabil de a vindeca orice boală umană; de ce nu ar putea acest vindecător și să reînvie morții? Sâcâit în felul acesta, Iisus a pășit înainte, a ridicat pânza care acoperea targa și a examinat băiatul. El a descoperit că băiatul nu era realmente mort și și-a dat seama de tragedia pe care prezența sa o putea evita. El s-a întors deci către mamă și i-s zis: „Nu plânge. Fiul tău nu este mort; doarme. El îți va fi redat.” Apoi luă pe tânăr de mână și spuse: „Trezește-te și ridică-te. Și băiatul crezut mort nu a întârziat să se ridice și să vorbească, iar Iisus i-a trimis pe toți la casele lor.

146:6.3 (1645.4) Iisus s-a străduit să calmeze mulțimea și degeaba a încercat să explice că băiatul nu era realmente mort, că el nu îl întorsese din mormânt, dar totul a fost zadarnic. Mulțimea care a venit în urma sa și tot satul Nainului au fost aprinși, în cel mai înalt grad, de o frenezie emotivă. Mulți au fost cuprinși de frică, alții de panică, în vreme ce alții se apucaseră să se roage și să se plângă de păcatele lor. Nu s-a putut dispersa decât cu mult după căderea nopții mulțimea care scotea strigăte. Bineînțeles, în ciuda afirmației lui Iisus cum că băiatul nu era mort, toată lumea repeta cu insistență că avusese loc un miracol și că mortul fusese reînviat. Cu toate că Iisus le-a zis că băiatul era pur și simplu într-o stare de somn adânc, ei și-au explicat că acesta era felul său de a vorbi și de a atrage atenția asupra faptului că marea sa modestie îl incita totdeauna să își disimuleze miracolele.

146:6.4 (1646.1) Vestea că Iisus reînviase dintre morți pe fiul văduvei s-a răspândit în toată Galileea și în toată Iudeea, și mulți dintre cei care au auzit relatarea au crezut-o. Iisus nu a reușit niciodată să îi facă să înțeleagă, nici măcar pe toți apostolii lui, că fiul văduvei nu era mort cu adevărat în momentul când l-a invitat să se trezească și să se ridice. Totuși, Iisus i-a convins îndeajuns ca să-i facă să suprimă episodul din toate scrierile ulterioare, însă nu și în evanghelia lui Luca, în care a apărut așa cum îi fusese relatat. Din nou, Iisus a fost atât de asaltat ca vindecător că a plecat de devreme în dimineața zilei următoare către Endor.

7. La Endor

146:7.1 (1646.2) În Endor, Iisus a scăpat, vreme de câteva zile, de strigătele mulțimilor care reclamau vindecarea fizică. În cursul șederii în acest loc, Maestrul a istorisit, pentru instruirea apostolilor, povestea regelui Saul și a vrăjitoarei Endor. Iisus le-a spus limpede apostolilor lui că medienii rățăciți și rebelii care le personificaseră atât de adesea pe presupusele spirite ale morților, vor fi curând stăpâniți, astfel încât ei nu vor mai putea să mai înfăptuiască aceste lucruri ciudate. El le-a zis discipolilor lui că după întoarcerea lui lângă Tatăl său, și după ce Tatăl își va fi răspândit spiritul peste toată carnea, aceste ființe semi-spirituale - numite spirite necurate - nu ar mai putea să îi mai posede pe muritorii cu o inteligență slabă și înclinată către rău.

146:7.2 (1646.3) Iisus le-a explicat mai departe apostolilor săi că spiritele ființelor omenești răposate nu revin în lumea lor de origine pentru a comunica cu cei vii. Numai după scurgerea unei epoci de dezlegare ar fi posibil ca spiritul în evoluție progresivă al omului muritor să revină pe Pământ, și, chiar și atunci, aceasta nu ar fi decât în cazuri excepționale și în calitate de agent de administrare spirituală a planetei.

146:7.3 (1646.4) După două zile de odihnă, Iisus le-a zis apostolilor: „Reîntoarceți-vă mâine dimineață la Capernaum pentru a rămâne acolo și a propovădui până ce ținuturile vecine se calmează. Între timp, la noi, ei își vor fi revenit deja parțial din acest fel de frenezie.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 146](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 148](#) >>

Capitolul 147

Interludiul vizitei la Ierusalim

147:0.1 (1647.1) IISUS și apostolii au sosit la Capernaum miercuri 17 martie și au petrecut două săptămâni în cartierul lor general din Betsaida înainte de a pleca la Ierusalim. În timpul acestor două săptămâni, apostolii i-au propovăduit poporului pe țărmul mării, în vreme ce Iisus petrecea mult timp singur, pe dealuri, ocupându-se de treburile Tatălui său. În cursul acestei perioade, Iisus, însoțit de Iacob și de Ioan Zebedeu, a făcut două călătorii secrete la Tiberiada unde i-au întâlnit pe credincioși și i-au instruit în evanghelia împărăției.

147:0.2 (1647.2) Mulți dintre membrii casei lui Irod credeau în Iisus și au asistat la aceste reuniuni. Influența acestor credincioși în sânul familiei oficiale a lui Irod contribuise la diminuarea dușmăniei acestui conducător față de Iisus. Acești credincioși din Tiberiada explicaseră

cu claritate lui Irod că „regatul” proclamat de Iisus era de natură spirituală, și nu o aventură politică. Irod avea tendința de a-i crede pe acești membrii ai propriei case; el nu s-a lăsat deci alarmat în mod nejustificat de larga difuzare a rapoartelor referitoare la învățăturile și la vindecările lui Iisus. El nu avea obiecții împotriva activităților lui Iisus ca vindecător și ca învățător religios. Cu toată atitudinea favorabilă a multora dintre sfetnicii lui Irod, și chiar și a lui Irod în persoană, un anumit număr din supușii săi erau atât de influențați de către liderii religioși din Ierusalim, încât rămâneau niște dușmani înverșunați și amenințatori ai lui Iisus și ai apostolilor; mai târziu, acest grup a contribuit mult la stânjenirea activităților lor publice. Liderii religioși din Ierusalim, nu Irod, erau cei care aveau să constituie mai târziu cel mai mare pericol pentru Iisus. Și tocmai din acest motiv Iisus și discipolii lui și-au petrecut atât de mult timp în Galileea, și acolo au și încheiat cea mai mare parte a învățăturii lor publice, mai degrabă decât în Ierusalim și în Iudeea.

1. Servitorul centurionului

147:1.1 (1647.3) În ajunul zilei în care se pregăteau să plece în Ierusalim pentru sărbătoarea de Paști, Mangus, un centurion sau căpitan din garda romană staționată la Capernaum, a venit să îi găsească pe liderii sinagogii zicând: „Loiala mea ordonanță este bolnavă și gata să moară. Vreți voi să mergeți la Iisus din partea mea și să-l rugați să-l vindece pe servitorul meu?” Căpitanul roman acționa astfel deoarece credea despre conducătorii iudei că ar avea

mai multă influență asupra lui Iisus. Bătrânii s-au dus așadar să îl găsească pe Iisus, iar purtătorul lor de cuvânt i-a zis: „Maestre, îți cerem cu seriozitate să te duci la Capernaum și să îl salvezi pe servitorul preferat al centurionului roman. Acest căpitan este vrednic de toată atenția, căci el iubește națiunea noastră, și tot el este cel ce ne-a clădit sinagoga unde de atâtea ori ai luat cuvântul.”

147:1.2 (1647.4) După ce i-a auzit, Iisus le-a zis: „Am să vă însoțesc.” Pe când se ducea la casa centurionului și înainte de a intra în curtea sa, soldatul roman și-a trimis prietenii în întâmpinarea lui Iisus cu dispoziția de a-i spune: „Domnule, nu îți da osteneala să intri în casa mea, căci eu nu sunt vrednic ca tu să vii sub acoperișul meu. Nici nu mă socotesc demn de a veni eu însumi la tine, și de aceea ți i-am trimis pe bătrânii propriului tău popor. Știu însă că tu poți rosti cuvântul de acolo de unde te găsești și că servitorul meu va fi vindecat. Căci eu însumi sunt sub ordinele altuia, și am soldați sub ordinele mele, și îi zic unuia să meargă și el merge; altuia să vină, iar el vine; și servitorilor mei să facă una ori alta, iar ei o fac.”

147:1.3 (1648.1) Când Iisus a auzit cuvintele acestea, s-a întors către apostoli și către cei care îl însoțeau, și le-a zis: „Mă minunez de credința acestui gentil. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, nu găsesc nicăieri o așa mare credință, nici chiar în Israel.” Iisus s-a întors apoi cu spatele la casă și a zis: „Să mergem de aici.” Prietenii centurionului au intrat în casă și i-au repetat lui Mangus ceea ce spusese Iisus. Începând din clipa aceea, servitorul a început să își revină și și-a regăsit în cele din urmă sănătatea normală și capacitățile sale.

147:1.4 (1648.2) Noi nu am aflat niciodată cu exactitate ce se petrecuse cu acest prilej. Noi relatăm pur și simplu întâmplarea. Cât despre a ști dacă ființele invizibile au adus, ori nu, vindecarea servitorului centurionului, acest fapt nu a fost revelat însoțitorilor lui Iisus. Noi cunoaștem numai faptul că servitorul a fost complet restabilit.

2. Călătoria la Ierusalim

147:2.1 (1648.3) Devreme în dimineața de marți 30 martie, Iisus și grupul apostolic au plecat să asiste la Paști în Ierusalim luând-o pe traseul de pe valea Iordanului. Ei au ajuns în după-amiaza zilei de vineri 2 aprilie și și-au stabilit, ca de obicei, cartierul general în Bethania. Trecând prin Ierihon, ei au făcut o pauză în vreme ce Iuda depunea o parte din fondurile lor comune la banca unui prieten de familie. Aceasta era prima dată când Iuda purta un surplus de bani. Depozitul a rămas intact până în clipa în care grupul a trecut iarăși prin Ierihon, în cursul ultimei și memorabilei lui călătorii în Ierusalim, chiar înainte de judecata și de moartea lui Iisus.

147:2.2 (1648.4) Traseul până în Ierusalim s-a petrecut fără incidente, dar abia se instalase grupul în Bethania că, de departe și de aproape, au început să se strângă oameni care căutau tămăduire pentru corpul lor, consolare pentru mintea lor tulburată și salvare pentru sufletul lor. Numărul lor era atât de mare că Iisus nu prea apuca să se odihnească. Grupul său a mers atunci să așeze corturile în Ghetsemani, iar Maestrul a circulat între Bethania și Ghetsemani pentru a evita mulțimile care îl împresurau mereu. Ei au petrecut aproape trei

săptămâni la Ierusalim, dar Iisus le-a ordonat apostolilor lui să nu predice în public și să se mărginească la învățătura privată și la lucrarea personală.

147:2.3 (1648.5) Ei au celebrat pașnic Paștele în Bethania, și atunci a fost prima oară când Iisus și toți cei doisprezece s-au împărtășit din masa de Paște fără vărsare de sânge. Apostolii lui Ioan nu au mâncat Paștele cu Iisus și cu apostolii săi; ei au celebrat sărbătoarea cu Abner și cu mulți dintre primii credincioși în predicările lui Ioan. Acesta era al doilea Paște pe care Iisus îl ținea cu apostolii săi la Ierusalim.

147:2.4 (1648.6) Când Iisus și cei doisprezece au pornit iarăși către Capernaum, apostolii lui Ioan nu s-au întors cu ei. Ei au rămas la Ierusalim și în vecinătate sub îndrumările lui Abner, lucrând în liniște la întinderea regatului, în timp ce Iisus și apostolii lui se întorceau pentru a lucra în Galileea. Niciodată nu au mai fost cei douăzeci și patru reuniți cu toții până cu puțin timp înainte de momentul în care cei șaptezeci de evangheliști și-au primit misiunea și ordinul de plecare. Dar cele două grupuri se ajutau reciproc și rămâneau în cele mai bune relații în ciuda divergențelor lor de opinie.

3. Bazinul din Betsaida

147:3.1 (1649.1) În după-amiaza celui de-al doilea sabbat în Ierusalim, în timp ce Maestrul și apostolii aveau să participe la slujbele de la templu, Ioan îi zise lui Iisus: „Vino cu mine, aș vrea să îți arăt ceva.” Ioan l-a scos pe Iisus pe una dintre porțile Ierusalimului și l-a condus la un bazin cu apă numit Betsaida. Pe malurile lui, se ridicaseră cinci

pridvoare, sub care un mare număr de bolnavi zăceau în căutare de vindecare. Această piscină era un izvor cald, ale cărui ape roșiatice clocoteau la intervale neregulate ca urmare a acumulărilor de gaz în cavernele stâncoase situate dedesubt. Perturbarea periodică a apelor calde era considerată de mulți ca fiind pricinuită de influențe supranaturale, iar credința populară afirma că prima persoană intrată în apă după o perturbare ar fi vindecată de infirmitățile ei, oricare ar fi fost acestea.

147:3.2 (1649.2) Sub efectul restricțiilor impuse de Iisus, apostolii erau puțin agitați, iar această constrângere îl făcea pe Ioan, cel mai tânăr dintre cei doisprezece, deosebit de nervos. El îl dusesse pe Iisus la bazin gândindu-se că la vederea bolnavilor adunați ar face un așa apel la compasiunea Maestrului, încât ar fi fost împins să înfăptuiască o vindecare miraculoasă, și astfel tot Ierusalimul ar fi fost stupefiat și determinat să creadă în evanghelia împărăției. Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, privește-i pe toți acești oameni care suferă; oare nu putem face nimic pentru ei?” Iisus răspunse: „Ioane, de ce mă supui ispitei de a mă îndepărta de drumul pe care l-am ales? De ce stăruiești în dorința de a înlocui proclamarea evangheliei adevărului etern cu înfăptuirea de minuni și cu vindecarea bolnavilor? Fiule, nu mi-e îngăduit să fac ceea ce dorești, dar adună-i pe acești bolnavi și pe acești năpăstuiți pentru ca eu să le adresez câteva cuvinte de încurajare și de consolare veșnică.”

147:3.3 (1649.3) Adresându-se celor ce erau adunați, Iisus zise: „Mulți dintre voi sunt aici, bolnavi și năpăstuiți, pentru că ați trăit ani lungi pe căi greșite. Unii suferă de accidente timpului, alții ca urmare a greșelilor strămoșilor lor, în vreme ce unii dintre voi se zbat sub

greutățile care provin din condițiile imperfecte ale existenței voastre temporare. Însă Tatăl meu lucrează, și eu aș vrea, de asemenea, să lucrez la îmbunătățirea condiției voastre pământești, și mai ales să asigur statutul vostru etern. Nici unul dintre noi nu poate contribui foarte mult la aplanarea dificultăților vieții, decât dacă descoperim că Tatăl care este în ceruri vrea astfel. La urma urmei, noi suntem cu toții îndatorați să facem voia Celui Veșnic. Dacă puteți fi toți vindecați de durerile voastre fizice, voi vă minunați cu certitudine, dar este și mai important ca voi să fiți curățiți de orice boală spirituală și să vă pomeniți vindecați de toate infirmitățile morale. Toți sunteți copiii lui Dumnezeu; voi sunteți fiii Tatălui celest. Legăturile timpului pot să pară că vă fac să suferiți, dar Dumnezeuul veșniciei vă iubește. Când va veni momentul judecății, să nu vă temeți; veți găsi toți, nu numai justiția, dar și o mare îndurare. În adevăr, în adevăr, vă zic: „Oricine aude evanghelia împărăției, și crede în această învățătură a filiației cu Dumnezeu, posedă viața veșnică. Acești credincioși trec deja de la judecată și de la moarte la lumină și la viață. Și va veni ceasul în care chiar și cei care sunt în mormânt vor auzi vocea învierii.”

147:3.4 (1649.4) Mulți dintre aceia care l-au auzit au crezut în evanghelia împărăției. Unii dintre cei năpăstuiți au fost atât de mult inspirați și din punct de vedere spiritual reînsuflețiți încât au mers de colo colo proclamând că ei fuseseră deopotrivă de vindecați de suferințele lor fizice.

147:3.5 (1649.5) Un om care fusese deprimat vreme de ani lungi și grav afectat de tulburări mentale s-a bucurat de cuvintele lui Iisus. El s-a ridicat din pat și s-a înapoiat acasă la el, deși aceasta a fost o zi de

sabat. În cursul acestor ani, acest om așteptase să fie ajutat de *cineva*. El era atât de mult victima sentimentului propriei lui neputințe încât nu a avut nici măcar o dată ideea de a se ajuta el însuși; or, acesta era singurul lucru pe care îl avea de făcut pentru a se însănătoșească - să se dea jos din pat și să umble.

147:3.6 (1650.1) Iisus i-a zis atunci lui Ioan: „Să plecăm de aici înainte ca liderii preoților și scribii să ne surprindă și să se simtă ofensați de faptul că noi am adresat cuvinte de viață celor năpăstuiți. Și s-au întors la templu ca să se alăture tovarășilor lor, și curând au plecat toți ca să își petreacă noaptea în Bethania. Ioan nu a povestit niciodată celorlalți apostoli vizita pe care o făcuse cu Iisus, în acea după-amiază de sâmbătă, la bazinul din Betsaida.

4. Regula viețuirii

147:4.1 (1650.2) În seara aceleiași zile de sabat, în Bethania, în timp ce Iisus, cei doisprezece și un grup de credincioși se reuniseră în jurul focului în grădina lui Lazăr, Nataniel i-a pus lui Iisus următoarea întrebare: „Maestre, deși ne-ai învățat versiunea pozitivă a vechii reguli de viață, instruindu-ne să facem altora ceea ce am vrea ca ei să ne facă nouă, eu nu văd foarte bine cum putem totdeauna să ascultăm la o astfel de poruncă. Permite-mi să ilustrez întrebarea mea citând exemplul unui om desfrânat care privește, cu intenții perverse, pe viitoarea sa consoartă cu care are intenția de a se asocia în păcatul lui. Cum putem noi propovădui că acest om rău intenționat ar trebui să facă celorlalți ceea ce lui însuși ar vrea să i se facă?”

147:4.2 (1650.3) Când Iisus auzi întrebarea lui Nataniel, s-a ridicat numaidecât, l-a arătat pe apostol cu degetul și zise: „Nataniel, Nataniel! Ce fel de gânduri nutrești tu în inima ta? N-auziți voi adevărul ca oameni de înțelepciune și de înțelegere spirituală? Când v-am povățuit să faceți altuia ceea ce v-ar place să vi se facă și vouă, eu vorbeam unor oameni care au un ideal elevat, iar nu celor care ar fi tentați să deformeze învățătura mea și s-o transforme în dezlegare pentru încurajarea la fapte rele.”

147:4.3 (1650.4) Când Maestrul vorbi astfel, Nataniel se ridică și zise: „Maestre, nu trebuie să se creadă că aprob o astfel de interpretare a învățăturii tale. Eu am pus această întrebare pentru că am presupus că mulți oameni de soiul acesta ar putea judeca greșit recomandările tale, și sper că îți vei completa instrucțiunile privitoare la chestiunea aceasta.” După ce Nataniel s-a așezat, Iisus a continuat: „Eu știu bine, Nataniel, că mintea ta nu aprobă nici o idee rea de felul acesta, dar sunt dezamăgit să văd că nu reușiți să dați o interpretare pur spirituală învățăturilor mele curente, instrucțiunilor pe care trebuie să vi le dau în limbaj omenesc și în maniera în care trebuie să vorbească oamenii. Lasă-mă acum să vă învăț diversele nivele de semnificație atașate interpretării acestei reguli de viațuire, acestei recomandări 'de a face altora ceea ce am vrea să ni se facă nouă':

147:4.4 (1650.5) ”1. *Nivelul carnal*. Această interpretare pur egoistă și lascivă este bine exemplificată în presupunerea întrebării tale.

147:4.5 (1650.6) ”2. *Nivelul sentimental*. Acest plan se situează imediat deasupra celui al cărnii; aceasta implică însuflețirea prin compătimire și milă a interpretării voastre a acestei reguli de viață.

147:4.6 (1650.7) ”3. *Nivelul mental*. Acum intră în joc rațiunea minții și inteligența experienței. Buna judecată dictează ca o asemenea regulă de viață ar trebui să fie interpretată în armonie cu cel mai înalt idealism concretizat în noblețea unui profund respect de sine.

147:4.7 (1651.1) ”4. *Nivelul iubirii fraterne*. Încă și mai sus, se descoperă nivelul devotamentului dezinteresat pentru bunăstarea semenilor tăi. Acest plan superior al serviciului social sincer izvorăște din conștiința paternității lui Dumnezeu și din recunoașterea corolară a frăției oamenilor. Se descoperă acolo o interpretare nouă și mult mai frumoasă a acestei reguli de viață fundamentale.

147:4.8 (1651.2) ”5. *Nivelul moral*. După aceea, când veți atinge adevărate nivele filozofice de interpretare, când veți desluși realmente și cu claritate ce este *bine* și ce este *rău* în evenimente, când veți percepe utilitatea eternă a relațiilor umane, voi veți începe să luați în considerare o astfel de problemă de interpretare după cum v-ați închipui că o terță persoană de pe un înalt nivel mental, idealistă, înțeleaptă și imparțială ar considera și ar interpreta un asemenea îndemn aplicat problemelor voastre personale de adaptare la împrejurările vieții.

147:4.9 (1651.3) ”6. *Nivelul spiritual*. În ultimă instanță, noi atingem nivelul clarviziunii spiritului și al interpretării spirituale, cel mai elevat dintre toate. El ne împinge să recunoaștem, în această regulă de viață, porunca divină de a-i trata pe toți oamenii așa cum am concepe noi că i-ar trata Dumnezeu. Acesta este idealul relațiilor omenești și tot aceasta este și atitudinea voastră față de toate aceste probleme când dorința voastră supremă este de a face întotdeauna voia Tatălui.

Aș vrea deci ca voi să faceți tuturor oamenilor ceea ce știți că aș face eu pentru ei în împrejurări asemănătoare.”

147:4.10 (1651.4) Nimic din tot ceea ce Iisus spusese până în ziua aceasta nu îi uluise mai tare. Ei au continuat să discute cuvintele Maestrului multă vreme după ce el s-a retras. Lui Nataniel i-a trebuit ceva timp ca să își revină de pe urma presupunerii că Iisus interpretase greșit spiritul întrebării sale; dar ceilalți au fost mai mult decât recunoscători colegului lor filozof de a fi avut curajul de a pune o întrebare care să îndemne la cugetare.

5. Vizita la Simon Fariseul

147:5.1 (1651.5) Cu toate că Simon nu a fost un membru al sinedriului iudeu, el era un fariseu influent în Ierusalim. Simon nu credea cu toată inima în evanghelie. Cu riscul de a fi criticat cu severitate, el a îndrăznit să îl invite la el acasă pe Iisus și pe asociații lui personali, Petru, Iacob și Ioan, la un banchet. Simon îl observase pe Maestru de mai multă vreme; el fusese foarte impresionat de învățăturile sale, și încă mai mult de personalitatea sa.

147:5.2 (1651.6) Bogătașii farisei practicaau datul de pomeni și nu ocoleau publicitatea privitoare la filantropia lor. Ei chiar și anunțau uneori, cu sunet de trompete, caritatea pe care erau gata să o facă vreunui cerșetor. Când acești farisei ofereau un banchet unor oaspeți distinși, ei aveau obiceiul de a lăsa porțile casei deschise, astfel încât până și cerșetorii de pe drumuri puteau să intre; acești cerșetori stăteau de-a lungul pereților sălii, în spatele divanelor celor care se

ospătau, pentru a se afla la loc bun ca să prindă bucățile de hrană care puteau să le fie aruncate de participanții la banchet.

147:5.3 (1651.7) Cu această ocazie specială, în casa lui Simon, și printre oamenii care veneau de pe drum, se găsea și o femeie de proastă reputație care începuse recent să creadă în vestea cea bună a evangheliei împărăției. Ea era bine cunoscută în tot Ierusalimul ca fosta stăpână a unei case de toleranță, zisă de mare clasă, alăturată mării curți a templului gentililor. La acceptarea învățaturii lui Iisus, ea închisese casa în care își exercita meseria ei josnică, îndemnând majoritatea angajatelor ei să accepte evanghelia și să își schimbe modul de viață. În ciuda acestor lucruri, ea era foarte disprețuită de farisei și obligată să își poarte părul despletit - semnul distinctiv al prostituției. Această femeie fără de nume adusese un flacon mare conținând loțiune de uns parfumată. Pe când stătea în spatele lui Iisus, care era lungit și își lua masa, ea începu să îi ungă picioarele, udându-le totodată cu lacrimile ei de recunoștință și ștergându-le cu părul ei. Când a terminat ungerea, ea a continuat să plângă și i-a îmbrățișat picioarele.

147:5.4 (1652.1) Văzând toate acestea, Simon și-a zis în sinea sa: „Dacă omul acesta ar fi un profet, ar lua seama la cine îl atinge și despre ce soi de femeie este vorba, o păcătoasă notorie.” Știind ceea ce se petrecea în mintea lui Simon, Iisus luă cuvântul și zise: „Simone, aș avea ceva să îți spun.” Răspunse Simon: „Maestre, spune-mi.” Atunci, Iisus răspunse: „Un cămătar bogat avea doi debitori. Unul îi datora cinci sute de dinari, celălalt cincizeci. Nici unul dintre ei neavând de unde să î-i plătească, el i-a scutit de datorie pe amândoi. După părerea ta, Simone, care dintre cei doi îl va iubi cel

mai mult?” Simon a răspuns: „Presupun că acela căruia i-a iertat cel mai mult. Ai judecat bine.” Apoi, arătând femeia cu degetul, a continuat: „Simone, uită-te bine la femeia asta. Eu am intrat în casa ta ca invitat, și, totuși, tu nu mi-ai dat apă pentru picioare. Această femeie recunoscătoare mi-a spălat picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Tu nu mi-ai dat nici un sărut de întâmpinare prietenească, dar femeia asta, din clipa când a intrat nu a conținut să îmi îmbrățișeze picioarele. Tu ai neglijat să îmi ungi cu ulei capul, dar ea mi-a uns picioarele cu loțiuni scumpe. Ce înseamnă toate astea? Și numai pentru că multele ei păcate i-au fost iertate, ceea ce a făcut-o să iubească mai mult. Dar cei care n-au primit decât puțină iertare nu iubesc uneori decât puțin.” Apoi Iisus s-a reîntors către femeie, a luat-o de mână, a ridicat-o și i-a spus: „În adevăr, tu te-ai căit pentru păcatele tale, și îți sunt iertate. Nu te lăsa descurajată de atitudinea nesocotită și neprietenoasă a semenilor tăi; mergi pe drumul tău în bucuria și în libertatea împărăției cerurilor.”

147:5.5 (1652.2) La auzul acestor cuvinte, Simon și comesenii săi au fost și mai uluiți și au început să șușotească între ei: „Cine este acest om care îndrăznește până și să ierte păcatele?” Auzindu-i murmurând astfel, Iisus s-a întors către femeie, ca să o trimită de acolo: „Femeie, mergi în pace, credința ta te-a salvat.”

147:5.6 (1652.3) Când Iisus s-a ridicat odată cu prietenii lui pentru a-și lua rămas bun, s-a întors către Simon și a zis: „Îți cunosc inima, Simone. Știu cât ești de sfâșiat între credință și îndoială, cât ești de măcinat de frică și tulburat de orgoliu, dar eu mă rog pentru tine, pentru ca tu să te abandonezi luminii și ca, în situația ta, să suferi puternicele transformări ale minții și ale spiritului comparabile cu

prodigioasele schimbări pe care evangheliile regatului le-a operat deja în inima comeseanului care nu era nici invitat, nici binevenit. Vă declar tuturor că Tatăl a deschis porțile împărăției celeste tuturor celor care au destulă credință ca să intre acolo. Nici un om și nici o grupare de oameni nu poate închide porțile acestea, nici chiar sufletului cel mai umil sau celui mai mare păcătos de pe Pământ, dacă ei doresc sincer să intre acolo. Apoi Iisus, Petru, Iacob și Ioan și-au luat rămas bun de la gazda lor și s-au dus ca să se alăture celorlalți apostoli din tabără, în grădina Ghetsemani.

147:5.7 (1653.1) În aceeași seară, Iisus le-a ținut apostolilor memorabilul discurs despre valoarea relativă a statutului pe lângă Dumnezeu și despre progresul etern al Paradisului. Iisus a zis: „Copiii mei, dacă există o adevărată legătură între copil și Tată, copilul în mod sigur va progresa continuu către idealurile Tatălui. Este adevărat că se poate ca progresele copilului să fie lente la început, însă ele nu sunt mai puțin sigure. Lucrul important nu este atât rapiditatea progreselor voastre cât certitudinea lor. Înfăptuirile voastre actuale sunt mai puțin importante decât faptul că *direcția* progresului vostru este îndreptată către Dumnezeu. Ceea ce deveniți, zi după zi, are infinit mai multă importanță decât ceea ce sunteți voi astăzi.

147:5.8 (1653.2) ”Această femeie convertită, pe care unii dintre voi au văzut-o astăzi la Simon, trăiește actualmente pe un nivel foarte inferior celui al lui Simon și al asociaților lui bine intenționați. Acești farisei însă sunt preocupați de falsul progres al iluziei de a trece de cercurile amăgitoare prin practica slujbelor ceremoniale lipsite de sens, pe câtă vreme această femeie a plecat cu hotărâre pe drumul lung și frământat al căutării lui Dumnezeu; cărarea ei către cer nu este

blocată nici de orgoliul spiritual nici de satisfacția morală. Omenеște vorbind, această femeie este mult mai îndepărtată de Dumnezeu decât Simon, dar sufletul ei face o mișcare progresivă; ea este în drum către un țel etern. Această femeie poartă în ea extraordinare posibilități spirituale pentru viitor. Se poate ca unii dintre voi să nu se găsească pe nivele realmente elevate ale sufletului și ale spiritului, dar faceți progrese zilnice către Dumnezeu pe calea vie pe care a deschis-o credința voastră. Există în fiecare dintre voi prodigioase posibilități de viitor. Mai bine să ai o credință restrânsă, dar vie și tot mai sporită, decât de a poseda un puternic intelect cu rezervele sale muritoare de înțelepciune temporală și de necredință spirituală.”

147:5.9 (1653.3) Iisus i-a avertizat serios pe apostolii săi contra nebuniei copilului lui Dumnezeu care abuzează de dragostea Tatălui. El a declarat că Tatăl celest nu este un părinte neglijent, prea liber sau nesocotit de îngăduitor, întotdeauna pregătit să scuze păcatul și să ierte nepăsarea. El le-a recomandat auditorilor săi să nu aplice greșit ilustrarea sa cu tatăl și fiul, astfel încât să facă ca Dumnezeu să pară asemănător cu anumiți părinți prea îngăduitori și lipsiți de înțelepciune care conspiră, cu prostia pământească la desăvârșirea ruinei morale a progeniturii lor nechibzuite, contribuie astfel cu certitudine și de-a dreptul la demoralizarea timpurie a propriilor lor copii și la prefacerea lor în delicvenți. Iisus zise: „Tatăl meu nu scuza cu îngăduință practicile copiilor săi atunci când ele sunt autodistructive, ducând la distrugerea automată a oricărei creșteri morale și la ruina oricărui progres spiritual.” Aceste practici păcătoase sunt o mârșăvie în ochii lui Dumnezeu.

147:5.10 (1653.4) Iisus a asistat la multe alte reuniuni și banchete semiprivat cu cei mari și cu cei umili, cu bogații și cu săracii Ierusalimului, înainte de a pleca în cele din urmă împreună cu apostolii săi la Capernaum. Și mulți, în adevăr, au început să creadă în evanghelia împărăției și au fost apoi botezați de Abner și de asociații lui rămași în urmă pentru a susține interesele regatului în Ierusalim și prin împrejurimi.

6. Întoarcerea la Capernaum

147:6.1 (1653.5) În cursul ultimei săptămâni din aprilie, Iisus și cei doisprezece și-au părăsit cartierul general din Bethania de lângă Ierusalim, începându-și călătoria de întoarcere la Capernaum pe ruta Ierihonului și a Iordanului.

147:6.2 (1654.1) Principalii preoți și lideri religioși au ținut numeroase reuniuni secrete pentru a decide soarta lui Iisus. Erau cu toții de acord asupra unui punct, acela că trebuia făcut ceva pentru a pune capăt activității sale de propagare a învățaturii, dar nu se puteau înțelege asupra metodei de folosit. Și ei speraseră că autoritățile divine vor dispune de Iisus tot așa cum Irod pusese capăt carierei lui Ioan, dar au constatat că Iisus își dirija în așa fel activitățile încât funcționarii romani nu erau foarte alarmați de predicile sale. În consecință, la o reuniune ținută în ajunul plecării lui Iisus la Capernaum, ei s-au decis că trebuiau să îl prindă sub acuzarea unei infracțiuni religioase și să îl supună judecății Sinedriului. O comisie de șase spioni secreți a fost, prin urmare, numită să îl supravegheze pe Iisus și să îi observe

cuvintele și faptele. Când această comisie ar fi acumulat suficiente dovezi de blasfemie și de încălcare a legii, ea trebuia să vină în Ierusalim cu raportul ei. Acești șase iudei au ajuns din urmă, în Ierihon, grupul apostolic care număra vreo treizeci de membri. Sub pretextul că doreau să devină ucenici, ei s-au alăturat familiei celor fideli lui Iisus și au rămas cu grupul până la începerea celui de-al doilea turneu de predicare în Galileea. După aceea, trei dintre ei s-au reîntors la Ierusalim pentru a prezenta raportul lor liderilor preoților și Sinedriului.

147:6.3 (1654.2) Petru a predicat mulțimilor adunate la vadul Iordanului, și, în dimineața zilei următoare, grupul a urcat pe fluviu către Amatus. Apostolii voiau să se ducă direct la Capernaum, dar s-a strâns în jurul vadului o mulțime atât de numeroasă, încât ei au rămas acolo vreme de trei zile ca să predice, să propovăduiască și să boteze. Ei nu s-au pornit către casele lor decât pe întâi mai, dis-de-dimineață. Era o zi de sabbat. Iscoadele din Ierusalim erau acum sigure că puteau formula prima lor acuzație împotriva lui Iisus - aceea de a fi încălcat sabbatul - căci el își permitea să își înceapă călătoria în ziua de sabbat. Dar aveau să fie dezamăgiți, căci, tocmai înainte de plecare, Iisus l-a chemat pe Andrei la el și i-a dat, de față cu toți, niște instrucțiuni pentru a-și limita traseul la o mie de pași, ceea ce reprezenta distanța legală maximă pentru o deplasare în ziua de sabbat.

147:6.4 (1654.3) Totuși, iscoadele nu au avut mult timp de așteptat ca să prindă prilejul de a-l acuza pe Iisus și pe tovarășii săi de violarea sabbatului. În vreme ce grupul pășea de-a lungul drumului îngust, se afla de ambele părți, la îndemână, grâul unduitor care dădea în copt, și unii dintre apostoli, cărora le era foame, au cules grăunțe coapte și

le-au mâncat. Era ceva obișnuit pentru călători să ciugulească din spicele de grâu în trecerea lor de-a lungul drumului, și nu aveau de ce să se gândească că făcând astfel ar face vreo faptă rea. Dar iscoadele s-au agățat de aceasta ca de un pretext pentru a-l ataca pe Iisus. Când l-au văzut pe Andrei sfărâmând spicul de grâu în mână, s-au apropiat de el zicându-i: „Oare tu nu știi că este nepermis să culegi și să sfărâmi grâul în ziua de sabat?” Andrei răspunse: „Dar ne este foame și nu sfărâmăm decât atâta cât cer nevoile noastre. De când este un păcat să mănânci grâu în ziua de sabat?” Dar fariseii i-au întors răspunsul: „Nu este nimic rău în a mânca, dar tu încalci legea culegând grâul și sfărâmând spicele în mâinile tale; de bună seamă că Maestrul tău nu ar aproba asemenea fapte.” Atunci, Andrei zise: „Dar dacă nu este greșit să mănânci boabe de grâu, sfărâmarea lor între mâini nu prea pare a cere mai multă muncă decât mestecarea lor, care este permisă. De ce atunci vă țineți de astfel de fleacuri?” Când Andrei i-a luat de cârcotași, aceștia au fost indignați și au dat năvală la Iisus care mergea în urmă discutând cu Matei; au protestat zicându-i: „Privește-i, Maestre, pe apostolii tăi cum fac ceea ce este oprit de lege în ziua de sabat; ei culeg, sfărâmă și mănâncă grâu. Suntem siguri că ai să le poruncești să înceteze.” Iisus le răspunse acuzatorilor: „Voi aveți, în adevăr, mult zel pentru lege, și bine faceți că vă aduceți aminte de ziua de sabat, ca s-o țineți sfințită. Dar nu ați citit oare niciodată în Scripturi că într-o zi când lui David îi era foame, el a intrat în casa lui Dumnezeu cu tovarășii săi și a mâncat pâine, lucru care nu era permis nimănui, decât preoților? Și David a dat din această pâine și celor ce erau cu el. Și nu ați citit voi în legea noastră că avem dreptul să facem multe lucruri necesare în ziua de

sabat? Și oare nu am să vă văd eu, înainte de sfârșitul zilei, mâncând ceea ce ați adus cu voi pentru nevoile de astăzi? Dar prieteni buni, este întemeiat zelul vostru pentru ziua de sabat, dar mai bine ați face să vegheați la sănătatea și la bunăstarea semenilor voștri. Vă declar că sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabat. Dacă sunteți aici cu noi pentru a supraveghea cuvintele mele, atunci voi proclama fățiș că Fiul Omului este stăpân chiar și al sabatului.”

147:6.5 (1655.1) Fariseii au fost uluiți și încurcați de cuvintele lui de discernământ și de înțelepciune. Restul zilei au stat locului și nu au mai îndrăznit să pună întrebări.

147:6.6 (1655.2) Antagonismul lui Iisus față de tradițiile iudaice și față de riturile servile era întotdeauna *pozitiv*; el se traducea prin fapte și prin afirmații. Maestrul își petrecea puțin timp în critici negative. El propovăduia că aceia care îl cunoșteau pe Dumnezeu puteau să se bucure de libertatea de a trăi fără a se amăgi pe ei înșiși prin îngăduința de a păcătui. Iisus le-a zis apostolilor: „Prieteni mei, dacă sunteți iluminați de adevăr și dacă știți realmente ceea ce faceți, sunteți binecuvântați; dar, dacă nu cunoașteți calea divină, atunci, voi sunteți nefericiți și încălcați deja legea.”

7. Înapoi în Capernaum

147:7.1 (1655.3) Către amiază, luni 3 mai, Iisus și cei doisprezece au sosit, pe lac, la Betsaida, venind din Taricheea. Ei călătoriseră cu barca pentru a scăpa de cei care îi însoțeau; dar, din ziua următoare,

aceștia, inclusiv iscoadele oficiale de la Ierusalim, se alăturaseră din nou lui Iisus.

147:7.2 (1655.4) Marți seara, în timp ce Iisus conducea una dintre cuvântările sale obișnuite, făcute din întrebări și răspunsuri, șeful celor șase iscoade îi zise: „Eu vorbeam astăzi cu unul dintre discipolii lui Ioan, prezent aici, pentru a asista la învățătura ta, și noi nu am reușit să înțelegem de ce de ce nu poruncești niciodată discipolilor tăi să postească și să se roage așa cum postim noi ceilalți farisei, și după cum le-a recomandat Ioan discipolilor săi.” Iisus s-a referit la o afirmație a lui Ioan și i-a răspuns celui ce-l întreba: „Oare băieții de onoare postesc în timp ce mirele este cu ei? Cât timp soțul este cu ei, le este greu să postească. Dar vine timpul când mirele va fi luat de acolo, și atunci fără îndoială că băieții de onoare vor posti și se vor ruga. Rugăciunea le este firească copiilor luminii, dar postul nu face parte din evanghelia împărăției cerurilor. Vă reamintesc că un bun croitor nu coase niciodată o bucată de postav nouă și nebăgată la apă peste o haină veche, de teamă ca nu cumva atunci când bucata va fi udată, să nu intre la apă și să nu se destrame și mai rău. Oamenii nu pun vin nou în burdufuri de piele vechi, de teamă ca nu cumva vinul nou să spargă burdufurile și să se piardă și vinul și burdufurile. Înțeleptul pune vinul nou în burdufuri noi. Discipolii mei dau deci dovadă de înțelepciune prin neîncorporarea prea multor tradiții străvechi în noua învățătură a evangheliei împărăției. Voi, care v-ați pierdut învățătorul, puteți pe drept cuvânt să postiți pentru o vreme. Se poate ca postul să fie și el o parte potrivită a legii lui Moise, dar, în împărăția ce vine, fiii lui Dumnezeu vor avea experiența descătușării de frică și a cunoașterii bucuriei în spiritul divin.” La auzul acestor

cuvinte, discipolii lui Ioan au fost întăriți pe câtă vreme fariseii au fost și mai deconcertați.

147:7.3 (1656.1) Maestrul i-a pus apoi pe ascultătorii lui în gardă contra noțiunii că toate străvechile învățături trebuiau să fie în întregime înlocuite de noile doctrine. Iisus a zis: „Ceea ce este vechi, dar *adevărat*, trebuie să rămână. Tot așa, ceea ce este nou, dar fals, trebuie să fie respins. Aveți credința și curajul de a accepta ceea ce este nou și adevărat. Aduceți-vă aminte că este scris: 'Nu abandona un vechi prieten, căci cel nou nici nu se compară cu el. Un prieten nou este ca un vin nou; dacă se învechește, îl vei bea cu bucurie.'”

8. Sărbătoarea bunătații spirituale

147:8.1 (1656.2) În noaptea aceea, la mult timp după ce auditorii obișnuiți s-au retras, Iisus a continuat să propovăduiască apostolilor. El a început această instruire specială citându-l pe profetul Isaia:

147:8.2 (1656.3) ”De ce ați postit? Care-i motivul pentru care vă chinuiți sufletul, în vreme ce stăruiați să vă găsiți plăcerea în asuprirea semenilor voștri și să vă desfățați în nedreptate? Iată, postiți, de dragul încordării și al luptei, și ca să loviți cu pumnul cu răutate. Dar nu postind în felul acesta vă veți face vocile auzite în cer.

147:8.3 (1656.4) ”Oare acela-i postul care l-am ales - o zi pentru ca omul să-și chinuiesc sufletul? Trebuie oare ca el să-și plece capul ca o trestie, să vă târâți în genunchi, înveliți în pânză de sac și cu cenușă în cap? Veți îndrăzni voi să numiți aceasta o zi de post acceptabilă în ochii Domnului? Postul pe care l-aș alege oare nu-i acesta: ruperea

lanțurilor inechității, desfacerea nodurilor grelelor poveri, slobozirea celor asupriți și sfărâmarea tuturor jugurilor? Nu va consta el în a-mi împărți pâinea cu cel înfometat și în a-i duce în casa mea pe cei săraci care rătăcesc fără cămin? Și, când voi vedea oameni goi, eu îi voi îmbrăca.

147:8.4 (1656.5) ”Apoi, lumina ta va țâșni ca și aurora și sănătatea va înflori repede. Dreptatea te va preceda și gloria Domnului va fi ariergarda ta. Apoi, tu îl vei chema pe Domnul, și el îți va răspunde. Tu vei striga și el va zice: Iată-mă. El va face toate acestea dacă te vei abține de la asuprire, de la condamnare și de la manifestarea vanității. Tatăl dorește mai degrabă ca tu să împarți cu dărnicie inima ta celor înfomețați și îngrijirile tale sufletelor îndurerate; apoi, lumina ta va străluci în întuneric, și întunecimea ta va semăna cu soarele de amiază. Apoi, Domnul te va călăuzi continuu, satisfăcându-ți sufletul și reînnoindu-ți vigoarea. Vei deveni asemeni unei grădini udate, cu un izvor ale cărui ape nu seacă. Cei care fac aceste lucruri vor restabili gloriile ruinate; ei vor ridica numeroase generații; se vor numi reconstruitori de ziduri dărâmate, renovatori de drumuri sigure pe care să se circule.”

147:8.5 (1656.6) După aceea, până târziu în noapte, Iisus le-a expus apostolilor săi că doar credința lor era ceea ce le asigura siguranța în regatul prezentului și al viitorului, iar nu cazna sufletului sau postul corpului. El i-a încurajat pe apostoli să trăiască cel puțin la înălțimea ideilor profetului de odinioară; și-a exprimat speranța că ei vor înainta foarte departe, chiar și dincolo de ideile lui Isaia și ale vechilor profeți. Ultimele sale cuvinte, în noaptea aceea, au fost următoarele:

„Creșteți în grație prin credința vie care pricepe faptul că voi sunteți fiii și care recunoaște, în același timp, pe fiecare om ca pe un frate.”

147:8.6 (1656.7) Trecuse de ora două dimineața când Iisus a terminat de vorbit și fiecare s-a dus la locul său de culcare.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 147](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 149](#) >>

Capitolul 148

Formarea evangheliștilor în betsaida

148:0.1 (1657.1) DIN 3 mai până în 3 octombrie din anul 28, Iisus și grupul apostolic au locuit la Zebedeu în Betsaida. În timpul acestor cinci luni ale anotimpului secetos, a fost menținută o vastă tabără pe țărmul Mării Galileii, aproape de casa lui Zebedeu, care fusese considerabil mărită pentru a găzdui familia în creștere a lui Iisus. Această tabără de pe malul mării a fost ocupată de o populație constant reînnoită de căutători ai adevărului, de candidați la vindecare și împătimiți după curiozități, numărând de la cinci sute până la o mie cinci sute de persoane. David Zebedeu, asistat de gemenii Alfeu, asigurau supravegherea generală a acestui oraș de corturi. Această

tabără era un model de ordine, de igienă și de bună administrare generală. Bolnavii de diferite categorii erau separați, și supravegheați de un medic credincios, un sirian pe nume Elman.

148:0.2 (1657.2) În toată vremea aceasta, apostolii au mers la pescuit cel puțin o zi pe săptămână; ei își vindeau peștele lui David pentru consumul taberei de pe țărmul mării. Fondurile astfel strânse erau încredințate vistierului grupului. Cei doisprezece aveau permisiunea de a petrece o săptămână pe lună în sânul familiei lor sau în mijlocul prietenilor.

148:0.3 (1657.3) Andrei continua să își asume responsabilitatea generală a activităților apostolice, în timp ce Petru avea în seama sa școala de evangheliști. Dimineața, apostolii se ocupau cu toții de educarea grupurilor de evangheliști. După-amiaza, maștrii și elevii propovăduiau poporului. După masa de seară, și cinci zile pe săptămână, apostolii conduceau ore rezervate întrebărilor și răspunsurilor, spre folosul evangheliștilor. O dată pe săptămână, Iisus prezida aceste ședințe de întrebări, la care răspundea și întrebărilor rămase de la ședințele precedente.

148:0.4 (1657.4) În cinci luni, treceau prin tabără mai multe mii de persoane. Adesea erau văzuți acolo oameni interesați care veneau din toate părțile imperiului roman și din țările de la est de Eufrat. Aceasta a fost cea mai lungă perioadă stabilă și bine organizată de învățătură a Maestrului. Familia terestră a lui Iisus și-a petrecut cea mai mare parte din acest timp în Nazaret sau în Cana.

148:0.5 (1657.5) Tabăra nu era condusă ca o comunitate de interes, cum era familia apostolică. David Zebedeu administra acest mare oraș de corturi în așa fel încât să facă din el o întreprindere autonomă, deși

accesul în interiorul lui nu fusese niciodată refuzat nimănui. Această tabără constant reînnoită era o caracteristică indispensabilă școlii lui Petru de formare a evangheliștilor.

1. O nouă școală a profeților

148:1.1 (1657.6) Petru, Iacob și Andrei formau comitetul desemnat de Iisus pentru admiterea candidaților la școala de evangheliști. Toate rasele și naționalitățile lumii romane, precum și cele de la Orient până la India, erau reprezentate printre ucenicii acestei noi școli de profeți. Programul consta în a învăța și a înfăptui. Ceea ce învățau studenții dimineața, propovăduiau după-amiază adunării de pe țărmul mării. După cină, ei discutau liber despre lecțiile de dimineață și despre învățăturile de după-amiază.

148:1.2 (1658.1) Fiecare instructor apostolic propovăduia propriul său punct de vedere asupra evangheliei împărăției. Ei nu se străduiau să propovăduiască toți exact la fel. Nu era nici uniformizare, nici formulare dogmatică de doctrine teologice. Ei propovăduiau toți *același adevăr*, dar fiecare apostol prezenta propria sa interpretare personală a învățăturii Maestrului. Iisus aproba această prezentare de experiențe personale diverse în lucrurile regatului. Cu prilejul ședinței săptămânale de întrebări, el armoniza și coordona infailibil numeroasele puncte de vedere divergente asupra evangheliei. În ciuda acestui mare grad de libertate personală în chestiunile învățăturii, Simon Petru tindea să domine teologia școlii de evangheliști. După

Petru, Iacob Zebedeu era acela care exercita cea mai mare influență personală.

148:1.3 (1658.2) Cei o sută și ceva de evangheliști instruiți în aceste cinci luni la malul lacului, reprezentau rezerva din care au provenit mai târziu (în afară de Abner și de apostolii lui Ioan) cei șaptezeci de învățători și predicatori ai evangheliei. Evangheliștii școlii nu puneau totul în comun în același grad precum cei doisprezece apostoli.

148:1.4 (1658.3) Acești evangheliști au propovăduit și au predicat evanghelia, dar nu i-au botezat pe credincioși până ce nu li s-a conferit de către Iisus hirotonisirea și misiunea de a fi cei șaptezeci de mesageri ai împărăției. Din marele număr de persoane care fuseseră vindecate în acest loc, cu prilejul scenei de la apusul soarelui, numai șapte au devenit studenți evangheliști. Fiul nobilului din Capernaum se număra printre cei care au fost formați ca evangheliști la școala lui Petru.

2. Spitalul din Betsaida

148:2.1 (1658.4) În legătură cu tabăra de pe malul lacului, Elman, medicul sirian, ajutat de douăzeci și cinci de femei tinere și de doisprezece bărbați, a organizat și a dirijat, vreme de patru luni, ceea ce poate fi considerat ca fiind primul spital al regatului. În această infirmerie situată la mică distanță în sudul principalului oraș de corturi, ei i-au tratat pe bolnavi după toate metodele materiale cunoscute, întrebuițând în același timp practicile spirituale ale rugăciunii și încurajarea prin credință. Iisus vizita, cel puțin de trei ori

pe săptămână, bolnavii din acest campament și lua un contact personal cu fiecare dintre ei. După câte știm, nu s-a produs nici un pretins miracol de vindecare supranaturală printre miile de persoane îndurerate și suferinde care ieșeau ameliorate sau vindecate din această infirmerie. Totuși marea majoritate a celor care au beneficiat de această îngrijire nu au conținut din a proclama că Iisus era cel care îi vindecase. Într-adevăr, un mare număr din tămăduirile efectuate de Iisus, în legătură cu ajutorul său pe lângă pacienții lui Elman, semănau cu facerea de miracole. Dar noi am fost informați că ele erau pur și simplu transformări ale minții și ale spiritului, așa cum s-au putut produce în experiența persoanelor aflate în expectativă și dominate de credință, atunci când se găseau sub influența imediată și inspiratoare a unei puternice personalități, pozitivă și binevoitoare, al cărei serviciu alungă frica și suprimă neliniștea.

148:2.2 (1658.5) Elman și asociații lui s-au străduit să le propovăduiască bolnavilor adevărul cu privire la „posedarea de către duhurile rele,” dar fără prea mare reușită.

148:2.3 (1658.6) Credința că bolile fizice și tulburările mentale puteau fi cauzate de prezența așa-ziselor duhuri necurate în mintea sau în corpul persoanelor atinse, era aproape universală.

148:2.4 (1659.1) În toate contactele lui cu cei bolnavi și cu cei îndurerăți, când se ajungea la tehnica de tratament sau la dezvăluirea cauzelor necunoscute ale bolii, Iisus ținea seama de instrucțiunile pe care i le dăduse fratele său paradisiac Emanuel înainte de a se angaja în aventura încarnării sale pe Urantia. În ciuda a toate acestea, cei care i-au îngrijit pe pacienți au învățat multe lecții folositoare prin

observarea modului în care Iisus inspira credința și încrederea celor bolnavi și suferinzi.

148:2.5 (1659.2) Tabăra s-a destrămat cu puțin înainte de anotimpul în care se înmulțeau răcelile și stările febrile.

3. Treburile tatălui

148:3.1 (1659.3) În toată această perioadă, Iisus a oficiat mai puțin de douăsprezece ceremonii publice în campament și a vorbit doar o singură dată în sinagoga din Capernaum, în ziua a doua de sabbat înainte de plecarea sa cu evangheliștii nou formați în cel de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea.

148:3.2 (1659.4) Niciodată, de la botezul său, Maestrul nu petrecuse atât de mult timp în solitudine ca în această perioadă de formare a evangheliștilor în tabăra de la Betsaida. Ori de câte ori un apostol se încumeta să îl întrebe pe Iisus de ce îi părăsea atât de adesea, Iisus răspundea invariabil că se ocupa de „treburile Tatălui”.

148:3.3 (1659.5) În timpul acestor absențe, Iisus nu era însoțit decât de doi apostoli. El îl eliberase temporar pe Petru, Iacob și Ioan de desemnarea lor ca însoțitori personali ca să le îngăduie să participe la formarea noilor candidați evangheliști, al căror număr depășea o sută. Când Maestrul dorea să meargă pe deal pentru a se ocupa de treburile Tatălui, el se lăsa însoțit de doi dintre apostoli, oricare se nimereau să fie liberi. În felul acesta, fiecare dintre cei doisprezece a avut momente de strânsă tovărășie și de contact intim cu Iisus.

148:3.4 (1659.6) Deși acest lucru nu ne-a fost dezvăluit în vederea acestei expunerii, noi am fost determinați să tragem concluzia că, în timpul multora dintre aceste perioade de solitudine pe dealuri, Maestrul era în legătură directă și executivă cu un mare număr dintre principalii administratori ai treburilor universului său. De la epoca botezării sale, acest Suveran întrupat al universului nostru luase conștient parte din ce în ce mai activă la conducerea anumitor faze ale administrației universale. Noi am socotit întotdeauna că, în cursul acestor săptămâni de redusă participare la treburile pământești, și într-o manieră nedestăinuită tovarășilor săi imediați, el se ocupa de conducerea înaltelor inteligențe spirituale însărcinate cu bunul mers al unui vast univers, și că Iisus umanul alesese să desemneze asemenea activități ca fiind în legătură cu „treburile Tatălui.”

148:3.5 (1659.7) Pe durata acestor lungi ceasuri de solitudine, s-a întâmplat, de nenumărate ori, că doi dintre apostolii săi s-au nimerit destul de aproape de el pentru a observa rapidele și multiplele schimbări de pe trăsăturile chipului său, dar fără a-l auzi rostind nici un cuvânt. Tot așa, ei nu au remarcat nici o manifestare vizibilă a ființelor celeste care ar fi putut comunica cu Maestrul lor, după cum au avut ocazia să vadă mai târziu unii apostoli.

4. Răul, păcatul și inechitatea

148:4.1 (1659.8) Într-un colț retras și ferit al grădinii lui Zebedeu, Iisus avea obiceiul de a-și rezerva două seri pe săptămână convorbirilor private cu persoane doritoare să stea de vorbă cu el. În cursul uneia

dintre aceste conversații de seară, Toma i-a pus Maestrului următoarea întrebare: „De ce este necesar ca oamenii să se nască din spirit pentru a intra în regat? Renașterea este oare indispensabilă pentru a scăpa de sub controlul celui rău? Maestre, ce este răul?” După ce a auzit aceste întrebări, Iisus i-a zis lui Toma:

148:4.2 (1660.1) ”Nu comiteți greșeala de a confunda *răul* cu *cel rău*, mai exact numit *cel injust*. Cel pe care îl numești cel rău este fiul iubirii de sine, înaltul administrator care se va revolta în deplină cunoștință de cauză contra autorității Tatălui meu și a Fiilor săi loiali. Eu i-am învins deja pe acești rebeli păcătoși. Lămuriți-vă în mintea voastră diversele atitudini față de Tată și de universul său, și nu uitați niciodată următoarele legi care reglementează raporturile cu voința Tatălui:

148:4.3 (1660.2) ”Răul este încălcarea inconștientă sau involuntară a legii divine, a voii Tatălui. Răul este totodată măsura imperfecțiunii cu care cineva ascultă de voia Tatălui.

148:4.4 (1660.3) ”Păcatul este încălcarea conștientă, cunoscută și deliberată, a legii divine, a voii Tatălui. Păcatul măsoară nebunăvoința de a te lăsa condus în mod divin și călăuzit spiritual.

148:4.5 (1660.4) ”Inechitatea este încălcarea voluntară, hotărâtă și persistentă a legii divine, a voii Tatălui. Inechitatea măsoară respingerea continuă a afectuosului plan al Tatălui pentru supraviețuirea personalităților, și a milostivului ajutor al salvării din partea Fiului.

148:4.6 (1660.5) ”Înainte de renașterea spiritului, omul muritor este supus relelor tendințe inerente naturii sale, dar aceste imperfecțiuni naturale de conduită nu sunt nici păcatul, nici inechitatea. Muritorii nu fac

decât să își înceapă lunga ascensiune către perfecțiunea Tatălui din Paradis. Nu este un păcat a fi imperfect sau parțial în înzestrările tale naturale. Este adevărat că omul este supus răului, dar el nu este în nici un sens fiul celui rău, decât dacă a ales cu bună știință și în deplină cunoștință de cauză cărările păcatului și ale vieții de inechitate. Răul este inherent ordinii naturale a acestei lumi, dar păcatul este o atitudine de rebeliune conștientă care a fost introdusă în lume de către aceia care au decăzut din lumina spirituală pentru a cădea în bezna adâncă.

148:4.7 (1660.6) ”Toma, tu ești derutat de doctrinele grecilor și de erorile persanilor. Nu înțelegi relațiile dintre rău și păcat, pentru că tu consideri omenirea ca și cum ar fi început pe pământ cu un Adam perfect, apoi a degenerat rapid, prin păcat, până la deplorabila stare actuală a oamenilor. Dar de ce refuzi tu să înțelegi semnificația povestirii care dezvăluie modul cum Cain, fiul lui Adam, a mers în țările din Nord și acolo și-a ales o femeie? Și de ce refuzi să interpretezi semnificația povestirii care îi descrie pe fiii lui Dumnezeu luându-și soții din rândurile fiicelor oamenilor?

148:4.8 (1660.7) ”Este adevărat că răul este în firea oamenilor, dar ei nu sunt în mod necesar păcătoși. Noua naștere - botezul spiritului - este esențială pentru a fi dezrobit de rău și necesară pentru a intra în împărăția cerurilor, dar nici una dintre acestea nu infirmă faptul că omul este fiul lui Dumnezeu. Prezența inherentă a răului potențial nu semnifică nici că, într-un mod misterios, este despărțit de Tatăl care este în ceruri, astfel încât el trebuie, ca un străin sau un copil dintr-o altă căsătorie, să caute într-un fel sau altul să se facă adoptat legal de Tatăl din ceruri. Toate aceste noțiuni sunt născute, în primul rând, din

greșita voastră înțelegere a Tatălui și, în al doilea rând, din ignoranța voastră în ceea ce privește originea, natura și destinul oamenilor.

148:4.9 (1660.8) ”Grecii și alții v-au învățat că oamenii coboară continuu de la perfecțiunea divină spre uitare și distrugere. Eu am venit ca să arăt că omul, intrând în regat, se înalță într-o manieră certă și sigură către Dumnezeu și perfecțiunea divină. Orice ființă care, într-un fel oarecare, nu satisface idealurile divine și spirituale ale voii Tatălui, este potențialmente rea, dar în nici un sens păcătoasă, și cu atât mai puțin nelegiuită.

148:4.10 (1661.1) ”Toma, nu ai citit tu, despre aceasta în pasajele Scripturilor unde se zice: 'Voi sunteți copiii Domnului Dumnezeuul vostru.' 'Eu voi fi Tatăl său și el va fi fiul meu.' 'Eu l-am ales să fie fiul meu - voi fi Tatăl lui.' 'Aduceți-mi fiii de departe și fiicele de la hotarele pământului, și deopotrivă pe toți cei care se numesc cu numele meu, căci eu i-am creat pentru gloria mea.' 'Cei care au duhul lui Dumnezeu sunt în adevăr fiii lui Dumnezeu.' Așa cum copilul pământean conține o parte materială a tatălui său uman, tot astfel există o parte spirituală a Tatălui celest în fiecare fiu al regatului prin credință.”

148:4.11 (1661.2) Iisus i-a expus lui Toma toate aceste lucruri și încă multe altele, iar apostolul a înțeles din ele o mare parte. Cu toate acestea, Iisus i-a recomandat „să nu vorbești cu ceilalți despre aceste subiecte înainte ca eu să mă întorc la Tatăl meu”. Și Toma nu a menționat niciodată această întrevvedere înainte ca Maestrul să părăsească această lume.

5. Rostul îndurerării

148:5.1 (1661.3) În cursul altei întrevederi între patru ochi, în grădină, Nataniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, deși încep să pricep pentru ce refuzi să vindecii fără discriminare, eu încă abia de înțeleg de ce Tatăl din ceruri, care ne iubește, permite ca un atât de mare număr dintre copiii lui de pe pământ să sufere de atâtea cazne.” Maestrul i-a răspuns lui Nataniel zicând:

148:5.2 (1661.4) ”Tu și mulți alții sunteți atât de nedumeriți pentru că nu înțelegeți că ordinea naturală a acestei lumi a fost atât de adesea dezorganizată prin aventurile păcătoase al unor trădători revoltați împotriva voii Tatălui. Eu am venit pentru a începe să pun aceste lucruri în ordine, dar va fi nevoie de multe epoci pentru a reorienta această parte a universului pe străvechile căi și pentru a elibera astfel pe copiii oamenilor de poverile suplimentare ale păcatului și ale rebeliunii. Prezența răului singură este o încercare suficientă pentru ascensiunea omului - păcatul nu este esențial supraviețuirii.

148:5.3 (1661.5) ”Dar, fiul meu, tu ar trebui să știi că tatăl nu-i face înadins să sufere pe copiii săi. Omul atrage inutil asupra lui însuși dureri ca urmare a refuzului său stăruitor de a umbla pe căile mai bune ale voinței divine. Durerile sunt potențial conținute în rău, dar o mare parte dintre ele sunt rezultatul păcatului și al inechității. Multe evenimente anormale s-au produs pe această lume, și nu este de mirare că toți oamenii care cugetă sunt nedumeriți înaintea scenelor de suferință și de chin cărora le sunt martori. De un lucru puteți fi

totuși siguri. Tatăl nu trimite durerea ca pedeapsă arbitrară pentru faptele greșite. Imperfecțiunile și handicapurile răului sunt inerente răului însuși; pedepsirea păcatelor este inevitabilă; consecințele distructive ale inechității sunt inexorabile. Oamenii nu trebuie să îl învinuiască pe Dumnezeu pentru relele care rezultă în mod natural din viața pe care au ales s-o trăiască; ei nu ar trebui nici să se plângă de experiențele care fac parte din viața așa cum este ea trăită pe această lume. Tatăl vrea ca muritorii să lucreze cu perseverență și consistență la perfecționarea stării lor de pe pământ. O aplicare inteligentă ar trebui să permită oamenilor să biruie o mare parte a necazurilor lor de pe pământ.

148:5.4 (1662.1) ”Nataniel, misiunea noastră constă în a ajuta oamenii să-și rezolve problemele spirituale și să însuflețească astfel mintea lor pentru a fi mai bine pregătiți și îndemnați să se ocupe de rezolvarea multiplelor lor probleme materiale. Eu știu că sunteți încurcați acum după ce ați citit Scripturile. Mult prea adesea a prevalat tendința de a-i atribui lui Dumnezeu responsabilitatea față de tot ceea ce ignoranții nu au reușit să înțeleagă. Nu vă îndoiiți de iubirea Tatălui numai pentru că o lege justă și înțeleaptă instituită de el se întâmplă să vă facă să suferiți pentru a fi încălcat involuntar sau deliberat o rânduire divină.

148:5.5 (1662.2) ”Totuși, Nataniel, multe pasaje din Scripturi te-ar fi instruit dacă le-ai fi citit cu discernământ. Nu-ți amintești că este scris: 'Fiul meu, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu te supăra de dojana sa, căci Domnul îl corijează pe cel pe care îl iubește așa cum tatăl îl corectează pe fiul său de care se bucură.' 'Domnul nu găsește plăcere în a năpăstui.' 'Înainte de a fi năpăstuit, mă rătăcisem, dar

acum respect legea. Durerea a fost bună pentru mine, căci ea mi-a îngăduit să învăț statutele divine.' 'Eu cunosc amărăciunile voastre. Dumnezeu etern este refugiul vostru și vă ține în brațele lui eterne.' 'Domnul este de asemenea un refugiu pentru cei asupriți, un port de odihnă la vremuri de necaz.' 'Domnul îl va întări pe cel ce zace pe patul de suferință. Domnul nu îi va uita pe cei bolnavi.' 'Tot așa cum un tată arată compasiune copiilor săi, așa și Domnul este plin de compasiune pentru cei care se tem de el. El vă cunoaște corpul; el își amintește că voi sunteți praf și pulbere.' 'El vindecă inimile zdrobite și pansează rănilor lor.' 'El este nădejdea celui sărac, tăria celui nevoiaș în mizeria sa, un refugiu contra ispitei, o umbră care te ocrotește de căldura sufocantă.' 'El dă putere celor slabi și sporește tăria celor care nu dispun de nici o forță.' 'El nu va zdrobi trestia strivită și nu va stinge feștila care încă fumegă.' 'Când veți străbate apele durerii eu voi fi cu voi și, când fluviile adversității vă vor înghiți, eu nu vă voi abandona.' 'El m-a trimis ca să pansez inimile sfâșiate, pentru a le proclama libertatea celor captivi și pentru a-i consola pe toți cei îndoliați.' 'Suferința conține în sine o redresare; îndurerarea nu se naște din țărână.'"

6. Neînțelegerea suferinței - discursul despre Iov

148:6.1 (1662.3) În aceeași seară, în Betsaida, Ioan l-a mai întrebat pe Iisus de ce atât de multe persoane aparent nevinovate suferă de atât de

multe boli și sunt supuse atâtor chinuri. Răspunzând întrebărilor lui Ioan, Maestrul a dat, printre altele, următoarele indicații:

148:6.2 (1662.4) ”Fiul meu, tu nu înțelegi nici sensul adversității, nici misiunea suferinței. N-ai citit tu această capodoperă a literaturii semitice - povestea spusă în Scripturi despre îndurerarea lui Iov? Oare nu îți aduci aminte că această minunată parabolă începe cu povestea prosperității materiale a servitorului Domnului? Îți aduci bine aminte că Iov se bucura de binecuvântarea de a avea copii, avere, demnitate, o situație, o sănătate bună și toate celelalte lucruri cărora oamenii le atașează valoare în viața lor temporară. După învățăturile tradițional respectate de copiii lui Avraam, această prosperitate materială era o dovadă indiscutabilă a favorii divine. Or, posesiunile materiale și prosperitatea materială nu denotă favoarea lui Dumnezeu. Tatăl meu care este în ceruri îi iubește pe săraci tot atât de mult ca și pe bogați; el nu face deosebire de persoane.

148:6.3 (1663.1) ”Cu toate că încălcarea legii divine este urmată mai devreme sau mai târziu de recoltarea pedepsei, și în vreme ce oamenii trebuie de bună seamă să recolteze în cele din urmă ceea ce au semănat, tu ar trebui să știi că suferințele omenești nu reprezintă întotdeauna o pedeapsă pentru păcatele anterioare. Nici Iov, nici prietenii lui nu au găsit adevăratul răspuns la nedumeririle lor. Cu iluminarea care se întâmplă să o ai acum, cu greu ți-ar veni ideea de a atribui ori lui Dumnezeu, ori lui Satan rolurile care se joacă în această parabolă extraordinară. Iov nu a găsit, prin suferință, soluții la problemele intelectuale sau la dificultățile filozofice, dar a câștigat mari victorii. Chiar și înaintea prăbușirii defensivelor lui teologice, el s-a ridicat la înălțimile spirituale unde a putut spune cu sinceritate:

„Eu mă detest.” Atunci i-a fost acordată salvarea unei *viziuni a lui Dumnezeu*. Deci, chiar și prin suferințe neînțelese, Iov s-a ridicat la un nivel supraomenesc de înțelegere morală și de clarviziune spirituală. Când slujitorul suferind obține o viziune a lui Dumnezeu, rezultă din aceasta o pace care depășește orice înțelegere omenească.

148:6.4 (1663.2) ”Primul prieten al lui Iov, Elifaz, l-a încurajat pe cel năpăstuit să arate, în durerile sale, aceeași forță a sufletului pe care o recomanda celor din preajma sa în vremea prosperității sale. Acest fals consolator a zis: 'Ai încredere în religia ta, Iov. Amintește-ți că cei răi sunt cei ce suferă, iar nu cei drepti. Tu trebuie să meriți această pedeapsă, căci altfel nu ai fi fost năpăstuit. Tu știi bine că nici un om nu poate fi just în ochii lui Dumnezeu. Tu știi că cei răi nu prosperă niciodată realmente. Oricum ar fi, omul pare predestinat să aibă necazuri, și poate că Domnul te pedepsește numai spre binele tău.' Nu este de mirare că bietul Iov a fost prea puțin consolată de această interpretare a problemei suferinței omenești.

148:6.5 (1663.3) ”Sfaturile celui de-al doilea prieten al lui, Bildad, au fost și mai deprimante, în ciuda justetei lor din punctul de vedere al teologiei acceptate pe atunci. Bildad a zis: 'Dumnezeu nu poate fi nedrept. Copiii tăi trebuie să fi fost păcătoși, din moment ce au pierit. Tu trebuie că ești în greșeală, căci altfel nu ai fi năpăstuit astfel. Dacă tu ești realmente drept, Dumnezeu te va izbăvi cu siguranță de durerile tale. Istoria relațiilor lui Dumnezeu cu oamenii ar trebui să te învețe că Atotputernicul nu îi distruge decât pe cei răi.'

148:6.6 (1663.4) ”După aceea, tu îți vei aminti cum Iov a răspuns prietenilor săi zicând: 'Eu știu bine că Dumnezeu nu aude chemarea mea în ajutor. Cum poate Dumnezeu să fie just și în același timp să

tăgăduiască atât de complet nevinovăția mea? Eu aflu că nu pot avea nici o satisfacție dintr-o chemare către cel Atotputernic. Oare nu ne putem da seama că Dumnezeu tolerează persecutarea celor buni de către cei răi? Și, din moment ce omul este atât de slab, ce șansă are el de a găsi considerație pe lângă un Dumnezeu omnipotent? Dumnezeu m-a făcut așa cum sunt, iar când se întoarce astfel împotriva mea, eu sunt lipsit de apărare. De ce oare m-a creat Dumnezeu numai ca să sufăr în halul ăsta?'

148:6.7 (1663.5) ”Cine poate critica atitudinea lui Iov, având în vedere sfaturile prietenilor săi și ideile greșite despre Dumnezeu care îi ocupau propria minte? Nu vezi tu că Iov dorea cu ardoare un Dumnezeu *uman* ? Îi era sete de comunicare cu o Ființă divină care cunoaște starea muritoare a oamenilor și înțelege că cei drepti trebuie adesea să sufere în inocență; această suferință face parte din prima lor viață în cursul lungii ascensiuni către Paradis. De aceea Fiul omului a venit de la Tată pentru a trăi o viață întrupată capabil de a îmbărbăta și de ajuta pe toți cei care au să fie de atunci înainte chemați să îndure nenorocirile lui Iov.

148:6.8 (1663.6) ”Al treilea prieten al lui Iov, Zofar, i-a adresat niște cuvinte și mai puțin consolatoare când i-a spus: 'Ești prost de te pretinzi a fi drept, din moment ce ești astfel năpăstuit. Admit însă că sunt de neînțeles căile lui Dumnezeu. Poate că este vreun plan ascuns în toate nenorocirile tale.' După ce i-a ascultat pe cei trei prieteni ai lui, Iov a făcut direct apel la Dumnezeu pentru ajutor, pledând faptul că 'omul, născut din femeie, are puține zile de trăit și că este copleșit de necazuri.'

148:6.9 (1664.1) ”Apoi a început a doua şedinţă cu prietenii săi. Elifaz a devenit mai sever, acuzator şi sarcastic. Bildad s-a indignat de dispreţul lui Iov pentru prietenii lui. Zofar şi-a retras poveţele lui melancolice. Atunci, Iov a fost dezgustat de prietenii săi şi a făcut din nou apel la Dumnezeu; de această dată, el a făcut apel la un Dumnezeu just, contra Dumnezeului in Justiţiei încorporat în filosofia prietenilor lui şi inclus în atitudinea religioasă a lui Iov însuşi. După aceea, Iov s-a refugiat în consolare a unei vieţi viitoare în care nedreptăţile existenţei pământeşti ar putea fi mai echitabil rectificate. Nereuşind să primească ajutor de la oameni, Iov este împins către Dumnezeu. Rezultă în inima lor marea luptă dintre credinţă şi îndoială. La urmă, omul îndurerat începe să zărească lumina vieţii; sufletul lui chinuit se înalţă la noi înălţimi de speranţă şi de curaj; el poate continua să sufere, şi chiar şi să moară, dar sufletul său iluminat scoate acum strigătul de triumf: 'Ocroitorul meu este viu.'

148:6.10 (1664.2) ”Iov avea deplină dreptate atunci când a pus la îndoială doctrina potrivit căreia Dumnezeu îi năpăstuieşte pe copii pentru a-i pedepsi pe părinţii lor. Iov era întotdeauna gata să admită că Dumnezeu este just, dar el dorea cu ardoare o revelare a caracterului personal al celui Veşnic care să satisfacă sufletul. Or, aceasta este misiune noastră pe pământ. Muritorii suferinzi nu îşi vor mai vedea refuzată consolare de a cunoaşte iubirea lui Dumnezeu şi de a înţelege milostenia Tatălui celest. Discursul lui Dumnezeu 'din vârtej' era o concepţie maiestuoasă pentru epoca în care a fost rostit, dar tu ai învăţat deja că nu aceasta este maniera Tatălui de a se revela; el vorbeşte mai degrabă în mintea omenească ca o mică voce liniştită care zice: 'Iată calea; urmeaz-o.' Nu înţelegi tu că Dumnezeu locuieşte

în tine, că el a devenit ceea ce ești pentru a putea face din tine ceea ce este el?!”

148:6.11 (1664.3) Iisus a făcut apoi expunerea finală care urmează:

„Tatăl care este în ceruri nu îi face să sufere înadins pe copiii oamenilor. Oamenii suferă în primul rând de accidente timpului și de imperfecțiunile răului atașate unei existențe fizice încă lipsite de maturitate. În al doilea rând, ei suferă consecințele inexorabile ale păcatului - încălcarea legilor luminii și ale vieții. În cele din urmă, oamenii strâng recolta propriei lor perseverențe injuste în rebeliunea contra justei suveranități a cerului pe pământ, dar nenorocirile lor nu sunt date *personal* de către justiția divină. Oamenii pot să facă și vor face multe pentru a diminua suferințele lor temporare. Fiți liberi o dată pentru totdeauna de superstiția că Dumnezeu îi năpăstuiește pe oameni la ordinul celui rău. Studiați Cartea lui Iov doar ca să descoperiți câte idei false despre Dumnezeu pe care chiar și oamenii de bine le pot concepe în mod sincer; după aceea, remarcați cum Iov, chiar și atât de dureros încercat, l-a găsit pe Dumnezeul consolării și al salvării în ciuda învățăturilor sale eronate. La urmă, credința sa a străbătut norii suferinței pentru a distinge lumina vieții răspândite de Tată ca îndurare tămăduitoare și ca dreptate veșnică.”

148:6.12 (1664.4) Ioan a cântărit aceste explicații în inima sa vreme de lungi ceasuri. Această convorbire din grădină cu Maestrul a provocat o schimbare notabilă în întreaga sa viață ulterioară. Mai târziu, Ioan a contribuit mult la schimbarea punctului de vedere al celorlalți apostoli cu privire la sursa, la natura și la rostul nenorocirilor omenești obișnuite. Dar Ioan nu a vorbit niciodată despre această discuție înainte ca Maestrul să îi fi părăsit.

7. Omul cu mâna uscată

148:7.1 (1664.5) Cu prilejul penultimului sabat dinaintea plecării apostolilor și a noului corp de evangheliști pentru cel de-al doilea turneu al lor de predicare în Galileea, Iisus a luat cuvântul în sinagoga din Capernaum despre „Bucuriile vieții de dreptate”. Când a terminat de vorbit, un grup numeros de schilozi, de șchiopi, de bolnavi și de năpăstuiți au dat năvală în jurul lui pentru a căuta vindecarea.

Amestecați cu acest grup se găseau, de asemenea, apostolii, un mare număr de noi evangheliști și spionii farisei din Ierusalim. Oriunde mergea Iisus (afară doar de momentele când era pe dealuri ca să se ocupe de treburile Tatălui său) era aproape sigur că cele șase iscoade din Ierusalim îl urmau.

148:7.2 (1665.1) În timp ce Maestrul vorbea poporului, șeful spionilor farisei a îndemnat pe un om care avea o mână uscată să se apropie de Iisus ca să îl întrebe dacă era ceva legal să fii vindecat în ziua de sabat, sau dacă trebuia să aștepte o altă zi în care să caute după ajutor. Când Iisus a văzut omul, i-a auzit cuvintele și și-a dat seama că fusese trimis de farisei, a zis: „Vino înainte ca să-ți pun o întrebare. Dacă ai avea o oaie și ea ar cădea într-o groapă în ziua de sabat, ai întinde tu mâna ca să o prinzi și să o tragi afară din groapă? Este legal să faci asemenea lucruri în ziua de sabat?” Iar omul răspunse: „Da, Maestre, ar fi legal să faci această faptă bună în ziua de sabat.” Atunci Iisus spuse, adresându-se întregului auditoriu: „Eu știu de ce l-ați trimis omul acesta în prezența mea. Ați vrea să găsiți un motiv pentru a mă inculpa determinându-mă să dau dovadă de îndurare în ziua de sabat.

Prin consimțământul vostru tacit, voi toți ați socotit că ar fi legal să se scoată din groapă nefericita oaie, chiar și în ziua de sabbat. Vă iau pe toți de martori că este legal să arăți o bunătate afectuoasă în ziua de sabbat, nu numai față de animale, dar și față de oameni. Cu cât este mai mare valoarea unui om decât a unei oi! Eu proclam că este legal să faci un bine oamenilor în ziua de sabbat.” Apoi, în timp ce adunarea stătea în fața lui în tăcere, Iisus s-a întors către omul cu mâna veștedă și i-a zis: „Stai în picioare lângă mine pentru ca toată lumea să te poată vedea. Și, acum, ca tu să știi că este voia Tatălui meu să se facă binele și în ziua sabbatului, și dacă tu ai credința pentru a fi vindecat, eu îți cer să întinzi mâna.”

148:7.3 (1665.2) În vreme ce omul își întindea mâna uscată, ea a fost făcută sănătoasă. Spectatorii au avut intenția de a se întoarce contra fariseilor, dar Iisus i-a rugat să își păstreze calmul și le-a zis: „Eu tocmai v-am spus că este permis să faceți binele în ziua de sabbat, să salvezi o viață, dar nu v-am instruit să faceți rău și să cedați dorinței de a ucide.” Fariseii au plecat de acolo enervați și, deși a fost într-o zi de sabbat, ei s-au dus în grabă în Tiberiada pentru a ține sfat cu Irod. Ei au făcut tot ceea ce le stătea în putere pentru a-i stârni prejudecățile cu scopul de a se asigura de alianța irodienilor contra lui Iisus, dar Irod a refuzat să ia măsuri împotriva lui Iisus și i-a sfătuit să se ducă cu plângerile lor în Ierusalim.

148:7.4 (1665.3) Această vindecare a fost primul miracol înfăptuit de Iisus ca răspuns la sfidarea dușmanilor lui. Maestrul a înfăptuit ceea ce se cheamă un miracol nu pentru a-și demonstra puterea de vindecare, ci pentru a protesta cu eficacitate contra legii care transformă repausul religios al zilei de sabbat într-o adevărată sclavie

sub restricții golite de sens pentru toată omenirea. Omul vindecat și-a reluat munca de zidar și s-a dovedit drept unul dintre cei a căror vindecare a fost urmată de o viață de slujbe de mulțumire și de fapte de dreptate.

8. Ultima săptămână în Betsaida

148:8.1 (1665.4) În timpul ultimei săptămâni de ședere în Betsaida, iscoadele din Ierusalim au fost în mare dezacord cu privire la ce atitudine să se ia față de Iisus și de învățăturile sale. Trei dintre acești farisei erau extraordinar de impresionați de ceea ce văzuseră și auziseră. Între timp, în Ierusalim, un tânăr membru influent al sinedriului, pe nume Avraam, a adoptat public învățătura lui Iisus și a fost botezat în bazinul lui Siloe de către Abner. Tot Ierusalimul a fost agitat din pricina acestui eveniment și au fost trimiși imediat mesageri în Betsaida pentru a chema cele șase iscoade farisei.

148:8.2 (1666.1) Filozoful grec care fusese câștigat în regat cu prilejul precedentului turneu din Galileea a revenit cu anumiți oameni bogați iudei din Alexandria, care l-au invitat încă o dată pe Iisus să se ducă în orașul lor pentru a întemeia acolo o școală mixtă de filozofie și de religie, precum și o infirmerie pentru bolnavi; însă Iisus a refuzat cu curtoazie invitația lor.

148:8.3 (1666.2) Cam prin vremea aceasta, a sosit în campamentul din Betsaida un profet extatic numit Kirmet, venin din Bagdad. Acest pretins profet avea viziuni speciale atunci când era în transă, și avea

visе fanteziste atunci când era tulburat în somnul său. El a creat o tulburare considerabilă în tabără. Simon Zelotul era de părere că prefăcutul, care se înșela pe sine însuși, trebuia tratat mai degrabă cu asprime, dar Iisus a intervenit pentru a i se lăsa toată libertatea de acțiune vreme de câteva zile. Cei ce l-au auzit predicând au recunoscut curând că, judecată după criteriile evangheliei împărăției, învățătura lui nu era validă. Kirmet nu a întârziat să se înapoieze în Bagdad, neaducând cu el decât șase suflete instabile și nehotărâte. Cu toate acestea, înainte ca Iisus să intervină în favoarea profetului din Bagdad, David Zebedeu, asistat de un comitet care se formase spontan, l-a luat pe Kirmet pe lac; după ce a fost cufundat de mai multe ori în apă, a fost sfătuit să plece de acolo cât de repede - să organizeze și să își construiască propria tabără.

148:8.4 (1666.3) În aceeași zi, o feniciană numită Bet-Marion a devenit atât de fanatică încât și-a pierdut capul și a fost trimisă de acolo de către prietenii ei după ce aproape că se înecase încercând să meargă pe apă.

148:8.5 (1666.4) Avraam fariseul, cel nou convertit din Ierusalim, și-a dat toate bunurile pământești vistierului apostolic. Acest aport a contribuit mult la a face posibilă trimiterea imediată în misiune a celor o sută de evangheliști nou instruiți. Andrei anunțase deja închiderea taberei, și fiecare s-a pregătit fie să se întoarcă la căminul său, fie să îi urmeze pe evangheliști în Galileea.

9. Vindecarea paralticului

148:9.1 (1666.5) Vineri, în după-amiaza zilei de întâi octombrie, Iisus își ținea ultima sa reuniune cu apostolii săi, cu evangheliștii și alți șefi din campamentului în curs de dizolvare. Cei șase farisei din Ierusalim erau așezați în primul rând al acestei adunări din spațioasa sală lărgită, din fața casei lui Zebedeu. Atunci a avut loc unul dintre cele mai ciudate și cele mai extraordinare episoade din viața pământească a lui Iisus. Maestrul vorbea stând în picioare în vasta încăpere care fusese construită pentru a adăposti reuniunile sale de pe durata sezonului ploios. Casa era toată înconjurată de o mare afluență de oameni care își încordau auzul pentru a prinde câte ceva din discursul lui Iisus.

148:9.2 (1666.6) În timp ce casa era astfel aglomerată și înconjurată de auditori înflăcărați, un om, ajuns de multă vreme la paralizie, a fost adus la Capernaum, pe un mic pat, de către prietenii lui. Acest paraltic auzise spunându-se că Iisus era pe cale de a părăsi Betsaida. După ce a vorbit cu Aaron, zidarul atât de recent vindecat, el a hotărât să fie dus înaintea lui Iisus pentru a căuta la el vindecarea. Prietenii lui au încercat să pătrundă în casa lui Zebedeu pe poarta din față și pe poarta din spate, dar mulțimea era prea compactă. Paralticul a refuzat totuși să accepte înfrângerea; el le-a cerut prietenilor lui să își procure scări cu care s-au urcat pe acoperișul sălii în care vorbea Iisus. După ce a desprins țigla, ei l-au coborât cu îndrăzneală pe cel paralizat cu niște funii, până ce patul său s-a așezat pe podea, imediat în fața Maestrului. Când Iisus a văzut ceea ce făcuseră, el s-a oprit din vorbit, în timp ce asistența se minuna de perseverența bolnavului și a prietenilor lui. Paralticul a zis: „Maestre, nu aș vrea să îți deranjez lecția, dar sunt hotărât să devin sănătos. Eu nu mă asemăn celor ce au

primit vindecarea și au uitat de îndată învățătura ta. Aș vrea să fiu vindecat pentru a sluji în împărăția cerurilor.” Deși infirmitatea acestui om fusese cauzată de dezordinile din viața sa, Iisus, văzându-i credința, i-a zis paralticului: „Fiule, nu te teme; păcatele tale sunt iertate; credința ta te va salva.”

148:9.3 (1667.1) Când fariseii din Ierusalim, precum și alți scribi și juriști așezați alături de ei au auzit această declarație a lui Iisus, au început să-și spună: „Cum de îndrăznește acest om să vorbească astfel? Oare nu înțelege că rostește o blasfemie? Cine poate ierta păcatele, în afară de Dumnezeu?” Dându-și seama în inima sa că așa gândeau ei în sinea lor și între ei, Iisus li s-a adresat spunând: „De ce gândiți astfel în inima voastră? Cine sunteți voi ca să mă judecați? Care-i deosebirea că eu zic acestui paraltic: păcatele tale sunt iertate, sau de zic: ridică-te, dă-te jos din pat și mergi? Dar, pentru ca voi, care asistați la toate acestea, să știți definitiv că Fiul Omului are autoritate și putere pe pământ pentru a ierta păcatele, eu îi zic acestui infirm: scoală-te, dă-te jos din pat și du-te acasă.” Când Iisus a vorbit astfel, paralticul s-a ridicat, asistența i-a făcut un culoar și el a ieșit înaintea întregii lumi. Cei care au văzut aceste lucruri au fost stupefiați. Petru a împrăștiat adunarea, în vreme ce mulți spectatori se rugau și îl slăveau pe Dumnezeu mărturisind că niciodată până atunci nu mai văzuseră evenimente atât de uimitoare.

148:9.4 (1667.2) Cam prin vremea asta mesagerii sinedriului au sosit pentru a le cere celor șase spioni să se întoarcă la Ierusalim. Când au primit acest mesaj, a avut loc o serioasă discuție între ei. După ce au terminat-o, șeful și doi dintre asociații lui s-au întors cu mesagerii la Ierusalim, în vreme ce ceilalți trei spioni farisei și-au mărturisit

crediința în Iisus, s-au dus numaidecât la lac, au fost botezați de Petru și au fost admiși de apostoli în comunitate în calitate de copii ai împărăției.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 148](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 150](#) >>

Capitolul 149

Cel de-al doilea turneu de predicare

149:0.1 (1668.1) CEL de-al doilea turneu de predicare publică în Galileea a început duminică 3 octombrie, anul 28, și a continuat timp de aproape trei luni, luând sfârșit pe 30 decembrie. A participat la acest efort Iisus și cei doisprezece apostoli, asistați de corpul nou recrutat de 117 evangheliști și de numeroase alte persoane interesate. Pe parcursul acestui turneu, ei au vizitat Gadara, Tolemaida, Iafia, Dabarita, Meguido, Iezreel, Scitopolis, Taricheea, Hipos, Gamala, Betsaida-Iulias și un mare număr de alte sate și orașe.

149:0.2 (1668.2) Înainte de a pleca în această dimineață de duminică, Andrei și Petru i-au cerut lui Iisus să fixeze definitiv atribuțiile noilor

evangheliști, dar Maestrul a refuzat zicând că nu ținea de domeniul lui să facă lucruri pe care alții le-ar putea face într-o manieră mai acceptabilă. După ce au chibzuit cum se cuvine, apostolii au decis că Iacob Zebedeu va fi cel care să fixeze atribuțiile. La sfârșitul comentariilor lui Iacob, Iisus le-a zis evangheliștilor: „Mergeți acum și faceți lucrarea cu care ați fost însărcinați și, mai târziu, când vă veți arăta competenți și fideli, vă voi conferi hirotonisirea pentru a predica evanghelia împărăției.”

149:0.3 (1668.3) În cursul acestui turneu, numai Iacob și Ioan au călătorit cu Iisus. Petru și ceilalți apostoli au luat fiecare câte doisprezece evangheliști, și au păstrat cu aceștia un contact strâns în timp ce și-au continuat munca de predicare și de propovăduire. Îndată ce credincioșii erau pregătiți să intre în regat, apostolii le administrau botezul. Iisus și cei doi tovarăși ai lui au călătorit mult în cursul acestor trei luni, vizitând adesea și două orașe în aceeași zi pentru a observa activitatea evangheliștilor și pentru a-i încuraja în eforturile lor de a întemeia regatul. Tot acest al doilea turneu de predicare a fost mai ales un efort de a permite acestui corp de 117 de evangheliști recent formați să dobândească o experiență practică.

149:0.4 (1668.4) În această perioadă, și ulterior până în epoca în care Iisus și cei doisprezece au plecat în cele din urmă la Ierusalim, David Zebedeu a menținut, pentru lucrarea regatului, un cartier general în casa tatălui său din Betsaida. Acesta a fost sediul central al operațiunilor lui Iisus pe Pământ, și un loc de popas pentru serviciul de mesageri pe care David îl asigura între credincioșii din diversele părți ale Palestinei și din regiunile adiacente. El a înfăptuit toate acestea din proprie inițiativă, dar cu aprobarea lui Andrei. David

folosea de la patruzeci la cincizeci de mesageri în acest serviciu de informații pentru munca regatului, care creștea și se extindea cu rapid. În timp ce asigura acest serviciu, el își câștiga parțial traiul consacrand o parte din timpul său vechii meserii de pescar.

1. Marele renume al lui Iisus

149:1.1 (1668.5) În momentul în care tabăra din Betsaida a fost ridicată, renumele lui Iisus, mai ales ca vindecător, se răspândise în toate regiunile Palestinei, în toată Siria și în țările vecine. La săptămâni după plecarea din Betsaida, bolnavii au continuat să sosească. Nereușind să îl întâlnească pe Maestru, ei aflau de la David unde se găsea și porneau în căutarea sa. În cursul acestui turneu, Iisus nu a înfăptuit în mod deliberat nici un act de vindecare așa-zis miraculoasă. Totuși, zeci de persoane suferinde și-au văzut sănătatea și fericirea restabilite grație puterii de reconstruire a credinței intense care le împingea în căutarea tămăduirii.

149:1.2 (1669.1) La vremea acestei misiuni, a început să se producă o serie specială și inexplicabilă de fenomene de vindecare, care au continuat până la sfârșitul vieții terestre a lui Iisus. Pe parcursul acestui turneu de trei luni, peste o sută de bărbați, de femei și de copii din Iudeea, din Idumeea, din Galileea, din Siria, din Tir și din Sidon, și de dincolo de Iordan, au beneficiat de această vindecare inconștientă făcută de Iisus și, când s-au înapoiat la casa lor, ei au contribuit și mai mult la sporirea renumelui său. Și ei au făcut așa, cu toate că Iisus, de fiecare dată când observa vreunul dintre aceste

cazuri de vindecare spontană, recomanda direct beneficiarului „să nu vorbească nimănui”.

149:1.3 (1669.2) Nu ni s-a revelat niciodată cu exactitate ceea ce se petrecuse în aceste cazuri de vindecare spontană sau inconștientă. Maestrul nu a explicat niciodată apostolilor săi modul cum se efectuau. În mai multe rânduri, el s-a mărginit a zice: „Eu îmi dau seama că țâșnit din mine o putere.” Într-un rând, după ce a fost atins de un copil, el a remarcat: „Îmi dau seama că a țâșnit afară din mine viața.”

149:1.4 (1669.3) În absența indicațiilor directe ale Maestrului referitoare la natura acestor însănătoșiri spontane, ar fi o impertinență din partea noastră să încercăm să explicăm cum au fost ele înfăptuite, dar ne este permis să ne dăm părerea noastră despre aceste fenomene de vindecare. Noi credem că un mare număr din însănătoșirile aparent miraculoase care s-au produs în cursul slujirii pe pământ a lui Iisus au rezultat din conjugarea următoarelor trei puternice influențe:

149:1.5 (1669.4) 1. Prezența unei credințe solide, dominante și vii în inima ființei omenești care căuta cu perseverență să fie vindecată, însoțită de faptul că această vindecare era dorită mai degrabă pentru binefacerile ei spirituale decât pentru o restabilire pur fizică.

149:1.6 (1669.5) 2. Existența, concomitent cu această credință omenească, a mării simpatii și a mării compasiuni a Fiului Creator întrupat și plin de îndurare; acest Fiu al lui Dumnezeu poseda efectiv, în persoana sa, puteri și prerogative de vindecare creative aproape nelimitate și independente de timp.

149:1.7 (1669.6) 3. În același timp cu credința creaturii și cu viața Creatorului, trebuie, de asemenea, notat că acest om-Dumnezeu era expresia personificată a voci Tatălui. Cu prilejul contactului dintre nevoia umană și puterea divină capabilă de a o satisface, dacă Tatăl nu ar exprima voința diferită, cele două ar deveni una; vindecarea s-ar produce atunci fără ca Iisus cel uman să fi fost conștient de ea, dar ea ar fi fost imediat recunoscută de natura sa divină. Deci, trebuie explicate un mare număr de cazuri de vindecare prin operarea unei mari legi care ne este cunoscută de demult, și anume: ceea ce Fiul Creator dorește și ceea ce Tatăl etern voiește ESTE.

149:1.8 (1669.7) Noi suntem deci de părere că în prezența personală a lui Iisus, anumite forme de credință umană profundă *constrâneau* literalmente și realmente manifestarea vindecării prin anumite forțe și personalități creative ale universului, pe atunci intim asociate cu Fiul Omului. Devine, de atunci, un fapt de seamă că Iisus a permis frecvent ca oamenii să se vindece ei înșiși, în prezența sa, prin puterea credinței lor personale.

149:1.9 (1670.1) Mulți alții au căutat vindecarea în scopuri pur egoiste. O văduvă bogată din Tir, însoțită de suita ei, a venit pentru a fi vindecată de infirmitățile ei, și care erau multe; urmărindu-l pe Iisus prin Galileea, ea a continuat să îi ofere tot mai mulți bani, de parcă puterea lui Dumnezeu ar putea fi cumpărată prin licitație. Ea nu s-a interesat niciodată de evanghelia împărăției; ea căuta doar vindecarea bolilor ei fizice.

2. Atitudinea poporului

149:2.1 (1670.2) Iisus înțelegea mintea oamenilor; el știa ce este în adâncul inimii lor. Dacă învățăturile sale ar fi fost transmise așa cum le-a prezentat el, având drept singur comentariu interpretarea inspirată a vieții sale pământești, toate națiunile și toate religiile lumii ar fi îmbrățișat rapid evanghelia împărăției. Eforturile bine intenționate ale primilor ucenici ai lui Iisus de reformulare a învățăturilor sale, cu scopul de a le face mai acceptabile pentru anumite națiuni, rase și religii, au avut ca efect doar facerea acestor învățături și mai puțin acceptabile pentru toate celelalte națiuni, rase și religii.

149:2.2 (1670.3) În eforturile lui de a atrage atenția favorabilă a anumitor grupuri din epoca sa asupra învățăturilor lui Iisus, apostolul Pavel a scris numeroase epistole de instrucțiuni și de recomandări. Alți învățători ai evangheliei lui Iisus au făcut la fel, dar nici unul dintre ei nu și-a închipuit că aceste scrieri vor fi ulterior adunate de către cei care vroiau să le prezinte ca alcătuind învățăturile lui Iisus. În consecință, deși ceea ce se numește creștinism conține mai multe elemente din evanghelia Maestrului decât orice altă religie, el conține și multe date pe care nu le-a propovăduit Iisus. În afară de încorporarea, în creștinismul primitiv, a numeroase învățături ale misterelor persane și a multor elemente din filozofia greacă, s-au comis două mari greșeli:

149:2.3 (1670.4) 1. Efortul de a lega direct învățătura evangheliei de teologia iudaică, așa cum este ilustrat de doctrinele creștine ale ispășirii, propovăduind că Iisus era Fiul al cărui sacrificiu ar satisface severa judecată a Tatălui și ar potoli furia divină. Aceste învățături au dat naștere unor încercări lăudabile de a face evanghelia împărăției

mai acceptabilă iudeilor increduli. Dacă aceste eforturi au eșuat în țelul lor în ceea ce privește aderarea iudeilor, ei n-au eșuat în încurcarea și în alienarea multor suflete sincere din toate generațiile ulterioare.

149:2.4 (1670.5) 2. Ce-a de-a doua mare gafă a primilor ucenici ai Maestrului, o greșală la a cărei perpetuarea au persistat toate generațiile ulterioare, a fost aceea de a organiza doctrina creștină atât de complet în jurul *persoanei* lui Iisus. Acest accent excesiv pus pe personalitatea lui Iisus, în teologia creștinismului, a contribuit la opacizarea învățăturilor sale. Toate acestea au făcut din ce în ce mai dificil iudeilor, mahomedanilor, hindușilor și altor membri ai religiilor orientale de a accepta învățăturile lui Iisus. Noi n-am vrea să minimalizăm locul persoanei sale într-o religie care poate să-i poarte numele, dar nici n-am vrea să permitem ca această considerație să eclipseze viața sa inspiratoare sau să înlocuiască mesajul lui de salvare: paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor.

149:2.5 (1670.6) Cei care propovăduiesc religia lui Iisus ar trebui să se apropie de celelalte religii în recunoașterea adevărurilor pe care le dețin în comun (și dintre care multe provin direct sau indirect din mesajul lui Iisus) abținându-se totodată să mai insiste atât de mult asupra diferențelor.

149:2.6 (1671.1) În momentul acela, renumele lui Iisus se sprijinea în principal pe reputația sa de vindecător, dar nu urmează că a trebuit întotdeauna să fie astfel. Pe măsură ce trecea timpul, el a fost din ce în ce mai căutat pentru ajutorul său spiritual. Cu toate acestea, însănătoșirile fizice erau cele care exercitau asupra poporului atracția

cea mai directă și cea mai imediată. Ajutorul lui Iisus era din ce în ce mai solicitat de către victimele sclaviei morale și ale obsesiilor mentale; el le propovăduia invariabil calea izbăvirii. Tații căutau sfaturile sale pentru a-și călăuzi fiii, și mamele îi cereau ajutorul pentru a-și îndruma fiicele. Cei care se aflau în întuneric veneau către el, și el le revela lumina vieții. El apleca întotdeauna urechea la nenorociții omenirii și ajuta oricând pe oricine căuta îndrumarea sa.

149:2.7 (1671.2) În vreme ce Creatorul însuși era pe pământ, întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare, era inevitabil să se producă lucruri extraordinare. Totuși, n-ar trebui să vă apropiați de Iisus prin aceste evenimente așa-zise miraculoase. Învățați să vă apropiați de miracole prin Iisus, dar nu comiteți greșeala de a vă apropia de Iisus prin miracole. Această recomandare este legitimă, cu toate că Iisus din Nazaret este unicul întemeietor de religie care a înfăptuit pe pământ acte supramateriale.

149:2.8 (1671.3) Trăsătura cea mai uimitoare și cea mai revolutivă a misiunii pământești a lui Mihail a fost atitudinea sa față de femei. Într-o epocă și într-o generație în care pentru un bărbat nu era potrivit s-o salute nici chiar pe propria lui soție în public, Iisus a îndrăznit să ia cu el femei care să propovăduiască evanghelia în legătură cu cel de-al treilea turneu al său de predicare în Galileea. Și a avut curajul suprem de a face asta în ciuda învățăturii rabinice care proclama: „Mai bine să ardeți cuvintele legii decât să le încredințați femeilor.”

149:2.9 (1671.4) Într-o singură generație, Iisus a scos femeile dintr-o uitare nerespectuoasă și le-a eliberat de corvezile servile ale epocilor primitive. Și este o rușine pentru religia care a îndrăznit să își

însușească numele lui Iisus, că n-a avut curajul moral de a urma acest nobil exemplu în atitudinea ei ulterioară față de femei.

149:2.10 (1671.5) Oamenii cu care Iisus se amesteca îl găseau într-un totul dezbărat de superstițiile vremii. El era liber de prejudecăți religioase și nu era niciodată intolerant. Nimic din inima sa nu semăna cu un antagonism social. El se conforma la ceea ce era bun din religia strămoșilor lui, dar nu șovăia să neglijeze tradițiile umane ale superstiției și ale servituții. El îndrăznește să propovăduiască că catastrofele naturii, accidentele timpului și alte evenimente dezastruoase nu sunt nici pedepse ale judecății divine nici decrete misterioase ale Providenței. El a condamnat devotamentul servil față de ceremoniile lipsite de sens, și a denunțat sofismul cultului materialist. El a proclamat fără înconjur libertatea spirituală a oamenilor și a îndrăznit să propovăduiască că muritorii întrupați sunt, în fapt și în adevăr, fiii Dumnezeului viu.

149:2.11 (1671.6) Iisus a transcens toate învățăturile strămoșilor săi atunci când a substitui cu îndrăzneală mâinile fără pată cu inimile fără pată, ca semne ale adevăratei religii. El a înlocuit tradiția prin realitate și a înlăturat toate pretențiile vanității și ale ipocriziei. Și, totuși, acest neînfricat om al lui Dumnezeu n-a dat curs liber criticilor distructive, și n-a manifestat un dispreț total pentru uzanțele religioase, sociale, economice și politice ale timpului său. El nu era un militant revolutiv; era un evoluționist progresist. El nu s-a lansat în distrugerea a ceea ce *era* decât oferind simultan tovarășilor săi lucrul mai înalt care *trebuia să fie*.

149:2.12 (1672.1) Iisus a obținut ascultarea discipolilor săi fără a o cere. Dintre toți oamenii care au primit chemarea sa personală, numai trei au refuzat această invitație de a deveni discipolii săi. El exercita o putere de atracție specială asupra oamenilor, dar nu era dictatorial. El impunea încrederea, și niciodată nimeni n-a fost ofensat de primirea unui ordin de la el. El își asuma o autoritate absolută asupra discipolilor săi, dar nici unul n-a avut niciodată vreo obiecție față de asta. El le îngăduia discipolilor să-l numească Maestrul.

149:2.13 (1672.2) Maestrul era admirat de toți cei care îl întâlneau, în afară de cei care nutreau prejudecăți religioase bine înrădăcinată și de cei care credeau că deslușesc un pericol politic în învățăturile sale. Auditorii săi erau uluiți de originalitatea și de autoritatea învățaturii sale. Ei s-au minunat de răbdarea sa față de înapoiatii și de pisălogii care îi puneau întrebări. El insufla speranță și încredere în inima tuturor celor care beneficiau de ajutorul său. Numai cei care nu l-au întâlnit se temeau de el, și îl urau numai cei care îl considerau un campion al unui adevăr destinat să distrugă răul și greșeala pe care ei hotărâseră să le păstreze cu orice preț în inima lor.

149:2.14 (1672.3) Asupra prietenilor lui, la fel ca și asupra dușmanilor lui, el exercita o puternică influență fascinantă specială. Mulțimile îl urmau cu săptămânile, și numai pentru a-i auzi cuvintele binevoitoare și pentru a observa simplitatea vieții sale. Bărbații și femeile devotați îl iubeau pe Iisus cu o afecțiune aproape supraomenească, și cu cât îl cunoșteau mai bine, cu atât îl iubeau mai mult, și toate acestea rămân încă adevărate. Chiar și astăzi și în toate epocile viitoare, cu cât un om îl cunoaște mai bine pe acest om-Dumnezeu cu atât mai mult îl va iubi și va voi să-l urmeze.

3. Ostilitatea liderilor religioși

149:3.1 (1672.4) În pofida primirii favorabile a lui Iisus și a învățăturilor sale de către oamenii de rând, liderii religioși din Ierusalim erau din ce în ce mai alarmați și mai ostili. Fariseii elaboraseră o teologie sistematică și dogmatică. Iisus propovăduia după nevoile de moment; el nu era un învățător sistematic; el își expunea învățătura plecând nu atât de la lege, cât de la viață, prin parabolă. Atunci când, pentru a-și ilustra mesajul folosea o parabolă, el își propunea să nu utilizeze decât o singură trăsătură a poveștii în acest scop. Multe idei false despre învățătura lui Iisus pot rezulta din încercările de a transforma parabolele sale în alegorii.)

149:3.2 (1672.5) Liderii religioși din Ierusalim deveneau aproape nebuni de furie ca urmare a recente convertiri a tânărului Avraam și a dezertării celor trei spioni, care fuseseră botezați de Petru și îi însoțeau acum pe evangheliști în cel de-al doilea turneu de predicare din Galileea. Conducătorii iudei erau din ce în ce mai orbiți de frică și de prejudecăți, în timp ce inima lor se înăsprea de respingerea continuă a atrăgătoarelor adevăruri ale evangheliei împărăției. Odată ce oamenii au refuzat să facă apel la spiritul care locuiește în ei, aproape că nu se mai poate face nimic pentru a modifica atitudinea lor.

149:3.3 (1672.6) Cu prilejul primei sale întâlniri cu evangheliștii în tabăra de la Betsaida, Iisus le zisese la terminarea cuvântării sale: „Nu uitați că, trupește și mental - adică emoțional - reacția oamenilor este individuală. Singura lor *uniformitate* este faptul de a fi locuiți de un

spirit lăuntric. Deși aceste spirite divine pot varia întrucâtva prin natura și prin întinderea experienței lor, ei reacționează uniform la toate apelurile spirituale. Omenirea nu va putea niciodată ajunge la unitate și la fraternitate altfel decât prin acest spirit și făcând apel la el.” Dar mulți dintre conducătorii iudei închiseseră porțile inimii lor la chemarea spirituală a regatului. Începând din ziua aceasta, ei n-au mai încetat să mai facă planuri și să comploteze pentru a-l distruge pe Maestru. Ei erau convinși că Iisus trebuia arestat, condamnat și executat ca criminal religios, violator al învățăturilor capitale ale legii sacre iudaice.

4. Derularea turneului de predicare

149:4.1 (1673.1) Iisus a lucrat foarte puțin în public în timpul acestui turneu de predicare, dar el conducea numeroase ore de seară pentru credincioși în majoritatea orașelor și satelor în care a avut ocazia să șadă cu Iacob și Ioan. La una dintre aceste sesiuni de seară, unul dintre tinerii evangheliști i-a pus lui Iisus o întrebare despre mânia, și, în răspunsul său, Maestrul i-a dat, între altele, următoarele indicații:

149:4.2 (1673.2) ”Mânia este o manifestare materială care reprezintă, într-o manieră generală, măsura în care natura spirituală n-a reușit să domine naturile intelectuale și fizice conjugate. Mânia indică lipsa voastră de iubire fraternă tolerantă, plus lipsa voastră de respect de sine și de stăpânire de sine. Mânia epuizează sănătatea, degradează mintea și îl handicapează pe instructorul spiritual al sufletului omului. N-ați citit voi în Scripturi că 'furia îl omoară pe omul prost' și că

'omul se sfâșie pe el însuși în mânia sa'? Și că 'cel care nu este iute la mânie posedă o mare înțelegere', pe câtă vreme 'oricine se enervează repede exaltă nebunia'? Voi știți cu toții că 'un răspuns blând abate mânia' și că 'cuvintele dure stârnesc mânia.' 'Reținerea amână mânia' și 'cel ce nu se controlează pe sine seamănă cu un oraș fără apărare și fără ziduri.' 'Cel mânios este crud și mânia este insultătoare.' 'Oamenii iritați ațâță vrajba, pe când cei furioși își înmulțesc nelegiuirile.' 'Nu fiți grăbiți în spirit, căci mânia rămâne în adâncul proștilor.' Înainte de a termina, Iisus a mai zis: „Inima să vă fie dominată de iubire, pentru ca îndrumătorul vostru spiritual să nu se ostenească prea mult ca să vă descătușeze de tendința de a lăsa să izbucnească accesele de mânie animală incompatibile cu statutul filiației divine.”

149:4.3 (1673.3) Cu această aceeași ocazie, Maestrul a expus unui grup avantajul de a poseda un caracter bine echilibrat. El a recunoscut necesitatea, pentru majoritatea oamenilor, de a se consacra măiestriei unei oarecare profesii, dar el a deplâns toate tendințele către specializarea excesivă care conduc la îngustimea de spirit și la limitarea activităților vieții. El a atras atenția asupra faptului că orice virtute, dacă este dusă până la extrem, poate deveni un viciu. Iisus a predicat întotdeauna cumpătarea și a propovăduit bunul simț - a da problemelor vieții justa lor proporție. El a făcut observația că un exces de compasiune și de milă pot degenera într-o gravă instabilitate emoțională, și că entuziasmul poate duce la fanatism. El a analizat caracterul unuia dintre vechii lor asociați pe care închipuirea îl antrenase în întreprinderi vizionare și irealizabile. În același timp, el i-a pus în gardă contra pericolelor monotoniei unei mediocrități prea conservatoare.

149:4.4 (1673.4) Apoi Iisus a discutat asupra pericolelor curajului și ale încrederii, și modul în care aceste însușiri conduc uneori sufletele nechibzuite la temeritate și la îngâmfare. El a arătat deopotrivă cum prudența și discreția, atunci când sunt împinse prea departe, conduc la lașitate și la nereușită. El i-a îndemnat pe auditori să se străduiască să fie originali, evitând totodată tendința spre excentricitate. El pleda în favoarea compătimirii lipsite de sentimentalism și a pietății fără bigotism. El a propovăduit un respect dezbărat de frică și de superstiție.

149:4.5 (1674.1) Ceea ce i-a impresionat pe colaboratorii săi n-a fost atât de mult învățătura lui Iisus despre echilibrul de caracter, ci mai degrabă faptul că propria sa viață era o expresie atât de elocventă a învățăturii sale. El a trăit în mijlocul încordării și al furtunii, dar aceasta nu l-a clătinat niciodată. Dușmanii săi îi întindeau întruna curse, dar n-au reușit niciodată să-l prindă în ele. Înțelepții și erudiții se străduiau să-l împingă în controverse, dar el nu se poticnea. Au încercat să-l încurce în discuții, dar răspunsurile sale erau întotdeauna iluminate, pline de demnitate și categorice. Când era întrerupt în discursurile sale de multiple întrebări, răspunsurile îi erau întotdeauna semnificative și concludente. Niciodată n-a recurs la tactici josnice pentru a face față presiunii continue a dușmanilor lui care nu ezitau să recurgă la tot felul de minciuni, nedreptăți și inechități în atacurile lor împotriva lui.

149:4.6 (1674.2) Este adevărat că mulți bărbați și femei trebuie să practice cu asiduitate o meserie bine definită pentru a-și câștiga traiul; este totuși în întregime dezirabil ca ființele omenești să cultive un vast câmp de cunoștințe despre viață, așa cum este ea trăită pe

pământ. Persoanele cu adevărat educate nu se mulțumesc să rămână în ignoranță în ceea ce privește viața și faptele semenilor lor.

5. Lecția despre mulțumire

149:5.1 (1674.3) În ziua în care Iisus vizita grupul de evangheliști care lucra sub îndrumarea lui Simon Zelotul, acesta l-a întrebat pe Maestru, în cursul conferinței de seară: De ce sunt unele persoane cu atât de mult mai fericite și mulțumite decât altele? Este mulțumirea o treabă de experiență religioasă? Iisus a răspuns la întrebarea lui Simon dând, printre altele, următoarele indicații:

149:5.2 (1674.4) ”Simon, unele persoane sunt din fire mai fericite decât a altele. Aceasta depinde mult, cu adevărat mult de bunăvoință a omului de a se lăsa condus și îndrumat de spiritul Tatălui care trăiește în el. Oare tu n-ai citit în scripturi aceste cuvinte ale înțeleptului: 'Spiritul omului este lampa Domnului scrutând tot domeniul lui interior'? Și de îndată ce acești muritori astfel călăuziți de spirit zic: 'Sforile au căzut pe mine în locuri agreabile; da, îmi revine o bună moștenire'. 'Puținul pe care îl posedă un om drept valorează mai mult decât bogățiile multor oameni răi', căci 'un om de bine își va trage satisfacția din el însuși', 'O inimă voioasă dă o bună dispoziție; ea este o sărbătoare continuă. Mai mult valorează puține bunuri odată cu respectarea Domnului, decât o mare comoară aducătoare de necazuri. Mai mult face o masă de legume cu iubire decât un bou gras însoțit de ură. Mai mult valorează micile resurse cu dreptate decât marile venituri fără rectitudine.' 'O inimă veselă face bine ca și un

medicament.' 'Mai mult face să ai un pumn de grăunțe cu liniște decât o supraabundență de bunuri cu amărăciuni și cu vexări ale spiritului.'

149:5.3 (1674.5) ”Amărăciunile oamenilor provin, în mare parte, din ambițiile lor dezamăgite și din răniri ale orgoliului lor. Oamenii își rezervă o datorie din a face tot ce se poate cu viața lor pe pământ, dar, atunci când se fac eforturi sincere în sensul acesta, ei ar trebui să-și accepte cu voioșie soarta și să dea dovadă de ingeniozitate pentru a scoate cea mai bună parte din ceea ce le revine. O prea mare parte din dificultățile oamenilor își au originea în profunda frică instinctivă din inima lor. 'Cel rău fuge atunci când nimeni nu-l urmărește'. 'Cei răi se aseamănă cu o mare agitată, căci ea nu se poate odihni, dar apele sale resping mîlul și noroiul; nu există pace, spune Dumnezeu, pentru oamenii răi.'

149:5.4 (1674.6) ”Așadar nu căuta o pace amăgitoare și niște bucurii trecătoare, ci mai degrabă asigurarea credinței și siguranța filiației divine, care dau calmul, mulțumirea și bucuria supremă în spirit.”

149:5.5 (1675.1) Iisus considera prea puțin această lume ca o „vale a lacrimilor”, ci mai degrabă ca o „vale a creării de suflete”, sfera natală a spiritelor eterne nepieritoare menite să urce în Paradis.

6. „Teama de domnul”

149:6.1 (1675.2) În Gamala, în cursul convorbirilor de seară, Filip i-a zis lui Iisus: „Maestre, de ce Scripturile ne ordonă să ne 'temem de Domnul', pe câtă vreme tu ai vrea ca noi să ne întoarcem fără frică

spre Tatăl care este în ceruri? Cum putem noi să împăcăm aceste învățături?” Iisus i-a răspuns lui Filip zicând:

149:6.2 (1675.3) ”Copiii mei, nu mă surprinde că puneți asemenea întrebări. La început, numai prin frică putea omul să învețe respectul; dar eu am venit să revelez iubirea Tatălui pentru ca voi să fiți îndemnați să-l adorați pe cel Etern prin atracția recunoștinței afectuoase a unui fiu și prin reciprocitatea iubirii perfecte și profunde a Tatălui. Aș vrea să vă scot din robia ce constă în a vă supune, prin frica servilă, serviciului fastidios al unui Dumnezeu-rege gelos și mânios. Aș vrea să vă învăț relațiile de la Tată la fiu dintre Dumnezeu și oameni, în așa fel încât să vă conduc cu bucurie la libera adorare sublimă și celestă a unui Dumnezeu-Tată afectuos, just și îndurător.

149:6.3 (1675.4) ”Teama de Domnul' a avut diferite înțelesuri în epocile succesive; ea a început prin spaimă, a continuat prin angoasă și frică, și a sfârșit prin teamă și respect. Plecând de la respect, eu aș vrea acum să vă înalț prin recunoaștere, prin realizare și prin apreciere, la *iubire*. Când omul nu recunoaște decât lucrările lui Dumnezeu, el este determinat să aibă frică de Cel Suprem; când începe să înțeleagă și să cunoască prin experiență personalitatea și caracterul lui Dumnezeu cel viu, el este determinat să-l iubească tot mai mult pe acest bun și perfect Tată universal și etern. Tocmai această schimbare a relației dintre om și Dumnezeu constituie misiunea Fiului Omului pe pământ.

149:6.4 (1675.5) ”Copiilor inteligenți nu le este frică de tatăl lor pentru a obține daruri mari de la el. Afecțiunea tatălui pentru fiii și fiicele lui i-a dictat deja să le dăruie o abundență de lucruri bune. Primindu-le dinainte, acești copii preaiubiți sunt determinați să-l iubească pe tatăl

lor dând dovadă de recunoștință și de apreciere pentru această generozitate binefăcătoare. Bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăință; binefacerea lui Dumnezeu conduce la servire; milostenia lui Dumnezeu duce la salvare; în timp ce iubirea lui Dumnezeu conduce la adorarea lui cu inteligență din toată inima.

149:6.5 (1675.6) ”Strămoșii voștri se temeau de Dumnezeu pentru că el era puternic și misterios. Voi îl adorați pentru că el este magnific în iubire, generos în îndurare și glorios în adevăr. Puterea lui Dumnezeu face să se nască frica în inima omenească, dar noblețea și justetea personalității sale generează respect, iubire și adorare spontană. Un fiu afectuos și deferent nu se teme și nici nu se sperie de un tată, fie el puternic și nobil. Eu am venit în lume pentru a înlocui frica prin iubire, amărăciunea prin bucurie, teama prin încredere, sclavia servilă și ceremoniile lipsite de sens prin serviciul expresie a iubirii și prin adorarea apreciativă. Rămâne totuși adevărat, pentru cei aflați în întuneric, că 'teamă de Domnul este începutul înțelepciunii.' Când lumina va străluci mai din plin, fiii lui Dumnezeu vor fi făcuți să-l laude Infinitul pentru ceea ce *este* el, mai degrabă decât să se teamă de ceea ce *face*.

149:6.6 (1675.7) ”Când copiii sunt mici și necugetați, trebuie ca ei să fie dojeniți pentru a-i respecta pe părinții lor; însă, când cresc și încep să aprecieze ceva mai bine binefacerile îngrijirii și ocrotirii părinților lor, un respect înțelegător și o afecțiune crescândă îi înalță la un nivel de experiență la care ei îi iubesc efectiv pe părinții lor pentru ceea ce sunt ei, mai mult decât pentru ceea ce au făcut. Tatăl își iubește în mod firesc copilul, dar copilul trebuie să-și dezvolte dragostea pentru tatăl său începând cu spaima de ceea ce ar putea face tatăl său, apoi

continuând cu teama, frica, dependența și respectul, până la considerația apreciativă și afectuoasă a iubirii.

149:6.7 (1676.1) ”A-ți fost învățați că trebuie să vă 'temeți de Dumnezeu și să respectați poruncile sale, căci aceea este întreaga datorie a omului.' Or, eu am venit ca să vă dau o poruncă nouă și superioară. Aș vrea să vă învăț să-l 'iubiți pe Dumnezeu și să învățați să faceți voia sa, căci acesta este cel mai mare privilegiu al fiilor de Dumnezeu eliberați.' Tații voștri au fost învățați să se 'teamă de Dumnezeu - Rege Atotputernic.' Eu vă învăț: Iubiți-l pe Dumnezeu - Tatăl infinit milostiv.'

149:6.8 (1676.2) ”În împărăția cerurilor, pe care eu am venit să-l proclam, nu există nici un rege sus și puternic; această împărăție este o familie divină. Centrul și capul universal recunoscut și adorat fără rezervă, al acestei vaste fraternități de ființe inteligente este Tatăl meu și Tatăl vostru. Eu sunt Fiul său, și voi sunteți deopotrivă fiii lui. Este deci veșnic adevărat că voi și cu mine suntem frați în starea celestă, și asta cu atât mai mult cu cât noi am devenit frați încarnați în viața pământească. Încetați deci să vă mai temeți de Dumnezeu ca de un rege sau să-l mai serviți ca pe un stăpân; învățați să-l respectați ca fiind Creatorul; onorați-l ca fiind Tată al tinereții voastre spirituale; iubiți-l ca pe un apărător milostiv; și, în cele din urmă, adorați-l ca fiind Tatăl iubitor și infinit înțelept al înfloririi voastre în maturitatea și în aprecierea spirituale.

149:6.9 (1676.3) Falsele voastre concepții despre Tatăl celest dau naștere ideilor voastre eronate despre umilință și unei mari părți din ipocrizia voastră. Omul este poate un vierme de pământ prin natura și prin originea lui, însă, atunci când este locuit de spiritul Tatălui meu,

acest om a devenit divin prin destinul său. Spiritul revărsat de Tatăl meu se va întoarce cu siguranță la sursa sa divină și la nivelul universal al originii sale. Și sufletul omenesc al omului muritor care va fi devenit copilul renăscut al acestui spirit lăuntric se va înălța cu certitudine odată cu spiritul divin până la însăși prezența Tatălui veșnic.

149:6.10 (1676.4) Într-adevăr, umilința se află în muritorii care primesc toate aceste daruri ale Tatălui care este în ceruri, cu toate că este atașată o demnitate divină tuturor candidaților prin credință la ascensiunea eternă a împărăției cerurilor. Practicile servile și lipsite de sens ale unei false smerenii ostentative sunt incompatibile cu aprecierea sursei salvării voastre și cu recunoașterea destinului sufletelor voastre născute din spirit. Smerenia în fața lui Dumnezeu este cu totul potrivită în străfundurile inimii voastre; modestia înaintea oamenilor este lăudabilă; dar ipocrizia unei smerenii conștiente de sine și care caută să atragă atenția este copilărească și nedemnă de fiii iluminați ai împărăției.

149:6.11 (1676.5) Voi faceți bine să fiți modești în fața lui Dumnezeu și să vă controlați în fața oamenilor, dar trebuie ca modestia voastră să aibă o origine spirituală și să nu fie etalarea iluzorie a unui simțământ auto-conștient de superioritate satisfăcută de sine însăși. Profetul a vorbit cu înțelepciune când a zis: 'Mergeți smeriți cu Dumnezeu', căci, deși Tatăl celest este Infinit și Etern, el locuiește și 'în cel care are o minte care se căiește și un spirit smerit'. Tatăl meu disprețuiește orgoliul, detestă ipocrizia și urăște inechitatea. Pentru a scoate în relief valoarea sincerității și a perfecte încrederi în sprijinul afectuos și în îndrumările fidele ale Tatălui celest, de aceea am făcut eu de

atâtea ori aluzie la copilași, pentru a ilustra atitudinea minții și răspunsul spiritului care sunt atât de esențiale pentru a permite muritorilor să intre în realitățile spirituale ale împărăției cerurilor.

149:6.12 (1677.1) Profetul Ieremia i-a descris pe mulți muritori atunci când a zis: 'Voi sunteți aproape de Dumnezeu cu gura, dar departe de el în inima voastră.' N-ați citit voi și lugubru avertisment al profetului care a spus: 'Preoții acestei lumi propovăduiesc pentru un salariu, iar profeții prezic pentru bani. În același timp, ei se pretind pioși și proclamă că Domnul este cu ei'? N-ați fost voi puși în gardă contra 'celor care vorbesc de pace vecinilor lor când vrajba este în inima lor', contra 'celor care linguesc cu buzele în vreme ce inima lor joacă un dublu joc'? Dintre toate amărăciunile pentru un om încrezător, nu este nimic atât de teribil decât de a fi rănit în casa unui prieten în care avea încredere.'"

7. Întoarcerea la Betsaida

149:7.1 (1677.2) După ce s-a sfătuit cu Simon Petru și a primit aprobarea lui Iisus, Andrei îl însărcinase pe David, în Betsaida, să trimită mesageri la diversele grupuri de predicatori, cu instrucțiunea de a termina turneul lor și de a reveni la Betsaida în ziua de joi 30 decembrie. La ora mesei de seară a acestei zile ploioase, tot grupul apostolic și învățătorii evangheliști sosiseră acasă la Zebedeu.

149:7.2 (1677.3) Grupul a petrecut laolaltă ziua de sabbat și a locuit în casele din Betsaida și din Capernaum, orașul vecin. După aceea, întregului grup i s-au dat paisprezece zile de vacanță pentru ca

membrii lui să se poată duce la familia lor, să-și viziteze prietenii sau să meargă la pescuit. Cele două sau trei zile în care grupul a rămas reunit în Betsaida au fost cu adevărat tonifiante și inspiratoare; chiar și vechii învățători au fost edificați la auzirea tinerilor predicatori povestindu-și experiențele.

149:7.3 (1677.4) Printre cei 117 evangheliști, care au participat la acest al doilea turneu de predicare în Galileea, numai vreo 75 au reușit să treacă de proba experienței actuale și s-au găsit disponibili pentru a primi o însărcinare la expirarea celor două săptămâni de odihnă. Iisus a rămas la Zebedeu cu Andrei, cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, și a petrecut multă vreme în discuția cu ei referitoare la prosperitatea și la expansiunea regatului.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 149](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 151](#) >>

Capitolul 150

Cel de-al treilea turneu de predicare

150:0.1 (1678.1) DUMINICĂ seara, 16 ianuarie, anul 29, Abner a sosit în Betsaida cu apostolii lui Ioan și, în ziua următoare, a ținut o conferință comună cu Andrei și cu apostolii lui Iisus. Abner și asociații lui și-au stabilit cartierul general în Hebron și au dobândit obiceiul de a veni periodic în Betsaida pentru conferințe de genul acesta.

150:0.2 (1678.2) Printre numeroasele chestiuni studiate la această conferință comună, a figurat și practica de a unge bolnavii cu anumite soiuri de uleiuri, odată cu rugăciunile pentru vindecare. Din nou, Iisus a refuzat să participe la discuție sau să își dea părerea cu privire la

concluzii. Apostolii lui Ioan întrebuințaseră întotdeauna ulei de miruire în îngrijirile acordate bolnavilor și năpăstuiților. Ei încercau să impună adoptarea acestei practici ca linie de conduită uniformă pentru ambele grupuri, dar apostolii lui Iisus au refuzat să se lase legați printr-o asemenea regulă.

150:0.3 (1678.3) Marți, 18 ianuarie, aceia dintre evangheliști, care trecuseră proba, în număr de vreo șaptezeci și cinci, s-au alăturat celor douăzeci și patru la Zebedeu acasă, în Betsaida, pentru a se pregăti pentru al treilea turneu de predicare în Galileea; această a treia misiune a durat șapte săptămâni.

150:0.4 (1678.4) Evangheliștii au fost trimiși în misiune în grupuri de câte cinci, în vreme ce Iisus și cei doisprezece s-au deplasat împreună în cea mai mare parte a timpului. Apostolii umblau doi câte doi ca să îi boteze pe credincioși, potrivit necesităților de moment. Vreme de trei săptămâni, Abner și asociații lui au lucrat odată cu grupul de evangheliști, dând povește și botezându-i pe credincioși. Ei au vizitat Magdala, Tiberiada, Nazaret și toate principalele orașe și sate din regiunea centrală și sudică a Galileii, toate locurile vizitate anterior și încă multe altele. Acesta a fost ultimul lor mesaj în Galileea, însă nu și pentru unele regiuni din nordul țării.

1. Grupul de femei evangheliste

150:1.1 (1678.5) Dintre toate faptele îndrăznețe înfăptuite de Iisus în legătură cu cariera lui terestră, cea mai stupefiantă a fost anunțul său neașteptat, din seara de 16 ianuarie: „Măine dimineață, vom

selecționa zece femei care să lucreze în serviciul regatului.” La începutul perioadei de două săptămâni în care apostolii și evangheliștii aveau să lipsească din Betsaida pentru vacanțele lor, Iisus l-a rugat pe David să îi invite pe părinții săi înapoi la casa lor și să trimită mesageri care să convoace, în Betsaida zece femei devotate care slujiseră anterior în administrația taberei și în infirmeria din corturi. Toate aceste femei ascultaseră lecțiile date de tinerii evangheliști, dar niciodată ele sau instructorii lor nu își închipuiseră că Iisus ar îndrăzni să trimită și femei pentru a propovădui evanghelia împărăției și a-i îngriji pe bolnavi. Iată numele acestor zece femei alese și împuternicite de Iisus: Suzana, fiica fostului cazan al sinagogii din Nazaret; Ioana, soția lui Cuza intendentul lui Irod Antipa; Elisabeta, fiica unui bogat iudeu din Tiberiada și din Sepphoris; Marta, sora mai mare a lui Andrei și Petru; Rahela, cumnata lui Iuda, fratele de sânge al lui Iisus; Nasanta, fiica lui Elman, medicul sirian; Milca, o vară de-a apostolului Toma; Rut, fiica mai mare a lui Matei Levi; Celta, fiica unui centurion roman; și Agamana, o văduvă din Damasc. Ulterior, Iisus a adăugat alte două femei la grupul acesta - Maria-Magdalena și Rebeca, fiica lui Iosif din Arimatea.

150:1.2 (1679.1) Iisus le-a autorizat pe aceste femei să își stabilească propria organizare și l-a însărcinat pe Iuda să le procure fonduri pentru a se echipa și a cumpăra animale de povară. Cele zece au ales-o pe Suzana drept conducător și pe Ioana ca trezorier. Începând din momentul acela, ele și-au produs propriile fonduri și nu au mai recurs niciodată la ajutorul lui Iuda.

150:1.3 (1679.2) Pe vremea aceasta, nu li se permitea femeilor nici chiar să stea în incinta principală a sinagogii; ele erau ținute în galeria femeilor. A le vedea admise ca învățătoare autorizate ale noii evanghelii a regatului a fost un eveniment dintre cele mai uluitoare. Misiunea pe care Iisus a încredințat-o acestor zece femei, selecționându-le pentru propovăduirea și pentru slujirea evangheliei, a fost proclamarea emancipării care le elibera pe toate femeile pentru totdeauna; bărbații trebuiau să înceteze a le mai considera pe femei ca fiind inferioare lor din punct de vedere spiritual. Acesta a fost un adevărat șoc chiar și pentru cei doisprezece apostoli. Ei îl auziseră în multe rânduri pe Maestrul lor zicând că: „în împărăția cerurilor, nu există nici bogat, nici sărac, nici om liber, nici sclav, nici bărbat, nici femeie, ci toți sunt deopotrivă fiii și fiicele lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, apostolii au fost literalmente cuprinși de stupefacție când Iisus și-a propus oficial să numească pe aceste zece femei ca învățătoare religioase, și chiar să le permită să călătorească cu ei. Toată țara a fost agitată de modul acesta de acțiune, iar dușmanii lui Iisus au profitat considerabil de această decizie. Dar, peste tot, femeile care credeau în buna vestire au susținut cu hotărâre pe surorile lor alese și au aprobat peste tot, fără șovăială, această recunoaștere tardivă a locului femeilor în lucrarea religioasă. Imediat după plecarea Maestrului, apostolii au pus în practică această eliberare a femeilor acordându-le locul care li se cuvenea, cu toate că generațiile următoare s-au întors la vechile obiceiuri. În toată epoca primitivă a Bisericii creștine, femeile învățătoare și îndrumătoare au fost numite diaconițe, și au avut parte de o recunoaștere generală. În ciuda faptului că Pavel a acceptat

lucrurile acestea în teorie, el nu le-a încorporat niciodată realmente în comportamentul său și personal i-a venit greu să le pună în practică.

2. Oprirea la Magdala

150:2.1 (1679.3) Când grupul apostolic a plecat către Betsaida, femeile călătoreau la urmă. În timpul conferințelor ele se așezau întotdeauna în grup, în față și la dreapta oratorului. În număr tot mai mare, femeile începeau să creadă în evanghelia împărăției. Când voiau să aibă o întrevedere personală cu Iisus sau cu vreunul dintre apostoli, aceasta era o pricină de mari dificultăți și o nesfârșită stinghereală. Acum, totul era schimbat. Când vreuna dintre credincioase voia să îl vadă pe Maestru sau să discute cu apostolii, ea mergea la Suzana, care punea să fie însoțită de una dintre cele doisprezece evangheliste, cele două ducându-se de îndată la Maestru sau la unul dintre apostolii lui.

150:2.2 (1680.1) În Magdala a fost pentru prima dată când femeile au demonstrat utilitatea lor și au justificat înțelepciunea de a fi fost alese. Andrei impusese asupra asociaților lui reguli mai degrabă stricte pentru cooperarea personală cu femeile, mai ales cu cele de reputație dubioasă. Când grupul a ajuns la Magdala, cele zece femei evangheliste au fost libere să intre în casele care adăposteau răul și să predice direct vestea bună tuturor celor care locuiau acolo. Și, când îi vizitau pe cei bolnavi, le era posibil, în acordarea îngrijirilor lor, să intre în intimitatea surorilor lor încercate. Ca urmare a eforturilor acestor zece femei (ulterior cunoscute ca cele doisprezece femei) în satul acesta, Maria-Magdalena a fost câștigată pentru regat. Printr-o

succesiune de nenorociri, și ca o consecință a atitudinii celor din lumea bună față de femeile care comit erori de judecată asemănătoare, această femeie se pomenise într-unul dintre locurile rău famate ale Magdalenei. Marta și Rachel au fost cele care i-au explicat că porțile regatului erau deschise chiar și celor ca ea. Maria a crezut vestea cea bună și a fost botezată în ziua următoare de Petru.

150:2.3 (1680.2) Maria-Magdalena a devenit învățătoarea cea mai eficientă a evangheliei din grupul celor doisprezece femei evangheliste. Ea a fost aleasă pentru acest serviciu în Iotapata cu Rebeca, la vreo patru săptămâni după convertirea ei. În tot restul vieții pământești a lui Iisus, Maria și Rebeca și campaniile lor au continuat să lucreze cu fidelitate și eficiență pentru a le ilumina și înălța pe surorile lor asuprite. Când se juca și ultima și tragică scenă a dramei vieții lui Iisus, și deși toți apostolii, afară de unul, au fugit, aceste femei au rămas toate de față și nici una dintre ele nu l-a renegat sau trădat.

3. Un sabbat în Tiberiada

150:3.1 (1680.3) Slujbele de sabbat ale grupului apostolic fuseseră date în grija femeilor de Andrei, la instrucțiunile lui Iisus. Bineînțeles, aceasta însemna că ele nu puteau fi celebrate în sinagogă. Femeile au desemnat-o pe Ioana pentru a veghea la bunul mers al lucrurilor cu acest prilej, iar reuniunea s-a ținut în sala de banchete a noului palat al lui Irod, care era absent pentru o perioadă de ședere în Iuliada din Perea. Ioana a citit pasajele din Scripturi privitoare la munca

femeilor în viața religioasă a Israelului, referindu-se la Miriam, la Debora, la Estera și la multe altele.

150:3.2 (1680.4) Seara târziu, Iisus a ținut grupului reunit o memorabilă cuvântare despre „Magie și Superstiție”. În vremurile aceasta, apariția unei stele strălucitoare și presupuse noi era considerată ca semn că pe Pământ se năștea un om mare. Se observase recent una dintre aceste stele, și Andrei-l-a întrebat pe Iisus dacă credințele acestea erau bine întemeiate. În lungul său răspuns la întrebarea lui Andrei, Maestrul s-a lansat într-o analiză aprofundată a întregului subiect al superstiției omenești. Expunerea lui Iisus cu acest prilej se poate rezuma, în limbaj modern, după cum urmează:

150:3.3 (1680.5) 1. Orbitale stelelor de pe cer nu au absolut nici o legătură cu evenimentele vieții omenești de pe Pământ. Astronomia este studiată pe drept cuvânt ca o știință, dar astrologia reprezintă o mulțime de erori superstițioase care nu își au locul în evanghelia împărăției.

150:3.4 (1680.6) 2. Examinarea organelor interne ale unui animal abia omorât nu poate revela nimic despre timp, nici despre evenimentele viitoare, nici despre rezultatul afacerilor omenești.

150:3.5 (1680.7) 3. Spiritul unui mort nu revine pentru a comunica cu familia sa sau cu foștii săi prieteni aflați încă în viață.

150:3.6 (1681.1) 4. Amuletele și relicvele sunt neputincioase în lecuirea bolilor, în împiedicarea dezastrelor sau în influențarea duhurilor rele. Credința în aceste mijloace materiale pentru a acționa asupra lumii spirituale nu este nimic altceva decât o superstiție grosolană.

150:3.7 (1681.2) 5. Tragerea la sorți este poate o metodă bună de aplanare a multor dificultăți minore, dar nu este o metodă destinată să dezvăluie voința divină. Deznodămintele sunt pur și simplu un rezultat al șansei materiale. Singurul mijloc de comunicare cu lumea spirituală este inclus în înzestrarea spiritului omenirii; acesta este spiritul lăuntric al Tatălui, însoțit de spiritul răspândit al Fiului și de influența omniprezentă a Spiritului Infinit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divinația, vrăjitoria și farmecele sunt superstiții ale unei minți ignorante, cum sunt și iluziile de magie. Credința în numerele magice, în prezicerile de noroc și în prevestirile de ghinion este o pură superstiție lipsită de fundament.

150:3.9 (1681.4) 7. Interpretarea viselor este în mare măsură un sistem fără nici o bază și superstițios de speculații ignorante și fanteziste. Evanghelia împărăției nu trebuie să aibă nimic în comun cu preoții prezicători din religia primitivă.

150:3.10 (1681.5) 8. Spiritele binelui și răului nu pot sălășlui în simbolurile materiale de lut, de lemn sau de metal. Idolii nu sunt cu nimic mai mult decât materia din care sunt făcuți.

150:3.11 (1681.6) 9. Practicile făcătorilor de farmece, a prezicătorilor, a magicienilor și a vrăjitorilor și-au avut originea în superstițiile egiptenilor, ale asirienilor, ale babilonienilor și ale străvechilor canaaniți. Amuletele și toate felurile de incantații nu servesc la nimic, nici pentru a căpăta protecția spiritelor bune, nici pentru a îndepărta spiritele bănuite rele.

150:3.12 (1681.7) 10. Iisus a expus și a condamnat credința lor în farmece, în ordalii, în vrăji, în blesteme, în semne, în mătrăgună, în

sfori înnodate și în toate celelalte forme de superstiție înrobitoare și pricinuite de ignoranță.

4. Trimiterea apostolilor doi câte doi

150:4.1 (1681.8) În seara zilei următoare, după ce i-a reunit pe cei doisprezece apostoli ai lui, pe cei ai lui Ioan și grupul femeilor recent însărcinate cu misiuni, Iisus le-a zis: „Voi vedeți prin voi înșivă că recolta este îmbelșugată, dar că muncitorii nu sunt mulți. Deci, să ne rugăm cu toții la Stăpânul recoltei să trimită și mai mulți lucrători pe câmpiile sale. În timp ce voi rămâne aici pentru a-i încuraja și a-i instrui pe tinerii învățători, eu aș vrea să îi trimit pe cei bătrâni doi câte doi ca să treacă repede prin toată Galileea predicând evanghelia împărăției câtă vreme încă mai pot să facă asta în liniște și pace.” Apoi a desemnat, după cum urmează, perechile de apostoli pe care dorea să îi trimită în misiune: Andrei și Petru, Iacob și Ioan Zebedeu, Filip și Nataniel, Toma și Matei, Iacob și Iuda Alfeu, Simon Zelotul și Iuda Iscariotul.

150:4.2 (1681.9) Iisus a fixat data când îi va regăsi pe cei doisprezece în Nazaret și, în clipa despărțirii, a zis: „În cursul acestei misiuni, să nu mergeți în nici un oraș al Gentililor, nici în Samaria; mergeți mai degrabă de căutați oile pierdute ale casei Israelului. Predicați evanghelia împărăției și proclamați adevărul salvator că omul este un fiu de Dumnezeu. Amintiți-vă că discipolul cu greu se poate ridica deasupra maestrului și că un servitor nu este mai mare decât stăpânul său. Este de ajuns pentru discipol să îl egaleze pe maestrul său și

pentru servitor să devină asemeni stăpânului său. Dacă unii au îndrăznit să îl califice pe maestrul casei drept asociat al lui Belzebut, cu atât mai mult vor considera ei astfel pe oamenii casei sale! Dar voi nu ar trebui să vă temeți de acești dușmani lipsiți de credință. Eu vă declar că nu este nimic secret care nu va fi dezvăluit și nimic ascuns care nu va fi cunoscut. Ceea ce v-am învățat în particular, să predicați cu înțelepciune în public. Ceea ce v-am destăinuit în casă, urmează să strigați la timpul convenit de pe acoperișuri. Și vă zic vouă, prietenilor și discipolilor mei, nu vă temeți de cei care pot omorî corpul, dar nu pot să distrugă sufletul; mai degrabă puneți-vă încrederea în Acela care este în stare să susțină corpul și să salveze sufletul.

150:4.3 (1682.1) ”Nu se vând două vrăbii pentru un dinar? Totuși, eu vă declar că nici una dintre ele nu este uitată de Dumnezeu. Nu știți voi că până și firele de păr din cap vă sunt numărate? Deci nu vă temeți; voi sunteți mai valoroși decât multe vrăbii la un loc. Să nu vă fie rușine de învățătura mea; mergeți și proclamați pacea și bunăvoința, dar nu vă amăgiți - pacea nu va însoți întotdeauna predicarea voastră. Eu am venit să aduc pacea pe pământ, dar, când oamenii resping darul meu, urmarea este divizarea și dezordinea. Dacă toți membrii unei familii primesc evanghelia împărăției, pacea sălășluiește cu adevărat în această casă. Însă, dacă unii membrii ai familiei intră în regat, iar alții îl resping evanghelia, o asemenea divizare nu produce decât amărăciune și tristețe. Trudiți cu sârg ca să salvați întreaga familie, de teamă ca nu cumva oamenii să aibă ca dușmani pe membrii propriei lor case. Însă, când veți fi făcut tot ce vă stă în putere pentru toți membrii fiecărei familii, vă declar că cel care

își iubește tatăl sau mama mai mult decât această evanghelie nu este vrednic de regat.”

150:4.4 (1682.2) După ce au auzit cuvintele acestea, cei doisprezece s-au pregătit de plecare. Ei nu au mai revenit decât în ziua în care s-au adunat în Nazaret pentru a-l regăsi pe Iisus și pe ceilalți ucenici, după cum convenise Maestrul.

5. Ce trebuie să fac pentru a fi salvat?

150:5.1 (1682.3) Într-o seară, la Sunem, după ce apostolii lui Ioan se reîntorseseră la Hebron și cei ai lui Iisus fuseseră trimiși în misiune câte doi, Maestrul se ocupa de învățarea unui grup de doisprezece tinere, care lucrau sub îndrumarea lui Iacob și a grupului de doisprezece femei, când Rahela i-a pus următoarea întrebare: „Maestre, ce trebuie să răspundem atunci când o femeie ne întreabă: Ce trebuie să fac pentru a fi salvată?” Când Iisus a auzit această întrebare, a răspuns:

150:5.2 (1682.4) Când bărbații și femeile vă vor întreba ce trebuie să faceți pentru a fi salvați, voi să răspundeți: Credeți în această evanghelia a regatului, acceptați iertarea divină. Recunoașteți prin credință, spiritul interior al lui Dumnezeu a cărui acceptare vă face fii ai lui Dumnezeu. Nu ați citit voi în Scripturi pasajele care spun: 'În Domnul stă dreptatea mea și tăria mea.' Și, de asemenea, în cele în care Tatăl zice: 'Dreptatea mea este aproape, salvarea mea s-a manifestat și brațele mele cuprind poporul meu.' 'Sufletul meu se va bucura de iubirea Dumnezeului meu, căci el m-a îmbrăcat cu

veșmintele salvării și m-a acoperit cu mantia dreptății sale.' Nu ați citit voi și că Tatăl va fi numit 'Domnul dreptății noastre'. 'Dați jos zdrențele fariseismului și îmbrăcați-l pe fiul meu cu mantia dreptății divine și a salvării veșnice.' Este veșnic adevărat că 'cel just va trăi prin credința sa.' Intrarea în regatul Tatălui este în întregime liberă, dar progresul - creșterea în har - este indispensabilă pentru a rămâne acolo.

150:5.3 (1682.5) Salvarea este darul Tatălui, și este revelată de fiii lui. Acceptarea lui din partea voastră, prin credință, face din voi un participant al naturii divine, un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Prin credință sunteți justificați; prin credință sunteți salvați; și, prin această aceeași credință, voi înaintați veșnic pe drumul desăvârșirii progresive și divine. Avraam a fost justificat prin credință și făcut conștient de salvare prin învățăturile lui Melchisedec. De-a lungul tuturor epocilor, această aceeași credință i-a salvat pe fii oamenilor, dar astăzi, un Fiu a venit de la Tată pentru a face salvarea mai reală și mai acceptabilă.”

150:5.4 (1683.1) Când Iisus s-a oprit, cei care auziseră aceste cuvinte pline de grație au fost copleșiți de o mare bucurie și, în cursul zilelor următoare, ei au proclamat evanghelia împărăției cu o nouă putere și cu o energie și un entuziasm reînnoite. Femeile s-au bucurat cu atât mai mult să știe că erau incluse în aceste planuri de întemeiere a regatului pe Pământ.

150:5.5 (1683.2) Iisus s-a rezumat la a zice: „Nu se poate nici cumpăra salvarea, nici câștiga justetea. Salvarea este darul lui Dumnezeu și justetea este rodul natural al vieții născute din spirit, viața de filiație în regat. Voi nu veți fi salvați pentru a fi trăit o viață de justete; dacă o

trăiți, este așa mai degrabă pentru că ați fost deja salvați, pentru că ați recunoscut filiația ca dar de la Dumnezeu, iar slujirea în regat ca desfătare supremă a vieții pământești. Când oamenii cred în această evanghelie, care este o revelație a bunătății lui Dumnezeu, ei sunt determinați să se căiască de bună voie de toate păcatele cunoscute. Realizarea filiației este incompatibilă cu dorința de a păcătui. Celor care cred în regat le este foame de dreptate și sete de desăvârșire divină.”

6. Lecțiile de seară

150:6.1 (1683.3) În cursul discuțiilor de seară, Iisus a abordat numeroase subiecte. În tot restul acestui turneu - înaintea reuniunii generale din Nazaret - el a tratat despre „Iubirea de Dumnezeu,” „Vise și Viziuni,” „Facerea de rău,” „Smerenie și Modestie,” „Curaj și Loialitate,” „Muzică și Cult,” „Slujire și Ascultare,” „Orgoliu și Îngâmfare,” „Legăturile dintre Iertare și Căință,” „Pace și Perfecțiune,” „Înțelepciune și Adorare.” Vechii apostoli fiind absenți, grupurile mai recente de bărbați și de femei participau mai liber la aceste discuții cu Maestrul.

150:6.2 (1683.4) După ce au petrecut două sau trei zile cu grupul celor doisprezece evangheliști, Iisus avea să se alăture unui alt grup. Mesagerii lui David îl informau despre locurile de ședere și despre mișcările tuturor acestor lucrători. O bună parte din timp, femeile îl însoțeau pe Iisus, căci acesta era primul lor turneu. Prin serviciul mesagerilor, fiecare dintre grupuri rămânea pe de-a-ntregul la curent

cu progresele generale ale turneului. Primirea de alte noi grupuri era întotdeauna o sursă de încurajare pentru cei care erau dispersați și lucrau separat.

150:6.3 (1683.5) Înainte de despărțirea lor, fusese convenit că cei doisprezece apostoli, evangheliștii și grupul feminin se vor aduna în Nazaret, vineri 4 martie, pentru a-l regăsi acolo pe Maestru. În consecință, din toate părțile Galileii centrale și meridionale, aceste diverse grupuri de apostoli și de evangheliști au început în ziua aceea să se îndrepte către Nazaret. În toiul după-amiezii, cei din urmă sosiți, Andrei și Petru, se alăturaseră taberei pregătite de cei dintâi sosiți și situate pe înălțimile din nordul orașului. Aceasta era prima oară când Iisus vizita Nazaretul de la începutul activității sale publice.

7. Șederea în Nazaret

150:7.1 (1683.6) În această după-amiază de vineri, Iisus s-a plimbat prin Nazaret fără a atrage nici o atenție și fără a fi recunoscut. El a trecut prin fața casei în care copilărise și a atelierului de tâmplărie, și a rămas o jumătate de oră pe dealul pe care îi plăcea atât de mult să meargă în prima lui tinerețe. De la ziua botezării sale de către Ioan în Iordan, niciodată Fiul Omului nu simțise un asemenea flux de emoții omenești stârnite în sufletul său. Coborând de pe dealuri, el a auzit sunetul familiar al trompetei anunțând asfințitul soarelui, așa cum îl auzise de atâtea și atâtea ori pe vremea când creștea în Nazaret. Înainte de întoarcerea în tabără, el a trecut prin sinagoga unde făcuse școala și s-a cufundat în numeroase reminiscențe din timpul copilăriei

sale. La începutul zilei, Iisus îl trimisese pe Toma să se înțeleagă cu liderul sinagogii pentru a putea să predice la slujba din dimineața zilei de sabat.

150:7.2 (1684.1) Populația Nazaretului nu fusese niciodată reputată pentru pietatea și justetea vieții ei. În cursul anilor, acest sat a fost din ce în ce mai contaminat de normele coborâte ale moralității Seforisului, orașul vecin. În tot timpul tinereții și adolescenței lui Iisus, opinia publică a Nazaretului fusese divizată în ceea ce îl privește; ea fusese foarte ofensată de mutarea sa la Capernaum. Locuitorii Nazaretului auziseră vorbindu-se mult de activitățile fostului lor tâmplar, dar erau vexați că el nu inclusese niciodată satul său natal în nici unul dintre primele sale turnee de predicare. În adevăr, ei cunoșteau renumele lui Iisus, dar majoritatea cetățenilor erau iritați de faptul că el nu înfăptuise nici una dintre marile lui lucrări în localitatea tinereții sale. Vreme de luni de zile, oamenii din Nazaret discutaseră mult despre Iisus, și în ansamblu opinia lor în privința lui era defavorabilă.

150:7.3 (1684.2) Maestrul se găsea deci într-o atmosferă clar ostilă și hipercritică, iar nu într-un climat autentic de reîntoarcere acasă. Dar asta nu era totul. Știind că avea să își petreacă această zi de sabat în Nazaret și presupunând că el va predica în sinagogă, dușmanii săi angajaseră un mare număr de oameni grosolani și bătărași pentru a-l stingheri și pentru a provoca necazuri în toate chipurile posibile.

150:7.4 (1684.3) Majoritatea prietenilor lui mai vârstnici, inclusiv cazanul puțin senil care fusese profesorul său, erau morți sau părăsiseră Nazaretul, iar generația tânără avea tendința de a fi foarte geloasă pe celebritatea lui Iisus. Se uita devotamentul pe care el îl

manifestase anterior față de familia tatălui său și era criticată amarnic neglijența sa de a-i vizita pe fratele și pe surorile lui care trăiau în Nazaret. Atitudinea familiei lui Iisus față de el contribuise în egală măsură la sporirea acestui sentiment de rea-voință al locuitorilor. Iudeii ortodocși au îndrăznit chiar și să îl critice pe Iisus pentru a fi mers prea repede în drumul său către sinagogă din această dimineață de sabbat.

8. Slujba de sabbat

150:8.1 (1684.4) Vremea era splendidă în această zi de sabbat, și tot Nazaretul, prieteni și dușmani, au ieșit ca să asculte discursul din sinagogă al acestui fost cetățean al orașului lor. O mare parte a suitei apostolice a trebuit să rămână afară, căci nu era destul loc pentru toți cei care veniseră să îl audă. Pe când era un flăcău, Iisus luase adesea cuvântul în acest loc de cult. În dimineața aceea, în vreme ce șeful sinagogii îi înmâna sulul cu scrieri sacre din care avea să citească lecția Scripturilor, nici unul dintre auditori nu n-a părut să își amintească că acesta era tocmai manuscrisul pe care Iisus îl oferise odinioară acestei sinagogi.

150:8.2 (1684.5) Slujbele din ziua aceasta se celebrau exact în aceeași manieră ca pe vreme în care Iisus asistase la ele în copilărie. El a urcat pe estrada oratorilor cu șeful sinagogii, și slujba a început prin recitarea a două rugăciuni: „Binecuvântat este Domnul, Regele lumii, care formează lumina și creează întunericul, care face pacea și creează toate lucrurile; care, în milostenia sa, dă lumină Pământului și

celor ce se află pe el, și care, în bunătatea sa, zi după zi și în fiecare zi, reînnoiește opera creației. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu nostru pentru gloria operei mâinilor sale și pentru luminile dătătoare de lumină pe care le-a creat spre slava sa. Selah. Binecuvântat este Domnul Dumnezeu nostru care a creat luminile.”

150:8.3 (1685.1) După o pauză, asistența a reînceput să se roage: „Domnul Dumnezeu nostru ne-a iubit cu o dragoste mare, și se apleacă asupra noastră cu o milă copleșitoare, el, Tatăl și Regele nostru, de dragul părinților noștri care au avut încredere în el. Tu i-ai învățat regulile vieții; ai milă de noi și învață-ne. Luminează-ne ochii asupra legii; fă ca inima noastră să adere la poruncile tale; unește inimile noastre pentru a iubi numele tău și a ne teme de el, și nu vom fi acoperiți de rușine, lume fără de sfârșit. Căci tu ești un Dumnezeu care pregătește salvarea; tu ne-ai ales dintre toate limbile și națiunile, și, în adevăr, tu ne-ai apropiat de marele tău nume - Selah - pentru ca noi să putem slăvi unitatea ta cu dragoste. Binecuvântat să fie Domnul care, în dragostea lui, a ales poporul său Israel.”

150:8.4 (1685.2) Congregația a recitat apoi Shema, dictonul credinței iudaice. Acest ritual consta în repetarea a numeroase pasaje din lege și arăta că fideliu luau asupra lor jugul împărăției cerurilor, precum și jugul poruncilor de pus în practică zi și noapte.

150:8.5 (1685.3) A urmat apoi a treia rugăciune: „Este adevărat că tu ești Iehova, Dumnezeu nostru și Dumnezeu părinților noștri, Regele nostru și Regele părinților noștri; Salvatorul nostru și Salvatorul părinților noștri, Creatorul nostru și stânca salvării noastre, ajutorul și eliberatorul nostru. Numele tău există din totdeauna, și nu există alt Dumnezeu în afară de tine. Cei care au fost eliberați au cântat un

cântec în numele tău pe țărmul mării; toți laolaltă te vor slăvi și te vor recunoaște ca Rege, zicând: Iehova va domni veacuri peste veacuri. Binecuvântat este Domnul care salvează Israelul.”

150:8.6 (1685.4) Mai marele sinagogii și-a luat locul înaintea arcului, sau a cufărului care conținea scrierile sacre, și a început să recite cele nouăsprezece elogii, sau binecuvântări. Dar, cu această ocazie, era de dorit să se scurteze slujba pentru a lăsa mai mult timp oaspetelui de onoare pentru discursul său; prin urmare, nu s-au recitat decât primul și ultimul elogiu. Iată-l pe primul: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu nostru și Dumnezeu părinților noștri, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isac și Dumnezeu lui Iacob; marele, puternicul și teribilul Dumnezeu care arată îndurare și bunătate, care creează toate lucrurile, care își amintește de binevoitoarele sale făgăduieli față de părinții noștri și, de dragul propriului său nume, trimite cu dragoste un salvator copiilor lor. O, Rege, ajutorul nostru, salvatorul nostru și ocrotitorul nostru! Tu ești binecuvântat, O, Iehova, pavăza lui Avraam.”

150:8.7 (1685.5) Apoi a urmat ultima binecuvântare: „Revarsă peste Israel, poporul tău, o mare pace eternă, căci tu ești Regele și Domnul oricărei păci. Este bine în ochii tăi a da oricând și în orice ceas binecuvântarea păcii tale Israelului. Fii binecuvântat, tu, Iehova, pentru binecuvântarea păcii pe care tu o împarți poporului tău, Israel.” Adunarea nu privea la conducător în vreme ce el recita elogiile. El a făcut apoi o rugăciune nerituală, potrivită circumstanțelor; la sfârșitul acestei rugăciuni, toată asistența i s-a alăturat lui pentru a zice amin.

150:8.8 (1685.6) După aceea, cazanul a mers către arc, și a scos de acolo un sul pe care i l-a dat lui Iisus pentru a citi lecția din Scripturi.

Obiceiul voia să fie numite șapte persoane pentru a citi fiecare cel puțin trei versete ale legii, dar, cu acest prilej, s-a renunțat la această practică pentru a permite vizitatorului să citească o lecție la alegerea sa. Iisus a luat sulul, s-a ridicat și a început să citească în Deuteronom: „Căci porunca pe care ți-o dau astăzi nu îți este ascunsă, și nu este nici departe de tine. El nu este în ceruri pentru că tu zici: care va urca pentru noi în ceruri și ne va raporta că putem să-l auzim și să-l punem în practică? Nu este nici dincolo de mare, pentru că tu zici: care va trece marea pentru a ne aduce porunca și noi s-o putem auzi și pune în practică? Nu. Cuvântul vieții este foarte aproape de tine, și chiar și în prezența ta și în inima ta, ca tu să îl poți cunoaște și să îi dai ascultare.”

150:8.9 (1686.1) Când Iisus a terminat de citit din Cartea Legii, a început cu Cartea lui Isaia: „Spiritul Domnului este peste mine, pentru că m-a uns ca să predic veștile bune celor sărmani. El m-a trimis ca să le proclam captivilor eliberarea și celor orbiți recăpătarea vederii, ca să îi pun în libertate pe cei care sunt mâniați și să proclam anul favorii Domnului.”

150:8.10 (1686.2) Iisus a închis cartea, i-a înmănat-o șefului sinagogii, și a reșezat și a început să vorbească poporului zicând mai întâi: Astăzi, aceste Scripturi sunt împlinite. Apoi a vorbit vreme de vreun sfert de ceas despre Fiii și Fiicele lui Dumnezeu. Discursul său a plăcut multora dintre auditorii care s-au minunat de grația și de înțelepciunea sa.

150:8.11 (1686.3) Obiceiul cerea ca la sfârșitul ceremoniei oficiale, oratorul să rămână în sinagogă, astfel încât persoanele interesate să îi poată pune întrebări. În consecință, în această dimineață de sâmbătă,

Iisus a coborât pentru a se amesteca cu mulțimea, care se înghesuia ca să îl ia la întrebări. În acest grup se găseau mulți ațâțători care căutau să semene discordie, și în jurul grupului circulau oameni josnici care fuseseră plătiți ca să îi facă necazuri lui Iisus. Mulți dintre discipolii și evangheliștii care rămăseseră afară s-au îmbulzit acum pentru a intra în sinagogă și nu le-a trebuit mult ca să își de-a seama că necazurile erau amenințătoare. Ei au căutat să îl conducă pe Maestru, dar acesta nu a vrut să meargă cu ei.

9. Respingerea de către Nazaret

150:9.1 (1686.4) Iisus s-a pomenit înconjurat în sinagogă de o mulțime de dușmani, și, ici colo, câte unul dintre discipolii săi. La întrebările grosolane și la sinistrele ironii, el a răspuns cu o vorbă de umor: „Da, eu sunt fiul lui Iosif; eu sunt tâmplarul, și nu sunt surprins că îmi amintiți de proverbul: 'Doctore, vindecă-te pe tine', nici că mă provocați să fac în Nazaret ceea ce ați auzit spunându-se că am înfăptuit în Capernaum. Dar eu vă iau de martori că înseși Scripturile declară 'că un profet este onorat, dar nu și în patria sa și printre ai săi.'”

150:9.2 (1686.5) Dar ei l-au înghesuit, au îndreptat spre el un deget acuzator și au zis: „Tu te crezi mai bun decât oamenii din Nazaret; tu ne-ai părăsit, dar fratele tău este un muncitor de rând și surorile tale trăiesc încă printre noi. O cunoaștem pe Maria, mama ta. Astăzi unde sunt toți aceștia. Auzim lucruri mari puse pe seama ta, dar băgăm de seamă că la întoarcere tu nu mai faci minuni.” Iisus a răspuns: „Eu îi

iubesc pe locuitorii oraşului în care am crescut, şi m-aş bucura să vă văd pe toţi intrând în împărăţia cerurilor, dar nu mi-e lăsat mie să hotărâsc înfăptuirea de lucrări ale lui Dumnezeu. Transformările harului se produc ca răspuns la credinţa vie a celor care beneficiază de el.”

150:9.3 (1686.6) Iisus ar fi mânuit gloata cu bonomie şi ar fi dezarmat efectiv pe duşmanii săi, fie ei şi cei mai violenţi, dacă unul dintre apostolii săi, Simon Zelotul, nu ar fi comis o gravă greşeală tactică. Cu ajutorul lui Nahor, unul dintre evangheliştii tineri, Simon adunase, între timp, un grup de prieteni de-ai lui Iisus din mulţime, a luat o atitudine războinică şi le-a dat de înţeles inamicilor lui Iisus să plece de acolo. Iisus îi învăţase de multă vreme pe apostoli că un răspuns blând abate vrajba, dar discipolii săi nu erau obişnuiţi să îl vadă pe instructorul lor preaiubit, pe care îl numeau cu atâta bunăvoinţă Maestrul, tratat cu atâta impoliteţe şi dispreţ. Asta era prea mult pentru ei, aşa că au dat frâu liber resentimentului lor pasional şi vehement, ceea ce nu a făcut decât să stârnească spiritul de răzmeriţă în această adunare nelegiuită şi vulgară. Atunci, sub conducerea unor mercenari, oamenii aceia brutali au pus mâna pe Iisus şi l-au târât afară din sinagogă, spre marginea unei râpe, pe un deal vecin, cu intenţia de a-l împinge în prăpastie pentru a provoca o cădere mortală pe stâncile de jos. Însă, chiar în momentul în care aveau să treacă la faptă, Iisus s-a întors subit cu faţa către răpitori, şi înfruntându-i, şi-a încrucişat liniştit braţele. N-a zis nimic, dar prietenii săi au fost peste măsură de uluiţi să îl vadă înaintând, în timp ce gloata se dădea în lături şi îl lăsa să treacă fără a-l molesta.

150:9.4 (1687.1) Urmat de ucenici, Iisus s-a dus în tabăra lor unde s-a relatat tot episodul. În aceeași seară, ei s-au pregătit să plece devreme în dimineața zilei următoare către Capernaum, așa cum le ordonase Iisus. Acest sfârșit tumultuos al celui de-al treilea turneu de predicare a avut un efect de dezmeticire asupra tuturor discipolilor lui Iisus. Ei au început să înțeleagă semnificația anumitor învățături ale Maestrului. Ei s-au deșteptat la noțiunea că regatul nu se va stabili decât prin multă mahnire și decepții amare.

150:9.5 (1687.2) Ei au părăsit Nazaretul duminică dimineața, au parcurs rute diferite și s-au adunat din nou în cele din urmă la Betsaida, către mijlocul zilei, joi, 10 martie. Ei s-au reunit ca un grup cumințit, serios și deziluzionat de predicatori ai evangheliei adevărului, și nu ca o trupă entuziastă de cruciați triumfători pregătiți să cucerească totul.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 150](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 152](#) >>

Capitolul 151

Șederea și învățătura la țărmul mării

151:0.1 (1688.1) PE 10 martie, toate grupurile de predicatori și de învățători se adunaseră în Betsaida. Joi seara și vineri, mulți dintre ei s-au dus la pescuit; în ziua de sabbat, ei s-au dus la sinagogă pentru a asculta un bătrân iudeu din Damasc despre gloria strămoșului Avraam. Iisus și-a petrecut cea mai mare parte a acestei zile de sabbat, singur, pe dealuri. În această sâmbătă seara, Maestrul a vorbit mai mult de o oră, grupurilor adunate, despre „rolul adversității și despre valoarea spirituală a decepțiilor”. Aceasta a fost o ocazie memorabilă, și auditorii nu au uitat niciodată această lecție.

151:0.2 (1688.2) Iisus nu își revenise încă din mâhnirea de a fi fost recent respins de Nazaret; apostolii au remarcat că o anumită tristețe se amesteca cu obișnuita sa bună dispoziție. Iacob și Ioan au rămas cu el mai tot timpul, căci Petru era copleșit de numeroasele responsabilități legate de bunăstarea și de conducerea noului corp de evangheliști. Femeile au întrebuințat acest timp de așteptare înainte de a pleca să sărbătorească Paștele la Ierusalim, pentru a merge din casă în casă, propovăduind evanghelia și îngrijindu-i pe bolnavi în Capernaum și în orașele și satele din împrejurimi.

1. Parabola semănătorului

151:1.1 (1688.3) Cam prin vremea aceasta, Iisus a început să folosească, pentru prima dată, metoda parabolilor pentru a propovădui mulțimilor care se strâneau atât de adesea în jurul lui. Sâmbătă, stătuse de vorbă până noaptea târziu cu apostolii și cu alte persoane, astfel încât, duminică dimineața, foarte puțini dintre ei se sculaseră pentru a lua micul dejun; el s-a dus deci la țărmul mării și s-a așezat singur în vechea barcă de pescuit a lui Andrei și Petru, care era întotdeauna lăsată la dispoziția sa; și el a meditat asupra următoarelor măsuri de luat pentru dezvoltarea regatului. Dar Maestrul nu avea să rămână multă vreme singur. Locuitorii din Capernaum și din satele vecine nu au întârziat să sosească și, către ora zece dimineață, aproape o mie dintre ei se adunaseră pe mal lângă barca lui Iisus, clamând cu strigăte puternice atenția sa. Petru tocmai se sculase; și-a croit drum până la barcă și i-a zis lui Iisus: „Maestre,

să le vorbesc?” Dar Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, am să le spun o poveste.” Și a început povestirea parabolei semănătorului, una dintre primele ale unei lungi serii de parabole asemănătoare pe care a propovăduit-o mulțimilor care îl urmau. Barca avea un loc mai ridicat pe care Iisus s-a așezat pentru a vorbi mulțimii adunate pe mal, căci obiceiul cerea ca să fii așezat pentru a propovădui. Petru a rostit câteva cuvinte, apoi Iisus zise:

151:1.2 (1688.4) ”Un semănător a ieșit ca să semene și, în timp ce semăna, câteva grăunțe au căzut pe lângă drum, unde au fost călcate în picioare și devorate de păsările cerului. Altele au căzut pe locuri stâncoase unde nu aveau pământ decât puțin și au răsărit imediat, pentru că pământul nu avea adâncime; dar, de îndată ce a strălucit soarele, ele s-au ofilit, ne-având rădăcini ca să primească umiditatea. Alte grăunțe au căzut printre măracini și, când măracinii au crescut, ele au fost înăbușite și nu au dat nimic. Au mai căzut grăunțe și pe pământ bun, s-au dezvoltat și au produs unele treizeci, altele șaiszeci și altele o sută de grăunțe.” După ce a povestit această parabolă, Iisus a zis mulțimii: „Cel care are urechi de auzit, să audă.”

151:1.3 (1689.1) Când l-au auzit pe Iisus propovăduind poporului în felul acesta, apostolii și tovarășii lor au foarte nedumeriți și au vorbit îndelung despre asta între ei. Seara, în grădina lui Zebedeu, Matei i-a zis lui Iisus: „Maestre, ce înseamnă cuvintele neclare pe care le oferi tu mulțimii? De ce vorbești în parabole celor care caută adevărul?” Și Iisus a răspuns:

151:1.4 (1689.2) ”Eu v-am propovăduit cu răbdare în tot acest timp. Vouă vă este dat să cunoașteți misterele împărăției cerurilor, dar,

mulțimilor fără discernământ și celor care caută să ne distrugă, misterele regatului le vor fi de acum încolo prezentate prin parabole. Noi vom acționa astfel, pentru ca aceia care doresc realmente să intre în regat să poată distinge semnificația învățăturii și găsi astfel salvarea, pe câtă vreme aceia care ne ascultă numai pentru a ne prinde în cursă sunt cu atât mai încurcați, în sensul că ei vor vedea fără să vadă și vor auzi fără să audă. Copiii mei, oare nu percepeți legea spiritului care poruncește să i se dea celui care are, pentru ca el să aibă din belșug; dar, celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are? De aceea, de aici înainte, eu voi vorbi mai mult în parabole, pentru ca prietenii noștri și cei care doresc să cunoască adevărul pot găsi ceea ce caută, pe câtă vreme dușmanii noștri și cei ce nu iubesc adevărul vor auzi fără a înțelege. Mulți dintre acești oameni nu urmează calea adevărului. În adevăr, profetul a descris bine aceste suflete fără discernământ atunci când a zis: 'Căci inima acestor oameni a devenit grosolană, și au urechea nesimțitoare la auz și au închis ochii din teama de a discerne adevărul și de a-l înțelege în inima lor.'"

151:1.5 (1689.3) Apostolii nu au priceput pe dea-ntregul semnificația cuvintelor Maestrului. Andrei și Toma au vorbit mai îndelung cu Iisus, în vreme ce Petru și ceilalți apostoli s-au retras într-altă parte a grădinii și s-au lansat într-o discuție lungă și serioasă.

2. Interpretarea parabolei

151:2.1 (1689.4) Petru și grupul care îl înconjura au ajuns la concluzia că parabola semănătorului era o alegorie, și că fiecare dintre

elementele sale avea un sens ascuns. Ei au hotărât deci să meargă la Iisus ca să îi ceară explicații. Petru l-a abordat pe Maestru spunându-i: „Suntem incapabili să pătrundem înțelesul acestei parabole; am vrea să ne explici, din moment ce zici că ne este dat să cunoaștem misterele regatului.” Auzind aceasta, Iisus i-a spus lui Petru: „Fiul meu, nu vreau să îți ascund nimic, dar mi-ar place ca tu să-mi povestești mai întâi despre ceea ce ai vorbit; care este interpretarea parabolei tale?”

151:2.2 (1689.5) După un moment de tăcere, Petru a zis: „Maestre, noi am discutat mult pe tema parabolei, și iată interpretarea la care am ajuns: Semănătorul este predicatorul evangheliei; sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. Grăunțele care au căzut pe marginea drumului îi reprezintă pe cei care nu înțeleg învățătura evangheliei. Păsările care culeg grăunțele căzute pe sol întărit îl reprezintă pe Satan, sau cel rău, care fură ceea ce a fost semănat în inima acestor ignoranți. Grăunțele căzute în locurile stâncoase și care răsăreau atât de rapid reprezentau persoanele superficiale și nechibzuite care, la auzul veștii bune, primesc mesajul cu bucurie; dar, adevărul neavând realmente rădăcini adânci în înțelegerea lor, devotamentul lor nu rezistă nici la nenorociri, nici la persecuții. Când survin dificultăți, acești credincioși se poticnesc; ei cedează ispitei. Grăunțele căzute printre mărăcini îi reprezintă pe cei care aud de bună voie cuvântul, dar care permit grijilor lumii și naturii amăgitoare a bogățiilor să înăbușe cuvântul adevărului, ceea ce îl va face nerodnic. Acum, grăunțele care au căzut în pământ bun și au răsărit pentru a da roade, unele treizeci, altele șaizeci și altele o sută de grăunțe, reprezintă pe oamenii care au auzit adevărul, l-au primit cu diferite grade de

apreciere - ca urmare a diferenței darurilor lor intelectuale - și ele manifestă deci aceste diverse grade de experiență religioasă.”

151:2.3 (1690.1) După ce a ascultat cum interpretase Petru parabola, Iisus i-a întrebat pe ceilalți apostoli dacă nu aveau și ei de oferit vreo sugestie. Numai Nataniel a răspuns acestei invitații zicând: „Maestre, recunosc că sunt lucruri bune în interpretarea pe care o face Petru parabolei, dar nu sunt cu totul de acord cu el. Ideea mea ar fi următoarea: Grăunța reprezintă evanghelia împărăției, iar semănătorii pe mesagerii împărăției. Semințele care au căzut de-a lungul drumului pe sol tare reprezintă pe aceia care au auzit puține lucruri despre regat, pe cei care sunt indiferenți la mesaj și pe cei care și-au împietrit inima. Păsările cerului care ciugulesc semințele căzute pe marginea drumului reprezintă obișnuințele vieții, ispita răului și dorințele cărnii. Grăunțele căzute printre stânci reprezintă sufletele emotive, tot atât de grăbite să primească învățătură nouă pe cât sunt de grăbite să renunțe la adevăr atunci când sunt confruntate cu dificultățile și cu realitățile unei vieți conforme cu acest adevăr; lor le lipsește percepția spirituală. Grăunțele care au căzut în mărăcini îi reprezintă pe cei care sunt atrași către adevărurile evangheliei și sunt dornici să urmeze învățătura ei, dar sunt împiedicați de orgoliu, de invidie și de grijile existenței umane. Semințele care au căzut pe un pământ bun și care încolțesc pentru a da rod, unele treizeci, altele șaizeci și altele de o sută de ori, reprezintă gradele naturale și variate ale aptitudinii de a înțelege adevărul și de a răspunde învățăturilor sale spirituale la bărbații și la femeile care posedă diverse înzestrări de iluminare spirituală.”

151:2.4 (1690.2) Când Nataniel a terminat de vorbit, apostolii și tovarășii lor s-au angajat în dezbateri serioase și în discuții aprofundate, unii susținând că interpretarea lui Petru era corectă, în timp ce alții, aproape egali ca număr, căutau să apere explicarea parabolei de către Nataniel. Între timp, Petru și Nataniel se retrăseseră în casă și făceau cu hotărâre mari eforturi pentru a se convinge mutual și a schimba reciproc modul lor de a gândi.

151:2.5 (1690.3) Maestrul a îngăduit ca această confuzie să atingă un maximum de intensitate a expresiei, după care a bătut din palme pentru a reuni tot grupul în jurul lui. Când au fost cu toții o dată mai mult adunați în jurul lui, el a zis: „Înainte de a vă vorbi despre această parabolă, are vreunul dintre voi ceva de zis?” După un moment de tăcere Toma a luat cuvântul: „Da, Maestre, aș vrea să spun câteva vorbe. Îmi aduc aminte că tu ne-ai spus odată să ne păzim chiar de acest lucru. Tu ne-ai recomandat, ca atunci când folosim exemple în predicile noastre, să folosim povestiri adevărate, nu fabule. Trebuie să folosim povestirea care ilustrează cel mai bine singurul adevăr central și inițial pe care vrem să îl propovăduim poporului; apoi, după ce s-a folosit astfel această poveste, noi nu trebuie să încercăm să facem o aplicare spirituală a tuturor detaliilor minore pe care ea le comportă. Eu socotesc că nici Petru, nici Nataniel nu au dreptate în strădania lor de interpretare a acestei parabole. Admir abilitatea lor în a face asta, dar sunt la fel de sigur că toate aceste încercări, de a scoate dintr-o parabolă naturală analogii spirituale în fiecare dintre trăsăturile ei, nu pot să ducă decât la confuzie și la adevărate neînțelegeri asupra adevăratului rost al parabolei. Dovada că eu am dreptate rezultă pe deplin din faptul că noi eram cu toții în comuniune de gândire cu un

ceas în urmă, și că, acum, suntem despicați în două grupuri care susțin păreri diferite. Și ele se agață atât de tare de opiniile lor, încât după părerea mea, ele reduc aptitudinea noastră de a pricepe pe deplin marele adevăr care îl aveai tu în gândirea ta, atunci când ai prezentat această parabolă mulțimii și când ne-ai cerut apoi să o comentăm.”

151:2.6 (1691.1) Cuvintele lui Toma au avut un efect liniștitor asupra tuturor auditorilor și le-a adus în minte ceea ce evanghelia îi învățase Iisus în precedentele ocazii. Înainte ca Maestrul să reia cuvântul, Andrei s-a ridicat și a zis: „Eu sunt convins că Toma are dreptate și aș vrea ca el să ne spună care este semnificația pe care o atașează el parabolei semănătorului.” Iisus a dat deci cuvântul lui Toma, care a zis: „Frații mei, eu nu aș dori să prelungesc această discuție, dar, din moment ce așa doriți, voi zice că eu cred că parabola a fost povestită pentru a ne învăța un singur mare adevăr, care este următorul: Cu oricâtă fidelitate și cu oricâtă eficiență ne-am îndeplini misiunile noastre divine, reușita învățaturii noastre despre evanghelia împărăției nu va fi uniformă, și toate aceste deosebiri de rezultate vor proveni direct din condițiile inerente împrejurărilor serviciului nostru, condiții asupra cărora noi nu avem decât puțin control sau nu avem deloc.”

151:2.7 (1691.2) După expunerea lui Toma, majoritatea tovarășilor lui predicatori erau gata să îl aprobe, chiar și Petru și Nataniel fiind gata să îi vorbească, când Iisus s-a ridicat și a zis: „Bravo, Toma, tu ai deslușit adevărata semnificație a parabolelor; dar Petru și Nataniel v-au făcut tot atâta bine, în sensul că ei au arătat limpede pericolul de a transforma parabolele mele în alegorii. În propria voastră inimă, este adesea folositor ca voi să vă angajați în asemenea zboruri ale

imaginației speculative, dar faceți o greșală atunci când căutați să încorporați asemenea concluzii în învățătura voastră publică.”

151:2.8 (1691.3) Acum că atmosfera era destinsă, Petru și Nataniel s-au felicitat reciproc pentru interpretările lor și, cu excepția gemenilor Alfeu, fiecare dintre apostoli s-a aventurat în interpretarea parabolei semănătorului înainte ca toți să se ducă să se odihnească peste noapte. Dar Iuda Iscariotul a oferit o explicație foarte plauzibilă. Cei doisprezece au încercat adesea între ei să descifreze parabolele Maestrului așa cum ar face-o cu o alegorie, dar niciodată nu au mai luat aceste speculații în serios. Acesta a fost de mare folos pentru apostoli și asociații lor, cu atât mai mult că pornind din momentul acela, Iisus a introdus din ce în ce mai multe parabole în învățătura sa publică.

3. Completări asupra parabolelor

151:3.1 (1691.4) Întorsătura din gândirea apostolilor era orientată spre parabole până într-atâta încât au consacrat toată seara zilei următoare discutării pe mai departe a parabolelor. Iisus a deschis discuțiile de seară spunând: „Preaiubiții mei, trebuie ca întotdeauna să vă diferențiați învățătura în așa fel încât să vă adaptați prezentarea adevărului la mintea și la inima celor care vă ascultă. Când vă pomeniți în fața unei mulțimi de inteligențe și de temperamente variate, voi nu puteți să roștiți cuvinte diferite pentru fiecare categorie de auditori, dar puteți spune o poveste pentru a transmite învățătura voastră. Fiecare grup, și chiar și fiecare individ, ar putea astfel

interpreta parabola voastră în felul său, după propriile sale înzestrări intelectuale și spirituale. Lăsați să strălucească lumina voastră, dar faceți-o cu înțelepciune și cu discreție. Nimeni nu aprinde o lampă ca să o acopere cu un obroc sau să o pună sub patul său; el își pune lampa pe un pedestal de unde lumina ajunge la toți. Îngăduiți-mi să vă zic că, în împărăția cerurilor, nu este nimic ascuns și care nu trebuie să fie manifestat, nici secrete care nu trebuie până la urmă cunoscute. Toate lucrurile vor sfârși prin a fi iluminate. Nu vă gândiți mereu numai la mulțimi și la felul în care înțeleg ele adevărul; acordați atenție la felul în care voi înșivă înțelegeți. Amintiți-vă ceea ce v-am zis atât de adesea: Celui care are, i se va da și mai mult, pe câtă vreme celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are.”

151:3.2 (1692.1) Suita de discuții asupra parabilelor și a instrucțiunilor asupra interpretării lor se pot rezuma și exprima după cum urmează în limbaj modern:

151:3.3 (1692.2) 1. Iisus a sfătuit să nu se folosească nici fabulele, nici alegoriile în propovăduirea adevărilor evangheliei. Dar el a recomandat să se întrebuințeze în mod liber parabilele, mai ales parabilele care se refereau la natură. Iisus a insistat asupra valorii întrebuințării *analogiilor* existente între lumile naturale și spirituale ca modalitate de propovăduire a adevărului. El a făcut frecvent aluzie la natură ca „umbră ireală și fugitivă a realităților spirituale”.

151:3.4 (1692.3) 2. Iisus a citat trei sau patru parable scoase din Scripturile ebraice și a atras atenția asupra faptului că această metodă de învățământ nu era în întregime nouă. Totuși, ea a devenit aproape nouă după modul în care a folosit-o de atunci înainte.

151:3.5 (1692.4) 3. Învățându-i pe apostoli valoarea parabolilor, Iisus le-a atras atenția asupra următoarelor puncte:

151:3.6 (1692.5) Parabola face simultan apel la niște nivele în întregime diferite ale minții și ale spiritului. Ea stimulează imaginația, provoacă discriminarea și gândirea critică; ea încurajează simpatia fără a stârni nici un antagonism.

151:3.7 (1692.6) Parabola pleacă de la lucruri cunoscute pentru a ajunge la discernerea a ceea ce este necunoscut. Ea utilizează domeniul material și natural ca mijloc de a prezenta spiritualul și supramaterialul.

151:3.8 (1692.7) Parabolele favorizează luarea de decizii morale imparțiale; ea evită multe prejudecăți și introduce cu grație noile adevăruri în minte, stârnind un minimum de reacții defensive de resentiment personal.

151:3.9 (1692.8) Pentru a respinge adevărul conținut în analogiile unei parabole, este nevoie de un act intelectual conștient înfăptuit direct în disprețul judecății voastre drepte și a deciziei voastre echitabile. Parabola permite să se constrângă gândirea prin punerea în joc a simțului auzului.

151:3.10 (1692.9) Învățătura sub formă de parabole permite învățătorilor să înfățișeze adevăruri noi, și chiar și senzaționale, evitând totodată orice controverse și conflicte exterioare cu tradiția și cu autoritatea instituită.

151:3.11 (1693.1) Parabolele au în egală măsură avantajul de a rechema în minte adevărurile propovăduite când se întâlnesc ulterior aceleași scene familiare.

151:3.12 (1693.2) Iisus a căutat în felul acesta să îi pună pe discipolii săi la curent cu diversele rațiuni care motivau practica sa de a folosi tot mai multe parabole în învățătura sa publică.

151:3.13 (1693.3) Către sfârșitul lecției de seară, Iisus a făcut primul său comentariu asupra parabolei semănătorului. El a zis că parabola se referea la două lucruri. În primul rând aceasta era o recapitulare a propriului său serviciu până în ziua aceasta și o previziune a ceea ce îl aștepta în tot restul vieții sale pe pământ. În al doilea rând, aceasta era totodată o aluzie la ceea ce apostolii și alți mesageri ai împărăției puteau să se aștepte de la serviciul lor, din generație în generație, cu scurgerea timpului.

151:3.14 (1693.4) Iisus a recurs în egală măsură la folosirea de parabole pentru a refuta pe cât se poate efortul dirijat al liderilor religioși din Ierusalim, care propovăduiau că toată lucrarea sa era înfăptuită datorită asistenței demonilor și a prințului diavolilor. Chemarea naturii contrazicea această învățătură, căci oamenii din această epocă considerau toate fenomenele naturale ca fiind produse de ființe spirituale și de forțe supranaturale. De asemenea, Iisus a hotărât să adopte învățătura prin parabole pentru că aceasta îi permitea să proclame adevărurile esențiale celor care doreau să cunoască cea mai bună cale, furnizând totodată prietenilor săi mai puține ocazii de a se simți ofensați și de a-l acuza.

151:3.15 (1693.5) Înainte de a concedia grupul pentru durata nopții, Iisus a zis: „Am să vă mai povestesc sfârșitul parabolei semănătorului. Vreau să vă pun la încercare ca să știu cum veți accepta aceasta: împărăția cerurilor seamănă și cu un om care a semănat o grăunță bună pe pământ; și în timp ce dormea noaptea și își vedea de treburile

sale ziua, grăuntele a încolțit și a crescut, și, fără să știe cum, planta a ajuns la maturitate. Ea a fost mai întâi în iarbă, apoi a fost spicul, apoi plenitudinea de grăunțe din spic. Și, când grăunța a fost coaptă, omul și-a luat secera și acesta a fost sfârșitul recoltării. Cel care are o ureche de auzit să audă.”

151:3.16 (1693.6) Apostolii au întors aceste cuvinte pe toate părțile în mintea lor, dar Maestrul nu a mai menționat niciodată acest adaos la parabola semănătorului.

4. Noi parabole la țărmul mării

151:4.1 (1693.7) În ziua următoare, din barca sa, Iisus a propovăduit din nou poporului zicând: „Împărăția cerurilor seamănă cu un om care a semănat sămânța bună în câmpul său, dar, în timp ce dormea, dușmanul său a venit ca să semene neghină în mijlocul grâului și a fugit grăbit. Când tinerele fire au răsărit din pământ și, mai târziu, când s-a format spicul, a apărut și neghina.” Atunci, servitorii acestui om au venit i-au zis: 'Maestre, n-ai semănat tu sămânța bună pe câmpul tău? De unde vine atunci această neghină?' Proprietarul a răspuns servitorilor lui: 'Este un dușman cel care a făcut asta.' Atunci servitorii l-au întrebat pe stăpânul lor: 'Nu ai vrea să ne apucăm să smulgem această neghină?' Dar el le-a răspuns: 'Nu, de teamă ca nu cumva smulgând-o să dezhădăcinați și grâul. Lăsați-le mai degrabă pe ambele să crească laolaltă până în timpul recoltării și le voi zice secerătorilor: Adunați mai întâi neghina și legați-o în mănunchiuri ca s-o ardeți, apoi culegeți grâul pentru a-l strânge în hambarul meu.'”

151:4.2 (1693.8) După ce oamenii îi pusese ră câteva întrebări, Iisus a povestit mulțimii o altă parabolă: „Împărăția cerurilor seamănă cu un grăunte de muștar pe care un om l-a semănat pe câmpul său. Or, un grăunte de muștar este cea mai mică dintre semințe; dar când s-a dezvoltat în întregime, ea a devenit cea mai mare dintre plante și seamănă cu un copac, astfel încât păsările cerului să se poată odihni pe ramurile lui.”

151:4.3 (1694.1) ”Împărăția cerurilor seamănă și cu plămădeala pe care o femeie o ia și o ascunde în trei măsuri de făină, și așa se face că tot aluatul va crește.”

151:4.4 (1694.2) ”Împărăția cerurilor seamănă și cu o comoară ascunsă într-un câmp și pe care a descoperit-o un om. În bucuria sa el merge să vândă tot ceea ce posedă ca să aibă bani destui pentru a cumpăra câmpia.”

151:4.5 (1694.3) ”Împărăția cerurilor seamănă și cu un negustor care caută perle frumoase. După ce a găsit o perlă de mare preț, el s-a dus să vândă tot ceea ce posedă pentru a putea cumpăra perla aceea extraordinară.”

151:4.6 (1694.4) ”Împărăția cerurilor mai seamănă și cu un năvod care ar fi fost aruncat în mare și ar fi adunat toate felurile de pești. Când plasa s-a umplut, pescarii o trag pe plajă și se așează pentru a sorta peștii; ei stâng pe cei buni în niște coșuri și îi aruncă pe cei răi.”

151:4.7 (1694.5) Iisus a povestit mulțimii și multe alte parabole. De fapt, pornind de la această epocă, el a folosit rareori alte metode

pentru a propovădui maselor. După ce a vorbit în parabole unui auditoriu public, el profita de orele de seară pentru a-și expune învățăturile mai detaliat și mai explicit apostolilor și evangheliștilor.

5. Vizita la Keresa

151:5.1 (1694.6) Mulțimea a continuat să sporească în toată săptămâna. În ziua de sabat, Iisus s-a grăbit să se retragă pe dealuri, dar, duminică dimineața, mulțimile au revenit. Iisus le-a vorbit la începutul după-amiezii după o predică a lui Petru și, când a terminat, le-a zis apostolilor: „Sunt obosit de această îngrămădeală; să trecem lacul ca să ne odihnim o zi pe partea cealaltă.”

151:5.2 (1694.7) În timpul traversării, ei au fost asaltați de una dintre violentele și neașteptate furtuni caracteristice mării Galileii, mai ales în această perioadă a anului. Această întindere mare de apă se găsește la peste două sute de metri deasupra nivelului mării, și este înconjurată de maluri înalte, mai ales în vest. Cheiuri abrupte duceau de la lac către dealuri. O pungă de aer cald se ridică deasupra lacului în timpul zilei și după asfințitul soarelui, aerul răcoros al cheiurilor are tendința de a se precipita spre lac. Aceste rafale de vânt se produc rapid și se potolesc uneori tot atât de subit.

151:5.3 (1694.8) Unul dintre aceste vânturi puternice de seară a surprins, în această duminică, barca care îl ducea pe Iisus către celălalt mal. Trei alte bărci care transportau niște tineri evangheliști îl urmau. Furtuna a fost foarte violentă, deși limitată la această regiune a lacului; nu era nici o evidență a vreunei furtuni pe malul vestic.

Vântul era atât de puternic că valurile au început să se reverse peste barcă. Pânza fusese smulsă înainte ca apostolii s-o fi putut înfășura, și depindeau acum numai de vâslele lor pe care le mânuiau energic pentru a ajunge la țărmul aflat la o distanță de trei kilometri.

151:5.4 (1694.9) În acest timp, Iisus dormea în spatele bărcii, sub un mic adăpost. În momentul plecării din Betsaida, Maestrul era istovit, și pentru a se putea odihni el a cerut apostolilor să îl ducă cu barca de partea cealaltă a lacului. Acești foști pescari erau vâslași voinici și experimentați, dar această furtună era una dintre cele mai violente care au fost întâlnite vreodată. Cu toate că vântul și valurile au legănat barca ca pe o jucărie, Iisus a continuat să doarmă netulburat. Petru mânuia vâsla din dreapta de lângă pupă. Când barca a început să se umple de apă, el a dat drumul la vâslă și s-a repezit către Iisus scuturându-l ca să-l trezească. Când s-a trezit, Petru i-a zis: „Maestre, nu ști oare că suntem prinși de o furtună violentă? Dacă nu ne salvezi, avem să pierim cu toții.”

151:5.5 (1695.1) Afară din adăpostul său, sub ploaie, Iisus a început prin a-l privi pe Petru, apoi a scrutat întunecimea pentru a-i vedea pe vâslașii care se luptau. După aceea, el și-a întors din nou privirea către Simon Petru, care, în agitația sa, nu își apucase vâsla, și i-a zis: „De ce sunteți atât de înfricoșați? Unde vă este credința? Pace, rămâneți liniștiți. Abia de adresase Iisus această dojană lui Petru și celorlalți apostoli, și l-a invitat pe Petru să caute pacea pentru a-și calma sufletul tulburat, că atmosfera perturbată și-a restabilit echilibrul și s-a domolit bine. Valurile neliniștite s-au calmat aproape imediat, în timp ce norii negri care se condensaseră într-o scurtă aversă de ploaie au dispărut și stelele au început să strălucească pe

cer. Atât cât putem noi judeca, era vorba de o pură coincidență, dar apostolii, și mai ales Simon Petru, nu au încetat niciodată să considere episodul ca pe un miracol al naturii. Le venea prea ușor oamenilor vremii să creadă în miracolele naturii, căci erau convinși că natura era un fenomen controlat direct de forțe spirituale și de ființe supranaturale.

151:5.6 (1695.2) Iisus a explicat clar celor doisprezece că le vorbise sufletelor lor tulburate și se adresase minții lor devenite o jucărie a fricii, și că el nu poruncise nicidecum elementelor, dar acest lucru nu a folosit la nimic. Discipolii Maestrului au stăruit întotdeauna în interpretarea, în felul lor, a tuturor coincidențelor similare. Începând din ziua aceea, ei au persistat în a-l considera pe Maestru ca dispunând de o putere absolută asupra elementelor naturale. Petru nu a obosit niciodată să tot povestească că „până și vântul și valurile ascultau de el”.

151:5.7 (1695.3) Era seara târziu când Iisus și tovarășii săi au ajuns la țărm. Noaptea era calmă și magnifică. Ei s-au odihnit deci cu toții în bărci și nu au debarcat decât în dimineața zilei următoare, la puțină vreme după răsăritul soarelui. Când s-au reunit, în număr de vreo patruzeci, Iisus a zis: „Să mergem la poalele dealurilor și să zăbovim acolo câteva zile pentru a medita la problemele împărăției Tatălui.”

6. Nebunul din Keresa

151:6.1 (1695.4) Cea mai mare parte a malului estic al lacului urca în pantă lină către ținuturile înalte, dar, aproape de locul debarcării,

exista o colină abruptă care, pe alocuri, cădea perpendicular pe lac. Arătând cu degetul la coasta colinei vecine, Iisus a zis: „Să urcăm pe latura aceasta a colinei ca să luăm micul dejun și să ne odihnim și să stăm de vorbă într-unul dintre adăposturi.”

151:6.2 (1695.5) Toată această coastă a colinei era străpunsă de peșteri săpate în stâncă. Multe dintre aceste nișe erau vechi cavouri în stâncă. Cam pe la jumătatea înălțimii, pe o mică brână relativ plată, se găsea cimitirul micului sat al Keresei. În timp ce Iisus și asociații lui treceau prin apropierea mormintelor, un nebun, care trăia în aceste peșteri de pe coasta colinei, s-a repezit la ei. Acest dement era foarte cunoscut în regiune; el fusese cândva prins cu legături și cu lanțuri, și închis într-una dintre grote. El își rupsese, de multă vreme, cătușele și rățăcea, acum, în libertate printre mormintele și cavourile abandonate din stâncă.

151:6.3 (1696.1) Acest bărbat pe nume Amos era afectat de o formă recurentă de nebunie. El avea lungi perioade de timp în care se îmbrăca și se purta cum se cuvine cu ceilalți. În timpul unuia dintre aceste intervale de luciditate, el era plecat la Betsaida unde îl auzise predicând pe Iisus și pe apostolii săi, și, în vremea aceea, el începuse să creadă cu șovăială în evanghelia împărăției. Dar curând o fază furtunoasă a bolii sale a reapărut, și a fugit către mormintele unde gemea, urla și se purta în așa fel încât îi teroriza pe toți oamenii pe care îi întâlnea.

151:6.4 (1696.2) Când Amos l-a recunoscut pe Iisus, el a căzut la picioarele sale strigând: „Te cunosc, Iisus, dar eu sunt posedat de o mulțime de demoni și te rog să nu mă chinui.” Acest om credea sincer că demența sa periodică era pricinuită de faptul că în momentul

crizelor, spiritele rele sau necurate intrau în el și îi dominau mintea și corpul. Necazurile sale erau în principal emoționale - creierul său nu era grav bolnav.

151:6.5 (1696.3) Coborându-și privirea la omul care se târa ca un animal la picioarele sale, Iisus s-a aplecat, l-a luat de mână, l-a ridicat și a zis: „Amos, tu nu ești posedat de un demon; tu ai auzit deja vestea cea bună că ești un fiu de Dumnezeu. Îți poruncesc să ieși din transa aceasta.” Când Amos l-a auzit pe Iisus rostind aceste cuvinte, s-a produs o asemenea transformare în intelectul său că justetea minții sale și controlul normal al emoțiilor sale au fost imediat restabilite. În momentul acela se adunase o mulțime considerabilă care venea din satul vecin, și a sporit cu păstorii care păzeau turmele de porci de pe ținuturile înalte. Toți acești oameni au fost uluiți să îl vadă pe nebun așezat alături de Iisus și de discipolii săi, în plin echilibru mental, discutând cu ei.

151:6.6 (1696.4) În timp ce porcarii năvăleau în sat pentru a răspândi vestea că alienatul fusese potolit, câinii au atacat o turmă abandonată de treizeci de porci și au mânat cea mai mare parte dintre ei de sus de pe culme de-a dreptul în mare. Acest incident raportat la prezența lui Iisus și la tămăduirea presupusă miraculoasă a lunaticului, a dat naștere legendei că Iisus îl vindecase pe Amos izgonind afară din el o legiune de demoni și că acești demoni intraseră în porcii din turmă, ceea ce îi făcuse să se repeadă cu capul înainte către nimicirea lor în mare. Înainte de sfârșitul zilei, episodul fusese răspândit de porcari, și tot satul crezuse aceasta. Amos a crezut cu certitudine în aceeași poveste; el văzuse porcii căzând peste marginea falezei la puțin timp după revenirea la calm a minții sale tulburate, și el a crezut

întotdeauna că aceste animale luaseră cu ele duhurile rele care îl chinuiseră și torturaseră atâta vreme. Aceasta a contribuit mult la permanența vindecării sale. Este la fel de adevărat că apostolii lui Iisus (mai puțin Toma) au crezut că episodul cu porcii era direct legat de vindecarea lui Amos.

151:6.7 (1696.5) Iisus nu a găsit odihna pe care venise s-o caute. El a fost asaltat aproape toată ziua de oameni veniți la vestea că Amos fusese vindecat, și atrași de povestea demonilor necurați ieșiți din lunatic pentru a intra în turma de porci. Marți dimineața devreme, după o singură noapte de odihnă, Iisus și prietenii săi au fost treziți de o delegație a acestor păgâni crescători de porci, venită să îl silească să plece de la ei. Purtătorul lor de cuvânt le-a zis lui Petru și lui Andrei: „Pescari din Galileea, plecați de la noi și duceți profetul vostru cu voi. Noi știm că este un sfânt, dar zeii țării noastre nu îl cunosc, și riscăm să pierdem un mare număr de porci. Ne este frică de voi, și de aceea vă rugăm să vă duceți de aici.” După ce i-a auzit, Iisus i-a zis lui Andrei: „Să ne reîntoarcem la noi acasă”

151:6.8 (1697.1) În momentul când erau pe punctul de a pleca, Amos s-a rugat de Iisus să îi permită să-l însoțească, dar Maestrul n-a vrut să consimtă. Iisus i-a zis lui Amos: „Nu uita că tu ești un fiu al lui Dumnezeu. Întoarce-te acasă la tine și arată-le marile lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut pentru tine.” Și Amos a umblat pretutindeni făcând public faptul că Iisus izgonise o legiune de demoni din sufletul său tulburat, și că aceste duhuri rele intraseră într-o turmă de porci, pe care îi mânase repede la nimicire. El nu s-a oprit până nu a vizitat toate orașele Decapolisului proclamând marile lucruri pe care Iisus le făcuse pentru el.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 151](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 153](#) >>

Capitolul 152

Evenimentele premergătoare crizei din Capernaum

152:0.1 (1698.1) VESTEA vindecării lui Amos, lunaticul din Keresa, se răspândise deja prin Betsaida și prin Capernaum, astfel încât era o mare înghesuială în așteptarea lui Iisus când barca sa a acostat în această dimineață de marți. În această mulțime se găseau și noii observatori trimiși în Capernaum de sinedriul din Ierusalim pentru a găsi un motiv ca să îl aresteze și să îl inculpe pe Maestru. În vreme ce Iisus vorbea cu oamenii care se adunaseră pentru a-l întâmpina, Jair, unul dintre șefii sinagogii, și-a croit drum prin mulțime, a căzut la picioarele sale, l-a prins de mână și i-a cerut să îl însoțească în mare grabă spunându-i: „Maestre, fetița mea, unicul copil, zace acasă gata

să moară. Te rog să vii s-o vindeci.” Când Iisus a auzit cererea acestui tată, i-a zis: „Am să te însoțesc.”

152:0.2 (1698.2) În timp ce mergea cu Jair, mulțimea, care auzise rugămintea tatălui, i-a urmat pentru a vedea ceea ce avea să se petreacă. Cu puțin timp înainte de sosirea lor la casa liderului, și pe când treceau repede pe o cale îngustă în care îi înghesuia mulțimea, Iisus s-a oprit brusc, strigând: „Cineva m-a atins.” Și când persoanele de lângă el au negat că l-ar fi atins, Petru a zis: „Maestre, vezi bine că mulțimea aceasta te împinge, fapt care amenință să ne strivească, și totuși tu zici că cineva te-a atins. Ce vrei să zici?” Atunci Iisus a spus: „Eu am întrebat cine m-a atins, pentru că am simțit că ieșise din mine o energie vie.” El a privit în jurul lui și ochii i-au căzut pe o femeie de lângă el, care a înaintat, a îngenuncheat la picioarele sale și a zis: „Ani de zile am fost chinuită de o hemoragie extenuantă. Mulți medici m-au făcut să sufăr multe; mi-am cheltuit tot ce aveam, dar nici unul nu a putut să mă vindece. Apoi am auzit vorbindu-se de tine, și m-am gândit că, dacă aș putea măcar să-ți ating marginea hainei, aș fi însănătoșită. Atunci, m-am împins odată cu mulțimea care a înaintat până ce am putut să fiu aproape de tine, Maestre, și ți-am atins haina; asta m-a făcut bine; știu că am fost vindecată de durerea mea.”

152:0.3 (1698.3) Auzind aceasta, Iisus a luat femeia de mână, a ridicat-o și i-a zis: „Fiica mea, credința ta te-a vindecat; mergi în pace.”

Credința ei este ceea ce o vindecase, nu *contactul* cu el. Acest caz este un bun exemplu de tămăduiri aparent miraculoase care au fost prezente în cariera pământească a lui Iisus, dar care, în nici un caz, nu au rezultat dintr-un act conștient al voinței sale. Trecerea timpului a dovedit că această femeie era realmente vindecată de boala sa.

Credința sa era de o natură care îi îngăduia să perceapă direct puterea creatoare care se afla în persoana Maestrului. Cu credința pe care o avea, nu îi trebuia decât să se apropie de persoana Maestrului. Nu era câtuși de puțin necesar ca ea să îi atingă un colț al veșmântului; acest contact reprezenta pur și simplu partea superstițioasă a credinței sale. Iisus a chemat-o în fața lui pe această femeie din Cezareea lui Filip, numită Veronica, pentru a corecta două erori susceptibile de a rămâne în mintea ei sau de a subzista în cea a martorilor la această vindecare. El nu voia ca Veronica să plece gândindu-se că frica ei, în încercarea de a fura vindecarea ei, ar fi dat roade, sau că această tămăduire s-ar datoră faptului de a fi atins în mod superstițios veșmântul lui. Iisus dorea să se știe de către lume că ceea ce operase la tămăduirea Veronicăi era *credința* curată și vie.

1. În casa lui Jair

152:1.1 (1699.1) De bună seamă, această întârziere îl sporise teribil nerăbdarea lui Jair, astfel încât grupul s-a pus în mișcare grăbind mult pasul. Chiar înainte de a fi intrat în casa acestui lider, unul dintre servitori a ieșit zicând: „Nu-l mai deranja pe Maestru; fiica ta e moartă.” Dar Iisus a părut să nu acorde atenție cuvintelor servitorului; luându-i pe Petru, Iacob și Ioan, el s-a întors către tatăl dezolat și i-a zis: „Să nu ai teamă; crede numai. Intrând în casă, el a văzut că deja cântăreții din flaut erau acolo împreună cu bocitoarele și făceau o larmă necuviincioasă; rudele se puseseră deja pe plâns și pe văitat. Când a cerut să fie scoși din încăpere toți bocitorii, el a intrat cu tatăl,

cu mama și cu cei trei apostoli ai lui. Le spusese bocitorilor că fata nu era moartă, dar ei l-au luat în derâdere. Iisus s-a adresat apoi mamei zicându-i: „Fiica ta nu este moartă; doar doarme.” Când agitația din casă s-a calmat, Iisus s-a apropiat de locul unde era culcat copilul, i-a luat mâna și i-a zis: „Fiica mea, îți spun, trezește-te și te scoală.” Și, când fata a auzit aceste cuvinte, s-a ridicat numaidecât și a străbătut camera. Apoi, după ce și-a revenit din zăpăceală, Iisus i-a poruncit să i se dea demâncare, căci ea stătuse vreme lungă fără hrană.

152:1.2 (1699.2) Era multă agitație la Capernaum contra lui Iisus. El a reunit deci familia și le-a explicat că fetița intrase în comă în urma unei lungi stări febrile, că el nu făcuse decât să o deștepte și că nu o reînviase dintre morți. El le-a explicat același lucru apostolilor, dar a fost zadarnic. Tot ceea ce putea Iisus să spună în aceste cazuri de miracole aparente avusese prea puțin efect asupra discipolilor lui. Ei se așteptau la miracole și nu lipseau nici ocaziile de a atribui o nouă minune acțiunii lui Iisus. Maestrul și apostolii s-au întors în Betsaida după ce Iisus le-a recomandat în mod special să nu relateze acest episod nimănui.

152:1.3 (1699.3) Când a ieșit din casa lui Jair, doi orbi, conduși de un băiat mut, l-au urmat pretinzând cu strigăte puternice să fie vindecați. În acest moment, renumele lui Iisus ca vindecător era la apogeul său. Pe oriunde mergea, cei bolnavi și cei năpăstuiți îl așteptau. Maestrul părea acum foarte obosit, și toți prietenii săi își făceau griji, de teamă că dacă va continua să propovăduiască și să tămăduiască, va ajunge la capătul forțelor sale și se va prăbuși.

152:1.4 (1699.4) Apostolii lui Iisus, fără a vorbi de oamenii de rând, nu puteau să înțeleagă natura și atributele acestui Om-Dumnezeu. Nici o generație ulterioară nu a fost de altfel capabilă să evalueze ceea ce s-a petrecut pe Pământ în persoana lui Iisus din Nazaret. Niciodată știința sau religia nu vor avea ocazia de a controla aceste evenimente remarcabile, pentru simplul motiv că această situație extraordinară nu va mai putea niciodată să se mai producă pe această planetă, sau în vreo altă lume a Nebadonului. Niciodată mai mult, pe nici o lume din tot acest univers, nici o ființă nu va apărea sub înfățișarea cărnii muritoare, încorporând în același timp toate atributele energiei creatoare conjugate cu înzestrările spirituale care transcend timpul și majoritatea celorlalte limitări materiale.

152:1.5 (1700.1) Niciodată înainte ca Iisus să fi fost pe Pământ, și niciodată de atunci, n-a mai fost posibil să se obțină într-un mod atât de direct și evident rezultatele care să însoțească credința solidă și vie a muritorilor, bărbați și femei. Pentru a repeta aceste fenomene, ar trebui să ne întoarcem în prezența imediată a lui Mihail, Creatorul, și să îl găsim așa cum era el în vremea aceasta - Fiul Omului. Tot așa, astăzi, în timp ce absența sa împiedică asemenea manifestări materiale, trebuie să vă abțineți de a limita în orice fel demonstrația posibilă a *puterii sale spirituale*. Cu toate că Maestrul este absent ca ființă materială, el este prezent în inima oamenilor ca influență spirituală. Părăsind această lume, Iisus a permis spiritului său să trăiască alături de acela al Tatălui său, care locuiește în mintea oricărui om.

2. Hănirea celor cinci mii

152:2.1 (1700.2) Iisus a continuat să propovăduiască poporului în timpul zilei și să îi instruiască pe apostoli și pe evangheliști seara. Vineri a poruncit o săptămână de vacanță pentru a le îngădui tuturor discipolilor săi să meargă să își petreacă câteva zile la ei acasă sau la prietenii lor înainte de a se pregăti să urce la Ierusalim pentru perioada Paștelor. Dar mai mult de jumătate din discipolii lui au refuzat să îl părăsească, iar mulțimea a sporit în fiecare zi într-atâta încât David Zebedeu a vrut să întemeieze un nou campament, dar Iisus a refuzat să consimtă. Maestrul avusese atât de puțin timp de odihnă în timpul sabatului că, duminică dimineața, 27 martie, el a căutat să se îndepărteze de mulțime. Câțiva evangheliști au fost lăsați în urmă pentru a vorbi mulțimilor, în vreme ce Iisus și cei doisprezece apostoli intenționau să scape fără a fi zăriți și să ajungă pe celălalt mal al lacului, unde gândeau că găsesc, într-un magnific parc din sudul Betsaidei-Iulia, răgazul de care aveau atâta nevoie. Regiunea era un loc de plimbare preferat pentru locuitorii Capernaumului, care cunoșteau bine aceste parcuri de pe malul oriental.

152:2.2 (1700.3) Dar mulțimea nu a înțeles astfel. Cei interesați au văzut direcția pe care o lua barca lui Iisus, au închiriat toate bărcile disponibile și s-au lansat în urmărirea sa. Cei care nu au putut găsi ambarcațiuni au plecat pe jos înconjurând extremitatea nordică a lacului.

152:2.3 (1700.4) Târziu în după-amiază, peste o mie de persoane îl reperaseră pe Maestru într-unul din parcuri. El le-a vorbit pe scurt și Petru l-a înlocuit. Mulți dintre acești oameni aduseseră mâncare. Ei

și-au luat masa de seară, apoi s-au adunat în grupuri mici în timp ce apostolii și discipolii lui Iisus le propovăduiau.

152:2.4 (1700.5) Luni după-amiază, mulțimea sporise. Ea număra acum peste trei mii de persoane și totuși - seara târziu - continuau să sosească, aducând cu ele toate felurile de bolnavi. Sute de persoane interesate își stabiliseră planurile de a se opri la Capernaum ca să îl vadă și să îl audă pe Iisus în drumul lor spre Ierusalim pentru Paști. Și ei nu voiau cu nici un preț să fie dezamăgiți. Miercuri la amiază, aproape cinci mii de bărbați, femei și copii se adunaseră în acest parc de la sud de Betsaida-Iulia. Vremea era agreabilă, căci sfârșitul anotimpului ploilor, în această regiune, era pe aproape.

152:2.5 (1700.6) Filip procurase provizii pentru hrana lui Iisus și a celor doisprezece pentru trei zile; el lăsase acestea în seama tânărului Marcu, omul lor la toate. Această după-amiază era a treia zi de prezență pentru jumătate din mulțime, iar proviziile de merinde pe care oamenii le aduseseră erau pe sfârșite. David Zebedeu nu mai avea aici nici un oraș de corturi pentru a găzdui și a hrăni mulțimile. Filip nici nu făcuse provizii pentru o mulțime atât de mare. Însă, cu toate că oamenilor le-a fost foame, ei nu voiau să plece de acolo. Se șoptea că Iisus, dornic de a evita problemele atât cu Irod, cât și cu conducătorii din Ierusalim, alesese acest loc din afara jurisdicției dușmanilor săi ca loc convenabil pentru a fi încoronat ca rege. Entuziasmul mulțimii creștea din oră în oră. Nu i se spunea nimic lui Iisus, dar, bineînțeles, el știa tot ceea ce se petrecea. Chiar și cei doisprezece apostoli, și în mod deosebit tinerii evangheliști, aveau idei false despre aceste lucruri. Apostolii care erau în favoarea acestei încercări de a-l proclama pe Iisus rege erau Petru, Ioan, Simon

Zelotul și Iuda Iscariotul. Cei care se opuneau planului erau Andrei, Iacob, Nataniel și Toma. Matei, Filip și gemenii Alfeu erau neutri. Capul acestui complot pentru încoronarea lui Iisus era Ioab, unul dintre tinerii evangheliști.

152:2.6 (1701.1) Aceasta era situația, miercuri după-amiază către ora cinci, când Iisus i-a cerut lui Iacob Alfeu să convoace pe Andrei și pe Filip. Iisus le-a zis: „Ce să facem cu mulțimea? Oamenii aceștia sunt cu noi de trei zile, și multora dintre ei le este foame. Ei nu au alimente.” Filip și Andrei au făcut un schimb de priviri, apoi Filip a răspuns: „Maestre, ar trebui să îi pui să umble prin satele din împrejurimi ca să cumpere de mâncare.” Andrei se temea de eșuarea complotul pentru instituirea unui rege; el l-a sprijinit deci repede pe Filip zicând: „Da, Maestre, eu cred că este cel mai bine să trimiți mulțimea pe drumul ei ca să cumpere alimente în timp ce tu vei apuca puțină odihnă.” În timpul acesta, și alți apostoli dintre cei doisprezece interveniseră în discuție. Iisus a zis atunci: „Dar eu nu vreau să îi trimit înfometați; nu puteți voi să îi hrăniți?” A fost prea mult pentru Filip care a strigat: „Maestre, acest loc în plină țară este oare un loc unde putem cumpăra pâine pentru această mulțime? Cu două sute de dinari noi nu am avea de ajuns nici pentru o masă.”

152:2.7 (1701.2) Înainte ca alți apostoli să fi avut posibilitatea să se exprime, Iisus s-a întors către Andrei și Filip zicând: „Eu nu vreau să îi trimit de aici pe oamenii aceștia.” „Ei sunt acolo ca niște oi fără păstor, și aș vrea să îi hrănesc. Ce avem de mâncare?” În vreme ce Filip discuta cu Matei și cu Iuda, Andrei l-a căutat pe tânărul Marcu pentru a verifica ceea ce rămânea din proviziile lor. El a revenit la ei zicând: „Nu i-au rămas băiatului decât cinci pâini de orz și doi pești

uscați” - și Petru a adăugat cu promptitudine: „Și trebuie să mai mâncăm și în seara asta.”

152:2.8 (1701.3) Pentru o clipă, Iisus a rămas tăcut. Privirea lui se pierdu undeva în depărtare. Apostolii nu ziceau nimic. Iisus s-a întors deodată către Andrei și i-a zis: „Adu-mi pâinile și peștii.” Când Andrei i-a adus pâinea, Maestrul i-a zis: „Ordonă oamenilor să se așeze pe iarbă în grupuri de câte o sută, și desemnează câte un șef peste fiecare grup în timp ce îi aduci pe toți evangheliștii aici cu noi.”

152:2.9 (1701.4) Iisus a luat pâinile în mâini și a mulțumit Domnului. După care, a rupt pâinea și a dat din ea apostolilor săi, care au dat-o evangheliștilor, care l-a rândul lor au dus-o mulțimii. Iisus a rupt din pești și i-a împărțit în același fel. Mulțimea a mâncat și s-a săturat și, când a terminat de mâncat, Iisus a zis discipolilor: „Strângeți bucățile ca să nu se piardă nimic.” Când au reușit să adune bucățile, ei umpluseră cu ele douăsprezece coșuri. Cam cinci mii de bărbați, femei și copii au luat parte la această masă extraordinară.

152:2.10 (1702.1) Acesta a fost primul și unicul miracol al naturii pe care Iisus l-a înfăptuit după ce l-a proiectat cu bună știință. Este adevărat că discipolii lui aveau tendința de a califica drept miracole niște fenomene care nu erau așa ceva, dar, în speță, era vorba de un autentic ajutor supranatural. După cum ni s-a zis, Mihail a înmulțit elementele nutritive după cum a făcut-o întotdeauna, atâta că în împrejurarea aceasta, el a eliminat factorul timp și procesul vital observabil din punct de vedere fizic.

3. Episodul încoronării

152:3.1 (1702.2) Alimentarea celor cinci mii cu ajutorul energiei supranaturale a fost un alt caz în care evenimentul reprezenta mila omenească aliată cu puterea creatoare. Acum că mulțimea fusese hrănită, și datorită faptului că renumele lui Iisus fusese sporit ținând seama de acest prodigios miracol, proiectul de a pune stăpânire pe Maestru și de a-l proclama rege nu mai avea nevoie de indicațiile nimănui. Ideea a părut să se răspândească în mulțime ca o boală molipsitoare. Reacția mulțimii la această satisfacere neașteptată și spectaculoasă a nevoilor ei fizice a fost profundă și irezistibilă. De multă vreme, li se propovădui-se iudeilor că la venirea sa, Mesia, fiul lui David, va face din nou să curgă lapte și miere în țară, și că li se va oferi pâinea vieții, așa cum se presupusese că odinioară căzuse mană din cer peste strămoșii lor din deșert. Nu cumva această speranță tocmai se realiza sub ochii lor? Când această mulțime înfometată și sub-alimentată a încetat să se mai înfrupte din hrana miraculoasă, reacția ei a fost unanimă: „Iată-l pe regele nostru.” Eliberatorul Israelului, făcătorul de minuni, venise. În ochii acestor oameni simpli, puterea de a hrăni atrăgea după sine dreptul de a domni. Nu este deloc de mirare că mulțimea sătulă s-a ridicat ca un singur om și a strigat: „Fă-te rege.”

152:3.2 (1702.3) Acest strigăt puternic l-a entuziasmat pe Petru și pe aceia dintre apostoli care nutreau încă speranța de a-l vedea pe Iisus afirmându-și dreptul de a domni. Falsele lor speranțe nu aveau să subziste multă vreme. Abia de se sfârșise ecoul puternicului strigăt să se repercuteze asupra stâncilor din preajmă, că Iisus a urcat pe o piatră enormă, și-a ridicat brațul drept ca să atragă atenția și a zis:

„Copiii mei, intențiile vă sunt bune, dar nu vedeți prea departe și gândirea voastră este materialistă.” A existat o scurtă întrerupere. Acest viteaz galileean stătea acolo, maiestuos învăluit în lumina încântătoare a acestui amurg oriental. Prin toată înfățișarea sa avea statura unui rege, în timp ce el continua să vorbească mulțimii care își ținea suflarea: „Voi ați vrea să mă puneți rege, nu pentru că sufletele voastre au fost iluminate de un mare adevăr, ci pentru că stomacurile v-au fost umplute cu pâine. De câte ori nu v-am zis că regatul meu nu este al acestei lumi? Împărăția cerurilor pe care îl proclamăm este o fraternitate spirituală, și nici un om nu îl poate conduce de pe un tron material. Tatăl meu care este în ceruri este suveranul infinit înțelept și atotputernic al acestei fraternități spirituale a fiilor lui Dumnezeu pe Pământ. Oare am eșuat eu în revelarea mea a Tatălui spiritelor până într-atâta încât să vreți un rege din Fiul său întrupat? Plecați acum, întoarceți-vă la voi acasă. Dacă vă trebuie un rege, Tatăl luminilor să șadă pe un tron în inima fiecăruia dintre voi ca Suveran spiritual al tuturor lucrurilor.”

152:3.3 (1702.4) Aceste cuvinte ale lui Iisus au trimis de acolo mulțimea consternată și descurajată. Mulți dintre cei care crezuseră în el au făcut stânga-împrejur și au încetat de atunci încolo să îl mai urmărească. Apostolii tăceau din gură, reuniți în liniște, în jurul celor doisprezece coșuri umplute cu resturi de mâncare; numai tânărul Marcu, băiatul lor bun la toate, a deschis gura ca să zică: „Și el a refuzat să fie regele nostru.” Înainte de a pleca singur pe dealuri, Iisus s-a întors către Andrei și a zis: „Adu-i pe frații tăi la casa lui Zebedeu și roagă-te cu ei, mai ales pentru fratele tău Simon Petru.”

4. Viziunea nocturnă a lui Simon Petru

152:4.1 (1703.1) Apostolii fără Maestrul lor - lăsați de unii singuri deoparte - au urcat în barca lor și au început să vâslească în tăcere către Betsaida, pe malul vestic al lacului. Nici unul dintre cei doisprezece nu era tot atât de zdrobit și de abătut ca Simon Petru. Abia de s-au rostit câteva cuvinte; ei se gândeau cu toții la Maestrul aflat singur pe dealuri. Oare îi abandonase? Niciodată până atunci nu îi mai îndemnase să plece de acolo pe toți, refuzând să îi însoțească. Ce puteau însemna toate acelea?

152:4.2 (1703.2) Curând i-a învăluit întunericul, căci se pornise un puternic vânt potrivnic care le făcea înaintarea aproape imposibilă. În timp ce orele nopții se scurgeau vâslind din greu, Petru, istovit, s-a cufundat într-un somn adânc. Andrei și Iacob l-au întins pe locul capitonat de pe partea dindărăt a bărcii. Pe când ceilalți apostoli se trudeau împotriva vântului și a valurilor, Petru a avut un vis, o viziune, în care se făcea că Iisus se apropia de ei pășind pe mare. Când Maestrul a părut că trece pe lângă barcă, Petru a strigat: „Salvează-ne, Maestre, salvează-ne.” Și aceia care se găseau înapoia bărcii au auzit unele dintre cuvintele acestea. În timp ce această apariție nocturnă continua în mintea lui Petru, el a visat că Iisus îi spunea: „Fii curajos; sunt eu; nu te teme.” Aceasta a avut efectul unui balsam de Gilead asupra sufletului frământat al lui Petru; s-a calmat atunci sufletul său tulburat, astfel încât el a strigat în visul său la Maestru: „Doamne, dacă ești chiar tu, poruncește-mi să vin și să merg cu tine peste ape.” Și, când Petru a început să meargă pe apă, valurile

tumultuoase l-au înfricoșat, și tocmai se scufunda atunci când a strigat: „Doamne, salvează-mă!” Din cei doisprezece mai toți l-au auzit scoțând acest strigăt. Petru a visat apoi că Iisus venea în ajutorul lui, îl lua de mână și îl ridica zicând: „O, omule slab în credința ta, de ce te-ai îndoit?”

152:4.3 (1703.3) În legătură cu ultima parte a visului său, Petru s-a ridicat cu adevărat de pe banca pe care dormea, a trecut peste bord și a căzut realmente în apă. El s-a deșteptat din visul său în timp ce Andrei, Iacob și Ioan se aplecau peste marginea bărcii, l-au prins de mână și l-au tras afară din mare.

152:4.4 (1703.4) Petru a considerat întotdeauna acest episod ca fiind real. El a crezut sincer că Iisus venise către ei în noaptea aceea. El nu a reușit decât parțial să îl convingă pe Ioan Marcu, fapt care a explicat de ce acesta a eliminat din relatarea sa o parte a povestirii. Cât despre Luca, medicul, el a făcut cercetări aprofundate asupra subiectului și a tras concluzia că episodul era o simplă viziune a lui Petru; în consecință, el a refuzat să încorporeze și această povestire atunci când și-a pregătit relatarea.

5. Întoarcerea la Betsaida

152:5.1 (1703.5) Joi înainte de zorii zilei, ei și-au ancorat barca aproape de casa lui Zebedeu, apoi au dormit până la amiază. Andrei a fost primul care s-a sculat. El s-a plimbat pe țărm și l-a găsit pe Iisus, întovărășit de băiatul lor la toate, așezat pe o piatră de pe malul apei. Mulți dintre oameni și tinerii evangheliști petrecuseră toată noaptea și

o mare parte a zilei următoare în căutarea lui Iisus pe dealurile țărmlui estic. Dar Iisus, însoțit de tânărul Marcu, plecase pe jos la puțin timp după miezul nopții pentru a înconjura lacul, a traversa fluviul și a reveni la Betsaida.

152:5.2 (1704.1) Printre cei cinci mii care fuseseră în mod miraculos hrăniți și care, cu burta plină și cu inima goală, voiau să facă din Iisus un rege, numai cinci sute au persistat în a-l urmări. Înainte ca aceștia din urmă să fi fost informați de întoarcerea sa la Betsaida, Iisus i-a cerut lui Andrei să îi reunească pe cei doisprezece apostoli și pe asociații lor, inclusiv femeile, zicându-i: Aș vrea să le vorbesc. Și când au fost toți gata, Iisus a spus:

152:5.3 (1704.2) ”Cât vă voi mai suporta? Oare la toți vă este așa greu să înțelegeți prin spirit și tuturor vă lipsește credința vie? În toate aceste luni, eu v-am propovăduit adevărurile regatului, și cu toate acestea voi rămâneți dominați de mobiluri materiale în loc de considerații spirituale. Nu ați citit voi înșivă în Scripturi pasajul în care Moise îi încurajează pe copiii necredincioși ai Israelului zicându-le: 'Nu vă temeți. Rămâneți liniștiți și contemplați salvarea Domnului.' Psalmistul a spus: 'Puneți-vă credința în Domnul.' 'Fiți răbdători, așteptați-l pe Domnul și aveți mult curaj. El vă va întări inima.' 'Încredințați povara voastră Domnului și el vă va sprijini. Aveți întotdeauna încredere în el și descărcați-vă inima în fața lui, căci Dumnezeu este refugiul vostru.' 'Acela care locuiește în locul tainic al celui Preaînalt va sălășlui în umbra celui Atotputernic.' 'Mai bine să ai credință în Domnul decât să îți acorzi încrederea prinților oamenilor.'

152:5.4 (1704.3) ”Ați înțeles acum că înfăptuirea de miracole și de minuni materiale nu va câștiga sufletele în împărăția spirituală? Noi am hrănit o mulțime de oameni, dar, după aceea, lor nici nu le-a fost foame de pâinea vieții, nici nu le-a fost sete de apa dreptății spirituale. Când foamea lor a fost potolită, ei nu au căutat să intre în împărăția cerurilor, ci mai degrabă să proclame regalitatea Fiului Omului după modelul regilor acestei lumi, numai pentru a putea mânca pâine fără a trebui să muncească pentru a o câștiga. Și toate acestea, la care mulți dintre voi au participat mai mult sau mai puțin, nu au contribuit cu nimic la revelarea Tatălui celest și nici nu au făcut să progreseze împărăția sa pe Pământ. Nu avem noi destui dușmani printre conducătorii religioși ai ținutului fără a face ceea ce este potrivit pentru a ni-i înstrăina deopotrivă pe conducătorii civili? Eu îl rog pe Tatăl meu să vă ungă ochii ca să puteți vedea, și să vă deschidă urechile ca să puteți auzi, pentru ca voi să aveți deplină credință în evanghelia pe care v-am propovăduit-o.”

152:5.5 (1704.4) Iisus a anunțat apoi că voia să se retragă câteva zile și să se odihnească cu apostolii săi înainte de a urca către Ierusalim de Paști, și a interzis tuturor discipolilor săi și mulțimii de a-l urma. Iisus și cei doisprezece s-au dus deci cu barca în regiunea Genesaretului pentru două sau trei zile de odihnă și de somn. Iisus s-a pregătit pentru o mare criză a vieții sale terestre și a petrecut deci multă vreme în comuniune cu Tatăl său care este în ceruri.

152:5.6 (1704.5) Vestea hrănirii celor cinci mii și a încercării de a face din Iisus un rege a stârnit o mare curiozitate și a sporit temerile conducătorilor civili și religioși din toată Galileea și din toată Iudeea. Acest mare miracol nu a făcut nicidecum să progreseze evanghelia

împărăției în sufletul credincioșilor prea puțin entuziaști și orientați spre ceea ce este material, provocând însă o criză în familia apostolilor și a discipolilor apropiați ai lui Iisus, care aveau tendința de a căuta miracole și de a dori cu ardoare un rege. Acest episod spectaculos a pus capăt primei perioade de propovăduire, de educare și de vindecare, pregătind astfel calea pentru inaugurarea ultimului an consacrat proclamării fazelor mai înalte și mai spirituale ale noii evanghelii a regatului - filiația divină, libertatea spirituală și mântuirea veșnică.

6. La Gensaret

152:6.1 (1705.1) În timp ce se odihnea în casa unui bogat credincios al religiei din Gensaret, Iisus a ținut, în fiecare după-amiază, reuniuni fără formalități cu cei doisprezece apostoli. Acești ambasadori ai împărăției formau un grup serios, calm și cuminte de oameni deziluzionați. Chiar și după tot ceea ce se întâmplase, evenimentele ulterioare au revelat că cei doisprezece oameni nu erau complet dezrobiți de noțiunile lor vechi și îndelung nutrite despre venirea lui Mesia iudeu. Evenimentele celor câteva săptămâni precedente se derulasera prea rapid ca acești pescari uluiți să le fi putut pricepe pe deplin semnificația. Le trebuie timp bărbaților și femeilor pentru a efectua niște schimbări importante și radicale în concepțiile lor fundamentale asupra conduitei sociale, asupra atitudinilor filozofice și asupra convingerilor religioase.

152:6.2 (1705.2) În vreme ce Iisus și cei doisprezece se odihneau în Gensaret, mulțimea s-a dispersat, unii întorcându-se acasă, alții ducându-se la Ierusalim pentru Paști. În mai puțin de o lună, discipolii entuziaști ai lui Iisus, care îl urmau fățiș și numărau peste cincizeci de mii numai în Galileea, s-au împuținat la mai puțin de cinci sute. Iisus voia să le de-a apostolilor săi experiența nestatorniciei aclamațiilor populare, pentru ca ei să nu fie tentați să se bizuiască pe asemenea manifestări temporare de isterie religioasă după ce îi va vi lăsat să lucreze singuri pentru regat; dar el nu a reușit decât parțial în efortul său.

152:6.3 (1705.3) În cea de-a doua seară a șederii lor în Gensaret, Maestrul a repetat apostolilor parabola semănătorului la care a adăugat aceste cuvinte: „Vedeți voi, copiii mei, că apelul la sentimentele omenești este trecător și total dezamăgitor; tot astfel, apelul exclusiv la intelect este golit de sens și steril; numai adresând apelul vostru spiritului care trăiește în mintea omenească puteți voi spera să obțineți un succes durabil și să înfăptuiți minunate transformări de caracter, care se vor traduce curând printr-o abundentă recoltă de adevărate roade ale spiritului în viața de zi cu zi a tuturor celor care sunt astfel eliberați din întunericul îndoielii prin nașterea spiritului în lumina credinței - în împărăției cerurilor.”

152:6.4 (1705.4) Iisus a propovăduit apelul la emoții ca tehnică de a prinde și de a focaliza atenția intelectuală. El a calificat mintea astfel trezită și înviată drept poarta de intrare către sufletul în care rezidă această natură spirituală a omului care trebuie să recunoască adevărul

și să răspundă la apelul spiritual al evangheliei, pentru a procura rezultatele permanente ale adevăratelor transformări de caracter.

152:6.5 (1705.5) Iisus s-a străduit astfel să îi pregătească pe apostoli pentru șocul iminent - criza din atitudinea publicului față de el, care avea să izbucnească cu câteva zile mai târziu. El a explicat celor doisprezece că șefii religioși din Ierusalim conspirau cu Irod Antipa pentru a-l distruge. Cei doisprezece au început să înțeleagă mai bine (dar nu în mod definitiv) că Iisus nu va sta pe tronul lui David. Ei au priceput mai bine că minunile materiale nu vor face să progreseze adevărul spiritual. Ei au început să realizeze că hrănirea miraculoasă a celor cinci mii și mișcarea populară pentru a face din Iisus un rege marcau apogeul speranțelor poporului care căuta miracole și se aștepta la minuni, precum și punctul culminant al aclamărilor lui Iisus de către populație. Ei au deslușit vag și au prevăzut nedeslușit apropierea vremii trecerii prin sita spirituală și a crudei adversități. Inteligența acestor doisprezece oameni s-a deșteptat cu încetul la înțelegerea naturii reale a sarcinii lor de ambasadori ai împărăției, și ei au început să se călească pentru asprele și severele încercări ale ultimului an de slujire a Maestrului pe Pământ.

152:6.6 (1706.1) Înainte de plecarea lor din Gensaret, Iisus s-a explicat cu privire la hrănirea miraculoasă a celor cinci mii. El a relatat exact celor doisprezece de ce se angajase în această manifestare extraordinară de putere creatoare. El i-a asigurat că nu cedase unei mișcări de compasiune față de mulțime înainte de a se încredința că aceasta era „conformă cu voia Tatălui.”

7. La Ierusalim

152:7.1 (1706.2) Duminică 3 aprilie din anul 29, Iisus, însoțit numai de cei doisprezece apostoli, a plecat din Betsaida către Ierusalim. Pentru a evita mulțimile și pentru a atrage un minimum de atenție, ei au trecut prin Gerasa și Philadelphia. Iisus a interzis apostolilor să propovăduiască public pe parcursul acestei călătorii; el nu le-a permis nici să propovăduiască sau să predice pe durata șederii lor la Ierusalim. Ei au sosit în Bethania, lângă Ierusalim, târziu în seara de miercuri, 6 aprilie. Ei s-au oprit numai pentru o noapte la Lazăr, Marta și Maria, dar, din ziua următoare, ei s-au despărțit. Iisus a rămas cu Ioan la un credincios pe nume Simon, vecin cu Lazăr din Bethania. Iuda Iscariotul și Simon Zelotul s-au oprit la niște prieteni din Ierusalim, pe când ceilalți apostoli ședeau doi câte doi în diferite case.

152:7.2 (1706.3) În timpul acestui Paște, Iisus nu a pătruns decât o singură dată în Ierusalim, și aceasta cu prilejul marii zile a sărbătorii. Mulți credincioși din Ierusalim au ieșit din oraș sub conducerea lui Abner pentru a-l întâlni pe Iisus în Bethania. În cursul acestei șederi în Ierusalim, cei doisprezece au învățat cât de mult sporeau sentimentele de amărăciune față de Maestrul lor. Ei au părăsit orașul convinși de iminență unei crize.

152:7.3 (1706.4) Duminică 24 aprilie, Iisus și apostolii au plecat din Ierusalim către Betsaida trecând prin orașele de coastă ale Ioppei, Cezareei și Ptolemaidei. De acolo, ei au mers prin Rama și Corazin către Betsaida unde au sosit vineri 29 aprilie. De îndată ce s-au întors,

Iisus l-a trimis pe Andrei să ceară șefului sinagogii permisiunea de a lua cuvântul în ziua următoare, ziua de sabbat, la slujba de după-amiază. Iisus știa bine că aceasta era ultima dată când i se va permite să vorbească în sinagoga din Capernaum.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 152](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 154](#) >>

Capitolul 153

Criza din Capernaum

153:0.1 (1707.1) VINERI seara, ziua sosirii lor la Betsaida, și în dimineața de sabbat, apostolii au remarcat că Iisus era serios absorbit de o problemă gravă; ei își dădeau seama că Maestrul reflecta într-un mod neobișnuit la o treabă importantă. El nu a mâncat nimic de dimineață și foarte puțin de la amiază. În tot timpul dimineții de sabbat și în seara din ajun, cei doisprezece și tovarășii lor se reuniseră în mici grupuri în casă, în grădină și de-a lungul țărmului. Se simțea domnind asupra tuturor tensiunea incertitudinii și neliniștea așteptării. Iisus nu le spusese aproape nimic de la plecarea lor din Ierusalim.

153:0.2 (1707.2) De luni de zile nu îl văzuseră pe Maestru atât de preocupat și de taciturn. Chiar și Simon Petru era deprimat, dacă nu abătut. Andrei nu știa ce să facă pentru asociații lui descurajați.

Nataniel spunea că erau în mijlocul „liniștii dinaintea furtunii.” Toma a exprimat opinia că „tocmai se producea un eveniment ieșit din comun.” Filip a recomandat lui David Zebedeu „să nu prevadă nimic pentru găzduirea și hrănirea mulțimii înainte ca noi să știm la ce se gândește Maestrul”. Matei și-a reînnoit eforturile de a scoate din încurcătură trezoreria. Iacob și Ioan vorbeau de apropiata predică din sinagogă și făceau presupuneri asupra naturii ei și a întinderii ei probabile. Simon Zelotul își exprima credința, în realitate nădejdea, că „Tatăl din ceruri putea fi pe punctul de a interveni într-un mod neașteptat pentru a-l justifica și a-l susține pe Fiul său.” Cât despre Iuda Iscariotul, el îndrăznește să se complacă în gândul că Iisus era poate copleșit de regrete „pentru a nu fi avut curajul și îndrăzneala de a permite celor cinci mii de a-l proclama rege al iudeilor”.

153:0.3 (1707.3) Ieșind din acest grup de ucenici deprimați și dezolați, Iisus a plecat, în această splendidă după-amiază de sabat, pentru a ține predica sa istorică de la sinagoga din Capernaum. Singurele cuvinte de încurajare sau de urare de noroc pe care le-a primit de la discipolii lui imediați au fost adresate de unul dintre candidzii gemeni Alfeu. Acesta l-a salutat cu voioșie pe Iisus în momentul în care el a părăsit casa pentru a se duce la sinagogă, zicând: „Ne rugăm pentru ca Tatăl să te ajute și ca la noi să vină mulțimi mai numeroase ca oricând.”

1. Punerea în scenă

153:1.1 (1707.4) O asistență distinsă l-a întâmpinat pe Iisus la ora trei din după-amiaza acestei zile încântătoare în noua sinagogă din

Capernaum. Prezida Jair, care i-a înmănat Scripturile lui Iisus pentru citire. În ajun, sosiseră la Ierusalim cincizeci și trei de farisei și de saducheii. Peste treizeci și trei de lideri și de conducători ai sinagogilor din vecinătate erau prezenți deopotrivă. Acești șefi religioși iudei acționau după ordinele primite direct de la sinedriul Ierusalimului; ei constituiau avangarda ortodoxă venită ca să declare un război deschis lui Iisus și discipolilor săi. Așezați alături de ei pe locurile de onoare ale sinagogii, se găseau observatorii oficiali ai lui Irod Antipa; ei fuseseră instruiți să verifice exactitatea raporturilor tulburătoare care anunțau că populația făcuse o încercare de a-l proclama pe Iisus drept rege al iudeilor, acolo în domeniile lui Filip, fratele lui Irod.

153:1.2 (1708.1) Iisus a înțeles că dușmanii săi, al căror număr sporea, aveau curând să îi declare un război mărturisit și deschis, și el a ales cu îndrăzneală să preia ofensivă. Când îi hrănise pe cei cinci mii el contestase ideile lor despre un Mesia material; acum, el a decis din nou să atace conceptul lor de eliberator al iudeilor. Această criză, care a debutat cu alimentarea celor cinci mii și s-a terminat cu predica din această după-amiază de sabbat, a marcat începutul fluxul mareei renumelui și a aclamațiilor populare. De acum înainte, lucrarea regatului trebuia să constea din ce în ce mai mult în sarcina majoră de a câștiga trainic pe convertiții spirituali la fraternitatea cu adevărat religioasă a umanității. Această predică a marcat criza de tranziție dintre perioada de discutare, de controversă și de decizie, și cea de război deschis care conducea la o acceptare finală sau la o respingere definitivă.

153:1.3 (1708.2) Maestrul știa bine că în gând, un mare număr dintre cei care îl urmau se pregăteau, lent dar sigur, să îl renege definitiv. El mai știa și că un mare număr dintre discipolii săi vor dobândi, lent, dar sigur, această educație a minții și această disciplină a sufletului care le va permite să triumfe asupra îndoielilor și să afirme credința lor totală în evanghelia împărăției. Iisus înțelegea pe deplin cum se pregăteau oamenii pentru deciziile dintr-o criză și pentru înfăptuirea bruscă de acte care să implice o alegere curajoasă, prin lentul proces al alegerii reiterate dintre bine și rău în situații recurente. El i-a supus pe mesagerii săi la decepții repetate și le-a oferit ocazii frecvente de încercări în care ei trebuiau să aleagă dintre maniera cea bună sau cea rea de a face față dificultăților spirituale. El știa că putea să conteze pe discipolii săi, că în momentul încercării finale, ei își vor lua deciziile esențiale conform atitudinilor mentale și reacțiilor spirituale cu care se obișnuiseră anterior.

153:1.4 (1708.3) Această criză din viața lui Iisus a început prin alimentarea celor cinci mii și s-a terminat prin această predică din sinagogă. Criza din viața apostolilor a început cu această predică din sinagogă și a continuat vreme de un an întreg, pentru a nu lua sfârșit decât în momentul judecării și al crucificării Maestrului.

153:1.5 (1708.4) Înainte ca Iisus să fi început să vorbească în după-amiaza aceea, toți care se aflau în sinagogă nu se gândea decât la un singur mare mister, nu își puna decât o întrebare supremă. Atât prietenii lui, cât și dușmanii lui nu se gândeau decât la aceasta: De ce a inversat el atât de hotărât și atât de eficient sensul curentului entuziasmului popular? Imediat înainte și după această predică

îndoielile și dezamăgirile acestor aderenți nemulțumiți s-au schimbat într-o opoziție inconștientă și au sfârșit prin a se transforma într-o adevărată ură. După această predică din sinagogă s-a întâmplat pentru prima dată ca Iuda Iscariotul să nutrească în mod conștient gândul de a pleca; dar, deocamdată, el a dominat eficient toate tendințele de ordinul acesta.

153:1.6 (1708.5) Fiecare era nedumerit. Iisus a lăsat toată lumea mâhnită și confuză. El se angajase recent în cea mai mare demonstrație de putere supranaturală din toată cariera sa. Hrănirea celor cinci mii a fost evenimentul vieții sale pământești care a făcut maximum de apel la conceptul iudaic de Mesia cel așteptat. Dar acest avantaj extraordinar a fost imediat contrabalansat într-un mod inexplicabil prin refuzul prompt și net de a fi proclamat rege.

153:1.7 (1709.1) Vineri seara, apoi din nou în dimineața de sabat, conducătorii veniți din Ierusalim făcuseră lungi și perseverente eforturi pe lângă Jair să îl împiedice pe Iisus să vorbească în sinagogă, dar a fost în zadar. La toată argumentarea lor, Jair nu avea decât un singur răspuns: „Eu am acordat permisiunea cerută și nu îmi voi încălca cuvântul.”

2. Predica istorică

153:2.1 (1709.2) Iisus a pornit această predică citind din Lege următoarele pasaje ale Deuteronomului: „Însă se va întâmpla că, dacă acest popor nu ascultă vocea lui Dumnezeu, va fi cu siguranță blestemat de nelegiuirile sale. Domnul va face ca tu să fii lovit de

dușmanii tăi; tu vei fi dus în toate regatele pământului. Domnul te va preda, împreună cu regele pe care îl vei fi pus pe tron, unei națiuni străine. Vei deveni o ciudățenie, un proverb și o batjocură printre toate națiunile. Fiii și fiicele tale vor intra în captivitate. Străinii în Israel vor dobândi o înaltă autoritate și tu vei fi coborât jos. Și toate aceste lucruri ți se vor întâmpla mereu, ție și seminției tale, pentru că nu ai vrut să ascuți cuvântul Domnului. De aceea îi vei servi pe dușmanii tăi veniți să te asalteze. Tu vei îndura foamea și setea, și vei suporta jugul de fier al străinului. Domnul va ridica contra ta o națiune care vine de departe, de la hotarele pământului, o națiune a cărei limbă nu o vei înțelege, o națiune cu chipul aspru care va avea puțină considerație pentru tine. Și te vor hărțui în toate orașele tale până ce înaltele ziduri de apărare în care ți-ai pus încrederea vor fi doborâte; și toată țara va cădea pe mâna lor. Și se va ajunge ca tu să fii silit să mănânci fructul propriului tău corp, carnea fiilor tăi și a fiicelor tale, în tot acest timp de asediu, din cauza sărăciei în care te vor împinge dușmanii tăi.”

153:2.2 (1709.3) Când Iisus a terminat această lectură, el a trecut la Profeți și a citit din Ieremia: „Dacă nu vreți să ascultați cuvintele servitorilor mei, profeții pe care vi i-am trimis, atunci voi face această casă asemănătoare cu Siloh și voi face din acest oraș un blestem pentru toate națiunile pământului. Preoții și învățătorii l-au auzit pe Ieremia rostind aceste cuvinte în casa Domnului. Și s-a întâmplat că, atunci când Ieremia a terminat de zis tot ceea ce Domnul îi poruncise să anunțe întregului popor, preoții și învățătorii au pus mâna pe el spunând: 'Tu vei muri cu siguranță'. Și tot poporul s-a înghesuit în jurul lui Ieremia în casa Domnului. Când prinții din Iuda au auzit

aceste lucruri, ei l-au judecat pe Ieremia. Și preoții și învățătorii le-au vorbit prinților și întregului popor spunând: 'Acest om a meritat moartea, căci el a profețit împotriva orașului nostru, și l-ați auzit cu propriile voastre urechi.' Atunci Ieremia a zis tuturor prinților și întregului popor: 'Domnul m-a trimis să rostesc în profeția împotriva acestei case și contra acestui oraș toate cuvintele pe care le-ați auzit. Reformați-vă deci conduita și îndreptați-vă faptele și dați ascultare vocii Domnului, Dumnezeul vostru, ca să scăpăm de răul care a fost pronunțat contra voastră. Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre. Tratați-mă așa cum vă va părea bine și just, dar să știți bine că, dacă mă omorâți, veți vărsa sânge nevinovat peste voi și peste acest popor, căci, în adevăr, Domnul m-a trimis pentru a face să răsunе toate aceste cuvinte în urechile voastre.'

153:2.3 (1710.1) ”Preoții și învățătorii vremii au căutat să îl ucidă pe Ieremia, dar judecătorii nu au vrut să consimtă. Totuși, din cauza cuvintelor sale de avertizare, ei l-au coborât cu ajutorul unor funii într-o temniță noroioasă în care s-a scufundat până la subsuori. Iată ceea ce i-a făcut poporul iudeu acestui profet Ieremia atunci când el a ascultat de porunca Domnului de a-i preveni pe frații lui de căderea lui politică iminentă. Astăzi, aș vrea să vă întreb: Cum vor trata ei, principalii preoți și lideri religioși ai acestui popor, pe un om care îndrăznește să îi avertizeze de ziua condamnării lor spirituale? Veți căuta voi, totodată, să îl trimiteți la moarte pe învățătorul care are îndrăzneala de a proclama cuvântul Domnului, și care nu se teme de a semnală modul în care refuzați voi să mergeți pe drumul luminii care conduce la intrarea în împărăția cerurilor?

153:2.4 (1710.2) ”Ce căutați voi ca dovadă a misiunii mele pe pământ? Noi v-am lăsat în pace în pozițiile voastre de influență și de putere în timp ce predicăm veștile bune celor sărmani și celor asupriți. Noi nu am lansat nici un atac ostil contra a ceea ce respectați voi; noi am proclamat mai degrabă o nouă libertate pentru sufletul oamenilor chinuiți de frică; eu am venit în lume pentru a-l revela pe Tatăl meu și pentru a institui pe pământ fraternitatea spirituală a fiilor lui Dumnezeu, împărăția cerurilor. Cu toate că de multe ori v-am amintit că regatul meu nu este al acestei lumi, Tatăl meu v-a acordat totuși numeroase manifestări de miracole materiale care se adăugau la transformările și regenerările mai evidente.

153:2.5 (1710.3) ”Ce alt semn mai așteptați de la mine? Eu declar că aveți deja suficiente dovezi pentru a vă putea lua deciziile. În adevăr, în adevăr, eu le zic multora dintre auditorii mei de astăzi, voi sunteți confrunțați cu necesitatea de a alege drumul pe care o s-o luați. Așa cum Ioșua le-a zis străbunilor voștri, eu vă zic să alegeți astăzi pe cine vreți să slujiți. Mulți dintre voi se găsesc astăzi la răscruce de drumuri.

153:2.6 (1710.4) ”Când nu m-ați putut găsi după ce mulțimea a fost hrănită pe partea cealaltă a lacului, unii dintre voi ați închiriat bărcile de pescuit din Tiberiada care se aflau adăpostite în vecinătate pe perioada furtunii săptămânii din urmă, și ați pornit în căutarea mea, dar pentru ce? Nu pentru a căuta adevărul și dreptatea, nici pentru a învăța mai bine cum să îi serviți sau îngrijiți pe semenii voștri, nu, ci mai degrabă pentru a avea mai multă pâine fără să munciți! Aceasta nu pentru a vă umple sufletul de cuvântul vieții, ci pentru a vă umple burta cu pâinea ușurătății. De multă vreme, vi s-a propovăduit că,

odată cu venirea sa, Mesia va înfăptui minuni care vor face viața ușoară și agreabilă pentru tot poporul ales. Nu este deci de mirare, atunci, că, voi care ați fost astfel educați, veți dori cu ardoare pâine și pește. Eu vă declar însă că nu aceasta este misiunea Fiului Omului. Eu am venit să proclam libertatea spirituală, să propovăduiesc adevărul veșnic și să nutresc credința vie.

153:2.7 (1710.5) ”Frații mei, nu râvniți la carnea care piere, ci căutați mai degrabă merindele spirituale care hrănesc chiar și până în viața veșnică. Pâinea vieții este cea pe care o dă Fiul tuturor celor care vor să o ia și să o mănânce, căci Tatăl a dăruit fără măsură această viață Fiului. Când m-ați întrebat: 'Ce trebuie să facem pentru a înfăptui lucrările lui Dumnezeu?' Eu v-am spus limpede: 'Lucrarea lui Dumnezeu constă în a crede în cel pe care el l-a trimis.'”

153:2.8 (1710.6) Apoi Iisus a arătat cu degetul la desenul unui vas plin de mană ornat cu ciorchini de struguri și care decora lintoul noii sinagogi, și a zis: „Voi ați crezut că, în deșert, strămoșii voștri au mâncat mană - pâinea cerului - dar eu vă zic că aceasta era pâinea pământului. În vreme ce Moise nu a dat strămoșilor voștri pâine din cer, Tatăl meu este acum gata să vă dea adevărata pâine a vieții. Pâinea cerului este ceea ce vine de la Dumnezeu și dă viață veșnică oamenilor acestei lumi. Dacă îmi ziceți: Dă-ne această pâine vie, eu vă voi răspunde: Eu sunt această pâine a vieții. Cui va veni la mine nu îi va fi foame, și acela care crede în mine nu îi va fi niciodată sete. Voi m-ați văzut, ați trăit cu mine, ați contemplat lucrările mele, și totuși nu credeți că eu am venit de la Tatăl din ceruri. Însă, voi toți care credeți cu adevărat să nu vă temeți. Toți cei care sunt conduși de

Tatăl meu vor veni la mine, și cine vine la mine nu va fi în nici un fel respins.

153:2.9 (1711.1) ”Acum, lăsați-mă să vă declar, o dată pentru totdeauna, că eu am coborât pe Pământ nu pentru a face propria mea voie, ci voia Celui care m-a trimis. Și voia ultimă a celui ce m-a trimis este ca eu să nu pierd pe nici unul dintre cei pe care mi i-a dat. Iată voia Tatălui: Ca oricine îl vede pe Fiul și îl crede să aibă viață veșnică. Până mai ieri, eu v-am hrănit cu pâine destinată corpului vostru; astăzi, eu ofer pâinea vieții sufletului vostru înfometat. Vreți voi acum să absorbiți pâinea spiritului cu aceeași bunăvoință cu care ați mâncat pâinea acestei lumi?”

153:2.10 (1711.2) Pe când Iisus zăbovea o clipă pentru a privi asistența, unul dintre învățătorii din Ierusalim (membru al sinedriului) s-a ridicat și a întrebat: „Oare trebuie să înțeleg că tu afirmi a fi pâinea coborâtă din cer, și că mana dată de Moise strămoșilor noștri în pustiu nu era?” Iar Iisus a răspuns: „Ai înțeles bine.” Atunci, fariseul a zis: „Dar nu ești tu Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif tâmplarul? Tatăl tău și mama ta, precum și frații și surorile tale nu sunt ei cunoscuți de mulți dintre noi? Cum se face atunci că tu apari aici în casa lui Dumnezeu și declari că ai coborât din cer?”

153:2.11 (1711.3) Între timp, era atâta murmur în sinagogă și atâta amenințare de zarvă că Iisus s-a ridicat și a zis: „Fiți răbdători; Adevărul nu are de ce să se teamă de o examinare cinstită. Eu sunt tot ceea ce ziceți, și mai mult de atât. Tatăl și cu mine suntem una. Fiul face numai ceea ce Tatăl l-a învățat. Cât despre toți cei care sunt dați Fiului de către Tată, Fiul îi va primi în el însuși. Voi ați citit următoarele pasaje ale Profeților: 'Toți veți fi învățați de Dumnezeu' și

'Cei pe care îi va învăța Tatăl vor asculta și de Fiul său.' Oricine urmează îndrumările spiritului lăuntric al Tatălui va sfârși prin a veni la mine. Nici un om nu l-a văzut pe Tatăl meu, dar spiritul Tatălui trăiește în om. Cât despre Fiul coborât din cer, el sigur l-a văzut pe Tată, și cei care cred sincer pe acest Fiu au deja viață eternă.

153:2.12 (1711.4) Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în deșert și sunt morți. Cât despre pâinea care vine de la Dumnezeu, dacă un om a mâncat din ea, el nu va muri niciodată în spirit. Vă repet că eu sunt această pâine vie, și că orice suflet care realizează unitatea naturilor divine și omenești va trăi veșnic. Această pâine a vieții pe care eu o dăruiesc cui vrea să o primească este propria mea natură vie și conjugată. Tatăl este în Fiu și Fiul este una cu Tatăl - aceea este revelația mea care aduce viață lumii, și darul meu salvator pentru toate națiunile.

153:2.13 (1711.5) Când Iisus a terminat de vorbit, șeful sinagogii a cerut mulțimii să plece, dar ea nu a vrut să se ducă de acolo. Ea s-a înghesuit în jurul lui Iisus pentru a pune și alte întrebări, în vreme ce unii auditori murmurau și discutau între ei. Această situația a durat peste trei ceasuri, și numai cu mult după ora șapte seara a apucat toată audiența să se risipească.

3. După întrunire

153:3.1 (1712.1) Multe au fost întrebările puse lui Iisus după întrunire, câteva de către discipolii lui nedumeriți, dar majoritatea de către

necredincioșii șicanatori care căutau numai să îl încurce și să îl prindă în cursă.

153:3.2 (1712.2) Unul dintre vizitatorii farisei a urcat pe un soclu de lampadar și a strigat această întrebare: „Tu ne zici că ești pâinea vieții. Cum de ne poți tu da carnea ta să o mâncăm sau sângele tău să îl bem? La ce servește învățătura ta dacă nu se poate pune în practică?” Iisus a răspuns la această întrebare zicând: „Eu nu v-am propovăduit despre carnea mea că este pâinea vieții, sau sângele meu apa vie, ci v-am spus că viața mea întrupată este o revărsare de pâine cerească. Faptul Cuvântului lui Dumnezeu se revărsă în trupul și în fenomenul Fiului Omului supus voii lui Dumnezeu constituie o realitate a experienței care echivalează cu hrănirea divină. Voi nu puteți nici să îmi mâncați carnea, nici să îmi beți sângele, ci, în spirit, voi puteți deveni una cu mine, tot așa cum eu nu fac decât una cu Tatăl. Voi puteți fi hrăniți de cuvântul etern al lui Dumnezeu, care este în adevăr pâinea vieții, și care a fost coborâtă sub înfățișarea cărnii muritoare; și sufletul vostru poate fi udat de spiritul divin care este cu adevărat apa vieții. Tatăl m-a trimis în lume pentru a arăta cum dorește el să locuiască în toți oamenii și să îi îndrume; și eu am trăit această viață întrupată astfel încât să îi inspir deopotrivă pe toți oamenii pentru ca ei să caute totdeauna să cunoască și să facă voia Tatălui celest care sălășluiește în ceruri.”

153:3.3 (1712.3) Atunci, una dintre iscoadele din Ierusalim care îl observase pe Iisus și pe apostolii săi zise: „Băgăm de seamă că nici tu, nici apostolii nu vă spălați cum se cuvine mâinile înainte de a mânca pâine. Voi trebuie să știți bine că obiceiul de a mânca cu mâinile pătate și nespălate este o încălcare a legii celor de demult. Voi

nu vă spălați cum trebuie nici cupele de vin, nici vasele voastre. De ce arătați atât de puțin respect pentru tradițiile părinților voștri și legile strămoșilor noștri?” După ce l-a ascultat, Iisus a răspuns: „De ce încălcați voi poruncile lui Dumnezeu prin legile tradiției voastre? Porunca zice: 'Onorează-i pe tatăl și pe mama ta' și ordonă ca voi să împărtășiți cu ei resursele voastre dacă este necesar; dar voi promulgați o lege a tradiției care permite copiilor, care se sustrăgeau îndatoririlor, de a zice că banii de care s-ar fi putut ajuta părinții au fost 'dați lui Dumnezeu'. Legea strămoșilor îi degajă astfel de responsabilitatea lor pe acești copii fățarnici, chiar și dacă ulterior aceștia folosesc toți acești bani pentru propria lor bunăstare. Cum se face că voi anulați astfel porunca prin propria voastră tradiție? Ipocriților, Isaia a profețit bine despre voi atunci când a spus: 'Acest popor m-a onorat cu buzele lui, dar inima lui este departe de mine. Degeaba îmi închină un cult, căci ei propovăduiesc ca doctrine preceptele omenești.'

153:3.4 (1712.4) Vedeți cum abandonați porunca pentru a vă agăța de niște tradiții omenești. Sunteți cu toții dispuși să tăgăduiți cuvântul lui Dumnezeu pentru a menține propriile voastre tradiții. Și, în multe alte feluri, voi îndrăzniți să instituiți propria voastră învățătură mai presus de Lege și de Profeți.

153:3.5 (1712.5) Apoi Iisus și-a adresat observațiile tuturor celor de față. El a zis: „Ascultați-mă cu toții. Omul nu este, din punct de vedere spiritual, murdărit de ceea ce îi intră pe gură, ci mai degrabă de ceea ce îi iasă pe gură și vine din inima sa.” Apostolii înșiși nu au reușit să înțeleagă pe de-a-ntregul sensul cuvintelor sale, căci și Simon Petru l-a întrebat: „Ca nu cumva unii auditori să fie inutil

ofensați, nu ai vrea tu să explici înțelesul acestor cuvinte?” Atunci, Iisus i-a zis lui Petru: „Oare și tu ești tare de cap? Nu știi tu că orice plantă necultivată de Tatăl meu celest va fi smulsă? Întoarce-ți acum atenția către cei care ar vrea să cunoască adevărul. Nu îi poți sili pe oameni să iubească adevărul. Mulți dintre acești învățători sunt călăuze oarbe, și tu știi că, dacă orbul conduce pe orb, amândoi cad în groapă. Apleacă-ți urechea în vreme ce îți spun adevărul cu privire la lucrurile care pătează din punct de vedere moral și contaminatează din punct de vedere spiritual pe oameni. Eu proclam că, pe oameni îi murdărește nu ceea ce intră în corp pe gură sau pătrunde în minte prin ochi și urechi. Un om nu este murdărit decât de răul care ia naștere în inima sa și găsește exprimare în vorbele și în faptele acestui nelegiuit. Nu știi tu că din inimă vin gândurile rele, plănuirile răutăcioase de crimă, de furt și de adulter, precum și gelozia, orgoliul, mânia, răzbunarea, injuriile și falsele mărturii? Iată ceea ce îi pângărește pe oameni, iar nu faptul de a mânca pâine cu mâinile nespălate potrivit ceremoniei.”

153:3.6 (1713.1) Comisarii farisei ai sinedriului din Ierusalim erau acum aproape convingși că trebuiau să îl aresteze pe Iisus sub acuzarea de blasfemie sau sub aceea de a fi luat în zeflema legea sacră a iudeilor, de unde și eforturile lor de a-l implica într-o discuție asupra anumitor tradiții ale bătrânilor, și, dacă este posibil, într-un atac contra celor ce erau numite legi orale ale națiunii. Oricât de rară ar fi fost apa, acești iudei robi ai tradiției nu neglijau niciodată să îndeplinească ceremonia cerută a spălării mâinilor înainte de fiecare masă. Ei aveau drept credință „că mai bine să mori decât să încalci poruncile bătrânilor.” Iscoadele puseseră întrebarea referitoare la

curățirea mâinilor pentru că se zvonea că Iisus spusese: „Mântuirea este o chestiune de inimă curată mai degrabă decât de mâini curate.” Este greu să se renunțe la asemenea credințe odată ce ele fac parte din religia voastră. Cu mulți ani mai târziu, apostolul Petru era încă aservit, din frică, multora dintre aceste tradiții privitoare la lucrurile curate și necurate; el nu a fost eliberat de ele decât după ce a avut un vis frapant și extraordinar. Se pot înțelege mai bine toate acelea amintindu-se că iudeii puneau în aceeași lumină faptul de a mânca cu mâinile nespălate cu acela de a face comerț cu o prostituată; cele două erau deopotrivă pasibile de excomunicare.

153:3.7 (1713.2) Acesta este felul în care Maestrul a decis să analizeze și să expună prostia întregului sistem rabinic de legi și de regulamente reprezentate prin legea orală - tradițiile străbunilor, care erau toate considerate ca fiind mai sacre și mai obligatorii pentru iudei chiar decât învățăturile Scripturilor. Iisus s-a exprimat cu mai puțină rezervă fiindcă știa că venise ceasul când nu se mai putea face nimic pentru a împiedica o ruptură deschisă a relațiilor cu liderii religioși.

4. Ultimele cuvinte în sinagogă

153:4.1 (1713.3) În toiul discuțiilor care au urmat întrunirea, unul dintre fariseii din Ierusalim a adus la Iisus un tânăr dement care era posedat de un spirit indisciplinat și rebel. Înfațișându-l lui Iisus, îl întreabă: „Ce poți tu să faci în cazul unei nenorociri ca aceasta? Poți tu alunga demonii?” Și când Maestrul l-a privit pe băiat, a fost mișcat de compasiune; și, făcându-i semn să se apropie, l-a luat de mână și i-a

zis: „Tu știi cine sunt eu; ieși din el; însărcinez pe unul dintre tovarășii tăi loiali să vegheze ca tu să nu mai vii înapoi. Și îndată tânărul a redevenit normal și și-a recăpătat bunul simț. Acesta a fost primul caz în care Iisus a izgonit realmente un „duh rău” afară dintr-o ființă umană. În toate cazurile anterioare era vorba numai de pretinse posedări de demoni; însă acesta era un caz autentic de posedare demonică, după cum se produceau uneori în acele vremuri. Începând cu Rusaliile, spiritul Maestrului răspândit peste toată carnea a făcut pe veci imposibil acestor câțiva rebeli celești să mai domine astfel unele tipuri instabile de ființe omenești.

153:4.2 (1714.1) Când populația s-a minunat, unul dintre farisei s-a ridicat și l-a acuzat pe Iisus că putea face aceste lucruri mulțumită alianței sale cu demonii. El atras atenția că limbajul folosit de Iisus pentru a-l alunga pe acest demon implica că ei se cunoșteau reciproc. A continuat afirmând că învățătorii religioși și conducătorii din Ierusalim ajunseseră la concluzia că Iisus înfăptuia toate aceste așa-zise miracole prin puterea lui Belzebut, prințul demonilor. Fariseul a adăugat: „Să nu aveți nimic în comun cu omul acesta. El este partenerul lui Satan.”

153:4.3 (1714.2) Atunci Iisus zise: „Cum poate Satan să îl izgonească pe Satan? Un regat îndreptat contra lui însuși nu poate subzista. Dacă o casă este divizată contra ei înseși, ea este în curând sortită ruinării. Poate oare un oraș să țină piept unui asediu dacă nu este unit? Dacă Satan îl alungă pe Satan, el este divizat contra lui însuși, și atunci cum va subzista împărăția sa? Voi ar trebui să știți că nimeni nu poate intra în casa unui om puternic și să îl prade de bunurile sale, decât dacă mai înainte l-a dominat și l-a pus în lanțuri. Dacă prin puterea lui

Belzebut am izgonit eu demonii, prin ce îi izgonesc fiii voștri? Iată de ce ei vor fi judecătorii voștri. Însă, dacă prin duhul lui Dumnezeu alung eu demonii, atunci regatul lui Dumnezeu a venit cu adevărat la voi. Dacă voi nu sunteți orbiți de prejudecăți și rătăciți de frică și de orgoliu, veți percepe cu ușurință că printre voi se află o ființă mai mare decât demonii. Voi mă siliți să proclam că acela care nu este cu mine este împotriva mea, și că cine nu se adună cu mine se împrăștie. Îngăduiți-mi să vă dau un avertisment solemn, vouă celor care, cu ochii deschiși și cu o perversitate premeditată, îndrăzniți să atribuiți cu bună știință lucrările lui Dumnezeu faptelor demonilor! În adevăr, în adevăr, eu vă zic, toate păcatele voastre vor fi iertate, și chiar și toate blasfemiile voastre, dar oricine va rosti dinadins blasfemii contra lui Dumnezeu cu o intenție rea nu va obține niciodată iertarea. Din moment ce acești incorigibili ațâțători de nedreptate nu vor căuta și nici nu vor primi niciodată iertarea, ei sunt capabili de păcatul de a respinge veșnic iertarea divină.

153:4.4 (1714.3) Mulți dintre voi au sosit, astăzi, la răscruce de drumuri; voi începeți să faceți alegerea inevitabilă dintre voia Tatălui și drumul întunericului pe care voi înșivă l-ați ales, și veți sfârși prin a fi ceea ce alegeți acum. Sau trebuie să curățați arborele și fructul lui, sau arborele și fructul lui vor fi corupte. Eu declar că, în regatul etern al Tatălui meu, arborele este cunoscut după roadele lui. Dar unii dintre voi seamănă cu niște vipere; după ce au ales deja răul, cum ar mai putea ei să dea roade bune? La urma urmei, din abundența răului conținut în inima voastră vorbește gura voastră.

153:4.5 (1714.4) Atunci, un alt fariseu s-a ridicat și a spus: „Maestre, noi vrem ca tu să ne dai un semn predeterminat pe care să îl acceptăm

ca stabilind autoritatea ta și dreptul tău de a propovădui. Vei fi tu de acord cu un astfel de aranjament?” După ce a auzit cuvintele acestea, Iisus a zis: „Această generație fără credință caută semne, dar nu vi se va da alt semn decât acela pe care îl aveți deja și acela pe care îl veți vedea când Fiul Omului vă va părăsi.”

153:4.6 (1714.5) Când Iisus a sfârșit de vorbit, apostolii l-au înconjurat și l-au condus afară din sinagogă. Ei l-au însoțit în tăcere până la căminul din Betsaida. Erau cu toții stupefiați și oarecum înfricoșați de schimbarea bruscă a tacticii folosite de Maestru în prezentarea învățăturilor. Ei nu erau câtuși de puțin obișnuiți a-l vedea conducându-se într-o manieră atât de militantă.

5. Sâmbătă seara

153:5.1 (1715.1) De nenumărate ori, Iisus spulberase speranțele apostolilor săi și, în repetate rânduri, el nimicise așteptările lor cele mai dragi, dar niciodată nu trecuseră prin momente de decepție sau prin perioade de tristețe echivalente cu cele care îi apăsau acum. În plus, astăzi depresia lor era amestecată cu o teamă reală pentru siguranța lor. Toți erau surprinși și îngroziți de caracterul brusc și de amploarea părăsirii lor de către mulțime. Erau totodată puțin înfricoșați și deconcertați de îndrăzneala neașteptată și de hotărârea afirmată de care dădeau dovadă fariseii veniți din Ierusalim. Dar, peste toate, erau dezorientați de subita schimbare de tactică a lui Iisus. În împrejurări obișnuite, ei ar fi întâmpinat cu bine apariția acestei

atitudini mai militante, dar, fiind așa cum a fost, însoțită de atâtea evenimente neașteptate, ea îi speria.

153:5.2 (1715.2) Și, acum, peste aceste griji, când au ajuns acasă, Iisus a refuzat să mănânce. El s-a izolat vreme de ceasuri într-una din camerele de sus. Era aproape de miezul nopții când Ioan, șeful evangheliștilor, a revenit cu vestea că o treime din asociații lor abandonaseră cauza. Toată seara, ucenici fideli veniseră și plecaseră, raportând că revirimentul sentimentelor față de Maestru era general în Capernaum. Conducătorii Ierusalimului nu se arătau lipsiți de zel în a ațâța acest sentiment de pierdere a afecțiunii și a căuta prin toate mijloacele să dezvolte mișcarea de îndepărtare a populației de Iisus și de învățăturile sale. În timpul acestor ceasuri pline de încercări, cele doisprezece femei țineau o întrunire în casa lui Petru. Ele erau profund bulversate, dar nici una nu a dat înapoi.

153:5.3 (1715.3) Puțin după miezul nopții, Iisus a coborât din camera sa de sus și a revenit printre cei doisprezece și tovarășii lor, cam treizeci de oameni de toți. Le-a zis: „Eu recunosc că trecerea aceasta prin sita regatului vă provoacă teamă, dar este inevitabilă. Cu toate acestea, după toată pregătirea prin care ați trecut, aveți voi vreun motiv valabil ca să vă poticniți de cuvintele mele? De ce sunteți cuprinși de teamă și de consternare văzând regatul debarasat de aceste mulțimi călduțe și de acești ucenici șovăitori? De ce vă amărăți în zorii zilei când învățăturile spirituale al împărăției cerurilor au să strălucească de o nouă glorie? Dacă vă este deja greu să suportați această încercare, ce ziceți de ziua în care Fiul Omului se va întoarce la Tatăl său? Când și cum vă veți pregăti voi pentru momentul când voi urca la locul de unde am venit în lumea asta?

153:5.4 (1715.4) Preaiubiții mei, trebuie să vă reamintesc că spiritul este cel care învie; carnea, și tot ceea ce are legătură cu ea, este de puțin folos. Cuvintele pe care vi le-am zis sunt spirit și viață. Să aveți mult curaj! Eu nu v-am abandonat. Mulți oamenii s-au supărat de vorbirea mea deschisă în toate aceste zile. Voi ați auzit deja că un mare număr din discipolii mei mi-au întors spatele și nu mă mai urmează. Încă de la început, știam că acești credincioși fără entuziasm vor părăsi rândurile noastre de-a lungul drumului. Nu v-am ales eu pe toți doisprezece și v-am trimis ca ambasadori ai împărăției? Și acum, într-un moment ca acesta, veți dezerta oare și voi? Fiecare dintre voi să ia în considerare propria sa credință, căci unul dintre voi este amenințat de o gravă primejdie.” Când Iisus a terminat de vorbit, Simon Petru a zis: „Da, Doamne, noi suntem triști și nedumeriți, dar nu te vom abandona niciodată. Tu ne-ai învățat cuvintele vieții veșnice. Am crezut în tine și te-am urmat tot timpul. Noi nu vom da îndărăt, fiindcă știm că tu ești trimis de Dumnezeu.” Când Petru a sfârșit de vorbit, ceilalți apostoli au dat din cap în semn de aprobare a făgăduinței sale de fidelitate.

153:5.5 (1716.1) Atunci Iisus a zis: „Mergeți de vă odihniți, căci o să avem multe de făcut. Zilele următoare vor fi foarte active.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 153](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 155](#) >>

Capitolul 154

Ultimele zile la Capernaum

154:0.1 (1717.1) CU prilejul acestei memorabile seri de sâmbătă 30 aprilie, în vreme ce Iisus adresa cuvinte de îmbărbătare și de încurajare discipolilor lui abătuți și derutați, Irod Antipa ținea sfat în Tiberiada cu un grup de comisari speciali reprezentând sinedriul din Ierusalim. Acești scribi și farisei l-au îndemnat pe Irod să îl aresteze pe Iisus; ei au făcut tot ce le-a fost cu putință să îl convingă că Iisus incita poporul la vrajbă și chiar și la revoltă. Dar Irod a refuzat să întreprindă vreo acțiune contra lui ca delicvent politic. Sfetnicii lui îi făcuseră un raport corect asupra episodului intervenit pe cealaltă parte a lacului, unde mulțimea voise să îl proclame pe Iisus rege precum și asupra modului în care el respinsese propunerea.

154:0.2 (1717.2) Un membru al familiei oficiale a lui Irod, Chuza, a cărei soție aparținea grupului de slujire feminin, îl informase că Iisus nu își propunea să se amestece în treburile de suveranitate pământească și că el se ocupa numai de stabilirea fraternității spirituale a fidelilor săi, fraternitate pe care el o numea împărăția cerurilor. Irod avea încredere în raporturile lui Chuza până într-atât încât a refuzat să se amestece în treburile lui Iisus. În această epocă, comportamentul lui Irod față de Iisus era deopotrivă de influențat de teama superstițioasă de Ioan Botezătorul. Irod era unul dintre acei iudei apostatați care, necrezând în nimic, se temeau de orice. Îl muștra conștiința că îl executase pe Ioan și nu voia să se lase implicat în aceste intrigi contra lui Iisus. El cunoștea numeroasele cazuri de boală aparent tămăduite de Iisus, și îl considera ca pe un profet sau ca pe un fanatic religios relativ inofensiv.

154:0.3 (1717.3) Când iudeii l-au amenințat că vor da seamă lui Cezar că proteja un supus trădător, Irod i-a dat afară din camera unde se ținea sfatul. Astfel au rămas lucrurile acolo vreme de o săptămână, în timpul căreia Iisus i-a pregătit pe discipolii săi pentru dispersia iminentă.

1. O săptămână de sfătuiri

154:1.1 (1717.4) De pe 1 până pe 7 mai Iisus s-a sfătuit în particular cu partizanii săi în casa lui Zebedeu. Numai discipolii încercați și în care avea el încredere au fost admiși la aceste convorbiri. În vremea aceasta, nu erau decât o sută de ucenici care aveau curajul moral de a

înfrunța opoziția fariseilor și de a declara pe față aderarea lor la Iisus. El a avut întrevederi cu ei dimineața, după-amiaza și seara. Mici grupuri de investigatori se adunau în toate după-amiezile pe țărmul mării, unde unii evangheliști sau apostoli le țineau cuvântări. Aceste grupuri rareori numărau mai mult de cincizeci de persoane.

154:1.2 (1717.5) În vinerea din această săptămână, conducătorii sinagogii din Capernaum au luat măsuri oficiale pentru închiderea casei lui Dumnezeu lui Iisus și tuturor partizanilor lui. Această acțiune a fost întreprinsă la instigarea fariseilor din Ierusalim. Jair și-a dat demisia din funcția de conducător principal și a luat deschis partea lui Iisus.

154:1.3 (1718.1) Ultima întrunire de pe țărmul mării a avut loc în după-amiaza de sâmbătă, 7 mai. Iisus s-a adresat la mai puțin de o sută cinci zeci de persoane adunate în momentul acela. Seara acestei sâmbete a marcat punctul cel mai de jos al marelui val al popularității pentru Iisus și învățăturile sale. După aceea, sentimentele favorabile cu privire la el s-au intensificat lent și continuu, dar într-un mod mai sănătos și mai demn de încredere. S-a dezvoltat un nou grup de partizani mai bine întemeiat pe credința spirituală și pe veritabila experiență religioasă. Stadiul de tranziție, mai mult sau mai puțin compozit și bazat pe compromis, între conceptele materialiste ale regatului întreținute de discipolii Maestrului și concepțiile mai idealiste și spirituale pe care le propovăduia Iisus, luase definitiv sfârșit. De aici înainte, evanghelia împărăției a fost proclamată mai deschis în aspectul ei cel mai larg și în marile ei implicații spirituale.

2. O săptămână de odihnă

154:2.1 (1718.2) În Ierusalim, duminică, în ziua de 8 mai a anului 29, sinedriul a adoptat un decret care îi închidea lui Iisus și partizanilor lui toate sinagogile din Palestina. Aceasta a fost o uzurpare de autoritate nouă și fără precedent făcută de sinedriul Ierusalimului. Până atunci, fiecare sinagogă existase și funcționase ca o congregație de fideli independentă, și fiecare era comandată și dirijată de propriul ei comitet de guvernatori. Numai sinagogile Ierusalimului erau supuse autorității sinedriul. Cinci membrii ai sinedriul au demisionat ca urmare a acestei proceduri sumare. O sută de mesageri au fost imediat trimiși pentru a transmite și impune decretul. În mai puțin de două săptămâni, toate sinagogile din Palestina se înclinaseră înaintea acestei proclamații a sinedriul, cu excepția celei din Hebron. Conducătorii acesteia din urmă au refuzat de a recunoaște sinedriul dreptul de a exercita această jurisdicție asupra adunării lor. Acest refuz de a accepta decretul Ierusalimului era întemeiat pe afirmarea autonomiei congregației lor mai degrabă decât pe simpatia lor pentru cauza lui Iisus. La puțin timp după aceea, sinagoga din Hebron a fost distrusă de un incendiu.

154:2.2 (1718.3) În aceeași duminică, dimineața, Iisus a decretat o săptămână de vacanță; el i-a îndemnat pe toți discipolii lui să se întoarcă acasă sau la prietenii lor pentru a le odihni sufletul tulburat și pentru a adresa cuvinte de încurajare ființelor dragi. El a zis: „Duceți-vă fiecare pe meleagurile voastre și vă destindeți sau pescuiți, rugându-vă totodată pentru expansiunea regatului.”

154:2.3 (1718.4) Această săptămână de odihnă i-a permis lui Iisus să viziteze numeroase grupuri și familii din împrejurimile țărmului mării. Cu mai multe ocazii, s-a dus și el la pescuit cu David Zebedeu. Cu toate acestea, el a umblat singur în cea mai mare parte a timpului, dar doi sau trei dintre cei mai siguri mesageri ai lui David primiseră ordine precise pentru a veghea asupra siguranței sale și a-l urmări întotdeauna disimulându-se. El nu a avut nici o învățătură publică în toată această săptămână de odihnă.

154:2.4 (1718.5) În cursul aceleiași săptămâni, Nataniel și Iacob Zebedeu au fost destul de serios bolnavi. Timp de trei zile și trei nopți ei au suferit de tulburări intestinale grave și dureroase. În cea de-a treia noapte, Iisus a trimis-o pe Salomeea, mama lui Iacob, să se odihnească în timp ce îi va îngriji el pe apostolii suferinzi. Bineînțeles, Iisus i-ar fi putut vindeca instantaneu pe cei doi bărbați, dar nu este nici metoda Tatălui nici a Fiului aceea de a trata aceste tulburări și dureri obișnuite ale copiilor oamenilor de pe lumile evolutive ale timpului și spațiului. Nici măcar o dată în timpul frământatei sale vieți întrupate Iisus nu s-a angajat în nici un fel de îngrijiri supranaturale ale vreunui membru al familiei sale terestre și nici unuia dintre discipolii săi imediați.

154:2.5 (1719.1) Trebuie să se facă față dificultăților universului și obstacolelor întâlnite pe planetă, considerându-le ca pe o parte a educației experimentale oferite pentru creșterea și dezvoltarea (perfecțiunea progresivă) a sufletelor în evoluție ale făpturilor muritoare. Spiritualizarea sufletului pretinde o experiență intimă cu actul educativ de a găsi soluții unei largi game de probleme universale reale. Natura animală și formele inferioare ale creaturilor

volitive nu progresează bine într-o ambianță prea facilă. Situațiile problematice, asociate cu impulsurile la acțiune, fac să se nască activitățile mentale, psihice și spirituale care contribuie puternic la atingerea țelurilor valabile ale progresului omenesc și la ajungerea nivelurilor superioare ale destinului spiritual.

3. A doua convorbire din Tiberiada

154:3.1 (1719.2) A doua convorbire dintre autoritățile Ierusalimului și Irod Antipa a fost convocată în Tiberiada pe 16 mai. Liderii religioși și cei politici din Ierusalim erau prezenți acolo. Conducătorii iudei au putut să-i dea seamă lui Irod că practic toate sinagogile din Galileea și din Iudeea erau închise pentru învățăturile lui Iisus. Ei au întreprins un nou efort pentru a obține arestarea lui Iisus, dar Irod a refuzat să dea curs cererii lor. Totuși, pe 18 mai, Irod a acceptat planul care consta în a permite autorităților sinedriului să îl aresteze pe Iisus și să îl aducă la Ierusalim pentru a fi judecat pe baza inculpărilor religioase, cu condiția ca guvernatorul roman al Iudeei să participe la acest aranjament. Între timp, dușmanii lui Iisus răspândeau activ, în toată Galileea, zvonul că Irod devenise ostil față de Iisus și avea intenția de a-i extermina pe toți cei care credeau în învățăturile sale.

154:3.2 (1719.3) Sâmbătă seara, 21 mai, a ajuns la Tiberiada vestea că autoritățile civile din Ierusalim nu aveau obiecții contra acordului dintre Irod și farisei, acord care stipula că Iisus va fi prins și adus la Ierusalim pentru a fi judecat în fața sinedriului sub inculparea de a fi sfidat legile sacre ale națiunii iudee. În consecință, cu puțin înainte de

miezul nopții aceleiași zile, Irod a semnat decretul care autoriza oficialitățile sinedriului să pună mâna pe Iisus în interiorul domeniului jurisdicției lui Irod, și să îl aducă cu forța la Ierusalim pentru a fi judecat. Asupra lui Irod, înainte ca el să fi consimțit la acordarea acestei permisiuni, au fost exercitate puternice presiuni din diverse surse; el știa bine că Iisus nu putea spera că dușmanii lui înverșunați din Ierusalim îl vor judeca echitabil.

4. Sâmbătă seara în Capernaum

154:4.1 (1719.4) În aceeași sâmbătă seara, un grup de cincizeci de personalități din Capernaum s-au reunit la sinagogă pentru a examina importanta întrebare: Ce vom face cu Iisus? Ei au vorbit și au dezbătut până după miezul nopții fără a putea găsi un teren comun de înțelegere. În afară de câteva persoane care aveau tendința de a crede că Iisus putea fi Mesia, sau cel puțin un sfânt sau poate un profet, adunarea era împărțită în patru grupuri aproape egale, care susțineau fiecare punct de vedere în parte dintre următoarele:

154:4.2 (1719.5) 1. Că Iisus era un fanatic religios amăgit și inofensiv.

154:4.3 (1719.6) 2. Că el era un agitator periculos și un organizator susceptibil de a stârni o revoltă.

154:4.4 (1720.1) 3. Că el era aliat cu demonii, și că putea fi chiar un prinț al demonilor.

154:4.5 (1720.2) 4. Că nu era în toate mințile, că era un nebun, un dezechilibrat mental.

154:4.6 (1720.3) S-a discutat mult despre doctrinele predicate de Iisus și care îi bulversau pe oamenii din popor. Inamicii lui au susținut că învățăturile lui erau impracticabile, că totul se va duce de râpă dacă toată lumea va face un efort cinstit pentru a trăi conform ideilor lui Iisus. Multe persoane din generațiile ulterioare au zis același lucru. Chiar și în epoca cea mai iluminată a prezentelor revelații, mulți oameni inteligenți și bine intenționați susțin că civilizația modernă nu ar fi putut fi clădită pe învățăturile lui Iisus - și parțial au dreptate. Dar, exprimând aceste îndoieli, ei uită că ar fi putut clădi o civilizație mai bună pe aceste aceleași învățături, și că aceasta tot va fi clădită într-o bună zi. Această lume nu a încercat niciodată să pună în mod serios în practică, pe scară largă, lecțiile lui Iisus, cu toate că unele încercări timide se făcuseră adesea pentru a urma doctrinele a ceea ce se numește creștinism.

5. Dimineața plină de întâmplări de duminică

154:5.1 (1720.4) Ziua de 22 mai a fost una plină de evenimente în viața lui Iisus. În această dimineață de duminică, înainte de răsăritul soarelui, unul dintre mesagerii lui David a sosit în mare grabă din Tiberiada aducând vestea că Irod autorizase, sau avea să autorizeze arestarea lui Iisus de către ofițerii sinedriului. La primirea acestei vești de pericol iminent, David Zebedeu și-a trezit mesagerii și i-a trimis la toate grupurile locale de ucenici pentru a-i convoca la o reuniune de urgență, în aceeași dimineață la ora șapte. Când cumnata

lui Iuda (fratele lui Iisus) a auzit acest raport alarmant, ea i-a prevenit în grabă pe toți cei din familia lui Iisus, care locuiau în vecinătate, rugându-i să se reunească imediat la Zebedeu. Maria, Iacob, Iosif, Iuda și Rut nu au întârziat să răspundă la acest apel precipitat.

154:5.2 (1720.5) La această reuniune foarte matinală, Iisus a dat ultimele lui instrucțiuni discipolilor adunați; el și-a luat deocamdată adio de la ei, știind că vor fi curând izgoniți din Capernaum. El le-a recomandat tuturor să caute îndrumarea lui Dumnezeu și să continue lucrarea regatului fără a se îngrijora de consecințe. Evangheliștii trebuiau să se trudească cum puteau mai bine până în clipa în care vor fi chemați. El a ales doisprezece evangheliști care să îl însoțească. El a ordonat celor doisprezece apostoli să rămână cu el, orice s-ar întâmpla. Celor douăsprezece femei el le-a dat instrucțiuni să rămână în casele lui Zebedeu și Petru până ce va trimite după ele.

154:5.3 (1720.6) Iisus a consimțit ca David Zebedeu să continue serviciul său de mesageri în tot ținutul. Puțin după aceea, David și-a luat rămas bun zicând: „Continuă-ți lucrarea, Maestre. Nu îi lăsa pe sectanți să te prindă, și nu pune niciodată la îndoială faptul că mesagerii mei te vor urma. Oamenii mei nu vor pierde niciodată contactul cu tine. Prin ei, tu vei avea vești despre regat în celelalte părți ale țării și, prin ei, noi vom avea cu toții vești de la tine. Nimic din ceea ce mi s-ar putea întâmpla nu va întrerupe serviciul acesta, căci am numit un prim înlocuitor, și un al doilea, și chiar și un al treilea. Eu nu sunt nici învățător, nici predicator, dar în inima mea eu vreau să fac asta, și nimic nu mă poate opri.”

154:5.4 (1720.7) La șapte și jumătate, Iisus și-a început cuvântarea de despărțire în fața a o sută de credincioși care se înghesuiau în

interiorul casei pentru a-l auzi. Acesta a fost un eveniment solemn pentru tot auditoriul, dar Iisus a dat dovadă de o bună-dispoziție neobișnuită; el se găsea din nou în starea sa normală. Aerul său grav din săptămânile trecute dispăruse, iar cuvintele sale de încredere, de speranță și de curaj au fost însuflețitoare pentru toți cei de față.

6. Familia lui Iisus sosește

154:6.1 (1721.1) Era în jurul orei opt dimineața din duminica aceea, când cinci membrii ai familiei pământești a lui Iisus au sosit acolo ca răspuns la convocarea urgentă făcută de cumnata lui Iuda. Singura din familia sa pământească, Rut crezuse mereu din toată inima în divinitatea misiunii lui Iisus. Iuda, Iacob și chiar și Iosif, își păstrau în mare parte credința în Iisus, dar lăsaseră ca orgoliul să le falsifice ceea ce era mai bun din judecata lor și din adevăratele lor tendințe spirituale. Maria era și ea sfâșiată între dragoste și teamă, între dragoste maternă și mândrie familială. Deși a fost asaltată de îndoieli, ea nu a putut niciodată uita complet vizita lui Gabriel înainte de nașterea lui Iisus. Fariseii se străduiseră să o convingă pe Maria că Iisus nu mai era în toate mințile, că era nebun. Ei o împingeau să meargă la el cu fiii ei pentru a căuta să îl facă să își schimbe hotărârea de a-și continua eforturile de propovăduire publică. Ei îi afirmau Mariei că sănătatea lui Iisus nu va rezista și că, dacă i s-ar permite să continue, nu va rezulta din asta decât dezonoare și oprobriu pentru toată familia. De asemenea, când cei cinci membrii ai familiei au primit avertismentul cumnatei lui Iuda, ei au plecat imediat către casa

lui Zebedeu, căci se găseau toți la Maria, unde îi primiseră pe farisei în seara din ajun. Ei stătuseră de vorbă până într-un ceas târziu din noapte cu conducătorii Ierusalimului, și erau toți mai mult sau mai puțin convinși că Iisus acționa într-un mod ciudat, că el se conducea în mod bizar de la o vreme încoace. Rut nu putea explica toate motivele conduitei lui, dar ea stăruia asupra faptului că Iisus își tratase în mod echitabil familia, și ea a refuzat să adere la programul menit să îl facă să-și schimbe hotărârea de a-și continua opera.

154:6.2 (1721.2) În drumul lor spre casa lui Zebedeu, ei au vorbit iarăși despre aceste chestiuni și s-au pus cu toții de acord pentru a încerca să-l facă pe Iisus să revină în căminul lor, căci, spunea Maria, „eu știu că aș putea să influențez pe fiul meu numai dacă ar vrea să vină acasă și să mă asculte.” Iacob și Iuda auziseră zvonuri cu privire la planurile de arestare a lui Iisus și de ducere a lui la Ierusalim pentru a fi judecat. Ei se temeau și pentru propria lor siguranță. Câtă vreme Iisus fusese o figură populară în ochii publicului, membrii familiei sale lăsaseră lucrurile să meargă, dar, acum că populația Capernaumului și șefii din Ierusalim se întorseseră deodată contra lui, începeau să simtă dureros așa-zisa dizgrație a situației lor stânjenitoare.

154:6.3 (1721.3) Ei se așteptau să-l vadă pe Iisus, să-l ia de o parte și să-l determine să se întoarcă acasă cu ei. Ei își propuseseră să îl asigure că vor uita că Iisus îi nglijase - că-l vor ierta și vor uita - numai dacă voia să renunțe la nebunia de a predica o nouă religie, fapt care nu putea duce decât la punerea în dificultate și la acoperirea de oprobriu a familiei sale. În fața tuturor acestor raționamente, Rut s-a mărginit a spune: „Îl voi spune fratelui meu că eu cred că el este un om al lui Dumnezeu și sper că ar prefera mai degrabă să moară decât

să îi lase pe acești farisei răutăcioși să pună capăt predicărilor sale.”

Iosif a promis să o țină pe Rut liniștită, timp în care ceilalți vor încerca să îl convingă pe Iisus.

154:6.4 (1721.4) Când cei cinci au ajuns la casa lui Zebedeu, Iisus era în toiul cuvântării de despărțire ținută discipolilor. Ei au căutat să intre în casă, dar era peste poate de aglomerată. Ei au sfârșit prin a se instala sub pridvorul din spate, și au cerut să se transmită la Iisus, din gură în gură, vestea sosirii lor. În cele din urmă, Simon Petru l-a anunțat în șoaptă pe Iisus întrerupându-i discursul pentru a-i spune: „Uite, mama ta și frații tăi sunt afară și foarte dornici să vorbească cu tine.” Or, Maria nu își dădea seama de cât de important era mesajul de despărțire pe care îl dădea discipolilor; ea nu știa nici că această cuvântare se putea să ia sfârșit din moment în moment prin venirea oamenilor care veneau să îl aresteze pe Iisus. După o atât de lungă înstrăinare aparentă, având în vedere favoarea pe care mama și frații săi i-o făceau prin venirea lor până la el, Maria credea realmente că Iisus se va opri din vorbit și va veni să îi salute de îndată ce va fi fost avertizat de prezența lor.

154:6.5 (1722.1) Or, acesta a fost doar un alt caz în care familia sa pământeană nu putea înțelege că Iisus trebuia să se ocupe de treburile Tatălui său. Maria și frații lui au fost deci profund răniți când au văzut că, în ciuda întreruperii discursului său pentru primirea mesajului, Iisus nu s-a grăbit să îi întâmpine. În loc de aceasta, ei au auzit vocea sa melodioasă ridicând tonul și grăind: „Spuneți-i mamei și fraților mei că nu mă tem de nimic pentru mine. Tatăl care m-a trimis în lume nu mă va abandona, și familia mea nu va suferi nici o daună. Rugați-o să aibă curaj și să se încredințeze Tatălui regatului. Însă, la urma

urmei, cine este mama și cine sunt frații mei?” Apoi și-a întins mâinile spre toți discipolii adunați în sală și a zis: „Eu nu am mamă, nu am frați! Căci cine face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela este mama mea, fratele meu și sora mea.”

154:6.6 (1722.2) La auzul acestor cuvinte, Maria a leșinat în brațele lui Iuda. A fost dusă în grădină pentru a o face să-și revină, în vreme ce Iisus își încheia mesajul său de rămas bun. El ar fi ieșit atunci ca să discute cu mama și cu frații lui, dacă un mesager care sosise în grabă din Tiberiada, nu ar fi venit să anunțe că ofițerii sinedriului erau pe drum cu un mandat de arestare pentru Iisus și de aducere a sa la Ierusalim. Mesajul a fost primit de Andrei, care l-a întrerupt pe Iisus pentru a i-l comunica.

154:6.7 (1722.3) Andrei nu își amintea că David postase două duzini de santinele în jurul casei lui Zebedeu, astfel încât nu putea să intre nimeni prin surprindere. L-a întrebat deci pe Iisus ce trebuia să facă. Maestrul stătea acolo în tăcere în timp ce, în grădină, mama sa abia își revenea din șocul de a-l fi auzit spunând: „Eu nu am mamă.” În chiar acel moment, o femeie s-a ridicat în sală și a strigat: „Binecuvântat este pântecul care te-a purtat și binecuvântați sunt sânii care te-au alăptat.” Iisus s-a abătut o clipă de la conversația sa cu Andrei pentru a răspunde acestei femei: „Nu, binecuvântat este mai degrabă cel care înțelege cuvântul lui Dumnezeu și îndrăznește să îi dea ascultare.”

154:6.8 (1722.4) Maria și frații lui Iisus credeau că Iisus nu îi înțelegea și că nu îi păsa de ei; nu își dădeau seama că de fapt ei erau cei care nu reușiseră să îl înțeleagă. Iisus înțelegea perfect cât le era de greu oamenilor să o rupă cu trecutul lor. El știa cât de mult se lăsau ființele omenești influențate de elocvența predicatorilor, și cum răspunde

conștiința la apelul emoțional după cum mintea răspunde la logică și la rațiune, dar știa și cu cât este mai greu să îi convingi pe oameni să *se lepede de trecut*.

154:6.9 (1722.5) Este veșnic adevărat că oricine se crede neînțeleș sau neapreciat are în Iisus un prieten compătimitor și un sfătuitor înțelegător. El îi avertizase pe apostolii lui că un om putea să îi aibă de dușmani pe oamenii din propria lui casă, dar cu greu și-ar fi imaginat cât de aproape va ajunge această prezicere să se aplice propriei sale experiențe. Nu Iisus a fost cel care i-a părăsit pe membrii familiei sale pământești pentru a înfăptui opera Tatălui său - ei au fost cei care l-au părăsit. Mai târziu, după moartea și învierea Maestrului, când fratele său Iacob s-a aliat la mișcarea creștină primitivă, el a suferit enorm de a nu fi profitat de asocierea sa inițială cu Iisus și cu discipolii săi.

154:6.10 (1723.1) În cursul acestor evenimente, Iisus a decis să se lase călăuzit de cunoștințele limitate ale minții sale omenești. El dorea să îndure experiența cu asociații săi în calitate de simplu om. Ideea sa umană era aceea de a-și vedea familia înainte de a pleca. Nu a vrut să se oprească în mijlocul discursului și să transforme astfel într-o treabă publică această primă reuniune după o atât de lungă despărțire. El avusese intenția de a-și termina cuvântarea, apoi de a sta de vorbă cu familia sa înainte de plecare, dar acest plan a fost contracarat de concursul împrejurărilor imediat următoare.

154:6.11 (1723.2) Graba fugii lor a fost sporită de sosirea unui grup de mesageri ai lui David la poarta din spate a casei lui Zebedeu. Agitația produsă de sosirea lor i-a speriat pe apostoli făcându-i să creadă că acești noi sosiți ar putea fi cei care veneau să îi prindă. De frică să nu

fie arestați pe loc, ei au ieșit în grabă pe poarta din față către barca aflată în așteptare. Toate acestea explică de ce Iisus nu și-a văzut familia care îl aștepta sub tinda din spate.

154:6.12 (1723.3) Totuși, pe când urca în barcă în cursul acestei fugi precipitate, el i-a zis lui David Zebedeu: „Spune-i mamei și fraților mei că apreciez venirea lor și că aveam intenția de a-i vedea.

Recomandă-le să nu se supere din pricina comportării mele, ci mai degrabă să caute să cunoască voia lui Dumnezeu și să aibă grația și curajul de a face această voie.”

7. Fuga precipitată

154:7.1 (1723.4) Duminică dimineața, 22 mai, în anul 29, Iisus, cu cei doisprezece apostoli ai lui și cu cei doisprezece evangheliști, a fugit deci precipitat din fața ofițerilor sinedriului care erau în drum spre Betsaida cu mandatul lui Irod Antipa pentru a-l aresta pe Iisus și a-l duce în Ierusalim ca să fie judecat sub inculparea de blasfemie și alte violări ale legii sacre a iudeilor. Dimineața era magnifică, și era aproape ora opt și jumătate când acest grup de douăzeci și cinci de persoane s-a apucat să vâslească către malul oriental al Mării Galileii.

154:7.2 (1723.5) O barcă mai mică o urma pe cea a Maestrului. Ea transporta șase mesageri ai lui Dumnezeu care aveau poruncă să păstreze contactul cu Iisus și cu asociații lui, și să aibă grijă ca informații despre deplasările și despre siguranța lor să fie transmise regulat la Betsaida, la casa lui Zebedeu, care servise deja o bună bucată de vreme drept cartier general pentru lucrarea regatului. Dar

Iisus nu trebuia să își mai facă niciodată un cămin din casa lui Zebedeu. De atunci înainte, și în tot restul vieții sale pe pământ, Maestrul nu a avut cu adevărat „loc unde să-și pună capul”. Niciodată nu a mai avut nici măcar pe departe un domiciliu stabil.

154:7.3 (1723.6) Vâslașii au acostat aproape de satul Keresei, și-au încredințat barca unor prieteni și au început peregrinările acestui ultim an plin de evenimente al vieții Maestrului pe Pământ. Ei au rămas câțva vreme pe domeniile lui Filip, mergând din Keresa în Cezareea lui Filip, apoi au traversat țara până la coasta Feniciei.

154:7.4 (1723.7) Mulțimea a zăbovit în jurul casei lui Zebedeu, privind cele două bărci care își făceau drum către țărmul oriental al lacului. Ei erau deja departe când ofițerii din Ierusalim au sosit în grabă și au început să îl caute pe Iisus. Ei au refuzat să creadă că Iisus le scăpase. În timp ce Iisus și grupul său se îndreptau spre nord prin Batanee, fariseii și ajutoarele lor au petrecut aproape o săptămână întreagă căutând zadarnic prin împrejurimile Capernaumului.

154:7.5 (1724.1) Membrii familiei lui Iisus s-au reîntors acasă în Capernaum și au petrecut și ei o săptămână vorbind, discutând și rugându-se. Ei erau plini de confuzie și consternați. Ei nu au fost liniștiți până joi după-amiază, când Rut a revenit dintre-o vizită de la casa lui Zebedeu, unde David îi dădu-se de știre că fratele ei tată era viu și nevătămat și că se îndrepta către coasta Feniciei.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 154](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 156](#) >>

Capitolul 155

Fugind prin Galileea nordică

155:0.1 (1725.1) CURÂND după ce au acostat aproape de Keresa, cu prilejul acestei duminici frământate, Iisus și cei douăzeci și patru au urcat puțin către nord și au petrecut noaptea într-un parc magnific în sudul Betsaidei-Iulia. Ei cunoșteau bine acest campament, pentru că s-au mai oprit acolo în trecut. Înainte de a se retrage pentru înnoptat, Maestrul și-a chemat discipolii și a discutat cu ei, planurile călătoriei lor către coasta Feniciei, trecând prin Bethania și prin nordul Galileii.

1. De ce sunt păgânii furioși

155:1.1 (1725.2) Iisus a zis: „Voi toți ar trebui să vă amintiți cum a vorbit psalmistul despre vremurile noastre zicând: 'De ce sunt furioși păgânii și de ce complotază popoarele zadarnic? Regii pământului se instituie pe ei înșiși iar conducătorii poporului se sfătuiesc între ei, contra Domnului și a Unsului său, zicând: 'Rupeți legăturile milosteniei și respingeți lanțurile dragostei.'

155:1.2 (1725.3) ”Voi vedeți aceasta împlinindu-se, astăzi, sub ochii voștri, dar voi nu veți vedea realizându-se restul profeției psalmistului, căci el avea idei false despre Fiul Omului și misiunea sa pe pământ. Regatul meu este întemeiat pe dragoste, proclamat în îndurare și stabilit prin slujire dezinteresată. Tatăl meu nu stă în ceruri luându-i în râs pe păgâni. În marea sa neplăcere, el nu este mânios. Este adevărată făgăduiala că Fiul îi va avea drept moștenire pe acești așa-ziși păgâni - în realitate acești frați ignoranți și neînvățați. Și eu îi voi primi pe acești gentili, cu brațele deschise, cu îndurare și afecțiune. Eu voi arăta această bunăvoință afectuoasă așa-zișilor păgâni, în ciuda nefericitei proclamații a acestui document care afirmă că Fiul triumfător 'îi va sfărâma cu un drug de fier prefăcându-i în bucățele ca pe un vas de lut'. Psalmistul v-a îndemnat 'să-l slujiți pe Domnul cu teamă', - eu însă vă invit să vă bucurați de privilegiile superioare ale filiației divine prin credință. El vă poruncește să vă bucurați tremurând; eu vă cer să vă bucurați cu încredere. El a zis: 'Îmbrățișați Fiul, de teamă ca nu cumva să se supere și să vă facă să pieriți atunci când mânia îi va fi stârnită.' Dar voi, care ați trăit cu mine, voi știți bine că nici mânia, nici furia nu contribuie la întemeierea împărăției cerurilor în inima oamenilor. În schimb, psalmistul a avut o străfulgerare a adevăratei lumini atunci când a zis,

la sfârșitul îndemnului său: 'Binecuvântați sunt cei care își pun încrederea în acest Fiu.'"

155:1.3 (1725.4) Iisus a continuat să propovăduiască celor douăzeci și patru zicând: „Păgânii nu sunt fără de scuze când sunt furioși împotriva noastră. Dat fiind că punctul lor de vedere este limitat și îngust, ei își pot concentra energiile cu entuziasm. Țelul lor este aproape de ei și mai mult sau mai puțin vizibil; de aceea fac ei eforturi temerare și sunt eficienți în executare. Voi, cei care ați proclamat intrarea voastră în împărăția cerurilor, sunteți mult prea șovăitori și imprecisi în conduita învățăturii voastre. Păgânii dau lovituri directe pentru a-și atinge obiectivele. Voi sunteți vinovați de a avea prea multe dorințe latente. Dacă vreți să intrați în regat, de ce nu puneți stăpânire pe el printr-un asalt spiritual, așa cum păgânii pun stăpânire pe un oraș pe care îl asediază? Voi sunteți prea puțin demni de regat atunci când serviciu vostru constă într-o atât de mare măsură într-o atitudine de regretare a trecutului, în a vă văita de prezent și în formularea de speranțe deșarte pentru viitor. De ce sunt păgânii furioși? Pentru că nu cunosc adevărul. De ce lânceziți în dorințe inutile? Pentru că nu *ascultați* de adevăr. Puneți capăt dorințelor voastre inutile, și duceți-vă cu curaj să faceți ceea ce ține de stabilirea regatului.

155:1.4 (1726.1) ”În tot ceea ce faceți, nu deveniți parțiali și nu vă specializați în exces. Fariseii care caută să ne distrugă cred cu adevărat că îl servesc pe Dumnezeu. Tradiția i-a îngustat atât de tare încât ei sunt orbiți de prejudecăți și înăspriți de frică. Gândiți-vă la greci, care au o știință lipsită de religie în timp ce iudeii au o religie lipsită de știință. Când oamenii se rătăcesc astfel până la a accepta o

dezintegrare îngustă și confuză a adevărului, singura lor speranță de mântuire constă în coordonarea lor cu adevărul - convertindu-se.

155:1.5 (1726.2) ”Îngăduiți-mi să proclam solemn acest adevăr etern: Dacă voi, armonizându-vă cu adevărul, învățați să dați, în viața voastră, pilda acestei magnifice plenitudini a dreptății, semenii voștri vă vor căuta pentru a obține ceea ce veți fi dobândit astfel. Măsura în care căutătorii de adevăr vor fi atrași către voi reprezintă măsura înzestrării voastre cu adevăr, a justetei voastre. Măsura în care trebuie să purtați mesajul vostru oamenilor reprezintă, într-un anumit sens, măsura inaptitudinii voastre de a trăi viața sănătoasă și justă, viața armonizată cu adevărul.”

155:1.6 (1726.3) Maestrul a mai propovăduit încă multe alte lucruri apostolilor și evangheliștilor înainte ca aceștia să îi ureze noapte bună și a pleca pentru a se odihni peste noapte.

2. Evangheliștii în Corazin

155:2.1 (1726.4) Luni dimineața, 23 mai, Iisus i-a poruncit lui Petru să meargă în Corazin cu cei doisprezece evangheliști, în vreme ce el împreună cu ceilalți unsprezece apostoli au pornit către Cezareea lui Filip urcând pe lângă Iordan până la drumul de la Damasc la Capernaum, apoi mergând spre nord-est până la joncțiunea cu drumul care conducea la Cezareea lui Filip. Ei au ajuns în orașul acesta în cursul după-amiezii zilei de marți, 24 mai; au rămas și au propovăduit acolo timp de două săptămâni.

155:2.2 (1726.5) Petru și evangheliștii au rămas două săptămâni la Corazin, predicând evanghelia împărăției unui grup de credincioși puțin numeros, dar serios. Ei nu au putut converti multă lume. Nici un oraș din Galileea nu a dat mai puține suflete regatului decât Corazin. Conform instrucțiunilor lui Petru, cei doisprezece evangheliști au vorbit mai puțin despre vindecări - despre lucruri fizice - dar au predicat și au propovăduit, cu o vigoare sporită, adevărurile spirituale ale împărăției cerurilor. Cele două săptămâni la Corazin au constituit un veritabil botez al adversității pentru cei doisprezece evangheliști, în sensul că aceasta a fost perioada cea mai grea și cea mai neproductivă pe care o trăiseră până atunci. Privați de satisfacția de a câștiga suflete de partea regatului, fiecare dintre ei și-a scrutat mai serios și mai cinstit propriul suflet și progresele sale pe căile spirituale ale vieții noi.

155:2.3 (1726.6) Marți 7 iunie, a devenit clar că în Corazin nu vor mai fi noi candidați care să caute intrarea în regat. Petru și-a adunat deci asociații și a plecat ca să se alăture lui Iisus și apostolilor în Cezareea lui Filip. Ei au sosit miercuri, către amiază, și au petrecut toată seara povestindu-și experiențele printre necredincioșii din Corazin. În timpul discuțiilor din această seară, Iisus s-a referit din nou la parabola semănătorului și i-a învățat o mulțime de lucruri despre semnificația eșecurilor aparente în întreprinderile vieții.

3. În Cezareea lui Filip

155:3.1 (1727.1) Iisus nu a propovăduit în public pe perioada acestei șederi de două săptămâni lângă Cezareea, dar apostolii au ținut, în oraș, întruniri numeroase și intime; mulți dintre credincioși au venit până în tabără pentru a vorbi cu Maestrul, dar foarte puțin dintre ei s-au integrat grupului în urma vizitei lor. Iisus a stat zilnic de vorbă cu apostolii; ei au deslușit mai clar că debuta acum o nouă fază de predicare a regatului. Ei au început să înțeleagă că „împărăția cerurilor nu este mâncare și băutură, ci realizarea bucuriei spirituale de a accepta filiația divină.”

155:3.2 (1727.2) Șederea în Cezareea lui Filip a fost o reală încercare pentru cei unsprezece apostoli; acestea au fost pentru ei două săptămâni greu de trecut. Ei erau aproape deprimați, și le lipsea stimulantul periodic al personalității entuziaste a lui Petru. În vremurile acestea, faptul de a crede în Iisus și de a te apuca să îl urmezi era cu adevărat o mare aventură și o încercare. Au avut puține convertiri în timpul acestor două săptămâni, dar au învățat multe lucruri, care le-au fost foarte folositoare, în cursul acestor convorbiri zilnice cu Maestrul.

155:3.3 (1727.3) Apostolii au aflat că iudeii erau stagnanți din punct de vedere spiritual și pe moarte, deoarece cristalizaseră adevărul într-un crez. Dacă adevărul este formulat ca o linie de frontieră a exclusivismului fariseic în loc de a fi prezentat ca stâlpi indicatori ai îndrumării și progresului spiritual, învățăturile corespunzătoare își pierd puterea creatoare și însuflețitoare, sfârșind prin a deveni pur și simplu conservatoare și fosilizatoare.

155:3.4 (1727.4) Din ce în ce mai mult, ei au învățat de la Iisus să privească personalitățile umane sub aspectul posibilităților lor în timp

și în eternitate. Ei au învățat că cel mai bun mod de a face cât mai multe suflete să îl iubească pe Dumnezeu nevăzut constă în a le propovădui mai întâi să îi iubească pe frații lor pe care îi pot vedea. Și în relație cu aceste lecții s-a ajuns să se acorde un nou înțeles proclamației Maestrului privitoare la servirea dezinteresată a celui alt: „În măsura în care ați făcut asta celui mai umil dintre frații mei, mie mi-ați făcut-o.”

155:3.5 (1727.5) Una dintre marile lecții ale acestei șederi în Cezareea era despre originea tradițiilor religioase și a gravei primejdii de a lăsa să se atașeze un caracter sacru unor lucruri nesacre, unor idei obișnuite sau unor evenimente cotidiene. De la una dintre aceste convorbiri au tras învățătura că adevărata religie a unui om este fidelitatea pe care o simte în inima lui față de convingerile lui cele mai elevate și cele mai sincere.

155:3.6 (1727.6) Iisus i-a prevenit pe aceia care credeau în el că, dacă aspirațiile lor religioase erau numai materiale, cunoașterea lor tot mai sporită a naturii înlocuia progresiv ipotezele lor asupra originii supranaturale a lucrurilor și sfârșea prin a le îndepărta credința lor în Dumnezeu. În schimb, dacă religia lor ar fi spirituală, niciodată progresul științelor fizice nu ar putea să tulbure credința lor învățătura realităților eterne ale vieții și în valorile divine.

155:3.7 (1727.7) Ei au aflat că, dacă religia are mobiluri în întregime spirituale, ea face viața mai demnă de a fi trăită; ea o îmbogățește cu țeluri elevate, îi conferă demnitate prin valori transcendente, îi dă inspirația unor motive magnifice și întărește constant sufletul omenesc printr-o speranță sublimă și fortifiantă. Adevărata religie este menită să diminueze tensiunile existenței; ea inspiră credință și

curaj pentru viața cotidiană și serviciul dezinteresat. Credința favorizează vitalitatea spirituală și fecunditatea dreptății.

155:3.8 (1727.8) Iisus a propovăduit în repetate rânduri apostolilor săi că nici o civilizație nu poate supraviețui mult timp pierderii a ceea ce este mai bun în religia sa. El nu a obosit niciodată să le atragă atenția celor doisprezece asupra pericolului de a substitui experiența religioasă cu ceremoniile și simbolurile religioase. Toată viața sa pământească a fost consacrată dezghețării formelor cristalizate ale religiei pentru a le dăruia libera fluiditate a unei filiații iluminate.

4. Pe drumul către Fenicia

155:4.1 (1728.1) Joi dimineața, 9 iunie, după ce mesagerii lui David au adus din Betsaida vești despre progresul regatului, grupul celor douăzeci și cinci de învățători ai adevărului au părăsit Cezareea lui Filip pentru a întreprinde călătoria lor către coasta Feniciei. Ei au înconjurat țara mlăștinoasă prin Luz, reîntâlnind traseul care ducea de la Magdala la Mont Liban și l-au urmat până la încrucișarea cu ruta care conducea la Sidon, unde au sosit vineri după-amiază.

155:4.2 (1728.2) În cursul unei pauze de masă, la umbra unei cornișe stâncoase care sta înclinată aproape de Luz, Iisus a ținut apostolilor unul dintre discursurile cele mai remarcabile pe care le-au auzit în toți anii lor de asociere cu el. Abia se așezaseră și se apucaseră să rupă pâinea când Simon Petru l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de vreme ce Tatăl care este în ceruri cunoaște toate lucrurile și din moment ce spiritul său este sprijinul nostru în întemeierea pe pământ a împărăției

cerurilor, cum se face că fugim din fața amenințărilor inamicilor noștri? De ce refuzăm noi să facem față dușmanilor adevărului? Însă înainte ca Iisus să fi putut răspunde, Toma a intervenit întrebând: „Maestre, aş vrea realmente să ştiu ce anume este fals în religia inamicilor noştri din Ierusalim. Care este deosebirea reală dintre religia lor şi a noastră? De ce există între noi asemenea divergenţe de credinţe în timp ce pretindem toţi a servi acelaşi Dumnezeu?” După întreruperea lui Toma, Iisus a zis: „Eu nu desconsider întrebarea lui Petru, căci ştiu perfect cât este de uşor să interpretaţi greşit motivele mele de a evita în acest moment un conflict deschis cu conducătorii iudeilor; dar se va vădi mai folositor pentru voi toţi ca eu să aleg mai degrabă să răspund la întrebarea lui Toma. Nu voi ezita s-o fac de îndată ce veţi termina de luat prânzul.”

5. Discursul asupra adevăratei religii

155:5.1 (1728.3) Acest memorabil discurs despre religie, rezumat şi transcris în limbaj modern, a exprimat următoarele adevăruri:

155:5.2 (1728.4) În timp ce religiile lumii au o dublă origine - una naturală, cealaltă revelată - se regăsesc în orice moment, la orice popor, trei forme distincte de devoţiune religioasă, şi iată cele trei manifestări ale acestei nevoi de religie:

155:5.3 (1728.5) 1. *Religia primitivă*. Tendinţa seminaturală şi instinctivă de a te teme de energiile misterioase şi de a adora forţele superioare; aceasta este în principal o religie de natură fizică, religia fricii.

155:5.4 (1728.6) 2. *Religia civilizației*. Acestea sunt concepțiile și practicile religioase în evoluție ale raselor care se civilizează - religia minții - teologia intelectuală sprijinită pe autoritatea tradiției religioase instituite.

155:5.5 (1728.7) 3. *Adevărata religie*, cea a revelației. Aceasta este revelarea valorilor supranaturale, o pătrundere parțială a realităților eterne, o vedere de ansamblu a bunătații și a frumuseții caracterului infinit al Tatălui din ceruri - religia spiritului așa cum este ea demonstrată în experiența umană.

155:5.6 (1729.1) Maestrul a refuzat să minimalizeze importanța religiei simțurilor fizice și a temerilor superstițioase ale omului în stare naturală, dar el a deplâns faptul că această formă primitivă de adorare a mai subzistat, într-un asemenea grad, în practicile religioase ale raselor cele mai inteligente ale omenirii. Iisus a expus cu claritate marea deosebire dintre religia minții și religia spiritului; în timp ce prima este susținută de autoritatea ecleziastică, cea de-a doua este în întregime întemeiată pe experiența umană.

155:5.7 (1729.2) Apoi, în timpul orei sale de învățământ, Maestrul a continuat să facă limpezi următoarele adevăruri:

155:5.8 (1729.3) Până ce rasele să devină foarte inteligente și mai bine civilizate, se vor vedea subzistând multe dintre aceste ceremonii copilărești și superstițioase, atât de caracteristice practicilor religioase evolutive ale popoarelor primitive și înapoiate. Până ce rasa umană să atingă nivelul unei recunoașteri mai elevate și mai generale a realităților experienței spirituale, un mare număr de bărbați și de

femei au continuat să dea dovadă de o preferință personală pentru religiile de autoritate care nu pretind decât un asentiment intelectual, mai degrabă decât pentru religia spiritului, care implică o participare activă a minții și a sufletului la aventura credinței care consta în a căuta să faci față riguroaselor realități ale experienței umane progresive.

155:5.9 (1729.4) Acceptarea religiilor tradiționale cu autoritate oferă un mijloc de scăpare facil de nevoia omului de a-și satisface dorințele arzătoare ale naturii lui spirituale. Religiile de autoritate, bine așezate, cristalizate și stabilite, oferă un refugiu de-a gata unde sufletul omenesc rătăcit și bulversat se poate refugia când este asaltat de temeri și chinuit de incertitudini. Ca preț de plătit pentru satisfacțiile și asigurările pe care le dă, o astfel de religie nu pretinde de la devoții ei decât un asentiment pasiv și pur intelectual.

155:5.10 (1729.5) Se vor mai vedea încă multă vreme trăind pe pământ acești indivizi timizi, temători și șovăitori care vor prefera să își obțină astfel consolările religioase, chiar dacă, legându-și soarta de aceea a religiilor de autoritate, ei compromit suveranitatea personalității, înjosesc demnitatea respectului de sine și renunță complet la dreptul de a participa la cea mai pasionantă și inspiratoare dintre toate experiențele omenești posibile: căutarea personală a adevărului, bucuria exaltată a înfruntării primejdiilor descoperirii intelectuale, hotărârea de a explora realitățile experienței religioase personale, mulțumirea supremă de a avea experiența triumfului personal în realizarea efectivă a victoriei credinței spirituale asupra îndoielilor intelectuale. O asemenea victorie este loial repurtată în

aventura supremă a oricărei existențe umane: omul care îl caută pe Dumnezeu pentru el însuși și ca el însuși, și care îl găsește.

155:5.11 (1729.6) Religia spiritului înseamnă efort, luptă, conflict, credință, hotărâre, iubire, loialitate și progres. Religia minții - teologia de autoritate - nu pretinde de la credincioșii ei oficiali decât puține eforturi din partea lor, sau chiar deloc. Tradiția este un refugiu sigur și o cărare ușoară pentru sufletele temătoare și lipsite de entuziasm care evită instinctiv luptele spirituale și incertitudinile mentale care însoțesc aventurile îndrăznețe. Oamenii de credință călătoresc pe mări înalte, pe oceanele adevărului neexplorate, în căutarea țărmurilor îndepărtate ale realităților spirituale susceptibile de a fi descoperite de mintea umană progresivă și experimentate de sufletul omenesc în evoluție.

155:5.12 (1729.7) Apoi Iisus a continuat zicând: „În Ierusalim, liderii religioși au pus în formule diversele doctrine ale maeștrilor lor tradiționali și ale profeților de altădată într-un sistem stabilit de crezuri intelectuale, într-o religie de autoritate. Atracția acestor religii se exercită mai ales asupra minții. Noi suntem acum pe punctul de a intra într-un conflict implacabil cu această religie, căci vom începe curând să proclamăm cu îndrăzneală o nouă religie - care nu este una în sensul actualmente atribuit acestui cuvânt - o religie care face în principal apel la spiritul divin al Tatălui meu care locuiește în mintea omului; o religie care își va trage autoritatea din roadele acceptării ei, și aceste roade vor apărea cu certitudine în experiența personală a tuturor celor care vor crede realmente și sincer în adevărurile acestei comuniuni spirituale superioare.”

155:5.13 (1730.1) Arătând succesiv cu degetul pe cei douăzeci și patru, și chemându-i pe fiecare pe numele lor, Iisus a zis: „Și acum, care dintre voi ar prefera să o apuce pe acest drum ușor al conformismului al unei religii stabilite și fosilizate, precum aceea pe care o apără fariseii din Ierusalim, mai degrabă decât să îndurați greutățile și persecuțiile care însoțesc misiunea care constă în proclamarea unei mai bune căi de mântuire pentru oameni, având totodată satisfacția de a descoperi, pentru voi înșivă, frumusețile realităților unei experiențe vii și personale a adevărilor eterne și a mărețiilor supreme ale împărăției cerurilor? Sunteți oare temători, moi, prea sensibili? Oare vă este frică să vă încredințați viitorul în mâinile Dumnezeului adevărului căruia îi sunteți fii? Nu aveți voi încredere în Tatăl ai cărui copii sunteți? O să porniți voi înapoi pe calea facilă a certitudinii și a fixității intelectuale a religiei cu autoritate tradițională, sau o să vă căliți pentru a înainta odată cu mine în viitorul incert și tulbure în care vom proclama adevărurile noi ale religiei spiritului, împărăția cerurilor în inima oamenilor?”

155:5.14 (1730.2) Cei douăzeci și patru de auditori s-au ridicat toți cu intenția de a notifica răspunsul lor loial și unanim la acest apel emoțional, unul dintre puținele pe care le-a adresat Iisus vreodată, dar el a ridicat mâna, i-a oprit și a zis: „Despărțiți-vă acum; fiecare să meargă singur cu Tatăl și, acolo, să găsească răspunsul nesentimental la întrebarea mea. Când veți fi descoperit autentică și sincera atitudine a sufletului vostru, să îi dați cu franchețe și îndrăzneală răspunsul vostru Tatălui meu, care este și al vostru, și a cărui viață infinită de iubire este spiritul însuși al religiei pe care o proclamăm.”

155:5.15 (1730.3) Evangheliștii și apostolii s-au retras fiecare singur de o parte pentru o scurtă vreme. Spiritul lor era înălțat, gândurile lor erau inspirate și emoțiile lor puternic stârnite de vorbele lui Iisus. Cu toate acestea, când Andrei i-a adunat, Maestrul s-a mărginit la a spune: „Să ne reluăm drumul. Pornim către Fenicia, unde vom rămâne o bucată de vreme; și fiecare dintre voi ar trebui să îl roage pe Tatăl meu să îi transforme emoțiile mentale și trupești în loialități mentale superioare și în experiențe spirituale mai satisfăcătoare.”

155:5.16 (1730.4) De-a lungul drumului, cei douăzeci și patru au fost mai întâi tăcuți, dar nu au întârziat să facă schimb de păreri între ei și, la ora trei după-amiază, nu au mai putut merge. S-au oprit, și Petru, înaintând până la Iisus i-a zis: „Maestre, tu ne-ai adresat cuvinte de viață și de adevăr. Am vrea să auzim mai mult; te rugăm să ne mai vorbești despre aceste chestiuni.”

6. Al doilea discurs despre religie

155:6.1 (1730.5) Ei s-au oprit atunci pe o coastă de deal umbroasă și Iisus a continuat să le propovăduiască religia spiritului spunându-le în esență:

155:6.2 (1730.6) Voi ați ieșit la iveală dintre tovarășii voștri care au ales să se mulțumească cu o religie mentală, care doresc cu ardoare siguranța și preferă conformismul. Voi ați ales să schimbați simțămintele voastre de certitudine bazată pe autoritate cu încredințările spiritului de credință aventuroase și progresive. Ați îndrăznit să protestați contra robiei istovitoare a unei religii

instituționalizate și ați respins autoritatea tradițiilor scrise, actualmente considerate ca fiind cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că Tatăl nostru a vorbit prin gura lui Moise, a lui Ilie, a lui Isaia, a lui Amos și a lui Osea, dar el nu a încetat să îi aducă cuvintele adevărului lumii după ce acești profeți de odinioară și-au terminat proclamațiile. Tatăl meu nu a făcut deosebire de rase sau de generații acordând cuvântul adevărului unei epoci și refuzându-l următoarei. Nu comiteți nebunia de a numi divin ceea ce este pur omenesc, și nu neglijați să distingeți cuvintele adevărului, chiar dacă ele nu provin de la oracolele tradiționale ale unei presupuse inspirații.

155:6.3 (1731.1) Eu v-am chemat să vă nașteți din nou, să vă nașteți din spirit. Eu v-am făcut să ieșiți din întunericul autorității și din letargia tradiției pentru a vă face să intrați în lumina transcendentă în care veți realiza posibilitatea de a face prin voi înșivă cea mai mare descoperire posibilă pentru sufletul uman - experiența divină de a-l găsi pe Dumnezeu pentru voi înșivă, în voi înșivă și prin voi înșivă, și de a înfăptui toate acestea ca pe un fapt din experiența voastră personală. Și, astfel, puteți voi trece de la moarte la viață, de la autoritatea tradiției la experiența cunoașterii lui Dumnezeu. Veți trece, astfel, de la întuneric la lumină, de la o credință rasială moștenită la o credință personală dobândită printr-o experiență efectivă. Aceasta vă va face să progresați de la o tehnologie a minții transmise de strămoșii voștri la o veritabilă religie a spiritului edificată în sufletul vostru ca un dar etern.

155:6.4 (1731.2) Religia voastră era un simplu crez intelectual într-o autoritate tradițională; ea va deveni experiența efectivă a acestei credințe vii capabile de a pricepe realitatea lui Dumnezeu și a tot ceea

ce se raportează la spiritul divin al Tatălui. Religia minții vă atașează iremediabil de trecut. Religia spiritului constă într-o revelație progresivă și vă cheamă în permanență la înfăptuiri mai elevate și mai sfinte în idealurile spirituale și în realitățile eterne.

155:6.5 (1731.3) Religia autorității poate comunica, în imediat, sentimentul unei securități asigurate, dar prețul pe care îl plătiți, pentru această satisfacere temporară este pierderea libertății voastre spirituale și religioase. Ca preț de intrare în împărăția cerurilor, Tatăl meu nu vă cere să vă siliți să credeți în lucruri spiritualmente respingătoare, nelegiuite și mincinoase. El nu pretinde ca voi să vă jigniți propriile simțăminte de îndurare, de justiție și de adevăr supunându-vă unui sistem desuet de formalități și de ceremonii religioase. Religia spiritului vă lasă mereu liberi să urmați adevărul, oriunde vă duc îndrumările spiritului. Și cine poate judeca - poate că acest spirit ar putea comunica acestei generații ceva ce precedentele au refuzat să audă?

155:6.6 (1731.4) Rușine acestor falși învățători religioși care ar vrea să târască sufletele însetate în obscurul și îndepărtatul trecut pentru a le abandona acolo! Aceste persoane nenorocite sunt atunci condamnate să se îngrozească de orice nouă descoperire și să fie descumpănite de fiecare nouă revelație a adevărului. Profetul care a zis: „Cel a cărui minte este fixată asupra lui Dumnezeu va fi ținut într-o pace perfectă” nu era un simplu credincios intelectual într-o teologie a autorității. Acest om cunoscător de adevăr îl descoperise pe Dumnezeu; el se mărginea la a vorbi de Dumnezeu.

155:6.7 (1731.5) Vă recomand să pierdeți obiceiul de a-i cita întotdeauna pe profeții de altădată și de a-i slăvi pe eroii Israelului. În

loc de aceasta, aspirați să deveniți profeți vii ai celui Preaînalt și eroi spirituali ai împărăției care vine. Poate că este bine să îi onorezi pe conducătorii din trecut care îl cunoșteau pe Dumnezeu, dar de ce, făcând aceasta, ați sacrifica voi experiența supremă a existenței umane: găsirea lui Dumnezeu pentru voi înșivă și cunoașterea lui în propriul vostru suflet?

155:6.8 (1732.1) Fiecare rasă a omenirii are punctul ei de vedere particular asupra existenței umane; religia minții trebuie așadar întotdeauna să se armonizeze cu aceste diverse puncte de vedere rasiale. Religiile de autoritate nu vor ajunge niciodată să se unifice. Numai cu și prin darul superior al religiei spiritului se poate realiza unitatea oamenilor și fraternitatea muritorilor. Mintea poate să difere de la o rasă la alta, dar toată omenirea este locuită de același spirit etern și divin. Speranța unei fraternități a oamenilor nu se poate realiza decât dacă, și în măsura în care, religiile autorității mentale divergente se lasă impregnate și dominate de religia unificatoare și înnobilatoare a spiritului - religia experienței spirituale personale.

155:6.9 (1732.2) Religiile de autoritate nu pot deci decât să îi divizeze pe oameni și să ațâțe conștiințele una contra celorlalte. Religia spiritului îi va atrage progresiv pe oameni unii către alții și va provoca o simpatie înțelegătoare între ei. Religiile autorității pretind oamenilor un crez uniform, lucrul imposibil de realizat în starea prezentă a lumii. Religia spiritului nu pretinde decât o unitate de experiență - un destin uniform - ținând foarte mult seama de diversitatea credințelor. Religia spiritului nu cere decât unitate de clarviziune, și nu unitate de punct de vedere și de concepție. Religia spiritului nu cere unitate de vederi intelectuale, ci numai unitate de sentiment spiritual. Religiile

de autoritate se cristalizează în crezuri inerte. Religia spiritului devine bucurie și libertate tot mai mari datorate înnobilării prin fapte de servire pline de dragoste și de îngrijiri milostive.

155:6.10 (1732.3) Dar vegheați ca nici unul dintre voi să nu îi considere cu dispreț pe copiii lui Avraam pentru că au fost făcuți să trăiască aceste zile proaste de tradiție sterilă. Străbunii noștri se dedicaseră căutării perseverente și pasionate a lui Dumnezeu; ei l-au găsit și l-au cunoscut mai bine decât a făcut-o orice altă rasă de la epoca lui Adam, care a cunoștea multe dintre aceste lucruri, fiind el însuși era un Fiu al lui Dumnezeu. Tatăl meu nu a neglijat să remarce lungă și neobosita luptă a Israelului, încă din vremea lui Moise, pentru a-l găsi și a-l cunoaște pe Dumnezeu. Generații de-a rândul iudeii nu au încetat să se chinuiesc, să nădușească, să se ostenească, să geamă, să se trudească și să suporte suferințe, și să încerce amărăciunile unui popor neînțeles și disprețuit, toate acestea pentru a se putea apropia ceva mai mult de descoperirea adevărului cu privire la Dumnezeu. Din vremea lui Moise, până în cea a lui Amos și Osea, și în pofida tuturor eșecurilor și înfrângerilor Israelului, tații noștri au revelat progresiv lumii o imagine mereu mai clară și mai veridică a Dumnezeului etern. Calea a fost astfel pregătită pentru revelația și mai mare a Tatălui, revelație la care ați fost chemați să participați.

155:6.11 (1732.4) Nu uitați niciodată că singura aventură mai satisfăcătoare și mai pasionantă decât strădania de a descoperi voia Dumnezeului viu este experiența supremă a încercării oneste de a face această voie divină. Amintiți-vă întotdeauna că, în fiecare ocupație pământească, se poate face voia lui Dumnezeu. Nu există meserii sfinte și meserii laice. Toate lucrurile sunt sacre în viața celor care

sunt călăuziți de spirit, adică subordonați adevărului, înnobilați de iubire, dominați de îndurare și temperați de echitate - prin justete. Spiritul pe care Tatăl meu și cu mine îl trimitem în lume nu este numai Spiritul Adevărului, ci și spiritul frumuseții idealiste.

155:6.12 (1732.5) Trebuie să se înceteze căutarea cuvântului lui Dumnezeu numai în paginile străvechilor relatări ale autorității teologice. Oricine se naște din duhul lui Dumnezeu va desluși de acum înainte cuvântul lui Dumnezeu, independent de originea sa aparentă. Nu trebuie să se minimalizeze adevărul divin pentru că el v-a parvenit printr-un canal aparent uman. Mulți dintre frații voștri acceptă mental teoria lui Dumnezeu, ajungând totodată spiritualmente să realizeze prezența sa. Iată de ce anume v-am propovăduit atât de adesea că modul cel mai bun de a realiza împărăția cerurilor constă în dobândirea atitudinii spirituale a unui copil sincer. Nu lipsa de maturitate mentală a unui copil este ceea ce vă recomand eu, ci mai degrabă *simplitatea spirituală* a unui micuț care crede cu ușurință și care are deplină încredere în sine. Pentru voi este mai puțin important de a cunoaște faptul existenței lui Dumnezeu decât de a dobândi o aptitudine crescândă *de simțire a prezenței lui Dumnezeu*.

155:6.13 (1733.1) Odată ce veți fi început să îl descoperiți pe Dumnezeu în sufletul vostru, voi nu veți întârzia să îl descoperiți și în sufletul altor oameni, și în cele din urmă în toate creaturile și creațiile unui puternic univers. Dar ce șansă are Tatăl să apară, ca Dumnezeu al loialităților supreme și al idealurilor divine, în sufletele oamenilor care nu consacră decât puțin sau deloc timp contemplării chibzuite a acestor realități eterne? Deși mintea nu este sediul naturii spirituale, ea este, în adevăr, poarta care conduce acolo.

155:6.14 (1733.2) Dar nu comiteți greșeala de a încerca să dovediți altuia că l-ați găsit pe Dumnezeu; voi nu puteți să aduceți în mod conștient vreo dovadă valabilă. Totuși, există două demonstrații puternice și pozitive ale faptului că îl cunoașteți pe Dumnezeu:

155:6.15 (1733.3) 1. Apariția roadelor duhului lui Dumnezeu în viața voastră zilnică obișnuită.

155:6.16 (1733.4) 2. Faptul că tot planul vostru de viață aduce dovada pozitivă că ați riscat fără rezervă tot ceea ce sunteți și tot ceea ce aveți în aventura supraviețuirii după moarte, în urmărirea speranței de a-l găsi pe Dumnezeul eternității după ce ați avut o experiență prealabilă a prezenței sale în timp.

155:6.17 (1733.5) Acuma, nu vă înșelați, Tatăl meu va răspunde întotdeauna și la cea mai slabă licărire de credință. El ia notă de emoțiile fizice și superstițioase ale omului primitiv. Și, cu aceste suflete cinstite dar temătoare, a căror credință este atât de slabă încât abia de reprezintă mai mult decât un conformism intelectual la o atitudine pasivă de asentiment la religiile de autoritate, Tatăl este întotdeauna vigilent pentru a onora și a susține chiar și aceste slabe încercări de a se ajunge la el. Însă pentru voi, care ați fost scoși din întuneric și chemați la lumină, este de așteptat să credeți din toată inima; credința voastră va domina atitudinile combinate ale corpului, minții și spiritului.

155:6.18 (1733.6) Voi sunteți apostolii mei, și pentru voi religia nu va deveni un adăpost teologic unde veți putea fugi din frica de a înfrunta durele realități ale progresului spiritual și ale aventurii idealiste. Religia voastră va deveni mai degrabă faptul experienței reale care dovedește că Dumnezeu v-a găsit, idealizați, înnobilați, spiritualizați,

și că voi ați fost înrolați în aventura eternă a găsirii lui Dumnezeu care v-a găsit el însuși astfel și v-a luat de fii.

155:6.19 (1733.7) După ce a terminat de vorbit, Iisus i-a făcut semn lui Andrei, a arătat cu degetul occidentul în direcția Feniciei și a zis: „Să pornim la drum.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 155](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 157](#) >>

Capitolul 156

Șederea la tyr și la Sidon

156:0.1 (1734.1) VINERI după amiază, 10 iunie, Iisus și asociații săi au sosit în vecinătatea Sidonului și s-au oprit la o femeie care fusese îngrijită la spitalul din Betsaida, în epoca în care Iisus era la apogeul favorii populare. Apostolii și evangheliștii au fost găzduiți în imediata apropiere la niște prieteni de-ai ei, și s-au odihnit până în ziua de după sabat în această ambianță înviorătoare. Ei au petrecut aproape două săptămâni și jumătate în Sidon și în împrejurimi înainte de a se pregăti să viziteze orașele de coastă situate mai la nord.

156:0.2 (1734.2) Acest sabat de iunie era o zi de mare calm. Evangheliștii și apostolii erau complet absorbiți în meditațiile lor cu privire la discursurile Maestrului asupra religiei, discursuri pe care le ascultaseră pe drumul Sidonului. Toți erau capabili să extragă ceva

din ceea ce le spusese Iisus, dar nici unul dintre ei nu pricepea pe deplin importanța învățaturii sale.

1. Femeia Siriană

156:1.1 (1734.3) Lângă casa lui Karuska, unde era găzduit Maestrul, trăia o siriană care auzise vorbindu-se mult de Iisus ca mare tămăduitor și învățător. Ea a venit la el în această după-amiază de sabbat, și și-a adus cu ea fetița în vârstă de doisprezece ani. Copilul era atins de grave tulburări nervoase caracterizate de convulsii și de alte manifestări alarmante.

156:1.2 (1734.4) Iisus ordonase asociaților lui să nu vorbească nimănui de prezența sa la Karuska, explicând că vrea să se odihnească. Ei respectaseră consemnul, dar servitoarea din Karuska se dusesese să o vadă pe siriană, numită Norana, pentru a o informa că Iisus locuia la stăpâna ei și o îndemnase pe mama neliniștită să își ducă acolo fiica suferindă pentru a-i obține vindecarea. Bineînțeles, mama credea că fetița ei era posedată de un demon, un spirit necurat.

156:1.3 (1734.5) Când Norana a sosit cu fiica ei, gemenii Alfeu, i-au explicat, prin mijlocirea unui tălmăcitor, că Maestrul se odihnea și că nu îl puteau deranja, la care Norana a răspuns că va rămâne pe loc cu copilul ei până ce Maestrul se va fi odihnit. Petru a încercat și el să se înțeleagă cu ea și să o convingă să se întoarcă acasă. I-a dat de înțeles că Iisus era ostenit după atâta propovăduit și tămăduit, și că venise în Fenicia pentru o perioadă de liniște și de odihnă. A fost zadarnic; Norana nu a vrut să plece de acolo. La implorările lui Petru, ea s-a

mulțumit să răspundă: „Eu nu voi pleca înainte de a-l fi văzut pe Maestrul tău. Știu că el poate să alunge demonul din copilul meu și nu mă voi duce de aici înainte ca tămăduitorul să fi aruncat o privire la fata mea.”

156:1.4 (1734.6) După aceea, Toma a căutat, la rândul lui, s-o facă să plece de acolo pe Norana, dar nici el nu a reușit. Ea i-a zis: „Eu am încredere în capacitatea Maestrului tău de a alunga demonul care îl chinuie pe copilul meu. Am auzit vorbindu-se de lucrările sale puternice din Galileea și cred în el. Ce s-a întâmplat cu voi, discipolii lui, de căutați să îi trimiteți de aici pe cei care vin să ceară ajutorul Maestrului vostru?” Când a auzit-o vorbind astfel, Toma s-a retras.

156:1.5 (1735.1) Simon Zelotul a ieșit atunci înaintea Naranei pentru a o dojeni și i-a zis: „Femeie tu ești o păgână care vorbește grecește; nu e just să te aștepti să îl vezi pe Maestru că ia pâinea destinată copiilor casei favorizate și o aruncă la câini.” Dar Norana nu s-a lăsat jignită de atacul lui Simon. Ea s-a mulțumit să răspundă: „Da, învățătorule, înțeleg ce zici. Nu sunt decât un câine în ochii iudeilor, dar în ceea ce îl privește pe Maestrul tău, eu sunt un câine credincios. Eu am decis ca el să-mi vadă fiica, căci sunt convinsă că, și numai de o privește, o va vindeca. Și chiar și tu, om bun, tu nu ai îndrăzni să privezi câinii de privilegiul de a căpăta resturile ce pot să cadă de la masa copiilor.”

156:1.6 (1735.2) Chiar în clipa aceea, fetița a fost cuprinsă de o violentă convulsie sub ochii tuturor și mama a țipat: „Iată, puteți vedea și voi că fata mea este posedată de un spirit necurat. Dacă nenorocirea noastră nu vă impresionează pe voi, ea îl va atinge pe Maestrul vostru, de care mi s-a zis că i-ar iubi pe toți oamenii și ar îndrăzni chiar să îi vindece pe gentili dacă au credință. Voi nu sunteți

vrednici să îi fiți ucenici. Eu nu mă voi duce de aici până ce fiica mea nu va fi vindecată.”

156:1.7 (1735.3) Iisus, care auzise toată această conversație printr-o fereastră deschisă, a ieșit atunci, spre marea lor surpriză, și a zis: „O, femeie, credința ta este mare, atât de mare că nu pot să nu îți dau ceea ce dorești. Mergi pe drumul tău în pace. Fiica ta este deja vindecată. Și fetița a fost bine sănătoasă din clipa aceasta. În timp ce Norana și copilul își luau rămas bun, Iisus le-a rugat să nu povestească acest episod nimănui.” Tovarășii săi au respectat consemnul, dar mama și copilul nu au încetat să proclame în tot ținutul, și chiar și în Sidon, că fetița fusese vindecată, astfel încât după câteva zile Iisus a socotit oportun să își schimbe domiciliul.

156:1.8 (1735.4) În ziua următoare, în vreme ce Iisus propovăduia apostolilor lui și comenta vindecarea fetei sirienei, el a zis: „Și așa a fost mereu. Voi vedeți prin voi înșivă că gentiliile sunt capabili să dea dovadă de o credință salvatoare în învățăturile evangheliei împărăției cerurilor. În adevăr, în adevăr, vă zic, regatul Tatălui va fi luat de gentili dacă copiii lui Avraam nu sunt dispuși să manifeste o credință suficientă pentru a intra în el.”

2. Propovăduirea în Sidon

156:2.1 (1735.5) Intrând în Sidon, Iisus și asociații săi au trecut peste un pod, pod de care mulți dintre ei nu mai văzuseră niciodată. În timp ce îl treceau, Iisus a făcut, printre altele, următorul comentariu:

„Această lume nu este decât un pod. Poate fi trecută, dar nu ar trebui să vă gândiți să clădiți locuințe pe el.”

156:2.2 (1735.6) Pe când cei douăzeci și patru își începeau muncile în Sidon, Iisus s-a dus să locuiască într-o casă situată chiar în nordul orașului, locuința lui Justa și a mamei sale Bernice. În toate diminețile, Iisus propovăduia celor douăzeci și patru acasă la Justa. După-amiaza și seara, ei se împrăștiau în Sidon pentru a propovădui și a predica.

156:2.3 (1735.7) Apostolii și evangheliștii au fost foarte mult încurajați de maniera în care gentilii din Sidon au primit mesajul lor. Pe durata scurtei lor șederi, multe suflete au fost dobândite de partea regatului. Această perioadă de aproximativ șase săptămâni în Fenicia a fost foarte fertilă pentru câștigarea sufletelor, dar scriitorii iudei, care au redactat mai târziu Evangheliile, au căpătat obiceiul de a trece cu ușurință peste povestea acestei călduroase receptări a învățăturilor lui Iisus de către gentili chiar în momentul în care un număr atât de mare de compatrioți ai lui se mobilizau împotriva lui.

156:2.4 (1736.1) În multe privințe, acești credincioși gentili au apreciat mai bine decât iudeii învățăturile lui Iisus. Mulți dintre acești siro-fenicieni care vorbeau greaca au ajuns să recunoască nu numai că Iisus era asemenea lui Dumnezeu, ci și că Dumnezeu era asemenea lui Iisus. Acești așa-ziși păgâni au reușit să înțeleagă bine învățăturile Maestrului despre uniformitatea legilor lumii noastre și a întregului univers. Ei au înțeles lecția că Dumnezeu nu face deosebire nici de persoane, nici de rase, nici de națiuni - că nu există favoritism la Tatăl Universal - că universul ascultă întotdeauna și în întregime de legi și că te poți infailibil bizui pe el. Acestor gentili nu le era frică de Iisus;

ei îndrăzneau să îi accepte mesajul. De-a lungul secolelor ulterioare, nu se poate zice că oamenii au fost incapabili să înțeleagă mesajul lui Iisus, ci că le-a fost frică de aceasta.

156:2.5 (1736.2) Iisus a explicat clar celor douăzeci și patru că fuga sa din Galileea nu era din pricina unei lipse de curaj în fața dușmanilor săi. Ei au înțeles că Iisus nu era încă pregătit pentru un conflict deschis cu religia stabilită și că el nu căuta să devină un martir. În cursul uneia dintre convorbirile de la Justa Maestrul a zis pentru prima oară discipolilor lui: „Chiar dacă cerul și pământul vor dispărea, cuvintele mele de adevăr vor rămâne.”

156:2.6 (1736.3) În cursul șederii sale în Sidon, Iisus a luat ca temă a instrucțiunilor sale progresul spiritual. El le-a spus discipolilor săi că nu se puteau opri în drum; că trebuiau să înainteze către dreptate sau să recadă în rău și în păcat. Le-a recomandat „să uite lucrurile din trecut în timp ce mergeau înainte ca să îmbrățișeze realitățile majore ale regatului”. El i-a rugat să nu se mulțumească cu copilăria lor în evanghelie, ci să se străduiască să atingă deplina anvergură a filiației divine în comuniunea spiritului și în comunitatea credincioșilor.

156:2.7 (1736.4) Iisus a zis: „Discipolii mei nu trebuie doar să înceteze să mai facă răul, ci și să învețe să facă binele. Ei nu trebuie doar să se curețe de orice păcat conștient, ci și să refuze să nutrească chiar și sentimentele de vinovăție. Dacă vă mărturișiți păcatele ele sunt iertate; trebuie deci să păstrați o conștiință lipsită de orice greșală.”

156:2.8 (1736.5) Lui Iisus aprecia în mare măsură simțul ascuțit al umorului de care dădeau dovadă gentilii. Atât simțul umorului vădit de Norana, siriana, cât și marea ei perseverență în credință au fost

elementele care au atins atâta de puternic inima Maestrului și au făcut apel la milostenia sa. Iisus regreta mult că iudeilor, compatrioților săi, le lipsea atât de mult simțul umorului. Odată i-a zis lui Toma:

„Compatrioții mei prea se iau în serios. Nu prea știu să aprecieze umorul. Religia plictisitoare a fariseilor nu ar fi putut niciodată să ia naștere la un popor care are simțul umorului. Iudeilor le lipsește, de asemenea, logica. Ei strecoară musculițele și înghit cămilele.”

3. Călătoria în susul coastei

156:3.1 (1736.6) Marți, 28 iunie, Maestrul și asociații lui au părăsit Sidonul și au urcat pe coastă până la Porfireon și Heldua. Ei au fost bine primiți de gentili și au făcut să intre un mare număr dintre aceștia în regat în timpul acestei săptămâni de predicare. Apostolii au predicat în Porfireon și evangheliștii au propovăduit în Heldua. Pe când cei douăzeci și patru erau astfel ocupați cu munca lor, Iisus i-a părăsit timp de trei sau patru zile pentru a se duce în orașul de coastă al Beyrutului. Acolo a stat de vorbă cu un sirian pe nume Malachi, care era credincios și fusese în Betsaida în anul precedent.

156:3.2 (1737.1) Miercuri, 6 iulie, ei sau reîntors toți la Sidon și au rămas la Justa până duminică dimineața. Ei au pornit atunci către Tyr coborând coasta spre sud prin Sarepa și au sosit la Tyr luni, 11 iulie. În vremea aceasta, apostolii și evangheliștii au fost foarte surprinși să observe ardoarea acestor gentili în ascultarea evangheliei și să vadă zelul cu care mulți dintre ei începeau să creadă.

4. La Tyr

156:4.1 (1737.2) Din 11 în 24 iulie, ei au propovăduit în Tyr. Fiecare dintre apostoli a luat cu el un evanghelist și au mers astfel doi câte doi, propovăduind și predicând în toate cartierele Tyrului și în împrejurimi. Populația poliglotă a acestui port animat îi asculta cu bucurie și mulți credincioși au intrat prin botez în comunitatea exterioară a regatului. Iisus și-a instalat cartierul general la un iudeu numit Iosif, un credincios care trăia la cinci sau șase kilometri sud de Tyr, nu departe de mormântul lui Hiram, care fusese regele cetății - Stat a Tyrului, pe vremurile lui David și Solomon.

156:4.2 (1737.3) În cursul acestor două săptămâni, apostolii și evangheliștii au mers în toate zilele la Tyr, intrând în cetate prin jetela lui Alexandru, pentru a ține acolo mici reuniuni; în fiecare seară, majoritatea lor reveneau la campamentul de la casa lui Iosif de la sud de cetate. Credincioșii se duceau zilnic din oraș la locul de odihnă al lui Iisus pentru a vorbi cu el. Maestrul nu a vorbit în Tyr decât o dată; aceasta s-a întâmplat în după-amiaza zilei de 20 iulie, când le-a vorbit credincioșilor despre iubirea Tatălui pentru toată omenirea și despre misiunea Fiului de a-l revela pe Tatăl său tuturor raselor omenești. Gentilii au arătat un asemenea interes pentru evanghelia împărăției încât, cu acest prilej, ei i-au deschis lui Iisus porțile templului lui Melkart. Este interesant de notat că o biserică creștină a fost ulterior construită chiar pe amplasamentul acestui vechi templu.

156:4.3 (1737.4) Se fabrica, în religie, purpura tyriană, care a asigurat renumele Tyrului și Sidonului în toată lumea, și a contribuit atât de

mult la negoțului internațional și la bogăția care a rezultat din el. Mulți dintre conducătorii acestei industrii au crezut în regat. La puțin timp după aceea, rezervele de moluște, de unde se scotea colorantul, au început să se diminueze și fabricanții de purpură au plecat în căutare de noi bancuri de aceste cochilii de scoici. Ei au emigrat astfel până la capătul lumii, ducând cu ei mesajul paternității lui Dumnezeu și al fraternității oamenilor - evanghelia împărăției.

5. Învățătura lui Iisus la Tyr

156:5.1 (1737.5) În cursul cuvântării sale de miercuri după-amiază, Iisus a început prin a spune discipolilor lui povestea nufărului alb care ridică capul său curat și alb ca zăpada în lumina soarelui, în vreme ce rădăcinile i se afundau în mâlul și în noroiul solului întunecat. „Tot astfel”, spune el, „omul muritor, care are rădăcinile originii sale și a ființei sale în solul animal al naturii umane, poate să înalțe, prin credință, natura sa spirituală în lumina solară a adevărului ceresc și să producă efectiv nobilele fructe ale spiritului.”

156:5.2 (1738.1) În cursul aceleiași predici a folosit Iisus prima și unica sa parabolă care se raporta la propria sa meserie - tâmplăria. În cursul recomandării sale de „a construi bine fundamentele pentru creșterea unui nobil caracter impregnat de daruri spirituale”, el a zis: „Pentru a produce roadele spiritului, trebuie ca voi să vă nașteți din spirit. Spiritul este cel care trebuie să vă învețe și să vă îndrume dacă vreți să trăiți o viață de plenitudine spirituală printre tovarășii voștri. Dar nu comiteți greșeala stupidului tâmplar care pierde un timp prețios cu

împărțirea în dreptunghiuri, cu măsurarea și cu rindeluirea unei bucăți de lemn roasă de cari și putredă în interior; după aceea, când și-a consacrat toată munca acestei bârne putrede, el trebuie s-o arunce ca fiind inutilizabilă pentru temeliile clădirii pe care voia să o construiască și care trebuie să reziste asalturilor timpului și al furtunilor. Fiecare om trebuie să se asigure că fundamentele intelectuale și morale ale caracterului său sunt destul de solide pentru a susține suprastructura naturii sale spirituale care se mărește și se înobilează și care este chemată să transforme mintea omenească, apoi, în asociere cu această minte re-creată, va trebui să înfăptuiască evoluția sufletului, al cărui destin este nemuritor. Natura voastră spirituală - sufletul creat în comun - este un germene viu, dar mintea și morala individului sunt solul de unde trebuie să se ivească aceste manifestări superioare de dezvoltare umană și de destin divin. Solul sufletului în evoluție este uman și material, dar destinul acestei creaturi mixte a minții și a spiritului este spiritual și divin.”

156:5.3 (1738.2) În seara aceleiași zile, Nataniel l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, de ce ne rugăm la Dumnezeu să nu ne ducă în ispită, în vreme ce știm bine, prin revelația pe care ai făcut-o tu în privința Tatălui, că acesta nu face niciodată asemenea lucruri?” Iisus i-a zis lui Nataniel:

156:5.4 (1738.3) ”Nu este ciudat să pui această întrebare, odată ce începi să cunoști Tatăl așa cum îl cunosc eu și nu cum îl întrevedeau atât de vag străvechii profeți evrei. Tu știi bine că strămoșii noștri aveau tendința de a-l vedea pe Dumnezeu în practic toate evenimentele. Ei căutau mâna lui Dumnezeu în toate fenomenele naturale și în fiecare episod neobișnuit al experienței omenești. Ei îl

legau pe Dumnezeu atât cu binele, cât și cu răul. Se gândeau că Dumnezeu înmuiase inima lui Moise și o împietrise pe aceea a faraonului. Când oamenii încercau nevoia imperioasă de a comite o faptă bună sau rea, ei aveau obiceiul de a justifica aceste senzații neobișnuite declarând: 'Domnul mi-a vorbit zicându-mi: fă aceasta sau cealaltă, mergi pe aici ori pe acolo.' În consecință, de vreme ce oamenii se ciocnesc atât de adesea și atât de violent de ispite, străbunii noștri căpătaseră obiceiul de a crede că Dumnezeu îi inducea în ele pentru a-i încerca, a-i pedepsi și a-i întări. Dar tu știi mai bine despre ce este vorba. Tu ignori faptul că oamenii sunt mult prea des induși în ispită prin presiunea propriului lor egoism și prin impulsurile naturii lor animale. Dacă ești ispitit în felul acesta, eu te povățuiesc, în timp ce recunoști cinstit și sincer ispita drept ceea ce este, să reorientezi cu inteligență, pe canalele superioare și spre țelurile cele mai idealiste, energiile spirituale, mentale și corporale care caută să se exprime. În felul acesta, tu ai putea transforma ispitele în ajutoare înălțătoare de tipul cel mai elevat, evitând totodată aproape complet conflictele deprimante și inutile dintre natura animală și natura spirituală.

156:5.5 (1738.4) Dar eu te pun în gardă contra nebuniei de a vrea să treci peste ispită prin recurgerea la simpla voință omenească de a înlocui o dorință cu o altă dorință considerată superioară. Dacă vrei cu adevărat să înfrângi ispitele naturii inferioare, trebuie să atingi o poziție de superioritate spirituală, caracterizată prin dezvoltarea reală și sinceră a unui interes efectiv și a unei iubiri pentru liniile de conduită superioare și mai idealiste pe care mintea ta dorește să le substituie cu obiceiurile inferioare și mai puțin idealiste recunoscute

ca ispite. În felul acesta, tu vei fi eliberat prin transformarea spirituală, în loc de a fi din ce în ce mai apăsător de refularea amăgitoare a dorințelor omenești. În dragostea de ceea ce este nou și superior, tu vei uita vechiul și inferiorul. Frumusețea triumfă întotdeauna asupra urâteniei din inima oamenilor iluminați de dragostea de adevăr. Există o puternică forță de eliminare într-o afecțiune spirituală nouă și sinceră. Îți repet, nu te lăsa biruit de rău, ci triumfă mai degrabă asupra răului prin bine.”

156:5.6 (1739.1) Până la o oră târzie din noapte, apostolii și evangheliștii au continuat să îi pună întrebări lui Iisus. Dintre numeroasele lui răspunsuri, noi am vrea să extragem următoarele gânduri, pe care le prezentăm în limbaj modern:

156:5.7 (1739.2) O ambiție energetică, o judecată inteligentă și o înțelepciune coaptă sunt factorii esențiali ai reușitei materiale. Calitățile de conducător depind de aptitudinea naturală, de discreție, de puterea volitivă și de hotărâre. Destinul spiritual depinde de credința în adevăr, de iubirea lui și de devotamentul față de el - foamea și setea de dreptate - dorința profundă de a-l găsi pe Dumnezeu și de a fi asemeni lui.

156:5.8 (1739.3) Nu vă lăsați descurajați de descoperirea că sunteți umani. Natura omenească poate să tindă spre rău, dar nu este din fire păcătoasă. Nu fiți abătuți dacă nu reușiți să uitați complet unele dintre experiențele voastre regretabile. Greșelile pe care nu ajungeți să le uitați în timp vor fi uitate în eternitate. Ușurați-vă greutatea sufletului vostru făcându-vă rapid o concepție asupra destinului vostru pe termen lung, asupra expansiunii carierei voastre în univers.

156:5.9 (1739.4) Nu comiteți greșeala de a estima valoarea unui suflet după imperfecțiunile minții sau după poftele corpului. Nu judecați un suflet și nu evaluați destinul său pe baza unui singur episod omenesc nefericit. Destinul vostru spiritual nu este condiționat decât de aspirațiile voastre și de obiectivele voastre spirituale.

156:5.10 (1739.5) Religia este experiența exclusiv spirituală a nemuririi sufletului evoluând al omului care îl cunoaște pe Dumnezeu; dar puterea morală și energia spirituală sunt forțe puternice care se pot utiliza pentru tratarea chestiunilor sociale dificile și pentru rezolvarea problemelor economice complexe. Aceste daruri morale și spirituale dau mai multă bogăție și sens tuturor nivelelor vieții omenеști.

156:5.11 (1739.6) Dacă învățați să îi iubiți numai pe aceia care vă iubesc, sunteți meniți să trăiți o viață strâmtă și mediocră. Efectiv, este posibil ca iubirea umană să fie reciprocă, dar iubirea divină se răspândește spre exterior în toate căutările ei de satisfacere. Cu cât este mai puțină iubire în firea unei creaturi, cu atât mai mult această creatură are nevoie de a fi iubită și cu atât mai mult iubirea divină caută să satisfacă această nevoie. Iubirea nu este niciodată egoistă și nu poate niciodată să se reverse asupra sa însăși. Iubirea divină nu poate fi conținută în ea însăși; ea trebuie să se reverse cu mărinimie.

156:5.12 (1739.7) Credincioșii în regat trebuie să aibă o încredere implicită, să creadă din toată inima lor în triumful sigur al dreptății. Constructorii regatului trebuie să fie convinși că evanghelia salvării eterne este adevărată. Credincioșii trebuie să învețe să se dea tot mai mult la o parte din calea vieții înfrigurate - să scape de hărțuirile existenței materiale - reîmprospătând totodată sufletul, inspirând mintea și reînnoind spiritul prin comuniunea în adorare.

156:5.13 (1739.8) Indivizii care îl cunosc pe Dumnezeu nu se lasă nici descurajați de nenorociri, nici abătuți de dezamăgiri. Credincioșii sunt imunizați contra deprimării care urmează necazurilor pur materiale; cine duce o viață spirituală nu este tulburat de episoadele lumii materiale. Candidații la viața spirituală practică o tehnică însuflețitoare și constructivă pentru a putea face față tuturor vicisitudinilor și tracasărilor vieții fizice. Zi după zi, credinciosului sincer îi vine tot mai ușor să facă lucrul just.

156:5.14 (1740.1) Viața spirituală sporește puternic veritabilul respect de sine, însă respectul de sine nu trebuie confundat cu admirația de sine. Respectul de sine se coordonează întotdeauna cu iubirea și cu servirea altuia. Respectul de sine nu poate depăși iubirea pe care o simți pentru aproapele tău; una este măsura capacității celeilalte.

156:5.15 (1740.2) Pe măsură ce trec zilele, orice adevărat credincios devine mai abil în a-i antrena pe tovarășii lui în iubirea adevărului etern. Aveți voi astăzi mai multe resurse decât ieri pentru a-i revela omenirii bunătatea? Puteți voi să recomandați mai bine dreptatea în anul acesta decât în anul trecut? Tehnica voastră de a conduce sufletele înfometate în împărăția spirituală devine ea din ce în ce mai mult o artă?

156:5.16 (1740.3) Sunt idealurile voastre îndeajuns de elevate pentru a spori mântuirea voastră eternă și, în același timp, sunt ideile voastre destul de practice pentru a face din voi un cetățean util în funcțiunea sa terestră în asociere cu tovarășii lui muritori? În spirit, cetățenia voastră este în cer; în carne, voi sunteți încă cetățeni ai regatelor pământului. Dați Cezarului lucrurile care sunt materiale și lui Dumnezeu pe cele care sunt spirituale.

156:5.17 (1740.4) Măsura capacității spirituale a sufletului în evoluție este încrederea voastră în adevăr și în dragostea voastră față de oameni; dar măsura tăriei voastre de caracter omenesc este aptitudinea voastră de a nu vă lăsa dominați de ranchiune și de a nu fi munciți de gânduri negre cu prilejul unei profunde amărăciuni. Înfrângerea este veritabila oglindă în care vă puteți examina sincer sinele vostru real.

156:5.18 (1740.5) Pe măsură ce sporesc anii și deveniți din ce în ce mai experimentați în treburile regatului, dobândiți oare mai mult tact în raporturile voastre cu muritorii pisălogi și mai multă toleranță în viața voastră cu colaboratorii voștri căpoși? Tactul este punctul de reazem al pârghiilor sociale și toleranța este însemnul unui mare suflet. Dacă posedăți aceste daruri rare și fermecătoare, veți deveni progresiv mai ageri și mai iscusiți în eforturile voastre meritorii pentru a evita toate neînțelegerile sociale inutile. Asemenea suflete înțelepte sunt capabile de a scăpa de un mare număr din dificultățile care vor fi inevitabil soarta tuturor celor care suferă de o lipsă de adaptare emoțională, a celor care refuză să crească și a celor care nu acceptă să îmbătrânească cu eleganță.

156:5.19 (1740.6) Evitați necinstea și injustiția în eforturile voastre de a predica adevărul și de a proclama evanghelia. Nu căutați o recunoaștere nejustificată și nu solicitați o simpatie nemeritată. Iubiți, primiți liber binefacerile din sursă umană și divină independent de meritele voastre, și iubiți în mod liber la rândul vostru. Însă, în toate celelalte lucruri privitoare la onoruri și la adulare, căutați numai ceea ce în toată cinstea vă aparține.

156:5.20 (1740.7) Muritorul conștient de Dumnezeu va fi sigur salvat; el nu se teme de viață; este loial și consecvent. Știe cum să îndure cu curaj suferințele inevitabile și nu se plânge când trebuie să înfrunte încercări ineluctabile.

156:5.21 (1740.8) Adevăratul credincios nu încetează să facă bine doar pentru că este contraccarat. Dificultățile stimulează ardoarea iubitorilor de adevăr și obstacolele nu fac decât să provoace eforturile cutezătorilor clăditori ai împărăției.

156:5.22 (1740.9) Iar Iisus i-a mai învățat și multe alte lucruri înainte de a părăsi Tyrul.

156:5.23

(1740.10) În ajunul plecării din Tyr, pentru a se reîntoarce către regiunea mării Galilee, Iisus și-a adunat asociații și le-a ordonat celor doisprezece evangheliști să se înapoieze pe un itinerar diferit de cel care era prevăzut pentru el și cei doisprezece apostoli. După ce evangheliștii s-au despărțit de Iisus în Tyr, ei nu au mai fost niciodată atât de intim asociați cu el.

6. Reîntoarcerea din Fenicia

156:6.1 (1741.1) Duminică, 24 iulie, către amiază, Iisus și cei doisprezece apostoli au părăsit casa lui Iosif din sudul Tyrului. Ei au urmat coasta până la Ptolemaida, unde s-au oprit o zi și au adresat cuvinte de încurajare grupului de credincioși la care stăteau. Petru le-a ținut o predică în seara zilei de 25 iulie.

156:6.2 (1741.2) Marți, ei au părăsit Ptolemaida mergând spre interiorul ținuturilor, în est, pe drumul Tiberiadei, până în vecinătatea Iotapatei. Miercuri s-au oprit în Iotapata și au dat noi instrucțiuni credincioșilor referitoare la lucrurile regatului. Joi au părăsit Iotapata, luând-o spre nord pe calea care ducea de la Nazaret și de la Mont Liban la satul lui Zabulon, trecând prin Rama. Ei au ținut întruniri la Rama vineri și au rămas acolo până în ziua de după sabbat. Ei au sosit la Zabulon duminică, 31 iulie, unde au ținut o reuniune seara și de unde au plecat în dimineața zilei următoare.

156:6.3 (1741.3) La plecarea din Zabulon, ei au mers până la încrucișarea cu drumul de la Magdala la Sidon, lângă Giscala, și, de acolo, s-au dus în Genesaret, pe malul occidental al lacului Galileii, la sud de Capernaum. Ei aranjaseră o întâlnire cu David Zebedeu și aveau intenția de a se sfătui acolo asupra următoarelor măsuri de luat în continuarea predicării evangheliei împărăției.

156:6.4 (1741.4) În cursul unei scurte convorbiri cu David, ei au aflat că mulți lideri se aflau actualmente reuniți pe malul opus al lacului, aproape de Keresa și, în consecință, ei au traversat lacul, în aceeași seară, cu barca. Ei s-au odihnit în liniște vreme de o zi pe dealuri și, în ziua următoare, ei s-au dus în parcul vecin, unde Maestrul îi hrănise anterior pe cei cinci mii. Acolo s-au odihnit trei zile ținând conferințe zilnice la care asistau cam cincizeci de bărbați și femei, restul companiei, cândva numeroase, a credincioșilor care locuiau în Capernaum și în împrejurimi.

156:6.5 (1741.5) Pe perioada de ședere în Fenicia, unde Iisus se găsea departe de Capernaum și de Galileea, dușmanii săi au calculat că orice mișcare a sa fusese înfrânată; ei au tras concluzia că graba lui

Iisus de a se retrage denota că îi fusese atâta de frică încât nu va mai reveni probabil niciodată ca să îi necăjească. Orice opoziție activă față de învățăturile sale era aproape calmată. Credincioșii au reînceput să țină reuniuni publice; discipolii încercați și fideli, care supraviețuiseră marii cerneră recent suferite de credincioșii în evanghelie, se întâlneau treptat, dar eficient, în credința lor.

156:6.6 (1741.6) Filip, fratele lui Irod, începuse să creadă cu jumătate de inimă în Iisus și dăduse de știre că Maestrul era liber să trăiască și să acționeze pe teritoriile supuse jurisdicției sale.

156:6.7 (1741.7) Ordinul de a închide toate sinagogile lumii iudee pentru învățăturile lui Iisus și discipolilor lui se răsfânsese defavorabil asupra scribilor și fariseilor. Imediat după ce Iisus s-a retras din calitate de subiect de controversă, s-a produs o reacție în toată populația iudee; s-a născut un sentiment general contra fariseilor și conducătorilor sinedriului din Ierusalim. Mulți dintre șefii religioși au început să deschidă pe ascuns sinagogile lor lui Abner și asociaților lui, declarând că acești învățători erau discipolii lui Ioan, iar nu ai lui Iisus.

156:6.8 (1741.8) Chiar și Irod Antipa a încercat o schimbare în sentimente. Când a aflat că Iisus ședea pe cealaltă parte a lacului în teritoriul fratelui său Filip, el a dat de știre că, în ciuda semnăturii de pe mandatele de arestare contra lui în Galileea, el nu autorizase prin aceasta și prinderea sa în Perea; Irod indica, astfel, că Iisus nu ar trebui molestat dacă ar rămâne în afara Galileii, și a comunicat aceeași hotărâre și iudeilor din Ierusalim.

156:6.9 (1742.1) Aceasta era situația pe 1 august din anul 29, în momentul în care Maestrul a revenit din turneul din Fenicia și a

început să își reorganizeze forțele dispersate, încercate și reduse, în vederea acestui ultim și memorabil an al misiunii sale pe pământ.

156:6.10 (1742.2) Chestiunile bătăliei sunt acum clare, în timp ce Maestrul și asociații lui se pregătesc să înceapă proclamarea unei noi religii, religia duhului lui Dumnezeu cel viu care locuiește în mintea oamenilor.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 156](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 158](#) >>

Capitolul 157

În Cezareea lui Filip

157:0.1 (1743.1) ÎNAINTE de a-i lua cu el pe cei doisprezece pentru o scurtă ședere în vecinătatea Cezareei lui Filip, Iisus convenise, prin intermediul mesagerilor lui David, ca el să traverseze lacul pentru a-și întâlni familia, la Capernaum, duminică 7 august. Vizita trebuia să aibă loc la șantierul naval al lui Zebedeu, și David Zebedeu aranjase împreună cu Iuda, fratele lui Iisus, ca familia din Nazaret să fie prezentă toată - Maria și toți frații și surorile lui Iisus. Însoțit de Andrei și de Petru, Iisus s-a dus la întâlnire. Cu siguranță că Maria și copiii ei aveau și ei intenția de a se duce acolo, dar s-a nimerit că un grup de farisei, știind că Iisus era pe partea cealaltă a lacului, în domeniile lui Filip, au decis să îi facă o vizită Mariei pentru a afla pe cât posibil în ce regiune de țărm se găsea el. Sosirea acestor emisari

din Ierusalim a tulburat-o mult pe Maria. Ei au băgat bine de seamă încordarea și nervozitatea întregii familii, și de aici au dedus că era de așteptat ca ei să primească vreo vizită de la Iisus. În consecință, ei s-au instalat la Maria, au chemat întăriri și au așteptat cu răbdare sosirea lui Iisus. Bineînțeles, aceasta i-a împiedicat efectiv pe toți membrii familiei să încerce să meargă la vreo întâlnire. În cursul zilei, Iuda și Rut au încercat de mai mult ori să dejoace vigilența fariseilor pentru a-l preveni pe Iisus, dar aceasta a fost în zadar.

157:0.2 (1743.2) De devreme în după-amiază, mesagerii lui David i-au dat de știre lui Iisus că fariseii își aveau tabăra în pragul casei mamei sale; el nu a făcut deci nici o încercare de a-și vizita familia. Din nou, și fără vreo vină de o parte sau de alta, Iisus și familia sa pământească nu au reușit să reia contactul.

1. Perceptorul de taxe de la templu

157:1.1 (1743.3) În timp ce Iisus zăbovea cu Andrei și cu Petru pe malul lacului, lângă șantierul naval, un perceptor de taxe de la templu s-a apropiat de ei, l-a recunoscut pe Iisus și l-a luat pe Petru deoparte și i-a zis: „Maestrul tău nu plătește taxa de templu?” Petru era gata să fie cuprins de indignare la sugestia că Iisus ar trebui să contribuie la susținerea activităților religioase ale inamicilor lui declarați, dar a remarcat o anume expresie pe chipul perceptorului. El a concluzionat, pe drept cuvânt, că perceptorul căuta să îl prindă în flagrant delict de refuz plată a obișnuitei jumătăți de siclu pentru întreținerea serviciilor templului din Ierusalim. Prin urmare, Petru a răspuns: „Bineînțeles,

Maestrul plătește taxa de templu. Tu așteaptă la poartă, iar eu revin cu suma respectivă.”

157:1.2 (1743.4) Petru vorbise fără chibzuială, căci Iuda, care transporta fondurile lor, era pe partea cealaltă a lacului. Nici Petru, nici fratele lui, nici Iisus nu aduseseră bani cu ei. Știind că fariseii îi căutau, le venea greu să se ducă în Betsaida pentru a face rost de fonduri. Când Petru i-a vorbit lui Iisus de perceptor și i-a zis că îi promisese bani, Iisus i-a spus: „Dacă ai promis, trebuie să plătești, dar cu ce te vei ține tu de promisiunea ta? Vei deveni tu un pescar pentru a-ți putea onora cuvântul dat? Totuși, Petrule, în aceste împrejurări, este bine să plătim taxa. Să nu dăm acestor oameni prilej să se simtă ofensați de atitudinea noastră. Vom aștepta aici, în timp ce tu mergi să iei barca și să prinzi pește cu năvodul. Când îl vei fi vândut în piața de acolo, plătește perceptorului pentru tustrei.”

157:1.3 (1744.1) Toată această conversație fusese auzită de mesagerul secret al lui David, care stătea prin preajmă și care a făcut semn unui asociat ce pescuia aproape de țărm să acosteze numaidecât. Când Petru s-a pregătit să urce în barcă pentru a pleca la pescuit, mesagerul și prietenul lui pescar i-au oferit mai multe coșuri mari cu pește și l-au ajutat să le care la negustorul de pește din preajmă. Acesta a cumpărat captura de pește și a plătit pe ea un preț care, cu un plus oferit de mesagerul lui David, era de ajuns să plătească taxa de templu pentru cei trei oameni. Perceptorul a acceptat taxa și i-a scutit de amenda pentru întârzierea plății, deoarece respectivii fuseseră absenți din Galileea câtva vreme.

157:1.4 (1744.2) Nu este ciudat că Evangheliile voastre conțin o poveste despre Petru prinzând un pește în a cărui gură era un siclu. Pe

vremea aceea, circulau numeroase povești despre descoperirea de comori în gura unor pești, iar aceste povestiri, aproape miraculoase, erau foarte răspândite. Când Petru s-a dus de acolo, îndreptându-se către barcă, Iisus a observat cu o notă de umor: „Este ciudat că fiul regelui trebuie să plătească tribut; în general străinii sunt cei taxați la intrarea lor în curte; dar se cuvine să nu oferim o piatră de încercare autorităților. Mergi dară! Poate că vei prinde tocmai peștele care are siclul în gură.” După aceste cuvinte ale lui Iisus și după reparația atât de rapidă a lui Petru cu suma taxei pentru templu, este destul de firesc ca episodul să fi fost ulterior exagerat pentru a deveni miracolul povestit de autorul evangheliei după Matei.

157:1.5 (1744.3) Iisus a așteptat pe malul lacului cu Andrei și cu Petru până la apusul soarelui. Mesagerii lui i-au dat de știre că locuința Mariei era supravegheată tot timpul; în consecință, la căderea nopții, cei doisprezece trei oameni au urcat în bărcile lor și au vâslit încet către coasta orientală a Galileii.

2. În Betsaida-Iulias

157:2.1 (1744.4) Luni 8 august, în vreme ce Iisus și cei doisprezece apostoli campau în parcul Magadan aproape de Betsaida-Iulias, peste o sută de credincioși, evangheliștii, grupul de femei și alte persoane interesate de stabilirea regatului au venit din Capernaum pentru o conferință. Aflând că Iisus era acolo, au venit și mulți farisei. Între timp, un anumit număr de saducheii se alăturaseră eforturilor fariseilor de a-l prinde pe Iisus în cursă. Înaintea întrevederii private cu

credincioșii, Iisus a ținut o reuniune publică la care au asistat fariseii. Ei l-au sâcâit pe Maestru cu întrebări și au mai căutat, de altfel, să tulbure reuniunea. Căpetenia turbulenților a zis: „Maestre, am vrea ca tu să ne dai un semn al autorității tale de a propovădui, și atunci, când se va produce acest semn, toți oamenii vor pricepe că tu ai fost trimis de Dumnezeu.” Și Iisus le-a răspuns: „Seara, voi ziceți că va fi vreme frumoasă pentru că cerul este roșu. Dimineața, voi ziceți că va fi vreme rea pentru că cerul e roșu și se lasă norii. Când vedeți un nor ridicându-se la vest, ziceți că vor cădea ploi. Când vântul bate dinspre sud, voi să anunțați căldură toridă. Cum se face că, știind atât de bine să distingeți aspectul cerului, voi sunteți atât de complet incapabili să deslușiți semnele vremurilor? Celor care ar vrea să cunoască adevărul, le-a fost deja dat un semn; dar, unei generații ipocrite și rău intenționate, nu îi va fi dat nici un semn.”

157:2.2 (1745.1) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a retras și s-a pregătit pentru întrunirea de seară cu discipolii săi. S-a decis la această convorbire să se întreprindă în comun un turneu în toate orașele și în toate satele Decapolisului, de îndată ce Iisus și cei doisprezece vor fi revenit din vizita lor proiectată în Cezareea lui Filip. Maestrul a participat la elaborarea planurilor misiunii în Decapolis, apoi a dat liber asistenței spunând: „V-am pus în gardă contra drojdiei fariseilor și a saducheilor. Nu vă lăsați înșelați de demonstrația lor de mare erudiție și de profundul lor atașament de formele religiei. Nu vă preocupați decât de spiritul adevărului viu și de puterea adevăratei religii. Nu teama unei religii moarte este cea care vă va salva, ci mai degrabă încrederea voastră într-o experiență vie a realităților spirituale ale regatului. Nu vă lăsați nici orbiți de prejudecăți, nici

paralizați de teamă. Nici nu permiteți respectului față de tradiții să deformeze inteligența voastră până într-atâta încât ochii voștri nu mai văd și urechile voastre nu mai aud. Adevărata religie nu are ca țel doar să aducă pacea, ci mai degrabă să asigure progresul. Nu poate să fie nici pace în inimă, nici progres în minte dacă nu vă îndrăgostiți cu toată inima de adevăr, de idealurile realităților eterne. Alternativa vieții și a morții vă este pusă înaintea - de o parte plăcerile culpabile ale timpului, iar de cealaltă justele realități ale eternității. Încă de pe acum ar trebui să începeți să vă eliberați din robia fricii și a îndoielii intrând în noua viață de credință și de speranță. Când vi se nasc în inimă sentimentele servirii față de aproapele vostru, nu le înăbușiți; când țâșnesc în inima voastră emoțiile iubirii față de aproape, manifestați această tendință afectivă printr-un ajutor inteligent care satisface nevoile reale ale aproapelui vostru.”

3. Mărturisirea lui Petru

157:3.1 (1745.2) Marți dimineața devreme, Iisus și cei doisprezece apostoli au plecat din parcul Magadan către Cezareea lui Filip, capitala domeniului tetrarhului Filip. Acest oraș era situat într-o regiune extraordinar de frumoasă. El era așezat într-o vale pitorească între dealurile de unde Iordanul ieșea dintr-o grotă subterană. La nord, se vedeau bine înălțimile muntelui Hermon, în timp ce urcând pe dealurile din sud, apărea o vedere magnifică asupra amontelui Iordanului și a Mării Galileii.

157:3.2 (1745.3) În cursul primelor lui experiențe în treburile regatului, Iisus era dus pe muntele Hermon; acum că intra în ultima fază a operei sale, el dorea să se reîntoarcă pe acest loc înalt de încercare și de triumf. El spera că acolo apostolii ar putea avea o nouă viziune a responsabilităților lor și ar putea dobândi noi forțe pentru iminenta perioadă de încercări. Cum călătoreau ei pe drumul lor, aproape de momentul când treceau prin sudul Apelor Meromului, apostolilor le-a venit să vorbească între ei despre recentele lor experiențe din Fenicia și de prin alte locuri; ei au povestit despre felul cum fusese primit mesajul lor și au vorbit despre modul în care îl considerau diferitele populații pe Maestrul lor.

157:3.3 (1745.4) În pauza de masă, Iisus a abordat pe neașteptate, cu cei doisprezece, prima întrebare pe care i-au pus-o vreodată referitoare la el însuși. El le-a pus această întrebare surprinzătoare: „Ce se zice că sunt eu?”

157:3.4 (1746.1) Iisus petrecuse luni lungi cu instruirea apostolilor asupra naturii și a caracterului împărăției cerurilor; el știa că venise momentul să le dezvăluie mai mult despre propria sa natură și despre relațiile sale personale cu regatul. Atunci, în timp ce era așezat sub tufele de mur, Maestrul s-a pregătit pentru una dintre cele mai importante discuții din lunga sa asociere cu apostolii aleși.

157:3.5 (1746.2) Mai mult de jumătate dintre ei au participat cu răspunsuri la întrebarea pusă. Ei i-au zis lui Iisus că toți cei doisprezece care îl cunoșteau îl considerau drept un profet sau un om extraordinar; că până și dușmanii lui se temeau mult de el și explicau puterile lui acuzându-l de a fi aliat cu prințul demonilor. Apostolii i-

au zis că unii locuitori ai Iudeei și ai Samariei, care nu îl întâlniseră personal, îl luau drept Ioan Botezătorul reînviat dintre morți. Petru a explicat că, în mai multe rânduri, diverse persoane, îl comparaseră pe Iisus cu Moise, cu Ilie, cu Isaia și cu Ieremia. După ce a auzit aceste comentarii, Iisus s-a ridicat, s-a uitat la cei doisprezece așezați în semicerc în jurul lui și, într-un mod impresionant și cu intensitate a îndreptat degetul spre ei făcând un gest circular, și i-a întrebat: „Dar voi, cine ziceți că sunt eu?” A urmat un moment de tăcere încordată în care cei doisprezece nu l-au scăpat din ochi pe Maestrul lor. Apoi Simon Petru ridicându-se brusc, a exclamat: „Tu ești Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu.” Și cei doisprezece s-au ridicat în semn de comun acord arătând, astfel, că Petru vorbește pentru ei toți.

157:3.6 (1746.3) Iisus i-a rugat să se așeze și, rămânând încă în picioare înaintea lor, a zis: „Aceasta v-a fost revelat de către Tatăl meu. A venit ceasul când trebuie să cunoașteți adevărul despre mine. Dar, deocamdată, vă cer să nu îl spuneți nimănui. Să plecăm de aici.”

157:3.7 (1746.4) Ei și-au reluat deci călătoria către Cezareea lui Filip, unde au sosit seara târziu și s-au oprit la Celsus, care îi aștepta. Apostolii au dormit puțin în noaptea aceea; ei aveau sentimentul că tocmai se produsese un mare eveniment în viața lor și în lucrarea regatului.

4. Vorbind despre regat

157:4.1 (1746.5) De la episodul botezării sale de către Ioan și al preschimbării apei în vin de la Cana, apostoli aproape că îl

acceptaseră, la diverse date, pe Iisus în calitate de Mesia. Pentru scurte perioade, unii dintre ei crezuseră cu adevărat că el era Eliberatorul așteptat. Dar abia de se nășteau aceste speranțe în inima lor, că Maestrul le și spulbera prin câteva cuvinte nimicitoare sau printr-o faptă care îi decepționa. Apostolii fuseseră multă vreme foarte agitați din pricina conflictului dintre conceptele despre Mesia așteptat din mintea lor, și experiența asocierii lor extraordinare cu acest om extraordinar, care era aceea din inima lor.

157:4.2 (1746.6) Târziu în dimineața acestei zile de miercuri, apostolii s-au adunat în grădina lui Celsus pentru masa de prânz. Aproape toată noaptea și de la trezirea lor din dimineața aceea, Simon Petru și Simon Zelotul lucraseră cu asiduitate pentru a-i aduce pe frații lor la punctul în care vor accepta din toată inima pe Maestru, nu numai în calitate de Mesia, ci și în calitate de Fiu divin al lui Dumnezeu cel viu. Cei doi Simoni erau aproape de acord asupra aprecierii lor în ceea ce îl privește pe Iisus, și lucrau asiduu pentru a-și face acceptat pe deplin punctul lor de vedere de către ceilalți. Cu toate că Andrei a rămas directorul general al corpului apostolic, fratele său, Simon Petru, printr-un comun acord, devenea tot mai mult purtătorul de cuvânt al celor doisprezece.

157:4.3 (1747.1) Ei ședeau toți în grădină, la amiază, când a apărut Maestrul. Chipurile lor aveau expresii demne și solemne, și s-au ridicat cu toții la apropierea lui. Iisus a destins situația printr-un surâs prietenesc și frățesc atât de caracteristic pe care îl arbora atunci când discipolii lui își luau prea în serios propria lor persoană sau vreun eveniment care se raporta la ei. Cu un gest poruncitor, el le-a făcut semn să se așeze. Niciodată cei doisprezece nu îl mai întâmpinaseră

pe Maestrul lor ridicându-se la sosirea sa, căci luaseră seama la dezaprobarea sa pentru această marcă exterioară de respect.

157:4.4 (1747.2) După ce și-au luat masa și s-au lansat în discutarea planurilor pentru următorul lor turneu în Decapolis. Iisus i-a privit deodată în față și le-a zis: „Acum că s-a scurs o zi întreagă de când ați aprobat declarația lui Petru asupra identității Fiului Omului, aș vrea să vă întreb dacă încă vă mai mențineți concluzia.” Auzind aceasta, cei s-au ridicat în picioare, iar Simon Petru a înaintat câțiva pași către Iisus spunând: „Da, Maestre, ne-o menținem. Noi credem că tu ești Fiul Dumnezeuului viu.” Și Petru s-a reșezat apoi alături de frații lui.

157:4.5 (1747.3) Iisus, rămas în picioare, le-a zis atunci celor doisprezece: „Voi sunteți ambasadorii mei aleși, dar eu știu că în asemenea împrejurări această credință nu ar putea fi rezultatul unei simple cunoașteri umane. Această credință este o revelație a spiritului Tatălui meu pentru cel mai adânc din sufletele voastre. Așadar, dacă faceți această mărturisire prin clarviziunea spiritului Tatălui meu care locuiește în voi, eu sunt nevoit să proclam că, pe această temelie, voi edifica fraternitatea împărăției cerurilor. Pe această stâncă a realității spirituale, eu voi clădi templul viu al comunității spirituale în realitățile eterne ale împărăției Tatălui meu. Toate forțele răului și oștirile păcatului nu vor prevala contra acestei fraternități umane a spiritului divin. În timp ce spiritul Tatălui meu va fi întotdeauna ghidul și mentorul divin al tuturor celor care se angajează în legăturile acestei comunități de spirit, vouă și succesorilor voștri, eu vă încredințez acum cheile regatului exterior - autoritatea asupra lucrurilor temporale - factorii sociali și economici ai acestei asocieri a bărbaților și femeilor ca membri ai împărăției.” Din nou, el le-a

recomandat să nu zică nimănui deocamdată că el era Fiul lui Dumnezeu.

157:4.6 (1747.4) Iisus începea să aibă încredere în loialitatea și în integritatea apostolilor săi. Maestrul gândea că, dacă credința reprezentanților săi aleși era capabilă să reziste la necazurile pe care le suferiseră recent, ea va putea fără îndoială să suporte asprele încercări care îi așteptau și va ieși intactă din naufragiul aparent al tuturor speranțelor lor. Ei se vor găsi atunci în lumina unei noi dispense și capabili de a duce o campanie de iluminare a unei lumi cufundate în întuneric. În ziua aceea, Maestrul a început să aibă încredere în credința tuturor apostolilor, cu excepția unuia.

157:4.7 (1747.5) Și, din ziua aceasta, acest același Iisus a continuat mereu să clădească acest templu viu pe același fundament veșnic al filiației sale divine. Oamenii care au devenit astfel în mod conștient fii ai lui Dumnezeu sunt pietrele umane care constituie acest templu viu al filiației care se înalță în gloria și în onoarea înțelepciunii și a iubirii Tatălui etern al spiritelor.

157:4.8 (1747.6) După ce a vorbit astfel, Iisus a poruncit celor doisprezece să se ducă fiecare separat pe dealuri pentru a căuta acolo înțelepciunea, tăria și indicațiile spirituale, până la ora mesei de seară. Și ei au făcut ceea ce Maestrul îi îndemnase să facă.

5. Noul concept

157:5.1 (1748.1) O trăsătură nouă și esențială a mărturisirii lui Petru a fost recunoașterea foarte categorică că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, că el era indiscutabil divin. De la botezarea sa și de la nunta din Cana, apostolii îl consideraseră în mod divers ca fiind Mesia, dar faptul că Mesia ar trebui să fie *divin* nu făcea parte din conceptul iudaic de eliberator național. Iudeii nu propovăduiseră că Mesia ar avea o origine divină; el trebuia să fie „unsul”, dar prea puțin își închipuiseră că el este „Fiul lui Dumnezeu”. În cea de-a doua mărturisire, accentul a fost plasat mai mult pe *natura combinată* a lui Iisus, pe faptul celest că el era Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu. Pe acest mare adevăr al uniunii naturii umane cu natura divină a declarat Iisus că va clădi împărăția cerurilor.

157:5.2 (1748.2) Iisus căutase să își trăiască viața pământească și să își desăvârșească misiunea de manifestare ca Fiu al Omului. Discipolii lui erau înclinați să îl considere ca fiind Mesia cel așteptat. Știind că el nu va putea niciodată să împlinească speranțele lor mesianice, el s-a străduit să modifice conceptul lor de Mesia în așa fel încât să poată răspunde parțial așteptării lor. Dar a recunoscut acum că acest plan avea prea puține șanse de a fi dus la bun sfârșit. El a decis deci cu îndrăzneală să le reveleze cel de-al treilea plan al său - de a anunța în mod deschis divinitatea sa, de a cunoaște autenticitatea mărturisirii lui Petru și de a declara direct celor doisprezece că el era Fiul lui Dumnezeu.

157:5.3 (1748.3) Vreme de trei ani Iisus proclamase că el era „Fiul Omului”, și, în vremea acestor aceeași ani, apostolii insistaseră tot mai mult asupra faptului că el era Mesia iudeu cel așteptat. El a dezvăluit acum că era Fiul lui Dumnezeu și a ales să clădească împărăția

cerurilor pe conceptul *naturii sale combinate* de Fiu al Omului și de Fiu al lui Dumnezeu. El se hotărâse să nu mai facă eforturi ca să îi mai convingă pe apostolii lui că el nu era Mesia. El și-a propus atunci să le dezvăluie cu îndrăzneală ceea ce este, și de a nu mai ține seama de stăruința lor de a-l considera ca fiind Mesia.

6. După amiaza următoare

157:6.1 (1748.4) Iisus și apostolii au mai rămas o zi în casa lui Celsus, așteptând ca mesagerii lui David Zebedeu să sosească cu bani. În urma scăderii popularității lui Iisus în cadrul maselor, veniturile apostolilor se diminuaseră considerabil. La sosirea lor în Cezareea lui Filip, visteria lor era goală. Matei nu voia să îi părăsească pe Iisus și pe tovarășii săi, într-un asemenea moment, și nu avea fonduri disponibile, care să îi aparțină de drept, pe care să le încredințeze lui Iuda așa cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Totuși, David Zebedeu prevăzuse această diminuare probabilă a veniturilor și dăduse instrucțiuni în consecință mesagerilor săi. Traversând Iudeea, Samaria și Galileea, ei trebuiau să servească în calitate de colectori de fonduri destinate apostolilor exilați și Maestrului lor. Și astfel, în seara aceleiași zile, mesagerii au sosit din Betsaida, aducând o sumă suficientă de bani pentru întreținerea apostolilor până la data când vor reveni pentru a întreprinde turul Decapolisului. Matei spera că la reîntoarcerea lor va fi încasat prețul din vânzarea ultimei sale proprietăți din Capernaum, și luase măsuri ca aceste fonduri să fie încredințate lui Iuda pe cale anonimă.

157:6.2 (1749.1) Nici Petru, nici ceilalți apostoli nu aveau o concepție foarte justă asupra divinității lui Iisus. Ei nu își dădeau seama că începea o nouă epocă în cariera pământească a Maestrului lor, epocă în care învățătorul-vindecător devenea Mesia potrivit noii concepții - Fiul lui Dumnezeu. Începând din acel moment, a apărut un nou ton în mesajele Maestrului. Unicul lui ideal de viață a fost de aici înainte revelația Tatălui, iar ideea unică a învățaturii lui a fost de a prezenta, universului său, personificarea acestei înțelepciuni supreme comprehensibile doar prin trăirea ei. El venise pentru ca noi să putem cu toții avea viața, să o avem din abundență.

157:6.3 (1749.2) Iisus intra acum în cel de-al patrulea și cel din urmă stadiu al vieții sale umane în trup. Primul a fost acela al copilăriei lui, anii în care el nu avea decât vag conștiința originii sale, a naturii sale și a destinului său în calitate de ființă umană. Al doilea stadiu a fost acela al auto-conștiinței crescânde din anii adolescenței și ai tinereții sale, în timpul cărora a înțeles mai limpede natura sa divină și misiunea sa umană; acest al doilea stadiu a luat sfârșit odată cu experiențele și cu revelațiile asociate botezului său. Al treilea stadiu al experienței pământești a Maestrului s-a întins de la botezul său, urmat de anii serviciului său de învățător și de vindecător, până în ceasul memorabil al confesiunii lui Petru în Cezareea lui Filip; acest al treilea stadiu a înglobat perioada în care apostolii și discipolii lui imediați l-au cunoscut ca Fiu al Omului și l-au considerat ca fiind Mesia. Cea de-a patra și ultima perioadă a carierei sale terestre începe aici, în Cezareea lui Filip, și a durat până la crucificarea sa. Acest stadiu al serviciului său a fost caracterizat de declararea divinității sale, și a inclus lucrările ultimului său an de încarnare. Majoritatea

discipolilor lui Iisus încă îl considerau ca fiind Mesia, dar, în cursul celei de-a patra perioade, apostolii l-au cunoscut în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. Confesiunea lui Petru a marcat începutul noii perioade de realizare mai deplină a adevărului serviciului său suprem ca Fiu de manifestare pe Urantia și pentru un întreg univers, precum și recunoașterea acestui fapt, cel puțin vag, de către ambasadorii săi aleși.

157:6.4 (1749.3) Iisus a dat astfel, în viața sa, pilda a ceea ce propovăduia el în religia sa: creșterea naturii spirituale prin tehnica progresului viu. Spre deosebire de cei ce l-au urmat, el nu a pus accentul pe lupta neîncetată dintre suflet și corp. El a propovăduit mai degrabă că spiritul triumfă cu ușurință asupra celor două și aduce în mod efectiv și folositor o reconciliere într-un mare număr dintre aceste conflicte dintre intelect și instinct.

157:6.5 (1749.4) De aici înainte, se atașează o nouă semnificație tuturor învățăturilor lui Iisus. Înaintea de Cezareea lui Filip, el a explicat evanghelia împărăției prezentând-o ca fiind învățătorul lui principal. După Cezareea lui Filip, el nu a apărut numai ca simplu învățător, ci și ca reprezentant divin al Tatălui etern, care este centrul circumferinței acestei împărății spirituale. Și trebuia ca Iisus să facă toate acestea ca ființă umană, ca Fiu al Omului.

157:6.6 (1749.5) El se străduise sincer, mai întâi ca învățător, apoi ca învățător-vindecător, să îi facă să intre pe discipolii săi în împărăția spirituală, dar ei nu au acceptat. Iisus știa bine că misiunea sa terestră nu putea împlini speranțele mesianice ale poporului iudeu; profeții de odinioară descrieseră un Mesia iremediabil diferit de el. Iisus căuta, ca Fiu al Omului, să stabilească regatul Tatălui, dar discipolii săi nu

au vrut să se lanseze în această aventură. Văzând aceasta, Iisus a ales atunci să facă jumătatea din drum pentru ale ieși în întâmpinare celor doisprezece care credeau în el; procedând astfel, el s-a pregătit fățiș să își asume rolul de Fiu de manifestare al lui Dumnezeu.

157:6.7 (1750.1) În consecință, apostolii au învățat multe lucruri noi ascultându-l pe Iisus, în ziua aceea, în grădină. Chiar și pentru ei, unele dintre aceste afirmații au părut ciudate, și iată câteva dintre aceste frapante declarații:

157:6.8 (1750.2) ”De aici înainte, dacă un om vrea să aibă locul său în comunitatea noastră, să își asume obligațiile filiației, și să mă urmeze. Când nu voi mai fi cu voi, nu vă imaginați că lumea vă va trata mai bine decât l-ar fi tratat pe Maestrul vostru. Dacă mă iubiți, fiți gata să dovediți această afecțiune acceptând să faceți sacrificiul suprem.”

157:6.9 (1750.3) ”Rețineți bine cuvintele mele: Eu nu am venit să îi chem pe cei dreپți, ci pe păcătoși. Fiul Omului nu a venit ca să fie îngrijit, ci pentru a îngriji și pentru a-și oferi viața ca pe un dar pentru toți. Vă declar că am venit pentru a-i căuta și a-i găsi pe cei rătăciți.”

157:6.10 (1750.4) Paragraph 157:6.10 is missing.

157:6.11 (1750.5) ”Încă nu putem proclama fățiș că Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu, dar aceasta v-a fost revelat; de aceea vă vorbesc cu îndrăzneală despre acest mister. Deși mă înfățișez vouă sub această formă corporală, eu am venit de la Dumnezeu Tatăl. Înainte ca Avraam să fie, eu sunt. Eu am venit cu adevărat de la Tatăl în această lume așa cum m-ați cunoscut, și vă declar că va trebui ca în curând să părăsesc această lume și să reiau munca Tatălui meu.”

157:6.12 (1750.6) ”Și, acum, poate oare credința voastră să înțeleagă adevărul acestor declarații, după avertismentul meu că Fiul Omului nu va răspunde așteptării părinților voștri potrivit felului în care îl concepeau ei pe Mesia? Regatul meu nu este al acestei lumi. Puteți voi crede adevărul despre mine știind că vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, însă eu nu am nici un loc unde să-mi pun capul?”

157:6.13 (1750.7) ”Totuși, eu vă zic că Tatăl și cu mine suntem una. Cine m-a văzut a văzut Tatăl. Tatăl meu acționează cu mine în toate aceste lucruri și nu mă va lăsa niciodată singur în misiunea mea, tot așa cum eu nu vă voi abandona niciodată când veți merge curând să proclamați această evanghelie în lume.”

157:6.14 (1750.8) ”Și, acum, eu v-am luat deoparte pentru o scurtă perioadă, singuri cu mine, pentru ca voi să puteți înțelege gloria și să pricepeți măreția vieții la care v-am chemat: aventura de a stabili, prin credință, regatul Tatălui meu în inima oamenilor, de a clădi comunitatea mea de asociere vie cu sufletele tuturor celor care cred în această evanghelie.”

157:6.15 (1750.9) Apostolii au ascultat în tăcere aceste afirmații îndrăznețe și impresionante; ei erau uluiți. Apoi s-au dispersat în grupuri mici pentru a discuta cuvintele Maestrului și a medita asupra lor. Ei mărturisiseră că Iisus era Fiul lui Dumnezeu, dar nu puteau pricepe deplinul înțeles al celor ce fuseseră determinați să facă.

7. Dialogurile lui Andrei

157:7.1 (1750.10) În seara aceea, Andrei și-a propus să aibă niște dialoguri personale și aprofundate cu fiecare dintre frații lui. Aceste convorbiri au fost folositoare și încurajatoare cu toți participanții, mai puțin cu Iuda Iscariotul. Andrei nu avusese niciodată cu Iuda un contact personal la fel de strâns ca și cu ceilalți apostoli; de aceea nici nu acordase, până atunci, vreo importanță faptului că Iuda nu stabilise niciodată relații de deschidere și încredere cu șeful corpului apostolic. Dar, de data aceasta, atitudinea lui Iuda i-a pricinuit o asemenea îngrijorare că, mai târziu în timpul serii, după ce toți apostolii au adormit, s-a dus să-l găsească pe Iisus, arătându-i cauza neliniștii sale. Maestrul i-a zis: „Nu este greșit, Andrei, că vii să mă consulți cu privire la acest subiect, dar nu putem face nimic mai mult; continuă numai să acorzi deplină încredere acestui apostol și nu vorbi fraților tăi de discuția ta cu mine.”

157:7.2 (1751.1) Andrei nu a putut scoate nimic de la Iisus. Existase întotdeauna un sentiment de neînțelegere și înstrăinare între acest iudeu și frații săi galileeni. Iuda fusese șocat de moartea lui Ioan Botezătorul, profund rănit de bruftuielile Maestrului cu diverse prilejuri, dezamăgit când Iisus a respins sfidarea fariseilor de a le da un semn, deconcertat de refuzul Maestrului de a recurge la manifestări de putere și, mai recent, deprimat și uneori abătut de golul din visterie. În plus, lui Iuda îi lipsea stimulul mulțimilor.

157:7.3 (1751.2) Într-o anumită măsură și în diverse grade, fiecare din ceilalți apostoli era deopotrivă de afectat de aceste aceleași încercări și necazuri, dar ei îl iubeau pe Iisus. În orice caz, ei trebuiau să îl fi iubit mai mult decât o făcea Iuda, căci ei l-au însoțit până la capăt.

157:7.4 (1751.3) Originar din Iudeea, Iuda a luat drept o ofensă personală recentul avertisment al lui Iisus către apostoli de „a nu se încrede în plămădeala fariseilor”; el avea tendința de a considera această declarație ca pe o aluzie învăluită la el însuși. Dar marea eroare a lui Iuda era următoarea: în repetate rânduri, când Iisus îi trimitea pe apostolii lui să se roage fiecare de unul singur, Iuda se lăsa pradă unor gânduri de teamă omenească în loc de a intra în comuniune sinceră cu forțele spirituale ale universului; în același timp, el persista în a hrăni unele îndoieli subtile cu privire la misiunea lui Iisus și se lăsa pradă tendinței sale nefericite de a nutri sentimente de răzbunare.

157:7.5 (1751.4) Iisus voia acum să îi ducă pe apostoli cu el la muntele Hermon, unde decisese să inaugureze, ca Fiu al lui Dumnezeu, ce-a de-a patra fază a serviciului său pământesc. Unii dintre apostolii săi asistaseră la botezul său în Iordan și la debutul carierei sale ca Fiu al Omului, și el dorea ca unii dintre ei să fie prezenți și pentru a auzi din ce autoritate își asuma el public rolul nou de Fiu al lui Dumnezeu. În consecință, în dimineața de vineri, 12 august, Iisus le-a zis celor doisprezece: „Faceți-vă provizii și pregătiți-vă să plecați pe muntele pe care îl vedeți acolo; spiritul îmi cere să merg acolo pentru a primi darurile care îmi vor permite să îmi înfăptuiesc opera pe pământ. Aș vrea să îi duc acolo pe frații mei pentru ca și ei să poată fi întăriți în vederea unor vremuri grele care îi așteaptă când vor trece cu mine prin această experiență.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 157](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 159](#) >>

Capitolul 158

Muntele transfigurării

158:0.1 (1752.1) VINERI după-amiază, 12 august, anul 29, înainte de apusul soarelui, Iisus și asociații lui au ajuns la poalele muntelui Hermon, aproape chiar de locul unde tânărul Tiglat așteptase odinioară, pe când Maestrul urca singur în munți pentru a lămuri destinul spiritual al Urantiei și a pune capăt, din punct de vedere tehnic, rebeliunii lui Lucifer. Au stat acolo vreme de două zile ca să se pregătească spiritual pentru evenimentele care aveau să urmeze cât de curând.

158:0.2 (1752.2) În linii mari, Iisus știa dinainte ce anume se va întâmpla pe munte și dorea cu însuflețire ca toți apostolii săi să poată împărtăși această experiență. Pentru a-i pune în condiția de a primi această revelație despre el, s-au oprit cu toții la poalele muntelui. Dar

apostolii nu au putut atinge nivelele spirituale care ar fi justificat riscul de a-i pune pe deplin în prezența ființelor celeste a căror apariție pe Pământ era iminentă. Și cum nu îi putea duce cu el pe toți asociații lui, el a decis să îi ia numai pe cei trei care aveau obiceiul de a-l însoți în asemenea vegheri speciale. În consecință, Petru, Iacob și Ioan au fost singurii care au împărtășit, măcar parțial, această experiență unică cu Maestrul.

1. Transfigurarea

158:1.1 (1752.3) Dis-de-dimineată, luni 15 august, la șase zile după memorabila mărturisire a lui Petru, făcută la miezul zilei pe marginea drumului sub arbuștii de mur, Iisus și cei trei apostoli au început ascensiunea muntelui Hermon.

158:1.2 (1752.4) Iisus fusese rugat să urce singur pe munte pentru a reglementa unele treburi importante privind derularea efuziunii sale întrupate, dat fiind că această experiență se raporta la universul pe care el însuși îl crease. Este semnificativ faptul că ora acestui eveniment extraordinar fusese fixată, astfel încât să se producă în vreme ce Iisus și apostolii se găseau la gentili, și că acest eveniment a avut loc efectiv pe un munte din ținutul gentililor.

158:1.3 (1752.5) Ei și-au atins destinația, la jumătatea drumului spre vârf, puțin înainte de amiază. În timp ce își luau prânzul, Iisus le-a povestit, celor trei apostoli, o parte din ceea ce i se întâmplase, la puțină vreme după botezul său, pe dealurile din estul Iordanului. El

le-a dat totodată detalii asupra experienței de pe muntele Hermon, cu prilejul precedentei sale șederi în acest refugiu solitar.

158:1.4 (1752.6) Când era un băiețandru, Iisus avea obiceiul să se cațere pe înălțimea din apropierea căminului său, și să viseze acolo la bătăliile duse de oștirile imperiale în câmpia Esdraelonului. Acum, el urca pe muntele Hermon pentru a primi acolo înzestrarea care avea să îl pregătească pentru coborârea în câmpiile Iordanului ca să joace ultimele scene ale dramei efuziunii lui pe Urantia. În ziua aceea, pe muntele Hermon, Maestrul ar fi putut să abandoneze lupta și să reia guvernarea diverselor domenii din universul său. Or, nu numai că a decis să îndeplinească cerințele ordinului său de filiație divină, incluse în mandatul Fiului Etern al Paradisului, ci a mai ales și să îndeplinească, în plenitudinea ei și până la capăt, voia prezentă a Tatălui Paradisiac. În cursul acestei zile de august, trei dintre apostolii săi l-au văzut refuzând investitura cu deplină autoritate asupra universului său. Ei au asistat cu stupefație la plecarea mesagerilor celești, lăsându-l singur pentru a-și desăvârși viața pământească ca Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

158:1.5 (1753.1) Credința apostolilor atinsese un punct culminant în momentul în care Iisus a hrănit pe cei cinci mii, după care a scăzut rapid până aproape de zero. Acum, datorită faptului că Maestrul își mărturisise divinitatea, credința șovăitoare a celor doisprezece a urcat la apogeul ei în săptămânile care au urmat, dar a suferit după aceea un declin progresiv. A treia reînnoire a credinței lor nu a avut loc decât după învierea Maestrului.

158:1.6 (1753.2) Către ora trei a după-amiezii acestei splendide zile, Iisus i-a părăsit pe cei trei apostoli spunându-le: „Mă duc singur,

deocamdată, ca să comunic cu Tatăl meu și cu mesagerii săi. Vă rog să rămâneți aici. În așteptarea întoarcerii mele, rugați-vă ca voia Tatălui să se facă în tot ceea ce vi se va întâmpla în legătură cu urmarea misiunii de manifestare a Fiului Omului.” Acestea fiind zise, Iisus s-a retras pentru o lungă convorbire cu Gabriel și cu Tatăl Melchisedec. El nu a revenit decât către ora șase. Văzând îngrijorarea apostolilor din cauza absenței sale prelungite, le-a zis: „De ce vă este frică? Știți bine că trebuie să mă ocup de treburile Tatălui meu; de ce dară vă lăsați cuprinși de îndoială atunci când nu sunt cu voi? Vă declar acum că Fiul Omului a decis acum să își petreacă restul vieții sale pământești în mijlocul vostru și ca om asemeni vouă. Să aveți mult curaj. Eu nu vă voi părăsi înainte de a-mi îndeplini sarcina.”

158:1.7 (1753.3) Pe durata mesei lor frugale de seară, Petru l-a întrebat pe Maestru: „Cât timp o să rămânem pe muntele acesta, departe de frații noștri?” Iisus răspunse: „Până când veți vedea gloria Fiului Omului și veți ști că tot ceea ce v-am declarat este adevărat.” Ei au vorbit după aceea despre rebeliunea lui Lucifer, așezați în jurul jăriticului roșiatic al focului lor, până la căderea nopții; apoi somnul i-a doborât, căci plecaseră de devreme în dimineața aceea.

158:1.8 (1753.4) După ce cei trei apostoli adormiseră adânc de vreo jumătate de oră, au fost subit treziți de un trosnet din apropiere și s-au uitat în jurul lor. Spre marea lor surpriză și spre consternarea lor, ei l-au văzut pe Iisus conversând cu două ființe strălucitoare îmbrăcate în veșminte de lumină ale lumii celeste. Chipul și trupul lui Iisus străluceau deopotrivă, având o luminozitate celestă. Vorbeau tustrei într-o limbă străină. După anumite indicii, Petru a presupus greșit că aceste două personaje necunoscute erau Moise și Ilie; în realitate,

erau Gabriel și Tatăl Melchisedec. L-a cererea lui Iisus, Controlorii fizici luaseră măsuri pentru ca apostolii să poată fi martori ai acestei scene.

158:1.9 (1753.5) Cei trei apostoli au fost atât de speriați că le-a trebuit câțva vreme ca să își recapete curajul. În timp ce orbitoarea viziune se estompa dinaintea ochilor lor și îl observau pe Iisus rămânând singur în picioare, Petru, care fusese primul care își revenise, i-a zis lui Iisus: „Iisuse, Maestre, este bine că am fost aici. Ne bucurăm să vedem această glorie. Nu ne vine să coborâm în lumea atât de puțin glorioasă. Dacă vrei, atunci să rămânem aici, și ridicăm trei corturi, unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie.” Petru a rostit aceste vorbe pentru că era derutat și pentru că nu îi venise alt gând în minte.

158:1.10 (1753.6) În vreme ce Petru încă vorbea, un nor argintiu s-a apropiat de cei patru oameni și s-a lăsat peste ei. Apostolii au fost extrem de înfricoșați, și cum au căzut ei în semn adorare, cu fața la pământ. Au auzit atunci o voce, aceeași care vorbise și la botezul lui Iisus, zicând: „Acela este fiul meu preaiubit; ascultați-l.” Când norul a dispărut, Iisus a fost iarăși singur cu cei trei. El și-a întins mâinile și i-a atins zicând: „Ridicați-vă și nu vă mai fie teamă; veți vedea lucruri și mai mari decât acela.” Dar apostolii erau speriați de-a binelea. Alcătuiau un grup de trei oameni tăcuți și gânditori care s-au pregătit să coboare de pe munte cu puțin înainte de miezul nopții.

2. Coborând de pe munte

158:2.1 (1754.1) Pe durata primei jumătăți din coborâre, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus a deschis atunci conversația spunând: „Aveți grijă să nu povestiți nimănui, nici chiar fraților voștri, ceea ce ați văzut și auzit pe acest munte, până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morți.” Cei trei apostoli au fost șocați și descumpăniți de cuvintele Maestrului „până ce Fiul Omului nu se va fi ridicat dintre cei morți.” Ei își reafirmaseră atât de recent credința în Iisus ca Eliberator, Fiul al lui Dumnezeu, și tocmai îl văzuseră transfigurat în slavă sub ochii lor; și acum el începea să vorbească de „învierea dintre cei morți”!

158:2.2 (1754.2) Petru s-a cutremurat la gândul că Maestrul său ar muri - ideea era prea greu de suportat. Temându-se ca Iacob și Ioan să nu pună vreo întrebare referitoare la acest subiect, el a crezut preferabil să abată conversația. Neștiind despre ce să vorbească, el și-a exprimat primul gând ce i-a trecut prin cap zicând: „Maestre, de ce spun scribii că Ilie trebuie să vină înaintea apariției lui Mesia?” Știind că Petru căuta să evite subiectul morții sale și al învierii sale, Iisus răspunse: „Este adevărat că Ilie a venit mai întâi pentru a pregăti calea Fiului Omului care trebuie să sufere multe chinuri și în cele din urmă să fie respins. Dar eu vă zic că Ilie a venit deja, și că nu a fost primit, și au făcut cu el tot ce au vrut.” Atunci cei trei apostoli au înțeles că el vorbea de Ioan Botezătorul ca fiind Ilie. Iisus știa că, dacă apostolii persistau în a-l considera ca Mesia, trebuia atunci ca Ioan să fie Ilie cel din profeție.

158:2.3 (1754.3) Iisus a impus tăcerea cu privire la spectacolul anticipării gloriei sale care îl aștepta după învierea sa, pentru că el era în prezent primit ca Mesia și nu voia să întrețină, într-un fel sau altul,

concepțiile lor eronate despre un eliberator care înfăptuiește minuni. Petru, Iacob și Ioan au meditat îndelung asupra acestui episod, dar nu au vorbit de el cu nimeni până după învierea Maestrului.

158:2.4 (1754.4) Cum continuau să coboare de pe munte, Iisus le-a zis: „Voi nu ați vrut să mă primiți ca Fiu al Omului. Am consimțit deci să fiu primit potrivit hotărârii voastre nestrămutate; însă nu vă înșelați, voia Tatălui meu trebuie să prevaleze. Dacă decideți să urmați astfel tendința propriei voastre voințe, trebuie atunci să vă pregătiți să suferiți multe dezamăgiri și să treceți prin multe încercări; dar pregătirea pe care v-am dat-o ar trebui să vă permită să triumfați asupra acestor amărăciuni pe care voi înșivă le-ați ales.”

158:2.5 (1754.5) Iisus i-a luat cu el pe Petru, Iacob și Ioan pe muntele transfigurării nu pentru că ei ar fi fost, în vreun fel oarecare, mai bine pregătiți decât ceilalți apostoli pentru a asista la această scenă sau mai calificați spiritualmente pentru a beneficia de un atât de rar privilegiu. Nicidecum. Maestrul știa bine că nici unul dintre cei doisprezece nu era spiritual calificat pentru această experiență, și de aceea i-a luat numai pe cei trei apostoli care aveau misiunea de a-l însoți în momentele în care dorea să se izoleze pentru a se bucura de o comuniune solitară.

3. Sensul Transfigurării

158:3.1 (1755.1) Scena la care au fost martori Petru, Iacob și Ioan, pe muntele transfigurării, era o viziune fugitivă a marelui spectacol

celest care se derula, în ziua aceea, pe muntele Hermon.

Transfigurarea a fost prilejul:

158:3.2 (1755.2) 1. Acceptării plenitudinii efuziunii vieții întrupate a lui Mihail pe Urantia de către Fiul-Mamă Etern al Paradisului. Iisus avea de acum înainte încredințarea că exigențele Fiului Etern erau îndeplinite în ceea ce îl privea. Gabriel a fost cel care i-a adus această confirmare.

158:3.3 (1755.3) 2. Mărturia satisfacerii Spiritului Infinit în ceea ce privește plenitudinea efuziunii pe Urantia sub înfățișarea cărnii muritoare. Reprezentantul Spiritului Infinit în universul Nebadonului, asociat imediat și colaborator mereu prezent al lui Mihail pe Salvington, a vorbit în aceste circumstanțe prin intermediul Tatălui Melchisedec.

158:3.4 (1755.4) Iisus a primit cu plăcere cele două mărturii privitoare la reușita misiunii sale pământești aduse de mesagerii Fiului Etern și ai Spiritului Infinit, dar a remarcat că Tatăl său nu indica în vreun fel că manifestarea pe Urantia ar fi fost terminată. Prezența nevăzută a Tatălui nu depunea mărturie decât prin vocea Ajustorului Personalizat al lui Iisus zicând: „Acesta este Fiul meu preaiubit; ascultați-l.” Și aceasta s-a exprimat în cuvinte menite să fie auzite deopotrivă de cei trei apostoli.

158:3.5 (1755.5) După această vizită celestă, Iisus a căutat să cunoască voia Tatălui său și a decis să își continue manifestarea umană până la sfârșitul ei natural. Acesta a fost pentru Iisus sensul transfigurării sale. Pentru cei trei apostoli, acesta a fost un eveniment marcând intrarea Maestrului în faza finală a carierei sale terestre ca Fiu al lui Dumnezeu și Fiu al Omului.

158:3.6 (1755.6) După vizita oficială a lui Gabriel și a Tatălui Melchisedec, Iisus a avut discuții familiare cu cei doi Fii din serviciul său și a conversat intim cu ei despre treburile universului său.

4. Băiatul epileptic

158:4.1 (1755.7) Iisus și tovarășii săi au sosit în tabăra apostolică în această marți dimineață, cu puțin înainte de ora mesei de dimineață. Apropiindu-se, ei au deslușit o mulțime considerabilă adunată în jurul apostolilor și curând au început să audă discuțiile zgomotoase și controversale acestui grup de aproape cincizeci de persoane, cuprinzându-i pe cei nouă apostoli. Restul grupului se împărțea în două părți egale, una alcătuită din scribi ai Ierusalimului și cealaltă din ucenici credincioși, care se luaseră după Iisus și asociații săi de la plecarea lor din Magadan.

158:4.2 (1755.8) Deși această îmbulzeală zgomotoasă de oameni a avut numeroase subiecte de discuție, principala controversă îl privea pe un cetățean din Tiberiada, sosit deunăzi, în căutarea lui Iisus. Omul acesta, Iacob din Safed, avea un fiu unic în vârstă de vreo paisprezece ani, chinuit de grave crize de epilepsie. Pe lângă această boală nervoasă, băiatul devenise victima unuia dintre acei medieni răătăcitori, răuvoitori și rebeli care circulau atunci pe pământ fără control, astfel încât copilul era atât epileptic, cât și posedat de un demon.

158:4.3 (1755.9) Timp de aproape două săptămâni, tatăl său neliniștit, subaltern al lui Irod Antipa, parcursese frontiera occidentală a

domeniilor lui Filip în căutarea lui Iisus pentru a-l ruga să îl vindece pe fiul său bolnav. El nu a prins din urmă grupul apostolic decât pe la amiază, în ziua în care Iisus se afla pe munte cu cei trei apostoli.

158:4.4 (1756.1) Ceilalți nouă apostoli au fost foarte surprinși și tare tulburați când omul acesta, însoțit de aproape patruzeci de persoane, căutându-l deopotrivă pe Iisus, s-au pomenit cu ei pe neașteptate. În momentul sosirii acestui grup, cei nouă apostoli, sau cel puțin majoritatea dintre ei, sucombaseră vechii lor tentații - aceea de a discuta despre cine va fi cel mai mare în regatul ce va fi să vină; ei argumentau asupra posturilor probabile care le-ar fi atribuite individual. Ei nu au ajuns să se elibereze în întregime de ideea multă vreme îndrăgită despre misiunea materială a lui Iisus. Acum că Iisus însuși acceptase mărturisirea lor că el era într-adevăr Eliberatorul - cel puțin el admisesese faptul divinității sale - ce altceva le era mai firesc apostolilor, pe durata separării de Maestrul lor, decât să le vină a vorbi de speranțele și de ambițiile care ocupau în inima lor un loc preponderent. Ei se lansaseră în aceste discuții când au fost surprinși de Iacob din Safed și tovarășii lui care îl căutau pe Iisus.

158:4.5 (1756.2) Andrei s-a ridicat să îl întâmpine pe acest tată și pe fiii lui, și a zis: „Pe cine căutați?” Iacob din Safed a răspuns: „Om bun, eu sunt în căutarea Maestrului tău și a vindecării fiului meu bolnav. Aș vrea ca Iisus să alunge demonul care îmi posedă copilul.” Și tatăl s-a apucat să le povestească apostolilor că fiul lui era atât de bolnav încât, de mai multe ori, a riscat să își piardă viața din cauza acestor crize maligne.

158:4.6 (1756.3) În timp ce ascultau, Simon Zelotul și Iuda Iscariotul au ieșit înaintea tatălui zicând: „Putem noi să îl vindecăm; nu este

nevoie să aștepți întoarcerea Maestrului. Noi suntem ambasadorii împărăției și am încetat să mai păstrăm secrete aceste lucruri. Iisus este Eliberatorul, iar nouă ne-au fost încredințate cheile regatului.” În acest moment, Andrei și Toma se consultau deoparte în timp ce Nataniel și ceilalți observau scena cu stupefacție; ei au rămas cu gura căscată la neașteptata insolență, dacă nu îngâmfare, a lui Simon și Iuda. Atunci tatăl zise: „Dacă v-a fost dat să faceți aceste lucrări, binevoiți dar să roștiți acele cuvinte care îmi vor elibera copilul din această robie.” Simon a înaintat, și-a pus mâna pe capul copilului, l-a privit drept în ochi și a zis: „Duh necurat, ieși din el; în numele lui Iisus ascultă-mă.” Dar rezultatul nu a fost decât o criză și mai violentă, în timp ce scribii îi luau pe apostoli în derâdere, iar credincioșii decepționați îndurau sarcasmul acestor critici răuvoitoare.

158:4.7 (1756.4) Andrei a fost profund mâhnit de această încercare nefericită și de lamentabilul ei eșec. El i-a luat pe apostoli de o parte pentru a sta de vorbă și a se ruga. După această perioadă de meditație, foarte supărați de înfrângerea lor și resimțindu-se după umilirea ce căzuse peste ei toți. Andrei a făcut o a doua încercare de alungare a demonului, dar, o dată mai mult, eforturile nu i-au fost încununate de succes. Andrei și-a mărturisit cu franchețe înfrângerea și l-a rugat pe acel părinte să rămână cu ei peste noapte sau să aștepte întoarcerea lui Iisus zicând: „Poate că demonii de soiul acesta nu pleacă decât la ordinul personal al Maestrului.”

158:4.8 (1756.5) Astfel, în vreme ce Iisus cobora înapoi de pe munte cu Petru, Iacob și Ioan, exuberanți și transportați, cei nouă frați ai lor nu dormeau nici unul dintre ei; erau confuzi, abătuți și umiliți, și le sărise somnul. Ei alcătuiau un grup trist și deziluzionat, dar Iacob din Safed

nu a vrut să renunțe la încercarea lui. Deși apostolii nu au putut să îi dea nici cea mai mică idee despre data întoarcerii lui Iisus, el a decis să rămână până ce Maestrul se va fi înapoiat.

5. Iisus a vindecat băiatul

158:5.1 (1757.1) La apropierea Maestrului, cei nouă apostoli au fost mai mult decât ușurați la întâmpinarea sa și foarte mult încurajați la observarea bune sale dispoziții și a entuziasmului neobișnuit pe care îl reflectau trăsăturile de pe chipurile lui Petru, Iacob și Ioan. Ei s-au grăbit cu toții să îi întâmpine pe Iisus și pe cei trei frați ai lor. În timp ce se salutau între ei, a sosit mulțimea, iar Iisus a întrebat: „Despre ce discutați voi în timp ce ne apropiam?” Înainte ca apostolii derutați și umiliți să fi apucat să îi răspundă Maestrului, tatăl neliniștit al tânărului bolnav a înaintat, a îngenuncheat la picioarele lui Iisus și i-a zis: „Maestre, eu am un fiu, unicul meu copil, posedat de un duh rău. Când este cuprins de criză nu numai că țipă de groază, face spume la gură și cade ca mort, dar spiritul rău care îl posedă provoacă, în anumite momente, convulsii zguduitoare și uneori îl aruncă în apă și chiar și în foc. Fiul meu se stinge, cu scrâșniri ale dinților, de pe urma a numeroase contuzii. Viața sa este mai rea decât moartea. Mamă-sa și cu mine avem inima tristă și spiritul abătut. Ieri, către amiază, căutându-te, i-am ajuns din urmă pe discipolii tăi. Așteptându-te, apostolii tăi au încercat să alunge acest demon, însă fără a reuși. Și, acum, Maestre, vrei tu să faci asta pentru noi, vrei să îl vindeci pe copilul meu?”

158:5.2 (1757.2) După ce a ascultat povestea, Iisus l-a atins pe tatăl îngenuncheat, l-a rugat să se ridice, a aruncat o privire scrutătoare asupra apostolilor și le-a zis tuturor care stăteau înaintea sa: „O, generație fățarnică și fără credință, oare cât vă voi mai suporta? Până când voi mai fi printre voi? Cât timp v-ar trebui să aflați că lucrările de credință nu se manifestă la cererea necredinței sceptice?” Apoi, arătând cu degetul spre tatăl derutat, Iisus zise: „Adu-ți fiul aici.” Și, când Iacob din Safed l-a adus pe tânăr, Iisus l-a întrebat: „De câtă vreme este băiatul chinuit în felul acesta?” Tatăl răspunse: „De când era mic copil.” În decursul acestei discuții copilul fu cuprins de un atac violent și căzu în mijlocul lor, scrâșnind din dinți și făcând spume la gură. După o succesiune de convulsii violente, el a rămas întins ca mort în fața lor. Tatăl a îngenuncheat din nou la picioarele lui Iisus și l-a implorat pe Maestrucându-i: „Dacă poți să îl vindec, te rog să te înduri de noi și să ne scapi de această nenorocire.” La auzul acestor cuvinte, Iisus și-a coborât privirea pentru a scruta chipul neliniștit al tatălui și zise: „Nu pune la îndoială puterea de iubire a Tatălui meu, ci numai sinceritatea și cuprinderea credinței tale. Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede cu adevărat.” Atunci, Iacob din Safed, a rostit aceste cuvinte dintr-un amestec de credință și de îndoială, de care se va aduce aminte multă vreme: „Doamne, eu cred. Te rog să vii în ajutorul necredinței mele.”

158:5.3 (1757.3) Când Iisus auzi cuvintele acestea, veni mai în față, luă mâna băiatului și zise: „Am să fac asta după voia Tatălui meu și în onoarea credinței vii. Fiul meu, ridică-te! Duh neascultător, ieși din el și înapoi nu mai veni.” Apoi, punând mâna fiului în aceea a tatălui, Iisus zise: „Mergi pe drumul tău. Tatăl a împlinit dorința sufletului

tău.” Și toți cei de față, chiar și dușmanii lui Iisus, au fost uluiți de ceea ce văzuseră.

158:5.4 (1757.4) Cât despre cei trei apostoli care se bucuraseră recent de extazul spiritual al scenelor și al experiențelor transfigurării, a fost într-adevăr o deziluzie pentru ei să revină atât de curând pe scena înfrângerii și a frustrării tovarășilor lor apostoli. Dar așa a fost întotdeauna cu acești doisprezece ambasadori ai împărăției. Ei alternau constant între exaltare și umilire în experiențele vieții lor.

158:5.5 (1758.1) În speță, era vorba despre adevărata vindecare a unei duble afecțiuni, un rău fizic și o boală de spirit. Vindecarea băiatului a fost permanentă începând din ceasul acela. După ce Iacob din Safed a plecat cu fiul lui însănătoșit de acolo, Iisus a zis: „Mergem acum în Cezareea lui Filip; pregătiți-vă îndată.” Și acesta a fost un grup tăcut care călătorea spre sud, în timp ce mulțimea se ținea undeva în urma lor.

6. În grădina lui Celsus

158:6.1 (1758.2) Cei doisprezece și-au petrecut noaptea tot la Celsus. În seara aceea, în grădină, după ce au mâncat și s-au odihnit puțin, s-au strâns în jurul lui Iisus, iar Toma a zis: „Maestre, aceia dintre noi care am rămas aici încă nu știm nimic de ceea ce s-a petrecut pe munte și lucrul care i-a încurajat atât de tare pe frații noștri care au fost cu tine. Noi dorim însă cu ardoare ca tu să ne vorbești de înfrângerea noastră și să ne instruiești în această privință, căci vedem

că evenimentele survenite pe munte nu se poate să ne fie revelate în momentul acesta.”

158:6.2 (1758.3) Iisus i-a răspuns lui Toma zicând: „Tot ceea ce au auzit frații voștri pe munte vă va fi revelat la timpul cuvenit. Am să vă arăt acum cauza eșecului avut în încercarea voastră atât de nechibzuită.” Ieri, pe când Maestrul și tovarășii lui, frații voștri, urcau acolo sus pe munte pentru a căuta o cunoaștere mai amplă a voii Tatălui și pentru a cere o mai bogată înzestrare cu înțelepciune ca să poată executa cu eficiență voia divină, voi, care ați rămas aici, ați primit instrucțiunea de a vă strădui să dobândiți o minte clarvăzătoare spiritual, și a vă ruga cu noi pentru o revelare mai completă a voii Tatălui. Or, voi nu ați pus în aplicare credința care era la ordinele voastre; în loc de aceasta, voi ați cedat ispitei; ați recăzut în vechile și dăunătoarele voastre tendințe de a căuta pentru voi înșivă niște poziții alese în împărăția cerurilor - pe care voi stăruiați în a vi-l închipui sub un aspect material și temporal. Voi vă agățați de aceste concepții eronate în pofida declarațiilor mele repetate că regatul meu nu este al lumii acesteia.

158:6.3 (1758.4) ”Cum apucați puțin să pricepeți, prin credință, identitatea Fiului Omului, că se și strecoară iarăși în voi dorința egoistă de promovare pământească, și reîncepeți atunci să discutați între voi ca să știți cine va fi cel mai mare în împărăția cerurilor. Or, această împărăție nu există și nu a existat niciodată sub forma în care îl concepeți voi. Nu v-am zis oare că acela care ar vrea să fie cel mai mare în regatul fraternității spirituale a Tatălui meu trebuie să devină un lucru mic în proprii lui ochi și să devină astfel servitorul fraților săi? Măreția spirituală constă într-o dragoste înțelegătoare

asemănătoare celei a lui Dumnezeu, iar nu într-o desfătare cu exercitarea puterii materiale pentru exaltarea sinelui. În încercarea în care ați suferit un eșec atât de total, intenția voastră nu era curată. Mobilul vostru nu era divin. Idealul vostru nu era spiritual. Ambiția voastră nu era altruistă. Modul vostru de acțiune nu era întemeiat pe iubire, iar țelul pe care doreați să îl atingeți nu era voia Tatălui din ceruri.

158:6.4 (1758.5) ”Cât timp o să vă ia să învățați că nu se poate scurta cursul fenomenelor naturale stabilite decât atunci când aceste lucruri sunt conforme cu voia Tatălui? Iar înfăptuirea vreunei lucrări spirituale nu este posibilă în absența puterii spirituale. Chiar dacă potențialul lor este prezent, nu puteți face aceasta fără existența unui al treilea factor uman esențial, experiența personală a posedării unei credințe vii. Oare trebuie mereu să asistați la manifestări materiale pentru a vă atrage către realitățile spirituale ale regatului? Nu puteți voi oare înțelege semnificația spirituală a misiunii mele fără demonstrarea vizibilă a unor lucrări neobișnuite? Oare când se va putea conta pe voi pentru aderarea la realitățile spirituale superioare ale regatului, indiferent de aspectul exterior al oricărei manifestări materiale?”

158:6.5 (1759.1) După ce a vorbit astfel celor doisprezece, Iisus a adăugat: „Acum, duceți-vă de vă odihniți, căci mâine dimineată ne vom reîntoarce la Magadan și ne vom sfătui cu privire la misiunea noastră în orașele și satele Decapolisului. În concluzie la experiența acestei zile, îngăduiți-mi să îi repet fiecăruia dintre voi ceea ce le-am spus fraților voștri pe munte, și întipăriți-vă bine în inimă aceste cuvinte: Fiul Omului intră acum în ultima fază a efuziunii sale. Noi

suntem pe cale să întreprindem lucrări care vor conduce curând la marea încercare finală a credinței și a devoțiunii voastre, atunci când voi fi dat pe mâna oamenilor care caută să mă distrugă. Să vă aduceți aminte ce vă spun: 'Fiul Omului va fi omorât, dar el se va înălța din nou.'"

158:6.6 (1759.2) Ei s-au retras ca să înnopteze, plini de tristețe. Erau descumpăniți și nu puteau pricepe sensul acestor cuvinte. Le era frică să pună vreo întrebare în legătură cu ceea ce spusese Iisus, dar ei și-au amintit totul după înviere.

7. Protestul lui Petru

158:7.1 (1759.3) Devreme în această dimineață de miercuri, Iisus și cei doisprezece au părăsit Cezareea lui Filip, îndreptându-se către Parcul Magadan, lângă Betsaida-Iulia. Apostolii dormiseră foarte puțin în noaptea aceea; ei s-au sculat deci devreme și s-au pregătit de plecare dis-de-diminează. Chiar și flegmaticii gemeni Alfeu fuseseră șocați de această conversație despre moarte lui Iisus. Mergând către sud, ei au ajuns la drumul Damascului, puțin mai încolo de apele Meromului. Dorind să evite scribii și alte persoane de care Iisus știa că aveau să îi ajungă în curând, el a precizat ca ei să meargă la Capernaum, pe drumul Damascului care traversa Galileea. El a făcut aceasta deoarece știa că aceia care îl urmau vor lua drumul din estul Iordanului, socotind că Iisus și apostolii se temeau să treacă prin teritoriul lui Irod Antipa. Iisus căuta să scape de criticii lui și de mulțimea care îl urma, pentru a fi singur cu apostolii în ziua aceea.

158:7.2 (1759.4) Ei au mers deci prin Galileea până ce ora obișnuită a prânzului lor trecuse de multă vreme, apoi s-au oprit undeva la umbră pentru o pauză. După ce au mâncat, Andrei i-a zis lui Iisus: „Maestre, frații tăi nu înțeleg cuvintele tale profunde. Noi am ajuns să credem pe deplin că tu ești Fiul lui Dumnezeu, iar acum auzim de la tine vorbele astea ciudate, cum că ne vei părăsi, că vei muri. Noi nu înțelegem învățătura ta. Oare ne vorbești în parabole? Te rugăm să ne vorbești de-a dreptul, și nu sub o formă învăluită.”

158:7.3 (1759.5) Ca răspuns la întrebarea lui Andrei, Iisus zise: „Frații mei, ca răspuns la mărturisirea voastră că mă credeți Fiul lui Dumnezeu, eu sunt obligat să vă dezvălui adevărul asupra finalului efuziunii terestre a Fiului Omului. Voi persistați în a crede că eu sunt Mesia, și nu vreți să renunțați la ideea că Mesia trebuie să fie așezat pe un tron în Ierusalim. De aceea, vă repet cu insistență că Fiul Omului va trebui în curând să meargă în Ierusalim, să sufere mult, să fie respins de scribi, de bătrâni și de preoții conducători, și, după toate acestea, să fie omorât și ridicat dintre morți. Eu nu vă povestesc o parabolă, vă spun adevărul pentru ca voi să fiți pregătiți pentru aceste evenimente când ne vor surprinde deodată.”

158:7.4 (1760.1) Petru a vorbit astfel pentru că îl iubea pe Iisus, dar natura umană a Maestrului a deslușit, în aceste cuvinte afecțiunea bine intenționată, sugestia subtilă a unei ispite, aceea de a schimba politica sa constând în urmărirea până la capăt a efuziunii sale terestre conform voii Tatălui său din Paradis. Și fiindcă sesiza pericolul de a permite unor sugestii, chiar și celor ale prietenilor lui afectuoși și loiali, să îi schimbe hotărârea, Iisus s-a întors către Petru și ceilalți apostoli exclamând: „Treceți în spatele meu. Voi țineți de spiritul

adversarului, ispititorul. Când vorbiți în felul acesta, voi nu sunteți de partea mea, ci mai degrabă de partea inamicului nostru. Voi faceți astfel din dragostea voastră pentru mine o piatră de încercare în calea înfăptuirii voii Tatălui. Nu vă preocupați de căile omenești, ci mai degrabă de voia lui Dumnezeu.”

158:7.5 (1760.2) Când și-au revenit din primul șoc al tăioasei muștrări din partea lui Iisus și înainte ca ei să își reia călătoria, Maestrul a adăugat: „Dacă vrea vreunul să vină după mine, atunci să facă abstracție de sine însuși, să își asume zi de zi responsabilitățile și să mă urmeze. Căci oricine va vrea să își salveze în mod egoist viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața, din iubire pentru mine și evanghelie, o va salva. La ce îi folosește unui om să câștige lumea întreagă și să își piardă propriul suflet? Ce poate da un om în schimbul vieții veșnice? Să nu vă fie rușine cu mine și cu cuvintele mele în această generație păcătoasă și ipocrită, tot așa cum mie nu îmi va fi rușine să vă recunosc când veți apărea în glorie înaintea Tatălui meu în prezența tuturor oștirilor celeste. Totuși, printre cei care se găsesc aici înaintea mea, mulți nu vor gusta moartea înainte de a fi văzut această împărăție al lui Dumnezeu sosind cu putere.”

158:7.6 (1760.3) Iisus a arătat astfel limpede celor doisprezece cărarea dureroasă și plină de conflicte pe care trebuiau să pășească dacă voiau să îl urmeze. Ce șoc a fost acesta pentru acești păcătoși galileeni care persistau în a visa la un regat pământean cu poziții de onoare pentru ei înșiși! Dar inimile lor loiale au fost mișcate de acest apel curajos, și nici unul dintre ei nu avea de gând să îl părăsească pe Iisus; el nu îi trimitea singuri la bătălie; el îi conducea. Le cerea doar să îl urmeze cu vitejie.

158:7.7 (1760.4) Cei doisprezece pricepeau încetul cu încetul ideea că Iisus le expunea ceva pentru eventualitatea morții sale. Ei înțelegeau vag ceea ce spunea el cu privire la moartea sa, dar declarația sa privitoare la învierea dintre morți scăpa în întregime minții lor. Pe măsură ce se scurgeau zilele, Petru, Iacob și Ioan au ajuns să înțeleagă mai bine unele dintre aceste întrebări amintindu-și de experiența lor de pe muntele transfigurării.

158:7.8 (1760.5) Pe toată durata asocierii lor cu Maestrul, cei doisprezece nu au avut decât rare prilejuri de a vedea privirea fulgerătoare a lui Iisus și de a auzi cuvinte de dojană atât de vii precum cele adresate lui Petru și celorlalți apostoli cu această ocazie. Iisus fusese întotdeauna răbdător în fața imperfecțiunilor lor omenești, dar el nu a fost la fel și în fața amenințării iminente împotriva programului său care implica executarea voii Tatălui său în legătură cu restul carierei lui pământești. Apostolii au fost realmente zăpăciți; ei erau stupefiați și îngroziți. Nu găseau cuvinte pentru a-și exprima amărăciunea. Încet-încet, ei au început să înțeleagă ceea ce trebuia să îndure Maestrul, precum și necesitatea ca ei să treacă prin aceste încercări odată cu el; însă ei nu s-au trezit la realitatea acestor evenimente viitoare decât la mult timp după aceste prime aluzii la tragedia amenințătoare a celor din urmă zile din viața sa.

158:7.9 (1761.1) Iisus și cei doisprezece au plecat apoi în tăcere către tabăra lor din Parcul Magadanului, trecând prin Capernaum. În cursul acestei după-amiezi, deși ei nu au conversat deloc cu Iisus, au vorbit mult între ei, în vreme ce Andrei stătea de vorbă cu Maestrul.

8. Acasă la Petru

158:8.1 (1761.2) Sosiți la Capernaum la revărsatul zorilor, ei s-au dus direct să ia masa de seară la Simon Petru, trecând pe niște străzi puțin circulate. În timp ce David Zebedeu se pregătea să îi ducă de partea cealaltă a lacului, ei zăboveau la Simon acasă. Privind drept în ochii lui Petru și ai apostolilor, Iisus i-a întrebat: „Pe când mergeați împreună în această după-amiază, despre ce discutați voi atâta de serios?” Apostolii au tăcut din gură, căci mulți dintre ei continuaseră discuția începută lângă muntele Hermon, despre pozițiile pe care le vor ocupa în regatul ce va fi să vină, despre cine va fi cel mai mare și așa mai departe. Știind ceea ce ocupase gândurile lor în ziua aceea, Iisus a făcut semn unuia dintre micuții lui Petru, l-a așezat printre ei și a zis: În adevăr, în adevăr, vă zic, dacă nu o să vă schimbați radical purtarea și nu o să semănați mai mult cu copilul acesta, veți face prea puțin progrese în împărăția cerurilor. Cine se va smeri și va semăna cu acest micuț, va deveni cel mai mare în împărăția cerurilor. Și cine primește un copilaș, mă primește pe mine. Iar cine mă primește pe mine îl primește și pe Cel care m-a trimis. Dacă vreți să fiți primii în regat, căutați să duceți aceste bune adevăruri fraților voștri întru carne. Însă, în cazul în care cineva face pe vreunul dintre acești copilași să se împiedice, mai bine ar fi pentru el dacă i s-ar lega o piatră de gât o piatră de moară și ar fi azvârlit în mare. Dacă lucrurile pe care le faceți cu mâinile voastre și pe care le vedeți cu ochii voștri ofensează cumva progresul împărăției cerurilor, jertfiți-i pe acești idoli îndrăgiți; căci mai bine este să intri în regat fiind lipsit de multe dintre lucrurile pe care le iubești în viață decât să te agăți de acești idoli și să te pomenești exclus din regat. Dar mai presus de toate,

vedeți să nu îi disprețuiți pe nici unul dintre acești micuți, căci îngerii lor privesc mereu chipurile oștirilor celeste.”

158:8.2 (1761.3) Când Iisus a terminat de vorbit, el i-a urcat pe toți într-o barcă și au trecut până la Magadan, pe partea cealaltă a lacului.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 158](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 160](#) >>

Capitolul 159

Turneul din decapolis

159:0.1 (1762.1) CÂND Iisus și cei doisprezece au sosit în Parcul Magadanului, au găsit acolo, așteptându-i, un grup de aproape o sută de evangheliști și de ucenici, inclusiv corpul evanghelic feminin. Ei erau pregătiți să plece de îndată în turul de propovăduire și de predicare din Decapolis.

159:0.2 (1762.2) În această dimineață de joi, 18 august, Maestrul i-a reunit pe discipolii lui și a poruncit ca fiecare dintre apostolii săi să se asocieze cu câte unul dintre cei doisprezece evangheliști, apoi ca alți evangheliști să li se alăture, iar cele douăsprezece grupuri astfel constituite să se ducă să lucreze în orașele și satele Decapolisului. Cât despre corpul evanghelic feminin și ceilalți ucenici, el le-a ordonat să rămână cu el. Iisus le-a acordat discipolilor săi patru săptămâni pentru

a face acest turneu și le-a poruncit să revină la Magadan cel mai târziu vineri 16 septembrie. El a făgăduit ca între timp să le facă frecvent vizite. În cursul acestei luni, cele douăsprezece grupuri au activat în Gerasa, Gamala, Hipos, Zafon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Hesbon, Dium, Scytopolis și în multe alte orașe. În cursul acestui turneu nu a avut loc nici o vindecare miraculoasă și nu s-a produs nici un eveniment extraordinar.

1. Predica despre iertare

159:1.1 (1762.3) Într-o seară la Hippos, ca răspuns la întrebarea unui discipol, Iisus i-a învățat lecția despre iertare. Maestrul a zis:

159:1.2 (1762.4) ”Dacă un om mărinimos are o sută de oi, iar dacă una dintre ele se rătăcește, nu le va părăsi el pe celelalte nouăzeci și nouă plecând în căutarea celei ce s-a rătăcit? Dacă este un bun păstor, nu își va continua el căutările până ce va fi găsit-o? Atunci, când păstorul regăsește oaia pierdută, o pune pe umăr, și se înapoiază acasă bucurându-se și strigând în trecere prietenilor și vecinilor lui: 'Bucurați-vă odată cu mine, căci mi-am găsit oaia pierdută.' Eu proclam că mai multă bucurie este în cer pentru un păcătos care se căiește decât pentru cei nouăzeci și nouă care nu au nevoie să se căiască. Totuși, nu este conform cu voia Tatălui meu din ceruri ca unul dintre acești micuți să se rătăcească, și cu atât mai puțin ca el să piară. În religia voastră, Dumnezeu îi poate primi pe păcătoșii care se căiesc; în evanghelia împărăției, Tatăl merge în căutarea lor chiar și mai înainte ca ei să se fi gândit să se căiască.

159:1.3 (1762.5) ”Tatăl care este în ceruri își iubește copiii, și de aceea voi ar trebui să vă iubiți unii pe ceilalți. Tatăl care este în ceruri vă iartă păcatele; voi ar trebui deci să învățați să vă iertați unii pe alții. Dacă fratele tău păcătuiește contra ta, mergi către el și arată-i greșeala cu tact și cu răbdare. Fă toate acestea față în față. Dacă vrea să te asculte, atunci, ți-ai câștigat fratele. Însă, dacă fratele tău refuză să te audă, dacă stăruie în greșeala sa, mai întoarce-te o dată la el, aducând cu tine unul sau doi prieteni comuni, pentru a avea doi sau trei martori care să confirme mărturia ta și să dovedească că tu ai tratat cu justețe și cu îndurare pe fratele tău care ți-a făcut un rău. După aceea, dacă el refuză să îi asculte pe prietenii tăi, poți să spui toată povestea congregației, și apoi, dacă el refuză să o asculte, lasă fraternitatea să ia măsura pe care o consideră înțeleaptă; lasă-l pe acest membru indisciplinat să devină un proscris al regatului. Voi nu puteți pretinde să judecați sufletul tovarășilor voștri, și în vreme ce nu vă este permis să iertați păcate sau să îndrăzniți să uzurpați în vreun alt fel prerogativele supraveghetorilor din oștirile celeste; în schimb, v-a fost încredințată menținerea ordinii temporare în regatul de pe Pământ. În vreme ce voi nu sunteți autorizați să vă amestecați în decretele divine privitoare la viața veșnică, voi veți rezolva problemele de conduită în măsura în care ele privesc bunăstarea temporară a fraternității pe Pământ. Astfel, pentru toate aceste probleme legate de disciplina fraternității, tot ceea ce veți decreta pe Pământ va fi acceptat și în cer. Deși nu puteți determina destinul etern al individului, voi sunteți autorizați să elaborați legi în ceea ce privește conduita grupului, căci, acolo unde doi sau trei dintre voi sunt de acord în legătură cu oricare dintre aceste lucruri și mi se adresează mie, voi veți fi ascultați dacă

această rugămintă nu este incompatibilă cu voia Tatălui meu care este în ceruri. Și toate acestea sunt întotdeauna adevărate, căci, acolo unde doi sau trei credincioși sunt laolaltă, eu sunt acolo în mijlocul lor.”

159:1.4 (1763.1) La Hipos, Simon Petru era apostolul răspunzător pentru evangheliști. Când l-a auzit pe Iisus vorbind astfel, l-a întrebat: „Doamne, de câte ori ar trebui să îl iert pe un frate care păcătuiește împotriva mea? Până să se facă de șapte ori?” Iisus i-a răspuns lui Petru: „Nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci și șapte de ori. Astfel, împărăția cerurilor se poate compara cu un anumit rege care a ordonat verificarea conturilor intendenților săi. Când s-a început examinarea, a fost adus în fața lui unul dintre principalii săi administratori, care a recunoscut că datora zece mii de talanți regelui. Acest funcționar de la curte invoca faptul că trecuse prin momente grele și că nu avea cu ce să își îndeplinească obligațiile. Atunci, regele a ordonat să i se confiște bunurile și să i se vândă copiii ca sclavi pentru a-și plăti datoria. Când marele econom a auzit această judecată severă, el a căzut cu fața la pământ înaintea regelui și l-a implorat să fie milostiv și să îi acorde o amânare zicând: 'Doamne, ai puțin mai multă răbdare cu mine, și voi plăti înapoi totul.' Regele l-a privit pe slujitorul acesta neglijent și pe familia sa și a fost mișcat de compasiune. El a dat ordin să fie scutit în întregime de datoria sa.

159:1.5 (1763.2) După ce a primit astfel îndurarea și iertarea regelui, intendentul șef s-a reîntors la treburile sale și, găsindu-l pe unul dintre subordonații săi care îi datora modesta sumă de o sută de dinari, l-a înșfăcat de gât și i-a spus: 'Plătește-mi tot ceea ce îmi datorezi.' Atunci sub-intendentul a căzut cu fața la pământ înaintea economului șef și l-a rugat spunând: 'Ai numai puțină răbdare cu mine, și în

curând îți voi putea plăti.' Dar economul nu a vrut să se arate îndurător față de subordonatul său și l-a băgat la închisoare până la înapoierea datoriei sale. Văzând ceea ce se petrecuse, colegii slujitorului au fost atât de supărați că s-au dus să raporteze episodul regelui, domnul și stăpânul lor. Când regele a aflat de acțiunea intendentului său șef, a cerut să se înfățișeze înaintea sa acest om nerecunoscător și neîndurător, și i-a zis: 'Tu ești un intendent josnic și nevrednic. Când ai căutat compasiune, eu te-am scutit gratuit de întreaga-ți datorie. De ce nu ai fost îndurător față de subordonatul tău așa cum eu am fost eu față de tine?' Și regele a fost cuprins de o asemenea furie încât l-a dat pe ingraturul econom gardienilor pentru a fi deținut până la plățirea completă a întregii sale datorii. Tot astfel, Tatăl meu celest va arăta mai multă îndurare celor care sunt cu mărinimie îndurători față de aproapele lor. Cum să vă puteți voi apropia de Dumnezeu cerându-i să vă scuze imperfecțiunile dacă aveți obiceiul de a sancționa aceste aceleași slăbiciuni umane la frații voștri care se fac vinovați? Eu v-am zis tuturor: Ați primit gratuit lucrurile bune ale regatului; dăruți-le deci gratuit tovarășilor voștri pământeni.”

159:1.6 (1764.1) Acesta este felul în care a indicat Iisus primejdiile și a ilustrat in Justiția judecății personale îndreptată asupra aproapelui vostru. Trebuie ca disciplina să fie menținută și ca justiția să fie administrată, dar, în toate chestiunile, înțelepciunea fraternității ar trebui să prevaleze. Iisus a conferit autoritate legislativă și judecătorească *grupului*, iar nu *indivizilor*. Și această aceeași autoritate atribuită grupului nu trebuie să fie exercitată sub formă personală. Verdictul unui individ comportă întotdeauna riscul de a fi

falsificat de prejudecăți sau deformat de patimă. Judecata colectivă are mai multe șanse de a înlătura pericolele și de a elimina injustețea părtinirilor personale. Iisus a căutat întotdeauna să minimalizeze elementele de injustiție, de represalii și de răzbunare.

159:1.7 (1764.2) [Folosirea numărului șaptezeci și șapte, pentru a ilustra îndurarea și toleranța, a fost luată din pasajele Scripturilor privitoare la exultarea lui Lemec în fața armelor metalice ale fiului său Tubal-Cain. Comparând aceste instrumente superioare cu cele ale dușmanilor săi, el a exclamat: „În cazul în care Cain, fără arme în mână, a fost răzbunat de șapte ori, eu voi răzbunat acum de șaptezeci și șapte de ori.”]

2. Predicatorul străin

159:2.1 (1764.3) Iisus s-a dus în Gamala pentru a-l vizita pe Ioan și pe toți cei care lucrau acolo cu el. În seara aceea, după ședința de întrebări și răspunsuri, Ioan i-a zis lui Iisus: „Maestre, am fost ieri la Aștarot să văd un om care propovăduia în numele tău și care pretindea chiar și că el era capabil să alunge demonii. Or, acest om nu a fost niciodată cu noi, și nici nu ne urmează; i-am interzis deci să facă așa ceva.” Atunci Iisus zise: „Nu îi interzice. Nu înțelege că evanghelia împărăției va fi curând proclamată în toată lumea? Oare cum poți tu spera că toți cei care cred în evanghelie vor fi supuși îndrumărilor tale? Bucură-te de faptul că învățătura noastră a început deja în afara limitelor influenței noastre personale. Nu vezi tu, Ioane, că aceia care pretind că fac mari opere în numele meu vor sfârși prin a

susține cauza noastră? Desigur că ei nu se vor grăbi să mă vorbească de rău. Fiul meu, în asemenea chestiuni, ai face mai bine să socotești că oricine nu este contra noastră este cu noi. În generațiile viitoare, mulți oameni care nu sunt în întregime demni vor face lucruri ciudate în numele meu, dar nu le voi interzice aceasta. Eu îți spun că, și dacă dai o cană de apă rece unui suflet însetat, mesagerii Tatălui vor înregistra întotdeauna acest serviciu făcut din dragoste.”

159:2.2 (1764.4) Această îndrumare l-a lăsat pe Ioan într-o mare nedumerire. Nu îl auzise oare pe Maestru spunând: „Cine nu este cu mine este împotriva mea?” El nu a înțeles atunci că Iisus făcuse, atunci, aluzie la relațiile personale ale omului cu învățăturile spirituale ale regatului, în vreme ce, în cazul prezent, el vorbea de vastele relații exterioare dintre credincioși; aceste raporturi sociale erau privitoare la chestiunile de control administrativ și de putere juridică a unui grup de credincioși asupra unui alt grup, factori care trebuiau să sfârșească prin a constitui fraternitatea mondială viitoare.

159:2.3 (1765.1) Ioan a descris adesea această experiență în legătură cu lucrările sale ulterioare pentru regat. Cu toate acestea, apostolii s-au ofensat de multe ori la vederea unor străini care aveau îndrăzneala de a propovădui în numele Maestrului. Li s-a părut întotdeauna incorect că niște oameni care nu au stat niciodată așezați la picioarele lui Iisus îndrăznesc să propovăduiască în numele lui.

159:2.4 (1765.2) Omul căruia Ioan îi interzisese să propovăduiască și să lucreze în numele lui Iisus nu a ținut în nici un fel cont de porunca apostolului. El și-a continuat fără înconjur eforturile și a format un grup considerabil de credincioși în Kanata înainte de a pleca către Mesopotamia. Omul acesta, pe nume Aden, fusese făcut să creadă în

Iisus de mărturia nebunului pe care Iisus îl vindecase aproape de Keresa, și care crezuse cu atâta încredințare că așa-zisele spirite rele izgonite afară din el de Maestru intraseră în turma de porci și o mânăse în gol peste marginea falezei.

3. Instrucțiunile pentru învățători și pentru credincioși

159:3.1 (1765.3) În Edrei, unde lucrau Toma și asociații săi, Iisus a petrecut o zi și o noapte. În cursul discuției de seară, el a exprimat principiile care trebuiau să îi călăuzească pe cei care predică adevărul și îi însuflețesc pe toți cei care propovăduiesc evanghelia împărăției. Iată, rezumată în limbaj modern, lecția pe care a predat-o Iisus:

159:3.2 (1765.4) Respectați întotdeauna personalitatea omului. O cauză justă nu trebuie niciodată să fie promovată cu forța; victoriile spirituale se câștigă numai cu puterea spirituală. Acest injoncțiune contra folosirii influențelor materiale se aplică atât forței psihice, cât și celei fizice. Nu trebuie folosite nici argumente copleșitoare nici superioritate mentală pentru a constrânge bărbații și femeile să intre în regat. Minteă umană nu trebuie nici zdrobită doar de greutatea logică nici intimidată de o elocvență iscusită. Deși emoția, ca factor din deciziile umane, nu poate fi pe de-a-ntregul eliminată, oricine vrea să facă să progreseze cauza regatului nu ar trebui să facă direct apel la ea. Faceți apel direct la spiritul divin care locuiește în mintea oamenilor, și nu la frică, la milă sau la un simplu simțământ. Făcând

apel la oameni fiți echitabili; controlați-vă și rămâneți cum trebuie în rezervă; respectați cum se cuvine personalitatea elevilor voștri.

Amintiți-vă ce v-am zis: „Iată, stau la poartă și bat, și dacă oricine vrea să deschidă, eu voi intra.”

159:3.3 (1765.5) Inițiindu-i pe oameni în regat, nu diminuați și nu distrugeți respectul lor față de ei înșiși. Respectul de sine împins la exces poate să distruge umilința potrivită și să se transforme în orgoliu, în vanitate și în aroganță; dar pierderea respectului de sine duce adesea la paralizia voinței. Această evanghelie are drept țel restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut și de a-i pune frâu la cei care îl au. Să nu faceți greșeala de vă gândi numai la a condamna ceea ce este rău în viața elevilor voștri; nu omiteți recunoașterea de bunăvoie, în viața lor, a lucrurilor cele mai demne de laudă. Nu uitați că nu mă va opri din restabilirea respectului de sine la cei care l-au pierdut și care doresc realmente să îl recâștige.

159:3.4 (1765.6) Aveți grijă să nu răniți respectul de sine al sufletelor timide și temătoare. Nu vă îngăduiți să fiți sarcastici pe seama fraților mei candidați, nici cinici cu copiii mei înfricoșați. Indolența distruge respectul de sine; deci, recomandați fraților voștri să se ocupe întotdeauna activ de sarcinile pe care ei le-au ales și nu neglijați nici un efort de a oferi de lucru celor care nu sunt angajați.

159:3.5 (1766.1) Să nu vă faceți niciodată vinovați de folosirea unor tactici nedemne cum ar fi aceea de a înfricoșa bărbății și femeile în încercarea de a-i face să intre în regat. Un tată iubitor nu îi înfricoșează pe copiii săi pentru ai face să se supună justelor sale exigențe.

159:3.6 (1766.2) Copiii regatului vor sfârși prin a înțelege clar că puternicele senzații emotive nu sunt echivalente cu indicațiile spiritului divin. Când o puternică și ciudată impresie vă împinge să faceți un lucru sau să vă duceți într-un anumit loc, aceasta nu înseamnă în mod necesar că astfel de impulsuri sunt indicații ale spiritului interior.

159:3.7 (1766.3) Avertizații pe toți credincioșii în ceea ce privește această zonă de conflict care trebuie traversată pentru a trece de la viața așa cum este ea trăită în carne la viața superioară așa cum este ea trăită în spirit. Pentru cei care trăiesc într-unul sau într-altul dintre aceste două regate, sunt puține conflictele sau confuzia, dar toți sunt condamnați să încerce într-un grad mai mare sau mai mic sentimentul de incertitudine în perioada de tranziție dintre cele două nivele de existență. Intrând în regat voi nu puteți nici scăpa de responsabilitățile lui, nici să vă feriți de obligațiile lui; dar nu uitați că jugul evangheliei este ușor de purtat iar povara adevărului este lejeră.

159:3.8 (1766.4) Lumea este plină de suflete înfometate care trăiesc în foamete chiar în prezența pâinii vieții; oamenii mor căutându-l pe Dumnezeu care locuiește totuși în ei. Ei caută comorile regatului cu o inimă plină de dorințe și cu un mers obosit, în timp ce sunt toți în apropierea imediată a credinței vii. Credința este pentru religie ceea ce sunt pânzele pentru corabie; ea este un plus de putere, și nu o povară suplimentară a vieții. Unica lupă a celor care intră în regat este de a duce lupta bună a credinței. Credinciosul nu are decât o singură bătălie de purtat, și aceea este contra îndoielii - contra necredinței.

159:3.9 (1766.5) Predicând evanghelia împărăției, voi propovăduiți de-a dreptul prietenia cu Dumnezeu, iar această comuniune va prezenta o

atracție egală pentru bărbați și pentru femei; și unii și ceilalți vor găsi în ea ceea ce satisface în modul cel mai veritabil dorințele și idealurile lor caracteristice. Ziceți copiilor mei că eu nu numai că sunt sensibil la sentimentele lor și răbdător cu slăbiciunile lor, dar sunt și fără de milă pentru păcat și intolerant față de inechitate. Într-adevăr, eu sunt blând și umil în prezența Tatălui meu, dar și neîndurător și neînduplecat când există facere de rău premeditată și rebeliune nelegiuită împotriva Tatălui meu care este în ceruri.

159:3.10 (1766.6) Nu vi-l închipuiți pe Maestrul vostru ca pe un om al amărăciunilor. Generațiile viitoare vor cunoaște și radiația bucuriei noastre, antrenul bunăvoinței noastre și inspirația bune noastre dispoziții. Noi proclamăm un mesaj de vești bune a căror putere transformatoare este molipsitoare. Religia noastră palpită de o nouă viață și de noi semnificații. Cei care acceptă această învățătură sunt pătrunși de bucurie și inima lor îi obligă să se bucure mereu. Cei care au o certitudine în legătură cu Dumnezeu trăiesc întotdeauna experiența unei fericiri tot mai mari.

159:3.11 (1766.7) Învățați pe toți credincioșii să evite să se reazeme pe suportul nesigur al falsei compasiuni. Nu poate fi clădit un caracter tare induioșându-se de sine. Străduiți-vă cu toată sinceritatea să evitați influența înșelătoare a simplei comuniuni în mizerie. Extindeți simpatia voastră până la cei bravi și curajoși, fără a acorda un exces de milă sufletelor lașe, care abordează fără entuziasm încercările vieții. Nu oferiți consolări celor care se culcă la pământ în fața necazurilor fără nici o luptă. Nu simpatizați împreună cu tovarășii voștri neurmărind altceva decât să primiți simpatia lor în schimb.

159:3.12 (1766.8) Când asigurarea prezenței divine va deveni conștientă la copiii mei, credința lor le va lărgi mintea, le va înnobila sufletul, le va întări personalitatea, le va spori fericirea, le va aprofunda percepția spirituală și le va însufleți puterea de a iubi și de a fi iubiți.

159:3.13 (1767.1) Învățați-i pe toți credincioșii că faptul de a intra în regat nu îi va imuniza împotriva accidentelor timpului, nici contra catastrofelor obișnuite ale naturii. Credința în evanghelie nu vă va împiedica să aveți neazuri, dar va face să *nu vă fie frică* când vă vor asalta greutățile. Eu nu vă promit să vă scap de apele adversității; ceea ce promit este însă că le voi traversa pe toate cu voi.

159:3.14 (1767.2) Iisus a propovăduit și mai multe lucruri acestui grup de credincioși înainte ca ei să se pregătească pentru somnul de noapte. Toți cei care au auzit aceste cuvinte le-au păstrat cu grijă în inima lor, repetându-le adesea pentru edificarea apostolilor și a discipolilor care nu erau prezenți când au fost rostite.

4. Convorbirea cu Nataniel

159:4.1 (1767.3) Iisus s-a dus apoi în Abila, unde lucrau Nataniel și asociații lui. Nataniel era foarte necăjit de unele declarații ale lui Iisus care păreau să aducă atingere autorității Scripturilor ebraice recunoscute. În consecință, în seara aceea, după ședința obișnuită de întrebări și răspunsuri, Nataniel l-a luat pe Iisus deoparte și l-a întrebat: „Maestre, ai tu suficientă încredere în mine pentru a mă face să cunosc adevărul asupra Scripturilor? Eu observ că tu ne propovăduiești numai o parte a Scripturilor sacre - după mine, cea

mai bună - și deduc că respingi doctrina rabinilor care consideră cuvintele legii a fi chiar cuvintele lui Dumnezeu, și că ele erau cu Dumnezeu în cer, chiar și înainte de vremea lui Avraam și a lui Moise. Care este adevărul cu privire la Scripturi?” Când Iisus a auzit această întrebare a apostolului său nedumerit, a răspuns:

159:4.2 (1767.4) ”Nataniele, ai judecat bine; eu nu văd Scripturile în aceeași lumină ca și rabinii. Am să îți vorbesc despre această chestiune cu condiția ca tu să nu divulgi aceste lucruri fraților tăi, căci nu sunt toți pregătiți să primească această învățătură. Cuvintele legii lui Moise și lecțiile Scripturilor nu existau înainte de Avraam. Doar foarte recent au fost Scripturile adunate în forma în care le posedăm astfel. Ele conțin ceea ce este mai bun în ideile cele mai elevate și în dorințele fierbinți ale poporului iudeu, dar și multe elemente care sunt departe de a reprezenta caracterul și învățăturile Tatălui care este în ceruri; de aceea trebuie să aleg, dintre cele mai bune învățături, acele adevăruri destinate să fie spicuite pentru evanghelia împărăției.

159:4.3 (1767.5) ”Acele scrieri sunt operele oamenilor, dintre care unii erau sfinți, iar alții mai puțin sfinți. Învățăturile acestor cărți reprezintă vederile și gradul de iluminare al epocii în care își au originea. Ca revelație a adevărului, se poate să te bizui mai mult pe ultimele cărți decât pe primele. Scripturile sunt eronate, iar originea lor este în întregime umană, dar nu trebuie să vă înșelați; ele constituie cea mai bună culegere de înțelepciune religioasă și de adevăruri spirituale care se pot găsi în prezent în lumea întreagă.

159:4.4 (1767.6) ”Multe dintre aceste cărți nu au fost scrise de persoanele al căror nume îl poartă, dar aceasta nu infirmă în nici un fel valoarea adevărurilor pe care le conțin ele. Dacă povestea lui Iona

nu ar fi reală, și chiar și dacă Iona nu ar fi trăit niciodată, profundele adevăruri ale acestei povestiri - iubirea lui Dumnezeu pentru Ninive și pentru așa-zișii păgâni - nu ar fi mai puțin prețioase în ochii tuturor celor care îi iubesc pe semenii lor. Scripturile sunt sacre pentru că relatează gândurile și faptele oamenilor care îl căutau pe Dumnezeu și care au lăsat în aceste scrieri concepțiile lor cele mai elevate asupra dreptății, adevărului și sfințeniei. Scripturile conțin un număr mare, chiar foarte mare, de lucruri adevărate, dar în lumina învățaturii voastre prezente voi știți totodată că ele prezintă prea adesea într-o lumină falsă pe Tatăl care este în ceruri, Dumnezeul iubitor pe care eu am venit să îl revelez tuturor lumilor.

159:4.5 (1768.1) ”Nataniel, nu îți îngădui nici măcar o clipă să crezi poveștile Scripturilor care îți spun că Dumnezeul iubirii a ordonat strămoșilor tăi să pornească la bătălie și să îi masacreze pe dușmanii lor - bărbați, femei și copii. Asemenea povestiri sunt cuvinte ale oamenilor, oameni a căror sfințenie este îndoielnică; ele nu sunt cuvintele lui Dumnezeu. Scripturile au reflectat întotdeauna și vor reflecta întotdeauna statutul intelectual, moral și spiritual al autorilor lor. Nu ai remarcat tu că noțiunile despre Iehova cresc în frumusețe și în glorie în cursul scrierilor profetice de la Samuel la Isaia? Nu uitați că Scripturile sunt destinate instruirii religioase și îndrumării spirituale. Ele nu sunt opera istoricilor, nici a filozofilor.

159:4.6 (1768.2) ”Lucrul cel mai deplorabil nu este numai această idee eronată cum că poveștile din Scripturi sunt absolut perfecte și învățătura lor infailibilă, ci mai degrabă confuzia cauzată de greșita lor interpretare de către scribii și fariseii din Ierusalim, sclavi ai tradiției. În efortul lor hotărât de a rezista noilor învățături ale

evangeliei împărăției, aceștia vor acum să proslăvească atât doctrina că Scripturile sunt inspirate, cât și falsa interpretare pe care le-o dau ei. Nataniel, nu uita că revelarea adevărului de către Tatăl din ceruri nu se limitează nici la o generație, nici la un popor. Multe persoane care caută sincer adevărul au fost tulburate și descurajate, și încă vor mai fi, de către aceste doctrine ale perfecțiunii Scripturilor.

159:4.7 (1768.3) ”Autoritatea adevărului rezidă în chiar spiritul care impregnează manifestările lui vii, iar nu în cuvintele moarte ale oamenilor unei alte generații, mai puțin luminate și presupuse inspirate. Chiar și dacă sfinții de odinioară au trăit vieți inspirate și împlinite spiritual, aceasta nu înseamnă că toate *cuvintele* lor au fost la fel de inspirate de spirit. Astăzi, noi nu consemnăm nimic în scris din învățăturile evangheliei împărăției, de teamă ca nu cumva după plecarea mea voi să nu vă împărțiți repede în grupuri care contestă adevărul din cauza diversității interpretărilor pe care le faceți asupra învățăturii mele. Pentru această generație, mai bine este ca noi să *trăim* aceste adevăruri, evitând totodată să le înregistrăm în scris.

159:4.8 (1768.4) ”Ia seama la vorbele mele, Nataniel; nimic din ceea ce a fost atins de natura umană nu poate fi considerat ca infailibil. Desigur, adevărul divin poate străluci prin mintea umană, dar întotdeauna cu o puritate relativă și cu o divinitate parțială. Creatura poate să dorească cu ardoare infailibilitatea, dar numai Creatorii o posedă.

159:4.9 (1768.5) ”Însă cea mai mare greșală a învățăturii privitoare la Scripturi este doctrina care le prezintă ca pe niște cărți oculte de mister și de înțelepciune pe care se încumetă să le interpreteze numai înțelepții națiunii. Revelațiile adevărului divin nu sunt pecetluite,

decât prin ignoranța omenească, prin bigotism și prin intoleranța minților înguste. Lumina Scripturilor nu este diminuată decât de prejudecăți și nu este umbrită decât de superstiții. O falsă frică de sacru a împiedicat bunul simț de la salvagardarea religiei. Frica de autoritatea scrierilor sacre ale trecutului a împiedicat în mod eficient sufletele oneste de astăzi să accepte noua lumină a evangheliei - lumina pe care, într-o generație precedentă, acești aceiași oameni cunoscători de Dumnezeu doreau cu atâta tărie să o vadă strălucind.

159:4.10 (1769.1) ”Cel mai trist dintre toate este faptul că anumiți educatori propovăduiesc caracterul sacru al acestui tradiționalism cunoscând totodată adevărul despre acestea. Ei au înțeles mai mult sau mai puțin bine limitările Scripturilor, dar sunt lași din punct de vedere moral și necinstiți din punct de vedere intelectual. Ei cunosc adevărul cu privire la scrierile sacre, dar preferă să lase poporul în ignoranță în legătură cu aceste fapte tulburătoare. Ei au denaturat și au deformat astfel Scripturile; ei le transformă într-un ghid pentru detalii servile ale vieții cotidiene și o autoritate peste chestiunile nespirtuale, în loc să facă apel la scrierile sacre ca repertoriu al înțelepciunii morale, al inspirației religioase și al învățăturii spirituale al oamenilor care îl cunoșteau pe Dumnezeu în cursul generațiilor precedente.”

159:4.11 (1769.2) Nataniel a fost iluminat, și șocat, de declarațiile Maestrului. În adâncurile sufletului său, el a meditat îndelung asupra acestei întrevederi, dar nu a vorbit nimănui despre ea înainte de ascensiunea lui Iisus. Chiar și după aceea, el încă s-a temut să comunice, în deplinătatea lor, învățăturile primite în momentul acela de la Maestru.

5. Caracterul pozitiv al religiei lui Iisus

159:5.1 (1769.3) În Philadelphia, unde predica Iacob, Iisus a dat discipolilor o lecție despre caracterul pozitiv al evangheliei împărăției. În cursul remarcilor sale, el a indicat că anumite părți din Scripturi erau mai veridice decât altele, și le-a recomandat auditorilor săi a-și hrăni sufletul cu cele mai bune alimente spirituale. Iacob l-a întrerupt pe Maestru pentru a-l întreba: „Maestre, ești tu atât de bun încât să ne sugerezi modul de a alege cele mai bune pasaje din Scripturi pentru edificarea noastră personală?” Și Iisus a răspuns: „Da, Iacove; citind Scripturile, tu cauă învățăturile veșnic adevărate și dumnezeiește bune precum:

159:5.2 (1769.4) ”Creează în mine o inimă curată, O, Doamne.

159:5.3 (1769.5) ”Domnul este păstorul meu; nu îmi va lipsi nimic.

159:5.4 (1769.6) ”Tu ar trebui să îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.

159:5.5 (1769.7) ”Căci eu, Domnul Dumnezeuul tău, te voi ține de mână dreaptă spunând: nu ai teamă; te voi ajuta.

159:5.6 (1769.8) ”Și națiunile nu vor mai învăța războiul.

159:5.7 (1769.9) Aceasta ilustrează modul în care, zi după zi, Iisus își însușea ce era mai bun din Scripturile ebraice pentru instruirea discipolilor săi și pentru a include aceste lucruri în învățătura noii evanghelii a regatului. Alte religii lăsaseră să se înțeleagă că Dumnezeu era aproape de oameni, dar Iisus a asimilat slujirea lui Dumnezeu pe lângă oameni solitudinii unui tată afectuos pentru

bunăstarea copiilor lui, care depind de el; apoi a făcut din această învățătură piatra de temelie a religiei lui. Acesta este felul în care doctrina paternității lui Dumnezeu a făcut imperativă practica fraternității oamenilor. Adorarea lui Dumnezeu și slujirea omului au devenit suma și substanța religiei sale. Iisus a luat ceea ce era mai bun din religia iudaică și a transferat aceste lucruri în cadrul demn al noilor învățături ale evangheliei împărăției.

159:5.8 (1769.10) Iisus a introdus spiritul de acțiune pozitivă în doctrinele pasive ale religiei iudaice. În locul unei supunerii negative la unele exigențe ceremoniale, Iisus a prescris înfăptuirea pozitivă a ceea ce pretindea noua sa religie de la cei care o acceptau. Religia lui Iisus consta nu doar în a crede, ci în a face cu adevărat ceea ce cerea evanghelia. El nu propovăduia că serviciul social constituia esența religiei sale, ci mai degrabă că serviciul social era unul dintre efectele sigure ale aflării în posesiunea spiritului adevăratei religii.

159:5.9 (1770.1) Iisus nu ezita să adopte cea mai bună jumătate a unui pasaj din Scripturi și să respingă totodată partea accesorie. Marele său îndemn: „Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși”, el a luat-o din pasajul următor: „Tu nu vei exercita nici o răzbunare asupra copiilor poporului tău, ci îl vei iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Iisus și-a însușit partea pozitivă a acestui verset, respingând partea negativă. El s-a opus chiar și non-rezistenței negative sau pur pasive. El a zis: „Dacă un dușman te lovește peste un obraz, nu trebuie să rămâi acolo mut și pasiv; mai bine ia o atitudine pozitivă și întoarce-i-l și pe celălalt; altfel spus, fă tot ceea ce îți stă în putință pentru a abate relele cărări ale fratelui tău rătăcit și pentru a-l readuce pe calea cea bună a unei vieți drepte.” Iisus le cerea discipolilor lui să reacționeze și

dinamic în toate circumstanțele vieții. Faptul de a întoarce celălalt obraz sau orice alt act tipic asemănător, cere inițiativă și necesită o exprimare viguroasă, activă și curajoasă a personalității credinciosului.

159:5.10 (1770.2) Iisus nu preconiza practica de a te supune în mod negativ relelor tratamente celor care caută cu bună știință să abuzeze de adepții non-rezistenței la rău, ci mai degrabă ca discipolii săi să fie înțelepți și vigilenți în reacțiile lor rapide și pozitive ale binelui contra răului, astfel încât ei să poată efectiv triumfa asupra răului prin bine. Nu uitați că adevăratul bine este invariabil mai puternic decât răul cel mai periculos. Maestrul a propovăduit un criteriu pozitiv al dreptății: „Dacă cineva dorește să fie discipolul meu, el să nu țină seama de el însuși, și să își asume zilnic deplina măsură a responsabilităților sale pentru a mă urma.” El însuși a stat drept pildă pentru asta: „își croia drumul făcând binele”. Acest aspect al evangheliei a fost ilustrat de numeroase parabole pe care Iisus le-a povestit mai târziu discipolilor lui. Niciodată nu i-a îndemnat să își suporte cu răbdare obligațiile, ci mai degrabă să trăiască cu energie și entuziasm la înălțimea deplinei măsuri a responsabilităților lor umane și a privilegiilor lor divine în regatul lui Dumnezeu.

159:5.11 (1770.3) Iisus le-a recomandat apostolilor să își ofere și cămașa de pe ei dacă li s-ar lua pe nedrept haina. Aceasta nu ar însemna literalmente că ar trebui să dai și un al doilea veșmânt; era mai degrabă vorba de ideea de a face ceva *pozitiv* pentru a-l salva pe ofensator, în loc de a urma vechiul sfat de a folosi represaliile - „ochi pentru ochi” și așa mai departe. Iisus detesta ideea de represalii, precum și pe aceea de a accepta pasiv să fii pur și simplu victima

nedreptăților. Cu acest prilej, el le-a vorbit apostolilor săi despre cele trei moduri de a lupta contra răului și de a-i rezista:

159:5.12 (1770.4) 1. A răspunde răului cu rău - metoda pozitivă dar injustă.

159:5.13 (1770.5) 2. A suporta răul fără a te plânge sau a rezista - metoda pur negativă.

159:5.14 (1770.6) 3. A răspunde răului prin bine, a-ți afirma voința astfel încât să domine situația și să triumfe asupra răului prin bine - metoda pozitivă și justă.

159:5.15 (1770.7) Unul dintre apostoli a întrebat odată: „Maestre, ce ar trebui să fac dacă un străin mă forțează să car greutatea pe distanța de o leghe?” Iisus a răspuns: „Nu trebuie să te pui jos scoțând un suspin de ușurare și totodată bodogănind contra străinului. Dreptatea nu reiese din asemenea atitudini pasive. Dacă nu te poți gândi la nimic mai pozitiv de făcut, tu poți cel puțin căra pachetul o a doua leghe. Aceasta va reprezenta desigur o provocare pentru străinul nedrept și nelegiuit.”

159:5.16 (1770.8) Iudeii auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu pregătit să îi ierte pe păcătoșii care se căiesc și să încerce să uite faptele lor greșite; dar niciodată, înainte de venirea lui Iisus, oamenii nu auziseră vorbindu-se de un Dumnezeu care mergea în căutarea oilor rătăcite, care prelua inițiativa în căutarea păcătoșilor, și care se bucura atunci când îi găsea dispuși să se întoarcă la casa Tatălui. Iisus a extins această notă pozitivă a religiei chiar și la rugăciunile sale. El a transformat regula de aur negativă într-un îndemn pozitiv în favoarea echității umane.

159:5.17 (1771.1) În toată învățătura sa, Iisus elimina infailibil detaliile susceptibile de a abate atenția. El evita limbajul înflorit și simplele imagini poetice ale unui joc de cuvinte. El introducea în general mari înțelesuri în mici expresii. Pentru a-și ilustra gândirea, Iisus a schimbat complet semnificația curentă atribuită multor cuvinte precum sare, drojdie, păcat sau copilași. El folosea foarte eficient antiteza comparând minusculul cu infinitul, și așa mai departe. Expresiile sale precum „orbii care îi conduc pe orbi” erau frapante. Dar cea mai mare forță a învățăturii sale ilustratoare era naturalitatea sa. Iisus a adus din cer pe Pământ filozofia religiei. El a descris nevoile elementare ale sufletului cu o nouă perspicacitate și o nouă manifestare de iubire.

6. Întoarcerea la Magadan

159:6.1 (1771.2) Misiunea de patru săptămâni în Decapolis a avut un succes moderat. Sute de suflete au fost primite în regat. Apostolii și evangheliștii au câștigat o prețioasă experiență continuându-și lucrarea fără inspirația prezenței personale imediate a lui Iisus.

159:6.2 (1771.3) Vineri 16 septembrie, tot corpul evanghelic s-a adunat în Parcul Magadanului, după cum conveniseră anterior. În ziua de sabat, mai mult de o sută de credincioși au avut o consfătuire în care au fost studiate în fond planurile de viitor pentru dezvoltarea lucrării regatului. Mesagerii lui David erau prezenți și au făcut rapoarte despre situația credincioșilor din Iudeea, din Samaria, din Galileea și din ținuturile limitrofe.

159:6.3 (1771.4) Rari erau, în această vreme, discipolii lui Iisus care apreciau pe deplin marea valoare a serviciilor făcute de corpurile de mesageri. Nu numai că mesagerii mențineau, în toată Palestina, contactul discipolilor între ei și cu Iisus și apostolii, dar ei serveau, în decursul acestor zile mohorâte, și în calitate de colectori de fonduri; nu numai că acești bani contribuiau la ajutarea lui Iisus și a asociaților lui, dar și la sprijinirea familiilor celor doisprezece apostoli și ale celor doisprezece evangheliști.

159:6.4 (1771.5) Cam prin vremea asta, Abner a deplasat baza sa de operațiuni din Hebron la Betleem; acest din urmă oraș era și cartierul general, pentru Iudeea, al mesagerilor lui David. David întreținea, toată noaptea, un serviciu de popas al mesagerilor între Ierusalim și Betsaida. Curierii plecau din Ierusalim seara, poposind la Sycar și la Scytopolis, și soseau la Betsaida în dimineața zilei următoare la ora micului dejun.

159:6.5 (1771.6) Iisus și asociații lui s-au pregătit acum să se odihnească o săptămână înainte de a aborda faza ultimă a lucrării lor în favoarea regatului. Aceasta a fost ultima lor perioadă de odihnă, căci misiunea din Peera a devenit o campanie de predicare și de propovăduire care a durat până în vremea sosirii lor la Ierusalim și a derulării episoadelor finale ale carierei pământești a lui Iisus.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 159](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 161](#) >>

Capitolul 160

Rodan din Alexandria

160:0.1 (1772.1) DUMINICĂ dimineața, 18 decembrie, Andrei a anunțat că nu va fi prevăzută nici o lucrare pentru săptămâna ce următoare. Toți apostolii, în afară de Nataniel și Toma, s-au dus la familia lor sau au stat la prieteni. Iisus s-a bucurat, în săptămâna aceea, de o perioadă de odihnă aproape completă, dar Nataniel și Toma au fost aproape în întregime ocupați de discuțiile lor cu un filozof grec din Alexandria pe nume Rodan. Acest grec devenise recent discipolul lui Iisus datorită învățaturii unui asociat al lui Abner, care conducea o misiune în Alexandria. Rodan se străduia serios acum să armonizeze filozofia lui de viață cu noile învățături religioase ale lui Iisus, și era cu el. Dorea, de asemenea, să obțină de la prima mână o învățătură a evangheliei care se impune, dată fie de Iisus, fie

de unul dintre apostolii lui. Deși Maestrul refuzase să înceapă o asemenea discuție cu Rodan, el l-a primit cu amabilitate și le-a poruncit imediat lui Toma și lui Nataniel să asculte tot ceea ce avea Rodan de zis și, la rândul lor, să îi vorbească despre evanghelie.

1. Filozofia Greacă

160:1.1 (1772.2) Luni dimineața devreme, Rodan a început o serie de zece expuneri pentru Nataniel, Toma și vreo două duzini de credincioși care se găseau la Magadan. Condensate, combinate și retranscrise în limbaj modern, aceste discuții oferă spre considerarea noastră următoarele gânduri:

160:1.2 (1772.3) Viața umană constă din trei mari imbolduri: impulsuni, dorințe și atracții. Un caracter puternic și o personalitate care se impune nu se dobândesc decât convertind impulsul natural al vieții în arta de a trăi în societate și transformând dorințele imediate în aspirații superioare dând loc unor realizări durabile, în timp ce atracția obișnuită a existenței trebuie să fie transferată de la ideile convenționale și stabilite către nivelele mai elevate ale ideilor neexplorate și ale idealurilor de descoperit.

160:1.3 (1772.4) Cu cât civilizația va deveni mai complexă, cu atât arta de a trăi va deveni mai dificilă. Cu cât se vor schimba uzanțele sociale mai rapid, cu atât mai complicată va deveni sarcina de a dezvolta caracterul. Pentru ca progresul să continue, trebuie ca omenirea să reînvețe, la fiecare zece generații, arta de a trăi. Iar dacă, prin ingeniozitatea lor, oamenii complică și mai rapid viața socială, va

trebui reînvățată stăpânirea artei de a trăi la intervale mai apropiate, poate la fiecare generație. Dacă evoluția artei de a trăi nu progresează în paralel cu tehnica existenței, omenirea se va înapoia repede la simplul instinct de conservare - la satisfacerea dorințelor imediate. Astfel, omenirea va rămâne imatură, iar societatea nu va reuși să ajungă la deplina ei maturitate.

160:1.4 (1773.1) Maturitatea socială se evaluează prin măsura în care omul acceptă să renunțe la satisfacerea dorințelor sale trecătoare și momentane, pentru a întreține aspirațiile superioare pentru care lupta procură satisfacții mai abundente de înaintare progresivă către țeluri permanente. Dar adevăratul semn distinctiv al maturității sociale este voința unui popor de a renunța la dreptul de a trăi satisfăcut, și în pace, conform normelor de confort stabilite de credințele stabilite și ideilor convenționale, în favoarea unei alte atracții care este neliniștitoare și necesită energie, adică atracția urmării posibilităților neexplorate de a atinge obiectivele nedescoperite încă ale realităților spirituale ideale.

160:1.5 (1773.2) Animalele reacționează cu noblete la impulsurile vieții, însă doar omul este cel având puterea de a atinge arta trăirii, deși partea cea mai mare a omenirii nu încearcă decât impulsurile animale ale vieții. Animalele nu cunosc decât acest imbold orb și instinctiv; omul este capabil de a transcende impulsul funcțiunilor naturale. El poate decide să trăiască pe planul elevat al artei inteligente, și chiar și pe acela al bucuriei celeste și al extazului spiritual. Animalele nu se interesează niciodată de țelurile vieții; de aceea, ele nu își fac niciodată griji și nu se sinucid. La oameni, sinuciderea dovedește că au ieșit din stadiul existenței pur animale și,

în plus, că eforturile exploratoare ale unor asemenea ființe omenești nu au reușit să atingă nivelele unde experiența umană devine o artă. Animalele nu cunosc semnificația vieții. Nu numai că omul posedă facultatea de a recunoaște valorile și de a înțelege semnificațiile, dar el are, de asemenea, și conștiința semnificației semnificațiilor - el este conștient de propria sa perspicacitate.

160:1.6 (1773.3) Când oamenii îndrăznesc să abandoneze o viață de intense dorințe naturale pentru o artă de trăire aventuroasă și de logică nesigură, ei trebuie să își asume riscurile corespunzătoare accidentelor emoționale - conflicte, amărăciuni și incertitudini - cel puțin până când ating un anumit grad de maturitate intelectuală și emoțională. Descurajarea, îngrijorările și indolența sunt dovezi de netăgăduit ale imaturității emoționale. Societatea umană se confruntă cu două probleme: ajungerea la maturitate pentru individ, și ajungerea la maturitate pentru rasă. Ființa umană matură începe curând să se uite la toți ceilalți muritori cu sentimente de tandrețe și cu emoții pline de toleranță. Oamenii maturi îi privesc pe cei care nu sunt maturi cu dragostea și cu considerația pe care părinții le-o arată copiilor lor.

160:1.7 (1773.4) Reușita vieții nu este nimic altceva decât arta de stăpânire a tehnicilor sigure de rezolvare a problemelor obișnuite. Primul pas în soluționarea unei probleme oarecare constă în localizarea dificultății, în izolarea problemei și în recunoașterea cu franchețe a naturii și a gravității ei. Când problemele vieții stârnesc fricile noastre profunde, marea noastră eroare este refuzul de a recunoaște. Tot astfel, când recunoașterea dificultăților noastre implică o atingere a vanității noastre mult timp îndrăgite, sau

mărturisirea că ești invidios, sau abandonul prejudecăților adânc înrădăcinate, oameni de rând preferă să rămână agățați de vechile iluzii de siguranță și de falsele impresii de securitate îndelung cultivate. Numai o persoană curajoasă este pregătită să recunoască în mod cinstit ceea ce descoperă o minte sinceră și logică, și de a-i face față cu neînfricare.

160:1.8 (1773.5) Soluționarea înțeleaptă și eficientă a unei probleme oarecare necesită o minte liberă de părtiniri, de patimi și de toate celelalte prejudecăți personale susceptibile de a vicia analiza imparțială a factorilor care constituie efectiv elementele problemei de rezolvat. Soluționarea problemelor vieții cere curaj și sinceritate. Numai cei cinstiți și bravi sunt capabili să urmeze drumul prin labirintul confuz și derutant al vieții în care poate conduce logica unei minți neînfricate. Și niciodată sufletul și mintea nu se pot emancipa astfel fără motorul unui entuziasm inteligent frizând zelul religios. Este nevoie de atracția unui mare ideal pentru a-i antrena pe oameni în urmărirea unui țel plin de probleme materiale delicate și de riscuri intelectuale multiple.

160:1.9 (1774.1) Chiar și dacă ești bine înarmat pentru a înfrunța situațiile dificile ale vieții, abia de se poate spera la succes dacă nu ești înzestrat cu o înțelepciune a minții și cu acest farmec al personalității care îți permite să obții cooperarea și susținerea cordială a celor din jur. Nici în lucrarea religioasă, nici în munca laică, nu poți spera la un veritabil succes decât dacă ai învățat convingerea tovarășii tăi, convingerea oamenilor. Trebuie pur și simplu să aveți tact și toleranță.

160:1.10 (1774.2) Dar cea mai bună dintre toate metodele de rezolvare a problemelor, eu am învățat-o de la Iisus, Maestrul vostru. Este vorba de ceea ce el practică cu atâta perseverență și ceea ce v-a învățat și pe voi cu atâta fidelitate: meditația adoratoare solitară. În această obișnuință, pe care o are Iisus de a merge atât de frecvent singur pentru a comunica cu Tatăl care este în ceruri, rezidă tehnica nu numai pentru a-ți aduna forțele și a dobândi înțelepciunea în vederea rezolvării conflictelor obișnuite ale vieții, dar și pentru a-ți apropria energia necesară în vederea rezolvării problemelor superioare de natură morală și spirituală. Totuși, nici măcar metodele corecte de rezolvare a problemelor nu compensează defectele inerente personalității și nu compensează absența foamei și setei de adevărata dreptate.

160:1.11 (1774.3) Eu sunt profund impresionat de obiceiul pe care îl are Iisus de a retrage singur pentru o perioadă de examinare solitară a problemelor vieții; pentru a căuta noi rezerve de înțelepciune și de energie pentru a face față multiplelor exigențe ale serviciului social; pentru a însufleți și a face mai profund țelul suprem al vieții supunând efectiv personalitatea sa totală la conștiința contactului cu divinitatea; pentru a pricepe și a poseda metode noi și mai bune pentru a se adapta la situațiile mereu schimbătoare ale existenței trăite; pentru a efectua reconstrucțiile și readaptările vitale ale atitudinilor sale personale care sunt atât de esențiale pentru a-ți da seama, cu o perspicacitate mărită, de tot ceea ce este real și valabil; și pentru a face toate acestea nevizând decât gloria lui Dumnezeu - a exprima sincer rugăciunea favorită a Maestrului vostru: „Facă-se voia ta, și nu a mea.”

160:1.12 (1774.4) Această practică de adorare a Maestrului nostru aduce această destindere care reînnoiește mintea, această iluminare care inspiră sufletul, acest curaj care îți permite să faci cu vitejie față problemelor tale, această înțelegere de sine care suprimă frica debilitantă, și această conștiință a uniunii cu divinitatea, care îi procură omului asigurarea ce-i permite să îndrăznească să fie asemenea lui Dumnezeu. Destinderea datorată adorării, comuniunea spirituală așa cum o practică Maestrul, ușurează tensiunile, elimină conflictele și sporește puternic suma resurselor personalității. Toată această filozofie, adăugată evangheliei împărăției, constituie noua religie așa cum o înțeleg eu.

160:1.13 (1774.5) Prejudecățile orbesc sufletul și împiedică recunoașterea adevărului. Iar acestea pot fi înlăturate numai printr-o devoțiune sinceră a sufletului în adorarea unei cauze care îmbrățișează totul și îi include pe toți semenii noștri umani. Prejudecățile sunt inseparabil legate de egoism. Nu se pot elimina decât abandonând egoismul și substituindu-l cu căutarea satisfacției de a servi o cauză nu doar mai mare decât sine, ci mai vastă decât toată omenirea - căutarea lui Dumnezeu, ajungerea la divinitate. Dovada maturității personalității rezidă în transformarea dorințelor umane într-o căutare constantă a realizării valorilor celor mai elevate și celor mai reale în chip divin.

160:1.14 (1774.6) Într-o lume în continuă schimbare, în mijlocul unei ordini sociale în evoluție, este imposibil să menții țelurile destinelor fixate o dată pentru totdeauna. Numai cei care l-au descoperit pe Dumnezeu cel viu și care au luat drept țel înfăptuirea infinită pot dobândi o personalitate stabilă. Pentru a transforma astfel țelul lui

temporal în eternitate, de la Pământ la Paradis, de la uman la divin, trebuie ca omul să fie regenerat, convertit, născut din nou, ca el să devină copilul re-creat din spiritul divin, ca el să își câștige intrarea sa în fraternitatea împărăției cerurilor. Toate filozofiile și religiile care au idealuri inferioare aceloră sunt imature. Filozofia pe care o propovăduiesc eu, legată de evanghelia pe care o predicați voi, reprezintă noua religie a maturității, idealul tuturor generațiilor viitoare. Și aceasta este adevărat pentru că idealul nostru este definitiv, infailibil, etern, universal, absolut și infinit.

160:1.15 (1775.1) Filozofia mea m-a mânat în căutarea realităților înfăptuirii veritabile, țelul maturității. Dar impulsul meu era neputincios, căutării mele îi lipsea forța motrice, cercetarea mea suferea de absența certitudinii în ceea ce privește orientarea ei. Aceste lipsuri au fost din abundență acoperite de noua evanghelie a lui Iisus, cu reînsuflețirea ei prin clarviziune, cu înălțarea idealurilor ei și cu stabilitatea țărilor ei. Fără nici urmă de îndoială și de șovăială, eu pot acum să mă angajez din toată inima în aventura eternă.

2. Arta de a trăi

160:2.1 (1775.2) Muritorii nu au decât două căi de a trăi laolaltă: calea materială sau animală și calea spirituală sau umană. Prin folosirea semnelor și a sunetelor, animalele pot comunica între ele într-o măsură limitată, dar aceste forme de comunicare nu transmit nici înțelesuri, nici valori, nici idei. Omul nu se deosebește de animal decât pentru că el poate comunica tovarășilor săi prin intermediul

simbolurilor care desemnează și identifică cu certitudine înțelesuri, valori și idei, sau chiar și idealuri.

160:2.2 (1775.3) Din moment ce animalele nu pot comunica idei unele altora, ele nu pot nici să își dezvolte o personalitate. Omul își dezvoltă personalitatea pentru că poate să comunice cu semenii săi despre ideile și idealurile lui.

160:2.3 (1775.4) Această aptitudine de a transmite și de a împărtăși înțelesuri constituie cultura umană și permite oamenilor, datorită asocierilor sociale, să clădească civilizații. Cunoașterea și înțelepciunea devin cumulative datorită aptitudinii oamenilor de a comunica realizările lor generațiilor următoare, și aceasta face să se nască activitățile culturale ale rasei: artele, științele, religiile și filozofiile.

160:2.4 (1775.5) Comunicările prin simboluri dintre ființele omenești provoacă apariția de grupuri sociale. Grupul social cel mai eficient dintre toate este familia, și îndeosebi cei *doi părinți*. Afecțiunea personală este legătura spirituală care menține unite aceste asocieri materiale. Relații tot atât de eficiente pot în egală măsură să existe între două persoane de același sex, după cum s-au văzut atâtea exemple între prieteni cu adevărat devotați.

160:2.5 (1775.6) Aceste asocieri bazate pe prietenie și pe afecțiune reciprocă sunt socializante și înnobilitoare, deoarece ele încurajează și facilitează următorii factori, care sunt esențiali la nivelele mai înalte ale artei de a trăi:

160:2.6 (1775.7) 1. *Exprimarea de sine și înțelegerea de sine reciprocă.* Multe impulsuri umane nobile pier pentru că nu este nimeni care să asiste la exprimarea lor. În adevăr, nu este bine ca omul să fie singur.

Un anumit grad de recunoaștere și un anumit nivel de apreciere sunt esențiale dezvoltării caracterului uman. Fără iubirea sinceră a unui cămin, nici un copil nu poate atinge deplina dezvoltare a unui caracter normal. Caracterul este ceva mai mult decât simplă minte și moralitate. Dintre toate relațiile sociale instaurate pentru dezvoltarea caracterului, cea mai eficientă și cea mai ideală este prietenia afectuoasă și înțelegătoare a unui bărbat și a unei femei uniți printr-o legătură conjugală inteligentă. Căsătoria, cu multiplele ei relații, este cel mai bine concepută pentru a face să se nască prețioasele impulsuri și motivele superioare indispensabile dezvoltării unui caracter puternic. Eu nu ezit să glorific astfel viața de familie, căci Maestrul vostru a ales cu înțelepciune relația de la tată la copil ca piatră de temelie a noii evanghelii a regatului. Această comunitate incomparabilă de relații dintre un bărbat și o femeie, în îmbrățișarea afectuoasă a idealurilor superioare ale timpului, este o experiență atât de prețioasă și satisfăcătoare încât ea valorează un preț oricât de mare, un sacrificiu oricât de mare cerute pentru posedarea ei.

160:2.7 (1776.1) 2. *Uniunea sufletelor- mobilizarea înțelepciunii.* Orice ființă umană dobândește, mai devreme sau mai târziu, o anumită concepție a acestei lumi și o anumită viziune a celei următoare. Or, este posibil, printr-o asociere de personalități, să se unească aceste puncte de vedere asupra existenței temporale și aceste perspective eterne. Atunci, mintea unuia își sporește valorile spirituale prin asimilarea unei mari părți ale vederilor de ansamblu ale celuilalt. În felul acesta, oamenii îmbogățesc sufletul prin punerea în comun a posesiunilor lor spirituale respective. Tot astfel, omul poate evita tendința permanentă de a fi victima viziunii sale deformante, a

punctelor sale de vedere pline de prejudecăți și a îngustimii de judecată. Nu se pot îndepărta frica, invidia și vanitatea decât prin contactul intim cu alte moduri de gândire. Eu vă atrag atenția asupra faptului că Maestrul nu vă trimite niciodată singuri pentru a lucra la extinderea regatului; el vă trimite întotdeauna doi câte doi. Din moment ce înțelepciunea este o supracunoaștere, rezultă că unindu-și înțelepciunea lor, membrii unui grup social, mic sau mare, împărtășesc reciproc toate cunoștințele.

160:2.8 (1776.2) 3. *Entuziasmul trăirii*. Izolarea tinde să epuizeze încărcătura de energie a sufletului. Asocierea cu niște tovarăși este esențială pentru a reînnoi antrenul vieții, și indispensabilă pentru păstrarea curajului de a duce bătăliile care urmează ascensiunii la nivelele superioare de viață umană. Prietenia însuflețește bucuriile și glorifică triumfurile vieții. Asocierile omenești prietenești și intime tind să ia suferinței tristețea ei, iar încercării mult din amărăciunea ei. Prezența unui prieten înalță orice frumusețe și exaltă orice bunătate. Prin simboluri inteligente, omul poate însufleți și lărgi capacitatea de apreciere a prietenilor săi. Această putere și această posibilitate a unei stimulări reciproce a imaginației sunt una dintre gloriile supreme de prietenie omenească. O mare putere spirituală este inerentă conștiinței de a fi consacrat din toată inima unei cauze comune, de a fi fidel reciproc unei Deități cosmice.

160:2.9 (1776.3) 4. *Defensiva sporită contra oricărui rău*. Asocierile de personalități și afecțiunea reciprocă sunt o asigurare eficientă contra răului. Greutățile, tristețile, decepțiile și înfrângerile sunt mai dureroase și mai descurajante când trebuie să le suporti singur.

Asocierea nu transformă răul în dreptate, dar ajută considerabil la diminuarea chinurilor. Maestrul vostru a zis: „Fericiți cei mândri” - dacă este acolo vreun prieten pentru a-i consola. Există o forță pozitivă în cunoașterea că voi trăiți pentru bunăstarea altuia, că alții trăiesc tot astfel pentru bunăstarea voastră și pentru evoluția voastră. Omul se zbate în izolare. Ființele umane se descurajează infailibil dacă punctul lor de vedere se limitează la înfăptuirile fugitive ale timpului. Când prezentul este separat de trecut și de viitor, el devine de o banalitate exasperantă. Numai o vedere de ansamblu asupra cercului eternității îi dă omului inspirația de a face tot ce îi stă în putință și poate scoate tot ce-i mai bun în el pentru a face imposibilul. Când omul se ridică astfel la maximul posibilităților sale, el trăiește cu mărinimie pentru binele semenilor săi care stau cu el în timp și în eternitate.

160:2.10 (1777.1) Eu repet că această asociere inspiratoare și înnobilitoare își găsește posibilitățile ideale în relațiile de căsătorie umană. Este adevărat că multe rezultate sunt obținute în afara căsătoriei, și că un mare, un foarte mare număr de căsătorii nu reușesc nici una să producă aceste roade morale și spirituale. Se văd de prea multe ori căsătorindu-se cupluri care caută valori inferioare acestor corolare superioare ale maturității umane. Căsătoria ideală trebuie să fie întemeiată pe ceva mai stabil decât fluctuațiile de sentiment și decât inconstanța simplei atracții sexuale; ea trebuie să se bazeze pe un devotament personal sincer și reciproc. Atunci, dacă se pot construi aceste mici unități fidele și eficiente de asocieri umane, când acestea vor fi asamblate în organizarea colectivă, lumea va contempla o mare structură socială glorificată, civilizația maturității pământene.

O asemenea rasă ar putea începe să realizeze întrucâtva idealul Maestrului vostru: „Pace pe pământ și bunăvoință printre oameni.” În vreme ce o asemenea societate nu va fi nici perfectă, nici în întregime eliberată de rău, cel puțin ea se va apropia de stabilizare maturității.

3. Atracțiile maturității

160:3.1 (1777.2) Efortul de a atinge maturitatea cere muncă, iar munca necesită energie. De unde vine puterea care permite să se înfăptuiască toate acestea? Se pot considera factorii fizici ca dobândiți, dar Maestrul a zis bine că „omul nu poate trăi numai cu pâine”. Când ai un corp normal și o sănătate rezonabil de bună, trebuie să cauți după aceea atracțiile care acționează ca stimulente pentru a face să survină forțele spirituale care dormitează în oameni. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu trăiește în om; atunci, cum putem noi să facem omul să elibereze puterile divine și infinite legate de sufletul său? Cum putem noi să îi incităm pe oameni să dea prilej lui Dumnezeu să izvorască din noi reîmprospătându-ne sufletul în trecerea sa, și contribuind apoi la iluminarea, înălțarea și binecuvântarea a nenumărate alte suflete? Care este cea mai bună metodă a mea de a trezi puterile benefice latente care dorm în sufletul vostru? Există un lucru de care sunt sigur, și anume că excitația emoțională nu este stimulentele spiritual ideal. Excitația nu sporește energia; ea epuizează mai degrabă forțele minții și ale corpului. De unde vine, atunci, energia care să permită înfăptuirea acestor mari lucruri? Observați-l pe Maestrul vostru. Chiar în ceasul acesta, el este pe dealuri, acumulând putere în timp ce aici

noi consumăm energie; secretul acestei întregi probleme stă ascuns în comuniunea spirituală, în adorare. Din punct de vedere uman, este vorba de combinarea meditației și a destinderii. Meditația stabilește contactul minții cu spiritul; destinderea determină capacitatea de receptivitate spirituală. Această substituie a slăbiciunii cu forța, a fricii cu curajul, mentalității sinelui cu voia lui Dumnezeu, constituie adorarea. Cel puțin, acesta este felul în care o consideră filozofia.

160:3.2 (1777.3) Când aceste experiențe sunt frecvent repetate, ele se cristalizează în obișnuințe, obiceiuri de adorare care dau forță; aceste obișnuințe se traduc, până la urmă, în formarea unui caracter spiritual, iar în cele din urmă acest caracter este recunoscut de semenii voștri ca o *personalitate matură*. La început, aceste practici sunt dificile și iau mult timp, dar atunci când ele devin obișnuite, procură numaidecât odihnă și o economie de timp. Cu cât va deveni mai complexă societatea și cu cât se vor înmulți mai tare atracțiile civilizației, cu atât mai urgentă va deveni necesitatea pentru persoanele cunoscătoare de Dumnezeu de a contracta aceste obișnuințe protectoare destinate să conserve și să sporească energiile lor spirituale.

160:3.3 (1778.1) Un alt factor necesar atingerii maturității este adaptarea cooperatoare a grupurilor sociale la un mediu mereu schimbător. Individul lipsit de maturitate stârnește antagonismul tovarășilor lui; omul matur câștigă cooperarea cordială a asociaților lui, ceea ce înmulțește considerabil roadele eforturilor vieții sale.

160:3.4 (1778.2) Filozofia mea îmi zice că există momente când eu trebuie să mă lupt, dacă este nevoie, pentru a apăra concepția mea de dreptate; eu sunt sigur că Maestrul, de un tip de personalitate mai matură, va câștiga cu ușurință și eleganță o victorie echivalentă prin

tehnica lui superioară și seducătoare de tact și de toleranță. Mult prea adesea, când ne batem pentru o cauză bună, aceasta se termină printr-o înfrângere atât pentru învingător, cât și pentru învins. Chiar ieri am auzit Maestrul spunând că „dacă un înțelept dorește să intre pe o poartă încuiată, el nu o va sparge, ci mai degrabă va căuta cheia pentru a o descuia.” Noi ne angajăm prea adesea într-o bătălie numai pentru a ne convinge că nu ne este frică.

160:3.5 (1778.3) Această nouă evanghelie a împărăției face un mare serviciu artei de a trăi, în sensul că ea oferă un mobil nou și mai bogat pentru o viață superioară. Ea prezintă un țel al destinului nou și elevat, un rost suprem pentru viață. Și aceste noi concepții despre un țel etern și divin al existenței sunt în ele însele stimuli transcendenți, suscitând reacția a ceea ce este mai bun în natura superioară a omului. Pe fiecare culme a gândirii intelectuale, afli o destindere pentru minte, forță pentru suflet și o comuniune pentru spirit. Din această poziție de viață superioară omul poate transcende iritățile materiale de la nivelele inferioare de gândire - îngrijorarea, gelozia, invidia, dorința de răzbunare și orgoliul unei personalități imature. Sufletele care se ridică pe aceste înălțimi eliberându-se de o mulțime de conflicte încrucișate privitoare la fleacurile existenței, și devin astfel libere pentru a fi conștiente de curenții superiori ai conceptelor spirituale și ai comunicărilor celeste. Dar scopul vieții trebuie să fie ocrotit cu gelozie de tentația de a căuta realizări factice și tranzitorii; trebuie deopotrivă să i se acorde o grijă care să îl imunizeze contra dezastruoaselor amenințări ale fanatismului.

4. Echilibrul maturității

160:4.1 (1778.4) În timp ce aveți drept țel unic atingerea realităților veșnice, trebuie să răspundeți, de asemenea, necesităților vieții temporale. Deși spiritul este țelul nostru, carnea este un fapt. Se poate întâmpla ca resursele necesare vieții să ne cadă în mână accidental, însă, în general, trebuie să lucrăm cu inteligență pentru a le procura. Cele două probleme majore ale vieții sunt următoarele: câștigarea traiului tău material și atingerea supraviețuirii eterne. Chiar și acela de a-ți câștiga existența are nevoie de religie pentru a fi rezolvat în mod ideal. Cele două probleme sunt extrem de personale. De fapt, adevărata religie nu funcționează în afara individului.

160:4.2 (1778.5) Iată factorii esențiali ai vieții temporale, așa cum îi văd eu:

160:4.3 (1778.6) 1. O bună sănătate fizică.

160:4.4 (1778.7) 2. O gândire limpede și curată.

160:4.5 (1778.8) 3. Aptitudinile și abilitatea.

160:4.6 (1778.9) 4. Bogăția - bunurile vieții.

160:4.7 (1778.10) 5. Aptitudinea de a rezista în fața înfrângerii.

160:4.8 (1778.11) 6. Cultura - educația și înțelepciunea.

160:4.9 (1779.1) Chiar și atunci când e vorba de probleme privitoare la sănătatea și la eficiența fizice, cea mai bună manieră de a le rezolva constă în abordarea lor sub unghiul religios al învățăturii Maestrului nostru, știind că trupul și mintea omului sunt sălașul darului Zeilor, duhul lui Dumnezeu devenind spiritul omului. Mintea omului devine atunci mediatorul dintre lucrurile materiale și realitățile spirituale.

160:4.10 (1779.2) Este nevoie de inteligență pentru a-ți asigura partea ta din lucrurile dezirabile ale vieții. Este cu totul greșit a presupune că loialitatea în munca de zi cu zi va asigura averea ca recompensă. În afară de achizițiile ocazionale și accidentale de bogății, se constată că recompensele materiale ale vieții temporale curg în anumite canale bine organizate; numai cei care au acces la aceste canale pot se pot aștepta să fie bine remunerați pentru eforturile lor temporare. Sărăcia va fi întotdeauna soarta celor care caută bogăția în canale individuale și izolate. Prosperitate în lume depinde deci în esența ei de o înțeleaptă planificare. Succesul cere nu numai ca voi să fiți devotați muncii voastre, ci și să operați ca o roțiță a unuia dintre canalele bogăției materiale. Dacă vă lipsește înțelepciunea, voi vă puteți consacra viața generației voastre fără a primi vreo recompensă materială pentru aceasta. În schimb, dacă se nimerește ca voi să beneficiați de fluxul bogățiilor, voi puteți să vă instalați comod în lux chiar și fără a fi făcut nimic util pentru contemporanii voștri.

160:4.11 (1779.3) Aptitudinile se moștenesc, dar abilitatea se dobândește. Viața nu este reală pentru cel care nu știe să facă bine un lucru, ca un expert. Iscușința este una dintre principalele surse de satisfacție din viață. Aptitudinile implică darul spiritului de pătrundere, al prevederii pe termen lung. Nu vă lăsați amăgiți de beneficiile tentante ale faptelor necinstite; acceptați să lucrați pentru veniturile ulterioare inerente unei strădanii cinstite. Înțeleptul știe să distingă între mijloace și scopuri; în afară de aceasta, un exces de planuri de viitor poate uneori să contracareze proiectele elevate. În ce privește plăcerile, voi ar trebui întotdeauna să le căutați atât în producție, cât și în consum.

160:4.12 (1779.4) Exersați-vă memoria pentru a păstra ca pe un depozit sacru episoadele vieții voastre care merită osteneala și dau vigoare, pentru ca voi să vă reamintiți la nevoie de ele, pentru plăcerea și pentru edificarea voastră. Construiți astfel, pentru voi înșivă și în voi înșivă, muzee de frumusețe, de bunătate și de măreție artistică. Suvenirurile cele mai nobile sunt amintirile îndrăgite ale marilor momente ale unei frumoase prietenii. Toate aceste comori ale memoriei iradiază influența lor cea mai prețioasă și exaltantă la contactul eliberator al adorației spirituale.

160:4.13 (1779.5) Dar viața va deveni o povară dacă voi nu învățați să eșuați cu eleganță. Există, în înfrângere, o artă pe care sufletele nobile o dobândesc întotdeauna; trebuie să știți să pierdeți cu voioșie și să nu aveți teamă de decepții. Nu ezitați niciodată să admiteți un eșec. Nu căutați să îl ascundeți sub surâsuri înșelătoare și sub un optimism radios. Sună bine să pretinzi întotdeauna a fi reușit, dar aceasta se termină prin rezultate deplorabile. Această tehnică duce direct la crearea unei lumi ireale și la prăbușirea inevitabilă într-o ultimă deziluzie.

160:4.14 (1779.6) Succesul poate să genereze curajul și să promoveze încrederea în sine, dar înțelepciunea nu provine decât din experiențele prin care un om se adaptează la rezultatele eșecurilor lui. Oamenii care preferă iluzii optimiste în locul realității nu pot deveni înțelepți niciodată. Numai cei care înfruntă faptele și le adaptează la idealuri pot atinge înțelepciunea. Înțelepciunea înglobează faptele și idealurile, și de aceea ea îi salvează pe adepții ei de la cele două extreme sterile ale filozofiei - omul al cărui idealism exclude faptele, și materialismul lipsit de viziune spirituală. Sufletele timide care nu

pot susține lupta vieții decât cu ajutorul continuu al falselor iluzii de succes sunt condamnați să sufere eșecuri și înfrângeri când ele se vor deștepta în cele din urmă din visele propriei lor imaginații.

160:4.15 (1780.1) Viziunea de mare anvergură a religiei își exercită influența supremă în împrejurările în care trebuie să faci față eșecului și să te adaptezi la înfrângere. Eșecul este pur și simplu un episod educativ - o experiență culturală pentru dobândirea de înțelepciune - în viața omului în căutare de Dumnezeu, care se lansează în aventura eternă a explorării unui univers. Pentru acest om, înfrângerea nu este decât un nou instrument în atingerea de nivele superioare ale realității universului.

160:4.16 (1780.2) Cariera unui om care îl caută pe Dumnezeu se poate revela ca o mare reușită în lumina eternității, chiar dacă întregul cursul al vieții lui temporale apare ca un eșec copleșitor, cu condiția ca fiecare succes să fi suscitât cultura înțelepciunii și împlinirea spirituală. Nu comiteți greșeala de a confunda cunoașterea, cultura și înțelepciunea. Ele sunt legate în viață, dar reprezintă valori spirituale extrem de diferite. Înțelepciunea domină întotdeauna cunoașterea și glorifică întotdeauna cultura.

5. Religia idealului

160:5.1 (1780.3) Voi mi-ați zis că, după Maestrul vostru, religia umană autentică este experimentarea individuală a realităților spirituale. Eu am considerat religia ca experiența omului ce reacționează la un factor pe care-l consideră ca demn de omagiul și de devoțiunea

întregii omeniri. În acest sens, religia simbolizează devotamentul nostru suprem față de ceea ce reprezintă conceptul nostru cel mai elevat al idealurilor noastre și limita extremă care poate atinge mintea noastră căutând posibilitățile eterne de înflorire spirituală.

160:5.2 (1780.4) Când oamenii reacționează la religie într-un sens tribal, național sau rasial, este așa pentru că ei consideră pe cei străini de grupul lor ca nefiind cu adevărat umani. Noi considerăm întotdeauna obiectul loialismului nostru religios ca fiind demn de respectul tuturor oamenilor. Niciodată religia nu poate fi o simplă treabă de credință intelectuală sau de raționament filozofic. Religia este întotdeauna și pentru totdeauna un mod de reacție la situațiile de viață; ea este o manieră de comportare. Religia înglobează gândurile, sentimentele și faptele respectuoase față de o realitate pe care o socotim demnă de adorare universală.

160:5.3 (1780.5) Dacă ceva a devenit o religie în experiența voastră, este evident că sunteți deja un evanghelist activ al acestei religii, de vreme ce socotiți conceptul suprem al religiei voastre ca demn de venerarea întregii omeniri, a tuturor inteligențelor universului. Dacă nu sunteți un evanghelist pozitiv și misionar al religiei voastre, vă amăgiți pe voi înșivă; ceea ce numiți voi religie este numai o credință tradițională sau un simplu sistem de filozofie intelectuală. Dacă religia voastră este o experiență spirituală, obiectul adorării voastre trebuie să fie realitatea spirituală universală și idealul tuturor conceptelor voastre spiritualizate. Eu le numesc religii intelectuale pe acelea care se bazează pe frică, pe emoție, pe tradiție și pe filozofie. Numesc adevărate religii pe acelea care se întemeiază pe veritabila experiență spirituală. Obiectul devoțiunii religioase poate fi material

sau spiritual, adevărat sau fals, real sau ireal, uman sau divin.

Religiile pot deci să fie bune sau rele.

160:5.4 (1780.6) Moralitatea și religia nu sunt în mod necesar același lucru. Punând mâna pe un obiect de adorare, un sistem moral poate deveni o religie. Pierzând chemarea ei universală la fidelitate și la devoțiune supremă, o religie se poate transforma într-un sistem filozofic sau într-un cod de morală. Lucrul, ființa, starea, sau ordinea de existență, sau posibilitatea de împlinire care constituie idealul suprem al loialismului religios, și care este receptaculul devoțiunii religioase a adoratorilor lui, este Dumnezeu. Independent de numele atribuit acestui ideal de realitate spirituală, este Dumnezeu.

160:5.5 (1781.1) Caracteristica socială a unei adevărate religii constă în faptul că ea caută invariabil să convertească indivizii și să transforme lumea. Religia implică existența unor idealuri nemaidescoverite care transcend de departe criteriile cunoscute de etică și de morală încorporate în uzanțele sociale, chiar și cele mai elevate, ale instituțiilor cele mai mature ale civilizației. Religia caută să atingă idealuri nedescoperite, realități neexplorate, valori supraumane, o înțelepciune divină și o veritabilă realizare spirituală. Adevărata religie înfăptuiește toate acestea; toate celelalte credințe nu sunt demne de acest nume. Voi nu puteți avea religie spirituală autentică fără idealul suprem și celest al unui Dumnezeu etern. O religie fără acest Dumnezeu este o invenție a oamenilor, o instituție umană de credințe intelectuale fără viață și de ceremonii bune pentru stârnit emoții și lipsite de sens. O religie poate pretinde a avea un mare ideal drept obiect al devoțiunii sale, dar astfel de idealuri ireale sunt inaccesibile și o asemenea concepție este iluzorie. Singurele idealuri

accesibile oamenilor sunt realitățile divine ale valorilor infinite conținute în faptul spiritual al Dumnezeuului etern.

160:5.6 (1781.2) Cuvântul Dumnezeu, *ideea* de Dumnezeu prin contrast cu *idealul* de Dumnezeu, poate face parte din orice religie, oricât de puerilă și falsă ar putea fi ea. Iar aceia care nutresc această idee de Dumnezeu pot face din ea tot ceea ce vor. Religiile inferioare modelează ideile lor de Dumnezeu pentru a le adapta la starea naturală a inimii umane. Religiile superioare cer ca inima umană să fie schimbată pentru a satisface exigențele idealurilor adevăratei religii.

160:5.7 (1781.3) Religia lui Iisus transcende toate concepțiile noastre anterioare ale ideii de adorare, în sensul că nu numai îl descrie pe Tatăl ei ca idealul realității infinite, dar și declară în mod pozitiv că această sursă divină de valori și centrul etern al universului sunt cu adevărat și personal accesibile fiecărei creaturi muritoare care alege să intre în împărăția cerurilor pe Pământ și recunoaște astfel că ea acceptă filiația cu Dumnezeu și fraternitatea cu omul. După părerea mea, aceea este cea mai înaltă concepție a religiei pe care a cunoscut-o lumea vreodată, și eu proclam că nu poate să existe o alta mai elevată, deoarece această evanghelie înglobează infinitatea realităților, divinitatea valorilor și eternitatea realizărilor spirituale. Această concepție constituie înfăptuirea experienței idealismului a ceea ce este suprem și ultim.

160:5.8 (1781.4) Eu nu sunt numai intrigat de idealurile perfecte ale religiei Maestrului vostru, dar mă simt puternic împins să mărturisesc credința mea în aceste declarații că aceste idealuri de realități ale spiritului sunt accesibile; că voi și eu putem întreprinde această lungă

și eternă aventură cu încredințarea din partea sa că în cele din urmă noi vom sosi cu certitudine la porțile Paradisului. Frații mei, eu sunt un credincios, eu am pornit, sunt pe drum cu voi în această aventură veșnică. Maestrul a zis că a venit de la Tatăl și ne va arăta calea. Eu sunt în întregime convins că el a spus adevărul, și definitiv convins că în afară de Tatăl Universal, nu există nici idealuri de realități, nici valori de perfecțiune care să fie accesibile.

160:5.9 (1781.5) Eu vin atunci să ador nu numai pe Dumnezeuul existențelor, dar și pe Dumnezeuul posibilității tuturor existențelor viitoare. Trebuie deci ca devoțiunea voastră față de un ideal suprem, dacă acest ideal este real, să fie o devoțiune față de acest Dumnezeu, căci nu este posibil să fie un alt Dumnezeu. Toți ceilalți zei sunt ficțiuni ale imaginației, iluzii ale minții muritoare, deformări ale unei false logici și idoli care îi înșală pe cei care îi creează. Da, se poate avea o religie fără acest Dumnezeu, dar ea nu semnifică nimic. Iar în cazul în care căutați a substitui acest ideal al Dumnezeului viu cu cuvântul Dumnezeu, nu faceți altceva decât să vă amăgiți punând o idee în locul unui ideal, a unei realități divine. Aceste credințe sunt pur și simplu religii de himere.

160:5.10 (1782.1) În învățăturile lui Iisus, eu văd religia în tot ce poate avea mai bun. Această evanghelie ne pune în măsură să-l căutăm pe adevăratul Dumnezeu și să-l căutăm. Dar acceptăm noi să plătim prețul acestei intrări în împărăția cerurilor? Suntem noi doritori să ne năștem din nou, să fim reînnoiți? Acceptăm noi să ne supunem acestui teribil și istovitor proces al distrugerii sinelui și de reconstruire a sufletului? Nu a zis el Maestrul: „Oricine vrea să își salveze viața trebuie să o piardă. Să nu credeți că am venit ca să aduc

pacea, ci mai degrabă o luptă a sufletului?” Este adevărat că după ce am plătit prețul consacrării voii Tatălui, noi simțim efectiv o mare pace, cu condiția să continuăm să mergem pe cărările spirituale ale vieții consacrate.

160:5.11 (1782.2) Acum, noi abandonăm cu adevărat atracțiile ordinii cunoscute a existenței în timp ce ne consacrăm fără rezerve căutării atracțiilor ordinii necunoscute și neexplorate ale existenței unei vieți viitoare de aventuri în lumile spirituale ale idealismului superior și ale realității divine. Și noi căutăm simbolurile semnificative care ne permit să transmitem semenilor noștri concepțiile reale ale idealismului religiei lui Iisus. Noi nu vom înceta să ne rugăm pentru ziua în care toată omenirea va vibra în viziunea comună a acestui adevăr suprem. În prezent, conceptul nostru de Tată, așa cum este păstrat în inima noastră, este că Dumnezeu este spirit; când îl transmitem semenilor noștri, Dumnezeu este iubire.

160:5.12 (1782.3) Religia lui Iisus pretinde o experiență vie și spirituală. Alte religii pot consta în credințe tradiționale, în sentimente emoționale, în conștiința filozofică și în toate acestea la un loc, dar învățătura Maestrului implică că trebuie efectiv atinse nivele de progres spiritual real.

160:5.13 (1782.4) Conștiința de a fi împins să te asemeni cu Dumnezeu nu este adevărata religie. Sentimentele emoționale care împing la adorarea lui Dumnezeu nu sunt adevărata religie. Convingerea conștientă că trebuie să renunți la sine și să-l servești pe Dumnezeu nu este adevărata religie. Înțelepciunea raționamentului care concluzionează că religia lui Iisus este cea mai bună dintre toate nu este religia ca experiență personală și spirituală. Adevărata religie se

referă la destin și la realitatea înfăptuirii precum și la realitatea și idealismul a ceea ce este acceptat din toată inima pe încredere. Și trebuie ca toate acestea să ne devină personale prin revelarea Spiritului Adevărului.

160:5.14 (1782.5) Astfel s-au terminat disertațiile filozofului grec, unul dintre cei mai mari din rasa sa, care a început să creadă în evanghelia lui Iisus.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 160](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 162](#) >>

Capitolul 161

Urmarea discuțiilor lui Rodan

161:0.1 (1783.1) DUMINICĂ 25 septembrie din anul 29, apostolii și evangheliștii s-au adunat la Magadan. În seara aceea, după o lungă convorbire cu asociații lui, Iisus i-a surprins pe toți anunțându-i că, în dimineața următoare, el va pleca de devreme către Ierusalim cu cei doisprezece apostoli pentru a asista la sărbătoarea Tabernaculelor. El le-a poruncit evangheliștilor să îi viziteze pe credincioșii din Galileea, iar grupului feminin să se întoarcă pentru o vreme în Betsaida.

161:0.2 (1783.2) Când veni ora de plecare la Ierusalim, Nataniel și Toma încă erau în toiul discuțiilor lor cu Rodan din Alexandria; ei au obținut de la Maestru permisiunea de a rămâne câteva zile mai mult în Magadan. Astfel, în timp ce Iisus și cei zece erau în drumul lor către Ierusalim, Nataniel și Toma erau angajați în serioase discuții cu

Rodan. În săptămâna precedentă în cursul căreia Rodan își expusese filozofia, Toma și Nataniel îi prezentaseră, rând pe rând, evanghelia împărăției filozofului grec. Rodan a constatat că învățăturile lui Iisus îi fuseseră bine expuse de către profesorul lui din Alexandria, unul dintre vechii apostoli ai lui Ioan Botezătorul.

1. Personalitatea lui Dumnezeu

161:1.1 (1783.3) Exista o chestiune asupra căreia Rodan și cei doi apostoli se deosebeau, și anume personalitatea lui Dumnezeu. Rodan accepta de bună voie tot ceea ce i se prezenta cu privire la atributele lui Dumnezeu, dar el susținea că Tatăl care este în ceruri nu este și nu poate fi o persoană în sensul în care oamenii concep personalitatea. Când apostolii au încercat să îi dovedească că Dumnezeu este o persoană, ei s-au găsit în dificultate; dar Rodan a găsit încă și mai dificil să dovedească că Dumnezeu nu este o persoană.

161:1.2 (1783.4) Rodan a susținut că faptul personalității constă în faptul simultan că ființele capabile să se înțeleagă emfatic comunică pe deplin și reciproc de pe o poziție de egalitate. Rodan a zis: „Pentru ca Dumnezeu să fie o persoană, ar trebui ca el să aibă simboluri de comunicare spirituală care să îi permită să fie pe deplin înțeles de cei care intră în contact cu el. Or, din moment ce Dumnezeu este infinit și etern, și este Creatorul tuturor celorlalte ființe, rezultă că în ceea ce privește egalitatea, Dumnezeu este singur în univers. Nimeni nu îi este egal; el nu poate comunica cu nimeni ca un egal. Poate că Dumnezeu este sursa oricărei personalități, dar ca atare el transcende

personalitatea, tot așa cum Creatorul se situează deasupra sau dincolo de creatură.”

161:1.3 (1783.5) Această ceartă îi tulburase mult pe Toma și Nataniel, și ei îi ceruseră lui Iisus să le vină în ajutor, dar Maestrul a refuzat să intre în discuție. Totuși, el i-a zis lui Toma: „Puțin contează *ideea* ce tu ți-o poți face despre Tată, cu condiția ca tu să cunoști spiritualmente *idealul* naturii sale infinite și eterne.”

161:1.4 (1784.1) Toma a susținut că Dumnezeu chiar realizează comunicări cu oamenii și că, în consecință, Tatăl este o personalitate, chiar și potrivit definiției lui Rodan. Filozoful grec a contestat acest lucru, susținând că Dumnezeu nu se revelează personal și că el rămâne un mister. Atunci, Nataniel a făcut apel la propria sa experiență personală cu Dumnezeu, iar Rodan a admis-o, afirmând că el avusese recent experiențe asemănătoare, dar a susținut că aceste experiențe dovedeau numai *realitatea* lui Dumnezeu, nu și *personalitatea* sa.

161:1.5 (1784.2) Luni seara, Toma a renunțat să îl convingă, însă, marți seara, Nataniel îl făcuse pe Rodan să creadă în personalitatea Tatălui. El a obținut această schimbare în opiniile grecului prin următoarele etape de raționament admitând că:

161:1.6 (1784.3) 1. Tatăl din Paradis se bucură de o egalitate de comunicare cu cel puțin alte două ființe care îi sunt pe deplin egale și asemănătoare - Fiul Etern și Spiritul Infinit. Ținând seama de doctrina Trinității, grecul a fost nevoit să admită că Tatăl Universal putea să aibă o personalitate. (Studiul ulterior al acestor discuții este ceea ce a condus la concepția lărgită a Trinității în mintea celor doisprezece

apostoli. Bineînțeles, credința generală îl identifica pe Iisus cu Fiul Etern.)

161:1.7 (1784.4) 2. De vreme ce Iisus era egal cu Tatăl, și de vreme ce acest Fiu a dobândit manifestarea personalității copiilor săi pământenii, un astfel de fenomen constituia dovada faptului, și demonstrarea posibilității, că cele trei Deități posedau o personalitate. În același timp, acest fenomen lămurea definitiv chestiunea privind aptitudinea lui Dumnezeu de a comunica cu oamenii și posibilitatea pentru oameni de a comunica cu Dumnezeu.

161:1.8 (1784.5) 3. Iisus era în termeni de asociere reciprocă și de perfectă comunicare cu omul; Iisus era Fiul lui Dumnezeu. Relația dintre Tată și Fiu presupune o egalitate de comunicare și o înțelegere emfatică reciprocă; Iisus și Tatăl erau una. Iisus menținea simultan comunicări inteligibile atât cu Dumnezeu, cât și cu omul. Din moment ce Dumnezeu și omul pricepeau amândoi sensul simbolurilor comunicărilor lui Iisus, Dumnezeu și omul posedau ambii atributele personalității în ceea ce privea aptitudinea de a inter-comunica. Personalitatea lui Iisus demonstra personalitatea lui Dumnezeu aducând totodată dovada decisivă a prezenței lui Dumnezeu în om. Două lucruri legate de un al treilea sunt legate între ele.

161:1.9 (1784.6) 4. Personalitatea reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realității omenești și al valorilor divine; de asemenea, Dumnezeu reprezintă pentru om conceptul cel mai elevat al realității divine și al valorilor infinite; Dumnezeu trebuie deci să fie o personalitate divină și infinită, dar foarte reală, deși transcenzând

infini concepția și definiția umane ale personalității; el rămâne totuși întotdeauna și universal o personalitate.

161:1.10 (1784.7) 5. Dumnezeu trebuie să fie o personalitate, din moment ce el este Creatorul oricărei personalități și destinul oricărei personalități. Învățătura lui Iisus: „Fiți deci perfecți, așa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect” îl influențase extraordinar pe Rodan.

161:1.11 (1784.8) După ce a auzit aceste argumente, Rodan a zis: „Eu sunt convins. Voi recunoaște că Dumnezeu este o persoană dacă, mărturisind această credință, îmi îngăduiți să modific declarația mea a unei astfel de credințe atașându-i sensului de personalitate un ansamblu de valori mai largi, precum suprauman, transcendent, suprem, infinit, etern, final și universal. Eu sunt de acum înainte convins că Dumnezeu trebuie să fie infinit mai mult decât o personalitate, dar că nu poate fi cu nimic mai puțin. Sunt de acord să pun capăt discuției și să îl accept pe Iisus ca fiind revelația personală a Tatălui, și ca fiind cel care acoperă toate lacunele logicii, ale rațiunii și ale filozofiei.”

2. Natura divină a lui Iisus

161:2.1 (1785.1) Cum Nataniel și Toma au aprobat pe deplin punctele de vedere ale lui Rodan asupra evangheliei împărăției, nu mai rămânea decât un singur punct de examinat, acela al învățăturii

privitoare la natura divină a Maestrului, și expunerea de mai jos este o prezentare rezumată, coordonată și reformulată a învățăturii lor:

161:2.2 (1785.2) 1. Iisus a recunoscut divinitatea sa, și noi îl credem. Multe evenimente remarcabile survenite în legătură cu servirea sa nu sunt inteligibile decât dacă crezi că el este Fiul lui Dumnezeu precum și Fiul Omului.

161:2.3 (1785.3) 2. Asocierea sa zilnică cu noi dă pilda unei prietenii umane ideale; numai o ființă divină poate fi un asemenea prieten uman. El este persoana cea mai sincer dezinteresată pe care noi am cunoscut-o vreodată. El este chiar și prietenul păcătoșilor, și îndrăznește să îi iubească pe dușmanii lui. El este foarte loial față de noi. Deși nu ezită să ne dojenească, este evident pentru noi toți că el ne iubește cu adevărat. Cu cât îl cunoști mai bine, cu atât îl iubești mai mult. Ești fermecat de neclintitul lui devotament. În toți acești ani în care noi nu am reușit să înțelegem misiunea sa, el a rămas un prieten fidel. El nu înțelege lingușirea; el îl tratează pe fiecare dintre noi cu aceeași gentilețe; el este invariabil tandru și plin de compasiune. El a împărtășit cu noi viața lui și toate lucrurile. Noi formăm o comunitate fericită; noi punem totul în comun. Noi nu credem că un simplu om poate trăi o viață atât de exemplară în împrejurări atât de grele.

161:2.4 (1785.4) 3. Noi ne gândim că Iisus este divin pentru că el nu face niciodată ceva rău; el nu comite greșeli. Înțelepciunea sa este extraordinară și pietatea sa, magnifică. El trăiește fiecare zi în perfect acord cu voia Tatălui. El nu se căiește niciodată de vreo faptă rea, pentru că nu încalcă nici una dintre legile Tatălui. El se roagă pentru

noi și cu noi, dar niciodată nu ne cere să ne rugăm pentru el. Noi credem că el este mereu lipsit de păcat. Noi nu credem că o persoană care este numai umană să fi declarat vreodată că duce o viață asemănătoare. El pretinde că trăiește o viață perfectă, și noi recunoaștem că așa și face. Pietatea noastră provine din căință, dar a sa provine din justete. El declară chiar și a ierta păcatele și a vindeca bolile. Nici un om sănătos la minte nu va declara că iartă păcatele, căci acestea sunt prerogative divine. De la primul nostru contact cu el, el ne-a părut perfect în dreptatea sa. Noi creștem în grație și în cunoașterea adevărului, dar Maestrul nostru manifestă maturitatea justetei încă de la început. Toți oamenii, buni sau răi, recunosc aceste elemente de bunătate la Iisus. Totuși pietatea sa nu este niciodată inoportună, nici ostentativă. El este și blând și neînfricat. El pare să aprobe credința noastră în divinitatea sa. El sau este ceea ce pretinde a fi, sau este cel mai mare ipocrit și mistificator pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Noi suntem convinși că el este întocmai ceea ce pretinde a fi.

161:2.5 (1785.5) 4. Caracterul său excepțional și perfecțiunea controlului său emoțional ne conving că el este o combinație de umanitate și de divinitate. El reacționează infailibil la spectacolul mizeriei umane. Suferințele nu au cum să nu îl miște. Compasiunea sa este ridicată atât de suferințele fizice, cât și de neliniștea mentală sau de amărăciunile spirituale. El recunoaște repede și cu generozitate prezența încrederii sau a oricărui alt har la contemporanii săi. El este tot atât de just și de echitabil pe cât este de îndurător și de îndatoritor. El se întristează să vadă înverșunarea spirituală a oamenilor, și se bucură când ei consimt să își deschidă ochii la lumina adevărului.

161:2.6 (1786.1) 5. El pare să cunoască gândurile din mintea oamenilor și să înțeleagă dorințele din inima lor. Este întotdeauna compătitor față de spiritele noastre tulburate. El pare să aibă toate emoțiile noastre omenești, dar magnific glorificate. El iubește cu ardoare bunătatea și detestă tot atât de energic păcatul. El posedă o conștiință supraumană a prezenței Deității. Se roagă ca un om, dar acționează ca un Dumnezeu. Pare să cunoască lucrurile de mai înainte; încă de pe acum, el îndrăznește chiar și să vorbească de moartea sa cu o referire mistică la viitoarea sa glorie. El este amabil, dar și deopotrivă de brav și de curajos. El nu șovăie niciodată când este să își facă datoria.

161:2.7 (1786.2) 6. Noi suntem constant impresionați de fenomenul cunoașterii sale supraumane. Rar de trece o zi fără ca vreun incident să vină să dezvăluie că Maestrul știe ceea ce se petrece în afara prezenței sale imediate. El pare, de asemenea, să știe ce anume gândesc asociații lui. El este neîndoielnic în comuniune cu personalități celeste. El trăiește incontestabil pe un plan spiritual care este cu mult mai presus de al nostru. Totul pare accesibil înțelegerii lui excepționale. El ne pune întrebări pentru a ne sili să ne exprimăm, și nu pentru a ne informa.

161:2.8 (1786.3) 7. De la o vreme Maestrul nu ezită să afirme natura sa supraumană. De la ziua hirotonisirii noastre ca apostoli până în vremurile foarte recente el nu a negat niciodată că ar veni de la Tatăl celest. El vorbește cu autoritatea unui învățător divin. Maestrul nu ezită să combată învățăturile religioase ale timpului prezent și să proclame noua evanghelie cu o autoritate pozitivă. El este afirmativ, pozitiv și plin de autoritate. Chiar și Ioan Botezătorul a declarat că

Iisus era Fiul lui Dumnezeu când l-a auzit vorbind. Maestrul pare să își fie suficient sieși. El nu caută sprijinul mulțimii; este indiferent la opinia oamenilor. Este curajos și totuși total lipsit de orgoliu.

161:2.9 (1786.4) 8. El vorbește constant de Dumnezeu ca de un asociat întotdeauna prezent în tot ceea ce face. El umblă făcând binele, căci Dumnezeu pare să fie în el. El emite afirmațiile cele mai uluitoare despre sine însuși și despre misiunea sa pe Pământ; acestea ar fi absurde dacă el nu ar fi divin. Odată a declarat: „Înainte ca Avraam să fi fost, Eu sunt.” El și-a susținut clar divinitatea, el declară a fi asociat cu Dumnezeu. El epuizează aproape în întregime resursele limbajului în reiterarea drepturilor sale de asociere intimă cu Tatăl celest. El îndrăznește până și să afirme că el și Tatăl sunt una. El zice că oricine l-a văzut pe el, a văzut Tatăl. Și el zice și face toate aceste lucruri extraordinare cu naturalețea unui copil. El face aluzie la asocierea lui cu Tatăl în aceeași manieră în care vorbește de asocierea lui cu noi. El pare cât se poate de sigur de Dumnezeu și vorbește de aceste raporturi într-o manieră cu totul firească.

161:2.10 (1786.5) 9. În viața sa de rugăciune, Iisus pare să comunice direct cu Tatăl. Noi rareori l-am auzit rugându-se, dar puținul pe care l-am auzit lasă să credem că el vorbește cu Dumnezeu, ca să zicem așa, față în față. El pare a cunoaște viitorul la fel de bine ca și trecutul. El nu ar putea fi toate acelea, nici face toate aceste lucruri extraordinare dacă nu ar fi făcut ceva mai mult decât uman. Noi știm că el este uman, suntem siguri de aceasta, dar suntem aproape la fel de siguri că el este deopotrivă de divin. Noi credem că el este divin. Noi suntem convinși că el este Fiul Omului și Fiul lui Dumnezeu.

161:2.11 (1787.1) Când Nataniel și Toma au terminat convorbirile lor cu Rodan, au plecat în grabă să se alăture tovarășilor lor în Ierusalim, unde au sosit în vinerea aceleiași săptămâni. Episodul reprezentase o mare experiență în viața celor trei credincioși; a fost foarte instructiv pentru ceilalți apostoli când Nataniel și Toma li l-au relatat.

161:2.12 (1787.2) Rodan s-a reîntors în Alexandria, unde a predat multă vreme filozofia sa la școala lui Meganta. El a devenit ulterior o putere în treburile împărăției cerurilor. Până la sfârșitul carierei lui pământești, el a fost un fidel credincios. El și-a dat sufletul în Grecia odată cu alți credincioși, când persecuțiile au ajuns la un apogeu.

3. Mintea umană și mintea divină a lui Iisus

161:3.1 (1787.3) Conștiința divinității sale s-a dezvoltat treptat în mintea lui Iisus până la episodul botezării sale. După ce a devenit pe deplin conștient de natura sa divină, de existența sa pre-umană și de prerogativele sale universale, el a părut să posede puterea de a delimita divers conștiința sa umană de divinitatea sa. Pentru noi, medienii, se pare că între botezul său și crucificarea sa, Iisus a avut în întregime alegerea de a depinde numai de mintea sa umană sau de a utiliza atât cunoașterea minții umane, cât și pe cea a minții divine. Uneori el părea să se servească numai de informații conținute în intelectul uman. Cu alte ocazii, el părea să acționeze cu o deplinătate a cunoașterii și a înțelepciunii pe care numai utilizarea elementului suprauman al conștiinței sale divine putea să i-o procure.

161:3.2 (1787.4) Noi nu putem înțelege isprăvile sale excepționale decât acceptând teoria că el putea, la voie, să limiteze el însuși conștiința sa divină. Noi știm perfect că el ascundea adesea de asociații săi preștiința sa în legătură cu evenimentele, și că el era la curent cu natura gândurilor și a proiectelor lor. Noi înțelegem că el nu voia ca discipolii lui să cunoască prea bine aptitudinea sa de a le desluși gândurile și de a le penetra planurile. El nu dorea să transeandă prea mult concepțiile umane așa cum erau ele concepute în mintea apostolilor și a discipolilor lui.

161:3.3 (1787.5) Noi suntem într-un totu incapabili să stabilim diferența dintre practica lui Iisus de a-și limita el însuși conștiința divină și tehnica de a disimula în fața asociațiilor lui umani a sa preștiința a faptelor și a sa percepere a gândurilor. Suntem convinși că el utiliza ambele tehnici, dar nu suntem întotdeauna capabili să specificăm, într-un caz particular, metoda de care s-a putut folosi. Noi l-am văzut frecvent acționând numai cu factorul uman al conștiinței sale; în alte momente, noi l-am văzut în discuție cu administratorii oștirilor celeste ale universului, și noi am distins funcționarea indubitabilă a minții sale divine. În sfârșit, cu nenumărate prilejuri, noi am văzut operând personalitatea sa combinată de om și de Dumnezeu, însuflețită de uniunea aparent perfectă a minții sale umane și a minții sale divine. Cunoașterea noastră a acestui fenomen se limitează acolo; în realitate, noi nu știm tot adevărul despre acest mister.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 161](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 163](#) >>

Capitolul 162

Sărbătoarea Tabernacolelor

162:0.1 (1788.1) CÂND s-a pornit către Ierusalim împreună cu cei zece apostoli, Iisus a decis să treacă prin Samaria, acela fiind drumul cel mai scurt. În consecință, au urmat coasta orientală a lacului și au intrat în Samaria prin Scitopolis. La căderea nopții, Iisus i-a trimis pe Filip și pe Matei într-un sat situat pe coastele estice ale Mării Gilboa, pentru a asigura găzduirea grupului. S-a întâmplat că acești săteni aveau, contra lui Iisus, prejudecăți solide, chiar mai solide decât majoritatea samaritenilor, și aceste sentimente erau exacerbate în momentul acela, când atât de multe persoane se duceau la sărbătoarea Tabernacolelor. Acești oameni știau foarte puține lucruri despre Iisus; ei au refuzat să-l găzduiască, pentru că el și asociații lui erau iudei. Când Matei și Filip și-au manifestat indignarea și i-au informat pe

acești samariteni că ei îi refuzau ospitalitatea Sfântului Israelului, sătenii furioși i-au alungat din așezarea lor cu lovituri de bâță și de pietre.

162:0.2 (1788.2) Filip și Matei au revenit la tovarășii lor și le-au povestit cum fuseseră ei goniți din sat. Atunci, Iacob și Ioan au înaintat către Iisus și i-au zis: „Maestre, te rugăm să ne permiți să chemăm focul cerului ca să coboare peste acești samariteni pentru a-i mistui pe acești samariteni insolenți și impertinenți.” Iisus a auzit aceste cuvinte de răzbunare, și-a întors privirea către fiul lui Zebedeu și la muștră cu severitate: „Voi nu sunteți conștienți de felul de atitudine pe care o manifestați. Răzbunarea nu ar nimic în comun cu împărăția cerurilor. Decât să faceți obiecții, mai bine să mergem până în micul sat de la vadul Iordanului.” Astfel, din cauza prejudecăților lor sectare, acești samariteni s-au privat de onoarea de a adăposti pe Fiul Creator al unui univers.

162:0.3 (1788.3) Iisus și cei zece au zăbovit peste noapte în satul de lângă vadul Iordanului. Devreme în dimineața zilei următoare, au traversat fluviul și au mers mai departe către Ierusalim pe marele drum de pe malul stâng al Iordanului; ei au sosit în Bethania miercuri seara târziu. Toma și Nataniel, întârziați de discuțiile lor cu Rodan, iau ajuns din urmă vineri.

162:0.4 (1788.4) Iisus și cei doisprezece au rămas prin împrejurimile Ierusalimului până la sfârșitul lunii următoare, octombrie, cam patru săptămâni și jumătate. Iisus însuși n-a intrat decât de câteva ori în oraș, iar aceste scurte vizite au avut loc în timpul sărbătorii Tabernacolelor. El a petrecut o mare parte a lunii octombrie în Betleem cu Abner și asociații lui.

1. Pericolele vizitei la Ierusalim

162:1.1 (1788.5) Cu mult timp înainte de fuga lor din Galileea, discipolii lui Iisus îl rugaseră să meargă să proclame evanghelia împărăției în Ierusalim, pentru a conferi mesajului său prestigiul de a fi predicat în centrul culturii și al erudiției iudaice, însă, acum când venise efectiv pentru a propovădui la Ierusalim, ei se temeau pentru viața sa. Știind că sanhedrinul căutase să-l aducă pe Iisus la Ierusalim pentru a-l judeca, și aducându-și ei aminte de declarațiile recent repetate ale Maestrului cum că acesta va fi omorât, apostolii fuseseră literalmente împietriți de stupoare la subita lui decizie de a asista al sărbătoarea Tabernacolelor. La toate rugămințile lor anterioare de a merge în Ierusalim, Iisus răspunsese: „N-a venit timpul încă.” Acum înaintea protestelor lor temătoare, el s-a mărginit să răspundă: „Dar a venit timpul.” În cursul sărbătorii Tabernacolelor, Iisus s-a dus cu îndrăzneală în Ierusalim cu mai multe ocazii și a propovăduit public în templu. A făcut aceasta în pofida eforturilor apostolilor săi de a-l face să-și schimbe hotărârea. După ce îl presaseră atâta vreme să proclame mesajul său în Ierusalim, ei s-au temut acum să-l vadă pătrunzând în oraș în momentul acesta, știind bine că scribii și fariseii căutau să-l ducă la pieire. Îndrăzneța apariție a lui Iisus în Ierusalim i-a nedumerit mai mult decât oricând pe discipolii săi. Mulți dintre ei, și chiar și apostolul său, Iuda Iscariot, îndrăzniseră să gândească că Iisus fugise în grabă în Fenicia de frica conducătorilor iudei ai lui Irod Antipa. Ei nu înțelegeau semnificația deplasărilor Maestrului. Prezența sa la Ierusalim la sărbătoarea Tabernacolelor, chiar și contrar

sfatului discipolilor, a fost suficientă ca să pună definitiv capăt tuturor bănuielilor de frică și de lașitate.

162:1.2 (1789.1) În timpul sărbătorii Tabernacolelor, mii de credincioși, veniți din toate părțile imperiului roman, l-au văzut pe Iisus și l-au auzit predicând; mulți dintre ei au mers chiar până în Bethania pentru a vorbi cu el despre progresele regatului în ținuturile în care locuiau.

162:1.3 (1789.2) Paragraph 162:1.3 missing.

162:1.4 (1789.3) Paragraph 162:1.4 missing.

162:1.5 (1789.4) Existau multe motive pentru care Iisus ar fi putut predica în curtea templului în cursul tuturor zilelor sărbătorii; principalul era frica pe care o căpătaseră conducătorii Sanhedrinului, ca urmare a unei diviziuni secrete a sentimentelor în propriile lor rânduri. De fapt, mulți dintre ei credeau în taină în Iisus, sau erau ferm opuși arestării lui în timpul sărbătorii, în timp ce Ierusalimul adăpostea un atât de mare număr de vizitatori, din care mulți credeau în el, sau cel puțin simpatizau cu mișcarea spirituală pe care o susținea.

162:1.6 (1789.5) Eforturile lui Abner și ale asociaților lui din toată Iudeea contribuiseră la fel de mult la consolidarea unui sentiment favorabil regatului, până într-acolo încât dușmanii lui Iisus nu mai îndrăzneau să-și manifeste într-un mod prea fățiș opoziția. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care Iisus a putut să se arate în public în Ierusalim și să iasă de acolo viu. Cu o lună sau două mai înainte, el ar fi fost cu siguranță trimis la moarte.

162:1.7 (1789.6) Cutezanța lui Iisus, care s-a arătat public în Ierusalim, i-a intimidat pe dușmanii lui; ei nu erau pregătiți pentru o provocare atât de îndrăzneță. De mai multe ori în cursul acestei luni,

sanhedrinul a făcut slabe încercări pentru a-l pune sub arest, dar aceste eforturi n-au dus la nimic. Dușmanii lui Iisus au fost atât de derutați de apariția sa neașteptată în public, la Ierusalim, încât au bănuț că autoritățile romane îi promiseseră protecția lor. Știind că Filip, fratele lui Irod Antipa) era aproape un discipol al lui Iisus, membrii Sanhedrinului și-au imaginat că Filip obținuse pentru Iisus promisiuni de protecție contra dușmanilor lui. Înainte ca ei să-și dea seama de eroarea pe care o comiteau crezând ca subita și îndrăzneța lui apariție la Ierusalim rezulta dintr-o înțelegere secretă cu funcționarii romani, Iisus era deja ieșit din domeniul jurisdicției lor.

162:1.8 (1789.7) Numai cei doisprezece apostoli știuseră că Iisus își propusese să asiste la sărbătoarea Tabernacolelor pe când plecau din Magadan. Ceilalți ucenici ai Maestrului au fost foarte uluiți să-l vadă apărând în curțile templului și să înceapă acolo să propovăduiască public. Cât despre autoritățile iudaice, ele au fost nespuse de surprinse când au aflat că el propovăduia în templu.

162:1.9 (1790.1) Deși discipolii lui Iisus nu se așteptaseră să-l vadă asistând la sărbătoare, marea majoritate a pelerinilor ce veneau de departe, și care auziseră vorbindu-se de lege, nutreau speranța de a-l vedea la Ierusalim. Ei n-au fost dezamăgiți, căci în mai multe rânduri el a propovăduit sub Tinda lui Solomon și în alte locuri din curțile templului. În realitate, aceste învățături au fost proclamația oficială și formală a divinității lui Iisus către poporul iudeu și către lumea întreagă.

162:1.10 (1790.2) În mulțimile care ascultau învățăturile Maestrului păreriile erau împărțite. Unii spuneau că el era un om de bine; unii îl luau drept profet; unii afirmău că era cu adevărat Mesia; alții îl

calificau drept intrigant perfid zicând că el rătăcea poporul cu doctrinele sale ciudate. Dușmanii săi ezitau să-l acuze pe față, de teama partizanilor lui, în vreme ce prietenii lui ezitau să-l recunoască deschis, de teama conducătorilor iudei, și știind că sanhedrinul era hotărât să-l trimită la moarte. Dar până și dușmanii lui se minunau de învățătura lui, știind că el nu fusese instruit în școlile rabinice.

162:1.11 (1790.3) De fiecare dată când Iisus se ducea la Ierusalim, apostolii lui erau cuprinși de groază. De la o zi la alta, erau cu atât mai înfricoșați observând îndrăzneala tot mai mare a declarațiilor lui referitoare la natura misiunii sale pe pământ. Ei nu erau obișnuiți să-l audă pe Iisus emițând pretenții atât de decisive și afirmații atât de surprinzătoare, chiar și când predica printre prietenii lui.

2. Prima discuție din templu

162:2.1 (1790.4) În prima după-amiază în care Iisus a propovăduit în templu, o mulțime considerabilă ședea și asculta cuvintele sale ce descriau libertatea unei noi evanghelii și bucuria celor care cred în buna ei vestire, când un auditor curios l-a întrerupt pentru a-l întreba: „Maestre cum se face că poți cita cu atâta ușurință Scripturile și să înveți poporul, deși mi s-a spus că n-ai fost instruit în știința rabinilor?” Iisus răspunse: „Nici un om nu m-a învățat adevărurile pe care vi le proclam. Această învățătură nu vine de la mine, ci de la Cel ce m-a trimis. Dacă vreun om dorește realmente să facă voia Tatălui meu, va ști cu certitudine dacă învățătura mea vine de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine însumi. Oricine vorbește de la el

însuși caută propria lui glorie, dar, când eu proclam cuvintele Tatălui, eu caut gloria celui care m-a trimis. Înainte de a încerca să intrați în noua lumină, n-ar trebui mai degrabă ca voi să urmați lumina de care dispuneți deja? Moise v-a dat legea și, totuși, câți dintre voi caută cu cinste să îndeplinească exigențele ei? În această lege, Moise v-a ordonat: 'Să nu ucideți'; or, în ciuda acestei porunci, unii dintre voi căutați să-l ucideți pe Fiul Omului.”

162:2.2 (1790.5) La auzul acestor cuvinte, auditorii au început o dispută între ei. Unii ziceau că Iisus era nebun, și unii că era posedat de un demon. Alții spuneau că el era într-adevăr profetul din Galileea pe care scribii și fariseii căutau de multă vreme să-l omoare. Unii spuneau că autorităților religioase le era frică să-l molesteze; alții se gândeau că șefii nu puseseră mâna pe el pentru că începuseră să creadă în el. După o discuție prelungită, un membru al mulțimii a ieșit înaintea și l-a întrebat pe Iisus: „De ce caută guvernatorii să te omoare?” Iar Iisus a răspuns: „Guvernatorii caută să mă omoare fiindcă se supără din cauza învățăturii mele cu privire la vestea cea bună a regatului, o evanghelie care eliberează oamenii de presantele tradiții ale religiei de ceremonii convenționale pe care învățătorii ei sunt decizi să le mențină cu orice preț. Ei practică circumcizia conform legii, în ziua de sabbat, dar ei ar vrea să mă omoare pentru că o dată, în ziua de sabbat, am eliberat un om care era sclavul unui chin. Ei mă urmăresc în ziua de sabbat pentru a mă iscodi, dar ar vrea să mă omoare pentru că, cu altă ocazie, am hotărât să vindec complet, într-o zi de sabbat, un om atins de o gravă infirmitate. Ei caută să mă ucidă pentru că știu bine că, dacă voi credeți sincer în învățătura mea și dacă îndrăzniți s-o acceptați, sistemul lor de religie tradițională va fi

răsturnat și distrus pentru totdeauna. Astfel, ei vor fi privați de autoritatea asupra obiectului căruia ei și-au consacrat viața, din moment ce ei refuză ferm să accepte această nouă și mai glorioasă evanghelie a împărăției lui Dumnezeu. Și, acum, eu fac apel la fiecare dintre voi: Nu judecați după aparențele exterioare, ci mai degrabă potrivit cu adevăratul spirit al acestor învățături; judecați cu dreptate.”

162:2.3 (1791.1) Apoi un alt investigator a zis: „Da, Maestre, noi îl căutăm pe Mesia, dar, atunci când va veni, știm că va apărea în mister. Or, noi știm de unde vii tu. Tu ai fost printre frații tăi de la început. Eliberatorul va veni în putere pentru a restaura tronul regatului lui David. Pretinzi tu cu adevărat a fi Mesia?” Iisus a răspuns: „Tu pretinzi a mă cunoaște și ști de unde vin. Aș dori ca toate ce le pretinzi să fie exacte, căci atunci vei găsi în această cunoaștere o viață îmbelșugată. Eu vă declar însă că am venit către voi pentru mine însumi. Eu am fost trimis de Tatăl meu, și Cel ce m-a trimis este adevărat și fidel. Refuzând să mă auziți, voi refuzați să-l primiți pe Cel ce m-a trimis. Ia voi, dacă vreți să acceptați acest mesaj, învățați să-L cunoașteți pe Cel care m-a trimis. Eu cunosc Tatăl, căci eu am venit de la Tată pentru a vi-l proclama și a vi-l revela.”

162:2.4 (1791.2) Agenții scribilor voiau să pună mâna pe el, dar se temeau de mulțime, căci mulți credeau în el. Lucrarea lui Iisus de la botezul său a devenit de acum înainte bine cunoscută de toată societatea iudaică. Vorbind despre aceste lucruri, mulți dintre iudei își ziceau între ei: „Chiar și dacă acest instructor vine din Galileea, și chiar dacă nu răspunde tuturor așteptărilor noastre cu privire la Mesia, ne întrebăm dacă, cu prilejul venirii sale, eliberatorul va face

realmente ceva mai minunat decât lucrarea deja înfăptuită de acest Iisus din Nazaret?”

162:2.5 (1791.3) Când fariseii și agenții lor au auzit mulțimea vorbind în felul acesta, ei s-au consultat cu conducătorii lor și au decis că trebuiau imediat să facă ceva pentru a pune capăt intervențiilor publice ale lui Iisus în curtea templului. În general, conducătorii iudeilor erau dispuși să evite un conflict direct cu Iisus, căci credeau că autoritățile romane îi promiseseră imunitatea. Nu găseau nici o altă explicație îndrăznelii lui de a veni în vremea aceasta la Ierusalim, dar conducătorii sanhedrinului nu credeau pe de-a-ntregul în acest zvon. Gândindu-se, ei socoteau că șefii romani n-ar fi făcut un asemenea lucru în secret și fără știrea celor mai înalte autorități ale națiunii iudaice.

162:2.6 (1791.4) În consecință Eber, agentul împuternicit al sanhedrinului, a fost trimis cu doi însoțitori pentru a-l aresta pe Iisus. În vreme ce Eber își făcea drum către Iisus, Maestru a zis: „Nu te teme să te apropii de mine. Vino și ascultă mai de aproape învățătura mea. Știu că ai fost trimis pentru a mă prinde, însă ar trebui să înțelegi că nimic neplăcut nu ți se va întâmpla Fiului Omului înainte să fi venit ceasul său. Tu nu ești ridicat contra mea; vii numai ca să execuți ordinul stăpânilor tăi, și chiar și acest conducător al iudeilor crede cu adevărat că-l servește pe Dumnezeu atunci când caută în secret să mă distrugă.

162:2.7 (1792.1) ”Eu nu port dușmănie nici unuia dintre voi. Tatăl vă iubește, și de aceea eu aspir la eliberarea voastră din robia prejudecăților și a tenebrelor tradiției. Vă ofer libertatea vieții și a bucuria salvării. Proclam noua cale vie, eliberarea de rău și ruperea

înlănțuirii păcatului. Am venit pentru ca voi să puteți avea viața, și ca s-o aveți veșnic. Voi căutați să vă scăpați de mine și de învățăturile mele care vă neliniștesc. Puteți oare înțelege că eu nu voi rămâne mult timp cu voi! Peste puțin timp mă voi întoarce la Cel ce m-a trimis în această lume. Atunci, mulți dintre voi mă vor căuta cu asiduitate, dar nu veți descoperi prezența mea, căci voi nu puteți veni acolo unde am să mă duc curând. Totuși, toți cei care mă vor căuta cu sinceritate vor ajunge la o viață care conduce la prezența Tatălui meu.”

162:2.8 (1792.2) Câțiva zeflemiști își zic între ei: „Oare unde va merge acest om de nu-l vom putea găsi? Va merge el să trăiască între greci? Se va sinucide? Ce-o fi vrând să zică atunci când declară că ne va părăsi curând și că nu vom putea merge acolo unde el va merge?”

162:2.9 (1792.3) Eber și ajutoarele lui au refuzat să îl arestez pe Iisus și s-au reîntors la întrunire fără el. Când liderii religioși și fariseii le-au reproșat că nu l-au adus pe Iisus, Eber s-a mărginit să răspundă: Ne-a fost frică să-l arestăm în mijlocul mulțimii unde mulți dintre auditori credeau în el. În plus, noi n-am mai auzit pe nimeni vorbind ca el. Există ceva ieșit din comun la acest învățător. Mai bine v-ați duce să-l ascultați.” Când principalii conducători au auzit acest răspuns, au fost uluiți și i-au vorbit cu sarcasm lui Eber: „Oare și tu ești rătăcit? Și tu ești gata să crezi în acest înșelător? Ai auzit tu ca vreunul dintre învățații noștri sau dintre liderii noștri să creadă în el? Au fost oare scribii sau fariseii înșelați de abila lui învățătură? Cum se face că ești influențat de comportamentul acestui prost ignorant care nu cunoaște nici Legea, nici Profeții? Oare nu știi că acești oameni needucați sunt afurisiți?” Atunci, Eber a răspuns: „Chiar așa, domnii mei, dar omul

acesta adresează mulțimii cuvinte de îndurare și de speranță. El ridică moralul celor descurajați, și cuvintele sale au îmbărbătat chiar și sufletele noastre. Ce poate fi rău în aceste învățături, chiar dacă el nu este Mesia din Scripturi? Și chiar și atunci, oare legea noastră nu cere echitate? Condamnăm noi un om înainte de a-l fi auzit?” Șeful sanhedrinului s-a mâniat pe Eber și s-a întors către el zicând: „Ai înnebunit? Ești și tu cumva din Galileea? Cercetează Scripturile; vei vedea că din Galileea nu se poate ridica nici un profet, și cu atât mai puțin un Mesia.”

162:2.10 (1792.4) Membrii sanhedrinului s-au despărțit plini de confuzie, iar Iisus s-a retras în Bethania peste noapte.

3. Femeia surprinsă în adulter

162:3.1 (1792.5) În timpul acestei vizite la Ierusalim, Iisus s-a ocupat de cazul unei femei de proastă reputație, adusă în prezența sa de către acuzatorii acestei femei și de către dușmanii Maestrului. Relatarea deformată pe care o aveți despre acest episod lasă să se înțeleagă că această femeie fusese adusă înaintea lui Iisus de scribi și farisei, și că Iisus i-ar fi tratat de parcă ar fi vrut să reiasă că acești lideri religioși ai iudeilor ar fi putut ei înșiși să fie vinovați de imoralitate. Iisus știa bine că acești scribi și acești farisei erau spiritualmente orbiți și intelectualmente plini de prejudecăți prin fidelitatea lor față de tradiție, dar că ei trebuiau socotiți printre oamenii cei mai desăvârșit morali din această epocă și din această generație.

162:3.2 (1793.1) Iată, în realitate, cum s-au petrecut lucrurile. Devreme în cea de-a treia dimineață a sărbătorii, în timp ce Iisus se apropia de templu, a venit în întâmpinarea sa un grup de mercenari ai sanhedrinului care trăgeau după ei o femeie. Când s-au încrucișat cu Iisus, purtătorul de cuvânt al grupului a zis: „Maestre, această femeie a fost surprinsă în adulter - în flagrant delict. Or, legea lui Moise ordonă ca o asemenea femeie să fie omorâtă cu pietre. După tine, ce trebuie să facem cu ea?”

162:3.3 (1793.2) Planul dușmanilor lui Iisus era următorul: Dacă el ar admite legea lui Moise care ordona ca păcătoasa care se recunoștea vinovată să fie omorâtă cu pietre, ei l-ar implica pe Maestru în unele dificultăți cu conducătorii romani, care le refuzaseră iudeilor dreptul de a aplica pedeapsa cu moartea fără aprobarea unui tribunal roman. Dacă Iisus ar interzice lovirea cu pietre a femeii, ei l-ar acuza în fața sanhedrinului că se pune mai presus de Moise și de legea iudaică. Dacă ar păstra tăcerea, l-ar acuza de lașitate. Dar Maestrul a luat situația în mână în așa fel încât complotul s-a năruit sub propria greutate a josniciei lui.

162:3.4 (1793.3) Această femeie, cândva agreabilă, era soția unui cetățean de rang inferior al Nazaretului, care îi făcuse neazuri lui Iisus pe toată durata tinereții sale. După ce s-a căsătorit cu această femeie, el a silit-o în mod rușinos să-și câștige traiul făcând negoț cu corpul ei. El venise la sărbătoarea tabernacolelor în Ierusalim pentru ca soția sa să se poată prostitua aici, și fără farmecele ei fizice, ca să scoată din asta un profit financiar. El încheiase un acord cu mercenarii conducătorilor iudei pentru a-și trăda astfel propria soție în comercializarea viciului ei. Acești mercenari veneau deci cu femeia și

cu complicele ei în adulter, pentru a-l prinde pe Iisus în cursă făcându-l să emită o opinie pe care ei ar putea-o apoi folosi contra lui dacă ar fi arestat.

162:3.5 (1793.4) Plimbându-și privirea pe deasupra grămezii aceleia de oameni, Iisus l-a văzut pe soțul femeii stând înapoia celorlalți. El știa despre ce soi de om era vorba și și-a dat seama că el era implicat în această acțiune demnă de dispreț. Iisus a început prin a înconjura grămada aceea de oameni pentru a se apropia de acest soț degenerat, apoi a scris pe nisip câteva cuvinte care l-au făcut să plece în grabă. A revenit apoi în fața femeii și a scris din nou pe pământ un mesaj destinat pretenșilor ei acuzatori. Când ei au citit cuvintele Maestrului, la rândul lor, s-au dus de acolo unul câte unul. Când Maestrul a scris pentru o a treia oară pe nisip, complicele femeii a plecat și el, astfel încât atunci când Maestrul s-a ridicat după ce a terminat de scris, el n-a mai văzut decât pe femeie care stătea dreaptă și singură înaintea sa. El i-a zis: „Femeie, unde sunt acuzatorii tăi? Nu a rămas nimeni care să mai arunce cu pietre în tine?” Femeia și-a ridicat ochii și a răspuns: „Nimeni, Domnul meu.” Atunci Iisus a zis: „Eu cunosc cazul tău, și nu te condamn de fel. Mergi pe drumul tău în pace.” Și această femeie, numită Hildana, l-a părăsit pe soțul ei depravat pentru a se alătura discipolilor regatului.

4. Sărbătoarea tabernacolelor

162:4.1 (1793.5) Prezența oamenilor care veneau din toate părțile lumii cunoscute pe atunci, de la Spania până la India, făcea din sărbătoarea

Tabernacolelor o ocazie ideală pentru Iisus, ca să proclame public, și pentru prima dată în Ierusalim, totalitatea evangheliei sale.

Participanții la această sărbătoare trăiau mult sub cerul liber, în colibe din frunziș. Aceasta era sărbătoarea strănerii recoltelor. Datorită faptului că ea cădea în timpul răcorii lunilor de toamnă, iudeii din lumea întreagă asistau în și mai mare număr la aceasta sărbătoare decât la Paștele de după sfârșitul iernii, sau la Rusaliile de la începutul verii. Apostolii vedeau, în final, pe Maestrul lor proclamându-și cu îndrăzneală misiunea sa pământească, cum s-ar zice în fața lumii întregi.

162:4.2 (1794.1) Aceasta era sărbătoarea sărbătorilor, căci orice sacrificiu omis la alte festivități putea fi oferit în momentul sărbătorii Tabernacolelor. Ea era ocazia în care se primeau ofrande la templu; ea combina plăcerile vacanțelor cu riturile solemne ale cultului religios. Aceasta era o perioadă de bucurii rasiale, amestecate cu sacrificii, cu cânturi levitice, în care preoții suflau cu solemnitate în trâmbițele lor argintii. Seara, spectacolul impresionant al templului și al mulțimilor de pelerini era cu strălucire luminat de marile candelabre care iluminau curtea femeilor, precum și de radiația a zeci de torțe distribuite prin diversele curți ale templului. Tot orașul era vesel decorat, cu excepția castelului roman al Antoniei care, cu un contrast sinistru, domina scenele de festivități și de închinăciune. Și cât de mult urau iudeii această reminiscență mereu prezentă a jugului roman!

162:4.3 (1794.2) Se jertfeau șaptezeci de boi în cursul sărbătoririi, ca simbol al celor șaptezeci de națiuni ale lumii păgâne. Ceremonia vărsării apei simboliza manifestarea spiritului divin. Ceremonia apei

era precedată de procesiunea preoților și a leviților la răsăritul soarelui. Fideii coborau treptele care conduceau din curtea Israelului în curtea femeilor, la sunetele scoase de trâmbițele argintii. După aceea, fideii mergeau către magnifica poartă care se deschidea peste curtea gentililor. Acolo făceau o jumătate de întoarcere pentru a fi cu fața la vest, repetă cânturile lor și își continuă marșul lor către apa simbolică.

162:4.4 (1794.3) În ultima zi a sărbătorii, cam patru sute și cincizeci de preoți, și un număr corespunzător de leviți, oficiau slujba. La revărsatul zorilor, pelerinii veneau puhoi din toate cartierele orașului. Fiecare ținea, în mâna dreaptă, o jerbă de mirt, rămurele de salcă și frunze de palmier, și în mâna stângă, o ramură din mărul paradisului - chitra sau „fructul oprit”. Acești pelerini se împărțeau în trei grupuri pentru această ceremonie matinală. Un grup rămânea la templu pentru a asista la sacrificiile de dimineață. Un alt grup cobora din Ierusalim în valea apropiată din Maza pentru a tăia ramuri de salcă pentru decorarea altarului de sacrificii. Al treilea grup forma o procesiune care mergea înapoia preotului însărcinat cu apa, purtând vasul de aur destinat să conțină apa simbolică. La sunetul trâmbițelor argintii, acest preot pleca de la templu, prin Ofel, până în Siloe unde se găsea poarta izvorului. După umplerea vasului de aur din bazinul din Siloe, procesiunea se întorcea la templu unde intra pe poarta apei și mergea direct în curtea preoților. Acolo, preotului care purta vasul de apă i se alătura preotul care purta vinul menit ofrandei de băutură. Amândoi se duceau apoi la pâlniile de argint care se goleau la piciorul altarului, și acolo vărsau conținutul vaselor. Executarea acestui rit de golire a apei și a vinului era semnalul așteptat de pelerinii adunați pentru a

cânta Psalmii de la 113 la 118 inclusiv, alternând cu leviții. Repetând aceste texte, pelerinii își fluturau jerbele spre altar. După aceea aveau loc sacrificiile de zi asociate cu repetarea Psalmului zilei. În ultima zi a sărbătorii, se cânta psalmul 82 începând de la al cincilea verset.

5. Predica despre lumina lumii

162:5.1 (1794.4) În seara penultimei zile a sărbătorii, în vreme ce scena era strălucitor iluminată de luminile candelabrelor și ale torțelor, Iisus s-a ridicat în mijlocul mulțimii adunate și a zis:

162:5.2 (1795.1) ”Eu sunt lumina lumii. Cine mă urmează nu va merge prin întuneric, ci va avea lumina vieții. Pretinzând să mă faceți să mă înfățișez în fața unei autorități de judecată și să vă asumați rolul de judecători, voi declarați că, dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea nu este valabilă. Dar creatura nu-l poate judeca niciodată pe Creator. Chiar dacă eu depun mărturie pentru mine însumi, mărturia mea este veșnic adevărată, căci eu știu de unde am venit, cine sunt și unde mă duc. Voi, care ați vrea să-l ucideți pe Fiul Omului, nu știți nici de unde am venit, nici cine sunt, nici unde merg. Voi nu judecați decât după aparențele cărnii; voi nu percepeți realitățile spiritului. Eu nu judec pe nimeni, nici chiar pe inamicul meu implacabil. Dar, dacă aș decide să judec, judecata mea ar fi justă și dreaptă, căci eu nu voi judeca singur, ci în asociere cu Tatăl meu, care m-a trimis în lume și care este sursa oricărei judecăți veritabile. Voi acceptați de bună mărturie a două persoane demne de încredere - ei bine, atunci, eu mărturisesc aceste adevăruri, și Tatăl meu le

mărturisește, de asemenea. Când v-am spus asta ieri, voi m-ați întrebat, în ignoranța voastră: 'Unde este Tatăl tău?' În adevăr, voi nu mă cunoașteți nici pe mine, nici pe Tatăl meu, căci, dacă m-ați fi cunoscut, voi l-ați fi cunoscut atunci și pe Tatăl meu.

162:5.3 (1795.2) ”V-am spus deja că am să mă duc, și că voi mă veți căuta fără a putea să mă găsiți, căci voi nu puteți merge acolo unde merg eu. Voi, care ați vrea să respingeți această lumină, sunteți de jos; eu sunt de sus. Voi, care preferați să rămâneți în întuneric, sunteți ai acestei lumi; eu nu sunt al acestei lumi, și trăiesc în lumina eternă a Tatălui luminilor. Cu toții ați avut din abundență ocazii de a afla cine sunt eu, dar veți mai avea și alte dovezi care să confirme identitatea Fiului Omului. Eu sunt lumina vieții; cine respinge de bună voie și cu bună știință această lumină a salvării va muri în păcatele lui. Am multe lucruri să vă zic, dar voi sunteți incapabili să primiți cuvintele mele. Totuși, cel care m-a trimis este adevărat și fidel; Tatăl meu iubește chiar și pe copiii lui răătăciți. Și tot ceea ce Tatăl meu a zis, și eu o proclam lumii.

162:5.4 (1795.3) ”Când Fiul Omului va fi înălțat, atunci veți ști că sunt eu, și că n-am făcut nimic de la mine, ci numai așa cum m-a învățat Tatăl. Eu mă adresez vouă și copiilor voștri. Cel care m-a trimis este actualmente alături de mine; el nu m-a lăsat singur, căci eu fac întotdeauna ceea ce place ochilor lui.”

162:5.5 (1795.4) În vreme ce Iisus propovăduia astfel pelerinilor în curțile templului, mulți l-au crezut. Și nici unul n-a îndrăznit să ridice mâna asupra lui.

6. Discursul despre apa vieții

162:6.1 (1795.5) În ultima zi, marea zi a sărbătorii, în timp ce procesiunea de la bazinul Siloe trecea prin curțile templului, și îndată după ce preoții au vărsat pe altar apa și vinul, Iisus s-a ridicat printre pelerini și a zis: „Dacă îi este cuiva sete, să vină la mine și să bea. Eu aduc lumii această apă a vieții care vine de la Tatăl celest. Cine mă crede va fi umplut de spiritul pe care îl reprezintă această apă, căci chiar și Scripturile au spus: 'Din el vor curge fluvii de apă vie.' Când Fiul Omului își va fi desăvârșit opera pe pământ, Spiritul Adevărului viu va fi răspândit peste toată carnea. Cei care vor primi acest spirit nu vor cunoaște niciodată setea spirituală.”

162:6.2 (1795.6) Iisus n-a întrerupt slujba pentru a rosti aceste cuvinte. El le-a adresat fidelilor îndată după cântul lui Halel, răspunsul Psalmilor însoțit de fluturarea ramurilor înaintea altarului. Acest cântec era urmat de o pauză pe durata căreia se pregăteau jertfele, și aceasta a fost clipa când pelerinii au auzit vocea Maestrului proclamând că el era dătătorul de apă vie oricărui suflet însetat de spirit.

162:6.3 (1796.1) La sfârșitul acestei slujbe matinale, Iisus a continuat să propovăduiască mulțimii zicând: „N-ați citit voi în scripturi: 'Iată, așa cum apele sunt deversate peste pământul uscat și răspândite pe solul însetat, la fel și vă voi da eu spiritul sfințeniei pentru a-i stropi și a-i binecuvânta cu el pe copiii voștri, și chiar și pe copiii copiilor voștri.' De ce vă va fi vouă sete de ajutorul spiritului în timp ce veți căuta să vă udați sufletele cu tradițiile omenești care curg prin vasele

sparte ale slujbelor ceremoniale? Spectacolul la care asistați în acest templu este maniera în care strămoșii voștri au căutat să simbolizeze revărsarea spiritului divin peste copiii de credință, și bine ați făcut că ați perpetuat aceste simboluri până în ziua aceasta. Dar, acum, această generație a primit revelația Tatălui spiritelor prin manifestarea Fiului său, și manifestarea spiritului Tatălui și a Fiului asupra copiilor oamenilor va urma cu siguranță. Pentru cine are credință, acest spirit va deveni adevăratul învățător al căii care va conduce la viața veșnică, la adevăratele ape ale vieții împărăției cerurilor pe pământ și în Paradisul Tatălui din lumea de dincolo.”

162:6.4 (1796.2) Și Iisus a continuat să răspundă la întrebările mulțimii și la cele ale fariseilor. Unii se gândeau că el era un profet; unii credeau că el era Mesia; alții spuneau că el nu putea fi Cristul, de vreme ce venea din Galileea, iar Mesia trebuia să reinstaureze tronul lui David. Cu toate acestea nimeni nu îndrăznește să-l aresteze.

7. Discursul despre libertatea spirituală

162:7.1 (1796.3) În după-amiaza ultimei zile a sărbătorii, după ce apostolii au eșuat în eforturile lor de a-l convinge să fugă din Ierusalim, Iisus s-a reîntors la templu pentru a propovădui. Găsind un grup numeros de credincioși adunați la Tinda lui Solomon, el le-a ținut următorul discurs:

162:7.2 (1796.4) ”Dacă cuvintele mele rămân în voi, dacă sunteți dispuși să faceți voia Tatălui meu, atunci sunteți cu adevărat discipolii mei. Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va elibera. Știu că-mi veți

răspunde: Noi suntem copiii lui Avraam și nu suntem sclavii nimănui; cum atunci vom fi noi eliberați? Dar eu nu vă vorbesc de supunerea exterioară la legea altcuiva; eu mă refer la libertățile sufletului. În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine comite păcatul este sclavul păcatului. Or, voi știți că sclavul nu este menit să rămână veșnic în casa stăpânului. Voi știți totodată că fiul locuiește în casa tatălui său. Deci dacă Fiul v-a eliberat și a făcut din voi niște fii, veți fi atunci cu adevărat eliberați.

162:7.3 (1796.5) ”Eu știu că sunteți sămânța lui Avraam, și totuși liderii voștri caută să mă omoare pentru că n-au permis cuvântului meu să-și exercite influența transformatoare în inima lor. Sufletele lor sunt pecetluite de prejudecăți și orbite de orgoliul răzbunător. Eu vă declar adevărul că Tatăl etern mă arată, în vreme ce învățătorii iluzionați caută să facă numai ceea ce au învățat de la părinții lor pământenii. Dacă voi răspundeți că Avraam este tatăl vostru, atunci eu vă zic că, dacă voi sunteți copiii lui Avraam, voi veți înfăptui muncile lui Avraam. Unii dintre voi cred în învățătura mea, dar alții caută să mă distrugă fiindcă v-am zis adevărul pe care l-am primit de la Dumnezeu. Dar Avraam n-a tratat astfel adevărul lui Dumnezeu. Eu percep că, printre voi, unii sunt hotărâți să înfăptuiască lucrările celui rău. Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, voi m-ați cunoaște și ați iubi adevărul pe care vi-l revelez. Nu vreți voi să vedeți că eu vin de la Tatăl meu, că eu sunt trimis de Dumnezeu, că eu nu am înfăptuit această lucrare de unul singur? De ce nu înțelegeți cuvintele mele? Și de ce ați ales să deveniți copiii răului? Dacă sunteți copiii întinericului, cu greu veți putea merge în lumina adevărului pe care vi-l revelez. Copiii celui rău nu urmează decât căile tatălui lor, care

era un înșelător și nu apăra adevărul, căci s-a întâmplat să nu mai fie adevăr în el. Dar, acum, vine Fiul Omului, care vorbește de adevăr și-l trăiește, și mulți dintre voi refuză să creadă.

162:7.4 (1797.1) ”Care dintre voi mă convinge de păcat? Așadar, dacă eu proclam și trăiesc adevărul pe care mi-l arată Tatăl, de ce nu credeți? Cine aparține lui Dumnezeu aude cu bucurie cuvintele lui Dumnezeu; de aceea mulți dintre voi nu le aud pe ale mele, fiindcă nu aparțineți lui Dumnezeu. Maeștrii voștri au pretins chiar și că eu am înfăptuit lucrările mele prin puterea prințului demonilor. Un auditor apropiat tocmai mi-a zis că sunt posedat de un demon, că sunt un copil al diavolului. Dar toți aceia dintre voi care se poartă cinstit cu sufletul lor știu foarte bine că eu nu sunt un diavol. Voi știți că îl onorez pe Tatăl meu, chiar în vreme ce voi ați vrea să mă dezonorați pe mine. Eu nu caut propria mea glorie, ci numai pe cea a Tatălui meu din Paradis. Și eu nu vă judec, căci există cineva care judecă pentru mine.

162:7.5 (1797.2) ”În adevăr, în adevăr, vă zic vouă, care credeți în evanghelie, dacă un om păstrează viu în inimă acest cuvânt de adevăr, el nu va cunoaște niciodată moartea. Acum, chiar lângă mine, un scrib zice că această afirmație dovedește că eu sunt posedat de un demon, văzând că Avraam este mort, și profeții de asemenea. El întreabă: 'Ești tu cu atât mai mare decât Avraam și decât profeții pentru a îndrăzni să vii aici și să zici că cine păstrează cuvântul tău nu va cunoaște niciodată moartea? Cine pretinzi tu că ești de îndrăznești să proferezi asemenea blesteme?' Eu zic acestui scrib și tuturor celor asemeni lui că, dacă eu mă slăvesc pe mine, atunci slava mea nu valorează nimic. Însă Tatăl va fi cel care mă va slăvi pe mine, același

Tată pe care îl numiți Dumnezeu. Dar voi n-ați ajuns să-l cunoașteți pe acest Dumnezeu, Dumnezeul vostru, Tatăl meu, și am venit pentru a vă reuni, pentru a vă arăta cum să deveniți cu adevărat fiii lui Dumnezeu. Cu toate că nu cunoașteți Tatăl, eu îl cunosc cu adevărat. Avraam însuși s-a bucurat să vadă ziua mea; el a trăit-o prin credință și a fost fericit.”

162:7.6 (1797.3) Paragraph 162:7.6 is missing

8. Întâlnirea cu Marta și cu Maria

162:8.1 (1797.4) Se convenise ca Iisus, precum și Lazăr și surorile sale să fie găzduiți în casa unui prieten, în timp ce apostolii s-au dispersat ici colo prin mici grupuri. Aceste precauțiuni fuseseră luate pentru că autoritățile iudaice prindeau curaj din nou și plănuiau să-l aresteze pe Maestru.

162:8.2 (1797.5) De ani de zile, cu fiecare prilej în care Iisus îl vizita pe Lazăr, Marta și Maria, toți trei aveau obiceiul de a-și abandona toate preocupările pentru a asculta învățătura lui Iisus. La moartea părinților săi, Marta își asumase responsabilitățile casei, astfel încât cu această ocazie, în vreme ce Lazăr și Maria ședeau la picioarele lui Iisus și beau învățăturile sale îmborsitoare, Marta pregătea masa de seară. Trebuie explicat că Marta se lăsa în mod inutil distrasă de numeroase sarcini inutile și că ea se încurca cu multe fleacuri; așa era făcută firea ei.

162:8.3 (1798.1) În timp ce Marta se foia de colo colo cu așa-zisele ei îndatoriri, s-a necăjit că Maestrul nu făcea nimic ca s-o ajute. S-a dus

deci către Iisus și i-a zis: „Maestre, oare nu-ți pasă că sora mea m-a lăsat să fac singură toată treaba? N-ai vrea să-i ceri să vină să mă ajute?” Iisus răspunse: „Marta, Marta, de ce te agiți din pricina atâtor lucruri și te lași necăjită de atâtea fleacuri? Un singur lucru merită realmente atenție; din moment ce Maria a ales această parte bună și necesară, eu n-am să i-o iau. Dar când veți învăța voi amândouă să trăiți așa cum v-am învățat eu? Serviți în cooperare și reîmprospătați-vă sufletele la unison. Nu puteți voi învăța că există un timp pentru fiecare lucru că chestiunile secundare ale vieții trebuie să facă loc chestiunilor primordiale ale împărăției celeste?”

9. La Bethlehem cu Abner

162:9.1 (1798.2) În tot cursul săptămânii ce a urmat sărbătorii Tabernacolelor, zeci de credincioși s-au adunat în Bethania și au fost instruiți de cei doisprezece apostoli. Sanhedrinul n-a făcut nimic pentru a tulbura aceste întruniri, deoarece Iisus nu participa la ele; în tot acest timp, el lucra la Betleem cu Abner și asociații lui. În ziua următoare încheierii sărbătorii, Iisus plecase către Bethania și n-a mai propovăduit la templu pe durata acestei vizite la Ierusalim.

162:9.2 (1798.3) În această epocă, Abner își stabilise cartierul său general la Betleem, de unde mulți dintre ucenici fuseseră trimiși în orașele Iudeei și ale Samariei meridionale, și chiar și în Alexandria. În cele câteva zile care au urmat sosirii lui, Iisus a desăvârșit cu Abner proiectele destinate consolidării lucrării celor două grupuri de apostoli.

162:9.3 (1798.4) În cursul vizitei sale la sărbătoarea Tabernacolelor, Iisus își împărțise aproape în mod egal timpul între Bethania și Betleem. În Bethania, el a petrecut mult timp cu apostolii săi; în Betleem el i-a instruit îndelung pe Abner și pe ceilalți foști apostoli ai lui Ioan Botezătorul. Acest contact intim este ceea ce i-a făcut în cele din urmă să creadă în el. Acești foști apostoli ai lui Ioan Botezătorul au fost influențați de curajul arătat de Iisus propovăduind public în Ierusalim și prin înțelegerea simpatică pe care le-a dovedit-o în învățătura sa privată din Betleem. Sub aceste influențe, fiecare dintre asociații lui Abner a fost făcut să accepte din toată inima, pe deplin și definitiv, regatul și tot ceea ce implica această decizie.

162:9.4 (1798.5) Înainte de a părăsi Betleemul pentru ultima dată, Maestrul a luat măsuri ca toți să i se alăture, uniți în efortul care trebuia să preceadă sfârșitul carierei sale întru trup. S-a convenit ca Abner și asociații lui aveau să se alăture curând lui Iisus și celor doisprezece în Parcul Magadanului.

162:9.5 (1798.6) La începutul lui noiembrie, și conform acestui acord, Abner și cei unsprezece tovarăși ai lui s-au aliat cauzei lui Iisus și a celor doisprezece; ei au lucrat împreună într-o singură organizație până în ziua crucificării.

162:9.6 (1798.7) La sfârșitul lui octombrie, Iisus și cei doisprezece s-au îndepărtat din vecinătatea imediată a Ierusalimului. Duminică 30 octombrie, Iisus și asociații lui au părăsit orașul lui Efraim, unde se odihniseră în izolare vreme de câteva zile; trecând pe marele drum al malului drept al Iordanului, ei au mers de-a dreptul la Parcul Magadanului, unde au sosit la sfârșitul după-amiezii de miercuri, 2 noiembrie.

162:9.7 (1799.1) Apostolii au fost treptat ușurați să-l vadă pe Maestru revenit într-o țară prietenoasă. Ei au încetat să-l mai preseze să meargă la Ierusalim pentru a proclama evanghelia împărăției.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 162](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 164](#) >>

Capitolul 163

Hirotonisirea celor șapte zeci la Magadan

163:0.1 (1800.1) LA câteva zile după ce Iisus și cei doisprezece s-au reîntors de la Ierusalim la Magadan, Abner și un grup de cincizeci de ucenici au sosit din Betleem. În acest moment, se găseau deopotrivă reuniți în Tabăra Magadanului corpul de evangheliști, corpul evanghelic feminin și cam o sută și cincizeci de alți ucenici sinceri și încercați din toate regiunile Palestinei. După ce au consacrat câteva zile contactelor personale și reorganizării taberei, Iisus și cei doisprezece au inaugurat o sesiune de formare intensivă pentru acest grup special de credincioși. Din această masă de ucenici formați și experimentați Maestrul a ales în cele din urmă șaptezeci de învățători

și i-a trimis să proclame evanghelia împărăției. Instruirea lor regulată a început vineri, 19 noiembrie și a continuat până la sâmbatul de pe 19 noiembrie.

163:0.2 (1800.2) Iisus ținea, în toate duminicile, o cuvântare acestei companii. Petru prezenta metode de predicare în public. Nataniel îi instruia în arta de a-și preda învățăturile. Toma explica maniera de a răspunde la întrebări, și Matei dirija organizarea finanțelor lor colective. Ceilalți apostoli au participat, de asemenea, la această formare potrivit cu experiența lor specială și cu talentele lor naturale.

1. Hirotonisirea celor șapte zeci

163:1.1 (1800.3) Cei șaptezeci au fost hirotonisiți de Iisus în tabăra de la Magadan în după-amiaza sâmbatului, pe 19 noiembrie. Abner a fost pus în fruntea acestor învățători și predicatori ai evangheliei. Acest corp de șaptezeci era constituit de Abner cu zece foști apostoli ai lui Ioan, cincizeci și unul dintre primii evangheliști și alți opt ucenici care se distinseseră în slujba regatului.

163:1.2 (1800.4) Către ora două din această după-amiază de sâmbat, între averse de ploaie, un grup de credincioși, sporit prin sosirea lui David și a majorității mesagerilor lui, în total peste patru sute, s-au adunat pe malul lacului Galileii pentru a asista la hirotonisirea celor șaptezeci.

163:1.3 (1800.5) Înainte de a-și pune mâinile pe capetele celor șaptezeci pentru a-i trimite pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăției, Iisus le-a adresat următorul discurs: „În adevăr, recolta este îmbelșugată, dar muncitorii sunt puțini; vă îndemn deci pe toți să

vă rugați ca Stăpânul recoltei să mai trimită muncitori pentru recoltare. Am să vă trimit pe fiecare în parte ca mesageri ai împărăției și vă trimit la iudei și la gentili ca pe niște miei printre lupi. Mergând doi câte doi în drumul vostru, vă ordon să nu vă luați nici pungi cu bani, nici haine de schimb, căci această primă misiune va fi de scurtă durată. În drumul vostru, nu faceți ploconeli în fața nimănui; nu vă ocupați decât de lucrarea voastră. Dacă zăboviți în vreun cămin, începeți prin a zice: Pacea să fie cu toți ai casei. Dacă locuitorii acestei case iubesc pacea, acolo veți sta; dacă nu, atunci plecați de acolo. Când veți fi ales un cămin, rămâneți acolo pe toată durata șederii voastre în acel oraș, mâncând și bând ceea ce vi se va oferi. Veți face așa pentru că muncitorul își merită pâinea. Nu vă deplasați din casă în casă pentru a accepta o mai bună găzduire. Amintiți-vă că mergând să proclamați pacea pe pământ și bunăvoința printre oameni, va trebui să luptați contra dușmanilor îndârjiți ce se înșeală pe ei înșiși. Fiți deci prudenți precum șerpii, rămânând totodată inofensivi precum porumbeii

163:1.4 (1801.1) ”Oriunde veți merge, predicați zicând: 'Împărăția cerurilor este la îndemână', și îngrijiți pe toți cei care suferă în mintea sau în trupul lor. Voi ați primit gratuit lucrurile bune ale regatului; dați-le gratuit. Dacă locuitorii vreunui oraș vă întâmpină cu bucurie, ei vor găsi o intrare largă în regatul Tatălui. Dar, dacă oamenii unui oraș refuză să primească această evanghelie, voi veți proclama totuși mesajul vostru părăsind această comunitate lipsită de credință; celor care resping învățătura voastră, le veți spune plecând: 'Deși respingeți adevărul, nu rămâne mai puțin adevărat că regatul lui Dumnezeu se apropie de voi.' Oricine vă aude pe voi mă aude pe mine, și cine mă

aude pe mine îl aude pe Acela care m-a trimis. Cine respinge mesajul vostru evanghelic, pe mine mă respinge, și cine mă respinge pe mine îl respinge totodată pe Cel care m-a trimis.”

163:1.5 (1801.2) După ce Iisus le-a vorbit astfel, cei șaptezeci au îngenuncheat în cerc în jurul lui, și el și-a pus mâinile pe capul fiecăruia dintre ei începând cu Abner.

163:1.6 (1801.3) În dimineața următoare devreme, Abner i-a trimis pe cei șaptezeci de evangheliști, doi câte doi, către toate orașele Galileii și ale Iudeei. Cei treizeci și cinci de grupuri au mers să predice și să propovăduiască vreme de șase săptămâni; ele au revenit toate vineri, 30 decembrie, în noua tabără din Pella, în Perea.

2. Tânărul bogat și diverse alte cazuri

163:2.1 (1801.4) Peste cincizeci de ucenici care doreau hirotonisirea și admiterea printre cei șaptezeci au fost eliminați de comitetul pe care Iisus îl numise pentru selecționarea candidaților. Cei care compuneau comitetul erau Andrei, Abner și șeful în funcție al corpului evanghelic. În toate cazurile în care comitetul celor trei nu era unanim, candidatul era adus înaintea lui Iisus. Maestrul n-a respins pe nici un om profund doritor să primească hirotonisirea mesagerului evanghelic, dar după ce au stat de vorbă cu Iisus, mai mult de o duzină de solicitanți n-au mai dorit să devină mesageri evanghelici.

163:2.2 (1801.5) Un discipol sincer a venit la Iisus zicând: „Maestre, aș vrea să fiu unul dintre noii apostoli, dar tatăl meu este foarte bătrân și sfârșitul lui este aproape; îmi vei permite tu să mă întorc acasă ca să-l

îngrop?” Iisus i-a răspuns acestui om: „Fiul meu, vulpile au viziune și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n-are nici un loc unde să-și pună capul. Tu ești un discipol fidel, și poți să rămâi la fel și înapoiindu-te acasă pentru a-i îngriji pe cei care te iubesc, dar nu-i tot așa cu mesagerii evangheliei mele. Ei au abandonat totul pentru a mă urma și a proclama regatul meu. Dacă vrei să fii hirotonisit învățător, trebuie să-i lași pe ceilalți să îngroape morții în timp ce tu vei merge înainte să publici buna vestire.” Și omul acesta a plecat de acolo tare decepționat.

163:2.3 (1801.6) Un alt discipol a venit la Maestru și a zis: „Eu doresc să fiu hirotonisit mesager, dar aș vrea să trec puțin pe acasă ca să îmi consolez familia.” Iisus i-a răspuns: „Dacă dorești hirotonisirea, trebuie să accepți să abandonezi totul. Mesagerii evangheliei nu-și pot împărți afecțiunea. Nici un om care a pus mâna pe plug nu este vrednic de a deveni un mesager al regatului dacă a dat înapoi.”

163:2.4 (1801.7) Andrei a adus apoi la Iisus un tânăr bogat, care era un credincios devotat și dorea să primească hirotonisirea. Acest tânăr, pe nume Matadormus, era membru al Sanhedrinului din Ierusalim. El îl auzise pe Iisus propovăduind, după care fusese instruit în evanghelia împărăției de către Petru și de ceilalți apostoli. Iisus a discutat cu Matadormus despre exigențele hirotonisirii și i-a cerut să-și amâne decizia până la o mai amplă cumpănire asupra chestiunii. Devreme în dimineața zilei următoare, în vreme ce Iisus pleca să facă un tur, tânărul l-a abordat zicând: „Maestre, aș vrea să cunosc de la tine asigurările vieții veșnice. Dat fiind că am respectat toate poruncile încă din tinerețea mea, aș vrea să știu ce-ar trebui să fac mai mult pentru a avea viața veșnică.” Ca răspuns la această întrebare, Iisus a

zis: „Dacă ții toate poruncile - nu vei comite adulter, nu vei ucide, nu vei fura, nu vei depune mărturie mincinoasă, nu vei face nici o nedreptate, îi vei onora pe părinții tăi - tu acționezi bine, dar mântuirea răsplătește credința, și nu numai lucrările. Crezi tu în această evanghelie a împărăției?” Matadormus a răspuns: „Da Maestre, eu cred tot ceea ce tu și apostoli m-ați învățat”. Iisus a spus: „Atunci tu ești în adevăr discipolul meu și un copil al regatului.”

163:2.5 (1802.1) După aceea tânărul a zis: „Maestre, nu-mi ajunge să fiu discipolul tău; aş vrea să fiu unul dintre noii tăi mesageri.” Când Iisus a auzit asta, l-a privit cu multă dragoste și a zis: „Te voi accepta ca unul dintre mesagerii mei dacă vrei să plătești prețul și să oferi singurul lucru care îți lipsește.” Matadormus a răspuns: „Maestre, voi face orice pentru a avea permisiunea să te urmez.” Iisus l-a sărutat pe frunte pe tânărul ingenuncheat și a zis: „Dacă vrei să fii mesagerul tău, mergi de vinde tot ce ai; când vei fi dat suma săracilor sau fraților tăi, întoarce-te și urmează-mă, și vei avea o comoară în împărăția cerurilor.”

163:2.6 (1802.2) La auzul acestor cuvinte, Matadormus s-a posomorât. S-a ridicat și a plecat trist, căci poseda multe bunuri. Acest tânăr fariseu bogat fusese crescut în credința că averea era semnul favorii lui Dumnezeu. Iisus știa că Matadormus nu era eliberat de dragostea de sine și de bogățiile lui. Maestrul voia să-l elibereze de *dragostea* de bogăție, nu neapărat de bogăție. Discipolii lui Iisus nu se despuiau de toate bunurile lor pământești, dar apostolii și cei șaptezeci au făcut-o. Matadormus voia să fie unul dintre cei șaptezeci de mesageri, și de aceea Iisus i-a cerut să renunțe la toate posesiunile lui materiale.

163:2.7 (1802.3) Aproape orice ființă umană are un lucru de care se ține ca de un rău familiar, și la care i se cere să renunțe ca parte a prețului de admitere în împărăția cerurilor. Dacă Matadormus se-ar fi despărțit de averea sa, ea i-ar fi fost probabil îndată restituită pentru ca el s-o administreze ca trezorier al celor șaptezeci. Ulterior de fapt, cu prilejul întemeierii bisericii la Ierusalim, Matadormus a ascultat de porunca Maestrului, deși atunci a fost prea târziu pentru a mai beneficia de admiterea în rândul celor șaptezeci. El a devenit trezorierul bisericii din Ierusalim, al cărui conducător era Iacob, fratele de sânge al lui Iisus.

163:2.8 (1802.4) Așa a fost dintotdeauna și așa va fi întotdeauna: trebuie ca oamenii să ia propriile lor hotărâri. Muritorii își pot exercita liber alegerea într-un domeniu de o anumită întindere. Forțele lumii spirituale nu caută să-l constrângă pe om; ele îi permit să aleagă calea pe care el însuși a ales-o.

163:2.9 (1802.5) Iisus prevedea că Matadormus, cu averea sa, nu putea fi hirotonisit ca asociat al oamenilor care renunțaseră la toate pentru evanghelie. În același timp, el vedea că, dacă Matadormus s-ar despuia de averea sa, el ar deveni conducătorul suprem al tuturor. Însă, la fel ca și frații lui Iisus, Matadormus n-a devenit niciodată mare în regat, pentru că se privase el însuși de această asociere intimă și personală cu Maestrul, pe care ar fi putut-o experimenta, dacă ar fi vrut să execute pe loc actul pe care i-l cerea Iisus, actul pe care l-a înfăptuit de altfel cu câțiva ani mai târziu.

163:2.10 (1803.1) Bogățiile n-au raporturi directe cu intrarea în împărăția cerurilor, dar *iubirea de bogății are*. Loialitatea spirituală față de regat este incompatibilă cu servilismul față de bogăția

materialistă. Oamenii nu pot împărtăși cu o devoțiune materială fidelitatea lor supremă față de un ideal spiritual.

163:2.11 (1803.2) Iisus n-a propovăduit niciodată că era rău să ai avere. El a cerut numai celor doisprezece și celor șaptezeci să-și consacre toate posesiunile lor pământești cauzei comune. Chiar și atunci, el a avut grijă ca bunurile lor să fie lichidate în mod avantajos, cum a fost și cazul pentru apostolul Matei. Iisus a dat de multe ori sfaturi discipolilor înstăriți la fel cum îi dăduse și cetățeanului bogat din Roma. Maestrul a considerat înțeleapta investiție a veniturilor excedentare ca pe o formă legitimă de asigurare contra inevitabile adversități viitoare. Când trezoreria apostolică depășea nevoile, Iisus depunea fondurile pentru a le folosi ulterior în cazul în care apostolii ar fi făcuți să sufere foarte tare de pe urma unei diminuări a veniturilor. Iisus acționa astfel după ce se consulta cu Andrei. Niciodată Iisus nu se ocupa de finanțele apostolice, decât numai pentru cheltuiala cu pomenile. Totuși, exista un abuz economic pe care l-a condamnat în mai multe rânduri, și anume exploatarea nejustă a celor slabi, a celor ignoranți și a celor mai puțin norocoși de către semenii lor puternici, ageri și mai inteligenți. Iisus a declarat că acest tratament inuman al bărbaților, al femeilor și al copiilor era incompatibil cu idealurile fraternității împărăției cerurilor.

3. Discuția despre bogăție

163:3.1 (1803.3) Pe când Iisus termina convorbirea sa cu Matadormus, Petru și câțiva apostoli se strânseseră în jurul lui. În timp ce tânărul

bogat pleca de acolo, Iisus s-a întors către apostoli și le-a zis: „Vedeți cât le vine de greu bogaților să intre cu totul în regatul lui Dumnezeu! Nu se poate împărți adorarea spirituală cu devoțiunile materiale.

Nimeni nu poate servi la doi stăpâni. Potrivit unuia din dictonurile voastre, 'este mai ușor unei cămile să treacă prin urechea unui ac decât pentru păgâni să moștenească viața veșnică'. Eu declar că îi este tot atât de ușor acestei cămile să treacă prin urechea acului ca și acestor bogați, satisfăcuți de ei înșiși, să intre în împărăția cerurilor.”

163:3.2 (1803.4) Când Petru și apostolii au auzit cuvintele acestea, au fost extrem de uluiți, până într-atâta că Petru a spus: „Atunci, Doamne, cine poate fi salvat? Oare toți cei care au bogății vor fi ținuti departe de regat?” Iisus a răspuns: „Nu, Petrule, dar toți cei care își pun încrederea în bogății au puține șanse să intre în viața spirituală care conduce la progresul etern. Dar, chiar și în cazul acesta, multe lucruri imposibile oamenilor nu sunt dincolo de atingerea Tatălui care este în ceruri; noi ar trebui mai degrabă să recunoaștem că cu Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile.”

163:3.3 (1803.5) În vreme ce plecau de acolo, Iisus a fost întristat că Matadormus nu rămăsese cu ei, căci îl iubea mult. După ce au coborât lângă lac, ei s-au așezat pe marginea apei, și Petru, vorbind în numele celor doisprezece (adunați acolo cu toții) a zis: „Noi suntem tulburați de discursul tău către tânărul acela bogat. Să pretindem noi de la toți cei care ar vrea să te urmeze să renunțe la toate bunurile lor pământești?” Iisus a zis: „Nu, Petrule, ci numai celor care ar vrea să devină apostoli și să trăiască cu mine ca și voi, formând o singură familie. Dar Tatăl pretinde ca afecțiunea copiilor săi să fie curată și nedivizată. Orice lucru sau persoană ar sta între voi și iubirea pentru

adevărurile regatului trebuie să fie abandonate. Dacă averea oamenilor nu invadează domeniul sufletului lor, ea este fără consecințe în viața spirituală a celor care ar vrea să intre în regat.”

163:3.4 (1804.1) Petru a zis apoi: „Dar, Maestre, noi am părăsit totul pentru a te urma; atunci ce vom poseda?” Iisus s-a adresat la toți cei doisprezece și a zis: „În adevăr, în adevăr, eu vă zic, cine va fi renunțat la averea sa, la căminul său, la soția sa, la frații săi, la părinții săi sau la copiii săi, din dragoste pentru mine și pentru împărăția cerurilor, va primi cu mult mai mult în această lume, poate însoțit și de câteva persecuții; și, în lumea ce va veni, el va primi viața veșnică. Mulți dintre cei care vor fi cei dintâi vor fi cei din urmă, pe câtă vreme cei din urmă vor fi adesea cei dintâi. Tatăl tratează pe creaturile sale după nevoile lor și conform justelor lui legi de considerație iubitoare și îndurătoare pentru bunăstarea unui univers.

163:3.5 (1804.2) ”Împărăția cerurilor se aseamănă unui proprietar, folosind multă mână de lucru, care merge dimineața devreme să angajeze lucrători pentru a munci în podgoria sa. După ce a convenit cu ei ca să le plătească un dinar pe zi, i-a trimis în via sa. Apoi, a ieșit către ora nouă și, văzând pe alții fără nici o ocupație în piață le-a zis: 'Mergeți și voi și munciți în via mea; vă voi plăti atâta cât trebuie.' Și ei s-au îndată să lucreze. Proprietarul a ieșit din nou către amiază, apoi către ora trei, și a făcut tot așa. Reîntorcându-se încă o dată către ora cinci după amiază la locul din piață, a găsit încă oameni lenevind și i-a întrebat: 'De ce stați aici toată ziua și nu faceți nimic?' Oamenii au răspuns: 'Pentru că nu ne-a angajat nimeni.' Proprietarul le-a zis: 'Mergeți și voi și lucrați în via mea, și vă voi plăti cât trebuie.'

163:3.6 (1804.3) La căderea nopții, proprietarul podgoriei i-a zis intendentului său: 'Cheamă lucrătorii și dă-le lefurile, începând cu ultimii angajați și terminând cu primii.' Când au sosit cei care fuseseră angajați la ora cinci după-amiază, au primit fiecare câte un dinar, și toți ceilalți au primit același salariu. Când oamenii angajați la începutul zilei au văzut cu cât au fost plătiți ultimii veniți, ei s-au așteptat să primească mai mult decât salariul convenit. Dar fiecare a primit doar un dinar ca și ceilalți. După ce au fost plătiți cu toții, ei s-au plâns proprietarului zicând: 'Oamenii angajați la urmă n-au muncit decât o oră, și, totuși, le-ai dat același salariu ca și nouă, care ne-am ostenit toată ziua sub soarele arzător.'

163:3.7 (1804.4) ”Proprietarul a răspuns: 'Prietenii mei, nu vă fac nici o nedreptate. N-a acceptat fiecare dintre voi să lucreze pentru un dinar pe zi? Luați acum ceea ce vă revine și duceți-vă pe drumul vostru, căci este dorința mea să dau ultimilor veniți aceeași sumă ca și vouă. N-am eu dreptul să dispun după cum îmi place de ceea ce îmi aparține? Sau îmi reproșați voi generozitatea mea pentru că eu caut să fiu bun și să arăt îndurare?’”

4. Rămas bun celor șaptezeci

163:4.1 (1804.5) Ziua în care cei șaptezeci au plecat în prima lor misiune a fost un moment emoționant în tabăra din Magadan. Dimineața devreme, în ultima sa discuție cu cei șaptezeci, Maestrul a stăruit asupra următoarelor puncte:

163:4.2 (1804.6) 1. Evanghelia împărăției trebuie să fie proclamată în toată lumea, gentililor precum și iudeilor.

163:4.3 (1804.7) 2. Îngrijindu-i pe bolnavi, abțineți-vă de la a-i învăța să spere la miracole.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclamați o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu, și nu un regat exterior cu putere în această lume și cu glorie materială.

163:4.5 (1805.2) 4. Evitați să pierdeți timpul printr-un exces de vizite de politețe și de alte banalități; ele ar putea să vă împiedice să vă consacrați din toată inima predicării evangheliei.

163:4.6 (1805.3) 5. Dacă prima casă pe care o veți fi ales drept cartier general într-un oraș se revelează o casă vrednică, rămâneți acolo pe toată durata șederii voastre în acel oraș.

163:4.7 (1805.4) 6. Explicați tuturor credincioșilor fideli că a venit acum ceasul de a o rupe fățiș cu liderii religioși ai iudeilor din Ierusalim.

163:4.8 (1805.5) 7. Propovăduiți că întregul datoriei oamenilor este rezumat în această unică poruncă: Iubește-l pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată mintea și cu tot sufletul tău, și iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși. (Ei ar trebui să propovăduiască asta ca reprezentând toată datoria oamenilor în locul celor 61e reguli de viață preconizate de farisei.)

163:4.9 (1805.6) După ce Iisus a vorbit astfel celor șaptezeci în prezența tuturor apostolilor și discipolilor, Simon, Petru i-au luat deoparte și le-au ținut predica de hirotonisire. Aceasta a fost o dezvoltare a recomandărilor făcute de Maestru în momentul în care pusese mâinile pe ei și îi selecționase ca mesageri ai împărăției. Petru

i-a îndemnat pe cei șaptezeci să nutrească, în experiența lor, următoarele virtuți:

163:4.10 (1805.7) 1. *Devoțiunea consacrată*. Să se roage întotdeauna pentru ca un număr cât mai mare de lucrători să fie trimiși la recolta evanghelică. El a explicat că rugându-se astfel, fiecare va tinde mîna mult a spune: Iată-mă, trimite-mă. El le-a recomandat să nu negligeze adorarea lor zilnică.

163:4.11 (1805.8) 2. *Adevăratul curaj*. Petru i-a prevenit că vor întâmpina ostilități și că puteau fi siguri de a fi confrunțați cu persecuții. Le-a spus că misiunea lor nu era o întreprindere de lași, și le-a recomandat celor cărora le era frică să renunțe să mai plece. Dar nici unul dintre cei șaptezeci nu s-a retras.

163:4.12 (1805.9) 3. *Credința și încrederea în sine*. Ei trebuiau să plece pentru această scurtă misiune cu mâinile complet goale. Trebuiau să își pună încrederea în Tatăl lor pentru hrana lor, pentru adăpostirea lor și pentru toate celelalte nevoi ale lor.

163:4.13

(1805.10) 4. *Zelul și inițiativa*. Ei trebuiau să fie plini de zel și de un entuziasm inteligent; trebuiau să se ocupe strict de treburile Maestrului lor. Ceremonia salutarilor orientale era lungă și minuțioasă; de aceea Iisus le recomandase „să nu salute pe nimeni pe drum”. Aceasta era o expresie curentă pentru îndemnarea cuiva să-și vadă de treburile sale fără a pierde vremea. Ea nu avea întru nimic a face cu chestiunea salutarilor amicale.

163:4.14

(1805.11)

5. *Amabilitatea și curtoazia.* Maestrul le ordonase să evite pierderile inutile de timp în ceremonii sociale, însă a recomandat curtoazia față de toate persoanele cu care intrau în contact. Trebuiau să fie extrem de amabili față de gazdele care îi i-ar adăposti în căminul lor. Ei au fost cu strictețe puși în gardă împotriva faptului de a părăsi un cămin modest pentru a fi adăpostiți într-un cămin mai confortabil și mai influent.

163:4.15

(1805.12)

6. *Îngrijirile acordate bolnavilor.* Petru le-a dat celor șaptezeci sarcina de a căuta pe cei care sufereau în mintea lor și în corpul lor, și să facă tot ce le stătea în putere să aline sau să tămăduiască bolile lor.

163:4.16

(1805.13)

După ce și-au primit astfel ordinele și instrucțiunile, ei au plecat câte doi în misiunea lor în Galileea, în Samaria și în Iudeea.

163:4.17 (1806.1) Iudeii aveau o stimă specială pentru numărul 70 și considerau uneori națiunile lumii păgâne ca fiind în număr de 70. Cu toate că cei 70 de mesageri aveau misiunea de a purta evanghelia la toate popoarele, faptul că grupul lor a conținut exact 70 de membri a fost doar o simplă coincidență. În mod sigur Iisus ar mai fi acceptat încă o jumate de duzină, dar ei nu erau pregătiți să plătească prețul: părăsirea averii și a familiei lor.

5. Mutarea din tabără la Pella

163:5.1 (1806.2) Iisus și cei doisprezece s-au pregătit acum să stabilească cartierul lor general în Perea, lângă Pella, unde Maestrul fusese botezat în Iordan. Ultimele zece zile din noiembrie s-au petrecut în consfătuiri la Magadan. Marți, 6 decembrie, toată compania cuprinzând aproape trei sute de persoane, a plecat la revărsatul zorilor cu bagajele ei pentru a se opri, în noaptea următoare, lângă Pella, pe malul fluviului. Ea s-a instalat aproape de izvor, chiar în locul pe care îl ocupase Ioan Botezătorul cu tabăra sa cu mai mulți ani mai înainte.

163:5.2 (1806.3) După ridicarea taberei de la Magadan, David Zebedeu a revenit la Betsaida și a început îndată să reducă serviciul mesagerilor. Regatul intra într-o nouă fază. Zilnic soseau pelerini din toate părțile Palestinei și chiar și din regiuni îndepărtate ale imperiului roman. Uneori veneau credincioși din Mesopotamia și din ținuturile situate la est de Tigru. În consecință, duminică 18 decembrie, David cu ajutorul corpului său de mesageri, au încărcat, pe animalele de povară, materialele din tabără pe atunci înmagazinate în casa tatălui său, material cu care organizaseră anterior tabăra din Betsaida de lângă lac. Luându-și rămas bun de la Betsaida deocamdată, el a coborât de-a lungul malului lacului și al Iordanului până la punctul situat cam la un kilometru în nordul taberei apostolice. În mai puțin de o săptămână el a fost pregătit să ofere ospitalitate la aproape o mie și cinci sute de pelerini vizitatori. Tabăra apostolică putea primi vreo cinci sute de persoane. Acesta era anotimpul ploilor în Palestina, și acest dispozitiv era necesar pentru a adăposti numărul tot mai mare de oameni, majoritatea serioși, care căutau informații și care veneau în Perea pentru a-l vedea pe Iisus și a auzi învățătura lui.

163:5.3 (1806.4) David a făcut toate acestea din propria sa inițiativă, deși se sfătuisese cu Filip și cu Matei în Magadan. El a folosit cea mai mare parte a fostului său corp de mesageri pentru a ajuta la conducerea acestei tabere. Serviciul propriu-zis de mesageri a fost redus la mai puțin de douăzeci de oameni. Către sfârșitul lui decembrie și înainte de întoarcerea celor șaptezeci, aproape opt sute de vizitatori se adunaseră în jurul Maestrului și găsiseră găzduire în tabăra lui David.

6. Întoarcerea celor șaptezeci

163:6.1 (1806.5) Vineri 30 decembrie, în timp ce Iisus se îndepărtase pe dealurile din vecinătate cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, cei șaptezeci de mesageri soseau, doi câte doi, la cartierul general din Pella, însoțiți de numeroși credincioși. Către ora cinci după-amiază, când Iisus a revenit în tabără, toți cei șaptezeci erau reuniți pe locul unde propovăduia el. Masa de seară a fost întârziată cu peste o oră, timp în care acești entuziaști ai evangheliei împărăției și-au relatat experiențele. Mesagerii lui David raportaseră multe dintre aceste vești apostolilor în timpul săptămânilor precedente, dar a fost cu adevărat ceva inspirator să-i auzi pe acești învățători ai evangheliei, a căror hirotonisire era recentă, povestind personal cum fusese primit mesajul lor de iudeii și de gentili însetați de adevăr. În sfârșit, Iisus putea să-i vadă pe oameni mergând să răspândească vestea cea bună și fără prezența sa personală. Maestrul știa de aici înainte că putea părăsi

această lume fără a aduce o vătămare prea gravă progreselor împărăției.

163:6.2 (1807.1) Când cei șaptezeci au relatat că „până și demonii le erau supuși”, ei făceau aluzie la vindecările minunate pe care le operaseră asupra victimelor dezordinilor nervoase. Cu toate acestea, acești slujitori trataseră cu succes câteva cazuri de posedare reală de spirite. Vorbind de aceste cazuri, Iisus a zis: „Nu-i de mirare că aceste spirite minore neascultătoare vă sunt supuse, căci eu l-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Dar nu vă bucurați atât de aceasta, căci eu vă declar că, de îndată ce mă voi întoarce la Tatăl meu, noi vom trimite spiritul nostru comun chiar în mintea oamenilor, astfel încât aceste câteva rare spirite răătăcite să nu mai poată pătrunde în mintea muritorilor nenorociți. Eu mă bucur cu voi de faptul că aveți influență asupra oamenilor, dar nu vă mândriți cu această experiență. Bucurați-vă mai degrabă de a avea numele voastre înscrise în arhivele cerului și de a fi astfel siguri de a progresa într-o carieră fără de sfârșit de cuceriri spirituale.”

163:6.3 (1807.2) În timpul aceasta, chiar înainte de a participa la cină, Iisus a încercat unul din rarele momente de extaz emoțional la care discipolii săi au avut ocazia să-i fie martori. El a zis: „Îți mulțumesc, Tată, Domnul cerului și al pământului, că spiritul a revelat aceste glorii spirituale acestor copii ai împărăției, în vreme ce această minunată evanghelie a fost ascunsă deșteptilor și fățarnicilor. Da, Tată, trebuie să fi fost plăcut ochilor tăi să faci aceasta, și eu mă bucur să știu că vestea cea bună se va răspândi în toată lumea, chiar și după întoarcerea mea la tine, când mă voi fi apucat de lucrul care mi l-ai dat de îndeplinit. Sunt foarte emoționat când realizez că tu ești pe

punctul de a încredința orice autoritate mie, că tu singur știi realmente cine sunt și că eu singur te cunosc realmente precum și cei cărora te-am revelat. Când voi fi încheiat această revelație către frații mei întru carne, eu o voi continua pentru creaturile tale de sus.”

163:6.4 (1807.3) Când Iisus a vorbit astfel Tatălui, el s-a întors către apostolii și ajutoarele lui pentru a li se adresa: „Binecuvântați sunt ochii care văd și urechile care aud aceste cuvinte. Îngăduiți-mi să vă zic că mulți profeți și mulți mari oameni ai epocilor trecute au dorit să contemple lucrurile pe care le zăriți acum, dar aceasta nu li s-a acordat. Multe dintre generațiile viitoare ale copiilor luminii, când vor auzi vorbindu-se de ele, vă vor invidia pe voi, care le-ați văzut și le-ați auzit.”

163:6.5 (1807.4) Adresându-se după aceea tuturor discipolilor săi, Iisus a zis: „Voi ați auzit câte orașe și sate au primit vestea cea bună a împărăției, și cum slujitorii și învățătorii mei au fost întâmpinați de iudei precum și de gentili. Binecuvântate sunt în adevăr aceste comunități care au ales să creadă în evanghelia împărăției. Nenorocire însă locuitorilor din Corazin, din Betsaida-Iulia și din Capernaum, care resping lumina, aceste cetăți care n-au întâmpinat cu bucurie pe acești mesageri. Eu proclam că, dacă puternicele lucrări înfăptuite în aceste locuri ar fi fost în Tyr și în Sidon, locuitorii acestor orașe așa-zise păgâne s-ar fi căit punându-și cenușă în cap. În adevăr, în ziua judecății, soarta Tyrului și a Sidonului va fi mult mai suportabilă decât a lor.”

163:6.6 (1807.5) Ziua următoare fiind o zi de sabat, Iisus i-a luat pe cei șaptezeci deoparte și le-a zis: „În adevăr, m-am bucurat când ați revenit cu vestea bună că evanghelia împărăției fusese bine primită de

atâția oameni disperați în Galileea, în Samaria și în Iudeea. Dar de ce exaltarea voastră este atât de marcată de surpriză? Oare nu nădăjduiați voi că prezentarea mesajului vostru se va manifesta cu putere? Oare ați plecat cu atât de puțină credință în această evanghelie încât reveniți acum surprinși de eficacitatea ei? Acum, fără a vrea să vă potolesc entuziasmul, eu țin să vă pun serios în gardă contra subtilităților orgoliului, ale orgoliului spiritual. Dacă ați putea înțelege căderea lui Lucifer, cel nedrept, voi ați renunța cu solemnitate la toate formele de orgoliu spiritual.

163:6.7 (1808.1) ”Voi ați întreprins marea lucrare de a propovădui omului muritor că el este un fiu al lui Dumnezeu. Eu v-am arătat calea; plecați de vă îndepliniți datoria și fiți neobosiți în a o face bine. Vouă și tuturor celor care vor veni pe urmele voastre de-a lungul epocilor, îngăduiți-mi să vă spun că voi fi întotdeauna lângă voi. Chemarea mea este, și va fi întotdeauna, veniți la mine voi, toți care vă osteniți și care sunteți greu încărcăți, veniți la mine și vă voi da odihnă. Acceptați jugul meu și ascultați-mă, căci eu sunt adevărat și loial, și veți găsi la mine odihna spirituală pentru sufletele voastre.”

163:6.8 (1808.2) Când au avut ocazia de a pune la încercare făgăduielile Maestrului, ei au constatat că erau adevărate. Și, din ziua aceea, un număr incalculabil de persoane au pus de asemenea la încercare și au dovedit fiabilitatea acestor promisiuni.

7. Pregătirile pentru ultima misiune

163:7.1 (1808.3) Cele câteva zile care au urmat au fost foarte animate în tabăra din Pella; s-au încheiat atunci pregătirile pentru misiunea din Perea. Iisus și asociații lui urmau să întreprindă ultima lor misiune, turneul de trei luni în toată Perea, care nu s-a terminat decât în momentul intrării Maestrului în Ierusalim pentru desăvârșirea operei sale pământești. În tot timpul acestei perioade, cartierul general al lui Iisus și cei doisprezece apostoli au fost menținute în tabăra din Pella.

163:7.2 (1808.4) Iisus nu mai avea nevoie să meargă departe pentru a propovădui oamenilor. Ei veneau acum la el în fiecare săptămână în număr tot mai mare, nu numai din toate părțile Palestinei, dar și din tot imperiul roman și din Orientul Apropiat. Maestrul a participat cu cei șaptezeci la misiunea din Perea, dar a petrecut o bună parte din timpul său în tabăra din Pella, propovăduind mulțimii și instruindu-i pe cei doisprezece. Pe toată durata acestor trei luni, cel puțin zece dintre apostoli au rămas cu Iisus.

163:7.3 (1808.5) Femeile din corpul evanghelic s-au pregătit și ele să plece două câte două în același timp cu cei șaptezeci pentru a evangheliza în principalele orașe din Perea. Grupul original de doisprezece femei formase recent un grup mai numeros de alte cincizeci de femei învățându-le maniera de a vizita căminele și arta de a-i îngriji pe cei bolnavi și pe cei năpăstuiți. Perpetua, soția lui Simon Petru a devenit membru al acestei noi diviziuni a grupului feminin; i s-a încredințat, sub ordinele lui Abner, conducerea acestui sector de activitate lărgit al femeilor. După Rusalii, ea a rămas cu ilustrul ei soț și l-a însoțit în toate turneele lui misionare. În ziua când Petru a fost răstignit la Roma, ea a fost dată de hrană fiarelor sălbatice din arenă.

Făceau deopotrivă parte din acest nou corp evanghelic feminin soția lui Filip și cea a lui Matei, și mama lui Iacob și Ioan.

163:7.4 (1808.6) Lucrarea împărăției, sub îndrumarea personală a lui Iisus, se pregătea acum să intre în faza sa finală. Aceasta era o fază de profunzime spirituală care contrasta cu cea în care mulțimile, visând la miracole și umblând după minuni, care l-au urmat pe Maestru în epoca popularității sale în Galileea. Totuși, un anumit număr dintre discipolii lui și-au conservat mentalitatea lor materială și n-au reușit să înțeleagă acest adevăr că împărăția cerurilor este fraternitatea spirituală a oamenilor întemeiată pe faptul etern al paternității universale a lui Dumnezeu.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 163](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 165](#) >>

Capitolul 164

Sărbătoarea dedicării

164:0.1 (1809.1) ÎN TIMP ce se instala tabăra din Pella, Iisus, luându-i cu el pe Nataniel și pe Toma, au plecat în taină la Ierusalim pentru a asista la sărbătoarea dedicării. Cei doi apostoli nu și-au dat seama că Maestrul avea de gând să meargă la Ierusalim decât după ce acesta a trecut Iordanul pe la vadul din Bethania. De îndată ce au ghicit intenția lui de a fi de față la sărbătoarea Dedicării, ei l-au dojenit cu cea mai mare seriozitate și au încercat să-l facă să-și schimbe hotărârea folosind toate argumentele posibile, dar eforturile lor au fost zadarnice. Iisus era decis să se ducă la Ierusalim. La toate rugămințile lor și la avertismentele lor ce stăruiau asupra nechibzuinței și primejdiei de a se lăsa la cheremul sanhedrinului, el s-a mărginit să

răspundă: „Aș vrea să dau acestor învățători ai Israelului încă o șansă de a vedea lumina înainte să-mi fi sunat ceasul.”

164:0.2 (1809.2) Ei și-au urmat drumul către Ierusalim, cei doi apostoli continuând să-și exprime temerile și să-și formuleze îndoielile lor cu privire la înțelepciunea acestei întreprinderi aparent îndrăznețe. Ei au ajuns în Ierihon către ora patru și jumătate și s-au pregătit să rămână acolo peste noapte.

1. Povestea Bunului Samaritean

164:1.1 (1809.3) În seara aceea, un grup numeros s-a strâns în jurul lui Iisus și al celor doi apostoli pentru a pune întrebări. Apostolii au răspuns la multe dintre ele, în vreme ce altele au fost abordate de Maestru. În cursul serii, un avocat a căutat să-l antreneze pe Iisus într-o discuție compromițătoare zicând: „Maestre, aș vrea să te întreb ce ar trebui eu să fac pentru a moșteni viața veșnică?” Iisus a răspuns: „Ce este scris în Lege și în Profeți; cum citești tu Scripturile?” Cunoscând atât învățăturile lui Iisus, cât și pe cele ale fariseilor, avocatul a răspuns: „să-l iubești pe Domnul Dumnezeu din toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta, și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Iisus a zis: „Ai răspuns bine; dacă faci realmente astfel, aceasta te va conduce la viața veșnică.”

164:1.2 (1809.4) Dar avocatul nu era în întregime sincer când puneă această întrebare. Dornic să se justifice, și sperând totodată să-l încurce pe Iisus, el s-a apropiat ceva mai mult de Maestru și s-a încumetat să-i mai pună o întrebare: „Maestre, aș vrea să-mi spui

exact cine este aproapele meu?” Această întrebare era un artificiu pentru a-l determina pe Iisus să facă o declarație care să contravină legii iudaice care definea aproapele ca fiind „copilul propriului vostru popor”. Iudeii îi considerau pe toți ceilalți ca pe niște câini păgâni. Cunoscând întrucâtva învățăturile lui Iisus, avocatul știa bine că Maestrul gândea în mod diferit; el spera deci să-l determine să spună ceva ce putea fi interpretat ca un atac contra legii sacre.

164:1.3 (1810.1) Dar Iisus își dădea seama de mobilul juristului; în loc să cadă în cursă, el a istorisit, auditorilor lui, o povestire susceptibilă de a fi pe deplin apreciată de orice auditor din Ierihon, Iisus a zis: „Un om coborând de la Ierusalim la Ierihon a căzut în mâinile unei bande de tâlhari care l-au jefuit, l-au despuiat, l-au bătut și, la plecare, l-au lăsat pe jumătate mort. Din întâmplare, un preot urma același drum și a sosit, la puțin timp după aceea, la locul unde zăcea rănitul; văzându-l în starea aceea jalnică, el a trecut de partea cealaltă a drumului fără a se opri. Un levit care urma și el acest drum a trecut, de asemenea, pe partea cealaltă după ce a văzut omul. În acest moment, un samaritean coborând înspre Ierihon, a dat peste rănit și a văzut că fusese tâlhărit și bătut. Mînat de compasiune, el a venit la el, i-a legat rănilor, vîrsînd peste ele ulei și vin, la așezat pe animalul lui de povară, l-a adus aici, l-a han, și a avut grijă de el. În dimineața zilei următoare, scoțînd niște bani, i-a dat hangiului zicîndu-i: 'Ai mare grijă de prietenul meu și, dacă cheltuielile sunt mai mari, te voi răsplăti la întoarcere.' Acum, dă-mi voi să te întreb: Care dintre cei trei trecători era aproapele omului căzut în mâinile tâlharilor?” Când avocatul a băgat de seamă că picase în propria lui cursă, răspunse:

„Cel care a dat dovadă de îndurare.” Și Iisus a zis: „Mergi și fă la fel.”

164:1.4 (1810.2) Când avocatul a răspuns: „Cel care a dat dovadă de îndurare” a zis așa pentru a evita până și rostirea detestatului nume de samaritean. La întrebarea: „Cine este aproapele meu?”, juristul a fost constrâns să dea răspunsul pe care îl dorea Iisus, pe câtă vreme, dacă Iisus l-ar fi dat el însuși, aceasta l-ar fi implicat direct într-o inculpare de erezie. Nu numai că Iisus l-a pus în încurcătură pe juristul necinstit, dar le-a și istorisit auditorilor lui o poveste care era atât o minunată recomandare pentru toți discipolii săi, cât și un copleșitor reproș pentru toți iudeii cu privire la atitudinea lor față de samariteni. Și această povestire a continuat să încurajeze iubirea lor fraternă printre toți credincioșii de mai târziu în evanghelia lui Iisus.

2. În Ierusalim

164:2.1 (1810.3) Iisus asistase la sărbătoarea Tabernacolelor pentru a putea proclama evanghelia pelerinilor veniți din toate părțile imperiului. Acum, el mergea la sărbătoarea Dedicării numai cu scopul de a da, sanhedrinului și conducătorilor iudei, o nouă șansă de a vedea lumina. Principalul eveniment al acestor câteva zile în Ierusalim a avut loc vineri seara la Nicodim, unde se adunaseră cam douăzeci și cinci de conducători iudei care credeau în învățătura lui Iisus. În acest grup se găseau paisprezece oameni care erau pe atunci, sau urmau cât de curând să fie, membri ai sanhedrinului. Eber, Matadormus și Iosif din Arimatia asistau și ei la întrunire.

164:2.2 (1810.4) În această împrejurare, auditorii lui Iisus erau toți oameni instruiți, și atât ei, cât și cei doi apostoli au fost uimiți de deschiderea și de profunzimea remarcilor pe care Maestrul le-a făcut înaintea acestui grup distins. De pe vremea când propovăduise în Alexandria, în Roma și în insulele Mediteranei, Iisus nu mai dăduse dovadă de atâta erudiție, nici de o asemenea înțelegere a chestiunilor umane, atât cele religioase, cât și cele laice.

164:2.3 (1810.5) La sfârșitul acestei mici reuniuni, toți auditorii s-au despărțit, intrigați de personalitatea Maestrului, fermecați de grația manierelor lui și plini de iubire pentru el. Ei încercaseră să dea sfaturi lui Iisus cu privire la dorința sa de a câștiga de partea cauzei sale pe ceilalți membri ai sanhedrinului. Maestrul ascultase cu atenție, dar în tăcere, toate propunerile lor. El știa bine că nici unul din planurile lor nu ar izbuti. Simțea că majoritatea conducătorilor iudei n-ar accepta niciodată evanghelia împărăției; el le-a dat totuși tuturor această nouă șansă de a face ei înșiși alegerea. Însă, plecând de acolo în seara aceea cu Nataniel și cu Toma la adăpostul lor de pe Muntele Măslinilor, Maestrul încă nu hotărâse metoda pe care o va adopta pentru a atrage, încă o dată, asupra lucrării sale, atenția sanhedrinului.

164:2.4 (1811.1) Nataniel și Toma au dormit puțin în noaptea aceea; ei erau prea nedumeriți de ceea ce auziseră la Nicodim. Au reflectat mult timp la remarca finală a lui Iisus referitoare la o ofertă a foștilor membri și a membrilor actuali ai sanhedrinului de a-l însoți înaintea celor șaptezeci. Maestrul a zis: „Nu, frații mei, asta n-ar servi la nimic. Voi veți spori mânia, care va cădea pe capul vostru, fără a potoli câtuși de puțin în lume ura pe care mi-o poartă ei. Mergeți fiecare și ocupați-vă de treburile Tatălui după cum vă va îndruma

spiritul, în vreme ce eu voi atrage, o dată mai mult, atenția lor asupra împărăției după cum mă va îndruma Tatăl meu.”

3. Vindecarea cerșetorului orb

164:3.1 (1811.2) În dimineața următoare, Iisus și cei doi apostoli au mers la Marta în Bethania pentru a lua micul dejun, apoi s-au dus degrabă la Ierusalim. În această dimineață de sabbat, pe când cei trei oameni se apropiau de templu, ei au întâlnit un cerșetor binecunoscut, născut orb, care era așezat pe locul lui obișnuit. Cerșetorii nu cereau, nici nu primeau pomeni în ziua de sabbat, dar aveau permisiunea de a se așeza în locul lor obișnuit. Iisus s-a oprit și, în timp ce se uita la acest cerșetor născut orb, i-a venit în minte o idee despre maniera de a atrage din nou, asupra misiunii sale pământești, atenția sanhedrinului, a celorlalți conducători iudei și a învățătorilor religioși.

164:3.2 (1811.3) În vreme ce Maestrul stătea în fața orbului, căzut adânc pe gânduri, Nataniel s-a gândit la care ar putea fi cauza orbirii omului și a întrebat: „Maestre, pentru ca acest om să se nască orb, cine a păcătuț, el însuși sau părinții lui?”

164:3.3 (1811.4) Rabinii propovăduiau că toate cazurile de orbire din naștere erau pricinuite de păcat. După ei, nu numai că copiii erau concepuți și născuți în păcat, ci un copil se putea naște orb ca pedeapsă pentru un anumit păcat comis de tatăl său. Ei mergeau până la a propovădui că un copil putea păcătuț înainte de a se naște în această lume. Ei mai propovăduiau și că infirmități asemănătoare

puteau să provină de la vreun păcat sau vreo slăbiciune a mamei din vremea când purta sarcina.

164:3.4 (1811.5) În toate aceste regiuni, exista o vagă credință în reîncarnare. Mai vechii învățători iudei, precum și Platon, Filon și numeroși esenieni, tolerau teoria că oamenii puteau culege, într-o încarnare, ceea ce semănaseră într-o existență precedentă; se credea că ei ispășeau, într-o viață, păcatele comise în cursul vieților anterioare. Maestrului i-a fost greu să-i facă pe oameni să creadă că sufletul lor nu avusese existențe anterioare.

164:3.5 (1811.6) Totuși, oricât ar părea de illogic, în timp ce orbirea era considerată ca rezultând dintr-un păcat, iudeii socoteau cât se poate de meritoriu să dai de pomană acestor cerșetori orbi. Aceștia aveau obiceiul de a rosti întruna trecătorilor: „O, inimi simțitoare, câștigați merite ajutându-i pe cei orbi.”

164:3.6 (1811.7) Iisus a abordat discutarea acestui caz cu Nataniel și cu Toma, nu numai pentru că hotărâse deja să se folosească de acest orb ca mijloc, în ziua aceea, de a atrage din nou, asupra misiunii sale, într-un chip hotărâtor, atenția conducătorilor iudei, ci și pentru că el îi încuraja întotdeauna pe apostolii săi să caute adevăratele cauze ale tuturor fenomenelor naturale sau spirituale. El îi avertizase adesea contra tendinței comune de a atribui cauze spirituale unor evenimente fizice obișnuite.

164:3.7 (1812.1) Iisus a decis să se folosească de acest cerșetor în planurile sale pentru lucrarea zilei, dar, înainte de a face ceva pentru orb, al cărui nume era Iosias, el s-a apucat să răspundă la întrebarea lui Nataniel. Maestrul a zis: „Nici acest om n-a păcătuit, nici părinții lui, pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se manifeste în el. Orbirea i-a

venit în cursul firesc al evenimentelor. Până mai este ziuă, trebuie să îndeplinim lucrările Celui care m-a trimis, căci noaptea are să vină cu siguranță, și atunci va fi imposibil să realizăm lucrarea ce avem de gând s-o înfăptuim. Cât timp sunt în lume, eu sunt lumina lumii, dar, peste puțin timp, eu nu voi mai fi cu voi.”

164:3.8 (1812.2) Vorbind, Iisus, adresându-se lui Nataniel și lui Toma, le-a mai zis: „Să creăm vederea acestui orb în această zi de sabbat, pentru ca scribii și fariseii să aibă din plin ocazia pe care o caută, de a-l acuza pe Fiul Omului.” Iisus vorbise tot timpul în așa fel încât și cerșetorul să-l poată auzi. S-a aplecat după aceea și a scuipat pe pământ, a amestecat apoi țărâna cu scuipatul, după care s-a dus la Iosia și i-a uns ochii lui orbi cu lut zicând: „Fiule, mergi de spală lutul acesta în iazul Siloe și-ți vei recăpăta numaidecât vederea.” Și, când Iosia s-a spălat astfel în apa Siloei, s-a întors către prietenii lui și către familia sa văzându-i.

164:3.9 (1812.3) Până atunci cerșind totdeauna, el nu știa să facă nimic altceva; deci, când prima înflăcărare datorată creării vederii sale a fost potolită, el a revenit la locul obișnuit unde cerșea de pomană. Când prietenii săi, vecinii săi și toți cei care îl cunoscuseră anterior au remarcat că el putea să vadă, au zis cu toții: „Acesta nu-i cumva Iosia, cerșetorul orb?” Unii spuneau că da, în timp ce alții spuneau: „Nu, este cineva care seamănă cu el, dar omul acesta poate să vadă.” Când l-au întrebat pe Iosia însuși, el a răspuns: „Eu sunt?”

164:3.10 (1812.4) Când au început să-l întrebe cum a ajuns să vadă, el le-a răspuns: „Un om pe nume Iisus a trecut pe aici și, pe când vorbea despre mine cu prietenii lui, a amestecat puțin lut cu scuipat, m-a uns pe ochi și m-a sfătuit să mă duc să mă spăl în iazul Siloe. Am făcut ce

mi-a zis omul acesta, și îndată mi-am recăpătat vederea. Aceasta s-a petrecut în numai câteva ore, și încă nu cunosc înțelesul multora dintre lucrurile pe care le văd.” Și când oamenii care se strânseseră în jurul lui l-au întrebat unde îl puteau găsi pe omul acela ciudat care îl vindecase, Iosia n-a putut răspunde decât că nu știa nimic despre asta.

164:3.11 (1812.5) A fost vorba acolo de unul dintre cele mai ciudate miracole ale Maestrului. Acest om nu ceruse să fie vindecat. El habar n-avea de faptul că Iisus, care îl trimisese să se spele la Siloe și i-a făgăduit vederea, era profetul din Galileea care predicase la Ierusalim în timpul sărbătorii Tabernacolelor. Acestui om cu greu îi venea să creadă că avea să-și recapete vederea, dar oamenii epocii aveau mare încredere în eficiența salivei unui mare om sau a unui sfânt. Or, după conversația cu Iisus cu Nataniel și cu Toma, Iosia trăsese concluzia că posibilul lui binefăcător era un mare om, un învățător erudit sau un sfânt profet; de aceea a făcut așa cum îl învățase Iisus.

164:3.12 (1812.6) Iisus avea trei motive pentru a folosi salivă și argilă, și pentru a porunci orbului să meargă să se spele în bazinul lui Siloe, care avea o valoare de simbol.

164:3.13 (1812.7) 1. Acest miracol nu era un răspuns la credința personală. Era o minune pe care Iisus decisese s-o înfăptuiască în vederea unui țel ales de el, dar a aranjat asta în așa fel încât beneficiarul să poată trage un folos durabil.

164:3.14 (1813.1) 2. Întrucât orbul nu solicitase vindecarea și credința sa era slabă, aceste fapte materiale fuseseră sugerate în scopul de a-l încuraja. Iosias credea cu superstiție în eficacitatea salivei și știa că bazinul Siloei era un loc aproape sacru. Probabil nu s-ar fi dus acolo

dacă n-ar fi fost nevoie să se spele de argila cu care fusese uns.
Situția comporta suficient ceremonial pentru a-l mâna la acțiune.

164:3.15 (1813.2) 3. Iisus avea și un al treilea motiv pentru a recurge la mijloace naturale în această chestiune excepțională. Acesta era un miracol făcut pur și simplu în conformitate cu propria sa decizie, și dorea să-l întrebuințeze pentru a-i învăța, pe discipolii lui din vremea aceea și din toate secolele ulterioare, să nu disprețuiască sau să neglijeze mijloacele materiale pentru a-i vindeca pe bolnavi. Voia să le propovăduiască că trebuiau să înceteze să mai considere miracolele ca pe singura metodă de vindecare pentru bolile omenești.

164:3.16 (1813.3) Redându-i vedere acestui om printr-o operație miraculoasă, în această dimineață de sabat și în Ierusalim lângă templu, Iisus avea drept principal scop să lanseze fățiș o provocare sanhedrinului și tuturor învățătorilor și conducătorilor iudei. Aceasta a fost maniera sa de a proclama o ruptură deschisă cu fariseii. El era întotdeauna pozitiv în tot ceea ce făcea. Pentru a aduce aceste probleme în fața sanhedrinului Iisus a venit la orb cu cei doi ucenici ai lui la începutul după-amiezii acestei zile de sabat, și a provocat cu bună știință discuțiile care i-au obligat pe farisei să acorde atenție miracolului.

4. Iosias înaintea sanhedrinului

164:4.1 (1813.4) În toiul după-amiezii, vindecarea lui Iosia stârnise asemenea controverse în jurul templului, încât șefii sanhedrinului au

decis să convoace consiliul la locul lui obișnuit de reuniune din templu. Ei au făcut asta încălcând o regulă bine stabilită care interzicea reuniunile sanhedrinului în zilele de sabbat. Iisus știa că violarea sabbatului era una dintre principalele acuzații purtate împotriva lui în momentul încercării finale. El dorea să fie înfățișat înaintea sanhedrinului sub inculparea de a fi vindecat un orb în ziua de sabbat chiar în momentul când înalta curte iudaică, violând ea însăși regulile pe care ea și le impusese, așezându-se să judece acest act de îndurare deliberând asupra chestiunii zilei de sabbat.

164:4.2 (1813.5) Dar, de frică, membrii sanhedrinului nu l-au chemat pe Iisus înaintea lor. În loc de asta, eu au trimis mai degrabă după Iosia. După un interogatoriu preliminar, purtătorul de cuvânt al sanhedrinului (din care erau prezenți vreo cincizeci) a ordonat lui Iosia să povestească ceea ce i se întâmplase. De la vindecarea lui în dimineața aceea, Iosia aflase de la Toma, de la Nataniel și de la alte persoane că fariseii erau supărați de vindecarea sa în ziua de sabbat și că aveau probabil să facă necazuri tuturor celor implicați. Dar Iosia nu-și dădea încă seama că Iisus era cel care se chema Eliberatorul. În consecință, el a răspuns întrebărilor fariseilor spunând: „Omul acesta a trecut pe acolo, mi-a pus argilă pe ochi și mi-a zis să mă duc să mă spăl la Siloe, și acum văd.”

164:4.3 (1813.6) După ce a ținut un lung discurs, unul dintre fariseii mai bătrâni a zis: „Omul acesta nu se poate să vină de la Dumnezeu. Vedeți bine că nu respectă sabbatul. El încalcă legea, mai întâi modelând lutul, și apoi trimitând pe acest cerșetor să se spele la Siloe în ziua de sabbat. Un astfel de om nu poate fi un maestru trimis de Dumnezeu.”

164:4.4 (1813.7) Atunci, unul dintre fariseii mai tineri, care credea sincer în Iisus a zis: „Dacă omul acesta nu este trimis de Dumnezeu, cum de poate face aceste lucruri? Noi știm că un păcătos obișnuit nu poate înfăptui astfel de miracole. Îl cunoaștem cu toții pe acest cerșetor și știm că s-a născut orb; acuma vede. Încă veți mai spune voi că acest profet a înfăptuit toate aceste minuni prin puterea prințului demonilor?” Și de fiecare dată când un fariseu se ridica pentru a-l acuza și denunța pe Iisus, se ridica un altul pentru a-l încurca cu întrebări stânjenitoare, astfel încât s-a creat între ei o serioasă scindare. Președintele a văzut încotro alunecau cu dezbaterile lor. Pentru a domoli discuția, el s-a pregătit să pună noi întrebări chiar celui în cauză. Întorcându-se către Iosia, a zis: „Ce ai tu de spus despre acest om, despre acest Iisus, de care pretinzi că ți-a deschis ochii?” Iosia a răspuns: „Eu cred că este un profet.”

164:4.5 (1814.1) Conducătorii au fost foarte tulburați și, neștiind ce să facă, ei au trimis după părinții lui Iosia pentru a afla de la ei dacă fiul lor era realmente născut orb. Nu voiau să creadă că cerșetorul fusese vindecat.

164:4.6 (1814.2) Se știa bine, în Ierusalim, nu numai că intrarea în toate sinagogile îi era interzisă lui Iisus, dar toți cei care credeau în învățătura sa erau respinși din sinagogă, excomunicați din congregația Israelului. Aceasta însemna că ei erau privați de toate drepturile lor și de privilegii de orice fel în toată lumea iudaică, afară de dreptul de dreptul de a cumpăra necesarul pentru a supraviețui.

164:4.7 (1814.3) Părinții lui Iosia erau niște biete suflete temătoare. Cu prilejul aducerii lor în fața sanhedrinului, ei s-au temut deci să vorbească liber. Purtătorul de cuvânt al curții le-a zis: „Acesta este

fiul vostru? Avem noi motiv să înțelegem că s-a născut orb? Dacă este adevărat, cum se face că acum poate să vadă?” Atunci, tatăl lui Iosia, sprijinit de mamă, a răspuns: „Știm că el este fiul nostru și că s-a născut orb. Cât despre felul în care a început să vadă și despre persoana care i-a deschis ochii, noi nu știm nimic. Întrebați-l pe el; este major. Să vorbească el pentru sine însuși.”

164:4.8 (1814.4) L-au chemat apoi înaintea lor pe Iosia, a doua oară. Lor nu le mergea bine în încercarea lor de a face un proces formal, și unii dintre ei începuseră să se simtă stingheri acționând astfel într-o zi de sabbat. În consecință, când l-au chemat pe Iosia, ei au încercat să-l prindă în cursă printr-o altă metodă de atac. Delegatul curții l-a întrebat pe fostul orb: „De ce nu-l slăvești tu pe Dumnezeu pentru aceasta? De ce nu zici tu adevărul despre ceea ce s-a întâmplat? Toți știm că acest om este un păcătos. De ce refuzi să distingi adevărul? Tu știi că, tu și omul acesta, sunteți amândoi inculpați de a fi violat sabbatul. Nu vrei tu să-ți ispășești păcatul recunoscând că Dumnezeu este cel care te-a vindecat, dacă tu pretinzi întruna că ochii tăi au fost deschiși astăzi?”

164:4.9 (1814.5) Dar Iosia nu era nici nătărău, nici lipsit de umor; el i-a răspuns deci delegatului curții: „Eu nu știu dacă acest om este păcătos; este însă un lucru pe care îl știu, și anume că eram orb și că acum văd.” Fără a-l putea prinde pe Iosia în cursă, ei au continuat să-l interogheze și l-au întrebat: Cum anume ți-a deschis el ochii? Ce ți-a făcut realmente? Ce ți-a zis? Ți-a cerut el să crezi în noi?”

164:4.10 (1814.6) Iosia a replicat puțin nerăbdător: „V-am zis întocmai cum s-a petrecut totul. Dacă n-ați crezut mărturia mea, de ce vreți s-o auziți din nou? Ați vrea oare și voi ca din întâmplare să deveniți

discipolii lui? Când Iosias a vorbit astfel, reuniunea sanhedrinului a luat sfârșit în dezordine și aproape în violență căci liderii sau năpustit asupra lui Iosia țipând de mânie: „Tu poți vorbi de a fi discipol al acestui om, dar noi suntem discipolii lui Moise și propovăduim legile lui Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu a vorbit prin Moise și propovăduim legile lui Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu a vorbit prin Moise, dar, cât despre acest Iisus, noi nu știm de unde vine.”

164:4.11 (1814.7) Atunci Iosias a urcat pe un scaun și a strigat foarte tare tuturor celor care îl puteau auzi: „Ascultați, voi, care vă pretindeți învățătorii întregului Israel, vă declar că există în toate acestea o mare minune, de vreme ce mărturisiți că nu știți de unde vine omul acesta, și totuși știți cu certitudine prin mărturiile auzite, cum că el mi-a deschis ochii. Cu toții știm că Dumnezeu nu înfăptuiește astfel de lucrări pentru nelegiuți. Dumnezeu nu face un asemenea lucru decât la cererea unui sincer adorator pentru un om sfânt și pentru unul just. Voi știți că de la începutul lumii nu s-a auzit niciodată vorbindu-se de deschiderea ochilor unui orb din naștere. Deci, uitați-vă toți la mine și dați-vă seama de ceea ce s-a făcut astăzi la Ierusalim! Eu vă zic, dacă omul acesta nu venea de la Dumnezeu, el nu putea face asta.”

Membrii sanhedrinului au plecat furioși și confuzi strigând la el: „Tu ești născut pe de-a-ntregul în păcat, și pretinzi acum să ne înveți? Poate că nu te-ai născut realmente orb și, chiar dacă ochii tăi au fost deschiși în ziua de sabbat, asta s-a datorat prințului demonilor.” Ei s-au dus îndată la sinagogă pentru a-l exclude pe Iosias.

164:4.12 (1815.1) Iosias a abordat această încercare cu vagi noțiuni despre Iisus și despre natura tămăduirii sale. Cea mai mare parte a mărturiei pe care a dat-o cu atâta inteligență și curaj înaintea acestui

tribunal suprem al întregului Israel, s-a dezvoltat în mintea sa pe măsură ce procesul continua în maniera aceasta injustă și lipsită de echitate.

5. Învățăturile sub tinda lui Solomon

164:5.1 (1815.2) În tot timpul în care, violând sabbatul, această ședință a sanhedrinului se derula într-una din sălile templului, Iisus se plimba prin apropiere și propovăduia poporului sub Tinda lui Solomon. El spera că va fi convocat în fața sanhedrinului și îi va putea anunța buna vestire a libertății și a bucuriei filiației divine din regatul lui Dumnezeu. Dar ei se temeau să trimită după el. Erau întotdeauna descumpăniți de subitele apariții în public ale lui Iisus în Ierusalim. Iisus le dădea acum prilejul după care căutaseră cu atâta ardoare, dar se temeau să-l cheme în fața sanhedrinului, chiar și ca martor, și se temeau încă mai mult să-l aresteze.

164:5.2 (1815.3) Era în mijlocul iernii la Ierusalim, și oamenii căutau să se adăpostească cât de cât sub Tinda lui Solomon. Câtă vreme Iisus zăbovea acolo, mulțimile i-au pus un mare număr de întrebări, și el le-a propovăduit mai mult de două ore. Câțiva învățători iudei au căutat să-l prindă în cursă întrebându-l public: „Cât timp ne vei ține în așteptare? Dacă tu ești Mesia, de ce nu ne-o zici de-a dreptul?” Iisus a zis: „Eu v-am vorbit de multe ori de mine însumi și de Tatăl meu, dar voi n-ați vrut să mă credeți. Nu vedeți oare că lucrările pe care le-am înfăptuit în numele Tatălui meu stau mărturie pentru mine? Dar mulți dintre voi nu cred, deoarece voi nu aparțineți turmei mele. De

învățătorul adevărului sunt atrași numai cei cărora le este foame de adevăr și sete de dreptate. Oile mele ascultă vocea mea, eu le cunosc și ele mă urmează. Și, tuturor celor care urmează învățătura mea, eu le dau viața eternă; ei nu vor pieri niciodată și nimeni nu-i va smulge din mâna mea. Tatăl meu, care mi-a dat acești copii, este mai mare decât toți, astfel încât nimeni nu-i poate smulge din mâinile Tatălui meu. Tatăl și cu mine suntem una.” Cățiva iudei necredincioși s-au repezit către un loc unde se încă construia la o aripă a templului pentru a aduna niște pietre și a arunca cu ele în Iisus, dar credincioșii i-au împiedicat.

164:5.3 (1815.4) Iisus și-a continuat învățătura: „Eu v-am arătat multe lucrări ale Tatălui împlinite din iubire și, acum vă întreb pentru care dintre aceste lucrări bune vă gândiți să mă loviți cu pietre?” Unul dintre farisei a zis: „Nu vrem să te lovim cu pietre pentru nici una dintre lucrările tale bune, ci din pricina blasfemiilor tale, căci, fiind un om, tu îndrăznești să te faci egalul lui Dumnezeu.” Și Iisus a răspuns: „Voi îl acuzați pe Fiul Omului de blasfemie pentru că ați refuzat să mă credeți atunci când v-am declarat că am fost trimis de Dumnezeu. Dacă nu îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, nu mă credeți, dar dacă îndeplinesc lucrările lui Dumnezeu, chiar dacă voi nu credeți în mine, mă gândeam că veți crede în lucrări. Ca să fiți siguri de ceea ce proclam, eu vă afirm din nou că Tatăl este în mine și eu sunt în Tată; așa cum Tatăl locuiește în mine, eu voi locui în fiecare dintre cei care cred în această evanghelie.” La auzul acestor cuvinte, mulți dintre auditori au mers în grabă să caute pietre pentru a arunca în el, dar el a ieșit din incinta templului. El i-a regăsit pe Nataniel și Toma care

asistaseră la ședința sanhedrinului, și a așteptat cu ei, lângă templu, ca Iosia să iasă din sala de consiliu.

164:5.4 (1816.1) Iisus și cei doi apostoli nu s-au dus să-l caute pe Iosia acasă la el decât după ce au aflat de excomunicarea lui din sinagogă.

Sosind la casa lui Iosia, Toma l-a chemat în curte și Iisus i-a zis:

„Iosia, crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Și Iosia a răspuns: „Spune-mi cine este ca să pot crede în el.” Iisus a zis: „L-ai văzut și l-ai auzit, este cel care îți vorbește acum.” Și Iosia a zis: „Doamne, eu cred.”

Apoi, a căzut în genunchi, în semn de adorare.

164:5.5 (1816.2) Când Iosia a aflat că fusese exclus din sinagogă, a fost la început foarte deprimat, dar după aceea foarte încurajat când Iisus i-a poruncit să se pregătească numaidecât să-l însoțească în tabăra din Pella. Acest candid locuitor al Ierusalimului fusese într-adevăr excomunicat dintr-o sinagogă iudaică, dar iată că Creatorul unui univers l-a condus pentru a-l asocia cu noblețea spirituală a acelui timp și a acelei generații.

164:5.6 (1816.3) Iisus a ieșit apoi din Ierusalim pentru a nu mai reveni înainte de apropierea zilei când va fi gata să părăsească lumea aceasta. Maestrul s-a reîntors la Pella cu Iosia și cei doi apostoli. Și s-a adevărit că Iosia a fost unul dintre aceia care au dat roade dintre beneficiarii ajutorului miraculos al Maestrului, căci el a devenit, pentru tot restul vieții, un predicator al evangheliei împărăției.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 164](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 166](#) >>

Capitolul 165

Misiunea din pereea începe

165:0.1 (1817.1) Abner, fostul conducător al celor doisprezece apostoli ai lui Ioan Botezătorul, nazarineean și cândva conducătorul școlii nazarineene din Engandi, era acum conducătorul celor șaptezeci de mesageri ai împărăției. Marți 3 ianuarie din anul 30, el i-a convocat pe asociații lui și le-a dat instrucțiunile finale înainte de a-i trimite în misiune în toate orașele și satele din Perea. Această misiune în Perea a continuat vreme de aproape trei luni și a fost ultima slujire a Maestrului. După această misiune, Iisus a mers direct la Ierusalim pentru a trece prin ultimele experiențe ale întrupării sale. Secondați de sprijinul periodic al lui Iisus și al celor doisprezece apostoli, cei șaptezeci de evangheliști au activat în orașele și satele următoare, precum și în vreo cincizeci de alte sate: Zafon, Gadara, Macad,

Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Miseph, Gersa, Ragaba, Sucot, Amatus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Iogbehah, Gilead, Net-Nimrah, Tyrus, Eleala, Livias, Hesbon, Calirhoe, Bet-Peor, Shitim, Sibmah, Mebeda, Bet-Meon, Areopolis și Aroer.

165:0.2 (1817.2) În tot acest turneu din Perea, corpul evanghelic feminin, care număra acum șaiszeci și doi de membri, a luat în seama sa cea mai mare parte a îngrijirii celor bolnavi. Aceasta a fost perioada finală de dezvoltare a aspectelor spirituale superioare ale evangheliei împărăției, și, în consecință, n-a fost înfăptuit nici un miracol. În nici o altă regiune a Palestinei apostolii și discipolii lui Iisus n-au făcut o lucrare atât de aprofundată și, nicăieri altundeva, învățătura Maestrului n-a fost acceptată la așa mare scară de clasele superioare de cetățeni.

165:0.3 (1817.3) În vremea aceasta, Perea era populată aproape în egală măsură de gentili și de iudei. În ansamblu, iudeii fuseseră îndepărtați din aceste regiuni pe vremea lui Iuda Macabeu. Perea era provincia cea mai frumoasă și cea mai pitorească din toată Palestina. Iudeii o numeau în general „ținutul de dincolo de Iordan”.

165:0.4 (1817.4) În această perioadă, Iisus și-a împărțit timpul între tabăra din Pella și deplasările cu cei doisprezece pentru a-i asista pe cei șaptezeci în diversele orașe în care propovăduiau și predica. Potrivit instrucțiunilor lui Abner, cei șaptezeci au botezat pe toți credincioșii, deși Iisus nu-i însărcinase să facă așa.

1. În tabăra din Pella

165:1.1 (1817.5) În mijlocul lui ianuarie, peste două sute de persoane erau adunate la Pella. Când Iisus se afla în tabără, el propovăduia acestei mulțimi cel puțin o dată pe zi; el vorbea în general la ora nouă dimineața dacă nu era împiedicat de ploaie. Petru și ceilalți apostoli propovăduiau în toate după-amiezile. Iisus rezerva seara pentru reuniunile obișnuite de întrebări și răspunsuri cu cei doisprezece și alți ucenici avansați. Grupurile de seară numărau cam cincizeci de persoane.

165:1.2 (1817.6) La mijlocul lui martie, în momentul în care Iisus a început călătoria sa către Ierusalim, peste patru mii de persoane compuneau vastul auditoriu care îl asculta pe Iisus sau pe Petru predicând în toate diminețile. Maestrul a decis să termine lucrarea sa pământească într-un moment în care publicul purta pentru mesajul său un mare interes, la apogeul celei de-a doua faze a progresului împărăției, faza lipsită de miracol. Căutătorii de adevăr constituiau cele trei cartiere ale mulțimii, dar auditoriul cuprindea de asemenea un mare număr de farisei din Ierusalim și din alte părți, precum și numeroși necredincioși și de șicanatori.

165:1.3 (1818.1) Iisus și cei doisprezece apostoli și-au consacrat mult timp mulțimii adunate în tabăra din Pella. Cei doisprezece nu s-au ocupat decât puțin sau deloc de munca exterioară din tabără; acești lipseau din timp în timp cu Iisus pentru a face vizite asociaților lui Abner. Abner cunoștea foarte bine ținutul Pereei, căci acesta era domeniul pe care fostul lui maestru Ioan Botezătorul înfăptuise cea mai mare parte a lucrării sale. După ce a pornit misiunea din Perea, Abner și cei șaptezeci n-au mai revenit niciodată în tabăra din Pella.

2. Predica despre bunul păstor

165:2.1 (1818.2) O companie de peste trei sute de locuitori ai Ierusalimului, farisei și alții, l-au urmărit pe Iisus în nordul Pereeii când el s-a pregătit să părăsească domeniul de jurisdicție al liderilor iudei la sfârșitul sărbătorii Dedicării. În prezența acestor învățători și lideri iudei, și a celor doisprezece apostoli, Iisus a ținut predica sa despre „Bunul Păstor”. După ce a discutat familiar timp de jumate de oră, Iisus, adresându-se unui grup de aproximativ o sută de persoane, a zis:

165:2.2 (1818.3) ”Am multe să vă spun în seara asta. Dat fiind că mulți dintre voi sunt discipolii mei, iar alți câțiva - dușmanii mei înverșunați, eu vă voi prezenta învățătura mea sub forma unei parabole. Astfel, fiecare dintre voi va putea lua pentru el ceea ce va primi inima sa.

165:2.3 (1818.4) ”În seara asta, se află înaintea mea oameni dispuși să moară pentru mine și pentru evanghelia împărăției; mulți dintre ei se vor jertfi astfel în anii ce vor veni. Pe de altă parte, mai sunt alții, printre voi, care sunt sclavii tradiției; ei m-au urmărit de la Ierusalim și, sub ocrotirea liderilor lor, care trăiesc în întuneric și în iluzii, ei caută să-l omoare pe Fiul Omului. Viața întrupată pe care o trăiesc actualmente va judeca ambele categorii, adevărații păstori și falșii păstori. Dacă falșii păstori ar fi orbi, atunci n-ar fi vinovați de a păcat, dar voi pretindeți că vedeți; voi vă prezentați ca învățători în Israel; aceasta pentru că păcatul vostru rămâne peste voi.

165:2.4 (1818.5) ”În vremuri de primejdie, adevăratul păstor își adună turma în stână peste noapte. În zorii zilei, el intră în stână pe poartă și, când cheamă, oile îi cunosc vocea. Orice păstor care pătrunde în stâna altfel decât pe poartă este un hoț și un tâlhar. Adevăratul păstor intră în stână după ce paznicul i-a deschis poarta, și oile sale, cunoscându-i vocea, ies la chemarea sa; odată ce oile care îi aparțin s-au adunat la ieșire, bunul păstor le merge înainte; el le arată calea, și oile îl urmează. Ele îl urmează pentru că îi cunosc vocea; mulțimea adunată aici în jurul nostru seamănă cu oile fără păstor, dar, când îi vorbim, ea cunoaște vocea păstorului și ne urmează; cel puțin cei cărora le este foame de adevăr și sete de dreptate ne urmează. Unii dintre voi nu aparțin stânei mele; voi nu-mi cunoașteți vocea și nu mă urmați. Pentru că sunteți falși păstori, oile nu cunosc vocea voastră și nu vin să vă urmeze.”

165:2.5 (1819.1) Când Iisus a povestit această parabolă, nici unul dintre ei nu i-a pus întrebări. După un moment, el a reluat cuvântul și a continuat analizând parabola:

165:2.6 (1819.2) ”Voi, care ați vrea să fiți păstori de ajutor ai turmelor Tatălui meu, nu trebuie să fiți doar lideri vrednici, dar și să *hrăniți* turma cu mâncare bună. Voi nu sunteți păstori buni decât dacă vă conduceți turmele la pășunile verzi și pe marginea apelor liniștite.

165:2.7 (1819.3) ”Și acum, de teamă ca nu cumva unii dintre voi să înțeleagă prea ușor parabola aceasta, eu declar că sunt poarta stânei Tatălui, și în același timp adevăratul păstor al turmelor Tatălui meu. Orice păstor care caută să intre fără mine în stână nu vor reuși, și oile nu vor asculta vocea lor. Eu, și cei care servesc odată cu mine, sunt poarta. Orice suflet care intră pe calea eternă prin mijloacele pe care

eu le-am creat și ordonat va fi salvat și-și va putea continua drumul până la veșnicele pășuni din Paradis.

165:2.8 (1819.4) ”Dar eu sunt totodată și bunul păstor care merge până la a-și jertfi viața pentru oile lui. Un hoț pătrunde cu forța în stână numai ca să fure, să omoare și să distrugă, dar eu, eu am venit pentru ca voi să puteți toți avea viața, și s-o aveți din abundență. Când survine primejdia, mercenarul fuge și lasă oile să fie împrăștiate și distruse; dar adevăratul păstor nu fuge la venirea lupului; el își ocrotește turma și, dacă este necesar, își dă viața pentru oile sale. În adevăr, în adevăr, vă zic vouă tuturor, prieteni și dușmani, eu sunt adevăratul păstor. Îi cunosc pe ai mei și ai mei mă cunosc pe mine. Eu nu voi fugi din fața primejdiei. Îmi voi termina slujirea desăvârșind voia Tatălui meu, și nu voi abandona turma pe care Tatăl a dat-o în paza mea.

165:2.9 (1819.5) ”Cu toate acestea, eu am multe alte oi care nu aparțin acestei stâne, și cuvintele mele nu se aplică numai acestei lumi. Aceste alte oi aud și cunosc și ele vocea mea, și eu am făgăduit Tatălui meu că ele vor fi toate reunite într-o singură fraternitate a fiilor lui Dumnezeu. Atunci, voi veți cunoaște cu toții vocea singurului și adevăratului păstor, și veți recunoaște toți paternitatea lui Dumnezeu.

165:2.10 (1819.6) ”Veți cunoaște astfel de ce Tatăl mă iubește și a dat toate turmele acestui domeniu în seama mea pentru a le ocroti; aceasta pentru că Tatăl știe că eu voi fi neclintit în paza stânei, că nu-mi voi părăsi oile și că, dacă ar fi necesar, n-aș ezita să-mi dau viața în slujba multiplelor sale turme. Însă, băgați de seamă, dacă îmi abandonez viața, mi-o voi redobândi. Nici un om, nici vreo altă

creatură nu poate să-mi ia viața. Eu am dreptul și puterea de a o da, și am aceeași putere și același drept de a o redobândi. Voi nu puteți înțelege asta, dar eu am primit această autoritate de la Tatăl meu chiar și înainte să fi fost această lume.”

165:2.11 (1819.7) Când au auzit aceste cuvinte, apostoli au fost încurcați și discipolii - stupefiați, în vreme ce fariseii din Ierusalim și din împrejurimi au plecat în toiul nopții spunând: „Sau este nebun, sau este posedat de diavol. Totuși, chiar și anumiți învățători din Ierusalim ziceau: „El vorbește ca unul care are autoritate. De altfel, cine a mai văzut vreodată un posedat care să deschidă ochii unui orb din naștere sau care să înfăptuiască toate lucrurile minunate pe care le-a înfăptuit omul acesta?”

165:2.12 (1819.8) În dimineața zilei următoare, cam jumătate din acești învățători iudei mărturiseau credința lor în Iisus, pe când ceilalți se reîntorceau consternați la casele lor, în Ierusalim.

3. Predica de Sabat la Pella

165:3.1 (1819.9) La sfârșitul lui ianuarie, auditoriul din după-amiaza de sabat număra aproape trei mii de persoane. Sâmbătă 28 ianuarie, Iisus a ținut memorabila predică despre „Încrederea și Pregătirea Spirituală”. După remarcile preliminare ale lui Simon Petru, Maestrul a zis:

165:3.2 (1820.1) ”Ceea ce am zis de multe ori apostolilor mei și discipolilor mei, eu proclam acum acestei mulțimi: Nu vă încredeți în

drojdia fariseilor, care este ipocrizia, născută din prejudecăți și hrănită de robia tradiției. Totuși, mulți farisei sunt cinstiți în inima lor, și unii, prezenți aici, se socotesc printre discipolii mei. Curând, veți înțelege toată învățătura mea, căci nu este nimic secret care să nu trebuiască revelat. Ceea ce vă este acum ascuns va fi în întregime dezvăluit când Fiul Omului își va fi desăvârșit pe pământ misiunea întrupării sale.

165:3.3 (1820.2) ”Curând, foarte curând, lucrurile pe care dușmanii noștri le plănuiesc acum pe ascuns și în întuneric vor fi aduse la lumină și proclamate de pe toate acoperișurile. Dar eu vă zic, prieteni, să nu vă fie frică de ei când vor căuta să-l distrugă pe Fiul Omului. Nu vă temeți de aceia care poate că sunt capabili să ucidă corpul, dar care n-au apoi nici o putere asupra voastră. Vă implor să nu vă temeți de nimeni, nici în cer, nici pe pământ, dar să vă bucurați în cunoașterea Celui care are puterea de a vă elibera de orice nedreptate și de a vă prezenta neprihăniți înaintea tribunalului unui univers.

165:3.4 (1820.3) ”Nu se vând cinci vrăbii pentru doi dinari? Și totuși, când aceste păsări zboară în căutarea hranei lor, nici una dintre ele nu există fără știrea Tatălui, sursa oricărei vieți. Pentru păzitorii serafici, chiar și firele de păr din capul vostru sunt numărate. Dacă toate acestea sunt adevărate, de ce ați trăi cu teama de numeroasele fleacuri care se ivesc în viața voastră de zi cu zi? Eu vă zic: nu vă temeți, valorați mult mai mult decât multe vrăbii.

165:3.5 (1820.4) ”Toți aceia dintre voi care au avut curajul de a mărturisi credința lor în evanghelia mea, eu îi voi recunoaște curând în fața îngerilor cerului. Dar cine va fi negat cu bună știință, înaintea oamenilor, adevărul învățăturilor mele va fi renegat de păzitorul destinului său până și înaintea îngerilor cerului.

165:3.6 (1820.5) ”Ziceți ce vreți voi despre Fiul Omului; asta vi se va ierta. Dar cine se încumetă să rostească blasfemii împotriva lui Dumnezeu cu greu va găsi iertare. Când oamenii se rătăcesc până într-atâta încât să atribuie cu bună știință faptele lui Dumnezeu forțelor răului, acești rebeli de bună voie au prea puțin intenția de a căuta iertarea păcatelor lor.

165:3.7 (1820.6) ”Dacă dușmanii noștri vă duc în fața șefilor sinagogilor și în fața altor înalte autorități, nu vă preocupați de ceea ce ar trebui zis și nu vă neliniștiți în legătură cu maniera de a răspunde la întrebările lor, căci spiritul care locuiește în voi vă va înștiința cu certitudine în chiar ceasul acela cu privire la ceea ce trebuie spus în onoarea evangheliei împărăției.

165:3.8 (1820.7) ”Câtă vreme veți mai întârzia în valea hotărârii? De ce zăboviți între două opinii? De ce un iudeu sau un gentil va ezita să accepte vestea cea bună că el este un fiu al Dumnezeului etern? Cât timp ne va trebui ca să vă convingem să intrați cu voioșie în posesia moștenirii voastre spirituale? Eu am venit în această lume pentru a vă revela Tatăl și a vă conduce la el. Am executat prima parte a acestui plan, dar n-am dreptul să îndeplinesc cea dea doua parte fără consimțământul vostru; Tatăl nu obligă niciodată pe nimeni să intre în regat. Invitația a fost dintotdeauna și va rămâne întotdeauna aceeași: dacă cineva vrea să intre, să vină și să se împărtășească liber din apa vieții.”

165:3.9 (1820.8) Când Iisus a terminat de vorbit, mulți dintre cei de față s-au dus pentru a fi botezați în Iordan de către apostoli, în timp ce Iisus asculta întrebările celor care rămăseseră.

4. Împărțirea moștenirii

165:4.1 (1821.1) În vreme ce apostolii îi botezau pe credincioși, Maestrul le-a vorbit celor care se mai aflau în preajma sa; și un tânăr i-a zis: „Maestre, tatăl meu a murit lăsându-ne mie și fratelui meu multe bunuri, dar fratele meu refuză să-mi dea partea mea. N-ai vrea să-i ceri tu să împartă moștenirea cu mine?” Iisus a fost puțin indignat să-l vadă pe acest tânăr materialist aducând discuția la o asemenea chestiune de afaceri, dar a profitat de prilej pentru a comunica noi instrucțiuni. Iisus a zis: „Omule, cine m-a însărcinat să fac împărțea voastră? De unde ai scos ideea că eu mă ocup de treburile materiale ale acestei lumi?” Apoi întorcându-se către toți cei care îl înconjurau, a zis: „Fiți atenți, și păziți-vă de pofta nemăsurată; viața unui om nu constă în abundența bunurilor pe care le posedă. Puterea averii nu aduce fericire, și bucuria nu provine din bogății. Averea, prin ea însăși, nu este un blestem, dar dragostea de bogății te face foarte adesea să te consacri atâtor lucruri ale acestei lumi încât sufletul devine orb la atracțiile magnifice ale realităților spirituale ale împărăției lui Dumnezeu pe pământ, și la bucuriile vieții veșnice în ceruri.

165:4.2 (1821.2) ”Îngăduiți-mi să vă istorisesc povestea unui om bogat ale cărui pământuri produceau recolte abundente. Când a devenit foarte bogat, el a început să chibzuiască în sinea sa zicând: 'Ce-am să fac cu toate bunurile mele? Am atât de mult că nu mai am loc unde să-mi depozitez bogățiile.' După ce a meditat la problema sa, a zis:

'Iată ce am să fac. Am să-mi dăruiesc hambarele și am să construiesc altele mai mari, astfel încât voi avea mult loc pentru a-mi păstra recoltele și bunurile. Atunci, voi putea zice sufletului meu: ai o mare avere în rezervă pentru mulți ani; acum așează-te în tihnă; mănă, bea și fii voios, căci ești bogat și bunurile tale sunt și mai abundente.'

165:4.3 (1821.3) ”Însă acest bogat era totodată nesimțit. Răspunzând necesităților materiale ale minții sale și ale corpului său, el neglijase să acumuleze comori în ceruri pentru satisfacerea spiritului său și pentru mântuirea sufletului său. Chiar și așa, el nu trebuia să se bucure de plăcerea de a consuma bunurile sale înmagazinate, căci, chiar în seara aceea, sufletul i-a fost cerut înapoi. În noaptea aceea, tâlharii au pătruns casa sa pentru a-l omorî și, după ce prădaseră bunurile sale, au dat foc la ceea ce rămăsese. Cât despre proprietate, pe care hoții n-o puteau lua cu ei, moștenitorii omului bogat s-au bătut între ei pentru ea. Omul acesta îngrămădise comori pentru el însuși pe pământ, dar nu era bogat în fața lui Dumnezeu.”

165:4.4 (1821.4) Iisus l-a tratat astfel pe tânăr și moștenirea sa, pentru că știa că dificultățile sale proveneau din pofta sa nemăsurată. Chiar dacă nu ar fi fost acesta cazul, Maestrul n-ar fi intervenit, căci el nu se amesteca niciodată în treburile temporare, nici măcar în acelea ale apostolilor săi, și cu atât mai puțin în cele ale discipolilor lui.

165:4.5 (1821.5) Când Iisus și-a încheiat povestea, un alt om s-a ridicat și l-a întrebat: Maestre, eu știu că apostolii și-au vândut posesiunile pământești pentru a te urma, și că au totul în comun, așa cum o fac esenienii. Dar ții tu oare ca și noi, care suntem discipolii tăi, să facem la fel? Este oare un păcat faptul de a poseda o avere cinstită? La întrebarea aceasta, Iisus a răspuns: „Prietene, nu este un păcat să ai o

avere cinstită; dar este un păcat să convertești o avere de bunuri materiale în *comori* susceptibile de a absorbi interesul vostru și de a vă abate afecțiunea voastră de la devoțiunea față de țelurile spirituale ale împărăției. Nu este un păcat să deții posesiuni cinstite pe pământ, cu condiția ca *comoara* voastră să fie în cer, căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Există de asemenea o mare deosebire între averea care conduce la poftă nemăsurată și la egoism, și averea deținută și cheltuită în spiritul gerării de către cei care dispun de o abundență de bunuri ale acestei lumi și contribuie cu atâta generozitate la sprijinirea celor care consacră toate energiile lor lucrării împărăției. Mulți dintre voi, aici prezenți și lipsiți de bani, sunt hrăniți și adăpostiți în satul de corturi vecin pentru că bărbați și femei bogați și mărinimoși au predat, în scopul acesta, fonduri gazdei voastre David Zebedeu.

165:4.6 (1822.1) Dar nu uitați că în ultimă instanță averea nu este durabilă. Dragostea de bogății umbrește prea adesea viziunea spirituală, și chiar o distruge. Nu omiteți să recunoașteți pericolul de a vedea banii devenind stăpânul vostru, iar nu servitorul vostru.”

165:4.7 (1822.2) Iisus n-a propovăduit și n-a aprobat niciodată necupătarea, trândăvia, nepăsarea în asigurarea familiei sale cu necesarul pe planul material, sau faptul de a depinde de pomeni. În schimb, el a propovăduit că treburile materiale și temporale trebuie să fie subordonate bunăstării sufletului și progresului naturii spirituale în împărăția cerurilor.

165:4.8 (1822.3) După aceea, în timp ce mulțimea cobora către fluviu pentru a asista la botezuri, primul interlocutor a revenit pentru a sta de

vorbă între patru ochi cu Iisus, despre moștenirea sa, căci el socotea că Iisus îl tratase cu asprime. După ce l-a ascultat din nou, Maestrul i-a zis: „Fiule, de ce lași să-ți scape prilejul de a te hrăni cu pâinea vieții într-o zi ca aceasta, și te abandonezi tendinței tale către pofta nemăsurată? Tu nu știi că legile succesoriale iudaice vor fi aplicate cu justețe dacă mergi cu plângerea ta la tribunalul sinagogii? Nu vezi că munca mea constă în a mă asigura că tu cunoști ceea ce ține de moștenirea ta celestă? N-ai citit tu în Scripturi: 'Cel care devine bogat prin exces de precauție și de zgârcenie își primește răsplata?' El a zis: Am găsit tihna, și acum voi putea mânca mereu din bunurile mele, dar el nu știe ce va aduce timpul, și nici că va trebui să lase aceste lucruri altora când va muri. Și n-ai citit oare porunca: 'Nu te lăcomi?' Și de asemenea: 'Ei au mâncat și s-au săturat, și s-au îngrășat și după aceea s-au întors către alți dumnezei.' Ai citit în Psalmi că Domnul îi detestă pe cei hrăpăreți, și că 'puținul pe care-l posedă un om just valorează mai mult decât bogățiile multor oameni șireți.' 'Dacă averea ta sporește, nu-i atașa și inima ta.' Ai citit pasajul în care Ieremia a zis: 'Bogatul să nu se slăvească în bogățiile sale.' Ezechiel a exprimat adevărul zicând: 'Cu gura lor, ei dau semne de dragoste, dar inima lor este atașată de câștigurile lor egoiste.'

165:4.9 (1822.4) Iisus i-a cerut tânărului să plece zicându-i: „Fiule, ce profit vei avea câștigând lumea întreagă dacă îți pierzi sufletul?”

165:4.10 (1822.5) Un alt om ce stătea pe aproape a întrebat cum vor fi tratați cei bogați în ziua judecății, și Iisus a răspuns: „Eu n-am venit să judec nici pe bogați, nici pe săraci; viețile pe care le vor trăi oamenii sunt ceea ce îi va judeca pe toți. Cât despre restul ce ține de judecarea

celor bogați, orice persoană care a dobândit o mare avere va trebui să răspundă la cel puțin următoarele trei întrebări:

165:4.11 (1822.6) ”1. Câtă avere ai strâns?

165:4.12 (1822.7) ”2. Cum ai dobândit-o?

165:4.13 (1822.8) ”3. Cum te-ai folosit de ea?”

165:4.14 (1822.9) După aceea, Iisus s-a retras în cortul său pentru a se odihni acolo un moment înainte de masa de seară. Când apostolii au terminat cu botezatul, au venit și ei și ar fi vrut să stea de vorbă cu el despre bogățiile de pe pământ și despre comoara din cer, dar Maestrul dormea.

5. Convorbirile apostolilor despre bogăție

165:5.1 (1823.1) În seara aceea după cină, când Iisus și cei doisprezece apostoli s-au reunit pentru convorbirea lor zilnică, Andrei a întrebat: „Maestre, în vreme ce noi îi botezam pe credincioși, tu ai vorbit mult timp mulțimii rămase, iar noi n-am auzit ce ai spus. N-ai vrea să repeți pentru binele nostru?” Ca răspuns la cererea lui Andrei, Iisus a zis:

165:5.2 (1823.2) ”Da, Andrei, am să vă vorbesc despre aceste chestiuni legate de avere și despre mijloacele de trai, dar ceea ce vă voi zice, vouă apostolilor mei, va trebui să se deosebească întrucâtva de cuvintele adresate discipolilor și mulțimii; într-adevăr, voi ați părăsit totul, nu numai pentru a mă urma, ci și pentru a primi hirotonisirea de

ambasadori ai împărăției. Aveți deja mai mulți ani de experiență și știți că Tatăl, al cărui regat îl proclamați, nu vă va abandona. Voi v-ați consacrat viața slujirii împărăției; deci, nu vă neliniștiți și nu vă îngrijorați din cauza lucrurilor vieții temporale, pentru ceea ce mâncați, nici măcar pentru corpul vostru și pentru veșmintele pe care le purtați. Bunăstarea sufletului valorează mai mult decât mâncarea și băutura; progresul în spirit transcende cu mult nevoia de haine. Dacă sunteți înclinați să puneți la îndoială siguranța pâinii voastre zilnice, gândiți-vă la corbi; ei nici nu seamănă, nici nu culeg; ei n-au nici magazii, nici hambare, și totuși Tatăl procură hrană tuturor acelor dintre ei care o caută. Cu cât valorați voi mai mult decât o mulțime de păsări! În plus, toată frământarea voastră sau îndoielile care vă rod nu pot face nimic pentru a vă satisface nevoile voastre materiale. Care dintre voi, prin neliniștea sa, poate adăuga un lat de-o palmă la statura lui sau o zi vieții sale? Din moment ce aceste chestiuni nu depind de voi, de ce vă gândiți cu îngrijorare la aceste probleme?

165:5.3 (1823.3) ”Gândiți-vă la crini și la cum cresc ei; ei nici nu se trudesă nici nu torc, și cu toate astea vă zic că, în toată gloria sa, Solomon însuși n-a fost înveșmântat ca unul dintre ei. Dacă Dumnezeu îmbracă astfel buruiana câmpului, care azi este vie și mâine va fi tăiată și azvârlită în foc, cu cât mai mult vă va îmbrăca pe voi, ambasadorii împărăției celeste. Oameni cu puțină credință! Când vă veți consacra din toată inima proclamării evangheliei împărăției, voi nu va mai trebui să aveți gânduri de îndoială în legătură cu subzistența persoanelor voastre și a familiilor pe care le-ați părăsit. Dacă vă dăruieți cu adevărat viața evangheliei, voi veți trăi prin evanghelie. Dacă sunteți numai niște ucenici credincioși, trebuie să vă

câștigați propriul vostru trai și să contribuiți la întreținerea tuturor celor care propovăduiesc, predică și vindecă. Dacă vă neliniștiți cu privire la hrana voastră și la băutura voastră, prin ce vă deosebiți voi de națiunile lumii care caută aceste necesități cu atâta sânguință? Consacrați-vă muncii voastre cu convingerea că Tatăl meu și cu mine, știm amândoi că aveți nevoie de aceste lucruri. Îngăduiți-mi să vă asigur, o dată pentru totdeauna că, dacă vă dedicați viața lucrării împărăției, toate nevoile voastre reale vor fi satisfăcute. Căutați lucrul mai mare, și veți găsi că cele mai mici sunt conținute în el; cereți lucrurile celeste, și lucrurile pământești vor fi incluse în ele. Umbra este sigur că urmează substanța.

165:5.4 (1823.4) ”Voi nu sunteți decât un grup mic, dar, dacă aveți credință, dacă frica nu vă face să vă poticniți, eu vă declar că marea plăcere a Tatălui meu este de a vă da această împărăție. Voi v-ați strâns comorile în locul unde pungile nu se învechesc, unde nici un hoț nu vă poate despuia, unde nici o molie nu poate distruge. Așa cum am zis și poporului, acolo unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.

165:5.5 (1824.1) Dar în lucrarea care tocmai ne așteaptă, și în aceea care veți rămâne ca s-o îndepliniți după reîntoarcerea mea alături de Tatăl meu, voi veți fi puși la grea încercare. Trebuie să fiți cu toții în gardă contra fricii și a îndoielilor. Fiecare dintre voi să-și încingă șalele mental și să-și țină lampa aprinsă. Conduceți-vă ca și oamenii care veghează așteptând ca stăpânul lor să revină de la petrecerea căsătoriei, astfel încât în clipa în care va veni și va bate, veți putea repede să-i deschideți. Stăpânul îi va binecuvânta pe acești servitori vigilenți pe care îi va găsi fideli la această mare ocazie. Stăpânul le va

cere atunci să se așeze, în timp ce el însuși îi va servi. În adevăr, în adevăr, vă zic, o criză este iminentă, în viața voastră; vă revine să vegheați și să fiți gata.

165:5.6 (1824.2) Voi înțelegeți bine că nici un om nu ar lăsa pe un hoț să pătrundă cu forța în casa sa dacă ar cunoaște ora la care ar trebui să vină hoțul. Vegheați deci și asupra voastră, căci, la ora la care veți bănuî cel mai puțin, și într-un fel în care nu vi-l închipuiți, Fiul Omului va pleca de aici.”

165:5.7 (1824.3) Cei doisprezece au rămas așezați, câteva minute în tăcere. Ei auziseră deja mai înainte unele dintre aceste avertismente, dar niciodată în cadrul în care Iisus tocmai li-l prezenta.

6. Răspunsul la întrebarea lui Petru

165:6.1 (1824.4) În timp ce ședeau gânditori, Simon Petru a întrebat: „Povestești tu parabola asta pentru noi, apostolii tăi, sau este destinată tuturor discipolilor?” Iisus a răspuns:

165:6.2 (1824.5) ”În ceasul încercării, sufletul omului este revelat; încercarea dovedește ceea ce este realmente în inima sa. Când un servitor este încercat și calificat, atunci stăpânul casei îl poate pune peste gospodăria sa și să lase în seama acestui intendent grija de a veghea la hrănirea și la nevoile copiilor săi. Tot așa, voi știți în curând cui pot eu încredința bunăstarea copiilor mei după reîntoarcerea mea la Tatăl meu. Așa cum stăpânul casei va încredința, servitorului fidel și încercat, treburile familiei sale, și eu, la fel, voi înălța, în treburile

împărăției mele, pe aceia care vor suporta încercările din ceasul acesta.

165:6.3 (1824.6) ”Însă, dacă servitorul este indolent și începe să zică în inima sa 'stăpânul meu își întârzie înapoierea', dacă începe să se poarte urât cu ceilalți servitori, și să mănânce și să bea cu bețivii, atunci, stăpânul va sosi într-un moment în care servitorul nu se va aștepta, și găsindu-l infidel, îl va izgoni în dizgrație. Veți face bine să vă pregătiți pentru ziua când veți fi vizitați pe loc și pe neașteptate. Amintiți-vă că mult *v-a fost* dat. Vă va fi deci mult cerut. Niște teribile încercări sunt iminente pentru voi. Trebuie să trec printr-un botez și rămân de veghe până ce este îndeplinit. Voi predicați pacea pe pământ, dar misiunea mea aduce pace în treburile materiale ale oamenilor - cel puțin nu înainte de o anumită vreme. Dacă doi membri ai unei familii cred în mine și alți trei resping evanghelia, nu va rezulta din asta decât divizare. Prieteni, părinți și persoane dragi sunt nevoite să se ridice unii contra altora din cauza evangheliei pe care v-o predic eu. Este adevărat că fiecare credincios se va bucura în inima sa de o mare pace durabilă, dar pacea pe pământ nu va veni înainte ca toți oamenii să fie pregătiți să creadă și să intre în glorioasa lor moștenire de filiație cu Dumnezeu. În ciuda acestui lucru, mergeți, în lumea largă, ca să proclamați această evanghelie tuturor națiunilor, fiecărui bărbat, fiecărei femei și fiecărui copil.”

165:6.4 (1824.7) Astfel s-a încheiat o zi de sabbat activă și foarte plină. În dimineața zilei următoare Iisus și cei doisprezece s-au dus în cetățile din nordul Preei pentru a vorbi cu cei șaptezeci care lucrau în aceste regiuni sub supravegherea lui Abner.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 165](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 167](#) >>

Capitolul 166

Ultimul turneu în Pereea de nord

166:0.1 (1825.1) DE PE 11 până pe 20 februarie, Iisus și cei doisprezece au făcut un tur, în Pereea de nord, în toate orașele în care activau asociații lui Abner și femeile corpului evanghelic, ei au aflat că acești mesageri ai evangheliei se descurcau bine, și Iisus a atras, în repetate rânduri, atenția apostolilor asupra faptului că se putea răspândi evanghelia împărăției fără acompaniamentul miracolelor sau al minunilor.

166:0.2 (1825.2) Toată această misiune de trei luni în Pereea a fost îndeplinită cu succes și cu doar puțin ajutor din partea celor doisprezece apostoli. Din momentul acela, evanghelia a reflectat mai

mult *învățăturile* lui Iisus decât personalitatea sa. Dar discipolii lui n-au urmat mult timp instrucțiunile sale; de fapt, la puțină vreme după moartea și reînvierea lui Iisus, ei s-au îndepărtat de învățăturile lui și au început să construiască Biserica primitivă în jurul conceptelor miraculoase și ale amintirilor preamărite ale personalității sale atât divine, cât și umane.

1. Fariseii la Ragara

166:1.1 (1825.3) Pe 18 februarie, în ziua de sâmbătă, Iisus se afla în Ragaba, unde trăia un fariseu bogat pe nume Nataniel. Un mare număr de alți farisei îl urmau pe Iisus și pe cei doisprezece în turneul din țară. Nataniel a pregătit deci, pentru această dimineață de sâmbătă, un mic dejun pentru toți, vreo douăzeci de persoane, și l-a invitat pe Iisus ca gazdă de onoare.

166:1.2 (1825.4) În momentul în care Iisus a sosit la acest mic dejun, marea parte a fariseilor, precum și doi sau trei juriști, erau deja acolo, așezați la masă. Maestrul a luat îndată loc la stânga lui Nataniel fără a trece pe la vasele de apă pentru a se spăla pe mâini. Mulți dintre farisei, și mai ales aceia care erau în favoarea învățăturilor lui Iisus, știau că el își spăla mâinile numai din rațiuni de igienă și că detesta aceste rituri pur ceremoniale; ei n-au fost deci surprinși să-l vadă așezându-se direct la masă fără a se fi spălat de două ori pe mâini. Dar Nataniel a fost șocat de faptul că Maestrul nu se conformase strictelor exigențe ale practicilor fariseice. De altfel Iisus nu-și spăla

mâinile, așa cum o făceau fariseii, nici la sfârșitul fiecărei serviri a unui nou fel de mâncare, nici la sfârșitul mesei.

166:1.3 (1825.5) După ce Nataniel șușotise îndelung cu un fariseu necuviincios așezat în dreapta sa, și după ce invitații așezați în fața Maestrului au ridicat, de mai multe ori, sprâncenele în semn de dezaprobare și au strâmbat din buze cu sarcasm, Iisus a sfârșit prin a spune: „Credeam că mă invitaserăți în casa asta pentru a rupe pâinea cu voi, și poate pentru a-mi pune întrebări privitoare la proclamarea unei noi evanghelii a împărăției lui Dumnezeu. Dar eu văd că m-ați adus aici pentru a asista la o etalare de devoțiune ceremonială față de fariseismul vostru. Acum că ați făcut-o, ce aveți să-i oferiți invitatului vostru de onoare cu această ocazie?”

166:1.4 (1826.1) După ce Maestrul a vorbit astfel, ei și-au coborât ochii privind masa și nemaizicând nimic. Neluând nimeni cuvântul, Iisus a continuat: „Mulți dintre voi fariseii prezenți sunteți aici cu mine ca prieteni, și unii sunt chiar și discipolii mei, dar majoritatea fariseilor persistă să refuze să vadă lumina și să recunoască adevărul, chiar și când lucrarea evangheliei le este prezentată cu mare putere. Cu ce grijă curățați exteriorul cupelor și al farfuriilor, în vreme ce recipientele de hrană spirituală sunt murdare și pătate! Voi aveți grijă să vă dați o înfățișare pioasă și sfântă înaintea poporului, dar interiorul sufletului vă este plin de fariseism, de lăcomie, de pretenții și de tot felul de perversități spirituale. Conducătorii voștri îndrăznesc până și să comploteze și să facă planuri pentru asasinarea Fiului Omului. Nesocotiților, nu înțelegeți oare că Dumnezeu din cer privește motivele lăuntrice ale sufletului vostru precum și simulacrele voastre exterioare și pioasele voastre profesii de credință? Să nu

credeți că dând de pomană și plătind dijma veți fi curățați de in Justiția voastră și capabili de a vă prezenta curăți în fața Judecătorului tuturor oamenilor. Nenorocire vouă, fariseilor, care ați persistat să respingeți lumina vieții! Plătiți cu meticulozitate dijma și faceți pomeni cu ostentație, dar nesocotiți cu bună știință chemarea lui Dumnezeu și respingeți revelația iubirii lui. Aveți dreptate să acordați atenție îndatoririlor voastre minore, dar nu trebuie să fi neglijat aceste exigențe majore. Nenorocire tuturor celor care fug de justiție, disprețuiesc îndurarea, și resping adevărul! Nenorocire tuturor celor care nu iau în seamă revelația Tatălui, în timp ce caută locurile de onoare în sinagogă și doresc cu ardoare ploconelile măgulitoare de prin piețe!”

166:1.5 (1826.2) În timp ce Iisus era pe punctul de a se ridica ca să plece, unul dintre legiștii așezați la masă l-au întrebat: „Maestre, într-unele dintre declarațiile tale, tu ne faci reproșuri și nouă. Oare nu este nimic bun la scribi, la farisei și la oamenii legii?” Iisus s-a ridicat și i-a răspuns juristului: „Ca și fariseii, vouă vă place să ocupați primele locuri la ospete și să purtați robe lungi, în vreme ce puneți pe umerii oamenilor poveri grele, care se ostenesc purtându-le. Și când sufletele oamenilor se clatină sub aceste poveri grele, voi nu ridicați nici măcar un deget să le ridicați. Nenorocire vouă, care găsiți cele mai mari desfătări ale voastre în clădire de morminte pentru profeții pe care părinții voștri i-au omorât! Consimțământul vostru la faptele părinților voștri este făcut manifest, în sensul că voi plănuiți acum să-i omorâți pe cei care vin, astăzi, ca să facă aceleași lucruri ca și profeții la vremea lor. Să proclame dreptatea lui Dumnezeu și să reveleze îndurarea Tatălui ceresc. Dar, dintre toate generațiile trecute, acestei

generații depravate și fariseice i se va cere înapoi sângele profeților și al apostolilor. Nenorocire vouă tuturor, juriști care ați luat cheia cunoașterii oamenilor de rând! Voi înșivă refuzați să intrați pe calea adevărului și, în același timp, ați vrea să le puneți piedică celor care caută să intre acolo. Dar nu puteți închide în felul acesta porțile împărăției cerurilor; noi le-am deschis tuturor celor care au atâta credință cât să pată intra. Aceste porți ale îndurării nu vor fi închise de prejudecățile și de aroganța falșilor învățători și a păstorilor necinstiți care seamănă cu mormintele albe; în exterior ele par magnifice, dar în interior sunt pline de oseminte și de tot felul de impurități spirituale.”

166:1.6 (1826.3) Când Iisus a terminat de vorbit la masa lui Nataniel, el a ieșit din casă fără a fi gustat din mâncare. Dintre fariseii care auziseră cuvintele acestea, unii au crezut în învățătura sa și au intrat în împărăție, dar cei mai mulți dintre ei au stăruit pe calea întunericului, devenind cu atât mai hotărâți să-l pândească pentru a surprinde cuvintele sale susceptibile să servească la arestarea și judecarea lui de sinedriul din Ierusalim.

166:1.7 (1827.1) Nu erau decât trei lucruri cărora fariseii le acordau o atenție deosebită:

166:1.8 (1827.2) 1. Sa aplice cu strictețe dijma.

166:1.9 (1827.3) 2. Să respecte cu scrupulozitate regulile de purificare.

166:1.10 (1827.4) 3. Să evite să se asocieze cu toți cei care nu erau farisei.

166:1.11 (1827.5) În momentul acesta, Iisus căuta să scoată la iveală sterilitatea spirituală a primelor două practici. Cât despre remarcile

menite să îi mustre pe farisei pentru refuzul lor de a întreține relații sociale cu cei care nu erau farisei, el le-a rezervat pentru o altă ocazie în care v-a cina din nou cu mulți dintre acești aceeași comeseni.

2. Cei zece leproși

166:2.1 (1827.6) În ziua următoare, Iisus s-a dus cu cei doisprezece la Amatus, lângă granița cu Samara. Apropiindu-se de oraș, ei au întâlnit un grup de zece leproși care ședeau în vecinătate, și din care unul era samaritean, iar ceilalți nouă, iudei. În mod obișnuit, acești iudei s-ar fi abținut de la orice asociere sau de la orice contact cu acest samaritean, dar durerea lor comună era mai mult decât suficientă pentru a triumfa asupra tuturor prejudecăților religioase. Ei auziseră vorbindu-se mult despre Iisus și de primele sale vindecări miraculoase; în plus, cei șaptezeci căpătaseră obiceiul de a anunța momentul probabil al sosirii lui Iisus atunci când Maestrul făcea vreun tur împreună cu cei doisprezece. Cei zece leproși fuseseră deci informați că era de așteptat ca Maestrul să apară prin vecinătate pe la ora aceasta; prin urmare, ei se postaseră acolo, în suburbiile orașului, cu speranța de a atrage atenția sa și de a cere să fie tămăduiți. Când leproșii l-au văzut pe Iisus sosind, ei n-au îndrăznit să se apropie de el și au rămas la distanță strigând: „Maestre, ai milă de noi. Curăță-ne de răul nostru. Vindecă-ne așa cum ai mai vindecat și pe alții.”

166:2.2 (1827.7) Iisus tocmai explicase celor doisprezece pentru ce gentilii din Perea și iudeii cei mai puțin ortodocși erau mai dispuși decât iudeii din Iudeea (mai ortodocși și mai legați de tradiție) să

creadă în evanghelia predicată de cei șaptezeci. Ei atrăseseră atenția asupra faptului că mesajul lor fusese mai ușor primit de gentili, și chiar și de samariteni. Dar cei doisprezece apostoli nu erau încă pregătiți să nutrească sentimente de prietenie față de samariteni, disprețuiți din vremuri atât de îndepărtate.

166:2.3 (1827.8) În consecință, când Simon Zelotul l-a remarcat pe samaritean printre leproși, l-a îndemnat pe Maestru să-și continue neabătut drumul său către oraș, fără a pierde nici măcar o clipa ca să se salute cu ei. Iisus i-a zis lui Simon: „Dar dacă samariteanul îl iubește pe Dumnezeu tot atâta cât iudeii? Putem noi să-i judecăm noi pe semenii noștri? Cine poate spune? Dacă îi vom face sănătoși pe acești zece oameni, poate că samariteanul se va arăta chiar mai recunoscător decât iudeii. Ești tu încredințat de părerea ta, Simone?” Și Simon răspunse iute: „Dacă îi vei tămădui, vei afla neîntârziat aceasta.” Iisus a replicat: „Așa să fie Simon, tu vei cunoaște curând adevărul despre recunoștința oamenilor și despre dragostea milostivă a lui Dumnezeu.”

166:2.4 (1827.9) Iisus s-a apropiat de leproși și a zis: „De vreți să fiți vindecați, mergeți numaidecât să vă arătați preoților după cum a prescris legea lui Moise.” Și, pe când mergeau într-acolo, au fost vindecați. Văzând că fusese vindecat, samariteanul s-a întors înapoi la Iisus și s-a pornit să-l slăvească pe Dumnezeu cu voce tare. Când l-a găsit pe Maestru, a căzut în genunchi la picioarele sale și i-a adus mulțumiri pentru purificarea lui. Ceilalți nouă, iudeii, au descoperit și ei însănătoșirea lor, însă și-au urmat drumul pentru a se înfățișa preoților.

166:2.5 (1828.1) În timp ce samariteanul stătea îngenuncheat la picioarele lui Iisus, Maestrul și-a plimbat privirea peste cei doisprezece, mai ales peste Simon Zelotul, și a zis: „N-au fost oare zece purificați? Unde sunt atunci ceilalți nouă, iudeii? Numai unul dintre toți, străinul acesta, a revenit pentru a aduce glorie lui Dumnezeu.” Apoi i-a zis samariteanului: „Ridică-te și mergi pe drumul tău; credința ta te-a vindecat.”

166:2.6 (1828.2) Iisus i-a privit din nou pe apostolii săi în vreme ce străinul se îndepărta și toți apostolii s-au uitat la Iisus, afară de Simon Zelotul, care și-a ținut ochii aplecați. Cei doi n-au rostit nici un cuvânt; și Iisus n-a vorbit nici el, căci ar fi fost inutil.

166:2.7 (1828.3) Cei zece oameni credeau sincer că aveau lepră, dar numai patru fuseseră atinși. Ceilalți șase au fost vindecați de o boală de piele care fusese confundată cu lepra. Dar samariteanul era realmente bolnav de lepră.

166:2.8 (1828.4) Iisus le-a ordonat celor doisprezece să nu zică nimic despre purificarea leproșilor. La intrarea în Amatus, el a atras atenția: „Vedeți cum copii din casă, chiar și când sunt nesubordonați voinței Tatălui lor, socotesc binecuvântările lor ca pe un drept? Ei consideră de puțină importanță faptul de a neglija să aducă mulțumiri atunci când Tatăl le conferă tămăduirea, dar când străinii primesc daruri de la stăpânul casei, ei sunt plini de mirare și constrânși să aducă mulțumiri din recunoștință pentru lucrurile bune care le-au fost dăruite. Și apostoli n-au mai avut nici acum nimic de răspuns la cuvintele Maestrului.

3. Predica din Geresă

166:3.1 (1828.5) În timp ce Iisus și cei doisprezece stăteau de vorbă cu mesagerii împărăției în Ghesa, unul dintre fariseii care credeau în el a pus următoarea întrebare: „Domnule, persoanele realmente salvate vor fi ele puține sau numeroase?” și Iisus a răspuns:

166:3.2 (1828.6) ”Ați fost învățați că numai copiii lui Avraam vor fi salvați, că numai gentilii de adopție pot spera salvarea. Scripturile relatează că, printre toate mulțimile exodului din Egipt, numai Caleb și Ioșua au trăit pentru a intra pe pământul făgăduit. Unii dintre voi au tras concluzia că un număr relativ mic dintre cei care caută împărăția cerurilor vor reuși să pătrundă acolo.

166:3.3 (1828.7) ”Voi mai aveți și alt dicton care conține mult adevăr: calea care duce la viața veșnică este dreaptă și îngustă, iar poarta care conduce la ea este la fel de îngustă, astfel încât, printre cei care caută salvarea, rari sunt cei ce izbutesc să intre pe această poartă. Voi aveți, de asemenea, o învățătură care zice că drumul care duce la pieire este larg, că tot așa este și intrarea ei, și că mulți sunt cei care aleg să urmeze calea aceasta. Acest proverb nu este lipsit de semnificație, dar eu declar că salvarea este în primul rând o chestiune de alegere personală. Chiar dacă poarta drumului vieții este strâmtă, ea este îndeajuns de largă pentru a-i admite pe toți cei care caută sincer să intre, căci eu sunt acea poartă. Fiul nu va refuza intrarea nici unui copil al universului care caută prin credință să-l găsească pe Tatăl său prin mijlocirea Fiului.

166:3.4 (1829.1) ”Dar iată primejdia pentru toți cei care ar vrea să-și amâne intrarea în regat pentru a continua să caute plăcerile imaturității și pentru a se deda satisfacțiilor egoismului. După ce a refuzat să intre în regat ca experiență spirituală, poate că ei vor căuta să pătrundă acolo când gloria celui mai bun drum va fi revelată în epoca ce va veni. În consecință, aceia care au respins împărăția atunci când am venit sub înfățișarea omenirii, vor căuta să intre în el va fi revelat sub înfățișarea divinității. Însă, atunci, voi zice tuturor acestor egoiști: Eu nu știu de unde veniți. V-a fost dată șansa de a vă pregăti pentru această cetățenie cerească, dar voi ați refuzat toate ofertele de milostenie; voi ați respins toate invitațiile venite cât timp poarta era deschisă. Acum, vouă, care ați refuzat salvarea, poarta vă este închisă. Ea nu este deschisă celor care ar vrea să intre în regat pentru a se proslăvi în mod egoist. Salvarea nu este pentru cei care nu-s gata să plătească prețul unei consacrări sincere facerii voii Tatălui meu. Dacă voi, în spiritul și în sufletul vostru, v-ați întors spatele împărăției Tatălui meu, este inutil de a vă ține cu mintea și cu trupul în fața porții și de a ciocăni zicând: ,Doamne, deschide-ne; am vrea și noi să fim mari în regat.' Atunci eu vă voi declara că voi nu aparțineți stănei mele. Nu vă voi primi printre cei care au dus lupta bună a credinței și au câștigat răsplata slujirii dezinteresate a împărăției pe pământ. Când veți zice: ,Oare n-am băut și n-am mâncat cu tine, și n-ai propovăduit tu pe străzile noastre?' Voi declara iarăși că voi sunteți străini spirituali, că noi n-am slujit împreună pe pământ în serviciul de milostenie al Tatălui și că nu vă cunosc. Atunci Judecătorul întregului pământ va zice: ,Duceți-vă de aici, voi toți care ați găsit plăcere în lucrările nelegiurii.'

166:3.5 (1829.2) ”Cu toate acestea, să n-aveți nici o teamă; oricine dorește sincer să găsească viața eternă intrând în împărăția lui Dumnezeu va obține cu siguranță salvarea eternă. Dar voi, care refuzați această salvare, îi veți vedea într-o bună zi, pe profeții seminției lui Avraam șezând în împărăția proslăvită cu credincioșii din națiunile păgâne pentru a împărtăși pâinea vieții și a se răcori cu apa vieții. Cei care vor pune astfel stăpânire pe regat cu putere spirituală și prin asalturile perseverente ale credinței vii vor veni din nord și din sud, din orient și din occident. Și iată, mulți dintre cei care erau primii vor fi ultimii, și cei care erau ultimii vor fi de multe ori primii.”

166:3.6 (1829.3) Această predică a fost într-adevăr, o versiune nouă și insolită a vechiului proverb binecunoscut referitor la calea cea dreaptă și îngustă.

166:3.7 (1829.4) Apostolii și mulți dintre discipoli învățau încetul cu încetul semnificația declarației anterioare a lui Iisus: „Dacă nu sunteți născuți din nou, născuți din spirit, voi nu puteți intra în împărăția lui Dumnezeu.” Totuși, pentru toți cei ce au o inimă cinstită și o credință sinceră, citatul care urmează va rămâne veșnic adevărat: „Iată, stau la poarta inimii oamenilor și bat; dacă cineva vrea să-mi deschidă, voi intra, și voi lua masa cu el și-l voi hrăni cu pâinea vieții; noi vom fi doar una în spirit și nu vom avea decât un singur țel; astfel noi vom fi întotdeauna frați în lungă și fecunda sarcină de a căuta după Tatăl Paradisului. Deci, micul sau marele număr al celor care trebuie să fie salvați depinde de micul sau de marele număr al celor care țin seama de invitația: „Eu sunt poarta, eu sunt calea nouă și vie; cine vrea poate

să intre și să pornească în căutarea fără sfârșit, prin adevăr, a vieții veșnice.”

166:3.8 (1829.5) Chiar și apostolii au fost incapabili de a înțelege pe deplin învățătura Maestrului privitoare la necesitatea de a utiliza forța spirituală pentru a-ți croi o trecătoare prin toate rezistențele materiale, și pentru a înlătura toate obstacolele pământești care ar putea bloca calea înțelegerii valorilor spirituale, oricât ar fi de esențiale, ale noii vieți trăite în spirit și ca fiii eliberați ai lui Dumnezeu.

4. O lecție despre accidente

166:4.1 (1830.1) În vreme ce majoritatea palestinienilor nu iau decât două mese pe zi, Iisus și apostolii aveau obiceiul, când erau în deplasare, de a se opri la amiază pentru a se odihni și a se reface. Într-una dintre aceste pauze de amiază, pe drumul Filadelfiei, Toma l-a întrebat pe Iisus: „Maestre, după ce am auzit remarcile tale pe parcursul traseului din această dimineață, eu aș vrea să știu dacă ființele spirituale participă la producerea evenimentelor ciudate și extraordinare în lumea materială; în plus, aș vrea să întreb dacă îngerii sau alte ființe spirituale sunt capabile să împiedice accidentele.

166:4.2 (1830.2) Ca răspuns la întrebarea lui Toma, Iisus a zis: „N-am fost oare destul timp cu voi pentru ca voi să încetați să-mi mai puneți astfel de întrebări? N-ați observat că Fiul Omului trăiește în unitate cu voi și refuză cu persistență să folosească forțele celeste pentru sprijinul său personal? Nu trăiți voi prin aceleași mijloace care le permit tuturor oamenilor să existe? Vedeți voi oare puterea lumii

spirituale manifestându-se în viața materială a acestei lumi, în afară de revelația Tatălui și de vindecarea ocazională a copiilor lui bolnavi?

166:4.3 (1830.3) ”Strămoșii voștri au crezut prea mult timp că prosperitatea era semnul aprobării divine, iar adversitatea dovada dis plăcerii lui Dumnezeu. Eu proclam că asemenea credințe sunt superstiții. Nu remarcați voi că săracii, în mult mai mare număr decât bogații, primesc cu bucurie evanghelia și intră numaidecât în regat? Dacă bucuriile dovedesc favoarea divină, de ce atunci bogații refuză atât de adesea să creadă în această bună vestire ce vine din cer?

166:4.4 (1830.4) ”Tatăl face ca ploaia să cadă peste cei dreپți și peste cei nedreپți; soarele strălucește la fel pentru cei care practică dreptatea și pentru cei care n-o practică. Voi ați auzit vorbindu-se de acei galileeni al căror sânge Pilat l-a amestecat cu cel al jertfelor; eu vă spun că acești galileeni nu erau mai mari păcătoși decât compatrioții lor doar pentru că lor li s-a întâmplat lucrul acela. Voi cunoașteți, de asemenea, povestea celor optsprezece peste care căzuse turnul din Siloe, omorându-i. Să nu credeți că oamenii astfel nimiciți erau mai vinovați decât toți frații lor din Ierusalim. Ei au fost pur și simplu victime ale unui accident al timpului.

166:4.5 (1830.5) ”Trei feluri de evenimente se pot produce în viața voastră:

166:4.6 (1830.6) ”1. Puteți participa la evenimente normale făcând parte din existența pe care voi și tovarășii voștri o trăiți pe pământ.

166:4.7 (1830.7) ”2. Se poate ca din întâmplare să fiți victima unui accident din natură, una dintre neșansele umane, și să știți perfect de bine că aceste evenimente nu sunt în nici un fel dirijate dinainte sau produse cu vreun alt chip de forțele împărăției.

166:4.8 (1830.8) ”3. Voi puteți culege recolta eforturilor voastre directe de a vă conforma legilor naturale care guvernează lumea.

166:4.9 (1830.9) ”Într-o zi, un om a plantat un smochin în via sa. După ce de multe ori căutase în smochin vreun fruct, însă fără a găsi nimic, el i-a chemat pe vieri înaintea sa și le-a zis: „Am venit aici în cursul ultimelor trei anotimpuri pentru a căuta roadele de pe acest smochin, și n-am găsit nici unul. Tăiați pomul acesta sterp; de ce să umple pământul? Dar grădinarul șef i-a răspuns stăpânului său: „Mai lasă-l un an pentru ca eu să pot săpa în jurul lui și pune acolo îngrășământ. Dacă în anul ce vine nu dă roade, atunci va fi tăiat. Și când s-au conformat astfel legilor fertilității, ei au fost răsplătiți printr-o recoltă îmbelșugată, căci pomul era viu și bun.

166:4.10 (1831.1) ”În materie de boală și de sănătate, voi ar trebui să știți că aceste stări fizice rezultă din cauze materiale. Sănătatea nu este un surâs din cer, nici boala o încruntare a sprâncenelor lui Dumnezeu.

166:4.11 (1831.2) ”Copii umani ai Tatălui sunt egali în ceea ce privește capacitatea lor de a primi binecuvântări materiale; de aceea el dăruiește lucrurile fizice tuturor copiilor oamenilor fără discriminare. Când se ajunge la acordarea darurilor spirituale, Tatăl este limitat de capacitatea omului de a primi aceste daruri divine. Cu toate că Tatăl nu face deosebire de persoane, el este limitat, în revărsarea darurilor spirituale, de credința omului și de dorința sa de a se conforma întotdeauna voii Tatălui.”

166:4.12 (1831.3) În vreme ce apostolii își urmau drumul către Filadelfia, Iisus a continuat să-i învețe și să răspundă la întrebările lor

privitoare la accidente, la boli și la miracole, dar n-au fost capabili să înțeleagă pe de-a-ntregul această lecție. O oră de învățătură nu-i de ajuns pentru a schimba în întregime credințele de-o viață. Iisus a găsit deci necesar să-și repete mesajul, să repete în mai multe rânduri ceea ce vroia să-i facă să înțeleagă. Chiar și așa, ei n-au priceput semnificația misiunii sale terestre decât după moartea și reînvierea sa.

5. Congregația de la Filadelfia

166:5.1 (1831.4) Iisus și cei doisprezece mergeau să-i facă o vizită lui Abner și asociaților lui, care predicau și propovăduiau în Filadelfia. Dintre toate orașele Pereei, în Filadelfia a fost grupul cel mai numeros de iudei și de galileeni, bogați și săraci, învățați și neînvățați, care a adoptat învățăturile celor șaptezeci și a intrat astfel în împărăția cerurilor. Sinagoga din Filadelfia nu fusese niciodată supusă sinedriului din Ierusalim; ea nu fusese deci niciodată închisă învățăturilor lui Iisus și ale asociaților lui. Chiar în momentul acela, Abner dădea trei lecții pe zi în sinagoga Filadelfiei.

166:5.2 (1831.5) Această aceeași sinagogă este cea care a devenit, mai târziu, o biserică creștină și a fost cartierul general al misionarilor care au promulgat evanghelia în regiunile situate mai la est. Ea a fost timp îndelungat o fortăreață a învățăturilor Maestrului; vreme de secole, ea s-a ridicat de una singură în această regiune ca centru de învățătură creștinească.

166:5.3 (1831.6) Iudeii din Ierusalim avuseseră întotdeauna probleme cu iudeii din Filadelfia. După moartea și reînvierea lui Iisus, Biserica

din Ierusalim, al cărei conducător era Iacob, fratele Domnului, a început să aibă mari greutatea cu adunarea credincioșilor din Filadelfia. Abner a devenit conducătorul Bisericii din Filadelfia și a rămas până la moartea sa. Această separare de Ierusalim explică de ce relatările evanghelice ale noului testament nu amintesc niciodată de Abner și de lucrarea sa. Această ceartă dintre Ierusalim și Filadelfia a durat aproape pe toată durata vieții lui Iacob și a lui Abner, și a mai continuat câțiva ani după distrugerea Ierusalimului. Filadelfia a fost realmente cartierul general al Bisericii primitive din sud și din est, așa cum Antiohia a fost în nord și în vest.

166:5.4 (1831.7) După toate aparențele, nenorocirea lui Abner a fost aceea de a fi în dezacord cu toți liderii Bisericii creștine primitive. El s-a învrăjbit cu Petru și cu Iacob (fratele lui Iisus) din cauza unor chestiuni privind administrarea și jurisdicția Bisericii din Ierusalim. El s-a separat de Pavel din cauza divergențelor filozofice și teologice. Abner avea o filozofie mai mult babiloniană decât elenică; el a rezistat cu îndârjire la toate încercările pe care le-a făcut Pavel pentru a modifice învățăturile lui Iisus în așa fel încât ele să ridice mai puține obiecții mai întâi la iudei, și apoi la greco-romanii care credeau în mistere.

166:5.5 (1832.1) Abner a fost astfel constrâns să trăiască o viață de izolare. El era liderul unei Biserici care nu se bucura de nici o considerație la Ierusalim. El îndrăznise să-l sfideze pe Iacob, fratele Domnului, care a fost ulterior susținut de Petru. Această conduită l-a separat efectiv de toți foștii săi asociați. Apoi, el a avut îndrăzneala de a-i rezista lui Pavel. Deși simpatiza în întregime cu Pavel în misiunea sa pe lângă gentili și deși l-a susținut în disputele lui cu Biserica din

Ierusalim, el s-a opus cu înverșunare versiunii învățăturilor lui Iisus pe care Pavel alesese s-o predice. Către sfârșitul vieții sale, Abner l-a denunțat pe Pavel ca fiind abilul corupător al învățăturilor de viață ale lui Iisus din Nazareth, Fiul Dumnezeului Viu.

166:5.6 (1832.2) În cursul ultimilor ani din viața lui Abner și la câțva timp după moartea sa, credincioșii din Filadelfia au practicat, cu strictețe mai mare decât orice altă colectivitate de pe pământ, religia așa cum o trăise și o propovăduise Iisus.

166:5.7 (1832.3) Abner a trăit până la 89 de ani și a murit în Filadelfia, pe 21 noiembrie al anului 74. Până la moarte, el a crezut în evanghelia împărăției celeste și a propovăduit-o cu fidelitate.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 166](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 168](#) >>

Capitolul 167

Vizita la filadelfia

167:0.1 (1833.1) ÎN TOT timpul acestei perioade de slujire în Perea, când este menționat faptul vizitării de către Iisus și apostolii lui al diverselor localități unde cei șaptezeci erau la lucru, trebuie amintit că de regulă, pe parcursul acestei perioade, Iisus nu era însoțit decât de zece apostoli, căci de obicei lăsa cel puțin doi în Pella pentru a instrui mulțimea. Pe când se pregătea să meargă la Filadelfia, Simon Petru și fratele său, Andrei, s-au reîntors la tabăra din Pella pentru a propovădui mulțimilor care se adunaseră acolo. Când Maestrul părăsea tabăra din Pella pentru vizitele sale din Perea, nu era ceva rar ca el să fie urmat de un număr de la trei sute până la cinci sute dintre cei care se aflau în tabără. Când a sosit în Filadelfia, el era însoțit de peste șase sute de persoane.

167:0.2 (1833.2) Nu se petrecuse nici un miracol în cursul recentului turneu de predicare prin Decapolis. În afară de purificarea celor zece leproși, altele nu mai fuseseră nici aici, în această misiune din Perea. Aceasta a fost o perioadă în care evanghelia a fost proclamată cu putere, fără miracole și, în cea mai mare parte a timpului, în afară de prezența personală a lui Iisus sau chiar și a apostolilor săi.

167:0.3 (1833.3) Iisus și cei zece apostoli au sosit în Filadelfia miercuri, 22 februarie, și au petrecut zilele de joi și vineri odihnindu-se după recentele lor călătorii și osteneli. Vineri seara Iacob a vorbit în sinagogă, și un consiliu general a fost convocat pentru seara următoare. Grupul s-a bucurat mult de progresul evangheliei în Filadelfia și în satele învecinate. Mesagerii lui David au adus vești despre extinderea împărăției în toată Palestina, precum și veștile bune din Alexandria și din Damasc.

1. Micul dejun cu Fariseii

167:1.1 (1833.4) Era, în Filadelfia, un fariseu foarte bogat și influent care acceptase învățăturile lui Abner și care l-a invitat pe Iisus să ia micul dejun în casa sa în dimineața de sabbat. Se știa că Iisus era așteptat în Filadelfia, astfel încât un mare număr de vizitatori, dintre care mulți erau farisei, veniseră la Ierusalim și de prin alte părți. În consecință, vreo patruzeci dintre acești conducători și câțiva juriști au fost invitați la acest mic dejun, care fusese aranjat în onoarea Maestrului.

167:1.2 (1833.5) În timp ce Iisus zăbovea lângă poartă discutând cu Abner și după ce gazda s-a așezat, unul dintre principalii farisei din Ierusalim, membru al sinedriului, a intrat în sală; potrivit obiceiului său, el s-a dus direct la locul de onoare, la stânga stăpânului casei. Dar locul acesta fusese rezervat lui Iisus și acela din dreapta lui Abner; gazda i-a făcut semn fariseului din Ierusalim să se așeze mai încolo pe stânga, iar acest demnitar a fost foarte ofensat de a nu fi primit el locul de onoare.

167:1.3 (1834.1) Curând, toți invitații s-au așezat și le-a făcut plăcere să converseze între ei, căci erau în majoritate discipoli de-ai lui Iisus sau simpatizau cu evanghelia. Numai dușmanii lui au băgat de seamă faptul că Maestrul nu respectase ritul spălării ceremoniale a mâinilor înainte de se așeza ca să mănânce. Abner s-a spălat pe mâini la începutul mesei, dar nu și în timpul servirii.

167:1.4 (1834.2) Către sfârșitul mesei, un om venind din stradă a intrat în sală; el suferise multă vreme de o boală cronică și, acum, era hidropic. Omul acesta era un credincios și fusese recent botezat de tovarășii lui Abner. El nu i-a cerut lui Iisus ca el să fie vindecat, dar Maestrul știa că acest bolnav venise în momentul micului dejun, sperând astfel să evite mulțimea care se îmbulzea în restul timpului în jurul lui Iisus și avea mai multe șanse de a atrage atenția lui. Omul acesta știa că atunci miracolele erau rare, dar el socotise în sinea sa că trista sa stare va atrage, poate, compasiunea Maestrului. El nu se înșelase, căci, de la intrarea sa în sală, el a fost remarcat de Maestru și de pretențiosul fariseu din Ierusalim. Fariseul n-a ezitat să-și exprime resentimentul său de a vedea îngăduindu-i-se unui astfel de oaspete să intre în sală. Dar Iisus s-a uitat la bolnav și i-a surâs cu atâta

bunăvoință că cel sosit s-a apropiat și sa așezat pe podea. L-a sfârșitul mesei, Iisus și-a plimbat privirea peste comeseni apoi, după ce a aruncat o privire plină de semnificație către omul atins de hidropizie, i-a zis: „Prietenii, învățători din Israel și erudiți juriști, aș vrea să vă pun o întrebare: „Este ilegal sau nu să vindeci bolnavi și suferinzi în ziua de sabbat? Dar cei de față îl cunoșteau prea bine pe Iisus; au stat tăcuți și n-au răspuns la întrebare.

167:1.5 (1834.3) Atunci, Iisus s-a îndreptat către locul unde era așezat era bolnavul, l-a luat de mână și i-a zis: „Ridică-te și mergi pe drumul tău. Tu nu ai cerut să fii vindecat, dar eu cunosc dorința din inima ta și credința din sufletul tău. Înainte ca omul să fi părăsit sala, Iisus a revenit la locul său și s-a adresat comesenilor așezați la masă: „Tatăl meu a înfăptuit astfel de lucrări, nu pentru a vă incita să intrați în regat, ci pentru a se revela celor care se găsesc deja acolo. Se poate ca voi să percepeți că a face asemenea lucruri, este a acționa în maniera Tatălui, căci care dintre voi, dacă animalul său preferat ar cădea în fântână în ziua de sabbat, nu va sări imediat pentru a-l trage afară. Din moment ce nimeni nu voia să-i răspundă și gazda sa aproba în mod evident întorsătura pe care o lua evenimentele, Iisus s-a ridicat și le-a zis tuturor celor prezenți: „Fraților, când sunteți invitați la o petrecere de nuntă, să nu vă așezați pe locul de onoare ca nu cumva să fi fost invitat un om mai onorat decât voi, iar gazda să nu fie nevoită să vină ca să vă roage să cedați locul celui alt invitat de onoare. În cazul acesta, veți fi rugați, spre rușinea voastră, să luați un loc inferior la masă. Când sunteți invitați la o serbare, este înțelept, la sosirea voastră la masa festinului, să căutați locul cel mai umil, și acolo să vă așezați. Atunci, trecându-și ochii peste adunarea comesenilor,

stăpânul casei să vă poată spune: „Prietene, de ce te-ai așezat într-un loc atât de umil? Urcă mai sus. Atunci, omul acesta modest, va fi slăvit în prezența celorlalți comeseni. Nu uitați aceasta: oricine se va ridica va fi coborât, dar oricine se va smeri va fi înălțat. Deci, dacă primiți să dejucați sau dacă oferiți o cină , nu-i invitați întotdeauna pe prietenii voștri, pe frații voștri, pe familia voastră sau pe vecinii voștri, pentru ca ei la rândul lor să vă invite la petrecerile lor cu titlu de recompensă. Dacă dați un banchet, invitați uneori și pe săraci, pe infirmi și pe orbi. În felul acesta, voi veți fi binecuvântați în inima voastră, căci știți bine că șchiopii și schilozii nu pot să vă mai înapoieze grijile voastre afectuoase.”

2. Parabola mării cine

167:2.1 (1835.1) După ce Iisus a terminat de vorbit la masa fariseului, unul dintre juriștii prezenți a vrut să rupă tăcerea și a zis fără judecată: „Binecuvântat să fie cel care va mânca pâinea în împărăția lui Dumnezeu - ceea ce era o expresie curentă în epocă. Atunci, Iisus a povestit o parabolă, de care chiar și gazda lui binevoitoare a fost nevoită să se folosească. El a zis:

167:2.2 (1835.2) ”Un conducător a dat o masă mare la care a invitat numeroși oaspeți. La ora cinei, el și-a trimis servitorii pentru a le zice invitaților: „Veniți, căci totul este gata. Dar invitații au început în unanimitate să caute scuze. Primul a zis: „Eu tocmai cumpăr o fermă, și trebuie neapărat să mă duc s-o inspectez; pe mine te rog să mă scuzi. Un altul a zis: „Eu am cumpărat cinci perechi de boi, și trebuie

să merg să-i primesc; te rog să mă scuzi. Și încă un altul a zis: „Tocmai ce mi-am luat nevastă și de aceea nu pot să vin. Servitorii au venit deci să-i raporteze acestea stăpânului lor. Atunci, stăpânul casei a fost foarte supărat; s-a întors către servitorii lui și a zis: „Am pregătit acest ospăț de nuntă; au fost tăiate animale tinere puse la îngrășat și totul este pregătit pentru oaspeții mei, dar ei au desconsiderat invitația mea. Fiecare dintre ei s-a dus către pământurile lui și către negustoriile lui, și le-a lipsit până și respectul față de servitorii mei care le cereau să vină la ospățul meu. Mergeți deci îndată pe străzile și pe străduțele orașului, pe marile drumuri și pe drumurile mai puțin umblate, și aduceți aici pe săraci și pe dezmoșteniți, pe orbiși pe șchiopi, pentru ca să fie oaspeți la petrecerea nunții. Servitorii au făcut ceea ce le ordonase stăpânul lor, și, chiar și atunci, rămânea încă loc și pentru alți invitați. Atunci, Domnul acesta le-a zis slujitorilor lui: „Duceți-vă acum pe drumuri și la țara, și duceți forță celor care se găsesc acolo, pentru ca să-mi fie casa plină. Eu declar că nici unul dintre primii invitați nu va gusta din cina mea. Și servitorii au făcut ceea ce le ordona, și casa a fost umplută.”

167:2.3 (1835.3) Când oaspeții fariseului au auzit cuvintele acestea, ei au plecat și s-au întors fiecare la ei acasă. Printre fariseii sarcastici prezenți în dimineața aceea, a fost cel puțin unul care a înțeles semnificația acestei parabole, căci el a fost botezat în aceeași zi și și-a mărturisit public credința în evanghelia împărăției. În seara aceea, Abner a ținut o predică despre această parabolă la consiliul general al credincioșilor.

167:2.4 (1835.4) În ziua următoare, toți apostolii s-au angajat în exercițiul filozofic constând din încercarea de a interpreta semnificația acestei parabole a mării cine. Iisus a ascultat cu interes diversele lor interpretări, dar a refuzat ferm să-i ajute să înțeleagă parabola. El s-a mărginit a zice: „Fiecare să-i găsească înțelesul pentru sine însuși și în sufletul său.”

3. Femeia cu slăbiciune de spirit

167:3.1 (1835.5) Abner aranjase ca Maestrul să propovăduiască în sinagogă în ziua aceasta de sabbat. Aceasta era prima oară când Iisus apărea într-o sinagogă de când acestea toate fuseseră închise pentru învățătura sa din ordinul sinedriului. La sfârșitul slujbei, Iisus și-a coborât privirea asupra unei femei destul de înaintate în vârstă, tare abătută și al cărei corp era încovoiat în două. Această femeie era, de multă vreme, tiranizată de frică, și viața ei pierduse orice bucurie. Iisus a coborât de pe estradă, s-a apropiat de ea, a atins pe umăr corpul ei curbat și i-a zis: „Femeie, măcar de-ai vrea să crezi, ai putea fi în întregime eliberată de spiritul tău de infirmitate. Și această femeie, care era îndoită și legată de peste optsprezece ani de crize de frică, a crezut în cuvintele Maestrului; ea s-a ridicat numaidecât în virtutea credinței sale. Văzând că el îi dăduse puterea de a se ține dreaptă, ea și-a ridicat vocea și l-a slăvit pe Dumnezeu.

167:3.2 (1836.1) Infirmitatea acestei femei era în întregime mentală; îndoitura corpului său provenea din mintea sa deprimată. Cu toate acestea, publicul a crezut că Iisus vindecase o veritabilă infirmitate

fizică. Adunarea din Filadelfia primea favorabil învățăturile lui Iisus, dar conducătorul sinagogii era un fariseu ostil. El împărtășea opinia adunării că Iisus vindecase o boală fizică și a fost indignat că Iisus s-a încumetat să facă așa ceva în ziua de sabbat. El s-a ridicat deci în fața adunării și a zis: „Nu-s oare șase zile în care oamenii să-și facă toată munca lor? Veniți așadar ca să fiți vindecați în timpul zilelor lucrătoare, dar nu în ziua de sabbat.

167:3.3 (1836.2) După ce neprietenosul conducător grăise astfel, Iisus a urcat pe estradă și a zis: „De ce joci un rol de ipocrit? Fiecare dintre voi, în ziua de sabbat, nu-și dezleagă el boul din grajd a-l duce să-l adape? Dacă această faptă bună este licită în ziua de sabbat, această femeie, o fiică de-a lui Avraam pe care răul a încovoiat-o vreme de peste optsprezece ani, n-ar trebui oare eliberată din această robie și condusă să se adape la apele libertății și ale vieții, chiar și în această zi de sabbat? Cât timp femeia continua să-l slăvească pe Dumnezeu, adunarea s-a bucurat laolaltă cu ea de vindecarea ei, iar critica a fost făcută de rușine.

167:3.4 (1836.3) Ca urmare a criticării publice a lui Iisus în această zi de sabbat, conducătorul sinagogii a fost destituit și înlocuit de un discipol al lui Iisus.

167:3.5 (1836.4) Iisus le elibera frecvent pe aceste victime ale fricii de spiritul lor de infirmitate, de depresiunea lor mintală și de aservirea lor temei. Dar populația credea că toate aceste suferințe erau sau infirmități fizice, sau posedări de spirite rele.

167:3.6 (1836.5) Iisus a propovăduit din nou în sinagogă duminică, și, în acea zi la amiază, numeroși credincioși au fost botezați de Abner în

râul care curgea în sudul orașului. În dimineața zilei următoare, Iisus și cei zece apostoli ar fi plecat înapoi către Pella dacă unul dintre mesagerii lui David n-ar fi sosit, aducându-i lui Iisus un mesaj urgent din partea prietenilor lui Bethania de lângă Ierusalim.

4. Mesajul din Betania

167:4.1 (1836.6) Foarte târziu în seara de duminică, 26 februarie, a sosit la Filadelfia un curier din Bethania, aducând un mesaj de la Marta și Maria care spunea: „Doamne, cel pe care îl iubești este foarte bolnav. Acest mesaj a ajuns la Iisus la sfârșitul convorbirii de seară, chiar în momentul în care el își lua la rămas bun de la apostoli pentru noaptea aceea. Mai întâi Iisus n-a răspuns nimic. S-a produs atunci unul dintre acele ciudate intermedii, un timp în care el părea să fie în comunicare cu ceva exterior lui, situat dincolo de el. Apoi el și-a ridicat ochii și s-a adresat mesagerului în așa fel încât apostolii să-l poată auzi spunând: „Această boală nu duce realmente la moarte. Nu puneți la îndoială că ea poate fi folosită pentru a-l preamări pe Dumnezeu și pentru a-l exalta pe Fiu.”

167:4.2 (1837.1) Lui Iisus îi erau tare dragi Marta, Maria și fratele lor Lazăr. Avea pentru ei o dragoste ferventă. Primul său gând uman a fost acela de a merge imediat în ajutorul lor, dar în minte sa combinată i-a venit o altă idee. El aproape că renunțase la speranța de a-i mai vedea pe liderii iudei din Ierusalim acceptând într-o bună zi împărăția, dar el își iubea întotdeauna poporul, și acum se contura pentru el un plan care ar da, scribilor și fariseilor din Ierusalim, o

șansă mai mult de a accepta învățăturile sale. El a decis, dacă tatăl său voia, să facă, din acest ultim apel la Ierusalim, manifestarea exterioară cea mai profundă și cea mai stupefiantă din cariera sa terestră. Iudeii rămâneau atașați de ideea unui eliberator care face minuni. Și cu toate că Iisus refuza să se coboare la minuni materiale sau să facă demonstrații temporare de putere politică, el a cerut totuși, de data asta, consimțământul Tatălui pentru a manifesta puterea nedemonstrată încă asupra vieții și morții.

167:4.3 (1837.2) Iudeii aveau obiceiul de a-și îngropa morții în ziua decesului lor, ceea ce era o practică necesară într-un climat atât de cald. Se întâmpla adesea că ei puneau în mormânt un individ aflat doar într-o stare de comă, astfel încât, la scurgerea a două zile, sau chiar trei, acest pseudo-mort ieșea din mormânt. După credințele iudeilor, spiritul sau sufletul putea să zăbovească lângă corp vreme de două sau trei zile, dar nu rămânea niciodată după a treia zi; descompunerea era foarte avansată în cea de-a patra zi, și nimeni nu revenea niciodată din mormânt după acest interval de timp. De aceea Iisus a mai rămas două zile pline în Filadelfia înainte de a se pregăti să plece către Bethania.

167:4.4 (1837.3) Prin urmare, miercuri dimineața devreme, el le-a zis apostolilor: „Să fim îndată gata să mai plecăm o dată în Iudeea. După ce l-au auzit pe Maestrul lor zicând aceasta, apostolii s-au retras mai încolo câțeva vreme pentru a se sfătui între ei. Iacob a luat conducerea dezbaterilor, și apostolii au fost toți de acord că era curată nebunie să-l lase pe Iisus să se întoarcă iarăși în Iudeea. Ei au revenit ca un singur om și i-au împărtășit lui Iisus părerea lor. Iacob a Zis:

„Maestre, ai fost în Ierusalim cu câteva săptămâni în urmă, și conducătorii ți-au căutat moartea, în vreme ce poporul era gata să te omoare cu pietre. În momentul acela, le-ai dat oamenilor aceia șansa de a primi adevărul, și noi nu vom îngădui ca tu să te mai duci în Iudeea.”

167:4.5 (1837.4) Atunci Iisus a zis: „Oare nu înțelegeți că fiecare zi are doisprezece ore în timpul cărora îți poți face treaba în siguranță? Dacă un om merge ziua, el nu se împiedică, având în vedere că are lumină. Dacă umblă noaptea, el riscă să se împiedice, căci este fără lumină. Atâta timp cât durează ziua mea, eu nu mă tem să intru în Iudeea. Aș vrea să înfăptuiesc încă o puternică lucrare pentru acești iudei. Aș vrea să le mai dau o șansă de a crede, chiar și în condițiile care le convin - glorie exterioară și manifestare vizibilă de putere a Tatălui și de iubire a Fiului. În plus, n-ați înțeles voi că fratele nostru Lazăr a adormit și că aș vrea să mă duc să-l trezesc din somnul acesta!”

167:4.6 (1837.5) Atunci, unul dintre apostoli a zis: „Maestre, dacă Lazăr a adormit, este tot atât de sigur că se va reface.” Pe vremea aceea, iudeii aveau obiceiul de a vorbi de moarte ca despre o formă de somn, dar apostolii n-au înțeles că Iisus voia să zică că Lazăr părăsise lumea aceasta. Maestrul a explicat deci limpede: „Lazăr este mort. În interesul vostru, și chiar dacă aceasta nu are cum să-i salveze pe ceilalți, eu sunt bucuros de a nu mă fi găsit acolo, pentru ca voi să aveți acum un nou motiv de a crede în mine. Voi o să fiți martori la un eveniment care ar trebui să vă întărească pe toți în pregătirea zilei în care îmi voi lua rămas bun de la voi pentru a mă duce la Tatăl meu.”

167:4.7 (1838.1) În fața imposibilității de a-l convinge pe Iisus de a se abține să meargă în Iudeea, și șovăiala unora dintre apostoli de a-l

însoți. Toma s-a adresat tovarășilor lui zicând: „Noi ne-am exprimat temerile noastre Maestrului, dar el a decis să meargă în Bethania. Sunt convins că aceasta înseamnă sfârșitul; are să fie cu siguranță omorât. Dar, dacă asta este alegerea Maestrului, să ne conducem ca niște oameni bravi; să mergem și noi ca să murim cu el.” Ca întotdeauna, în chestiunile care necesită un curaj deliberat și susținut, Toma a fost reazemul celor doisprezece apostoli.

5. Pe drumul către betania

167:5.1 (1838.2) O companie de aproape cinci sute de prieteni și de dușmani l-a urmat pe Iisus pe drumul Iudeei. Miercuri, la ora mesei de prânz, el le-a făcut, apostolilor săi și acestui grup de însoțitori, o expunere despre „Condițiile Salvării”, și, la sfârșitul acestei lecții, el a povestit parabola fariseului și a publicanului (un perceptor de taxe). Iisus a zis: „Voi vedeți astfel că Tatăl dăruie salvarea copiilor oamenilor și că această salvare este un dar gratuit tuturor celor care au credința de a accepta filiația în familia divină. Omul nu poate face nimic pentru a câștiga această salvare. Ostenelile fariseismului nu pot cumpăra favoarea lui Dumnezeu, și lungile rugăciuni în public nu vor compensa lipsa de credință vie din inima lor. Pe oameni îi puteți înșela prin serviciile voastre exterioare, dar Dumnezeu scrutează sufletul vostru. Ceea ce vă zic este bine ilustrat de pilda celor doi oameni, un fariseu și un publican, care merg la templu ca să se roage. Fariseul stă în picioare și se roagă în sinea sa: „O, Dumnezeule, îți aduc mulțumiri că nu mă asemăn cu restul oamenilor, care sunt hoți,

ignoranți, nedrepti și adulterini, și nici chiar cu acest publican. Eu postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuiala din tot ceea ce dobândesc.' În schimb, publicanul stătea mai încolo și nu îndrăznea nici măcar să-și ridice ochii la cer; el s-a bătut cu pumnii în piept spunând: ,O, Dumnezeule, fii milostiv cu un păcătos ca mine.' Eu vă zic însă că publicanul este acela care se va înapoia acasă cu aprobarea lui Dumnezeu, mai degrabă decât fariseul, căci oricine se înalță va fi umilit și oricine se umilește va fi înălțat.”

167:5.2 (1838.3) În seara aceea, în Ierihon, fariseii ostili au căutat să-l prindă pe Iisus în cursă incitându-l să discute despre căsătorie și divorț, așa cum făcuseră semenii lor mai demult în Galileea. Dar Maestrul a evitat cu iscusință să se lase antrenat într-o opoziție cu legile lor privitoare la divorț. Tot așa cum publicanul și fariseul ilustra buona și rea religie, practicile lor de divorț stabileau un contrast între mai bunele legi matrimoniale ale codului iudaic și rușinoasa delăsare cu care fariseii interpretau regulile divorțului formulate de Moise. Fariseii se judecau ei înșiși după criteriul cel mai de jos; publicanii se puneau în acord cu idealul cel mai elevat. Pentru farisei, devoțiunea era un mijloc de a ajunge la inactivitatea justificată și la asigurarea unei false securități spirituale. Pentru publicani, devoțiunea era un mijloc de a împrăști sufletul lor pentru ca el să înțeleagă necesitatea de a se căi, de a se spovedi și de a accepta prin credință o iertare milostivă. Fariseii căutau justiția, iar publicanii, îndurarea Legea universului este: Cereți, și veți primi; căutați și veți găsi.

167:5.3 (1838.4) Cu toate că Iisus a refuzat să se lase antrenat într-o controversă cu fariseii cu privire la divorț, el a proclamat o învățătură

pozitivă de idealuri superioare privitoare la căsătorie. El a exaltat căsătoria ca fiind relația umană cea mai ideală și cea mai elevată. Tot așa, el a marcat puternica sa dezaprobare pentru practica desfrânată și înjustă a divorțului la iudeii din Ierusalim, care, la vremea aceea, permitea unui om să divorțeze pentru motivele cele mai futele. Era de ajuns ca cel interesat să-și acuze soția de a fi o rea gospodină sau de a întreține prost casa, sau pur și simplu pentru că s-a îndrăgostit de o femeie mai frumoasă.

167:5.4 (1839.1) Fariseii merseseră până la a propovădui că acest gen de divorț facil era un privilegiu special acordat poporului iudeu, cu deosebire fariseilor. Astfel, în vreme ce Iisus refuza să facă declarații despre căsătorie și divorț, el a condamnat cu severitate aceste rușinoase caricaturi ale relațiilor maritale și a făcut să reiasă înștiințarea lor vizavi de femei și de copii. Niciodată n-a sancționat nici o practică de divorț care să dea bărbatului un avantaj asupra femeii; Maestrul n-a aprobat decât învățăturile care acordă femeilor egalitate cu bărbații.

167:5.5 (1839.2) Cu toate că Iisus n-a oferit reguli noi privitoare la căsătorie și la divorț, el i-a îndemnat pe iudei să se conformeze propriilor lor legi și propriilor lor învățături cele mai elevate. El s-a sprijinit constant pe Scripturi în efortul lor de a ameliora practicile lor potrivit acestei tendințe sociale. Susținând totodată astfel conceptele ideale și superioare ale căsătoriei, Iisus a evitat cu abilitate conflictul cu interlocutorii săi în legătură cu practicile sociale așa cum sunt ele reprezentate fie în legile lor scrise, fie de către privilegiile lor de divorț la care țineau atât de mult.

167:5.6 (1839.3) Le-a fost foarte dificil apostolilor să înțeleagă reticența Maestrului de a face declarații pozitive cu privire la

problemele științifice, sociale, economice și politice. Ei nu realizează întru totul că misiunea sa terestră privea exclusiv revelarea adevărilor spirituale și religioase.

167:5.7 (1839.4) Seara târziu, după ce Iisus a vorbit despre căsătorie și despre divorț, apostolii lui i-au pus, în particular, numeroase întrebări suplimentare. Răspunsurile lui la iscodirile lor au eliberat mintea lor de multe dintre concepțiile false. La sfârșitul acestei convorbiri, Iisus a zis: „Căsătoria este onorabilă și trebuie să fie dorită de toți oamenii. Faptul că Fiul omului își continuă, singur, misiunea sa terestră nu aduce nici o atingere caracterului dezirabil al căsătoriei. Voia Tatălui este cea care acționează astfel, dar același Tată a ordonat crearea masculilor și femelelor; Dumnezeu vrea ca bărbații și femeile să-și găsească slujirea lor cea mai elevată și bucuria corespondentă în stabilirea de cămine pentru a primi și crește copii, pentru crearea cărora acești părinți devin coasociați Creatorilor cerului și ai pământului. De aceea omul îi va părăsi pe tatăl și mama lui pentru a se lega de soția sa, și cei doi vor fi doar una.”

167:5.8 (1839.5) În felul acesta, Iisus a ușurat mintea apostolilor de un mare număr de griji în legătură cu căsătoria și a clarificat numeroase neînțelegeri privitoare la divorț. În același timp, el a contribuit foarte mult la exaltarea idealurilor lor de uniune socială, și a sporit respectul lor pentru femei, pentru copii și pentru cămin.

6. Binecuvântarea copilașului

167:6.1 (1839.6) Mesajul de seară al lui Iisus asupra căsătoriei și asupra caracterului sacru al copiilor s-a răspândit în tot Ierihonul, astfel încât, în dimineața următoare, cu mult înainte ca Iisus și apostolii lui să fie gata de plecare, și chiar și înainte de ora micului dejun, un mare număr de mame s-au adunat aproape de adăpostul lui Iisus, ducându-și copiii în brațe sau ținându-i de mână, și dorind ca el să-i binecuvânteze pe cei mici. Când apostolii au ieșit și au văzut această adunare de mame cu copiii lor, ei au încercat să le trimită de acolo, dar aceste femei au refuzat să plece înainte ca Maestrul să-și fi pus mâinile pe copiii lor și să-i fi binecuvântat. Când apostolii le-au certat zgomotos pe aceste mame, Iisus, auzind zarva iscată, a ieșit și i-a muștră cu indignare zicând: „Îngăduiți copilașilor să vină la mine; nu le interziceți asta, căci împărăția cerurilor este compus din cei asemeni lor. În adevăr, în adevăr, vă zic, cine nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș nu va putea intra acolo pentru a atinge deplina statură a umanității sale spirituale.”

167:6.2 (1840.1) După ce a vorbit astfel cu apostolii săi, Iisus i-a primit pe toți copiii și și-a pus mâinile pe ei, adresând totodată cuvinte de încurajare și de speranță mamelor lor.

167:6.3 (1840.2) Iisus vorbea adesea apostolilor săi de casele cerești și le propovăduia că copiii aflați în evoluție ai lui Dumnezeu trebuie să crească acolo spiritualmente, așa cum copiii cresc fizic pe această lume. Lucrurile sacre par adesea banale; astfel, în ziua aceasta, copiii aceștia și mamele lor nu își dădeau seama că inteligențele Nebadonului îi observau pe copiii Ierihonului jucându-se cu Creatorul unui univers.

167:6.4 (1840.3) Statutul de femei din Palestina a fost foarte mult ameliorat de învățătura lui Iisus. La fel ar fi fost în toată lumea dacă discipolii săi nu s-ar fi îndepărtat atâta de mult de ceea ce Maestrul lor se ostenise atâta să îi învețe.

167:6.5 (1840.4) Tot în Ierihon a fost că, în cursul unei discuții despre formarea religioasă precocă a copiilor și a obiceiurilor de adorare divină, Iisus a insuflat apostolilor săi marea valoare a frumuseții ca influență care îndeamnă la adorare, în special la copii. Prin preceptele sale și prin îndemnul său, Maestrul a propovăduit valoarea adorării Creatorului în mijlocul peisajelor naturale ale creației. El prefera să comunice cu Tatăl ceresc dintre arbori și dintre umilele creaturi ale lumii naturale. El găsea plăcere în contemplarea Tatălui prin spectacolul inspirator al tărmurilor înstelate ale Fiilor Creatori.

167:6.6 (1840.5) Când nu este posibil să-l adore pe Dumnezeu din tabernaculele naturii, oamenii ar trebui să facă tot ce le stă în putere pentru a-și rezerva case ale frumuseții, sanctuare de o simplitate atrăgătoare și artistic împodobite, cu scopul de a trezi simțămintele omenești cele mai elevate asociate cu abordarea intelectuală a comuniunii spirituale cu Dumnezeu. Adevărul, frumusețea și sfințenia aduc un ajutor puternic și eficient veritabilei adorări. Comuniunea spirituală nu este încurajată numai printr-o ornamentare masivă și prin excesele de decorare ale unei arte umane complicate și fastuoase. Frumusețea este cea mai religioasă atunci când este cea mai simplă și cea mai apropiată de natură. Ce păcat că copilașii au primul lor contact cu conceptele venerării publice în sălile reci și goale atât de lipsite de atracția frumuseții și care inspiră atât de puțină bună dispoziție și sfințenie! Ar trebui ca inițierea copilului în adorare să

aibă loc în peisajele naturii, și ca, mai târziu, să-i însoțească pe părinții lui în edificiile publice ale adunărilor religioase care au cel puțin tot atâta atracție materială și frumusețe artistică ca și casa în care își are domiciliul obișnuit.

7. Discuția despre îngeri

167:7.1 (1840.6) În vreme ce grupul apostolic urca dealurile de la Ierihon către Bethania, Nataniel a mers aproape tot timpul alături de Iisus; discuția lor asupra raporturilor copiilor cu împărăția cerurilor i-a condus indirect la studierea slujirii din partea îngerilor. Nataniel a sfârșit prin a-i pune Maestrului următoarea întrebare: „Văzând că marele preot este un saducheu, și dat fiind că saduchei nu credeau în îngeri, ce să propovăduim noi poporului cu privire la ajutoarele cerești?” Atunci, Iisus a dat, între altele, următoarele indicații:

167:7.2 (1841.1) ”Oștirile de îngeri formează un ordin separat de ființe create. Ei sunt în întregime diferiți de ordinul material al creaturilor muritoare și activează ca un grup distinct de inteligențe ale universului. Îngerii nu aparțin grupului de creaturi denumite ‚Fii lui Dumnezeu’ în Scripturi. Ei nu sunt nici spiritele preamărite ale muritorilor care și-au continuat progresul prin lumile elevate ale palatelor. Îngerii sunt o creație directă, și nu se reproduc. Multitudinea de îngeri nu are decât o înrudire spirituală cu rasa umană. În timp ce omul progresează pe calea sa către Tatăl din Paradis, el trece, la un moment dat, printr-un stadiu analog cu starea îngerilor, dar omul muritor nu devine niciodată un înger.

167:7.3 (1841.2) ”Spre deosebire de oameni, îngerii nu mor niciodată. Ei sunt nemuritori, dacă nu cumva se pomenesc implicați în păcat, cum au făcut-o unii prin înșelăciunile lui Lucifer. Îngerii sunt slujitorii spirituali din cer și nu sunt nici infinit de înțelepți, nici atotputernici; dar toți îngerii loiali sunt cu adevărat curați și sfinți.

167:7.4 (1841.3) ”Și nu vă mai amintiți oare că v-am mai spus o dată înainte că, dacă ochii voștri spirituali ar fi unși, ați vedea atunci cerurile deschise și i-ați zări pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând? Cu ajutorul îngerilor poate o lume să fie menținută în contact cu celelalte, căci nu v-am mai spus eu de multe ori că eu mai am și alte oi care nu aparțin acestei stâne? Acești îngeri nu sunt iscoade ale lumii spirituale care vă supraveghează și merg apoi să-i spună Tatălui de gândurile din inima voastră, și îi fac un raport asupra faptelor trupului. Tatăl n-are nevoie de soiul acesta de servicii, din moment ce propriul lui spirit trăiește în voi. Însă aceste spirite îngerești servesc la ținerea la curent a unei părți din creația celestă cu faptele făcute în alte părți îndepărtate ale universului. Un mare număr de îngeri sunt afectați slujirii raselor umane, lucrând totodată în guvernul Tatălui și în universurile Fiilor. Când v-am învățat că mulți dintre acești serafimi erau spirite tutelare, eu nu vorbeam nici la figurat, nici poetic. Toate acestea sunt adevărate, independent de dificultatea voastră de a înțelege aceste chestiuni.

167:7.5 (1841.4) ”Mulți dintre acești îngeri lucrează la salvarea oamenilor; nu v-am vorbit oare de bucuria serafică când un suflet decide să abandoneze păcatul și să înceapă căutarea lui Dumnezeu? Eu v-am vorbit chiar și de bucuria din *prezența îngerilor* cerului datorită unui singur suflet care se căiește; aceasta denota existența

altor categorii superioare de ființe cerești care se ocupă și ele de bunăstarea spirituală și de progresul divin al omului muritor.

167:7.6 (1841.5) ”Acești îngeri se ocupă deopotrivă de mult de mijloacele prin care spiritul oamenilor este eliberat din tabernacolele cărnii și sufletul lor escortat în lumile celeste de palate. Îngerii sunt fidele călăuze celeste ale sufletului oamenilor pe perioada neexplorată și imprecisă care intervine între moartea fizică și viața nouă din lăcașurile spiritului.”

167:7.7 (1841.6) Iisus ar fi discutat și mai mult cu Nataniel despre ajutorul îngerilor dacă n-ar fi fost întrerupt de apropierea Martei. Ea fusese informată că Maestrul se apropia de Bethania de prietenii ei care îl văzuseră urcând dealurile din est, și acum ea se grăbea să-l întâmpine.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 167](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 169](#) >>

Capitolul 168

Reînvierea lui Lazăr

168:0.1 (1842.1) ERA CU puțin mai încolo amiază când Marta a plecat în întâmpinarea lui Iisus care trecea de creasta dealului de lângă Bethania. Fratele său Lazăr era mort de patru zile și, la sfârșitul după-amiezii de duminică, el fusese culcat în cavoul lui de familie situat la marginea grădinii. Piatra care închidea intrarea în cavou fusese împinsă la locul ei chiar în joia aceea.

168:0.2 (1842.2) Când Marta și Maria trimiseseră la Iisus vestea bolii lui Lazăr, ele erau convinse că Maestrul va face ceva cu privire la situația aceasta. Ele știau că fratele lor era grav bolnav, și prea puțin sperau că Iisus își va părăsi munca de învățător și de predicator pentru a veni în ajutorul lor. Dar ele aveau atâta încredere în puterea sa de a vindeca bolile încât credeau că îi era suficient să rostească cuvintele

tămăduitoare, și că îndată Lazăr va fi vindecat. Când Lazăr a murit la câteva ore după plecarea din Bethania a mesagerului, ele au dedus că Maestrul nu aflase de boala fratelui lor înainte de a fi prea târziu, înainte ca Lazăr să fie deja decedat de mai multe ore.

168:0.3 (1842.3) Totuși ele au fost foarte nedumerite, precum și toți prietenii lor credincioși, de mesajul raportat, marți dimineața, de către un curier ce sosea din Bethania. Mesagerul a insistat asupra faptului că îl auzise pe Iisus spunând: această boală nu duce realmente la moarte. Marta și Maria nu puteau nici să înțeleagă de ce Iisus nu le trimisese măcar o vorbă sau nu le oferise ajutorul în vreun alt fel.

168:0.4 (1842.4) Mulți prieteni din cătunele vecine, și alții din Ierusalim, au venit să prezinte condoleanțele lor celor două surori copleșite de amărăciune. Lazăr și surorile sale erau copiii unui iudeu onorabil și înstărit care fusese ce-a mai însemnată persoană a micului sat din Bethania. Cu toate că toți trei au fost de multă vreme înflăcărați discipoli ai lui Iisus, ei erau cât se poate de respectați de toți cei care îi cunoșteau. Ei moșteniseră importante podgorii și mari livezi de măslini din vecinătate. Faptul că ei își puteau permite un cavou funerar privat în proprietatea lor era o dovadă în plus a averii lor. Părinții lor fuseseră deja culcați amândoi în acest mormânt.

168:0.5 (1842.5) Maria renunțase la speranța de a-l vedea venind pe Iisus și se lăsase pradă mâhnirii, dar Marta s-a agățat de această speranță până în dimineața în care piatra a fost rostogolită în fața cavoului pentru a pecetlui intrarea. Chiar și atunci, ea i-a cerut unui flăcău din vecinătate să supravegheze, de sus de pe colina din estul Betaniei, drumul care coboară din Ierihon. Acest băiat a fost cel care adus la Marta vestea că Iisus și prietenii lui se apropiau.

168:0.6 (1842.6) Când Marta l-a întâlnit pe Iisus, ea a căzut la picioarele lui exclamând: „Maestre, dacă ai fi fost acolo, fratele meu n-ar fi fost mort!” Multe temeri treceau prin mintea Martei, dar ea n-a exprimat nici o îndoială și nu s-a încumetat să critice sau să pună sub semnul îndoielii conduita lui Iisus relativă la moartea lui Lazăr. Pe când ea vorbea, Iisus s-a aplecat ca s-o ridice și i-a zis: „Numai să ai credința, Marta, și fratele tău va reînvia.” Marta a răspuns: „Eu știu că va reînvia cu prilejul reînvierii din cea din urmă zi; și chiar și acum eu cred că Tatăl îți va da tot ceea ce vei cere de la Dumnezeu.”

168:0.7 (1843.1) Atunci, Iisus a privit-o pe Marta drept în ochi și a zis: „Eu sunt reînvierea și viața; oricine crede în mine va trăi, chiar dacă moare. Într-adevăr, oricine trăiește crezând în mine nu va muri niciodată cu adevărat. Marta, crezi tu asta?” Și Marta i-a răspuns Maestrului: „Da, eu cred de multă vreme că tu ești Eliberatorul, Fiul Dumnezeului viu, chiar acela care trebuie să vină în această lume.”

168:0.8 (1843.2) Iisus interesându-se de Maria, Marta a intrat de îndată în casă și a șușotit cu sora sa: „Maestrul este aici și te-a chemat.” Când Maria a auzit aceasta, s-a ridicat iute și s-a dus fuga la Iisus, care rămăsese la o oarecare depărtare de casă, în locul unde Marta îl întâlnise prima și prima dată. Când prietenii care erau pe lângă Marta pentru a o consola au văzut că ea s-e ridică în grabă și a ieșea afară, au urmat-o bănuind că mergea la mormânt ca să plângă.

168:0.9 (1843.3) Printre persoanele prezente, se găseau mulți dușmani de neînduplecat ai lui Iisus. De aceea Marta se dusesese singură în întâmpinarea lui, și tot de aceea fusese atât de discret informată Maria că Maestrul o căutase. Dorind totodată cu ardoare să-l vadă pe Iisus, Marta ar fi vrut să evite orice incident neplăcut susceptibil de a fi

cauzat de brusca sosire a Maestrului în mijlocul unui grup important de-al adversarilor lui din Ierusalim. Marta avusese intenția de a rămâne în casă cu prietenii lor cât timp Maria mergea să-l salute pe Iisus, însă n-a izbutit, căci toți au urmat-o pe Maria și în felul acesta s-au pomenit pe neașteptate în prezența Maestrului.

168:0.10 (1843.4) Marta a condus-o l-a Iisus și, când Maria l-a văzut, a căzut la picioarele lui strigând: „Măcar de-ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi fost mort.” Când Iisus a văzut cât de mult se întristase toată lumea de moartea lui Lazăr, sufletul lui a fost mișcat de compasiune.

168:0.11 (1843.5) Când prietenii îndoliați au văzut că Maria se dusesse să-l primească pe Iisus, ei s-au oprit ceva mai încolo cât timp Marta și Maria stăteau de vorbă cu Maestrul, care împărțea cu dărnicie noi încurajări. El le-a îndemnat să păstreze o credință însuflețită în Tată și să se supună complet voinței divine.

168:0.12 (1843.6) Mintea omenească a lui Iisus a fost puternic mișcată de un conflict: pe de o parte el îl iubea Lazăr și pe surorile lui îndurerate, iar pe de altă parte disprețuia și detesta manifestările exterioare de afecțiune ale unor iudei neîncrezători cu intenții ucigașe. Iisus s-a indignat să vadă pe unii dintre acești preținși prieteni afișându-și în exterior doliul lor după moartea lui Lazăr, cu atât mult cu cât falsa mâhnire era asociată, în inima lor, cu atâta amară dușmănie contra lui însuși. Cu toate acestea, unii dintre acești iudei erau sinceri în doliul lor, căci erau adevărați prieteni de familie.

1. La mormântul lui Lazăr

168:1.1 (1843.7) După ce Iisus a petrecut câteva momente consolându-le pe Marta și Maria, ceva mai încolo de prietenii îndoliați, le i-a întrebat: „Unde l-ați culcat?” Marta a zis: „Vin-o și vezi.” În timp ce Maestrul le urma în tăcere pe cele două surori mâhnite, el a plâns. Văzându-i lacrimile, unul dintre iudeii prietenoși care îi urmau a zis: „Priviți cât de mult îl iubea. Cel care a deschis ochii orbului n-ar fi putut oare împiedica acest om să moară?” Între timp, ei sosiseră în fața cavoului familial, o mică grotă naturală, ori o înclinație, în brâna stâncoasă de zece metri înălțime care se ridica la capătul grădinii.

168:1.2 (1844.1) Este greu să faci mintea omenească să înțeleagă de ce a plâns Iisus. Cu toate că noi avem acces la înregistrarea emoțiilor umane și a gândurilor divine conjugate ale lui Iisus, tot așa cum și mintea Ajustorului său le-a înregistrat, noi nu suntem absolut siguri de cauza reală a acestor manifestări emoționale. Noi înclinăm să credem că Iisus a plâns din cauza unui anumit număr de gânduri și de sentimente care îi străbăteau mintea în momentul acela, cum ar fi:

168:1.3 (1844.2) 1. El simțea o compasiune sinceră și întristată pentru Marta și Maria. Avea o reală și profundă afecțiune pentru aceste surori care își pierduseră fratele.

168:1.4 (1844.3) 2. Mintea sa era tulburată de mulțimea celor care purtau doliu, dintre care unii încercau o mâhnire sinceră iar alții o simulau. Iisus fusese întotdeauna ofensat de aceste exhibiții exterioare de îndurerare. El știa că surorile îl iubeau pe fratele lor și aveau credință în supraviețuirea credincioșilor. Aceste emoții contradictorii explică poate de ce își exprima durerea la apropierea de cavou.

168:1.5 (1844.4) 3. El șovăia sincer în a-l readuce pe Lazăr la viața muritoare. Surorile lui aveau realmente nevoie de el, dar Iisus regreta

că l-a făcut pe prietenul lui să vină înapoi, ca să-l vadă apoi îndurând persecuții înverșunate. El știa bine că Lazăr le-ar fi îndurat pentru a fi fost subiectul celei mai mari demonstrații de putere a Fiului Omului.

168:1.6 (1844.5) Acum, noi putem expune un fapt interesant și instructiv. Cu toate că prezenta relatare se derulează ca un eveniment aparent normal și natural în treburile omenești, ea comportă vederi de ansamblu indirecte foarte interesante. Pe de o parte un mesager merge să-l găsească pe Iisus duminică pentru a-l informa de boala lui Lazăr, iar Iisus a trimis vorbă că „ea nu merge până la moarte” și pe de altă parte Iisus merge în persoană în Bethania și chiar și le întrebă pe surori: „Unde l-ați culcat?” Toate acestea par să indice că Iisus proceda în maniera muritorilor și potrivit cunoștințelor limitate ale minții umane. Totuși, arhivele universului revelează că Ajustorul Personalizat al lui Iisus a dat ordin să fie reținut Ajustorul Gândirii al lui Lazăr pe Urantia, după moartea lui Lazăr, pentru o perioadă nedeterminată, și că acest ordin a fost înregistrat oficial cu un sfert de oră înainte de ultima suflare a lui Lazăr.

168:1.7 (1844.6) Mintea divină a lui Iisus știa, încă dinainte de moartea lui Lazăr, că îl va reînvia din morți? Nu știm. Știm numai ceea ce expunem aici.

168:1.8 (1844.7) Mulți dintre dușmanii lui Iisus au avut tendința de a lua în zeflema manifestările sale de afecțiune și și-au zis între ei: „Dacă avea atâta stimă pentru omul acesta, de ce i-a luat atât de mult ca să vină în Bethania. Dacă el este ceea ce se pretinde a fi, de ce atunci nu l-a salvat pe prietenul lui drag? La ce bun să vindecii străini în Galileea dacă nu-i poate salva pe cei pe care îi iubește?” Și, în

multe alte feluri, ei au luat în derâdere învățăturile și lucrările lui Iisus, și le-au tratat cu ușurătate.

168:1.9 (1844.8) Astfel, în această după-amiază de joi, către ora două și jumătate, în micul cătun al Betaniei, cadrul era întru totul pregătit pentru înfăptuirea celei mai mari dintre toate lucrările legate de slujirea pe pământ a lui Mihail din Nebadon, pentru cea mai puternică manifestare de putere divină din timpul vieții sale întrupate, căci propria sa reînviere a avut loc numai după ce a fost eliberat din lanțurile încarnării într-un corp muritor.

168:1.10 (1845.1) Micul grup reunit în fața mormântului lui Lazăr nu-și închipuia că era prin preajmă un vast concurs de ființe celeste de toate ordinele adunate sub îndrumarea lui Gabriel, acum în așteptare, din ordinul Ajustorului Personalizat al lui Iisus, vibrând în expectativă și gata să execute indicațiile Suveranului lor preaiubit.

168:1.11 (1845.2) Când Iisus a poruncit: „Dați piatra la o parte, oștirile celeste reunite s-au pregătit să joace drama constând în reînvierea lui Lazăr sub înfățișarea cărnii sale muritoare. Această formă de reînviere implică dificultăți de execuție care transcend de departe tehnica obișnuită a reînvierii creaturilor muritoare sub formă morontială; ea cere concursul unui mai mare număr de personalități celeste și o mai mare organizare a resurselor universului.

168:1.12 (1845.3) Când Marta și Maria au auzit porunca lui Iisus care ordona rostogolirea pietrei care închidea cavoul, ele au fost umplute de sentimente contradictorii. Maria spera că Lazăr avea să fie înviat dintre morți, dar Marta, în timp ce împărtășea într-o anumită măsură credința surorii ei, era și mai mult tracasată de teama ca, prin aspectul său exterior, Lazăr să nu fie prezentabil lui Iisus, apostolilor și

prietenilor lui. Marta a zis: „Chiar trebuie să dăm piatra la o parte? Fratele meu este acum mort de patru zile, așa că în vremea asta a început deja descompunerea corpului. Marta a zis aceasta și pentru că ea nu înțelegea cu certitudine de ce Maestrul ceruse ca piatra să fie dată în lături; ea se gândea că poate Iisus voia să se mulțumească numai să arunce o ultimă privire la Lazăr. Atitudinea Martei nu era nici fermă nici hotărâtă. În vreme ce cele două surori ezitau să împingă piatra, Iisus a zis: „Nu v-am zis eu, încă de la început, că această boală nu va duce până la moarte? N-am venit eu ca să-mi îndeplinesc făgăduiala? Și, după ce am venit la voi, nu v-am spus eu că, și să credeți numai, voi veți vedea gloria lui Dumnezeu. De ce vă îndoiiți? Cât timp vă ia ca să ajungeți să credeți și să ascultați?”

168:1.13 (1845.4) După ce Iisus a sfârșit de vorbit, apostolii săi, ajutați de vecini binevoitori, și-au pus mâinile pe piatră și au rostogolit-o în lături de la intrarea cavoului.

168:1.14 (1845.5) La iudei era o credință comună cum că picătura de venin de pe vârful spadei îngerului morții începea să acționeze la sfârșitul celei de-a treia zi, astfel încât ea producea deplinul ei efect în cea de-a patra zi. Ea admitea că sufletul omenesc poate să zăbovească pe lângă mormânt până la sfârșitul celei de-a treia zi, căutând să reanime cadavrul; dar ei credeau cu fermitate că înaintea zorilor celei de-a patra zile, acest suflet era dus în lăcașul spiritelor răposate.

168:1.15 (1845.6) Aceste credințe și opinii privitoare la morți și la plecarea spiritului lor au servit la confirmarea pentru mintea tuturor persoanelor prezente lângă mormântul lui Lazăr, și ulterior a tuturor celor care vor afla ceea ce avea să se petreacă, că era vorba cu

adevărat de un caz de reînviere a unui mort prin lucrarea personală a celui care se proclamase a fi „reînvierea și viața”.

2. Reînvierea lui Lazăr

168:2.1 (1845.7) Grupul de aproximativ patruzeci și cinci de persoane care stătea înaintea mormântului au putut percepe nedeslușit forma lui Lazăr, învelit în fâșii de pânză de in și aflat în nișa dreaptă inferioară a cavoului funerar. În vreme ce aceste creaturi pământene stăteau acolo, în tăcere, de-abia îndrăznind să respire, o vastă oștire de ființe celeste își ocupaseră pozițiile preliminare pentru a răspunde semnalului de acțiune atunci când Gabriel, comandantul ei, îl va da.

168:2.2 (1846.1) Iisus și-a ridicat ochii și a zis: „Tată, îți mulțumesc că mi-ai auzit cererea și ai îndeplinit-o. Știu că m-ai ascultat întotdeauna, dar, din cauza celor care stau aici cu mine, eu vorbesc acum cu tine pentru ca ei să creadă că tu m-ai trimis în lume și să știe că tu acționezi cu mine în fapta pe care ne pregătim s-o realizăm.” Și, după ce s-a rugat, el a strigat cu un glas puternic: „Lazăre, vino afară!”

168:2.3 (1846.2) Spectatorii umani ai scenei au rămas nemișcați, dar vasta oaste cerească forfotea toată în acțiunea ei unificată pentru a da ascultare cuvântului Creatorului. În numai doisprezece secunde de timp terestru, forma până atunci neînsuflețită a lui Lazăr a început să se miște și s-a ridicat curând pe marginea măsuței de piatră pe care fusese odihnit. Corpul său era învelit în veșminte funerare și fața îi era acoperită cu o fașă. Și în vreme ce stătea în picioare acolo în fața lor - viu - Iisus a zis: „Desfășați-l și lăsați-l să meargă.”

168:2.4 (1846.3) Toți spectatorii, în afară de apostoli și de Marta și Maria, au fugit către casă. Erau palizi de groază și plini de stupefacție. Unii au rămas acolo, dar mulți s-au grăbit să se întoarcă la casele lor.

168:2.5 (1846.4) Lazăr l-a salutat pe Iisus și pe apostoli. El a întrebat de semnificația veșmintelor și de ce se trezise în grădină. Iisus și apostolii s-au îndepărtat, în timp ce Marta îi povestea lui Lazăr moartea sa, înmormântarea sa și reînvierea sa. Ea a trebuit să-i explice că el murise duminică și că fusese readus la viață în această joi, căci Lazăr n-avusese cunoștință de timpul de când adormise în somnul morții.

168:2.6 (1846.5) În momentul în care Lazăr a ieșit din mormânt, Ajustorul Personalizat al lui Iisus acum conducător al ordinului său în universul nostru local, a poruncit fostului Ajustor al lui Lazăr, aflat atunci în așteptare, să revină să locuiască în mintea și în sufletul celui reînviat.

168:2.7 (1846.6) Apoi Lazăr s-a apropiat de Iisus și, cu surorile sale, ei au îngenuncheat la picioarele Maestrului pentru a aduce mulțumiri și a-l lăuda pe Dumnezeu. Iisus l-a luat pe Lazăr de mână și l-a ridicat zicând: „Fiule, ceea ce ți s-a întâmplat va fi tot așa experimentat de toți cei care cred în această evanghelie, atâta doar că vor fi reînviați într-o formă mai glorioasă. Tu vei fii un martor viu al adevărului pe care l-am proclamat - eu sunt învierea și viața. Să mergem acum cu toții în casă pentru a da de mâncare corpurilor noastre fizice.”

168:2.8 (1846.7) În timp ce mergeau către casă, Gabriel a concediat grupele suplimentare de oștiri celeste adunate și a făcut înregistrarea

primului - și ultimului - caz, pe Urantia, de reînviere a unei creaturi omenești sub înfățișarea corpului ei muritor.

168:2.9 (1846.8) Lazăr cu greu putea înțelege ceea ce se întâmplase. El știa că fusese foarte bolnav, dar nu putea să-și amintească decât că adormise și se fusese trezit. Niciodată n-a putut spune cine știe ce despre aceste patru zile în mormânt, pentru că fusese în întregime inconștient. Timpul nu există pentru cei care dorm somnul morții.

168:2.10 (1846.9) Mulți cred în Iisus ca urmare a acestei lucrări puternice, dar alții nu fac decât să-și înăsprească inima pentru a-l respinge și mai tare. De la amiaza zilei următoare, această întâmplare se răspândise în tot Ierusalimul. Zeci de oameni și de femei au mers în Bethania pentru a se uita la Lazăr și a vorbi cu el. Fariseii alarmați și derutați au convocat la repezeală o întrunire a Sinedriului pentru a decide ceea ce trebuia făcut cu privire la aceste noi dezvoltări de situație.

3. Întrunirea Sinedriului

168:3.1 (1847.1) Mărturia acestui om reînviat dintre morți a contribuit mult la consolidarea credinței masei de credincioși în evanghelia împărăției, dar n-a avut practic nici o influență asupra atitudinii conducătorilor religioși și a conducătorilor Ierusalimului, decât că a grăbit decizia lor de a-l suprima pe Iisus și de a pune capăt muncii sale.

168:3.2 (1847.2) În ziua următoare, vineri, la o oră a după-amiezii, Sinedriul s-a reunit pentru a delibera din nou asupra chestiunii: „Ce să facem cu Iisus din Nazareth?” După mai mult de două ore de discuții și de dezbateri morocănoase, un fariseu a propus o hotărâre care solicita moartea imediată a lui Iisus, proclamând că el era o amenințare pentru tot Israelul, și angajând oficial Sinedriul, prin sfidarea tuturor precedentelor, în pronunțarea unei sentințe de moarte fără judecată.

168:3.3 (1847.3) Acest august corp de conducători iudei decretase, în repetate rânduri, că Iisus trebuia să fie arestat și judecat sub inculparea de blasfemie și de numeroase alte acuzații de sfidare a legii sacre iudaice. O dată Sinedriul mersese până într-acolo încât să declare că Iisus trebuia să moară, dar aceasta era prima dată când acest tribunal înregistra dorința de a decide moartea sa mai înainte de orice judecată. Totuși această hotărâre n-a fost supusă la vot, deoarece paisprezece membrii ai Sinedriului și-au dat demisia în bloc când a fost propus acest act de nemaiauzit. Aceste demisii n-au fost ratificate înainte de o amânare de cincisprezece zile, dar grupul celor paisprezece s-a retras din Sinedriu în chiar ziua aceea și n-au mai luat niciodată loc niciodată în consiliu. Mai târziu, cu prilejul înregistrării demisiilor, cinci alți membri au fost revocați pentru că colegii lor socoteau că aceștia nutreau sentimente amicale față de Iisus. După evicțiunea celor nouăsprezece oameni, Sinedriul era în măsură să-l judece și să-l condamne pe Iisus cu o solidaritate vecină cu unanimitatea.

168:3.4 (1847.4) În săptămâna următoare, Lazăr și surorile sale au fost convocate în fața Sinedriului. După mărturia lor, nu se putea susține

nici o îndoială că Lazăr fusese reînviat dintre cei morți. Cu toate că ședințele Sinedriului au admis virtual reînvierea lui Lazăr, arhivele au conținut o hotărâre care atribuia acest miracol, și toate celelalte minuni înfăptuite de Iisus, puterii prințului demonilor cu care Iisus era declarat ca fiind aliat.

168:3.5 (1847.5) Indiferent care a fost sursa puterii sale de a înfăptui minuni, conducătorii iudei erau convinși că, dacă nu se pune capăt imediat la toate acestea, nu va mai trece mult până ce tot poporul va crede în Iisus, și că pe de altă parte, ar surveni grave complicații cu autoritățile romane, căci mulți dintre discipolii săi îl considerau ca Mesia, eliberatorul Israelului.

168:3.6 (1847.6) În această aceeași reuniune a Sinedriului s-a întâmplat că marele preot Caiafa a exprimat, pentru prima oară, vechiul adagiu iudaic pe care l-a repetat apoi de atâtea ori: „Mai bine să moară un singur om, decât să vezi pierind comunitatea.”

168:3.7 (1847.7) Cu toate că Iisus fusese informat de faptele sau de gesturile Sinedriului în această zi mohorâtă de vineri după-amiază, el n-a fost câtuși de puțin tulburat, și a continuat să se odihnească până în următoarea zi de sabat la prietenii care locuiau în Betpage, un cătun vecin cu Bethania. Duminică dimineața devreme, așa cum s-a convenit, Iisus și apostolii s-au adunat la Lazăr, și-au luat bun rămas de la familia din Bethania și au plecat din nou către tabăra din Pella.

4. Răspunsul la rugăciune

168:4.1 (1848.1) Pe drum, de la Bethania la Pella, apostolii i-au pus lui Iisus numeroase întrebări cărora el le-a răspuns cu franchețe, cu excepția celor care aveau legătură cu detaliile reînvierii dintre morți. Asemenea probleme depășeau capacitatea de înțelegere a apostolilor, și de aceea Maestrul a refuzat să discute aceste chestiuni cu ei.

Nimeni nu-i însoțise, întrucât plecaseră în taină din Bethania. Iisus a prins deci ocazia de a le spune celor zece apostoli multe lucruri care, după părerea sa, îi pregăteau pentru zilele pline de încercări care nu vor întârzia să vină.

168:4.2 (1848.2) Mintea apostolilor era foarte stimulată și au petrecut un timp considerabil cu discutarea recentelor lor experiențe privitoare la rugăciune și la răspunsul la rugăciune. Ei își aminteau toți declarația făcută, în Filadelfia, mesagerului care sosea din Bethania când Iisus le zisese clar: „Această boală nu va duce până la moarte.” Totuși, în ciuda acestei promisiuni, Lazăr murise efectiv. În tot cursul zilei, ei au revenit constant la discutarea acestei probleme a răspunsului la rugăciune.

168:4.3 (1848.3) Se poate rezuma după cum urmează răspunsurile lui Iisus la numeroasele întrebări:

168:4.4 (1848.4) 1. Rugăciunea este o expresie a minții finite care se străduiește să se apropie de Infinit. Formularea unei rugăciuni este deci în mod necesar limitată de cunoștințele, de înțelepciunea și de atributele finitului. Tot astfel, răspunsul trebuie să fie condiționat de viziunea, de țelurile, de idealurile și de prerogativele Infinitului. Niciodată nu se poate observa o continuitate neîntreruptă a fenomenelor materiale între formularea unei rugăciuni și primirea deplinului răspuns spiritual care i se face.

168:4.5 (1848.5) 2. Când o rugăciune rămâne aparent fără răspuns, întârzierea este adesea prevestirea unui mai bun răspuns, cu toate că, din anumite motive întemeiate, acest răspuns este considerabil întârziat. Când Iisus a zis că boala lui Lazăr nu va merge realmente până la moarte, Lazăr era deja mort de unsprezece ore. Nici o rugăciune sinceră nu rămâne fără răspuns, decât atunci când punctul de vedere superior al lumii spirituale a conceput un răspuns mai bun, un răspuns care ar satisface rugămintea spiritului omului, prin contrast cu rugăciunea simplei minți a omului.

168:4.6 (1848.6) 3. Când rugăciunile temporale sunt compuse de spirit și exprimate cu credință, ele sunt adesea atât de vaste și atât de cuprinzătoare, încât nu pot primi răspuns decât în eternitate. O rugă finită este uneori atât de impregnată de stăpânirea Infinitului că răspunsul trebuie să fie multă vreme amânat pentru a aștepta crearea capacității receptive adecvate. Rugăciunea credinței poate îngloba atâtea elemente încât răspunsul nu poate fi primit decât în Paradis.

168:4.7 (1848.7) 4. Răspunsurile la rugăciunea minții omenești sunt adesea de o asemenea natură încât această minte în rugăciune nu poate să le primească și să le recunoască decât după ce ea însăși a atins starea de nemurire. Foarte adesea, trebuie așteptat ca ființa materială să fi progresat la nivelul spiritual pentru ca ea să poată primi un răspuns la rugăciunea sa.

168:4.8 (1848.8) 5. Se poate ca rugăciunea unei persoane care îl cunoaște pe Dumnezeu să fie atât de deformată de ignoranță și de superstiție încât ar fi foarte puțin dezirabil să i se răspundă. Atunci,

ființele umane intermediare sunt obligate să traducă această rugăciune într-o asemenea manieră încât în momentul în care sosește răspunsul, cel care face ruga nu recunoaște că acest răspuns se aplică la rugăciunea sa.

168:4.9 (1848.9) 6. Toate adevăratele rugăciuni sunt adresate ființelor spirituale, și trebuie ca răspunsul la toate aceste rugăminți să fie formulat în termeni spirituali; răspunsurile trebuiesc să fie constituite din realități spirituale. Ființele spirituale nu pot oferi răspunsuri materiale cererilor spirituale, chiar dacă ele emană de la ființe materiale. Acestea din urmă se roagă eficient decât atunci când ele „se roagă în spirit”.

168:4.10 (1849.1) 7. Nici o rugăciune nu poate spera un răspuns decât dacă este născut din spirit și hrănit prin credință. Sinceritatea credinței voastre implică că voi ați acordat virtual de mai înainte, destinatarilor rugăciunii voastre, deplinul drept de a răspunde rugilor voastre conform cu această înțelepciune supremă și cu această dragoste divină care, potrivit descrierii credinței voastre, să anime întotdeauna aceste ființe cărora le adresați rugăciunile voastre.

168:4.11 (1849.2) 8. Copilul este întotdeauna în dreptul său când se încumetă să adreseze o rugăciune părinților lui. Și părinții rămân în domeniul obligațiilor lor față de copilul lipsit de maturitate când înțelepciunea lor superioară le dictează că trebuie întârziat răspunsul la rugăciunea copilului, să-l modifice, să-l treacă prin ciur, să-l transcendă, sau să-l raporteze la un alt stadiu al ascensiunii spirituale.

168:4.12 (1849.3) 9. Nu ezitați să formulați rugăciuni exprimând o dorință spirituală înflăcărată; nu vă îndoiiți că ea va primi un răspuns; Aceste răspunsuri vor fi depuse spre păstrare, așteptând ca voi să fi atins efectiv, pe această lume sau pe altele, nivelele spirituale viitoare de înflorire cosmică, unde vă va deveni posibil să recunoașteți și să asimilați răspunsurile mult așteptate la rugile voastre anterioare, dar premature.

168:4.13 (1849.4) 10. Toate rugile autentice născute din spirit vor primi în mod sigur răspuns. Cereți, și veți primi, dar nu uitați că voi sunteți creaturi care progresează în timp și spațiu. Trebuie deci să țineți mereu seama de factorul spațiu--timp pentru a primi personal răspunsuri complete la multiplele voastre rugăciuni și rugăminți.

5. Ceea ce s-a ales de Lazăr

168:5.1 (1849.5) Lazăr a locuit în casa sa din Bethania unde a fost un centru de mare interes spiritual pentru numeroși credincioși sinceri și mulți curioși. Lazăr a rămas acolo până în săptămâna crucificării lui Iisus, în care a fost avertizat că Sinedriul decretase moartea sa. Conducătorii iudeilor erau hotărâți să pună capăt expansiunii învățăturilor lui Iisus. Ei socoteau foarte just că era inutil a-l trimite pe Iisus la moarte dacă îi permiteau lui Lazăr, reprezentantul apogeeului lucrării sale miraculoase, să trăiască și să mărturisească că Iisus îl reînviase dintre morți. Lazăr fusese deja supus la crude persecuții din partea lor.

168:5.2 (1849.6) Lazăr și-a luat grabnic rămas bun de la surorile lui din Bethania, a fugit în Ierihon, a traversat Iordanul și nu și-a acordat niciodată prea multă odihnă până n-a ajuns la Filadelfia. Lazăr îl cunoștea bine pe Abner și, acolo, se simțea în siguranță contra intrigilor criminale ale samavolnicului Sinedriu.

168:5.3 (1849.7) Puțin după aceea, Marta și Maria și-au vândut pământurile din Bethania și s-au alăturat fratelui lor în Perea. Între timp, Lazăr devenise trezorierul Bisericii din Filadelfia. El a susținut cu vigoare pe Abner în controversa sa cu Pavel și cu Biserica din Ierusalim. La vârsta de 67 de ani, el a murit în cele din urmă de aceeași boală care îl răpusese în Bethania, când era mai tânăr.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 168](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 170](#) >>

Capitolul 169

Ultimele învățături din Pella

169:0.1 (1850.1) LUNI șase martie, seara târziu, Iisus și cei zece apostoli au sosit în tabăra din Pella. Aceasta a fost ultima săptămână pe care Iisus a petrecut-o acolo, și s-a apucat foarte activ să dea învățături mulțimii și să-i instruiască pe apostoli. În toate după-amiezile, el predica mulțimilor și, în toate serile, răspundea întrebărilor apostolilor și ale unor discipoli evoluți care se aflau în tabără.

169:0.2 (1850.2) Vestea reînvierii lui Lazăr ajunsese în tabără cu două zile mai înainte de sosirea Maestrului, și toată adunarea era agitată. De la episodul când hrănise pe cei cinci mii, niciodată nu se mai petrecuse ceva care să stârnească atâta imaginația oamenilor. Așadar, în apogeul celei de-a doua faze a serviciului său public, Iisus a decis

să propovăduiască în Pella pentru o singură săptămână scurtă, apoi să înceapă turneul din Perea meridională, urmat direct de experiențele finale și tragice din ultima săptămână din Ierusalim.

169:0.3 (1850.3) Fariseii și conducătorii preoților începuseră să-și formuleze inculpările și să-și cristalizeze acuzațiile. Ei se opuneau învățăturilor Maestrului pentru următoarele motive:

169:0.4 (1850.4) 1. El este un prieten al publicanilor și a-l păcătoșilor; el primește pe nelegiuiți și mănâncă cu ei.

169:0.5 (1850.5) 2. El este un blasfemator; el vorbește de Dumnezeu ca fiind Tatăl său și se crede egalul lui Dumnezeu.

169:0.6 (1850.6) 3. El violează legea. Vindecă bolnavii în ziua de sabat și ia în derâdere în multe alte feluri legea sacră a Israelului.

169:0.7 (1850.7) 4. El se aliază cu demonii. El face minuni și înfăptuiește miracole evidente prin puterea lui Belzebut, prințul demonilor.

1. Parabola fiului pierdut

169:1.1 (1850.8) Joi după-amiază, Iisus a vorbit mulțimii despre „Harul Salvării”. În cursul acestei predici, el a spus din nou povestea oilor pierdute, și pe cea a monezii pierdute, apoi a adăugat parabola sa preferată a fiului risipitor. Iisus a zis:

169:1.2 (1850.9) ”De la Samuel la Ioan, profeții v-au recomandat să-l căutați pe Dumnezeu - să căutați adevărul. Ei au zis întruna: „Căutați-l pe Domnul cât timp poate fi găsit. Toată această învățătură ar trebui

să fie luată la inimă, dar eu am venit ca să vă arăt că, cât timp încercați să-l găsiți pe Dumnezeu, el încearcă în egală măsură să vă găsească pe voi. Eu v-am istorisit de multe ori povestea bunului păstor care a abandonat cele nouăzeci și nouă de oi în stână pentru a merge în căutarea celei care se pierduse; și, când a găsit oaia rătăcită, el a pus-o pe umăr și a purtat-o cu blândețe până la stână. Când oile rătăcite au fost aduse înapoi la stână, voi vă amintiți că bunul păstor i-a convocat pe toți prietenii săi și i-a invitat se bucure cu el de a-și fi găsit oaia pierdută. Din nou, eu vă zic că este mai multă bucurie în cer pentru un păcătos care se căiește decât pentru nouăzeci și nouă de dreți care n-au nevoie de căință. Faptul că sufletele sunt *pierdute* nu face decât să sporească interesul pe care li-l poartă Tatăl ceresc. Eu am venit în această lume pentru a îndeplini ordinele Tatălui meu, și s-a zis pe drept cuvânt despre Fiul Omului că el este un prieten al publicanilor și a-l păcătoșilor.

169:1.3 (1851.1) ”Ați fost învățați că admiterea voastră alături de Dumnezeu vine după căința voastră și ca o consecință a tuturor lucrărilor de sacrificiu și de penitență, dar eu vă asigur că Tatăl vă acceptă chiar și înainte ca voi să vă fi căit; el îi trimite pe Fiul său și pe asociații lui pentru a vă găsi și a vă readuce cu voioșie la stână - împărăția filiației și progresul spiritual. Voi toții sunteți ca și oile rătăcite, iar eu am venit să-i caut și să-i salvez pe cei care sunt pierduți.

169:1.4 (1851.2) ”Aduceți-vă aminte și de povestea femeii care avusese un șirag de zece bănuți de argint făcute colier, și care pierdu-se unul dintre bănuți; ea a aprins lampa, a măturat cu hărnicie casa și și-a continuat căutarea până ce a regăsit bănuțul de argint pierdut. De

îndată ce a găsit bănuțul pe care îl pierduse, ea și-a convocat prietenii și vecinii zicând: „Bucurați-vă cu mine, căci mi-am găsit bănuțul de argint pierdut. Eu vă repet că este întotdeauna bucurie la îngerii cerului pentru un păcătos care se căiește și revine la stâna Tatălui. Eu vă spun această poveste pentru a vă face să înțelegeți bine că Tatăl și Fiul merg în *căutarea* celor care sunt pierduți. În această căutare, noi folosim toate influențele susceptibile de a ajuta eforturile noastre stăruitoare de a-i găsi pe cei rătăciți, pe cei care au nevoie să fie salvați. Astfel, Fiul Omului se duce în locurile pustii și sălbatice pentru a căuta oaia rătăcită, dar el caută și bănuțul de argint pierdut în casă. Oaia se rătăcește inconștient; bănuțul este acoperită de praful timpului și ascunsă de o acumulare de lucruri omenești.

169:1.5 (1851.3) ”Acum, aș vrea să vă spun povestea fiului nesocotit al unui bogat fermier, care a părăsit *de bună voie* casa tatălui său și s-a dus într-o țară străină unde a trecut printr-o mulțime de necazuri. Voi vă amintiți că oile s-au rătăcit din neatenție, dar acest tânăr și-a părăsit căminul intenționat. Istoria s-a petrecut după cum urmează:

169:1.6 (1851.4) ”Un om avea doi fii. Cel mai tânăr era vesel și lipsit de griji, căutând întotdeauna să se distreze și să se eschiveze de la orice responsabilități, în vreme ce fratele său mai mare era serios, sobru, muncitor și gata să-și asume responsabilități. Cei doi frați nu se înțelegeau bine; erau într-o continuă dispută și ceartă. Mezinul era voios și vioi, dar leneș, și nu te puteai bizui pe el; cel mare era sânguincios și iscusit, dar în același timp egocentric, ursuz și vanitos. Fiul mezin aprecia joaca, dar evita munca; cel mare se consacra muncii, dar se juca rar. Această asociere a devenit atât de penibilă încât mezinul s-a dus la tatăl său și i-a zis: „Tată, dă-mi o treime din

averea ta, ceea ce mi-ar reveni ca moștenire, și îngăduie-mi să plec în lume să-mi încerc norocul. Tatăl știa bine că băiatul era nefericit acasă din pricina fratelui său mare. După ce a auzit această cerere, el și-a împărțit bunurile și i-a dat mezinului partea lui.

169:1.7 (1851.5) ”În câteva săptămâni, tânărul și-a adunat toate fondurile și a pornit în călătorie către o țară îndepărtată. Negăsind nimic de făcut care să fie atât folositor, cât și agreabil, el și-a risipit curând toată moștenirea ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a survenit în ținuturile acelea o foamete prelungită, și tânărul s-a pomenit în mizerie. După ce a îndurat de foame și a suferit cumplit, el a găsit de lucru la un locuitor din ținutul acela, care l-a trimis pe câmp să dea de mâncare porcilor. Tânărul și-ar fi potolit foamea cu pleava destinată porcilor, dar nimeni nu voia să-i dea nimic.

169:1.8 (1852.1) ”Într-o zi când îi era tare foame, el și-a revenit în fire și și-a zis: ,Cât de mulți dintre servitorii tatălui meu au pâine din belșug, pe câtă vreme eu mor de foame hrănind niște porci dintr-o țară străină! Am să mă spăl, am să mă duc la tatăl meu și am să-i spun: Tată, am păcătuț împotriva cerului și împotriva ta. Eu nu mai sunt vrednic de a mă numi fiul tău. Binevoiește numai să mă angajezi ca unul dintre servitorii tăi plătiți.' Și, când tânărul a ajuns la această hotărâre, el s-a ridicat și a pornit către casa tatălui său.

169:1.9 (1852.2) ”Or, tatăl fusese foarte îndurerat de pe urma fiului său. Tare îi dusesese dorul tânărului vesel, însă nechibzuit. Acest tată îl iubea pe acest fiu și mereu aștepta cu nerăbdare reîntoarcerea sa, astfel încât, în ziua în care fiul s-a apropiat de casă, tatăl l-a văzut, deși era încă la mare depărtare. Mișcat de compasiune și de dragoste,

el a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat cu afecțiune și l-a sărutat. După această primă întâlnire fiul a privit fața înlăcrimată a tatălui său și a zis: ,Tată, eu am păcătuit contra cerului și contra ta. Nu mai sunt demn de a fi numit un fiul' - dar n-a putut să-și termine mărturisirea, căci tatăl bucuros peste măsură le-a zis servitorilor care între timp veniseră în fuga mare: ,Aduceți repede roba sa mai frumoasă, cea pe care am păstrat-o, puneți-o pe el și băgați-i pe deget inelul de fiu și căutați sandale pentru picioarele lui.'

169:1.10 (1852.3) ”Apoi, după ce fericitul tată și-a condus în casă băiatul istovit și cu picioarele umflate de mers, a strigat la servitori: ,Aduceți vițelul gras și omorâți-l; să mâncăm și să ne veselim, căci fiul acesta al meu era mort și trăiește din nou. Era pierdut și este regăsit.' Și s-au strâns cu toții în jurul tatălui pentru a se bucura cu el de înapoierea fiului său.

169:1.11 (1852.4) ”În acest moment, în vreme ce petreceau, fiul mai mare s-a întors de la munca sa zilnică de la câmp; apropiindu-se de casă, el a auzit muzica și dansurile. Sosit la poarta din spate, el a chemat pe unul dintre servitori și l-a întrebat de semnificația tuturor acestor festivități. Servitorul i-a răspuns: ,Fratele tău pierdut de multă vreme a revenit acasă, iar tatăl tău a omorât vițelul gras pentru a se veseli că l-a văzut întors întreg și nevătămat. Intră ca să-l saluți și tu pe fratele tău și să-l primești înapoi în casa tatălui tău.'

169:1.12 (1852.5) ”Când fratele mare a auzit acestea, el a fost atât de rănit și de supărat că nici n-a mai vrut să intre în casă. Aflând de ranchiuna fratelui mai mare cu privire la buna întâmpinare rezervată mezinului, tatăl a ieșit pentru a-și ruga fiul mai mare să vină. Dar acesta din urmă n-a vrut să cedeze insistențelor și i-a răspuns tatălui:

,În toți acești ani eu te-am slujit aici fără a încălca nici cea mai mică dintre poruncile tale, și, totuși, tu nu mi-ai dat niciodată nici măcar un ied ca să pot petrece cu prietenii mei. Eu am rămas mereu aici să am grijă de tine, și tu n-ai dat niciodată petreceri pentru fidela mea slujire; dar, când mezinul tău a revenit după ce a risipit aproape toată averea ta cu prostituatele, tu te grăbești să omori vițelul cel gras și să sărbătorești reîntoarcerea lui.'

169:1.13 (1852.6) ”Or, tatăl îi iubea sincer pe amândoi fii ai lui; el a încercat să discute cu băiatul lui mare: ,Dar, fiule, tu ai fost întotdeauna cu mine, și tot ceea ce am eu este și al tău. Tu ai fi putut avea un ied în orice moment dacă ți-ai fi făcut prieteni pentru a-ți împărtăși veselia. Se cuvine, astăzi, ca tu să te alături mie pentru a fi fericit și bucuros de întoarcerea fratelui tău. Gândește-te la asta, fiul meu, fratele tău era pierdut și este regăsit; el s-a întors viu la noi!”

169:1.14 (1853.1) Aceasta a fost una dintre parabolele cele mai emoționante și cele mai eficiente pe care le-a prezentat Iisus pentru a-i face pe auditorii săi să înțeleagă bine bunăvoința Tatălui la primirea celor care caută să intre în împărăția cerurilor.

169:1.15 (1853.2) Iisus avea o mare predilecție pentru povestirea acestor trei povestiri una după alta. El prezenta povestea oii pierdute pentru a arăta că, dacă oamenii se îndepărtează involuntar de cărarea vieții, Tatăl își face griji pentru acești copii *pierduți* și iese cu Fiii, adevărații păstori ai turmei, pentru a căuta oaia rătăcită. El istorisea după aceea povestea bănuțului pierdut în casă, pentru a ilustra minuțiozitatea *căutării* divine a tuturor celor care sunt tulburați, derutați, sau în vreun alt fel orbiți din punct de vedere spiritual de grijile materiale și de masa de detalii a vieții. După aceea, Iisus se apuca de povestirea

parabolei fiului pierdut, a primirii risipitorului la întoarcerea sa, pentru a arăta cât de desăvârșită este *reintegrarea* fiului pierdut în casa și în inima Tatălui său.

169:1.16 (1853.3) În repetate rânduri de-a lungul anilor de propovăduire a învățaturii sale, Iisus a istorisit și a repetat acea poveste a fiului risipitor. Această parabolă și întâmplare a bunului samaritean era mijlocul său favorit de a propovădui dragostea Tatălui și sentimentele fraterne față de aproape.

2. Parabola intendentului iscusit

169:2.1 (1853.4) Într-o seară, comentând unul dintre punctele expuse de Iisus, Simon Zelotul a zis: „Maestre, ce ai vrut să zici, astăzi, când ai afirmat că mulți copii ai lumii sunt mai iscușiți printre contemporanii lor decât copiii împărăției, căci sunt pricepuți în a se face prieteni cu diavolul nedreptății?” Iisus a răspuns:

169:2.2 (1853.5) ”Înainte de a intra în regat, unii dintre voi erau foarte iscușiți în raporturile lor cu asociații lor. Dacă erați nedrești și adesea neloiali, voi erați totuși prudenți și prevăzători, în sensul că voi vă tratați operațiunile cu singura grijă a profitului imediat și a siguranței voastre viitoare. Tot astfel ar trebui ca voi să vă ordonați viața în regat în așa fel încât să vă procurați o bucurie imediată și să vă asigurați totodată desfătarea viitoare cu comorile acumulate în cer. De vreme ce erați atât de sânguincioși în a face profituri personale când erați în serviciul eu-lui vostru, de ce să arătați mai puțin zel în câștigarea de

suflete pentru regat, întrucât sunteți acum slujitorii fraternității oamenilor și intenției lui Dumnezeu?

169:2.3 (1853.6) ”Cu toții puteți trage învățăminte din întâmplarea unui anumit bogat care avea un intendent chibzuit, dar nedrept. Nu numai că acest intendent îi asuprise pe clienții stăpânului său pentru profitul lui personal, dar totodată risipise și împrăștiase fără chibzuială fondurile stăpânului său. Când toate acestea au ajuns să-i fie raportate, stăpânul l-a convocat pe intendentul său și l-a întrebat de semnificația acestor zvonuri; el a pretins ca intendentul să-i dea seamă imediat de gerarea sa și să se pregătească să treacă altuia treburile care îi fuseseră încredințate.

169:2.4 (1853.7) ”Intendentul infidel a început să zică în sine: ,Ce se va alege de mine, de vreme ce o să pierd această gerare? Nu am tăria să lucrez pământul și mi-e rușine să cerșesc. Știu ce am să fac pentru a mă asigura să fiu bine primit în casele tuturor celor care fac afaceri cu stăpânul meu, atunci când voi fi destituit din această funcție de administrare.' Atunci, el i-a convocat pe toți datornicii stăpânului său și i-a zis primului: ,Cât îi datorezi tu stăpânului meu?' Datornicul a răspuns: ,O sută de măsuri de ulei'. Intendentul a zis: ,Ia-ți tableta ta de ceară, așează-te repede și schimbă cifra de pe chitanță în cincizeci.' După aceea, a zis unui alt debitor: ,Tu cât datorezi?' Și acesta a răspuns: ,O sută de măsuri de făină'. Și economul a zis: ,I-ați chitanța și scrie optzeci.' Și a făcut la fel pentru mulți alți datornici. Acest intendent căuta astfel să-și facă prieteni pentru vremea de după destituirea sa din funcția de administrator. Când domnul și stăpânul său a descoperit ulterior acest procedeu, a fost el însuși obligat să admită că intendentul său infidel arătase cel puțin pricepere în

maniera în care căutase să se asigure de resurse pentru viitorii săi ani de mizerie și adversitate.

169:2.5 (1854.1) ”În aceeași manieră și copiii acestei lumi vădese uneori mai multă înțelepciune în a-și pregăti viitorul decât copiii luminii. Vouă care declarați în public a dobândi o comoară în ceruri, eu vă zic: „Luați aminte de la cei care se fac prieteni cu diavolul nedreptății, și conduceți-vă la fel viața, astfel încât să vă legați prin prietenie veșnică cu forțele dreptății; astfel, când va fi să vă lipsească toate resursele pământești, voi veți fi cu bucurie primiți în lăcașurile veșnice.

169:2.6 (1854.2) ”Eu afirm că oricine este fidel în lucrurile mici va fi deopotrivă de fidel în cele mari; și cel care este injust în lucrurile mici va fi deopotrivă de injust în cele mari. Dacă n-ați arătat prevedere și integritate în treburile acestei lumi, cum de puteți spera să fiți fideli și prudenți când vi se va încredința administrarea veritabilelor bogății ale împărăției celeste? Dacă nu sunteți buni intendenți și fideli bancheri, dacă nu ați fost loiali în legătură cu ceea ce aparține altuia, cine va fi atât de prost să vă dea în posesie o mare comoară?

169:2.7 (1854.3) ”Eu afirm din nou că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni deodată. Ori îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt, ori se va atașa de unul disprețuindu-l pe celălalt. Nu poți să-l servești și pe Dumnezeu și pe diavol.”

169:2.8 (1854.4) Când fariseii prezenți au auzit aceasta, au început să-l ia în derâdere și în zeflemea, căci ei erau foarte dedați agonisirii de averi. Acești auditori ostili au căutat să-l angajeze pe Iisus în discuții sterile, dar el a refuzat să argumenteze cu dușmanii lui. Când fariseii au ajuns să se certe între ei, glasurile lor ridicate au ajuns la un mare

număr dintre persoanele care stăteau în corturile din preajmă și, când disputa s-a înveninat, Iisus s-a retras în corpul său pentru a înnopta.

3. Bogatul și cerșetorul

169:3.1 (1854.5) Când întrunirea a devenit prea încinsă, Simon Petru s-a ridicat, a preluat conducerea și a zis: „Fraților, este necuviincios să vă certați astfel. Maestrul a vorbit, și voi să faceți bine să meditați la cuvintele lui. El nu v-a proclamat o nouă doctrină. N-ați auzit voi totodată alegoria nazarineenilor despre un bogat și un cerșetor? Unii dintre noi l-au auzit pe Ioan Botezătorul formulând cu vehemență avertismentul acestei parabole pentru cei ce iubesc bogățiile și se lăcomesc după averea rău dobândită. Această veche parabolă nu este conformă cu evanghelia pe care o predicăm noi, dar ați face bine să acordați atenție învățămintelor ei până în clipa în care înțelegeți noua lumină a împărăției cerurilor. Povestea așa cum era istorisită de Ioan Botezătorul era aceasta:

169:3.2 (1854.6) ”Era odată un om bogat pe nume Dive care, îmbrăcat în țesătură de purpură și de în fin, trăia în toate zilele în lux și în plăceri. Era, de asemenea, și un cerșetor pe nume Lazăr, culcat la poarta sa, acoperit de ulcerații și doritor de a se hrăni cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; da, chiar și câinii veneau și îi lingeau rănilor. Și s-a întâmplat că cerșetorul a murit și a fost purtat de îngeri pentru a se odihni în sânul lui Avram. Curând după aceea, a murit și bogatul și a fost înmormântat cu mare pompă și cu o splendoare regală. După ce a părăsit această lume, el s-a trezit în

Hades, unde s-a pomenit în chinuri. Ridicându-și ochii, el l-a văzut în depărtare pe Avram cu Lazăr la sânul său. Atunci, Dive a strigat cu voce tare: „Tată Avrame, ai milă de mine și trimite-mi-l pe Lazăr, pentru ca el să-și bage degetul în apă și să-mi răcorească limba, căci sunt într-o mare durere din cauza pedepsei mele”. Avram i-a răspuns: „Fiule, adu-ți aminte că tu te-ai bucurat de lucrurile bune în viața ta, în vreme ce Lazăr le îndura pe cele rele. Acum, totul este schimbat, căci Lazăr este consolată, pe câtă vreme tu ești chinuit. În plus, între noi și tine există un mare abis, așa că nu putem veni la tine și tu nu poți veni la noi.” Atunci, Dive i-a zis lui Avram: „Te rog să-l trimiți pe Lazăr la casa tatălui meu, căci am cinci frați, pentru ca el să poarte mărturie și să-i împiedice pe frații mei să vină în acest loc al caznelor”. Dar Avram a zis: „Fiule, ei îl au pe Moise și pe profeți; pe ei să-i asculte”. Și Dive a răspuns: „Nu, nu, Părinte Avram, ci, dacă vreunul dintre morți vine la ei, atunci se vor pocăi.” Și Avram a zis: „Dacă ei nu ascultă nici de Moise, nici de profeți, ei nu vor fi convinși nici dacă ar fi să se ridice cineva dintre cei morți.”

169:3.3 (1855.1) După ce Petru a povestit această străveche parabolă a confreriei nazarineene, și având în vedere că mulțimea se calmase, Andrei s-a ridicat și a trimis asistența să înnopteze. Apostolii și discipolii l-au luat adesea la întrebări pe Maestru cu privire la parabola lui Dive, dar el n-a consimțit niciodată s-o comenteze.

4. Tatăl și împărăția sa

169:4.1 (1855.2) Iisus s-a ostenit întotdeauna să le explice apostolilor că, deși ei proclamaseră întemeierea împărăției lui Dumnezeu, Tatăl care este în ceruri *nu era un rege*. În vremea în care Iisus trăia și propovăduia pe pământ, popoarele Urantiei cunoșteau cu deosebire existența regilor și a împăraților din guvernământul națiunilor, iar iudeii anticipaseră, de multă vreme, venirea împărăției lui Dumnezeu. Din aceste motive și din multe alte rațiuni, Maestrul s-a gândit că cel mai bun termen pentru desemnarea fraternității spirituale a oamenilor era împărăția cerurilor, și l-a numit *Tatăl care este în ceruri* pe conducătorul spiritual al acestei fraternități. Niciodată Iisus nu l-a calificat pe Tatăl său drept rege. În convorbirile sale private cu apostolii, el se prezenta întotdeauna ca Fiul Omului, ca fratele lor mai mare. El dădea, tuturor discipolilor săi, calificativele de „slujitori ai umanității” și de „mesageri ai evangheliei împărăției”.

169:4.2 (1855.3) Niciodată Iisus nu le-a ținut apostolilor lui o lecție sistematică asupra personalității și a atributelor Tatălui care este în ceruri. Niciodată n-a cerut oamenilor să creadă în Tatăl său, căci considera asta ca un dat. Iisus nu s-a pretat niciodată la a oferi argumente pentru a dovedi realitatea Tatălui. Învățătura sa privitoare la Tată era în întregime axată pe declarațiile următoare: „El și Tatăl sunt una; cine a văzut Fiul a văzut Tatăl; Tatăl, ca și Fiul, cunoaște toate lucrurile; numai Fiul și cei cărora Fiul li-l revelează îl cunosc realmente pe Tată; oricine îl cunoaște pe Fiu îl cunoaște și pe Tată; Tatăl l-a trimis pe Fiu în lume pentru a revela naturile lor conjugate și pentru a arăta lucrarea lor comună. El n-a făcut niciodată alte declarații despre Tatăl său, afară doar de samariteana de la fântâna lui Iacob când i-a zis: „Dumnezeu este spirit.”

169:4.3 (1856.1) Prin observarea divinității vieții lui Iisus, iar nu prin întemeierea pe învățături, înveți să-l cunoști pe Dumnezeu prin Iisus. În viața Maestrului, fiecare poate asimila un concept de Dumnezeu care reprezintă măsura capacității sale de percepere a realităților spirituale și divine, adevărurile reale și eterne. Finitul nu poate niciodată spera să înțeleagă Infinitul, afară de cazul când Infinitul a fost focalizat în personalitatea din spațiu-timp a experienței finite a vieții umane a lui Iisus din Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Iisus știa bine că Dumnezeu nu este cognoscibil decât prin realitățile experienței; el nu se poate niciodată înțelege prin învățătura mentală singură. Iisus i-a învățat pe apostolii lui că nu ar putea niciodată să-l înțeleagă în întregime pe Dumnezeu, dar că ar putea cu foarte mare certitudine să-l *cunoască*, tot așa cum îl cunoscuseră pe Fiul Omului. Voi îl puteți cunoaște pe Dumnezeu nu prin înțelegerea a ceea ce a zis Iisus, ci prin cunoașterea a ceea ce a fost Iisus. Iisus *era* o revelație a lui Dumnezeu.

169:4.5 (1856.3) Afară de cazul când el cita Scripturile ebraice, Iisus nu se referea la Dumnezeu decât sub două nume: Dumnezeu și Tată. Când Maestrul se referea la Tatăl său în calitate de Dumnezeu, el folosea în general cuvântul ebraic care semnifica Dumnezeul plural (Trinitatea), iar nu cuvântul Iehova, care reprezenta concepția evoluândă a Dumnezeului tribal al iudeilor.

169:4.6 (1856.4) Iisus nu l-a numit niciodată rege pe Tată și regreta mult că speranța iudaică la un regat restaurat și proclamația lui Ioan a unui regat ce va să vină, l-au silit să denumească „regat al cerurilor” fraternitatea spirituală pe care își propunea s-o întemeieze. Cu o singură excepție - declarația că „Dumnezeu este spirit” - Iisus n-a

făcut nici o referire la Deitate altcumva decât în termeni care descriau propriile lui relații personale cu Sursa-Centru Primă din Paradis.

169:4.7 (1856.5) Iisus folosea cuvântul Dumnezeu pentru a desemna *ideea* de Deitate, și cuvântul Tată pentru a desemna *experiența* cunoașterii lui Dumnezeu. Când cuvântul Tată este folosit pentru a-l desemna pe Dumnezeu, el trebuie interpretat în înțelesul lui cel mai larg. Cuvântul Dumnezeu nu poate fi definit; el reprezintă deci conceptul infinit al Tatălui, în timp ce cuvântul Tată, fiind susceptibil de o definire parțială, poate fi folosit pentru a reprezenta conceptul uman de Tată divin așa cum este el asociat omului în cursul existenței lui muritoare.

169:4.8 (1856.6) Pentru iudei, Elohim era Dumnezeul dumnezeilor, în timp ce Iehova era Dumnezeul Israelului. Iisus a acceptat conceptul de Elohim și a numit Dumnezeu acest grup de ființe supreme. În locul conceptului de Iehova, deitatea rasială, el a introdus ideea de paternitate a lui Dumnezeu și de fraternitate mondială a oamenilor. El a înălțat conceptul de Iehova, Tatăl rasial deificat, până la ideea de un Tată al tuturor copiilor oamenilor, un Tată divin al credincioșilor individuali. În plus, el propovăduia că acest Dumnezeu al universurilor și acest Tată al tuturor oamenilor era una și aceeași Deitate a Paradisului.

169:4.9 (1856.7) Iisus n-a pretins niciodată a fi manifestarea întrupată a lui Elohim (Dumnezeu). El n-a proclamat niciodată că el era o revelație a lui Elohim (Dumnezeu) pentru lumi. El n-a propovăduit niciodată că oricine îl văzuse l-a văzut pe Elohim (Dumnezeu). Dar el a proclamat că era revelația întrupată a Tatălui, și a afirmat că oricine

îl văzuse a văzut Tatăl. Ca Fiu divin, el nu pretindea a-l reprezenta decât pe Tată.

169:4.10 (1857.1) Într-adevăr, el era însuși Fiul lui Dumnezeu Elohim; dar, pe durata încarnării sale, și pentru fiii muritori ai lui Dumnezeu, el a decis să limiteze revelația vieții sale la portretizarea caracterului Tatălui său, în măsura în care această revelație ar putea fi înțeleasă de omul muritor. În ceea ce privește caracterul celorlalte persoane ale Trinității Paradisului, noi ar trebui să ne mulțumim să învățăm că ele seamănă în întregime cu Tatăl, al cărui portret personal a fost revelat în viața Fiului său întrupat, Iisus din Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Cu toate că, în viața sa pământească, Iisus a revelat adevărata natură a Tatălui ceresc, el a propovăduit puține lucruri despre el. De fapt, el a propovăduit numai două: că Dumnezeu în sine însuși este spirit și că, în toate domeniile privitoare la raporturi sale cu creaturile sale, el este un Tată. În seara aceea, Iisus a făcut proclamația definitivă a relațiilor lui cu Dumnezeu când a declarat: „Eu am ieșit din Tată și am venit în lume; din nou, eu voi părăsi lumea și voi merge la Tată.”

169:4.12 (1857.3) Dar luați seama! Iisus n-a zis niciodată: „Cine m-a auzit l-a auzit pe Dumnezeu.” Ci a zis: „Cel care m- *a văzut* l-a văzut pe Tată.” Ascultarea învățăturii lui Iisus nu echivalează cu cunoașterea lui Dumnezeu, dar *vederea* lui Iisus este o experiență care este în ea însăși o revelație către suflet a Tatălui. Dumnezeu universurilor domnește peste imensa creație, dar Tatăl celest este acela care își trimite spiritul să locuiască în mintea voastră.

169:4.13 (1857.4) Iisus sub forma umană și în domeniul spiritual echivalentul lentilei în optică, el face vizibil pentru creatura materială

pe Acela care este invizibil. Iisus este fratele vostru mai mare care, în întrupare, vă face *cunoscută* o Ființă cu atribute infinite, pe care nici chiar oștirile cerești nu pot pretinde a o înțelege complet. Toate acestea trebuie să constea în experiența personală a *credincioșilor individuali*. Dumnezeu poate fi revelat fiilor finiți ai lumilor materiale, prin Fiul divin al tărâmurilor spirituale, numai în calitate de *Tată*. Voi puteți cunoaște Eternul în calitate de Tată, dar îl puteți adora în calitate de Dumnezeu al universurilor, Creator infinit al tuturor existențelor.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 169](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 171](#) >>

Capitolul 170

Împărăția Cerurilor

170:0.1 (1858.1) ÎN după-amiaza de sâmbătă 11 martie, Iisus a ținut ultima sa predică de la Pella. Aceasta a fost una dintre cuvântările cele mai remarcabile ale slujirii sale publice. Ea a îmbrățișat o discuție completă și detaliată a împărăției cerurilor. El își dădea seama de confuzia care domnea în mintea apostolilor și discipolilor lui cu privire la sensul și semnificația expresiilor „împărăția cerurilor” și „împărăția lui Dumnezeu”, pe care le folosea fără nici o distincție între ele pentru a desemna misiunea sa de manifestare. Chiar termenul de regat al cerurilor ar fi fost suficient pentru a separa ceea ce reprezenta el de orice conexiune cu regatele *pământești* și de guvernele temporare, dar n-a fost așa. Ideea unui rege temporar era prea adânc înrădăcinată în mintea iudeilor pentru a fi astfel scoasă

afară într-o singură generație. Iată de ce Iisus nu s-a opus deschis, de prima dată, acestui concept mult timp întreținut al împărăției.

170:0.2 (1858.2) În cursul acestei după-amiezi de sabat, Maestrul a căutat să clarifice învățătura despre împărăția cerurilor. El a tratat subiectul sub toate unghiurile și s-a străduit să explice numeroasele sensuri diferite în care fusese folosit termenul. În această expunere, noi vom adăuga, la discursul său, mai multe declarații făcute de Iisus cu prilejuri anterioare, și vom include aici unele remarci făcute exclusiv apostolilor în cursul discuțiilor de seară din aceeași zi. Noi vom face de asemenea anumite comentarii asupra dezvoltării ulterioare a ideii de regat în relație cu Biserica creștină edificată mai târziu.

1. Conceptele împărăției Cerurilor

170:1.1 (1858.3) În legătură cu relatarea prediciei lui Iisus, trebuie notat că totalitatea Scripturilor ebraice comportă un dublu concept de regat al cerurilor. Profeții au prezentat împărăția lui Dumnezeu ca fiind:

170:1.2 (1858.4) 1. O realitate prezentă; și ca

170:1.3 (1858.5) 2. O speranță viitoare - când împărăția va fi realizat în plenitudinea lui în momentul apariției lui Mesia. Acesta este conceptul împărăției propovăduit de Ioan Botezătorul.

170:1.4 (1858.6) Încă de la început, Iisus și apostolii au propovăduit fiecare dintre aceste două concepte. Ar trebui păstrate în minte încă alte două idei despre regat:

170:1.5 (1858.7) 3. Conceptul iudaic ulterior al unui regat mondial și transcendent de origine supranaturală și de inaugurare miraculoasă.

170:1.6 (1858.8) 4. Învățăturile persane descriu întemeierea unui regat divin ca rezultat al triumfului binelui asupra răului la sfârșitul acestei lumi.

170:1.7 (1858.9) Chiar înainte de venirea lui Iisus pe pământ, iudeii combinau și confundau toate aceste idei despre regat în conceptul lor apocaliptic asupra venirii lui Mesia pentru a stabili epoca triumfului iudaic, epoca eternă a suveranității supreme a lui Dumnezeu pe pământ, noua lume, era în care umanitatea îl va adora pe Iehova. Alegând să utilizeze acest concept de regat al cerurilor, Iisus a decis să-și însușească moștenirea cea mai elevată și cea mai esențială a celor două religii, iudaică și persană.

170:1.8 (1859.1) Împărăția cerurilor, așa cum a fost el când just când fals înțeles de-a lungul secolelor erei creștine, îmbrățișa patru grupuri distincte de idei:

170:1.9 (1859.2) 1. Conceptul de iudei.

170:1.10 (1859.3) 2. Conceptul de persani.

170:1.11 (1859.4) 3. Conceptul de experiență personală a lui Iisus, „împărăția cerurilor din voi.”

170:1.12 (1859.5) 4. Conceptele compozite și confuze pe care fondatorii și promotorii creștinismului au căutat să le insufle lumii.”

170:1.13 (1859.6) În diferite epoci și în diverse împrejurări, se pare că Iisus a prezentat numeroase concepte de regat în lecțiile sale publice. Dar, apostolilor lui, el a propovăduit întotdeauna împărăția ca îmbrățișarea experienței personale a unui om prin raport cu

contemporanii lui de pe pământ și cu Tatăl din ceruri. Ultimele sale cuvinte, referitoare la regat, erau întotdeauna: „Împărăția este în voi.”

170:1.14 (1859.7) Trei factori au cauzat veacuri și veacuri de confuzie cu privire la sensul expresiei „împărăția cerurilor”:

170:1.15 (1859.8) 1. Confuzia pricinuită de ideea de regat de-a lungul modificării ei progresive de către Iisus și apostolii săi, odată cu trecerea ei prin diverse faze.

170:1.16 (1859.9) 2. Confuzia care a însoțit inevitabil transplantarea creștinismului primitiv de pe un teren iudaic pe un teren păgân.

170:1.17

(1859.10) 3. Confuzia inherentă faptului că creștinismul a devenit o religie organizată în jurul ideii centrale de persoană a lui Iisus.

Evangelhia împărăției a devenit tot mai mult o religie *despre* Iisus.

2. Conceptul de regat la Iisus

170:2.1 (1859.11) Maestrul a făcut să fie clar că împărăția cerurilor trebuie să înceapă prin dublul concept al adevărului paternității lui Dumnezeu și al faptului corelativ al fraternității oamenilor, și că el trebuie să rămână centrat în acest dublu concept. Iisus a declarat că acceptarea unei asemenea învățături i-ar elibera pe oameni de aservirea milenară față de teama animală, și în același timp ar îmbogăți viața omenească cu următoarele daruri ale noii vieți de libertate spirituală:

170:2.2 (1859.12) 1. Posesiunea unui nou curaj și a unei puteri spirituale sporite. Evangelhia împărăției trebuia să-l elibereze pe om și să-i dea

inspirația bună pentru a îndrăzni să spere la viața veșnică.

170:2.3 (1859.13) 2. Evanghelia aducea un mesaj de nouă încredere și de adevărată consolare tuturor oamenilor, chiar și săracilor:

170:2.4 (1859.14) 3. Evanghelia era ea înseși un nou etalon al valorilor morale, un nou criteriu etic care permitea măsurarea conduitei umane. Ea descria idealul unei noi ordini sociale care va rezulta din ea.

170:2.5 (1859.15) 4. Ea propovăduia întâietatea spiritualului față de material; ea preamărea realitățile spirituale și exalta idealurile supraumane.

170:2.6 (1860.1) 5. Această nouă evanghelie prezenta realizarea spirituală ca pe adevăratul țel al vieții. Viața omenească primea o nouă înzestrare de valoare morală și de demnitate divină.

170:2.7 (1860.2) 6. Iisus a propovăduit că realitățile eterne erau rezultatul (răsplata) justeței din eforturile pământești. Șederea muritorilor pe pământ a dobândit noi semnificații ca consecințe ale recunoașterii unui destin nobil.

170:2.8 (1860.3) 7. Noua evanghelia afirma că salvarea umană este revelarea unui plan divin de mare anvergură ce ar trebui să fie îndeplinit și realizat în destinul viitor de slujire fără sfârșit a fiilor lui Dumnezeu care vor fi mântuiți.

170:2.9 (1860.4) Aceste învățăturile acoperă ideea amplificată de regat pe care o propovăduia Iisus. Acest mare concept nu era mai deloc inclus în noțiunile elementare și confuze pe care le propovăduia despre regat Ioan Botezătorul .

170:2.10 (1860.5) Apostolii erau incapabili să priceapă semnificația reală a spuselor Maestrului cu privire la regat. Deformarea ulterioară a învățăturile lui Iisus , așa cum sunt ele înregistrate în Noul

Testament, provin din aceea că conceptul autorilor evanghelici era colorat de credința că Iisus se retrăsese din această lume numai pentru o perioadă scurtă, și că nu va întârzia să revină pentru a restabili împărăția în putere și în mărire - exact ideea de care ei se atașaseră câtă vreme Maestrul era cu ei în carne. Dar Iisus nu legase întemeierea împărăției de ideea întoarcerii sale în această lume. Că au trecut secolele fără nici un semn al apariției „Noii Ere” nu contrazice în nici un fel învățătura lui Iisus.

170:2.11 (1860.6) Marele efort încorporat în această predică a fost încercarea de a transfera conceptul de regat al cerurilor în idealul ideii de a face voia lui Dumnezeu. De mult timp Maestrul îi învățase pe discipolii lui să se roage: „Domnia ta să vină, voia ta să se facă.” Pe vremea aceasta, el a căutat în mod serios să-i facă să abandoneze folosirea expresiei, *împărăția lui Dumnezeu*, în favoarea unui echivalent mai practic, *voia lui Dumnezeu*, dar n-a izbutit.

170:2.12 (1860.7) Iisus dorea să înlocuiască ideea de regat, de rege și de supuși cu conceptul de familie celestă, de Tată celest și de Fii ai lui Dumnezeu eliberați, angajați într-o slujire voioasă și voluntară în favoarea semenilor lor umani și în adorarea sublimă și inteligentă a lui Dumnezeu Tatăl.

170:2.13 (1860.8) Până atunci, apostolii dobândiseră un dublu punct de vedere asupra împărăției. Ei îl considerau ca:

170:2.14 (1860.9) 1. O chestiune de experiență personală pe atunci prezentă în inima adevăraților credincioși.

170:2.15

(1860.10) 2. O chestiune de fenomen rasial sau mondial; împărăția era în viitor, ceva ce trebuia anticipat cu plăcere.

170:2.16

(1860.11) Apostolii considerau venirea împărăției în inima oamenilor ca pe o dezvoltare treptată, asemănătoare cu drojdia din aluat sau cu creșterea grăuntelui de muștar. Ei credeau că venirea împărăției în sensul rasial sau mondial va fi atât subită cât și spectaculoasă. Niciodată Iisus n-a conținut din a le spune că împărăția cerurilor era experiența lor personală constând în realizarea calităților superioare ale vieții spirituale, și că aceste realități ale experienței spirituale sunt progresiv transferate planurilor noi și superioare de certitudine divină și de măreție eternă.

170:2.17

(1860.12) În acea după-amiază, Maestrul a propovăduit cu limpezime un nou concept al dublei naturi a împărăției, în sensul că el a descris următoarele două faze:

170:2.18

(1860.13) ”În primul rând, împărăția lui Dumnezeu în această lume, suprema dorință de a face voia lui Dumnezeu, iubirea dezinteresată a oamenilor care dă bunele roade ale unei conduite etice și morale ameliorate.

170:2.19 (1861.1) ”În al doilea rând, împărăția lui Dumnezeu, în ceruri, țelul credincioșilor muritori, starea în care iubirea de Dumnezeu a ajuns la perfecțiune și în care voia lui Dumnezeu este împlinit într-un mod mai divin.”

170:2.20 (1861.2) Iisus a propovăduit că, par credință, credinciosul intră de pe *acum* în regat. În aceste diverse discursuri, el a propovăduit că două lucruri sunt esențiale pentru a intra prin credință în regat:

170:2.21 (1861.3) 1. *Încrederea, sinceritatea*. A veni ca un copilăș, a primi foloasele filiației ca pe un dar; a accepta să faci, fără a pune la

îndoială, voia Tatălui, cu o încredere deplină și sinceră în înțelepciunea Tatălui; a intra în regat, liber de prejudecăți și de idei preconcepute; a avea spiritul deschis și a fi la fel de ușor de instruit ca un copil nerăsfățat.

170:2.22 (1861.4) 2. *Foamea de adevăr*. Setea de dreptate, o schimbare a minții, dobândirea unui mobil care să te îndemne să fii asemeni lui Dumnezeu și să-l găsești pe Dumnezeu.

170:2.23 (1861.5) Iisus a propovăduit că păcatul nu este consecința unei naturi defectuoase, ci mai degrabă fructul unei minți conștiente dominată de o voință rebelă. În ceea ce privește păcatul, el a propovăduit că Dumnezeu *a* iertat, și prin actul de a-l ierta pe aproapele nostru putem noi să ne facem iertarea lui Dumnezeu disponibilă în favoarea noastră personală. Când îl iertați pe fratele vostru întrupat, voi creați astfel în propriul vostru suflet, capacitatea de a primi realitatea iertării lui Dumnezeu pentru propriile voastre fapte greșite.

170:2.24 (1861.6) Pe vremea când apostolul Ioan a început să scrie povestea vieții și a învățăturilor lui Iisus, primii creștini trecuseră prin atâtea necazuri legate de ideea de regat al lui Dumnezeu ca generatoare de persecuții încât aproape că au abandonat folosirea acestui termen. Ioan vorbește mult despre „viața veșnică”. Iisus a vorbit adesea despre ea ca de „împărăția vieții”. Tot adeseori el făcea aluzie la „împărăția lui Dumnezeu din voi”. El a calificat, o dată, această experiență drept „comunitatea familială cu Dumnezeu Tatăl”. Iisus a căutat să înlocuiască cu numeroase expresii cuvântul „regat”, dar întotdeauna fără succes. El a folosit între altele: familia lui

Dumnezeu, voia Tatălui, prietenii lui Dumnezeu, comunitatea credincioșilor, fraternitatea oamenilor, stâna Tatălui, copiii lui Dumnezeu, comuniunea celor fideli, serviciul Tatălui și fii lui Dumnezeu eliberați.

170:2.25 (1861.7) Însă el n-a putut evita utilizarea ideii de regat. Acest concept al împărăției a început să se schimbe numai cu o jumătate de secol mai târziu, după distrugerea Ierusalimului de către armatele romane. El s-a transformat în cultul vieții eterne, în timp ce aspectele lui sociale și instituționale erau preluate de Biserica creștină pe cale de dezvoltare și de cristalizare rapide.

3. În raport cu justețea

170:3.1 (1861.8) Iisus s-a străduit întotdeauna să insufle apostoli și discipolilor săi necesitatea dobândirii, prin credință, a unei justeți care v-a depăși pe cea a lucrărilor servile pe care unii scribi și farisei o etalau cu atâta vanitate înaintea lumii.

170:3.2 (1861.9) Iisus a propovăduit că credința, simpla încredere copilărească, este cheia porții împărăției, dar a propovăduit totodată că după ce ai trecut poarte, există trepte succesive de justețe pe care copilul credincios trebuie să le urce pentru a crește până la deplina statură a robuștilor fii ai lui Dumnezeu.

170:3.3 (1861.10) Prin studiul tehnicii de a *primi* iertarea lui Dumnezeu se revelează maniera de a atinge justețea împărăției. Credința este prețul pe care îl plățiți pentru a intra în familia lui Dumnezeu; dar iertarea este actul lui Dumnezeu care acceptă credința voastră ca preț

al admiterii. Și primirea iertării lui Dumnezeu de către un credincios în regat implică o experiență precisă și reală care cuprinde cele patru următoare etape, etapele împărăției justetei interioare:

170:3.4 (1862.1) 1. Omul poate dispune efectiv de iertarea lui Dumnezeu și să aibă acea experiență personală exact în măsura în care și el îi iartă pe semenii lui.

170:3.5 (1862.2) 2. Un om nu iartă cu adevărat pe semenii lui, decât dacă îi iubește ca pe el însuși.

170:3.6 (1862.3) 3. Faptul de a iubi astfel pe aproapele tău ca pe tine însuși *este* etica cea mai elevată.

170:3.7 (1862.4) 4. Conduita morală, adevărata dreptate, este atunci rezultatul natural al acestei iubiri.

170:3.8 (1862.5) Este deci evident că adevărata religie interioară a împărăției tinde infailibil, și tot mai mult, să se manifeste în căile practice ale ajutorului social. Iisus a propovăduit o religie vie care obliga pe fideli să se angajeze în fapte de servire ca expresie a iubirii. Dar Iisus n-a pus etica în locul religiei. El a propovăduit religia ca pe o cauză, și etica ca pe un rezultat.

170:3.9 (1862.6) Justețea unei fapte trebuie să se măsoare după mobilul ei: formele cele mai elevate ale binelui sunt deci inconștiente. Iisus nu s-a interesat niciodată de morală, nici de etică în ele înseși. El s-a preocupat exclusiv de comuniunea interioară și spirituală cu Dumnezeu Tatăl, comuniune care se manifestă atât de direct și cu atâta certitudine sub forma serviciilor exterioare făcute oamenilor cu dragoste. El a propovăduit că evanghelia împărăției este o experiență personală autentică pe care nimeni n-o poate păstra pentru sine însuși. Conștiința de a fi un membru al familiei de credincioși conduce

inevitabil la practicarea preceptelor bune conduite familiale, slujirea fraților și surorilor în efortul lor de a întări și a dezvolta fraternitatea.

170:3.10 (1862.7) Religia împărăției este personală, individuală; roadele ei, rezultatele ei, sunt familiale și sociale. Iisus n-a neglijat niciodată să exalte caracterul sacru al individului prin contrast cu comunitatea. Dar el recunoștea, deopotrivă, că omul își dezvoltă caracterul prin serviciul dezinteresat; el își dezvăluie natura sa morală în raporturile afectuoase cu semenii săi.

170:3.11 (1862.8) Propovăduind că omul este interior, exaltând individul, Iisus dădea lovitura de grație vechii ordini sociale, în sensul că el inaugura împărțirea adevăratei dreptăți sociale. Lumea a cunoscut puțin această nouă ordine socială, deoarece ea a refuzat să practice principiile evangheliei împărăției cerurilor. Când acest regat de preeminență spirituală se va stabili realmente pe pământ, el nu se va manifesta în mod simplu printr-o ameliorare a condițiilor materiale și sociale; aceasta s-a tradus mai degrabă prin gloria valorilor spirituale superioare și îmbogățite, care caracterizează apropierea de epoca relațiilor umane îmbunătățite și a înfăptuirilor spirituale în continuă avansare.

4. Învățătura lui Iisus asupra împărăției

170:4.1 (1862.9) Iisus n-a dat niciodată o definiție precisă a împărăției. O dată rostea un discurs asupra împărăției, altă dată trata un aspect diferit al fraternității domniei lui Dumnezeu în inima oamenilor. În

cursul predicii din această după-amiază de sabbat, Iisus a făcut aluzie la cel puțin cinci faze, sau epoci ale împărăției, care sunt următoarele:

170:4.2 (1862.10) 1. Experiența personală și lăuntrică a vieții spirituale a credinciosului în comuniunea sa individuală cu Dumnezeu Tatăl.

170:4.3 (1863.1) 2. Cunoașterea fraternității credincioșilor evangheliei, aspectele sociale ale moralei superioare și ale eticii însuflețite ce rezultă din domnia spiritului lui Dumnezeu în inima credincioșilor individuali.

170:4.4 (1863.2) 3. Fraternitatea supramuritoare a ființelor spirituale invizibile care prevalează pe pământ și în cer, împărăția supraumană al lui Dumnezeu.

170:4.5 (1863.3) 4. Perspectiva înfăptuirii mai desăvârșite a voinței lui Dumnezeu, progresul către aurora unei noi ordini sociale în legătură cu o viață spirituală ameliorată - următoarea eră a omenirii.

170:4.6 (1863.4) 5. Împărăția în plenitudinea sa, epoca viitoare de lumină și de viață pe pământ.

170:4.7 (1863.5) De aceea trebuie întotdeauna să analizăm învățătura Maestrului pentru a ști la care dintre aceste cinci faze vrea să se refere când folosește expresia „împărăția cerurilor”. Prin acest proces de schimbare treptată a voinței omului și de modificare corelativă a deciziilor umane, Mihail și asociații lui se schimbă la fel, progresiv, dar cu certitudine, pe tot parcursul evoluției umane sociale și de orice alt fel.

170:4.8 (1863.6) Cu această ocazie, Maestrul a pus accentul pe următoarele cinci puncte reprezentând caracteristicile esențiale ale evangheliei împărăției:

170:4.9 (1863.7) 1. Preeminența individului.

170:4.10 (1863.8) 2. Voința ca factor determinant în experiența umană.

170:4.11 (1863.9) 3. Comuniunea spirituală cu Dumnezeu Tatăl.

170:4.12

(1863.10) 4. Satisfacțiile supreme ale serviciului expresie a iubirii omului.

170:4.13

(1863.11) 5. Transcendența spiritualului asupra materialului în personalitatea umană.

170:4.14

(1863.12) Această lume n-a pus niciodată la încercare cu seriozitate, cu sinceritate și cu onestitate aceste idei dinamice și aceste idealuri divine ale doctrinei împărăției cerurilor expuse de Iisus. Voi însă nu ar trebui să vă lăsați descurajați de încetineala aparentă a progresului ideii împărăției pe Urantia. Amintiți-vă că ordinea de evoluție progresivă este supusă schimbărilor periodice bruște și neașteptate, atât în lumea materială cât și în lumea spirituală. Manifestarea lui Iisus ca Fiu întrupat a fost precis unul dintre aceste evenimente ciudate și neașteptate în viața spirituală a lumii. În căutarea semnificației manifestării împărăției în epoca contemporană, să nu cumva să săvârșiți greșeala fatală de a omite stabilirea lui în propria voastră inimă.

170:4.15

(1863.13) Iisus a făcut aluzie la o fază a împărăției ca fiind situată în viitor, și a sugerat, cu numeroase ocazii, că ea ar putea să apară ca element al unei crize mondiale. Pe de altă parte, în mai multe împrejurări, el a promis clar că va reveni cu siguranță pe Urantia. Dar trebuie notat că el n-a stabilit niciodată o legătură pozitivă între aceste două idei. El a promis o nouă revelație a împărăției pe pământ la un

moment dat al viitorului; el a mai promis și că va reveni într-o bună zi, în persoană, pe această lume; dar n-a zis niciodată că aceste două evenimente vor coincide. După câte știm, se poate ca aceste promisiuni să se refere sau nu la același eveniment.

170:4.16

(1863.14) Apostolii și discipolii săi au stabilit cu foarte mare certitudine o legătură între aceste două promisiuni. Când împărăția nu s-a materializat după cum se așteptaseră, ei și-au adus aminte de învățătura Maestrului privitoare la împărăția viitor și și-au reamintit făgăduința sa de a reveni; ei au dedus îndată că aceste promisiuni se refereau la același eveniment. De aceea au trăit ei în speranța reîntoarcerii sale iminente pentru a stabili împărăția în plenitudinea sa, cu putere și cu glorie. Și așa au trăit pe pământ generații succesive de credincioși nutrirind aceeași nădejde inspiratoare și totodată decepționantă.

5. Idei ulterioare despre regat

170:5.1 (1864.1) După ce am rezumat învățăturile lui Iisus asupra împărăției cerurilor, noi suntem autorizați să descriem anumite idei ulterioare care s-au atașat conceptului de regat, și să ne angajăm într-o previziune profetică a împărăției așa cum ar putea el să evolueze în epoca ce vine.

170:5.2 (1864.2) De-a lungul primelor secole de propagandă creștină, ideea de regat al cerurilor a fost foarte mult influențată de noțiunile idealismului grec, care se răspândeau pe atunci cu rapiditate, ideea de

natural ca umbră a spiritualului - a temporalului ca umbră a eternului în timp.

170:5.3 (1864.3) Totuși, marele pas care a marcat transplantarea învățăturilor lui Iisus de pe un sol iudeu pe un sol păgân a fost făcut atunci când Mesia împărăției a devenit Mântuitorul Bisericii, o organizație socială și religioasă izvorâtă din activitățile lui Pavel și ale succesorilor lui, și întemeiată pe învățăturile lui Iisus cărora la care se adăugau ideile lui Philon și doctrinele persane ale binelui și răului.

170:5.4 (1864.4) Ideile și idealurile lui Iisus, încorporate în învățătura evangheliei împărăției, aproape că au eșuat a mai fi realizate când discipolii săi au deformat progresiv declarațiile sale. Conceptul de regat prezentat de Maestru a fost modificat în mod remarcabil de două mari tendințe:

170:5.5 (1864.5) 1. Credincioșii iudei persistau în a-l considera pe Iisus drept *Mesia*. Ei au crezut că Maestrul va reveni într-un viitor foarte apropiat pentru a stabili un regat mondial mai mult sau mai puțin material.

170:5.6 (1864.6) 2. Gentilii creștini au început de devreme să accepte doctrinele lui Pavel, care au condus din ce în ce mai mult la credința generală că Iisus era *Mântuitorul* copiilor Bisericii; acest concept nou și instituțional a succedat un concept primitiv al fraternității pur spirituale a împărăției.

170:5.7 (1864.7) Biserica, ca o consecință socială a împărăției, ar fi fost în întregime naturală și chiar dezirabilă. Răul Bisericii n-a fost existența ei, ci mai degrabă faptul că ea a înlăturat aproape complet conceptul de regat prezentat de Iisus. Biserica lui Pavel, ridicată la

rangul de instituție a devenit un substituent virtual pentru împărăția cerurilor pe care îl proclamase Iisus.

170:5.8 (1864.8) Dar nu vă îndoiiți, acest același regat al cerurilor, a cărui existență Maestrul o propovăduia a fi în inima oamenilor, va fi proclamat în această Biserică creștină, precum și toate celelalte religii, rase și națiuni ale pământului - și chiar și fiecare individ.

170:5.9 (1864.9) Împărăția propovăduită de Iisus, idealul spiritual de justete individuală și conceptul de divină comuniune a omului cu Dumnezeu, s-a întemeiat treptat în concepția mistică a persoanei lui Iisus ca Mântuitor-Creator și lider spiritual al unei comunități religioase socializate. În acest fel, o Biserică oficială și instituțională a devenit substitutul fraternității împărăției condus individual de către spirit.

170:5.10

(1864.10) Biserica a fost un rezultat social, inevitabil și util al vieții și al învățăturilor lui Iisus. Tragedia a constat în faptul că această reacție socială la învățăturile împărăției a înlocuit atât de complet conceptul spiritual de adevărat regat, așa cum l-a propovăduit și trăit Iisus.

170:5.11 (1865.1) Pentru iudei, împărăția era *comunitatea* israelită; pentru gentili a devenit *Biserica* creștină. Pentru Iisus, el era totalitatea *indivizilor* care își mărturisiseră credința în paternitatea lui Dumnezeu, proclamându-și prin acesta consacrarea sinceră facerii voii lui Dumnezeu, și devenind, astfel, membrii fraternității spirituale a oamenilor.

170:5.12 (1865.2) Maestrul înțelegea perfect că anumite rezultate sociale apăreau în lume ca o consecință a difuziunii evangheliei împărăției. Dar intenția sa era că toate aceste manifestări sociale dezirabile survin

ca consecințe naturale, inconștiente și inevitabile, ca și roadele spontane ale acestei experiențe personale lăuntrice a credincioșilor individuali, ale acestei comunități și ale acestei comuniuni pur spirituale cu duhul divin care locuiește în toți acești credincioși și îi animă totodată.

170:5.13 (1865.3) Iisus prevedea că o organizație socială, sau Biserică, va urma progresul veritabilului regat spiritual, și de aceea nu s-a opus niciodată practicării de către apostoli a ritului botezului lui Ioan. El a propovăduit că sufletul care iubește adevărul - cel căruia îi este foame și sete de justete și de Dumnezeu - este admis prin credință în împărăția spirituală; în același timp, apostolii propovăduiau că același credincios este admis în organizația socială a discipolilor prin ritul exterior al botezului.

170:5.14 (1865.4) Când discipolii imediați ai lui Iisus au recunoscut eșecul lor parțial în realizarea idealului constând în stabilirea împărăției în inima oamenilor prin dominarea și guvernarea spiritului la credincioșii individuali, ei au căutat să evite ca învățătura Maestrului să fie în întregime pierdută; în acest scop, ei au substituit idealul său de regat cu crearea progresivă a unei organizații sociale vizibile, Biserica creștină. Când ei au îndeplinit acest program de substituire, ei s-au apucat să situeze împărăția în viitor, cu scopul de a menține logica și de a asigura recunoașterea învățăturilor Maestrului asupra faptului împărăției. De îndată ce Biserica a fost solid întemeiată, a început să propovăduiască că în realitate împărăția trebuia să apară la apogeul erei creștine, la a doua venire a lui Christos.

170:5.15 (1865.5) În felul acesta, împărăția a devenit conceptul unei epoci, ideea unei vizități viitoare, și idealul mântuirii finale a sfinților Celui Preaînalt. Primii creștini (și mult prea mulți dintre creștinii ulteriori) au pierdut în general din vedere ideea de Tată-și-fiu încorporată în învățătura lui Iisus despre regat, în vreme ce ei o substituiau cu comunitatea socială bine organizată a Bisericii. În fond, Biserica a devenit astfel în principal o fraternitate *socială* care a substituit efectiv conceptul și idealul lui Iisus de fraternitate *spirituală*.

170:5.16 (1865.6) Conceptul ideal al lui Iisus n-a reușit să se impună, dar, pe fundamentele vieții și ale învățăturilor personale ale Maestrului, complete de conceptele grecești și persane ale vieții veșnice, și sporite de doctrina lui Filon asupra contrastului temporalului cu spiritualul, Pavel s-a apucat să construiască una dintre societățile umane cele mai progresiste care au existat vreodată pe Urantia.

170:5.17 (1865.7) Conceptul lui Iisus este încă viu în religiile evolute ale lumii. Biserica creștină a lui Pavel este umbra socializată și umanizată a ceea ce proiectase Iisus să fie împărăția cerurilor - și precum va deveni totuși cu mare siguranță. Pavel și succesorii lui au transferat parțial de la individ la Biserică responsabilitatea problemelor privitoare la viața veșnică. Christos a devenit astfel conducătorul Bisericii mai degrabă decât fratele mai mare fiecărui credincios din familia Tatălui din regat. Pavel și contemporanii lui au aplicat Bisericii, în calitate de grup de credincioși, toate implicațiile spirituale ale lui Iisus privitoare la propria sa persoană și la credincioșii individuali. Făcând aceasta, ei au dat o lovitură mortală

conceptului lui Iisus care proclama împărăția divină în inima fiecărui credincios.

170:5.18 (1866.1) Astfel, de-a lungul secolelor, Biserica creștină a fost foarte stânjenită în lucrările ei pentru că a îndrăznit să-și atribuie misterioasele puteri și privilegii ale împărăției; or, acestea nu pot fi exercitate și experimentate decât între Iisus și frații săi spirituali credincioși. Astfel, a devenit clar că apartenența la Biserică nu semnifică în mod necesar comunitate în regat; al doilea este spiritual, prima este în principal socială.

170:5.19 (1866.2) Mai devreme sau mai târziu, un Ioan Botezătorul nou și mai mare se va ridica proclamând că „împărăția cerurilor este la îndemână” - însemnând o reîntoarcere la conceptul superior al lui Iisus care proclama că împărăția este voia Tatălui său celist, dominantă și transcendentă, din inima credincioșilor. Și el a înfăptuit toate acestea fără a face nici cea mai mică aluzie la Biserica pământească vizibilă, nici la a doua venire anticipată a lui Christos. Trebuie să se producă o renaștere a învățăturilor lui Iisus *după cum le-a dat el*, iar doctrina sa să fie re-expusă pentru a rectifica lucrarea discipolilor inițiali care s-au pornit să creeze un sistem socio-filozofic de credințe privind *faptul* șederii lui Mihail pe pământ. În foarte puțin timp, învățătura acestei istorii *despre* Iisus a înlocuit aproape în întregime învățătura evangheliei lui Iisus despre regat. În felul acesta, o religie istorică s-a substituit învățăturii în care Iisus amestecase ideile morale și idealurile spirituale cele mai elevate ale oamenilor cu cele mai sublime speranțe pentru viitor - viața veșnică. Or, aceea era evanghelia împărăției.

170:5.20 (1866.3) Și tocmai pentru că evanghelia lui Iisus prezenta atâtea aspecte diferite, în cuprinsul a câteva secole, cei care au studiat relatările învățăturilor sale s-au divizat în atât de multe culte și secte. Această jalnică divizare a credincioșilor creștini rezultă din incapacitatea lor de a discerne, în aspectele multiple ale învățăturilor Maestrului, divina unitate a vieții sale incomparabile. Dar va veni o zi când adevărații credincioși în Iisus nu vor fi spiritualmente divizați în felul acesta în atitudinea lor în fața necredincioșilor. Noi putem avea întotdeauna o diversitate a înțelegerii și a interpretării intelectuale, și chiar și diverse grade de socializare, dar lipsa de fraternitate spirituală este atât nescuzabilă cât și blamabilă.

170:5.21 (1866.4) Nu vă înșelați! Există în învățăturile lui Iisus o natură eternă care nu le va permite să rămână la infinit sterile în inima oamenilor chibzuiți. Împărăția așa cum îl concepea Iisus a eșuat într-o mare măsură pe pământ; deocamdată, locul i-a fost luat de o Biserică exterioară; dar voi ar trebui să înțelegeți că această Biserică este numai starea larvară a împărăției spiritual zădărnicit, și care îl va purta prin această epocă materială până la o epocă mai spirituală în care învățăturile Maestrului vor găsi ocazia de a se dezvolta mai pe deplin. Biserica așa-zisă creștină devine în felul acesta crisalida unde dormitează acum conceptul împărăției în sensul lui Iisus. Împărăția fraternității divine este întotdeauna viu; el va ieși în mod sigur din lunga sa scufundare, tot atât de sigur ca și faptul că fluturele sfârșește prin a ieși la iveală ca magnifică dezvoltare a crisalidei sale metamorfice mai puțin atrăgătoare.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 170](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 172](#) >>

Capitolul 171

Pe drumul Ierusalimului

171:0.1 (1867.1) ÎN ZIUA de după memorabila predică despre Împărăția cerurilor, Iisus a anunțat că va pleca în ziua următoare, cu apostolii, pentru a asista la Paște în Ierusalim, vizitând, în drum, numeroase orașe ale Preei meridionale.

171:0.2 (1867.2) Cuvântarea asupra împărăției și anunțul că el va asista la Paște i-au determinat pe toți discipolii să creadă că el mergea la Ierusalim pentru a inaugura regatul temporar al supremației iudaice. Indiferent de ceea ce ar fi putut spune Iisus în legătură cu caracterul nematerial al împărăției, el n-a putut înlătura în întregime din mintea auditorilor săi iudei ideea că Mesia trebuia să întemeieze un fel de guvern naționalist cu sediul la Ierusalim.

171:0.3 (1867.3) Ceea ce a spus Iisus în predica sa de sabbat n-a făcut decât să deruteze pe majoritatea discipolilor săi; foarte puțini dintre ei au fost iluminați de discursul Maestrului. Principalii discipoli înțelegeau întrucâtva învățăturile sale privitoare la împărăția interior, „împărăția cerurilor din voi”, dar ei mai știau că Iisus vorbise și de un alt regat viitor, și credeau că de aceea urca Iisus acum la Ierusalim, pentru a stabili acest regat. Când au fost dezamăgiți în aceste așteptări, când Maestrul a fost respins de iudei și când, mai târziu, Ierusalimul a fost efectiv distrus, ei s-au încă agățat de această speranță, crezând sincer că Maestrul va reveni curând în lume pentru a stabili împărăția făgăduită.

171:0.4 (1867.4) În după-amiaza din duminica aceea Salomeea, mama lui Iacob și a lui Ioan Zebedeu, a venit către Iisus cu ai ei doi fii apostoli, ca și cum s-ar fi apropiat de un potentat oriental; ea a căutat să-l facă pe Iisus să-i făgăduiască anticipat că îi va acorda ceea ce îi va cere, oricare ar fi cererea ei. Dar Maestrul n-a vrut să făgăduiască nimic; în loc de asta, el i-a cerut: Ce dorești să fac pentru tine? Și Salomeea a răspuns: Maestre, acum că mergi în sus către Ierusalim pentru a institui împărăția, aș vrea făgăduința ta că fiii mei vor fi onorați odată cu tine, unul șezând în dreapta ta și celălalt în stânga ta în împărăția ta.

171:0.5 (1867.5) Când Iisus a auzit această cerere a Salomeei, i-a zis: „Femeie, tu nu știi ce ceri.” Apoi, uitându-se drept în ochii celor doi apostoli care căutau onoruri, le-a zis: „Pentru că vă cunosc și vă iubesc de multă vreme, pentru că am și locuit în casa mamei voastre, pentru că Andrei va desemnat să fiți tot timpul pe lângă mine, voi îi permiteți mamei voastre să vină în taină la mine și să formuleze

această cerere necuviincioasă. Îngăduiți-mi să vă întreb aceasta: Sunteți voi în stare să beți din cupa din care sunt eu gata să beau?” Fără a sta nici o clipă pe gânduri, Iacob și Ioan au răspuns: „Da, Maestre, suntem în stare.” Iisus zise atunci: „Sunt întristat să aflu că voi nu știți de ce mergem la Ierusalim; sunt mâhnit să aflu că nu înțelegeți natura împărăției mele. Sunt dezamăgit că o aduceți pe mama voastră ca să-mi prezinte această cerere. Știu însă că, în inima voastră, voi mă iubiți. Eu vă declar deci că într-adevăr, veți bea cupa mea de amar și veți împărtăși umilirea mea, dar nu mie îmi revine să vă confer un loc la dreapta mea sau la stânga mea. Aceste onoruri sunt rezervate celor care au fost desemnați de Tatăl meu.”

171:0.6 (1868.1) Între timp, cineva raportase această conversație lui Petru și celorlalți apostoli; aceștia au fost indignați de faptul că Iacob și Ioan ar fi căutat ca ei să fie preferați înaintea lor și s-ar fi dus în taină cu mama lor formulând o astfel de cerere. Când au ajuns să discute între ei, Iisus i-a reunit pe toți și le-a zis: „Voi înțelegeți bine cum conducătorii gentili îi domină pe supușii lor, și cum mai marii își exercită autoritatea. Însă nu tot așa va fi în împărăția cerurilor. Dacă careva vrea să fie mare printre voi, atunci să devină mai întâi servitorul vostru. Dacă cineva vrea să fie primul în regat, atunci să vă servească. Eu vă declar că Fiul Omului n-a venit să fie servit, ci pentru a servi. Merg acum în Ierusalim pentru a-mi da viața făcând voia Tatălui meu, și fiind în serviciul fraților mei.” Când apostolii au auzit aceste cuvinte, s-au retras ca să se roage. În seara aceea, ca răspuns la eforturile lui Petru, Iacob și Ioan și-au cerut scuzele de rigoare celor zece și au intrat din nou în grațiile tovarășilor lor.

171:0.7 (1868.2) Cerând locuri în dreapta și în stânga lui Iisus la Ierusalim, fiii lui Zebedeu nu își închipuiau nici pe departe că în mai puțin de o lună, învățătorul lor preaiubit va fi atârnat, pe o cruce romană, cu un hoț muribund la dreapta sa, iar în stânga un alt răufăcător. Și mama lor, care a asistat la crucificare, și-a adus aminte de prosteasca cerere cu care venise la Iisus în Pella cu privire la onorurile pe care cu atâta inconștiență le căutase pentru fiii ei apostoli.

1. Plecarea din Pella

171:1.1 (1868.3) Luni dimineța, pe 1e martie, Iisus și cei doisprezece apostoli ai săi și-au luat definitiv adio de la tabăra din Pella și au pornit către sud în turul lor prin orașele Pereei meridionale, unde asociații lui Abner erau la lucru. Ei au petrecut peste două săptămâni discutând cu cei șaptezeci, apoi s-au dus direct la Ierusalim pentru Paște.

171:1.2 (1868.4) Când Maestrul a plecat din Pella, discipolii, în număr de vreo mie, care erau în tabără cu apostolii, l-au urmat. La vadul Iordanului de pe drumul Ierihonului, aproape jumătate din acest grup l-a părăsit aflând că mergea la Hesbon, și după ce și-a ținut predica despre „Estimarea Prețului”. Această jumătate și-a continuat drumul și a urcat către Ierusalim, în timp ce cealaltă jumătate a grupului l-a urmat pe Iisus vreme de două săptămâni pe parcursul turului său prin orașele Pereei de sud.

171:1.3 (1868.5) Într-un mod general, cea mai mare parte a discipolilor imediați ai lui Iisus au înțeles că tabăra din Pella fusese abandonată, dar luau asta ca pe o indicație că Maestrul lor își propunea, în sfârșit, mergea la Ierusalim pentru a-și pune în valoare pretențiile sale la tronul lui David. Marea majoritate a discipolilor săi n-a fost niciodată capabilă să priceapă vreun alt concept de regat al cerurilor. Oricare ar fi fost învățăturile lui Iisus, ei n-ar fi vrut să renunțe la această concepție iudaică despre regat.

171:1.4 (1868.6) Acționând pe baza instrucțiunilor apostolului Andrei, David Zebedeu a închis tabăra de vizitatori din Pella miercuri, 15 martie. În momentul acesta, aproape patru mii de vizitatori se aflau acolo, fără a mai socoti cele peste o mie de persoane care stăteau cu apostolii într-un loc cunoscut sub numele de „tabăra învățătorilor”, și care l-au însoțit pe Iisus și pe cei doisprezece către sud. În ciuda neplăcerii sale de a o face, David a vândut tot echipamentul taberei unor numeroși cumpărători și s-a dus în Ierusalim cu fondurile astfel adunate, ca să le încredințeze ulterior lui Iuda Iscariotul.

171:1.5 (1869.1) David a fost prezent în Ierusalim în săptămâna ultimei și tragice săptămâni. El a luat-o pe mama sa cu el la Bethsaida după crucificare. Așteptându-i pe Iisus și pe apostoli, David s-a oprit la Lazăr în Bethania și a fost profund tulburat de maniera în care fariseii începuseră să-l persecute și să-l hărțuiască pe Lazăr de la reînvierea sa. Andrei îi ordonase lui David să întrerupă serviciul de mesageri, ceea ce a fost interpretat de toți ca o indicație că împărăția urma să fie curând instaurată în Ierusalim. David se pomenise fără slujbă și aproape că se decisese să devină apărătorul voluntar al lui Lazăr, când obiectul solitudinii sale indignate a fugit în grabă la Filadelfia. În

consecință, la câțeva vreme după reînvierea lui și după moartea mamei sale, David s-a dus în Filadelfia, însă nu mai înainte a o ajuta pe Marta și pe Maria sa își vândă proprietățile. El și-a petrecut restul vieții în asociere cu Abner și cu Lazăr, și a devenit supervisorul financiar al tuturor marilor activități care interesau împărăția și care își aveau centrul în Filadelfia pe durata vieții lui Abner.

171:1.6 (1869.2) La puțin timp după distrugerea Ierusalimului, Antiohia a devenit cartierul general al *creștinismului Pavelian*, în vreme ce Filadelfia rămânea centrul *împărăției cerurilor după Abner*. Din Antiohia, versiunea Paveliană a învățăturilor lui Iisus și despre Iisus s-a răspândit în toată lumea occidentală. Pornind din Filadelfia, misionarii versiunii abneriene a împărăției cerurilor s-au răspândit în toată Mesopotamia și în Arabia, până în epoca ulterioară în care acești emisari intransigenți ai învățăturilor lui Iisus au fost copleșiți de subita dezvoltare a islamului.

2. Estimarea prețului

171:2.1 (1869.3) Când Iisus și suita sa de aproape o mie de persoane au sosit la marginea Iordanului, la vadul din Bethania uneori numit Bethabara, discipolii lui au început să înțeleagă că Maestrul nu mergea direct la Ierusalim. În timp ce ezitau și discutau între ei, Iisus s-a urcat pe o stâncă mare și a rostit discursul care a fost intitulat „Estimarea prețului”. Maestrul a zis:

171:2.2 (1869.4) ”Începând de acum, cei ce vor să mă urmeze trebuie să accepte să plătească prețul unei consacrări totale facerii voii Tatălui

meu. Dacă vreți să fiți discipolii mei, trebuie să fiți dispuși să abandonați tată, mamă, soție, copii, frați și surori. Cine vrea de acum încolo să fie discipolul meu trebuie să accepte să renunțe chiar și la viața sa, tot așa cum Fiul Omului este gata să-și ofere viața pentru a-și desăvârși misiunea de facere a voii Tatălui, pe pământ și în întrupare.

171:2.3 (1869.5) ”Dacă nu sunteți dispuși să plătiți întregul preț, voi nu vrea aveți cum să fiți discipolul meu. Înainte de a continua, fiecare dintre voi ar trebui să șadă și să socotească cât costă să fie discipolul meu. Care dintre voi se va apuca să construiască un turn de pază pe pământurile sale fără ca mai întâi să stea ca să estimeze costul și să vadă dacă posedă atâția bani ca să-l cumpere? Dacă nu calculați mai întâi prețul, poate că veți descoperi, după ce ați pus temeliile, că sunteți incapabili să terminați ceea ce ați început. Atunci, toți vecinii voștri vă vor lua în râs spunând: ,Uitați-vă, omul acesta a început să construiască, dar n-a fost în stare să-și termine lucrul. Încă o dată, care rege, atunci când se pregătește să poarte un război cu alt rege, nu începe prin a se așeza să chibzuiască pentru a ști dacă, cu zece mii de oameni, va putea face față celui care vine contra lui cu douăzeci de mii? Dacă regele acesta nu își poate înfrunta inamicul pentru că nu este pregătit, atunci trimite o solie la celălalt rege, în vreme ce acesta din urmă este încă departe, și se informează de condițiile păcii.

171:2.4 (1870.1) ”Trebuie, așadar, ca acum fiecare dintre voi să se așeze pentru a evalua ce îl costă să fie discipolul meu. De acum înainte nu mă mai puteți urma ascultând învățătura și practicând lucrările. Va trebui să faceți față unor persecuții înverșunate și să depuneți mărturie în favoarea acestei evanghelii în fața unor decepții zdrobitoare. Dacă voi nu acceptați să renunțați la tot ceea ce sunteți și

să consacrați acestei lucrări tot ceea ce posedăți, atunci nu sunteți vrednici de a fi discipolii mei. Dacă v-ați cucerit deja în inima voastră, nu aveți de ce vă teme de victoria exterioară pe care va trebui curând s-o câștigați când Fiul Omului va fi respins de conducătorii preoților și ai saducheilor, și dați pe mâna necredincioșilor zeflemiști.

171:2.5 (1870.2) ”Acum trebuie să vă analizați și să descoperiți mobilul vostru pentru a fi discipolul meu. Dacă căutați onoruri și glorie, dacă gândirea voastră înclină către lume, voi semănați cu sarea care și-a pierdut savoarea. Și, când ceea ce este socotit drept gustul ei sărat și-a pierdut savoarea, cu ce va fi asezonat? Un asemenea condiment este atunci inutil, nu-i bun decât de aruncat la gunoi. Acum, eu v-am avertizat, îndemnându-vă să vă întoarceți la casele voastre dacă nu sunteți dispuși să beți cu mine cupa care se pregătește. În repetate rânduri, eu v-am zis că împărăția mea nu este al acestei lumi, dar voi nu vreți să mă credeți. Cel care are urechi să audă, să audă ceea ce zic.”

171:2.6 (1870.3) Imediat după ce a rostit aceste cuvinte, Iisus, conducându-i pe cei doisprezece a plecat către Hesbon, urmat de aproape cinci sute de persoane. La puțin timp după aceea, cealaltă jumătate a mulțimii și-a continuat drumul în sus la Ierusalim. Apostolii, precum și principalii discipoli, au reflectat îndelung la aceste cuvinte, dar au rămas atașați de credința că după această scurtă perioadă de adversitate și de încercări, regatul va fi cu certitudine instaurat oarecum în conformitate cu speranțele lor îndelung nutrite.

3. Turul în Perea

171:3.1 (1870.4) Vreme de peste două săptămâni, Iisus și cei doisprezece, urmați de o mulțime de mai multe sute de discipoli, au călătorit prin sudul Pereeii și au vizitat toate orașele în care lucrau cei șaptezeci. Mulți gentili locuiau în regiunea aceasta și, de vreme ce puțini dintre ei sărbătoreau Paștele la Ierusalim, mesagerii împărăției au putut continua fără întrerupere munca lor de propovăduire și de predicare.

171:3.2 (1870.5) Iisus l-a întâlnit pe Abner la Hesbon, și Andrei a ordonat ca lucrările celor șaptezeci să nu fie întrerupte de sărbătoarea paștelor. Iisus le-a recomandat mesagerilor să-și continue munca fără a ține în nici un fel cont de ceea ce avea să se petreacă la Ierusalim. El l-a mai sfătuit pe Abner și să permită femeilor din corpul evanghelic, cel puțin celor care o doreau, să meargă de Paști la Ierusalim. Aceasta a fost ultima oară când Abner l-a mai văzut pe Iisus întrupat. Maestrul și-a luat adio de la el spunând: Fiule, știu că tu vei fi fidel împărăției, și rog Tatăl să-ți acorde înțelepciune, ca tu să-i poți iubi și înțelege pe frații tăi.”

171:3.3 (1870.6) În cursul călătoriei lor din oraș în oraș, un mare număr dintre însoțitorii lor i-au părăsit pentru a se duce la Ierusalim, astfel că în momentul în care Iisus a plecat pentru Paști, numărul celor care îl urmaseră zi după zi se redusese la cel puțin două sute.

171:3.4 (1871.1) Apostolii au înțeles că Maestrul mergea la Ierusalim de Paști. Ei știa că Sinedriul difuzase, în tot Israelul, un mesaj care anunța că Iisus fusese condamnat la moarte, și care ordona ca orice persoană care știa unde se găsea să informeze despre asta Sinedriul. În ciuda acestui fapt, apostolii nu erau tot atât de alarmați ca atunci

când Iisus le spusese, în Filadelfia, că se ducea să-l vadă pe Lazăr. Această schimbare de atitudine, trecând de la o frică intensă la o stare de discretă expectativă, se datora în principal reînvierii lui Lazăr. Apostolii ajunseseră la concluzia că în caz de urgență, Iisus ar putea să-și afirme puterea divină și săi acopere de rușine pe inamicii săi. Această încredere, dublată de credința lor mai profundă și mai matură în supremația spirituală a Maestrului lor, explică curajul exterior manifestat de discipolii lui imediați; aceștia se pregăteau acum să-l urmeze până în Ierusalim, înfruntând proclamația publică a Sinedriului cum că Iisus trebuia să moară.

171:3.5 (1871.2) Majoritatea apostolilor și mulți dintre discipolii lui apropiati nu credeau că Iisus poate să moară. Socotind că el era „reînvierea și viața”, ei îl considerau ca nemuritor și triumfător deja asupra morții.

4. Propovăduind la Livias

171:4.1 (1871.3) Miercuri seara, p2 29 martie, Iisus și discipolii lui și-au așezat tabăra la Livias, pe drumul Ierusalimului, după ce și-au încheiat turul lor prin orașele din Preea meridională. În timpul acestei nopți din Livias, Simon Zelotul și Simon Petru, care complotaseră să li se livreze, în locul acesta, peste o sută de săbii, au primit și au distribuit aceste arme tuturor celor care voiau să le accepte și să le poarte ascunse în manteile lor. Simon Petru își purta încă sabia în noaptea în care Maestrul a fost trădat în grădina din Ghețimani.

171:4.2 (1871.4) Joi dimineața devreme, înainte ca ceilalți să se trezească, Iisus l-a chemat pe Andrei și a zis: „Trezește-i pe tovarășii tăi! Am să le zic ceva.” Iisus știa de săbii și care dintre apostoli primiseră și purtau asemenea arme, dar nu le-a destăinuit niciodată că cunoștea treaba asta. Când Andrei i-a deșteptat pe tovarășii lui și aceștia s-au adunat, Iisus le-a zis: „Copiii mei, ați trăit vreme îndelungată alături de mine, și eu v-am învățat multe lucruri utile pentru epoca noastră; aș vrea acum să vă avertizez să nu vă puneți încrederea nici în certitudinile cărnii, nici în slăbiciunile apărării umane contra încercărilor care ne așteaptă curând. V-am luat aici de o parte pentru a vă zice, încă o dată, în mod clar, că noi urcăm către Ierusalim, unde știți că Fiul Omului a fost deja condamnat la moarte. Eu vă repet că Fiul Omului va fi predat conducătorilor preoților și liderilor religioși; ei îl vor condamna și îl vor da pe mâinile gentililor. Ei își vor bate joc de Fiul Omului; vor îndrăzni chiar și să îl scuipe și să îl biciuiască, și îl vor trimite la moarte. Să nu fiți consternați când ei îl vor ucide pe Fiul Omului, căci vă declar că el va reînvia în cea de-a treia zi. Aveți grijă de voi înșivă și să vă aduceți aminte că v-am prevenit.”

171:4.3 (1871.5) Din nou, apostolii au fost stupefiați, nedumeriți, dar n-au putut reuși să ia cuvintele lui în sensul lor literal; nu puteau înțelege că Maestrul le vorbise fără ocolișuri. Erau atât de orbiți de credința lor persistentă într-un regat temporar pe pământ, cu sediul în Ierusalim, încât nu puteau - nu voiau - să accepte ca literale vorbele lui Iisus. Ei au meditat toată ziua la ceea ce voise să le zică Maestrul prin declarații atât de ciudate, dar nici unul nu a îndrăznit să-i pună întrebări referitoare la ele. Numai după moartea sa apostolii

dezorientați au ajuns să înțeleagă că Maestrul le vorbise cu franchețe și direct, acesta prevăzându-și răstignirea.

171:4.4 (1872.1) Aici în Livias s-a întâmplat că anumiți farisei simpatizanți au venit la Iisus și după ce au luat micul dejun i-au zis: „Fugi grabnic de pe aceste meleaguri, căci Irod caută acum să te omoare, întocmai cum a făcut-o și cu Ioan. El se teme de ridicarea poporului și ți-a hotărât moartea. Îți aducem acest avertisment ca tu să poți să scapi.”

171:4.5 (1872.2) Or, aceasta era parțial adevărat. Reînvierea lui Lazăr îl înfricoșase și alarmase pe Irod. Știind că Sinedriul îndrăznise să-l condamne pe Iisus înainte de a-l aduce la judecată, Irod hotărâse fie să-l omoare pe Iisus, fie să-l izgonească de pe domeniile sale. El dorea realmente cea de-a doua soluție, căci se temea atât de mult de Iisus încât spera să nu fie obligat să-l execute.

171:4.6 (1872.3) După ce a ascultat ceea ce fariseii aveau de zis, Iisus a răspuns: Eu îl cunosc bine pe Irod cu frica sa de această evanghelie a împărăției. Însă nu vă înșelați, el ar prefera mult să-l vadă pe Fiul Omului mergând în sus la Ierusalim și conducătorii religioși să fie cei care să-l facă să sufere și să moară. După ce își pătase mâinile cu sângele lui Ioan, el nu era dornic să poarte responsabilitatea morții Fiului Omului. Mergeți și spuneți-i acestui vulpoi că Fiul Omului predică astăzi în Perea, că se va duce mâine în Iudeea și că după câteva zile el își va fi desăvârșit misiunea pe pământ și va fi pregătit pentru ascensiunea lui către Tată.

171:4.7 (1872.4) Apoi Iisus s-a întors către apostolii săi și a zis: „Din vremuri îndepărtate, profeții au pierit la Ierusalim și se cade ca Fiul Omului să meargă în cetatea casei Tatălui pentru a fi jertfit ca preț al

sectarismului omenesc și ca consecință a prejudecăților religioase și a orbirii spirituale. O, Ierusalime, Ierusalime, care îți omori profeții și arunci cu pietre în învățătorii adevărului! De câte ori n-ași vrut oare să-i adun pe copiii tăi așa cum o cloșcă își strânge puii sub aripile ei, dar n-ați vrut să mă lăsați să o fac! Iată, casa voastră are să vă fie abandonată în dezolare. Veți dori de multe ori să mă vedeți, dar nu mă veți vedea. Mă veți căuta atunci, dar nu mă veți găsi.” După ce ați vorbit astfel, Iisus s-a întors către cei care îl înconjurau și le-a zis: „Orice ar fi, să mergem la Ierusalim pentru a asista la Paști și să ne facem datoria îndeplinind voia Tatălui care este în ceruri.”

171:4.8 (1872.5) Acesta a fost un grup de credincioși nedumeriți și descumpăniți care l-a urmat pe Iisus în ziua aceea în Ierihon. În declarațiile lui Iisus referitoare la regat, apostolii nu puteau discerne decât certitudinea triumfului final. Ei nu se puteau resemna la înțelegerea avertismentului unui iminent eșec. Când Iisus a vorbit de „reînvierea în cea de-a treia zi”, ei au interpretat această afirmație ca semnificând un triumf sigur al împărăției imediat consecutiv unei dezagreabile încăierări preliminare cu liderii religioși iudei. „Ziua a treia” era o expresie curentă a limbii iudaice însemnând „curând” sau „la puțină vreme după”. Când Iisus a vorbit de reînviere, el a crezut că el făcea aluzie la „reînvierea împărăției”.

171:4.9 (1872.6) Acești credincioși îl acceptaseră pe Iisus ca Mesia, iar iudeii nu știau nimic sau aproape nimic despre un Mesia care să sufere. Ei nu înțelegeau că, prin moartea sa, Iisus urma să înfăptuiască multe lucruri pe care nu le-ar fi putut face să se îndeplinească prin viața sa. Reînvierea lui Lazăr dăduse apostolilor curajul de a intra în

Ierusalim, dar aceasta a fost amintirea transfigurării care l-a susținut pe Maestru în această perioadă grea a manifestării sale.

5. Orbul din Ierihon

171:5.1 (1873.1) Târziu în după-amiaza de joi e0 martie, Iisus și apostolii săi, urmați de o companie de vreo două sute de discipoli, s-au apropiat de zidurile Ierihonului. Ajungând în apropierea porților cetății, ei au întâlnit o mulțime de cerșetori, printre care se găsea un anume Bartimeu, un bărbat de o vârstă înaintată care era orb din tinerețea sa. Acest cerșetor orb auzise mult vorbindu-se de Iisus, și era la curent cu tămăduirea orbului Iosia din Ierusalim. El nu știuse de ultima trecere a lui Iisus prin Ierihon înainte ca Maestrul să fi plecat către Bethania. Bartimeu hotărâse să nu-l mai lase niciodată pe Iisus să viziteze Ierihonul fără a face apel la el pentru a-i restabili vederea.

171:5.2 (1873.2) Vestea apropierei lui Iisus fusese anunțată în tot Ierihonul și sute de locuitori se adunaseră pentru a merge în întâmpinarea sa. Când această grămadă de oameni a venit escortându-l pe Maestru la intrarea sa în oraș, Bartimeu a auzit marele zgomot al tropăiturilor mulțimii și a știut că se petrecea ceva neobișnuit. El i-a întrebat deci pe vecinii săi ce anume se întâmpla, și unul dintre cerșetori i-a răspuns: Tocmai trece Iisus din Nazareth. Când Bartimeu a auzit că Iisus era în apropiere, și-a dres glasul și a început să strige: Iisuse, Iisuse, ai milă de mine! și, cum striga tot mai tare, unii însoțitori ai lui Iisus s-au dus la el și l-au mustrat rugându-l să stea

liniștit; dar asta n-a servit la nimic; Bartimeu n-a făcut decât să strige și mai tare.

171:5.3 (1873.3) Când Iisus l-a auzit pe orb strigând, s-a oprit și, când l-a văzut, le-a zis prietenilor lui: Aduceți la mine omul acela. La care, ei s-au dus la Bartimeu zicând: Ai curaj și vino cu noi, căci Maestrul te-a chemat la el. La auzul acestor cuvinte, Bartimeu și-a aruncat mantaua și a sărit în mijlocul drumului, în timp ce persoanele cele mai apropiate l-au călăuzit către Iisus. Adresându-se lui Bartimeu, Iisus a zis: Ce vrei să fac pentru tine? Și orbul a răspuns: Aș vrea ca vederea să-mi fie restabilită. La auzul acestei cereri și înaintea acestei credințe, Iisus a spus: Tu îți vei recăpăta vederea; mergi în drumul tău; credința ta te-a vindecat. Și Bartimeu și-a recăpătat numaidecât vederea; a rămas lângă Iisus, slăvindu-l pe Dumnezeu, până la plecarea lui Iisus din ziua următoare către Ierusalim; și, atunci, el a precedat mulțimea proclamând la toată lumea cum fusese restabilită vederea sa în Ierihon.

6. Vizita la Zacheu

171:6.1 (1873.4) Când procesiunea Maestrului a intrat în Ierihon, soarele era aproape de asfințit, și Iisus era dispus să rămână în oraș peste noapte. În momentul în care a trecut prin fața biroului de taxe, Zacheu, șeful publican sau perceptorul de taxe, se găsea acolo; or, el dorea foarte mult să-l vadă pe Iisus. Acest șef publican era foarte bogat și auzise vorbindu-se mult de acest profet din Galileea. El hotărâse să vadă ce fel de om era Iisus data viitoare când ar veni în

Ierihon. În consecință, Zacheu a căutat să-și croiască drum prin mulțime, dar ea era prea densă, și Zacheu era mic de statură, astfel încât nu putea vedea pe deasupra capetelor. Atunci, șeful publican a urmat mulțimea până la centrul orașului, nu departe de locul unde locuia el. Văzând că nu izbutea să străbată mulțimea și închipuindu-și că poate Iisus avea de gând să traverseze orașul fără a se opri în el, el a alergat înainte și s-a cățărat într-un sicomor ale cărui ramuri întinse atârnav deasupra drumului. El știa că, în felul acesta, va putea să-l vadă bine pe Maestru în trecerea sa. Și nu se înșelase, căci, trecând pe acolo, Iisus s-a oprit, și-a ridicat ochii către Zacheu și a zis: „Grăbește-te să cobori, Zacheu, căci în seara asta va trebui să rămân în casa ta.” Când Zacheu a auzit aceste cuvinte surprinzătoare, aproape că a căzut din copac în graba sa de a coborî. Mergând către Iisus, el și-a exprimat marea bucurie datorată faptului că Maestrul vroia să se oprească la el acasă.

171:6.2 (1874.1) S-au dus acolo numaidecât, iar locuitorii Ierihonului au fost foarte mirați că Iisus a consimțit să stea la conducătorul publicanilor. În timp ce Maestrul și apostolii lui zăboveau cu Zacheu în fața porții casei, unul dintre fariseii din Ierihon care se găsea prin preajmă a zis: „Voi vedeți că omul acesta a mers să se adăpostească la un fiu apostat al lui Avram, un păcătos care este un perceptor și își fură propriul popor.” Când Iisus a auzit aceasta, s-a uitat la Zacheu și a zâmbit. Atunci Zacheu s-a urcat pe un scaun și a zis: „Oameni din Ierihon, ascultați-mă! Poate că sunt un publican și un păcătos, dar marele învățător a venit să stea în casa mea. Înainte ca el să intre, vă zic că eu am să dau săracilor jumătate din toate bunurile mele; și, de mâine, dacă am cerut pe nedrept ceva de la cineva, îi voi da înapoi

împătrit. Am să caut salvarea cu toată inima mea și am să învăț să făptuiesc cu justețe în ochii lui Dumnezeu.”

171:6.3 (1874.2) Când Zaheu a sfârșit de vorbit, Iisus a zis: „Astăzi, salvarea a venit în casa asta, și tu ai devenit, în adevăr, un fiu al lui Avram.” Apoi, întorcându-se către mulțimea adunată în jurul lor, Iisus a zis: „Nu vă mirați de ceea ce zic și nu vă simțiți ofensați de ceea ce facem, căci mereu am declarat că Fiul Omului a venit ca să caute și să salveze ceea ce se pierduse.”

171:6.4 (1874.3) Iisus și apostolii lui au fost găzduiți la Zaheu pentru noaptea aceea și, în dimineața zilei următoare au pornit pe „drumul tâlharilor”, în direcția Betaniei, pentru a asista la paște în Ierusalim.

7. „Pe când trecea Iisus”

171:7.1 (1874.4) Iisus a împrăștiat încurajări peste tot pe unde trecea. El era plin de grație și de adevăr. Asociații lui n-au încetat să se minuneze de cuvintele amabile care ieșeau din gura sa. Se poate cultiva amabilitatea, dar bunăvoința este aroma prieteniei care emană dintr-un suflet saturat de iubire.

171:7.2 (1874.5) Bunătatea forțează întotdeauna respectul, dar, când ea este lipsită de grație, ea înlătură adesea afecțiunea. Numai când bunătatea este grațioasă poate ea să exercite o atracție universală. Bunătatea nu este eficientă decât dacă este atrăgătoare.

171:7.3 (1874.6) Iisus îi înțelegea realmente pe oameni; de aceea putea să manifeste o veritabilă simpatie și să arate o sinceră compasiune. Dar rareori se lăsa cuprins de milă. Cât timp compasiunea sa era

nelimitată, simpatia sa era practică, personală și constructivă.

Niciodată familiaritatea lui cu suferința n-a generat indiferența, și știa să-și aducă ajutorul sufletelor îndurerate fără a le spori compătimirea de sine.

171:7.4 (1874.7) Iisus putea să fie un astfel de ajutor pentru oameni pentru că îi iubea sincer. Îl iubea cu adevărat pe fiecare bărbat, pe fiecare femeie și pe fiecare copil. Putea fi un adevărat prieten datorită remarcabilei sale puteri de pătrundere - el cunoștea în întregime conținutul inimii și al minții omului. El era un observator plin de interes și de finețe. Era expert în înțelegerea nevoilor oamenilor și abil în detectarea dorințelor lor.

171:7.5 (1874.8) Iisus nu era niciodată presat. El avea timp să-i îmbărbăteze pe semenii săi „trecând pe lângă ei”. Avea întotdeauna grijă ca prietenii lui să se simtă ca acasă. Era un ascultător fermecător. Nu încerca niciodată să scruteze într-o manieră indiscretă sufletul asociaților lui. Când încuraja o minte înfometată și îngrija un suflet însetat, beneficiarul milosteniei sale nu avea tot atât de mult sentimentul de a *i* se confesa, ci mai degrabă de a sta de vorbă *cu* el. Ei aveau în el o încredere nelimitată pentru că vedeau că el avea atâta credință în ei.

171:7.6 (1875.1) Iisus nu părea niciodată să dea dovadă de curiozitate față de oameni și nu manifesta niciodată dorința de a le porunci, de a-i dirija, sau de a păstra contactul cu timpul. El inspira o profundă încredere în sine și un solid curaj celor care se bucurau de compania sa. Când surâdea vreunei persoane, aceasta simțea o capacitate sporită de a rezolva multiplele ei probleme.

171:7.7 (1875.2) Iisus îi iubea atât de mult pe oameni, și cu atâta înțelepciune, încât nu ezita niciodată să fie sever cu ei ori de câte ori ocazia cerea această disciplină. Pentru a ajuta o persoană, el începea adesea prin a-i cere ajutorul. În felul acesta el îi suscita interesul și făcea apel la cele mai bune elemente umane.

171:7.8 (1875.3) Maestrul a putut discerne credința care salvează în grosolana superstiție a femeii care căuta vindecarea prin contactul cu un colț al veșmântului său. El era oricând pregătit și dispus să întrerupă o predică sau să facă să aștepte o mulțime în vreme ce răspundea nevoilor vreunei creaturi izolate, sau chiar și ale vreunui copilăș. Mari evenimente se produceau nu numai pentru că oamenii aveau credință în Iisus, dar și pentru că Iisus avea o atât de mare încredere în ei.

171:7.9 (1875.4) Cea mai mare parte dintre lucrurile realmente importante pe care Iisus le-a zis sau le-a făcut au părut să se producă întâmplător, „pe când trecea”. Serviciul terestru al Maestrului a prezentat foarte puține aspecte profesionale, bine prevăzute, sau premeditate. El distribuia sănătate și răspândea fericire cu naturalețe și cu grație în cursul călătoriei sale prin viață. Era literalmente adevărat că el „umbla făcând bine”.

171:7.10 (1875.5) În toate epocile, a fost de datoria discipolilor Maestrului să îngrijească „în trecere” - să facă bine cu dezinteres văzându-și de îndatoririle lor cotidiene.

8. Parabola lirelor

171:8.1 (1875.6) Grupul apostolic n-a părăsit Ierihonul decât cu puțin înainte de după-amiază, căci veghease până târziu în timpul serii precedente în timp ce Iisus propovăduia evanghelia împărăției lui Zaheu și familiei sale. Aproape de jumătatea drumului care urca în Bethania, grupul a făcut o pauză pentru a lua prânzul, în vreme ce mulțimea continua să meargă către Ierusalim fără a ști că Iisus și apostolii urmau să se instaleze, în noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor.

171:8.2 (1875.7) Contrar parabolei talanților, care se adresa tuturor discipolilor, parabola lirelor a fost istorisită în mai mare exclusivitate apostolilor. Ea era în mare măsură întemeiată pe experiența lui Arhelau și pe zadarnica încercare de a câștiga suveranitatea peste regatul Iudeei. Aceasta este una dintre rarele parabole ale Maestrului bazată pe un personaj istoric real. Nu era de mirare că apostoli s-au gândit la Arhelau, căi casa lui Zaheu din Ierihon era foarte aproape de palatul lui Arhelau, bogat decorat, iar apeductul mergea de-a lungul drumului pe care plecaseră din Ierihon.

171:8.3 (1875.8) Iisus a zis: „Voi vă gândiți că Fiul Omului merge la Ierusalim pentru a primi un regat, dar eu declar că voi sunteți sortiți dezamăgiri. Nu vă amintiți voi povestea unui prinț care a mers într-o țară îndepărtată pentru a primi un regat? Înainte chiar de a fi apucat să revină, cetățenii din provincia sa, care îl respinseseră deja din inimă lor, au trimis la el o solie care spunea: Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi. Așa cum suveranitatea temporară a acestui rege a fost înlăturată, la fel și suveranitatea spirituală a Fiului Omului are să fie respinsă. Eu declar din nou că împărăția mea nu este al acestei lumi. Dar, dacă i s-ar fi acordat Fiului Omului suveranitatea spirituală

peste poporul său, el ar fi acceptat acest regat de suflete omenești și ar fi domnit peste acest imperiu de inimi umane. Deși au înlăturat suveranitatea mea spirituală asupra lor, eu voi reveni pentru a primi din mâinile altora, împărăția spiritual care mi-a fost acum refuzat. Îl veți vedea pe Fiul Omului respins astăzi, dar într-o altă epocă, ceea ce fiii lui Avram renegă în prezent va fi primit și exaltat.

171:8.4 (1876.1) ”Acum, ca și prințul respins al acestei parabole, eu aş vrea să convoc înaintea mea pe cei doisprezece servitori ai mei, intendenții mei speciali și să dau fiecăruia dintre voi suma de o liră. Vă recomand să vegheați cu grijă la porunca mea de a comercializa cu sânguință cu banii care vă sunt încredințați în timpul absenței mele, pentru ca voi să aveți cu ce justifica locotenența voastră atunci când voi reveni, când vi se va cere să dați socoteală.

171:8.5 (1876.2) ”Chiar dacă Fiul respins n-ar trebui să vină, un alt Fiu va fi trimis pentru a primi acest regat, și acest Fiu va trimite după voi toți pentru a primi raportul vostru de locotenență și a se bucura de câștigurile voastre.

171:8.6 (1876.3) ”Când acești intendenți au fost ulterior convocați pentru darea de seamă, primul va ieși înainte spunând: ‚Doamne, cu lira ta eu am câștigat încă zece lire.’ Și Stăpânul lui îi zice: ‚Bravo, ești un bun slujitor și, din moment ce te-ai arătat fidel în treaba aceasta, eu îți voi da autoritate peste zece orașe.’ Apoi al doilea a venit spunând: ‚Lira pe care mi-ai încredințat-o, Doamne, a produs cinci.’ Și Stăpânul a zis: ‚Atunci, am să te pun conducătorul a cinci orașe.’ Și așa mai departe pentru toți ceilalți slujitori, până ce ultimul dintre ei a fost chemat să dea și el socoteală și a zis: ‚Doamne, uite lira ta pe care am păstrat-o cu grijă învelită în pânza aceasta. Am

făcut aceasta pentru că mă temeam de tine. M-am gândit că erai nechibzuit, având în vedere că tu aduni de acolo de unde nu ai depus nimic, și că culegi de acolo de unde n-ai semănat.' Atunci, stăpânului lui a zis: ,Servitor neglijent și necredincios, o să te judec după propriile tale cuvinte. Tu știi că eu culeg de acolo unde nu par să fi cultivat nimic; tu știi deci că se pretindea de la tine această dare de seamă. Știind aceasta, ai fi putut măcar încredința banii mei vreunui bancher, pentru ca la întoarcerea mea, eu să-i găsesc cu o dobândă convenabilă.'

171:8.7 (1876.4) ”Apoi prințul a zis celor care stăteau acolo: ,Luați banul de la acest servitor trândav și dați-l celui care are zece lire.' Și când ei i-au adus atras stăpânului atenția că primul servitor avea deja zece lire, prințul a zis: ,Celui care are, i se va da și mai mult; însă, celui care nu posedă nimic, i se va lua chiar și ceea ce deține.'”

171:8.8 (1876.5) Apostolii vor căuta atunci să cunoască deosebirea dintre semnificația acestei parabole și cea a fostei parabole a talanților, dar Maestrul n-a vrut să răspundă decât atâta numeroaselor lor întrebări: Meditați bine la aceste cuvinte în inima voastră, în timp ce fiecare dintre voi va descoperi în ea adevăratul înțeles.

171:8.9 (1876.6) Nataniel, care a propovăduit atât de bine semnificația acestor două parabole în cursul anilor ulteriori, și-a rezumat învățăturile în concluziile care urmează:

171:8.10 (1876.7) 1. Aptitudinea este măsura practică a ocaziilor oferite de viață. Nu va fi nimeni ținut răspunzător pentru ceea ce depășește aptitudinile voastre.

171:8.11 (1876.8) 2. Fidelitatea măsoară infailibil gradul în care un om este demn de încredere. Este probabil ca cel care este fidel în lucrurile

mici va da dovadă de tot atâta fidelitate și în tot ceea ce este compatibil cu facultățile lui.

171:8.12 (1876.9) 3. Maestrul acordă o recompensă mai mică pentru o fidelitate mai mică când șansele sunt egale.

171:8.13 (1877.1) 4. El acordă o recompensă egală pentru un fidel când șansele sunt mai mici.

171:8.14 (1877.2) Când au terminat de mâncat și când mulțimea celor care îl urmau și-au continuat drumul către Ierusalim, Iisus s-a ridicat înaintea apostolilor la umbra unei stânci care se apleca deasupra drumului. Cu o demnitate senină și cu o maiestate plină de grație, el a arătat cu degetul spre vest și a zis: „Veniți, fraților, întronați în Ierusalim pentru a primi acolo ceea ce ne așteaptă. Vom înfăptui astfel, în toate lucrurile, voia Tatălui ceresc.”

171:8.15 (1877.3) Iisus și apostolii lui s-au pornit deci la drum. Aceasta era ultima călătorie la Ierusalim a Maestrului întrupat sub înfățișarea cărnii omului muritor.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 171](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 173](#) >>

Capitolul 172

Intrarea în Ierusalim

172:0.1 (1878.1) IISUS și apostolii au sosit în Bethania aproape de ora patru după-amiază, vineri e1 martie din anul e0. Lazăr, surorile lui și prietenii lui îl așteptau. Datorită faptului că atâția oameni veneau zilnic să vorbească cu Lazăr despre reînvierea lui, Iisus a fost informat că se luaseră măsuri pentru ca el să fie găzduit la un credincios din vecinătate, unul Simon care, de la moartea tatălui lui Lazăr, era persoana cea mai însemnată din micul sat.

172:0.2 (1878.2) În seara aceea, Iisus a primit un mare număr de vizitatori; micul popor din Bethania și din Bethfagi au făcut cum au putut pentru a-l face să se simtă că era binevenit. Multe persoane credeau că Iisus mergea acum la Ierusalim, sfidând complet decretul de moarte emis de Sinedriu, pentru a se proclama rege al iudeilor. Dar

familia din Bethania - Lazăr, Marta și Maria - înțelegeau mai clar că Iisus nu era un rege de soiul acesta; ea simțea vag că această ședere la Ierusalim și în Bethania putea să fie ultima.

172:0.3 (1878.3) Conducătorii preoților au fost informați că Iisus locuia în Bethania, dar ei au crezut preferabil să nu caute să-l prindă între prietenii lui; ei au decis să aștepte ca el să intre în Ierusalim. Iisus știa toate acestea, dar păstra un calm maiestuos. Niciodată nu-l mai văzuseră prietenii lui atât de liniștit și mai amabil. Chiar și apostolii lui erau stupefiați să constate absența lui de la orice preocupare, în vreme ce membrii Sinedriului făcuseră apel la toată populația iudaică pentru a-l preda pe mâna lor. În noaptea aceea, în timp ce Maestrul dormea, apostolii au făcut de pază cu schimbul doi câte doi, și mulți dintre ei erau încinși cu sabia lor. În următoarea zi de dimineață devreme ei au fost deșteptați de sute de pelerini care veneau din Ierusalim, chiar în acea zi de sabbat, pentru a-i vedea pe Iisus și pe Lazăr, pe care l ridicase dintre morți.

1. Sabbatul din Betania

172:1.1 (1878.4) Pelerini din afara Iudeei, precum și autorități iudee, întrebaseră cu toții: „Voi ce credeți? Va veni Iisus la sărbătoare?” Poporul a fost deci fericit să afle că Iisus era în Bethania, dar conducătorii preoților și ai fariseilor au fost oarecum dezorientați. Ei erau mulțumiți de a-l avea sub jurisdicția lor, dar erau ușor deconcertați de îndrăzneala sa. Ei își aminteau că, cu prilejul

precedentei sale vizite în Bethania, Lazăr fusese sculat dintre morți, și Lazăr devenea o mare problemă pentru dușmanii lui.

172:1.2 (1878.5) Cu șase zile înainte de Paști, în seara de după sabbat, toată Bethania și tot Bethfagiul s-au reunit pentru a sărbători sosirea lui Iisus printr-un banchet public la Simon. Această cină era în onoarea lui Iisus și a lui Lazăr; ea a fost oferită bravând Sinedriul. Marta a dirijat servirea mesei. Sora sa, Maria, se găsea printre spectatori, căci era contrar datinii iudeilor ca o femeie să ia parte la un banchet public. Agenții Sinedriului erau prezenți, dar se temeau să pună mâna pe Iisus în mijlocul prietenilor săi.”

172:1.3 (1879.1) Iisus a discutat cu Simon al lui Ioșua, al cărui prenume era omonim cu al său, și a povestit cum Ioșua și esraeliții sosiseră la Ierusalim prin Ierihon. Comentând legenda căderii zidurilor Ierihonului, Iisus a zis: „Pe mine nu mă interesează aceste ziduri de cărămidă și de piatră, ci aș vrea să provoc surparea zidurilor de prejudecăți, de fariseism și de ură din fața proclamării iubirii Tatălui pentru toți oamenii.”

172:1.4 (1879.2) Banchetul a continuat firesc și cu voie bună, atâta doar că apostolii erau umbriți de o gravitate neobișnuită. Iisus era excepțional de bine dispus și se jucase cu copiii până în momentul așezării la masă.

172:1.5 (1879.3) Nu s-a produs nimic extraordinar până la sfârșitul ospățului, când Maria, sora lui Lazăr, a ieșit din grupul de spectatori, a înaintat până la divanul unde Iisus stătea întins ca oaspete de onoare și s-a apucat să desfacă un flacon de alabastru care conținea unguent foarte rar și costisitor. După ce l-a uns capul Maestrului, ea a început să-i verse din el și pe picioare și și-a desfăcut părul pentru a i le

șterge. Toată casa a fost umplută de parfumul unguentului, și toți asistenții au fost stupefiați de ceea ce făcuse Maria. Lazăr n-a zis nimic, dar, când unii dintre oaspeți au murmurat de indignare la această folosire a unui unguent atât de scump, Iuda Iscariotul s-a apropiat de locul unde Andrei era întins și i-a zis: „De ce nu s-a vândut uleiul acesta și banii de pe el să fie dați pentru hrănirea săracilor? Tu ar trebui să zici Maestrului să reprobe această risipă.”

172:1.6 (1879.4) Știind la ce se gândeau și auzind ceea ce ziceau, Iisus și-a pus mâna pe capul Mariei îngenunchete alături de el și, cu o expresie de bunătate pe chipul său, i-a zis: „Fiecare dintre voi s-o lase în pace. De ce o supărați cu toate acestea, având în vedere că în inima ei a făcut o faptă bună? Vouă care murmurăți zicând că acest unguent ar fi trebuit vândut și banii dați săracilor, îngăduiți-mi să vă spun că voi aveți întotdeauna săraci cu voi, astfel încât puteți să vă ocupați de ei ori de câte ori vi se pare bine. Dar eu, eu nu voi fi întotdeauna cu voi; voi merge în curând alături de Tatăl meu. Această femeie a păstrat de multă vreme acest unguent pentru corpul meu cu prilejul îngropării mele; din moment ce ea a crezut un lucru bun să procedeze la această ungere anticipându-mi moartea, această satisfacție nu-i va fi refuzată. Făcând aceasta, Maria v-a blamat pe voi toți, în sensul că, prin actul acesta, ea își manifestă credința în ceea ce am zis despre moartea mea și urcarea mea alături de Tatăl din ceruri. Această femeie nu va fi muștrată pentru ceea ce a făcut în seara aceasta. Eu vă zic însă că, în epocile ce vor veni, peste tot în lume unde evanghelia va fi predicată, ceea ce a făcut ea va fi povestit în memoria ei.”

172:1.7 (1879.5) Din cauza acestei muștrări, luată ca un reproș personal, Iuda Iscariotul s-a decis în cele din urmă să caute o

răzbunare pentru sentimentele lui rănite. El de multe ori nutrise aceste idei în subconștientul său, dar acum a îndrăznit să nutrească și gânduri rele în mintea sa, în mod deschis și conștient. Mulți alți oaspeți l-au încurajat în această atitudine, căci prețul unguentului echivala cu salariul unui om pe timp de un an - destul pentru a oferi pâine la cinci mii de persoane. Dar Maria îl iubea pe Iisus; ea își procurase prețiosul unguent pentru a îmbălsăma corpul lui după moartea sa, căci ea credea în cuvintele lui când el îi avertiza că trebuia să moară. Aplicarea unguentului nu trebuia să fie refuzată Mariei, chiar dacă și-ar schimba părerea și s-ar hotărî să facă această ofrandă Maestrului pe când el era încă viu.

172:1.8 (1879.6) Lazăr și Marta știau amândoi că Mariei îi luase mult timp ca să strângă banii destinați cumpărării acestui flacon de nard; ei aprobau din toată inima că ea acționase în această chestiune potrivit dorinței din inima ei, căci ei erau bogați și puteau ușor să-și permită luxul unei asemenea ofrande.

172:1.9 (1880.1) Când liderii preoților au auzit de această cină din Bethania în cinstea lui Iisus și a lui Lazăr, au început să se sfătuiască cu privire la ce linie de conduită să urmeze față de Lazăr. Ei au decis curând că Lazăr trebuia și el să moară. Au tras concluzia, pe drept cuvânt, că ar fi inutil să-l omoare pe Iisus dacă îl lăsau să trăiască pe Lazăr, pe care Iisus îl ridicase dintre morți.

2. Duminică dimineața cu apostolii

172:2.1 (1880.2) În dimineața aceasta de duminică, în magnifica grădină a lui Simon, Maestrul i-a chemat pe cei doisprezece apostoli ai săi în jurul său și le-a dat instrucțiunile finale pregătitoare pentru intrarea lor în Ierusalim. El le-a zis că va rosti probabil multe predici și va preda numeroase lecții înainte de a se întoarce alături de Tată, dar le-a recomandat să se abțină de la orice acțiune publică în timpul acestei șederi de Paști la Ierusalim. Le-a prescris să rămână pe lângă el și „să vegheze și să se roage”. Iisus știa că un mare număr dintre apostolii și discipolii lui imediați purtau deja săbii ascunse asupra lor, dar n-a făcut nici o aluzie la această stare de lucruri.

172:2.2 (1880.3) Instrucțiunile din această dimineață comportau un scurt rezumat al slujirii apostolilor de la ziua hirotonisirii lor de lângă Capernaum și până în ziua aceasta când se pregăteau să intre în Ierusalim. Apostolii l-au ascultat în tăcere și n-au pus nici o întrebare.

172:2.3 (1880.4) Devreme în dimineața aceea, David Zebedeu îi încredințase lui Iuda fondurile provenind din vânzarea echipamentului din tabăra de la Pella. La rândul său, Iuda încredințase cea mai mare parte din banii aceia lui Simon, gazda lor, pentru ca el să-i păstreze în anticiparea exigențelor intrării lor în Ierusalim.

172:2.4 (1880.5) După conferința cu apostolii, Iisus a avut o convorbire cu Lazăr și i-a recomandat să evite să-și sacrifice viața spiritului de răzbunare al Sinedriului. Pentru a da ascultare acestei recomandări a fugit Lazăr cu câteva zile mai târziu la Filadelfia, când funcționarii Sinedriului au trimis agenții ca să-l aresteze.

172:2.5 (1880.6) Într-un anumit sens, toți discipolii lui Iisus simțeau criza iminentă, dar au fost împiedicați de a-i înțelege pe deplin

gravitatea prin voioșia neobișnuită și excepționala bună dispoziție a Maestrul.

3. Plecarea către Ierusalim

172:3.1 (1880.7) Bethania era aproape la trei kilometri de templu, și era ora unu și jumătate, în această după-amiază de duminică, când Iisus s-a pregătit să pornească către Ierusalim. El avea sentimente de profundă afecțiune pentru Bethania și pentru oamenii simpli care o locuiau. Nazareth, Capernaum și Ierusalim îl respinseseră, dar Bethania îl acceptase și crezuse în el. În acest mic sat, unde aproape toți bărbații, femeile și copiii erau credincioși, Iisus a ales să înfăptuiască cea mai puternică lucrare a efuziunii sale terestre, reînvierea lui Lazăr. Dacă l-a ridicat din morți, asta n-a fost pentru a-i face pe locuitori să creadă, ci mai degrabă pentru că ei credeau deja.

172:3.2 (1880.8) Iisus se gândise toată dimineața la intrarea sa în Ierusalim. Până atunci, el se străduise mereu să împiedice ca publicul să-l aclame ca fiind Mesia, dar, în ziua aceea, situația era diferită. L se apropia de sfârșitul încarnării sale, moartea sa fusese decretată de Sinedriu și nu exista nici un inconvenient în a permite discipolilor lui să-și exprime liber sentimentele, întocmai cum s-ar fi produs dacă ar fi ales să facă o intrare oficială și publică în oraș.

172:3.3 (1881.1) Iisus nu a hotărât să facă această intrare publică în Ierusalim nici ca pe un ultim apel, nici ca pe o ultimă încercare de a pune mâna pe putere. Aceasta n-a fost nici doar pentru a satisface dorințele umane ale discipolilor și apostolilor săi. Iisus nu întreținea

nici una dintre iluziile fantasmagorice ale unui visător; el știa bine care va fi deznodământul unei asemenea vizite.

172:3.4 (1881.2) După ce a decis să facă o intrare publică la Ierusalim, Maestrul a fost confruntat cu necesitatea de a alege o metodă convenabilă pentru a executa hotărârea sa. El a trecut în revistă numeroasele profeții, mai mult sau mai puțin contradictorii, așa-zise mesianice, dar n-a găsit decât una singură susceptibilă de a-i fi potrivită de urmat. Cea mai mare parte a afirmațiilor profetice descriau un rege, fiu și succesor al lui David, un om îndrăzneț și agresiv, capabil să elibereze temporar tot Israelul de jugul dominației străine. Dar exista un pasaj al Scripturilor, uneori asociat lui Mesia de aceia care se atașau mai mult de conceptul spiritual al misiunii sale. Iisus s-a gândit că acest pasaj putea logic servi drept ghid pentru intrarea lui în Ierusalim. Acest text se găsea în Zaharia și zicea: „Bucură-te mult, o, fiică a Sionului; scoate strigăte de bucurie, o, fiică a Ierusalimului. Iată, regele tău vine la tine. El este drept și aduce salvarea. El vine cu umilință și cu bunăvoință, călare pe un mânz de catâr.”

172:3.5 (1881.3) Un rege războinic intra întotdeauna într-un oraș călare pe un cal; un rege aflat într-o misiune de pace și prietenie intra întotdeauna călărind pe un catâr. Iisus nu va intra în Ierusalim ca un om pe șaua calului, ci era gata să intre pașnic și cu bune intenții ca Fiu al Omului pe un măgar.

172:3.6 (1881.4) Iisus încercase de mult timp să insufle, prin învățătură directă, apostolilor și discipolilor lui că împărăția lui nu era al acestei lumi, că era vorba de o chestiune pur spirituală; dar nu izbutise.

Acum, el voia să încerce, printr-un apel simbolic, ceea ce nu reușise să facă prin învățătura sa clară și personală. În consecință, Iisus i-a chemat pe Petru și pe Ioan imediat după masa de prânz și le-a ordonat să meargă în Bethfagi, un sat vecin situat un pic mai încolo de drumul mare, și la scurtă distanță în nord-vestul Betaniei. El le-a zis: Mergeți la Bethfagi și, când veți ajunge la răscrucea de drumuri, veți găsi acolo un pui de asin legat acolo. Dezlegați mânzul și aduceți-l. Dacă cumva vă întreabă cineva de ce faceți asta, spuneți-i doar atât: Maestrul are nevoie de el. Când cei doi apostoli s-au dus către Bethfagi conform instrucțiunilor primite, ei au găsit mânzul legat pe drum lângă mama sa în preajma unei case din colț. În timp ce Petru dezlega mânzul, proprietarul a sosit și a întrebat de ce făceau asta. Când Petru i-a răspuns conform instrucțiunilor Maestrului, omul a zis: Dacă Maestrul vostru este I din Galileea, mânzul este la dispoziția sa. Și ei au adus deci măgărușul.

172:3.7 (1881.5) Între timp, mai multe sute de pelerini se reuniseră în jurul lui Iisus și al apostolilor săi. Din mijlocul dimineții, vizitatorii în trecere, care se duceau la sărbătoarea de Paști se opriseră acolo. Totuși, David Zebedeu și câțiva dintre foștii lui mesageri au luat asupra lor sarcina de a merge la Ierusalim, unde au răspândit, printre mulțimile de pelerini care vizitau templul, vestea că Iisus din Nazareth își făcea intrarea triumfală în oraș. În consecință, mai multe mii dintre acei pelerini au dat năvală pentru a-l saluta pe acest profet, autorul minunilor de care se vorbise atât de mult, și pe care unii îl luau drept Mesia. Această mulțime care ieșea din Ierusalim l-a întâmpinat pe Iisus și grupul care se îndrepta către Ierusalim, îndată

după ce trecuseră de creasta Muntelui Măslinilor și începuseră să coboare către oraș.

172:3.8 (1882.1) Când procesiunea a plecat din Bethania, entuziasmul era mare printre mulțimea veselă de discipoli, de credincioși și de pelerini vizitatori, dintre care mulți veneau din Galileea și din Perea. În momentul plecării, cele doisprezece femei ale corpului evanghelic inițial, însoțite de câteva colaboratoare, au ajuns pe scenă și s-au alăturat acestei procesiuni extraordinare care se îndrepta cu veselie către oraș.

172:3.9 (1882.2) Înainte de pornire, gemenii lui Alfeu și-au pus mantalele pe măgăruș și au ținut animalul în vreme ce Maestrul îl încăleca. Pe când procesiunea urca Muntele Olivetului, mulțimea bucuroasă și-a aruncat veșmintele pe pământ și au adus crengi culese din copacii vecini pentru a face un covor de onoare pentru măgărușul care îl purta pe Fiul regal, Mesia promis. Coborând ei către Ierusalim, mulțimea fericită a început să cânte, sau mai degrabă să strige la unison psalmul: „Osanale Fiului lui David. Binecuvântat fie acela care vine în numele Domnului. Osanale celui Preaînalt din ceruri. Binecuvântat fie împărăția care coboară din ceruri.”

172:3.10 (1882.3) Iisus a fost vesel și bucuros pe parcursul traseului, până în clipa când a ajuns pe creasta Muntelui Măslinilor de unde aveai o vedere panoramică asupra orașului și a turnurilor templului. Maestrul a oprit procesiunea, și o mare tăcere s-a abătut peste mulțimea care îl vedea plângând. Coborându-și privirea peste vasta mulțime care ieșea din oraș pentru a-l întâmpina, Maestrul a zis, cu multă emoție și cu o voce înecată în lacrimi: O Ierusalime, dacă ai fi știut numai, chiar și tu, măcar în această zi pe care ți-e dată, lucrurile

care aparțin păcii tale, și pe care le-ai fi putut avea cu atâta abundență! Însă, acum, aceste glorii v-au fost ascunse ochilor voștri. Tu ești pe cale de a respinge pe Fiul Păcii și de a întoarce spatele evangheliei salvării. Curând va veni ziua în care dușmanii tăi vor săpa tranșee în jurul vostru și te vor asedia din toate părțile; te vor distruge din temelie, și nu va rămâne piatră pe piatră din tine. Și toate acestea ți se vor întâmpla pentru că tu nu ai cunoscut timpul divinei tale vizități. Tu ești pe punctul de a respinge darul lui Dumnezeu și toți oamenii te vor respinge pe tine.

172:3.11 (1882.4) Când Iisus a terminat de vorbit, ei au început să coboare Muntele Măslinilor și au întâlnit curând mulțimea de vizitatori care veneau din Ierusalim agitând crenguțe de palmier, strigând osanale și exprimându-și în diverse chipuri veselia și solidaritatea ei. Maestrul nu făcuse nimic pentru ca mulțimile să iasă din Ierusalim ca să le vină în întâmpinare; alții se ocupaseră de asta. El n-a premeditat niciodată nici o scenă teatrală.

172:3.12 (1882.5) Mulțimii care năvălea pentru a-i ura bun venit Maestrului, i se alăturaseră numeroși farisei și alți dușmani ai lui Iisus. Ei au fost atât de descumpăniți de această explozie bruscă și neașteptată de aclamații populare, încât le-a fost frică să-l aresteze pe Iisus, de teamă ca nu cumva acest act să stârnească deschis o revoltă populară. Ei se temeau mult de comportamentul masei de vizitatori, care auziseră vorbindu-se mult despre Iisus, și dintre care un mare număr credeau în el.

172:3.13 (1882.6) La apropierea de Ierusalim, mulțimea a devenit mai demonstrativă, până într-atâta încât unii farisei și-au croit drum până la Iisus și i-au zis: „Maestre, ar trebui să-i dojenești pe discipolii tăi și

să-i îndemni să se comporte mai cuviincios.” La care Iisus a răspuns: „Se cuvine ca acești copii să ureze bun venit Fiului Păcii, pe care conducătorii preoților l-au respins. Ar fi inutil să-i opresc, de teamă ca nu cumva în locul lor să înceapă a striga pietrele acestea de pe marginea drumului.”

172:3.14 (1882.7) Fariseii s-au grăbit s-o ia înaintea procesiunii pentru a se alătura Sinedriului, care se afla atunci la templu, și le-au dat seamă confrăților lor: „Vedeți, tot ceea ce facem noi nu servește la nimic; suntem reduși la tăcere de acest galileean. Poporul a devenit nebun după el; dacă nu-i oprim pe acești ignoranți, lumea întreagă o să-l urmeze.”

172:3.15 (1883.1) În realitate, nu se putea atașa nici o semnificație profundă acestei explozii superficiale și spontane de entuziasm popular. Deși voioasă și sinceră, această întâmpinare nu denotă nici o convingere reală sau profundă în inima acestei mulțimi vesele. Aceleași mulțimi au fost tot atât de prompte în a-l respinge pe Iisus, mai târziu în aceeași săptămână, de îndată ce Sinedriul a luat cu fermitate și cu hotărâre poziție împotriva lui, când ele și-au pierdut iluzii - când și-au dat seama că Iisus nu avea să-și instaureze împărăția conform speranțelor lor îndelung nutrite.

172:3.16 (1883.2) Însă tot orașul a fost puternic agitat, până într-atâta încât toată lumea întreba: „Cine este omul acesta?” Și mulțimea răspundea: „Acesta este profetul din Galileea, Iisus din Nazareth.”

4. Vizita la templu

172:4.1 (1883.3) În vreme ce gemenii Alfeu urmau să restituie măgarul proprietarului lui, Iisus și cei zece apostoli s-au despărțit de asociații lor cei mai apropiați și s-au preumblat prin templu observând pregătirile Paștilor. Nu s-a făcut nici o tentativă de a-l molesta pe Iisus, căci Sinedriul se temea mult de popor, și, la urma urmei, această teamă era unul dintre motivele pentru care Iisus permisesese mulțimii să-l aclame astfel. Apostoli cu greu înțelegeau că acesta era unicul procedeu uman susceptibil să împiedice eficient ca Iisus să nu fie arestat pe loc cu prilejul intrării lui în oraș. Maestrul dorea să dea locuitorilor Ierusalimului, umili și însemnați, precum și zecilor de mii de asistenți la Paști, această ultimă șansă în plus de a auzi evanghelia și de a primi, dacă o vroiau, pe Fiul Păcii.

172:4.2 (1883.4) Acum, în timp ce după-amiaza se termina și mulțimile mergeau să se refacă, Iisus și discipolii lui imediați au fost lăsați singuri. Ce zi ciudată fusese aceea! Apostolii erau gânditori, dar muți. Niciodată, în cursul asocierii lor cu Iisus, ei nu mai asistaseră la o zi asemănătoare. Ei s-au așezat vreme de câteva clipe ei s-au așezat lângă amplasamentul comorii templului, observându-i pe oamenii care își vărsau acolo contribuția: bogații vărsau sume largi în caseta de ofrande, și fiecare dădea ceva după posibilitățile sale. La sfârșit a venit o văduvă săracă, îmbrăcată mizerabil, și au remarcat că ea pune doi bănuți (mici monezi de cupru) în pâlnie. Atunci, Iisus a atras atenția apostolilor asupra văduvei zicând: Rețineți bine ceea ce tocmai ați văzut. Această văduvă săracă a dat mai mult decât toți ceilalți, căci ceilalți n-au dat decât o mică fracțiune din surplusul lor, pe câtă vreme, cu toată mizeria ei, această biată femeie a dat tot ceea ce avea, chiar și necesarul ei.

172:4.3 (1883.5) În timp ce se lăsa seara, ei umblau în tăcere prin curțile templului, și, după ce a observat o dată mai mult aceste scene familiare, Iisus și-a reamintit emoțiile legate de vizitele sale anterioare, fără a le uita pe primele, și i-a zis: „Să mergem sus în Bethania ca să ne odihnim.” Iisus, cu Petru și Ioan, au mers să locuiască la Simon, în timp ce ceilalți apostoli au fost găzduiți la prietenii lor din Bethania și din Bethfagi.

5. Atitudinea apostolilor

172:5.1 (1883.6) În această seară de duminică, pe parcursul întoarcerii către Bethania, Iisus a mers înaintea apostolilor. Nu s-a pronunțat nici o vorbă până în clipa când s-au despărțit după ce au sosit la casa lui Simon. Niciodată cei doisprezece oameni n-au încercat sentimente atât de variate și inexplicabile ca cele care surveneau acum în mintea și în sufletul acestor ambasadori ai împărăției. Acești robuști galileeni erau tulburați și descumpăniți; nu știau la ce să se aștepte; erau prea surprinși ca să fie speriați. Nu știau nimic de planurile Maestrului pentru ziua următoare, și n-au pus nici o întrebare. S-au dus la locuințele lor, dar n-au dormit mult, cu excepția gemenilor. Totuși, ei n-au pus nici o pază înarmată în preajma lui Iisus la Simon acasă.

172:5.2 (1884.1) Andrei era complet nedumerit și aproape dezorientat. A fost singurul apostol care n-a căutat să evalueze în mod serios explozia populară de aclamații. El era prea preocupat de gândul responsabilității sale de conducător al corpului apostolic pentru a analiza serios sensul sau semnificația zgomotoaselor osanale ale

mulțimii. Andrei avea mare grijă să vegheze asupra unora dintre asociații lui, pentru care se temea ca nu cumva să se lase purtați de emoții în timpul entuziasmului popular, mai ales a lui Petru, Iacob, Ioan și Simon Zelotul. În toată această zi și în cele imediat următoare, Andrei a fost asaltat de mari îndoieli, dar nu și-a exprimat nici una dintre aceste îngrijorări către asociații lui apostolici. El era preocupat de atitudinea unora dintre cei doisprezece, pe care îi știa înarmați cu sabie, dar ignora faptul că propriul lui frate purta și el una.

Procesiunea intrând în Ierusalim n-a făcut decât o impresie relativ superficială asupra lui Andrei. El era prea ocupat cu responsabilitățile sarcinii sale pentru a fi în vreun alt fel atins.

172:5.3 (1884.2) Simon Petru a fost mai întâi aproape amețit de această manifestație populară de entuziasm; dar era foarte trezit în clipa când s-au înapoiat în Bethania în noaptea aceea. Petru nu putea nici cum să-și închipuie unde voia să ajungă Maestrul. Era teribil de dezamăgit că Iisus nu profitase de acest val de favoare populară pentru a face vreo proclamație. Petru n-a izbutit să înțeleagă de ce Iisus nu vorbise mulțimii pe când sosise la templu, sau cel puțin să fi permis vreunui dintre apostoli să se adreseze mulțimii. Petru era un mare predicator, și nu-i plăcea să vadă pierzându-se un auditoriu atât de vast, atât de receptiv și atât de entuziasmat. I-ar fi plăcut atât de mult să predice evanghelia împărăției acestei mulțimi, pe loc, în templu, dar Maestrul le interzisese în mod expres să propovăduiască sau să predice în Ierusalim în această săptămână a Paștilor. Reacția la procesiunea spectaculară din oraș a fost dezastruoasă pentru Simon Petru. Pe timpul nopții Petru se dezmeticise și era copleșit de o tristețe inexprimabilă.

172:5.4 (1884.3) Pentru Iacob Zebedeu, această duminică a fost o zi de perplexitate și de tulburare profundă; el nu pricepea rostul evenimentelor; el nu putea planul Maestrului care permitea acestor excesive aclamații, și care refuza apoi să rostească măcar un cuvânt mulțimii odată ajuns la templu. Pe când procesiunea cobora de pe Olivet către Ierusalim, și mai ales în momentul în care el i-a întâlnit pe miile de pelerini care se năpusteau să-l întâmpine pe Maestru, Iacob a fost crunt sfâșiat de sentimente contradictorii: exaltare și satisfacție pentru ceea ce vedea, și profundă teamă pentru ceea ce avea să se petreacă la sosirea lor la templu. După aceea, el a fost descurajat și umplut de dezamăgire când l-a văzut pe Iisus coborând de pe măgar și plimbându-se agale prin curțile templului. Iacob nu putea înțelege de ce el irosea această magnifică ocazie de a proclama împărăția. Seara, mintea sa a fost cuprinsă de o angoasantă și teribilă incertitudine.

172:5.5 (1884.4) Ioan Zebedeu s-a apropiat oarecum de înțelegerea motivelor acțiunilor lui Iisus; cel puțin el pricepea parțial semnificația spirituală a ceea ce se chema intrarea triumfală în Ierusalim. În vreme ce mulțimea se îndrepta spre templu și îl vede pe Maestrul lui călărind pe măgar, el și-a amintit că l-a auzit pe Iisus citând pasajul din Scripturi unde Zaharia îl descria pe Mesia ca un om al păcii intrând în Ierusalim pe un măgar. Reflectând la acest citat din Scripturi, Ioan a început să înțeleagă sensul simbolic al spectacolului din această după-amiază de duminică. Cel puțin, el a înțeles destul semnificația pasajului Scripturilor ca să se poată bucura întrucâtva de episodul acela și ca să nu se lase deprimat în exces prin finalul aparent inutil al

procesiunii triumfale. Ioan avea un tip de minte care înclina în mod firesc să gândească și să simtă în simboluri.

172:5.6 (1885.1) Filip a fost complet descumpănit de caracterul brusc și spontan al exploziei. Coborând Olivetul, el nu și-a putut aduna îndeajuns ideile pentru a ajunge la o concluzie precisă asupra semnificației defilării. Într-un sens, el se bucura de spectacol pentru că Maestrul său era onorat. Sosind la templu, el a fost tulburat de ideea că Iisus ar putea să-i ceară să hrănească mulțimea, și astfel că, conduita lui Iisus care se îndepărta liniștit de mulțimi, și care dezamăgise atât de crunt majoritatea apostolilor a fost, pentru Filip, o mare ușurare. Mulțimile constituiseră uneori o mare încercare pentru administratorul celor doisprezece. După ce fusese eliberat de aceste temeri personale privitoare la nevoile materiale ale mulțimii, Filip i s-a alăturat lui Petru pentru a-și exprima dezamăgirea pentru că nu se făcuse nimic pentru a se propovădui mulțimii. În seara aceea, Filip a cugetat din nou la aceste experiențe și a fost tentat să pună la îndoială toată ideea de regat. El s-a întrebat cu onestitate și cu uimire de semnificația posibilă a tuturor acestor evenimente, dar n-a împărtășit aceste îndoieli nimănui. Îl iubea prea mult pe Iisus și avea o mare credință personală în Maestru.

172:5.7 (1885.2) Nataniel a fost apostolul care, în afară de aspectele simbolice și profetice ale evenimentelor, era cel mai aproape de înțelege motivul Maestrului de a se încredința de sprijinul popular al pelerinilor de Paști. Înainte de a ajunge la templu, el s-a gândit că, fără această intrare spectaculară în Ierusalim, Iisus ar fi fost oprit de agenții Sinedriului și azvârlit în închisoare încă din clipa în care s-ar

fi încumetat să intre în oraș. El n-a fost deci cătuși de puțin surprins să vadă că Maestrul nu se mai servea de mulțimea entuziastă după ce a pătruns în incinta orașului și a făcut o astfel de impresie asupra conducătorilor iudei încât ei s-au abținut de la a-l pune imediat sub stare de arest. Înțelegând adevăratul motiv al Maestrului de a pătrunde în oraș în felul acesta, Nataniel a rămas în mod firesc mai bine echilibrat pe când urma grupul, și a fost mai puțin tulburat sau dezamăgit decât ceilalți apostoli de conduita ulterioară a lui Iisus. Nataniel avea mare înțelegere în aptitudinea lui Iisus de a înțelege oamenii, și în sagacitatea sa și în abilitatea sa de a mânui situațiile dificile.

172:5.8 (1885.3) Matei a fost mai întâi descumpănit de zăpăceala spectacolului. El n-a priceput semnificația a ceea ce îi vedeau ochii decât în momentul în care, l-a rândul său, el și-a amintit de citatul lui Zaharia în care profetul făcea aluzie la bucuria Ierusalimului pentru că regele lui venise, aducând salvarea și călărind pe un măgăruș. În timp ce procesiunea se îndrepta către oraș apoi se orienta către templu, Matei a căzut în extaz; el avea convingerea că ceva extraordinar se va produce în momentul în care Maestrul va sosi la templu în fruntea acestei mulțimi care scotea strigăte. Când un fariseu l-a luat în răs pe Iisus zicând: „Uitați-vă cu toții, vedeți-l pe cel care vine aici, regele iudeilor călare pe un cal”, Matei nu s-a abținut să-l lovească decât grație unui mare efort de stăpânire de sine. Nimeni dintre cei doisprezece nu era mai deprimat decât el, în seara aceea, pe drumul de întoarcere în Bethania. După Simon Petru și Simon Zelotul, el a fost cel care a încercat cea mai violentă tensiune nervoasă și s-a pomenit, seara, într-o stare de completă istovire. Dar,

în dimineața zilei următoare, Matei își recăpătase curajul; la urma urmei, el știa să piardă.

172:5.9 (1886.1) Toma a fost cel mai descumpănit și cel mai nedumerit dintre cei doisprezece. În cea mai mare parte a timpului, el s-a mărginit la a-i urmări pe ceilalți, privind spectacolul și întrebându-se sincer care ar putea fi mobilul Maestrului pentru a participa la o atât de ciudată defilare. În străfundul inimii sale, el considera toată scena ca puțin copilărească, dacă nu de-a dreptul stupidă. Nu-l mai văzuse pe Iisus făcând așa ceva, și era nedumerit în încercarea de a-i explica conduita Maestrului, în acea după-amiază de duminică. În clipa în care au ajuns la templu, Toma a tras concluzia că această defilare populară avea rostul de a înfricoșa Sinedriul astfel încât acesta să nu îndrăznească să-l aresteze imediat pe Maestru. Pe drumul de întoarcere în Bethania, Toma a chibzuit mult, dar n-a zis nimic. La ora culcării, iscusința Maestrului de a organiza tumultoasa intrare în Ierusalim începuse să-i facă întrucâtva apel la simțul umorului, și el a fost foarte încurajat de această reacție.

172:5.10 (1886.2) Această duminică începuse ca o mare zi pentru Simon Zelotul. El avea viziuni de acțiuni minunate înfăptuite în Ierusalim în cursul următoarelor zile, și în aceea avea dreptate, dar Simon visa la instaurarea noii suveranități naționale a iudeilor, cu Iisus pe tronul lui David. Simon și-i imagina pe naționaliști trecând la acțiune odată cu proclamarea împărăției, cu el însuși la comanda supremă a forțelor militare ale noului regat, pe cale de a se aduna. Pe drumul de coborâre de pe Muntele Măslinilor, el prevedea chiar și că membrii Sinedriului și toți partizanii lui vor fi morți în ziua aceea înainte de apusul soarelui. El credea realmente că urma să se producă un mare

eveniment. El era omul cel mai zgomotos din toată mulțimea. Dar la ora cinci după-amiază el nu mai era decât un apostol serios, abătut și deziluzionat. El nu și-a revenit niciodată complet din depresiunea care l-a afectat ca urmare a șocului din această zi; cel puțin, el nu s-a refăcut decât la mult timp după reînvierea Maestrului.

172:5.11 (1886.3) Pentru gemenii Alfeu, această zi a fost perfectă. Ei s-au bucurat realmente tot timpul. Ca armare a absenței lor din timpul pașnicei vizite la templu, ei au scăpat în mare parte de contralovitura aclamațiilor populare. Ei n-au putut înțelege cu nici un chip comportamentul abătut al apostolilor la întoarcerea lor în Bethania, în seara aceea. În amintirile gemenilor, această zi a fost întotdeauna cea în care ei s-au simțit cel mai aproape de cer pe pământ; ea a fost apogeul satisfăcător al întregii lor cariere de apostoli. Amintirea exaltării acestei după-amieze de duminică i-a susținut pe parcursul întregii tragedii a acestei memorabile săptămâni, până la ora crucificării. Aceasta era intrarea regală cea mai potrivită pe care puteau s-o conceapă gemenii; ei s-au bucurat de fiecare clipă a spectacolului. Ei aprobau pe deplin tot ceea ce au văzut, și au îndrăgit multă vreme amintirea.

172:5.12 (1886.4) Dintre toți apostolii, Iuda Iscariotul a fost cel mai defavorabil afectat de intrarea procesională în Ierusalim. Minte sa fermenta dezagreabil pentru că Maestrul îl dojenise, în ajun, în legătură cu ungerea făcută de Maria la ospățul dat de Simon. Iuda era dezgustat de tot spectacolul, care i se părea copilăresc, dacă nu de-a dreptul ridicol. În vreme ce acest apostol înclinat spre răzbunare observau evenimentele acestei după-amieze de duminică, Iisus i se părea a semăna mai mult cu un bufon decât cu un rege. Iuda era

profund enervat de acest spectacol. El împărtășea punctul de vedere al grecilor și al romanilor care disprețuiau orice persoană care accepta să călărească pe un măgar sau pe un catâr. În momentul în care procesiunea triumfală a intrat în oraș, Iuda aproape că se decisese să abandoneze orice idee despre un asemenea regat. Era aproape hotărât să renunțe la toate aceste încercări burlești de stabilire a împărăției cerurilor. Apoi el s-a gândit la reînvierea lui Lazăr, și la multe alte evenimente, și a decis să rămână cu cei doisprezece, măcar încă o zi. În plus, el purta punga lor de bani și nu voia să plece ducând cu el fondurile apostolice. Pe drumul de întoarcere din Bethania, în seara aceea, conduita sa n-a părut ciudată, căci toți apostolii erau deopotrivă de deprimați și de tăcuți.

172:5.13 (1887.1) Iuda a fost foarte mult influențat de faptul că prietenii lui saducheii l-au luat în râs. Nici un alt factor n-a exercitat, asupra hotărârii sale finale de a-l părăsi pe Iisus și pe ceilalți apostoli, o atât de puternică influență încât episodul survenit în momentul în care Iisus a ajuns la poarta orașului. Un saducheu de seamă, prieten de familie al lui Iuda, s-a îndreptat în grabă către el cu intenția de a-l ridiculiza puțin, dar fără răutate și l-a bătut pe spate zicându-i: De ce ai o față așa plouată, prietene bun? Bucură-te, și alătură-te nouă pentru a-l aclama pe acest Iisus din Nazareth, regele Iudeilor, în timp ce trece pe poarta Ierusalimului, călare pe un măgar. Iuda nu dădu-se niciodată înapoi din fața persecuțiilor, dar b-a putut îndura să fie luat în râs în felul acesta. Pe lângă sentimentul său îndelung nutrit de răzbunare, se amesteca acum această fatală frică de ridicol, acest sentiment teribil și înfricoșător de a fi rușinat de Maestrul său și de tovarășii lui apostoli. În inima sa, acest ambasador hirotonisit a-l

împărăției era deja un dezertor nu-i rămânea decât să găsească un pretext plauzibil pentru a o rupe pe față cu Maestrul.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 172](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 174](#) >>

Capitolul 173

Luni în Ierusalim

173:0.1 (1888.1) DUPĂ cum se convenise în prealabil, Iisus și apostolii s-au reunit, în această dimineață de luni, devreme, la Simon din Bethania și, după o scurtă întrevedere, au plecat către Ierusalim. Cei doisprezece au rămas neobișnuit de tăcuți pe tot drumul lor spre templu; ei nu își reveniseră după experiența din ajun. Erau în expectativă, temători și profund afectați de un sentiment de detașare care rezulta din subita schimbare de tactică a Maestrului, la care se adăuga instrucțiunea ce le fusese dată, de a nu se angaja în nici un fel de propovăduire publică în toată această săptămână de Paști.

173:0.2 (1888.2) Grupul a coborât muntele Olivet, cu Iisus în frunte, apostolii urmându-l îndeaproape într-o tăcere meditativă. Toți, cu excepția lui Iuda Iscariotul, nu se gândeau decât la un singur lucru:

Ce va face Maestrul astăzi? Cât despre Iuda el era absorbit de acest unic gând: Ce să fac? Să rămân cu Iisus și cu tovarășii mei sau să mă retrag? Și dacă am să-i părăsesc, cum mă voi rupe de ei?

173:0.3 (1888.3) Dimineața era magnifică când acești oameni au ajuns la templu către ora nouă. Ei s-au dus de îndată în curtea cea mare în care Iisus propovăduia atât de adesea și, după ce i-a salutat pe credincioșii care îl așteptau, Iisus a urcat pe una dintre estradele rezervate învățătorilor și a început să vorbească mulțimii care se adunase. Apostolii s-au îndepărtat puțin și au așteptat desfășurarea evenimentelor.

1. Curățarea templului

173:1.1 (1888.4) În legătură cu slujbele și cu riturile de cult din templu se dezvoltase un imens trafic comercial. Era comerțul care consta în furnizarea de animale menite pentru diverse sacrificii. Deși fideli aveau permisiunea de a-și aduce propriile lor ofrande, subzista totuși faptul că animalele nu trebuiau să prezinte nici o „tară” în sensul legii evitice interpretate de către inspectorii oficiali ai templului. Mulți dintre fideli înduraseră umilirea de a-și vedea animalul, presupus perfect, respins de examinatorii de la templu. S-a generalizat practica de a cumpăra animalele sacrificiale chiar de la templu. Se găseau foarte aproape pe Muntele Măslin diverși furnizori de la care ți le puteai procura, dar se împământenise datina de a le dobândi direct din parcurile de animale situate în templu. Obiceiul de a vinde toate soiurile de animale sacrificiale în curțile templului se dezvoltase

treptat. Ieșiseră în felul acesta la iveală afaceri foarte active și aducătoare de profituri enorme. O parte din beneficii erau rezervate tezaurului templului, dar cea mai mare parte revenea indirect familiilor marilor preoți aflați la putere.

173:1.2 (1888.5) Vânzarea de animale în templu prospera, căci, dacă un fidel cumpăra un animal de acolo, deși prețul era destul de ridicat, el nu mai trebuia să plătească taxe și era sigur că sacrificiul propus nu va fi respins, sub pretextul că animalul nu era realmente sau teoretic neprihănit. Din timp în timp, creșteau, într-un mod exorbitant, prețurile cerute oamenilor de rând, mai ales în timpul marilor sărbători naționale. Într-un anumit moment, preoții avizi au mers până întra-acolo încât să pretindă echivalentul unei săptămâni de lucru pentru o pereche de porumbei care ar fi fost în mod normal vânduți săracilor pentru câțiva dinari. „Fiii lui Ana” începuseră deja să-și instaleze tarabele în incinta templului, chiar pe acele amplasamente de piață care au subzistat până la demolarea lor, de către populație, cu trei ani înainte de distrugerea templului însuși.

173:1.3 (1889.1) Dar traficul cu animale de sacrificiu și diversele negoțuri nu erau singurul mod în care erau profanate curțile templului. Se dezvoltase, în epocă, un vast sistem de bancă și de schimb, care se practica de-a dreptul în incinta templului și se instaurase în felul următor: în cursul dinastiei asmoneene, iudeii își bătuseră propria lor monedă de argint, se stabilise practica de ase pretinde ca taxa de jumătate de siclu și toate celelalte drepturi ale templului să fie plătite cu această monedă iudaică. Această reglementare făcea necesar ca schimbătorii de bani să fie autorizați să furnizeze sicli ortodocși bătuți de iudei în schimbul a numeroase

feluri de monedă care circulau în Palestina și în alte provincii ale imperiului roman. Impozitul templului, ce trebuia plătit de toată lumea, afară de femei, de sclave și de minore, era de o jumătate de siclu, o monedă cam de mărimea unui ban de argint de doi centimetri în diametru, dar de două ori mai groasă. Pe vremea lui Iisus, preoții fuseseră și ei scutiți de impozitul templului. Prin urmare, din 15 până în 25 ale lunii precedente Paștelor, schimbătorii acreditați își ridicau barăcile în principalele orașe ale Palestinei cu scopul de a furniza iudeilor moneda potrivită pentru plățirea taxelor templului la sosirea lor în Ierusalim. După această perioadă de zece zile, acești schimbători plecau către Ierusalim și își instalau tejghelele în curțile templului. Ei erau autorizați să preleveze un comision de la cincisprezece până la douăzeci de centime pe un ban valorând aproape cincizeci de centime, și dublu pe o monedă de valoare superioară. Acești bancheri de la templu trăgeau deopotrivă profit din schimbarea tuturor banilor destinați cumpărării de animale de sacrificiu și plățirii de legăminte și de ofrande.

173:1.4 (1889.2) Nu numai că acești schimbători de bani de la templu făceau afaceri regulate de bancă pentru a scoate un beneficiu din schimbul a cel puțin douăzeci de monezi aduse periodic de pelerini, cu prilejul treceri lor prin Ierusalim, dar ei se angajau totodată în tot felul de operații care țineau de profesia de bancher. Vistierul templului și liderii religioși trăgeau profituri imense din aceste activități comerciale. Nu era rar ca tezaurul templului să conțină echivalentul a zece tone de aur, pe câtă vreme ce oamenii de rând zăceau în mizerie și continuau să plătească aceste prelevări injuste.

173:1.5 (1889.3) În această dimineață de luni, Iisus a încercat să propovăduiască evanghelia împărăției celeste în mijlocul acestei zgomotoase mulțimi de schimbători, de vânzători și de neguțatori de animale. Nu era singurul care să se indigneze de această pângărire a templului; oamenii de rând, și mai ales iudeii din provinciile străine, erau profund mâhniți în inima lor de a vedea profanat astfel templul lor național pentru bani. În această epocă, Sinedriul însuși își ținea întrunirile regulate într-o sală în jurul căreia continua vacarmul acestor discuții și acest talmeș-balmeș de comerț și de troc.

173:1.6 (1890.1) În clipa în care Iisus avea să înceapă cuvântarea sa, s-au produs două incidente care i-au atras atenția. Pe tețgheaua unui schimbător vecin, se iscase o discuție violentă și aprinsă din cauza unui comision prea ridicat cerut unui iudeu din Alexandria, și, în același moment, aerul era sfâșiat de mugetele a o sută de boi care erau trecuți dintr-o secțiune a parcului de animale într-alta. În timp ce Iisus zăbovea, contemplând în tăcere, dar meditativ, această scenă de negoț și de confuzie, el a zărit alături de el un candid galileean căruia îi vorbise la Iron și pe care iudeii, aroganți și pretinzându-se superiori, îl ridiculizau și îl înghionteau. Toate acestea s-au combinat în sufletul lui Iisus pentru a provoca una dintre aceste ciudate accese de indignare emotivă care îl apucau periodic.

173:1.7 (1890.2) Spre stupefacția apostolilor lui, care stăteau în imediata apropiere îi se abțineau să participe la scena care a urmat, Iisus a coborât de pe estradă de propovăduire, s-a îndreptat către băiatul care conducea vita prin curte, i-a luat biciul din mână și a mânat repede animalele din templu, dar asta n-a fost totul. Sub privirile mirate a mii de persoane adunate în curtea templului, el s-a

îndreptat cu pași mari și maiestuoși către secțiunea cea mai îndepărtată a țarcului de vite și s-a apucat să deschidă porțile fiecărui staul și să gonească animalele închise în ele. Din clipa aceea pelerinii adunați au fost electrizați; cu aclamații tumultoase, ei au mers către bazare și au început să răstoarne mesele celor care schimbau bani. În mai puțin de cinci minute orice comerț a fost măturat din templu. În momentul în care gărzile romane din vecinătate au apărut pe scenă, totul era din nou pașnic și mulțimea se disciplinase. Urcând din nou pe estrada oratorilor, Iisus s-a adresat mulțimii zicând: „Voi ați asistat astăzi la ceea ce fusese anunțat în Scripturi: 'Casa mea se va numi casă de rugăciuni pentru toate națiunile dar voi ați făcut din ea o groță pentru hoți.'”

173:1.8 (1890.3) Până să fi putut zice mai mult, osanale de laudă au izbucnit în marea adunare și, curând, un grup de tineri a ieșit din mulțime pentru a cânta imnuri de recunoștință, pentru că neguțătorii profani și speculați fuseseră alungați din templul sacru. Între timp niște preoți ajunseseră pe scenă și unul dintre ei i-a zis lui Iisus: „Oare tu n-ai auzit ce-au zis copiii leviților?” Și Maestrul a răspuns: „N-ai citit tu oare 'că lauda ieșită perfectă din gura copiilor și a pruncilor!’” În timpul restului zilei, în vreme ce Iisus propovăduia, păzitorii stabiliți de popor au vegheat la toate porțile și n-au permis nimănui să transporte nici măcar un vas gol prin curțile templului.

173:1.9 (1890.4) Când liderii religioși și scribii au prins de veste despre aceste evenimente, au fost zăpăciți. Lor le-a fost cu atât mai frică și au fost cu atât mai hotărâți să-l extermine. Dar erau foarte tare încurcați, neștiind cum să-l omoare, căci se temeau mult de mulțimi, care aprobau acum deschis expulzarea speculanților profani. În tot

cursul zilei, care a fost liniștită și pașnică în curțile templului, mulțimea a ascultat învățăturile lui Iisus și a fost literalmente copleșită de cuvintele lui.

173:1.10 (1890.5) Acest act surprinzător Iisus depășea puterea de înțelegere a apostolilor lui. Ei au fost atât de deconcertați de această scenă subită și neașteptată a Maestrului lor încât, pe toată durata acestei scene, au rămas într-un grup compact lângă estrada oratorilor. Ei n-au făcut nici cel mai mic gest pentru a participa la curățirea templului. Dacă acest eveniment spectaculos ar fi avut loc în ajun, în momentul sosirii triumfale a lui Iisus la templu, la ieșirea procesiunii tumultuoase pe porțile orașului, unde el fusese fără încetare zgomotos aclamat de mulțime, ei ar fi fost gata să acționeze; dar, în felul în care s-a întâmplat incidentul, ei nu erau în nici un fel pregătiți să participe la el.

173:1.11 (1891.1) Această curățire a templului revelează atitudinea Maestrului față de comercializarea practicilor religioase precum și repulsia sa pentru toate formele de injustiție și de speculație pe seama săracilor și ignoranților. Episodul arată de asemenea că Iisus nu aproba refuzul de a folosi forța pentru a proteja majoritatea grupului uman contra practicilor neloiale și înrobitoare ale minorităților nedrepte capabile să se fortifice îndărătul puterii politice, financiare sau ecleziastice. Nu trebuie să se permită oamenilor șireți, depravați și uneltitori, să se organizeze pentru a exploata și a-i asupra pe cei care, din cauza idealismului lor, nu sunt dispuși să recurgă la violență pentru a se apăra sau pentru a pune în executare proiectele lor demne de lude.

2. Sfidarea autorității Maestrului

173:2.1 (1891.2) Duminică, intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim a insuflat atâta teamă conducătorilor iudei încât ei n-au îndrăznit a mai pune să fie arestat. În ziua următoare, spectaculoasa purificare a templului a întârziat tot atât de efectiv arestarea Maestrului. Zi după zi, conducătorii iudeilor erau tot mai decși să-l distrugă, dar erau abătuți de două temeri care se combinau pentru a întârzia ora loviturii. Conducătorii preoților și ai scribilor nu voiau să-l aresteze pe Iisus în public, căci se temeau ca mulțimea să nu se întoarcă împotriva lor cu resentimente și cu furie. Ei se temeau și de eventualitatea unui apel către gărzile romane pentru a calma o mișcare populară.

173:2.2 (1891.3) În cursul ședinței sale de amiază, Sinedriul a decis în unanimitate că trebuiau să termine repede cu Iisus, căci nici unul dintre prietenii Maestrul nu asista la această reuniune. Membrii Sinedriului n-au putut totuși să se pună de acord asupra momentului și a manierei de a-l aresta. Ei au decis în cele din urmă să desemneze cinci grupuri care se vor amesteca în public cu intenția de a-l încurca pe Iisus în învățăturile sale sau de a-l discredita în vre-un fel în ochii celor care ascultau îndrumările sale. Prin urmare, către ora două, în momentul în care Iisus tocmai își începea discursul despre „Libertatea Filiației”, un grup de bătrâni din Israel și-a croit drum până aproape de el, l-au întrerupt în maniera lor obișnuită, întrebându-l: „Prin ce autoritate faci tu aceste lucruri? Cine ți-a dat această autoritate?”

173:2.3 (1891.4) Conducătorii iudei și funcționarii Sinedriului iudaic aveau cu desăvârșire dreptul de a pune această întrebare oricui

pretindea că propovăduiește și acționează în maniera extraordinară care îl caracterizase pe Iisus, mai ales în recenta sa conduită când a eliminat din templu tot comerțul. Acești negustori și schimbători de bani activau cu o permisiune directă dată de liderii cei mai înalți, iar un procentaj din bunurile lor era presupus a reveni direct tezaurului templului. Nu uitați că *autoritate* era deviza întregii societăți iudaice. Profeții aduceau întotdeauna necazuri deoarece aveau îndrăzneala de a pretinde să propovăduiască fără autoritate, fără a fi fost instruiți cum se cuvine în academiile rabinice și fără a fi primit apoi hirotonisirea regulată a Sinedriului. Absența acestei autorități pentru a propovădui în mod fățiș în public era considerată ca denotând fie o ignoranță înfumurată, fie o rebeliune deschisă. În vremea aceasta, numai Sinedriul putea ține confere hirotonisirea unui bătrân sau unui învățător, și această teorie trebuia să aibă loc în fața a cel puțin trei persoane hirotonisite anterior în același mod. Această hirotonisire conferea titlul de rabin învățătorului și îl califica totodată pentru a acționa ca judecător „legând și dezlegând chestiunile supuse deciziei sale.”

173:2.4 (1892.1) Conducătorii templului s-au prezentat înaintea lui Iisus, la această oră a după-amiezii, aducând o provocare nu numai învățăturii sale, ci și faptelor sale. Iisus știa bine că acești aceiași oameni afirmaseră de multă vreme în public că autoritatea învățăturii sale era satanică și că toate lucrările sale puternice fuseseră înfăptuite grație puterii prințului demonilor. De aceea Maestrul a început răspunsul lui la întrebare lor printr-o altă întrebare. Iisus a zis: „Aș vrea să vă pun și eu o întrebare. Dacă îmi răspundeți, atunci vă voi

zice și eu prin ce autoritate înfăptuiesc lucrările mele. De unde venea botezul lui Ioan? Își trăgea el autoritatea din cer sau de la oameni?”

173:2.5 (1892.2) Când au auzit aceasta, cei care îl luaseră la întrebări pe Iisus s-au tras deoparte pentru a se sfătui în legătură cu răspunsul pe care l-ar putea da lui Iisus. Se gândiseră să-l încurce pe Iisus în fața mulțimii, dar acum se pomeneau ei înșiși foarte confuzi înaintea auditorilor adunați atunci în curtea templului. Deruta lor a fost și mai evidentă atunci când ei au revenit la Iisus și i-au zis: „În ceea ce privește botezul lui Ioan, noi nu putem răspunde; nu știm.” Ei i-au răspuns astfel Maestrului pentru că se înțeleseseră între ei în felul următor: Dacă zicem că botezul lui Ioan vine din cer, Iisus va zice: De ce nu îl credeți? Și s-ar putea ca el să adauge că își are autoritatea de la Ioan. Și dacă spunem că botezul lui vine de la oameni, mulțimea s-ar putea întoarce împotriva noastră, căci majoritatea socotesc că Ioan era un profet. Ei au fost astfel obligați să revină în fața lui Iisus și a mulțimii mărturisind că ei, învățătorii religioși și conducătorii Israelului, nu puteau (sau nu voiau) să-și exprime o opinie asupra misiunii lui Ioan. Când au vorbit astfel, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „Nici eu nu vă voi spune prin ce autoritate voi înfăptui lucrurile acestea.”

173:2.6 (1892.3) Iisus nu avusese niciodată de gând să-l invoce pentru autoritatea sa pe Ioan, care nu primise hirotonisirea Sinedriului. Autoritatea lui Iisus rezida în ea înseși și în supremația eternă a Tatălui său.

173:2.7 (1892.4) Folosind această metodă față de adversarii Folosind această metodă vizavi de adversarii săi, Iisus nu căuta să evite întrebarea. În primul rând, el putea să pară vinovat de o măiastră

evadare, dar nu era acesta cazul. Iisus nu era niciodată dispus să tragă nici un fel de foloase, nici chiar de la inamicii lui. În această aparentă evitare, el a oferit realmente, tuturor auditorilor săi, răspunsul la întrebarea despre autoritatea conferită misiunii sale. Fariseii afirmaseră că el înfăptuia prin autoritatea prințului demonilor. Or, Iisus repetase de multe ori că el propovăduia și lucra prin autoritatea Tatălui său celest, lucru pe care conducătorii iudei refuzau să-l accepte. Ei căutau deci să-l discrediteze prin a-l face să admită că învățătura sa depășea regula, de vreme ce el nu fusese niciodată sancționat de Sinedriu. Răspunzând în felul în care a făcut-o, fără a pretinde că ar fi primit autoritatea de la Ioan, el satisfăcea auditoriul, cu rezultatul că efortul inamicilor lui pentru a-l prinde în cursă, se întorcea în mod eficient împotriva lor și îi discredita mult în ochii tuturor persoanelor prezente.

173:2.8 (1892.5) Iscusința Maestrului de a se purta cu adversarii era lucrul care stârnea atâta frică în ceilalți. Ei n-au mai încercat să-l i-a la întrebări în ziua aceea și s-au retras să se sfătuiască iar între ei. Dar poporului iudeu nu i-a trebuit mult până să remarce necinstea și lipsa de sinceritate din întrebările puse lui Iisus de către conducătorii iudei. Chiar și poporul de rând n-avea cum să nu observe deosebirea dintre maiestatea morală a Maestrului și ipocrizia calculată a dușmanilor lui. Dar curățirea templului îi adusesese pe saducheii de partea fariseilor pentru a elabora planurile menite să-l distrugă pe Iisus. Și saducheii reprezentau atunci majoritatea Sinedriului.

3. Parabola celor doi fii

173:3.1 (1893.1) În timp ce fariseii cârcotași stăteau acolo în tăcere, Iisus și-a coborât privirea spre ei și a zis: „De vreme ce voi vă îndoiiți de misiunea lui Ioan și sunteți ostili învățaturii și lucrărilor Fiului Omului, ascultați parabola pe care am să v-o povestesc Un mare proprietar respectat avea doi fii și dorea să-i ajute ca să administreze vastele sale domenii. S-a dus l-a mezin și i-a zis: „Mergi astăzi și lucrează în podgoria mea.” Acest fiu nechibzuit i-a răspuns tatălui: „N-am să merg”, dar apoi s-a căit și s-a dus. Proprietarul s-a dus apoi la fiul lui mai mare și i-a spus și lui: „Fiule, mergi de lucrează în podgoria mea.” Iar acest fiu ipocrit și infidel i-a răspuns: „Da, tată, voi merge.” Însă, când tatăl i-a întors spatele, el nu a mai mers acolo. Eu vă pun întrebarea, care dintre acești fii a făcut realmente voia tatălui său?”

173:3.2 (1893.2) Auditoriul a răspuns în unanimitate: „Primul fiu.” Atunci, Iisus a zis: „Așa este; și, acum, eu proclam că publicanii și prostituatele, chiar dacă s-ar părea că ei refuză chemarea la pocăință, vor vedea greșeala de pe calea lor și vor intra în împărăția cerurilor înaintea voastră, care pretindeți cu ostentație că îl slujiți pe Tatăl care este în ceruri refuzând totodată să-i înfăptuiți lucrările. Nu voi, scribii și fariseii, sunteți cei care a-ți crezut în Ioan, ci mai degrabă publicanii și păcătoșii. Voi nici nu credeți în învățătura mea, dar poporul ascultă cuvintele mele cu bucurie.”

173:3.3 (1893.3) Iisus nu-i disprețuia personal pe farisei și pe saducheii. Sistemul lor de învățământ și de practică era ce căuta el să discrediteze. El nu era ostil față de nimeni, dar, aici, se producea conflictul inevitabil dintre o religie spirituală nouă și vie și străvechea religie de ceremonie, de tradiție și de autoritate.

173:3.4 (1893.4) În tot acest timp, cei doisprezece apostoli stăteau alături de Maestru, însă fără a participa în nici un fel la aceste schimburi de cuvinte. Fiecare dintre cei doisprezece reacționa în felul lui particular la evenimentele din zilele acestea care încheiau misiunea întrupării lui Iisus în carne, și fiecare observa deopotrivă consemnul Maestrului de a se abține de la propovăduirea sau de la predicarea în public în timpul acestei săptămâni de Paști.

4. Parabola proprietarului absent

173:4.1 (1893.5) Când liderii fariseilor și ai scribilor, care căutaseră să-l încurce pe Iisus cu întrebările lor, după ce au încetat să mai asculte parabola celor doi fii, s-au retras pentru a se concentra din nou. Maestrul, îndreptându-și atenția către mulțimea atentă, a povestit altă parabolă:

173:4.2 (1893.6) ”Un om bun, care poseda o proprietate, a plantat o vie. A înconjurat-o cu un gard și a săpat o groapă pentru a o presa și a construit un turn de veghe pentru paznici. Apoi a dat via în locație și a plecat într-o lungă călătorie într-o țară străină. Și când a venit sezonul culesului s-a apropiat, el a trimis servitori care să-i perceapă arenda. Dar, după ce se înțeleșeseră între ei, fermierii au refuzat să dea acestor servitori veniturile pe care ei le datorau; în loc de aceasta, ei i-au atacat pe servitori, pe unul l-au lovit, în al doilea au aruncat cu pietre și pe ceilalți i-au trimis de acolo cu mâinile goale.” Când proprietarul a aflat de poveste, el a trimis pe alți servitori mai destoinici care să rezolve chestiunea cu acești locatari răutăcioși; însă

aceștia i-au rănit și pe noii servitori și i-au tratat în mod rușinos. Atunci, proprietarul l-a trimis pe servitorul lui favorit, intendentul său, iar locatarii l-au omorât. Și totuși, cu răbdare și cu îndurare, proprietarul a mai trimis și alți servitori, dar locatarii n-au vrut să primească pe nici unul; ei l-au lovit pe unul și i-au omorât pe ceilalți. Când proprietarul a fost tratat astfel, el a hotărât să-și trimită fiul la locatarii ingrați zicându-și: 'Ei pot să-i maltrateze pe servitorii mei, dar vor arăta cu siguranță respect pentru fiul meu mult iubit. Însă, văzându-l venind pe fiul lui, locatarii impenitenți s-au vorbit între ei în felul următor: 'Acesta este moștenitorul. Haide-ți atunci să-l omorâm, și moștenirea ne va aparține.' Astfel deci, ei l-au prins, după ce l-au izgonit afară din vie l-au omorât. Când stăpânul acestei vii a aflat că ei i-au alungat și i-au omorât fiul, ce putea să le mai facă acestor locatari ingrați și răi?"

173:4.3 (1894.1) Când auditorii au auzit această parabolă și întrebarea lui Iisus, au răspuns: Proprietarul îi va nimici pe acești nemernici și va închiria via unor fermieri cinstiți, care îi vor da roadele la vremea lor. Unii dintre ei au înțeles că parabola făcea aluzie la națiunea iudaică, la maniera în care ea își tratase profeții, și la respingerea iminentă a lui Iisus și a învățăturii împărăției. Ei au zis atunci cu tristețe: „Dumnezeu vrea ca noi să nu mai facem astfel de lucruri.”

173:4.4 (1894.2) Iisus a văzut că un grup de farisei și de saducheii își croia drum spre el prin mulțime. El s-a oprit un moment, până când aceștia au fost aproape, și apoi au zis: „Voi știți cum au respins părinții voștri pe profeți, și știți bine că, în inima voastră, voi a-ți hotărât să-l respingeți pe Fiul Omului.” Apoi, plimbând o privire iscoditoare peste preoții și bătrânii care erau pe lângă el, Iisus a zis:

„N-ați mai citit până acum în Scripturi povestea pietrei pe care constructorii o aruncaseră ți care a devenit piatra de temelie atunci când a descoperit-o poporul. Eu vă avertizez deci încă o dată că, dacă continuați să respingeți această evanghelie împărăția cerurilor vă va fi curând luat pentru a fi dat unui popor dispus să primească vestea cea bună și să producă roadele spiritului. Această piatră comportă un mister, căci cine cade peste ea va fi prefăcut în bucățele, dar va fi salvat; însă acela peste care va cădea ea va fi prefăcut în pulbere, iar cenușa sa va fi împrăștiată în cele patru vânturi.”

173:4.5 (1894.3) Când fariseii au auzit aceste cuvinte, ei au înțeles că Iisus făcea aluzie la ei și la alți conducători iudei. Ei aveau o mare dorință să-l înhațe pe loc, dar se temeau de mulțime. Totuși, ei au fost atât de iritați de cuvintele Maestrului încât s-au retras pentru a se consulta din nou cu privire la maniera de a-l duce la pierzanie. În seara aceea, fariseii și saducheii s-au înțeles să încerce să-l prindă în cursă în ziua următoare.

5. Parabola ospățului de la nuntă

173:5.1 (1894.4) După ce scribii și conducătorii s-au retras, Iisus s-a adresat din nou mulțimii adunate și a povestit parabola nunții. A spus:

173:5.2 (1894.5) ”Se poate compara împărăția cerurilor cu un rege care a dat o petrecere de nuntă pentru fiul său ți a trimis mesageri pentru a-i chema pe cei care fuseseră în prealabil invitați la ospăț, zicând: ‚Totul este pregătit pentru a lua masa de nuntă la palatul regelui.’ Or, mulți dintre cei care făgăduiseră să asiste au refuzat acum să se mai

ducă acolo. Când regele a aflat de refuzul invitațiilor săi, el a mai trimis și alți servitori și mesageri cu aceste cuvinte: „Spuneți tuturor celor care erau invitați, să vină, căci, iată, masa mea este pregătită. Boii și vițeii mei grași vor fi omorâți, și totul va fi pregătit pentru apropiata căsătorie a fiului meu.” Însă, iarăși, invitații lipsiți de considerație nu prea au luat în seamă chemarea regelui lor și-au văzut fiecare de treabă, unul cu ferma sa, altul cu olăritul lui și alții cu negoțurile lor. Ba alții nu numai că nu s-au mulțumit să arate astfel dispreț pentru convocarea regelui, dar s-au revoltat deschis, au pus mâna pe mesagerii regelui, iau maltratată într-un mod rușinos și pe unii chiar i-au omorât. Când regele și-a dat seama că invitații lui aleși, chiar și aceia care acceptaseră invitația sa preliminară și au făgăduit să asiste la sărbătorirea căsătoriei, refuzaseră până la urmă chemarea sa, se revoltaseră, iar apoi atacaseră și asasinaseră pe mesagerii lui speciali. El a fost cuprins de o furie violentă. Atunci, regele insultat a mobilizat armatele sale și pe cele ale aliaților lui, apoi le-a ordonat să nimicească pe acești ucigași rebeli și să le incendieze orașul.

173:5.3 (1895.1) ”După ce i-a pedepsit pe cei care disprețuiseră invitația sa, el a fixat o nouă zi pentru petrecerea de nuntă și le-a spus mesagerilor lui: „Primii invitați la nuntă nu erau demni de solitudinea mea. Mergeți acum la răscruci și pe drumurile mari, chiar și dincolo de marginile orașului, și invitații pe toți cei pe care îi întâlniți, chir și pe străini, să vină ca să asiste la sărbătoarea nunții.” Servitorii au umblat așadar pe drumurile mari și prin locurile îndepărtate; i-au adunat pe toți cei întâlniți, buni și răi, bogați și săraci, astfel încât sala de nuntă a fost umplută de comeseni binevoitori. Când totul a fost pregătit, regele a intrat ca să-i vadă pe

oaspeții săi și, spre marea lui surpriză, el a văzut un bărbat fără veșminte de nuntă. Or, regele oferise cu generozitate robe de nuntă pentru toți invitații lui; el s-a adresat omului zicând: „Prietene, cum se face că ai intrat în sala invitaților, cu această ocazie, fără haina de nuntă?” Și acest om nepregătit n-a știu să zică. Atunci, regele le-a zis servitorilor săi: Alungați acest smintit din casa mea și faceți-l să împărtășească soarta tuturor celor care au disprețuit ospitalitatea mea și au refuzat chemarea mea. Nu vreau să am aici pe nimeni în afară de aceia care se bucură să accepte invitația mea, și care îmi fac onoarea de a purta veșmintele de nuntă pe care le-am pus cu atâta mărinimie la dispoziția tuturor.”

173:5.4 (1895.2) După ce a povestit această parabolă, Iisus era pe cale să trimită de acolo mulțimea când un credincios simpatizant și-a croit drum printre oameni până la el și l-a întrebat: „Maestre, cum vom fi noi informați de lucrurile acestea? Cum vom fi noi pregătiți pentru invitația regelui? Ce semn ne vei da ca noi să știm că tu ești Fiul lui Dumnezeu?” După ce a auzit întrebările acestea, Maestrul a zis: „El nu vă va da decât un singur semn.” Apoi, arătând cu degetul către propriul lui corp, a continuat: „Distrugeți acest templu, și în trei zile îl voi clădi din nou.” Însă cei de față nu l-au înțeles și s-au dispersat zicându-și între ei: „Sunt aproape cincizeci de ani de când templul acesta este în construcție, și totuși Iisus a zis că el îl va distruge și îl va reconstrui în trei zile.” Nici chiar apostolii săi n-au priceput semnificația acestei fraze, dar ulterior, după reînviere, ei și-au reamintit ceea ce le spusese Maestrul.

173:5.5 (1895.3) Către ora patru din după-amiază, Iisus a făcut semn apostolilor și le-a indicat că dorea să părăsească templul și să meargă

în Bethania pentru a lua acolo masa de seară și pentru a avea o noapte de odihnă. Pe muntele Măslinului, Iisus a dat dispoziții lui Andrei, lui Filip și lui Toma pentru ca, în ziua următoare, ei să facă o tabără mai aproape de oraș. Conform instrucțiunilor sale, ei și-au pus corturile, în dimineața zilei următoare, în râpa de pe coasta care domina parcul de campare publică din Ghețimani, pe un mic teren care aparținea lui Simon din Bethania.

173:5.6 (1896.1) Din nou, acesta a fost un grup de iudei tăcuți care au urcat versantul vestic al muntelui Măslin, în această seară de luni. Ca niciodată până atunci, acești doisprezece oameni au început să presimtă că un eveniment tragic era iminent. Pe de o parte spectaculoasa curățire a templului din primele ceasuri ale dimineții suscitase speranța lor de a-l vedea pe Maestrul lor afirmându-se și manifestându-și marile sale puteri; pe de altă parte evenimentele de după-amiază acționaseră potrivnic, în sensul că ele lăsau să se prevadă cu certitudine că autoritățile iudaice vor respinge învățăturile lui Iisus. Apostolii erau într-o expectativă plină de neliniște și cuprinși de o teribilă incertitudine. Ei realizau că numai câteva zile scurte se mai puteau intercala între evenimentele din ajun și șocul unei ruine iminente. Ei simțeau toți că avea să se petreacă ceva extraordinar, dar nu știau la ce să se aștepte. Ei s-au dus să se odihnească fiecare în colțișorul său, dar au dormit foarte puțin. Chiar și gemenii Alfeu sfârșiseră prin a se deștepta la ideea că evenimentele din viața Maestrului se derulau rapid către apogeul lor final.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 173](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 175](#) >>

Capitolul 174

Marți dimineața la templu

174:0.1 (1897.1) ÎN ACESTĂ dimineață de marți către ora șapte, Iisus a regăsit, la Simon, pe apostoli, corpul evanghelic feminin și aproape două duzini de alți discipoli influenți. La această întrunire, el și-a luat adio de la Lazăr și i-a dat dispoziții care l-au determinat să fugă foarte rapid la Filadelfia, în Perea, unde el s-a aliat mai târziu cu mișcarea misionară care își avea sediul în această cetate. Iisus și-a luat rămas bun și de la bătrânul Simon și a dat grupului feminin ultimele sale sfaturi, căci nu-i adresase niciodată o cuvântare oficială.

174:0.2 (1897.2) În dimineața aceea el i-a salutat pe fiecare dintre cei doisprezece adresându-le câte un cuvânt personal. Lu-i Andrei, i-a spus: „Nu te lăsa descurajat de evenimentele iminente. Ține-i bine pe frații tăi și veghează ca ei să nu te găsească abătuți.” Lui Petru, i-a zis:

„Nu-ți pune încrederea nici în vigoarea brațului nici în armele de oțel. Întemeiază-te pe fundamentele spirituale ale stâncilor eterne.” Lui Iacob, i-a zis: „Nu te muia înaintea aparențelor exterioare. Rămâi ferm în credința ta, și vei cunoaște în curând realitatea a ceea ce crezi.” Lui Ioan, i-a spus: „Fii blând; iubește-i chiar și pe dușmanii tăi. Fii tolerant, și adu-ți aminte că ți-am încredințat multe lucruri.” Lui Nataniel, i-a zis: „Nu judeca după aparențe și rămâi ferm în credință atunci când totul va părea să se prăbușească; fii fidel mandatului tău de ambasador al împărăției.” Lui Filip i-a zis: „Nu te lăsa clintit de evenimentele iminente. Rămâi impasibil chiar și atunci când nu poți vedea calea. Fii fidel jurământului tău de consacrare.” Lui Matei i-a spus: „Nu uita îndurarea pe care te-am făcut s-o primești în regat. Nu lăsa pe nimeni să te jefuiască de recompensa eternă. De vreme ce ai rezistat tendințelor firii omenești, hotărăște-te să fii ferm.” Lui Toma, i-a spus: „Oricât ar fi de greu, trebuie actualmente să mergi cu ajutorul credinței, iar nu cu al vederii. Nu te îndoi de faptul că eu sunt capabil să îndeplinesc lucrarea pe care am început-o, și că îi voi revedea în cele din urmă pe fideli mei ambasadori în împărăția de dincolo.” Gemenilor Alfeu le-a spus: Nu vă lăsați zdruncinați de lucrurile pe care nu le înțelegeți. Fiți fideli afecțiunilor din inima voastră, și nu vă puneți încrederea nici în oamenii mari nici în atitudinea schimbătoare a poporului. Rămâneți alături de tovarășii voștri.” Lui Simon Zelotul, i-a zis: „Poate că tu vei fi sfâșiat de decepție, dar spiritul tău se va înălța mai presus de tot ce ar putea să ți se întâmple. Ceea ce n-ai reușit să înveți de la mine, te va învăța spiritul meu. Caută adevăratele realități ale spiritului și încetează să mai fii atras de umbre ireale și materiale.” Și, lui Iuda Iscariotul, i-a

spus: „Iuda, eu te iubesc și te-am rugat să-i iubești pe frații tăi. Nu conțeni să faci binele. Te avertizez să nu te bizui pe cei care îți fac pe oameni să alunece pe cărările lingușirii și care îți otrăvesc cu săgețile ridicolului.”

174:0.3 (1897.3) După ce a încheiat aceste saluturi, Iisus a plecat către Ierusalim cu Andrei, cu Petru, cu Iacob și cu Ioan, pe când ceilalți apostoli se ocupau de ridicarea taberei din Ghețimani, unde trebuiau să se ducă în seara aceea și unde și-au instalat cartierul general pentru restul vieții întrupate a Maestrului. La jumătatea drumului de coborâre de pe versantul Măslinului, Iisus s-a oprit și a stat de vorbă mai mult de patru ceasuri cu cei patru apostoli.

1. Iertarea divină

174:1.1 (1898.1) De mai multe zile, Petru și Iacob se apucaseră să discute divergențele lor de opinie despre învățătura Maestrului privitoare la iertarea păcatelor. Ei conveniseră să prezinte chestiunea lui Iisus, și Petru a găsit ocazia ca fiind oportună pentru obținerea părerii Maestrului. Prin urmare, Simon Petru a întrerupt conversația despre deosebiriile dintre laudă și adorare întrebând: „Maestre, eu și Iacob nu suntem de acord în legătură cu învățăturile tale privitoare la iertarea păcatelor. Iacob pretinde că, după tine, Tatăl ne iartă chiar și înainte de a-i cere asta, și eu susțin că căința și mărturisirea trebuie să preceadă iertarea. Care dintre noi are dreptate? Tu ce zici?”

174:1.2 (1898.2) După o scurtă tăcere, Iisus a aruncat o privire plină de înțeles spre cei patru apostoli și a spus: „Fraților, voi vă înșelați în

părerile voastre pentru că nu înțelegeți natura intimă a relațiilor dintre creatură și Creator, dintre om și Dumnezeu. Voi nu pricepeți compătimirea înțelegătoare pe care părinții înțelepți o încearcă pentru copiii lor lipsiți de maturitate și uneori rătăciți. Este într-adevăr îndoielnic că niște părinți inteligenți și afectuoși sunt chemați vreodată să ierte un copil obișnuit și normal. Raporturi înțelegătoare, asociate cu atitudini pline de dragoste, împiedică cu eficacitate toate înstrăinările care necesită ulterior o reajustare prin căința din copil și prin iertarea de către părinți.

174:1.3 (1898.3) ”În fiecare copil trăiește o fărâmbă din tatăl său. Tatăl beneficiază de o prioritate și de o superioritate de înțelegere în toate chestiunile legate de raporturile dintre părinți și copii. Tatăl poate să privească imaturitatea copilului în lumina maturității părintești mai mari, a experienței mai mature a partenerului cel mai înaintat în vârstă. În cazul copilului pământesc și al Tatălui ceresc, părintele divin posedă, într-o măsură infinită și divină, compasiunea și aptitudinea de a înțelege cu dragoste. Iertarea divină este inevitabilă; este inalienabilă și inerentă înțelegerii infinite a lui Dumnezeu, perfecte sale cunoașteri a tot ceea ce privește judecata falsă și alegerea greșită a copilului. Justiția divină este atât de veșnic echitabilă încât ea înglobează infailibil îndurarea înțelegătoare.

174:1.4 (1898.4) ”Când un om înțelept înțelege impulsunile interioare ale semenilor lui, el îi iubește; și, atunci când îi iubiți pe frații voștri, voi i-ați iertat deja. Această aptitudine de a înțelege firea omului și de a ierta acțiunile lui aparent rele este divină. Dacă sunteți părinți înțelepți, acesta este modul în care îi veți iubi și îi veți înțelege pe copiii voștri, și chiar îi veți și ierta atunci când unele înțelegeri

temporare vor fi părut a vă separa. Copilul este lipsit de maturitate și nu înțelege profunzimea relațiilor dintre copil și părinte; el încearcă deci adesea un sentiment de separare plin de vinovăție atunci când nu primește deplina aprobare a tatălui său; dar un adevărat tată nu este niciodată conștient de o asemenea separare. Un păcat este o experiență a conștiinței de creaturi; el nu face parte din conștiința lui Dumnezeu.

174:1.5 (1898.5) ”Inaptitudinea voastră sau reticența voastră în iertarea semenilor voștri dă măsura imaturității voastre, și denotă că voi n-ați atins nivelul adult al compătimirii, al înțelegerii și al iubirii. Ranchiunele voastre și ideile voastre de răzbunare sunt direct proporționale cu ignorarea naturii interioare și a adevăratelor aspirații ale copiilor și ale semenilor voștri. Iubirea este manifestarea impulsiei vitale interioare și divine. Ea se întemeiază pe înțelegere, întreținută prin serviciul dezinteresat și desăvârșită prin înțelepciune.”

2. Întrebările conducătorilor Iudei

174:2.1 (1899.1) Luni seara, se ținuse un consiliu care cuprindea Sinedriul și vreo cincizeci de alte persoane însemnate alese dintre scribi, farisei și saduchei. Această adunare a socotit, de comun acord, că ar fi riscant să-l aresteze pe Iisus în public, din cauza influenței pe care ar putea-o avea asupra oamenilor din popor. Majoritatea au fost deopotrivă de părerea că trebuiau să facă un efort hotărât pentru a-l discredita în ochii mulțimii înainte de a-l aresta și de a-l aduce la judecată. În consecință, diverse grupuri de erudiți au fost desemnate

pentru a merge, în dimineața zilei următoare, la templu, cu scopul de a-l prinde pe Iisus în cursă cu întrebări dificile și de a căuta, într-un fel sau altul, să-l stânjenească în fața poporului. Fariseii, saducheii și chiar și irodienii, erau la urmă uniți cu toții în acest efort de a-l discredita pe Iisus în ochii mulțimii pascale.

174:2.2 (1899.2) Marți dimineața, când Iisus a sosit în curtea templului și a început să propovăduiască, el a fost întrerupt încă de la primele sale cuvinte de un grup de tineri studenți de la academii, care trecuseră printr-o pregătire specială anume în scopul acesta. Ei au ieșit înainte și i s-au adresat lui Iisus prin intermediul purtătorului lor de cuvânt: Maestre, noi știm că tu ești un învățător drept, că proclami căile adevărului și că ești în slujba singurului Dumnezeu, că nu te temi de nici un om și nu faci nici o deosebire de persoană. Noi nu suntem decât studenți, și am vrea să cunoaștem adevărul asupra unei chestiuni care ne munește. Uite care este dificultatea: „Este ceva ilicit ca noi să plătim tribut Cezarului? Să-l plătim sau să nu-l plătim?” Sesizând ipocrizia și perfidia lor, Iisus le-a zis: „De ce veniți voi să mă ispitiți astfel? Arătați-mi banii de tribut, și vă voi răspunde.” Studenții i-au dat un dinar pe care el l-a examinat și apoi a zis: „A cui emblemă și inscripție le poartă această monedă?” Ei au răspuns: „A lui Cezar”. La care, Iisus a zis: „Dați Cezarului ceea ce este al Cezarului, și dați lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.”

174:2.3 (1899.3) După ce au primit acest răspuns, tinerii scribi și complicii lor irodieni s-au retras din preajma sa, iar poporul, inclusiv saducheii, s-au bucurat de înfrângerea lor. Chiar și tinerii care încercaseră să-l prindă pe Maestru în cursă s-au minunat tare de surprinzătoarea istețime a răspunsului său.

174:2.4 (1899.4) În ajun, conducătorii căutaseră să-l facă pe Iisus să greșească în fața mulțimii în ceea ce privește chestiunile de autoritate ecleziastică. Nereușind să facă asta, ei căutau acum să-l implice într-o discuție dezavantajoasă pe tema autorității civile. Pilat și Irod se găseau amândoi în Ierusalim în momentul acela, și dușmanii lui Iisus s-au gândit că, dacă el îndrăznește cumva să sfătuiască împotriva plății tributului către Cezar, atunci ei ar merge de îndată la autoritățile romane și l-ar acuza de instigare. Pe de altă parte, dacă el recomanda explicit plățirea tributului, dușmanii lui calculau, pe drept cuvânt, că el va pricinui o rană adâncă orgoliului național al auditorilor lui iudei, ceea ce l-ar fi făcut să piardă bunăvoința și afecțiunea mulțimii.

174:2.5 (1899.5) În toate acestea, inamicii lui Iisus au fost bătuți, căci un decret binecunoscut al Sinedriului, făcut pentru guvernarea iudeilor împrăștiați printre gentili, preciza că „dreptul de a bate monedă comporta dreptul de a percepe impozite.” Iisus evita astfel capcana lor. Dacă ar fi răspuns „nu” la întrebarea lor, aceasta ar fi fost echivalent cu o incitare la revoltă. Dacă ar fi răspuns „da”, aceasta ar fi șocat sentimentele naționaliste profund înrădăcinate ale vremii. Maestrul nu a ocolit întrebarea: a avut pur și simplu înțelepciunea de a face un dublu răspuns. Iisus nu era niciodată evaziv, ci întotdeauna chibzuit în raporturile sale cu cei care căutau să-l agaseze și să-l distrugă.

3. Saducheii și reînvierea

174:3.1 (1900.1) Înainte ca Iisus să fi putut începe prezentarea învățăturii, un alt grup a ieșit în față pentru a-l lua la întrebări. De data aceasta, era vorba de un grup de saducheii erudiți și șireți, al cărui purtător de cuvânt s-a apropiat zicând: Maestre, Moise a zis că, dacă un bărbat căsătorit moare fără a lăsa copii, fratele său va trebui să se căsătorească cu văduva și să zămislească niște urmași fratelui său răposat. Or, s-a produs un caz în care un bărbat care avea șase frați a murit fără copii; fratele său cel mic a luat-o pe femeia lui, dar și acesta a murit curând fără să lase copii. Al doilea frate al său a luat atunci femeia, dar nici acesta n-a lăsat urmași. Și așa mai departe până toți cei șase frați se căsătoriseră și apoi muriseră fără copii. În cele din urmă, a murit după toți chiar și femeia. Acestea fiind zise, am vrea să-ți punem următoarele întrebări: „Cu prilejul reînvierii, a cui soție va fi ea din moment ce toți acești frați au avut-o?”

174:3.2 (1900.2) Iisus, precum ți asistența, știa că acești saducheii nu erau sinceri când puneau întrebarea asta, căci era puțin probabil ca un astfel de caz să se producă realmente; în plus, obiceiul pentru frații unui mort dintre iudei să caute să-i zămislească niște urmași devenise aproape literă moartă la iudeii din această epocă. Iisus a binevoit totuși să răspundă la întrebarea lor insidioasă. El a zis: „Vă înșelați cu toții punând astfel de întrebări pentru că voi nu cunoașteți nici Scripturile nici puterea vie a lui Dumnezeu. Voi știți că fiii acestei lumi se pot căsători sau sunt dați în căsătorie, dar voi nu păreți să înțelegeți că cei care, prin reînvierea celor drepti, sunt socotiți vrednici de a atinge lumile ce vor veni nu se căsătoresc și nu sunt dați în căsătorie. Aceia care fac experiența reînvierii dintre morți seamănă mai mult cu îngerii din ceruri; ei nu mor niciodată. Acești reînviați

sunt veșnic fiii lui Dumnezeu. Ei sunt copiii lumini reînviați în progresul vieții veșnice. Chiar și Părintele vostru Moise a înțeles asta, căci, în legătură cu experiențele sale de lângă tufișul aprins, el l-a auzit pe Tată spunând: 'Eu *sunt* Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isac și Dumnezeu lui Iacob.' Astfel, cu Moise, eu proclam că Tatăl meu nu este Dumnezeu morților, ci acela al viilor. În el trăiți cu toții, vă reproduceți și vă posedați existența voastră de muritori."

174:3.3 (1900.3) Când Iisus a terminat de răspuns acestor întrebări, saducheii s-au retras, și unii dintre farisei au uitat atâta de ei încât erau gata să exclame: „Este adevărat, este adevărat, Maestre, ai răspuns bine acestor saducheii necredincioși.” Saducheii n-au mai îndrăznit să pună alte întrebări lui Iisus, și poporul s-a minunat de înțelepciunea învățaturii sale.

174:3.4 (1900.4) Iisus nu l-a invocat decât la Moise în disputa lui cu saducheii, căci această sectă politico-religioasă nu recunoștea ca valabil decât așa-zisa Carte a lui Moise. Ea nu admitea că învățăturile profeților pot servi ca bază a dogmelor doctrinare. În răspunsul său, Maestrul a afirmat în mod pozitiv supraviețuirea creaturilor muritoare prin tehnica reînvierii, dar în nici un sens n-a menționat cu aprobare credința fariseică în reînvierea corpului omenesc sub forma sa fizică. Iisus voia să sublinieze că Tatăl spusese: „Eu *sunt* Dumnezeu lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacob”, iar nu „Eu *eram* Dumnezeu lor”.

174:3.5 (1900.5) Saducheii se gândiseră să-l supună pe Iisus influenței devastatoare a *ridicolului*, știind bine că orice persecuție în public va crea cu siguranță o reînnoire a simpatiei pentru el în mintea mulțimii.

4. Marea poruncă

174:4.1 (1901.1) Un alt grup de saducheii primise instrucțiuni să îi pună lui Iisus întrebări stânjenitoare despre îngerii, dar, după ce a văzut soarta camarazilor lui care încercaseră să-l prindă în cursă cu întrebări privitoare la reînviere, cei din grup au decis cu înțelepciune să tacă din gură; ei s-au retras fără a pune nici o întrebare; Scribii, fariseii, saducheii și irodienii coalizați plănuiseră să umple toată ziua cu aceste întrebări stânjenitoare. Ei sperau astfel să discrediteze pe Iisus în fața poporului, și în același timp să împiedice cu eficacitate ca el să mai aibă timp pentru propovăduirea învățăturilor lui perturbatoare.

174:4.2 (1901.2) Un grup de farisei a ieșit apoi înainte pentru a-l hărțui cu întrebări. Purtătorul lui de cuvânt i-a făcut un semn lui Iisus și i-a spus: „Maestre, eu sunt avocat, și aș vrea să te întreb care este, după părerea ta, cea mai mare poruncă?” Iisus a răspuns: Nu există decât o singură poruncă, care este cea mai mare dintre toate și care poruncește: 'Ascultă, o, Israele, Domnul nostru Dumnezeu; Domnul este unul; tu îl vei iubi pe Domnul tău Dumnezeu din toată inima, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta și cu toată forța ta.' Aceasta este prima și cea mai mare poruncă. Și cea de-a doua îi este asemănătoare; în adevăr, ea decurge din prima și poruncește: 'Să îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.' Nu este nici una mai mare decât aceea; de cele două porunci depinde toată legea și profeții.”

174:4.3 (1901.3) Băgând de nu numai că răspunsul lui Iisus era conform cu conceptul cel mai elevat al religiei iudaice, dar și că el răspunsese cu înțelepciune în vederea mulțimii adunate, omul legii s-a

gândit ca mai bine ar da dovadă de curaj laudând fățiș răspunsul Maestrului. Prin urmare, a zis: „În adevăr, Maestre, Tu ai zis, pe bună dreptate, că Dumnezeu este unul, că nu mai există altul în afară de el, că prima și marea poruncă constă în a iubi din toată inima noastră, cu toată inteligența noastră și cu toată forța noastră, și totodată ca trebuie să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Noi suntem de acord că această poruncă are mai multă importanță decât toate ofrandele arse și decât toate sacrificiile.” Când juristul a răspuns astfel cu prudență, Iisus și-a coborât privirea către el: Prietene, bag de seamă că tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu.”

174:4.4 (1901.4) Iisus vorbea adevărul când a făcut aluzie la acest învățat al legii, s-a dus în tabăra Maestrului de lângă Ghețimani, și-a mărturisit credința în evanghelia împărăției și a fost botezat de Iosia, unul dintre discipolii lui Abner.

174:4.5 (1901.5) Două sau trei alte grupuri de scribi și de farisei erau prezente cu intenția de a pune întrebări, dar au fost fie foarte dezarmate de răspunsul omului legii, fie descurajați de înfrângerea tuturor celor care încercaseră să-l prindă în cursă. După aceea nimeni n-a mai încercat să-i pună întrebări în public.

174:4.6 (1901.6) Văzând că nu fusese ridicată nici o întrebare și că se apropia ora de amiază, Iisus nu și-a reluat învățătura, dar s-a mulțumit să pună la rândul lui o întrebare fariseilor și asociaților lor. A zis: „Din moment ce nu mai ridicați nici o întrebare, aș vrea să vă pun eu una. Ce credeți voi despre Eliberator? Adică, al cui fiu este el?” După o scurtă pauză, unul dintre scribi a răspuns: „Mesia este fiul lui David.” Or, Iisus știa că existau numeroase discuții, chiar și printre

discipolii săi, asupra punctului de a ști dacă el era sau nu fiul lui David. El a pus atunci o nouă întrebare: „Dacă eliberatorul este într-adevăr fiul lui David, cum se face că, în psalmul pe care voi îl atribuiți lui, David, vorbind conform spiritului său, a zis: 'Domnul a zis stăpânului meu: Așează-te în dreapta mea până ce am să-i fac pe dușmanii tăi să îți servească drept scăunel pentru picioarele tale. Dacă David îl numește Domn, cum se poate ca să fie fiul lui?’”

Conducătorii, scribii și mai-marii preoților n-au dat nici un răspuns la întrebarea aceasta, dar s-au abținut și de la a-i mai pune cumva alte întrebări ca să încerce a-l înkurca pe Iisus. De fapt, el n-a răspuns niciodată la întrebarea pe care le-o pusese el, dar, după moartea Maestrului, ei au încercat să eludeze dificultatea schimbând interpretării acestui psalm astfel încât el să se refere la Avraam în loc de Mesia. Alții au căutat să scape de dilemă negând că David a fost autorul acestui psalm zis mesianic.

174:4.7 (1902.1) Cu câteva momente mai înainte, fariseii se bucuraseră de maniera în care saducheii fuseseră reduși la tăcere de către Maestru. Acum saducheii erau cei care găseau plăcere în eșecul fariseilor, dar această rivalitate nu era decât momentană. Ei au uitat rapid de punctele de vedere divergente, pe care le susțineau de multă vreme, în efortul lor comun de a pune capăt învățăturilor și acțiunilor lui Iisus. Dar, pe durata tuturor acestor experiențe, poporul de rând s-a bucurat să-l audă.

5. Grecii căutători

174:5.1 (1902.2) Către amiază, în vreme ce Filip cumpăra alimente pentru noua tabără pe care o ridica în ziua aceea lângă Ghețimani, el a fost acostat de o delegație de străini, un grup de credincioși greci din Alexandria, din Atena și din Roma. Purtătorul lor de cuvânt i-a zis apostolului: „Ne-ai fost indicat de către oamenii care te cunosc; așadar, noi am venit pentru a-ți cere să-l vedem pe Iisus, Maestrul tău.” Filip a fost luat pe nepregătite de o astfel de întâlnire, în piață, cu acești eminentei investigatori greci și gentili. Or, Iisus recomandase explicit celor doisprezece să nu practice nici o propovăduire în public în timpul săptămânii pascale. Filip a fost deci un pic stingher în legătură cu maniera de a rezolva treaba aceasta. La fel de mult îl derutase și faptul că oamenii aceștia erau gentili străini. Dacă ar fi fost iudei, sau gentili care să fi locuit prin împrejurimi, el n-ar fi șovăit atâta. Filip s-a oprit la soluția care consta în a le cere grecilor să aștepte pe loc. Pe când se îndepărta repede de acolo, grecii au presupus că se ducea după Iisus, dar în realitate Filip s-a grăbit să ajungă la Iosif, unde știa că își luau masa Andrei și ceilalți apostoli. L-a chemat pe Andrei, i-a explicat motivul venirii sale, apoi s-a reîntors cu Andrei la grecii care îl așteptau.

174:5.2 (1902.3) După ce aproape că terminase de cumpărat proviziile, Filip a revenit cu Andrei și cu grecii la Iosif, unde i-a primit Iisus. Ei s-au așezat alături de el, în vreme ce acesta vorbea cu apostolii și cu un anumit număr de discipoli eminentei reuniți la prânzul acesta. Iisus a zis:

174:5.3 (1902.4) ”Tatăl meu m-a trimis în această lume pentru a revela bunăvoința sa plină de iubire copiilor oamenilor, dar primii către care m-am îndreptat au refuzat să mă primească. În adevăr, mulți dintre

voi au crezut pentru ei înșiși în evanghelia mea, dar copiii lui Avraam și conducătorii lor sunt pe punctul de a mă respinge; făcând aceasta, ei îl vor respinge pe cel care m-a trimis. Eu am proclamat cu mărinimie evanghelia salvării acestui popor; eu i-am vorbit de filiația însoțită de bucurie, de libertatea și de viața mai bogată în spirit. Tatăl meu a înfăptuit multe lucrări minunate printre acești fii ai oamenilor paralizați de frică. Pe bună dreptate profetul Isaia s-a referit la poporul său scriind: „Doamne, cine a crezut în învățăturile noastre? Și cui i-a fost el revelat?” În adevăr, conducătorii poporului meu s-au făcut cu bună știință orbi pentru a nu vedea și și-au împietrit inima de frica de a crede și de a fi salvați. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am căutat săi vindec de lipsa lor credință, astfel încât ei să primească salvarea eternă a Tatălui. Eu știu că nu toți mi-au scăpat; Unii dintre voi au crezut cu adevărat în mesajul meu. Se află, în această sală, peste douăzeci de oameni care au fost membri ai sinedriului sau care au ocupat poziții înalte în consiliile națiunii lor, deși unii dintre ei nu îndrăznesc încă să mărturisească deschis adevărul. De teama ca nu cumva să fie expulzați din sinagogă. Unii dintre voi sunt tentați să prefere gloria oamenilor gloriei lui Dumnezeu. Însă eu sunt nevoit să dau dovadă de mare răbdare, căci mă tem pentru siguranța și fidelitatea unora, chiar și dintre cei care m-au însoțit de atâta vreme și au trăit atâta de aproape de mine.

174:5.4 (1903.1) ”Eu bag de seamă că, în această sală de banchet, iudeii și gentilii se găsesc în număr aproape egal. Eu m-ă adresez vouă ca primului și ultimului grup de felul acesta pe care îl pot instrui cu privire la treburile împărăției înainte de a mă reîntoarce la Tată. ,,

174:5.5 (1903.2) Grecii aceștia urmaseră în cele din urmă cu fidelitate învățăturile lui Iisus de la templu. Luni seara, ei avuseseră, la Nicodim, o întrevvedere care durase aproape până în zori, și trei dintre ei se hotărâseră să intre în regat.

174:5.6 (1903.3) În vreme ce Iisus stătea acolo între ei, el a băgat de seamă că lua sfârșit o epocă spirituală și începea alta. Îndreptându-și atenția către greci, Maestrul a zis:

174:5.7 (1903.4) ”Oricine crede în această evanghelie crede nu numai în mine, dar și în Cel care m-a trimis. Când mă priviți, voi nu îl vedeți numai pe Fiul Omului, dar și pe Acela care m-a trimis. Eu sunt lumina lumii, și cine va crede în învățătura mea nu va mai rămâne în întuneric. Dacă voi ceilalți, gentilii, vreți să mă ascultați, veți primi cuvântul vieții și veți intra de îndată în fericita libertate a adevărului filiației cu Dumnezeu. Dacă compatrioții mei, iudeii, decid să mă respingă și să refuze învățăturile mele, eu nu mă voi pune în poziția de a-i judeca, pentru că eu nu am venit în lume ca să judec lumea aceasta, ci pentru a-i oferi salvarea. Cu toate acestea, cei care mă resping și refuză să primească învățătura mea vor fi aduși la judecată, la timpul cuvenit, de către Tatăl meu și de către aceia pe care i-a desemnat el pentru a-i judeca pe cei care resping darul îndurării și al adevărilor salvării. Amintiți-vă toți că eu nu vorbesc de la mine, ci că am proclamat cu fidelitate ceea ce mi-a poruncit Tatăl meu să le revelez copiilor oamenilor. Și aceste cuvinte pe care Tatăl mi-a poruncit să le proclam lumii sunt cuvinte de adevăr divin, de îndurare veșnică și de viață eternă.

174:5.8 (1903.5) ”Dar eu le declar atât iudeilor, cât și gentililor, că aproape a venit ceasul în care Fiul Omului va fi slăvit. Voi știți bine

că un bob de grâu rămâne izolat, dacă nu cade pe pământ și nu moare; însă, dacă moare într-un pământ bun, el revine la viață și dă multe roade. Cine ține în mod egoist la viața sa riscă să o piardă; dar cine este dispus să-și sacrifice viața pentru mine și pentru evanghelie se va bucura de o existență mai bogată pe pământ, și în cer se va bucura de viața veșnică. Dacă vreți sincer să mă urmați, chiar și după ce mă voi fi întors la Tatăl meu, atunci voi veți deveni discipolii mei și fideli servitori ai semenilor voștri.

174:5.9 (1903.6) ”Eu știu că ceasul meu se apropie, și sunt tulburat. Eu îmi dau seama că poporul meu a decis să refuze împărăția, dar eu mă bucur de a-i primi pe gentilii prezenți aici, care caută adevărul și se interesează de căile luminii. Eu am totuși inima întristată gândindu-mă la poporul meu, și sufletul meu este tulburat de ceea ce are să mi se întâmple neabătut. Ce voi zice eu când privesc înainte la zilele care vin și deslușesc ce soartă mă așteaptă? Să zic: Tată, cruță-mă în ceasul acesta cumplit? Nu! Căci chiar cu această intenție am venit eu în lumea aceasta și am rămas până în ceasul acesta. Eu voi zice mai degrabă aceasta, rugându-mă pentru ca voi să vă alăturați mie: Tată, slăvit fie numele tău, și facă-se voia ta.”

174:5.10 (1904.1) Când Iisus a vorbit astfel, Ajustorul Personalizat, care sălășluise în el înainte de botezarea sa, a apărut în fața lui, și Iisus a făcut o pauză pe care asistența a remarcat-o. Ajustorul, care era acum un spirit puternic și care îl reprezenta pe Tatăl său, i-a zis lui Iisus din Nazareth: „Am slăvit deja de multe ori numele meu în efuziunile tale, și îl voi mai slăvi o dată.”

174:5.11 (1904.2) Iudeii și gentilii care asistau n-au auzit nici o voce, dar n-au putut să nu remarce faptul că Iisus se întrerupsese din discursul

său în timp ce îi parvenea un mesaj din vreun fel de sursă supraumană. Fiecare dintre ei i-a zis celui de alături: „Iisus a vorbit cu un înger.”

174:5.12 (1904.3) Apoi Iisus a reluat cuvântul zicând: Toate acestea nu s-au întâmplat de dragul meu, ci de dragul vostru. Eu știu cu certitudine că Tatăl meu mă va primi și va accepta misiunea mea în favoarea voastră, dar este necesar ca voi să fiți încurajați și pregătiți pentru dura încercare care este iminentă. Îngăduiți-mi să vă asigur că victoria va încununa până la urmă eforturile noastre de iluminare a lumii și de eliberare a umanității. Vechea ordine de lucruri se prezintă ea înseși în fața judecății. L-am doborât pe Prințul acestei lumi și toți oamenii au să devină liberi prin lumina spiritului pe care îl voi răspândi peste toată carnea după ascensiunea mea alături de Tatăl care este în ceruri.

174:5.13 (1904.4) ”Acum, eu vă declar că, dacă sunt înălțat pe pământ și în viața voastră, eu îi voi atrage pe toți oamenii la mine și în comunitatea Tatălui meu. Voi ați crezut că Eliberatorul va rămâne pentru totdeauna pe pământ, dar eu vă zic că Fiul Omului are să fie respins de oameni și că se va întoarce alături de Tată. Eu nu voi mai rămâne multă vreme cu voi; lumina vie nu va mai rămâne decât puțin timp alături de această generație întunecată. Mergeți cât timp aveți această lumină, pentru ca întunericul și confuzia care sunt iminente să nu vă surprindă. Cel care merge prin întuneric nu știe unde merge; dar, dacă alegeți să mergeți în lumină, atunci voi veți deveni cu toții, în adevăr, fiii lui Dumnezeu eliberați. Și, acum, însoțiți-mă cu toții la templu unde trebuie să mă reîntorc pentru a-mi spune cuvintele mele

de adio mai marilor preoților, scribilor, fariseilor, saducheilor, irodienilor și conducătorilor întunecați ai Israelului.”

174:5.14 (1904.5) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a pus în fruntea unui grup și și-a apucat-o înapoi pe calea spre templu, pe străzile înguste ale Ierusalimului. Cei din grup tocmai auziseră pe Maestru spunând că aceasta va fi discursul său de adio în templu, și l-au urmat în tăcere, meditând profund.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 174](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 176](#) >>

Capitolul 175

Ultimul discurs de la templu

175:0.1 (1905.1) ÎN ACEASTĂ după-amiază de marți, după ora două, Iisus a ajuns la templu în compania a unsprezece apostoli, a lui Iosif din Arimatia, a treizeci de greci și a altor câțiva discipoli, și a început să rostească ultimul său discurs în curțile sacrului edificiu. Acest discurs constituia ultimul lui apel către poporul iudeu și acuzarea finală împotriva îndârjiților dușmani care căutau să-l, nimicească - scribii, fariseii, saducheii și principalii conducători ai Israelului. În timpul dimineții, diversele lor grupuri au avut ocazia de a-i pune întrebări lui Iisus; în cursul acestei după-amieze nu i-a mai pus nimeni nici o întrebare.

175:0.2 (1905.2) Paragraph 175:0.2 is missing.

1. Discursul

175:1.1 (1905.3) ”Eu am fost cu voi timp îndelungat, am bătut țara în lung și-n lat, proclamând iubirea lui Dumnezeu pentru copiii oamenilor. Numeroși sunt cei care au văzu lumina zilei și care au intrat, prin credință, în împărăția cerurilor. În legătură cu aceste învățături și cu aceste predici, Tatăl a înfăptuit multe lucrări minunate, mergând până la a învia morții. Mulți dintre cei bolnavi și năpăstuiți au fost vindecați pentru că aveau credință. Dar toate aceste proclamații ale adevărului și ale aceste vindecări de boli n-au deschis ochii celor care au refuzat să vadă lumina, a celor care au decis să respingă această evanghelie a împărăției.

175:1.2 (1905.4) ”În toate aceste moduri, compatibile cu îndeplinirea voii Tatălui meu, apostolii mei și cu mine am făcut tot posibilul pentru a trăi în pace cu frații noștri, pentru a ne conforma exigențelor rezonabile ale legilor lui Moise și ale legilor Israelului. Noi am căutat constant pacea, dar conducătorii Israelului n-au vrut-o. Respingând adevărul lui Dumnezeu și al luminii cerului, ei se pun de o parte cu greșeala și cu întunericul, între viață și moarte, între adevăr și greșeală.

175:1.3 (1905.5) ”Mulți dintre voi nu au crezut în învățăturile mele și au intrat deja în bucuria și în libertatea conștiinței filiației lor cu Dumnezeu. Voi mi-ați fost martori că eu am oferit această filiație cu Dumnezeu întregii națiuni iudee, chiar și celor care caută acum să mă distrugă. Chiar și acum Tatăl meu încă îi va mai primi pe acești învățători orbiți și pe acești conducători ipocriți, numai să voiască ei

să se întoarcă către el și să accepte mărinimia sa. Încă nici acum nu este prea târziu pentru ca acest popor să primească cuvântul cerului și să întâmpine favorabil pe Fiul Omului.

175:1.4 (1906.1) ”Tatăl meu a tratat multă vreme pe poporul acesta cu îngăduință. Generații de-a rândul, noi ne-am trimis profeții ca să îi propovăduiască și să îl avertizeze și, generație după generație, ei au fost omorâți de acești învățători veniți din cer. Și, acum, marii voștri preoți îndârjiți și conducătorii voștri înverșunați continuă să facă exact același lucru. Tot așa cum Irod a provocat moartea lui Ioan Botezătorul, voi vă pregătiți acum să îl omorâți pe Fiul Omului.

175:1.5 (1906.2) ”Cât timp există o șansă pentru ca acești iudei să se întoarcă către Tatăl și să caute salvarea, Dumnezeu lui Avraam, al lui Isac și al lui Iacob își va ține mâna mărinimoasă întinsă către voi; însă, odată ce vă veți fi umplut cupa voastră de nerăbdare și odată ce veți fi respins definitiv îndurarea Tatălui meu, această națiune va fi lăsată de una singură și va ajunge repede la un sfârșit prea puțin glorios. Acest popor era chemat ca să devină lumina lumii, ca să proclame gloria spirituală a unei rase cunoscătoare de Dumnezeu. Dar voi v-ați îndepărtat atât de mult de înfăptuirea privilegiilor voastre divine pe care mai marii voștri sunt pe cale să comită suprema nebunie a tuturor timpurilor, în sensul că ei sunt pe punctul de a respinge definitiv darul lui Dumnezeu tuturor oamenilor și pentru toate epocile - revelația iubirii Tatălui care este în ceruri pentru toate creaturile sale pământești.

175:1.6 (1906.3) ”Și, odată ce veți fi respins această revelație a lui Dumnezeu oamenilor, împărăția lui Dumnezeu va fi dat altor popoare, celor care îl vor primi cu bucurie și cu fericire. În numele Tatălui care

m-a trimis eu vă avertizez solemn că voi sunteți pe cale de a vă pierde poziția în lume ca popor purtător al drapelului adevărului etern și ca păzitori ai legii divine. Eu vă ofer acum ultima voastră șansă de a ieși în față și a vă căi, pentru a vă arăta intenția voastră de a-l căuta pe Dumnezeu din toată inima voastră și de a intra, ca mici copii și printr-o credință sinceră, în siguranța și în salvarea împărăției cerurilor.

175:1.7 (1906.4) ”Tatăl meu a trudit multă vreme pentru salvarea voastră, iar eu am coborât pentru a vă arăta personal calea. Mulți dintre iudei, dintre samariteni și chiar și dintre gentili, au crezut în evanghelia împărăției; dar cei care ar fi trebuit să fie primii care să înainteze pentru a accepta lumina cerului au refuzat cu încăpățănare să creadă în revelația adevărului lui Dumnezeu - Dumnezeul revelat în om și omul revelat în Dumnezeu.

175:1.8 (1906.5) ”În această după-amiază, apostolii mei stau în fața voastră în tăcere, dar voi veți auzi curând glasul lor rostind chemarea la salvare și îndemnul de a se uni în împărăția cerească ca fii ai Dumnezeului viu. Și, acum îi iau de martori pe discipolii lui și pe credincioșii în evanghelia împărăției, precum și pe mesagerii invizibili care sunt alături de ei, că eu am oferit o dată mai mult, Israelului și conducătorilor lui eliberarea și salvarea. Dar voi constatați toți că îndurarea Tatălui este disprețuită și că mesagerii adevărului sunt respinși. Eu vă amintesc totuși că scribii și fariseii încă mai ocupă tronul lui Moise; în consecință, și până când Cei Preaînălți care guvernează în regatele oamenilor au izgonit în cele din urmă această națiune și au distrus locul în care sunt mai-marii ei, eu vă sfătuiesc să cooperați cu acești străbuni ai Israelului. Nu este necesar ca voi să participați la planurile lor de distrugere a Fiului

Omului, însă, în tot ceea ce privește pacea Israelului, supuneți-vă lor. În toate aceste chestiuni faceți ceea ce vi se cere și respectați esențialul legii, dar nu imitați faptele lor rele. Amintiți-vă că păcatul acestor conducători este acela de a spune ceea ce este bine și a nu-l face. Voi știți bine că acești conducători pun pe umerii voștri poveri mari, greu de purtat, și care nu ridică nici măcar un deget pentru a vă ușura de ele vreun pic. Ei v-au asuprit prin ceremonii și v-au făcut sclavi prin tradiții.

175:1.9 (1907.1) ”În plus, acești conducători egocentrici găsesc o mare plăcere în a face lucrările lor bune în așa fel încât să fie văzuți de oameni. Ei fac tot mai multă paradă de evlavie și își lătesc manșeta veșmintelor lor oficiale. Ei caută locurile de onoare la ospete și își pretind locurile de onoare în sinagogi. Ei râvnesc la saluturi elogioase în locurile publice și doresc ca toți oamenii să-i numească rabini. Și, în timp ce caută să fie astfel onorați de oameni, ei pun stăpânire pe casele văduvelor și trag foloase de pe urma slujbelor de la templu. Acești ipocriți se prefac a rosti rugăciuni lungi în public și a da pomeni pentru a atrage atenția concetățenilor lor.

175:1.10 (1907.2) ”Trebuie să îi onorați pe conducătorii voștri și să îi respectați pe învățătorii voștri, dar n-ar trebui să-i dați nici unui om numele de Tată cu sensul lui spiritual, căci unul singur este Tatăl vostru și acesta este Dumnezeu. Nu căutați nici să domniți peste frații voștri în regat. Amintiți-vă ceea ce v-am învățat: cel care vrea să fie cel mai mare dintre voi trebuie să se facă servitorul tuturor. Dacă pretindeți să vă înălțați înaintea lui Dumnezeu, voi veți fi cu siguranță coborâți, dar acela care se smerește sincer va fi în mod sigur înălțat. În viața voastră zilnică nu căutați propria voastră slăvire, ci slava lui

Dumnezeu. Subordonați-vă cu inteligență voința celei a Tatăl care este în ceruri.

175:1.11 (1907.3) ”Nu răstălmăciți de cuvintele mele. Eu nu port pizmă mai marilor preoților și conducătorilor care, chiar în acest moment, caută să mă distrugă; eu nu le vreau răul scribilor și fariseilor care resping învățăturile mele. Eu știu că mulți dintre voi cred în taină, și își vor mărturisi deschis loialitatea față de regat atunci când îmi va suna ceasul. Dar cum se vor justifica rabinii voștri, din moment ce ei pretind că vorbesc cu Dumnezeu, și apoi îl resping și îl omoară pe acela care vine să reveleze lumilor Tatăl?

175:1.12 (1907.4) ”Nenorocire vouă, scribi și farisei prefăcuți! Voi ați vrea ca să închideți porțile împărăției cerurilor oamenilor sinceri care nu sunt deprinși cu căile învățăturilor voastre. Voi refuzați să intrați în regat și, în același timp, faceți tot posibilul ca să-i împiedicați și pe alții să intre acolo. Voi stați cu spatele la porțile salvării., și luptați împotriva tuturor care vor să le treacă.

175:1.13 (1907.5) ”Nenorocire vouă, scribi și farisei ipocriți ce sunteți! Căci, în adevăr, voi veți străbate pământul și marea pentru a face un prozelit și, când ați reușit, voi nu sunteți satisfăcuți până nu l-ați făcut de două ori mai rău decât era ca copil al păgânilor.

175:1.14 (1907.6) ”Nenorocire vouă, capi de preoți și conducători, care puneți stăpânire pe bunurile celor săraci care pretindeți impozite grelele celor care ar vrea să-l servească pe Dumnezeu așa cum cred ei că a poruncit Moise.! Voi, care refuzați să dați dovadă de mărinimie, cum de puteți să mai sperați la lumea ce va veni?

175:1.15 (1907.7) ”Nenorocire vouă, falși învățători și îndrumători orbi! La ce te poți aștepta de la o națiune cât timp orbii îi călăuzesc pe

orbi?

175:1.16 (1907.8) ”Nenorocire vouă, care vă prefaceți că faceți legământ! Voi sunteți trișori, căci voi propovăduiți că un om poate să se jure pe templu și să își încalce jurământul, dar oricine a jurat pe aurul templului trebuie să rămână legat de jurământul lui. Voi sunteți cu toți stupizi și orbiți; nu sunteți nici măcar logici în necinstea voastră, căci cine este cel mai mare, aurul, sau templul care se presupune a fi sfințit aurul? Voi mai propovăduiți și că, dacă un om jură pe un altar, aceasta nu înseamnă nimic, dar că, dacă el jură pe darul care este pe altar, atunci este ținut ca datornic. Acolo iarăși, voi sunteți orbi la adevăr, căci cine este cel mai mare, darul sau altarul care a sfințit darul? Cum puteți voi să justificați o asemenea ipocrizie și necinste în fața Dumnezeului cerurilor?

175:1.17 (1908.1) ”Nenorocire vouă, scribi, farisei și ipocriți, căci, pe dinafară, voi curățați cu scrupulozitate cupa și farfuria, dar lăsați înăuntru murdăria extorcărilor, a exceselor și a înșelăciunilor. Voi sunteți orbi din punct de vedere spiritual. Nu recunoașteți voi cu cât este mai bine să se curețe interiorul cupei, și, atunci, ceea ce se varsă peste marginile ei va curăța automat exteriorul ei? Oameni perfizi și nemernici, voi săvârșiți fapte străine religiei voastre pentru a vă conforma literalmente interpretării legii lui Moise, în vreme ce sufletele voastre coclesc în nelegiuire și sunt pline de intenții murdare.

175:1.18 (1908.2) ”Nenorocire vouă tuturor, care respingeți adevărul și refuzați îndurarea! Mulți dintre voi seamănă cu mormintele albite ale căror exterior pare magnific, dar al căror interior este plin de oseminte și de tot felul de tot felul de mizerii. Iată cum, voi care respingeți cu

bună știință călăuzirea lui Dumnezeu, voi le păreți, din afară, oamenilor, ca niște sfinți și drepecți, dar, în interior, inima voastră este plină de nedreptate și de ipocrizie.

175:1.19 (1908.3) ”Nenorocire vouă, falși îndrumători ai unei națiuni! Ați ridicat acolo jos un monument profetilor martirizați odinioară, în vreme ce încercați să-l distrugeți pe acela despre care vorbeau ei. Voi împodobiți mormintele celor drepecți, și vă închipuiți că dacă ați fi trăit pe vremea părinților voștri, nu i-ați fi omorât pe profeci; și apoi, odată cu profesarea acestei idei fariseice, voi vă pregătiți să-l asasinați pe cel de care au vorbit profeci, Fiul Omului. În măsura în care faceți aceste lucruri, voi depuneți mărturie contra voastră că sunteți fiii perfizi ai celor care i-au ucis pe profeci. Continuați deci, și umpleți până la refuz cupa condamnării voastre.

175:1.20 (1908.4) ”Nenorocire vouă, copii ai răului! Pe bună dreptate va numit Ioan rasă de vipere, iar eu vă întreb cum puteți voi să scăpați de judecata pe care Ioan a pronunțat-o împotriva voastră?

175:1.21 (1908.5) ”Dar, până și acum, în numele Tatălui, eu vă ofer îndurare și iertare. Chiar și acum eu vă întind mâna prietenească a comuniunii veșnice. Tatăl meu vi i-a trimis pe înțelepci și pe profeci; pe unii i-ați persecutat, iar pe alții i-ați omorât. Atunci, a apărut Ioan, proclamând venirea Fiului Omului, iar voi l-ați omorât, după ce mulți au crezut în învățătura lui. Și acum, vă pregătiți din nou să vărsați sânge nevinovat. Nu înțelegeți oare că va veni cândva o cumplită zi de încheiere a socotelilor în care Judecătorul întregului pământ va cere poporului său explicații privitoare la maniera în care ei i-au respins, i-au persecutat și i-au omorât pe acești mesageri ai cerului? Nu înțelegeți voi că va trebui să dați seamă de tot acest sânge de

oameni drepti, de la primul profet omorât până în epoca lui Zaharia, care a fost asasinat între sanctuar și altar_ dacă voi perseverați pe căile voastre rele, această dare de seamă ar putea fi pretinsă chiar și prezentei generații.

175:1.22 (1908.6) ”O, Ierusalime și copii ai lui Avraam, voi cei care ați dat cu pietre în profeți și i-ați omorât pe învățătorii ce v-au fost trimiși, chiar și acum eu aș vrea să îi adun pe copiii voștri așa cum o cloșcă își adună puii sub aripile ei, dar voi nu vreți asta!

175:1.23 (1908.7) ”Și, acum, îmi iau așadar rămas bun de la voi. Voi ați auzit mesajul meu și ați luat decizia. Cei care au crezut în evanghelia mea sunt deja în siguranță în împărăția lui Dumnezeu.

175:1.24 (1908.8) ”Vouă, celor car ați ales să respingeți darul lui D, vă zic că nu mă veți mai vedea propovăduind în templu. Lucrarea mea pentru voi este înfăptuită. Iată, eu ies acum cu copiii mei, și casa voastră vă este lăsată în paragină.”

175:1.25 (1908.9) Și Maestrul a făcut atunci semn discipolilor să părăsească templul.

2. Statutul individual al Iudeilor

175:2.1 (1909.1) Faptul că conducătorii spirituali și învățătorii religioși ai națiunii iudaice au respins odinioară învățăturile lui Iisus, și au conspirat la provocarea crudei sale morți, n-a afectat cu nimic statutului individual al unui iudeu în poziția lui vizavi de Dumnezeu. Aceste evenimente n-ar trebui să-i incite pe discipolii mărturisiți ai lui Christos să aibă prejudecăți contra iudeilor în calitate de tovarăși

muritori. Iudeii, ca națiune și ca grup socio-politic, au plătit din plin prețul teribil de a-l fi respins pe Prințul Păcii. Este mult de când au încetat să mai fie purtătorii de torță spirituali ai adevărului divin pe lângă rasele umanității. Însă aceasta nu constituie o rațiune valabilă pentru a-i face să sufere pe urmașii individuali ai acestor iudei de odinioară persecuțiile pe care li le-au pricinuit unii dintre preținșii discipoli intoleranți, indignați și sectari ai lui Iisus din Nazareth, care era el însuși un Iudeu din naștere.

175:2.2 (1909.2) Această vrajbă și aceste persecuții nesocotite și contrare modelului cristic contra iudeilor contemporani s-au de terminat multe ori prin suferințele și prin moartea vreunui iudeu nevinovat și inofensiv ai cărui strămoși, în vremea lui Iisus, acceptaseră sincer evanghelia apoi au murit cu stoicism pentru adevărul în care ei credeau din toată inima. Un fior de groază trece prin ființele celeste atunci când ele observă pe așa-zișii discipoli ai lui Iisus găsimd plăcere în a persecuta, a hărțui și chiar și a asasina pe descendenții actuali ai lui Petru, ai lui Filip, ai lui Matei și ai altor iudei palestinieni care și-au dat într-un chip atât de glorios viața ca primi martiri ai evangheliei împărăției cerurilor.

175:2.3 (1909.3) Cât este de stupid și de crud să faci să sufere copii nevinovați pentru păcatele străbunilor lor, greșeli pe care ei le ignoră în întregime și de care nu pot în nici un fel răspunzători! Și aceste fapte rele s-au săvârșit în numele celui care i-a învățat pe discipolii lui să îi iubească chiar și pe dușmanii lor! În prezenta poveste a vieții lui Iisus, era necesar să se descrie maniera în care unii dintre compatrioții iudei l-au respins și au conspirat pentru a provoca moartea sa infamantă. Dar noi îi avertizăm pe toți cititorii prezentei narațiuni că

prezentarea acestei povestiri istorice nu justifică în nici un fel ura injustă și atitudinea mentală inechitabilă pe care atâția creștini mărturisiți au menținut-o de-a lungul secolelor contra indivizilor iudei. Trebuie ca credincioșii în regat, cei doisprezece care urmează învățăturile lui Iisus să înceteze să-l mai maltrateze pe Iudeu ca individ considerându-l capabil să-l respingă și să-l răstignească. Tatăl și fiul creator n-au încetat niciodată să-i iubească pe iudei. Dumnezeu nu face deosebire și salvarea le este destinată atât iudeilor cât și gentililor.

3. Reuniunea decisivă a sinedriului

175:3.1 (1909.4) Reuniunea decisiva a Sinedriului a fost convocată pentru această seară de marți la ora 8. Cu multe ocazii anterioare aceasta curte suprema a națiunii iudaice îl condamnase pe Iisus în mod oficios la moarte. Acest corp august de guvernanți de multe ori hotărâse sa pună capăt lucrării lui, dar niciodată până atunci nu reușiseră să-l aresteze și să-i provoace moartea cu orice preț. Cu puțin înainte de marți 30, Sinedriul așa cum era constituit atunci, a votat oficial în *unanimitate* să-i aplice pedeapsa lui Iisus și Lazăr. Acesta a fost răspunsul la ultimul apel al Maestrului la conducătorii iudei, apel pe care îl făcuse în templu cu numai câteva ore mai înainte. Acest răspuns reprezenta reacția lor de amar resentiment față de Iisus pentru ultima și viguroasa lui acuzație contra șefilor religioși și contra fariseilor și saducheilor îndârjiți în păcat. Condamnarea la moarte a Fiului lui Dumnezeu (chiar înainte de judecarea sa) a fost replica

Sinedriului la ultima ofertă de milostenie cerească, ofertă întinsă națiunii ca atare.

175:3.2 (1910.1) Pornind din momentul acela, iudeii au fost lăsați de unii singuri pe durata scurtei perioadă de viață națională care le rămânea de trăit, și pe care au terminat-o în conformitate cu statutul lor pur uman printre națiunile Urantiei. Israelul îl repudiasse pe fiul lui Dumnezeu care făcuse o alianță cu Avraam. Planul destinat să facă din copii lui Avraam purtătorii de torță ai adevărului în lume se năruise. Alianța divină fusese abrogată, și sfârșitul națiunii ebraice se apropia rapid.

175:3.3 (1910.2) Agenții Sinedriului au primit mandat pentru a-l aresta pe Iisus devreme în dimineața zilei următoare, dar cu ordinul de a nu pune mâna pe el în public. Ei trebuiau să aranjeze să-l aresteze în secret, de preferință pe neașteptate, și noaptea. Înțelegând că el nu va mai reveni să propovăduiască la templu în ziua aceea (miercuri), conducătorii au ordonat agenților Sinedriului „de a-l aduce pe Iisus în fața înaltei curți iudee, joi, cu puțin înainte de miezul nopții.”

4. Situația la Ierusalim

175:4.1 (1910.3) La sfârșitul celui din urmă discurs al lui Iisus, apostolii au fost lăsați încă o dată în confuzie și în consternare. Iisus revenise la templu înainte ca Maestrul să înceapă teribilul său rechizitoriu contra conducătorilor iudei astfel încât cei doisprezece apostoli au auzit cu toții a doua jumătate a ultimului discurs al lui Iisus la templu. Păcat că Iuda Iscariotul nu putuse auzi prima parte

impregnată de mărinimia acestui discurs de adio. El n-a auzit această ultimă ofertă de milostenie către conducătorii iudei pentru că el era încă angajat într-o discuție cu un grup de rude și de prieteni saducheii cu care luase masa și cu care examinase care ar fi maniera cea mai convenabilă de a se disocia de Iisus și de tovarășii săi apostoli. Pe când asculta acuzarea finală a acestor lideri iudei făcută de către Maestru Iuda a luat decizia sa deplină și întreagă de a abandona mișcarea evanghelică și de a se spăla pe mâini de toată întreprinderea. Cu toate acestea, el a părăsit templul în compania celor doi și s-a dus împreună cu ei la Muntele Măslinului, unde, cu tovarășii lui apostoli, el a ascultat discursul fatidic despre distrugerea Ierusalimului și despre sfârșitul națiunii iudee. Pe durata nopții de marți, Iuda a stat cu ei în noua tabără de lângă Ghețimani.

175:4.2 (1910.4) Mulțimea care l-a auzit pe Iisus lansându-și apelul plin de îndurare către conducătorii iudei a trecut apoi la reproșuri usturătoare, frizând o acuzație nemiloasă, a fost nedumerită și derutată. În seara aceea, în vreme ce Sinedriul pronunța pedeapsa sa de moarte contra lui Iisus și pe când Maestrul, așezat cu apostolii lui și cu niște discipoli pe muntele Măslinilor, a prezis moarte națiunii iudaice, tot Ierusalimul se lansase în discutarea serioasă și discretă a unei singure și unice chestiuni: „Oare ce vor să facă cu Iisus?”

175:4.3 (1910.5) La Nicodim acasă, mai mult de treizeci de persoane însemnate iudee care credeau sincer în regat s-au reunit și au discutat de linia de conduită care să fie urmată în cazul rupturii de Sinedriu. Toți asistenții au fost de acord să recunoască public alianța lor cu

Maestrul de îndată ce vor primi vestea arestării lor. Și chiar asta au și făcut.

175:4.4 (1911.1) Saducheeii, care controlau și dominau acum Sinedriul, erau dornici să se debaraseze de Iisus din următoarele motive:

175:4.5 (1911.2) 1. Se temeau ca nu cumva favoarea populară tot mai mare acordată de către mase lui Iisus să pună în primejdie existența națiunii iudaice printr-un conflict posibil cu autoritățile romane.

175:4.6 (1911.3) 2. Zelul lui Iisus pentru reforma templului reducea în mod direct veniturile lor; epurarea templului afecta încasările lor.

175:4.7 (1911.4) 3. Ei se simțeau responsabili de păstrarea ordinii și se temeau de consecințele unei ulterioare expansiuni a noii și ciudatei doctrine a lui Iisus privitoare la fraternitatea oamenilor.

175:4.8 (1911.5) Fariseii aveau motive diferite pentru a dori ca Iisus să fie trimis la moarte. Ei se temeau din următoarele motive:

175:4.9 (1911.6) 1. El se ridicase într-o opoziție eficientă față de influența lor tradițională asupra poporului. Fariseii erau ultraconservatori, și încercau un violent sentiment contra acestor atacuri, presupuse fundamentale, contra prestigiului lor de învățători religioși dobândit de timp îndelungat.

175:4.10 (1911.7) 2. Ei susțineau că Iisus încălca Legea, că arătase un dispreț total pentru sabat și pentru numeroase alte exigențe ceremoniale și legale.

175:4.11 (1911.8) 3. Ei îl acuzau de blasfemie pentru că el făcea aluzie la Dumnezeu ca fiind Tatăl său.

175:4.12 (1911.9) 4. Și, acum, ei erau cumplit de porniți contra lui din cauza ultimei părți din predica sa de adio pe care o rostise în dimineața aceasta în templu, și în care îi acuzase cu vehemență.

175:4.13

(1911.10) Sinedriul a ridicat ședința în acea zi de marți aceea către miezul nopții, după ce decretaseră în mod oficial moartea lui Iisus, au dat ordine de arestare a sa, și au convenit să se reunească în dimineața următoare, la ora zece, la marele-preot Caiafa pentru a formula acuzațiile care le vor permite să-l inculpe pe Iisus.

175:4.14

(1911.11) Un mic grup de saducheii mersese până la a propune ca ei să se scape de Iisus asasinându-l, dar fariseii au dezaprobat în mod formal această procedură

175:4.15

(1911.12) Așa era situația în Ierusalim și printre oameni cu prilejul acestei zile plină de evenimente, în vreme ce, deasupra acestei memorabile scene terestre, plana un vast ansamblu de ființe celeste dornice să facă ceva pentru a-l ajuta pe suveranul lor preaiubit, dar fără putință să acționeze, pentru că lucrul aceasta le fusese efectiv împiedicați de superiorii care le comandau.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 175](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 177](#) >>

Capitolul 176

Marți dimineața pe Muntele Măslinilor

176:0.1 (1912.1) ÎN ACEASTĂ după amiaza de marți, în timp ce Iisus și apostolii ieșeau din templu pentru a porni către tabăra de la Ghețimani, Matei a atras atenția asupra structurii templului zicând: „Maestre, uită-te la felul acestor clădiri. Privește pietrele lor masive și magnifica lor împodobire. Se poate oare ca aceste clădiri să fie cândva distruse?” Pe când își urmau drumul către Olivet, Iisus zise: „Vedeți voi aceste pietre și acest templu masive; în adevăr, în adevăr, eu vă spun vouă că vor veni în curând zile când nu va mai fi lăsată piatra pe piatra. Vor fi toate demolate.” Aceste remarci ce descriu distrugerea templului sacru au stârnit curiozitatea apostolilor care

mergeau în urma Maestrului; ei nu puteau concepe nici un eveniment care să prilejuiască distrugerea templului, făcând abstracție de sfârșitul lumii.

176:0.2 (1912.2) Pentru a evita mulțimile care mergeau de-a lungul Văii Kidronului spre Ghețimani, Iisus și asociații lui aveau intenția de a urca pe o mică distanță pe versantul vestic al muntelui Măslinilor, apoi de a urma o pistă care conducea la tabăra lor privată situată lângă Ghețimani, puțin mai sus de terenurile publice de campament. Cotind pentru a ieși de pe ruta care ducea în Bethania, ei au contemplat templul, luminat de razele soarelui la asfințit. În timpul opririi lor pe deal, ei au văzut aprinzându-se luminile orașului și au contemplat frumusețea templului iluminat. Iisus și cei doisprezece s-au așezat acolo, sub lumina blândă a lunii pline. Maestrul a stat de vorbă cu ei, și Nataniel a pus în curând întrebarea următoare: „Maestre, spune-ne cum vom pricepe noi că aceste evenimente sunt pe punctul de a se întâmpla?”

1. Distrugerea Ierusalimului

176:1.1 (1912.3) Ca răspuns la întrebarea lui Nataniel, Iisus a zis Da, eu am vă vorbesc de epoca în care acest popor va fi umplut cupa nelegiurii sale, și în care justiția se va năpusti rapid peste acest oraș al strămoșilor noștri. Eu sunt pe cale de a vă părăsi; eu merg la Tatăl meu. După plecarea mea aveți grijă ca nimeni să nu vă înșele, căci mulți se vor prezenta ca eliberatori și vor induce mulți oameni în eroare. Când veți auzi de războaie și de zvonuri de război, nu fiți

tulburați, căci multe astfel de lucruri se vor întâmpla, dar sfârșitul Ierusalimului nu va fi încă iminent. Nu vă neliniștiți din pricina foametei sau a cutremurelor, nici nu vă îngrijorați atunci când veți fi predați autorităților civile și persecutați din cauza evangheliei. Voi veți fi expulzați din sinagogă și puși în închisoare din cauza mea, iar unii dintre voi vor fi omorâți. Când veți fi aduși în fața guvernatorilor și a mi marilor, aceasta va fi pentru a depune mărturie pentru credința voastră și pentru a vă arăta fermitatea în evanghelia împărăției. Și când vă veți înfățișa înaintea judecătorilor nu vă neliniștiți pentru ceea ce are să vă zică, căci spiritul vă va învăța chiar în ceasul acela ce anume va trebui să răspundeți adversarilor voștri. În aceste zile de durere, persoane din propria voastră familie, sub conducerea celor care l-au respins pe Fiul Omului, vă vor trimite la închisoare și la moarte. Pentru o bucată vreme se poate ca voi să fiți urâți de toată omenirea din cauza mea, dar, chiar și în cursul acestor persecuții, eu nu vă voi abandona; spiritul meu nu vă va părăsi. Fiți răbdători. Nu puneți la îndoială faptul că evanghelia împărăției va triumfa asupra tuturor dușmanilor ei și va fi în cele din urmă proclamată tuturor națiunilor.”

176:1.2 (1913.1) Iisus s-a întrerupt și și-a coborât privirea către oraș. Maestrul își dădea seama că respingerea conceptului spiritual de Mesia, hotărârea de a se agăța cu încăpățânare și cu orbire de misiunea materială a eliberatorului așteptat, va determina în curând un conflict direct între iudei și puternicele armate romane, și că această luptă se va termina inevitabil prin distrugerea finală și completă a națiunii iudaice. Când poporul lui Iisus a respins manifestarea lui spirituală și a refuzat să primească lumina celestă,

care strălucea cu atâta mărinimie deasupra lor, el și-a pecetluit ruina ca popor independent însărcinat cu o misiune spirituală specială pe pământ. Înșiși conducătorii iudei au recunoscut ulterior că această idee laică de Mesia era direct răspunzătoare de agitația care a provocat în cele din urmă nimicirea lor.

176:1.3 (1913.2) Din moment ce Ierusalimul trebuia să fie leagănul mișcării evanghelice primitive, Iisus nu voia ca instructorii și predicatorii lui să piară în teribila ruină a poporului iudeu legată de distrugerea Ierusalimului, și de aceea a dat el aceste instrucțiuni partizanilor săi. Iisus se temea mult că unii dintre discipolii lui să nu fie implicați în revoltele următoare și să nu piară astfel în căderea Ierusalimului.

176:1.4 (1913.3) Andrei a întrebat atunci: „Maestre, dacă orașul sfânt și templul trebuie să fie distruse, iar tu nu ești acolo pentru a ne îndruma, când va trebui noi să abandonăm Ierusalimul?” Iisus a zis: „Voi puteți rămâne în oraș după plecarea mea, și chiar în timpul acestei perioade de dureri și de amare persecuții, însă, când veți vedea în cele din urmă Ierusalimul încercuit de armatele romane după revolta falșilor profeți, voi veți ști că jalea este aproape atunci, va trebui să fugiți în munți. Nici un locuitor al orașului și ai zonelor periferice nu se va opri ca să ajute pe nimeni. Nu-i lăsați nici pe cei care locuiesc în afară să aibă îndrăzneala de a pătrunde în oraș. Vor fi mari frământări, căci acestea vor fi zilele de răzbunare ale gentililor. După ce veți fi abandonat orașul, această populație nesupusă va fi trecută prin sabie sau trimisă în captivitate pe la toate națiunile, și astfel Ierusalimul va fi îngenuncheat de către gentili. Între timp, vă atrag atenția, nu vă lăsați înșelați. Dacă cineva vine înspre voi și vă

spune: ‚Priviți, Eliberatorul este aici' sau ‚Priviți, este acolo', voi să nu îl credeți, căci mulți falși învățători se vor ivi și îi vor rătăci pe mulți. Dar voi nu trebuie să vă lăsați înșelați, căci eu v-am anunțat din vreme de toate acestea”

176:1.5 (1913.4) Apostolii au rămas foarte mult timp în tăcere, sub lumina lunii, în vreme ce uluitoarele preziceri ale Maestrului se gravau în mintea lor descumpănită. Tot în conformitate cu acest același avertisment cvasitotalitatea grupului de credincioși și de discipoli au fugit din Ierusalim de la prima apariție a trupelor romane și și-a găsit adăpost sigur la Pella către nord.

176:1.6 (1913.5) Chiar și după aceste avertismente explicite mulți dintre discipolii lui Iisus au interpretat aceste preziceri ca referitoare la schimbările care se vor produce în mod evident în Ierusalim când reapariția lui Mesia va avea ca rezultat instaurarea noului Ierusalim și în lărgirea orașului pentru ca el să devină capitala lumii. În mintea lor, acești iudei erau hotărâți să lege distrugerea templului cu „sfârșitul lumii”. Ei credeau că Noul Ierusalim va umple toată Palestina, că sfârșitul lumii va fi numaidecât urmat de imediata apariția „noilor ceruri și a noului pământ”. Așadar nu este surprinzător că Petru a zis: Maestre, noi știm că toate lucrurile vor dispărea odată cu apariția noilor ceruri și a noului pământ, dar cum vom cunoaște noi momentul în care vei reveni pentru a înfăptui toate acelea?

176:1.7 (1914.1) Când Iisus a auzit această întrebare, el a rămas un moment pe gânduri, apoi a zis: „Voi vă înșelați mereu pentru că încercați să atașați noua învățătură celei vechi. Sunteți porniți să înțelegeți strâmb tot ceea ce vă învață eu. Oi persistați în a interpreta

evanghelia conform cu credințele voastre stabilite. Cu toate acestea eu am să încerc să vă lămuresc.”

2. A doua venire a Maestrului

176:2.1 (1914.2) Cu multe prilejuri, Iisus formulase afirmații care i-au făcut pe auditorii săi să tragă concluzia că el avea intenția de a părăsi curând această lume, dar că va reveni pentru a desăvârși lucrarea împărăției celeste. Pe măsură ce discipolii lui erau și mai convinși că Iisus avea să-i părăsească, și după plecarea sa din această lume, era foarte natural ca toți credincioșii să se cramponeze de aceste promisiuni de reîntoarcere. Doctrina celei de-a doua veniri a lui Christos a fost deci încorporată de timpuriu în învățăturile creștine; aproape toate generațiile ulterioare de discipoli au crezut cu pioșenie în acest adevăr și au sperat cu încredere că Iisus v-a reveni într-o bună zi.

176:2.2 (1914.3) Din moment ce acești primi discipoli și apostoli trebuiau să se despartă de Maestrul și Învățătorul lor, ei s-au agățat cu atât mai tare de această făgăduință de reîntoarcere și n-au întârziat să asocieze distrugerea prezisă a Ierusalimului și această a doua venire promisă. Ei au persistat în a interpreta astfel cuvintele sale, cu toate că Maestrul, în tot timpul acestei serii de instruire de pe Muntele Măslinilor, s-a străduit să prevină anume această greșeală.

176:2.3 (1914.4) Continuând să răspundă la întrebarea lui Petru, Iisus a zis: „De ce oare încă mai presupuneți că Fiul Omului va Ședea pe tronul lui David, și de ce mai sperați voi că visele materiale ale

iudeilor se vor îndeplini? Nu v-am spus eu în cursul tuturor acestor ani că împărăția mea nu este al acestei lumi? Starea de lucruri pe care o priviți acum cu dispreț va avea un sfârșit, dar acest sfârșit va constitui un nou început, de la care evanghelia împărăției se va răspândi în toată lumea și salvarea va fi întinsă tuturor oamenilor. Când împărăția va fi ajuns la deplină sa maturitate, fiți încredințați că tatăl care este în ceruri vă va aduce o revelație mai largă a adevărului și o demonstrație sporită a dreptății. El a coborât deja pe lumea aceasta pe cel care a devenit prințul întinericului, apoi pe Adam, urmat de Melchisedec și, în prezent, de Fiul Omului. Acesta este modul în care Tatăl meu va continua să-și manifeste mărinimia sa și să-și exprime dragostea sa, chiar și față de această lume obscură și rea. După ce Tatăl mă va fi investit cu toată puterea și cu toată autoritatea, și eu voi continua să urmez soarta voastră și să vă călăuzesc în treburile împărăției prin prezența spiritului meu care se va răspândi peste toată carnea. Nu numai că voi fi astfel prezent alături de voi în spirit, dar, de asemenea, eu făgăduiesc că voi reveni într-o bună zi pe această lume., unde mi-am trăit viața în carne și am împlinit dubla experiență simultană de a-l revela pe Dumnezeu oamenilor și de a-i conduce pe oameni la Dumnezeu. Trebuie ca eu să vă părăsesc în curând și ca eu să reiau munca pe care Tatăl meu mi-a încredințat-o, dar voi să aveți mult curaj, căci eu voi reveni într-o bună zi. Într-o bună zi, Spiritul meu al Adevărului dintr-un univers vă va consola și vă va călăuzi.

176:2.4 (1915.1) ”Voi mă vedeți acum slab și în carne, însă, când voi reveni, aceasta va fi cu putere și în spirit. Ochii de carne îl văd pe Fiul Omului în carne, dar numai ochiul spiritului îl va vedea pe Fiul

Omului proslăvit de Tată și făcându-și apariția pe pământ în propriul lui nume.

176:2.5 (1915.2) ”Cu toate acestea, epoca reapariției Fiului Omului nu este cunoscută decât în consiliile paradisului. Nici chiar îngerii cerului nu știu când va avea loc. Totuși, voi va trebui să înțelegeți aceasta: când evanghelia împărăției va fi fost proclamată în această lume întreagă pentru salvarea tuturor popoarelor, și când epoca își va fi atins plenitudinea, Tatăl vă va produce o altă manifestare epocală, sau altfel, Fiul Omului va reveni pentru a judeca epoca.

176:2.6 (1915.3) ”În ceea ce privește soarta dureroasă a Ierusalimului, despre care v-am vorbit, această generație nu va trece fără ca cuvintele mele să se fi adevărat. Dar, în ceea ce privește epoca reîntoarcerii Fiul Omului, nimeni din cer sau de pe pământ nu poate pretinde să vorbească despre ea. În schimb, voi va trebui să dați dovadă de înțelepciunea privitoare la maturizarea unei epoci și să discernați cu promptitudine semnele timpului. Când smochinul își arată ramurile delicate și face să se ivească frunzele, voi știți că vara este pe aproape. Tot așa, când lumea va fi trecut prin lunga iarnă a mentalității materialiste și când veți desluși venirea primăverii spirituale a unei noi epoci spirituale, voi va trebui să știți că vara unei noi vizități se apropie.

176:2.7 (1915.4) ”Dar ce semnifică această învățătură despre venirea Fiului lui Dumnezeu? Fiecare dintre voi va fi chemat într-o bună zi să abandoneze luptele vieții și să treacă prin porțile morții; oare nu vă dați seama că voi vă veți găsi, atunci, în prezența imediată a judecății, față în față cu faptele unei noi epoci spirituale de servire în planul Etern al Tatălui Infinit? La ceea ce trebuie să facă față lumea întreagă,

literalmente, ca unui fapt ce aparține sfârșitului unei epoci, fiecare dintre voi, ca indivizi, va trebui cu siguranță să îi faceți față ca experiență personală atunci când veți ajunge la sfârșitul vieții voastre pământești și când trecerea în lumea de dincolo vă va confrunta cu condițiile și cu exigențele inerente revelației următoare de progres etern al împărăției Tatălui.”

176:2.8 (1915.5) Dintre toate discursurile pe care Maestrul le-a adresat apostolilor săi, nici unul n-a generat în ei o confuzie mentală mai mare ca acela pronunțat în această zi de marți seara pe muntele Măslinilor, asupra dublului subiect al distrugerii Ierusalimului și al celei de-a doua veniri a lui Iisus. În consecință, relatările scrise ulterior și bazate pe amintirea a ceea ce spusese Maestrul cu această ocazie extraordinară nu sunt puțin concordante, și de aceea, când povestirile vor lăsa în umbră o mare parte din ceea ce a fost spus în această seară de marți, aceasta a făcut să se nască numeroase tradiții. Chiar la începutul celui de-al doilea secol, a fost scrisă o apocalipsă iudaică cu privire la Mesia de către un anume Selta, atașat la curtea imperiului lui Caligula. Ea a fost integral inserată în Evanghelia după Matei și ulterior adăugată (în parte) relatărilor lui Marcu și ale lui Luca. În ceea ce a scris Selta a apărut parabola celor zece fecioare. Nici o parte a scrierilor evanghelice n-a suferit de o falsă interpretare mai amăgitoare ca învățătura dată în seara aceea. Dar apostolul Ioan nu s-a lăsat niciodată încurcat la punctul acesta.

176:2.9 (1915.6) Reluându-și mersul lor către tabără, cei treisprezece oameni erau tăcuți și supuși unei mari tensiuni emoționale. Iuda se hotărâse definitiv să-i abandoneze pe asociații săi. Era târziu când David Zebedeu, Ioan Marcu și un anumit număr dintre principalii

discipoli l-au întâmpinat pe Iisus și pe cei doisprezece în noua tabără, dar apostolii nu aveau chef de dormit; ei voiau să știe mai mult despre distrugerea Ierusalimului, despre plecarea Maestrului și despre sfârșitul lumii.

3. Urmarea discuției în tabără

176:3.1 (1916.1) În timp ce s-au strâns cam în număr de douăzeci în jurul focului de tabără, Toma a întrebat: „Din moment ce tu trebuie să revii pentru a desăvârși lucrarea împărăției, care va trebui să fie atitudinea noastră față cât timp tu vei fi absent pentru a te ocupa de treburile Tatălui?” Iisus l privit în lumina focului și i-a zis:

176:3.2 (1916.2) ”Nici tu, Toma, nu reușești să înțelegi ceea ce am zis. Nu v-am învățat eu întruna că legătura voastră cu împărăția este spirituală și individuală, că este în întregime o chestiune de experiență personală în spirit, realizând, prin credință, că voi sunteți fiii lui Dumnezeu? Ce să mai zic? Căderea națiunilor, prăbușirea imperiilor, distrugerea iudeilor necredincioși, sfârșitul unei epoci, sau chiar sfârșitul unei lumi, în ce fel îl interesează lucrurile acestea pe cel ce crede în evanghelie și care și-a ascuns viața în siguranța împărăției veșnic? Voi care îl cunoașteți pe Dumnezeu și care credeți în evanghelie, voi ați primit deja asigurările vieții veșnice. Din moment ce viața voastră a fost trăită în spirit și pentru Tată, nimic nu vă poate neliniști în mod serios. Clăditorii împărăției, cetățenii acreditați ai lumilor celeste, nu trebuie să fie deranjați de tulburările temporare sau perturbați de cataclismele terestre. Vouă, celor care credeți în această

evanghelie a împărăției, ce vă pasă vouă că națiunile sunt răsturnate, că epoca ia sfârșit, sau că toate lucrurile vizibile se nărui, de vreme ce voi știți că viața voastră este darul Fiului, și că ea este veșnic în siguranță la Tată? De vreme ce voi ați trăit viața temporală slujindu-vă semenii cu dragoste, voi puteți, cu această aceeași credință în supraviețuire care va făcut să treceți pe pământ prin prima voastră aventură de filiație cu Dumnezeu, să așteptați cu plăcere și cu încredere următorul pas în cariera eternă.

176:3.3 (1916.3) ”Fiecare generație de credincioși își continuă munca sa luând în considerare reîntoarcerea posibilă a Fiului Omului, exact așa cum fiecare credincios continuă în mod individual munca vieții sale luând în considerare inevitabila moarte naturală mereu iminentă. Când, prin credință, voi vă stabiliți ca fiu al lui Dumnezeu, nimic altceva nu mai are importanță pentru siguranța supraviețuirii. Dar nu vă amăgiți cu privire la aceasta! Această credință, care asigură viața, este o credință vie care manifestă tot mai mult roadele acestui spirit divin care a inspirat-o mai întâi în inima omenească. Faptul că voi ați acceptat cândva filiația în împărăția cerească nu vă va salva dacă voi respingeți cu bună știință și cu îndârjire adevărurile veșnice privitoare la fecunditatea spirituală progresivă a fiilor lui Dumnezeu întrupați. Voi, care m-ați însoțit în treburile pământești ale Tatălui, și acum încă mai puteți părăsi împărăția dacă constatați că nu iubiți calea servirii Tatălui pentru omenire.

176:3.4 (1916.4) ”Ca indivizi și ca generație de credincioși, îngăduiți-mi să vă povestesc o parabolă: Înainte de a pleca într-o lungă călătorie într-o țară străină, un om important a convocat pe servitorii săi de încredere și a lăsat toate bunurile în seama lor. Unuia i-a dat cinci

talanți, altuia doi, iar altuia un talant și așa mai departe pentru tot grupul de servitori stimați. El și-a încredințat bunurile celor interesați potrivit cu variatele lor aptitudini, apoi a plecat în călătoria sa. Când acest domn s-a dus, servitorii lui s-au pus pe treabă pentru a scoate un profit din bogățiile încredințate lor. Cel care primise cinci talanți a început numaidecât să se folosească de ei pentru negustorie, și în curând a avut un profit de încă cinci talanți. Tot așa, cel care primise doi talanți a câștigat în curând încă doi. Și, așa, toți acești servitori au adus beneficii Stăpânului lor, cu excepția celui care primise numai un talant. Acela a plecat de unul singur și a săpat în pământ o groapă în care a ascuns banii stăpânului. Curând, Stăpânul a revenit pe neașteptate și i-a convocat pe toți servitorii săi pentru a încheia socotelile, și, când au fost cu toții în prezența sa, cel care primise cei cinci talanți a ieșit înainte cu banii care îi fuseseră încredințați și a adus cei doisprezece cinci talanți în plus zicând: 'Stăpâne, mi-ai dat să investesc cinci talanți, și sunt fericit să îți ofer încă cinci talanți pe care i-am câștigat eu.' Atunci, Stăpânul său i-a zis: 'Bravo, bun și fidel servitor, ai fost fidel într-un domeniu restrâns, iar eu am să te pun acum administrator peste și mai multe lucruri. Împărtășește de acum încolo bucuria Stăpânului tău.' După aceea, cel care primise cei doi talanți a ieșit în față zicând: 'Stăpâne, mi-ai încredințat doi talanți și uite, eu am mai câștigat doi.' Și atunci Stăpânul lui i-a zis: 'Bravo, bun și fidel econom; și tu ai fost fidel într-un domeniu restrâns și eu am să te pun peste multe altele; împărtășește și tu bucuria Stăpânului tău.' Apoi, cel care primise un singur talant a venit să dea socoteală. Acest servitor a înaintat spunând: 'Stăpâne, eu te cunosc și am înțeles că ești un om șiret, în sensul că sperai la beneficii acolo unde nu munciseși

personal; deci mie mi-a fost teamă să risc ceva din ceea ce mi-ai încredințat. Eu am ascuns bine talantul tău în pământ; iată-l, ai acum ceea ce îți aparține.' Dar Domnul său a răspuns: ,Tu ești un econom indolent și leneș. Chiar cu gura ta mărturisești că ai știut că voi pretinde de la tine o lichidare cu beneficii rezonabile, întocmai cum sânguincioșii tăi tovarăși mi-au restituit astăzi. Știind aceasta, tu ai fi putut măcar să dai banii mei bancherilor, pentru ca la întoarcerea mea eu să pot primi ceea ce îmi aparține cu o dobândă.' Apoi stăpânul acesta i-a zis șefului economilor: Luați acest singur talant din mâinile acestui slujitor nefolositor, și dați-l celui care are cei doi talanți.'

176:3.5 (1917.1) ”Celui care are, i se va da și mai mult. Și el va avea din belșug; dar celui care nu are nimic, i se va lua și ceea ce are. Nu se poate rămâne în stagnare în treburile împărăției veșnic. Tatăl meu cere tuturor copiilor lui să creadă în harul și în cunoașterea adevărului. Voi, care cunoașteți aceste adevăruri, trebuie să produceți creșterea roadelor spiritului și să manifestați un devotament tot mai mare servirii dezinteresate a tovarășilor voștri care servesc odată cu voi. Amintiți-vă că, în măsura în care veți sluji pe cel mai umil dintre frații mei, eu sunt cel căruia îi faceți un serviciu.

176:3.6 (1917.2) ”Și iată cum trebuie voi să vă ocupați de treburile Tatălui, acum și de acum încolo, și chiar pe vecie. Perseverați până la reîntoarcerea mea. Executați cu fidelitate sarcina care va fost încredințată, și veți fi atunci pregătiți pentru încheierea socotelilor care însoțește chemarea morții. După ce ați trăit astfel pentru gloria Tatălui și pentru satisfacerea Fiului, voi veți intra cu bucurie și cu o plăcere supremă în serviciul etern al împărăției veșnic.”

176:3.7 (1917.3) Adevărul este viu. Duhul Adevărului conduce întotdeauna copii de lumină în noile domenii ale realității spirituale și ai serviciului divin. Adevărul nu vă este dat pentru că voi îl cristalizați în forme stabile, sigure și onorate. El vi se revelează la trecerea voastră prin experiența personală. Trebuie ca această trecerea să îl scoată în evidență astfel încât să dezvăluie o nouă frumusețe și reale câștiguri spirituale tuturor celor care observă roadele voastre spirituale, și ca acești spectatori să fie astfel făcuți să-l slăvească pe Tatăl care este în ceruri. Numai acești fideli servitori care cresc în cunoașterea adevărului, și care își dezvoltă capacitatea de apreciere divină a realităților spirituale pot să spere vreodată să „intre pe deplin în bucuria Domnului lor”. Ce jalnic e să vezi generații de-a rândul de discipoli mărturisiți ai lui Iisus zicând despre gestionarea lor a adevărului divin: „Maestre, iată adevărul pe care ni l-ai încredințat acum o sută sau o mie de ani. Noi n-am pierdut nimic din el; am păstrat cu fidelitate tot ceea ce ne-ai dat. N-am admis nici o schimbare în ceea ce ne-ai învățat. Îți restituim adevărul pe care ni l-ai adus.” Acest pretext la indolență spirituală nu va justifica în ochii Maestrului gestionarea sterilă a adevărului. Maestrul adevărului va pretinde o dare de seamă conformă cu adevărul dat în grija voastră.

176:3.8 (1918.1) În lumea următoare, vi se va cere să dați socoteală de darurile voastre și de gestionarea voastră din lumea aceasta. Fie că talentele voastre înnăscute sunt rare fie că sunt numeroase, voi va trebui să faceți față unei socoteli juste și mărinimoase. Dacă slujitorii nu-și folosesc darurile decât în scopuri egoiste și nu acordă nici o atenție îndatoririi superioare de a obține o recoltă sporită de roade ale spiritului - așa cum se manifestă ele într-o expansiune constantă a

slujirii oamenilor și a adorării lui Dumnezeu - acești gestionari egoiști trebuie să accepte consecințele alegerii lor deliberate.

176:3.9 (1918.2) Cât de mult seamănă servitorul infidel înzestrat cu un singur talant cu toți muritorii egoiști atunci când reproșează direct propria sa trândăvie Domnului său. Când un om se confruntă cu eșecuri care provin de la el însuși, cât îi de puternică tendința lui de a le imputa altora, și foarte adesea celor care sunt cel mai puțin responsabili de așa ceva!

176:3.10 (1918.3) În noaptea aceea, în momentul în care auditorii luzi mergeau să se odihnească, Iisus le-a zis: „Voi ați primit gratuit adevărul cerului; voi va trebui deci să-l dați gratuit și, prin darul acesta, acest adevăr va spori și va anunța lumina în creștere a harului care salvează, chiar din clipa în care îl veți împărtăși.”

4. Reîntoarcerea lui Mihail

176:4.1 (1918.4) Dintre toate învățăturile Maestrului, nici o fază n-a fost atât de greșit înțeleasă ca făgăduința a sa de a reveni cândva în persoană în lumea aceasta. Nu este surprinzător că Mihail a fost interesat să revină într-o zi sau alta, ca muritor al țărâmului, pe planeta unde a făcut experiența celei de-a șaptea și din urmă manifestări. Este întru totul firesc să se creadă că Iisus din Nazareth, acum conducătorul suveran al unui vast univers, să fie interesat să revină nu numai o dată, ci de mai multe ori, pe lumea în care a trăit o viață atât de excepțională și a câștigat în cele din urmă pentru el însuși puterea și autoritatea universale pe care Tatăl i le-a dăruit fără

măsură. Urantia va rămâne veșnic una dintre cele șapte sfere natale ale lui Mihail pe parcursul cuceririi de către el a suveranității peste universul său.

176:4.2 (1918.5) Iisus a declarat, cu mai multe ocazii și unor numeroase persoane, intenția sa de a reveni pe această lume. În vreme ce discipolii săi se trezeau la faptul că Maestrul lor nu avea să acționeze ca eliberator temporar, și pe când ascultau prezicerile sale cu privire la distrugerea Ierusalimului și la decăderea națiunii iudaice, ei au început în mod cât se poate de firesc să stabilească o legătură între întoarcerea lui promisă și aceste evenimente catastrofale. Însă, atunci când oștirile romane au doborât zidurile Ierusalimului, au distrus templul și i-au împrăștiat pe iudeii din Iudeea, și când Maestrul a continuat să nu se arate în putere și în glorie, discipolii lui au început să elaboreze credința care a sfârșit prin asocierea celei de-a doua veniri a lui Christos cu sfârșitul epocii, și chiar cu sfârșitul lumii.

176:4.3 (1918.6) Iisus a făgăduit să facă două lucruri pe lângă urcarea sa la Tată și după ce toate puterile din cer și de pe pământ îi vor fi fost încredințate. În primul rând, el a promis că va trimite în locul lui în lume un nou învățător, Duhul Adevărului, și a făcut asta în ziua de Rusalii. În al doilea rând, el a promis cu cea mai mare certitudine discipolilor lui că într-o bună zi, el va reveni personal pe această lume. Dar el n-a zis unde, nici când, nici cum va vizita din nou această planetă pe care făcuse experiența efuziunii sale de întrupare. Cu o anumită ocazie, el a lăsat să se înțeleagă că în epoca în care a trăit aici jos în carne, ochii carnali putuseră să-l vadă, dar că la

întoarcerea sa (sau cel puțin cu prilejul uneia dintre vizitele sale posibile) el nu va putea fi distins decât de ochiul credinței spirituale.

176:4.4 (1919.1) Mulți dintre noi au tendința de a crede că Iisus va reveni de multe ori pe Urantia în cursul epocilor ce au să vină. Noi nu avem făgăduiala lui expresă că va face aceste multiple vizite, dar, din moment ce el poartă, printre titlurile sale universale, pe acela de Prinț Planetar al Urantiei, pare foarte probabil ca el să viziteze de numeroase ori planeta a cărei cucerire i-a conferit un titlu atât de excepțional.

176:4.5 (1919.2) Noi credem cu fermitate că Mihail va reveni în persoană pe Urantia, dar nu avem nici cea mai mică idee despre data sau despre maniera pe care o va alege pentru a veni. A doua sa venire pe pământ se va sincroniza astfel încât să se petreacă în legătură cu judecata finală a prezentei epoci, cu sau fără apariția concomitentă a unui Fiu Magistral? Va veni el în legătură cu sfârșitul unei epoci ulterioare pe Urantia? Va avea oare venirea sa loc fără a fi anunțată și ca un eveniment izolat? Nu știm asta. Nu avem certitudine decât asupra unui singur punct: când el va reveni lumea întreagă va fi în mod verosimil informată despre asta, căci va trebui ca el să vină în calitate de conducător suprem al unui univers, iar nu ca un nou-născut obscur al Bethleemului. Însă, dacă orice ochi trebuie să-l vadă, și dacă numai ochii spirituali pot desluși prezența sa, atunci va trebui ca venirea sa să fie mult timp amânată.

176:4.6 (1919.3) Voi veți face deci bine să nu asociați reîntoarcerea personală a Maestrului pe pământ cu nici un eveniment prevăzut și cu nici o epocă determinată. Nu suntem siguri decât de un lucru: el a promis că va reveni. Nu avem nici o idee de data la care va îndeplini

această făgăduință, nici de evenimentele care vor avea legătură cu ea. După câte știm, el poate să apară pe pământ în orice moment, dar poate să vină și numai după ce se vor fi scurs epoci de-a rândul și vor fi fost cum se cuvine judecate de către asociații lui, Fiii corpului paradisiac.

176:4.7 (1919.4) A doua venire a lui Mihail pe pământ este un eveniment a cărui valoare sentimentală este prodigioasă atât pentru mediani cât și pentru ființele umane, altminteri însă ea nu are importanță imediată pentru mediani, și nu cu mai multă importanță practică pentru ființele umane decât evenimentul obișnuit al morții naturale. De fapt, moartea îi împinge brusc pe oameni sub stăpânirea imediată a succesiunii evenimentelor universale care le conduc direct în prezența acestui același Iisus, conducătorul suveran al universului nostru. Copiii luminii sunt toți destinați să-l vadă. Că mergem noi la el, sau că vine el mai întâi la noi, asta n-are mare importanță. Fiți deci mereu pregătiți să-l întâmpinați pe pământ, tot așa cum fiți gata să fiți întâmpinați de le în cer. Noi ne așteptăm cu încredere la glorioasa sa apariție, și chiar și la vizitele sale repetate, dar noi nu știm deloc când, cum și în raport cu ce evenimente trebuie el să apară.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 176](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 178](#) >>

Capitolul 177

Miercuri, ziua de odihnă

177:0.1 (1920.1) CÂND sarcina lor de învățător al poporului le lăsa un pic de răgaz, Iisus și apostolii săi aveau obiceiul de a se odihni după muncile lor în zilele de miercuri. În miercurea aceea ei au luat micul dejun mai târziu decât de obicei; tabăra era impregnată de o tăcere de rău augur, și foarte puține cuvinte s-au pronunțat în această primă jumătate din masa de dimineață. În cele din urmă, Iisus a zis: „Doresc ca voi să vă odihniți astăzi. Acordați-vă timp pentru a reflecta la tot ceea ce s-a petrecut de la sosirea noastră în Ierusalim, și meditați la ceea ce ne așteaptă în curând și eu v-am expus atâta de clar. Încredințați-vă că adevărul se află în viața voastră și că voi creșteți zi de zi în har.”

177:0.2 (1920.2) După micul dejun, Maestrul l-a informat pe Andrei că avea de gând să lipsească în timpul zilei. El i-a sugerat să dea apostolilor permisiunea de a-i petrece vremea după placul lor, sub rezerva că sub nici o formă ei nu vor pătrunde în Ierusalim.

177:0.3 (1920.3) Când Iisus s-a pregătit să se ducă singur pe munte, David Zebedeu l-a acostat spunându-i: „Maestre, tu știi bine că fariseii și conducătorii caută să te distrugă, și totuși tu ești gata să te pleci singur pe dealuri. Este o nebunie, așa că voi pune să fii însoțit de trei oameni foarte pregătiți să aibă grijă să nu ți se întâmple vreun rău.” Iisus s-a uitat la cei trei galileeni voinici și bine înarmați, și i-a zis lui David: „Intenția ta este bună, dar te înșeli, în sensul că tu nu înțelegi că Fiul Omului nu ar nevoie de nimeni care să-l apere. Nimeni nu va pune mâna pe mine înainte de ceasul în care voi fi gata să-mi abandonez viața potrivit cu voia Tatălui meu. Oamenii aceștia nu pot să mă însoțească. Doresc să merg singur, pentru a putea comunica cu Tatăl.”

177:0.4 (1920.4) După ce a auzit acest răspuns, David și gărzile sale înarmate s-au retras; însă, în vreme ce Iisus se îndepărta singur, Ioan Marcu a înaintat cu un coșuleț care conținea alimente și apă, și a sugerat că, dacă Iisus avea intenția de a lipsi toată ziua, s-ar putea să i se facă foame. Maestrul i-a zâmbit lui Ioan Marcu și a întins mâna ca să ia coșul.

1. O zi singur cu Dumnezeu

177:1.1 (1920.5) În timp ce Iisus era gata să ia coșul cu mâncare din mâna lui Ioan, tânărul s-a încumetat să zică: „Dar, Maestre, s-ar putea ca tu să pui coșul pe pământ în vreme ce vei duce să te rogi, și ca apoi să mergi în drumul tău uitând de el. În plus, dacă eu te însoțesc, purtând merindele, tu ai fi mai liber ca să îl adori pe Dumnezeu, iar eu voi păstra cu siguranță tăcerea. Eu nu voi pune întrebări, eu voi rămâne lângă coș când tu te vei retrage singur de o parte pentru a te ruga.”

177:1.2 (1920.6) Rostind aceste fraze, a căror temeritate i-a uimit pe unii auditori de aproape, Ioan Marcu a avut îndrăzneala de a ține toarta. Ioan Marcu și Iisus erau acolo, ținând amândoi de coș. Curând, Maestrul i-a dat drumul și uitându-se la băiat a zis: „Din moment ce tu cu ardoare dorești din toată inima ta să mă însoțești, aceasta nu ți se va refuza. Vom pleca singuri împreună și vom avea o conversație. Vei putea să-mi pui toate întrebările care îți vin în inimă, și ne vom îmbărbăta și ne vom consola unul pe celălalt. La început, vei purta merindele și, când vei fi obosit, eu te voi ajuta. Urmează-mă.”

177:1.3 (1921.1) În seara aceea, Iisus n-a revenit în tabără decât după asfințitul soarelui. Maestrul și-a petrecut ultima lui zi liniștită pe pământ stând de vorbă cu băiatul însetat de adevăr, și a vorbit cu Tatăl său din Paradis. În sferele superioare, acest eveniment a fost numit „ziua pe care un tânăr a petrecut-o cu Dumnezeu pe dealuri.” Cu această ocazie dată, pentru totdeauna, exemplul bunăvoinței arătate de Creator ca să fraternizeze cu creaturile. Chiar și un adolescent, dacă dorința din inima lui este realmente supremă, poate să atragă atenția și să se bucure de compania plină de afecțiune a Dumnezeului unui univers; el poate să încerce extazul de neuitat de a fi singur cu

Dumnezeu pe dealuri, și aceasta o zi întreagă. Aceasta a fost extraordinara experiență a lui Ioan Marcu, în miercurea aceea, pe dealurile Iudeei.

177:1.4 (1921.2) Iisus a discutat îndelung cu Ioan, și a vorbit în mod deschis despre treburile acestei lumi și ale lumii ce va veni. Ioan Marcu i-a zis lui Iisus cât de mult regreta faptul de a nu fi fost îndeajuns de vârstnic pentru a fi unul dintre apostoli. El și-a exprimat marea recunoștință de a fi avut îngăduința de a urma constant grupul apostolic de la prima predicare de la vadul Iordanului lângă Ierihon, cu excepția călătoriei din Fenicia. Iisus l-a avertizat pe băiat să nu se lase descurajat de evenimentele iminente și l-a asigurat că va deveni un puternic mesager al împărăției.

177:1.5 (1921.3) Ioan Marcu a fost fascinat de reamintirea acestei zile cu Iisus pe coline, dar n-a uitat niciodată ultima recomandare a Maestrului. În momentul întoarcerii la tabăra din Ghețimani, Iisus i-a zis: „Ei bine, Ioane, am avut o bună conversație, o adevărată zi de odihnă, dar ai grijă să nu spui nimănui ceea ce ți-am povestit eu.” Și Ioan Marcu nu a dezvăluit nimănui ceea ce se petrecuse în cursul acestei zile cu Iisus pe dealuri.

177:1.6 (1921.4) În timpul celor câteva ore pe care Iisus le mai avea de petrecut pe pământ, Ioan Marcu nu l-a mai scăpat deloc pe Maestrul său din vedere. Băiatul era mereu ascuns prin apropiere. El nu dormea decât atunci când și Iisus dormea.

2. Copilăria acasă

177:2.1 (1921.5) În cursul discuțiilor din această zi cu Ioan Marcu, Iisus a petrecut un timp considerabil comparând experiențele din copilăria și din adolescența lor. Părinții lui Ioan posedau mai multe bunuri pământești decât cei doisprezece apostoli ai lui Iisus, dar existaseră, în copilăria lor, multe experiențe foarte asemănătoare. Iisus a vorbit de o mulțime de lucruri care l-au ajutat pe Ioan să-i înțeleagă mai bine pe părinții lui și pe alți membri ai familiei sale. Când băiatul l-a întrebat pe Maestru cum de știa că el va deveni „un puternic mesager al împărăției”, Iisus a zis:

177:2.2 (1921.6) ”Eu știu că tu te vei arăta fidel evangheliei împărăției, pentru că eu pot conta pe credința și pe iubirea pe care tu le ai deja, dat fiind că aceste calități sunt bazate pe o formare atât de precoce ca aceea pe care ai primit-o tu acasă. Tu ești rodul unui cămin în care părinții își poartă unul altuia o afecțiune sinceră astfel încât tu nu ai fost răsfățat în exces până într-atâta încât să îți exalte în mod pernicios conceptul tău despre propria ta importanță. Personalitatea ta n-a fost deformată de intrigi în care dragostea este absentă, făcute de către părinți opuși unul altuia, care să caute să câștige încrederea și fidelitatea ta. Tu te-ai bucurat de o dragoste părintească care asigură o lăudabilă încredere în sine și întreține sentimentul normal de siguranță. Dar tu ai avut în egală măsură șansa ca părinții tăi să fie înzestrați atât cu înțelepciune cât și cu dragoste. Înțelepciunea este cea care i-a făcut să renunțe la majoritatea îngăduințelor și a lucrurilor inutile pe care le poate procura averea, în vreme ce te trimiteau la școala sinagogii cu tovarășii tăi de joacă din vecinătate, și ei te-au încurajat la rândul lor să înveți cum să trăiești în această lume îngăduindu-ți o experiență originală. Tu ai venit cu tânărul tău prieten

Amos la vadul Iordanului, unde am predicat noi și unde botezau discipolii lui Ioan. Voi ați amândoi să ne însoțiți. Când ai revenit la Ierusalim, părinții tăi și-au dat consimțământul. Părinții lui Amos nu i-au permis asta; ei îl iubeau atât de mult pe fiul lor încât i-au refuzat experiența binecuvântată pe care tu ai avut-o, întocmai ca aceea de care te bucuri și azi. Fugind de la ai lui, Amos ar fi putut să ni se alăture, dar făcând astfel ar fi rănit dragostea și ar fi sacrificat fidelitatea. Chiar dacă această linie de conduită ar fi fost înțeleaptă, ea ar fi reprezentat un preț teribil de plătit pentru experiență, pentru independență și pentru libertate. Părinții chibzuiți ca ai tăi veghează ca copiii lor să nu trebuiască să rănească dragostea sau să înăbușe fidelitatea pentru a dezvolta independența și a se bucura de o libertate fortifiantă când vor fi atins vârsta ta.

177:2.3 (1922.1) ”Iubirea, Ioane, este realitatea supremă a universului atunci când este dată de ființe infinite de înțelepte, dar în prezența unui caracter primejdios și adesea semi-egoist așa cum se manifestă ea în experiența părinților muritori. Când vei fi și tu căsătorit și vei avea proprii tăi copii de crescut, încredințează-te ca dragostea ta să fie călăuzită de înțelepciune și îndrumată de inteligență.

177:2.4 (1922.2) ”Tânărul tău prieten Amos crede tot atât de mult ca și tine în această evanghelie a împărăției, dar eu nu pot cota pe deplin pe el; nu sunt deloc sigur de ceea ce va face el în anii ce vor veni.

Copilăria sa în căminul său n-a fost de natură să producă un om pe care te poți bizui întru totul. Amos seamănă prea mult cu unul dintre apostolii mei care n-a beneficiat de o educație familială normală, afectuoasă și înțeleaptă. Viața ta ulterioară va fi mai fericită și va merita mai multă încredere, pentru că tu ți-ai petrecut primii tăi opt

ani într-un cămin normal și bine aranjat. Tu ai un caracter tare și foarte echilibrat, pentru că ai crescut într-un cămin în care a prevalat iubirea și în care a domnit înțelepciunea. O astfel de formare din copilărie produce un tip de fidelitate care mă asigură că tu îți vei urma calea pe care te-ai angajat.”

177:2.5 (1922.3) Vreme de peste un ceas, Iisus și Ioan au continuat această discuție despre viața de casă. Maestrul a continuat explicându-i lui Ioan că un copil depinde complet de părinții lui și de atmosfera din casă pentru formarea primelor lui concepte despre orice lucru, intelectual, social, moral, și chiar și spiritual, din moment ce familia reprezintă pentru tânărul copil tot ceea ce poate el să știe pentru a începe relațiile omenești sau divine. Copilul trebuie să primească din îngrijirile primite de la mama lui primele sale impresii asupra universului; el depinde în întregime de tatăl său pământesc pentru primele sale idei despre Tatăl ceresc. Viața mentală și sentimentală a tânărului, condiționată de relațiile sociale și spirituale din cămin, determină dacă viața ulterioară a copilului va fi fericită sau nefericită, ușoară sau grea. Toată viața unei ființe umane este imens influențată de tot ceea ce se petrece în timpul primilor ani de existență.

177:2.6 (1922.4) Noi credem cu sinceritate că învățătura evangheliei lui Iisus, întemeiată așa cum este ea pe relația dintre copil și părinte, nu va fi ușor acceptată în toată lumea mai înainte de epoca în care viața de familie a popoarelor civilizate moderne va comporta mai multă dragoste și mai multă înțelepciune. Deși părinții din cel de-al douăzecilea secol posedă cunoștințe foarte largite și mai mult adevăr pentru ameliorarea căminului lor și pentru înnobilarea vieții de

familie, nu rămâne mai puțin adevărat că, pentru a crește băieți și fete, foarte puține dintre căminele moderne rivalizează cu căminul lui Iisus din Galileea și cu acela al lui Ioan Marcu din Iudeea cu toate acestea, acceptarea evangheliei lui Iisus va produce o ameliorare imediată a vieții familiale. O viață de iubire într-un cămin înțelept și o devoțiune fidelă față de adevărata religie exercită una asupra celeilalte o profundă influență. Această casă de cămin înalță religia, și religia autentică preamărește întotdeauna căminul.

177:2.7 (1923.1) Este adevărat că multe influențele neplăcute și supărătoare precum și alte caracteristici restrictive ale vechilor cămine iudaice au fost virtual eliminate din multe dintre căminele moderne mai bine organizate. Într-adevăr, se găsește acolo mai multă independență spontană și mult mai multă libertate personală, dar această libertate nu este nici înfrânată de iubire, nici motivată de fidelitate, nici dirijată de inteligenta disciplină a înțelepciunii. Cât timp îl învățăm pe copilul nostru să se roage: „Tatăl nostru care ești în ceruri”, toți tații pământești vor purta imensa responsabilitate de a trăi și de a-i ordona căminul în așa fel încât cuvântul *tată* să fie cu demnitate păstrat în mintea și în inima tuturor copiilor care sunt în creștere.

3. Ziua în tabără

177:3.1 (1923.2) Apostolii și-au petrecut cea mai mare parte a zilei plimbându-se pe muntele Măslinului și discutând cu discipolii care campau cu ei, însă, devreme în după-amiaza aceea ei au încercat

dorința vie de a-l vedea revenind pe Iisus. Pe măsură ce treceau orele, ei se îngrijorau tot mai mult de siguranța sa; ei se simțeau nespūs de singuri fără el. Au discutat toată ziua despre chestiunea de a ști dacă era rezonabil că l-au lăsat pe Maestru să plece singur pe dealuri, însoțit numai de un băiat mesager. Deși nimeni nu exprima gândul acesta, nu era nimeni dintre ei, în afară de Iuda Iscariotul, care să nu fi dorit să fie în locul lui Ioan Marcu.

177:3.2 (1923.3) A fost către sfârșitul după-amiezei când Nataniel a adresat, unei jumătăți de duzină dintre apostoli, și tot atâtor discipoli, discursul său despre „Dorința Supremă”, care s-a terminat în felul următor: „Ceea ce nu merge la cei mai mulți dintre noi este lipsa noastră de entuziasm. Noi nu îl iubim pe Maestrul așa cum ne iubește el. Dacă am fi încercat cu toții la fel de intens ca și Ioan Marcu dorința de a-l însoți, el ne-ar fi luat în mod sigur pe toți. Noi am rămas locului privindu-l pe băiat apropiindu-se de Maestrul și oferindu-i coșul, dar, atunci când Maestrul a pus mâna pe el, băiatul n-a vrut să-i dea drumul. Atunci Maestrul ne-a lăsat aici, în timp ce pleca pe dealuri cu coșul, cu băiatul și cu toate celelalte.”

177:3.3 (1923.4) Către ora patru, au sosit la David niște curieri pentru ai raporta din Bethsaida vești de la mama lui și de la mama lui Iisus. Cu mai multe zile mai înainte, David ajunsese la convingerea că mai marii preoților și conducătorii aveau de gând să-l omoare pe Iisus. David știa că ei erau hotărâți să îl suprimă pe Maestru, și era aproape convins că Iisus nu își va exercita puterea divină pentru propria sa salvare și nu va permite nici partizanilor săi să recurgă la forță pentru a-l apăra. Ajuns la aceste concluzii, el s-a grăbit să trimită un mesager

la Salomeea pentru a o determina să vină de îndată în Ierusalim și să o aducă pe Maria, mama lui Iisus, și pe toți membrii familiei Maestrului.

177:3.4 (1923.5) Mama lui David a făcut ceea ce îi cerea fiul ei, și, acum, curierii se înapoiau la David, aducând vestea că Salomeea și toată familia lui Iisus era în drum către Ierusalim, și că vor ajunge târziu în ziua următoare sau peste două zile foarte devreme.

Acționând astfel din proprie inițiativă, David a crezut înțelept să păstreze pentru el această informație. În consecință, el n-a zis nimănui că familia lui Iisus era în drum spre Ierusalim.

177:3.5 (1924.1) Puțin după amiază, peste douăzeci de greci care îl întâlniseră pe Iisus și pe cei doisprezece la Iosif din Arimatia au ajuns în tabără, și Petru și Ioan au petrecut mai multe ore la discuții cu ei. Acești greci, sau cel puțin câțiva dintre ei, aveau o foarte bună cunoaștere a împărăției, căci fuseseră instruiți în acest sens de către Rodan din Alexandria.

177:3.6 (1924.2) În seara aceea, după întoarcerea lui la tabără, Iisus a stat de vorbă cu cei doisprezece douăzeci de greci; el le-ar fi conferit cu voia lor hirotonisirea la fel ca celor șaptezeci, dacă nu ar fi știut că acționând astfel ar fi tulburat profund pe apostolii lui și pe principalii lui discipoli.

177:3.7 (1924.3) În vreme ce se petreceau toate acestea în tabără, la Ierusalim mai marii preoților și bătrânii erau stupefiați că Iisus nu revine să cuvânteze mulțimilor. Este adevărat că părăsind templul în ajun el spusese: „Vă las casa în dezolare”. Dar conducătorii nu puteau înțelege de ce Iisus renunța la marele avantaj de care se asigurase prin

atitudinea prietenoasă a mulțimilor. Ei se temeau ca nu cumva el să stârnească vreun tumult printre oameni, deși cele din urmă cuvinte ale Maestrului către mulțime fuseseră o încurajare la conformare, în toate felurile posibile, la autoritatea celor care „tronează pe locul lui Moise”. Totuși ziua a fost foarte activă în oraș pentru conducători, căci ei se pregăteau pentru paști și puneau în același timp la punct planurile lor de a-l omorî pe Iisus.

177:3.8 (1924.4) Tabăra n-a primit decât puțini vizitatori, căci amplasamentul ei rămăsese un secret bine păstrat de toți cei care știau că Iisus era de așteptat să stea acolo, în loc de a se duce în toate nopțile în Bethania.

4. Iuda și mai-marii preoților

177:4.1 (1924.5) La puțin timp după ce Iisus și Ioan Marcu au părăsit tabăra, Iuda Iscariotul a dispărut din grupul fraților săi și nu s-a înapoiat decât târziu după-amiază. În ciuda recomandării exprese a Maestrului său de a nu intra în Ierusalim, acest apostol tulburat și nemulțumit s-a dus în grabă la întâlnirea sa cu inamicii lui Iisus, la marele preot Caiafa. Era vorba de o reuniune neceremonioasă a sinedriului, fixată la puțină vreme după ora zece din dimineața aceea, pentru a discuta despre natura acuzațiilor pe care aveau să le aducă contra lui Iisus și de a decide procedura de urmat pentru a face ca el să fie înfățișat autorităților romane; într-adevăr, era necesar să se obțină de la aceștia confirmarea civilă a sentinței morții deja pronunțate de sinedriu împotriva lui Iisus.

177:4.2 (1924.6) În ajun, Iuda dezvăluisese câtorva membri ai familiei sale, și unor saducheii, prieteni de familie ai tatălui său, că el ajunsese la concluzia că Iisus era un visător și un idealist bine intenționat, dar nu eliberatorul așteptat al Israelului. Iuda a arătat că i-ar placea mult să găsească o manieră elegantă de a se retrage din toată mișcarea. Prietenii săi l-au asigurat lingusitor că retragerea sa va fi salutăată de către conducătorii iudei ca fiind un mare eveniment, și, după aceea, el putea să pretindă orice. Ei l-au făcut să creadă că va primi de îndată marile onoruri ale sinedrului și că, în cele din urmă, el va fi în poziția de a șterge stigmatizarea „asocierii sale bine intenționate, dar nefericită cu gentilii incuți”.

177:4.3 (1924.7) Iuda nu putea să creadă în întregime că marile lucrări ale Maestrului fuseseră înfăptuite prin puterea prințului demonilor, dar era de acum înainte pe deplin convins că Iisus nu-și va exercita puterea pentru a-și asigura avantaje personale. El dobândise în cele din urmă certitudinea că Iisus se va lăsa omorât de conducătorii iudei, și iuda nu putea suporta gândul umilitor de a fi identificat cu o mișcare sortită eșecului. El refuza să ia în considerare ideea unui eșec aparent. El înțelegea pe deplin fermitatea caracterului Maestrului său și ascuțimea minții sale maiestuoase și îndurătoare totuși, el a găsit plăcere în a accepta, fie și numai parțial, sugestia unui membru din familia sa după care Iisus, deși a fost un fanatic bine intenționat, el nu era probabil cu adevărat sănătos în spirit și părăsise întotdeauna a fi o persoană străină și rău înțeleasă.

177:4.4 (1925.1) Și, acum mai mult ca oricând, Iuda a început să aibă un ciudat resentiment pentru că Iisus nu-i atribuisese niciodată o situație mai onorifică. Iuda gustase continuu onoarea de a fi trezorierul

apostolic, dar, de acum înainte, el începea să simtă că nu era apreciat, că aptitudinile sale nu erau recunoscute. Deodată a fost cuprins de indignare de pe urma faptului că Petru, Iacob și Ioan fuseseră onorați de o strânsă tovărășie cu Iisus, și, în momentul acela, în timp ce el se îndrepta către casa marelui preot el era cu mult mai preocupat să-și ia revanșa față de Petru, Iacob și Ioan decât de gândul de a-l trăda pe Iisus. Dar adesea, chiar în acel moment, o nouă idee dominantă a început să ocupe primul loc în mintea sa conștientă; el se pornise să strângă onoruri pentru sine însuși, și, dacă putea să și le asigure în același timp în care își lua revanșa față de cei care contribuiseră la cea mai mare dezamăgire a vieții sale, atunci, cu atât mai bine. El era cuprins de un teribil sentiment de rușine, de orgoliu, de disperare și de hotărâre. Trebuie deci să fie clar că nu pentru bani se ducea Iuda la Caiafa ca să ia măsuri pentru trădarea lui Iisus.

177:4.5 (1925.2) În vreme ce Iuda se apropia de locuința lui Caiafa, el a luat definitiv decizia de a-l părăsi pe Iisus și pe tovarășii lui apostoli. Fiind astfel hotărât să abandoneze cauza împărăției cerurilor, el a decis să-și asigure pentru sine maximul din această onoare și din această glorie cu care sperase că va fi răsplătit cândva, atunci când s-a identificat, pentru prima oară, cu Iisus și cu noua evanghelie a împărăției. Toți apostolii împărtășiseră odinioară această ambiție cu Iuda, dar, cu trecerea anilor, ei învățaseră să admire adevărul și să îl iubească pe Iisus, cel puțin mai mult decât o făcea Iuda.

177:4.6 (1925.3) Trădătorul i-a fost prezentat lui Caiafa și conducătorilor iudei de către vărul său. Acesta a explicat că Iuda, după ce a descoperit greșeala pe care o comisese lăsându-se rătăcit de subtila învățătură a lui Iisus, ajunsese la punctul în care dorea să

renunțe public și oficial la asocierea sa cu galileeanul, și, în același timp, să ceară să fie restabilit în confidența și în comunitatea fraților lui iudei. Purtătorul de cuvânt al lui Iuda a continuat arătând că, după Iuda, era mai bine, pentru pacea Israelului, ca Iisus să fie pus în închisoare. Ca dovadă a regretului său de a fi participat la această mișcare a erorii, și ca dovadă a sincerității reînțoarcerii lui la învățăturile lui Moise, Iuda venise să se ofere pe el însuși sinedriului ca fiind cel care îl putea să ia, împreună cu căpitanul care deținea mandatul de arestare, măsuri pentru ca Iisus să fie băgat în închisoare fără a provoca scandal, ceea ce îndepărta orice primejdie de a stârni mulțimile, sau necesitatea de a amâna arestarea sa până după Paști.

177:4.7 (1925.4) După ce a terminat de vorbit, vărul l-a prezentat pe Iuda, care s-a apropiat de marele preot și a zis: „Voi face tot ceea ce a promis vărul meu, dar ce sunteți voi dispuși să-mi dați pentru serviciul acesta?” Iuda nu părea să distingă expresia de dispreț, sau chiar de dezgust, care a trecut peste chipul vanitosului Caiafa cu inima înăsprită inima lui Iuda era prea preocupată de propria sa glorie și de dorința de a satisface exaltarea sinelui său.

177:4.8 (1926.1) Caiafa și-a coborât atunci privirea către trădător și a zis: „Iudo, mergi la căpitanul gărzii și aranjează cu acel ofițer ca să ni-l aducă pe Maestrul tău în seara aceasta sau mâine seară. Când va fi fost predat de către tine pe mâinile noastre, atunci îți vei primi recompensa pentru acest serviciu.” După ce a auzit aceste cuvinte, Iuda i-a părăsit pe mai marii preoților și pe conducători pentru a discuta cu căpitanul gărzilor de la templu despre modul de a-l prinde pe Iisus. Iuda știa că atunci Iisus lipsea din tabără, și nu avea nici o idee de ora înapoierii lui în seara aceea. Au convenit atunci să-l

aresteze pe Iisus în seara zilei următoare (joi), după ce poporul Ierusalimului și toți pelerinii vizitatori se vor fi retras pentru înnoptare.

177:4.9 (1926.2) Iuda sa reîntors în tabără lângă asociații lui, îmbătat de gânduri de grandoare și de glorie cum nu mai avusese de multă vreme. El se înrolase pe lângă Iisus cu speranța de a deveni, cândva, un om mare în împărăția cerurilor, și își dăduse în cele din urmă seama că nu va exista nici un nou regat conform cu speranțele sale. Dar el se bucura de faptul de a fi destul de priceput pentru a da la schimb dezamăgirea de pe urma eșecului său, care era de a ajunge la glorie în noul regat sperat, pe obținerea imediată de onoruri și de recompense în vechea ordine a lucrurilor. El credea acum că această veche ordine va supraviețui și va distruge cu siguranță pe Iisus și tot ceea ce reprezenta el. În ultimul său mobil de intenție conștientă, trădarea lui Iisus de către Iuda a fost acțiunea lașă a unui dezertor egoist care nu se gândea decât la propria lui siguranță și la preamărirea sa, oricare ar fi putut fi rezultatele conduitei sale pentru Maestrul său și pentru foștii lui tovarăși.

177:4.10 (1926.3) Dar așa a fost întotdeauna. De multă vreme, și cu o conștiință deliberată, îndârjită, egoistă și răzbunătoare, Iuda acumulase progresiv, în mintea sa, și nutrise, în inima sa, aceste dorințe rele și detestabile de răzbunare și de infidelitate. Iisus îl iubea pe Iuda, acordându-i tot atâta încredere cât și celorlalți apostoli, dar Iuda nu putea să manifeste în schimb o încredere loială, nici să încerce o dragoste sinceră. Cât de primejdioasă poate deveni ambiția când se însoțește pe de-a-ntregul cu egoismul și când motivația sa supremă este o sumbră răzbunare îndelung refulată! Ce lucru

zdrobitor este decepția în viața acestor nesocotiți care își fixează privirea pe atracțiile fugitive și evanescente ale timpului, și devin astfel orbiți în înfăptuirile superioare și mai efective ale realizărilor perpetue ale lumilor veșnice de valori divine și de adevărate realități spirituale. În mintea sa Iuda dorea cu ardoare onorurile pământești, și a ajuns să iubească această dorință din toată inima sa. În mintea lor, ceilalți apostoli doreau și ei aceleași onoruri ale acestei lumi, dar, în inima lor, ei îl iubeau pe Iisus și făceau tot ce le era cu putință pentru a învăța să iubească adevărurile pe care le învățau de la el.

177:4.11 (1926.4) În acest moment, Iuda nu realiza asta, dar el îl criticase mereu pe Iisus în subconștientul lui din ziua în care Ioan Botezătorul fusese decapitat de Irod. În străfundurile inimii lui, Iuda fusese întotdeauna supărat că Iisus nu îl salvase pe Ioan. Nu trebuie uitat că Iuda fusese un discipol al lui Ioan înainte de a începe să-l urmeze pe Iisus. În toată această îngrămadire de resentimente omenești și de amarnice dezamăgiri pe care Iuda le acumulase în suflet, sub culoarea urii, era acum bine organizată în mintea sa subconștientă, și gata să iasă la iveală și să îl înghită dacă îndrăznește să se desprindă de sprijinul influent al tovarășilor lui, și, în același timp, să se expună abilelor insinuări și subtilelor zeflemele ale dușmanilor lui Iisus. De fiecare dată când își lăsase speranțele să se înalțe și când Iisus spusese sau făcuse ceva pentru a le spulbera, existase întotdeauna, în inima lui Iuda, o cicatrice de resentiment amar. Și, cum aceste cicatrice se înmulțeau, această inimă atât de adesea rănită a pierdut, curând, orice afecțiune reală pentru cel care pricinuisese această experiență dezagreabilă unei personalități bine intenționate, dar timorate și egocentrice. Iuda nu-și dădea seama de

asta, dar era un laș. În consecință, el avusese întotdeauna tendința de a atribui lașității mobilurile care îl făceau atât de adesea pe Iisus să refuze să pună mâna pe putere și pe glorie, pe câtă vreme în aparență, ele îi erau atât de ușor la îndemână. Și orice muritor știe bine că iubirea - chiar dacă a fost cândva sinceră - poate în cele din urmă să se transforme în urmă reală sub influența dezamăgirilor, a geloziei și a unui resentiment îndelung nutrit.

177:4.12 (1927.1) Șefii preoților și bătrânii au putut în cele din urmă să respire liniștiți vreme de câteva ceasuri. Ei nu aveau să fie obligați să-l aresteze pe Iisus în public. Serviciile lui Iuda, ca aliat și ca trădător, îi asigurau că Iisus nu va scăpa de jurisdicția lor așa cum o făcuse atât de adesea în trecut.

5. Ultima oră de intimitate

177:5.1 (1927.2) Din moment ce era într-o zi de miercuri, în această seară în tabără a fost un ceas de intimitate. Maestrul încerca să-i încurajeze pe apostolii lui abătuți, dar era aproape imposibil. Toți au început să-și dea seama de iminența evenimentelor deconcertante și zdrobitoare. Ei nu puteau fi înveseliți, nici măcar atunci când Maestrul le aducea aminte de anii lor de asociere cordială și plină de întâmplări. Iisus s-a interesat cu grijă de familiile tuturor apostolilor, apoi s-a întors către David Zebedeu și a întrebat dacă avea cineva vești recente de la mama sa, de la sora sa mai mică, sau de la alți membri ai familiei sale. David și-a plecat ochii și s-a uitat la picioarele sale; îi era teamă să răspundă.

177:5.2 (1927.3) Aceasta a fost ocazia în care Iisus i-a avertizat pe discipolii lui să nu se bizuiască pe susținerea mulțimii. El le-a amintit experiențele lor din Galileea unde mari mulțimi îi urmaseră de multe ori cu entuziasm, și apoi se întorseseră cu tot atâta ardoare dinspre ei pentru a reveni la credințele și modurile lor de viață anterioare. Apoi Iisus a zis: „Nu trebuie deci să vă lăsați amăgiți de marile mulțimi care ne-au auzit la templu și care păreau să creadă în învățăturile noastre. Aceste mulțimi au ascultat adevărul și mintea lor a crezut în el în mod superficial, dar puțini dintre ei au lăsat să se încrusteze adevărul în inima lor cu rădăcini vii. Cei care nu cunosc evanghelia decât în mintea lor și care n-au experimentat-o în inima lor nu pot fi de vrednici de încredere atunci când survin necazuri reale. Când conducătorii iudei se vor pune de acord ca să-l omoare pe Fiul Omului, și când îl vor lovi în unanimitate, voi veți vedea mulțimea fugind buimăcită, sau rămânând acolo, mută și stupefiată, în timp ce conducătorii înnebuniți și orbiți îi vor conduce la moarte pe învățătorii adevărului evangheliei. După aceea, când adversitatea și persecuțiile se vor abate peste voi, încă vor mai fi alții, de care voi credeți că iubesc adevărul, care vor fi împrăștiați, și vor mai fi și unii care vor renunța la evanghelie și vă vor abandona. Unii dintre aceia care au fost foarte aproape de noi au hotărât deja să ne părăsească. Voi v-ați odihnit astăzi pentru acele vremuri care au să vină peste noi. Vegheați deci, și rugați-vă pentru ca mâine voi să aveți o forță sporită pentru a îndura zilele următoare.”

177:5.3 (1927.4) Atmosfera din tabără era încărcată de o tensiune inexplicabilă. Mesageri tăcuți plecau și veneau, comunicând numai cu David Zebedeu. Până la sfârșitul serii, unii știau că Lazăr fugise în

grabă din Bethania. Ioan Marcu observa o tăcere de rău augur după înapoierea sa în tabără, cu toate că își petrecuse toată ziua în compania Maestrului. Orice efort pentru a-l incita să vorbească sfârșea numai în a face să reiasă că Iisus îi poruncise să tacă.

177:5.4 (1928.1) Apostolii au fost chiar înfricoșați de buna dispoziție a Maestrului și de sociabilitatea lui neobișnuită. Ei simțeau cu toții apropierea cruntei lor izolări care urma să se abată asupra lor cu o bruschete zdrobitoare și cu o teroare ineluctabilă. Ei presimțeau vag ceea ce avea să se întâmple, și nici unul dintre ei nu se simțea pregătit să facă față încercării. Maestrul fusese absent toată ziua și le lipsise teribil.

177:5.5 (1928.2) Această seară de miercuri a marcat nivelul cel mai de jos al statutului lor spiritual până în ceasul efectiv al morții Maestrului. Cu toate că în ziua următoare îi apropiase și mai mult de o tragică zi de vineri, cel puțin încă mai era cu ei, și orele de neliniște sau scurs cu mai puțină tulburare.

177:5.6 (1928.3) Iisus știa că aceasta va fi ultima noapte în care putea să doarmă liniștit alături de familia pe care și-o alesese pe pământ. Cu puțin înainte de miezul nopții, el i-a lăsat pe apostoli să se odihnească peste noapte zicându-le: „Mergeți de dormiți, frații mei, și pacea să fie cu voi până la trezirea noastră de mâine, o zi mai mult pentru a face voia Tatălui și a încerca bucuria de a ști că noi suntem fiii săi.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 177](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 179](#) >>

Capitolul 178

Ultima zi în tabără

178:0.1 (1929.1) PENTRU Iisus, această joi era ultima sa zi de libertate pe pământ în calitate de Fiu divin întrupat; el a plănuit să și-o petreacă cu apostolii săi și cu câțiva discipoli fideli și devotați. La puțin după ora micului dejun, în această dimineață magnifică, Maestrul i-a condus într-un loc izolat situat în apropiere, puțin mai sus de tabăra lor, și acolo le-a propovăduit multe adevăruri noi. Iisus a mai ținut și alte cuvântări apostolilor lui la începutul serii, dar acest discurs din dimineața de joi a fost unul de adio adresat grupului din tabără care îi reunea pe apostoli și pe discipolii aleși, atât iudei cât și gentili. Cei doisprezece erau cu toții prezenți, mai puțin Iuda. Petru și mai mulți apostoli au făcut unele remarci referitoare la absența lui; unii au crezut că fusese trimis în oraș de Iisus pentru a aranja vreo

treabă, probabil pentru a pune la punct detaliile apropiatei lor sărbătoriri a Pastelor. Iuda nu s-a înapoiat în tabără decât în toiul după-amiezii, cu puțin timp înainte ca Iisus să îi ducă pe cei doisprezece în Ierusalim pentru a se împărtăși din Ultima Cină.

1. Discursul despre filiație și despre cetățenie

178:1.1 (1929.2) Iisus a vorbit vreme de două ore la vreo cincizeci dintre discipolii lui de încredere și a răspuns la vreo douăzeci de întrebări relative la relațiile dintre împărăția cerurilor și regatele acestei lumi, și privitoare la raporturile dintre filiația cu Dumnezeu și cetățenia din guvernele pământești. Se poate rezuma după cum urmează, în limbaj modern, acest discurs precum și răspunsurile la întrebări:

178:1.2 (1929.3) Fiind materiale, regatele acestei lumi pot adesea găsi necesar să folosească forța fizică pentru a pune în aplicare legile lor și pentru a menține ordinea. În împărăția cerurilor, adevărații credincioși n-au recurs la folosirea forței fizice. Împărăția cerurilor este o fraternitate spirituală a fiilor lui Dumnezeu născuți din spirit; ea nu poate fi promulgată decât prin puterea spiritului. Această diferență de procedură se raportează la relațiile dintre împărăția credincioșilor și regatul guvernamintelor civile; ea nu anulează dreptul pe care îl posedă grupurile de credincioși de a menține ordinea în rândurile lor și de a disciplina pe membrii lor rebeli și nedemni de încredere.

178:1.3 (1929.4) Nu este nimic incompatibil între filiația împărăției spiritual și cetățenia într-un guvernământ laic sau civil. Credincioșii au datoria de a da Cezarului ceea ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu. Nu poate să fie dezacord între aceste două cerințe, una fiind materială și cealaltă spirituală, dacă nu cumva Cezarul pretinde să uzurpeze prerogativele lui Dumnezeu și cere să i se aducă lui omagiul spiritual și cultul suprem. În cazul acesta, voi vă veți închina numai lui Dumnezeu și veți căuta, totodată, să îi iluminați pe acești conducători pământenii răătăciți și să îi faceți astfel să îl recunoască și ei pe Tatăl din ceruri. Voi nu vă veți închina spiritualmente conducătorilor pământenii. Voi nu veți folosi nici forțele fizice ale guvernelor terestre, ai căror lideri pot, într-o bună zi, să devină credincioși, pentru a face să progreseze misiunea împărăției spirituale.

178:1.4 (1930.1) Din punctul de vedere al unei civilizații în progres, filiația în împărăția cerească ar trebui să vă ajute să deveniți cetățeni ideali ai regatelor acestei lumi, căci fraternitatea și servirea sunt pietrele de încercare ale evangheliei împărăției. Chemarea la iubire a împărăției spiritual ar trebui să se reveleze ca fiind distrugătorul efectiv al imboldului la vrajbă al cetățenilor necredincioși și belicoși ai regatelor pământești. Dar acești fii materiali care trăiesc în întuneric, nu vor avea niciodată cunoștință de lumina voastră spirituală a adevărului, decât dacă voi veți foarte aproape de ei grație serviciului social care decurge în mod firesc din roadele spiritului produse în cursul experienței de viață a fiecărui credincios luat individual.

178:1.5 (1930.2) În calitate de oameni muritori și materiali, voi sunteți într-adevăr cetățeni ai regatelor pământești, iar voi ar trebui să fiți buni cetățeni, cu atât mai mult că ați devenit fii ai împărăției celeste prin noua voastră naștere din spirit. Ca fii ai împărăției cerurilor iluminați prin credință și eliberați prin spirit, voi trebuie să faceți față unei duble responsabilități, datoria față de om și datoria față de Dumnezeu, și, în același timp, vă asumați de bună voie o a treia obligație sacră, aceea de a servi fraternitatea credincioșilor care îl cunosc pe Dumnezeu.

178:1.6 (1930.3) Nu vă este îngăduit să-i adorați pe conducătorii voștri temporari, și nu ar trebui să folosiți puterea temporală pentru a face să progreseze împărăția spiritual. Dar voi ar trebui să faceți manifest serviciul care exprimă dreptatea și iubirea, atât pe lângă credincioși cât și pentru necredincioși. Puternicul Spirit al Adevărului se găsește în evanghelia împărăției, și eu voi răspândi în curând acel același spirit peste toată carnea. Roadele spiritului, serviciul vostru sincer și exprimarea iubirii, sunt puternicul levier social capabil să înalțe rasele întunecate, și acest Spirit al Adevărului va deveni punctul de sprijin care va spori puterea voastră.

178:1.7 (1930.4) Dați dovadă de înțelepciune și manifestați agerime în raporturile voastre cu șefii civili necredincioși. Prin discernământul vostru, arătați-vă abili în aplanarea dezacordurilor minore și în lămuritul micilor neînțelegeri. În toate chipurile posibile - fără însă a sacrifica loialitatea voastră față de conducătorii universului - căutați să trăiți în pace cu toată lumea. Fiți întotdeauna tot atât de prudenți ca și șerpilor, dar la fel de inofensivi ca și porumbeii.

178:1.8 (1930.5) Voi ar trebui să deveniți cu atât mai buni cetățeni ai unei națiuni laice datorită faptului că deveniți fiii iluminați ai împărăției. Tot astfel, șefii guvernelor terestre vor dirija mult mai bine treburile civile datorită faptului că cred în această evanghelie a împărăției cerurilor. Atitudinea care constă în servirea omului cu dezinteres și în adorarea lui Dumnezeu cu inteligență ar trebui să facă din toți credincioșii împărăției mai buni cetățeni ai lumii, în timp ce atitudinea constând din a fi un cetățean cinstit și în a te devota sincer datoriei tale pământești ar trebui să ajute la a-i face pe astfel de cetățeni cu atât mai accesibili chemării spiritului la filiația din împărăția cerească.

178:1.9 (1930.6) Câtă vreme șefii guvernelor pământene vor căuta să-și exercite autoritatea de dictatori religioși, voi, cei care credeți în evanghelie nu puteți să vă așteptați decât la greutăți, la persecuții și chiar și la moarte. Dar însăși lumina pe care o aduceți lumii și până și modul în care suferiți și muriți pentru această evanghelie a împărăției va aduce, într-o bună zi, tuturor națiunilor, o eliberare nouă și incredibilă, libertatea intelectuală și religioasă.

178:1.10 (1931.1) Sub imboldul persecuțiilor iminente ale celor care urăsc această evanghelie a bucuriei și a libertății, voi vă veți dezvolta, și împărăția va prospera. Dar vă veți găsi în mare pericol, într-o epocă ulterioară, când cea mai mare parte a oamenilor va vorbi favorabil despre credincioșii în regat, și când multe dintre persoanele care ocupă poziții importante vor accepta nominal evanghelia împărăției celeste. Învățați să fiți loiali împărăției chiar și în epocile de pace și de prosperitate. Nu provocați la îngerii care vă supraveghează tentația de

a vă disciplina cu dragoste băgându-vă în necazuri menite să salveze sufletul vostru indolent.

178:1.11 (1931.2) Amintiți-vă că voi sunteți împuterniciți să predicați această evanghelie a împărăției - dorința supremă de a face voia Tatălui, dublată de bucuria supremă de a realiza, prin credință, filiația cu Dumnezeu. Nimic nu trebuie să abată consacrarea voastră față de această unică îndatorire. Toată omenirea să beneficieze de revărsarea afectuosului vostru ajutor spiritual, a comuniunii voastre intelectuale care aduce lumina și a serviciului vostru social exaltant. Dar nu trebuie să se permită nici uneia dintre aceste munci umanitare, nici totalității lor, să înlocuiască proclamarea evangheliei. Aceste puternice slujiri sunt sub-produsele sociale ale slujirilor și ale transformărilor și mai puternice și mai sublime înfăptuite în inima credinciosului în regat prin Duhul Adevărului, și prin realizarea personală a faptului că credința unui om născut din spirit îi conferă garanția unei comuniuni vii cu Dumnezeu etern.

178:1.12 (1931.3) Nu trebuie să se caute nici să se promulge adevărul, nici să se stabilească dreptatea prin putere guvernelor civile sau prin aplicarea legilor laice. Voi puteți întotdeauna să vă străduiți să convingeți mintea oamenilor, dar să nu aveți niciodată îndrăzneala de a o constrânge. Nu uitați marea lege a echității umane pe care ați învățat-o de la mine sub forma pozitivă: tot ceea ce ați vrea ca oamenii să vă facă, faceți-le voi lor.

178:1.13 (1931.4) Când un credincios al împărăției este chemat să servească guvernul civil, el să-și execute serviciul lui în calitate de cetățean temporar al acestui guvern; totuși, acest credincios ar trebui să demonstreze, în serviciul său civil, toate calitățile obișnuite ale

unui cetățean, înălțate de iluminarea spirituală care rezultă din asocierea înnobilitoare a minții lui omenești cu spiritul lăuntric al Dumnezeuului etern. Dacă necredincioșii pot să se califice ca funcționari superiori, voi ar trebui să examinați cu seriozitate dacă rădăcinile adevărului din inima voastră nu sunt cumva uscate din lipsa apelor vii ale comuniunii spirituale combinate cu servirea societății. Conștiința filiației cu Dumnezeu ar trebui să însuflețească toată viața de servire a fiecărui bărbat, a fiecărei femei și a fiecărui copil deveniți posesori al acestui puternic stimulent al puterilor inerente personalității umane.

178:1.14 (1931.5) Nu fiți nici mistici pasivi, nici asceți anoști. Nu deveniți visători și indolenți care contează cu nonșalanță pe o Providență fictivă pentru a vă procura până și necesitățile vieții. În adevăr, trebuie ca voi să fiți blânzi în relațiile voastre cu muritorii răătăciți, răbdători în raporturile voastre cu cei ignoranți și îndurători în caz de provocare; dar trebuie deopotrivă ca voi să fiți curajoși în apărarea dreptății, puternici în promulgarea adevărilor și dinamici în predicarea acestei evanghelii a împărăției, chiar și până la capătul pământului.

178:1.15 (1931.6) Această evanghelie a împărăției este un adevăr viu. Eu v-am zis că ea seamănă cu drojdia din aluat și cu grăuntele de muștar. Acum, eu declar că ea seamănă sămânța ființei vii, care rămâne la fel din generație în generație, dar care se manifestă infailibil în noi expresii; și ea crește într-un mod acceptabil pe căile noilor adaptări la nevoile particulare și la condițiile particulare ale fiecărei generații succesive. Revelația pe care v-am făcut-o este o *revelație vie*, și eu doresc ca ea să producă, și doresc ca ea să producă roade pe măsură

în fiecare individ și în fiecare generație, conform legilor creșterii spirituale, ale înmulțirii și ale dezvoltării adaptive. Din generație în generație, evanghelia trebuie să dea dovadă de o vitalitate crescândă și să arate o mult mai mare profunzime a puterii spirituale. Nu trebuie lăsat să devină un simplă amintire sacră, o simplă tradiție pe seama mea și despre epoca în care trăim noi în prezent.

178:1.16 (1932.1) Și nu uitați aceasta: Noi nu am atacat direct nici persoanele nici autoritatea celor care stau pe tronul lui Moise; noi le-am oferit pur și simplu lumina nouă pe care ei au respins-o atât de energic. Noi nu i-am atacat decât denunțând neloialitatea lor spirituală față de înseși adevărurile pe care pretind că le propovăduiesc și le păstrează. Noi am intrat în conflict cu acești conducători instalați și cu acești șefi recunoscuți numai atunci când ei s-au opus în mod direct predicării evangheliei împărăției fiilor omului. Chiar și acum, nu suntem noi aceia care îi atacăm, ci ei sunt aceia care caută distrugerea noastră. Nu uitați că voi sunteți împuterniciți numai ca să mergeți să predicați vestea cea bună. Nu trebuie să se atace vechile moduri de viață; trebuie să introduceți drojdia noului adevăr în mijlocul vechilor credințe. Lăsați spiritul adevărului să-și înfăptuiască propria lucrare. Nu intrați în controversă decât atunci când sunteți constrânși de cei care disprețuiesc adevărul. Însă, atunci când necredinciosul înverșunat vă atacă, nu ezitați să apărați cu vigoare adevărul care v-a salvat și v-a sanctificat.

178:1.17 (1932.2) Prin toate vicisitudinile vieții, amintiți-vă mereu să vă iubiți unii pe ceilalți. Nu luptați contra oamenilor, nici chiar contra necredincioșilor. Arătați îndurare chiar și față de aceia care abuzează în mod jignitor de voi. Fiți cetățeni loiali, artizani integri, vecini

vrednici de laude, membrii devotați ai familiei voastre, părinți înțelegători și credincioși sinceri în fraternitatea împărăției Tatălui. Și spiritul meu va fi peste voi, acum și până la sfârșitul lumii.

178:1.18 (1932.3) Când Iisus a terminat de propovăduit era aproape ora unu după amiază; și s-au înapoiat numaidecât în tabără, unde David și asociații lui pregătiseră prânzul.

2. După masa de prânz

178:2.1 (1932.4) Foarte puțini dintre auditorii Maestrului au fost capabili să asimileze, chiar și în parte, cuvântarea lui de dimineață. Dintre ei, grecii au fost cei care l-au înțeles cel mai bine. Chiar și cei unsprezece apostoli au fost descumpăniți de aluziile lui la regatele politice viitoare și la generațiile succesive de credincioși în regat. Discipolii lui Iisus cei mai devotați nu puteau împăca finalul iminent al slujirii sale pământești cu aceste referințe la un lung viitor de activități evanghelice. Câțiva dintre acești iudei credincioși au început să presimtă că era pe cale să se producă cea mai mare tragedie a lumii; dar ei nu puteau concilia dezastrul amenințător nici cu comportamentul personal de voioșie indiferentă al Maestrului, nici cu discursul său de dimineață, când făcuse aluzii repetate la viitoarele operațiuni ale împărăției celeste care se întind peste vaste intervale de timp și îmbrățișează relații cu numeroase și succesive regate temporare pământești.

178:2.2 (1932.5) În ziua aceea, la amiază, toți apostolii și discipolii aflaseră că Lazăr fugise în grabă din Bethania. Ei începeau să

presimță că conducătorii iudei erau tare hotărâți să se scape de Iisus și de învățăturile sale.

178:2.3 (1932.6) Prin agenții lui secreți din Ierusalim, David Zebedeu era pe deplin informat de progresul planului de arestare și de omorâre a lui Iisus. El era complet la curent cu rolul lui Iuda în complot, dar n-a dezvăluit niciodată această cunoștință celorlalți apostoli sau vreunuia dintre discipoli. La puțin timp după masa de prânz, el l-a luat pe Iisus de o parte și și-a permis să-l întrebe dacă el știa... Dar n-a putut formula niciodată în întregime întrebarea sa. Maestrul și-a ridicat mâna pentru a-l întrerupe și a zis: „Da, David, sunt la curent cu totul, și știi că și tu ești la curent, dar vezi să nu vorbești nimănui de asta. Numai să nu te îndoiești în propria ta inimă, că voia lui Dumnezeu va sfârși prin a prevala.”

178:2.4 (1933.1) Conversația cu David a fost întreruptă de sosirea unui mesager care venea din Filadelfia; el aducea vestea că Abner prinsese veste de complotul pus la cale pentru uciderea lui Iisus și întreba dacă trebuia să vină la Ierusalim. Acest curier a plecat în grabă către Filadelfia cu următorul mesaj pentru Abner: „Continuă-ți lucrarea. Dacă mă despart fizic de voi, aceasta este numai pentru a putea reveni în spirit. Eu nu vă voi abandona. Vă voi însoți până la capăt.”

178:2.5 (1933.2) În momentul acela, Filip a venit la Maestru și l-a întrebat: „Maestre, dat fiind că ceasul Paștilor se apropie, unde ai vrea tu ca noi să pregătim ceea ce trebuie pentru a-l mânca?” După ce a ascultat întrebarea lui Filip, Iisus i-a răspuns: „Du-te de îi caută pe Petru și pe Ioan, și eu vă voi da instrucțiuni privitoare la cina pe care o vom împărtăși în seara asta. Cât despre Paști, veți vorbi numai după ce ați făcut mai întâi asta.”

178:2.6 (1933.3) Când Iuda l-a auzit pe Maestru vorbind cu Filip despre aceste chestiuni, el s-a apropiat pentru a încerca să surprindă conversația lor, în timp ce Filip, Petru și Ioan se trăgeau deoparte pentru a vorbi cu Maestrul.

178:2.7 (1933.4) Iisus le-a zis celor trei: „Mergeți imediat la Ierusalim. Intrând pe poartă veți întâlni un om purtând un urcior de apă. El vă va vorbi, iar voi îl veți urma. Vă va conduce până la o casă unde veți intra în urma lui și veți întreba pe onorabilul proprietar: 'Unde este sala de invitați în care Maestrul trebuie să-și ia cina împreună cu apostolii săi?' După ce vă veți fi interesat astfel, stăpânul casei vă va arăta la primul etaj o mare sală complet mobilată și pregătită pentru noi.”

178:2.8 (1933.5) Când apostolii au ajuns în oraș, au întâlnit, lângă poartă, omul cu urciorul de apă și l-au urmat până la casa lui Ioan Marcu, unde tatăl băiatului i-a primit și le-a arătat sala de sus pregătită pentru masa de seară.

178:2.9 (1933.6) Toate acestea s-au întâmplat ca urmare a unei înțelegeri încheiate între Maestru și Ioan Marcu în cursul după-amiezii din ajun, pe când erau singuri pe dealuri. Iisus voia să fie sigur că va lua această ultimă masă cu apostolii săi fără a fi deranjat. El se gândea că, dacă Iuda cunoștea dinainte locul reuniunii, acesta ar putea aranja cu dușmanii lui pentru a pune mâna pe el; de aceea, el s-a pus în taină de acord cu Ioan Marcu. În felul acesta, Iuda n-a cunoscut locul reuniunii decât mai târziu, în momentul în care a sosit acolo, în compania lui Iisus și a celorlalți apostoli.

178:2.10 (1933.7) David Zebedeu avea multe treburi de rezolvat cu Iuda care a fost astfel împiedicat să-l urmărească pe Petru, Ioan și Filip așa

cum dorea atâta de tare. Când Iuda i-a dat lui David o anumită sumă de bani pentru provizii, David i-a zis: „Iudo, date fiind împrejurările, n-ar fi oare bine să îmi încredințezi ceva bani în avans pentru nevoile mele actuale?” Iuda a chibzuit un moment apoi a răspuns: „Da, Davide, eu cred că așa ar fi înțelept. De fapt, având în vedere condițiile tulburătoare din Ierusalim, eu cred că ar fi mai bine să-ți dau toți banii. Se completează împotriva Maestrului, și, în cazul în care mi s-ar întâmpla ceva, tu să nu fi încurcat.”

178:2.11 (1934.1) David a primit deci toate fondurile apostolice lichide și toate hârtiile banilor aflați în depozit. Apostolii n-au aflat de această operațiune decât în seara celei de-a doua zile.

178:2.12 (1934.2) Era către ora patru și jumătate când cei trei apostoli au revenit și l-au informat pe Iisus că totul era gata pentru cină. Maestrul s-a pregătit îndată ca să-i conducă pe cei doisprezece apostoli ai săi la Ierusalim pe traseul care dădea în drumul Betaniei. Aceasta a fost ultima sa deplasare cu grupul complet al celor doisprezece.

3. Către masa de seară

178:3.1 (1934.3) Căutând din nou să evite mulțimile care circulau prin valea Cedronului între Parcul din Gețimani și Ierusalim, Iisus și cei doisprezece au trecut peste creasta vestică a muntelui Măslinilor pentru a intra pe drumul care cobora dinspre Bethania în oraș. Când s-au apropiat de locul în care Iisus se zăbovise în seara din ajun pentru a le ține discursul despre distrugerea Ierusalimului, ei au făcut inconștient o oprire și au stat acolo privind în tăcere orașul. Cum mai

aveau ceva timp și de vreme ce Iisus nu voia să traverseze orașul până la asfințitul soarelui, el le-a zis tovarășilor lui:

178:3.2 (1934.4) ”Așezați-vă și odihniți-vă în vreme ce eu vă voi vorbi de ceea ce trebuie să se întâmple cât de curând. De-a lungul tuturor acestor ani, eu am trăit considerându-vă ca frați ai mei; eu v-am propovăduit adevărul cu privire la împărăția cerurilor, și v-am dezvăluit misterele lui. Într-adevăr, Tatăl meu a înfăptuit numeroase minuni legate de misiunea mea pământească. Voi ați fost martori la toate acestea, și ați participat la experiența de a fi fost tovarăși de lucru cu Dumnezeu. Îmi sunteți martori că, de la o vreme, eu v-am avertizat că va trebui curând să mă reîntorc la sarcina pe care mi-a încredințat-o Tatăl. V-am spus clar că ar trebui să vă las în lume pentru a continua lucrarea împărăției. Din acest motiv v-am luat deoparte pe dealurile Capernaumului. Trebuie acum să vă pregătesc să împărtășiți cu alții experiența pe care ați avut-o cu mine. Așa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lumea aceasta, tot așa și eu vă trimit acolo pentru a mă reprezenta și pentru a desăvârși lucrarea pe care am început-o eu.

178:3.3 (1934.5) ”Voi priviți orașul acesta cu tristețe, căci ați auzit cuvintele mele anunțând sfârșitul Ierusalimului. Eu v-am avertizat cu mult înainte ca nu cumva voi să pieriți în distrugerea sa și ca aceasta să nu întârzie proclamarea evangheliei împărăției. Tot așa, eu vă previn să aveți grijă să nu vă expuneți inutil la pericole, în momentul arestării Fiului Omului. Eu trebuie să mă duc, dar voi trebuie să rămâneți să depuneți mărturie în favoarea acestei evanghelii după plecarea mea; la fel, eu i-am ordonat lui Lazăr să fugă de mânia oamenilor pentru ca el să poată să trăiască și să facă cunoscută gloria

lui Dumnezeu. Dacă este voia Tatălui ca eu să plec, nimic din ceea ce veți face nu va putea contracara planul divin. Aveți grijă de voi, ca nu cumva să fiți și voi omorâți. Sufletele voastre să apere cu curaj evanghelia prin puterea spiritului, dar nu vă lăsați duși orice încercare prostească de a-l apăra pe Fiul Omului. Eu nu am nevoie de nici o ocrotire omenească; oștirile celeste sunt chiar și acum pe aproape. Dar eu sunt decis să fac voia Tatălui meu din ceruri, și de aceea trebuie să ne supunem la ceea ce urmează să ni se întâmple atât de curând.

178:3.4 (1934.6) ”Când veți vedea acest oraș distrus, nu uitați că voi ați intrat deja în orașul etern al servirii perpetue în împărăția, mereu progresând, a cerurilor, și chiar al cerului cerurilor. Voi ar trebui să știți că există numeroase locașuri în universul Tatălui meu și în al meu, și că o revelație îi așteaptă pe copiii luminii, revelația orașelor clădite de Dumnezeu și lumile în care obiceiurile vieții sunt justetea și bucuria în adevăr. Eu v-am adus împărăția celestă aici pe pământ, dar eu declar că toți aceia dintre voi care intră în el prin credință, și rămân acolo prin slujirea vie a adevărului, se vor ridica cu certitudine în lumile superioare și vor ședea cu mine în împărăția spiritual al Tatălui nostru. Dar trebuie ca mai întâi să vă căliți și să desăvârșiți lucrarea pe care ați întreprins-o cu mine. Trebuie ca mai întâi să treceți prin multe necazuri și să suferiți multe amărăciuni - și aceste încercări sunt acum iminente. Când veți fi terminat lucrarea voastră pe pământ, voi veți intra în bucuria mea, tot așa cum eu am îndeplinit pe pământ lucrarea Tatălui meu și am să mă întorc îmbrățișarea sa.”

178:3.5 (1935.1) După ce a vorbit astfel, Maestrul s-a ridicat, și toți l-au urmat în coborârea Olivetului și au intrat cu el în oraș. În afară de

Filip, de Petru și de Ioan, nici unul dintre apostoli nu știa unde se duceau pe când își urmau calea pe străzile înguste ale Ierusalimului și în vreme ce se lăsa noaptea. Lumea îi înghiontea, dar nimeni nu i-a recunoscut, nici nu a știut că Fiul lui Dumnezeu trecea pe acolo mergând la ultima sa întâlnire omenească cu ambasadorii aleși ai împărăției. Apostolii nu știau nici ei că unul dintre ei făcea deja parte dintr-o conspirație menită să îl predea prin trădare pe Maestrul lor pe mâinile dușmanilor lui.

178:3.6 (1935.2) Ioan Marcu îi urmărise pe tot parcursul drumului până la intrarea lor în oraș. Când au intrat pe poartă, el a alergat acasă pe o altă stradă, astfel încât el îi aștepta deja pentru a-i întâmpina la sosirea lor la casa tatălui său.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 178](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 180](#) >>

Capitolul 179

Cina cea Din Urmă

179:0.1 (1936.1) ÎN CURSUL după-amiezii acestei zi de joi, când Filip i-a amintit Maestrului că se apropia Paștele și s-a interesat de planurile sale de sărbătorire, el s-a gândit la cina Paștelui care trebuia să aibă loc în seara zilei următoare, vineri. Obiceiul voia să se înceapă pregătirile de sărbătorire nu mai târziu de amiaza din ajunul Paștelui. Or, iudeii, socoteau ziua începând de la asfințitul soarelui; aceasta însemna că cina din sâmbăta Paștelui va avea loc vineri seara înainte de miezul nopții.

179:0.2 (1936.2) Apostolii n-au reușit deci să înțeleagă întru totul anunțul Maestrului că ei vor sărbători Paștele cu o zi mai devreme. Ei au crezut, sau cel puțin unii dintre ei au crezut, că Iisus știa că va fi arestat înainte de ora cinei de Paște de vineri seara și că, în

consecință, el îi reunea pentru o cină specială în această seară de joi. Alții s-au gândit că era pur și simplu vorba de o ocazie specială care preceda sărbătorirea regulată a Paștelui.

179:0.3 (1936.3) Apostolii știau că Iisus mai sărbătorise și alte Paște fără miel; ei știau că el nu participa personal la nici o slujbă sacrificială a sistemului iudaic. El mâncase de multe ori din mielul pascal în calitate de invitat, dar, când el era gazda, nu se servea niciodată miel. Apostolii nu ar fi fost surprinși să vadă mielul înlăturat, chiar și în seara de Paște, și, cum cina avea loc cu o zi mai devreme, absența mielului a trecut nebăgată de seamă.

179:0.4 (1936.4) După ce tatăl lui Ioan Marcu le-a urat bun venit, apostolii au urcat numaidecât în sala de sus, în vreme ce Iisus rămăsese în urmă vorbind cu familia lui Marcu.

179:0.5 (1936.5) El convenise dinainte că Iisus va celebra această sărbătoare singur cu cei doisprezece apostoli, și, în consecință, nu se prevăzuse nici un servitor care să-i servească.

1. Dorința de a fi preferat

179:1.1 (1936.6) Când apostolii au fost conduși la primul etaj de către Ioan Marcu, ei au văzut o sală mare și comodă, complet mobilată pentru cină. Ei au remarcat că pâinea, vinul, apa și mirodeniile erau toate pregătite la un capăt al mesei. În afara acestui capăt unde se aflau pâinea și vinul, lunga masă era înconjurată de treisprezece divane pentru a se întinde, întocmai cum s-ar fi pregătit pentru celebrarea Paștelui într-o familie iudee înstărită.

179:1.2 (1936.7) Pe când cei doisprezece intrau în această încăpere, ei au remarcat, foarte aproape de ușă, urcioarele de apă, vasele și prosoapele destinate spălării picioarelor lor prăfuite. Cum nu fusese prevăzut nici un servitor care să le facă serviciul acesta, apostolii au început a se uita unii la alții de îndată ce Ioan Marcu îi lăsase singuri, și fiecare s-a apucat să gândească în sinea sa: Cine are să ne spele pe picioare? Și fiecare s-a gândit totodată că nu el va fi cel care își va asuma rolul acesta aparent deservitor al celorlalți.

179:1.3 (1937.1) În timp ce stăteau acolo, frământând întrebarea în inima lor, ei și-au plimbat privirea peste aranjamentul locurilor în jurul mesei și au remarcat divanul mai înălțat al oaspetelui de onoare, cu un divan în dreapta sa și cu alte unsprezece dispuse în jurul mesei, ultimul fiind în fața celui de-al doilea loc de onoare plasat în dreapta divanului gazdei.

179:1.4 (1937.2) Ei așteptau sosirea Maestrului din clipă în clipă, dar erau în încurcătură, neștiind dacă trebuiau să se așeze sau să aștepte venirea sa contând pe el pentru a le desemna locul fiecăruia dintre ei. În vreme ce șovăiau, Iuda a înaintat către locul de onoare din stânga celui al gazdei, și a dat de înțeles că el avea intenția de a se lungi acolo în calitate de oaspete preferat. Acest act al lui Iuda a provocat imediat o violentă dispută printre ceilalți apostoli. Abia pusese Iuda stăpânire pe locul de onoare că Ioan Zebedeu a pretins să ocupe el al doilea loc de onoare, la dreapta de cel al gazdei. Simon Petru a fost atât de furios din pricina pretenției lui Iuda și a lui Ioan la pozițiile alese încât, sub privirile iritate ale celorlalți apostoli, el a înconjurat masa și s-a așezat pe locul cel mai de jos, de la capătul rândului, exact opusul celui ales de Ioan Zebedeu. După ce alți apostoli au luat în

posesie tot locuri înalte, Petru se hotărâseră să îl aleagă pe cel mai de jos nu numai pentru a protesta orgoliului indecent al tovarășilor lui, ci și cu nădejdea că intrând și văzându-l pe locul cel mai puțin onorific, Iisus îi va cere să urce pe un loc mai înalt, și va deplasa astfel un apostol care ar fi avut înfumurarea de a se fi onorat pe sine însuși.

179:1.5 (1937.3) Poziția cea mai înălțată și poziția cea mai joasă fiind astfel ocupate, ceilalți apostoli și-au ales locurile, unul lângă Iuda și ceilalți lângă Petru, până ce au fost cu toții instalați. Pe aceste divane din jurul mesei în formă de U, ei se așezaseră în ordinea următoare: la dreapta Maestrului, Ioan; la stânga Maestrului, Iuda, Simon Zelotul, Matei, Iacob Zebedeu, Andrei, gemenii Alfeu, Filip, Nataniel, Toma și Simon Petru.

179:1.6 (1937.4) Ei s-au reunit pentru a sărbători, cel puțin în spirit, o instituție datând chiar dinainte de Moise și care se referea la epoca în care strămoșii lor erau sclavi în Egipt. Această cină este ultima lor întâlnire cu Iisus, și, chiar și în acest cadru solemn, apostolii, sub conducerea lui Iuda, sunt făcuți încă o dată să cedeze vechii lor predilecții pentru onoruri, pentru preferințe și pentru exaltare personală.

179:1.7 (1937.5) Ei mai bombăneau încă de enervare când a apărut Maestrul în cadrul ușii, unde a ezitat o clipă, în vreme ce o expresie de dezamăgire se așternea tot mai mult pe chipul său. El și-a luat locul fără comentariu și nu a schimbat nimic din aranjamentele pe care și le făcuseră ei.

179:1.8 (1937.6) Ei erau acum gata pentru cină, atâta doar că picioarele lor nu erau încă spălate și dispoziția lor era câtuși de puțin

plăcută. La sosirea Maestrului ei încă își făceau observații prea puțin măgulitoare unii la alții, fără a mai vorbi de gândurile unora dintre ei, care aveau suficient control emotiv pentru a se abține să-și exprime deschis sentimentele.

2. Începutul cinei

179:2.1 (1937.7) Vreme de câteva clipe după ce Maestrul a luat loc, nu s-a rostit nici un cuvânt. Iisus și-a plimbat privirea peste ei și a destins atmosfera cu un surâs zicând: „Am dorit foarte tare să mănânc cu voi acest Paște. Voiam să mai iau încă o dată masa cu voi înainte de a suferi. Știind că a sosit ceasul, eu am luat măsuri pentru a cina cu voi în seara asta, căci, în ceea ce privește ziua de mâine, noi suntem cu toții în mâinile Tatălui, a cărui voie am venit eu s-o execut. Eu nu voi mai mânca cu voi până nu veți ședea cu mine în împărăția pe care Tatăl mi-l va da când voi fi încheiat lucrul pentru care m-a trimis în această lume.”

179:2.2 (1938.1) După ce au amestecat vinul și apa, ei i-au adus cupa lui Iisus care a primit-o din mâinile lui Tadeus și a ținut-o aducând mulțumiri. Când a sfârșit de adus mulțumiri, a zis: „Luați această cupă și împărțiți-o între voi, și, când veți bea, realizați că eu nu voi mai bea din fructul viei cu voi, căci aceasta este ultima noastră cină. Când vom mai ședea iarăși în felul acesta, va fi numai în împărăția ce vine.”

179:2.3 (1938.2) Iisus a început să vorbească astfel apostolilor săi pentru că știa că îi sunase ceasul. El înțelegea că venise momentul

când trebuia să se întoarcă la Tată și când lucrarea sa terestră era aproape încheiată. Maestrul știa că el revelase, pe pământ, iubirea Tatălui și proclamase îndurarea sa omenirii, și că desăvârșise lucrul pentru care venise în lume, chiar până la primirea întregii puteri și a întregii autorități în cer și pe pământ. Tot așa, el știa că Iuda Iscariotul se hotărâse pe deplin să îl predea în seara aceea dușmanilor lui. El realiza perfect că această trădare era lucrarea lui Iuda, dar și că ea era pe placul lui Lucifer, a lui Satan și a lui Caligastia, prințul întunericului. Dar el nu se temea de nici unul dintre cei care căuta să abolească puterea sa spirituală, nici nu se temea de cei care căutau să-l facă să moară fizic. Maestrul nu avea decât o singură grijă, și aceea privea siguranța și salvarea discipolilor lui aleși. Astfel deci, știind pe deplin că Tatăl pusese toate lucrurile sub autoritatea sa, Maestrul s-a pregătit să pună în practică parabola iubirii fraterne.

3. Spălarea picioarelor apostolilor

179:3.1 (1938.3) După ce gazda a băut prima cupă de Paște, obiceiul iudaic voia ca ea să se ridice de la masă și să se spele pe mâini. În timpul mesei, și după cea de-a doua cupă, toți invitații se ridicau deopotrivă și se spălau pe mâini. Apostolii știau că Maestrul nu respecta niciodată aceste rituri de spălare ceremonială a mâinilor; erau deci curioși să vadă ce intenționa să facă după ce se va fi împărtășit din această primă cupă. Or, Maestrul s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat tăcut către ușa lângă care fuseseră puse urciurile de apă, vasele și prosoapele. Curiozitatea apostolilor s-a preschimbat în

uimire când l-au văzut scoțându-și haina, încingându-se cu un prosop și începând să toarne apă într-unul dintre lighene. Imaginați-vă stupefacția celor doisprezece oameni, care tocmai refuzaseră să se spele unul pe celălalt și se certaseră fără cuviință în legătură cu locurile de onoare de la masă, când l-au văzut pe Maestru înconjurând masa către locul cel mai de jos al ospățului, unde era lungit Simon Petru, și a îngenuncheat cu atitudinea unui servitor pregătindu-se să-l spele pe picioare pe Simon. Când Maestrul s-a pus în genunchi, cei doisprezece s-au ridicat ca un singur om; chiar și trădătorul Iuda a uitat pentru o clipă de infamia sa de a ajuns să se ridice odată cu tovarășii lui în această expresie de surpriză, de respect și de profundă stupefacție.

179:3.2 (1938.4) Iată-l deci pe Simon Petru privind fața ridicată a Maestrului său. Iisus n-a zis nimic; era inutil să vorbească. Atitudinea sa revela clar că îți propunea să spele picioarele lui Simon Petru. În ciuda slăbiciunilor lui omenești Petru îl iubea pe Maestru. Acest pescar galileean a fost prima ființă umană care să creadă din toată inima în divinitatea lui Iisus și care să mărturisească pe deplin și public această credință. Și, de atunci, Petru nu se mai îndoie niciodată cu adevărat de natura divină a Maestrului. Din moment ce Petru îl respecta și îl onora atât de mult pe Iisus în inima sa, nu este surprinzător că sufletul său a fost înfiorat la ideea că Iisus era îngenuncheat înaintea sa, asemeni unui servitor oarecare, și își propunea să-i spele picioarele așa cum ar fi făcut-o un sclav. Când Petru și-a revenit suficient de mult cât să vorbească cu Maestrul, el a exprimat sentimentele din inima tuturor tovarășilor apostoli.

179:3.3 (1939.1) După aceste câteva clipe de mare stânjeneală, Petru a zis: „Poate că nu înțelegi bine ceea ce am să fac, dar, mai târziu, vei cunoaște semnificația tuturor acestor lucruri.” Atunci, Simon Petru a tras adânc aer în piept și a zis: „Maestre, tu să nu mă speli niciodată pe picioare.” Și fiecare dintre apostoli au dat din cap în semn de aprobare a fermei declarații a lui Petru care refuza să îl lase pe Iisus să se umilească astfel în fața lor.

179:3.4 (1939.2) Apelul dramatic al acestei scene neobișnuite a atins, în primul rând, inima lui Iuda Iscariotul; dar, când vanitosul lui intelect a judecat spectacolul, el a tras concluzia că acest gest de umilință era doar un episod suplimentar care aducea dovada concludentă că Iisus nu fusese niciodată calificat pentru a fi eliberatorul Israelului, și că el, Iuda, nu se înșelase hotărându-se să abandoneze cauza Maestrului.

179:3.5 (1939.3) În vreme ce apostolii stupefiați își țineau suflarea, Iisus a zis: Petre, eu declar că, dacă eu nu te spăl pe picioare, tu nu vei participa la lucrarea pe care sunt gata s-o îndeplinesc. Când Petru a auzit această declarație, însoțită de faptul că Iisus rămânea îngenuncheat la picioarele sale, el a luat una dintre aceste decizii de consimțire oarbă constând în a ceda la dorința celui pe care îl respecta și îl iubea. Cum Simon Petru începea să-și dea seama că acest act de servire propus comporta o semnificație care va determina legăturile viitoare a celor interesați cu lucrarea Maestrului, nu numai că el a admis ideea de a-l lăsa pe Iisus să îl spele pe picioare, dar și mai mult, în maniera sa caracteristică și impetuoasă, el a zis: „Atunci, Maestre, nu mă spăla numai pe picioare, dar și pe mâini și pe cap.”

179:3.6 (1939.4) În timp ce m se pregătea să îl spele pe picioare pe Petru, a zis: „Cel care este deja curat nu are nevoie să i se spele

picioarele. Voi, care sunteți așezați aici cu mine astăzi, voi sunteți curați - dar nu toți. Totuși, praful de pe picioarele voastre ar fi trebuit spălat înainte de a vă fi luat locul la masă cu mine. În plus, eu aș vrea să îndeplinesc acest serviciu pentru voi cu titlu de parabolă pentru a ilustra semnificația unei noi porunci pe care am să vă dau cât de curând.”

179:3.7 (1939.5) În același fel, Maestrul a făcut înconjurul mesei în tăcere și a spălat picioarele celor doisprezece apostoli, nefăcând excepție nici Iuda. Când a terminat de spălat pe cei doisprezece pe picioare, și-a pus haina pe el, și s-a întors la locul său de gazdă, apoi, după ce și-a privit apostolii descumpăniți le-a zis:

179:3.8 (1939.6) Înțelegeți voi cu adevărat ceea ce v-am făcut? Voi mă numiți Maestru, și ziceți bine, căci asta sunt. Dacă deci Maestrul v-a spălat pe picioare, de ce nu sunteți voi dispuși să vă spălați unul pe altul? Ce lecție ar trebui să învățați din această parabolă în care Maestrul face cu atâta bunăvoință serviciul pe care frații lui n-au vrut să și-l facă unul altuia? În adevăr, în adevăr, eu vă zic, un servitor nu este mai mare decât Maestrul său, nici cel trimis mai mare decât cel care îl trimite. În viața mea printre voi, voi ați văzut maniera de a servi, și binecuvântați sunt aceia care au harul și curajul de a servi astfel. Dar de ce sunteți voi atât de înceți în a învăța că secretul măreției în împărăția spiritual nu seamănă cu metodele puterii din lumea materială?

179:3.9 (1940.1) ”Când am intrat în seara asta în sală, vouă nu va fost de ajuns să refuzați să vă spălați pe picioare unii pe alții, dar a trebuit și să vă disputați cu privire la locurile de onoare de la masa mea. Acele onoruri sunt căutate de farisei și de copiii acestei lumi, dar n-ar

trebui să fie la fel și printre ambasadorii împărăției celeste. Nu știți voi că masa mea nu comportă nici un loc de preferință? Nu înțelegeți voi că eu vă iubesc pe fiecare la fel de mult ca pe ceilalți? Nu știți că locul de lângă mine, considerat ca onorific de către oameni, se poate să nu însemne nimic în ceea ce privește poziția voastră în împărăția cerurilor? Voi știți că regi gentililor are suveranitate peste supușii lor, și că adesea se numesc binefăcători aceia care exercită această autoritate. Dar nu va fi așa și în împărăția cerurilor. Cel care vrea să fie mare să devină mic și cel care vrea să fie conducător să devină cel care servește. Cine este cel mai mare, cel care stă la masă sau cel care servește? Nu se consideră în general că cel care este așezat la masă este cel mai mare? Dar voi observați că eu sunt printre voi ca cel care servește. Dacă sunteți dispuși să fiți tovarășii mei în servire îndeplinind voia Tatălui, voi veți șede cu mine în putere în împărăția ce va să vină, continuând să faceți voia Tatălui în gloria viitoare.”

179:3.10 (1940.2) Când Iisus a terminat de vorbit, gemenii Alfeu au adus durerea și vinul, cu mirodeniile amare și cu pasta de fructe uscate, care compunea felul următor de mâncare al Ultimei Cine.

4. Ultimele cuvinte către trădător

179:4.1 (1940.3) Vreme de câteva minute, apostoli au mâncat în tăcere, dar, sub influența atitudinii de bună dispoziție a Maestrului, ei au fost curând antrenați în conversație, și masa n-a întârziat să continue ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic anormal care să tulbure buna dispoziție și amabilitatea socială a acestei reuniuni extraordinare. După câțva

timp, către mijlocul servirii celui de-al doilea fel de mâncare, Iisus și-a plimbat gândirea peste apostolii săi și a zis: Eu v-am spus cât de mult doream să iau această masă cu voi. Știind de felul în care forțele întunericului au conspirat pentru a face să moară Fiul Omului, eu am decid să iau această cină cu voi în această sală secretă, cu o zi înainte de Paște, căci mâine seară, la ora asta, eu nu voi mai fi cu voi. Eu v-am repetat de multe ori că trebuie să mă întorc la Tatăl meu. Acum, mi-a venit vremea, dar nu era necesar ca vreunul dintre voi să mă trădeze și să mă dea pe mâna dușmanilor.

179:4.2 (1940.4) Parabola cu spălarea picioarelor și discursul subsecvent al Maestrului îi făcuse deja pe apostoli să piardă o bună parte din impertinența și din înfumurarea lor. Când au auzit acestea ei au început să se privească unii pe alții și să se întrebe cu șovăiala unui ton descumpănit: „Eu sunt?” Când toți și-au pus aceeași întrebare, Iisus a zis: „În timp ce este necesar ca eu să mă întorc la Tatăl meu pentru a îndeplini voia sa, nu se cerea ca unul dintre voi să devină un trădător. Aceasta este coacerea răului ascuns în inima unuia dintre voi, care n-a reușit să iubească adevărul cu tot sufletul său. Cât este de amăgitor orgoliul intelectual care precede căderea spirituală! Prietenul meu de multă vreme, care până și acum mănâncă din pâinea mea, este gata să mă trădeze, chiar și în vreme ce își moaie mâna în farfurie odată cu mine.”

179:4.3 (1940.5) Când Iisus a vorbit astfel, cei doisprezece au început iarăși să se întrebe: „Eu sunt?” Când Iuda, așezat la stânga Maestrului, a întrebat din nou: „Eu sunt?”, Iisus a muiat pâine în farfuria cu mirodenii și i-a întins-o lui Iuda zicând: „Tu ai zis-o.” Dar ceilalți nu l-au auzit pe Iisus vorbindu-i lui Iuda. Ioan, care era lungit

la dreapta lui Iisus, s-a aplecat și l-a întrebat pe Maestru: „Cine-i acesta? Am vrea să știm cine este neloial față de misiunea sa?” Iisus a răspuns: „V-am spus deja că este acela căruia i-am dat pâine muiată.” Dar el era atât de firesc ca o gazdă să dea pâine muiată unui oaspete așezat în stânga sa încât nici unul dintre cei doisprezece n-au băgat asta de seamă, deși Maestrul s-a exprimat limpede. Dar Iuda a fost dureros de conștient de semnificația cuvintelor Maestrului asociate faptei lui, și a început să se teamă ca nu cumva și tovarășii lui să-și dea seama, acum, că el era trădătorul.

179:4.4 (1941.1) Petru era foarte aprins de ceea ce se spusese. El s-a aplecat peste masă și l-a interpellat pe Ioan: „Întreabă-l tu cine este, sau dacă ți-a spus deja, spune-mi cine este trădătorul.”

179:4.5 (1941.2) Iisus a pus capăt șușotelilor lor zicând: „Sunt întristat că se întâmplă răul acesta și am sperat până în minutul acesta că puterea adevărului va putea triumfa asupra înșelăciunilor răului, dar nu se câștigă asemenea victorii fără credința care rezultă dintr-o sinceră dragoste de adevăr. N-aș fi vrut să vă spun lucrurile acestea, dar doresc să vă avertizez de aceste amărăciuni și să vă pregătesc astfel în ceea ce ne așteaptă cât de curând. V-am spus asta pentru că doresc ca după plecarea mea voi să vă amintiți că eu cunoșteam toate aceste perfide comploturi, și că v-am avertizat că am o fiu trădat. Eu fac toate acestea numai pentru a vă întări în vederea ispitelor și a încercărilor iminente.”

179:4.6 (1941.3) După ce a vorbit astfel, Iisus s-a înclinat spre Iuda și a zis: „Ceea ce te-ai decis să faci, s-o faci repede.” Când Iuda a auzit aceste cuvinte s-a ridicat de la masă și a părăsit în grabă sala, ieșind în noapte, pentru a face ceea ce hotărâse să facă. Când ceilalți apostoli l-

au văzut pe Iuda plecând grăbit după ce îi vorbise Maestrul, au crezut că se dusese să mai caute vreun fel de mâncare pentru cină sau să facă vreun alt comision pentru Maestru, căci ei presupuneau că Iuda purta încă punga cu bani.

179:4.7 (1941.4) Iisus știa că, de cum înainte, nu mai era nimic de făcut pentru a-l împiedica pe Iuda să devină un trădător. El începuse cu doisprezece apostoli - mai avea unsprezece. El alesese șase. Deși iuda fusese printre cei care fuseseră numiți de către primii săi apostoli aleși, Maestrul îl acceptase. Chiar până în aceste ultime momente el făcuse imposibilul pentru a-l sanctifica și a-l salva, tot așa cum lucrase pentru pacea și pentru salvarea celorlalți.

179:4.8 (1941.5) Cu manifestările lui de afecțiune nuanțate de înduioșare, cina aceasta a fost ultima chemare a lui Iisus către dezertorul Iuda, dar această chemare a fost în van. Odată ce iubirea a murit realmente, avertismentele, chiar și când vă sunt date cu maximum de tact, și transmise în spiritul cel mai prietenos, nu reușesc în general decât să intensifice ura și să întărească reaua hotărâre de a executa în întregime propriile voastre proiecte egoiste.

5. Instituirea cinei de amintire

179:5.1 (1941.6) Când i-au adus lui Iisus cea de-a treia cupă de vin, „cupa binecuvântării”, el s-a ridicat de pe divanul său și a luat cupa în mâini, a sfințit-o zicând: „Luați această cupă și beți-o toți. Aceasta va fi cupa amintirii mele. Aceasta este cupa binecuvântării unei noi distribuirii a harului și a adevărului. Aceasta va fi pentru voi emblema

revărsării și a călăuzirii divinului Spirit al Adevărului. Și eu nu voi mai bea din această cupă cu voi până ce nu voi bea sub o nouă formă cu voi în împărăția veșnică al Tatălui.”

179:5.2 (1942.1) În timp ce beau din această cupă a binecuvântării cu un profund respect și într-o tăcere desăvârșită, toți apostolii au sesizat că se petrecea ceva ieșit din comun. Străvechiul Paște comemorarea părinților lor dintr-o stare de robie rasială în ascensiunea lor către libertatea individuală. Acum, Maestrul a instituit o nouă cină de amintire, simbolizând noua epocă în care individul înrobit iese din sclavia ceremonială și din egoism, și accede la bucuria spirituală a fraternității și a comunității fiilor Dumnezeuului viu eliberați prin credință.

179:5.3 (1942.2) Când au terminat de băut această nouă cupă a amintirii, Maestrul a luat pâinea și, după ce a adus mulțumiri, a rupt-o în bucățele și a dat din mână în mână zicând: „Luați această pâine a amintirii și mâncați-o. V-am spus că eu sunt pâinea vieții. Și această pâine a vieții este viața unificatoare a Tatălui și a Fiului într-un singur dar. Cuvântul Tatălui, așa cum este el revelat în Fiu, este într-adevăr pâinea vieții.” Când au împărtășit pâinea de aducere aminte, simbolul cuvântului viu al adevărului întrupat sub înfățișarea cărnii muritoare, s-au așezat din nou cu toții.

179:5.4 (1942.3) Instituind această cină de aducere aminte, Maestrul a recurs, după cum avea obiceiul întotdeauna, la parabole și la simboluri. El folosea simboluri pentru că voia să-i învețe unele mari adevăruri spirituale într-un mod în care făcea greu succesorilor lui să atașeze cuvintelor sale interpretări precise și înțelesuri categorice. El căuta astfel să împiedice generațiile succesive să cristalizeze

învățătura sa și să imobilizeze semnificațiile ei spirituale prin lanțurile moarte ale tradițiilor și ale dogmelor. Stabilind unica ceremonie, sau sacramentul, asociat întregului misiunii vieții sale, Iisus a avut mare grijă să *sugereze* înțelesurile sale mai degrabă decât să se încreadă în *definiții precise*. El nu dorea să distrugă, prin stabilirea unui ceremonial precis, conceptul individual de comuniune divină, și nici nu voia să limiteze imaginația spirituală a credincioșilor paralizând-o în vreun mod formal. El căuta mai degrabă să elibereze sufletul omenesc născut din nou, pentru ca el să-și ia zborul pe aripile bucuroase ale unei libertăți spirituale noi și vii.

179:5.5 (1942.4) În pofida efortului Maestrului pentru a stabili astfel acest nou sacrament de aducere aminte, succesorii lui, în cursul secolelor, s-au apucat să contracareze cu eficiență dorința sa formală în așa fel încât simbolismul spiritual simplu al acestei ultime serii de întrupare a fost redus la interpretări stricte și închise în precizia aproape matematică a unei formule fixe. Dintre toate învățăturile lui Iisus, nici una nu a fost mai uniformizată prin tradiție.

179:5.6 (1942.5) Când cina de aducere aminte este împărtășită de cei care cred în Fiul și care îl cunosc pe Dumnezeu, simbolismul său nu are nevoie de a fi asociat cu nici una dintre falsele interpretări omenești și puerile privitoare la semnificația prezenței divine, căci, în toate aceste prilejuri, Maestrul este *realmente prezent*. Cina de aducere aminte este întâlnirea simbolică a credinciosului cu Mihail. Când devii astfel conștient de spirit, Fiul este efectiv prezent, iar spiritul său fraternizează cu fragmentul lăuntric al Tatălui său.

179:5.7 (1942.6) După ce au meditat vreme de câteva momente, Iisus a continuat: Când veți face aceste lucruri, amintiți-vă că am trăit pe

pământ printre voi, și bucurați-vă de faptul că eu voi continua să trăiesc pe pământ cu voi și să servesc prin voi. Ca indivizi, să nu existe între voi lupte pentru cine să fie cel mai mare. Fiți toți ca frații. Când împărăția se va fi mărit până la a îngloba mari grupuri de credincioși, voi va trebui deopotrivă să evitați lupta pentru notorietate sau căutarea de onoruri printre aceste grupuri.”

179:5.8 (1943.1) Acest măreț eveniment a avut loc în sala de sus a unui prieten. Nici cina, nici casa nu comportau o formă sacră sau o consacrare ceremonială. Cina de aducere aminte a fost stabilită fără aprobarea ecleziastică.

179:5.9 (1943.2) După ce a instaurat cina de aducere aminte, Iisus le-a zis apostolilor: „De fiecare dată când veți face aceasta, faceți-o în amintirea mea. Și, când vă veți aduce aminte de mine, faceți mai întâi o întoarcere la viața mea întrupată, amintiți-vă că am fost cândva cu voi și, după aceea, discerneti prin credință că voi veți cina cu toții într-o bună zi cu mine în împărăția eternă al Tatălui. Acesta este noul Paște pe care vi-l las vouă, însăși amintirea vieții de manifestare, cuvântul adevărului veșnic și iubirea mea pentru voi, revărsarea Spiritului meu al Adevărului peste toată carnea.”

179:5.10 (1943.3) Apoi au terminat sărbătorirea străvechiului paște, dar fără vărsare de sânge, în relație cu inaugurarea noii cine de aducere aminte cântând toți laolaltă al o sută optulea Psalm.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 179](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 181](#) >>

Capitolul 180

Discursul de adio

180:0.1 (1944.1) DUPĂ ce au cântat psalmul la sfârșitul Ultimei Cine, apostolii s-au gândit că Iisus avusese intenția de a se reîntoarce imediat în tabără, dar el le-a făcut semn să se așeze. Maestrul a zis:

180:0.2 (1944.2) ”Voi vă aduceți bine aminte că v-am trimis odată în misiune fără pungă și fără desagă, și chiar recomandându-vă să nu luați nici o haină de schimb. Și vă amintiți cu toții că n-ați dus lipsă de nimic. Însă, astăzi, voi intrați într-o perioadă de necazuri, și nu puteți să mai contați pe bunăvoința mulțimilor. De acum încolo, cel care are o pungă, s-o poarte la el. Când veți merge în lume ca să proclamați evanghelia, să luați, pentru întreținerea voastră, măsurile pe care le credeți cele mai bune. Eu am venit să aduc pacea, dar ea nu va apare o anumită perioadă de timp.

180:0.3 (1944.3) ”Ceasul slăvirii Fiului Omului a venit acum, și tatăl va fi slăvit în mine. Prieteni, eu nu voi mai fi cu voi decât puțin timp. În curând mă veți căuta, dar nu mă veți găsi, căci eu merg acolo unde, deocamdată, nu aveți acces. Dar, când vă veți fi îndeplinit lucrarea voastră pământească așa cum am terminat-o și eu pe a mea, voi veți veni alături de mine, tot așa cum și eu mă pregătesc acum să merg alături de Tată. În foarte puțină vreme am să vă părăsesc, și nu mă veți mai vedea pe pământ, dar mă veți vedea cu toții în epoca ce va veni când vă veți înălța în împărăția pe care mi l-a dat Tatăl meu.”

1. Noua poruncă

180:1.1 (1944.4) După câteva clipe de conversație amicală, Iisus s-a ridicat și a zis: „Când v-am prezentat o parabolă care arăta cum ar trebui să fiți gata să vă serviți unii pe ceilalți, am zis că aș dori să vă dau o nouă poruncă; aș vrea să fac acum asta întrucât sunt pe punctul de a vă părăsi. Cunoașteți bine porunca care vă ordonă să vă iubiți unii pe alții; să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă. Însă chiar și această devoțiune sinceră din partea copiilor mei nu mă satisface în întregime. Aș vrea să vă văd înfăptuind fapte de iubire și mai mari în împărăția fraternității credincioșilor. Eu vă dau așadar această nouă poruncă: Iubiți-vă unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu. Dacă faceți așa, dacă vă iubiți unii pe alții, toți oamenii vor pricepe că voi sunteți discipolii mei.

180:1.2 (1944.5) ”Dându-vă această nouă poruncă, eu nu încarc sufletele voastre cu nici o povară în plus; eu vă aduc mai degrabă o

nouă bucurie și vă dau posibilitatea de a încerca o nouă plăcere în cunoașterea deliciilor ce decurg din revărsarea afecțiunii voastre peste semenii voștri. Chiar și îndurând în exterior mâhniri, eu sunt pe punctul de a încerca bucuria supremă de a-mi revărsa iubirea peste voi și peste tovarășii voștri muritori.

180:1.3 (1944.6) ”Când vă invit să vă iubiți unii pe alții tot așa cum v-am iubit eu, vă prezint măsura supremă a adevăratei afecțiuni, căci nimeni nu poate avea mai multă iubire decât aceea de a fi gata să-și dea viața pentru prietenii lui. Or, voi sunteți prietenii mei, și veți continua să fiți, cu condiția să vreți să faceți ceea ce v-am învățat. Voi m-ați numit Maestru, dar eu nu vă numesc servitori. Numai dacă vă iubiți unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu, voi veți fi prietenii mei și vă voi spune întotdeauna ceea ce îmi revelează Tatăl.

180:1.4 (1945.1) ”Voi nu m-ați ales pur și simplu pe mine, dar și eu v-am ales pe voi și v-am conferit hirotonisirea pentru ca voi să mergeți în lume pentru a duce rodul servirii cu dragoste pe lângă semenii voștri, tot așa cum eu am trăit printre voi revelându-vă Tatăl. Tatăl și cu mine, noi acționăm amândoi cu voi, și voi încercați divină plenitudine a bucuriei numai dacă vreți să ascultați de porunca mea de a vă iubi unii pe ceilalți așa cum v-am iubit eu.”

180:1.5 (1945.2) Dacă vreți să împărtășiți bucuria Maestrului, voi va trebui să împărtășiți iubirea lui, și a împărtăși iubirea lui înseamnă că voi ați împărtășit serviciul lui. Această experiență de iubire nu vă scapă de dificultățile acestei lumi; ea nu creează o nouă lume, dar este sigur că ea face din vechea lume una nouă.

180:1.6 (1945.3) Amintiți-vă că fidelitatea, nu sacrificiul, este ceea ce cere Iisus. Conștiința de a face un sacrificiu implică absența acestei

afecțiuni sincere care ar fi transformat acest serviciu expresie a iubirii într-o bucurie supremă. Ideea de *datorie* înseamnă că voi aveți o mentalitate de servitor și că, în consecință, voi nu veți încerca bucuria supremă de a îndeplini acest serviciu ca un prieten pentru un prieten. Maestrul i-a învățat pe toți apostolii că ei sunt fiii lui Dumnezeu. El i-a numit frați și, acum, înainte de ai părăsi, i-a numit prietenii săi.

2. Via și curmeii de viță

180:2.1 (1945.4) După aceea, Iisus s-a ridicat din nou și a continuat să-i instruiască pe apostoli: „Eu sunt adevăratul butuc al viței de vie, iar Tatăl meu este cultivatorul. Eu sunt butucul de vie, iar voi sunteți vițele de vie. Tatăl îmi cere numai ca voi să dați roade bogate. Nu se taie via decât pentru a spori productivitatea vițelor ei. Orice curmei sterp ieșit din mine va fi îndepărtat de Tată. Orice curmei care dă rod va fi curățit de Tată pentru a da și mai multe roade. Voi sunteți deja curățiti de cuvântul pe care l-am rostit, dar trebuie să continuați să fiți curați. Trebuie să rămâneți în mine, și eu în voi; vița moare dacă este separată de butuc. Așa cum vița nu poate da roade decât dacă rămâne în butuc, tot așa nici voi nu puteți da roadele servirii expresie a iubirii dacă voi nu rămâneți în mine. Să țineți minte: eu sunt adevăratul butuc și voi sunteți vițele vii. Dacă cineva trăiește în mine și eu în el, atunci el va da multe roade ale spiritului și va încerca bucuria supremă a producerii acestei recolte spirituale. Dacă vreți să mențineți această legătură spirituală vie cu mine, voi veți da roade din belșug. Dacă rămâneți în mine și dacă cuvintele mele rămân în voi, voi veți

putea comunica în mod liber cu mine; atunci, spiritul meu viu vă va putea impregna în așa fel încât voi veți fi în măsură să îl întrebați tot ceea ce spiritul meu vrea, și să înfăptuiți asta cu încredințarea că Tatăl va răspunde prompt cererii noastre. Tatăl este preamărit în aceasta: când butucul are multe vițe vii, și când fiecare viță dă roade bogate. Și, când lumea va vedea aceste vițe roditoare - prietenii mei care se iubesc unii pe alții așa cum i-am iubit eu - toți oamenii vor ști că voi sunteți cu adevărat discipolii mei.

180:2.2 (1945.5) ”Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, tot așa v-am iubit și eu. Trăiți în iubirea mea așa cum am trăit eu în iubirea Tatălui. Dacă faceți ceea ce v-am învățat, voi veți rămâne în iubirea mea, tot așa cum eu am păstrat cuvântul Tatălui și cum rămân veșnic în iubirea sa.”

180:2.3 (1946.1) Iudeii propovăduiseră de multă vreme că Mesia va fi „o viță răsărită din butucul lui David”. În comemorarea acestei străvechi învățături, o mare emblemă a strugurelui agățat de vie decora intrarea în templul lui Irod. Toți apostolii și-au amintit de aceste lucruri în vreme ce le vorbea Maestrul lor, în seara aceea, în sala de sus.

180:2.4 (1946.2) Mai târziu, concluziile Maestrului cu privire la rugăciune au fost interpretate și au decurs din asta multe amărăciuni. Aceste învățături nu ar fi provocat mai deloc dificultăți dacă ar fi fost reamintite cuvintele exacte ale Maestrului și dacă ele ar fi fost după aceea transcrise corect. Dar, după felul în care a fost scrisă povestirea, credincioșii au sfârșit prin a considera rugăciunea în numele lui Iisus ca pe un soi de magie supremă, convinși că ar primi de la Tată tot ceea ce ar cere astfel. Timp de secole, suflete sincere au continuat să

își sfărâme credința de această piatră de încercare. Oare cât timp îi va trebui lumii credincioșilor pentru a înțelege că rugăciunea nu este un procedeu pentru obținerea a ceea ce se dorește, ci mai degrabă un proces pentru a urma căile lui Dumnezeu, o experiență pentru a învăța să se recunoască și să se execute voia Tatălui? Este totuși întru totul adevărat că, dacă voința voastră ar fi realmente armonizată cu a sa, ați putea cere orice lucru conceput prin această uniune de voințe, și că acest lucru vă va fi acordat. Prin Iisus se efectuează această uniune a voințelor, la fel cum viața viei irigă și străbate vițele vii.

180:2.5 (1946.3) Când această legătură vie există între divinitate și umanitate, se poate ca umanitatea nechibzuită și ignorantă să se roage pentru comoditățile ei egoiste și pentru realizări pline de vanitate; în cazul acesta nu poate să existe decât un singur răspuns divin: ca tulpina cu vițe vii să dea o și mai mare cantitate de roade ale spiritului. Când vița de vie este vie, toate cererile sale nu pot primi decât un singur răspuns: produceți și mai mulți struguri. De fapt, vița nu există decât pentru a da în rod și nu poate face nimic altceva decât să producă struguri. Tot astfel, adevăratul credincios nu există decât pentru a da roadele spiritului, care constau în ai iubi pe oameni la fel cum oamenii au fost iubiți de Dumnezeu - în a se iubi unii pe alții așa cum Iisus ne-a iubit pe noi.

180:2.6 (1946.4) Când Tatăl își lasă peste vie mâna sa disciplinară, face asta cu dragoste, pentru ca vițele să dea și roade și mai bogate. Un bun cultivator nu taie decât ramurile moarte și sterpe.

180:2.7 (1946.5) Iisus a avut mari greutăți pentru a-i face pur și simplu pe apostolii lui să recunoască că rugăciunea este o funcțiune a credincioșilor născuți din spirit, în împărăția dominat de spirit.

3. Ostilitatea lumii

180:3.1 (1946.6) Abia de își încetaseră cei unsprezece comentariile referitoare la discursul despre viața de vie când Maestrul le-a făcut semn că vrea să continue să le vorbească. Știind că îi mai rămânea foarte puțin timp de trăit, el a zis: „Când vă voi fi părăsit, voi nu vă lăsați descurajați de ostilitatea lumii. Nu fiți abătuți, nici chiar atunci când credincioșii nevolnici se vor întoarce împotriva voastră și se vor alătura dușmanilor împărăției. Dacă lumea vă urăște să nu uitați că pe mine m-au urât încă dinainte de a vă urî pe voi. Dacă sunteți ai lumii acesteia, lumea va iubi ceea ce este al ei, însă, pentru că nu sunteți așa, lumea va refuza să vă iubească. Voi sunteți în această lume, dar viețile voastre nu trebuie să fie lumești. Eu v-am ales și tras afară din lume pentru a reprezenta spiritul unei alte lumi chiar pe lângă lumea din care ați fost aleși. Dar aduceți-vă mereu aminte de ceea ce v-am zis: servitorul nu este mult mai mare decât Stăpânul lui. Dacă ei îndrăznesc să mă persecute, atunci vă vor persecuta și pe voi. Dacă cuvintele mele îi offensează pe necredincioși, ale voastre îi vor ofensa în egală măsură pe nelegiuiți. Vă vor face toate astea pentru că ei nu cred nici în mine nici în Acela care m-a trimis; veți îndura așadar multe suferințe din cauza evangheliei mele. Dar, în cursul acestor frământări, voi ar trebui să vă amintiți că și eu am suferit înaintea voastră din cauza acestei evanghelii a împărăției celeste.

180:3.2 (1947.1) ”Mulți dintre cei care vă vor ataca vor ignora lumina cerului, dar nu este așa și în cazul unora dintre cei care ne vor persecuta acum. Dacă nu le-am fi propovăduit adevărul, ei ar fi putut

face multe lucruri ciudate fără a risca condamnarea, dar, în clipa în care au cunoscut lumina și și-au permis să o respingă, comportamentul lor nu are scuză. Cine mă urăște îl urăște și pe Tatăl meu. Nu se poate să fie altfel: lumina care vă va salva dacă o acceptați nu poate decât să vă condamne dacă o respingeți cu bună știință. Și ce le-am făcut eu acestor oameni de mă urăsc cu o ură atât de cruntă? Nimic, afară de a le fi oferit fraternitatea pe pământ și salvarea în cer. Dar n-ați citit voi oare în Scripturi versetul: 'Și ei m-au urât fără nici o pricină'?

180:3.3 (1947.2) ”Însă eu nu vă voi lăsa singuri în lume. La foarte puțin timp după plecarea mea vă voi trimite un ajutor spiritual. Veți avea alături de voi pe cineva care va lua locul meu printre voi, cineva care va continua să vă propovăduiască calea adevărului și care vă va consola.

180:3.4 (1947.3) ”Inima să nu vi se tulbure. Voi credeți în Dumnezeu; să continuați să credeți și în mine. Deși trebuie să vă părăsesc, eu nu voi fi departe de voi. V-am spus deja că există multe lăcașuri în universul Tatălui meu. Dacă asta n-ar fi adevărat, nu v-aș fi vorbit de atâtea ori de asta. Eu am să mă întorc în lumile de lumină, acele stațiuni din cerul Tatălui, la care veți accede într-o bună zi. Am venit de acolo pe lumea asta și a venit acum timpul în care trebuie să mă întorc la lucrarea Tatălui meu din sferele superioare.

180:3.5 (1947.4) ”Dacă eu vă preced astfel în împărăția celestă al Tatălui, eu vă voi face cu siguranță să căutați, pentru ca voi să fiți alături de mine în locurile pregătite pentru fii muritori ai lui Dumnezeu chiar dinainte ca lumea aceasta să fi fost. Trebuie să vă părăsesc, dar voi fi prezent alături de voi în spirit, și în cele din urmă

voi veți fi prezenți alături de mine în persoană atunci când vă veți fi înălțat până la mine în universul meu, tot așa cum eu sunt pe cale de a mă înălța la Tatăl meu în marele său univers. Ceea ce vă zic este veșnic adevărat, cu toate că nu puteți înțelege asta pe deplin. Eu mă duc lângă Tată, iar voi nu mă puteți însoți, dar mă veți urma cu siguranță în epocile ce or să vină.”

180:3.6 (1947.5) Când Iisus s-a așezat, Toma s-a ridicat și a zis: „Maestre, noi nu știm unde mergi, deci, ca atare, noi nu cunoaștem calea; dar noi te vom urma din seara asta dacă vrei să ne-o arăți.”

180:3.7 (1947.6) Când Iisus l-a auzit pe Toma, a răspuns: „Toma, eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu merge la Tată decât prin mine. Toți cei care găsesc Tatăl mă găsesc mai întâi pe mine. Dacă mă cunoașteți pe mine, voi cunoașteți calea către Tată. Or voi mă cunoașteți, căci ați trăit cu mine și mă vedeți acum.”

180:3.8 (1947.7) Dar această învățătură era prea profundă pentru mulți dintre apostoli, și mai ales pentru Filip care, după ce i-a spus câteva vorbe lui Nataniel, s-a ridicat și a zis: „Maestre, arată-ne Tatăl, și tot ceea ce ne-ai zis va deveni limpede.”

180:3.9 (1947.8) Când Filip a vorbit astfel, Iisus a zis: „Filipe, am fost atâta vreme cu tine pentru ca tu nici acum să nu mă cunoști! Declar din nou că cine m-a văzut pe mine a văzut Tatăl. Atunci cum poți tu să zici: arată-ne Tatăl? Oare tu nu crezi că eu sunt în Tată, și Tatăl în mine? Nu v-am învățat eu că cuvintele pe care le rostesc eu nu sunt cuvintele mele, ci cuvintele Tatălui? Eu vorbesc pentru Tată, iar nu de la mine. Eu sunt în această lume pentru a face voia Tatălui, și am făcut-o. Tatăl se află în mine și acționează prin mine. Credeți-mă atunci când zic că Tatăl este în mine, și că eu sunt în Tată, sau atunci

credeți-mă datorită însăși vieții pe care am trăit-o - datorită lucrării mele.”

180:3.10 (1948.1) În timp ce Maestrul s-a dus să bea un pic de apă ca să se răcorească, cei unsprezece s-au angajat într-o discuție înflăcărată asupra acestor învățături. Petru se pregătea să se angajeze într-un lung discurs când Iisus a revenit și le-a făcut semn să se așeze.

4. Ajutorul promis

180:4.1 (1948.2) Iisus a continuat să propovăduiască zicând: „Când mă voi fi dus la Tatăl meu și când el va fi acceptat lucrarea pe care eu am înfăptuit-o pentru voi pe pământ și după ce voi fi primit suveranitatea definitivă peste propriul meu domeniu, eu îi voi spune Tatălui meu: 'I-am lăsat pe copiii mei singuri pe pământ, și este în acord cu făgăduiala mea să le trimit un nou învățător.' Și când Tatăl va fi aprobat asta, eu voi răspândi Duhul Adevărului peste toată carnea. Duhul Tatălui meu se găsește deja în inima voastră. Când va veni ziua aprobării, voi mă veți avea și pe mine în voi, așa cum îl aveți acum pe Tatăl. Acest nou dar este spiritul adevărului viu. Necredincioșii vor începe prin a nu asculta învățătura sa, dar fiii luminii o vor primi din toată inima cu bucurie. Când va veni acest Spirit, voi îl veți cunoaște așa cum m-ați cunoscut pe mine, veți primi darul acesta în inima voastră și el va rămâne cu voi. Vedeți așadar că eu n-o să vă abandonez, fără ajutor și fără îndrumări. Eu nu vă voi lăsa în dezolare. Azi nu pot fi cu voi decât în persoană. În timpurile care vor veni eu voi fi alături de voi și de toți oamenii care doresc prezența

mea, oriunde ați fi, și simultan cu fiecare dintre voi. Nu înțelegeți oare că este mai bine ca eu să mă duc, să vă părăsesc trupește pentru a fi cu atât mai bine și cu atât mai complet cu voi în spirit?

180:4.2 (1948.3) ”În doar câteva ore, lumea nu mă va mai vedea, dar voi veți continua să mă cunoașteți în inima voastră până ce eu voi trimite pe acest nou învățător, Duhul Adevărului. Așa cum am trăit în persoană alături de voi, voi trăi atunci în voi. Voi fi unit cu experiența voastră personală în împărăția spiritual și, când aceasta se va fi realizat, voi veți ști cu siguranță că eu sunt în Tată, și totodată în voi, în timp ce viața voastră va fi ascunsă în mine lângă Tată. Am iubit Tatăl și am păstrat cuvântul lui; voi m-ați iubit și păstrați cuvântul meu. La fel cum Tatăl mi-a comunicat din Duhul lui, așa și eu vă voi comunica din spiritul meu. Și acest Spirit al Adevărului pe care eu îl voi revărsa peste voi, vă va călăuzi, vă va consola și, în cele din urmă, vă va conduce în tot adevărul.

180:4.3 (1948.4) ”Eu vă vorbesc de aceste lucruri cât timp sunt încă cu voi, pentru ca voi să fiți cu atât mai bine pregătiți să îndurați încercările acum iminente. Când va veni această nouă zi, voi veți fi locuiți și de Tată și de Fiu, și aceste daruri din cer vor acționa întotdeauna unul cu celălalt, la fel ca Tatăl și cu mine, noi am lucrat pe pământ sub proprii voștri ochi ca o singură persoană, Fiul Omului. Și acest prieten spiritual vă va readuce în minte tot ceea ce v-am învățat eu.”

180:4.4 (1948.5) Pe când Maestrul făcea o scurtă pauză, Iuda Alfeu s-a încumetat să pună una dintre rarele întrebări pe care el sau fratele lui le-au adresat vreodată lui Iisus în public. Iuda a zis: „Maestre, tu ai trăit întotdeauna printre noi ca un prieten. Cum te vom cunoaște noi

când nu te veni manifesta nouă decât prin acest spirit? Dacă lumea n te vede, cum vom fi noi siguri de tine? Cum ni te vei arăta tu nouă?”

180:4.5 (1949.1) Iisus s-a uitat în jos la toți, a zâmbit și a spus:

„Copilașii mei, mă duc de aici, mă duc lângă Tatăl meu. După o scurtă vreme nu mă veți mai vedea ca acum și aici, în carne și oase. Vă voi trimite foarte curând spiritul meu, care este întocmai ca mine, mai puțin acest corp material. Acest nou învățător este Duhul Adevărului care va trăi cu fiecare dintre voi, în inima voastră, și, astfel, toți copiii luminii vor fi numai una și vor fi atrași unii către ceilalți. În felul acesta eu și cu Tatăl meu vom putea trăi în sufletul fiecăruia dintre voi, și deopotrivă în inima tuturor celorlalți oameni care ne iubesc și care realizează această iubire în experiențele lor iubindu-se unii pe alții așa cum vă iubesc eu acum.”

180:4.6 (1949.2) Iuda Alfeu n-a înțeles în întregime ceea ce a zis Maestrul, da a priceput făgăduința unui nou învățător; și, după expresia de pe chipul lui Andrei, el și-a dat seama că întrebarea sa a primit un răspuns satisfăcător.

5. Spiritul Adevărului

180:5.1 (1949.3) Noul ajutor pe care Iisus făgăduise să-l trimită în inima credincioșilor, să-l răspândească peste toată carnea, este *Duhul Adevărului*. Acest dar divin nu este litera sau legea adevărului; nici nu este destinat să acționeze ca formă sau ca expresie a adevărului. Noul învățător este *convingerea adevărului*, conștiința și încredințarea de adevăratele înțelesuri de pe nivelele realmente spirituale. Este spiritul

adevărului viu și în creștere, adevărul pe cale de expansiune, de dezvoltare și de adaptare.

180:5.2 (1949.4) Adevărul divin este o realitate vie deslușită prin spirit. Adevărul nu există decât pe nivele spirituale superioare de realizare a divinității și de conștiință a comuniunii cu Dumnezeu. Voi puteți cunoaște adevărul și puteți trăi adevărul; puteți experimenta creșterea adevărului în suflet și să vă bucurați de libertatea pe care lumina lui o aduce minții; dar voi nu puteți încapsula adevărul în formule, în coduri, în crezuri sau în modele intelectuale de conduită umană. Dacă vă apucați să formulați omeneste adevărul divin, el nu va întârzia să moară. Chiar și punând lucrurile mai bine, salvarea postumă a adevărului întemnițat nu poate să ducă decât la realizarea unei forme particulare de înțelepciune intelectuală iluminată. Adevărul static este un adevăr mort, și numai adevărul mort poate fi considerat ca o teorie. Adevărul viu este dinamic și nu se poate bucura decât de o existență experiențială în mintea umană.

180:5.3 (1949.5) Inteligența este ieșită dintr-o existență materială iluminată de prezența minții cosmice. Înțelepciunea comportă conștiința cunoașterii, înălțată la nivele noi de semnificație și animată de prezența darului universal al adjutantului înțelepciunii. Adevărul este o valoare a realității spirituale a cărei experiență o fac numai ființele înzestrate cu spirit care funcționează pe nivele supra-materiale de conștiință din univers, și care, după ce au realizat adevărul, permite spiritului său animator să trăiască și să domnească în sufletul lor.

180:5.4 (1949.6) Adevăratul copil înzestrat cu clarviziune universală caută să trăiască însuflețitul Spirit al Adevărului în orice cuvânt de înțelepciune. Individul care îl cunoaște pe Dumnezeu înalță constant

înțelepciunea la nivelele adevărului viu de înfăptuire divină; sufletul spiritualmente rutinat coboară constant adevărul viu la nivelele stagnante de înțelepciune și în domeniul unei simple exaltări a cunoașterii.

180:5.5 (1949.7) Când regula de aur este lipsită de clarviziunea umană a Duhului Adevărului, ea nu este cu nimic mai mult decât o regulă de conduită înalt etică. Când regula de aur este interpretată la literă, ea poate deveni un instrument ofensator pentru tovarășii voștri. Dacă nu distingeți spiritul regulii de aur a înțelepciunii, voi puteți să vă gândiți în felul următor: dat fiind că doriți ca toți oamenii să vă spună pe deplin și fățiș fondul gândirii lor, voi ar trebui, așadar, să le spuneți pe deplin și franc fondul minții voastre. O interpretare atât de puțin spirituală a regulii de aur ar putea duce la nefericiri de nespus și la amărăciuni fără sfârșit.

180:5.6 (1950.1) Unele persoane disting și interpretează regula de aur ca pe o afirmație pur intelectuală a fraternității umane. Alți muritori iau regula de aur ca etalon pentru a măsura toate relațiile sociale, criteriul conduitei sociale. Alții îl consideră ca îndemnul pozitiv al unui mare învățător moral care a încorporat în această formulă cel mai înalt concept al obligației morale cu privire la toate relațiile fraterne. În viața acestor ființe morale regula de aur devine centrul lor de înțelepciune și circumferința întregii lor filozofii.

180:5.7 (1950.2) În împărăția fraternității credincioase a celor care iubesc adevărul și îl cunosc pe Dumnezeu, regula de aur îmbracă calitățile vii ale realizării spirituale de pe aceste nivele superioare de interpretare care îi fac pe fii muritori ai lui Dumnezeu să considere această poruncă a Maestrului care le cere să se situeze în raport cu

semenii lor în așa fel încât aceștia vor primi cel mai mare bine posibil al contactului lor cu credincioșii. Aceasta este esența adevăratei religii: ca voi să vă iubiți aproapele ca pe voi înșivă.

180:5.8 (1950.3) Dar realizarea cea mai elevată și interpretarea cea mai adevărată a regulii de aur rezidă în conștiința spiritului adevărului de realitatea vie și dinamică a unei asemenea declarații divine. Adevărata semnificație cosmică a acestei reguli a relațiilor universale nu se revelează decât în realizarea spirituală, în interpretarea legii de conduită prin duhul Fiului către duhul Tatălui care locuiește în sufletul de muritor. Când muritorii astfel călăuziți de spirit realizează adevărata semnificație a acestei reguli de aur, ei debordează de încredințarea că sunt cetățenii unui univers prietenos, și idealurile lor de realitate a spiritului nu sunt satisfăcute decât dacă ei îi iubesc pe semeni lor așa cum Iisus ne-a iubit pe noi toți. Astfel este realitatea realizării iubirii lui Dumnezeu.

180:5.9 (1950.4) Această aceeași filozofie de flexibilitate vie și de adaptabilitate cosmică a adevărului divin la nevoile și la capacitatea fiecărui fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie percepută înainte ca voi să puteți spera a înțelege cum trebuie învățătura și practica Maestrului cu privire la non-rezistența la rău. Învățătura Maestrului este în esență o proclamație spirituală. Până și implicațiile materiale ale filozofiei sale n-ar putea fi luate cu folos în considerare făcând abstracție de corolarele lor spirituale. Spiritul poruncii Maestrului constă în a nu opune rezistență la reacțiile egoiste față de univers, și în același timp de a atinge în mod dinamic și progresiv nivelele de justete unde se situează adevăratele valori ale spiritului: frumusețea divină, bunătatea

infinită și adevărul etern - a-l cunoaște pe Dumnezeu și a deveni tot mai mult asemenea lui.

180:5.10 (1950.5) Iubirea, dezinteresul, trebuie să sufere constant o vie readaptare interpretativă la relațiile conforme cu îndrumările Duhului Adevărului. Trebuie ca Iubirea să priceapă astfel conceptele mereu schimbătoare și mai largi ale binelui cosmic cel mai elevat pentru persoana care este iubită. După aceea iubirea continuă în practicarea acestei aceeași atitudine față de toate celelalte persoane susceptibile de a fi influențate de raporturile vii și crescânde ale iubirii unui muritor călăuzit de spirit pentru alți cetățeni ai universului. Toată această adaptare vie a iubirii trebuie să fie efectuată ținând seama atât de prezența răului ambiant, cât și de țelul etern al perfecțiunii destinului divin.

180:5.11 (1950.6) Trebuie deci să recunoaștem clar că nici regula de aur nici învățătura non-rezistenței nu pot fi corect înțelese dacă sunt luate ca dogme sau precepte. Ele nu pot fi înțelese decât trăindu-le, realizând semnificația lor în interpretarea vie a Duhului Adevărului care ordonează contactele dintre ființele umane.

180:5.12 (1951.1) Și toate acestea implică clar diferența dintre vechea religie și cea nouă. Cea veche propovăduia sacrificiul de sine; cea nou propovăduiește numai uitarea de sine, realizarea de sine pusă în valoare într-un serviciu social asociat cu înțelegerea universului. Vechea religie era motivată de conștiința fricii. Noua evanghelie a împărăției este dominată de convingerea adevărului, spiritul adevărului etern și universal. În experiența vieții credincioșilor în regat, nici o cantitate de pietate sau de fidelitate față de vreun crez nu poate compensa absența bunăvoinței spontane, generoase și sincere,

care îi caracterizează pe fiii Dumnezeului viu născuți din spirit. Nici tradiția, nici sistemul ceremonial al cultului oficial nu pot compensa lipsa de compasiune sinceră pentru semenii voștri.

6. Necesitatea plecării

180:6.1 (1951.2) După ce Petru, Iacob, Ioan și Matei au pus Maestrului numeroase întrebări, el și-a continuat discursul de adio zicând: „Vă vorbesc de toate astea înainte de a vă părăsi, pentru ca voi să fiți îndeajuns de pregătiți pentru ceea ce vi se va întâmpla pentru a nu comite greșeli grave. Autoritățile nu se vor mulțumi să vă expulzeze din sinagogi. Eu vă previn că se apropie ora în care cei care vă vor ucide vor crede că fac un serviciu lui Dumnezeu. Vă vor trata astfel, pe voi și pe toți cei care sunt conduși de voi în împărăția cerurilor, pentru că nu îl cunosc pe Tată. Ei au refuzat să cunoască Tată refuzând să mă primească pe mine, și ei refuză să mă primească atunci când vă resping pe voi, dar voi să fi păstrat noua mea poruncă de a vă iubi unii pe alții așa cum v-am iubit eu. Vă anunț aceste lucruri din timp, pentru ca în clipa când vă va veni timpul, așa cum a venit al meu acum, voi să fiți întăriți de cunoașterea faptului că eu știu toate acestea și că spiritul meu vă va însoți în tot ceea ce veți îndura din cauza mea și a evangheliei. De aceea v-am vorbit atât de explicit încă de la început. Eu v-am avertizat chiar și că un om ar putea avea ca dușmani și pe membrii propriei sale familii. Deși această evanghelie a împărăției n-are cum să nu aducă o mare pace în sufletul individual al credincioșilor, ea nu va aduce pacea pe pământ până ce

oamenii nu sunt dispuși să creadă din toată inima lor în învățăturile mele și să instaureze practica de a face voia Tatălui ca fiind țelul principal al vieții lor de muritori.

180:6.2 (1951.3) ”Acum că vă părăsesc, de vreme ce s-a făcut ora ca eu să mă întorc alături de Tată, eu sunt mirat că nici unul dintre voi nu m-a întrebat de ce vă părăsesc. Totuși, eu știu că, în inima voastră, voi vă puneți această întrebare și vă voi vorbi despre asta limpede, ca între prieteni. Este într-adevăr folositor pentru voi faptul că plec. Dacă n-aș pleca, noul învățător n-ar putea veni în inima voastră. Trebuie ca eu să mă dezbar de corpul acesta muritor și să îmi restabilesc locul în cer înainte de a putea trimite pe acest îndrumător spiritual ca să trăiască în sufletul vostru și să conducă spiritul vostru în adevăr. Când spiritul meu va veni să locuiască în voi, el va arunca lumină asupra deosebirii dintre păcat și justețe, și vă va face capabili să judecați cu înțelepciune în inima voastră despre acestea.

180:6.3 (1951.4) Mai am și alte lucruri de spus, dar voi nu puteți îndura mai mult în prezent. Cu toate acestea, când Duhul Adevărului va veni, el vă va călăuzi, în cele din urmă, în tot adevărul, pe măsură ce veți trece prin numeroasele sălașe ale universului Tatălui meu.

180:6.4 (1951.5) Acest spirit nu va vorbi de la el însuși, ci vă va declara ceea ce Tatăl i-a revelat Fiului și vă va face chiar și să cunoașteți unele evenimente viitoare; el mă va proslăvi așa cum l-am proslăvit eu pe Tatăl meu. Acest spirit este ieșit din mine și vă va revela adevărul meu. Tot ceea ce posedă Tatăl în domeniul său este de acum al meu; de aceea v-am spus că noul îndrumător va lua din ceea ce este al meu și vă va revela vouă.

180:6.5 (1952.1) "Foarte curând, eu vă voi părăsi pentru o vreme. După aceea, când mă veți revedea, eu voi fi deja în drumul meu către Tată, astfel încât, și atunci, voi nu mă veți vedea mult timp."

180:6.6 (1952.2) În timp ce Iisus făcea o scurtă pauză, apostoli au început să vorbească între ei spunând: „Despre ce ne vorbește?

'Foarte curând am să vă părăsesc, și, când mă veți revedea, aceasta nu va fi pentru multă vreme, căci voi fi în drumul meu către Tată.' Oare ce vrea să zică prin 'foarte curând' și prin 'nu multă vreme'? Nu putem înțelege ceea ce ne spune.

180:6.7 (1952.3) Știind că ei își puneau aceste întrebări, Iisus le-a zis: Căutați voi să înțelegeți ceea ce am vrut eu să zic atunci când am anunțat că, foarte curând, eu nu voi mai fi cu voi, și că în momentul în care mă veți revedea, voi fi în drum spre Tată? V-am spus clar că fiul omului trebuie să moară, dar că va reînvia. Nu puteți deci să distingeți semnificația cuvintelor mele? Veți fi la început mâhniți, însă, mai târziu, voi vă veți bucura cu mulți care vor înțelege aceste evenimente după ce se vor fi produs. În adevăr, o femeie este agitată în ceasul travaliului ei, dar, odată ce a scos copilul afară din ea, uită numaidecât angoasa sa în bucuria de a ști că s-a născut o ființă umană pe lume. Tot așa, voi o să vă întristați de plecarea mea, dar vă voi revedea curând, și atunci amărăciunea voastră se va transforma în bucurie, și veți primi o nouă revelație a salvării lui Dumnezeu, o revelație pe care nimeni nu vă va putea-o lua niciodată. Toate lumile vor fi binecuvântate în această revelație a vieții triumfând asupra morții. Până aici voi ați formulat cererile voastre în numele Tatălui. După ce mă veți fi revăzut, veți putea să cereți și în numele meu, și eu vă voi auzi.

180:6.8 (1952.4) ”Aici jos, eu v-am învățat proverbe și v-am vorbit în parabole. Am făcut așa pentru că din punct de vedere spiritual sunteți doar niște copii; dar vine timpul când vă voi vorbi fără rețineri despre Tatăl și despre împărăția lui. Voi face aceasta pentru că tatăl însuși vă iubește și dorește să vă fie și mai mult revelat. Omul muritor nu poate vedea Tatăl care este spirit; de aceea eu am venit în această lume pentru a-l arăta pe Tată ochilor voștri de creaturi. Însă, când creșterea voastră spirituală va fi împlinită, voi îl veți vedea atunci pe Tatăl însuși.”

180:6.9 (1952.5) După ce l-au auzit vorbind pe Iisus, cei unsprezece și-au spus unii altora: „Iată, ne orbește limpede. De bună seamă că Maestrul a venit de la Dumnezeu. Dar de ce spune el că trebuie să se întoarcă lângă Tată?” Iisus a văzut că, nici chiar atunci, ei nu îl înțelegeau. Cei unsprezece nu reușeau să se îndepărteze de ideile pe care le nutriseră un timp atât de îndelungat cu privire la conceptul iudaic de Mesia. Cu cât credeau mai tare în Iisus ca fiind Mesia, cu atât deveneau mai supărătoare noțiunile lor adânc înrădăcinate privitoare la gloriosul triumf material împărăției pe pământ.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 180](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 182](#) >>

Capitolul 181

Ultimele încurajări și avertismente

181:0.1 (1953.1) DUPĂ concluziile discursului de rămas bun rostit celor unsprezece, Iisus a stat de vorbă cu ei ca în familie și le-a reamintit numeroasele experiențe care le corespundeau individual și colectiv. Acești galileeni începeau, în sfârșit să întrevadă că prietenul și învățătorul lor îi va părăsi și speranța lor se agăța de făgăduința că după un scurt interval de timp el va fi din nou cu ei, însă ei aveau tendința de a uita că această vizită de întoarcere nu va dura nici ea decât foarte puțin. Cea mai mare parte a apostolilor și principalii ucenici credeau cu adevărat că această făgăduință de revenire pentru un timp (scurtul interval între înviere și înălțare) indicau că Iisus

mergea pur și simplu pentru o scurtă discuție-întrevedere cu Tatăl său după care el va reveni pentru a-și instaura împărăția. Această interpretare a învățăturii sale se încadra atât cu ideile lor preconcepute cât și cu speranțele lor cele mai înflăcărate. Imediat ce credințele întregii lor vieții și speranțele lor de a-și vedea dorințele realizate nu era deloc dificil pentru apostoli să găsească o interpretare a cuvintelor Maestrului care justifica dorințele lor intense.

181:0.2 (1953.2) După ce apostolii au analizat discursul de rămas bun și au început să îl asimileze Iisus a cerut din nou atenția apostolilor și a început să le comunice ultimele sale încurajări și avertismente.

1. Ultimele cuvinte de consolare

181:1.1 (1953.3) Când cei unsprezece și-au reluat locul, Iisus s-a ridicat și le-a spus: „Atâta timp cât sunt cu voi în carne, nu pot fi decât un individ printre voi sau în lumea întreagă. Însă atunci când voi fi eliberat de acest corp de natură muritoare voi fi în măsură să revin în calitate de spirit locuind la fiecare din voi și la toți ceilalți credincioși în evanghelia împărăției. Astfel Fiul Omului va deveni o întrupare spirituală în sufletul tuturor adevăraților credincioși.

181:1.2 (1953.4) ”Când voi fi revenit să trăiesc în voi și să lucrez prin intermediul vostru voi putea, cu atât mai mult, să continui să vă conduc în această viață și să vă ghidez în viața viitoare prin numeroasele lăcașuri în cerul cerurilor. Viața în creația eternă a Tatălui nu este o nesfârșită odihnă în lene și un confort egoist ci, mai degrabă, o neîncetată creștere în grație, în adevăr și în glorie. Fiecare

din foarte numeroasele stații din casa Tatălui meu este o haltă, o viață destinată să vă pregătească pentru următoarea. Copiii luminii vor merge astfel din glorie în glorie până când vor atinge starea divină unde vor fi spiritual făcuți perfecți, așa cum Tatăl este perfect în toate lucrurile.

181:1.3 (1953.5) ”Dacă vreți să mă urmați, atunci când vă voi părăsi va trebui să faceți mari eforturi să trăiți conform spiritului învățaturii mele și idealului vieții mele pentru a îndeplini voința Tatălui meu. Așa să faceți în loc de a încerca să imitați viața mea naturală de întrupare așa cum am fost eu nevoit să o trăiesc pe această lume.

181:1.4 (1954.1) ”Tatăl m-a trimis în lumea asta, dar numai foarte puțini dintre voi a ales să mă primească pe deplin. Îmi voi răspândi spiritul peste toată făptura întrupată, însă oamenii nu vor alege toți să primească acest nou învățător drept călăuză și sfetnic al sufletului lor. Însă toți cei care îl vor primi vor fi iluminați, curățiți și reînsuflețiți. Și acest Spirit al Adevărului va deveni în ei o sursă de apă vie care va țâșni în viața veșnică.

181:1.5 (1954.2) ”Și acum, că vă părăsesc, aș vrea să rostesc cuvinte de încurajare. Vă las pacea mea; vă dau pacea mea. Vă voi da fiecăruia nu cum dă lumea - cu măsură - vă voi da cât veți voi să primiți. Inima voastră să nu se lase cuprinsă de tulburare și de teamă. Am învins lumea și în mine voi veți triumfa toți prin credință. V-am prevenit că Fiul Omului va fi trimis la moarte însă vă încredințez că voi reveni înainte de a mă întoarce la Tatăl meu, cu toate că aceasta va fi doar pentru o scurtă vreme. Iar după urcarea mea lângă Tată vă voi trimite negreșit noul învățător pentru ca el să vă însoțească și să locuiască în inima voastră. Când veți vedea aceste evenimente producându-se nu

vă faceți griji, ci credeți mai degrabă, cu atât mai mult cu cât ați cunoscut acest lucru dinainte. V-am iubit cu multă patimă și nu v-aș părăsi, însă aceasta este voința Tatălui meu. A venit timpul să plec.

181:1.6 (1954.3) ”Nu vă îndoiiți de nici unul din aceste adevăruri, nici chiar atunci când veți fi risipiți prin persecuții și abătuți de nenumărate neazuri. Când vă veți simți singuri pe lume, eu voi ști de izolarea voastră la fel cum și voi veți ști de a mea, atunci când vă veți fi risipit fiecare om la casa lui, lăsându-l pe Fiul Omului singur în mâinile dușmanilor săi. Însă eu nu sunt niciodată singur; Tatăl este întotdeauna cu mine. Chiar în acest moment mă voi ruga pentru voi. V-am spus toate acestea pentru ca voi să fiți împăcați și să puteți avea pacea din abundență. Veți avea de îndurat mari chinuri aici, jos, însă voi fiți curajoși; am triumfat în lume și v-am arătat calea fericirii eterne și a slujirii veșnice.”

181:1.7 (1954.4) Iisus dăruiește pace tuturor celor care înfăptuiesc împreună cu el voia lui Dumnezeu, însă aceasta nu se aseamănă cu bucuriile și cu satisfacțiile materiale. Materialiștii și fataliștii lipsiți de credință nu pot spera decât la două feluri de împăcare și de mângâiere ale sufletului: fie trebuie să fie stoici, ferm hotărâți să facă față cu o voință de neclintit inevitabilului și să îndure ce este mai rău, sau trebuie să fie optimist și să se abandoneze la nesfârșit speranței care răsare în sufletul oamenilor aspirând în zadar la o pace care nu va veni niciodată cu adevărat.

181:1.8 (1954.5) O oarecare doză de stoicism și de optimism sunt numai bune pentru a trăi o viață pe Pământ, însă nici una din cele două nu se poate compara cu această pace magnifică pe care Fiul lui Dumnezeu o răspândește asupra fiilor săi întrupați. Pacea pe care

Mihail o dăruiește copiilor săi pământenii este aceeași care i-a umplut sufletul câtă vreme el însuși și-a trăit viața muritoare în trup, în această aceeași lume. Pacea lui Iisus este bucuria și satisfacția unei persoane cunoscându-l pe Dumnezeu și care a dobândit triumful înfăptuirii depline a voinței lui Dumnezeu trăind în același timp viața unui muritor întrupat. Pacea minții lui Iisus se întemeia pe o credință umană absolută în realitatea grijii pline de înțelepciune și de compasiune a Tatălui divin. Iisus a întâmpinat greutăți pe pământ și chiar a fost greșit numit „omul durerilor” însă în toate aceste experiențe și prin ele el a beneficiat de întărirea acestei încrederi care i-a permis mereu să urmeze scopul vieții sale cu deplină încredere că îndeplinea voința Tatălui.

181:1.9 (1954.6) Iisus era hotărât, perseverent și întru totul devotat îndeplinirii misiunii sale, însă nu era un stoic lipsit de sensibilitate și împietrit. El căuta întotdeauna aspectele încurajatoare ale experiențelor sale de viață însă nu era un optimist orb care se amăgea pe sine. Maestrul știa de toate câte îl așteptau și nu se temea de acestea. După ce și-a revărsat pacea peste toți ucenicii săi el a putu să le spună, pe bună dreptate: „Inima voastră să nu se tulbure și să nu se teamă”.

181:1.10 (1955.1) Pacea lui Iisus este deci pace încredințării unui fiu care crede cu fermitate că propria sa carieră în timp și eternitate este într-o desăvârșită siguranță sub ocrotirea și supravegherea unui Tată spirit infinit de înțelept, de iubitor și de puternic. Este de fapt o pace care transcende orice înțelegere a unei minți umane însă pe care inima umană poate să o savureze pe deplin.

2. Îndemnuri individuale de bun rămas

181:2.1 (1955.2) Maestrul sfârșise de dat instrucțiunile sale de despărțire și de transmis ultimele îndemnuri apostolilor săi ca grup. El și-a luat atunci rămas bun, individual, dând fiecăruia câteva sfaturi personale însoțindu-le și cu binecuvântările sale de plecare. Apostolii erau încă așezați în jurul mesei, în ordinea în care se instalaseră de la început pentru a se împărtăși laolaltă din cea din urmă cină. Maestrul mergea în jurul mesei, vorbindu-le pe rând și fiecare dintre ei se ridica atunci când Iisus i se adresa.

181:2.2 (1955.3) Iisus îi spuse lui Ioan: „Tu, Ioane, ești cel mai tânăr dintre frații mei. Ai fost aproape de mine. Eu v-am iubit pe toți cu iubirea pe care un tată o acordă asupra fiilor săi, însă tu ai fost desemnat de Andrei ca unul dintre cei trei care trebuie să rămână lângă mine în permanență. Printre altele, tu ai acționat în numele meu în multe împrejurări legate de familia mea pământească și trebuie să continui să faci acest lucru. Ioane, eu merg la Tatăl pe deplin încredințat că tu vei continua să-i ocrotești pe cei care sunt ai mei prin legăturile cărnii. Veghează ca prezenta lor nedumerire cu privire la misiunea mea să nu te împiedice întru nimic să le acorzi toată compătimirea, sfaturile și ajutorul necesar așa cum ști că aș face și eu dacă aș rămâne întrupat. Și când vor ajunge toți să vadă lumina și să intre pe deplin în împărăție și voi toți îi veți întâmpina cu bucurie, mă bazez pe tine Ioane pentru a întâmpina cum se cuvine și în numele meu.

181:2.3 (1955.4) ”Acum, că se apropie ora finală a carierei mele pământești, rămâi întotdeauna lângă mine pentru a-ți lăsa un mesaj referitor la familia mea. În ceea ce privește lucrarea pe care Tatăl mi-a încredințat-o, ea este acum înfăptuită, în afară de moartea mea trupească, și sunt gata să beau această ultimă cupă. În ceea ce privește responsabilitățile pe care mi le-a lăsat tatăl meu pământesc, Iosif, eu mi le-am asumat de-a lungul vieții mele însă trebuie ca acum să mă bizui pe tine, care vei acționa în locul meu în toate aceste chestiuni. Te-am ales pentru a face acest lucru, Ioane, pentru că ești cel mai tânăr și în consecință este foarte probabil că vei trăi mai mult decât toți ceilalți apostoli.

181:2.4 (1955.5) ”Până acum v-am dat, ție și fratelui tău, supranumele de fii ai tunetului. Când ai pornit cu noi la drum erai autoritar și intolerant, însă te-ai schimbat mult din ziua aceea în care vroiai să faci să coboare foc din cer asupra faptelor necredincioșilor smintiți și nesocotiți. Trebuie să te schimbi încă și mai mult. Trebuie să devii apostolul noii porunci pe care v-am dat-o în această seară. Consacră-ți viața să îți înveți frații să se iubească unii pe alții așa cum v-am iubit eu.”

181:2.5 (1955.6) În timp ce Ioan Zebedeu stătea acolo în picioare, în sala de sus, cu ochii șiroind de lacrimile ce-i brăzdau obrazii, el își privi Maestrul în față și spuse: „Așa voi face, Maestre, însă cum să învăț să-i iubesc mai tare pe frații mei?” Iar Iisus răspunse atunci: „Vei învăța să-i iubești mai mult pe frații tăi învățând mai întâi să-l iubești mai mult pe Tatăl care este în ceruri și după ce te-ai interesat cu adevărat și mai mult de bunăstarea lor în timp și în eternitate. Și orice interes uman de felul acesta este hrănit de o compătimire plină

de înțelegere, de o slujire dezinteresată și de o iertare fără de limită. Nimeni nu trebuie să te trateze cu lipsă de respect din cauza tinereții tale însă, te implor, să nu neglijezi niciodată faptul că vârsta reprezintă adesea experiența și că în problemele umane nimic nu poate înlocui experiența efectivă. Străduiește-te să trăiești în pace cu toată lumea, îndeosebi cu prietenii tăi în fraternitatea împărăției cerești. Și apoi, Ioane, amintește-ți întotdeauna că nu trebuie să lupți cu sufletele pe care vrei să le câștigi pentru împărăție.”

181:2.6 (1956.1) Apoi Maestrul ocoli propriul său scaun și se opri o clipă lângă locul gol al lui Iuda Iscariotul. Apostolii erau mai mult decât surprinși că Iuda nu se întorsese încă și erau foarte curioși să cunoască semnificația expresiei de tristețe ce se abătuse peste chipul lui Iisus aflat în picioare lângă scaunul gol al trădătorului. Însă nici unul dintre ei, în afară, poate, de Andrei, nu bănuia cătuși de puțin că trezorierul lor plecase să-și trădeze Maestrul așa cum Iisus îi lăsase să întrevadă cu o seară înainte și în timpul cinei. Se întâmplaseră atât de multe lucruri de atunci încât pentru moment apostolii uitaseră complet declarația lui Iisus că unul dintre ei îi va trăda.

181:2.7 (1956.2) Iisus se apropie atunci de Simon Zelotul care se ridică pentru a asculta încurajarea următoare. „Tu ești un adevărat fiu a lui Avraam, însă cât de greu mi-a fost să fac din tine un fiu al împărăției celeste. Te iubesc și toți frații tăi te iubesc deopotrivă. Știu că tu mă iubești, Simon, și că și tu iubești împărăția, însă ai încă ideea fixă de a face să vină această împărăție potrivit cu preferințele tale. Știu bine că vei sfârși prin a sesiza natura și semnificația spirituală a evangheliei mele și că vei lucra plin de curaj la proclamarea ei, însă sunt îngrijorat

de ceea ce ți s-ar putea întâmpla după plecarea mea. M-aș bucura să știu că nu vei șovăi. Aș fi bucuros dacă aș putea să știu că la întoarcerea mea lângă Tată nu vei înceta să fii apostolul meu și că te vei comporta acceptabil ca un ambasador al împărăției celeste.”

181:2.8 (1956.3) De abia a încetat Iisus să vorbească cu Simon Zelotul că aprigul patriot, ștergându-și lacrimile din ochi, răspunse: „Maestre, să nu ai nici o teamă în privința fidelității mele. Am întors spatele tuturor lucrurilor pentru a-mi putea consacra viața instaurării împărăției tale pe Pământ și nu voi șovăi. Până aici am supraviețuit tuturor decepțiilor și nu am să te părăsesc.”

181:2.9 (1956.4) Atunci, punându-și mâna pe umărul lui Simon, Iisus spuse: „În realitate, este liniștitor să te aud vorbind astfel, în special într-o clipă ca aceasta însă, bunul meu prieten, tu nu știi încă despre ce vorbești. Nu mă îndoiesc nici o clipă de fidelitatea ta, de devotamentul tău; știu că nu a-i ezita să te avânți într-o bătălie și să mori pentru mine, așa cum ar face-o toți tovarășii tăi (și toți aprobați ferm cu o înclinare a capului) însă nu ți se va cere așa ceva. Ți-am repetat de nenumărate ori că împărăția mea nu este al acestei lumi și că discipolii mei nu se vor bate pentru a-l instaura. Ți-am spus aceasta de nenumărate ori, Simon, însă tu refuzi să privești adevărul în față. Nu sunt neliniștit în privința fidelității tale față de mine și împărăție, însă ce vei face când voi fi plecat și când, în cele din urmă gândirea ta se va trezi și va realiza că nu ai sesizat semnificația învățaturii mele și că trebuie să adaptezi în chip nou falsele tale interpretări la realitatea de un ordin spiritual diferit a problemelor împărăției?”

181:2.10 (1956.5) Simon dorea încă să vorbească, însă Iisus îl opri cu un gest al mâinii și continuă: „Nici unul din apostolii mei nu are o inimă

mai sinceră și mai cinstită ca a ta însă după plecarea mea nici unul dintre ei nu va fi mai tulburat și mai disperat ca tine. În ciuda descurajării tale spiritul meu va locui în tine, iar frații de aici nu te vor abandona. Nu uita ceea ce te-am învățat despre raporturile dintre cetățenia de pe Pământ și filiația în împărăția spirituală a Tatălui. Reflectează bine la tot ceea ce ți-am spus asupra necesității de a da Cezarului ceea ce este a Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu. Consacră-ți viața, Simon, să arăți faptul că un muritor poate îndeplini cum se cuvine porunca mea de a recunoaște deodată datoria temporală către puterea civilă și serviciul spiritual în fraternitatea împărăției. Dacă accepți să fi învățat de Spiritul Adevărului nu va exista niciodată un conflict între exigențele cetățeniei terestre și cele ale filiației tale celeste, afară numai dacă șefii temporali nu vor pretinde cumva de la tine omagiul și adorarea care nu aparțin decât lui Dumnezeu.

181:2.11 (1957.1) ”Și acum, Simon, când ajungi să vezi toate acestea, când ai îndepărtat deznădejdea ta și când vei pleca să proclami evanghelia cu mare autoritate, nu uita niciodată că te-am însoțit pe parcursul întregii tale perioade de descurajare și că te voi însoți până la sfârșit. Vei fi întotdeauna apostolul meu. După ce vei fi acceptat să vezi prin ochiul spiritului și să abandonezi în chip desăvârșit voința ta voinței Tatălui care este în ceruri, vei deveni atunci ambasadorul meu activ și nimeni nu îți va reproșa întârzierea de a înțelege adevărurile pe care le-ai învățat de la mine pentru a-ți lua autoritatea pe care ți-am conferit-o. Deci, Simone, te avertizez încă o dată că cei care se luptă cu sabia pier de tăișul ei în timp ce aceia care lucrează în spirit obțin viața eternă în împărăția viitor cât și bucuria și pacea în împărăția

prezent. Când misiunea care îți este încredințată va fi îndeplinită pe Pământ tu, Simon, vei rămâne cu mine în împărăția de dincolo. Vei vedea cu adevărat împărăția pe care ți-ai dorit-o cu atâta ardoare, însă nu în timpul acestei vieți. Continuă să crezi în mine și în ceea ce ți-am destăinuit și vei primi darul vieții eterne.”

181:2.12 (1957.2) Când Iisus termină de vorbit lui Simon Zelotul, se duse la Matei Levi și îi spuse: „Nu îți mai revine faptul de a asigura trezoreria grupului apostolic. Curând, foarte curând vă veți risipi cu toții. Nu vă va fi permis nici măcar să vă bucurați de tovărășie mângâietoare și întăritoare a nici unuia dintre frații voștri apostoli. Continuând propovăduirea evangheliei împărăției va trebui să vă găsiți fiecare noi tovarăși. V-am trimis doi câte doi pe durata formării voastre, însă acum vă părăsesc. Și după ce vă veți reveni din șoc veți merge singuri până la marginile Pământului pentru a proclama această veste bună că muritorii însuflețiți de credință sunt fiii lui Dumnezeu.”

181:2.13 (1957.3) Atunci Matei spuse: „Însă, Maestre, cine ne va trimite și cum vom ști unde să mergem? Ne va indica oare Andrei calea?” Și Iisus răspunse: „Nu, Levi, Andrei nu vă va mai da îndrumări pentru a proclama evanghelia. El va continua, în realitate, să fie prietenul vostru și sfătuitorul vostru până în ziua în care va veni noul învățător și atunci Duhul Adevărului vă va conduce pe fiecare departe pentru a lucra la extinderea împărăției. Tu ai trecut prin multe transformări din ziua în care te-am găsit la biroul de la vamă și a-i luat atunci decizia de a mă urma, însă trebuie să treci încă prin multe altele înainte de a putea avea viziunea unei fraternități în care gentilii vor rămâne împreună cu evreii într-o asociație fraternă. Continuă să răspunzi la nevoile pe care le simți în încercare de a-i câștiga pe compatrioții tăi

evrei pentru regat până când ești pe deplin satisfăcut și apoi întoarce-te cu autoritate către gentili. Levi, de un lucru poți fi sigur: a-i câștigat încrederea și afecțiunea fraților tăi;” te iubesc cu toții. (Și toți făcură semn că sunt de acord cu spusele Maestrului.)

181:2.14 (1958.1) ”Levi, sunt la curent multe dintre lucrurile pe care frații tăi le ignoră referitoare la grijile tale, la sacrificiile tale și la eforturile tale pentru a face față cheltuielilor grupului. Cu toate că cel care poartă banii nu este de față, mă bucur de faptul că ambasadorul publican este aici la reuniunea mea de despărțire, împreună cu mesagerii împărăției. Mă rog, pentru ca tu să poți discerne semnificația învățăturii mele cu ochii spiritului. Când noul învățător va veni în inima ta, urmează-l oriunde te va conduce și fă-i pe frații tăi să vadă - și chiar pe lumea întreagă - ceea ce Tatăl poate face pentru un colector de taxe detestat care a îndrăznit să-l urmeze pe Fiul Omului și să creadă în evanghelia împărăției. De la început, Levi, te-am iubit așa cum i-am iubit pe ceilalți galileeni. Pentru că ști atât de bine că nici Tatăl, nici Fiul nu fac vreo deosebire de persoane, veghează să nu faci nici o distincție de acest ordin în rândul celor care vor începe să creadă în evanghelie datorită serviciului tău. Deci, Matei, consacră-ți întreaga ta viață viitoare sarcinii de a arăta oamenilor că Dumnezeu nu face deosebire de persoane și că în ochii lui Dumnezeu și în comunitatea împărăției toți oamenii sunt egali, toți credincioșii sunt fiii lui Dumnezeu.”

181:2.15 (1958.2) Apoi Iisus se îndreaptă către Iacob Zebedeu, care stătea în picioare, în tăcere, iar Maestrul i se adresează spunând: „Iacob, atunci când tu și tânărul tău frate ai venit la mine căutând o favoare în onorurile împărăției, v-am spus că aparține Tatălui faptul de a atribui

aceste onoruri și v-am întrebat dacă sunteți în stare să beți din cupa mea, și amândoi mi-ați răspuns că da. Chiar dacă pe atunci nu erați, cum nu sunteți nici astăzi, capabili, veți fi curând pregătiți pentru acest serviciu datorită experienței prin care ați trecut de curând. Ți-ai supărat frații în perioada respectivă prin purtarea ta. Dacă nu te-au iertat deja, ei o vor face atunci când te vor vedea bând cupă mea. Fie ca serviciul tău, lung sau scurt, să domine sufletul tău cu răbdare. Când va veni noul învățător lasă-l să te învețe echilibrul îndurării și al, toleranței pline de compătimire născută dintr-o sublimă încredere în mine și dintr-o perfectă supunere față de voința Tatălui. Consacră-ți viața să demonstrezi conjugarea afecțiunii umane și a demnității divine a unui discipol care îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în Fiul lui. Toți cei care trăiesc astfel vor revela evanghelia chiar prin felul în care vor muri. Tu și fratele tău, Ioan, veți urma drumuri diferite și se poate ca unul dintre voi să rămână cu mine înaintea celui alt în împărăția eternă. Acest lucru te va ajuta mult dacă vrei să înveți că adevărata înțelepciune include atât discernământul, cât și curajul. Trebuie să înveți că priceperea trebuie să-ți însoțească incisivitatea. Vor veni acele momente supreme în care discipolii mei nu vor ezita să își sacrifice viața pentru împărăție însă în toate împrejurările obișnuite este mai bine să se liniștească furia necredincioșilor pentru a se putea trăi și continua propovăduirea veștii celei bune. În măsura în care poți, trăiește mult timp pe Pământ pentru ca pe parcursul lungilor tăi ani să poți câștiga numeroase suflete pentru împărăția celestă.”

181:2.16 (1958.3) Când Maestrul termină de vorbit lui Iacob Zebedeu, el înconjură masa până la capătul unde se afla Andrei; își privi fidelul asistent în ochi și îi spuse: „Andrei, m-ai reprezentat cu fidelitate în

calitate de șef în fruntea ambasadurilor împărăției celeste. Cu toate că te-ai îndoit uneori și ai manifestat uneori o timiditate riscantă, ai fost totuși sincer și cât se poate de echitabil în raporturile tale cu asociații tăi. De la hirotonisirea ta și a fraților tăi ca mesageri ai împărăției, ați acționat într-un mod autonom în toate treburile administrative ale grupului, numai că pe tine te-am desemnat ca în funcția de șef al acestor oameni aleși. În nici un alt domeniu temporal nu am acționat pentru a-ți dirija sau influența deciziile. M-am abținut în vederea pregătirii cuiva care să dirijeze deliberările voastre colective ulterioare. În universul meu, precum și în universul de universuri al Tatălui meu, frații noștri fii sunt tratați ca indivizi în toate raporturile lor spirituale, însă în toate raporturile colective noi stabilim, invariabil, o funcțiune precisă de conducere. Împărăția noastră este un domeniu guvernat de ordine și când două sau mai multe creaturi înzestrate cu voință acționează în cooperare, se prevede întotdeauna autoritatea unui șef .

181:2.17 (1959.1) ”Și acum, Andrei, pentru că tu ești șeful fraților tăi, în virtutea autorității pe care ți-am încredințat-o și pentru că mi-ai servit astfel ca reprezentant personal și pentru că vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu, te dezleg de orice responsabilitate legată de aceste probleme temporale și administrative. De acum nu vei mai exercita nici o jurisdicție asupra fraților tăi în afară de aceea pe care a-i câștigat-o în calitatea ta de conducător spiritual și pe care frații tăi o recunosc deci de bună voie. De acum înainte nu vei mai exercita nici o autoritate asupra fraților tăi, decât dacă ei înșiși ți-o vor restitui printr-un act legislativ formal și precis, după ce mă voi fi întors la Tatăl meu. Cu toate acestea faptul de a fi eliberat de orice

responsabilitate în calitate de șef administrativ al grupului nu diminuează cu nimic responsabilitatea ta morală de a face tot ceea ce-ți va sta în puterea pentru a-i ține pe frații tăi laolaltă cu fermitate și iubire de-a lungul ceasurilor grele de ce vă așteaptă. Este vorba de zile care cuprinse între plecarea mea din trupul acesta și trimiterea noului învățător care va trăi în inima voastră și vă va conduce în cele din urmă la întregul adevăr. În momentul în care mă pregătesc să te părăsesc aș vrea să te eliberez de orice responsabilitate administrativă care își are originea și autoritatea în prezența mea printre voi, ca unul dintre voi. De acum înainte nu voi mai exercita asupra voastră și prin voi decât autoritatea spirituală.

181:2.18 (1959.2) ”Dacă frații tăi doresc să te păstreze în calitate de consilier, îți poruncesc să faci tot ceea ce se poate în toate problemele temporale și spirituale pentru a promova pacea și armonia printre diversele grupuri de credincioși sinceri ale evangheliei. Consacră-ți restul vieții dezvoltării aspectelor practice ale iubirii fraterne printre frații tăi. Fii bun pentru frații mei de sânge, atunci când vor ajunge să creadă pe deplin în evanghelie; să nutrești un devotament plin de afecțiune și imparțial față de greci, în Occident și de Abner în Orient. Cu toate că aceștia, apostolii mei, . au să se împrăștie cât de curând în cele patru colțuri ale lumii pentru a proclama vestea cea bună a salvării prin filiație cu Dumnezeu, ție îți revine sarcina de a-i ține uniți în ceasurile de mari încercări ce vă așteaptă, perioada de intense probe pe parcursul căreia trebuie să învățați să credeți în evanghelie, lipsiți de prezența persoanei mele, așteptând cu răbdare să sosească noul învățător - Duhul Adevărului. Deci, Andrei, cu toate că nu îți revine ție să înfăptuiești marile lucrări din punctul de vedere al

oamenilor, mulțumește-te și să fi educatorul și consilierul celor care fac asemenea lucruri. Du la bun sfârșit munca ta pe pământ și apoi îți vei continua această slujire în împărăția eternă, căci nu ți-am spus eu oare de nenumărate ori că am și alte oi în afara acestei turme?”

181:2.19 (1959.3) Iisus se îndreptă apoi către gemenii Alfeu, se opri între ei și spuse: „Copilașii mei, sunteți una din cele trei perechi de frați care au ales să mă urmeze. Toți șase ați făcut bine să lucrați în pace cu fratele vostru de sânge însă nici unul nu a făcut-o mai bine decât voi. Vă așteaptă clipe grele în viitor. Poate n-o să înțelegeți tot ceea ce vi se va întâmpla, vouă și fraților voștri, însă nu vă îndoiiți niciodată că ați fost într-o zi chemați să lucrați în împărăție. Pentru o vreme nu vor mai exista mulțimi de condus însă nu vă descurajați. Când lucrarea vieții voastre va fi îndeplinită vă voi primi în Cer unde veți putea vorbi oștirilor serafice despre mântuirea voastră și în mulțimea de Fii elevați ai lui Dumnezeu. Consacrați-vă viața să ușurării trudei voastre de toate zilele. Arătați tuturor locuitorilor Pământului și îngerilor din Cer cum un om muritor poate să se întoarcă plin de bucurie și curaj la munca sa dificilă de până acum, după ce a fost chemat un timp să slujească în serviciu special al lui Dumnezeu. Dacă, pentru moment munca voastră în problemele exterioare ale împărăției este realizată trebuie să vă întoarceți la vechile voastre lucrări cu iluminarea nouă adusă de experiența de a fi Fiul lui Dumnezeu și cu înțelegerea elevată că pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu nu există nici muncă banală, nici lucrare seculară. Pentru voi care ați lucrat împreună cu mine toate lucrurile au devenit sacre și orice lucrare pământească a devenit un serviciu pentru Dumnezeu-Tatăl însuși. Când veți auzi veștile faptelor foștilor

voștri asociați apostolici, bucurați-vă împreună cu ei și împliniți nevoile voastre zilnice așa cum fac cei care îl așteaptă pe Dumnezeu și muncesc așteptându-l. Ați fost apostolii mei și veți fi întotdeauna; îmi voi aminti de voi în împărăția care va veni.”

181:2.20 (1960.1) Apoi Iisus se îndreaptă către Filip care se ridică pentru a auzi mesajul adresat lui de către Maestrul său: „Filipe, mi-ai pus multe feluri de întrebări și mi-am dat toată silința ca să răspund fiecăreia din ele. Acum aș vrea să răspund ultimei întrebări care ți-a venit în mintea cinstită, însă prea puțin spirituală. În tot timpul cât am înconjurat masa venind către tine, nu a-i încetat să te întrebi: *ce voi face dacă Maestrul pleacă și ne lasă singuri în lume* ? Om cu puțină credință! Și cu toate acestea tu ai aproape la fel de multă ca mulți dintre frații tăi. Ai fost un bun asistent, Filipe. Greșelile tale au fost rare și m-am folosit de una dintre ele pentru a manifesta gloria Tatălui. Serviciul tău de intendență se va sfârși. Va trebui să te consacri în curând mai pe deplin lucrării pe care ai fost chemat s-o faci, predicarea evangheliei împărăției. Filipe, ai vrut întotdeauna să ți se arate, și vei vedea în curând lucruri mărețe. Și mai bine ar fi fost să fi perceput toate aceste lucruri prin credință, însă pentru că erai sincer, cu toată îngustimea viziunii tale materiale, tu trăiai pentru a vedea împlinirea cuvintelor mele. Apoi, când vei fi binecuvântat cu clarviziunea spirituală, apucă-te de-ți îndeplinește sarcinile consacrându-ți viața călăuzirii omenirii în căutarea ei după Dumnezeu și a realităților eterne cu ochiul credinței spirituale, iar nu cu ochii minții materiale. Amintește-ți, Filip, că ai o mare misiune pe Pământ, deoarece lumea este plină de oameni care au tendința de a privi viața la fel ca tine. Ai o mare lucrare de făcut și când se va fi desăvârșit în

credință, vei veni atunci în împărăția mea și îmi va face mare plăcere să îți arăt ceea ce ochiul nu a văzut, ceea ce urechea nu a auzit și ceea ce mintea umană nu a cunoscut niciodată. Între timp, devin-o ca un copilaș în împărăția spiritului și îngăduie-mi, prin mijlocirea spiritului noului învățator, să te pregătesc pentru împărăția spirituală. Astfel, voi putea face pentru tine numeroase lucruri pe care nu le puteam realiza când eram cu tine ca muritor al tărâmului. Și amintește-ți, Filip, că oricine m-a văzut, l-a văzut pe Tatăl.”

181:2.21 (1960.2) Apoi Maestrul se îndreaptă către Nataniel care atunci se ridică, însă Iisus îl rugă să se așeze, se așeză lângă el și spuse: „Nataniel, ai învățat să trăiești deasupra prejudecăților și să practici o tot mai mare toleranță de când ai devenit apostolul meu. Însă mai ai multe lucruri de învățat. Ai fost o binecuvântare pentru colegii tăi, în sensul că ei au fost îmbărbătați de sincera ta consecvență . Când nu voi mai fi aici, se poate ca franchețea ta să te împiedice să rămâi în relații bune cu frații tăi, atât cei vechi, cât și cei noi. Trebuie să înveți că expresia unui gând, chiar și a unui bun, trebuie să fie modulată în armonie cu statutul intelectual și cu dezvoltarea spirituală a interlocutorului. Sinceritatea este de foarte mare folos în lucrarea împărăției, atunci când ea este aliată cu discernământul.

181:2.22 (1961.1) ”Dacă ai vrea să înveți să lucrezi împreună cu frații tăi, ai putea să faci fapte mai trainice, dar dacă pleci în căutarea celor care gândesc la fel ca tine, consacră-ți atunci viața să dovedești că discipolul cunoscător de Dumnezeu poate deveni un întemeietor al împărăției chiar dacă este singur în lume și complet izolat de tovarășii săi credincioși. Știu că vei rămâne fidel până la capăt și te voi primi cândva în serviciul mai extins al împărăției mele celeste.”

181:2.23 (1961.2) Atunci Nataniel luă cuvântul pentru a-l întreba pe Iisus: „Ți-am ascultat învățătura din primul moment în care m-ai chemat în slujba împărăției însă, cinstit să fiu, nu am ajuns încă să înțeleg deplina semnificație a tot ceea ce ne-ai spus. Nu știu la ce evenimente trebuie să mă aștept și cred că cea mai mare parte a tovarășilor mei sunt la fel de dezorientați, însă ezită să-și mărturisească confuzia. Oare mă poți tu ajuta?” Iisus, punând o mână pe umărul lui Nataniel, spuse: „Prietene, nu-i o mirare că ești nedumerit în încercarea de a prinde semnificația învățăturii mele spirituale, deoarece ești atât de handicapat de ideile tale preconcepute asupra tradiției iudaice și totodată încurcat de tendința ta persistentă de a interpreta evanghelia mea conform lecțiilor scribilor și fariseilor.

181:2.24 (1961.3) ”V-am învățat multe prin viu grai și mi-am trăit viața printre voi. Am făcut tot ceea ce mi-a fost cu putință pentru a vă lumina mintea și a vă elibera sufletul. Ceea ce nu ați fost capabili să extrageți din învățăturile mele și din viața mea trebuie acum să vă pregătiți să dobândiți alături de maestrul tuturor învățătorilor - experiența efectivă. În toate aceste noi experiențe care vă așteaptă vă voi preceda, iar Duhul Adevărului vă va însoți. Nu vă temeți; când noul învățător va fi venit vă va revela ceea ce nu ați reușit să înțelegeți acum pe durata restului vieții voastre pământești și va continua cu formarea voastră în epocile eterne.”

181:2.25 (1961.4) Apoi Maestrul se întoarse către toți apostolii și spuse: „Nu vă fie teamă dacă nu înțelegeți deplina semnificație a evangheliei. Voi sunteți niște biete ființe finite, oameni muritori, și ceea ce v-am învățat este infinit divin și etern. Fiți răbdători și curajoși, deoarece veacuri eterne se aștern înaintea voastră pentru a

continua experiența voastră progresivă și a deveni perfecți, la fel cum Tatăl în Paradis este perfect.”

181:2.26 (1961.5) Apoi Iisus se îndreaptă către Toma care, aflat în picioare, îl auzi spunând: „Toma, tu ai fost adesea lipsit de credință. Cu toate acestea, după perioadele tale de îndoială nu ai fost niciodată lipsit de curaj. Știu că profeții mincinoși și învățătorii neștiutori nu te pot înșela. După plecarea mea frații tăi vor aprecia cu atât mai mult modul tău critic de a privi noile învățături. Și când veți fi toți risipiți până la hotarele lumii, în perioada ce va să vină, tu să-ți amintești că ești încă ambasadorul meu. Consacră-ți viața mării lucrări de revelare a faptului că mintea materială critică a omului poate triumfa asupra inerției îndoielii intelectuale când se pomeneste în fața demonstrației manifestării adevărului viu. Vorbesc de adevărul viu așa cum acționează el în experiența bărbaților și a femeilor născuți din spirit, care produc în viața lor roadele spiritului și care se iubesc unii pe alții așa cum v-am iubit eu însumi. Toma, sunt bucuros că te-ai alăturat nouă și știu că după o scurtă perioadă de perplexitate vei continua să fii în slujba împărăției. Îndoielile tale au pus în dificultate frații tăi însă ele nu m-au deranjat niciodată. Am încredere în tine și voi fi mereu înaintea ta până la marginea Pământului.”

181:2.27 (1962.1) Apoi Maestrul se îndreaptă către Simon Petru care se ridică, în vreme ce Iisus îi adresează vorbele acestea: „Petrule, știu că mă iubești și că îți consacră întreaga viață propovăduirii publice a evangheliei iudeilor și gentililor, însă sunt dezolat că anii tăi de strânsă asociere cu mine nu au reușit mai bine să te ajute să chibzui bine înainte de a vorbi. Prin ce experiență trebuie să treci tu pentru a

învăța să îți măsoți cuvintele? Câte greutate ne-ai pricinuit prin vorbele tale nesocotite și prin înfumurata ta încredere în tine? Vei atrage încă și mai multe neazuri dacă nu stăpânești defectul acesta. Știi bine că frații tăi te iubesc în ciuda acestei slăbiciuni și trebuie, de asemenea, să înțelegi că această imperfecțiune nu micșorează cu nimic afecțiunea mea pentru tine, însă ea reduce utilitatea ta și nu va înceta niciodată să îți facă neazuri. Cu toate acestea este neîndoielnic că experiența prin care vei trece în această noapte va fi pentru tine de mare ajutor. Ceea ce spun acum, Petrule, o spun, de asemenea, tuturor fraților tăi adunați aici. În această seară veți fi cu toții în marele pericol de a vă poticni de mine. Știți că este scris '*Păstorul va fi lovit și oile vor fi risipite*'. Când nu voi mai fi aici va exista marele risc ca uni dintre voi să ceda îndoielilor și să vă poticniți de ceea ce mi se va întâmpla. Însă vă promit acum că voi reveni pentru o vreme și că vă voi merge atunci înainte-vă în Galileea.”

181:2.28 (1962.2) Atunci Petru își puse o mână pe umărul lui Iisus și îi spuse: „Puțin contează dacă toți frații mei se vor îndoii de tine. Eu îți făgăduiesc să nu pun la îndoială nimic din ceea ce ai putea face tu, te voi însoți și la nevoie chiar voi muri pentru tine.”

181:2.29 (1962.3) În timp ce Petru rămase în picioare în fața Maestrului său, cu vocea-i tremurândă de intensitatea simțirii și debordând de iubire sinceră pentru el, Iisus îl privi drept în ochii plini de lacrimi și spuse: „Petru, în adevăr îți spun, în această noapte cocoșul nu va cânta înainte de a mă fi renegat de trei sau patru ori. Și astfel ceea ce n-ai învățat din asocierea ta liniștită vei învăța din multe neazuri și din mari mâhniri. După ce vei fi învățat această indispensabilă lecție trebuie să îți întărești frații și să duci apoi o viață dedicată predicării

evangeliei, cu toate că s-ar putea și să fii băgat în închisoare, și poate să mă urmezi, plătind prețul suprem al serviciului expresiei iubirii, pentru a edifica împărăția Tatălui.

181:2.30 (1962.4) Însă amintește-ți de făgăduința mea. Când voi fi reînviat voi rămâne câtva timp cu voi, înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. În această seară îl voi ruga pe Tată să-l întărească pe fiecare dintre voi pentru proba prin care trebuie să treceți atât de curând. Vă iubesc pe toți cu dragostea cu care Tatăl m-a iubit pe mine și, de aceea, trebuie ca tot astfel să vă iubiți și voi unii pe alții, așa cum v-am iubit eu.”

181:2.31 (1962.5) Apoi, după ce au cântat un imn, ei au plecat spre tabăra de pe Muntele Măslinilor.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 181](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 183](#) >>

Capitolul 182

La Ghetsimani

182:0.1 (1963.1) ERA aproape ora zece în această seară de joi când Iisus i-a adus pe cei unsprezece apostoli de la Ilie și Maria Marcu pe drumul de întoarcere la tabăra din Ghetsimani. Din ziua aceea petrecută cu Maestrul pe dealuri, Ioan Marcu se așeza mereu în așa fel încât Iisus să nu-i scape vigilenței lui priviri. Având nevoie de somn, Ioan a prins mai multe ceasuri de odihnă cât timp Maestrul a fost cu apostolii săi în sala de sus. Însă când i-a auzit coborând el și-a pus la iuțeală iuteo manta de lână și s-a ținut după ei de-a lungul orașului și apoi dincolo de râulețul Cedron până la tabăra lor privată de lângă Parcul Ghetsimanilor. Pe toată durata nopții și a celei de-a doua zile Ioan Marcu a stat atât de aproape de Maestru, încât a fost

martor al tuturor lucrurilor și a auzit o mare parte a cuvintelor pe care Maestrul le-a pronunțat între acest moment și ora crucificării.

182:0.2 (1963.2) Pe când Iisus și cei unsprezece se întorceau în tabără, apostolii au început să se întrebe care era explicația absenței prelungite a lui Iuda. Ei au discutat despre prezicerile Maestrului că unul din ei îl va trăda și pentru prima dată au bănuț că nu era totul bine în ceea ce-l privea pe Iuda Iscariotul. Cu toate acestea, ei nu au făcut deschis comentarii asupra lui Iuda înainte de a ajunge în tabără și de a constata că el nu era nici acolo pentru a-i aștepta. Când îl asaltară toți pe Andrei cu întrebări pentru a se afla ce s-a întâmpla cu Iuda, șeful lor se limită să le răspundă: „Nu știu unde este Iuda, însă mă tem să nu ne fi părăsit.”

1. Ultima rugăciune în comun

182:1.1 (1963.3) Câteva clipe după sosirea lor în tabără, Iisus le spune: „Prietenii mei și frații mei, cum clipele mele alături de voi mi-s numărate, eu aș dori să ne retragem fiecare în acest timp și să ne rugăm la Tatăl care este în Ceruri să ne acorde tăria de a ne susține în această oră și apoi în întreaga lucrare pe care trebuie să o îndeplinim în numele său.”

182:1.2 (1963.4) Vorbind astfel, Iisus îi conduse puțin mai sus pe Muntele Măslinilor până la o întinsă platformă stâncoasă de unde se vedea întreg Ierusalimul. El rugă apostolii să îngenuncheze în cerc, în jurul lui, pe stâncă, așa cum făcuseră și în ziua hirotonisirii lor. Apoi,

stând în picioare în mijlocul lor și luminat în blânda lumină a lunii, el ridică ochii către cer și se rugă:

182:1.3 (1963.5) ”Tată, a venit timpul să plec; slăvește-l acum pe copilul tău, pentru ca Fiul să poată să te glorifice. Știu că mi-ai dat deplina autoritate asupra tuturor creaturilor vii din împărăția mea și voi da viața eternă tuturor celor care vor devenii fii ai lui Dumnezeu prin credință. Iar viața eternă este aceea că creaturile mele te cunosc ca fiind singurul adevărat Dumnezeu și tată al tuturor și că ele cred în cel pe care l-ai trimis în această lume. Tată, te-am exaltat pe Pământ și am realizat lucrarea cu care m-ai însărcinat. Aproape că mi-am încheiat manifestarea mea asupra copiilor propriei noastre creații. Nu mai îmi rămâne decât să-mi abandonez viața în trup. Acum, o, Tată, slăvește-mă cu slava pe care o aveam alături de tine mai înainte să fie lumea și primește-mă încă o dată la dreapta ta.

182:1.4 (1964.1) ”Te-am manifestat oamenilor pe care i-ai ales în această lume și pe care tu mi i-ai dat. Ei sunt ai tăi, așa cum tot ce-i viață este în mâinile tale, tu mi i-ai dat și am trăit printre ei învățându-i căile vieții și ei au avut credință. Acești oameni au învățat că tot ceea ce vine de la tine și viața mea în trup este menită să-l facă pe cunoscut Tatăl meu lumii lor. Adevărul pe care mi l-ai dat l-am revelat lor, iar ei, prietenii și ambasadorii mei au vrut sincer să primească cuvântul tău. Le-am spus că am provenit din tine, că tu m-ai trimis în această lume și că sunt pe punctul de a mă întoarce la tine. Tată, în adevăr mă rog pentru acești oameni aleși. Și mă rog pentru ei, nu așa cum m-aș ruga pentru lume, ci ca pentru oamenii pe care i-am ales în lume pentru a mă reprezenta pe lângă această lume după ce mă voi fi întors la lucrarea sa, tot astfel cum și pe tine te-am reprezentat

în această lume pe durata șederii mele în trup. Acești oameni sunt ai mei; tu mi i-ai dat, însă tot ceea ce este al meu, este mereu al tău și tu ai făcut ca tot ce era al tău să fie al meu. Tu ai fost proslăvit în mine și acum mă rog ție ca eu să fiu onorat în acești oameni. Nu mai pot rămâne mult timp în această lume; mă voi întoarce curând la lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac. Trebuie să las acești oameni în urma mea pentru a ne reprezenta și a reprezenta împărăția mea printre oameni. Tată, păstrează fidelitatea acestor oameni acum când mă pregătesc să abandonez viața mea din carne. Ajută-i pe acești oameni, prietenii mei, să fie unul în spirit așa cum suntem noi unul. Atâta timp cât voi putea fi pe lângă ei voi putea veghe asupra lor și voi putea călăuzi, însă acum trebuie să plec. Fii aproape de ei, Tată, până când vom putea trimite noul învățător pentru a-i consola și îmbărbăta.

182:1.5 (1964.2) ”Mi-ai dat doisprezece oameni și i-am păstrat pe toți, în afară de unul - fiul răzbunării - care nu a vrut să mențină comuniunea cu noi. Acești oameni sunt slabi și plăpânzi însă știu că putem să ne încredem în ei. I-am pus la încercare, ei mă iubesc pe mine la fel de mult, pe cât te respectă pe tine. Cu toate că au mult de suferit de dragul meu, doresc ca ei să fie, de asemenea, bucuroși, încredințați fiind de filiația lor în împărăția celestă. Am dat cuvântul tău acestor oameni și i-am învățat adevărul. Se poate ca lumea să îi urască așa cu m-a urât și pe mine, însă nu cer ca tu să îi retragi din lume, ci doar să îi ferești de răul care apare în lume. Sfintește-i în adevăr; cuvântul tău este adevărul. Tot astfel cum m-ai trimis pe mine în această lume, îi voi trimite și eu pe acești oameni în lume. Pentru ei am trăit printre oameni și mi-am consacrat viața slujirii tale, ca să îi pot face să se purifice prin adevărul pe care l-am propovăduit și prin

dragostea pe care le-am arătat-o. Știu bine, Tată, că nu-i nevoie să te rog să veghezi asupra acestor frați după plecarea mea. Știu că îi iubești la fel de mult ca mine, însă fac acest lucru pentru ca ei să poată să realizeze cu atât mai bine faptul că Tatăl îi iubește pe oamenii muritori tot așa cum îi iubește Fiul.

182:1.6 (1964.3) ”Și acum, Tată, aș vrea să mă rog nu doar pentru acești unsprezece oameni, ci, totodată, pentru toți ceilalți care cred acum în evanghelia împărăției și care vor putea să creadă mai târziu datorită cuvântului viitoare slujiri a apostolilor mei. Vreau ca ei să fie toți unul, ca tine și mine, care suntem una. Tu ești în mine și eu sunt în tine și doresc ca acești credincioși să fie, de asemenea, în noi, pentru ca amândouă spiritele noastre să locuiască în ei. Dacă copiii mei sunt unul, așa cum noi suntem unul și dacă se iubesc unii pe alții așa cum i-am iubit, atunci toți oamenii vor putea crede că am venit din tine și vor fi gata să accepte revelația adevărului și gloria pe care a adus-o. am revelat acestor credincioși gloria pe care am dobândit-o. Așa cum tu ai trăit împreună cu mine în spirit, tot așa am trăit noi împreună cu ei în trup. La fel cum tu ai fost una cu mine, așa și eu am fost una cu tine și tot astfel noul învățător va fi și el pentru totdeauna una cu ei și în ei. Am făcut toate acestea pentru ca frații mei întrupați să poată ști că Tatăl îi iubește precum îi iubește Fiul și că tu îi iubești așa cum mă iubești pe mine. Tată, lucrează cu mine la mântuirea acestor credincioși, astfel încât ei să poată curând rămâne împreună cu mine în înalt și să ți se alature apoi la îmbrățișarea Paradisului. Cei care slujesc împreună cu mine în smerenie aș vrea să îi văd ridicați în slăvi odată cu mine , pentru ca ei să poată vedea tot ceea ce ai pus în mâinile mele - veșnica recoltă de pe urma semănăturilor semințelor în

timp sub înfățișarea trupului muritor. Doresc cu ardoare să arăt fraților mei pământenii slava pe care o aveam împreună cu tine înainte de întemeierea acestei lumi. Cât de puțin te cunoaște lumea aceasta, o, cinstite Tată, însă eu te cunosc și te-am făcut cunoscut acestor credincioși și ei vor face cunoscut numele tău altor generații. Acum le făgăduiesc că vei fi pe lângă ei în lume așa cum ai fost pe lângă mine - chiar așa.”

182:1.7 (1965.1) Vreme de mai multe minute, cei unsprezece au stat îngenunchiați în cerc în jurul lui Iisus, înainte de a se ridica și îndrepta în tăcere către tabăra din apropiere.

182:1.8 (1965.2) Iisus s-a rugat pentru *unitate* între discipolii săi, însă nu dorea uniformitatea. Păcatul creează un nivel sterp de rea inerție, însă dreptatea hrănește sufletul creativ al experienței individuale în realitățile vii ale adevărului etern și în comuniunea progresivă a spiritelor divine ale Tatălui și Fiului. Din comuniunea spirituală a unui fiu crezând în Tatăl divin nu poate exista finalitate doctrinară, nici superioritate sectară provenind dintr-o conștiință de grup.

182:1.9 (1965.3) În timpul acestei rugăciuni finale împreună cu apostolii săi, Maestrul a făcut aluzie la faptul că a făcut manifest *numele* Tatălui în lume. El chiar a făcut acest lucru revelându-l pe Dumnezeu prin viața sa întrupată care atinsese perfecțiunea. Tatăl care este în ceruri căutase să se reveleze lui Moise însă nu a putut merge mai departe, făcându-l doar să spună „EU SUNT”. Atunci când a fost nevoit să se manifeste mai mult, el a dezvăluit doar „EU SUNT” ceea ce SUNT”. Însă atunci când Iisus și-a încheiat viața sa pământească, numele Tatălui fusese revelat astfel încât Maestrul care era Tatăl întrupat putea să spună pe bună dreptate:

182:1.10 (1965.4) Eu sunt pâinea vieții.

182:1.11 (1965.5) Eu sunt apa vie.

182:1.12 (1965.6) Eu sunt lumina lumii.

182:1.13 (1965.7) Eu sunt dorința tuturor epocilor.

182:1.14 (1965.8) Eu sunt poarta deschisă a salvării eterne.

182:1.15 (1965.9) Eu sunt realitatea vieții fără sfârșit.

182:1.16

(1965.10) Eu sunt bunul păstor.

182:1.17

(1965.11) Eu sunt calea perfecțiunii infinite.

182:1.18

(1965.12) Eu sunt reînvierea și viața.

182:1.19

(1965.13) Eu sunt secretul supraviețuirii eterne.

182:1.20

(1965.14) Eu sunt calea, adevărul și viața.

182:1.21

(1965.15) Eu sunt Tatăl infinit al copiilor mei finiți.

182:1.22

(1965.16) Eu sunt butucul, voi sunteți mlădițele.

182:1.23

(1965.17) Eu sunt speranța tuturor celor care cunosc adevărul

viu.

182:1.24

(1965.18) Eu sunt podul viu care leagă o lume de alta.

182:1.25

(1965.19) Eu sunt legătura trăind între timp și eternitate.

182:1.26

(1965.20) Astfel Iisus a deschis pentru toate generațiile revelația
vie a numelui lui Dumnezeu. Tot astfel cum iubirea divină revelează

natura lui Dumnezeu, la fel adevărul etern dezvăluie numele său într-o măsură tot mai mare.

2. Ceasul din urmă de dinaintea trădării

182:2.1 (1966.1) La întoarcerea lor în tabără apostolii au fost peste măsură de surprinși să nu-l găsească acolo pe Iuda. Pe când cei unsprezece se angajară într-o dezbatere însuflețită pe tema trădării comise de tovarășul lor apostol, David Zebedeu și Ioan Marcu îl rugaseră pe Iisus, pe rând, și îi revelaseră faptul că au supravegheat vreme de mai multe zile acțiunile lui Iuda și știau că Iuda avea intenția să îl trădeze și să îl dea pe mâna inamicilor săi. Iisus îi ascultă, însă se mulțumi să răspundă: „Prietenii, nimic nu i se poate întâmpla Fiului Omului dacă Tatăl din Ceruri nu dorește aceasta. Inima voastră să nu fie tulburată; toate lucrurile vor lucra împreună la slăvirea lui Dumnezeu și la mântuirea oamenilor.”

182:2.2 (1966.2) Atitudinea senină a lui Iisus pălea. În ora următoare el deveni din ce în ce mai grav, și chiar trist. Apostolii erau foarte agitați și nu vroiau să intre în corturile lor nici atunci când Maestrul însuși i-a rugat. La întoarcere, după discuția sa cu David și cu Ioan Marcu, el adresa ultimele sale cuvinte grupului celor unsprezece, zicându-le: „Prietenii, mergeți să vă odihniți; pregătiți-vă pentru munca de mâine. Amintiți-vă că trebuie toți să ne supunem voinței Tatălui care este în Ceruri. Vă las vouă pacea mea.” Vorbind astfel, el i-a invitat să intre în corturile lor. În timp ce se îndepărtau, i-a chemat pe Petru, pe Iacob

și pe Ioan spunându-le: „Doresc să mai rămâneți câteva clipe cu mine.”

182:2.3 (1966.3) Apostolii au adormit doar pentru că erau literalmente epuizați. De la sosirea lor în Ierusalim ei n-au avut încă parte de somn. Înainte de a se despărți toți, pentru a se întinde fiecare în culcușul său, Simon Zelotul îi aduse pe toți în cortul său, unde țineau săbiile și alte arme și îi dădu fiecăruia echipamentul de luptă. Toți, afară de Nataniel, și-au luat armele și s-au încins cu ele. Refuzând să se înarmeze, Nataniel spuse: „Fraților, Maestrul ne-a spus în repetate rânduri că împărăția sa nu este a acestei lumi și că discipolii săi n-ar trebui să se bată cu sabia pentru instaurarea lui. Eu cred asta; nu cred că Maestrul vrea ca noi să folosim sabia pentru a-l apăra. Noi am fost toți martorii puterii sale și știm că s-ar putea apăra de toții dușmanii lui dacă și-ar dori aceasta. Dacă el nu vrea să se opună, este pentru că această linie de conduită reprezintă modul său de a încerca să îndeplinească voia Tatălui său. Mă voi ruga, însă nu voi scoate sabia.” După ce a auzit cuvântarea lui Nataniel, Andrei și-a dat sabia înapoi lui Simon Zelotul. Nouă dintre ei au rămas deci înarmați când se despărțiră ca să înnopteze.

182:2.4 (1966.4) Resentimentul lor contra faptului că Iuda era un trădător, umbrea pentru moment orice altă preocupare în mintea apostolilor. Comentariul Maestrului asupra lui Iuda în timpul ultimei rugăciuni le-a deschis ochii asupra faptului că acela îi părăsise.

182:2.5 (1966.5) După ce opt dintre apostoli s-au retras, în cele din urmă, la corturile lor, în vreme ce Petru, Iacob și Ioan rămâneau aproape pentru a primi ordinele Maestrului, Iisus îi spuse lui David Zebedeu: „Trimite mesagerul tău cel mai iute și cel mai demn de

încredere.” David îl aduse pe unul Iacob care a fost în trecut alergător în serviciul de mesageri de noapte între Ierusalim și Bethsaida. Iisus adresându-i-se, spuse: „Du-te în cea mai mare grabă la Abner, în Filadelfia, și spune așa: 'Maestrul îți trimite urările sale de pace și spune că a sosit ceasul când va fi dat pe mâinile vrăjmașilor săi care îl vor condamna la moarte. Însă el va învia dintre morți și îți va apărea în curând, mai înainte de a se întoarce la Tatăl lui. El îți va da atunci îndrumări până în momentul în care noul învățător va veni pentru a trăi în inima voastră.” Când Iacob a repetat mesajul spre mulțumirea Maestrului, Iisus îl zori spunând: „Nu te teme de nimic din ceea ce ți-ar putea face omul, Iacobe, căci în această noapte un mesager nevăzut va alergeră alături de tine.”

182:2.6 (1967.1) Iisus se întoarse apoi către șeful vizitatorilor greci care își așezase tabăra împreună cu ei: „Frate, nu fi tulburat de ceea ce are să aibă loc, căci ai fost deja avertizat. Fiul Omului va fi condamnat la moarte, la instigarea dușmanilor lui, șefii preoților și conducătorii iudeilor, însă eu voi învia pentru a mai rămâne puțin cu voi înainte de a mă întoarce la Tatăl meu. Când vei fi văzut toate acestea au trecut slăvește-l pe Dumnezeu și îmbărbătează-i pe frații tăi.”

182:2.7 (1967.2) În împrejurări obișnuite, fiecare dintre apostoli i-ar fi zis personal noapte bună Maestrului, însă în această seară erau atât de preocupați de bruscă realizare a dezertării lui Iuda și atât de mișcați de natura neobișnuită a rugăciunii de rămas bun a Maestrului, încât sau mulțumit să asculte salutul de bun rămas și au plecat apoi în tăcere.

182:2.8 (1967.3) În momentul în care Andrei s-a dus și el de acolo, în această noapte, Iisus i-a dat următoarea recomandare: „Andrei, fă tot ceea ce poți pentru a-i ține pe frații tăi împreună până când mă voi întoarce iarăși la voi, după ce am băut această cupă. Îmbărbățează-i pe frații tăi, căci ți-am spus deja totul. Pacea fie cu tine.”

182:2.9 (1967.4) Nici unul dintre apostoli nu se aștepta să se întâmple ceva extraordinar în acea noapte, deoarece era deja foarte târziu. Ei încercau să adoarmă pentru a se putea trezi devreme în dimineața următoare și pentru a fi pregătiți pentru ceea ce este mai rău. Ei credeau că șefii preoților vor încerca să îl aresteze pe Maestru dimineața devreme, deoarece nu se realiza niciodată o lucrare profană în după-amiaza zilei din ajunul Paștelui. Doar David Zebedeu și Ioan Marcu au înțeles că dușmanii lui Iisus vor veni împreună cu Iuda chiar în acea noapte.

182:2.10 (1967.5) David se angajase să stea de gardă noaptea pe traseul superior care conducea la drumul de la Bethania la Ierusalim în timp ce Ioan Marcu trebuia să vegheze de-a lungul drumului ce urca de la Cedron la Ghetsimani. Înainte de a pleca pentru misiunea sa voluntară de santinelă avansată, David își luă rămas bun de la Iisus spunând: „Maestre, a mare mi-a fost bucuria mea de a sluji alături de tine. Frații mei sunt apostolii tăi, însă m-am bucurat și să fac lucrurile mai mici așa cum trebuiau ele să fie făcute, și tare îți voi duce dorul atunci când vei fi plecat”. Iisus răspunse: „David, fiule, ceilalți au făcut ceea ce li s-a poruncit însă tu ți-ai oferit serviciul din inima ta și n-am trecut cu vederea devotamentul tău. Și tu vei sluji cândva alături de mine în împărăția veșnică.

182:2.11 (1967.6) Atunci, în timp ce se pregăteau să meargă să facă de pază pe poteca de sus, David îi spuse lui Iisus. „Știi Maestre, am trimis după membrii familiei tale și un mesager mi-a spus că erau în seara aceasta în Ierihon. Vor fi aici mâine dis-de-dimineată, deoarece ar fi fost riscant să urce noaptea pe acest drum periculos.” Iisus, coborându-și privirea către David, îi spuse simplu doar atât: „Așa să fie, David.”

182:2.12 (1967.7) Când David urcase la postul său pe Muntele Măslinilor Ioan Marcu își luă postul să de gardă din apropierea drumului care cobora de-a lungul râului către Ierusalim. El ar fi rămas în acest post dacă nu ar fi fost mânat de marea dorință de a fi în preajma lui Iisus și de a ști ce se mai petrecea. După ce David l-a părăsit și l-a văzut pe Iisus retrăgându-se cu Petru, cu Iacob și cu Ioan într-o viroagă din apropiere, Ioan Marcu a fost atât de dominat de starea lui de devotament și de curiozitatea încât și-a părăsit postul de santinelă și s-a ținut după ei, pitindu-se în tufișuri. De aici el a putut vedea și auzi tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul acestor ultime momente în grădină și în cele de dinaintea apariției lui Iuda și a gărzilor armate venite pentru a-l aresta pe Iisus.

182:2.13 (1968.1) În vreme ce toate acestea erau în plină desfășurare în tabăra Maestrului, Iuda Iscariotul discuta cu căpitanul gărzilor templului care își adunase oamenii în vederea arestării lui Iisus sub conducerea trădătorului.

3. Singur la Ghetsimani

182:3.1 (1968.2) Când totul s-a liniștit în tabără, Iisus, luându-i cu el pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, urcară puțin pe o râpă din apropiere pe unde mai fusese adesea pentru a se ruga și fi în comuniune cu Tatăl său. Cei trei apostoli nu aveau cum să nu observe că Iisus era profund marcat; nu îl mai văzuseră niciodată pe Maestrul lor atât de întristat și abătut. Ajungând la locul lui de închinare le ceru să se așeze și să vegheze alături de el, în vreme ce el se duse să se roage mai încolo, la o aruncătură de piatră. Aplecându-se cu fața la pământ el se rugă: „Tată, am venit în această lume pentru a face voia ta și am făcut-o. Știu că a venit vremea părăsesc viața aceasta trupească și nu dau înapoi, însă aș vrea să știu dacă este chiar voia ta să beau această cupă. Trimite-mi încredințarea că prin moartea mea te voi bucura așa cum te-am bucurat prin viața mea.”

182:3.2 (1968.3) Maestrul rămase câteva clipe într-o atitudine de rugăciune, apoi, întorcându-se la cei trei apostoli, văzu că aceștia dormeau adânc, căci pleoapele le erau grele și nu putuseră rămâne treji. Iisus îi deșteptă spunând: „Ce, nu puteți să vegheați împreună cu mine nici măcar o oră? Nu puteți vedea că sufletul mi-e cuprins de o tristețe fără margini, o tristețe muritoare, și că doresc cu ardoare tovărășia voastră?” După ce cei trei s-au sculat din toropeala lor, Maestrul se retrase iarăși de unul singur și, lăsându-se pe pământ, se rugă astfel: „Tată, știu că se poate evita această cupă; cu tine toate lucrurile sunt cu putință, însă am venit pentru a face voia ta și, cu toate că aceasta este o cupă amară, o voi bea dacă aceasta ți-e dorința.” După ce s-a rugat astfel, un mare înger se coborî lângă el, îi vorbi, îl atinse și îl îmbărbătă.

182:3.3 (1968.4) Când Iisus se întoarse pentru a discuta cu cei trei apostoli, îi găsi din nou profund adormiți. El îi trezi spunându-le: „În ceasul acesta am nevoie să vegheați și să vă rugați cu mine, așa cum și voi aveți nevoie să vă rugați pentru a nu cădea în ispită. De ce, atunci, adormiți atunci când vă las singuri?”

182:3.4 (1968.5) Apoi Maestrul se retrase, pentru a treia dată, la o oarecare depărtare de ei, și se rugă astfel: „Tată, tu îi vezi pe apostolii mei adormiți. Revarsă compasiunea asupra lor. În adevăr spiritul este prompt, dar trupul este slab. Și acum, o Tată, dacă această cupă nu se poate îndepărta, atunci o voi bea. Fie ca dorința ta să fie îndeplinită și nu a mea.” Când termină rugăciunea rămase o clipă așezat pe pământ. Apoi se ridică și se întoarse la apostolii lui, găsindu-i tot adormiți. S-a uitat la ei, apoi, făcând un gest compătimitor, zise cu blândețe: „Dormiți acum și odihniți-vă. Momentul hotărârii a trecut. Iată că a venit ora în care fiul omului va fi trădat și dat pe mâna vrăjmașilor lui.” Apoi aplecându-se asupra lor și zgâlțâindu-i ca să îi trezească, le spuse: „Sus, ne întoarcem în tabără, căci acela care mă trădează nu este departe, și clipa în care turma mea va fi împrăștiată se apropie. Însă v-am vorbit deja despre aceste lucruri.”

182:3.5 (1968.6) De-a lungul anilor trăiți de Iisus printre discipolii săi, ei au avut numeroase dovezi referitoare la natura lui divine; însă în chiar acel moment ei sunt pe punctul de a asista la noi mărturii ale umanității lui. Chiar înaintea celei mai mari revelații a divinității sale, învierea sa, trebuie acum să survină cele mai mari dovezi ale naturii sale umane - umilirea sa și răstignirea sa.

182:3.6 (1969.1) De fiecare dată când Iisus s-a rugat în grădină natura sa umană avea, prin credință, să se prindă și mai ferm de divinitatea

sa. Voința sa umană era mai complet unită cu voia divină a Tatălui său. Printre alte cuvinte care i le-a spus marele înger se găsea și mesajul că Tatăl dorea să își vadă Fiul desăvârșindu-și manifestarea pământească, trecând prin experiența pe care o are făptura în raport cu moartea; întocmai ca toate celelalte creaturi muritoare trebuie să aibă experiența disoluției materiale în trecerea lor de la existența în timp la înaintarea în eternitate.

182:3.7 (1969.2) Ceva mai devreme în seara aceea nu i se păruse atât de greu Maestrului să bea cupa, însă în timp ce Iisusul omenesc își lua rămas bun de la apostolii lui și îi trimitea să se odihnească, încercarea devenea și mai teribilă. Iisus încerca fluxul și refluxul natural al sentimentelor comune oricărei experiențe umane și în acel moment era obosit de munca sa, epuizat de lungile ore de trudă asiduă și de dureroasă îngrijorare în legătură cu siguranța apostolilor. Cu toate că nici un muritor nu poate pretinde a înțelege gândurile și sentimentele Fiului întrupat al lui Dumnezeu într-un moment ca acesta, știm că el a încercat o neliniște cumplită și a suferit o tristețe nespusă, căci sudoarea se prelingea în mari picături peste fața sa. El era, în sfârșit, convins că Tatăl avea intenția să lase evenimentele firești să-și urmeze cursul; și era pe deplin decis să nu recurgă pentru a se salva la puterea sa suverană de șef suprem al unui univers.

182:3.8 (1969.3) Armatele adunate ale unei imense creații planau acum deasupra acestei scene sub comanda temporară a lui Gabriel și a Ajustorului Personalizat al lui Iisus. Șefii divizionari ai acestor armate celeste au fost avertizați de nenumărate ori să nu se amestece în aceste acțiuni pământești, afară numai dacă Iisus însuși nu le-ar fi ordonat cumva să intervină.

182:3.9 (1969.4) Experiența despărțirii sale de apostoli a produs o mare încordare asupra inimii omenești a lui Iisus. Această tristețe a iubirii îl umplea și îi făcea și mai dificilă înfruntarea în deplină cunoștință a cauzei unei morți asemănătoare celei care îl aștepta. El își dădea seama de slăbiciunea și de neștiința apostolilor săi și nu-i venea să-i abandoneze. El știa că ora plecării sale a sosit însă inima sa umană încerca cu ardoare să descopere dacă nu exista vreo posibilitate de a scăpa de această probă teribilă de suferință și amărăciune. După ce a căutat astfel o scăpare, fără a reuși aceasta, el a acceptat să bea cupa. Mintea divină a lui Mihail știa că a făcut tot ceea ce a putut pentru cei doisprezece apostoli, însă inima umană a lui Iisus a dorit să fi făcut mai mult pentru a nu-i lăsa singuri pe lume. Inima lui Iisus era zdrobită; el îi iubea sincer pe frații săi; el se despărțise de familia sa trupească. Unul dintre asociații săi aleși îl trăda. Poporul Tatălui său, Iosif, l-a respins, pecetluindu-și astfel soarta ca popor însărcinat cu o misiune specială pe Pământ. Suflul său era chinuit de iubirea sa dezamăgită și de compasiunea sa respinsă. Era vorba de unul dintre acele momente teribile în viața unui om în care totul pare să îl învâluie cu o brutalitate și o angoasă înspăimântătoare.

182:3.10 (1969.5) Natura umană a lui Iisus nu era insensibilă la această situație de solitudine personală, de oprobriu public și de aparent eșec al cauzei sale. Toate aceste sentimente apăsau asupra lui cu o greutate de nedescris. În această mare tristețe gândurile reveneau la epoca copilăriei sale în Nazareth și a primelor sale lucrări în Galileea. În momentul acestei mari încercări numeroase scene plăcute ale slujirii lui pământești s-au perindat prin mintea sa. Datorită acestor vechi amintiri din Nazareth, din Capernaum, de pe Muntele Hermon și de la

răsăritul și apusul soarelui de la scânteietoarea Mare a Galileii, el a ajuns să se calmeze, întărindu-și în același timp și pregătindu-și inima sa umană pentru a întâmpina vrăjmașul care urma atât de aproape să-l trădeze.

182:3.11 (1970.1) Înainte de sosirea lui Iuda și a soldaților Maestrul și-a recăpătat pe deplin echilibrul său obișnuit. Spiritul triumfase asupra trupului; credința se afirmase deasupra tuturor tendințelor umane spre frică sau îndoieli. Proba supremă a deplinei realizări a naturii umane fusese înfruntată și trecută într-un mod satisfăcător. Încă o dată Fiul omului era gata să facă față dușmanilor săi cu luciditate, cu deplină încredințare că era invincibil ca muritor dedicat fără rezerve îndeplinirii voii Tatălui său.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 182](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 184](#) >>

Capitolul 183

Iisus trădat și arestat

183:0.1 (1971.1) DUPĂ ce Iisus i-a trezit în cele din urmă pe Petru, pe Iacob și pe Ioan le-a sugerat să se întoarcă în corturile lor și să încerce să doarmă pentru a fi pregătiți pentru problemele zilei de mâine. Însă apostolii erau acum treji de-a binelea. Scurtele lor momente de somn îi odihniseră. Între altele, ei erau îmboldiți și stârniți de sosirea pe scenă a doi mesageri foarte agitați care întrebau despre David Zebedeu și care au plecat rapid în căutarea sa imediat ce Petru a indicat unde se găsea acesta în postul său de pază.

183:0.2 (1971.2) Chiar dacă opt dintre apostoli au fost profund adormiți, grecii care își așezaseră corturile aproape de ei se temeau și mai mult de necazuri, până într-acolo încât să pună și ei o santinelă pentru a da alarma în caz de pericol. Când cei doi mesageri au intrat

grăbiți în tabără, santinela greacă a început să-și trezească toți compatrioții care au ieșit din corturile lor îmbrăcați și complet înarmați. Toată tabăra era acum în picioare, mai puțin cei opt apostoli. Petru vroia să-i cheme însă Iisus îi interzise acest lucru formal. Maestrul le recomandă cu blândețe să se întoarcă în corturile lor însă ei nu prea aveau de gând să urmeze invitația lui.

183:0.3 (1971.3) Nereușind să-i disperseze pe partizanii lui, Maestrul îi lăsa în pace și coborî către presa de măslină de lângă intrarea în Parcul Ghetsimani. Cei trei apostoli, grecii și ceilalți membrii din tabără ezitară să-l urmeze imediat, însă Ioan Marcu se grăbi să ocolească măslinii și se ascunse într-o mică colibă din apropierea presei de măslină. Dacă Iisus se îndepărta de tabără și de prietenii săi, era pentru ca oamenii veniți pentru a-l lua să îl poată aresta la sosirea lor fără a deranja apostolii. Maestrul prefera ca apostolii săi să nu fie treziți și să fie prezenți în momentul arestării sale. Se temea ca nu cumva spectacolul trădării lui Iuda să stârnească animozitatea lor până pe punctul de a îi face să reziste soldaților și să se ducă în închisoare împreună cu el. Dacă ei erau arestați împreună cu el îi era teamă să nu piară și ei, de asemenea, odată cu el.

183:0.4 (1971.4) Iisus știa că planul de a-l trimite la moarte se înfiripase în consiliile conducătorilor iudei însă era, de asemenea, conștient că toate aceste proiecte nefaste aveau deplina aprobare a lui Lucifer, a lui Satan și a lui Caligastia. El știa bine că acestor rebeli ai regatelor le-ar face plăcere, de asemenea, ca toți apostolii să fie exterminați împreună cu el.

183:0.5 (1971.5) Iisus se așeză în solitudine în apropierea presei de măslină și așteptă aici sosirea trădătorului și el nu era văzut, în

momentul acela, decât de Ioan Marcu și o multitudine de observatori celești.

1. Voința Tatălui

183:1.1 (1971.6) Există mari riscuri de neînțelegeri asupra semnificației numeroaselor evenimente și descrieri asociate sfârșitului de carieră a Maestrului în trupul lui. Modul crud în care fusese tratat Iisus de servitorii fără de minte și de soldații fără inimă, maniera injustă în care a fost judecat și insensibilitatea preținșilor șefi religioși nu trebuie să fie confundate cu faptul că, suportând cu răbdare toate aceste suferințe și umilințe, Iisus îndeplinea cu adevărat voința Tatălui din Paradis. De fapt și în adevăr, voința Tatălui era ca fiul său bea pe deplin cupa experienței muritorilor, de la naștere până la moarte. Însă, niciodată Tatăl care este în Ceruri, nu a contribuit în nici un fel la provocarea comportamentului barbar al acestor ființe umane așa zis civilizate care l-au torturat atât de brutal pe Maestru și au copleșit atât de cumplit cu insultele și înjosirile lor o persoană care nu întâmpina nici o rezistență. Aceste experiențe inumane și șocante pe care Iisus a trebuit să le îndure în ultimele ore ale vieții sale de muritor nu au fost nicidecum o parte a voinței divine a Tatălui pe care natura umană a lui Iisus s-a angajat atât de triumfal să o îndeplinească în momentul predării finale a omului lui Dumnezeu așa cum o exprima întreita rugăciune pe care a pronunțat-o în Grădina Ghetsimani în timp ce apostolii săi obosiți dormeau somnul epuizării fizice.

183:1.2 (1972.1) Tatăl din Ceruri dorea ca Fiul dăruit să-și încheie cariera pământească într-un mod natural, exact ca toți ceilalți muritori care trebuie să-și încheie viața pe Pământ și în carne. Bărbații și femeile obișnuite nu pot să aștepte ca ultimele lor ore pe Pământ și apariția episodului morții să le fie înlesnite printr-o perioadă specială de acomodare. În consecință, Iisus a ales să-și abandoneze viața trupească într-un mod conform cursului natural al evenimentelor. El a refuzat ferm să scape din ghearele crude ale unei perfide conspirații de evenimente inumane care îl împingeau cu o cumplită certitudine către incredibila umilire și moartea sa. Fiecare element al acestei șocante manifestări de ură și a acestei demonstrări de cruzime fără precedent a fost lucrarea oamenilor răi și a muritorilor dominați de răutate. Ea nu a fost nici dorită de Dumnezeu în Ceruri, nici prescrisă de dușmanii înverșunați și supramateriali ai lui Iisus, cu toate că aceștia din urmă au contribuit în mare parte la respingerea Fiului de consacrare de către muritorii smintiți și răi. Chiar și tatăl păcatului și-a întors fața de la înfiorătoare atrocitate a scenei răstignirii.

2. Iuda în oraș

183:2.1 (1972.2) După ce Iuda a părăsit atât de brusc masa în toiul celei din urmă cina, s-a mers de-a dreptul la vărul său, apoi amândoi s-au dus la căpitanul gărzilor templului. Iuda i-a cerut căpitanului să-și strângă gardienii și l-a informat că era gata să îi conducă la Iisus. Iuda venise puțin mai devreme decât era așteptat, așa că le-a trebuit ceva timp până ce toți să fie gata să plece către casa lui Marcu unde Iuda se

aștepta să-l găsească pe Iisus discutând încă cu apostolii. Maestrul și cei unsprezece părăsiră locuința lui Ilie Marcu cu mai puțin de un sfert de oră înainte de sosirea trădătorului și a gărzilor. În momentul în care cei care veneau să-l aresteze ajunseră la Marcu, Iisus și cei unsprezece ieșiseră deja în afara orașului și erau în drumul lor spre Muntele Măslinilor.

183:2.2 (1972.3) Iuda, era foarte neliniștit că nu i-a găsit, la locuința lui Marcu, pe Iisus și pe ceilalți unsprezece bărbați, dintre care doar doi erau înarmați și gata să se opună. El aflase din întâmplare că în după-amiaza în care părăsise tabăra doar Simon Petru și Simon Zelotul purtau asupra lor săbii. Iuda sperase să pună mâna pe Iisus în vremea când orașul era liniștit și erau mai puține riscuri de a se întâmpina vreo rezistență. Trădătorului îi era frică să nu ajungă să înfrunte un număr de peste șaiszeci de ucenici devotați care îi așteptau întoarcerea în tabără și, mai știa, de asemenea, că Simon Zelotul dispunea de o mare rezervă de arme. Iuda devenea din ce în ce mai agitat gândindu-se la cât de mult îl vor detesta cei unsprezece apostoli loiali și se temea că vor căuta cu toții să-l omoare. Nu numai că era lipsit de loialitate, ci era și un adevărat laș în inima sa.

183:2.3 (1973.1) Negăsindu-l pe Iisus în sala de sus, Iuda ceru căpitanului gărzilor să se întoarcă la templu. În ceasul acela conducătorii începuseră să se adune la marele preot pentru a se pregăti să-l întâmpine pe Iisus, având în vedere că înțelegerea lor cu trădătorul comporta arestarea lui Iisus la miezul nopții din ziua aceea. Iuda le-a explicat asociaților lui că nu-l găsiseră pe Iisus în casa lui Ioan Marcu și că pentru a-l aresta trebuiau să meargă la Ghetsimani . Trădătorul a precizat în continuare că peste șaiszeci de apostoli

devotați se găseau în tabără împreună cu el și că erau toți bine înarmați. Șefii iudeilor îi amintiră lui Iuda că Iisus a propovăduit întotdeauna non-rezistența, însă răspunsul acestuia a fost că nu se putea baza pe faptul că toți discipolii lui Iisus ar da ascultare unei asemenea învățături. Lui Iuda îi era realmente teamă pentru el însuși și de aceea îndrăznise să ceară o companie de patruzeci de soldați înarmați. Neavând sub jurisdicția lor o forță atât de importantă autoritățile iudaice se îndreptară către fortăreața din Antonia și cerură comandantului roman să le acorde garda necesară. Însă aflând despre intenția lor de a-l aresta pe Iisus comandantul refuză imediat să de curs cererii lor și îi îndrumă către ofițerul său superior. Astfel ei pierdură mai bine de o oră mergând de la o autoritate la alta, până în momentul în care au fost nevoiți să meargă la Pilat în persoană pentru a obține autorizarea de a folosi gărzile romane înarmate. Când sosiră la casa lui Pilat era târziu și Pilat se retrăsese cu soția sa în intimitatea apartamentului său. El ezită să se amestece în tot ceea ce se punea la cale, cu atât mai mult cu cât însăși soția lui îi ceruse să nu spre le îndeplinească această cerere. Dar cum președintele sinedriului iudeu era prezent și cerea personal acest sprijin, guvernatorul crezu că este mai înțelept să dea permisiunea solicitată. El se credea în măsură să îndrepte ulterior orice faptă negativă ce ar fi putut săvârși aceștia din urmă.

183:2.4 (1973.2) În consecință, atunci când Iuda Iscariotul pleca din templu, către ora unsprezece și jumătate seara, era însoțit de peste șaizeci de peroane, gărzi ale templului, soldați romani și servitori curioși ai guvernatorilor și ai șefilor preoților.

3. Arestarea Maestrului

183:3.1 (1973.3) În timp ce această companie de soldați și de gărzi înarmați, purtând torțe și lămpi se apropia de grădină, Iuda o luă bine înaintea grupului pentru a fi pregătit să-l identifice cât de repede pe Iisus, permițând astfel oamenilor însărcinați cu arestarea lui să pună mâna pe el ușor înainte ca asociații săi să aibă vreme să se adune pentru a-l apăra. Mai exista și un alt motiv pentru care Iuda alesese să se ducă înaintea dușmanilor Maestrului. El se gândea că astfel el va părea sosit acolo înaintea soldaților, astfel încât apostolii și alți discipoli de prin preajmă să nu facă vreo legătură directă între venirea sa și cea a gărzilor armate care erau de aproape în urma lui. Iuda se gândise chiar să se prefacă a fi sosit în grabă ca să îi prevină de apropierea celor care veneau să îl aresteze, însă acest plan a fost zădărnicit de modul în care Iisus l-a salutat pe trădător. Cu toate că Maestrul îi vorbea cu blândețe lui Iuda, îl primi totuși ca pe un trădător.

183:3.2 (1973.4) Imediat ce Petru, Iacob, Ioan și alți treizeci de oameni din tabără văzură grupul înarmat cu torțe ce înconjură coama colinei, ei au știut că acești soldați veniseră să-l aresteze pe Iisus și toți coborâră în grabă către presa de măslina unde Maestrul ședea singur în lumina lunii. În timp ce compania de soldați se apropia dintr-o parte, cei trei apostoli și asociații lor se apropiau din cealaltă și în timp ce Iuda înainta cu pași mari pentru a-l acosta pe Maestru, cele două grupuri au rămas nemișcate, cu Maestrul între ele, Iuda pregătindu-se să îi dea sărutul trădării pe fruntea lui Iisus.

183:3.3 (1974.1) Trădătorul sperase că după ce va fi condus gărzile la Ghetsimani el va putea pur și simplu să îl arate pe Iisus soldaților sau cel mult să îndeplinească făgăduința de a-l saluta printr-un sărut și apoi să părăsească repede scena. Lui Iuda îi era teamă ca nu cumva apostolii să fie toți prezenți și să își concentreze atacul asupra lui pentru a-l pedepsi pentru faptul de a fi îndrăznit să-l trădeze pe preaiubitul lor învățătorul, însă atunci când Maestrul îl primi ca pe un trădător el a fost atât de nedumerit, încât a abandonat orice încercare de a mai fugi.

183:3.4 (1974.2) Iisus făcu un ultim efort pentru a-l scuti pe Iuda de la a-și înfăptui efectiv gestul său de trădare. Înainte ca trădătorul să fi putut ajunge la el, Iisus făcu câțiva pași în alături și se adresă soldatului aflat în frunte, în stânga căpitanului romanilor, întrebându-l: „Pe cine cauți?” Căpitanul îi răspunse: „Pe Iisus, Iisus din Nazareth.” Atunci Iisus păși îndată în fața ofițerului și cu calma maiestate a Dumnezeuului întregii noastre creații îi spuse: „Eu sunt acela.” Numeroși membri ai gărzii înarmate îl auziseră pe Iisus predicând în templu, iar alții auziseră de marile sale lucrări. Când îl auziră declarându-și identitatea sa cu atâta îndrăzneală, soldații din primele rânduri se retraseră brusc. Ei fură surprinși de calmul și măreția declarației identității sale. Nu a mai fost nevoie ca Iuda să-și ducă mai departe planul de trădare. Maestrul se arătase cu îndrăzneală dușmanilor lui care l-au putut lua și fără ajutorul lui Iuda, însă trebuia ca trădătorul să facă ceva pentru a justifica prezența sa cu ceata aceea înarmată. Între altele, el vroia să dea spectacolul de a-și juca rolul în acordul de trădare cu șefii iudeilor, pentru a fi îndreptățit la marea

recompensă și la multele onoruri care credea el că i se vor cuveni ca o răsplătire a promisiunii sale de a-l da pe Iisus pe mâna lor.

183:3.5 (1974.3) În timp ce gărzile își reveneau după ce șovăiseră la vederea lui Iisus și la tonul glasului său neobișnuit și în timp ce apostolii și discipolii lui se apropiau, Iuda înaintă către Iisus, îi dădu un sărut pe frunte și spuse: „Te salut Maestre și învățătorule.” În momentul în care Iuda își îmbrățișa astfel Maestrul, Iisus îi spuse: „Prietene, n-a fost de ajuns tot ce ai făcut, vrei să îl trădezi pe Fiul Omului și cu un sărut?”

183:3.6 (1974.4) Apostolii și discipolii erau literalmente șocați de ceea ce vedeau. Pentru o clipă nimeni n-a mai făcut nici un gest. Apoi Iisus eliberându-se de din îmbrățișarea trădătoare a lui Iuda, se îndreptă către gărzi și soldați și întrebă din nou: „Pe cine căutați?” Căpitanul repetă: „Pe Iisus din Nazareth” și Iisus răspunse încă o dată: „Ți-am spus că eu sunt acela. Dacă pe mine mă cauți, atunci lasă-i pe ceilalți să meargă pe drumul lor. Sunt gata să te urmez.”

183:3.7 (1974.5) Iisus era gata să se întoarcă la Ierusalim cu gărzile, iar căpitanul soldaților era în întregime dispus să permită celor trei apostoli și asociaților lor să se ducă de acolo în pace. Însă înainte de a putea să plece, și în timp ca Iisus stătea acolo așteptând ordinele căpitanului, un anume Malchus, un sirian din garda de corp a marelui preot, se îndreptă către Iisus și se pregăti să îi lege mâinile la spate deși căpitanul roman nu ordonase deloc aceasta. Când Petru și asociații săi au văzut Maestrul lor supus la această umilire nu s-au mai putut stăpâni. Petru își scoase sabia și se repezi împreună cu ceilalți să-l lovească pe Malchus. Însă, înainte ca soldații să poată sări în apărarea servitorului marelui preot, Iisus ridică mâna către Petru

într-un gest de interdicție și îi vorbi cu severitate, zicând: „Petrule, ține-ți sabia. Cine scoate sabia de sabie va pieri. Nu înțelegi că este voia Tatălui să beau această cupă; nu ști oare că eu și acum aș putea încă să poruncesc unui număr de peste douăsprezece legiuni de îngeri și asociaților lor să mă elibereze din mâinile acestor câțiva oameni?”

183:3.8 (1975.1) Cu toate că Iisus a pus astfel sfârșit acestei dovezi de rezistență fizică din partea discipolilor, a fost suficient pentru a stârni teama căpitanului gărzilor care atunci, cu ajutorul soldaților, și-a lăsat mâinile lui grele pe Iisus, legându-l cu repeziciune. În timp ce îi legau mâinile cu o funie tare, Iisus le spuse: „De ce ieșiți împotriva mea cu săbii și bâte, ca pentru a aresta un hoț? Am fost în fiecare zi cu voi în templu, propovăduind poporului, și nu ați făcut nici un efort să mă arestați.”

183:3.9 (1975.2) După ce l-a legat pe Iisus, căpitanului fiindu-i teamă că discipolii Maestrului vor încerca să-l elibereze dădu ordin să fie prinși și ei. Însă soldații nu s-au mișcat destul de iute, din moment ce discipolii l-au auzit pe căpitan dând ordin ca ei să fie arestați și s-au refugiat repede înapoi în adâncul râpei. În tot acest timp Ioan Marcu a rămas ascuns în adăpostul din apropiere. Când gărzile au plecat spre Ierusalim cu Iisus, Ioan Marcu a încercat să iasă iute din coliba aceea pentru a se alătura apostolilor și discipolilor care plecaseră în fugă, însă chiar pe când ieșea, unul dintre ultimii soldați care urmăreau discipolii trecea pe acolo. Văzând acest om învăluit în roba sa de in, se luase după el și aproape că reușise să-l prindă. De fapt soldatul ajunsese destul de aproape de Ioan Marcu pentru a-l prinde de haină; tânărul acesta lăsa veșmântul să alunece de pe el și fugi dezbrăcat în timp ce soldatul ținea în mâini roba goală. Ioan Marcu se avântă

împreună cu David Zebedeu în sus pe poteca. După ce l-a întâlnit pe David și i-a povestit tot ce s-a întâmplat, s-au dus amândoi la corturile apostolilor adormiți și i-au înștiințat pe cei opt de faptul că Maestrul fusese trădat și prins.

183:3.10 (1975.3) În momentul în care cei opt apostoli au fost astfel treziți, tovarășii lor care fugiseră urcând râpa, începură să revină și se reuniră la presa de măslină pentru a discuta ce aveau de făcut. În acest timp Simon Petru și Ioan Zebedeu care se ascuseseră printre măslini plecaseră deja în urmărirea trupei de soldați, de gărzi și de servitori care îl duceau acum pe Iisus la Ierusalim ca și cum ar fi dus un criminal îndârjit. Ioan Zebedeu urmărea grupul de foarte aproape, însă Petru vene în urmă la o distanță și mai mare. Ioan Marcu, după ce a scăpat din ghearele soldatului se acoperise cu o mantie pe care o găsisese în cortul lui Simon Petru și al lui Ioan Zebedeu. El bănuia că gărzile îl vor duce pe Iisus la Anna, marele preot de onoare; el a făcut deci un ocol printre măslini și a ajuns înaintea grupului la palatul marelui preot unde se ascunse, în apropierea porții principale de intrare.

4. Discuția de lângă presa de măslină

183:4.1 (1975.4) Iacob Zebedeu se pomeni despărțit de Simon Petru și de fratele său Ioan, așa că se alătură celorlalți apostoli și tovarăși din tabără la presa de măslină pentru a chibzui la ceea ce aveau de făcut în legătură cu arestarea Maestrului.

183:4.2 (1975.5) Andrei a fost degajat de orice responsabilitate ca îndrumător al grupului apostolic, prin urmare în ceea ce era cea mai mare criză din viața lor, el a rămas tăcut. După o scurtă discuție, Simon Zelotul a urcat pe zidul de piatră de la presa de măslina și a pledat cu înflăcărare în favoarea loialității față de Maestru și de cauza împărăției. El i-a implorat pe tovarășii lui apostoli și pe ceilalți ucenici să pornească pe urmele grupului de oșteni romani și preoți iudei și să-l elibereze pe Iisus. Majoritatea grupului ar fi fost dispusă să urmeze îndrumarea lui agresivă dacă nu era sfatul lui Nataniel care, imediat ce Simon Zelotul terminase de vorbit, s-a ridicat și atrăsese atenția celor de față asupra învățăturilor repetate de nenumărate ori de Iisus în ceea ce privește non-rezistența. El a adus aminte, între altele, că în aceeași noapte Iisus le ordonase să își apere viața, așteptând momentul în care se vor răspândi în lume pentru a proclama vestea cea bună a evangheliei împărăției celeste. Iacob Zebedeu l-a încurajat pe Nataniel în această luare de poziție. El a povestit cum Petru și alții și-au scos sabia pentru a împiedica arestarea Maestrului și Iisus i-a ordonat lui Petru și celor din preajma sa care purtau o sabie să își bage armele în teacă. Matei și Filip au ținut, la rândul lor, câte o cuvântare, însă nimic nu a reieșit din discursurile lor înainte de intervenția lui Toma care le atrăsese atenția asupra faptului că Iisus îi recomandase lui Lazăr să se ferească de moarte. Toma a subliniat faptul că apostolii nu puteau face nimic pentru a-l salva pe Maestru, de vreme ce el refuzase să permită prietenilor săi să îl apere și stăruise în a se abține de la folosirea puterilor sale divine pentru a se apăra de dușmanii lui muritori. Toma îi convinge să se plece fiecare care încotro, de unul singur, convenind ca David Zebedeu să rămână în

tabără pentru a menține un centru de coordonare și un cartier general de transmitere a mesajelor pentru grup. Către orele două și jumătate ale acelei dimineți, tabăra era deja abandonată. Doar David rămânea acolo cu trei sau patru mesageri, după care ceilalți s-au grăbit să afle informații asupra locului în care era dus Iisus și despre ceea ce urma să i se facă.

183:4.3 (1976.1) Cinci apostoli - Nataniel, Matei, Filip și gemenii - au mers să se ascundă în Bethania și Betphage. Toma, Andrei, Iacob și Simon Zelotul s-au ascuns în Ierusalim. Simon Petru și Ioan Zebedeu au mers până la casa lui Anna.

183:4.4 (1976.2) Cu puțin după ivirea zorilor Simon Petru, întruchiparea unei profunde disperări, se întoarse să răătăcească prin tabăra de la Ghetsimani. David ia dat un mesager care să-l însoțească până îl va ajunge pe fratele său Andrei acasă la Nicodim în Ierusalim.

183:4.5 (1976.3) Chiar până la ultimele momente ale răstignirii Ioan Zebedeu a rămas mereu prin preajmă, așa cum îi ceruse Iisus și el a fost acela care, din oră în oră, le-a furnizat mesagerilor informații pe care le duceau lui David în tabăra din grădină și care erau apoi retransmise apostolilor ascunși și familiei lui Iisus.

183:4.6 (1976.4) În mod sigur, păstorul este lovit și oile sunt împrăștiate! Apostolii și-au dat vag seama că Iisus îi avertizase chiar asupra acestei situații, însă au fost prea șocați de brusca dispariție a Maestrului lor pentru a mai putea judeca cu mintea limpede situația.

183:4.7 (1976.5) La scurt timp după revărsatul zorilor și după ce Petru a fost trimis să se alăture lui Andrei, Iuda fratele de sânge al lui Iisus sosise în tabără aproape într-o suflare și înaintea restului familiei lui Iisus, ca să afle doar că Maestrul tocmai fusese deja pus în stare de

arest. El s-a grăbit să coboare pe drumul către Ierihon pentru a duce această știre mamei lui și fraților și surorilor. David Zebedeu îl însărcină pe Iuda să invite familia lui Iisus să se reunească acasă la Marta și Maria, în Bethania, și să aștepte veștile pe care mesagerii săi le aduceau regulat.

183:4.8 (1976.6) Aceasta era situația în care se aflau, pe durata celei de-a doua jumătăți a nopții de joi și a primelor ore ale dimineții de vineri, apostolii, principalii discipoli și membrii familiei pământești a lui Iisus. Toate aceste grupuri și indivizi rămâneau în contact unele cu altele prin serviciul mesagerilor pe care David Zebedeu continua să-l întrețină în cartierul său general din tabăra de la Ghetsimani.

5. Pe drumul către palatul marelui preot

183:5.1 (1977.1) Înainte de a părăsi grădina cu Iisus, se iscase între căpitanul iudeu al gărzii templului și căpitanul roman al companiei de soldați o dispută cu privire la locul unde avea să fie dus Iisus.

Căpitanul gărzilor templului dădu ordin ca el să fie adus la Caiafa, care îndeplinea funcția marelui preot. Căpitanul soldaților romani poruncise ca Iisus să fie dus la palatul lui Anna, fostul mare preot, socrul lui Caiafa. Și așa și făcu, deoarece romanii aveau obiceiul să trateze direct cu Anna toate problemele referitoare la aplicarea legilor eclesiastice iudaice. Ordinele căpitanului roman au fost executate și Iisus a fost condus la casa lui Anna pentru interogarea lui preliminară.

183:5.2 (1977.2) Iuda mergea în apropierea căpitanilor, auzind tot ceea ce se spunea însă fără a lua parte la dispute, deoarece nici căpitanul iudeu, nici ofițerul roman nu vroiau să se înjosească vorbind cu trădătorul, atât de mult îl disprețuiau.

183:5.3 (1977.3) În acel moment Ioan Zebedeu își aminti de instrucțiunile Maestrului său de a rămâne întotdeauna prin preajmă și se grăbi să îl ajungă pe Iisus care mergea între cei doi căpitani. Văzându-l pe Ioan înaintând până sus la ei, căpitanul gărzilor templului spuse ajutorului său: „Pune mâna pe omul acela și leagă-l, căci este unul din discipolii acestui om.” Însă când căpitanul roman auzi aceasta întoarse capul, văzu pe Ioan și dădu ordin ca apostolul să vină lângă el și ca nimeni să nu îl se lege de el. Căpitanul roman spuse apoi căpitanului iudeu: „Omul acesta nu este nici trădător, nici laș. L-am văzut în grădină, și nu și-a scos deloc sabia ca să ni se opună. El are curajul să vină aici pentru a fi cu Maestrul său și nimeni nu se va atinge de el. Legea romană permite ca orice prizonier să aibă cel puțin un prieten care să-l însoțească la bara tribunalului, și omul acesta nu va fi împiedicat să stea alături de Maestrul său prizonier.” Când Iuda auzi aceasta, fu atât de cuprins de rușine și de umilință încât încetini pașii, rămânând în urmă și ajungând singur la palatul lui Anna.

183:5.4 (1977.4) Aceasta explică de ce Ioan Zebedeu a putut să rămână lângă Iisus în tot timpul severelor probe pe care Maestrul trebuia să le treacă în această noapte și a doua zi. Iudeilor le era teamă să facă o observație oarecare lui Ioan sau să-l molesteze în vreun fel, deoarece statutul său devenise acela pe care consilierul roman îl desemnase pentru a acționa ca observator al operațiunilor tribunalului ecleziastic

iudeu. Poziția privilegiată a lui Ioan a fost cu atât mai bine asigurată cu cât căpitanul roman, dându-l pe Iisus căpitanului gărzilor templului în fața porților palatului lui Anna spuse asistentului său: „Însoțește prizonierul și veghează ca acești iudei să nu îl ucidă fără consimțământul lui Pilat. Veghează ca ei să nu îl asasineze și asigură-te că prietenului său, galileanul, i se va permite să rămână alături de el și să observe tot ceea ce se va întâmpla.” Astfel Ioan a putut rămâne lângă Iisus până la moartea sa pe cruce în timp ce ceilalți zece apostoli au fost obligați să stea ascunși. Ioan acționa sub protecția romană și iudeii nu au îndrăznit să îl molesteze până după moartea Maestrului.

183:5.5 (1977.5) Pe tot parcursul drumului până la palatul lui Anna, Iisus nu și-a deschis gura deloc. Din momentul arestării și până la apariția sa în fața lui Anna, Fiul Omului nu a rostit nici un cuvânt.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 183](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 185](#) >>

Capitolul 184

În fața tribunalului Sinedriului

184:0.1 (1978.1) REPREZENTANȚII lui Anna îl instruiseră în taină pe căpitanul soldaților romani să îl aducă pe Iisus la palatul lui Anna imediat după arestarea sa. Fostul mare preot dorea să-și mențină prestigiul de principală autoritate ecleziastică a iudeilor. El mai avea și un alt scop reținându-l pe Iisus mai multe ore în casa lui, și anume acela de a câștiga timp suficient pentru a permite convocarea legală a tribunalului sinedriului. Era ilegal ca el să fie reunit înainte de ora ofrandei sacrificiului de dimineață în templu, sacrificiu care era oferit către orele trei ale dimineții.

184:0.2 (1978.2) Anna știa că un tribunal al sinedriului aștepta la palatul ginerelui sau, Caiafa. Un număr de treizeci de membri ai sinedriului se reunise către miezul nopții la domiciliul marelui preot

pentru a fi gata să-l judece pe Iisus de îndată ce acesta va fi adus în fața lor. Erau adunați doar membrii care se opuneau cu tărie și deschis lui Iisus și învățăturilor sale și erau de ajuns doar douăzeci și trei pentru a se constitui o curte de judecată.

184:0.3 (1978.3) Iisus a petrecut aproape trei ore la palatul lui Anna pe Muntele Măslinilor, nu departe de grădina Ghetsimani unde fusese arestat. Ioan Zebedeu era liber și în siguranță în palatul lui Anna, nu numai datorită cuvântului căpitanului roman ci și faptului că el și fratele său Iacob erau bine cunoscuți de vechii servitori, căci de nenumărate ori fuseseră oaspeți la palat, marele preot fiind o rudă îndepărtată a mamei lor Salomeea.

1. Interogatoriul lui Anna

184:1.1 (1978.4) Îmbogățit de veniturile de pe urma templului și a ginerelui său care exercita funcția de mare preot și datorită relațiilor sale cu autoritățile romane, Anna era cu siguranță persoana cea mai influentă din lumea iudaică. Era un politician șiret și iscusit în planurile și în uneltirile lui. El dorea să preia controlul problemei privitoare la debarasare de Iisus și se temea să încredințeze în întregime această întreprindere importantă ginerelui său impulsiv și agresiv. Anna vroia să se asigure că judecarea Maestrului rămânea în mâna saducheilor; el se temea de posibila simpatie a unora dintre farisei, căci toți membrii sinedriului care îmbrățișaseră cauza lui Iisus erau farisei.

184:1.2 (1978.5) Anna nu îl văzuse pe Iisus de mai mulți ani, din vremea în care Maestrul se prezentase la el și plecase apoi imediat remarcând răceala și rezerva primirii care i se făcuse. Anna se gândise să facă apel la această veche relație pentru a încerca să-l convingă pe Iisus să-și abandoneze pretențiile și să părăsească Palestina. El detesta faptul de a participa la trimiterea la moarte a unui om de bine și se gândise că poate Iisus ar prefera să părăsească țara mai degrabă decât să fie condamnat la moarte. Însă când Anna se află în fața galileeanului ferm și hotărât își dădu imediat seama că ar fi fost inutile orice propuneri de felul acela. Iisus era mai maiestuos și mai cumpătat decât și-l amintea Anna.

184:1.3 (1979.1) Când Iisus era tânăr, Anna se interesase mult de el, însă acum veniturile sale erau amenințate de recenta faptă a lui Iisus care gonise din templu pe cămătari și pe negustori. Fapta aceasta a stârnit dușmănia fostului mare preot mult mai mult decât învățăturile lui Iisus.

184:1.4 (1979.2) Anna intră în marea lui sală de audiență, se așează într-un fotoliu mare și ordonă ca Iisus să fie adus în fața sa. După ce îl observă pe Maestru în tăcere timp de câteva clipe îi spuse: „Înțelegi bine că trebuie să facem ceva cu privire la învățăturilor tale, deoarece tulburi pacea și ordinea țării noastre.” În timp ce Anna își aruncă asupra lui Iisus o privire întrebătoare, Maestrul îl privi drept în ochi fără a da nici un răspuns. Anna relua cuvântul spunând: „Care sunt numele discipolilor tăi în afară de Simon Zelotul, instigatorul?” Din nou Iisus îl privi, însă nu răspunse nimic.

184:1.5 (1979.3) Anna a fost foarte tulburat de refuzul lui Iisus de a răspunde la întrebările sale până într-acolo încât îi spuse: „Nu îți pasă

oare dacă sunt sau nu binevoitor față de tine? Nu iei deloc în considerație puterea de care dispun în hotărârea soartei apropiatei tale judecări?” Auzind aceasta Iisus spuse: „Anna, știi că nu a-i putea avea nici o putere asupra mea dacă nu-ar permis Tatăl meu. Unii vor să îl ucidă pe Fiul Omului pentru că sunt ignoranți și nu știu ce altceva să mai facă. Însă tu, prietene, știi ceea ce faci. Atunci cum poți respinge lumina lui Dumnezeu?”

184:1.6 (1979.4) Anna fu aproape șocat de prietenia cu care îi vorbea Iisus însă hotărâse deja în sinea lui că Iisus trebuie ori să părăsească Palestina, ori să moară. El îți adună deci curajul și întrebă: „Ce anume încerci să-i înveți pe oameni? Ce pretinzi tu că ești?” Iisus răspunse: „Știi foarte bine, că am vorbit deschis lumii. Am propovăduit în sinagogi și de nenumărate ori în templu în care toți iudeii și mulți dintre gentili m-au auzit. Nu am spus nimic în taină. Atunci de ce mă iei la întrebări despre învățăturile mele? De ce nu îi convoci pe cei care m-au auzit pentru a-i întreba pe ei? Întregul Ierusalim a auzit ceea ce am spus, chiar dacă tu însuși nu ai auzit aceste învățături.” Înainte ca Anna să poată răspunde intendentul palatului care se găsea prin apropiere îl lovi pe Iisus cu palma peste față, spunând: „Cum îndrăznești să răspunzi cu așa cuvinte marelui preot?” Anna nu își muștră intendentul, însă Iisus se întoarse către el și-i zise: „Prietene, dacă am vorbit de rău, atunci depune mărturie împotriva răului. Însă dacă am spus adevărul, oare de ce mă lovești?”

184:1.7 (1979.5) Anna regreta că intendentul său îl lovise pe Iisus, însă era prea mândru pentru a lua în seamă chestiunea. În nedumerirea lui el merse într-o altă cameră, lăsându-l pe Iisus timp de aproape o oră cu servitorii casei sale și cu paznicii templului.

184:1.8 (1979.6) Când reveni se apropie de Maestru și spuse: „Pretinzi tu că ești Mesia, eliberatorul Israelului?” Iisus spuse: „Anna, tu mă știi încă de pe vremea când eram tânăr. Știi că nu pretind să fiu nimic altceva decât ceea ce m-a pus Tatăl meu să fiu și că le-am fost trimis tuturor oamenilor, atât gentili, cât și iudei.” Atunci Anna spuse: „Mi s-a spus că ai pretins a fi Mesia. E adevărat aceasta?” Iisus îl privi pe Anna și se mulțumi să răspundă: „Tu ai zis-o.”

184:1.9 (1980.1) În momentul acela mesagerii ajunseră la palatul lui Caiafa pentru a întreba de ora la care Iisus va fi adus în fața tribunalului sinedriului. Or, zorii zilei se apropiau și Anna se gândea că era mai bine să-l trimită pe Iisus legat la Caiafa, sub paza gărzilor templului. Și el veni curând după aceea.

2. Petru în curte

184:2.1 (1980.2) În momentul în care grupul de gardieni și de soldați se apropiase de palatul lui Anna, Ioan Zebedeu mergea alături de căpitanul soldaților romani. Iuda rămăsese mult în urmă, iar Simon Petru îi urma de foarte departe. După ce Ioan a intrat în curtea palatului cu Iisus și cu gărzile, Iuda ajunse la poartă, însă văzându-i pe Iisus și pe Ioan, merse mai departe, îndreptându-se spre casa lui Caiafa, unde știa că va avea loc mai târziu adevărata judecată a Maestrului. Curând după plecarea lui Iuda sosise și Simon Petru. În timp ce se stătea în fața porții, Ioan îl mai văzu pe Iisus până în momentul în care l-au introdus pe Iisus în palat. Portăreasa care păzea

poarta îl cunoștea pe Ioan, și atunci când acesta din urmă îi ceru să îl lase să intre pe Petru, ea consimți cu plăcere.

184:2.2 (1980.3) Intrând în curte, Petru se îndreptă către focul de cărbune și căută să se încălzească, căci noaptea era foarte rece. Nu se simțea în largul său aici, printre dușmanii lui Iisus, și era într-adevăr, nu acolo îi era locul. Maestrul nu îi poruncise să rămână pe aproape, așa cum îi ceruse lui Ioan. Petru făcea parte din grupul de apostoli care au fost avertizați direct să nu își riște viața în timpul judecării și răstignirii Maestrului său.

184:2.3 (1980.4) Petru își lepădase sabia înainte de a sosi la poarta palatului, așa că intră neînarmat în curtea lui Anna. Mintea îi era într-un nor de confuzie. Nu-i venea să creadă că Iisus fusese arestat. El nu reușea să priceapă realitatea situației - faptul că era acolo, în curtea lui Anna, încălzindu-se la foc, în spatele servitorilor marelui preot. El se întreba ce făceau ceilalți apostoli. Încercând să înțeleagă cum de fusese lăsat Ioan în palat, ajunse la concluzia că servitorii îl cunoșteau, căci Ioan îi ceruse femeii de la poartă să-l lase să intre.

184:2.4 (1980.5) După ce portăreasa îl lăsase Pe Petru să intre, și în timp ce se încălzea lângă foc, ea se îndreptă către el și îl întrebă cu șiretenie: „Nu ești și tu vreunul dintre discipolii acestui om?” Ori, Petru nu ar fi trebuit să fie surprins de a fi astfel recunoscut, deoarece Ioan a fost cel care i-a cerut femeii să îl lase să treacă de poarta palatului. Însă el era într-o asemenea stare de încordare nervoasă, încât identificarea sa ca discipol l-a descumpănit, Și cu mintea-i dominată de un singur gând - acela de a scăpa viu - el răspunse cu promptitudine întrebării servitoarei: „Nu, nu sunt.”

184:2.5 (1980.6) În curând o altă servitoare se apropie de Petru și îl întreabă: „Nu te-am văzut în grădină în momentul în care a fost arestat omul acela, nu ești și tu unul dintre adepții lui?” Petru a fost atunci peste măsură de alarmat; el nu mai vedea nici o cale de a scăpa teafăr de acuzatorii săi. El negă deci cu vehemență orice legătură cu Iisus, spunând: „Nu-l cunosc pe omul acela, și nici nu sunt unul dintre discipolii săi.”

184:2.6 (1980.7) Mai târziu, păzitoarea porții îl trase pe Petru de o parte și spuse: „Sunt sigură că ești unul dintre discipolii lui Iisus, nu numai pentru că unul dintre partizanii săi mi-a cerut să te las să intri în curte, însă și pentru că sora mea te-a văzut în templu cu acest om. De ce negi toate acestea?” Când Petru auzi servitoarea acuzându-l el negă că s-ar fi cunoscut cu Iisus, jurându-se și blestemându-se într-una apoi zise iarăși: „Nu sunt adeptul acestui om, nici măcar nu-l cunosc, n-am auzit niciodată vorbindu-se de el până acum.”

184:2.7 (1981.1) Petru se îndepărtă de foc , și se plimba prin curte. Ar fi vrut să fugă însă îi era teamă să nu atragă atenția asupra lui. Fiindu-i frig se întoarce la foc, iar unul din oamenii care se aflau acolo îi spuse: „Cu siguranță că tu ești unul din discipolii acestui om. Acest Iisus este un galileean, iar limba ta te trădează, deoarece și tu vorbești ca un galileean.” Și, din nou, Petru negă orice legătură cu Maestrul său.

184:2.8 (1981.2) Petru era atât de tulburat încât căuta să evite contactul cu acuzatorii săi, îndepărtându-se de foc și rămânând singur pe verandă. După ce petrecu peste o oră în această izolare, portăreasa și sora ei îl întâlniră, din întâmplare, și ambele îl tachinară iarăși, acuzându-l că ar fi un discipol al lui Iisus. Din nou, el negă acuzația.

Atunci când nega încă o dată orice legătură cu Iisus, se auzi cântatul cocoșului și Petru își aduse aminte de cuvintele de avertizare pe care Maestrul i le adresase mai devreme, în aceeași noapte. În timp ce rămânea acolo, inima îngreunată și apăsată de sentimentul vinovăției lui, porțile palatului se deschiseră pentru a lăsa să iasă gărzile care îl duceau pe Iisus la Caiafa. Trecând pe lângă Petru, Maestrul văzu la lumina torțelor umbra de disperare de pe chipul fostului său apostol încrezut și prea puțin brav, apoi se întoarse și se uită la Petru. Și câtă vreme a trăit, Petru nu a mai putut uita privirea aceea. Era o privire de compasiune și de milă amestecate, cum nici un muritor nu mai văzuse vreodată pe chipul Maestrului.

184:2.9 (1981.3) După ce Iisus și gărzile au trecut de poarta palatului, Petru îi urmă, însă doar o mică bucată de drum. El n-a putut merge mai departe. S-a așezat pe marginea drumului și a plâns amarnic. După ce vărsă aceste lacrimi de agonie, el o apucă pe drumul spre tabără, sperând să găsească acolo pe fratele său Andrei. Ajungând în tabără, îl găsi acolo numai pe David Zebedeu care îi dădu un mesager care să-l însoțească până la locul în care fratele său se ascunsese în Ierusalim.

184:2.10 (1981.4) Întreaga experiență a lui Petru a avut loc în curtea palatului lui Anna pe Muntele Măslinilor. El nu l-a urmat pe Iisus la palatul marelui preot Caiafa. Faptul că Petru fusese făcut de cântatul cocoșului să-și dea seama că renegase de mai multe ori pe Maestrul său, ne-a arătat că toate acestea se petrecuseră în afara Ierusalimului, deoarece legea interzicea faptul de a se ține păsări în interiorul orașului propriu-zis.

184:2.11 (1981.5) Până ce cântatul cocoșului la făcut pe Petru să-și vină în fire, el s-a gândit într-una, în vreme ce umbla de colo colo pe verandă, ca să se încălzească, la iscusința cu care s-a sustras acuzațiilor servitoarelor și la modul în care a dejucat intenția lor de a-l identifica drept un partizan al lui Iisus. Deocamdată, el nu se gândea decât că aceste servitoare nu aveau, nici moral, nici legal, dreptul de a-l lu-a la întrebări astfel, și se felicita realmente pentru maniera în care credea el că a evitat să fie identificat și, poate chiar și arestat și închis. Doar numai la cântatul cocoșului și-a dat Petru seama că își renegase Maestrul. Doar atunci când îl privise Iisus realizase el că nu se ținuse la înălțimea privilegiilor sale de ambasador al împărăției.

184:2.12 (1981.6) După ce a făcut primul pas pe calea compromisului și al celei minime rezistențe, Petru nu a văzut nici o altă soluție decât aceea de a urma linia de conduită pe care o adoptase. Se cere un caracter mare și nobil pentru ca, după ce ai apucat-o strâmb, să te întorci și să mergi drept . Mult prea adesea propria noastră minte tinde să justifice continuarea pe calea greșelii odată ce noi ne-am pornit pe calea aceea.

184:2.13 (1982.1) Până în momentul în care și-a întâlnit Maestrul după înviere și a văzu că era primit la fel ca înainte de experiența tragică a acestei nopți a tăgăduirilor, Petru nu a crezut niciodată în întregime că ar mai putea fi iertat.

3. În fața tribunalului Sinedriului

184:3.1 (1982.2) Era ora trei și jumătate, în această dimineață de vineri, când marele preot Caiafa a convocat oficial tribunalul de anchetă al sinedriului și a ceru ca Iisus să fie adus în fața lor pentru acest proces formal. În trei ocazii anterioare și cu o largă majoritate de voturi sinedriul decretase condamnarea sa la moarte. Se hotărâse că Iisus merita moartea pe temeiul mărturiilor oficiale ce îl acuzau că ar fi violat legea, că ar fi blasfemiât și luat în derâdere tradițiile părinților Israelului.

184:3.2 (1982.3) Această reuniune a sinedriului nu a fost convocată regulat și nu s-a desfășurat la locul obișnuit, în sala de piatră cioplită a templului. Era vorba de un tribunal special compus din treizeci de persoane aparținând sinedriului care au fost chemate la palat de marele preot. Ioan Zebedeu a fost prezent împreună cu Iisus pe toată durata acestei pretinse judecăți.

184:3.3 (1982.4) Cum acești preoți șefi, scribii și saducheii, cât și unii dintre farisei se făleau că Iisus, tulburătorul ordinii lor și sfidătorul autorității lor, era acum fără scăpare în mâinile lor! Erau decizi să nu-l lase să scape cu viață din ghearele lor răzbunătoare.

184:3.4 (1982.5) De obicei, când iudeii judecau pe cineva pentru vreo acuzație capitală ei procedau cu o mare prudență și asigurau toate garanțiile de echitate în alegerea martorilor și în întreaga conduită a judecății. Însă de data aceasta Caiafa era mai mult un procuror decât un judecător nepărtinitor.

184:3.5 (1982.6) Iisus apărui în fața tribunalului îmbrăcat în hainele sale obișnuite și cu mâinile legate la spate. Întreaga curte fu impresionată și oarecum tulburată de înfățișarea sa maiestuoasă. Nu mai priviseră

asa un astfel de prizonier și nici nu mai fuseseră martori ai unei asemenea stăpâniri de sine la un om a cărui viață era în joc.

184:3.6 (1982.7) Legea iudaică cerea ca doi martori, cel puțin, să fie de acord asupra unui punct , înainte de se putea aduce vreo acuzație împotriva unui prizonier. Iuda nu putea servi ca martor împotriva lui Iisus, deoarece legea iudaică interzicea în mod expres mărturia unui trădător. Peste douăzeci de martori falși erau acolo, toți gata să mărturisească împotriva lui Iisus însă comentariile lor erau atât de contradictorii și născocirea lor atât de evidentă, încât participanții la sinedriu înșiși au fost cuprinși de o mare rușine în fața acestui spectacol. Iisus stătea acolo privindu-i cu blândețe pe sperjuri aceștia. Chiar și expresia chipului său i-a descumpănit pe martorii mincinoși. În timpul acestor false mărturisiri Maestrul nu rosti nici o vorbă. El nu dat nici o replică numeroaselor și falselor lor acuzații.

184:3.7 (1982.8) Prima dată când doi martori se apropiară de ceva ce semăna cu un acord a fost momentul în care doi oameni au mărturisit că îl auziseră pe Iisus zicând într-unul din discursurile sale de la templu că „va distruge acest templu făcut de mâna omului și că în trei zile va construi altul fără ajutorul mâinilor”. Acestea nu erau întocmai spusele lui Iisus, făcând abstracție de faptul că el arătase spre propriul lui trup pe când făcea remarcă la care se făcea referire.

184:3.8 (1982.9) Cu toate că marele preot strigă la Iisus „Tu nu răspunzi la nici una dintre aceste acuzații?” Iisus nici nu și-a deschis gura. A stat acolo în tăcere în timpul în care toți acești falși martori și-au depus mărturiile lor. Ura, fanatismul și exagerările fără scrupul caracterizau atât de mult cuvintele acestor sperjuri încât mărturisirea lor s-a încâlcit în propria ei urzeală. Cea mai bună dezmințire a acelor

acuzății neîntemeiate erau calmul Maestrului și maiestuoasa lui tăcere.

184:3.9 (1983.1) La scurtă vreme după începerea declarațiilor aduse de falșii martori ajunse acolo Anna, și își luă locul lângă Caiafa. Anna s-a ridicat atunci pentru a susține că amenințarea lui Iisus că va distruge templul era suficient pentru a se formula trei capete de acuzare împotriva lui:

184:3.10 (1983.2) 1. Că îndruma oamenii din popor pe căi greșite. Că îi învăța lucruri imposibile și că îi înșela și în alte feluri.

184:3.11 (1983.3) 2. Era un revoluționar fanatic în sensul că pleda pentru doborârea violentă a templului sacru, deoarece cum l-ar putea distruge altfel?

184:3.12 (1983.4) 3. Că propovăduia magia, în sensul că promitea să construiască un nou templu fără ajutorul mâinilor.

184:3.13 (1983.5) Deja toți membrii sinedriului erau de acord că Iisus era vinovat de infracțiuni pe care legea iudaică le pedepsea cu moartea însă ei se preocupau încă și mai mult să stabilească în privința conduitei și învățaturii lui Iisus acuzații care i-ar permite lui Pilat să pronunțe pe bună dreptate sentința de moarte împotriva prizonierului. Ei știau că trebuiau să obțină consimțământul guvernatorului roman înainte de a putea să-l trimită pe Iisus în mod legal la moarte. Anna era în favoarea metodei care consta în faptul de a-l face pe Iisus să pară un învățător prea periculos pentru a fi lăsat în libertate în cadrul populației.

184:3.14 (1983.6) Însă Caiafa nu a putut îndura prea mult privirea Maestrului care stătea acolo într-un calm perfect și într-o tăcere neîntreruptă. El credea că știa cel puțin un mod de a face prizonierul

să vorbească. Atunci acesta se repezi la Iisus, gesticulând agitat își îndreptă degetul lui acuzator spre fața Maestrului și spuse: „În numele Dumnezeului viu, te conjur, să ne spui dacă ești Eliberatorul, Fiul lui Dumnezeu.” Iisus îi răspunse lui Caiafa: „Sunt, și voi merge în curând la Tatăl meu. În curând Fiul Omului va fi înveșmântat de putere și va domni din nou asupra armatelor celeste.”

184:3.15 (1983.7) Când marele preot îl auzi pe Iisus rostind cuvintele acestea el fu năpădit de o furie nestăpânită, și sfâșiindu-și veșmintele acesta exclamă: „Ce nevoie mai avem de martori? Vedeți, acum ați auzit cu toții blasfemia acestui om. Ce credeți acum că ar trebui să facem cu cineva care încalcă legea și rostește blasfemii?” Și ei răspunseră toți la unison: „Merită moartea. Să fie răstignit.”

184:3.16 (1983.8) Iisus nu manifestase nici un interes față de întrebările care i se puseseră înaintea lui Anna și a membrilor sinedriului, afară numai față de acea care se referea la misiunea sa de consacrare. Când a fost întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu el a răspuns afirmativ imediat și fără echivoc.

184:3.17 (1983.9) Anna ar fi dorit ca procesul să se desfășoare mai departe și ca acuzațiile de natură precisă referitoare la poziția lui Iisus față de legea romană și instituțiile romane să fie formulate pentru a fi prezentate mai apoi lui Pilat. Consilierii doreau să termine rapid această chestiune nu numai pentru că era ziua pregătitoare a Paștelui și nici o lucrare nereligioasă nu trebuia făcută după prânz, ci și pentru că se temeau că în orice moment Pilat se poate întoarce în Cezareea, capitala romană a Iudeii, deoarece venise la Ierusalim doar pentru sărbătorirea Paștelui.

184:3.18

(1983.10) Însă Anna nu reuși să păstreze controlul asupra curții. După răspunsul neașteptat al lui Iisus, Caiafa, marele preot, se apropie de el și îl lovi cu mâna peste față. Anna a fost cu adevărat șocat văzându-i pe ceilalți membri ai curții scuipându-l pe Iisus în față pe când ieșeau din sală. Mulți dintre ei îi dădeau palme și își râdeau de el. Și într-o asemenea dezordine și confuzia generală a luat sfârșit, la ora patru și jumătate dimineața, prima sesiune a judecății lui Iisus de membrii sinedriului.

184:3.19 (1984.1) Treizeci falși judecători, plini de prejudecăți, orbiți de tradiție și însoțiți de falșii lor martori au avut îndrăzneala de a se pronunța prin judecata lor asupra dreptului Creator al unui univers. Acești acuzatori înfocați sunt exasperați de maiestuoasa tăcere și de superba prestanță a acestui Dumnezeu-om. Tăcerea sa era cumplit de îndurată; vorbele sale sunt o provocare neînfricată. El rămâne impasibil în fața amenințărilor lor și nu este deloc intimidat de atacurile lor. Omul judecă pe Dumnezeu însă chiar și atunci Dumnezeu îi iubește și i-ar salva dacă ar putea.

4. În ceasul umilirii

184:4.1 (1984.2) Când era vorba de pronunțarea unei condamnări la moarte, legea iudaică cerea întrunirea a două ședințe ale curții. A doua sesiune urma să se țină în ziua următoare și membrii tribunalului trebuiau să-și petreacă intervalul dintre adunări în doliu și post. Însă acești oameni nu au putut să aștepte ziua următoare pentru a li se

confirma decizia că Iisus trebuie să moară. Ei au așteptat numai o oră. Între timp l-au lăsat pe Iisus în sala de audiență sub supravegherea gărzilor templului; aceștia împreună cu servitorii marelui preot se amuzau asaltându-l pe Fiul Omului cu tot felul de insulte. Ei își râdeau de el, îl scuipau și îl pălmuiau cu cruzime. Unii îl loveau peste față cu un toiag și apoi îi spuneau: „Prorocește-ne, Eliberatorul, și spune cine te-a lovit.” Ei au continuat astfel vreme de o oră întreagă insultându-l și maltratându-l pe acest om din Galileea care nu opunea nici o rezistență.

184:4.2 (1984.3) În timpul acestei ore tragice de suferințe și de strâmbă judecată în fața gărzilor și a servitorilor neștiutori și nepăsători, Ioan Zebedeu, îngrozit, aștepta singur într-o sală alăturată. Când au început aceste abuzuri Iisus a făcut un semn cu capul lui Ioan, îndemnându-l să se retragă. Maestru știa bine că, dacă ar permite apostolului său să rămână în cameră pentru a asista la aceste abuzuri, resentimentul lui Ioan ar fi fost stârnit cu atâta tărie încât ar fi rezultat într-o asemenea izbucnire de indignare și protest care i-ar fi adus probabil moartea.

184:4.3 (1984.4) Pe parcursul acestei ore înfricoșătoare Iisus nu rostise nici un cuvânt. Pentru acest suflet omenesc blând și sensibil unit printr-o relație de personalitate cu Dumnezeuul întregului univers nu a existat o porțiune mai amară în cupa sa de umilință decât ora aceasta cumplită în care a fost lăsat la cheremul acestor gardieni și servitori neștiutori și cruzi care au fost tentați să îl maltrateze după exemplul dat de acest pretins tribunal al sinedriului.

184:4.4 (1984.5) Inimii umane îi este imposibil să-și închipuie fiorul de indignare care a străbătut tot vastul univers atunci când inteligențele celeste asistau la spectacolul preaiubitului lor suveran supunându-se

voinței propriilor sale creaturi nesocotite și crude pe nefericita sferă a Urantieii aflate în întunericul păcatului.

184:4.5 (1984.6) Care este deci această trăsătură animală din om care îl face să vrea să insulte și să atace fizic ceea ce nu poate nici atinge spiritual, nici dobândi intelectual? În omul semi-civilizat dormitează încă o brutalitate amenințătoare ce încearcă să-și dea frâu liber asupra celor care îi sunt superiori în înțelepciune și realizare spirituală.

Observați marea grosolănie și brutala ferocitate a acestor oameni așa zis civilizați care găsesc o oarecare formă de plăcere animală în faptul de a-l ataca fizic pe Fiul Omului care nu opunea nici o rezistență. În timp ce asupra lui Iisus ploua cu insulte, cu sarcasme și cu lovituri el nu se apăra deloc, deși nu era lipsit de apărare. Iisus nu era învins, ci doar se limita să nu lupte în sensul material.

184:4.6 (1985.1) Acestea sunt momentele de cea mai mare victorie ale maestrului în lunga și frământata lui carieră de creator, de susținător și de salvator al unui vast univers. După ce a trăit în plenitudinea unei vieți care l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor, Iisus este acum pe cale de a revela pe om lui Dumnezeu într-un chip nou și inedit. El revelează acum acestor lumi victoria finală asupra tuturor temerilor de izolare a personalității resimțite de creatură. Fiul Omului a ajuns în cele din urmă la realizarea identității sale ca Fiu al lui Dumnezeu.

Iisus nu ezită să afirme că el și Tatăl sunt unul singur. Bazându-se pe faptul și pe adevărul acestei experiențe supreme și celeste, el îndeamnă pe fiecare credincios al împărăției să fie una cu el la fel cum el și cu Tatăl sunt una. Experiența vie a religiei lui Iisus devine astfel tehnica sigură prin care muritorii pământenii, izolați din punct de vedere spiritual și solitari din punct de vedere cosmic pot să scape

de izolarea personalității cu toate sechelele cauzate de frică și de sentimente de neputință asociate ei. În realitățile fraterne ale împărăției cerurilor fii lui Dumnezeu prin credință găsesc definitiv eliberarea de izolarea eu-lui atât personal cât și planetar. Credinciosul care îl cunoaște pe Dumnezeu încearcă din ce în ce mai mult extazul și măreția socializării spirituale la scara universului, cetățenia celestă asociată realizării eterne a destinului divin constând din atingerea perfecțiunii.

5. A doua întrunire a tribunalului

184:5.1 (1985.2) La cinci și jumătate dimineața, tribunalul s-a reunit din nou și Iisus a fost condus în sala de alături, în care aștepta Ioan. Acolo soldatul roman și gardienii templului l-au supravegheat pe Iisus în timp ce tribunalul căuta să formuleze acuzațiile care trebuiau să fie prezentate lui Pilat. Anna i-a făcut să înțeleagă asociaților săi că acuzația de blasfemie nu avea nici o greutate în fața lui Pilat. Iuda a asistat la această a doua întrunire a tribunalului, însă fără a depune mărturie.

184:5.2 (1985.3) Această ședință a curții a ținut doar o jumătate de oră. Atunci când membrii sinedriului au întrerupt ședința pentru a se prezenta în fața lui Pilat, ei formulară acuzația lui Iisus socotind că merită moartea pentru următoarele trei motive:

184:5.3 (1985.4) 1. El pervertea națiunea iudaică, înșelând poporul și incitându-l la rebeliune.

184:5.4 (1985.5) 2. El învăța poporul să refuze plata tributului cuvenit lui Cezar.

184:5.5 (1985.6) 3. Pretinzând că el era rege și fondator al unui nou fel de regat, el incita la trădare împotriva împăratului.

184:5.6 (1985.7) Toată această procedură era lipsită de reguli și în întregime contrară legilor iudaice. Nu existau doi martori de acord asupra nici unei probleme, în afară de cei doi care depuseseră mărturie cu privire la afirmația lui Iisus că va distruge templul și îl va reclădi în trei zile. Chiar și asupra acestui punct, în favoarea apărării nu fusese chemat nici un martor, iar lui Iisus nu i se ceruse să explice ceea ce voise să spună.

184:5.7 (1985.8) Singurul punct asupra căruia curtea l-ar fi putut judeca logic era acela al blasfemiei, iar judecata se baza doar pe singura mărturie a acuzatorului. Chiar în ceea ce privește blasfemia, membrii sinedriului omiseseră să procedeze la votul oficial asupra pedepsei cu moartea.

184:5.8 (1985.9) Acum, pentru a se prezenta în fața lui Pilat ei pretindeau să formuleze trei acuzații în cu privire la care nu fusese audiat nici un martor și asupra cărora se puseseră de acord în absența deținutului. Când s-a făcut lucrul acesta, trei dintre farisei s-au retras; ei vroiau să-l vadă pe Iisus distrus, însă nu vroiau să formuleze acuzații împotriva lui fără martori, ori în absența sa.

184:5.9 (1986.1) Iisus nu a mai fost adus în fața tribunalului membrilor sinedriului. Aceștia nu vroiau să-i mai vadă chipul, de vreme ce prin judecata lor aveau să se pronunțe asupra vieții lui nevinovate. Iisus nu

a știut (ca om) acuzațiile lor oficiale, până nu le-a auzit enunțate de Pilat.

184:5.10 (1986.2) În timp ce Iisus era în sală cu Ioan și gardienii, iar tribunalul își desfășura a doua ședință, câteva femei din apropierea palatului marelui preot veniră cu amicii lor pentru a se uita la ciudatul prizonier și una dintre ele îl întreabă: „Ești tu Mesia, Fiul lui Dumnezeu?”, iar Iisus răspunse: „Dacă îți voi spune nu mă vei crede, iar dacă te voi întreba nu vei răspunde.”

184:5.11 (1986.3) La orele șase ale dimineții Iisus a fost dus din casa lui Caiafa pentru a fi înfățișat lui Pilat și a se confirma condamnarea la moarte pe care tribunalul sinedriului o pronunțase într-un chip atât de nedrept și neregulamentar.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 184](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 186](#) >>

Capitolul 185

Judecata în fața lui Pilat

185:0.1 (1987.1) ÎN ACEASTĂ vineri, 7 aprilie, a anului 30, puțin după ora 6 dimineața, Iisus a fost adus în fața lui Pilat, procuratorul roman care guverna Iudeea, Samaria și Idumea sub supravegherea imediată a guvernatorului Siriei. Gardienii templului l-au adus pe Maestru, legat, în fața guvernatorului roman. El era escortat de aproximativ cinci zeci dintre acuzatorii săi, inclusiv membrii sinedriului tribunalului (în principal saducheii), de Iuda Iscariotul, de marele preot Caiafa și de apostolul Ioan. Anna nu se prezintă în fața lui Pilat.

185:0.2 (1987.2) Pilat se trezise și era gata să-i primească pe acești vizitatori matinali. Oamenii care cu o seară mai înainte obținuseră consimțământul său pentru folosirea soldaților romani la arestarea lui

Iisus îl înștiințaseră pe Pilat că Iisus va fi adus dimineața devreme în fața lui. Se făcuseră aranjamente ca judecata să aibă loc în fața pretoriului, o clădire atașată fortăreței Antonia, unde Pilat și soția sa își făceau cartierul general când se opreau la Ierusalim.

185:0.3 (1987.3) Pilat a condus o mare parte a interogării lui Iisus în sălile pretoriului, însă judecata publică a avut loc afară pe treptele scării ce ducea către intrarea principală. Era o concesie făcută iudeilor, care refuzau să intre în casa unui gentil unde poate că se folosea drojdie în acea zi de pregătire a Paștelui. Dacă ar fi intrat acolo, aceasta nu numai că i-ar fi făcut necurați pentru ceremonii și, de aceea, excluși de la orice participare la sărbătoarea de recunoștință de după-amiază, însă atunci ar fi fost necesar să se supună ceremoniilor de purificare de după apusul soarelui pentru a putea fi admiși la împărtășirea cinei de Paști.

185:0.4 (1987.4) Cu toate că acești iudei nu aveau deloc conștiința încărcată atunci când unelteau la asasinarea lui Iisus pe o cale legală, nu erau mai puțin scrupuloși în ceea ce privește toate aceste probleme de curățire ceremonială și de regularitate tradițională. Iar acești iudei nu au fost singurii care nu au recunoscut înalte și sfintele obligații de natură divină, în vreme ce acordau o atenție meticuloasă unor lucruri de puțină importanță pentru bunăstarea umană atât în timp, cât și în eternitate.

1. Pontius Pilat

185:1.1 (1987.5) Dacă Pontus Pilat nu ar fi fost un guvernator destul de bun al provinciilor minore, Tiberiu nu ar fi suportat rămânerea acestuia ca procurator al Iudeii timp de zece ani. Cu toate că Pilat a fost un administrator destul de bun, din punct de vedere moral era un laș. El nu avea deschiderea necesară pentru a înțelege natura rostului său în calitate de guvernator al iudeilor. El nu a înțeles faptul că acești evrei aveau o religie *reală*, o credință pentru care erau gata să moară și că milioane și milioane dintre ei, răspândiți din loc în loc prin imperiu considerau Ierusalimul ca locul înalt al credinței lor și respectau sinedriul ca fiind cel mai înalt tribunal de pe Pământ.

185:1.2 (1988.1) Pilat nu îi iubea pe iudei, iar ura sa profundă începuse să se manifeste de timpuriu. Dintre toate provinciile romane nici una nu era mai dificil de guvernat decât Iudeea. Pilat nu a înțeles niciodată cu adevărat problemele ridicate de administrarea iudeilor. De aceea, încă de la începutul experienței sale de guvernator, el făcuse o serie de greșeli aproape fatale, echivalând aproape cu o sinucidere. Acestea au fost erorile care au dat iudeilor o atât de mare putere asupra sa. Când vroiau să influențeze deciziile sale le era suficient să îl amenințe cu o revoltă și Pilat capitula rapid. Această aparentă nestatornicie sau această lipsă de curaj moral ale procuratorului proveneau în principal din amintirea unui anumit număr de controverse cu iudeii din care a ieșit de fiecare dată învins. Iudeii știau că lui Pilat îi era frică de ei și se temea de poziția sa înaintea lui Tiberiu. Cunoscând această situație ei se foloseau de ea în dezavantajul guvernatorului în numeroase ocazii.

185:1.3 (1988.2) Defavoarea lui Pilat pe lângă iudei rezulta din mai multe întâlniri nefericite. Mai întâi, el nu a luat în serios prejudecata

lor profund înrădăcinată contra tuturor imaginilor considerate ca simbol de idolatrie. El a permis deci soldaților săi să intre în Ierusalim fără să înlăture efigiile Cezarului de pe stindardele lor, după cum soldații romani aveau obiceiul să o facă sub predecesorul său. O delegație numeroasă de iudei l-a așteptat pe Pilat timp de cinci zile și l-a implorat să înlăture aceste embleme de pe steagurile militare. El a refuzat categoric să satisfacă cererea lor și i-a amenințat cu omorârea pe loc. Fiind el însuși un sceptic, Pilat nu înțelegea că oamenii care aveau puternice sentimente religioase nu ezitau să moară pentru convingerile lor religioase. El a fost deci consternat atunci când acești iudei s-au strâns în fața palatului său și într-un gest de sfidare și-au plecat capetele până la pământ și l-au înștiințat că erau gata să moară. Pilat a realizat atunci că de fapt doar lansase o amenințare pe care nu avea de gând s-o ducă la îndeplinire. El a cedat și a ordonat ca emblemele să fie înlăturate de pe drapelele soldaților lui din Ierusalim. Din ziua aceea el a fost într-o mare măsură supus capriciilor conducătorilor iudei care au descoperit astfel slăbiciunea sa consecventă, aceea de a face amenințări pe care nu îndrăzneau să le făptuiască.

185:1.4 (1988.3) Pilat s-a decis ulterior să-și recapete prestigiul și, în consecință, el a agățat de zidurile palatului lui Irod din Ierusalim efigiile împăratului, așa cum erau folosite de obicei în semn de închinare în fața Cezarului. Când iudeii au protestat el a fost neclintit. Când a refuzat să acorde atenție protestelor lor, iudeii au lansat un apel prompt către Roma iar împăratul a ordonat imediat ca emblemele ofensatoare să fie înlăturate. După aceea stima față de Pilat s-a diminuat și mai mult.

185:1.5 (1988.4) Un alt lucru care a fost în defavoarea lui printre iudei a fost acela că el a îndrăznit să ia bani din vistieria templului în vederea construirii unui apeduct pentru a se furniza apă milioanei de vizitatori ai Ierusalimului în zilele marilor sărbători religioase. Iudeii socoteau că doar sinedriul putea să dispună de fondurile templului. Ei nu au încetat niciodată să rostească vorbe de ocară la adresa lui Pilat în ceea ce privește această dispoziție judecată drept abuzivă. Decizia sa a provocat cel puțin douăzeci de plângeri și a făcut să se verse mult sânge. Ultima dintre aceste grave răzvrătiri a avut legătură cu masacrare chiar la picioarele altarului a unui numeros grup de galileeni în cursul slujbei lor acolo.

185:1.6 (1988.5) Este semnificativ să se constate că, pe de o parte, acest șef roman oscilant l-a sacrificat pe Iisus de frica iudeilor și pentru a-și apăra situația personală și că, pe de altă parte, el a fost în cele din urmă revocat din cauza inutilei masacrări a samaritenilor pe temeiul pretențiilor unui fals Mesia care conducea niște trupe la muntele Garizim unde pretindea că vasele templului au fost îngropate. Aprige au fost răzvrătirile care au izbucnit atunci când acesta nu a reușit să arate ascunzătoarea vaselor sacre așa cum făgăduise. Ca urmare a acestui episod, legatul Siriei i-a ordonat lui Pilat să se întoarcă la Roma. Tiberiu a murit în timp ce Pilat era în drum către Roma, iar mandatul lui Pilat ca procurator al Iudeii nu a fost reînnoit. El nu și-a revenit niciodată complet din regretabila decizie prin care și-a dat acordul la crucificarea lui Iisus. Negăsind nici o favoare în ochii noului împărat, el s-a retras în provincia Lausanne unde, mai târziu, s-a sinucis.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, soția lui Pilat, auzise multe despre Iisus prin camerista sa, o feniciană care credea în evanghelia împărăției. După moartea lui Pilat Claudia a jucat un rol important în răspândirea bunei vestiri.

185:1.8 (1989.2) Și toate acestea explică o mare parte a evenimentelor acestei tragice dimineți de vineri. Este ușor înțeles de ce iudeii s-au încumetat asupra să-i dicteze lui Pilat - făcându-l să se trezească la ora șase de dimineață pentru a-l judeca pe Iisus - și, de asemenea, de ce nu au ezitat să îl amenințe cu acuzarea de trădare față de împărat dacă ar fi avut îndrăzneala să refuze cererea lor de a-l trimite pe Iisus la moarte.

185:1.9 (1989.3) Un guvernator roman vrednic de acest nume și care nu ar fi fost implicat într-un mod atât de dezavantajos în treburile conducătorilor iudei nu ar fi permis niciodată acestor fanatici religioși, însetați de sânge, să condamne la moarte un om pe care el însuși l-a declarat acuzat de ei pe nedrept și fără nici o vină. Roma a făcut o mare gafă, o greșeală cu consecințe profunde asupra treburilor pământești atunci când l-a trimis pe acest mediocru Pilat să guverneze Palestina. Bine ar fi fost dacă Tiberiu le-ar fi trimis iudeilor cel mai bun administrator provincial al imperiului.

2. Iisus apare în fața lui Pilat

185:2.1 (1989.4) Când Iisus și acuzatorii săi s-au strâns în fața sălii de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman a ieșit în față și a întrebat, adresându-se companiei adunate: „Ce acuzații aduceți împotriva

acestui om?” Saducheeii și consilierii care își asumaseră sarcina de a-l înlătura din calea lor pe Iisus hotărâseră să se prezinte în fața lui Pilat pentru a cere confirmarea sentinței la moarte pronunțată contra lui Iisus, însă fără a avansa nici o acuzație precisă. De aceea purtătorul de cuvânt al tribunalului sinedriului i-a răspuns lui Pilat: „Dacă omul acesta nu ar fi fost un răufăcător, atunci nu ți l-am fi predat ție.”

185:2.2 (1989.5) Când Pilat remarcă faptul că nu le convenea să formuleze acuzațiile lor contra lui Iisus, cu toate că știa că își petrecuseră toată noaptea în deliberări asupra vinovăției sale, el le-a răspuns: „De vreme ce nu ați căzut de acord asupra unor acuzații precise, de ce nu îl duceți pe omul acesta pentru a fi judecat după propriile voastre legi?”

185:2.3 (1989.6) Atunci grefierul tribunalului sinedriului îi spuse lui Pilat: „Noi nu avem dreptul să trimitem un om la moarte și acest tulburător al liniștii națiunii noastre merită să moară pentru tot ceea ce a făcut. De aceea am venit aici în fața ta pentru a ni se confirma această decizie.”

185:2.4 (1989.7) Această încercare de scăpare din fața guvernatorului roman revelează atât răutatea și înverșunarea membrilor sinedriului îndreptate împotriva lui Iisus, cât și lipsa lor de respect pentru imparțialitatea, pentru onoarea și pentru demnitatea lui Pilat. Ce necuviință din partea acestor cetățeni supuși să apară în fața guvernatorului provinciei lor cerând un decret de execuție contra unui om înainte de a i se permite acestui om o judecată dreaptă și chiar fără a aduce împotriva lui acuzații precise de crimă!

185:2.5 (1990.1) Pilat știa ceva despre faptele lui Iisus printre iudei. El a dedus că acuzațiile care ar putea fi aduse împotriva lui aveau

legătură cu încălcarea legilor eclesiastice iudaice și, de aceea, căuta să-l trimită pe Iisus în fața propriului lor tribunal. Printre altele, Pilat s-a bucurat că i-a făcut să mărturisească public că erau neputincioși în pronunțarea și executarea unei sentințe de moarte, chiar împotriva unui membru al propriei lor rase pe care ajunseseră să îl disprețuiască cu o vrajbă amarnică și pizmașă.

185:2.6 (1990.2) Cu câteva ceasuri mai devreme, cu puțin înainte de miezul nopții și după ce a aprobat folosirea soldaților romani pentru arestarea sa secretă pe Iisus, Pilat a aflat mai multe despre Iisus și despre învățătura sa de la soția sa, Claudia, care era într-o oarecare măsură convertită la iudaism și care a devenit mai târziu o credincioasă în evanghelia lui Iisus.

185:2.7 (1990.3) Lui Pilat i-ar fi plăcut să amâne această audiență, însă el a văzut că acești conducători iudei erau hotărâți să urmărească rezolvarea cazului lor. El știa că această dimineață de vineri nu era doar una de pregătire a Paștelui, ci și ziua pregătirii sabatului iudaic de odihnă și de închinare.

185:2.8 (1990.4) Pilat fiind extrem de sensibil la maniera lipsită de respect în care îl abordaseră iudeii, nu era dispus să își dea acordul la cererea lor de a-l condamna pe Iisus la moarte fără judecată. După ce așteptase deci câteva momente pentru a-i lăsa să își prezinte acuzațiile contra deținutului, el se întoarse spre ei și spuse: „Nu voi condamna acest om la moarte fără judecată și nu voi consimți la audierea lui până nu îmi veți prezenta în scris acuzațiile voastre împotriva lui.”

185:2.9 (1990.5) Când marele preot și ceilalți membri ai sinedriului l-au auzit pe Pilat spunând acestea făcură semn grefierului curții care îi

înmână lui Pilat acuzațiile scrise împotriva lui Iisus. Și aceste acuzații erau:

185:2.10 (1990.6) ””Tribunalul sinedriului socotește că acest om este un răufăcător și un tulburător al națiunii noastre făcându-se vinovat de:

185:2.11 (1990.7) ”1. Perverti națiunii noastre și îndemnarea poporului la revoltă.

185:2.12 (1990.8) ”2. Interzicerea oamenilor de a plăti tribut Cezarului.

185:2.13 (1990.9) ”3. Autointitularea sa drept rege al iudeilor și propovăduirea întemeierii unei noi împărății.”

185:2.14

(1990.10) Iisus nu fusese nici judecat după reguli, nici condamnat după lege în nici una dintre aceste acuzații. El nici măcar nu le auzise în momentul în care fuseseră formulate pentru prima dată, însă Pilat a ordonat să fie adus de la pretoriu, acolo unde se afla în paza gărzilor, și a insistat ca aceste acuzații să-i fie repetate și înaintea lui Iisus.

185:2.15

(1990.11) Când Iisus le-a auzit, el știa bine că nu fusese audiat asupra acestor chestiuni în fața tribunalului iudeu. Ioan Zebedeu și acuzatorii știau asta la fel de bine, însă Iisus nu a dat nici un răspuns la aceste false acuzații. Chiar și atunci când Pilat l-a rugat să răspundă acuzatorilor săi, el a continuat să tacă din gură. Pilat a fost atât de uimit de nedreptatea întregii proceduri și atât de impresionat de tăcuta și stăpânita îndurare ale lui Iisus încât a hotărât să ia prizonierul înăuntru și să-l îi pună întrebări personal.

185:2.16

(1990.12) Mentea lui Pilat era prinsă în confuzie. Temându-se de iudei, în inima sa, el era puternic mișcat în spiritul său la vederea lui Iisus care stătea maiestuos în fața acuzatorilor săi însetați de sânge și îi privea nu cu un dispreț tăcut, ci cu o expresie de sinceră milă și de tristă afecțiune.

3. Audierea în particular de către Pilat

185:3.1 (1991.1) Pilat i-a dus pe Iisus și pe Ioan Zebedeu într-o încăpăre privată, lăsând gardienii afară, în sala cea mare, și rugând prizonierul să se așeze, se așeză și el alături și îi puse mai multe întrebări. Pilat își începu discuția cu Iisus asigurându-l că nu credea în prima acuzație, în faptul că Iisus pervertea națiunea și îndemna la revoltă. Apoi întrebă: „Ai propovăduit vreodată că trebuie să se refuze tributul convenit Cezarului?” Iisus îl arătă pe Ioan cu degetul și spuse: „Întreabă-l pe acela sau pe orice altă persoană care a auzit învățătura mea.” Pilat îl întrebă atunci pe Ioan asupra acestei chestiuni a tributului și Ioan a depus mărturie în privința învățăturii Maestrului său și a explicat că Iisus și apostolii săi plăteau taxe atât Cezarului, cât și trezoreriei templului. Atunci când Pilat a terminat cu întrebările adresate lui Ioan, îi spuse acestuia: „Vezi de nu spune nimănui că am vorbit cu tine”, iar Ioan nu a dezvăluit niciodată acest episod.

185:3.2 (1991.2) Pilat se întoarse apoi pentru a pune și alte întrebări lui Iisus, spunând: „Acum, în privința celei de a treia acuzații contra ta:

ești tu regele iudeilor?” Datorită faptului că vocea lui Pilat părea să aibă o intonație sinceră, Iisus îi zâmbi procuratorului și zise: „Pilat, pui întrebarea aceasta de la tine însuși ori ai luat-o de la acuzatorii mei?” La care guvernatorul răspunse cu un ton puțin indignat: „Sunt eu iudeu? Propriul tău popor și șefii preoților mi te-au predat mie și mi-au cerut să te condamn la moarte. Pun la îndoială validitatea acuzațiilor lor și doar încerc să aflu pentru mine ceea ce ai făcut. Spune-mi, ai zis tu că ești regele iudeilor și ai căutat oare să întemeiezi un nou regat?”

185:3.3 (1991.3) Iisus îi spuse atunci lui Pilat: „Oare nu îți dai seama că împărăția mea nu este al acestei lumi? Dacă era al acestei lumi discipolii mei s-ar fi bătut cu siguranță pentru a nu fi dat pe mâna iudeilor. Prezența mea aici, în fața ta și în aceste lanțuri este suficientă pentru a arăta tuturor oamenilor că împărăția mea este un domeniu spiritual, însăși fraternitatea oamenilor care au devenit fii ai lui Dumnezeu prin credință și prin iubire. Această mântuire le este oferită atât gentililor, cât și iudeilor.”

185:3.4 (1991.4) ”Atunci, la urma urmei, ești un rege” spuse Pilat. Iar Iisus răspunse: „Da, sunt un fel de rege, iar împărăția mea este familia celor care prin credință sunt fiii Tatălui meu care este în Ceruri. Sunt născut în această lume cu scopul de a-l revela pe Tatăl meu tuturor oamenilor și a depune mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu. Și chiar și acum eu îți declar ție că oricine iubește adevărul aude vocea mea.”

185:3.5 (1991.5) Atunci Pilat spuse, pe jumătate ironic și pe jumătate sincer: „Adevărul, ce este adevărul - cine știe?”

185:3.6 (1991.6) Pilat nu era capabil nici să pătrundă adâncimea cuvintelor lui Iisus, nici să înțeleagă natura împărăției sale spirituale, însă era acum sigur că prizonierul nu făcuse nimic care să merite moartea. O singură privire aruncată asupra lui Iisus, față în față, era suficientă pentru a-l convinge chiar și pe Pilat că acest om blând și istovit, însă integru și maiestuos, nu era un revoluționar sălbatic și periculos care ar aspira la urcarea pe tronul temporar al Israelului. Pilat credea că a înțeles ceva din ceea ce spusese Iisus, calificându-se drept rege, căci cunoștea învățăturile stoice care susțineau că „omul înțelept este un rege”. Pilat a fost în întregime convins că în loc de a fi un răzvrătit periculos, Iisus nu era nici mai mult nici mai puțin decât un vizionar inofensiv, un inocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) După ce l-a audiat pe Maestru, Pilat s-a întors la șefii preoților și la acuzatorii lui Iisus și le-a spus: „L-am audiat pe omul acesta și nu-i aflu nici o vină. Eu nu cred că el este vinovat de acuzațiile pe care le-ați adus împotriva lui. Cred că trebuie să fie eliberat.” Când iudeii au auzit aceasta au fost cuprinși de o furie atât de mare încât au început să strige cu sălbăticie că Iisus trebuie să moară. Unul dintre membrii sinedriului a urcat plin de îndrăzneală până la Pilat și a zis: „Acest om răzvrătește poporul de la Galileea și până în toată Iudea. Este un făcător de dezordine și un răufăcător. Vei regreta mult dacă îi dai drumul acestui om.”

185:3.8 (1992.1) Pilat era în mare cumpănă, neștiind încă ce să facă cu Iisus; de aceea, atunci când i-a auzit pe iudei spunând că Iisus și-a început lucrarea în Galileea, el s-a gândit să evite responsabilitatea de a da o sentință finală, măcar să câștige timp pentru de gândire, trimițându-l pe Iisus în fața lui Irod, care se afla pe atunci în Ierusalim

pentru a asista la Paști. Pilat s-a gândit, totodată, că acest gest ar atenua o parte din amarnica ranchiună care exista de câțeva vreme între el și Irod, ca urmare a numeroaselor neînțelegeri asupra unor chestiuni de jurisdicție.

185:3.9 (1992.2) Pilat chemă atunci gărzile și le spuse: „Acest om este un galileean. Conduceți-l imediat în fața lui Irod și după ce Irod îl va fi audiat veniți să-mi raportați concluziile sale”. Și gărzile l-au condus pe Iisus la Irod.

4. Iisus în fața lui Irod

185:4.1 (1992.3) Cât timp a stat în Ierusalim, Irod Antipa el a locuit în vechiul palat macabean al lui Irod cel Mare. în această reședință a fostului rege, Iisus a fost adus de gardienii templului, urmat de acuzatorii săi și de o mulțime tot mai mare. Irod auzise de mult timp vorbindu-se despre Iisus și era curios să-l cunoască. Când Fiul Omului s-a aflat în fața lui, în această dimineață de vineri, vicleanul idumeean nu își aminti nici măcar o clipă de băiatul care altădată i se înfățișase la Sephoris cerând dreptate în privința banilor datorați tatălui său, care murise într-un accident în timp ce lucra la unul din edificiile publice. După câte își amintea Irod, el nu-l văzuse niciodată pe Iisus, cu toate că își făcuse multe griji din pricina lui în perioada în care activitatea Maestrului se concentrase în Galileea. Acum că Iisus era deținut de Pilat și de iudei, Irod era dornic să-l vadă, simțindu-se ferit de orice alte necazuri din partea lui Iisus pe viitor. Irod auzise

mult vorbindu-se despre miracolele înfăptuite de Iisus și spera realmente să îl vadă făcând vreo minune.

185:4.2 (1992.4) Atunci când gărzile l-au adus pe Iisus în fața lui Irod, tetrarhul a fost impresionat de înfățișarea sa impunătoare și de seninătatea chipului său. Timp de un sfert de oră Irod îi puse întrebări lui Iisus, însă Maestrul nu a vrut să răspundă. Irod îl luă peste picior îndemnându-l să facă un miracol, însă Iisus nu a vrut nici să răspundă la numeroasele lui întrebări, nici să reacționeze la ironiile lui.

185:4.3 (1992.5) Atunci Irod se întoarse către șefii preoților și ai saducheilor și își aplecă urechea către acuzațiile lor. El auzi tot ceea ce i se spusese lui Pilat și încă și mai mult în privința pretensele rele săvârșite de Fiul Omului. În cele din urmă, convins că Iisus nici nu va vorbi și nu va face nici un miracol pentru el, Irod, după ce s-a mai distrat o vreme pe seama lui, l-a îmbrăcat cu o veche robă regală de purpură și îl trimise înapoi la Pilat. Irod știa că nu avea nici o jurisdicție asupra lui Iisus în Iudeea. Cu toate că era bucuros să creadă că în sfârșit avea să scape de Iisus în Galileea, era împăcat că responsabilitatea de a-l trimite la moarte îi revenea lui Pilat. Irod nu și-a revenit niciodată complet din teama de care suferea ca de un blestem după ce l-a executat pe Ioan Botezătorul. Uneori lui Irod îi era teamă și ca nu cumva Iisus să fie tot Ioan reînviat din morți. Acum era eliberat de frica aceea, căci băgase de seamă că Iisus era o personalitate mult diferită de francul și fiorosul profet care îndrăznise să denunțe și să condamne viața sa privată.

5. Iisus din nou în fața lui Pilat

185:5.1 (1993.1) Când gărzile l-au adus pe Iisus la Pilat, acesta din urmă a ieșit pe treptele din față ale pretoriului unde fusese pus scaunul său de judecată și, convocându-i pe șefii preoților și pe membrii sinedriului le spuse: ”Ați adus acest om înaintea mea acuzându-l că pervertește poporul, că interzice plata impozitelor și că se pretinde rege al iudeilor. L-am audiat și nu l-am găsit vinovat de aceste acuzații. În realitate, nu i-am găsit nici o vină. Apoi l-am trimis la Irod și tetrarhul trebuie să fi ajuns la aceleași concluzii, deoarece mi l-a trimis înapoi. Acest om nu a comis, cu siguranță, nimic care să merite moartea. Dacă credeți totuși că trebuie să fie disciplinat în vreun fel, eu sunt dispus să îl pedepsesc înainte de a-l elibera.”

185:5.2 (1993.2) În momentul în care iudeii au început să-și strige protestele împotriva eliberării lui Iisus, o mare mulțime urcase sus la pretoriu pentru a îi cere lui Pilat să elibereze un prizonier în onoarea sărbătorii de Paști. De câțva timp guvernatorii romani aveau obiceiul de a permite populației să aleagă un prizonier ori un condamnat care să fie grațiat în perioada Paștelui. Acum că această mulțime venise în fața lui pentru a cere eliberarea unui prizonier, Iisus fiind atât de recent în mare favoare pe lângă mulțimi. Pilat a avut ideea că s-ar putea sustrage din această chestiune neplăcută, propunând grupului să elibereze acest om din Galileea ca garanție a bunăvoinței sale cu prilejul Paștelui, din moment ce Iisus era acum un prizonier în fața locului său de judecată.

185:5.3 (1993.3) În timp ce mulțimea se aduna pe treptele clădirii, Pilat auzi niște voci strigând numele unuia Baraba. Baraba era un agitator politic notoriu, hoț și asasin, fiu al unui preot și fusese recent prins în flagrant delict de viol și de ucidere pe drumul Ierihonului. El fusese

condamnat la moarte și sentința trebuia să fie executată imediat după sărbătorile de Paști.

185:5.4 (1993.4) Pilat se ridică și explică mulțimii că Iisus i-a fost adus de șefii preoților care cereau moartea sa formulând anumite acuzații însă el nu credea că acest om merita moartea. Pilat spuse: „Atunci preferați să îl eliberați pe acest Baraba asasinul sau pe Iisus din Galileea?” Când Pilat vorbise astfel, șefii preoților și consilierii sinedriului strigară cu toată puterea: „Baraba, Baraba!” Și când oamenii adunați văzură că șefii preoților vroiau ca Iisus să fie trimis la moarte, ei se alăturară îndată celor care reclamau execuția sa, în timp ce strigau în gura mare pentru eliberarea lui Baraba.

185:5.5 (1993.5) Cu câteva zile mai înainte, aceeași mulțime îl privise pe Iisus cu o teamă respectuoasă însă ea nu mai avea considerație pentru un om care, după ce a pretins că este Fiul lui Dumnezeu, se găsea acum prizonier al principalilor preoți și conducători și adus la judecată în fața lui Pilat, cu riscul de a fi condamnat la moarte. Iisus putea fi un erou în ochii populației când alunga din templu pe cămătari și pe negustori, însă nu atunci când era un prizonier lipsit de rezistență în mâinile dușmanilor săi și când viața sa era în joc.

185:5.6 (1993.6) Pilat se mânie văzându-i pe șefii preoților clamând grațierea unui asasin notoriu și urlând pentru a obține sângele lui Iisus. El le-a văzut răutatea și vrajba și a sesizat prejudecățile și invidia lor. Așadar le spuse: „Cum puteți alege viața unui asasin în locul vieții acestui om a cărui mare crimă constă în a se numi simbolic drept rege al iudeilor?” Dar n-a fost o afirmație înțeleaptă din partea lui Pilat. Iudeii erau un popor mândru, aflați acum sub jugul politic roman, însă sperând la venirea unui Mesia care îi va fi

eliberat de aservirea lor gentililor cu o mare desfășurare de putere și de glorie. La ideea că acest învățător cu purtarea blândă și care propovăduia doctrine stranie, și care era acum arestat și acuzat de crime ce impuneau pedeapsa cu moartea putea fi invocată ca „rege al iudeilor”, ei au încercat un resentiment mai mare decât și-ar fi putut închipui Pilat vreodată. Ei luară această remarcă ca pe o insultă împotriva a tot ceea ce considerau ei sacru și onorabil în existența lor națională și de aceea începură să ceară eliberarea lui Baraba și moartea lui Iisus.

185:5.7 (1994.1) Pilat știa că Iisus era nevinovat de acuzațiile aduse împotriva lui și dacă ar fi fost un judecător integru și curajos l-ar fi achitat și eliberat însă lui îi era teamă să îi sfideze acești iudei înfuriați. În timp ce tot ezita să-și facă datoria, sosi un mesager care îi înmână un mesaj pecetluit de la soția sa, Claudia.

185:5.8 (1994.2) Pilat făcu cunoscut auditoriului său dorința sa de a citi comunicarea pe care tocmai o primise înainte de a relua examinarea problemei care era dezbătută atunci. El deschise scrisoarea soției sale și citi: „Te implor să nu participi cu nimic la condamnarea acestui om integru și inocent pe care îl numesc Iisus. Am suferit mult în vis în această noapte din cauza lui.” Această notă venind de la Claudia nu numai că la supărat tare pe Pilat,ducând așadar la întârzierea judecării chestiunii în cauză, ci,totodată, , din nefericire, le-a lăsat conducătorilor iudei un timp considerabil pentru a circula liberi prin mulțime. Ei au profitat de aceasta pentru a îndemna populația să ceară eliberarea lui Baraba și să ceară, cu strigăte, crucificarea lui Iisus.

185:5.9 (1994.3) În cele din urmă Pilat încercă iarăși să găsească o soluție problemei întrebând mulțimea pestriță de conducători iudei și

de persoane care cereau grațierea: „Ce să fac cu cel pe care îl numiți regele iudeilor?” Ei strigară la unison: „Răstignește-l! Răstignește-l!” În unanimitate, aceste pretenții din partea acestei mulțimi răspândite îl înspăimântă și îl alarmă pe Pilat, judecător nedrept și cuprins de teamă.

185:5.10 (1994.4) El întrebă încă o dată: „De ce vreți să-l răstigniți pe acest om? Ce rău a făcut? Cine vrea să vină înainte pentru a depune mărturie împotriva lui?” Însă când l-au auzit pe Pilat luându-i apărarea lui Iisus, ei strigară și mai tare: „Răstignește-l! Răstignește-l!”

185:5.11 (1994.5) Atunci Pilat făcu, din nou, apel la ei în privința eliberării prizonierului de Paști spunând: „Vă cer încă o dată să spuneți ce prizonier trebuie să eliberez la această dată în care sărbătoriți Paștele vostru?” și, din nou, mulțimea urlă: „Dă-ni-l pe Baraba! „

185:5.12 (1994.6) Atunci Pilat spuse: „Dacă îl eliberez pe Baraba asasinul, ce voi fac cu Iisus?” Și încă o dată mulțimea urlă la unison: „Răstignește-l! Răstignește-l!”

185:5.13 (1994.7) Pilat fu îngrozit de cererile insistente ale populației ce acționa sub îndrumarea imediată a șefilor preoților și a consilierilor sinedriului, însă decise cu toate acestea să facă cel puțin încă o încercare de a liniști mulțimea și de a-l salva pe Iisus.

6. Ultimul apel al lui Pilat

185:6.1 (1994.8) Doar dușmanii lui Iisus participau la tot ceea ce se întâmpla în această dimineață de vineri în fața lui Pilat. Numeroșii săi prieteni fie nu știau de arestarea sa nocturnă și de judecata de la primele ore ale dimineții, fie se ascundeau de teama de a nu fi prinși și ei și condamnați la moarte pe motiv că credeau în învățăturile lui Iisus. În rândurile mulțimii în creștere acum a celor care cereau moartea lui Iisus nu se găseau decât dușmanii săi și populația lipsită de discernământ și ușor de manipulat.

185:6.2 (1995.1) Pilat vru să facă un ultim apel la mila lor. Fiindu-i teamă să sfideze pe cei care strigau din mijlocul acestei mulțimi răătăcite pentru obținerea sângelui lui Iisus, el ordonă gărzilor iudaice și soldaților romani să-l ia pe Iisus și să-l biciuiască. Aceasta era o procedură injustă și ilegală, deoarece legea romană rezerva biciuirea doar condamnaților la moarte prin răstignire. Dar gărzile îl duseră pe Iisus pentru acest supliciu în curtea deschisă a pretoriului. Dușmanii lui n-au asistat la biciuire, însă Pilat da. Înainte ca biciuitorii să fi sfârșit acest flagrant abuz el le ordonă să se oprească și făcu semn să îi fie adus Iisus. Înainte ca Iisus să fie legat de stâlpul biciuirii și să fie lovit cu bicele lor cu noduri, dușmanii săi îl îmbrăcaseră din nou în roba purpurie și îi puseseră o coroană de spini pe frunte. După ce i-au pus un toiag în mână în chip de sceptru, ei au îngenunchiat în fața lui și l-au luat în râs spunând: „Salut rege al iudeilor!” apoi l-au scuipat și l-au lovit cu mâinile peste față. Înainte de a-l duce la Pilat unul dintre ei i-a luat bastonul din mână și l-a lovit în cap.

185:6.3 (1995.2) Apoi Pilat conduse prizonierul sângerând în fața mulțimii risipite și arătându-l spuse: „Iată omul! Din nou vă declar că

nu l-am găsit vinovat de nici o crimă și după ce l-am biciuit vreau să îl eliberez!”

185:6.4 (1995.3) Iisus din Nazareth era acolo înveșmântat cu o robă purpurie veche și având pe cap o coroană de spini care sfâșia fruntea lui blândă. Fața îi era pătată de sânge, iar trupul îi era încovoiat de chin și de durere. Însă nimic nu putea mișca inima insensibilă a celor care sunt victimele unei intense uri emoționale și înlănțuiți de prejudecăți religioase. Acest spectacol genera o profundă înfiorare în împărăția unui vast univers însă nu atinse inima celor care erau hotărâți să îl extermine pe Iisus.

185:6.5 (1995.4) Când își reveniră din primul lor șoc la vederea jalnicei stări a Maestrului, ei nu făcură decât să strige și mai tare și mai îndelung: „ Răstignește-l! Răstignește-l! Răstignește-l! „

185:6.6 (1995.5) Acum Pilat, înțelegând zădărnicia de a face apel la presupusele lor sentimente de milă, ieși înaintea și spuse: „Îmi dau seama că ați decis moartea acestui om. Însă ce a făcut el pentru a merita moartea? Cine vrea să facă cunoscută crima sa?”

185:6.7 (1995.6) Atunci marele preot însuși înaintă, urcă treptele către Pilat și declară cu mânie: „Noi avem o lege sacră după care omul acesta trebuie să moară pentru că a proclamat el însuși că era Fiu al lui Dumnezeu.” Când Pilat auzi acest lucru fu cu atât mai înspăimântat nu numai de iudei, ci și amintindu-și de mesajul soției sale și de mitologia greacă în care zeii coboară pe Pământ. El tremura acum la ideea că Iisus chiar putea să fie un personaj divin. El adresă un semn al mâinii mulțimii pentru a cere liniște, și în timp ce îl luă pe Iisus de braț el îl conduse din nou în interiorul clădirii pentru a-i mai

pune niște întrebări. Pilat era acum tulburat de frică, descumpănit de superstiții și hărțuit de înverșunarea populației.

7. Ultima confruntare cu Pilat

185:7.1 (1995.7) În timp ce Pilat, tremurând de teamă și emoție se așează alături de Iisus, îl întreabă: „De unde vii tu, cine ești cu adevărat, de ce spun ei că ești Fiul lui Dumnezeu?”

185:7.2 (1996.1) Însă Iisus nu putea deloc să răspundă acestor întrebări atunci când ele erau puse de un judecător ezitant, slab, temător de oameni și care a fost atât de nedrept încât să îl supună biciuirii și chiar după ce tocmai proclamase totala lui nevinovăție și după ce ratificase condamnarea sa la moarte. Iisus îl privi pe Pilat drept în ochi, dar nu îi răspunse. Atunci Pilat îi spuse: „Refuzi să îmi vorbești? Nu înțelegi că am încă puterea să te eliberez sau să te răstignesc?” Iisus îi răspunde: „Tu nu ai avea nici o putere aspra mea dacă nu ți s-ar fi permis de sus; nu a-i putea exercita nici o autoritate asupra Fiului Omului dacă Tatăl care este în Ceruri nu ți-ar permite acest lucru. Însă tu nu ești atât de vinovat, căci nu cunoști evanghelia. Cel care m-a trădat și cel care m-a adus la tine, ei au comis cel mai mare păcat.”

185:7.3 (1996.2) Această ultimă discuție cu Iisus l-a înspăimântat pe Pilat. Acest om laș din punct de vedere moral, acest judecător plâpând se clătina acum sub îndoita greutate a fricii superstițioase de Iisus și a spaimii de moarte pe care i-o provocau conducătorii iudei.

185:7.4 (1996.3) Pilat reveni în fața mulțimii spunând: „Sunt sigur că acest om nu a ofensat decât religia. Ar trebui să îl luați și să-l judecați

după propria voastră lege. De ce sperați că voi consimți la moartea sa pentru că este în conflict cu tradițiile voastre?”

185:7.5 (1996.4) Pilat era pe punctul de a-l elibera pe Iisus când Caiafa, marele preot se apropie de lașul judecător roman, ridică un deget amenințător în fața sa și grăi pe un ton plin de mânie aceste cuvinte, astfel încât întreaga populație să poată auzi: „Dacă îl eliberezi pe acest om tu nu ești prietenul Cezarului și voi avea eu grijă ca împăratul să afle totul.” Această amenințare publică depășea puterea de îndurare a lui Pilat. Teamă pentru situația sa personală a pus în umbră orice altă considerație și lașul guvernator ordonă că Iisus să fie adus în fața locului de judecată. Când Maestrul stătea acolo, în fața lor, Pilat îl arată cu degetul și spuse sarcastic: „Iată regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „Sfârșește cu el, crucifică-l!” Atunci Pilat spuse, cu multă ironie și sarcasm: „V-oi răstigni regele vostru!”, iar iudeii răspunseră: „Răstignește-l! Noi nu avem alt rege decât Cezarul.” Atunci Pilat își dădu seama că nu mai exista nici o speranță de a-l salva pe Iisus, de vreme ce el nu era deloc dispus să îi sfideze pe iudei.

8. Tragica renunțare a lui Pilat

185:8.1 (1996.5) Întrupat ca Fiu al Omului, stătea acolo Fiul lui Dumnezeu. El fusese arestat fără nici o vină, acuzat fără dovezi, judecat fără martori, pedepsit fără nici un verdict și urma să fie curând condamnat la moarte de către un judecător nedrept care mărturisea faptul de a nu putea găsi nici o greșeală în el. Dacă Pilat se

gândea că ar putea face apel la patriotismul lor referindu-se la Iisus ca la un „rege al iudeilor”, el a eșuat complet. Iudeii nu așteptau nici un rege de acest fel. Când conducătorii preoților și ai saducheilor declarau: „Noi nu avem alt rege decât Cezarul” acest fapt a reprezentat un șoc teribil pentru mulțimea ignorantă însă era prea târziu pentru a-l mai salva pe Iisus, chiar dacă populația ar îndrăzni cumva să se alăture cauzei Maestrului.

185:8.2 (1996.6) Pilat se temea de un scandal sau de o revoltă. El nu își permise riscul de a avea neazuri de ordinul acesta în vremea Paștelui în Ierusalim. El primise recent o mustrare de la Cezar și nu vroia să riște să mai primească vreuna. Populația aplaudă atunci când ordonă să fie eliberat Baraba. El aduse apoi un vas și puțină apă, apoi se spală pe mâini în fața mulțimii și spuse: „Sunt nevinovat de sângele acestui om. Voi ați decis ca el să moară însă eu nu i-am găsit nici o vină. Ocupați-vă de el. Soldații îl vor conduce.” Atunci populația aplaudă și răspunse: „Sângele său să fie cadă peste noi și peste copiii noștri.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 185](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 187](#) >>

Capitolul 186

Cu puțin Înainte de răstignire

186:0.1 (1997.1) ÎN MOMENTUL în care Iisus și acuzatorii săi au pornit spre către Irod, Maestrul s-a întors către apostolul Ioan și i-a spus: „Ioane, tu nu mai poți face nimic pentru mine. Mergi la mama mea și adu-o ca să mă vadă înainte de a muri.” Atunci când Ioan a auzit rugămintea Maestrului său, și cu toate că nu-i venea să-l lase singur printre dușmanii lui, el se grăbi să plece în Bethania, unde era reunită întreaga familie a lui Iisus în așteptare la Marta și Maria, surorile lui Lazăr, pe care Iisus îl înviase din morți.

186:0.2 (1997.2) De mai multe ori în cursul dimineții, mesagerii i-au adus Martei și Mariei vești despre desfășurarea procesului lui Iisus însă familia lui Iisus nu a ajuns la Bethania decât cu câteva minute înainte ca Ioan să fi sosit cu mesajul că Iisus cerea să își vadă mama

înainte de a muri. După ce Ioan Zebedeu a povestit tot ceea ce s-a întâmplat din momentul arestării lui Iisus de la miezul nopții, Maria a plecat imediat însoțită de Ioan pentru a-l vedea pe fiul ei mai mare. În momentul în care Maria și Ioan au ajuns la Ierusalim, Iisus, însoțit de soldații romani care trebuiau să-l răstignească, ajunsese deja la Golgota.

186:0.3 (1997.3) Când Maria, mama lui Iisus, a plecat din Bethania cu Ioan la fiul ei, Rut, sora Maestrului, a refuzat să rămână în urmă cu restul familiei. Cum ea era hotărâtă să își însoțească mama, fratele ei, Iuda, a plecat împreună cu ea. Ceilalți membri ai familiei Maestrului au rămas la Bethania sub conducerea lui Iacob. Cam o dată pe oră mesagerii lui David Zebedeu le aduceau vești referitoare la desfășurarea aceluia lucru îngrozitor, condamnarea la moarte a fratelui lor, Iisus din Nazareth.

1. Sfârșitul lui Iuda Iscarioteanul

186:1.1 (1997.4) Era aproape ora opt și jumătate dimineața în această vineri când audierea lui Iisus în fața lui Pilat a luat sfârșit, iar Maestrul a fost dat în paza soldaților romani care urmau să-l pună pe cruce. Imediat ce romanii l-au luat pe Iisus, căpitanul gardienilor iudei s-a întors împreună cu oamenii lui la cartierul general al templului. Șefii preoților și ajutoarele lor din sinedriu i-au urmat îndeaproape pe gardieni, mergând direct la locul lor de adunare obișnuit, în sala de piatră cioplită a templului. Ei au găsit aici pe mulți alți membri ai sinedriului așteptând să vadă ce se făcuse cu Iisus. În

timp ce Caiafa făcea raportul său sinedriului în privința judecării și condamnării lui Iisus, Iuda apărură în fața lor reclamând recompensa lui pentru rolul pe care l-a jucat în arestarea și condamnarea la moarte a Maestrului său.

186:1.2 (1997.5) Toți acești iudei îl detestau pe Iuda; ei nu aveau pentru trădător decât sentimente de absolut dispreț. Pe tot parcursul judecării lui Iisus în fața lui Caiafa și în timpul apariției sale în fața lui Pilat, Iuda a avut muștrări de conștiință în ceea ce privește mișelia lui. El a început totodată să fie oarecum dezamăgit de recompensa pe care trebuia să o primească ca plată a trădării lui Iisus. Lui nu îi plăcea deloc răceala și rezerva autorităților iudaice. Cu toate acestea, el se aștepta să fie recompensat cu generozitate pentru purtarea lui lașă; el credea că va fi convocat în fața întregului sinedriu pentru a-și auzi propriile laude și a vedea conferindu-i-se onoruri pe măsură ca răsplată a marelui serviciu care credea că l-a făcut națiunii sale. Ne putem așadar imagina marea surpriză a acestui trădător egoist când un servitor al marelui preot îl bătu pe umăr, îl chemă afară din sală și îi spuse: "Iuda, am fost însărcinat să te plătesc pentru trădarea lui Iisus. Iată recompensa ta." Iar servitorul lui Caiafa îi întinse o pungă în care erau treizeci de monede de argint, prețul curent al unui bun sclav valid.

186:1.3 (1998.1) Iuda a fost stupefiat, mut de uimire. El se grăbi să intre din nou în sală, însă ușierul îi bară calea. El dorea să facă apel la sinedriu însă nu a fost lăsat să intre. Lui Iuda nu-i venea să creadă că acești conducători iudei l-au fi lăsat să își trădeze prietenii și Maestrul pentru a-i oferi apoi treizeci de arginți ca recompensă. Era umilit, dezamăgit și zdrobit. El se îndepărtă de templu, ca să zicem așa,

aproape într-un soi de transă; ca un automat, el lăsa punga să alunece în buzunarul său mare, acolo unde purtase mult timp portofelul conținând fondurile apostolice. El rătăci prin oraș și ieși după mulțimea care urma să asiste la răstignire.

186:1.4 (1998.2) Iuda zări de departe că se ridica crucea pe care era Iisus bătut în cuie. La vederea aceasta, el se reîntoarse imediat la templu, își croi cu drum pe lângă forța gardianul de la poartă și se pomeni în fața sinedriului care era încă în toiul ședinței. Trădătorului aproape i se tăiase răsuflarea și era profund abătut însă a reușit să îngăime următoarele cuvinte: „Am păcătuit prin aceea că am trădat un sânge nevinovat. Voi m-ați insultat; mi-ați dat bani pentru acest serviciu - cât prețul unui sclav. Mă căiesc că am făcut aceasta. Luați-vă banii. Vreau să mă eliberez de vinovăția acestei fapte.”

186:1.5 (1998.3) Auzindu-l pe Iuda, conducătorii iudei au râs de el. Unul dintre ei care ședea aproape de locul în care stătea Iuda i-a făcut semn să iasă din sală, zicând: „Maestrul tău a fost deja condamnat la moarte de către romani. Cât despre vinovăția ta, ce ne pasă nouă? Vezi-ți tu de treaba ta - mergi de aici.”

186:1.6 (1998.4) Părăsind sala sinedriului Iuda scoase cele treizeci de monezi de argint din portofel și le azvârli, împrăștiindu-le pe dalele templului. Când trădătorul ieși, el își ieșise deja din fire. Iuda trecea acum prin experiența realizării adevăratei naturi a păcatului. Toată strălucirea, toată fascinația și toată beția facerii de rău dispăruseră. Acum răufăcătorul stătea singur, față în față cu verdictul judecății sufletului său deziluzionat și decepționat. Păcatul era plin de vrajă și de aventură când era comis, însă acum Iuda trebuia să facă față culegerii faptelor goale și lipsite de romantic.

186:1.7 (1998.5) Cel care fusese până acum ambasador pe tărâmul împărăției cerurilor rățacea acum singur și părăsit pe drumurile Ierusalimului. Disperarea sa era cumplită și aproape absolută. El a continuat să umble prin oraș, apoi dincolo de zidurile lui până la locul izolat al văii lui Hinnom unde a urcat pe niște stânci abrupte. Acolo și-a dat jos cingătoare cu care era cuprins, a legat un capăt al ei de un copac, și-a înnodat-o în jurul gâtului și și-a dat drumul în gol. Înainte să moară, nodul făcut de degetele lui nervoase se desfăcuse și trupul trădătorului s-a zdrobit de stâncile ascuțite pe care a căzut.

2. Atitudinea Maestrului

186:2.1 (1999.1) Când a fost arestat, Iisus știa că lucrarea sa pe Pământ sub înfățișarea unui muritor era încheiată. El înțelegea bine felul de moarte la care va fi supus și era prea puțin preocupat de detaliile așazisei lor judecări.

186:2.2 (1999.2) În fața sinedriului Iisus a refuzat să răspundă la mărturiilor aduse de martorii mincinoși. Doar o singură întrebare atrăgea mereu un răspuns, fie că era pusă de prieteni, fie că era pusă de dușmani: aceea care se referea la natura și la divinitatea misiunii sale pe Pământ. Când era întrebat dacă era Fiul lui Dumnezeu, el dădea negreșit un răspuns. El a refuzat ferm să vorbească în timpul înfățișării sale în fața curiosului și șovăitorului Irod. În fața lui Pilat el a vorbit doar atunci când a crezut că Pilat sau vre-un om sincer ar putea fi ajutat de cuvintele sale în cunoașterea mai bună a adevărului. Iisus îi învățase pe apostolii săi că era inutil ca ei să arunce perle

porcilor și acum îndrăzneală să practice ceea ce propovăduise. Purtarea sa în acel moment dădea pilda supunerii cu răbdare a naturii umane, dublate de maiestuoasă tăcere și de demnă solemnitate a naturii divine. El era cât se poate de dispus să discute cu Pilat orice fel de chestiune referitoare la acuzațiile politice aduse împotriva lui, despre orice chestiune recunoscută de el ca relevantă și aflată sub jurisdicția guvernatorului.

186:2.3 (1999.3) Iisus era convins că voia Tatălui său era ca el să se supună cursului natural și ordinar al evenimentelor umane, așa cum ar trebui să facă orice altă creatură muritoare. De aceea el a refuzat chiar și să folosească acele puteri pur umane de elocință convingătoare pentru a influența uneltirile contemporanilor săi miopi din punct de vedere social și orbi spiritual. Cu toate că Iisus a trăit și a murit pe Urantia, întreaga sa carieră umană, de la început până la sfârșit, a fost un spectacol menit să influențeze și să instruiască întregul univers local pe care l-a creat și pe care l-a susținut neîncetat.

186:2.4 (1999.4) Iudeii cu vederi înguste au scos strigăte necuviincioase cerând moartea Maestrului în timp ce el rămânea într-o tăcere teribilă contemplând scena morții unei națiuni, a propriului lui tată pământean.

186:2.5 (1999.5) Iisus dobândise tipul de caracter uman care poate să-și păstreze sângele rece și care poate să-și afirme demnitatea în fața insultelor repetate și gratuite. El nu putea fi intimidat. Când a fost asaltat pentru prima dată de mărturia făcută de servitorul lui Anna, el s-a mărginit să sugereze că mai bine s-ar martori care să poată depune cum se cuvine mărturie împotriva lui.

186:2.6 (1999.6) De la început până la sfârșitul preinsei tale judecări în fața lui Pilat, legiunile celeste de față nu au putut să nu răspândească în univers descrierea scenei „Pilat în judecată, în fața lui Iisus”.

186:2.7 (1999.7) În timpul apariției sale în fața lui Caiafa, când toate mărturiile mincinoase s-au năruit, Iisus nu a ezitat să răspundă la întrebarea șefului preoților și să furnizeze astfel prin propria sa mărturie, temeiul pe care tribunalul dorea să se bazeze pentru a-l acuza de blasfemie.

186:2.8 (1999.8) Maestrul nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru eforturilor bine intenționate însă șovăielnice ale lui Pilat de a obține eliberarea sa. Îi era cu adevărat milă de Pilat și s-a străduit sincer să-i lumineze mintea întunecată. El a rămas în întregime pasiv la toate apelurile adresate de guvernatorul roman iudeilor ca aceștia să-și retragă învinuirile criminale aduse împotriva lui. Pe toată durata tristului proces el s-a comportat cu o demnitate simplă și cu o maiestate fără ostentație. El nu s-a apucat nici să îi critice pentru lipsa lor de sinceritate pe aceia care vroiau să îl asasineze atunci când îl întrebau dacă era cumva „regele iudeilor”. Cu o mică lămurire rectificatoare el a acceptat denumirea știind că, deși ei aleseseră să îl respingă, chiar și într-un sens spiritual, el ar fi fost ultimul care să reprezinte cu adevărat un șef pentru națiunea lor.

186:2.9 (2000.1) Iisus a vorbit puțin pe parcursul acestui proces însă suficient pentru a arăta tuturor muritorilor tipul de caracter pe care îl pot perfecționa ființele umane în asociere cu Dumnezeu și pentru a revela întregului univers modul în care Dumnezeu poate să se manifeste în viața unei creaturi când aceasta alege cu adevărat să facă voia Tatălui și devine astfel un fiu activ al Dumnezeului viu.

186:2.10 (2000.2) Iubirea sa pentru muritorii neștiutori este pe deplin pusă în lumină de răbdarea și de marea lui stăpânire de sine în fața loviturilor soldaților grosolani și a servitorilor fără minte. El nu s-a supărat nici măcar atunci când l-au legat la ochi și când l-au lovit în batjocură peste față strigându-i-se: „profețește-ne nouă cine a fost acela ce te-a lovit.”

186:2.11 (2000.3) Ceea ce zicea Pilat era mai aproape de adevăr decât ceea ce știa, atunci când, după ce l-a biciuit pe Iisus, l-a înfățișat mulțimii exclamând: „Iată omul!” Într-adevăr, guvernatorul roman copleșit de teamă, nici nu visa că în chiar clipa aceea universul era atent, privind spectacolul unic al preaiubitului său Fiu suveran supus unei umiliri ca aceea și îndurând batjocura și îmbrâncirile supușilor muritori, întunecați și decăzuți. Și cum vorbea Pilat, expresia ”Iată-l pe Dumnezeu Omul” răsună în întreg Nebadonul. De atunci, în tot universul, nenumărate miliarde de creaturi au continuat să-l privească pe acest om în timp ce Dumnezeul din Havona - cârmuitorul suprem al universului universurilor - acceptă omul din Nazareth ca fiind împlinirea idealului creaturilor muritoare ale acestui univers local din timp și spațiu. În viața sa incomparabilă Iisus a pierdut nici un prilej de a-l revela pe Dumnezeu omului. Acum, în decursul acestor ultime episoade ale carierei sale omenești și ale morții sale, el a făcut o nouă și emoționantă revelație a omului lui Dumnezeu.

3. Vrednicul de încredere David Zebedeu

186:3.1 (2000.4) Puțin după ce Iisus a fost dat pe mâna soldaților romani la sfârșitul audienței în fața lui Pilat, un detașament din gardienii templului a fost trimis de urgență la Ghetsimani pentru a-i împrăștia sau a-i prinde pe discipolii Maestrului. Însă, cu mult timp în înaintea sosirii gărzilor, aceștia se răspândiseră deja. Apostolii se retrăseseră în ascunzători stabilite dinainte. Grecii se despărțiseră îndreptându-se spre diverse case din Ierusalim. Tot așa dispăruseră și alți discipoli. David Zebedeu credea că dușmanii lui Iisus se vor întoarce, așa că a mutat din timp vreo cinci sau șase corturi mai sus pe deal, aproape de locul în care Maestrul se retrăsese de atâtea ori pentru a se ruga și a se închina. Acolo s-a gândit el să se ascundă, menținând în același timp un centru, un post de coordonare pentru serviciul său de mesageri. De abia a părăsit David tabăra că gărzile din templu au și sosit. Negăsind pe nimeni acolo, s-au mulțumit să dea foc taberei și s-au întors în grabă la templu. Auzind raportul soldaților, sinedriul a fost încredințat că discipolii lui Iisus erau atât de tare înfricoșați și de subjugați încât nu mai exista pericolul vreunei revolte și nici al vreunei încercări de a-l scăpa pe Iisus din mâinile călăilor săi. În sfârșit, membrii sinedriului puteau să răsufle ușurați. Ei au încheiat ședința, apucând-o fiecare pe drumul lui pentru a se pregăti pentru Paște.

186:3.2 (2000.5) Imediat ce Pilat l-a predat pe Iisus soldaților romani pentru a-l răstigni, un mesager a plecat în grabă la Ghetsimani pentru a-i da de știre lui David. În mai puțin de cinci minute curierii plecară spre Bethsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Shechem, Hebron, Damasc și Alexandria purtând cu ei vestea că Iisus urma să fie răstignit de romani și la cererea insistentă a șefilor iudei.

186:3.3 (2001.1) În tot decursul acelei zile tragice și până la ultimul mesaj care vestea că Maestrul a fost așezat în mormânt, David a trimis aproape la fiecare jumătate de oră mesageri cu rapoarte la apostoli, la greci și la familia pământească a lui Iisus reunită la Lazăr în Bethania. Când mesagerii s-au dus cu vestea că Iisus a fost îngropat, David s-a despărțit de grupul său de curieri locali pentru a sărbătorea Paștelui și pentru odihna de sabat din ziua următoare. El le-a ordonat să îi aducă discret raportul duminică dimineață acasă la Nicodim, unde se gândea să se ascundă câteva zile împreună cu Andrei și cu Simon Petru.

186:3.4 (2001.2) Acest David Zebedeu, înzestrat fiind cu o judecată specifică, era singurul și principalul discipol al lui Iisus care a fost înclinat să ia în mod literal, și ca un fapt pozitiv, afirmația că Maestru va muri și că „va reînvia în a treia zi”. David îl auzise odată pe Iisus făcând această prezicere. Având un soi de gândire practică, el și-a propus acum să-și strângă mesagerii duminică dimineață la Nicodim pentru a-i avea la dispoziția sa, în vederea răspândirii veștii în cazul în care Iisus va reînvia din morți. Lui David nu i-a trebuit mult până să-și dea seama că nici unul dintre discipolii lui Iisus nu se aștepta să-l vadă ridicându-se atât de curând din mormânt. Așadar, el a vorbit despre convingerea lui și nu a spus nimic despre mobilizarea întregului său corp de mesageri în dimineața zilei de duminică, cu excepția curierilor care au fost folosiți vineri dimineață și trimiși către orașele îndepărtate și către centrele de credincioși.

186:3.5 (2001.3) Astfel discipolii lui Iisus răspândiți prin Ierusalim și prin împrejurimi au s-au împărtășit din Paște în acea noapte și au stat retrași în ziua următoare.

4. Pregătiri pentru răstignire

186:4.1 (2001.4) După ce Pilat s-a spălat pe mâini în fața mulțimii, căutând astfel să scape de vina de a fi predat un nevinovat pentru a fi răstignit doar pentru că se temea să opună rezistență vociferărilor conducătorilor iudei, el a ordonat ca Maestrul să fie dat soldaților romani și a dat ordin căpitanului lor ca să îl răstignească numaidecât. Preluându-l pe Iisus soldații l-au dus în curtea pretoriului, i-au dat jos roba pe care Irod i-a dat-o și l-au îmbrăcat cu hainele lui. Acești soldați și-au bătut joc de el și s-au distrat pe seama lui , însă nu i-au mai aplicat alte pedepse fizice. Iisus era acum singur cu acești soldați romani. Prietenii săi se ascundeau, dușmanii săi se duseseră în drumul lor și nici măcar Ioan Zebedeu nu era alături de el.

186:4.2 (2001.5) Era ceva mai târziu de ora opt a acestei dimineți când Pilat l-a predat pe Iisus soldaților și era cu puțin înaintea orei nouă când au plecat către locul răstignirii. În acest interval de peste o jumătate de oră, Iisus nu a rostit nici un cuvânt. Treburile executive ale unui mare univers erau practic într-un punct mort. Gabriel și principalii conducători ai Nebadonului erau fie reuniți aici pe Urantia, fie atenți la rapoartele spațiale ale arhanghelilor într-un efort de a urma îndeaproape ceea ce i se întâmpla Fiului Omului pe Urantia.

186:4.3 (2001.6) Când soldații au fost gata să plece cu Iisus spre Golgota, ei începuseră deja să fie impresionați de neobișnuita lui stăpânire de sine și de extraordinara lui demnitate, precum și de faptul ca în tăcerea sa nu se plângea de nimic.

186:4.4 (2001.7) S-a întârziat mult cu plecarea lui Iisus la locul răstignirii, și asta din pricina unei decizii a căpitanului, luată în ultimul minut, de a duce cu ei și doi hoți care fuseseră condamnați la moarte. Cum Iisus trebuia să fie răstignit în acea dimineață, căpitanul roman s-a gândit că cei doi tâlhari puteau la fel de bine să moară cu el, decât să aștepte sfârșitul festivităților de Paști.

186:4.5 (2002.1) Imediat ce tâlharii au fost puși la dispoziția sa, ei au fost aduși în curte, unde aceștia s-au uitat la Iisus. Unul dintre ei îl vedea pentru prima dată, însă celălalt l-a auzit adesea vorbind atât la templu, cât și în lunile precedente în tabăra de la Pella.

5. Legătura dintre moartea lui Iisus și Paști

186:5.1 (2002.2) Nu există nici o relație directă între moartea lui Iisus și Paștele iudeilor. Este adevărat că Maestrul și-a abandonat viața trupească în acea zi, ziua pregătirii Paștelui iudaic, și aproape la ora sacrificării mieilor în templu. Însă consecința acestor evenimente nu indică în nici un fel că moartea Fiului Omului pe Pământ are vreo legătură cu sistemul sacrificial iudaic. Iisus era un iudeu, însă ca Fiu al omului el era un muritor al țărâmului. Evenimentele deja povestite și cele de până la această oră în care Maestrul avea să fie răstignit sunt suficiente pentru a demonstra că moartea sa prin vremea aceea a fost o chestiune pur naturală și aranjată de oameni.

186:5.2 (2002.3) A fost omul, iar nu Dumnezeu cel care a plănuit și pus în execuție moartea lui Iisus pe cruce. Este adevărat că Tatăl a refuzat

să se amestece în mersul evenimentelor omenești de pe Urantia, însă Tatăl Paradisului nu a declarat, nu a cerut și nici nu a impus moartea fiului său, așa cum a avut loc ea pe Pământ. Este un fapt că, mai devreme sau mai târziu și într-un fel sau altul, Iisus ar fi fost nevoit să se despartă de corpul său muritor, să pună capăt încarnării sale, însă el ar fi putut face asta prin nenumărate mijloace, fără a trebui să moară pe cruce între doi tâlhari. Aceste fapte au fost toate făcute de mâna omului și nu de a lui Dumnezeu.

186:5.3 (2002.4) În vremea botezului său, Maestrul împlinise deja partea tehnică a experienței de pe pământ și din trup necesare să-și încheie a șaptea și cea din urmă consacrare universală. Din acel moment Iisus și-a îndeplinit datoria pe Pământ. Restul vieții trăite după aceea și chiar modul în care a murit nu a fost decât un serviciu personal din partea sa, pentru bunăstarea și înălțarea creaturilor sale muritoare din această lume și de pe alte lumi.

186:5.4 (2002.5) Evanghelia bunei vestiri cum că omul muritor poate, prin credință, deveni conștient în spirit că este Fiul lui Dumnezeu nu depinde de moartea lui Iisus. Rămâne, cu toate acestea, adevărat că toată această evanghelie a împărăției a fost formidabil clarificată prin moartea Maestrului, însă ea a fost și mai mult clarificată prin viața lui.

186:5.5 (2002.6) Tot ceea ce Fiul Omului spune sau face pe Pământ înfrumusețează considerabil doctrinele filiației cu Dumnezeu și a fraternității oamenilor însă aceste raporturi esențiale între Dumnezeu și oameni sunt inerente faptelor universale ale iubirii lui Dumnezeu pentru creaturile sale și ale compasiunii înnăscute a Fiilor divini. Aceste relații emoționante și frumoase din punct de vedere divin dintre om și Creatorul său pe această lume și pe toate celelalte lumi

ale universului de universuri au existat din întreaga eternitate. Ele nu depind în nici un sens de practica manifestărilor periodice ale Fiilor Creatori ai lui Dumnezeu care îmbracă astfel natura și înfățișarea inteligențelor create de către ei ca parte a prețului pe care trebuie să-l plătească pentru a dobândi definitiv suveranitatea nelimitată asupra universurilor locale respective.

186:5.6 (2002.7) Tatăl care este în Ceruri l-a iubit la fel de mult pe omul muritor de pe Pământ înainte de viața și de moartea lui Iisus pe Urantia, exact așa cum l-a iubit și după această manifestare transcendentă de asociere a omului cu Dumnezeu. această grandioasă operațiune de întrupare a Dumnezeului Nebadonului în calitate de om pe Urantia nu ar putea spori atributele Tatălui etern infinit și universal însă ea îi îmbogățește și îi luminează pe toți ceilalți administratori și creatori ai universului Nebadonului. Tatăl care este în Ceruri nu ne iubește mai mult datorită acestei manifestări a lui Mihail, însă toate celelalte inteligențe celeste au o iubire mai mare pentru noi. Aceasta ține de faptul că nu numai Iisus a făcut o revelare a lui Dumnezeu oamenilor, ci a făcut și o nouă revelație a oamenilor zeilor și inteligențelor celeste ale universului universurilor.

186:5.7 (2003.1) Iisus nu urmează să moară cu titlul de sacrificiu pentru păcat. El nu are să ispășească vinovăția morală, intrinsecă a rasei umane. Omenirea nu este rasial vinovată în felul acesta în fața lui Dumnezeu. Vinovăția este doar o chestiune de păcat personal și de rebeliune conștientă și deliberată împotriva voii Tatălui și administrării Fiilor săi.

186:5.8 (2003.2) Păcatul și rebeliunea nu au nimic de-a face cu planul fundamental de consacrare a Fiilor Paradisiaci ai lui Dumnezeu cu

toate că ni se pare că planul de mântuire este o caracteristică provizorie a planului de consacrare.

186:5.9 (2003.3) Dumnezeu ar fi salvat muritorii de pe Urantia într-un mod la fel de eficient și absolut sigur și dacă Iisus nu ar fi fost condamnat la moarte de mâna crudă a muritorilor ignoranți. Dacă Maestrul ar fi fost primit favorabil de muritorii de pe Pământ și dacă ar fi plecat de pe Urantia abandonând la voia lui viața trupească, faptul iubirii lui Dumnezeu și al compătimirii Fiului - faptul filiației cu Dumnezeu - nu ar fi fost deloc afectat. Voi, muritorii, sunteți Fiii lui Dumnezeu și pentru a transpune în faptă acest adevăr în experiența voastră personală nu vi se cere decât un singur lucru: credința voastră născută din spirit.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 186](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 188](#) >>

Capitolul 187

Răstignirea

187:0.1 (2004.1) DUPĂ ce cei doi tâlhari au fost pregătiți, soldații au plecat sub comanda unui centurion, la locul răstignirii. Centurionul, comandant al acestor doisprezece soldați, era căpitanul care condusese soldații romani în noaptea precedentă pentru a-l aresta pe Iisus la Ghetsimani. Romanii aveau obiceiul de a da câte patru soldați pentru fiecare persoană care urma să fie răstignită. Cei doi tâlhari au fost biciuiți înainte de a fi duși să fie răstigniți însă lui Iisus nu i s-au mai dat alte pedepse fizice. Fără îndoială, căpitanul socotise că Iisus fusese deja biciuit destul înainte de a fi fost condamnat.

187:0.2 (2004.2) Cei doi tâlhari răstigniți împreună cu Iisus erau asociați ai lui Baraba și ar fi fost trimiși la moarte mai târziu, împreună cu șeful lor, dacă acesta din urmă nu ar fi fost eliberat în

virtutea iertării de Paști a lui Pilat . Iisus a fost astfel răstignit în locul lui Baraba.

187:0.3 (2004.3) Ceea ce Iisus este pe cale să facă, a se supune morții pe cruce, o face de bunăvoie. Prezicând această experiență, el a spus: „Tatăl mă iubește și mă sprijină pentru că sunt gata să-mi abandonez viața, însă o voi lua din nou. Nimeni nu îmi poate lua viața, eu însumi renunț la ea. Am autoritatea de a o abandona și am autoritatea de a o relua. Am primit de la Tatăl meu această putere.”

187:0.4 (2004.4) Chiar înainte de ora nouă, în această dimineață, soldații l-au dus pe Iisus de la pretoriu pe drumul către Golgota. Ei erau urmași de numeroase persoane care simpatizau în mod secret cu Iisus însă cea mai mare parte din acest grup de peste două sute de oameni erau fie dușmanii lui, fie privitori care doreau doar să se bucure de șocul asistării la spectacolul răstignirii. Doar câțiva conducători evrei au mers să-l vadă pe Iisus murind pe cruce. Știind că va fi predat de Pilat soldaților romani și că era condamnat să moară, ceilalți s-au ocupat de adunarea lor în templu unde au discutat ceea ce urma să se facă cu discipolii lui.

1. Pe drumul către Golgota

187:1.1 (2004.5) Înainte de a părăsi curtea pretoriului soldații au pus traversa crucii pe umerii lui Iisus. Obiceiul cerea ca respectivul condamnat să poarte traversa crucii sale până la locul crucificării. Condamnatul nu purta toată crucea, ci numai brațul scurt orizontal. Bucățile de lemn verticale ale celor trei cruci fuseseră deja

transportate pe Golgota și înaintea sosirii soldaților și a prizonierilor lor ele au fost bine înfipite în pământ.

187:1.2 (2004.6) Conform obiceiului, căpitanul conducea procesiunea purtând mici tăblițe albe pe care erau înscrise numele criminalilor și natura crimelor pentru care fuseseră condamnați. Pentru cei doi tâlhari, centurionul avea notițe, având dedesubtul lor scris un singur cuvânt: „hoț”. După ce victima era bătută în cuie pe traversă și ridicată pe bârna verticală, obiceiul spunea ca inscripția respectivă să fie agățată pe parte de sus a crucii, chiar deasupra capului criminalului, pentru ca toți martorii să poată ști pentru ce crimă a fost condamnat cel răstignit. Inscripția purtată de centurion pentru a fi pusă pe crucea lui Iisus a fost scrisă de Pilat însuși în latină, în greacă și în aramaică și pe ea scria: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”.

187:1.3 (2005.1) Anumiți demnitari iudei încă prezenți când Pilat a scris această legendă, au protestat vehement contra calificativului de „Rege al Iudeilor” aplicat lui Iisus. Însă Pilat le-a amintit că această acuzație făcea parte din inculparea care l-a condus să fie condamnat. Văzând că nu-l pot forța pe Pilat să-și schimbe ideea iudeii au cerut ca inscripția să fie, cel puțin, schimbată în „El a spus: Eu sunt Regele Iudeilor”. Însă Pilat a fost de neînduplecat și nu a vrut să modifice inscripția. La toate celelalte cereri el răspundea doar atât: „Ceea ce am scris, am scris.”

187:1.4 (2005.2) De obicei cortegiile de felul acesta mergeau spre Golgota pe drumul cel mai lung pentru ca un număr cât mai mare de persoane să poată privi criminalul condamnat însă în această zi s-a mers pe calea cea mai scurtă către poarta Damascului care marca ieșirea din oraș către nord. Cortegiul a urmat acest drum și a ajuns în

curând la Golgota, locul oficial al răstignirilor în Ierusalim. Dincolo de Golgota se găseau vilele cetățenilor bogați, iar de altă parte a drumului se puteau vedea mormintele a numeroși iudei bogați. Crucificarea nu era o pedeapsă iudaică. Grecii și romanii au învățat de la fenicieni această metodă de execuție. Chiar și Irod, cu toată cruzimea lui, nu a recurs la răstignire. Romanii nu răstigneau niciodată un cetățean roman. Ei supuneau la acest gen de moarte dezonorantă doar pe sclavii și pe cetățenii popoarelor aflate sub ocupația lor. Exact la patruzeci de ani după crucificarea lui Iisus, în timpul asediului Ierusalimului, întreaga Golgota a fost acoperită de mii și mii de cruci pe care piereau, zi după zi, floarea rasei iudaice. Aceasta a fost într-adevăr o teribilă recoltă pentru sămânța înșămânțată în ziua aceasta.

187:1.5 (2005.3) În timp ce procesiunea funebră trecea pe străzile strâmte ale Ierusalimului un mare număr de iudei mai buni la inima care auziseră cuvintele de încurajare și de compătimire ale lui Iisus și care cunoscuseră revărsarea iubirii lui, reprezentată prin viața sa, nu și-au putut stăpâni plânsul când l-au văzut condus către o moarte atât de puțin nobilă. La trecerea sa multe dintre aceste femei plâneau și se văitau. Când unele au îndrăznit chiar să-l urmeze, mergând alături de el, Maestrul a întors capul și le-a spus: „Fiice ale Ierusalimului, nu plângeți pentru mine, ci plângeți mai degrabă pentru voi înșivă și pentru copii voștri. Lucrarea mea este aproape îndeplinită. Mă voi întoarce alături de Tatăl meu, însă vremea marilor necazuri pentru Ierusalim abia începe. Iată venind zilele în care veți spune: Binecuvântate sunt cele sterpe și cele ale căror sâni nu și-au alăptat

niciodată puii, și în aceste zile veți ruga stâncile munților să cadă asupra voastră pentru a vă elibera de teroarea chinurilor voastre.”

187:1.6 (2005.4) Aceste femei ale Ierusalimului erau într-adevăr curajoase, manifestând simpatie pentru Iisus, deoarece legea interzicea cu strictețe să se arate sentimente amicale unui condamnat care era condus la răstignire. Populației îi era îngăduit să huiduiască, să îl ia în zeflema și să îl ridiculizeze pe condamnat, însă nu era permis să se exprime nici un fel de compătimire.

187:1.7 (2005.5) Iisus a apreciat această manifestare de simpatie în ceasul acesta întunecat în care prietenii săi se ascundeau însă nu a vrut ca aceste femei bune la inimă să fie amenințate de autorități pentru a fi îndrăznit să-i arate compătimire. Chiar într-o astfel de clipă, Iisus nu se gândea la el însuși ci doar la nefericitele zile de tragedie care așteptau Ierusalimul și întreaga națiune iudaică.

187:1.8 (2006.1) În timp ce Maestrul mergea îndurerat la răstignire, el a simțit o oboseală extremă. Era aproape epuizat. El nu a primit nici hrană, nici băutură de la cina ultimă cu Ilie Marcu. Nu i s-a permis nici măcar să se bucure de câteva clipe de somn. Altfel interogatoriile s-au succedat fără întrerupere până la ora condamnării sale fără a mai pune la socoteală și biciuirile abuzive succesive însoțită de suferințe fizice și de pierderi de sânge. Peste toate acestea, era și agonia lui mentală extremă, o tensiune spirituală acută și un teribil sentiment de solitudine umană.

187:1.9 (2006.2) Puțin după ce a trecut poarta ce ducea în afara orașului, în timp ce Iisus se clătina purtându-și crucea, forța lui fizică a scăzut momentan și a căzut sub greutatea grelei lui poveri. Soldații au țipat la el și l-au lovit cu piciorul, însă nu a putut să se ridice.

Căpitanul știa ce a îndurat Iisus și văzând aceasta a ordonat soldaților să îl lase în pace. Apoi a poruncit unui trecător, un anumit Simon din Cyrena, să ridice traversa crucii de pe umerii lui Iisus și să o poarte întregul drum până la Golgota.

187:1.10 (2006.3) Acest Simon a parcurs întregul drum de la Cyrena, în Africa de nord, pentru a asista la Paști. El rămăsese împreună cu alți cyrenieni chiar în afara zidurilor orașului și mergea la templu pentru a asista la slujbe când căpitanul roman i-a ordonat să poarte traversa crucii lui Iisus. Simon a rămas lângă Maestru pe parcursul orelor morții sale pe cruce conversând cu mulți dintre prietenii și dintre dușmanii lui Iisus care se aflau acolo. După înviere și înainte să părăsească Ierusalimul el a devenit un brav credincios în evanghelia împărăției și când s-a întors acasă, el și-a făcut familia să intre în împărăția celestă. Cei doi fii ai săi, Alexandru și Rufus, au propovăduit foarte bine noua evanghelie în Africa. Însă Simon nu a știut niciodată că Iisus, căruia i-a purtat povara, și preceptorul iudeu care l-a ajutat odinioară pe fiul său rănit erau una și aceeași persoană.

187:1.11 (2006.4) Era puțin trecut de ora nouă când procesiunea funebră a ajuns pe Golgota și soldații romani s-au apucat să-i bată în cuie pe cei doi tâlhari și pe Fiul Omului pe crucile lor respective.

2. Răstignirea

187:2.1 (2006.5) Mai întâi soldații au legat brațele Maestrului cu funii de grinda orizontală a crucii, apoi i-au bătut mâinile în cuie pe lemn.

După ce au ridicat grinda pe stâlp și au ținut-o solid pe brațul vertical al crucii, ei l-au legat pe Iisus de picioare și le-au bătut în cuie pe lemn, folosind un singur cui mai lung pentru a străpunge ambele picioare. Pe stâlpul vertical era înfipt un piron îndeajuns de sus pentru a putea susține greutatea corpului. Crucea nu era înaltă. Picioarele Maestrului nu se găseau decât la aproximativ un metru de sol. El putea deci auzi tot ceea ce se spunea despre el în bătaie de joc și distingea expresia de pe chipul tuturor celor care îl batjocureau cu atâta nesocotință. Persoanele prezente puteau să audă ușor cuvintele pe care Iisus le-a pronunțat în timpul acestor ore de chin prelungit și de moarte lentă.

187:2.2 (2007.1) Obiceiul cerea să se îndepărteze toate veșmintele celor care erau răstigniți însă de vreme ce iudeii au obiectat la faptul de a se expune în public nuditatea unei forme umane, la Ierusalim romanii au dat deci întotdeauna un veșmânt tuturor condamnaților la răstignire. În consecință, după ce a fost dezbrăcat, Iisus a fost înveșmântat înainte de a fi pus pe cruce.

187:2.3 (2007.2) S-a recurs la răstignire pentru a se da o pedeapsă crudă și prelungită, deoarece victima nu murea uneori decât după mai multe zile. Exista la Ierusalim o puternică opoziție față de răstignire și exista o asociație feminină iudaică ce trimitea întotdeauna un reprezentant la răstigniri pentru a oferi victimei vin amestecat cu un drog pentru a-i diminua suferințele. Când Iisus a gustat din acest vin cu narcotic și, cu toate că era însetat, a refuzat să îl bea. Maestrul a ales să-și păstreze conștiința umană până la capăt. El a vrut să înfrunte moartea, chiar sub această formă crudă și inumană și să triumfe prin supunerea de bună voie deplinei experiențe umane.

187:2.4 (2007.3) Înainte ca Iisus să fie pus pe crucea sa, cei doi tâlhari fuseseră deja puși pe a lor, blestemându-i și scuipându-i întruna pe călăi . Singurele cuvinte a lui Iisus atunci când era bătut în cuie au fost: „Tată, iartă-i, că nu știu ceea ce fac!” El nu ar fi putut să intervină cu atât de multă iubire și îndurare în favoarea călăilor săi dacă asemenea gânduri de devoțiune afectuoasă nu ar fi fost principiul însuși al întregii sale vieți de slujire dezinteresată. Ideile, mobilurile și dorințele profunde ale unei întregi vieți sunt scoase la lumina zilei într-o criză.

187:2.5 (2007.4) După ce Maestrul a fost ridicat pe crucea sa, căpitanul a fixat cu cuie inscripția deasupra capului său, unde se putea citi în trei limbi: „Iisus din Nazareth - Regele Iudeilor”. Iudeii s-au înfuriat la aceasta aparentă insultă, însă manierele lor lipsite de respect l-au enervat pe Pilat. El simțise că a fost intimidat și umilit și a adoptat această metodă pentru a obține o revanșă meschină. El ar fi putut scrie: „Iisus - un rebel” însă știa cum acești iudei din Ierusalim detestau chiar și numele de Nazareth și era hotărât să-i umilească astfel. Pilat știa, de asemenea, că iudeii vor fi atinși în punctul lor cel mai sensibil când aceștia îl vor vedea numit pe acest galileean executat „Regele Iudeilor”.

187:2.6 (2007.5) Aflând cum a încercat Pilat să îi ia în râs, punând această inscripție pe crucea lui Iisus, mulți dintre conducătorii iudei s-au grăbit să meargă pe Golgota însă nu au îndrăznit să înlăture acea inscripție, deoarece soldații romani stăteau de pază. În neputința lor acești conducători s-au amestecat cu mulțimea și au făcut tot posibilul pentru a-i face pe cei de față să își bată joc de răstignit și să îl ridiculizeze, pentru ca nici unul dintre ei să nu ia inscripția în serios.

187:2.7 (2007.6) Apostolul Ioan, însoțit de Maria, mama lui Iisus, de Rut și de Iuda au ajuns la locul răstignirii imediat ce Iisus a fost deja agăța pe cruce și în momentul în care căpitanul fixa inscripția deasupra capului Maestrului. Ioan a fost singurul dintre cei unsprezece apostoli care a asistat la răstignire și nici chiar el nu a fost prezent tot timpul, deoarece a alergat la Ierusalim pentru a o aduce mama sa și pe prietenii mamei sale pe Golgota puțin după ce o condusesese pe mama lui Iisus.

187:2.8 (2007.7) Când Iisus a văzut-o pe mama sa și pe fratele său, pe sora sa și pe Ioan el a surâs fără să spună nimic. Între timp, cei patru soldați însărcinați cu răstignirea Maestrului au împărțit, ca de obicei, veșmintele sale între ei. Unul a luat sandalele, un altul turbanul, un altul centura și al patrulea mantia. Rămânea tunică, veșmântul fără nici o cusătură coborând aproape până la genunchi și care trebuia tăiat în patru bucăți. Văzând cât de neobișnuită era acest articol vestimentar soldații au decis să tragă la sorti. De sus, Iisus îi privea împărțindu-și veșmintele sale în timp ce mulțimea lipsită de judecată se distra pe seama lui.

187:2.9 (2008.1) Este un caz fericit că soldații romani au luat veșmintele Maestrului. Altfel, dacă le-ar fi luat discipolii săi, ei ar fi fost tentați să le transforme în relicve, în obiecte de adorare superstițioasă. Maestrul dorea ca discipolii săi să nu aibă nimic material legat de viața sa pământească. El a vrut să lase omenirii doar amintirea unei vieți umane dedicate înaltului ideal spiritual de a fi consacrat facerii voii Tatălui.

3. Cei care au asistat la răstignire

187:3.1 (2008.2) Către ora nouă și jumătate, în această zi de vineri, Iisus a fost agățat pe cruce. Înainte de ora unsprezece mai mult de o mie de persoane se adunaseră acolo pentru a asista la spectacolul răstignirii Fiului Omului. În toate aceste ceasuri cumplite de încercare, oștirile nevăzute ale unui univers priveau în tăcere acest extraordinar fenomen al Creatorului murind de moartea unei creaturi și încă de moartea cea mai infamă a unui criminal condamnat.

187:3.2 (2008.3) Printre persoanele care se apropiară de cruce într-un moment sau altul în timpul răstignirii au fost Maria, Rut, Iuda, Ioan, Salomeea (mama lui Ioan) și un grup de credincioși sinceri și convinși, între ei fiind Maria soția lui Clopas și sora mamei lui Iisus, Maria Magdalena și Rebecca, care locuise altă dată la Sepphoris. Aceștia și alți prieteni ai lui Iisus păstrau tăcerea în timp ce observau marea lui putere de îndurare și tăria lui sufletească și vedeau intensă suferință.

187:3.3 (2008.4) Numeroși trecători clătinău din cap și spuneau, luându-l în zeflema: „Tu, care vroiai să distrugi templul și să-l reclădești în trei zile, salvează-te pe tine. Dacă ești fiul lui Dumnezeu de ce nu cobori de pe crucea ta?” În mod asemănător unii dintre conducătorii iudeilor îl luau în derâdere zicând: „El i-a salvat pe alții însă nu poate să se salveze pe sine.” Alții spuneau: „Dacă ești regele iudeilor, coboară de pe crucea ta și vom crede în tine.” Mai târziu ei au continuat să râdă de el, spunând: „El s-a încredințat lui Dumnezeu pentru a-l elibera. El a pretins chiar că este Fiul lui Dumnezeu și priviți-l acum răstignit între doi tâlhari.” Chiar și cei doi tâlhari au început să-și bată joc de el și să-i facă reproșuri.

187:3.4 (2008.5) Cum Iisus nu vroia să răspundă sarcasmelor lor și cum se apropia amiaza acelei zile de pregătire specială, cea mai mare parte a mulțimii gălăgioase s-a risipit până pe la ora unsprezece și jumătate. Mai puțin de cincizeci de persoane au rămas pe loc. Soldații au început atunci să ia masa lor de prânz și să bea vinul lor ieftin și acru, apoi s-au instalat pentru lungă veghe mortuară. În timp ce își beau vinul, ei au închinat ironic în sănătatea lui Iisus spunând: „Salut și noroc! în cinstea regelui iudeilor.” Ei au fost șocați la vederea Maestrului lor tolerând ironiile și batjocurile lor.

187:3.5 (2008.6) Văzându-i mâncând și bând, Iisus și-a coborât ochii asupra lor și a spus: „Mi-e sete!” Când căpitanul gărzii a auzit că lui Iisus îi este sete a luat puțin vin din sticlă și a muiat în el un dop de burete, l-a înfipt apoi în vârful unei sulite și a ridicat-o până la Iisus pentru ca acesta să-și poată umezi buzele uscate.

187:3.6 (2008.7) Iisus a hotărât să trăiască fără a recurge la puterea sa supranaturală. Și tot astfel, el a ales să moară pe cruce la fel ca un muritor obișnuit. El a trăit ca un om și a vrut să moară ca un om, făcând voia Tatălui.

4. Hoțul de pe cruce

187:4.1 (2008.8) Unul din tâlhari i se alătură lui Iisus spunând: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, de ce nu te ocupi de salvarea ta și a noastră?” Când i-a făcut aceste reproșuri lui Iisus, celălalt tâlhar, care l-a auzit adesea pe Maestru propovăduind, îi spuse primului: „Nu ți-e frică de Dumnezeu? Nu vezi că suferim pentru faptele noastre însă

acest om suferă pe nedrept? Am face mai bine să căutăm iertarea păcatelor noastre și mântuirea sufletului nostru.” Când Iisus l-a auzit pe tâlharul acela spunând aceasta, și-a întors fața către el și a zâmbit aprobator. Văzând chipul lui Iisus întors către el, răufăcătorul și-a adunat curajul, și-a reaprins flacăra licărindă a credinței și a spus: „Doamne, amintește-ți de mine când vei intra în împărăția ta.” Iisus spuse atunci: „În adevăr, în adevăr îți spun, vei fi într-o zi cu mine în Paradis.”

187:4.2 (2009.1) În toiul durerilor morții fizice Maestrul avea timpul de a asculta confesiunea de credință a tâlharului credincios. Când acest hoț a încercat să obțină mântuirea, el a găsit eliberarea. De multe ori înainte el ajunsese să creadă în Iisus însă numai în acele ceasuri de conștientă s-a întors cu toată inima sa spre învățătura Maestrului. Când a văzut felul în care Iisus a înfruntat moartea pe cruce acest tâlhar nu a mai putut rezista convingerii că acest Fiu al lui Dumnezeu era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

187:4.3 (2009.2) În decursul acestui episod de convertire a tâlharului și a admitterii sale în împărăție de către Iisus, apostolul Ioan a plecat spre oraș pentru a-și aduce mama și prietenele acesteia la locul răstignirii. Luca a aflat ulterior de această poveste din gura căpitanului roman convertit.

187:4.4 (2009.3) Apostolul Ioan a povestit despre răstignire, amintindu-și de evenimente la două treimi de secol după desfășurarea faptelor. Celelalte povestiri au fost întemeiate pe mărturiile centurionului roman al gărzii care, din ceea ce a văzut și a auzit, a crezut în Iisus și prin urmare a intrat pe deplin în comunitatea împărăției cerurilor pe pământ.

187:4.5 (2009.4) Acest om tânăr, tâlharul pocăit, a fost împins la o viață de violență și de răufăcător de cei care predicau o astfel de carieră de hoț ca un protest patriotic eficient contra asupririi politice și nedreptății sociale. Acest fel de învățătură, sporit de nevoia de aventură, i-a făcut pe numeroși tineri, altminteri bine intenționați, să se înroleze în expediții de jaf armat. Acest tânăr bărbat îl considerase pe Baraba ca un erou. Acum vedea că se înșelase. Aici pe cruce, alături de el, vedea un om cu adevărat mare, un adevărat erou. Acesta era un erou care îl înflăcăra, îi insufla cele mai înalte idealuri de demnitate morală și îi însuflețea toate ideile de curaj, de bărbăție și de curaj. Observându-l pe Iisus, el vedea izvorând în inima sa un sentiment irezistibil de iubire, de loialitate și de autentică măreție.

187:4.6 (2009.5) Dacă prin mulțimea zeflemitoare ar mai fi fost vreo persoană care să simtă nașterea credinței în sufletul ei și să facă apel la îndurarea lui Iisus ea ar fi fost primită cu o considerație afectuoasă asemănătoare celei mărturisite de tâlharul credincios.

187:4.7 (2009.6) Imediat după ce tâlharul pocăit a auzit făgăduința Maestrului cum că ei se vor revedea într-o zi în Paradis, Ioana revenea din oraș și aducând cu el pe mama sa și un grup de aproape doisprezece femei credincioase. Ioan și-a reluat locul pe lângă Maria, mama lui Iisus, și a sprijinit-o. Fiul său, Iuda, era de cealaltă parte. În momentul în care Iisus și-a coborât privirea asupra acestei scene era amiază și i-a spus mamei sale astfel: „Femeie, iată-l pe fiul tău!”. Apoi vorbindu-i lui Ioan, el spuse: „Fiule, iat-o pe mama ta!” Apoi se adresă celor doi, spunând: „Doresc să părăsiți acest loc.” Ioan și Iuda au îndepărtat-o deci pe Maria de Golgota. Ioan a condus-o pe mama lui Iisus în locul unde zăbovea ea în Ierusalim, apoi s-a grăbit să

revină la locul răstignirii. După Paști Maria s-a reîntors la Bethsaida și a locuit la Ioan pentru tot restul vieții ei pământești. Ea a supraviețuit mai puțin de un an morții lui Iisus.

187:4.8 (2010.1) După ce Maia s-a îndepărtat, celelalte femei s-au retras la mică distanță și au rămas să vegheze asupra lui Iisus până când el și-a dat suflarea pe cruce. Ele erau încă acolo când trupul Maestrului a fost dat jos pentru a fi îngropat.

5. Ultima oră pe cruce

187:5.1 (2010.2) Cu toate că era cam devreme în acest anotimp pentru un asemenea fenomen, cerul s-a întunecat puțin după amiază, ca urmare a prezenței nisipului fin în atmosferă. Populația Ierusalimului știa că aceasta semnală sosirea unei furtuni de nisip aduse de vântul cald din deșertul Arabiei. La o oră după-amiaza, cerul devenise atât de înnourat încât soarele a fost acoperit. Restul mulțimii se grăbi să se întoarcă în oraș. Când Maestrul își dădu viața, puțin după acest moment, mai puțin de treizeci de persoane erau prezente. Nu mai erau decât cei treisprezece soldați romani și un grup de aproximativ cincisprezece credincioși. Acești credincioși erau toți femei, în afară de Iuda, fratele lui Iisus, și de Ioan Zebedeu care revenise în locul acesta chiar înainte ca Maestrul să-și dea ultima suflare.

187:5.2 (2010.3) Puțin după ora unu a după-amiezii, în întunecimea tot mai adâncă a violentei furtuni de nisip, Iisus a început să-și piardă conștiința omenească. El rostise ultimele lui cuvinte de compătimire, de iertare și de încurajare. Ultima sa dorință, referitoare la grija față

de mama sa, fusese exprimată. În cursul acestei ore din apropierea morții, mintea umană a lui Iisus a recurs la repetarea a numeroase pasaje din scripturile ebraice, în special ale psalmilor. Ultimul gând conștient al lui Iisus omul era preocupat de repetarea mentală a unei părți din cartea psalmilor, numită acum Psalmii XX, XXI și XXII. Buzele sale se mișcau adesea însă era prea slab pentru a putea rosti cuvintele acestor pasaje, pe care el le cunoștea pe de rost, așa cum treceau ele prin mintea lui. Doar de câteva ori cei care se găsiseră în apropiere au putut auzi citate, precum: „Știu că Domnul îl va salva pe unsul său” „Mâna ta va descoperi toți dușmanii mei” și „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Iisus nu a avut niciodată nici cea mai mică îndoială că a trăit conform voinței Tatălui și că își abandona acum viața trupească conform voinței Tatălui său. El nu avea sentimentul că Tatăl l-a abandonat. El s-a mulțumit să recite în conștiința sa evanescentă numeroase pasaje din scripturi, dintre care Psalmul XXII care începe prin „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?” Se pare că acesta a fost unul dintre cele trei citate pe care le rostise destul de clar pentru a putea fi auzit de cei aflați în apropierea lui.

187:5.3 (2010.4) Ultima cerere a lui Iisus în calitate de muritor a fost adresată tovarășilor săi, formulată în jurul orei unu și jumătate, când a spus pentru a doua oară: „Mi-e sete!” Căpitanul gărzii a umezit din nou buzele Maestrului cu același burete muiat în vin acru, numit de obicei oțet.

187:5.4 (2010.5) Violența furtunii de nisip creștea și cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Cu toate acestea soldații și micul grup de

credincioși a rămas acolo. Soldații se aflau în apropierea crucii, înghesuți unii în alții pentru a se apăra de nisip. Mama lui Ioan și alte câteva persoane priveau de la distanță, dintr-un loc unde erau puțin adăpostite de o stâncă înclinată. Când Maestrul își dădu, în cele din urmă, ultima suflare la picioarele crucii sale se găseau Ioan Zebedeu, Iuda fratele lui Iisus, Rut sora sa, Maria Magdalena și Rebecca, stabilită la Sepphoris.

187:5.5 (2011.1) Chiar înainte de orele trei Iisus strigă cu o voce puternică: „S-a sfârșit! Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” După ce a vorbit astfel, și-a înclinat capul și a abandonat lupta pentru viață. Văzând cum a murit Iisus, centurionul roman își lovi pieptul și spuse: „Acesta a fost cu adevărat un om drept. Într-adevăr trebuie să fi fost un Fiu de Dumnezeu” și din acel moment a început să creadă în Iisus.

187:5.6 (2011.2) Iisus a murit ca un rege - așa cum a și trăit. El și a recunoscut direct regalitatea și a rămas stăpân pe situație pe toată durata acelei zile tragice. El a mers de bună voie la moartea aceea dezonorantă după ce a vegheat la ocrotirea tuturor apostolilor săi aleși. El l-a împiedicat cu înțelepciune pe Petru să pricinuiască neazuri prin violența sa și a aranjat ca Ioan să-i poată rămâne alături până la sfârșitul existenței sale de muritor. El a revelat adevărata sa natură sinedriului ucigaș și i-a amintit lui Pilat sursa autorității sale suverane în calitate de Fiu al lui Dumnezeu. El a plecat spre Golgota purtându-și propria cruce și și-a încheiat manifestarea lui plină de iubire ducând Tatălui din Paradis spiritul pe care l-a cucerit în calitate de muritor. După o astfel de viață și în momentul unei astfel de morți, Maestrul putea cu adevărat să spună: „S-a terminat!”

187:5.7 (2011.3) Pentru că era ziua pregătirii atât a Paștelui, cât și a sabbatului, iudeii nu au vrut ca aceste corpuri să rămână expuse pe Golgota. Ei s-au dus deci înaintea lui Pilat pentru a-i cere ca celor trei oameni să li se rupă picioarele și apoi să fie dați jos de pe cruci pentru a fi aruncați înainte de apusul soarelui în gropile de înmormântare ale criminalilor. Ca urmare a acestei cereri, Pilat a trimis numaidecât trei soldați pentru a le rupe picioarele și a da ultima lovitură lui Iisus și celor doi tâlhari.

187:5.8 (2011.4) Când acești soldați au sosit pe Golgota ei au executat ordinul asupra tâlharilor însă spre marea lor surpriză ei l-au găsit pe Iisus deja mort. Cu toate acestea, pentru a se asigura de decesul lui, unul dintre soldați îl împunse cu lancea în partea lui stângă. Era ceva obișnuit ca cei supuși răstignirii să se mențină în viață pe cruce timp de două sau trei zile. Însă în cazul lui Iisus, agonia lui emoțională copleșitoare și angoasa lui spirituală acută au provocat sfârșitul vieții sale trupești în mai puțin de cinci ore și jumătate.

6. După răstignire

187:6.1 (2011.5) În mijlocul întunecimii furtunii de nisip, către ora trei și jumătate, David Zebedeu a trimis ultimul său mesaj purtând vestea morții Maestrului. El a expediat ultimul din alergătorii săi către casa Martei și Mariei în Bethania unde presupunea că mama lui Iisus zăbovea cu restul familiei sale.

187:6.2 (2011.6) După moartea Maestrului Ioan trimise femeile sub conducerea lui Iuda la Ilie Marcu unde ele rămăseseră până în ziua

sabatului. În ceea ce-l privește pe Ioan, binecunoscut centurionului roman, el a rămas pe Golgota până la sosirea lui Iosif din Arimathea și a lui Nicodim, care aveau un ordin al lui Pilat autorizându-i să ia în primire corpul lui Iisus.

187:6.3 (2011.7) Așa s-a terminat o zi de tragedie și de durere pentru un vast univers ale cărui miliarde de inteligențe s-au înfiorat la spectacolul șocant al răstignirii formei umane întrupate a preaiubitului lor suveran. Ele erau uluite de această etalare de perversitate umană și de insensibilitate din partea muritorilor.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 187](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 189](#) >>

Capitolul 188

Ceasul Înmormântării

188:0.1 (2012.1) CORPUL muritor a lui Iisus s-a odihnit timp de o zi și jumătate în mormântul lui Iosif. Această perioadă dintre moartea sa pe cruce și învierea sa, este un capitol al carierei lui Mihail care ne este puțin cunoscut. Putem să povestim depunerea în mormânt a Fiului Omului și să introducem în această povestire evenimentele asociate cu învierea, însă nu putem furniza multe informații autentice asupra a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în decursul intervalului de aproximativ șaiszeci și șase de ore, de vineri după-amiază orele trei și până duminică dimineață ora trei. Această perioadă a carierei Maestrului a început cu puțin înainte ca soldații romani să-l fi coborât de pe cruce. El a atârnat pe cruce aproximativ o oră după moartea sa.

El ar fi fost coborât mai devreme dacă nu ar fi fost întârzierea cu aplicarea ultimei lovituri celor doi tâlhari.

188:0.2 (2012.2) Conducătorii iudeilor plănuiseră să arunce corpul lui Iisus într-una din gropile comune deschise ale Gheenei, în sudul orașului. Așa era obiceiul să se descotorosească de victimele răstignirii. Dacă acest plan ar fi fost urmat, corpul Maestrului ar fi fost expus animalelor sălbatice.

188:0.3 (2012.3) Între timp, Iosif din Arimatheea, însoțit de Nicodim, s-a dus la Pilat pentru a îi cere să li se dea trupul lui Iisus pentru a-l îngropa cum se cuvine. Nu rareori, prietenii persoanelor răstignite ofereau ulcioare cu vin autorităților romane pentru a avea privilegiul de a intra în posesia corpurilor celor morți. Iosif s-a prezentat în fața lui Pilat cu o mare sumă de bani în cazul ar fi fost necesar să cumpere permisiunea de a muta corpul lui Iisus într-un mormânt privat. Însă Pilat nu a vrut să accepte bani pentru aceasta. După ce a auzit cererea, el a semnat rapid ordinul care îi permitea lui Iosif să meargă în Golgota și să intre imediat în deplina stăpânire a corpului Maestrului. Între timp furtuna de nisip se domolise și un grup de iudei reprezentând sinedriul plecase spre Golgota pentru a se asigura că corpul lui Iisus a fost luat împreună cu acela al tâlharilor pentru a fi aruncat în groapa comună publică și deschisă.

1. Înmormântarea lui Iisus

188:1.1 (2012.4) Când Iosif și Nicodim au ajuns în Golgota, i-au găsit pe soldați coborându-l pe Iisus de pe cruce și pe reprezentanții

sinedriului prezenți pentru a se asigura că nici unul dintre discipoli nu vor împiedeca trimiterea corpului lui Iisus la groapa comună a criminalilor. Când Iosif a prezentat centurionului ordinul referitor la corpul Maestrului, iudeii au început să facă zarvă , reclamând zgomotos dreptul de a dispune ei de el. În delirul lor ei au încercat să îl ia cu forța. Văzând aceasta, centurionul a chemat patru soldați alături de el , și cu săbiile scoase au stat deasupra corpului Maestrului întins pe pământ. Centurionul a ordonat celorlalți soldați să lase pe cei doi tâlhari și să împrăștie grămada aceasta nervoasă de iudei furioși. Când ordinea a fost restabilită, centurionul le-a citit iudeilor permisiunea lui Pilat, a făcut un pas alături și a spus lui Iosif: „Trupul acesta îți aparține pentru a face cu el ceea ce crezi de cuviință. Eu și soldații mei vom fi în gardă pentru a ne asigura că nimeni nu îți stă în cale.”

188:1.2 (2013.1) Un răstignit nu poate fi îngropat într-un cimitir iudaic. Legea interzice strict acest lucru. Iosif și Nicodim cunosc această lege. Mergând în Golgota, ei au decis să îl înmormânteze pe Iisus în noul mormânt al familiei lui Iosif săpat în plină stâncă și situat în apropiere, în nordul Golgotei, de cealaltă parte a drumului care ducea la Samaria. Nu mai zăcuse nimeni în mormântul acesta și au judecat că este bine ca Maestrul să se odihnească acolo. Iosif credea cu adevărat că Iisus va reînvia dintre morți însă Nicodim era foarte sceptic. Acești foști membri ai sinedriului și-au ascuns mai mult sau mai puțin credința în Iisus cu toate că tovarășii lor din sinedriu îi suspectau de mult, chiar dinainte de demisia lor din consiliu. Din acel moment acești doi discipoli ai lui Iisus au fost cei care s-au exprimat cel mai deschis în Ierusalim.

188:1.3 (2013.2) Către ora patru și jumătate cortegiul funerar al lui Iisus din Nazareth a plecat din Golgota către mormântul lui Iosif situat pe cealaltă parte a drumului. Corpul era înfășurat într-un veșmânt de in și purtat de patru oameni, urmați de credincioasele femei din Galileea care fuseseră martori la eveniment. Muritorii care au purtat corpul material al lui Iisus până la mormânt au fost: Iosif, Nicodim, Ioan și centurionul roman.

188:1.4 (2013.3) Ei au transportat corpul în mormântul acela pătrat, cu latura de aproximativ trei metri, și l-au pregătit în grabă pentru înmormântare. Iudeii nu își înhumau realmente morții; de fapt îi îmbălsămau. Iosif și Nicodim aduseseră mult mir și aloe și au înfășurat corpul cu feși înmuiate în aceste soluții. Când îmbălsămarea a fost completă, ei au legat o bucată de pânză în jurul feței, au învelit corpul într-o pânză de in și l-au pus, plini de respect, pe o treaptă a mormântului.

188:1.5 (2013.4) După această înmormântare centurionul le-a făcut semn soldaților să ajute la rostogolirea pietrei de închidere în fața intrării în mormânt. Soldații au plecat apoi în Gheena cu corpurile celor doi tâlhari în timp ce ceilalți s-au întors, îndurerați, la Ierusalim pentru a participa la sărbătoarea Paștelui conform legilor lui Moise.

188:1.6 (2013.5) În mormântarea lui Iisus a avut loc în mare grabă, deoarece aceasta era ziua de pregătire și Sabatul se apropia cu repeziciune. Oamenii s-au grăbit să se întoarcă la Ierusalim însă femeile au zăbovit lângă mormânt până la căderea nopții.

188:1.7 (2013.6) Cât timp s-au petrecut toate acestea, femeile erau ascunse în apropiere, astfel încât au văzut tot și au observat locul în care a fost depus Maestrul. Ele s-au ascuns astfel deoarece nu le era

permis să se asocieze cu bărbații în asemenea momente. Aceste femei s-au gândit că trupul lui Iisus nu a fost pregătit cum se cuvine pentru înmormântare. Ele au căzut de acord să se întoarcă la Iosif, să se odihnească până a doua zi după sabbat, să pregătească esențe și alifii și să se întoarcă duminică dimineață să îmbălsămeze corpul Maestrului așa cum se cuvine pentru somnul de moarte. Iată numele femeilor care au zăbovit astfel pe lângă mormânt în această vineri seara: Maria Magdalena, Maria soția lui Clopas, Marta (o altă soră a mamei lui Iisus) și Rebecca din Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) În afară de David Zebedeu și de Iosif din Arimathea foarte puțini discipoli credeau cu adevărat sau înțelegeau că Iisus trebuia să învie în a treia zi.

2. Paza mormântului

188:2.1 (2014.1) Discipolii lui Iisus nu se mai gândeau la făgăduiala lui de a se ridica din mormânt în cea de-a treia zi, însă dușmanii nu au uitat. Șefii preoților, fariseii și saducheii își aduceau aminte că primiseră rapoarte despre Iisus zicând că va învia din morți.

188:2.2 (2014.2) În această vineri seara către miezul nopții, după cina de Paști, un grup de conducători iudei s-a reunit la Caiafa unde și-au mărturisit temerile referitoare la afirmațiile Maestrului că va învia dintre morți în a treia zi. Adunarea s-a terminat prin desemnarea unui comitet al sinedriului însărcinat să-i facă o vizită lui Pilat a doua zi dimineața aducându-i cererea oficială a sinedriului de a pune o gardă romană în fața mormântului lui Iisus pentru a-i împiedica pe prietenii

lui să-l atingă. Purtătorul de cuvânt al acestui comitet îi spuse lui Pilat: „Domnule, ne amintim că Iisus din Nazareth, acest înșelător a spus în timp ce era viu: *După trei zile voi reînvia*. În consecință, am venit la tine să dai ordinele necesare pentru ca mormântul să fie apărat de discipolii săi cel puțin până a treia zi. Ne este teamă că discipolii săi să nu îl ia de acolo noaptea pentru a proclama apoi poporului că a înviat dintre morți. Dacă am îngădui să se întâmple așa, această greșeală ar fi mult mai mare decât aceea de a-i fi permis să trăiască.”

188:2.3 (2014.3) După ce a auzit această cerere a sinedriului, Pilat le-a spus: „Vă voi da o gardă de zece soldați. Mergeți și faceți astfel încât mormântul să fie în siguranță.” Ei s-au întors la templu, au recrutat zece din proprii lor gardieni, apoi s-au îndreptat către mormântul lui Iosif cu acești zece gardieni iudei și zece soldați romani, chiar în această dimineață de sabbat, pentru a-i instala ca paznici în fața mormântului. Acești oameni au rostogolit o altă piatră în fața mormântului și au pus sigiliul lui Pilat pe aceste pietre și în jurul lor astfel încât ele să nu poată fi deplasate fără știrea lor. Și acești douăzeci de oameni au rămas să vegheze până la ora învierii, iar iudeii le-au adus să mănânce și să bea.

3. În cursul zilei Sabatului

188:3.1 (2014.4) Pe toată durata aceste zile de sabbat discipolii și apostolii au rămas ascunși, în timp ce întregul Ierusalim vorbea de moartea lui Iisus pe cruce. La această dată exista la Ierusalim aproape

un milion și jumătate de iudei veniți din toate părțile imperiului roman și din Mesopotamia. Era începutul săptămânii Paștelui și toți acești pelerini vor fi în oraș pentru a afla de învierea lui Iisus și a purta vestea cu ei în țările lor.

188:3.2 (2014.5) Târziu, sâmbătă seară, Ioan Marcu a invitat în taină pe cei unsprezece apostoli să vină la casa tatălui său. Puțin înainte de miezul nopții ei se adunaseră toți în aceeași sală de sus unde cu două zile înainte împărtășiseră cina cea din urmă cu Maestrul lor.

188:3.3 (2014.6) Chiar înainte de apusul soarelui, în această sâmbătă seara, Maria, mama lui Iisus, însoțită de Iuda și de Rut, s-a întors în Bethania pentru a i se alătura familiei. David Zebedeu a rămas la Nicodim. El aranjase ca mesagerii săi să se adune duminică dimineața devreme. Femeile din Galileea care pregăteau esențe pentru a îmbălsăma mai bine corpul lui Iisus rămăseseră la Iosif din Arimathea.

188:3.4 (2014.7) Noi nu suntem capabili să explicăm pe deplin ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazareth în decursul acestei perioade de o zi și jumătate, timp în care se presupunea că se odihnește în noul mormânt a lui Iosif. Aparent el a murit pe cruce de aceeași moarte naturală de care ar fi murit orice alt muritor în aceleași împrejurări. Noi l-am auzit spunând: „Tată, îmi pun spiritul în mâinile tale.” Noi nu înțelegem exact semnificația acestor cuvinte, deoarece Ajustorul Gândirii lui Iisus era personalizat de mult timp și menținea acum o existență separată de ființa muritoare a lui Iisus. În nici un sens Ajustorul personalizat al Maestrului nu putea fi afectat de moartea sa fizică pe cruce. Ceea ce Iisus a pus în mâinile Tatălui în acest moment trebuie să fi fost contraponderea spirituală a lucrării inițiale a

Ajustorului constând în spiritualizarea minții umane, astfel încât transpunerea experienței sale să fie transferată în lumile palat. Experiența lui Iisus ar trebui să comporte o oarecare realitate spirituală analogă naturii spirituale în care sufletul muritorilor lumilor a căror credință se întărește. Însă aceasta este, pur și simplu, opinia noastră - noi nu știm cu adevărat ceea ce a încredințat Iisus Tatălui său.

188:3.5 (2015.1) Noi știm că forma fizică a Maestrului s-a odihnit în mormântul lui Iosif până duminică dimineață în jurul orelor trei, însă avem o mare incertitudine cu privire la statutul personalității lui Iisus în această perioadă de treizeci și șase de ore. Noi ne-am străduit uneori să explicăm aceste lucruri, după cum urmează:

188:3.6 (2015.2) 1. Conștiința Creatorului Mihail trebuie să fi fost liberă și în întregime degajată de mintea umană asociată de întruparea sa fizică.

188:3.7 (2015.3) 2. Știm că fostul Ajustor al Gândirii lui Iisus a fost prezent pe Pământ de-a lungul acestei perioade și comanda personal armatele celeste reunite.

188:3.8 (2015.4) 3. Omul din Nazareth a dobândit o identitate spirituală construită de-a lungul vieții lui în trup, mai ales prin eforturile directe ale Ajustorului Gândirii și apoi prin propria sa cumpănire perfectă între necesitățile fizice și exigențele spirituale ale existenței ideale de muritor, echilibru pe care l-a atins alegând neabătut voința Tatălui. Această identitate spirituală a fost dată în grija Tatălui din Paradis. Noi nu știm dacă această realitate spirituală a revenit pentru a face parte din această personalitate reînviată însă credem că da. Celelalte

inteligente ale universului susțin că această identitate a sufletului lui Iisus se odihnește acum „în sânul Tatălui” și că va fi ulterior eliberată pentru a prelua conducerea Corpului Finalității din Nebadon, destinul său misterios în relație cu universurile necreate din tărâmurile încă neorganizate ale spațiului exterior.

188:3.9 (2015.5) 4. Noi credem că conștiința umană sau muritoare a lui Iisus a dormit pe durata acestor treizeci și șase de ore. Avem motive să credem că Iisus omul nu știa nimic din ceea ce se întâmpla în univers în toată această perioadă. Conștiința sa de muritor nu a înregistrat scurgerea timpului, revenirea la viață a urmat instantaneu după somnul de moarte.

188:3.10 (2015.6) Este aproape tot ceea ce putem introduce în prezenta relatare cu privire la statutul lui Iisus pe parcursul acestei perioade petrecute în mormânt. Există un anumit număr de fapte corelative la care putem face aluzie, cu toate că nu suntem deloc în măsură să le interpretăm.

188:3.11 (2015.7) În vasta curte a sălilor de înviere a primei lumi palat din Satania putem acum observa un magnific edificiu morontial material, cunoscut sub numele de „monument comemorativ al lui Mihail” și purtând în prezent pecetea lui Gabriel. Acest memorial a fost creat la puțin după ce Mihail a părăsit lumea și poartă următoarea inscripție: „În comemorarea trecerii muritoare a lui Iisus din Nazareth pe Urantia”.

188:3.12 (2016.1) Există documente arătând că pe parcursul acestei perioade consiliul suprem al Salvingtonului, compus din o sută de membrii, a ținut pe Urantia o reuniune deliberativă sub președinția lui

Gabriel. Există, de asemenea, arhive arătând că pe parcursul acestei perioade Cei Îmbătrâniți de Zile din Uversa au comunicat cu Mihail în ceea ce privește statutul universului Nebadonului.

188:3.13 (2016.2) Noi știm că cel puțin un mesaj a fost schimbat între Mihail și Emanuel pe Salvington pe parcursul perioadei în care corpul Maestrului era blocat în mormânt.

188:3.14 (2016.3) Există motive întemeiate să credem că o anumită personalitate ocupa sediul lui Caligastia și consiliul sistemic al Prinților Planetari care s-a reunit pe Ierusem în timp ce corpul lui Iisus se odihnea în mormânt.

188:3.15 (2016.4) Arhivele Edentiei indică faptul că Părintele Constelației Norlatiadekului se afla pe Urantia și a primit instrucțiuni de la Mihail pe durata intervalului în care acesta din urmă se găsea în mormânt.

188:3.16 (2016.5) Există și alte dovezi care sugerează că personalitatea lui Iisus nu a fost pe deplin adormită și inconștientă de-a lungul acestei perioade de aparentă moarte fizică.

4. Semnificația morții pe cruce

188:4.1 (2016.6) Cu toate că Iisus nu a îndurat această moarte pe cruce pentru a ispăși rasială a omului muritor, nici pentru a asigura un fel de acces efectiv pe lângă un Dumnezeu, altminteri ofensat și implacabil; chiar dacă Fiul Omului nu s-ar fi oferit voluntar pentru a domoli mânia lui Dumnezeu și a deschide păcătoșilor calea mântuirii, și în ciuda faptului că toate aceste idei de ispășire și de probațiune sunt

eronate, nu trebuie să neglijăm anumite semnificații atașate morții lui Iisus pe cruce. Este un fapt că pe alte planete locuite vecine Urantia este numită „Lumea Crucii.”

188:4.2 (2016.7) Iisus a dorit să trăiască în trup o viață deplină de muritor pe Urantia. Moartea este ultimul act al dramei muritorilor. În eforturile voastre bine intenționate de a evita erorile superstițioase provenind dintr-o falsă interpretare a ceea ce înseamnă moartea pe cruce, trebuie să fiți prudenți pentru a evita o altă mare greșală, aceea de a nu percepe adevărata semnificație și autentică importanță a morții Maestrului.

188:4.3 (2016.8) Omul muritor nu a fost niciodată proprietatea marilor înșelători. Iisus nu și-a dat viața ca răscumpărare pentru eliberarea omenirii de șefii apostăți și de prinții decăzuți ai sferelor. Tatăl care este în Ceruri nu a conceput niciodată inechitatea de a condamna un suflet muritor din cauza faptelor rele ale strămoșilor lor. Moartea Maestrului pe cruce nu a fost nici un sacrificiu pentru a-i plăti lui Dumnezeu o datorie pe care rasa umană ajunsese să i-o datoreze .

188:4.4 (2016.9) Înainte ca Iisus să fi trăit pe Pământ ați fi avut poate motive să credeți într-un astfel de Dumnezeu însă acest fapt nu se justifică, nu de când Maestrul a trăit și a murit printre semenii voștri muritori. Moise a propovăduit demnitatea și dreptatea unui Dumnezeu creator însă Iisus a descris iubirea și compasiunea unui Tată celest.

188:4.5 (2016.10) Firea animală - tendința către facerea de rău - este poate ereditară, dar păcatul nu se transmite de la părinte la copil. Păcatul este un act de rebeliune conștientă și deliberat împotriva

voinței Tatălui și a legilor Fiului, păcat comis de o creatură volitivă individuală.

188:4.6 (2017.1) Iisus a trăit și a murit pentru un univers întreg și nu doar pentru rasele acestei singure lumi. Muritorii tărâmurilor avuseseră mântuirea chiar și înainte fi trăit și să fi murit Iisus pe Urantia însă rămâne un fapt că manifestarea sa pe această lume a iluminat mult calea mântuirii. Moartea sa a contribuit mult la scoaterea în evidență pentru totdeauna a certitudinii supraviețuirii muritorilor după moartea în trup.

188:4.7 (2017.2) Nu se cuvine a se vorbi despre Iisus ca un aducător de jertfe, un plătit de răscumpărare sau un izbăvitor, însă este în întru totul corect să fie numit un mântuitor. El a făcut definitiv mai clară și mai sigură calea salvării (a supraviețuirii), el a arătat mai bine și mai clar calea salvării spre folosul tuturor muritorilor din toate lumile universului Nebadonului.

188:4.8 (2017.3) Ideea de Dumnezeu ca adevărat Tată iubitor este singurul concept pe care l-a propovăduit Iisus vreodată. Odată ce ați priceput această idee trebuie ca de atunci încolo și cu consecvență să abandonăm complet aceste noțiuni primitive de Dumnezeu considerat ca un monarh ofensat, un suveran sever și atotputernic a cărui principală plăcere constă în surprinde pe supușii lui făcând greșeli și în a avea grijă ca ei să fie pedepsiți cum se cuvine, afară numai dacă vreun altul egal cu el ar accepta de bunăvoie, , să sufere pentru ei și să moară în locul lor. Întreaga idee de răscumpărare și de ispășire este incompatibilă cu conceptul de Dumnezeu, așa cum a fost propovăduit și dat ca exemplu de Iisus din Nazareth. Iubirea infinită a lui Dumnezeu deține primul loc în natura divină.

188:4.9 (2017.4) Întreg acest concept de ispășire și de salvare prin sacrificiu este înrădăcinat în egoism și întemeiat pe el. Iisus a propovăduit că slujirea aproapelui este conceptul cel mai înalt al fraternității celor ce cred în spirit. Mântuirea trebuie să fie deci considerată ca și dobândită de cei care cred în paternitatea lui Dumnezeu. Principala preocupare a credincioșilor nu ar trebui să fie dorința egoistă a mântuirii personale, ci mai degrabă dorința dezinteresată de a-și iubi semenii și, deci, de a-i servi, tot așa cum și Iisus i-a iubit și servit pe muritori.

188:4.10 (2017.5) Credincioșii autentici nu se preocupă deloc de pedepsirea viitoare a păcatului. Adevăratul credincios nu este îngrijorat decât de prezenta sa separare cu Dumnezeu. Este adevărat că tații pot să-și pedepsească fiii, însă o fac din iubire, într-un scop disciplinar. Ei nu pedepsesc cu mânie și nici ca răzbunare.

188:4.11 (2017.6) Chiar dacă Dumnezeu era monarhul sever și legal al unui univers în care domnește dreptatea, el nu ar fi cu siguranță satisfăcut de planul copilăresc al substituirii unei victime nevinovate cu un ofensator vinovat.

188:4.12 (2017.7) În ceea ce privește îmbogățirea experienței umane și lărgirea căii salvării, relative la moartea lui Iisus, marele lucru nu este *faptul* morții sale, ci mai degrabă de purtarea exemplară și spiritul incomparabil cu care a înfruntat el moartea.

188:4.13 (2017.8) Tot această idee de răscumpărare prin ispășire plasează mântuirea pe un plan al irealității. Un astfel de concept este pur filozofic. Mântuirea umană este *reală*. Ea se bazează pe două realități pe care creaturile pot să le sesizeze prin credință și în felul acesta să le încorporeze în experiența umană individuală: faptul

paternității lui Dumnezeu și adevăratul corolar: fraternitatea oamenilor. La urma urmei, este adevărat că „vi se vor socoti toate datoriile așa cum le-ați socotit voi pe cele ale celor îndatorați vouă.”

5. Lecțiile de la cruce

188:5.1 (2017.9) Crucea lui Iisus descrie prima măsură a devotamentului suprem al adevăratului păstor chiar și față de membrii nedemni ai turmei sale. Ea plasează, în definitiv, toate relațiile dintre Dumnezeu și om pe baze familiale. Dumnezeu este tatăl, omul este fiul său. Iubirea unui tată față de fiul său devine adevărul central al relațiilor dintre Creator și creatură în univers - și nu dreptatea unui rege care își caută satisfacția în suferințele și în pedepsirea supușilor lui răufăcători.

188:5.2 (2018.1) Crucea arată pentru totdeauna că atitudinea lui Iisus față de păcătoși nu era nici condamnare, nici indulgență, ci, mai degrabă, căutarea eternă și plină de iubire a salvării lor. Iisus este cu adevărat un salvator în sensul că viața și moartea lui câștigă pe oameni de partea bunătății și a supraviețuirii juste. Iisus iubește atât de mult oamenii, încât iubirea sa trezește un răspuns de iubire în inima umană. Iubirea este cu adevărat contagioasă și veșnic creativă. Moartea lui Iisus pe cruce dă exemplul unei iubiri suficient de puternice și divine pentru a ierta păcatele și a îngropa orice faptă rea. Iisus a revelat acestei lumi o calitate de justete superioară justiției - simpla tehnică a binelui și răului. Iubirea divină nu se mărginește să ierte greșelile, ea le absoarbe și le distruge cu adevărat. Iertarea iubirii

transcende de departe iertarea compătimirii. Compătimirea dă în lături facerea de rău, însă iubirea distruge definitiv păcatul și toate slăbiciunile care rezultă din aceasta. Iisus a adus un nou mod de a trăi pe Urantia. El nu ne-a învățat să opunem rezistență răului ci să găsim prin el, Iisus, o bunătate care distruge în chip eficient răul. Iubirea lui Iisus nu este o indulgență, ea salvează de condamnare. Mântuirea nu minimalizează greșelile, ea le repară. Adevărata iubire nu comportă nici compromis cu ura, nici indulgență față de ea, ci o distruge. Iubirea lui Iisus nu se mulțumește niciodată cu simpla iertare. Iubirea lui Iisus implică reabilitarea, supraviețuirea eternă. Este cu totul normal să se vorbească despre mântuire ca despre izbăvire, dacă vrem să vorbim de această reabilitare eternă.

188:5.3 (2018.2) Prin puterea iubirii sale personale pentru oameni Iisus putea să distrugă atracția păcatului și a răului. El a dat astfel libertatea să se aleagă cele mai bune moduri de viață. Iisus a prezentat o eliberare de trecut care în ea însăși promitea un triumf pentru viitor. Iertarea aducea deci mântuirea. Când iubirea divină este pe deplin acceptată în inima umană, frumusețea sa distruge pentru totdeauna vraja păcatului și puterea răului.

188:5.4 (2018.3) Suferințele lui Iisus nu au fost limitate la răstignire. În realitate Iisus din Nazareth a petrecut peste douăzeci și cinci de ani pe crucea unei existențe de muritor, reală și intensă. Adevărata valoare a crucii constă în faptul că fost expresia supremă și finală a iubirii lui Iisus desăvârșirea revelației compasiunii sale.

188:5.5 (2018.4) Pe milioane de lumi locuite, zeci de miliarde de creaturi în evoluție care au fost poate vreodată tentate să renunțe la

lupta morală și să abandoneze buna luptă credinței. Ele s-au mai uitat o dată la Iisus cel răstignit, apoi și-au reluat drumul neabătut înainte, însuflețite de vederea lui Dumnezeu abandonându-și viața întrupată prin devotamentul arătat în slujirea dezinteresată a oamenilor.

188:5.6 (2018.5) Triumful morții pe cruce este rezumat în spiritul purtării lui Iisus față de agresorii lui. El a făcut din cruce un simbol etern al victoriei iubirii asupra urii și unul al victoriei adevărului asupra răului, când s-a rugat: „Tată, iartă-i, că nu știu ce fac!” Această iubire devotată a fost contagioasă într-un întreg vast univers; discipolii s-au molipsit de la Maestrul lor. Primul învățător al evangheliei sale a fost nevoit să-și dea viața în această slujire și a fost omorât cu pietre în timp ce zicea: „Nu pune pe seama lor păcatul acesta.”

188:5.7 (2018.6) Crucea face un apel suprem la ceea ce este mai bun în om, deoarece ea dezvăluie o ființă dispusă să își dea viața în slujba aproapelui. Nimeni nu poate avea iubire mai mare decât aceea de a fi dispus să-și dea viața pentru prietenii săi și Iisus avea o astfel de iubire, încât era gata să-și dea viața pentru prietenii săi. O iubire mai mare decât oricare alta cunoscută vreodată pe Pământ.

188:5.8 (2019.1) Pe alte lumi, cât și pe Urantia, acest spectacol sublim al morții lui Iisus omul pe crucea Golgotei a stârnit sentimentele muritorilor și a antrenat cea mai înaltă devoțiune a îngerilor.

188:5.9 (2019.2) Crucea este simbolul suprem al slujirii sacru, consacrarea vieții voastre bunăstării și salvării semenilor voștri. Crucea nu este simbolul sacrificiului Fiului lui Dumnezeu nevinovat în locul unor păcătoși vinovați și pentru a domoli un Dumnezeu ofensat. Ea rămâne pentru totdeauna pe Pământ și peste tot în vastul

univers ca un simbol sacru al celor buni care se revarsă peste cei răi și îi salvează astfel prin devotamentul însuși al iubirii lor. Crucea rămâne într-adevăr semnul celei mai înalte forme de slujire dezinteresată, al devotamentului suprem constând în dăruirea deplină a unei vieți de dreptate în slujba unui serviciu realizat din toată inima, chiar și în moarte, moartea pe cruce. Chiar și vederea acestui mare simbol al vieții de consacrare a lui Iisus inspiră cu adevărat în fiecare din noi dorința de a face la fel.

188:5.10 (2019.3) Când bărbații și femeile care gândesc îl consideră pe Iisus ca oferindu-și viața pe cruce, ei nu își pot îngădui să se plângă nici măcar de cele mai grele încercări ale vieții, cu atât mai mult de micile frustrări și de multele dureri pur fictive care decurg din ele. Viața Maestrului a fost atât de glorioasă și moartea sa atât de triumfătoare încât suntem cu toții atrași și îndemnați să le împărtășim pe amândouă. Întreaga manifestare al lui Mihail posedă o adevărată putere de atracție din vremea tinereții sale până la copleșitorul spectacol al morții lui pe cruce.

188:5.11 (2019.4) Încredința-vă deci că atunci când priviți crucea ca pe o revelație a lui Dumnezeu să nu priviți nici cu ochii oamenilor primitivi, nici din punctul de vedere al barbarilor de mai târziu, care îl considerau pe Dumnezeu ca fiind un suveran implacabil, exercitând sever dreptatea, aplicând rigid legea. Încredințați-vă mai degrabă că vedeți în cruce manifestarea finală a iubirii și a devotamentului lui Iisus față de misiunea vieții lui de revărsare peste rasele muritoare, peste vastul său univers. Să vedeți în moartea Fiului Omului apogeul dezvăluirii iubirii divine a Tatălui pentru fiii săi din sferele locuite de muritori. Crucea descrie astfel devotamentul unei voințe pline de

afecțiune binevoitoare și acordarea salvării voluntare asupra celor care sunt dispuși să primească astfel de daruri și un asemenea devotament. În cruce nu există nimic altceva decât a cerut Tatăl - ci numai ceea ce a dat Iisus și totodată a refuzat să evite.

188:5.12 (2019.5) Dacă omul nu-l poate aprecia într-un alt mod pe Iisus și nu poate înțelege sensul consacrării sale pe Pământ el poate, cel puțin, să înțeleagă că acesta a împărtășit cu el suferințele sale de muritor. Nimeni nu poate vreodată să se teamă că acest Creator ignoră natura sau amploarea problemelor temporale.

188:5.13 (2019.6) Știm că moartea sa pe cruce nu a fost menită să împace omul cu Dumnezeu, ci să stimuleze omul în *realizarea* de către el a iubirii eterne a Tatălui și a compasiunii nesfârșite a Fiului său, astfel încât să răspândească aceste adevăruri universale într-un univers întreg.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 188](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 190](#) >>

Capitolul 189

Învierea

189:0.1 (2020.1) LA PUȚIN după înmormântarea lui Iisus, vineri după-amiază, șeful arhanghelilor din Nebadon, prezent atunci pe Urantia a convocat consiliul său la reînvierea creaturilor înzestrate cu voință adormite și a început să studieze o posibilă tehnică pentru reînvierea lui Iisus. Acești fii reuniți ai universului local, creaturile lui Mihail, au făcut aceasta pe propria lor răspundere. Nu Gabriel îi adunase. Către miezul nopții ei au ajuns la concluzia că creatura nu putea să facă nimic pentru a înlesni învierea creatorului. Erau dispuși să accepte sfatul lui Gabriel care i-a făcut să înțeleagă că, de vreme ce Iisus „își dăduse viața de bunăvoie, avea, totodată, puterea de a o relua la propria sa hotărâre.” Puțin după încheierea acestui consiliu de arhangheli Purtători ai Vieții și de diverși asociați ai lor în lucrarea de

reabilitare a creaturii și a creației morontiale, Ajustorul Personalizat al lui Iisus a luat cuvântul; el comanda personal legiunile celeste reunite atunci pe Urantia și s-a adresat în termenii următori acestor veghetori care așteptau cu nerăbdare:

189:0.2 (2020.2) ”Nici unul dintre voi nu poate face nimic pentru a-l ajuta pe Tatăl vostru Creator să revină la viață. În calitate de muritor al tărâmului el a trecut prin experiența morții trupesti și în calitate de suveran al unui univers el trăiește încă. Ceea ce observați este tranzitul muritor al lui Iisus din Nazareth de la viața în trup la viața în morontia. Tranzitul spiritului acestui Iisus s-a încheiat în ziua care m-am separat de personalitatea sa și am devenit îndrumătorul vostru temporar. Tatăl vostru Creator a ales să trăiască toată experiența creaturilor sale muritoare de la nașterea pe lumile materiale până la statutul existenței autentice în calitate de spirit, trecând prin moartea naturală și prin reînvierea morontiei. Veți observa o anumită fază a acestei experiențe însă nu vă este permis să participați la ea. Nu puteți face pentru Creator ceea ce faceți de obicei pentru creaturi. Un Fiu Creator are în el însuși puterea de a se manifesta sub înfățișarea oricăruia dintre fiii săi creați și are el însuși puterea de a abandona viața sa vizibilă și apoi de a o prelua din nou. El dispune de această putere datorită comandamentului direct al Tatălui din Paradis, și știu despre ce vorbesc.”

189:0.3 (2020.3) După ce l-au auzit pe Ajustorul Personalizat exprimându-se astfel ei au luat toți o atitudine de așteptare neliniștită, de la Gabriel până la cel mai umil heruvim. Ei vedeau corpul muritor al lui Iisus în mormânt; ei își dădeau seama de dovezile de activitate

ale preaiubitului lor Suveran în univers și fără să înțeleagă aceste fenomene, ei așteptau cu răbdare urmarea evenimentelor.

1. Tranzitul morontial

189:1.1 (2020.4) Duminică dimineața, la ora două și patruzeci și cinci, comisia paradisiacă de întrupare a ajuns în acest loc. Ea se compunea din șapte personalități ale Paradisului neidentificate, care s-au desfășurat imediat în jurul mormântului. La ora trei fără zece, intense vibrații de activități mixte, materiale și morontiale, au început să emane din proaspătul mormânt al lui Iosif din Arimathea și la ora trei și două minute, în această duminică, 9 aprilie, anul 30, forma și personalitatea morontială reînviată a lui Iisus din Nazareth au ieșit din mormânt.

189:1.2 (2021.1) După ce Iisus reînviat a ieșit din mormântul său, corpul de carne în care a trăit și a înfăptuit pe Pământ pentru o perioadă de aproape treizeci și șase de ani se află încă în nișa altarului intact și învelit în pânza de in, exact așa cum a fost culcat vineri după-amiază de Iosif și de tovarășii lui. Piatra ce închidea intrarea mormântului nu a suferit nici cea mai mică deplasare. Sigiliul lui Pilat era intact. Soldații erau de gardă; gărzile templului au vegheat fără întrerupere. Garda romană se schimbă la miezul nopții. Nici unul din acești paznici nu bănuia că obiectul pazei lor se înălțase la o formă de existență nouă și superioară, nici că acest corp pe care îl păzeau nu mai era decât un înveliș exterior lepădat, de acum înainte

fără nici o legătură cu personalitatea morontială eliberată și reînviată a lui Iisus.

189:1.3 (2021.2) Omenirea pricepe greu faptul că în tot ceea ce este personal, materia este doar scheletul morontiei, iar cele două sunt umbra realității spirituale durabile. Cât vă va trebui până ce veți considera timpul ca imaginea în mișcare a eternității și spațiul ca umbra fugitivă a realităților Paradisului?

189:1.4 (2021.3) După câte știm, nici o creatură a acestui univers, nici o altă personalitate din vreun alt univers nu a jucat nici cel mai mic rol în reînvierea morontială a lui Iisus din Nazareth. Vineri el și-a abandonat viața în calitate de muritor al tărâmului. Duminică dimineața el a reluat-o în calitate de ființă morontială a sistemului Sataniei, în Norlatiadek. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem cu privire la reînvierea lui Iisus, însă știm că a avut loc după cum am relatat și aproape de ora indicată. Putem, de asemenea, afirma că toate fenomenele cunoscute asociate cu acest tranzit de muritor sau înviere morontială se produc acolo în mormântul nou al lui Iosif din Arimathea în care învelișul muritor material al lui Iisus se afla înfășurat în fașele de înmormântare.

189:1.5 (2021.4) Noi știm că nici o creatură a universului local nu a participat la această trezire morontială. Am zărit cele șapte personalități ale Paradisului care înconjurau mormântul însă nu le-am văzut făcând nimic legat de trezirea Maestrului. Imediat ce Iisus a apărut alături de Gabriel, lângă mormânt, cele șapte personalități ale Paradisului și-au arătat intenția de a pleca imediat către Uversa.

189:1.6 (2021.5) Să clarificăm acum definirea conceptului învierii lui Iisus, făcând declarațiile următoare:

189:1.7 (2021.6) 1. Corpul său material sau fizic nu făcea parte din personalitatea sa reînviată. Atunci când Iisus a ieșit din mormânt corpul său de carne a rămas intact în mormânt. Maestrul s-a ridicat din mormântul său fără să deplaseze pietrele care blocau intrarea și fără să rupă sigiliul lui Pilat.

189:1.8 (2021.7) 2. El nu s-a ridicat din mormânt nici ca spirit, nici ca Mihail al Nebadonului; el nu a apărut sub forma Suveranului Creator asemănătoare aceleia pe care o avea înaintea încarnării sale sub înfățișarea trupului muritor pe Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. El a ieșit din mormântul lui Iosif exact sub înfățișarea personalităților morontiale ale celor care, ca ființe ascendente morontiale reînviată, ies la iveală din sălile de înviere ale primei lumi palat a sistemului local din Satania. Prezența monumentului comemorativ al lui Mihail în centrul vastei curți a sălilor de înviere din lumea palat numărul unu ne îndeamnă să presupunem că învierea Maestrului pe Urantia a fost produsă într-un anume fel pe această primă lume palat a sistemului.

189:1.10 (2022.1) Prima faptă a lui Iisus ieșind din mormânt a fost să-l salute pe Gabriel și să-l roage să își asume în continuare responsabilitatea administrativă a treburilor universului său sub conducerea lui Emanuel. Apoi l-a rugat pe șeful melchizedecilor să transmită salutările sale personale lui Emanuel. Apoi el a cerut celor Prea Înalți din Edentia atestarea Celor Îmbătrâniți de Zile cu privire la tranzitul său de muritor. Apoi s-a întors către adunarea grupurilor morontiale ale celor șapte lumi palat reunite acolo pentru a saluta

Creatorul și pentru a-i ura bun venit în calitate de creatură a ordinului lor. Iisus a rostit primele cuvinte ale carierei post muritoare. Iisusul morontial le-a spus: „ După ce mi-am desăvârșit viața în trup, eu aș dori acum să mă opresc aici un timp în forma mea de tranziție pentru a cunoaște și mai bine viața creaturilor mele ascendente și pentru a urma revelațiile voinței Tatălui meu care este în Paradis.”

189:1.11 (2022.2) După ce a vorbit astfel, Iisus a făcut semn Ajustorului Personalizat și toate inteligențele universului care se reuniseră pe Urantia pentru a fi martore ale învierii au fost imediat rugate să plece la posturile lor respective în univers.

189:1.12 (2022.3) Iisus a început apoi să stabilească contactele pe nivel morontial și luă la cunoștință, în calitate de creatură de exigențe vieții pe care a ales s-o să trăiască pe parcursul acestei scurte perioade pe Urantia. Această inițiere în lumea morontială a cerut mai mult de o oră de timp terestru, dar a fost de două ori întreruptă de dorința lui Iisus de a comunica cu vechii lui asociați în trup veniți din Ierusalim pentru a scruta cu uimire mormântul gol și a descoperi ceea ce considerau ca o dovadă a învierii sale.

189:1.13 (2022.4) Tranzitul lui Iisus în calitate de muritor, reînvierea morontială a Fiului Omului, este acum realizată. Experiența tranzitorie a Maestrului în calitate de personalitate mediană între nivelul material și nivelul spiritual a început. Și el a realizat toate acestea printr-o putere inerentă lui însuși. Nici o personalitate nu i-a adus nici un ajutor. El trăiește acum în calitate de Iisus morontial și, în vreme ce a început această viață morontială, corpul său material de carne zace intact în mormânt. Soldații sunt încă de gardă, iar sigiliul guvernatorului de pe pietre nu a fost încă rupt.

2. Corpul material al lui Iisus

189:2.1 (2022.5) La ora trei și zece, în timp ce Iisus înviat fraterniza cu personalitățile morontiale adunate din cele șapte lumi palat Sataniei, șeful arhanghelilor, - îngerii învierii - l-a abordat pe Gabriel și i-a cerut corpul muritor al lui Iisus, spunând: „Noi nu avem dreptul să participăm la învierea morontială a suveranului nostru Mihail după experiența sa de manifestare, însă am dori ca învelișul său muritor să ne fie dat pentru a-l dizolva imediat. Noi nu ne propunem să folosim tehnica noastră de dematerializare, noi vrem doar să invocăm procesul de accelerare al timpului. Am văzut Suveranul nostru trăind și murind pe Urantia; este suficient. Vom scuti legiunile Cerului de amintirea de a fi suportat spectacolul lentei descompuneri a formei umane a Creatorului și Suportul universului. În numele inteligenței celeste din întregul Nebadon, cer un ordin încredințându-mi garda corpului muritor al lui Iisus din Nazareth și dându-ne puterea de a proceda la disoluția sa imediată.”

189:2.2 (2023.1) În timp ce Gabriel a stat de vorbă cu Conducătorul Preaînălților Edentiei, arhanghelul purtător de cuvânt al legiunilor celeste a primit permisiunea de a dispune după cum dorește de învelișul fizic al lui Iisus.

189:2.3 (2023.2) Când cererea sa a fost executată, șeful arhanghelilor a chemat în ajutorul său un mare număr din asociații săi, cât și o mulțime de reprezentanți din ordinele personalităților celeste. Apoi, cu ajutorul medianilor Urantiei, el a început să lucreze pentru a lua în posesie corpul fizic al lui Iisus. Acest corp muritor era o creație pur

materială, literalmente fizică. Nu putea fi scos din mormânt în modul în care forma morontială reînviată a putut să scape din mormântul pecetluit. Cu ajutorul anumitor personalități morontiale auxiliare se poate ca în anumite momente forma morontială să fie făcută asemenea celei a spiritului, astfel încât devine indiferentă la materia obișnuită. În alte momente însă ea poate fi distinsă și atinsă de ființe materiale, cum ar fi muritorii împărăției.

189:2.4 (2023.3) În timp ce arhanghelii și asistenții lor s-au pregătit să mute corpul lui Iisus din mormânt înainte de a dispune de el cu respect și demnitate prin procesul disoluției cvasi-instantanee, medianii secundari ai Urantieii au fost însărcinați să îndepărteze cei doi bolovani care blocau intrarea în mormânt. Cea mare era un enorm bloc circular asemănător unei pietre de moară, ea se deplasa pe un șanț tăiat în stâncă astfel încât putea fi rostogolită înainte și înapoi pentru a deschide sau închide mormântul. Când paznicii iudei și soldații romani care păzeau au văzut, la lumina dimineții, enorma piatră care aparent începuse singură să se rostogolească pentru a deschide intrarea mormântului - fără nici un mijloc vizibil care să explice această mișcare - au fost cuprinși de panică și au fugit de acolo. Iudeii au fugit mai întâi la ei acasă, iar mai târziu la templu pentru a relata aceste fapte căpitanului. Romanii au fugit la fortăreața Antiohiei și imediat ce centurionul a sosit la postul său, ei i-au reportat cele văzute.

189:2.5 (2023.4) Mituindu-l pe trădătorul Iuda, conducătorii iudei începuseră sordida operațiune de așa-zisă debarasare de Iisus. Acum, în fața acestei noi situații stânjenitoare, în loc să se gândească să pedepsească gărzile care și-au părăsit postul, ei au recurs la mituirea

aceste gărzi și soldați romani. Au dat o sumă de bani fiecăruia dintre cei douăzeci de oameni cu ordinul să spună tuturor astfel: „în timp ce dormeam, în cursul nopții, discipolii lui Iisus au năvălit peste noi și i-au luat corpul”, iar conducătorii iudei au promis solemn soldaților să îi apere în fața lui Pilat dacă vreodată guvernatorul ar afla că acceptaseră mită.

189:2.6 (2023.5) Credința creștină în învierea lui Iisus a fost bazată pe faptul „mormântului gol”. A fost într-adevăr un *fapt* că mormântul era gol însă acesta nu este *adevărul* învierii. Mormântul era într-adevăr gol când au sosit primii credincioși și acest fapt, asociat cu acela al învierii neîndoielnice a Maestrului a dus la formularea unei credințe neconforme cu adevărul: Învățătura că corpul material al lui Iisus a fost ridicat din mormânt. Adevărul cu privire la realitățile superioare și la valorile eterne nu poate fi întotdeauna stabilit printr-o combinație de fapte aparente. Cu toate că faptele individuale pot fi exacte din punct de vedere material nu urmează în mod necesar că gruparea unui anumit număr de fapte trebuie să conducă în mod necesar la concluzii spirituale veridice.

189:2.7 (2023.6) Mormântul lui Iosif era gol nu pentru că corpul lui Iisus a fost reanimat sau reînviat ci pentru că legiunile celeste au primit autorizația cerută să-l supună unei disoluții speciale și excepționale, o întoarcere „din țărână în țărână” fără intervenția timpului și fără influența proceselor obișnuite și vizibile de descompunere muritoare și de putrefacție materială.

189:2.8 (2024.1) Învelișul muritor al lui Iisus a suferit procesul natural de dezintegrare elementară care caracterizează toate corpurile umane pe Pământ, atâta doar că din punct de vedere al factorului timp acest

mod de disoluție naturală a fost considerabil accelerat și mărit până la a deveni aproape instantaneu.

189:2.9 (2024.2) Adevăratele dovezi ale învierii lui Mihail sunt de natură spirituală, cu toate că această învățătură este coroborată cu mărturia numeroșilor muritori ai împărăției care l-au întâlnit și l-au recunoscut pe Maestrul morontial reînviat, și au comunicat cu el. Iisus a făcut parte din experiența personală a circa o mie de ființe umane înainte de a dispărea în cele din urmă de pe Urantia.

3. Reînvierea epocală

189:3.1 (2024.3) Puțin după ora patru dimineața din ziua aceea de duminică, Gabriel a convocat arhanghelii lângă el și s-a pregătit să inaugureze reînvierea generală de la sfârșitul perioadei adamice pe Urantia. Când vasta oaste a serafimilor și a heruvimilor participând la acest eveniment a fost aliniată în formație corespunzătoare, Mihail în forma sa morontială a apărut în fața lui Gabriel spunând: „La fel cum fiecare are viața în el însuși, tot astfel i-a fost dat și Fiului să aibă viață în el însuși. Cu toate că nu am reluat în întregime exercițiul jurisdicției asupra universului meu limitarea pe care mi-o impun nu restrânge cu nimic acordarea vieții tuturor fiilor mei adormiți. Fie ca apelul nominal al reînvierii planetare să înceapă.”

189:3.2 (2024.4) Circuitul arhanghelilor a operat atunci pentru prima dată pe Urantia. Gabriel și armatele de arhangheli s-au dus la polul spiritual al planetei și atunci când Gabriel a dat semnalul, vocea sa a fost transmisă ca un fulger pe prima dintre lumile palat sistemice. Ea

spunea: „Prin ordinul lui Mihail, fie ca morții unei epoci a Urantieii să reînvie!” Atunci toți supraviețuitorii raselor umane de pe Urantia care au adormit încă din vremea lui Adam și care nu au ajuns încă la judecată, au apărut în sălile învierii ale lumii palat pregătiți pentru investiura morontială. Și într-o fracțiune de secundă serafimii și asociații lor au fost gata de plecare către lumile palat. De obicei acești păzitori serafici, desemnați cândva pentru paza colectivă a acestor muritori supraviețuitori, ar fi fost prezenți în momentul trezirii lor în sălile de înviere ale lumii palat, însă se găseau atunci pe Urantia, deoarece prezența lui Gabriel era necesară în legătură cu reînvierea morontială a lui Iisus.

189:3.3 (2024.5) Nenumărați indivizi având păzitori serafici personali și alții atingând nivelul necesar de progres spiritual al personalității ajunseseră deja pe lumea palat de-a lungul epocilor ulterioare perioadei lui Adam și a Evei. Și cu toate că au existat numeroase ședințe de înviere speciale și milenare pentru fiii Urantieii prezentul eveniment era al treilea apel nominal planetar sau o înviere epocală completă. Prima a avut loc în vremea sosirii Prințului Planetar, iar a doua în vremea lui Adam; cât despre a treia, ea marca reînvierea morontială, tranzitul lui Iisus din Nazareth în calitate de muritor.

189:3.4 (2024.6) Când șeful arhanghelilor a primit semnalul de înviere planetară, Ajustorul Personalizat al Fiului Omului a renunțat la autoritatea sa asupra armatelor celeste adunate pe Urantia, trimițându-i pe toți acești fiii ai universului local care le compuneau înapoi sub jurisdicția șefilor lor respectivi.

189:3.5 (2025.1) Și după ce a făcut astfel, Ajustorul a plecat către Salvington, în vederea înregistrării de către Emanuel încheierii tranzitului lui Mihail în calitate de muritor și a fost imediat urmat de toate armatele celeste ale căror servicii nu mai erau cerute pe Urantia. Însă Gabriel a rămas pe Urantia cu Iisusul morontial. Aceasta este povestea evenimentelor învierii lui Iisus văzută de cei care i-au fost martori în momentul în care a avut realmente loc, și degajată de limitările viziunii umane parțiale și restrânse.

4. Descoperirea mormântului gol

189:4.1 (2025.2) Trebuie să ne amintim că la apropierea momentului învierii lui Iisus, în dimineața acestei duminici devreme, cei zece apostoli au rămas la locuința lui Ilie și a Mariei Marcu, unde dormeau în sala de sus, odihnindu-se pe aceleași divanuri pe care se lungiseră în timpul ultimei cine cu Maestrul lor. În această duminică dimineață era toți adunați acolo, cu excepția lui Toma. Acesta din urmă petrecuse câteva minute cu ei sâmbătă seara târziu, atunci când s-au strâns, însă vederea apostolilor, plus gândul la ceea ce se întâmplase cu Iisus depășea puterea lui de îndurare. El s-a uitat bine la tovarășii lui și a părăsit îndată camera, mergând la Simon în Bethphage, unde se gândea că se va cufunda în durerea lui în singurătate. Apostolii sufereau toți, nu atât de îndoială și de disperare, cât de frică, de amărăciune și de rușine.

189:4.2 (2025.3) La Nicodim erau adunați, cu David Zebedeu și Iosif din Arimathea, vreo doisprezece sau cincisprezece ucenici ai lui

Iisus dintre cei mai bine văzuți din Ierusalim. La Iosif din Arimatheea se găseau vreo cincisprezece sau douăzeci dintre principalele femei credincioase. Doar aceste femei s-au adăpostit în casa lui Iosif și rămăseseră închise în decursul orelor zilei de Sabat și în seara Sabatului astfel încât ele habar n-aveau de garda militară care păzea mormântul. Ele nu știau nici că a mai fost pusă o piatră în fața intrării mormântului și că sigiliul lui Pilat a fost pus pe cele două pietre.

189:4.3 (2025.4) Puțin înainte de ora trei din această dimineață de duminică, când primele semne ale zorilor au apărut la răsărit, cinci dintre acele femei au plecat la mormântul lui Iisus. Ele pregătiseră o grămadă de alifii speciale pentru îmbălsămare și aduceau cu ele multe feși de lână. Ele aveau de gând să îmbălsămeze mai bine corpul lui Iisus și să-l înfășoare mai cu grijă cu noile feși.

189:4.4 (2025.5) Iată numele femeilor care au plecat în această misiune de ungere a trupului lui Iisus: Maria Magdalena, Maria, mama gemenilor Alfeu, Salomeea, mama fraților Zebedeu, Ioana, femeia din Chuza și Suzana, fiica lui Ezra din Alexandria.

189:4.5 (2025.6) Se apropia de trei și jumătate când aceste cinci femei încărcate cu alifiile lor au sosit în fața mormântului gol. În momentul în care au ieșit din Ierusalim pe poarta Damascului ele au întâlnit câțiva soldați, mai mult sau mai puțin cuprinși de panică și fugind în oraș. Aceasta le-a făcut să se oprească pentru câteva minute, dar, văzând că nu se mai întâmplă nimic, ele și-au reluat drumul.

189:4.6 (2025.7) Ele au fost surprinse văzând piatra dată la o parte pentru a lăsa loc liber intrării în mormânt, cu atât mai mult cu cât ele se întrebaseră de-a lungul căii: „Cine ne va ajuta să dăm piatra la o parte?” Ele și-au lăsat jos povara și au început să se uite una la alta cu

teamă și cu mare uimire. În timp ce stăteau acolo tremurând de frică, Maria Magdalena a îndrăznit să înconjoare piatra mai mare și să intre în mormântul deschis. Acesta era situat în grădina lui Iosif, pe panta coastei orientale a drumului, și era cu fața spre est. La această ora, lumina zorilor noii dimineți îi dădea Mariei posibilitatea de a vedea locul în care fusese întins trupul Maestrului și pentru a constata că nu mai era acolo. În scobitura în piatră unde fusese culcat Iisus, Maria nu a văzut decât cârpa înfășurată pe care fusese capul lui și fașele cu care fusese înfășat, rămase intacte, exact în poziția în care se aflau ele pe piatră înainte ca armatele celeste să ia corpul. Giulgiul era la baza nișei mortuare.

189:4.7 (2026.1) Când Maria zăbovise câteva clipe la intrarea în mormânt, căci la început nu distingea prea clar, ea văzuse că trupul lui Iisus dispăruse și doar pânzele mortuare rămăseseră la loc, iar acum scoase un strigăt de alarmă și de spaimă. Toate femeile erau încordate la maxim; ele erau sub tensiune încă de când îi întâlniseră pe soldații cuprinși de panică de la poarta orașului. Când Maria scoase acest strigăt de groază ele au fost numaidecât cuprinse de spaimă și au luat-o imediat la fugă. Ele nu s-au oprit până ce n-au străbătut în fugă tot drumul până la poarta Damascului. În acel moment Ioana începuse să aibă muștrări de conștiință pentru că o părăsiseră pe Maria. Și-a adunat tovarășele și cele patru o luară înapoi către mormânt.

189:4.8 (2026.2) În timp ce se apropiau de mormânt, Maria Magdalena înfricoșată, care fusese și mai îngrozită negăsindu-și surorile așteptând-o la ieșirea din mormânt, a alergat acum la ele și a strigat cu

neliniște: „El nu mai este acolo - a fost luat!” Apoi ea le-a condus înapoi la mormânt și au intrară toate pentru a constata că era gol. 189:4.9 (2026.3) Cele cinci femei s-au așezat atunci pe piatră lângă intrare și au analizat situația. Lor nu le-a trecut prin minte că Iisus reînviase. Ele nu au văzut pe nimeni în timpul sabatului și presupuneau că acest corp a fost transportat în alt loc de odihnă. Însă la cumpănirea acestei soluții a dilemei lor, ele n-au reușit să-și explice aranjarea ordonată a feșilor mortuare. Cum ar fi putut fi luat corpul când înseși fașele în care a fost înfășurat erau la locul lor, aparent intacte pe treapta mortuară.

189:4.10 (2026.4) În timp ce aceste femei erau așezate acolo, la primele ore din zorii noii zile, ele s-au uitat într-o parte și au văzut un străin tăcut și nemișcat. Pentru o clipă au fost iarăși cuprinse de teamă, însă Maria Magdalena se năpusti spre el, luându-l drept grădinar și îi spuse: „Unde l-ați dus pe Maestru? Unde l-au culcat? Spune-ne, ca să mergem acolo să-l luăm.” Văzând că străinul nu-i răspunde Maria începu să plângă. Atunci Iisus le vorbi femeilor astfel: „Pe cine căutați?” Maria răspunse: „Îl căutăm pe Iisus care a fost culcat în mormântul lui Iosif, dar nu mai este aici. Știi unde a fost dus?” Atunci Iisus spuse: „Acest Iisus nu v-a spus chiar în Galileea că va muri, dar că va reînvia?” Aceste cuvinte le-au surprins pe femei, însă Maestrul era atât de schimbat încât ele nu îl recunoscuseră în lumina palidă a începutului de zi. În timp ce ele meditau la cuvintele sale, el se adresă Magdalenei cu o voce familiară, spunând: „Maria!” Auzind acest cuvânt de bine cunoscută simpatie și de afectuoasă salutare, ea știu că era vocea Maestrului și a îngenuncheat repede la picioarele lui strigând: „Domnul și Stăpânul meu!” Toate celelalte femei

recunoscără că era Maestrul care stătea în fața lor într-o formă strălucitoare și ele îngenuncheară imediat în fața lui.

189:4.11 (2027.1) Acești ochii omenești au fost făcuți capabili să vadă forma morontială a lui Iisus datorită serviciului special al transformatorilor și medianilor asociați anumitor personalități morontiale care îl însoțeau atunci pe Iisus.

189:4.12 (2027.2) În timp ce Maria căuta să îi cuprindă picioarele, Iisus spuse: „Nu mă atinge Maria căci nu sunt așa cum m-ai cunoscut în trup. Sub această formă voi rămâne un timp cu voi înainte de a urca la Tatăl meu. Mergeți toate acum și spuneți apostolilor mei și lui Petru că am înviat și că mi-ați vorbit.”

189:4.13 (2027.3) Când aceste femei și-au revenit din șocul uimirii, s-au întors în grabă în oraș la Ilie Marcu unde le-au povestit celor zece apostoli tot ceea ce li se întâmplase, însă apostolilor nu le venea să creadă. Ei au crezut mai întâi că femeile au avut o viziune, însă cum Maria Magdalena a repetat cuvintele pe care le adresase Iisus lor și Petru și-a auzit rostit numele, el a ieșit brusc din camera de sus, urmat îndeaproape de Ioan, pentru a ajunge cât mai repede la mormânt și a vedea lucrurile el însuși.

189:4.14 (2027.4) Femeile au repetat celorlalți apostoli povestea convorbirii lor cu Iisus, dar ei nu vroiau să creadă și nu voiau să meargă să vadă cu ochii lor, precum făcuseră Petru și Ioan.

5. Petru și Ioan la mormânt

189:5.1 (2027.5) În timp ce cei doi apostoli alergau către Golgota și mormântul lui Iosif, gândurile lui Petru oscilau între teamă și speranță. Se temea să îl întâlnească pe Maestru, dar speranța îi era aprinsă de povestea că Iisus i-a trimis un mesaj special. El era pe jumătate convins că Iisus era cu adevărat viu. El își amintea făgăduința sa de a învia în a treia zi. Lucru straniu, el nu se mai gândise la această făgăduință de la răstignire până în clipa aceasta când traversa grăbit Ierusalimul spre nord. În ceea ce îl privește pe Ioan, în timp ce ieșea din oraș în grabă, un extaz ciudat de bucuri și de speranța țâșnea din sufletul său. El era pe jumătate convins că femeile îl văzuseră cu adevărat pe Maestrul reînviat.

189:5.2 (2027.6) Fiind mai tânăr decât Petru, Ioan alergă mai repede decât el și ajunse primul la mormânt. El se opri la poartă pentru a privi mormântul care se găsea exact în starea descrisă de Maria. Simon Petru ajunse imediat după el alergând, și intrând văzu același mormânt gol cu fașele funerare aranjate într-un mod anume. După ce a ieșit Petru, a intrat și Ioan, și a văzut și el toate acestea, apoi s-au așezat amândoi pe piatră pentru a reflecta la semnificația a tot ceea ce au văzut și auzit. Șezând ei acolo au început să se gândească la tot ceea ce le spusese Iisus, însă tot nu puteau să priceapă limpede ceea ce se întâmplase.

189:5.3 (2027.7) Petru sugeră mai întâi că mormântul a fost jefuit, că dușmanii au furat trupul și poate au mituit paznicii. Însă Ioan a tras concluzia că mormântul nu putea să fi lăsat într-o asemenea ordine dacă corpul ar fi fost furat. El ridică, de asemenea, întrebarea: cum au putut rămâne fașele la lor și aparent intacte. S-au întors amândoi în mormânt pentru a examina mai îndeaproape fașele funerare. Ieșind

pentru a doua oară ei o găsiră pe Maria Magdalena care se întorsese și care plângea în fața intrării. Maria mersese către apostoli cu convingerea că Iisus se sculase din mormânt, dar când toți refuzaseră să creadă relatarea ei, ea rămăsese abătută și disperată. Ea dorise cu ardoare să se întoarcă lângă mormânt, acolo unde credea că auzise vocea familiară a lui Iisus.

189:5.4 (2027.8) Cum Maria a mai zăbovit acolo și după plecarea lui Petru și a lui Ioan, Maestrul i-a apărut din nou spunând: „Să nu fie nici o îndoială, ai curajul să crezi ceea ce ai văzut și auzit. Întoarce-te la apostolii mei și spune-le din nou că m-am ridicat și că le voi apărea și curând îi voi merge înainte în Galileea, așa cum le-am promis.”

189:5.5 (2028.1) Maria s-a grăbit către casa lui Marcu și le-a povestit apostolilor că a vorbit din nou cu Iisus, însă ei n-au crezut-o. Însă când Petru și Ioan, au venit înapoi ei au încetat să mai ia lucrul acesta în derâdere și au fost copleșiți de teamă și neliniște.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 189](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 191](#) >>

Capitolul 190

Aparițiile morontiale ale lui Iisus

190:0.1 (2029.1) IISUS reînviat se pregătește acum să petreacă o scurtă perioadă pe Urantia pentru a face experiența carierei morontiale ascendente a unui muritor al tărâmurilor. Cu toate că această perioadă a vieții morontiale trebuie să se scurgă pe lumea întrupării lui de muritor, ea va fi, totuși, sub toate aspectele, contraponderea experienței muritorilor Sataniei care trec prin viața morontială progresivă a celor șapte lumi palat din Ierusem.

190:0.2 (2029.2) Toată această putere inerentă lui Iisus - înzestrare cu viață - și care i-a permis să învie din morți, este darul însuși al vieții

veșnice care este acordat credincioșilor împărăției și care chiar și astăzi face sigură învierea lor de sub dominația morții naturale.

190:0.3 (2029.3) Muritorii împărăției se vor ridica în dimineța învierii cu un corp morontial sau de tranziție de același fel cu cel al lui Iisus când a ieșit din mormânt în această duminică de dimineață. Prin aceste corpuri nu circulă sânge și aceste ființe nu folosesc hrană materială obișnuită, totuși formele acestea morontiale sunt reale. Când diverșii credincioși l-au văzut pe Iisus după reînvierea sa, ei l-au văzut aievea. Nu erau victimele propriilor lor viziuni sau halucinații.

190:0.4 (2029.4) O credință de neclintit în reînvierea lui Iisus a fost caracteristica esențială a credinței tuturor ramurilor învățăturilor primitive ale evangheliei. În Ierusalim, în Alexandria, în Antiohia și în Filadelfia toți învățătorii evangheliști s-au unit în această credință implicită în reînvierea Maestrului.

190:0.5 (2029.5) Examinând rolul predominant pe care l-a jucat Maria Magdalena în proclamația învierii Maestrului trebuie să notăm că Maria era principalul purtător de cuvânt al grupului feminin, așa cum Petru era pentru apostoli. Maria nu era însărcinată să conducă femeile care lucrau pentru regat însă era principala lor învățătoare și purtătoare de cuvânt în public. Maria devenise o femeie foarte circumspectă, astfel încât îndrăzneala ei, adresându-se bărbatului pe care îl luaseră drept grădinarul lui Iosif, denotă cât de îngrozită a fost la aflarea mormântului gol. Profunzimile și agonia iubirii ei, plenitudinea devoțiunii ei, au făcut-o să uite o clipă rezerva convențională impusă femeilor idee la apropierea de un străin.

1. Vestitorii învierii

190:1.1 (2029.6) Apostolii nu au vrut ca Iisus să-i părăsească și de aceea au tratat cu ușurătate toate declarațiile lui referitoare la moartea sa, cât și promisiunile sale de înviere. Ei nu așteptau învierea așa cum s-a produs și au refuzat să creadă înainte de a fi constrânși de mărturiile incontestabile și de dovada absolută a propriilor lor experiențe.

190:1.2 (2030.1) În fața refuzului apostolilor de a crede în declarația celor cinci femei care afirmau că l-au văzut pe Iisus și i-au vorbit, Maria Magdalena s-a întors la mormânt și tovarășele ei s-au întors la Iosif unde au relatat experiențele fiicei lui și celorlalte femei. Iar femeile au crezut în declarația lor. Puțin după ora șase fiica lui Iosif din Arimathea și patru femei care l-au văzut pe Iisus au mers la Nicodim unde au povestit toate aceste evenimente lui Iosif, Nicodim, David Zebedeu și altor bărbați reuniți acolo. Nicodim și ceilalți au pus la îndoială această poveste, au pus l-a îndoială faptul că Iisus a fost reînviat dintre morți. Ei au presupus că evreii au luat corpul. Iosif și David erau dispuși să creadă, așa că s-au grăbit să meargă să verifice mormântul și au găsit totul exact în starea descrisă de femei. Ei au fost ultimii care aveau să vadă astfel mormântul, deoarece marele preot a trimis căpitanul gărzilor templului la mormânt, la șapte și jumătate, pentru a lua fașele funerare. Căpitanul le-a pus într-o pânză de in și le-a aruncat de pe o faleză din vecinătate.

190:1.3 (2030.2) Părăsind mormântul, David și Iosif au mers imediat la Ilie Marcu unde au avut o discuție cu cei zece ucenici în sala de sus.

Doar Ioan Zebedeu era dispus să creadă, deși cu puțină convingere, că Iisus a înviat din morți. Petru a crezut la început, dar negăsindu-l pe Maestru a fost cuprins de mari îndoieli. Apostolii erau toți înclinați să creadă că iudeii luaseră corpul. David nu a vrut să discute cu ei, însă plecând a spus: „Voi sunteți apostolii și ar trebui să înțelegeți aceste lucruri. Nu mă voi contrazice cu voi. Oricum ar fi, mă întorc la Nicodim unde am aranjat cu toți mesagerii o întrunire pentru această dimineață. Când se vor fi adunat, îi voi trimite să își îndeplinească ultima misiune, aceea de a vesti reînvierea Maestrului. L-am auzit pe Maestru spunând că după moartea sa el va reînvia în a treia zi și cred în acest lucru.”. După ce a vorbit astfel ambasadourilor împărăției, amărâți și sperați, cel care și-a asumat sarcina de a deveni șeful comunicărilor și informărilor s-a despărțit de ei. Ieșind din camera de sus, a lepădat în poală la Matei Levi sacul lui Iuda conținând toate fondurile apostolice.

190:1.4 (2030.3) Era aproape ora nouă și jumătate când ultimul dintre cei douăzeci și șase de mesageri au ajuns la Nicodim. David i-a adunat imediat în curtea spațioasă și le-a spus:

190:1.5 (2030.4) ”Voi toți frații mei m-ați servit în tot acest timp conform legământului făcut față de mine și între voi înșivă și vă iau ca martori că nu am transmis niciodată informații false cu ajutorul vostru. Vă voi încredința ultima misiune în calitate de mesageri voluntari ai împărăției. Făcând acest lucru, vă eliberez de legământul vostru și dizolv corpul mesagerilor. Oameni buni, eu vă declar că ne-am făcut treaba. Maestrul nu mai are nevoie de mesageri muritori. El a înviat din morți. Înainte de a fi prins el a spus că va muri și va reînvia în a treia zi. Am văzut mormântul - este gol. Am vorbit cu

Maria Magdalena și cu alte patru femei care au discutat cu Iisus. Vă dau drumul acum, vă urez drum bun și vă trimit în misiunile voastre cu mesajul următor pe care îl veți duce credincioșilor: 'Iisus a înviat din morți, mormântul este gol.'”

190:1.6 (2030.5) Cea mai mare parte dintre discipolii prezenți s-au străduit să îl convingă pe David să nu acționeze astfel, însă nu au reușit să-l influențeze. Au încercat apoi să-i convingă pe mesageri însă aceștia nu au vrut să acorde atenție cuvintelor lor de îndoială. Deci, cu puțin înainte de ora zece în această duminică dimineată, cei douăzeci și șase de alergători plecară ca primi vestitori ai acestui fapt grandios și ai acestui puternic adevăr al lui Iisus reînviat. Ei au plecat în această misiune așa cum plecaseră și până atunci în altele, ținându-și jurământul pe care l-au făcut lui David Zebedeu și pe care l-au făcut între ei. Acești oameni aveau mare încredere în David. Ei au plecat în această misiune fără a mai zăbovi pentru a sta de vorbă cu acelea care îl văzuseră pe Iisus. Ei l-au crezut pe David pe cuvânt. Cei mai mulți dintre ei au crezut ceea ce le-a spus David și chiar și cei care aveau unele îndoieli au dus mesajul cu aceeași repeziciune și cu aceeași fidelitate ca și ceilalți.

190:1.7 (2031.1) În ziua aceea apostolii, corpul spiritual al împărăției, reuniți în sala de sus, unde și-au manifestat neîncrederea și și-au exprimat îndoielile în timp ce acești mesageri laici, reprezentând prima încercare de răspândire în societate a evangheliei Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, au plecat la ordinul lui David, șeful lor neînfricat și eficient pentru a proclama că salvatorul unei lumi și al unui univers a înviat. Și ei s-au angajat în acest serviciu memorabil

înainte ca reprezentanții aleși ai Maestrului să fi fost dispuși să creadă cuvântul său sau să accepte ca dovadă mărturiile oculare.

190:1.8 (2031.2) Cei douăzeci și șase de curieri au fost trimiși la casa lui Lazăr în Bethania și către toate centrele de credincioși de la Beersheba în sus și până la Damasc și Sidon în nord și de la Filadelfia din este până la Alexandria în vest.

190:1.9 (2031.3) După ce s-a despărțit de frații săi, David a mers la Iosif din Arimatheea pentru a-și căuta mama și pentru a pleca cu ea în Bethania ca să regăsească familia lui Iisus care îi aștepta. David a rămas în Bethania, la Marta și Maria, până când acestea și-au vândut bunurile pământești. Apoi le-a însoțit în călătoria lor pentru a se alătura fratelui lor Lazăr în Filadelfia.

190:1.10 (2031.4) La o săptămână după toate acestea Ioan Zebedeu a luat-o pe Maria lui Iisus la el în Bethsaida. Iacob, fratele mai mic al lui Iisus a rămas cu familia la Ierusalim. Rut a rămas în Bethania la surorile lui Lazăr. Restul familiei lui Iisus a rămas în Galileea. David Zebedeu a plecat din Bethania spre Filadelfia împreună cu Marta și Maria, la începutul lui iunie în a doua zi a căsătoriei sale cu Rut, cea mai tânără dintre surorile lui Iisus.

2. Apariția lui Iisus în Bethania

190:2.1 (2031.5) Din clipa învierii morontiale până la ascensiunea sa în spirit în sferele elevate, Iisus a apărut de nouăsprezece ori sub formă vizibilă credincioșilor săi pe Pământ. El nu le-a apărut dușmanilor lui, nici celor care nu puteau afla foloase spirituale în manifestarea lui sub

forma vizibilă. Prima sa apariție a fost în fața celor cinci femei la mormântul lui, iar cea de a doua înaintea Mariei Magdalena, la fel, la mormânt.

190:2.2 (2031.6) A treia sa apariție a avut loc către amiaza acestei duminici la Bethania. Puțin după amiază Iacob, fratele mezin al lui Iisus, se găsea în grădina lui Lazăr în fața mormântului gol al fratelui înviat al Martei și al Mariei, repetând în mintea lor veștile pe care mesagerul lui David le adusese cu o oră înainte. Iacob a fost întotdeauna înclinat să creadă în misiunea pe Pământ a fratelui său, dar a pierdut de mult timp contactul cu lucrarea lui Iisus și a căzut pradă gravelor îndoieli cu privire la afirmația ulterioară a apostolilor cum că Iisus era Mesia. Întreaga familie a fost surprinsă și aproape descumpănită de vestea adusă de mesager. Iacob era încă în fața mormântului gol a lui Lazăr atunci când sosise Magdalena și când a relatase înfiorată întregii familii experiențele sale de la primele ore ale dimineții lângă mormântul lui Iosif. Înainte ca ea să fi sfârșit, au sosit și David Zebedeu cu mama sa; Rut, firește, a crezut în relatare, iar Iuda a făcut la fel după ce vorbise cu David și cu Salomeea.

190:2.3 (2032.1) Între timp, în vreme ce era căutat Iacob și înainte de a fi găsit, atunci când stătea acolo în grădină lângă mormânt, acesta a avut conștiința unei prezențe în apropiere ca și cum cineva i-ar fi atins umărul. Când s-a întors să se uite el a văzut apariția treptată a unei forme stranie lângă el. Era prea uimit pentru a vorbi și prea înfricoșat pentru a mai fugi. Atunci forma aceea ciudată a vorbit astfel :

„Iacobe, vin să te chem în slujba împărăției. Alătură-te cu seriozitate fraților tăi și urmează-mă.” Când Iacob și-a auzit rostit numele el a știut că fratele său, Iisus, era acela care i se adresase. Tuturor le era

mai greu sau mai puțin greu să întâlnească forma morontială a Maestrului însă au fost puțini aceia dintre ei care să nu-i poată recunoaște vocea sau să-i identifica altfel seducătoarea lui personalitate de îndată ce a început să comunice cu ei.

190:2.4 (2032.2) Dându-și seama că Iisus i se adresa lui, Iacob s-a lăsat în genunchi strigând: „Tatăl și fratele meu”, însă Iisus l-a rugat să rămână în picioare în timp ce îi vorbea. Au mers în grădină și au vorbit timp vreo trei minute. Au vorbit despre experiențele de odinioară și de previziunile privind viitorul apropiat. În timp ce se apropiau de casă Iisus spuse: „La revedere, Iacobe, până când vă voi saluta pe toți împreună.”

190:2.5 (2032.3) Iacob s-a năpustit în casă în timp ce era căutat la Betphage, și a strigat: „Tocmai l-am văzut pe Iisus și am vorbit cu el. Va sta de vorbă cu toți. El nu este mort; a reînviat! A dispărut din fața mea spunând: 'La revedere până când vă voi saluta pe toți împreună.'” Abia de terminase de vorbit când s-a întors Iuda și Iacob i-a repetat și lui povestea întâlnirii sale cu Iisus în grădină. Atunci au început cu toți să creadă în reînvierea lui Iisus. Iacob a anunțat acum că nu se va întoarce în Galileea, iar David a strigat: „El nu a fost zărit doar de niște femei emoționate, ci chiar și unii bărbați curajoși au început să-l vadă. Mă aștept să-l văd și eu însumi.”

190:2.6 (2032.4) David nu a avut prea mult de așteptat, căci a cincia apariție a lui Iisus, recunoscută de muritori, a avut loc cu puțin înainte de ora două după amiază, chiar în această casă a Martei și a Mariei. Maestrul s-a făcut vizibil membrilor familiei lui pământești și prietenilor, douăzeci de persoane în total. El a apărut la ușa din spate care era deschisă și le-a spus: „Pace vouă. Salutări celor care au fost

cândva lângă mine când eram în trup, și comuniune pentru frații mei și surorile mele în împărăția cerurilor. Cum ați putut avea îndoieli? De ce ați așteptat atâta până să alegeți a urma cu toată inima lumina adevărului? Intrați deci toți în comuniune cu Duhul Adevărului în împărăția Tatălui.” Pe când începeau să-și revină din primul șoc al uimirii lor și au dat să se apropie de el ca pentru a-l îmbrățișa, el a dispărut din vederea lor.

190:2.7 (2032.5) Ei au vrut toți să dea fuga în oraș pentru a povesti apostolilor ceea ce s-a întâmplat însă Iacob i-a reținut. Doar Mariei Magdalena i s-a îngăduit să se întoarcă la casa lui Iosif. Iacob le-a interzis să anunțe public faptul acestei vizite morontiale din cauza anumitor lucruri pe care Iisus i le-a spus lui când au vorbit în grădină, dar Iacob nu a destăinuit nimic mai mult în privința discuției sale din ziua aceea, acasă la Lazăr în Bethania, cu Maestrul înviat.

3. Acasă la Iosif

190:3.1 (2033.1) A cincia manifestare morontială a lui Iisus, recunoscută de ochii muritori a avut loc în prezența a vreo douăzeci și cinci de credincioase adunate în casa lui Iosif din Arimatheea, către ora patru și jumătate a aceleiași după amiezi de duminică. Maria Magdalena se înapoiase la Iosif cu câteva minute înainte de această apariție. Iacob, fratele lui Iisus a cerut să nu se spună nimic apostolilor în privința apariției Maestrului la Bethania însă nu i-a putut cere Mariei să nu relateze evenimentul surorilor ei credincioase. Așadar, după ce Maria le-a făcut pe toate surorile ei credincioase să

jure că vor păstra taina, ea a început să le povestească tot ceea ce se întâmplase în timpul șederii ei la Bethania cu familia lui Iisus. Ea era în toiul acestei povestirii pasionante, când o tăcere bruscă și solemnă s-a lăsat asupra acestor femei. Ele vedeau în mijlocul grupului lor forma în întregime vizibilă a lui Iisus reînviat. El le-a salutat spunând: „Pacea fie cu voi. În comuniunea împărăției nu va exista nici iudeu, nici gentil, nici bogat nici sărac, nici om liber nici sclav, nici bărbat nici femeie. Și voi sunteți chemate să faceți publică vestea cea bună a eliberării omenirii prin evanghelia filiației cu Dumnezeu în împărăția cerurilor. Mergeți în lumea largă să proclamați această evanghelie și să o confirmați credincioșilor în această credință. În timp ce veți face acestea, să nu uitați să-i vindecați pe cei bolnavi și să-i întăriți pe cei care sunt șovăitori și temători. Voi fi cu voi întotdeauna, chiar și la marginea Pământului.” După ce vorbise astfel el a dispărut vederea lor, în timp ce femeile își plecau fața și se închinau în tăcere.

190:3.2 (2033.2) Maria Magdalena a fost martora a patru dintre aparițiile morontiale ale lui Iisus survenite până în momentul acela.

190:3.3 (2033.3) Ca urmare a trimiterii mesagerilor în toiul dimineții și datorită dezvăluirii inconștiente a unor indicii referitoare la apariția lui Iisus în casa lui Iosif, conducătorii iudei au început să își dea seama la începutul serii că zvonul învierii lui Iisus s-a răspândit în oraș și că numeroase persoane pretindeau că l-ar fi văzut. Membrii sinedriului au fost profund tulburați de aceste zvonuri. După ce l-a consultat în grabă pe Anna, Caiafa a convocat o reuniune a sinedriului în aceeași seară la ora opt. La această reuniune s-au luat măsuri pentru a se exclude din sinagogă orice persoană care ar fi menționat

reînvierea lui Iisus. S-a sugerat chiar că oricine va pretinde că l-ar fi văzut să fie trimis la moarte. Cu toate acestea, această propunere nu a fost supusă la vot, deoarece adunarea a căzut într-o confuzie apropiată de panica reală. Sanhedrinii îndrăzniseră să creadă că terminaseră cu Iisus. Ei aveau să descopere curând că adevăratele lor necazuri cu Omul din Nazareth tocmai începuseră.

4. Apariția în fața Grecilor

190:4.1 (2033.4) Către ora patru și jumătate, în locuința unuia Flavius, Maestrul și-a făcut a șasea apariție morontială unui număr de patruzeci de greci reuniți acolo. În timp ce aceștia erau ocupați cu discutarea relatărilor asupra învierii Maestrului, acesta s-a manifestat în mijlocul lor cu toate că ușile au fost bine închise. El le-a vorbit astfel: „Pacea să fie cu voi. Cu toate că Fiul Omului a apărut pe Pământ printre iudei, el a venit să slujească pe lângă toți oamenii. În împărăția Tatălui meu nu vor exista nici iudei, nici gentili. Voi sunteți cu toții frați, fii ai lui Dumnezeu. Mergeți deci la toată lumea pentru a proclama această evanghelie a salvării așa cum ați primit-o de la ambasadorii împărăției și vă voi pune în comuniunea fraternității fiilor Tatălui în credință și în adevăr.” După ce le-a dat această misiune grecilor el s-a despărțit de ei și nu l-au mai văzut. Ei au rămas în casă toată seară; erau prea copleșiți de mirare și frică pentru a se mai aventura afară. Nici unul dintre acești greci nu a putut dormi în noaptea aceea. Ei au rămas treji și au discutat aceste lucruri, sperând că Maestrul le va mai face o vizită. Existau în acest grup

numeroși greci care erau la Ghetsimani când soldații l-au arestat pe Iisus și când Iuda l-a trădat cu un sărut.

190:4.2 (2034.1) Zvonul învierii lui Iisus și relatările referitoare la numeroasele sale apariții înaintea discipolilor săi s-au răspândit cu repeziciune. Tot orașul este cuprins de o mare frenezie. Deja Maestrul apăruse înaintea familiei sale, a femeilor și a grecilor și curând el se va manifesta în mijlocul apostolilor. Sinedriul nu va întârzia să înceapă să i-a în considerare aceste noi probleme care s-au impus atât de brusc asupra conducătorilor iudeilor. Iisus se gândește mult la apostolii săi, însă dorește să îi lase în pace pentru încă câteva ore de reflecție solemnă și de considerație atentă înainte de a-i vizita.

5. Plimbarea cu cei doi frați

190:5.1 (2034.2) La Emmaus, la aproximativ doisprezece kilometri vest de Ierusalim trăiau doi frați păstori care petrecuseră săptămâna Paștelui la Ierusalim luând parte la sacrificii, la ceremonii și la serbări. Cel mai în vârstă, Cleopa, credea mai mult sau mai puțin în Iisus. Cel puțin el a fost alungat din sinagogă. Fratele său, Iacob nu era credincios cu toate că a fost foarte intrigat de ceea ce a auzit despre învățăturile și lucrările Maestrului.

190:5.2 (2034.3) În această după amiază de duminică, la cinci kilometri de Ierusalim și cu câteva minute înainte de orele cinci, cei doi frați mergeau pe calea Emmausului, vorbind cu mare seriozitate despre Iisus, despre învățătura sa și despre lucrările sale și în special despre zvonurile ce relatau că mormântul lui era gol și că niște femei au

vorbit cu el. Cleopa era pe jumătate dispus să creadă în aceste relatări însă Iacob afirma cu insistență că toată treaba era probabil o mistificare. În timp ce se contraziceau și dezbăteau chestiunea astfel pe drumul de întoarcere acasă, manifestarea morontială a lui Iisus, a șaptea sa apariție, s-a apropiat de cei doi călători. Cleopa l-a auzit adesea pe Iisus propovăduind și împărțise cu el masa de mai multe ori la credincioșii din Ierusalim, însă nu l-a recunoscut pe Maestru nici măcar când acesta le-a vorbit direct.

190:5.3 (2034.4) După ce i-a însoțit până la capătul drumului Iisus a spus: „Despre ce vorbeați voi cu atâta seriozitate când am dat eu peste voi?” Când el a spus aceasta cei doi frați au stat pe loc și s-au uitat la el cu o tristă surprindere. Cleopa a spus: „Este oare posibil ca tu să stai în Ierusalim și să nu știi despre lucrurile care tocmai s-au petrecut acolo?” Maestrul a întrebat: „Ce lucruri?” Cleopa a răspuns: „Dacă tu nu știi nimic despre aceste chestiuni, atunci tu ești singurul din tot Ierusalimul care nu a auzit zvonurile referitoare la Iisus din Nazareth, care era un profet puternic în cuvinte și în fapte în fața lui Dumnezeu și a poporului. Șefii preoților și conducătorii noștri l-au dat romanilor cerând să fie răstignit. Or, mulți dintre noi am sperat că el va fi acela care va elibera Israelul de sub jugul gentililor. Însă aceasta nu este totul. Noi suntem acum în a treia zi de la răstignirea sa și niște femei ne-au surprins când au declarat că au mers la mormânt și l-au găsit gol. Aceleași femei au repetat cu insistență că ele au stat de vorbă cu acest om și au susținut că el a înviat din morți. Iar când ele s-au dus să le povestească acestea oamenilor, doi dintre apostolii lui au alergat să vadă mormântul și l-au găsit, de asemenea, gol.” Aici Iacob și-a întrerupt fratele pentru a spune: „Însă nu l-au văzut pe Iisus.”

190:5.4 (2035.1) Și cum mergeau ei așa Iisus le-a spus: „Cât de greu pricepeți voi adevărul! Dacă îmi spuneți că voi tocmai discutați despre învățăturile și lucrările acestui om atunci eu pot să vă iluminez, căci sunt mai mult decât familiar cu aceste învățături. Nu vă amintiți ceea ce a propovăduit Iisus întotdeauna, cum că împărăția sa nu era din această lume și că toți oamenii, fiind fii ai lui Dumnezeu, ar trebui deci să găsească eliberarea și libertatea în bucuria spirituală și în comuniunea fraternă a slujirii cu dragoste în acest nou regat al adevărului și al iubirii Tatălui celest. Nu vă mai amintiți cum acest Fiu al Omului a proclamat mântuirea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, vindecându-i pe cei bolnavii și pe cei plăpânzi și eliberându-i pe cei care erau legați de teamă și înrobiți de rău? Nu știți că acest om din Nazareth a spus discipolilor săi că va trebui să meargă la Ierusalim și să fie dat dușmanilor săi, care îl vor condamna la moarte, și că va reînvia în cea de-a treia zi? Nu vi s-au spus oare toate aceste lucruri și nu ați citit voi niciodată pasajele din scripturi referitoare la această zi de mântuire pentru iudei și pentru gentili unde este spus că în el toate familiile Pământului vor fi binecuvântate, că el va auzi chemarea celor aflați în nevoie și va salva sufletele săracilor care îl vor căuta? Că toate națiunile îl vor socoti binecuvântat? Că acest Eliberator va fi ca umbra unei mari stânci, pe un pământ istovit, că va hrăni turma ca un adevărat păstor ținând mieii în brațele sale și purtându-i cu tandrețe în sânul său? Că va deschide ochii orbilor spirituali și va scoate la lumină prizonierii disperării afară în deplina libertate și în lumină? Că toți cei care sunt în întuneric vor vedea marea lumină a salvării eterne? Că va alina inimile zdrobite, va proclama libertatea celor prinși în păcat și va deschide porțile

închisorii sclavilor fricii și celor care sunt înlănțuiți de rău? Că îi va consola pe cei necăjiți și va revărsa asupra lor bucuria salvării în locul necazurilor și al asupririi? Că va fi dorința tuturor națiunilor și bucuria veșnică a celor care caută dreptatea? Că acest fiu al adevărului și al dreptății se va ridica asupra lumii cu o lumină a vindecării și cu o putere a salvării? Chiar și că el își va salva poporul de păcatele lui, că îi va căuta și salva cu adevărat pe cei care sunt pierduți. Că el nu va distruge pe cei slabi, ci va aduce mântuirea tuturor cărora le este foame și sete de dreptate. Că cei care cred în el vor avea viață veșnică. Că își va răspândi spiritul peste toată carnea și că pentru fiecare credincios, acest Spirit al Adevărului va fi o sursă de apă vie țâșnind până la viața veșnică. Nu ați înțeles măreția evangheliei împărăției pe care v-a dat-o acest om ? Oare nu pricepeți cât de mare este mântuirea de care beneficiați?”

190:5.5 (2035.2) Între timp ei se apropiaseră de satul în care locuiau acești doi frați. Acești doi oameni nu au mai rostit nici un cuvânt de când începuse Iisus să le propovăduiască pe drum. Ei au ajuns curând în fața umilei lor locuințe și Iisus s-a despărțit de ei continuând să coboare pe drum însă ei l-au rugat să intre să rămână cu ei. Ei au insistat să înnopteze la ei, deoarece se lăsa noaptea și Iisus a consimțit. La foarte puțin timp după ce au intrat în casă ei s-au așezat să mănânce. Frații i-au dat pâinea să o binecuvânteze și când au început să rupă din ea și să le-o împartă ochii li s-au deschis, Cleopa a recunoscut că oaspetele lor era Maestrul însuși. Imediat ce Cleopa a zis: „Este Maestrul!” Iisus morontial a dispărut din vederea lor.

190:5.6 (2036.1) Atunci și-au spus unul altuia: „Nu este de mirare că inimile ne-au fost înflăcărate când ne-a vorbit în timp ce mergeam de-

a lungul drumului! și în timp ce deschidea înțelegerii noastre învățăturile Scripturilor!”

190:5.7 (2036.2) Ei nu s-au oprit din. Îl văzuseră pe Maestrul morontial. Au ieșit în fugă din casă grăbindu-se înapoi la Ierusalim pentru a răspândi vestea cea bună a Mântuitorului reînviat.

190:5.8 (2036.3) Către ora nouă din seara aceea, chiar înainte de apariția Maestrului înaintea celor zece apostoli, acești doi frați înflăcărați au venit la ceilalți apostoli, în camera de sus, declarând că l-au văzut pe Iisus și au vorbit cu el. Ei au povestit tot ceea ce le spusese Iisus și cum l-au identificat ei în momentul în care rupea pâinea.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 190](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 192](#) >>

Capitolul 191

Apariția apostolilor și a altor ucenici influenți

191:0.1 (2037.1) DUMINICA învierii a fost o zi teribilă în viața apostolilor. Zece dintre ei au petrecut cea mai mare parte a zilei în camera de sus, ascunși în spatele ușilor. Ei ar fi putut să fugă din Ierusalim însă ar fi putut fi arestați de agenții sinedriului dacă ar fi fost găsiți afară. Toma era disperat, singur la Bethphage. Mai bine ar fi rămas cu ceilalți apostoli; i-ar fi ajutat să-și îndrepte discuțiile într-un sens mai folositor.

191:0.2 (2037.2) Pe toată durata zilei Ioan a susținut ideea că Iisus a înviat din morți. El a amintit cel puțin cinci prilejuri diferite în care Maestrul a afirmat că va învia și cel puțin trei în care a făcut aluzie la

a treia zi. Atitudinea lui Ioan a avut o influență considerabilă asupra apostolilor, în special asupra fratelui său, Iacob, și asupra lui Nataniel. Ioan i-ar fi influențat încă și mai mult dacă nu ar fi fost mezinul grupului.

191:0.3 (2037.3) Dificultățile lor țineau în mare măsură de izolarea lor. Ioan Marcu îi ținea la curent cu ceea ce se întâmpla în jurul templului și îi informa de numeroasele zvonuri care prindeau contur în oraș, însă nu i-a venit ideea de a prelua știrile de la diversele grupuri de credincioși cărora Iisus le apăruse deja. Era tipul de slujbă făcut până atunci doar de mesagerii lui David, însă aceștia erau absenți, plecați în ultima misiune de vestire a învierii grupurilor de credincioși care locuiau departe de Ierusalim. Pentru prima dată în toți acești ani apostolii au realizat cât de mult depinseseră de mesagerii lui David pentru a fi informați zilnic asupra problemelor împărăției.

191:0.4 (2037.4) În maniera sa caracteristică, toată ziua, Petru a oscilat emoțional între credință și îndoială în privința învierii Maestrului. Petru nu putea să se detașeze de viziunea feșilor funerare aflate în mormânt de parcă trupul lui Iisus se evaporase din interiorul lor. „Însă” - se gândea Petru „dacă a înviat și a putut să se arate femeilor, de ce nu ni se arată și nouă, apostolilor?” Petru se întrista la ideea că poate Iisus nu venea la ei din cauza propriei sale prezențe printre apostoli, deoarece el s-a lepădat de ei în noaptea aceea din curte lui Anna. Apoi el se consola cu cuvintele relatate de femei: „Mergeți de povestiți-le apostolilor mei - și lui Petru”, însă pentru a afla o încurajare în acest mesaj trebuia ca ei să creadă că femeile l-au văzut și auzit cu adevărat pe Maestrul lor reînviat. În felul acesta, Petru a șovăit toată ziua între credință și îndoială până la puțin timp după ora

opt seara când s-a încumetat să iasă în curte. Petru se gândea să se îndepărteze de apostoli pentru a nu-l împiedica pe Iisus să vină la ei din cauza faptului că se lepădase atunci Maestru.

191:0.5 (2037.5) Mai întâi, Iacob Zebedeu a venit cu recomandarea că trebuiau să meargă toți la mormânt. Era ferm hotărât să facă ceva pentru a pătrunde în miezul misterului. Nataniel a fost cel care i-a împiedicat să se arate în public, ca răspuns la îndemnul lui Iacob. Pentru aceasta el le-a amintit că Iisus le recomandase să nu pună fără nici un rost viața lor în pericol în momentul acesta. Către amiază Iacob se liniștise, ca și ceilalți, rămânând într-o așteptare vigilentă. El vorbise foarte puțin. Era extrem de dezamăgit pentru că Iisus nu le apărea și nici nu știa de numeroasele apariții ale Maestrului înaintea altor grupuri și a altor persoane.

191:0.6 (2038.1) Andrei a auzit multe lucruri în ziua aceea. Era extrem de nedumerit în privința situației și avea unele îndoieli însă, cel puțin, într-un anumit sens el se bucura că nu mai avea responsabilitatea de a-i îndruma pe ceilalți apostoli. Era, într-adevăr, recunoscător Maestrului că îl eliberase de povara conducerii înainte de a se fi confruntat cu evenimentele din ceasurile aceste apăsătoare.

191:0.7 (2038.2) Mai mult decât o dată, în decursul lungilor ore epuizante ale acestei zile tragice, singurul sprijin moral al grupului a fost frecventa contribuție a sfatului lui Nataniel cu filozofia lui caracteristică. El a fost cu adevărat elementul de control printre cei zece pe tot parcursul întregii zile. Nu a spus niciodată că credea sau că nu credea în reînvierea Maestrului, dar pe măsură ce trecea ziua, el era tot mai înclinat spre credința că Iisus și-a ținut făgăduința de a învia din nou.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotul era prea abătut pentru a participa la discuții. Cea mai mare parte a timpului a rămas întins pe divanul său, într-un colț al camerei, cu fața întoarsă la perete. N-a vorbit de vreo șase ori toată ziua aceea. Concepția lui asupra împărăției se spulberase și nu putea să priceapă că reînvierea Maestrului putea din punct de vedere material să schimbe situația. Decepția sa era foarte personală și mult prea violentă pentru a putea fi depășită într-un interval de timp scurt, chiar în fața unui fapt atât de uluitor ca reînvierea.

191:0.9 (2038.4) Lucru ciudat, Filip care de obicei nu se exprima deloc a luat adesea cuvântul în cursul acestei după amiezi din ziua aceasta. Până la amiază el n-a avut multe lucruri de spus, însă de-a lungul după-amiezii le-a pus întrebări celorlalți apostoli. Petru era adesea enervat de întrebările lui Filip, dar ceilalți le luau de bune. Filip era deosebit de dornic să știe dacă, în cazul în care Iisus ar fi ieșit cu adevărat din mormântul său, dacă corpul său ar purta semnele fizice ale răstignirii.

191:0.10 (2038.5) Matei era într-o mare confuzie. El asculta discuțiile tovarășilor lui însă și-a petrecut cea mai mare parte a timpului frământând în capul său problema viitoarelor lor finanțe. Independent de presupusa reînvierea a lui Iisus, Iuda dispăruse, David pusese fără nici un ceremonial fondurile în mâinile lui Matei și nu mai aveau nici un șef cu autoritate. Înainte ca Matei să se hotărască să ia serios în considerație argumentele lor asupra învierii, el îl văzuse deja pe Maestru față în față.

191:0.11 (2038.6) Gemenii Alfeu nu au luat deloc parte la aceste dezbateri. Ei erau destul de ocupați cu lucrările lor obișnuite.

Răspunzând la o întrebare a lui Filip, unul dintre ei a exprimat opinia lor comună, spunând: „Noi nu înțelegem povestea învierii însă mama noastră ne spune că ea a vorbit cu Maestrul și noi o credem.”

191:0.12 (2038.7) Toma trecea printr-una din perioadele sale tipice de deprimare plină de disperare. El a dormit o parte a zilei și s-a plimbat pe dealuri în restul timpului. A simțit imboldul de a se alătura tovarășilor săi, dar dorința de solitudine a fost mai puternică.

191:0.13 (2038.8) Maestrul și-a întârziat prima apariție morontială înaintea apostolilor din mai multe motive. Mai întâi a vrut ca după ce au auzit vorbindu-se de înviere să aibă timpul să se gândească la ceea ce spusese despre moartea sa și despre reînvierea sa atunci când era întrupat alături de ei. Maestrul vroia ca Petru să fi triumfat în lupta sa contra anumitor dificultăți specifice înainte de a se fi manifestat lor tuturor. În al doilea rând, el dorea ca Toma să fie cu ei la vremea primei sale apariții. De la început, în această duminică dimineață, Ioan Marcu l-a văzut pe Toma la Simon în Bethphage și i-a înștiințat pe apostoli în jurul orelor unsprezece. În orice moment al zilei acesteia Toma s-ar fi întors ei dacă Nataniel sau oricare alți doi apostoli ar fi venit să-l caute. El avea cu adevărat dorința de a reveni însă, după modul în care i-a părăsit cu o seară înainte, era prea orgolios pentru a o face atât de devreme de la sine. Dimineața deprimarea sa era atât de puternică încât i-a trebuit aproape o săptămână pentru a se hotărî să se întoarcă. Apostolii îl așteptau, iar el își aștepta tovarășii să vină să-l caute și să îi ceară să vină alături de ei. Toma a rămas departe de asociații lui până în sâmbăta următoare când, după căderea nopții, Petru și Ioan au mers la Bethphage și l-au adus cu ei. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care ei nu au plecat

imediat în Galileea după ce Iisus le-a apărut pentru prima dată. Ei nu voiau să plece fără Toma.

1. Apariția în fața lui Petru

191:1.1 (2039.1) Era aproape de ora opt și jumătate în această seară de duminică când Iisus i-a apărut lui Simon Petru în grădină de la locuința lui Marcu. Aceasta a fost cea de-a opta manifestare morontială. De la renegarea Maestrului Petru a trăit constant cu o apăsare de îndoială și de vinovăție. Toată ziua de sâmbătă și duminică el a luptat contra fricii sale că, poate, nu mai era un apostol. El se înfiora de groază în fața sorții lui Iuda și s-a gândit că și el își trădase Maestrul. Toată după-amiaza el s-a gândit că poate numai prezența sa printre apostoli l-a împiedicat pe Iisus să le apară, desigur, cu condiția ca el să fi reînviat cu adevărat dintre morți. Iar pentru Petru, în această dispoziție sufletească și în această stare de spirit, Iisus a apărut în timp ce apostolul abătut se plimba printre flori și tufișuri.

191:1.2 (2039.2) Când Petru s-a gândit la privirea afectuoasă a Maestrului pe când trecea prin poarta lui Anna, și după ce frământase în mintea lui minunatul mesaj: „Mergeți de povestiți apostolilor mei - și lui Petru” care i-a fost adus mai devreme, dimineața, de femeile ce veneau de la mormântul gol, când a contemplat aceste semne de compasiune, credința sa a triumfat asupra îndoielii. El s-a oprit, a strâns din pumni și a spus cu voce tare: „Eu cred că a înviat din morți; voi merge să le spun asta fraților mei.” La aceste cuvinte a apărut brusc în fața lui forma unui om, a cărui voce i-a vorbit pe un ton

familiar, spunând: „Petrule, dușmanul a vrut să te prindă, dar eu nu am vrut să te las lui. Am știut că, de fapt, în inima ta tu nu m-ai abandonat. Te-am iertat chiar mai înainte să-mi ceri asta. Acum trebuie să încetezi să te mai gândești la tine și la dificultățile de moment și să te pregătești să duci vestea cea bună a evangheliei tuturor celor care se găsesc în întuneric. Nu trebuie să te preocupe ceea ce ai putea obține din împărăție, ci mai degrabă să te îngrijești de ceea ce poți să dai celor care trăiesc într-o sărăcie spirituală îngrozitoare. Înarmează-te Simone, pentru bătălia unei noi zile, pentru lupta împotriva întunericului spiritual și contra nefastei tendințe la îndoială a minții naturale a omului.”

191:1.3 (2039.3) Petru și Iisusul morontial s-au plimbat prin grădină și au vorbit timp de cinci minute despre trecutul, despre prezent și despre viitor. Acum Maestrul a dispărut din câmpul său vizual spunând: „La revedere Petrule, până când te voi vedea cu frații tăi.”

191:1.4 (2039.4) Pentru câteva clipe Petru și-a ținut răsuflare la realizarea faptului că a vorbit cu Maestrul reînviat și că putea fi sigur că este încă un ambasador al împărăției. El tocmai l-a auzit pe Maestrul înălțat rugându-l să-și continue predicarea evangheliei. Și cu toate acestea izvorând din inima sa, el s-a dus în grabă în camera de sus, unde se aflau tovarășii lui și sufocat de emoție a exclamat: „L-am văzut pe Maestru; era în grădină. Am vorbit cu el, și el m-a iertat.”

191:1.5 (2040.1) Declarația lui Petru care spunea că l-a văzut pe Iisus în grădină a făcut o profundă impresie asupra tovarășilor săi apostoli. Ei erau aproape gata să-și abandoneze îndoielile când Andrei s-a ridicat și i-a avertizat să nu se lase prea mult influențați de mărturia fratelui său. Andrei i-a lăsat să înțeleagă că Petru mai văzuse înainte

lucruri care nu erau reale. Fără a face direct aluzie la vedenia din noaptea petrecută pe Marea Galileii în care Petru a pretins că îl văzuse pe Maestru venind către ei mergând pe apă, Andrei a spus suficient pentru a da de înțeles tuturor celor prezenți că acest incident fusese doar în mintea lui. Simon Petru a fost foarte supărat de insinuările fratelui său și a rămas descumpănit în tăcerea lui. Gemenilor le-a părut rău pentru Petru și au venit amândoi la el pentru a-și exprima simpatia și a-i spune că îl cred și pentru a afirma că și mama lor îl văzuse pe Maestru.

2. Prima apariție înaintea apostolilor

191:2.1 (2040.2) Puțin după ora nouă în acea seară, după plecare lui Cleopa și Iacob și în timp ce gemenii Alfeu îl consolau pe Petru, și pe când Nataniel îl muștra pe Andrei, iar cei zece apostoli erau adunați în camera de sus, cu toate ușile zăvorâte de teamă să nu fie prinși, Maestrul a apărut brusc în mijlocul lor sub forma sa morontială spunând: „Pacea fie cu voi. De ce sunteți atât de speriați atunci când apar, de parcă ați fi văzut o stafie? Nu v-am vorbit eu de aceste lucruri când eram prezent cu trupul alături de voi? Nu v-am spus eu că șefii preoților și guvernatorii mă vor trimite la moarte, că unul dintre voi mă va trăda și că voi învia în a treia zi? De ce atunci toate îndoielile voastre și toate aceste discuții despre mărturiile femeilor, ale lui Cleopa, ale lui Iacob și chiar și ale lui Petru? Cât vă veți mai îndoii de cuvintele mele și veți refuza să credeți în făgăduințele mele? Și acum, când mă vedeți în realitate, veți crede oare? _Chiar și acum unul dintre

voi lipsește. Când vă veți fi adunat încă o dată și după ce veți ști cu certitudine că Fiul Omului a ieșit din mormânt, să mergeți de aici în Galileea. Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință unii în ceilalți și veți intra astfel în noua slujire a împărăției cerurilor. Voi rămâne în Ierusalim cu voi până când veți fi gata să mergeți în Galileea. Vă las pacea mea.”

191:2.2 (2040.3) După ce Iisusul morontial le-a vorbit astfel, a dispărut din câmpul lor vizual într-o clipă. Ei și-au plecat toți fața la pământ, slăvind-l pe Dumnezeu și venerându-l pe Maestrul lor dispărut. Aceasta a fost a noua apariție morontială a Maestrului.

3. Împreună cu creaturile morontiale

191:3.1 (2040.4) Iisus a petrecut toată ziua de luni cu creaturile morontiale prezente atunci pe Urantia. Peste un milion de îndrumători morontiali cu asociații lor, precum și muritori de diverse ordine aflați în tranziție pe cele șapte lumi palat din Satania au venit pe Urantia pentru a participa la experiența tranziției morontiale a Maestrului. Iisusul morontial a rămas timp de patruzeci de zile împreună cu aceste splendide inteligențe. El i-a instruit și a învățat de la îndrumătorii lor viața tranziției morontiale așa cum muritorii lumilor locuite ale Sataniei o traversează atunci când trec prin sistemul sferelor morontiale.

191:3.2 (2041.1) Luni către miezul nopții forma morontială a Maestrului a fost ajustată pentru tranziția în al doilea stadiu de progresie morontială. Când a apărut data următoare pe Pământ

înaintea copiilor săi muritori, el era deja o ființă morontială de stadiul al doilea. Pe măsură ce Maestrul înainta în cariera morontială inteligențele morontiale și asociații lor transformatori întâmpinau tot mai mari dificultăți tehnice în a-l face pe Maestru vizibil ochilor materiali ai muritorilor.

191:3.3 (2041.2) Iisus a efectuat tranzitul la al treilea stadiu morontial vineri, 14 aprilie, la al patrulea stadiu în 17 aprilie, la al cincilea stadiu sâmbătă 22 aprilie, la al șaselea stadiu joi 27 aprilie, la al șaptelea stadiu mați 2 mai, la cetățenia Ierusemului duminică 7 mai și a intrat în îmbrățișarea Celor Preaînălți ai Edentiei duminică 14 mai.

191:3.4 (2041.3) Mihail din Nebadon și-a îndeplinit astfel slujba de experiență universală, de vreme ce făcuse, în legătură cu manifestările sale anterioare, deplina experiență a vieții muritorilor ascendenți ai timpului și spațiului, de la șederea în sediul constelației chiar și până la, și prin, serviciul cartierului general al suprauniversului. În aceste experiențe morontiale Fiul Creatorului Nebadonului a sfârșit efectiv și a terminat acceptabil a șaptea și ultima sa manifestare în univers.

4. Cea de a zecea apariție (în Filadelfia)

191:4.1 (2041.4) A zecea manifestare morontială a lui Iisus spre recunoașterea muritorilor s-a produs puțin după ora 8, marți 11 aprilie, în Filadelfia. El s-a arătat lui Abner, lui Lazăr și unui număr de aproximativ o sută cincizeci de asociați ai lor, fiind incluși aici peste cincizeci de membri ai corpului evanghelic de șaptezeci de persoane. Această apariție a avut loc în sinagogă, chiar după

deschiderea unei reuniuni special convocate de Abner pentru a se vorbi despre răstignirea lui Iisus și relatarea cea mai recentă asupra învierii sale adusă de mesagerul lui David. Cum Lazăr reînviat făcea acum parte din acest grup de credincioși nu le era greu să creadă vestea că Iisus se ridicase dintre morți.

191:4.2 (2041.5) Ședința sinagogă tocmai a fost deschisă de Abner și de Lazăr, care stăteau împreună în scaun când adunarea de credincioși a văzut forma Maestrului apărând deodată. El a pășit înainte din locul de unde apăruse între Abner și Lazăr, dintre care nu îl observase nici unul, a salutat adunarea și a spus:

191:4.3 (2041.6) ”Pacea fie cu voi. Știți cu toții că avem un singur Tată în Ceruri și că nu există decât o singură evanghelie a împărăției - vestea cea bună a darului vieții eterne pe care oamenii o primesc prin credință. Bucurându-vă în fidelitatea voastră față de evanghelie, rugați-vă la Tatăl adevărului să reverse în inima voastră o nouă și mai mare dragoste pentru frații voștri. Trebuie să-i iubiți pe toți oamenii așa cum v-am iubit și eu pe voi. Trebuie să-i serviți pe toți oamenii așa cum v-am servit și eu. Cu o compătimire înțelegătoare și cu o afecțiune fraternă, considerați-i ca semenii ai voștri pe toți frații consacrați proclamării bunei vestiri, fie că sunt iudei fie că sunt gentili, greci sau romani, perși sau etiopieni. Ioan a propovăduit împărăția înaintea venirii ei. Voi ați predicat evanghelia în plină putere. Grecii proclamă deja vestea cea bună. Iar eu voi trimite în curând Duhul Adevărului în sufletul tuturor acestor oameni, frații mei, care și-au consacrat cu atâta mărinimie viața iluminării tuturor semenilor lor alunecați în întunericul spiritual. Voi sunteți toți copii ai luminii; nu băjbâiți deci în neînțelegerea pricinuită de neîncrederea și

de intoleranța omenească. Dacă prin harul credinței ați fost înnobilați până la a-i iubi pe necredincioși nu ar trebui oare să-i iubiți, deopotrivă, pe tovarășii voștri credincioși din marea familie a credinței? Țineți minte, în măsura în care vă iubiți unii pe ceilalți, toți oamenii vor ști că sunteți discipolii mei.

191:4.4 (2042.1) ”Mergeți deci în toată lumea, proclamați tuturor națiunilor și raselor această evanghelie a paternității lui Dumnezeu și a fraternității oamenilor și fiți întotdeauna înțelepți în alegerea metodelor voastre de prezentare a veștii bune diferitelor rase și triburi ale omenirii. Ați primit gratuit această evanghelie a împărăției, duceți atunci gratuit vestea cea bună tuturor națiunilor. Nu vă temeți de rezistența răului, deoarece sunt cu voi pe vecie, chiar până la capătul epocilor. Și vă las vouă pacea mea.”

191:4.5 (2042.2) După ce a spus: „Și vă las pacea mea” el a dispărut din vedere. Cu excepția uneia din aparițiile sale în Galileea, în care peste cinci sute de credincioși l-au văzut simultan, acest grup din Filadelfia cuprindea cel mai mare număr de muritori care l-au văzut împreună într-o singură și aceeași ocazie.

191:4.6 (2042.3) A doua zi dimineața, în vreme ce apostolii zăboveau încă în Ierusalim așteptând ca Toma să-și recapete echilibrul sufletesc, acești credincioși din Filadelfia au mers să proclame că Iisus din Nazareth a înviat din morți.

191:4.7 (2042.4) Iisus a petrecut a doua zi, miercuri, fără întrerupere, în compania asociaților săi morontiali. În mijlocul după-amiezii el a primit vizita delegaților morontiali venind din lumile palat, din fiecare dintre sistemele locale ale sferelor locuite, ale tuturor constelațiilor

Norlatiadekului. Și toți s-au bucurat să-l cunoască pe Creatorul lor ca pe un membru al propriului ordin de inteligență a universului.

5. A doua apariție înaintea apostolilor

191:5.1 (2042.5) Toma a petrecut o săptămână singur pe dealurile ce înconjurau Muntele Măslinilor. În acest timp el nu l-a văzut decât pe Ioan Marcu și pe locuitorii casei lui Simon. Era ora nouă seara, sâmbătă 15 aprilie, când cei doi apostoli l-au găsit și l-au dus la locul lor de adunare la Marcu. A doua zi Toma i-a ascultat spunând diferite povești ale aparițiilor Maestrului, însă a refuzat cu încăpățănare să creadă. El a susținut că Petru, în entuziasmul său, i-a făcut să creadă că l-a văzut pe Maestru. Nataniel a căutat să-l lămurească, însă degeaba. O încăpățănare emoțională se asociase cu îndoielile lui obișnuite și această stare mentală dublată de mâhnirea pricinuită de fuga lui de ei contribuiau la crearea unei situații de izolare pe care Toma însuși nu o înțelegea pe deplin. El se îndepărtase de tovarășii săi, urmându-și propria cale, iar acum, la întoarcerea printre ei, el tindea inconștient să ia o atitudine de dezacord. Toma a cedat cu greu. Nu-i plăcea să fie învins. Fără intenție el se bucura cu adevărat de atenția care i se acorda. El se bucura inconștient de eforturile tuturor tovarășilor săi pentru a-l convinge și a-l converti. El le lipsise o săptămână întreagă și Toma găsisse o mare plăcere în stăruitoarea lor atenție față de el.

191:5.2 (2042.6) Ei tocmai luau masa de seară, după ora șase, cu Toma așezat între Petru și Nataniel, când apostolul necredincios spuse: „Nu

voi crede înainte de al fi văzut pe Maestru cu proprii mei ochi și până nu-mi voi fi pus degetul pe urma lăsată de cuie.” În timp ce erau astfel așezați la cină și ușile erau cu grijă închise și încuiate, Maestrul sub forma sa morontială a apărut deodată în curbura mesei, și stând drept în fața lui Toma zise:

191:5.3 (2043.1) ”Pacea să fie cu voi. O săptămână întreagă am întârziat pentru a putea să apar din nou înaintea voastră când veți fi adunați toți laolaltă pentru a mai auzi o dată porunca de a merge în lumea întreagă și a predica această evanghelie a împărăției. Vă repet: așa cum Tatăl m-a trimis în lume, vă trimit și eu pe voi. Așa cum l-am revelat pe Tată tot astfel să revelați voi iubirea divină, nu doar prin cuvinte, ci prin viața voastră de zi cu zi. Vă trimit nu să iubiți sufletul oamenilor, ci mai degrabă *să iubiți oamenii*. Nu este suficient să proclamați bucuriile Cerului. Trebuie să demonstrați realitățile spiritului vieții divine în experiența voastră de toate zilele, deoarece prin credința voastră aveți deja viața veșnică ca un dar de la Dumnezeu. Când aveți credința, când puterea de sus, Duhul Adevărului, se va fi revărsat asupra voastră, nu veți ascunde lumina voastră aici în spatele ușilor închise; veți face iubirea și îndurarea lui Dumnezeu cunoscute întregii omeniri. Prin teamă voi fugiți acum din fața faptelor unei experiențe neplăcute însă când veți fi fost botezați cu Duhul Adevărului veți merge cu curaj și bucurie către noile experiențe ale proclamării bunei vestiri a vieții veșnice în împărăția lui Dumnezeu. Voi puteți rămâne aici în Galileea o bucată vreme pentru a vă reface după șocul trecerii de la falsa siguranță a autorității tradiționalismului și noua ordine a autorității faptelor, a adevărului și a credinței în realitățile supreme ale experienței vii. Misiunea voastră

în lume se bazează pe faptul că am trăit printre voi o viață revelându-l pe Dumnezeu; pe adevărul că atât voi, cât li toți ceilalți oameni sunteți fiii lui Dumnezeu. Această misiune se va concretiza în viața pe care o veți trăi voi printre oameni - experiența efectivă și vie de a iubi oamenii și a-i servi așa cum v-am iubit și servit eu. Această credință revelează lumina voastră lumii. Fie ca revelația adevărului să deschidă ochii celor orbiți de tradiție; fie ca serviciul vostru, expresie a iubirii, să distrugă complet prejudecățile nutrite de ignoranță. Apropiindu-vă astfel de contemporanii voștri printr-o compătimire înțelegătoare și printr-un devotament dezinteresat îi veți conduce la mântuirea prin cunoașterea iubirii Tatălui. Iudeii au prețuit bunătatea, grecii au exaltat frumusețea, hindușii predică devoțiunea, îndepărtații pustnici propovăduiesc respectul, romanii pretind loialitatea, însă eu cer discipolilor mei viața, chiar o viață de slujire exprimată prin iubire față de frații voștri în trup.”

191:5.4 (2043.2) După ce a vorbit astfel Maestrul s-a uitat în ochii lui Toma și a spus: „Iar tu Toma, care ai spus că nu vei crede decât dacă mă vei vedea și îți vei pune mâna pe urmele lăsate de cuie pe mâinile mele, acum m-ai văzut și mi-ai auzit cuvintele. Cu toate că nu vezi nici un semn lăsat de cuie pe mâinile mele de vreme ce sunt înălțat la o formă pe care o vei îmbrăca și tu când vei părăsi această lume, ce vei spune tu fraților tăi? Tu vei recunoaște adevărul, deoarece în inima ta ai început să crezi chiar și când afirmai cu atâta încăpățănare necredința ta. Toma, acesta este chiar un moment în care îndoielile tale încep să se spulbere, chiar dacă se afirmau cu atât de multă încăpățănare. Toma, îți cer să nu fii neîncrezător, ci să fi credincios - și știi că tu vei crede chiar din toată inima ta.”

191:5.5 (2043.3) Când Toma a auzit aceste cuvinte s-a lăsat în genunchi în fața Maestrului morontial și a exclamat: „Cred Domnul și Stăpânul meu!” Atunci Iisus îi spuse lui Toma: „Ai crezut, Toma, pentru că m-ai văzut și auzit cu adevărat. Binecuvântați fie în epocile ce vor veni cei care vor crede chiar fără a mă fi văzut cu ochii lor de carne, ori auzit cu urechile lor de muritori.”

191:5.6 (2043.4) Apoi, în timp ce forma sa se apropia de marginea mesei, Maestrul se adresă grupului spunând: „Acum mergeți toți în Galileea unde vă voi apărea în curând.” Și spunând aceasta el dispăru din vederea lor.

191:5.7 (2044.1) Cei unsprezece apostoli erau acum pe deplin convinși că Iisus era înviat dintre morți și a doua zi dimineață înainte de zori au plecat în Galileea.

6. Apariția la Alexandria

191:6.1 (2044.2) În timp ce cei unsprezece apostoli se aflau pe drumul lor către Galileea și se apropiau de sfârșitul călătoriei lor, marți 18 aprilie, către ora opt și jumătate seara, Iisus le-a apărut lui Rodan și unei mulțimi de vreo patruzeci și opt de alți credincioși din Alexandria. Aceasta a fost a doisprezecea apariție a Maestrului sub formă morontială. Iisus a apărut în fața acestor greci, a acestor iudei în momentul în care un mesager al lui David își termina relatarea sa referitoare la răstignire. Acest mesager era al cincilea curier de legătură pe drumul venind de la Ierusalim și care ajunsese după-amiaza târziu în Alexandria. După ce a predat mesajul lui Rodan, s-a

decis să fie convocați credincioșii pentru ca ei să primească tragica veste din gura mesagerului însuși. Către ora opt Nathan din Busiris, mesagerul, s-a prezentat în fața credincioșilor și le-a povestit în detaliu tot ceea ce îi spusese curierul care îl precedase. Nathan își termină relatarea cu cuvintele: „Însă David, care ne trimite această veste menționează că anunțându-și dinainte moartea, Maestrul a declarat că va învia.” În timp ce Nathan vorbea încă, Maestrul morontial a apărut acolo sub privirile tuturor și când Nathan se așază, Iisus spuse:

191:6.2 (2044.3) ”Pacea fie cu voi. Ceea ce Tatăl meu m-a trimis să stabilesc în lume nu aparține nici unei rase, nici unei națiuni, nici unui grup social de învățători sau de predicatori. Această evanghelie a împărăției aparține iudeilor și gentililor, bogaților și săracilor, oamenilor liberi și sclavilor, bărbaților și femeilor și chiar copilașilor. Trebuie ca toți să proclamați această evanghelie a iubirii și a adevărului prin viața pe care o trăiți în trup. Voi vă iubiți unii pe alții cu o iubire nouă și remarcabilă, așa cum v-am iubit și eu pe voi. Voi veți servi omenirea cu un devotament nou și uimitor așa cum v-am servit eu pe voi. Când oamenii vor vedea că îi iubiți astfel și cum i-ați servit cu ferve, ei vor vedea că ați intrat prin credință în comunitatea împărăției cerurilor. Atunci ei vor urma Duhul Adevărului pe care îl vor percepe în viața voastră până când vor găsi mântuirea eternă.

191:6.3 (2044.4) ”La fel cum Tatăl m-a trimis în această lume vă trimit și eu, la rândul meu. Sunteți toți trimiși să duceți vestea cea bună celor care sunt cufundați în întuneric. Această evanghelie a împărăției aparține tuturor celor care cred; ea nu va fi păstrată doar de preoți.

Curând Duhul Adevărului va veni asupra voastră și vă va conduce în întregul adevăr. Deci mergeți în lumea întreagă, predicați această evanghelie și vedeți, sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul veacurilor.”

191:6.4 (2044.5) După ce a vorbit astfel, Maestrul a dispărut din vederea lor. Acești credincioși au rămas împreună toată noaptea povestindu-și experiențele lor de credincioși în împărăție și ascultându-l multele cuvinte ale lui Rodan și ale asociațiilor lui. Și au crezut cu toții că Iisus a înviat dintre morți. Un mesager al lui David a ajuns a doua zi pentru a-i anunța reînvierea. Imaginați-vă surpriza sa când ei au răspuns la înștiințarea lui astfel: „Da, știm, căci noi l-am văzut pe Maestru. El a apărut în fața noastră cu două zile în urmă.”

Cartea Urantia

<< [Capitolul 191](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 193](#) >>

Capitolul 192

Aparițiile în Galileea

192:0.1 (2045.1) ÎN VREMEA când apostolii au plecat din Ierusalim către Galileea, conducătorii iudei se calmaseră într-o bună măsură. De vreme ce Iisus îi apăruse numai familiei lui de credincioși ai împărăției, și de vreme ce apostolii se ascundeau și nu mai țineau predici în public, șefii iudeilor au tras concluzia că, la urma urmei, mișcarea evangheliei fusese înăbușită. Bineînțeles, ei erau derutați de zvonul tot mai răspândit că Iisus înviase dintre morți, însă contau pe iscoadele tocmite ca ele să contracareze cu eficiență toate aceste istorii prin repetarea povestirii cum că o trupă de adepți ai lui Iisus luase corpul acestuia.

192:0.2 (2045.2) Din momentul acela, până când apostolii au fost împrăștiați de valul în creștere al persecuțiilor, Petru a fost șeful

general recunoscut al grupului apostolic. Iisus nu îi dăduse niciodată o asemenea autoritate, și nici tovarășii lui apostolii nu îl aleseseră vreodată oficial pentru un asemenea post de răspundere; el și l-a asumat în mod natural și l-a păstrat prin consimțământ general și, de asemenea, pentru că el era printre ei principalul predicator. Predicile în public au devenit de atunci încolo ocupația majoră a apostolilor. După reîntoarcerea în Galileea, Matei, pe care l-au ales în locul lui Iuda, a devenit trezorierul lor.

192:0.3 (2045.3) Pe durata săptămânii în care au rămas la Ierusalim, Maria, mama lui Iisus, a petrecut o mare parte din timpul ei cu femeile credincioase care erau găzduite la Iosif din Arimathia.

192:0.4 (2045.4) În dimineața zilei de luni, când apostolii au pornit în zori spre Galileea, Ioan Marcu a plecat și el și i-a urmat în afara orașului, și, când au trecut bine dincolo de Bethania, el a înaintat cu îndrăzneală printre ei, convins că ei nu-l vor revedea.

192:0.5 (2045.5) Apostolii s-au oprit de multe ori pe drumul către Galileea pentru a spune povestea Maestrului lor înviat, și de aceea n-au ajuns în Bethsaida decât foarte târziu miercuri seara. Sa făcut joi după-amiază până să fie cu toții sculați și gata să ia masa lor de dimineață.

1. Apariția de lângă lac

192:1.1 (2045.6) Către ora cinci dimineața, pe 21 aprilie, Maestrul morontial și-a făcut cea de-a treisprezecea apariție, prima din

Galileea, celor zece apostoli în timp ce barca lor se trăgea spre mal aproape de debarcaderul obișnuit al Bethsaidei.

192:1.2 (2045.7) După ce apostolii și-au petrecut amiaza și primele ore ale serii de joi așteptând acasă la Zebedeu, Simon Petru a sugerat ca ei să se ducă la pescuit. Când Petru a propus aceasta expediție de pescuit, toți apostolii s-au decis să se alăture. Spiritul-au ostenit toată noaptea cu plasele lor, dar n-au prins nici un pește. Nu le păsa prea mult ca n-au prins nimic, căci aveau multe experiențe interesante de povestit despre lucrurile care li se întâmplaseră recent în Ierusalim. Dar când s-a luminat de ziuă s-a decis să se întoarcă la Bethsaida. Cum se apropiau ei de mal, au văzut pe cineva pe plajă, lângă debarcader, stând în picioare lângă un foc. Au crezut mai întâi că era Ioan Marcu, care coborâse la ei, ca să îi întâmpine, dar pe măsură ce se veneau mai aproape de țărm, au văzut că se înșelaseră - omul era prea înalt pentru a fi Ioan. Nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin minte că persoana de pe țărm era Maestrul. Ei nu înțelegeau bine de tot de ce vroia Maestrul să se întâlnească cu ei în natură, sub cerul liber, pe locurile de la începuturile viețuirii lor în comun, departe de mediul închis al Ierusalimului cu tragica frică, trădare și moarte care i se asociază. El le spusese că, dacă se vor duce în Galileea, îi va întâlni acolo, și era gata să-și îndeplinească acea făgăduință.

192:1.3 (2046.1) În vreme ce apostolii aruncau ancora și se pregăteau să urce în mica barcă pentru a acosta, bărbatul de pe plajă s-a adresat lor: „Băieți, ați prins ceva?” Iar când ei i-au răspuns: „Nu”, el a vorbit din nou: „Aruncați năvodul pe partea dreaptă a bărcii, și veți găsi pește.” Ei nu știau că era Iisus acela care îi îndrumase, însă, de comun acord, au aruncat năvodul așa cum fuseseră sfătuiți, și acesta fu

umplut îndată, atâta de tare că abia de-l mai puteau trage afară. Or, Ioan Zebedeu avea spiritul ager; când a văzut plasa grea de pește, el și-a dat seama că Maestrul era acela care le vorbise. Când i-a venit gândul acesta în minte el s-a aplecat către Petru și i-a șoptit: „Este Maestrul.” Petru a fost întotdeauna nehibzuit în acțiune și impetuos în devotament; așa că atunci când Ion i-a șoptit asta la ureche, el s-a ridicat iute și s-a aruncat în apă pentru a ajunge la Maestru mai repede. Frații lui l-au urmat îndeaproape și au acostat cu mica lor barcă, trăgând plasa de pește după ei.

192:1.4 (2046.2) Între timp, Ioan Marcu se trezise; văzând că apostolii acostând cu năvodul plin și greu, a alergat către plajă ca să-i întâmpine. Zărind unsprezece oameni în loc de zece, el a dedus că necunoscutul era Iisus care înviase și, pe când cei zece oameni uluiți îl priveau în tăcere, tânărul s-a năpustit spre Maestru, a îngenuncheat la picioarele lui și a zis: „Domnul meu și Maestrul meu”. Atunci, Iisus le-a vorbit nu ca la Ierusalim unde îi salutase zicându-le: „Pacea să fie cu voi”, ci i s-a adresat pe un tot obișnuit lui Ioan Marcu spunându-i: „Ei bine, Ioane, eu sunt bucuros să te revăd în această Galilee fără de griji unde o să putem discuta pe îndelete. Rămâi cu noi, Ioane, și vino de mănâncă.”

192:1.5 (2046.3) În vreme ce Iisus vorbea cu tânărul, cei zece erau atât de uluiți și surprinși încât au uitat să tragă pe nisip plasa cu pește. Iisus le-a zis atunci: „Luați-vă peștele și pregătiți câțiva pentru micul dejun. Avem deja focul făcut și multă pâine.”

192:1.6 (2046.4) În timp ce Marcu își prezenta omagiile Maestrului, Petru a avut un șoc la vederea jarului înroșit din focul ce ardea acolo pe plajă; scena i-a trezit amintirea vie a focului de cărbune de la

miezul nopții din curtea lui Anania, unde se lepădase de Maestru, dar și-a revenit în fire și a îngenuncheat la picioarele lui Iisus și a strigat: „Domnul meu și Maestrul meu!”

192:1.7 (2046.5) Petru li s-a alăturat atunci camarazilor lui care trăgeau năvodul. După ce și-au adus captura pe uscat, ei au numărat peștii, dintre care 153 erau din aceia mari. Din nou au făcut greșeala de a numi miraculos pescuitul acela. Nu a fost nici un miracol legat de acest episod. A fost doar un exercițiu al preștiinței Maestrului. El a știut că peștele era acolo și, în consecință, le-a indicat apostolilor unde să arunce năvodul.

192:1.8 (2047.1) Iisus le-a zis apoi: „Acum, veniți cu toții de mâncați; chiar și gemenii ar trebui să se așeze cât timp am să vorbesc cu voi. Ioan Marcu va pregăti peștele.” Ioan Marcu aduse șapte pești destul de mari, pe care Maestrul i-a pus pe foc, și când au fost gata, băiatul i-a servit celor zece. Apoi Iisus a rupt pâinea și i-a dat-o lui Ioan, care l-a rândul lui a servit-o apostolilor înfometați. După ce toți au fost serviți, Iisus l-a rugat pe Ioan Marcu să se așeze în vreme ce el însuși va servi peștele și pâinea tânărului băiat. În timp ce mâncau Iisus a vorbit cu ei și le-a adus aminte de numeroasele lor experiențe comune din Galileea și de lângă acest lac.

192:1.9 (2047.2) Aceasta a fost a treia oară când Iisus s-a manifestat înaintea apostolilor ca grup. Când li s-a adresat prima oară, întrebându-i dacă aveau vreun pește, ei nu au bănuț cine era, pentru că era o experiență obișnuită pentru acești pescari de pe Marea Galileii, ca atunci când ajungeau aproape de țărm, să fie acostati în felul acesta de negustorii de pește din Tariheea, care erau de regulă

acolo ca să cumpere capturile proaspete pentru locurile lor de uscare a peștelui.

192:1.10 (2047.3) Iisus a stat vreme de peste o oră de vorbă cu cei zece apostoli și cu Ioan Marcu. După aceea, el s-a plimbat de sus în jos pe plaje și le-a vorbit luând cu el doi câte doi - dar perechile erau diferite de acelea pe care le trimisese el la început să răspândească învățătura. Cei unsprezece apostoli veniseră cu toții împreună din Ierusalim, însă, pe măsură ce se apropiaseră de Galileea, Simon Zelotul se descurajase tot mai tare, astfel încât în momentul sosirii lor la Bethsaida, el i-a abandonat pe frații lui și s-a întors la casa lui.

192:1.11 (2047.4) Înainte de a-și lua rămas bun de la ei, în dimineața aceea, Iisus a cerut ca doi apostoli să se ofere voluntari pentru a merge să-l caute pe Simon Zelotul și să îl aducă în aceeași zi. Și asta au făcut Petru și Andrei.

2. Întrevederile cu apostolii doi câte doi

192:2.1 (2047.5) Când au terminat de mâncat, și în vreme ce ceilalți erau așezați lângă foc, Iisus i-a făcut semn lui Petru și lui Ioan să-l însoțească într-o plimbare pe plajă. În timp ce mergeau, Iisus i-a zis lui Ioan: „Ioane, tu mă iubești?” Și, când Ioan i-a răspuns: „Da, Maestre, din toată inima”, Maestrul a zis: „Atunci, Ioane, renunță la intoleranța ta și învață să îi iubești pe oameni așa cum te-am iubit eu. Consacră-ți viața dovedirii că iubirea este lucrul cel mai mare de pe lume. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu care îi împinge pe oameni să

caute mântuirea. Iubirea este strămoșul întregii bunătăți spirituale, ea este esența adevăratului și a frumosului.”

192:2.2 (2047.6) Iisus s-a întors apoi către Petru și l-a întrebat:

„Petrule, tu mă iubești?” Petru a răspuns: „Stăpâne, tu știi că te iubesc din toată inima mea”. Atunci, Iisus a zis: „Dacă mă iubești, Petrule, hrănește mieii mei. Nu neglija slujirea ta pe lângă cei slabi, cei săraci și cei tineri. Predică evanghelia fără temeri și fără preferințe; nu uita niciodată că Dumnezeu nu face deosebire de persoane. Servește-i pe semenii așa cum te-am servit eu pe tine, iartă-i pe tovarășii tăi așa cum și eu te-am iertat pe tine. Lasă experiența să te învețe valoarea meditației și puterea reflectării inteligente.”

192:2.3 (2047.7) După ce s-au mai îndepărtat puțin, Maestrul s-a întors către Petru și l-a întrebat: „Petrule, mă iubești tu cu adevărat?” Și atunci Simon a zis: Da, Stăpâne, tu știi că te iubesc.” La care Iisus a zis: „Atunci, ai mare grijă de oile mele. Fii un păstor bun și fidel pentru turma mea. Nu trăda încrederea ei în tine. Nu te lăsa surprins de dușmani. Stai tot timpul în gardă - veghează și te roagă.”

192:2.4 (2047.8) După ce au mai făcut câțiva pași, Iisus s-a întors către Petru și l-a întrebat pentru a treia oară: „Petrule, mă iubești tu cu adevărat?” Atunci, Petru, ușor întristat de aparenta lipsă de încredere a Maestrului în el, a zis cu o profundă emoție: „Stăpâne, tu cunoști toate lucrurile; tu știi deci că eu te iubesc realmente și cu adevărat.” Atunci, Iisus i-a zis: „Hrănește oile mele. Nu părăsi turma. Servește de exemplu și de inspirație pentru toți tovarășii tăi păstori. Iubește turma așa cum te-am iubit eu, și consacră-te bunăstării ei așa cum eu mi-am consacrat viața bunăstării tale. Și urmează-mă până la capăt.”

192:2.5 (2048.1) Petru a interpretat în mod literal această ultimă recomandare - că el trebuia să continue a-l urma pe Iisus. Spiritul-a întors către el, l-a arătat cu degetul pe Ioan și a întrebat: „Dacă eu te urmez, ce va face acela?” Dându-și seama că Petru înțelesese greșit vorbele sale, Iisus a zis: „Petrule, nu te preocupa de ceea ce vor face frații tăi. Dacă eu vreau ca Ioan să rămână după ce tu vei fi plecat, și chiar și până voi reveni, ce te privește asta pe tine? Încredințează-te numai ca tu să mă urmezi.”

192:2.6 (2048.2) Această remarcă s-a răspândit printre frați și a fost primită ca o afirmație a lui Iisus că Ioan nu va muri până când Maestrul nu va reveni să instaureze împărăția în putere și în glorie, așa cum îl gândeau și îl sperau mulți. Și această interpretare a cuvintelor lui Iisus este aceea care a jucat un mare rol în readucerea lui Simon Zelotul la treaba și la păstrarea lui la lucru.

192:2.7 (2048.3) După ce a revenit printre ceilalți apostoli, Iisus a plecat într-o altă plimbare și pentru o altă discuție cu Andrei și cu Iacob. După ce au parcurs o mică distanță, Iisus i-a zis lui Andrei: „Andrei, ai tu încredere în mine?” Când fostul șef al apostolilor l-a auzit pe Iisus punându-i o asemenea întrebare, s-a oprit și i-a răspuns: „Da, Maestre, eu am în tine o încredere totală, și tu știi asta.” Atunci, Iisus a zis: „Andrei, dacă tu ai încredere în mine, atunci ai mare încredere în frații tăi - chiar și în Petru. Ție îți încredințez îndrumarea lor. Trebuie acum ca tu să îți pui încrederea în alții, de vreme ce eu vă voi părăsi pentru a merge la Tatăl meu. Când frații tăi vor începe să se risipească din pricina hărțuirii și a persecuțiilor, fii un sfetnic înțelept și prevăzător pentru Iacob, fratele meu de sânge, când va fi împovărat

de mari greutăți pe care experiența lui nu i-ar permite să le poarte.

După aceea, continuă să ai încredere, căci nu te voi neglija. Când îți vei fi terminat treaba aici pe pământ, tu vei veni alături de mine.”

192:2.8 (2048.4) Apoi Iisus s-a întors către Iacob întrebându-l: „Iacobe, ai tu încredere în mine?” Și, firește, Iacob a răspuns: „Da, Maestre, mă încred în tine cu toată inima.” Apoi Iisus i-a zis: „Iacobe, dacă ai și mai multă încredere în mine, atunci vei fi mai puțin nerăbdător cu frații tăi. Dacă vei avea încredere în mine, asta te va ajuta să fi bun cu frăția credincioșilor. Învață să cântărești consecințele spuselor și ale faptelor tale. Ține minte că recolta este în funcție de semănat. Roagă-te pentru liniște spiritului și cultivă-ți răbdarea. Aceste grații, cu o credință vie, te vor susține atunci când va veni vremea să bei din cupa sacrificiului. Dar să nu ai teamă niciodată; când vei fi sfârșit aici pe pământ, vei veni alături de mine.”

192:2.9 (2048.5) Pe urmă Iisus a vorbit cu Toma și cu Nataniel. Lui Toma i-a zis așa: „Pe mine mă slujești tu, Toma?” Toma a răspuns: „Da, Doamne, te slujesc acum și întotdeauna.” Apoi a zis Iisus: „Dacă vrei să mă slujești, atunci slujește-i pe frații mei în trup tot așa cum te-am slujit eu pe tine. Fii mereu neobosit în facerea de bine, ci perseverează ca unul care a fost hirotonisit de Dumnezeu pentru această slujire a iubirii. Când ți-ai sfârșit slujirea împreună cu mine pe pământ, tu vei sluji cu mine în glorie. Toma, tu trebuie să încetezi să te mai îndoiești, trebuie să crești în credință și în cunoașterea adevărului. Să crezi în Dumnezeu ca un copil, dar încetează să mai acționezi atât de copilărește. Ai curaj; fii tare în credință și puternic în împărăția lui Dumnezeu.”

192:2.10 (2049.1) Apoi Maestrul zise către Nataniel: „Nataniele, tu mă slujești?” Iar apostolul răspunse: „Da, Maestre, și încă cu o afecțiune neîmpărțită”. Apoi Iisus zise: „Dacă, prin urmare, tu mă servești cu o inimă întreagă, încredințează-te că ești devotat bunăstării fraților mei pe pământ cu o afecțiune neobosită. Îmbină prietenia cu sfătuirea și pune iubire în filozofia ta. Servește-i pe semenii tăi oamenii întocmai cum te-am servit eu pe tine. Fii loial oamenilor așa cum am vegheat eu asupra voastră. Fii mai puțin critic; așteaptă-te la mai puțin de la unii oameni și prin aceasta vei diminua amplexarea dezamăgirii tale. Și când lucrarea de aici de jos este făcută, tu vei sluji cu mine acolo sus.”

192:2.11 (2049.2) După aceasta Maestrul le-a vorbit lui Matei și lui Filip. El i-a zis primului: „Filipe, ascultă tu de mine?” Filip a răspuns: „Da, Stăpâne, îți dau ascultare chiar și cu prețul vieții mele.” Atunci, Iisus i-a zis: „Dacă vrei să mă ascultă, du-te în țările gentililor și proclamă evanghelia. Profeții ți-au zis că este mai bine să fii ascultător decât să te sacrifici. Prin credință, tu ai devenit un fiu cunoscător de Dumnezeu al împărăției. Nu este decât o singură lege de respectat - aceasta este porunca de a merge să proclami evanghelia împărăției. Încetează a te mai teme de oameni; nu-ți fie frică să proclama vestea cea bună a vieții eterne semenilor tăi care zac în întuneric și au sete de lumina adevărului. Filip, nu te mai preocupa de bani și de negustorii. Tu ești, de acum înainte, întocmai ca și frații tăi, liber să predici vestea cea bună. Îți voi sta înainte și alături până la capăt.”

192:2.12 (2049.3) Apoi Maestrul i s-a adresat lui Matei și i-a cerut: „Matei, ai tu tăria de a asculta de mine?” Matei a răspuns: „Da,

Stăpâne, sunt consacrat întru totul facerii voii tale.” Atunci Maestrul a zis: „Matei, dacă vrei să mă asculți, atunci mergi de propovăduiește tuturor popoarelor evanghelia împărăției. Nu le mai procura fraților tăi lucrurile materiale ale vieții; de acum încolo, tu te vei duce și ca să proclami vestea cea bună a mântuirii spirituale. Începând de acum, să nu ai altceva în vedere decât executarea poruncii de a predica această evanghelie a împărăției Tatălui. Așa cum eu am făcut pe pământ voia Tatălui, tot așa vei îndeplini tu misiunea divină. Amintește-ți că și iudeii și gentilii sunt frații tăi. Nu te teme de nici un om când vei proclama adevărurile salvatoare ale evangheliei împărăției cerurilor. Și acolo unde mă duc eu, vei veni și tu curând.”

192:2.13 (2049.4) Apoi a mers și a făcut o plimbare cu gemenii Alfeu, Iacob și Iuda, și vorbindu-le amândurora, el i-a întrebat: „Iacobe și Iuda, voi credeți în mine?” Și când au răspuns amândoi: „Da, Maestre, credem cu adevărat”, el a zis: „Curând am să vă las. Vedeți că v-am părăsit deja în carne. Mai zăbovesc o vreme sub forma aceasta înainte de a merge la Tatăl meu. Voi credeți în mine - voi sunteți apostolii mei, și așa veți fi întotdeauna. Continuați să credeți și să vă aduceți aminte de tovărășia voastră cu mine, atunci când voi fi dus, și după ce voi poate că vă veți întoarce la munca pe care obișnuiați să o faceți înainte de a veni să trăiți cu mine. Nu lăsați niciodată ca vreo schimbare în munca voastră exterioară să aibă vreo influență asupra loialității voastre. Aveți încredere în Dumnezeu până la sfârșitul zilelor voastre pe pământ. Nu uitați niciodată că, atunci când sunteți fiii prin credință ai lui Dumnezeu, orice strădanie onestă de pe tărâmul acesta este sacră. Nimic din ceea ce face un fiu de Dumnezeu nu este ceva comun. Deci, faceți-vă de acum înainte

munca ca și cum ar fi pentru Dumnezeu. Când veți fi terminat pe lumea aceasta, eu mai am și alte lumi mai bune unde veți munci la fel pentru mine. În toată această lucrare, pe această lume și pe altele, eu voi lucra cu voi și spiritul meu va locui în voi.”

192:2.14 (2049.5) Se apropia de ora de zece când Iisus s-a înapoiat de la discuția lui cu gemenii Alfeu, și părăsindu-i pe apostoli, le-a zis: „La revedere, până când vă voi revedea pe toți mâine, pe muntele hirotonisirii voastre.” După ce a vorbit astfel, el a s-a făcut nevăzut.

3. Pe Muntele Hirotonisirii

192:3.1 (2050.1) La amiază, sâmbătă 22 aprilie, cei unsprezece apostoli s-au reunit la locul lor de întâlnire de pe colina de lângă Capernaum, și Iisus a apărut printre ei. Această reuniune a avut loc chiar pe muntele unde Maestrul îi desemnase ca fiind apostolii lui și ca ambasadori pe pământ ai împărăției Tatălui. Aceasta a fost cea dea paisprezecea manifestare morontială a lui Iisus.

192:3.2 (2050.2) Atunci, cei unsprezece apostoli au îngenuncheat în cerc în jurul Maestrului; ei l-au auzit repetându-le misiunile și l-au văzut reproducând scena hirotonisirii ca prima dată când fuseseră împărțiți pentru lucrarea specială a împărăției. Toate acestea, în afară de rugăciunea Maestrului, le-a rememorat anterioara lor consacrare în slujba Tatălui. Când Maestrul - acel Iisus morontial - s-a rugat în ziua aceea, a făcut-o pe un ton maiestuos și cu niște cuvinte de putere cum nu mai auziseră apostolii până atunci. Maestrul lor le vorbea acum conducătorilor universului ca unul care, în propriul său univers,

avusese în mână sa toată puterea și toată autoritatea. Și cei unsprezece oameni nu au uitat niciodată această experiență de reconsacrare morontială față de angajamentele anterioare rolului lor de ambasadori. Maestrul a petrecut exact o oră pe acest munte cu ambasadorii săi și, după ce le-a zis cu afecțiune la revedere, a dispărut din vederea lor.

192:3.3 (2050.3) Nici unul nu l-a mai revăzut pe Iisus vreme de o săptămână întreagă. Apostolii nu aveau realmente nici o idee de ceea ce avea el de făcut, căci ei nu știau dacă Maestrul se dusesese alături de Tatăl său. În această stare de incertitudine, ei au rămas la Bethsaida. Ei nu îndrăzneau să meargă la pescuit, de teamă ca el să nu vină să îi găsească acolo. Pe toată durata săptămânii Iisus se ocupase de creaturile morontiale care erau pe pământ și cu operațiunile tranziției morontiale prin experiența căreia trecea el acum aici pe această lume.

4. Reunirea de la marginea lacului

192:4.1 (2050.4) Vestea aparițiilor lui Iisus s-a răspândit în toată Galileea; credincioși în număr tot mai mare soseau în fiecare zi la casa lui Zebedeu pentru a se informa de învierea Maestrului și pentru a descoperi adevărul despre aceste așa-zise apariții. Pe la începutul săptămânii, Petru a dat de știre că va avea loc o adunare publică pe țărmul mării la ora trei după-amiază, în ziua următorului sabbat.

192:4.2 (2050.5) Prin urmare, sâmbătă 29 aprilie, la ora trei, peste cinci sute de credincioși din împrejurimile Capernaumului s-au adunat la Bethsaida pentru a-l auzi pe Petru predicând prima lui predică de la

înviere. Apostolul era în cea mai bună formă și, după ce și-a încheiat atrăgătorul lui discurs, puțini mai erau aceia, din rândurile auditoriului său, care să se îndoiască că Maestrul se ridicase dintre morți.

192:4.3 (2050.6) Petru și-a terminat cuvântarea, spunând: „Noi afirmăm că Iisus din Nazareth nu este mort; noi declarăm că el s-a sculat din mormânt; noi proclamăm că l-am văzut și am vorbit cu el.” Numai ce a făcut această declarație de credință, acolo, lângă el, sub privirile tuturor acestor oameni, Maestrul li s-a înfățișat în forma sa morontială, și vorbindu-le pe un ton familiar, a zis: „Pace vouă, și vouă vă las pacea mea.” După ce le apăruse astfel și le vorbise în felul acela, el a dispărut din vedere. Aceasta a fost cea de-a cincisprezecea manifestare morontială a acelui Iisus reînviat.

192:4.4 (2051.1) Din cauza anumitor lucruri pe care Maestrul le spusese celor unsprezece în vreme ce stătea de vorbă cu ei pe muntele de hirotonisire, apostolii au rămas cu impresia că Maestrul lor va face curând o apariție publică în fața unui grup de credincioși galileeni, și că după aceea ei vor trebui să se reîntoarcă. În consecință, în dimineața zilei următoare, duminică 30 aprilie, cei unsprezece au plecat de devreme din Bethsaida către Ierusalim. Ei au predicat și au propovăduit pe tot drumul lor în josul Iordanului, astfel încât ei au ajuns doar mai târziu, miercuri 3 mai, la Marcu în Ierusalim.

192:4.5 (2051.2) Aceasta a fost o tristă întoarcere acasă pentru Marcu. Doar cu câteva ore mai înainte de acasă la el, tatăl lui, Ilie Marcu, murise brusc de o hemoragie cerebrală. Certitudinea lor asupra reînvierii dintre morți a contribuit mult la mângâierea apostolilor; dar în același timp ei au fost cu adevărat îndurerați de pierderea bunului

lor prieten care fusese susținătorul lor ferm, chiar și în momentele de mare necaz și dezamăgire. Ioan Marcu a făcut tot ce putea pentru a o consola pe mama sa. Vorbind în numele ei, el i-a invitat pe apostoli să păstreze în continuare casa lor ca domiciliu; și cei unsprezece au făcut din sala de sus cartierul lor general până în ziua de după Rusalii.

192:4.6 (2051.3) Apostolii intraseră de bună voie în Ierusalim după căderea nopții pentru a nu fi zăriți de autoritățile iudaice. Ei nu au mai apărut în public cu ocazia funeraliilor lui Ilie Marcu. Ei au rămas toată ziua următoare în liniște, izolați în această memorabilă cameră de sus.

192:4.7 (2051.4) Joi seara, apostolii au avut o minunată reuniune în această cameră de sus și s-au angajat cu toții, în afară de Toma, de Simon Zelotul și de gemenii Alfeu, să apară în public pentru a predica noua evanghelie a Domnului reînviat. Deja se conturau primele etape ale transformării evangheliei împărăției - filiația cu Dumnezeu și fraternitatea cu oamenii - în proclamarea reînvierii lui Iisus. Nataniel s-a opus acestei schimbări în substanța mesajului lor public, dar nu a putut nici rezista elocvenței lui Petru nici nu a putut birui entuziasmul discipolilor, mai ales al femeilor credincioase.

192:4.8 (2051.5) Astfel, sub viguroasa îndrumare a lui Petru și încă dinainte de urcarea lui Iisus alături de Tatăl său, reprezentanții bine intenționați ai maestrului au inițiat subtilul proces al transformării progresive și sigure a religiei *lui* Iisus într-o formă nouă și modificată de religie *despre* Iisus.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 192](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 194](#) >>

Capitolul 193

Aparițiile finale și urcarea la cer

193:0.1 (2052.1) CEA dea șaisprezecea manifestare morontială a lui Iisus a avut loc vineri 5 mai, către ora nouă seara, în curtea lui Nicodim. În seara aceea credincioșii din Ierusalim făcuseră prima lor încercare, de după înviere, de a se reuni. În momentul acesta se aflau adunați cei unsprezece apostoli, grupul de femei ucenice și asociatele lor, și alți cincizeci de eminente ucenici ai Maestrului, cuprinzând un oarecare număr de greci. Acești credincioși aveau între ei conversații amicale de peste jumătate de oră când Maestrul morontial a apărut deodată, pe deplin vizibil tuturor, și a început imediat să-i instruiască. Iisus a zis:

193:0.2 (2052.2) „Pacea să fie cu voi. Iată grupul de credincioși cel mai reprezentativ - apostoli și ucenici bărbați și femei - cărora le-am apărut din momentul în care am fost eliberat de carne. Eu v-am chemat acum să fiți de martori că v-am prevenit că trebuia ca șederea mea printre voi să i-a sfârșit; eu v-am zis că va trebui în curând să mă întorc alături de Tatăl meu. Apoi, vă arătasem clar cum șefii preoților și conducătorii iudeilor mă vor preda pentru a fi trimis la moarte, și că eu mă voi ridica din mormânt. De ce atunci voi v-ați lăsat descumpăniți de toate aceste lucruri când s-au petrecut? Și pentru ce ați fost atât de surprinși când am reînviat în cea de-a treia zi? Voi n-ați reușit să mă credeți, pentru că voi ați auzit cuvintele mele fără a le fi înțeles semnificația.

193:0.3 (2052.3) „Acum, voi va trebui să vă aplecați urechea la ceea ce vă zic, ca nu cumva să faceți din nou greșeala de înțelege învățătura mea cu mintea fără a pricepe sensul lor în inima voastră. De la începutul șederii mele printre voi ca unul dintre semenii voștri, eu v-am învățat că singurul meu țel este să îl dezvălui pe Tatăl meu care este în ceruri copiilor săi pământenii. Eu am trăit manifestarea revelatoare de Dumnezeu pentru ca voi să puteți face experiența carierei cunoașterii de Dumnezeu. Eu l-am revelat pe Dumnezeu ca fiind Tatăl vostru care este în ceruri, și v-am revelat pe voi ca fiind fiii lui Dumnezeu pe pământ. Dumnezeu vă iubește, pe voi, fiii lui; este un fapt. Prin credința în cuvintele mele, acest fapt a devenit un adevăr veșnic viu în inima voastră. Când, prin credința voastră vie, voi deveniți în chip divin conștienți de Dumnezeu, atunci sunteți născuți din spirit în calitate de copii de lumină și de viață, ai acestei vieți

eterne grație căreia voi faceți ascensiunea universului de universuri și experiența găsirii lui Dumnezeu Tatăl din Paradis.

193:0.4 (2052.4) „Vă îndemn să vă amintiți întotdeauna ca misiunea voastră printre oameni constă în a proclama evanghelia împărăției - realitatea că Dumnezeu este Tatăl oamenilor și adevărul că ei sunt fiii lui. Proclamați adevărul bunei vestiri întreg, și nu numai o parte a evangheliei salvatoare. Mesajul vostru nu este modificat de experiența reînvierii voastre. Filiația cu Dumnezeu, prin credință, rămâne adevărul salvator al evangheliei împărăției. Voi veți merge să predicați iubirea lui Dumnezeu și slujirea oamenilor. Lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie să-l știe este că oamenii sunt fiii lui Dumnezeu și că, prin credință, ei pot realiza efectiv acest adevăr înnobilitor și să aibă experiența lui zilnică. Manifestarea mea ar trebui să ajute pe toți oamenii să știe că ei sunt copiii lui Dumnezeu, dac această cunoaștere ar fi insuficientă dacă ei nu ar ajunge să cunoască personal prin credință adevărul salvator că ei sunt fiii spirituali cei vii ai Tatălui Veșnic. Evanghelia împărăției se preocupă de iubirea Tatălui și de slujirea copiilor lui pe pământ.

193:0.5 (2053.1) „Aici, voi împărtășiți împreună cunoașterea ridicării mele dintre cei morți, dar ea nu are nimic ciudat. Eu am puterea de a-mi abandona viața și de a o relua; Tatăl dă o asemenea putere Fiilor din Paradis. Voi ar trebui să aveți inima mișcată de știința că morții dintr-o epocă s-au lansat în ascensiunea eternă la puțină vreme după ce am părăsit mormântul nou al lui Iosif din Arimathia. Eu mi-am trăit viața în trup pentru a vă arăta cum, printr-un serviciu expresie a iubirii, voi îl puteți revela pe Dumnezeu semenilor voștri, tot așa cum iubindu-vă și servindu-vă, eu am devenit o revelație a lui Dumnezeu

pentru voi. Eu am trăit printre voi ca Fiu al Omului pentru ca voi, și toți ceilalți oameni, să puteți ști că voi sunteți în adevăr fiii lui Dumnezeu. Deci, mergeți acum în lumea întreagă și predicați tuturor oamenilor această evanghelie a cerurilor; iubiți-i pe toți oamenii așa cum v-am iubit eu pe voi; serviți-i pe tovarășii voștri muritori așa cum și eu v-am servit pe voi. Voi ați primit gratuit, să dați gratuit. Rămâneți în Ierusalim numai până ce am să mă duc la Tatăl meu și până când vă trimit Duhul Adevărului. El vă va conduce într-un domeniu mai vast al adevărului, și eu vă voi însoți în lumea întreagă. Eu sunt cu voi întotdeauna, și vă las vouă pacea mea.”

193:0.6 (2053.2) După ce Maestrul le vorbise, s-a făcut nevăzut.

Credincioșii au rămas împreună toată noaptea, discutând cu seriozitate avertismentele Maestrului și meditănd asupra a tot ceea ce li se întâmplase; ei nu s-au dispersat decât la revărsatul zorilor. Iacob Zebedeu și alți apostoli le-au povestit și experiențele lor cu Maestrul morontial în Galileea și le-au relatat în detaliu cum le apăruse lor de trei ori.

1. Apariția în Sychar

193:1.1 (2053.3) În după-amiaza sabatului, pe 13 mai către ora patru, Maestrul le-a apărut Nadei și la vreo șaptezeci și cinci de credincioși samariteni lângă fântâna lui Iacob din Sychar. Credincioșii aveau obiceiul de a se aduna în acest loc lângă care Iisus îi vorbise Nadei despre apa vie. În ziua aceea, chiar în clipa în care ei terminaseră de

discutat veștile despre înviere, Iisus a apărut deodată înaintea lor și a zis:

193:1.2 (2053.4) „Pacea să fie cu voi. Vă bucurați să aflați că eu sunt învierea și viața, dar asta nu vă va folosi la nimic dacă mai întâi nu vă veți fi născut din spiritul veșnic, prin care veți ajunge să posedați, prin credință, darul vieții veșnice. Dacă sunteți fiii prin credință ai Tatălui meu, voi nu veți muri niciodată; nu veți pieri. Evanghelia împărăției v-a învățat că toți sunteți fiii lui Dumnezeu. Și aceste vești bune cu privire la iubirea Tatălui ceresc pentru copiii lui de pe pământ trebuie adusă lumii întregi. A venit timpul să nu-l mai adorați pe Dumnezeu pe muntele Garizim ori în Ierusalim, ci în spirit și în adevăr, acolo unde sunteți, așa cum sunteți. Credința voastră este aceea care salvează sufletul. Mântuirea este darul lui Dumnezeu tuturor acelor care cred că sunt fiii lui. Dar nu vă amăgiți; deși mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu și este oferită tuturor acelor care îl acceptă prin credință, ea este urmată de experiența de a purta roadele acestei vieți spirituale așa cum este ea trăită în trup. Acceptarea doctrinei paternității lui Dumnezeu implică că voi acceptați, totodată, de bună voie acest adevăr corolar al fraternității oamenilor. Or, dacă un om este fratele vostru, el este chiar mai mult decât aproapele vostru, pe care Tatăl vă cere să îl iubiți ca pe voi înșivă. Din moment ce fratele vostru aparține propriei voastre familii, nu numai că îl veți iubi cu o afecțiune familială, dar îl și veți servi așa cum vă serviți pe voi înșivă. Și voi îl veți iubi și îl veți servi astfel pe fratele vostru pentru că, fiind frații mei, ați fost iubiți și serviți de mine în chipul acesta. Așadar, duceți-vă în lumea toată ca să proclamați această veste bună tuturor

creaturilor din fiecare rasă, din fiecare trib și din fiecare națiune.
Spiritul meu va fi înaintea, iar eu voi fi cu voi întotdeauna.”

193:1.3 (2054.1) Acești samariteni au fost uimiți de această apariție a Maestrului și au plecat în grabă către satele și orașele vecine, unde au răspândit vestea că îl văzuseră pe Iisus și că acesta le vorbise. Aceasta a fost a șaptesprezecea apariție morontială a Maestrului.

2. Apariția în Fenicia

193:2.1 (2054.2) Cea dea optsprezecea apariție morontială a Maestrului a avut loc în Tyr, marți 16 mai, cu puțin înainte de ora nouă seara și, din nou, la încheierea unei adunări de credincioși. În momentul în care ei erau pe punctul de a se despărți, Iisus a zis:

193:2.2 (2054.3) „Pace vouă. Vă bucurați să aflați că Fiul omului s-a sculat dintre morți, pentru că voi știți prin aceasta că frații voștri și voi veți supraviețui la fel morții omenești. Însă, pentru a supraviețui, trebuie ca voi să fiți mai întâi născuți din spiritul care caută adevărul și îl găsește pe Dumnezeu. Pâinea vieții și apa vie sunt date numai celor la care le este foame de adevăr și sete de dreptate - de Dumnezeu. Faptul că morții reînvie nu este evanghelia împărăției. Aceste mari adevăruri și aceste fapte universale se leagă toate de evanghelie, prin aceea că ele fac parte din rezultatul obținut de aceia care cred vestea cea bună; ele sunt înglobate în experiența ulterioară a celor care, prin credință, devin, în fapt și în adevăr, fiii eterni ai Dumnezeului veșnic. Tatăl meu m-a trimis în lume pentru a proclama

tuturor oamenilor această mântuire a filiației. Tot astfel, eu vă trimit pe voi departe pentru a predica această mântuire prin filiație. Mântuirea este un dar gratuit de la Dumnezeu, dar aceia care sunt născuți din spirit încep imediat să își arate roadele spiritului prin serviciul lor expresie a iubirii pentru semenii lor. Și iată fructele spiritului divin produse în viața muritorilor născuți din spirit și cunoscători de Dumnezeu: serviciu expresie a iubirii, devotament dezinteresat, fidelitate curajoasă, echitate sinceră, onestitate iluminată, speranță vie, încredere fără suspiciuni, sprijin compătitor, bunătate inalterabilă, toleranță îngăduitoare și pace durabilă. Dacă așa-zișii credincioși nu dau aceste roade ale spiritului divin în viața lor, atunci sunt morți; Duhul Adevărului nu este în ei; ei sunt vițele nefolositoare alei viei vii și vor fi curând îndepărtate. Tatăl meu cere copiilor credinței să dea multe roade ale spiritului. Prin urmare dacă sunteți sterpi, el va săpa în jurul rădăcinilor voastre și va tăia vițele voastre neroditoare. Pe măsură ce înaintați către cer în împărăției lui Dumnezeu, va trebui să produceți din ce în ce mai mult roadele spiritului. Voi puteți intra în împărăția lui Dumnezeu ca un copil, dar Tatăl cere ca voi să creșteți, prin har, până la deplina statură a unui adult spiritual. Când vă veți duce departe să proclamați tuturor națiunilor vestea cea bună a acestei evanghelii, eu voi merge înaintea voastră, iar Spiritul meu de Adevăr va sălășlui în inima voastră. Vă las vouă pacea mea.”

193:2.3 (2054.4) Apoi Maestrul s-a făcut nevăzut. În ziua următoare, au plecat din Tyr credincioșii care au dus mărturia acestor fapte la Sidon și chiar în Antiohia și în Damasc. Iisus îi vizitase pe acești credincioși în cursul vieții sale întrupate, și nu le-a trebuit mult să îl recunoască

atunci când a început să le propovăduiască. Cu toate că prietenilor lui le venise greu să recunoască forma lui morontială atunci când se făcuse vizibilă, ei n-au ezitat niciodată să identifice personalitatea sa atunci când le-a apărut.

3. Ultima apariție la Ierusalim

193:3.1 (2055.1) Joi dimineața devreme, 18 mai, Iisus și-a făcut cea din urmă apariție pe pământ ca personalitate morontială. În vreme ce cei unsprezece apostoli mergeau să se așeze pentru a lua masa lor de dimineață în sala de sus a casei Mariei Marcu, Iisus le-a apărut și a zis:

193:3.2 (2055.2) „Pacea să fie cu voi. V-am cerut să rămâneți aici, la Ierusalim, până la ridicarea mea alături de Tatăl meu, și chiar și până ce vă trimit Duhul Adevărului care va fi curând răspândit peste toate trupurile și vă va conferi o putere de sus.” Simon Zelotul l-a întrerupt pe Iisus întrebându-l: „Și după aceea, Maestre, vei reinstaura tu împărăția și vom vedea noi gloria lui Dumnezeu manifestată pe pământ?” După ce a ascultat întrebarea lui Simon, Iisus a răspuns: „Simone, tu încă te mai agăți de vechile tale idei despre Mesia iudeilor și despre regatul material, dar tu vei primi o putere spirituală atunci când spiritul se va coborî peste tine, iar tu vei merge curând în lumea largă predicând evanghelia împărăției. Așa cum Tatăl m-a trimis pe mine în lume, tot așa vă trimit și eu acolo. Eu aș dori ca voi să vă iubiți și să aveți încredere unii în alții. Iuda nu mai este cu voi pentru că iubire lui se răcise și pentru că vă refuzase încrederea, vouă,

frații lui loiali. Nu ați citit voi pasajul din Scripturi în care se zice: 'Nu este bine ca omul să fie singur. Nimeni nu trăiește de unul singur, pentru el însuși'? Și, de asemenea, acela care spunea: 'Cine vrea să aibă prieteni trebuie să se arate prietenos'? Nu v-am trimis eu să propovăduiți doi câte doi ca să nu vă simțiți singuri, și ca să nu cădeți în necazurile și în nefericirile izolării? Voi știți bine și că, atunci când eram în trup, eu nu mi-am permis niciodată să rămân mult timp singur. Din clipa asocierii noastre eu am avut mereu pe doi sau trei dintre voi pe lângă mine sau nu prea departe, chiar și atunci când comunicam cu Tatăl. Așadar, aveți încredere și încredeți-vă unii în alții. A venit timpul, sunt pe cale de a merge alături de Tatăl meu.”

193:3.3 (2055.3) După ce le-a vorbit astfel, le-a făcut semn și i-a condus afară pe muntele Măslinilor, unde și-a luat rămas bun de la ei în vederea plecării lui de pe Urantia. A fost o călătorie solemnă până la Olivet. Nici unul dintre ei n-a mai rostit nici o vorbă de la plecarea din sala de sus și până ce Iisus s-a oprit cu ei pe muntele Măslinilor.

4. Cauzele căderii lui Iuda

193:4.1 (2055.4) În prima parte a mesajului de rămas bun al Maestrului adresat discipolilor lui el a făcut aluzie la pierderea lui Iuda și a făcut să reiasă soarta tragică a tovarășului lor trădător ca un avertisment solemn contra pericolelor izolării sociale și fraterne. Poate că este de folos, pentru credincioșii prezentei epoci și ai celei viitoare, să revadă pe scurt cauzele căderii lui Iuda în lumina remarcilor Maestrului și în ținând seama de iluminările acumulate ale secolelor ulterioare.

193:4.2 (2055.5) Considerând retrospectiv această tragedie, noi ne gândim că, dacă Iuda s-a rătăcit, cauza primă a acestui fapt era caracterul lui foarte marcat de personalitate solitară, o personalitate închisă și ruptă de la contactele sociale obișnuite. El a refuzat cu persistență să se încreadă în tovarășii lui apostoli ori să se înfrățească sincer cu ei. Dar faptul că era o personalitate solitară n-ar fi cauzat de unul singur un asemenea dezastru pentru Iuda dacă, în același timp, n-ar fi intervenit încă un alt factor: Iuda nu ajunsese încă să creadă în iubire și în harul spiritual. Iar apoi, pentru a agrava și mai rău situația, el a purtat resentimente stăruitoare și a întreținut inamici psihologici precum răzbunarea și dorința generalizată de a „răspunde cu aceleași sentimente” oricui pentru toate decepțiile sale.

193:4.3 (2056.1) Acest combinație nefericită de particularități individuale și de tendințe mentale au concurat la distrugerea unui om bine intenționat care nu reușise să își subjuge aceste rele prin iubire, prin credință și prin încredere. Faptul că nu era necesar ca Iuda să apuce pe o cale rătăcită este bine demonstrat de cazurile lui Toma și de Nataniel, care erau amândoi la fel de cuprinși de suspiciune și de hiperdezvoltați în tendința lor individualistă. Până și Andrei și Matei avuseseră înclinații în acest sens, dar toți acești oameni au dovedit, pentru tovarășii lor și pentru Iisus, o iubire care, cu timpul, a sporit, nu a slăbit. Ei au crescut în har și în cunoașterea adevărului. Au devenit tot mai încrezători față de frații lor și au dezvoltat încetul cu încetul aptitudinea de a se încrede în tovarășii lor, în vreme ce Iuda a refuzat cu persistență să se încreadă în frații lui. Când era împins, prin acumularea conflictelor sale emoționale, să caute ușurare exprimându-se, el ajungea mereu să ceară sfatul - și să primească

consolările nehibzuite - ale rudelor sale nespirtuale, ori se bizuia pe cunoștințe întâmplătoare, care erau fie indifereute, fie ostile intereselor și progresului realităților spirituale ale împărăției celeste, al cărui ambasador pe pământ era și el, pe lângă ceilalți unsprezece consacrați.

193:4.4 (2056.2) Iuda a avut parte de înfrângere în lupta sa pământească din pricina următorilor factori privitori la tendințele personale și la slăbiciunile de caracter.

193:4.5 (2056.3) 1. El era o ființă omenească de tip solitar. Era extrem de individualist și a ales să devină o persoană foarte închisă în sine și nesociabilă.

193:4.6 (2056.4) 2. Pe când era copil, viața lui fusese făcută prea ușoară. El încerca o ranchiună amarnică dacă era cumva zădărnicit în planurile lui. Se aștepta întotdeauna să câștige; nu știa să piardă.

193:4.7 (2056.5) 3. El nu a dobândit niciodată o tehnică filozofică pentru a înfrunța decepțiile. În loc de a accepta dezamăgirile ca pe un eveniment regulat și curent al existenței omenești, el recurgea neabătut la practica de a da vina pe cineva anume, sau pe asociații lui laolaltă, pentru toate dificultățile sau dezamăgirile lui personale.

193:4.8 (2056.6) 4. El avea tendința de a purta ranchiună, nutrea întotdeauna ideea de răzbunare.

193:4.9 (2056.7) 5. Nu îi plăcea să înfrunte fățiș faptele; era necinstit în atitudinea lui față de situațiile de viață.

193:4.10 (2056.8) 6. El detesta să discute problemele sale personale cu asociații lui imediați. Refuza să vorbească despre greutățile sale cu adevărații săi prieteni și cu aceia pe care îi iubea cu adevărat. În tot

cursul anilor lui de asociere cu Maestrul, el n-a venit nici măcar o dată cu vreo problemă pur personală.

193:4.11 (2056.9) 7. El nu a învățat niciodată că la urma urmei, răsplata reală a unei vieți nobile este pacea spirituală, care nu este întotdeauna acordată în această scurtă viață în carne.

193:4.12

(2056.10) Ca urmare a izolării stăruitoare a personalității sale, durerile lui s-au înmulțit, amărăciunile lui au sporit, neliniștile lui s-au mărit și disperarea sa a atins o greutate aproape imposibil de suportat.

193:4.13 (2057.1) Deși acest apostol egocentric și ultra-individualist a avut numeroase probleme psihice, emoționale și spirituale, principalele lui dificultăți erau următoarele: ca personalitate, el era izolat. Mintal, el era suspicios și rachiunos. Prin temperament el căuta revanșa și răzbunarea. Emoțional, el era lipsit de dragoste și incapabil de iertare. Social, el era neîncrezător și rămânea aproape în întregime închis în sine. În spirit, el a devenit arogant și căpătase o ambiție egoistă. În viață, el îi ignora pe aceia care îl iubeau și, la moarte, el n-a avut prieteni.

193:4.14 (2057.2) Aceștia sunt, așadar, factorii mentali și influențele rele care, luate la un loc, explică purtarea unui credincios în Iisus, care, de altfel, a fost cândva bine intenționat și sincer, dar care, chiar și după mai mulți ani de asociere intimă cu această personalitate transformatoare, și-a abandonat tovarășii, a repudiat o cauză sacră, a renunțat la sfânta sa vocație și l-a trădat pe divinul său Maestru.

5. Ascensiunea Maestrului

193:5.1 (2057.3) Era aproape ora șapte și jumătate dimineața , joi 18 mai, când Iisus a ajuns pe versantul vestic al muntelui Olivet cu cei unsprezece apostoli tăcuți, și oarecum dezorientați. Din acest loc situat la două treimi de munte până la vârf, ei puteau să vadă panorama Ierusalimului cu Ghetsimani la picioarele lor. Iisus s-a pregătit atunci să-și ia rămas bun pentru ultima oară înainte de a părăsi Urantia. În timp ce stătea acolo în picioare, în fața lor, ei au îngenuncheat cu toții spontan în cerc în jurul lui, și Maestrul a zis:

193:5.2 (2057.4) „Eu v-am cerut să rămâneți în Ierusalim până ce vi se va da o putere de sus. Eu sunt acum pe cale de a-mi lua rămas bun de la voi și de a urca la Tatăl meu. Curând, foarte curând, noi vom trimite Duhul Adevărului în această lume unde am stat; când va veni, voi veți începe noua proclamare a evangheliei împărăției, mai întâi la Ierusalim, iar după aceea până la hotarele lumii. Iubiți-i pe oameni cu iubirea cu care v-am iubit eu și slujiți-i pe tovarășii voștri muritori așa cum v-am iubit eu. După roadele spirituale ale vieții voastre faceți sufletele să creadă adevărul că omul este un fiu de Dumnezeu și că toți oamenii sunt frați. Aduceți-vă aminte de tot ceea ce v-am învățat și de viața care am trăit-o printre voi. Iubirea mea vă acoperă cu umbra ei, spiritul meu va sălășlui în voi și pacea mea vă va rămâne vouă. Adio”

193:5.3 (2057.5) După ce a vorbit astfel, Maestrul morontial a dispărut din vederea lor. Această „ascensiune” a lui Iisus nu se deosebea în nici un sens de celelalte dispariții din viziunea umană din cursul celor patruzeci de zile ale carierei lui morontiale pe Urantia.

193:5.4 (2057.6) Maestrul a trecut prin Ierusem pentru a ajunge în Edentia, unde Cei Preaînălți, sub privirea Fiilor Paradisului, îl desprindeau pe Iisus din Nazareth de starea morontială. Apoi, prin canalele spirituale de ascensiune, ei l-au restabilit la statutul de filiație paradisiacă și de suveranitate supremă asupra Salvingtonului.

193:5.5 (2057.7) Era aproape ora șapte și patruzeci și cinci dimineața, când Iisus, sub forma lui morontială, a dispărut din câmpul de observație al celor unsprezece apostoli ai lui pentru a începe ascensiunea sa către dreapta Tatălui și să primească confirmarea oficială a desăvârșirii suveranității sale peste universul Nebadonului.

6. Petru convoacă o adunare

193:6.1 (2057.8) Acționând în acord instrucțiunile lui Petru, Ioan Marcu și încă alte câteva persoane au mers ca să îi convoace pe discipolii eminenți la o reuniune la casa Mariei Marcu. Către zece și jumătate dimineața o sută douăzeci dintre discipolii principali ai lui Iisus care trăiau în Ierusalim se adunaseră pentru a asculta darea de seamă a mesajului de rămas bun al Maestrului și pentru a auzi veste ascensiunii sale. Maria, mama lui Iisus se găsea și ea în acest grup. Ea se întorsese la Ierusalim cu Ioan Zebedeu în momentul când apostolii reveneau din recenta lor ședere în Galileea. La puțin timp după Rusalii, ea sa înapoiat la Salomeea în Bethsaida. Iacob, fratele lui Iisus, era prezent și el la această reuniune, prima întrevedere a discipolilor convocați după sfârșitul carierei planetare a Maestrului.

193:6.2 (2058.1) Simon Petru s-a oferit să vorbească în numele tovarășilor lui apostoli și a făcut un raport pasionant asupra celei din urmă reuniuni a celor unsprezece cu Maestrul lor. El a descris într-un chip cu adevărat emoționant salutul final al Maestrului lor și dispariția lui în ascensiune. Niciodată până atunci nu mai avusese loc în lume o adunare asemănătoare; această primă parte a reuniunii a durat ceva mai puțin de o oră. Petru a explicat apoi că apostolii se hotărâseră să aleagă un succesor lui Iuda Iscariotul, și că va fi o pauză pentru a permite apostolilor de a se decide între Matias și Justus, a căror candidatură la această funcție fusese deja propusă.

193:6.3 (2058.2) Cei unsprezece au coborât atunci în camera de jos, unde au căzut de acord să tragă la sorți pentru a se determina care dintre cei doi oameni va deveni apostol și va sluji în locul lui Iuda. Sorții au fost în favoarea lui Matias, care a fost proclamat noul apostol. A fost cum se cuvine desemnat în slujba sa, apoi numit trezorier. Dar Matias nu a jucat decât un rol șters în activitățile ulterioare ale apostolilor.

193:6.4 (2058.3) La puțin timp după Rusalii, gemenii s-au întors la casa lor, în Galileea. Simon Zelotul s-a retras pentru o bucată de vreme înainte de a se apuca din nou să predice evanghelia. Toma s-a tot frământat un timp, dar apoi s-a apucat din nou de răspândirea învățăturilor. Nataniel se deosebea tot mai mult în păreri de Petru, care avea tendința să predice mai mult *despre* Iisus în loc de a proclama ca mai înainte evanghelia împărăției. Către mijlocul lunii următoare, dezacordul lor a devenit atât de acut, încât Nataniel s-a retras, ducându-se apoi în Filadelfia pentru a-i face o vizită lui Abner și lui Lazăr. După ce a rămas acolo vreme de peste un an, el a mers în

țările situate dincolo de Mesopotamia pentru a predica evanghelia așa cum o înțelegea el.

193:6.5 (2058.4) Așa au rămas numai șase apostoli, dintre cei doisprezece inițiali, pentru a activa pe scena proclamării inițiale a evangheliei în Ierusalim: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip și Matei.

193:6.6 (2058.5) Se apropia de miezul nopții când apostolii s-au reîntors printre tovarășii lor în sala de sus și au anunțat că Matias fusese ales ca noul apostol. După aceea, Petru i-a invitat pe toți credincioșii să se cufunde în rugăciune, și să se roage pentru a se putea pregăti să primească darul spiritului pe care Maestrul promisese să îl trimită.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 193](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 195](#) >>

Capitolul 194

Revărsarea Spiritului Adevărului

194:0.1 (2059.1) CĂTRE ora unu după-amiază, în vreme ce cei o sută douăzeci de credincioși erau în rugăciune, ei și-au dat cu toții seama de o stranie prezență în sală. În același timp, toți acești ucenici au devenit conștienți de un sentiment nou și profund de bucurie. Această nouă conștiință de forță spirituală a fost imediat urmată de un puternic imbold de a ieși pentru a proclama public evanghelia împărăției și vestea bună că Iisus înviase dintre morți.

194:0.2 (2059.2) Petru s-a ridicat și a declarat că aceasta s-ar putea să fie venirea Duhului Adevărului pe care le-o făgăduise Maestrul. El le-

a propus să meargă la templu și să înceapă proclamarea bunei vestiri lăsată în seama lor.

194:0.3 (2059.3) Acești bărbați au fost instruiți și învățați că evanghelia pe care ar trebui ei s-o predice era paternitatea lui Dumnezeu și filiația omului, însă chiar în clipa aceasta de extaz spiritual și de triumf spiritual, cea mai bună și mai mare veste la care se puteau gândi era *faptul* că Maestrul lor reînviase. Și așa au mers înainte, investiți cu putere de sus, predicând fericitele vestiri oamenilor - chiar și mântuirea prin Iisus - dar s-au poticnit neintenționat în greșeala de a substitui unele fapte despre evanghelie mesajului însuși al evangheliei. Petru fără să-și dea seama a înaintat în această greșală, iar ceilalți l-au urmat, până la Pavel, care a creat o nouă religie întemeiată pe această nouă versiune a veștii celei bune.

194:0.4 (2059.4) Evanghelia împărăției este aceasta: faptul paternității lui Dumnezeu asociat adevărului care decurge din fraternitatea oamenilor bazată pe această filiație, creștinismul așa cum s-a dezvoltat el din ziua aceea, este: faptul lui Dumnezeu ca Tată al Domnului Iisus Christos, asociat experienței de comuniune a credinciosului cu Christos reînviat și înălțat.

194:0.5 (2059.5) Nu este de mirare că acești oameni pătrunși de spirit ar fi profitat de această ocazie ca să-și exprime sentimentele lor de triumf asupra forțelor care au căutat să-l distrugă pe Maestrul lor și să pună capăt influenței învățăturilor lui. Într-un asemenea moment le era mai ușor să-și aducă aminte de asocierea lor personală cu Iisus și să fie înflăcărați de încredințarea că Maestru era încă în viață, că prietenia lor nu se sfârșise, și că spiritul se revărsase peste ei întocmai cum li se făgăduise.

194:0.6 (2059.6) Acești credincioși s-au simțit deodată transportați într-o altă lume, o nouă existență de bucuriei, de puterii și de glorie.

Maestrul le-a zis că împărăția va veni cu putere, iar unii dintre ei au crezut că începeau să înțeleagă la ceea ce se referea.

194:0.7 (2059.7) Și când toate acestea sunt luate în considerare, nu este greu de înțeles cum au ajuns acești oameni să predice *o nouă evanghelie despre Iisus* în locul mesajului lor inițial cu privire la paternitatea lui Dumnezeu și la fraternitatea oamenilor.

1. Predica Pentecostului

194:1.1 (2060.1) Apostolii erau ascunși de patruzeci de zile. Ziua aceasta se întâmpla să fie festivalul de Rusalii al iudeilor, și erau în Ierusalim mii de vizitatori din toate colțurile lumii. Mulți au venit pentru acest festival, dar majoritatea zăboveau în oraș încă de la Paștele evreiesc. Acum acești apostoli înfricoșați au reapărut după săptămânile lor de recluziune pentru a se arăta cu îndrăzneală în templu, unde au început să predice noul mesaj al Mesiei reînviat. Și toți discipolii erau deopotrivă de conștienți de a fi primit o nouă înzestrare spirituală de clarviziune și de putere.

194:1.2 (2060.2) Era aproape de ora două când Petru s-a ridicat chiar în locul unde Maestrul lor predicase ultima dată în templul acesta, și a rostit acea chemare înflăcărată care a ajuns să câștige peste două mii de suflete. Maestrul plecase, dar ei au descoperit deodată că povestea lor despre el avea o mare putere asupra oamenilor. E foarte firesc ca ei să continue să proclame ceea ce justifica fostul lor devotament față

de Iisus și, în același timp, îi constrângea pe oameni să creadă în el. Șase apostoli au participat la această reuniune: Petru, Andrei, Iacob, Ioan, Filip și Matei. Ei au vorbit mai mult de un ceas și jumătate și și-au exprimat mesajele în greacă, în ebraică și în armeană; au pronunțat câteva cuvinte și în alte limbi pe care le știau mai puțin.

194:1.3 (2060.3) Conducătorii iudeilor au fost stupefiați de îndrăzneala apostolilor, dar s-au temut să-i molesteze, din cauza marelui număr de oameni care credeau în relatarea lor.

194:1.4 (2060.4) Către ora patru și jumătate, peste două mii de noi credincioși au coborât cu apostolii în bazinul lui Siloe unde Petru, Andrei, Iacob și Ioan i-au botezat în numele Maestrului. Se lăsase noapte când au reușit să boteze această mulțime.

194:1.5 (2060.5) Rusaliile erau marea sărbătoare a botezului când se admiteau în comunitate prozeliți din afară, acei gentili care doreau să-l slujească pe Iehova. Le era deci cu atât mai ușor unui mare număr de iudei și de gentili credincioși să se lase botezați în ziua aceea. Făcând astfel, ei nu se rupeau în nici un fel de la credința iudaică. Credincioșii în Iisus chiar au format, pentru o vreme, o sectă în cadrul iudaismului. Cu toții, inclusiv apostolii, erau încă loiali exigențelor esențiale ale sistemului ceremonial iudaic.

2. Semnificația rusaliilor

194:2.1 (2060.6) Iisus a trăit și a propovăduit pe pământ o evanghelie care elibera omul de superstiția că el era un copil de diavol și l-a înălțat la demnitatea de fiu al lui Dumnezeu prin credință. Acest

mesaj al lui Iisus, așa cum l-a predicat și l-a trăit în vremea sa, rezolva în mod eficient dificultățile spirituale ale omului din epoca în care a fost enunțat. Iar acum că M a părăsit personal această lume, el a trimis în locul lui Duhul Adevărului menit să trăiască în om și să reformuleze mesajul lui Iisus pentru fiecare nouă generație. Astfel, fiecare nou grup de muritori ce apar pe fața pământului vor avea o nouă versiune adusă la zi a evangheliei; o iluminare personală și o guvernare colectivă așa cum se vor revela ele a fi pentru om o soluție eficace a dificultăților lui spirituale întotdeauna noi și variate.

194:2.2 (2060.7) Bineînțeles, cea dintâi misiune a acestui spirit constă în întreținerea și personalizarea adevărului, căci înțelegerea adevărului este ceea ce constituie forma cea mai elevată a libertății umane. După aceea, acest spirit are ca scop distrugerea în credincios a simțului de a fi orfan. Iisus trăise printre oameni; toți credincioșii ar fi încercat un sentiment de solitudine dacă Duhul Adevărului n-ar fi venit să locuiască în inimile omenești.

194:2.3 (2061.1) Revărsarea spiritului Fiului a pregătit eficient mintea tuturor oamenilor normali pentru revărsarea universală ulterioară a spiritului Tatălui (Ajustorul) peste toată omenirea. Într-un anumit sens, Duhul Adevărului este atât spiritul Tatălui universal, cât și acela al Fiului Creator.

194:2.4 (2061.2) Nu faceți greșeala de a vă aștepta să dobândiți ferma conștiință intelectuală a Spiritului adevărului răspândit de atunci. Spiritul nu creează niciodată o conștiință de sine însuși, ci numai o conștiință de Mihail, Fiul. Încă de la început, comuniunea cu Duhul Adevărului nu se găsește deci în conștiința voastră de acest spirit, ci

mai degrabă în experimentarea de către voi a unei comuniuni sporite cu Mihail.

194:2.5 (2061.3) Spiritul vine și pentru a-i ajuta pe oameni să își amintească și să înțeleagă cuvintele Maestrului, precum și să ilumineze și să interpreteze viața lui pe pământ.

194:2.6 (2061.4) Pe urmă, Duhul Adevărului vine să îl ajute pe credincios să fie martor la realitățile învățăturilor și la viața lui Iisus așa cum a trăit-o el în trup, și așa cum a trăit-o el din nou în fiecare credincios din generațiile succesive de fii de Dumnezeu pătrunși de spirit.

194:2.7 (2061.5) Se părea astfel că Duhul Adevărului vine realmente pentru a conduce pe toți credincioșii în tot adevărul, pentru a-i face ajungă la cunoașterea tot mai mare și la conștiința spirituală vie și crescândă a realității filiației eterne și a ascendenței cu Dumnezeu.

194:2.8 (2061.6) Iisus a trăit o viață care este o revelație a omului care este supus voii Tatălui, și nu un exemplu pe care fiecare trebuie să încerce a-l urma în literă. Viața sa în trup precum și moartea sa pe cruce și învierea sa ulterioară au devenit curând o nouă evanghelie a răscumpărării astfel plătit pentru a-l scăpa pe om de dominația răului - de condamnarea unui Dumnezeu ofensat. Cu toate acestea, chiar dacă evanghelia a ajuns să fie în mare măsură deformată, subzistă încă faptul că acest nou mesaj referitor la Iisus comporta multe adevăruri și învățături fundamentale din evanghelia lui inițială a împărăției. Mai devreme sau mai târziu, aceste adevăruri trecute sub tăcere, acela al paternității lui Dumnezeu și acela al fraternității oamenilor vor ieși la iveală pentru a transforma în chip eficient civilizația întregii omeniri.

194:2.9 (2061.7) Însă aceste erori intelectuale nu au interferat în nici un fel cu marile progrese ale credincioșilor în creșterea spiritului. În mai puțin de la o lună după acordarea Duhului Adevărului, apostolii au făcut individual mai multe progrese spirituale decât în decursul celor patru ani, ori aproape patru, de asociere personală și bazată pe afecțiune cu Maestrul. Această înlocuire cu faptul *învierii* lui Iisus a *adevărului* evangheliei salvatoare a filiației cu Dumnezeu, nu a mai împiedicat, în nici un fel, răspândirea rapidă a învățăturilor lor; dimpotrivă, faptul că mesajul lui Iisus fusese adus sub egida noilor învățături despre persoana lui și despre învierea lui a părut să ușureze în mare măsură predicarea bunei vestiri.

194:2.10 (2061.8) Expresia „botez al spiritului”, care a fost atât de general folosită către această epocă, însemna pur și simplu primirea conștientă a darului Duhului Adevărului și recunoașterea personală a acestei noi puteri spirituale ca o sporire a tuturor influențelor spirituale simțite anterior de sufletele cunoscătoare de Dumnezeu.

194:2.11 (2061.9) De la acordarea Duhului Adevărului, omul este supus învățaturii și îndrumării unei triple înzestrări spirituale: Duhul Tatălui (Ajustorul Gândirii); Duhul Fiului, Duhul Adevărului; spiritul Spiritului, Duhul Sfânt.

194:2.12 (2062.1) Într-un fel, omenirea este supusă dublei influențe a septuplului apel al influențelor spirituale universale. Rasele primitive evolutive ale muritorilor au suferit contactul succesiv al celor șapte spirite-minte adjutante ale Spiritului Mamă al universului local. După aceea, pe măsură ce omul înaintează în sus pe scara inteligenței și a percepției spirituale, șapte influențe superioare ale spiritului vin în

cele din urmă să planeze asupra lui și să locuiască în el. Iată cele șapte spirite ale lumilor în progres:

194:2.13 (2062.2) 1. Spiritul revărsat al Tatălui Universal - Ajustorul Gândirii.

194:2.14 (2062.3) 2. Prezența în spirit a Fiului Etern - gravitația spiritului universului universurilor și canalul cert al oricărei comuniuni spirituale.

194:2.15 (2062.4) 3. Prezența în spirit a Spiritului Infinit - mintea spirit universală a oricărei creații, sursa spirituală a înrudirii spirituale a tuturor inteligențelor aflate în progres.

194:2.16 (2062.5) 4. Duhul Tatălui Universal și al Fiului Creator - Duhul Adevărului, în general considerat ca fiind Duhul Fiului Universului.

194:2.17 (2062.6) 5. Spiritul Spiritului Infinit și al Spiritului-Mamă al Universului - Duhul Sfânt, în general considerat ca fiind spiritul Spiritului Universului.

194:2.18 (2062.7) 6. Mintea-spirit a Spiritului-Mamă al Universului - cele șapte spirite-mentale adjutante ale universului local.

194:2.19 (2062.8) 7. Duhul Tatălui, al Fiilor și al Spiritelor - spiritul cu nume nou al muritorilor în ascensiune ai regatelor după fuziunea sufletului omenesc născută din spirit cu Ajustorul Gândirii din Paradis, și după ce acești ascenderi vor fi atins ulterior divinitatea și strălucirea statutului de Corp Paradiziac al Finalității.

194:2.20 (2062.9) Și astfel acordarea Duhului Adevărului a adus lumii și oamenilor ei cea din urmă înzestrare menită să-i ajute în căutarea ascendentă a lui Dumnezeu.

3. Ce s-a Petrecut la Rusalii

194:3.1 (2062.10) Multe învățături bizare și ciudate au fost asociate relatărilor inițiale din ziua Rusaliilor. În perioada care a urmat, evenimentele acestei zile în care Duhul Adevărului, noul învățător, a venit să locuiască printre oameni, ele au fost confundate cu stupidele debordări de sentimentalism exacerbat. Principala misiune a acestui spirit, răspândit de Tată și de Fiul, constă în a le propovădui oamenilor adevărurile despre iubirea Tatălui și despre compătimirea Fiului. Acelea sunt adevărurile divinității pe care le pot înțelege oamenii mai pe deplin decât toate celelalte trăsături de caracter divine. Duhul Adevărului caută în primul rând să dezvălui natura spirituală a Tatălui și caracterul moral al Fiului. Fiul Creator, în trup, l-a revelat pe Dumnezeu oamenilor; Duhul Adevărului, în inimă, l-a revelat pe Fiul Creator oamenilor. Când un om produce în viața sa „roadele spiritului”, el nu exprimă altceva decât trăsăturile de caracter pe care maestrul le-a manifestat în propria sa viață pământească. Când Iisus era pe pământ, el și-a trăit viața ca o persoană indivizibilă - Iisus din Nazareth. Ca spirit lăuntric al „noului învățător”, de la Rusalii înainte, M-a putut să își trăiască viața din nou în experiența oricărui credincios instruit în adevăr.

194:3.2 (2062.11) Multe evenimente care survin în cursul unei vieți umane sunt greu de înțeles și de împăcat cu ideea că noi locuim într-un univers în care adevărul prevalează și dreptatea triumfă. Se pare prea adesea că minciuna, calomnia, necinstea și nedreptatea - păcatul - sunt mai presus. La urma urmei, triumfă oare credința asupra răului,

a păcatului și a inechității? Da. Și viața și moartea lui Iisus sunt dovada eternă că adevărul bunătății și credința creaturii călăuzite de spirit vor fi întotdeauna justificate. Spectatorii au făcut haz de Iisus pe cruce când au zis: „Să vedem dacă Dumnezeu va veni să-l elibereze.” Părea întunecată ziua crucificării, dar a fost glorios de luminoasă în dimineața învierii; a fost și mai strălucită și mai fericită în ziua de Rusalii. Religiile disperării pesimiste caută să obțină ușurarea de poverile vieții; ele doresc cu ardoare extincția într-un somn și într-o odihnă nesfârșite. Acestea sunt religii ale fricii și groazei primitive. Religia lui Iisus este o nouă evanghelie a credinței care să fie proclamată omenirii zbuciumate. Această nouă religie este întemeiată pe credință, pe speranță și pe iubire.

194:3.3 (2063.1) Paragraph 194:3.3 is missing here.

194:3.4 (2063.2) Viața de muritor îi adusese lui Iisus loviturile cele mai dure, cele mai crude și cele mai severe; și acest om făcuse față acestor situații disperante cu credință și curaj, și cu determinarea neclintită de a face voia Tatălui său. Iisus a înfruntat viața în toată teribila ei realitate, și a stăpânit-o - chiar și până în moartea. El nu s-a servit de religie pentru a se elibera de viață. Religia lui Iisus nu caută să scape de această viață pentru a se bucura de o fericire care vă așteaptă într-o altă existență. Religia lui Iisus oferă bucuria și pacea unei noi existențe spirituale care însuflețește și înnobilează viața pe care oamenii o trăiesc actualmente pe pământ.

194:3.5 (2063.3) În ziua de Rusalii, religia lui Iisus a rupt toate restricțiile naționale și lanțurile rasiale. Este pe veci adevărat că „acolo unde se află spiritul Domnului, acolo este libertatea”. În ziua aceea, Duhul Adevărului a devenit darul personal al Maestrului

fiecărui muritor. Acest spirit a fost acordat pentru a-i califica pe credincioși să predice mai eficient evanghelia împărăției, dar ei au făcut greșeala de a lua experiența primirii spiritului astfel răspândit drept o parte a noii evanghelii pe care o formulau într-un mod inconștient.

194:3.6 (2063.4) Țineți cont de faptului că Duhul Adevărului a fost revărsat peste toți credincioșii sinceri și că apostolii nu au fost singurii beneficiari ai acestui dar al spiritului. Cei o sută și douăzeci de bărbați și de femei adunați în sala de sus l-au primit cu toții pe noul învățător, precum și toate inimile oneste din toată lumea. Acest nou învățător a fost revărsat peste omenire, și fiecare suflet l-a primit în acord cu propria lui dragoste de adevăr și de propria lui aptitudine de a pricepe și de a înțelege realitățile spirituale. În cele din urmă, adevărata religie este eliberată de dominația preoților și de toate clasele sacre, și își găsește manifestarea reală în sufletul individual al oamenilor.

194:3.7 (2063.5) Religia lui Iisus încurajează tipul cel mai elevat de civilizație umană, în sensul că ea creează tipul cel mai elevat de personalitate spirituală și proclamă caracterul sacru al acestei persoane.

194:3.8 (2063.6) Venirea Duhului Adevărului de Rusalii a făcut posibilă o religie care nu este nici radicală, nici conservatoare; ea nu este nici veche, nici nouă; nu trebuie să fie dominată nici de bătrâni, nici de tineri. Faptul vieții pământești a lui Iisus a oferit un punct pentru ancora timpului, în vreme ce revărsarea Duhului Adevărului asigură expansiunea veșnică și creșterea nesfârșită a religiei pe care

Iisus a trăit-o și a evangheliei pe care a proclamat-o. Spiritul călăuzește în *tot* adevărul. El ne învață expansiunea și creșterea constante ale unei religii de progres fără de sfârșit și de revelație divină. Acest nou învățător va dezvălui mereu credincioșilor căutători de adevăr ceea ce era atât de divin conținut în persoana și în natura Fiului omului.

194:3.9 (2064.1) Manifestările asociate cu acordarea „noului învățător” și primirea făcută predicilor apostolilor de către oamenii din diverse rase și națiuni, reuniți la Ierusalim, denotă universalitatea religiei lui Iisus. Evanghelia împărăției n-ar trebui identificată cu nici o rasă, ori cultură, limbă anume. Ziua de Rusalii a marcat marele efort al spiritului de a elibera religia lui Iisus de lanțurile iudaice pe care le moștenise. Chiar și după această demonstrație în care spiritul a fost răspândit peste toată carnea, apostolii s-au străduit mai întâi să impună tuturor convertiților lor exigențele iudaismului. Pavel însuși a avut greutăți cu frații lui din Ierusalim, pentru că refuza să-i supună pe gentili acestor practici iudaice. Nici o religie revelată nu se poate răspândi în toată lumea dacă comite cumva grava greșală de a se lăsa impregnată de o cultură națională, sau de a se asocia cu practicile rasiale, economice sau sociale deja stabilite.

194:3.10 (2064.2) Acordarea Duhului Adevărului a fost independentă de orice formă, ceremonie, loc sacru și comportament special al celor care au primit plenitudinea manifestării lui. În momentul în care spiritul a venit peste persoanele adunate în sala de sus, ele ședeau în mod firesc acolo și le venea să se aplece într-o rugăciune tăcută. Spiritul s-a revărsat atât în țară cât și în oraș. Nu era necesar ca apostolii să se retragă în solitudine vreme de ani lungi de meditație

solitară cu scopul de a primi spiritul. Rusaliile disociază pentru totdeauna ideea de experiență spirituală de noțiunea de mediu deosebit de favorabil.

194:3.11 (2064.3) Ziua de Rusalii, cu înzestrarea ei spirituală, era menită să detașeze pentru totdeauna religia Maestrului de orice subordonare la forța fizică. Învățătorii acestei noi religii sunt de acum încolo înarmați cu arme spirituale; ei trebuie să pornească la cucerirea lumii cu o îngăduință de nezdruccinat, cu o bunăvoință incomparabilă și cu o iubire abundentă. Ei sunt înzestrați pentru a triumfa asupra răului prin bine, pentru a învinge ura prin iubire, pentru a nimici frica cu o credință vie și plină de curaj în adevăr. Iisus îi învățase deja pe aceia care îl urmau că religia sa nu era niciodată pasivă; discipolii săi trebuiau să fie întotdeauna activi și pozitivi în slujba lor de milostenie și în manifestările lor de dragoste. Acești credincioși nu îl mai priveau pe Iehova ca pe „Stăpânul Oștirilor”. Ei considerau acum Deitatea eternă ca fiind „Dumnezeul și Tatăl Domnului Iisus Christos”. Ei au făcut măcar atâta progres, chiar dacă, într-o anumită măsură, ei nu au reușit să înțeleagă pe de-a-ntregul adevărul că Dumnezeu este și Tatăl spiritual al fiecărui individ.

194:3.12 (2064.4) Rusaliile au înzestrat omul muritor cu puterea de a ierta rănile personale, de a suporta cu blândețe cele mai rele nedreptăți, de a rămâne impasibili în fața primejdiilor înfricoșătoare și de a sfida răul urii și al mâniei prin acțiunile temerare ale iubirii și ale îndurării. De-a lungul istoriei ei Urantia a suferit ravagiile marilor războaie devastatoare. Toți participanții la aceste conflicte teribile au avut parte de înfrângere. Nu rămâne decât un singur învingător, un singur scăpat de aceste lupte încrâncenate, care și-a mărit renumele -

Iisus din Nazareth cu evanghelia sa de triumf asupra răului prin bine. Secretul unei mai bune civilizații este inclus în învățăturile Maestrului cu privire la fraternitatea oamenilor, la bunăvoința iubirii și la încrederea reciprocă.

194:3.13 (2065.1) Până la Rusalii, religia nu revelase decât omul în căutarea lui Dumnezeu; de la Rusalii, omul încă îl caută pe Dumnezeu, dar se vede, de asemenea, strălucind deasupra lumii spectacolul Dumnezeului care îl caută pe om și își trimite spiritul să locuiască în el atunci când l-a găsit.

194:3.14 (2065.2) Înainte de învățăturile lui Iisus, care au atins apogeul lor de Rusalii, femeile nu erau deloc sau prea puțin luat în considerare din punct de vedere spiritual în doctrinele vechilor religii. După Rusalii și în fraternitatea împărăției femeia s-a găsit în fața lui Dumnezeu pe picior de egalitate cu bărbatul. Printre cele o sută douăzeci de persoane care au primit această vizită specială a spiritului, se găseau multe femei care au avut în aceste binecuvântări o parte egală cu aceea a credincioșilor masculini. Bărbații nu mai puteau pretinde să monopolizeze îndeplinirea serviciului religios. Fariseii puteau continua să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru a „nu fi născut femei, leproși și gentili”, însă, printre fideliu lui Iisus, femeile au fost definitiv eliberate de orice discriminare religioasă bazată pe sex. Rusaliile au înlăturat orice separație religioasă fondată pe distincții rasiale, pe deosebiri culturale, pe caste sociale sau pe prejudecăți privitoare la sex. Nu este surprinzător ca acești credincioși în noua evanghelie să strige: „Acolo unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea” .

194:3.15 (2065.3) Mama și un frate de-al lui Iisus se aflau printre cei o sută douăzeci de credincioși. În calitate de membrii ai acestui grup comun de ucenici, ei au primit în egală măsură spiritul răspândit . Ei nu au primit din acest dar binecuvântat o parte mai mare decât tovarășii lor. Nici un dar special nu a fost conferit membrilor familiei pământești a lui Iisus. Rusaliile au marcat sfârșitul preoțimii speciale și orice credință în familiile sacre.

194:3.16 (2065.4) Înainte de Rusalii, apostolii au renunțat la multe lucruri pentru Iisus. Își sacrificaseră căminul, familia, prietenii, bunurile pământești și situația lor. Cu prilejul Rusaliilor, ei s-au dăruit lui Dumnezeu, iar Tatăl și Fiul au răspuns dăruindu-se pe ei înșiși oamenilor - trimițându-și spiritele să trăiască în oameni. Această experiență constând în pierderea de sine și în găsirea spiritului nu a fost o experiență emoțională; ea a fost un act de renunțare de sine inteligentă și de consacrare fără rezerve.

194:3.17 (2065.5) Rusaliile au fost chemarea la unitate spirituală în rândurile credincioșilor în evanghelie. Când spiritul s-a pogorât peste discipolii din Ierusalim, același lucru s-a produs în Filadelfia, în Alexandria și în toate celelalte locuri unde se aflau credincioșii sinceri. A fost literalmente adevărat „că nu era decât o singură inimă și un singur suflet în mulțimile de credincioși”. Religia lui Iisus este cea mai puternică influență unificatoare pe care o cunoscuse lumea vreodată.

194:3.18 (2065.6) Rusaliile erau menite să diminueze înfumurarea indivizilor, a grupurilor, a națiunilor și a raselor - acest spirit de înfumurare a cărui încordare a crescut până într-acolo încât să se

dezlănțuie în războaie devastatoare. Numai și numai o apropiere spirituală putea să unifice omenirea, și Duhul Adevărului este o influență mondială universală.

194:3.19 (2065.7) Venirea Duhului Adevărului purifică inima omului și îi face pe beneficiarii lui să formuleze un scop al viții unificate cu voia lui Dumnezeu și cu bunăstarea oamenilor. Spiritul egoismului material a fost scufundat în acest nou dar spiritual al altruismului. Rusaliile, într-o epocă ca cea de acum, semnifică faptul că Iisusul istoric a devenit fiul divin al experienței vii. Când bucuria acestui spirit răspândit este încercată conștient în viața umană, ea este un tonic pentru sănătate, un stimulent pentru minte și o energie inepuizabilă pentru suflet.

194:3.20 (2065.8) Nu rugăciunea a făcut să se pogoare spiritul în ziua Rusaliilor, dar ea a contribuit mult la determinarea capacității receptiva care caracterizează pe credincioșii individuali. Rugăciunea nu face inima divină să se reverse literalmente, dar foarte adesea rugăciunea deschide canalele mai largi și mai adânci prin care darurile divine pot să curgă către inima și sufletul celor care își amintesc astfel să mențină, prin rugăciunea sinceră și prin adorarea autentică, o comuniune neîntreruptă cu Autorul lor.

4. Începuturile bisericii Creștinii

194:4.1 (2066.1) Când dușmanii lui Iisus l-au prins într-un mod atât de subit și l-au răstignit atât de rapid între doi hoți, apostolii și ucenicii lui au fost complet demoralizați. Gândul că Maestrul fusese arestat,

legat, chinuit și răstignit era mai mult decât puteau îndura apostolii înșiși. Ei au uitat învățăturile și avertismentele sale. Se putea ca Iisus să fi fost într-adevăr „un profet puternic în cuvintele și în lucrările lui înaintea lui și a tuturor oamenilor”, dar nu prea avea cum să fie acel Mesia care speraseră ei că va reinstaura regatul Israelului.

194:4.2 (2066.2) Vine apoi învierea care eliberează apostolii de disperare și restabilește credința lor în divinitatea Maestrului. În mai multe rânduri, ei îl văd și îi vorbesc, și el îi aduce pe muntele Olivet unde își ia rămas bun de la ei și îi anunță că se va reîntoarce alături de Tatăl său. El le-a recomandat să rămână în Ierusalim până ce vor fi înzestrați cu putere - până ce va veni Duhul Adevărului. Și, în ziua Rusaliilor, acest nou învățător a sosit, iar apostolii au pornit îndată pentru a predica evanghelia lor cu o nouă putere. Ei sunt discipolii curajoși și îndrăzneți ai Domnului viu, iar nu ai unui conducător răposat și învins. Maestrul trăiește în inima acestor evangheliști. Dumnezeu nu este o doctrină în mintea lor; el a devenit o prezență vie în sufletul lor.

194:4.3 (2066.3) ”Zi de zi, ei stăteau neclintiți, de comun acord, în templu și rupeau pâinea acasă. Ei își luau masa cu voioșie și unitate de inimă, slăvind-ul pe Dumnezeu și având favoarea întregului popor. Ei erau cu toții umpluți de spirit și proclamau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Și mulțimea de credincioși nu avea decât o singură inimă și un singur suflet; nici unul dintre ei nu zicea decât că bunurile pe care le poseda îi erau proprii, și ei aveau toate lucrurile în comun.”

194:4.4 (2066.4) Ce li s-a întâmplat acestor oameni cărora Iisus le poruncise să meargă să predice evanghelia împărăției, paternitatea lui Dumnezeu și fraternitatea oamenilor? Ei aveau o nouă evanghelie;

erau înflăcărați de o nouă experiență; sunt plini de o nouă energie spirituală. Mesajul lor s-a schimbat brusc pentru a deveni proclamarea Christosului reînviat: „Iisus din Nazareth, acest om pe care Dumnezeu l-a aprobat prin lucrări mari și prin minuni, care a fost trimis la îndrumarea precisă și potrivit cu precunoașterea a lui Dumnezeu, voi l-ați răstignit și l-ați făcut să piară. El a îndeplinit astfel lucrurile pe care Dumnezeu le anunțase cu mult timp înainte prin gura tuturor profeților. Pe acest Iisus l-a reînviat Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut în același timp Domnul și Christosul. Fiind înălțat la dreapta lui Dumnezeu, și primind de la Tată făgăduința spiritului, el a răspândit ceea ce vedeți și auziți. Căiți-vă, pentru ca păcatele voastre să poată fi șterse, pentru ca Tatăl să-l poată trimite pe Christos, care v-a fost trimis vouă, Iisus însuși, pe care cerurile trebuie să îl primească până la ziua restabilirii tuturor lucrurilor.”

194:4.5 (2066.5) Evanghelia împărăției, mesajul lui Iisus avea să fie schimbat subit în evanghelia Domnului Iisus Christos. Apostolii proclamau acum faptele vieții sale, ale morții sale și ale reînvierii sale, predicând speranța că el va reveni curând pe această lume pentru a desăvârși lucrarea pe care o începuse. Mesajul primilor credincioși se preocupa așadar de predicarea despre faptele primei lui veniri și de propovăduirea speranței celei de-a doua veniri a lui, eveniment pe care socoteau că trebuia să survină foarte curând.

194:4.6 (2067.1) Christosul avea să devină crezul Bisericii care se forma cu repeziciune: Iisus este viu; este mort pentru oameni; a dăruit spiritul; a revenit. Iisus era în toate gândurile discipolilor și determina toate noile lor concepte despre Dumnezeu și despre toate celelalte. Ei erau mult prea entuziasmați de noua doctrină în care „Dumnezeu este

Tatăl Domnului Iisus” pentru a-i face griji în legătură cu vechiul mesaj în care „Dumnezeu este Tatăl iubitor al tuturor oamenilor”, și chiar și al fiecărei persoane luate individual. Este adevărat că o minunată manifestare de iubire fraternă și de bunăvoință neasemuită a luat naștere în aceste comunități primitive de credincioși în Iisus, și nu o comunitate de frați în împărăția familială al Tatălui lor din ceruri. Bunăvoința lor provenea din iubirea născută din conceptul de consacrare a lui Iisus, iar nu din recunoașterea fraternității muritorilor. Totuși, membrii lor erau plini de bucurie și trăiau o viață atât de nouă și atât de excepțională încât toți oamenii erau atrași de învățăturile lor cu privire la Iisus. Ei au comis marea greșală de a folosi comentariul viu și ilustrat al evangheliei împărăției în locul acestei evanghelii înseși, însă chiar aceea reprezenta cea mai mare religie pe care o cunoscuse omenirea până atunci.

194:4.7 (2067.2) Negreșit, o nouă comunitate se naștea în lume.

„Mulțimea care credea persevera în doctrina și în comuniunea apostolilor, rupând pâinea și rugându-se.” Ei se numeau unii pe alții frați și surori; ei se salutau unii pe alții cu o sărutare sfântă; ei aveau grijă de cei săraci. Aceasta era și o comunitate de viață, cât și de adorare. Nu rezulta dintr-un decret, ci din dorința de a-și împărtăși bunurile cu tovarăși lor credincioși. Ei sperau cu încredere că, în cursul generației lor, Iisus va reveni să desăvârșească stabilirea împărăției Tatălui. Această împărtășire spontană a posesiunilor pământești nu era o caracteristică directă a învățaturii lui Iisus; ea a rezultat din sinceritatea și din încrederea cu care acești bărbați și aceste femei credeau că Maestrul avea să revină neîncetat pentru a-și desăvârși lucrarea și a instaura împărăția. Dar rezultatele finale ale

acestei experiențe bine intenționate de iubire fraternă nechibzuită au fost dezastruoase și aducătoare de amărăciuni. Mii de credincioși sinceri și-au vândut proprietățile și și-au împărțit capitalurile și alte active rentabile. Cu timpul resursele „împărțirii egale” creștine s-au redus și au sfârșit prin a se *epuiza*- dar viața continua. Foarte curând credincioșii din Antiohia au făcut colecte pentru a nu-i lăsa pe coreligionarii lor din Ierusalim să moară de foame.

194:4.8 (2067.3) În această epocă, credincioșii sărbătoreau cina Domnului în felul în care fusese stabilită, adică ei se adunau pentru masa colectivă de bună comuniune și luau parte la sacrament la sfârșitul mesei.

194:4.9 (2067.4) La început, ei au botezat în numele lui Iisus, și numai după aproape de douăzeci de ani au început ei să boteze „în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Nu se cerea nimic altceva decât botezul pentru admiterea în comunitatea credincioșilor; aceasta n-avea încă nici o organizare; ea era pur și simplu frăția lui Iisus.

194:4.10 (2067.5) Această sectă a lui Iisus s-a mărit rapid și, încă o dată, saducheeii le-au acordat atenție. Fariseii erau puțin cam îngrijorați de situație, văzând că nici una dintre învățături nu interfera în nici un fel cu respectarea legilor iudaice. Dar saducheeii au început să-i întemnițeze pe conducătorii sectei lui Iisus, până în momentul în care Gamaliel, unul dintre principalii rabini, i-a făcut să accepte recomandările sale: „Nu vă mai atingeți de acești oameni și lăsați în pace, căci, dacă acest proiect sau această lucrare vine de la oameni, ea va fi nimicită; dar, dacă vine de la Dumnezeu, voi nu o veți putea distruge, și poate că vă veți găsi chiar în conflict cu Dumnezeu.”

Saducheii s-au decis să urmeze sfatul lui Gamaliel, și a urmat apoi o perioadă de pace și de liniște în Ierusalim, în decursul căreia noua evanghelie cu privire la Iisus s-a răspândit cu repeziciune.

194:4.11 (2068.1) Totul s-a petrecut cu bine la Ierusalim până în momentul în care grecii au sosit în mare număr în Alexandria. Doi elevii de-ai lui Rodan au venit la Ierusalim și au făcut numeroase convertiri în rândurile elenilor. Printre primii se aflau Ștefan și Barnaba. Acești greci capabili nu împărtășeau foarte tare punctul de vedere al iudeilor, și nici nu se conformau prea mult lumii de adorare a iudeilor, nici unora dintre practicile lor ceremoniale. Acțiunile acestor credincioși greci sunt cele care au pus capăt relațiilor pașnice dintre fraternitatea lui Iisus pe de o parte, și farisei și saducheii pe de altă parte. Ștefan și asociatul lui grec au început să facă predici mai conforme cu învățătura lui Iisus, ceea ce a provocat un conflict imediat cu conducătorii iudei. În cursul unei cuvântări publice, când Ștefan a ajuns la acea parte a discursului său considerată reproșabilă, ei s-au dispensat de orice autoritate juridică și l-au omorât pe loc aruncând cu pietre.

194:4.12 (2068.2) Ștefan, șeful coloniei grecești de credincioși în Iisus din Ierusalim, a devenit astfel primul martir al credinței noi și cauza specifică a organizației oficiale a Bisericii creștine primitive. De fapt, credincioșii au făcut față acestei noi crize constatând că nu mai puteau să-și prelungească statutul lor de sectă interioară a religiei iudaice. Ei s-au înțeles cu toții că trebuiau să se separeu de necredincioși. La puțin timp după moartea lui Ștefan, Biserica din Ierusalim a fost organizată sub îndrumarea lui Petru, și a lui Iacob, fratele lui Iisus, care îi fusese numit șef titular.

194:4.13 (2068.3) Atunci au izbucnit noile și implacabilele persecutări de către iudei, astfel încât învățătorii activi ai noii religii cu privire la Iisus, religie care a fost numită ulterior creștinism în Antiohia, s-au risipit până la hotarele imperiului proclamându-l pe Iisus. Așadar, înainte de epoca lui Pavel, grecii fuseseră aceia care au dirijat difuzarea mesajului. Acești primi misionari, precum și următorii, au reluat itinerarul urmat cândva de Alexandru, mergând în Antiohia prin Gaza și Tyr, și de acolo în Macedonia prin Asia Mică, apoi în Roma și în părțile cele mai îndepărtate ale imperiului.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 194](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 196](#) >>

Capitolul 195

După rusalii

195:0.1 (2069.1) REZULTATELE predicării lui Petru în ziua Cincizecimii au avut o influență pozitivă asupra politicii viitoare și asupra planurilor majorității apostolilor în eforturile lor de a proclama evanghelia împărăției. Petru a fost adevăratul întemeietor al Bisericii creștine; Pavel a dus mesajul creștin gentililor și credincioșii greci l-au propagat în tot imperiul roman.

195:0.2 (2069.2) Legați de tradiție și tiranizați de preoți, evreii, ca popor, au refuzat să accepte evanghelia lui Iisus asupra paternității lui Dumnezeu și a fraternității oamenilor ori proclamarea lui Petru și a lui Pavel asupra reînvierii și înălțării lui Christos (creștinismul ulterior); dimpotrivă, restul imperiului roman a fost receptiv la învățăturile creștine în evoluție. În această epocă, civilizația

occidentală era intelectuală, istovită de războaie și cât se poate de sceptică cu privire la toate filozofiile existente și la filozofiile universale. Popoarele lumii occidentale, beneficiarii culturii grecești, aveau o tradiție respectată a unui trecut mare. Ei puteau contempla o moștenire de mari înfăptuiri în filozofie, în artă, în literatură și în progresele politice. Însă, în ciuda tuturor acestor realizări, ei nu aveau o religie satisfăcătoare pentru suflet. Dorințele lor spirituale profunde rămâneau neîndeplinite.

195:0.3 (2069.3) Pe o asemenea scenă a societății omenești au fost deodată proiectate învățăturile lui Iisus conținute în mesajul creștin. Un nou ordin de viață a fost astfel prezentat inimilor înfometate ale acestor popoare occidentale. Această situație implica un conflict imediat între vechile practici religioase și noua versiune creștinată a mesajului lui Iisus adus lumii. Acest conflict trebuia să se termine fie printr-o victorie netă a vechilor credințe ori printr-una a celor noi, fie printr-un soi de *compromis*. Istoria arată că lupta s-a terminat printr-un compromis. Creștinismul a avut ambiția de a îmbrățișa un program prea amplu pentru ca vreun popor să-l poată asimila în spațiul unei generații sau două. Acest program nu era un simplu apel spiritual așa cum îl prezentase Iisus sufletului oamenilor. De timpuriu creștinismul a adoptat o poziție netă față de ritualurile religioase, de educație, de magie, de medicină, de artă, de literatură, de lege, de guvernământ, de morală, de planificare sexuală, de poligamie și chiar și de, într-o măsură limitată, față de sclavie. Creștinismul nu s-a ivit pur și simplu ca o nouă religie - ceva după care așteptau tot Imperiul Roman și tot Orientul - ci ca o *nouă ordine a societății omenești*. Apoi, foarte repede această pretenție a grăbit conflictul socio-moral al vremurilor.

Idealurile lui Iisus, așa cum au fost ele reinterpretate de filozofia greacă și socializate în creștinism, sfidau acum cu îndrăzneală tradițiile rasei umane încorporate în etică, în moralitate și în religiile civilizației occidentale.

195:0.4 (2069.4) La începuturi, creștinismul nu a făcut convertiri decât în păturile inferioare ale mediilor sociale și economice. Dar, începând din secolul al doilea, elita culturii greco-romane s-a orientat tot mai mult către o nouă ordine a credinței creștine, acest nou concept asupra rațiunii de a trăi și asupra scopului existenței.

195:0.5 (2070.1) Cum putea acest mesaj de origine iudaică, care aproape că eșuase în țara lui natală, să atragă atât de repede și de bine mintea elitelor imperiului roman. Triumful creștinismului asupra religiilor filozofice și a cultelor de mister s-a datorat următorilor factori:

195:0.6 (2070.2) 1. Organizarea - Pavel era un mare organizator, iar succesorii lui au rămas la înălțimea lui.

195:0.7 (2070.3) 2. Creștinismul era complet elenizat. El îngloba tot ce era mai bun în filozofia greacă și în teologia ebraică.

195:0.8 (2070.4) 3. Însă, mai mult decât orice, el conținea un nou și un mare *ideal*, ecoul vieții de dăruire a lui Iisus și reflectarea mesajului său de mântuire pentru toată omenirea.

195:0.9 (2070.5) 4. Conducătorii creștini erau dispuși să facă, cu mithraismul, compromisurile necesare pentru ca jumătatea mai bună dintre adepții lui să fie câștigați la cultul din Antiohia.

195:0.10 (2070.6) 5. Tot astfel, generația următoare și generațiile subsecvente de conducători creștini au mai făcut astfel de

compromisuri cu păgânismul încât însuși împăratul roman Constantin a fost câștigat la noua religie.

195:0.11 (2070.7) Cu toate acestea, creștinii au încheiat un târg judicios cu păgânii, în sensul că ei au adoptat aparatul ritualului păgânesc obligându-i totodată pe păgâni să accepte versiunea elenizată a creștinismului Pavelian. Au făcut un târg mai fericit cu păgânismul decât cu mithraismul, dar, chiar și în acest compromis inițial, ei au ieșit mai mult decât învingători, în sensul că au reușit să elimine imoralitățile grosiere precum și multe alte practici reprobabile ale misterelor persane.

195:0.12 (2070.8) Pe bună dreptate ori nu, primi conducători ai creștinismului au compromis deliberat *idealurile* lui Iisus într-un efort de a salva și de a propaga multe dintre *ideile* sale. Și ei au repurtat mari succese. Dar nu vă amăgiți! Idealurile compromise ale Învățătorului sunt latente în evanghelia lui și vor sfârși prin a-și afirma deplinele lor puteri asupra lumii.

195:0.13 (2070.9) Prin această păgânizare a creștinismului, vechea ordine a lucrurilor a câștigat numeroase victorii minore de natură ritualistă, dar creștinii au dobândit ascendentul în sensul că:

195:0.14

(2070.10) 1. Ei au făcut să rezoneze în morala umană o nouă notă cu un ton infinit mai înalt.

195:0.15

(2070.11) 2. Ei au dat lumii un nou concept de Dumnezeu, lărgit considerabil.

195:0.16

(2070.12) 3. Speranța la nemurire a devenit o parte a încredințării unei religii cunoscute.

195:0.17

(2070.13)

4. Iisus din Nazaret a fost oferit sufletelor înfometate ale oamenilor.

195:0.18

(2070.14)

Dintre marile adevăruri propovăduite de Iisus, multe aproape că s-au pierdut în primele compromisuri, dar ele dormitează încă în această religie a creștinismului păgânizat, care era însăși versiunea paveliană a vieții și a învățăturilor Fiului Omului. Chiar și mai înainte de a fi păgânizat, creștinismul fusese mai întâi complet elenizat. Creștinismul are o datorie, o foarte mare datorie față de greci. Un grec din Egipt a fost acela care s-a ridicat cu atâta curaj în Niceea și a sfidat adunarea cu atâta neînfricare încât consiliul nu a îndrăznit să mai umbrească conceptul asupra naturii lui Iisus până într-atâta încât să se riște pierderea pentru lume a adevărului consacrării sale. Acel grec se numea Atanasie. Fără elocvența și logica acestui credincios, persuasivele opinii ale arienilor ar fi triumfat.

1. Influența Grecilor

195:1.1 (2071.1) Elenizarea creștinismului a început realmente în ziua memorabilă în care apostolul Pavel s-a prezentat înaintea consiliului Areopagului din Atena și a vorbit atenienilor despre „Dumnezeul necunoscut”. Acolo, în umbra Acropolisului, acest cetățean roman le-a proclamat grecilor versiunea sa asupra noii religii care luase naștere în ținutul iudaic al Galileii. Filozofia greacă și numeroase învățături

ale lui Iisus prezentau numeroase asemănări. Ele aveau un țel comun - amândouă vizau *ridicarea individului*; grecii, la ridicarea sa socială și politică; Iisus, la ridicarea sa morală și spirituală. grecii propovăduiau liberalismul intelectual care conducea la libertatea politică; Iisus propovăduia liberalismul spiritual care conducea la libertatea religioasă. Uniunea dintre aceste două idei forma o nouă și puternică chartă a libertății umane; ea lăsa să se întrevadă libertatea socială, politică și spirituală a omului.

195:1.2 (2071.2) Creștinismul a luat naștere și a triumfat asupra tuturor religiilor opozante din două rațiuni principale:

195:1.3 (2071.3) 1. Minte greacă era dispusă să împrumute idei noi și bune, chiar și de la iudei.

195:1.4 (2071.4) 2. Pavel și succesorii lui erau dispuși la compromisuri, dar la unele îndrăznețe și istețe; ei erau fini negociatori în materie de teologie.

195:1.5 (2071.5) În momentul în care Pavel s-a adresat atenienilor predicându-l pe „Christos și pe Christosul răstignit”, grecii erau spiritualmente înfometați. Ei erau cercetători, interesați și căutau efectiv adevărul spiritual. Nu uitați niciodată că la început romanii au combătut creștinismul, în vreme ce grecii l-au îmbrățișat, și grecii au fost aceia care, ulterior, i-au forțat literalmente pe romani să accepte această nouă religie, sub forma ei modificată, ca făcând parte din cultura greacă.

195:1.6 (2071.6) Grecii venerau frumusețea, iar iudeii, sfințenia, dar ambele popoare iubeau adevărul. De-a lungul secolelor grecii meditaseră serios și discutaseră sincer toate problemele umane - sociale, economice, politice și filozofice - în afară de religie. Puțini

erau grecii care acordaseră cu adevărat atenție religiei; ei nu-și luau nici chiar propria lor religie prea în serios. Iluminați de conținutul mesajului lui Iisus, produsul unificat al secolelor de gândire a acestor două popoare a devenit atunci motorul unei noi ordini sociale umane și, într-o anumită măsură, a unei noi ordini umane de credințe și de practici religioase.

195:1.7 (2071.7) În epoca în care Alexandru a răspândit filozofia elenică în Orientul Apropiat, influența culturii grecești pătrunsese deja în ținuturile de la Marea Mediterană Occidentală. Cât timp grecii au locuit în micile orașe-stat, grecii au obținut bune rezultate cu religia lor și cu politica lor, dar, când regele Macedoniei a îndrăznit să facă din Grecia un imperiu întinzându-se de la Adriatică până la Indu, au început necazurile. Arta și filozofia Greciei stăteau perfect la înălțimea expansiunii imperiale, dar nu s-ar putea spune la fel și despre administrația ei și nici despre religia ei. După ce orașele-stat ale Greciei s-au dezvoltat într-un imperiu, zeii lor mai degrabă parohiali păreau oarecum bizari. Grecii erau cu adevărat în căutarea unui *Dumnezeu unic*, a unui Dumnezeu mai mare și mai bun, atunci când a ajuns la ei versiunea creștinată a vechii religii iudaice.

195:1.8 (2072.1) Ca atare, Imperiul Elen nu putea să dureze. Influența lui culturală a continuat, dar n-a subzistat decât după ce a preluat din Occident geniul politic roman pentru administrarea unui imperiu și după ce a luat de la Orient o religie al cărei unic Dumnezeu poseda o demnitate imperială.

195:1.9 (2072.2) În primul secol după Christos, cultura elenă ajunsese deja la apogeul ei; regresul ei începuse; acumularea de cunoștințe sporea, dar geniul era în declin. Chiar în epoca aceasta ideile și

idealurile lui Iisus, care erau parțial încorporate creștinismului, au devenit parte a ceea ce se mai putuse salva din cultura și învățământul grec.

195:1.10 (2072.3) Alexandru năvălise asupra Orientului cu darul cultural al civilizației grecești; Pavel a luat cu asalt Occidentul cu versiunea creștină a evangheliei lui Iisus. Peste tot în Occident unde prevalase cultura greacă, prinsese rădăcini și creștinismul elenizat.

195:1.11 (2072.4) Versiunea orientală a mesajului lui Iisus, cu toate că a rămas mai fidelă învățăturilor lui, a continuat să urmeze atitudinea intransigentă a lui Abner. Ea nu a progresat niciodată ca și versiunea elenizată, și a sfârșit prin a se pierde în mișcarea islamică.

2. Influența Romană

195:2.1 (2072.5) Romanii au adoptat în bloc cultura greacă înlocuind guvernul format prin tragere la sorți cu un guvern reprezentativ. Aceste schimbări n-au întârziat să favorizeze creștinismul, în sensul că Roma a introdus, în toată lumea occidentală, o nouă toleranță față de limbile și popoarele străine și chiar și față de alte religii.

195:2.2 (2072.6) La Roma, o mare parte din primele persecuții ale creștinilor au existat doar din cauza nefericitei folosiri a cuvântului „împărăție” în predicile lor. Romanii tolerau fiecare religie în parte și pe toate la un loc, dar nu suportau nimic din ceea ce avea un aer de rivalitate politică. Astfel, când aceste prime persecuții religioase - într-o atât de mare măsură pricinuite de neînțelegeri - au luat sfârșit, câmpul propagandei religioase era larg deschis. Romanii erau

interesați de administrații politică; erau foarte puțin interesați de artă și de religie, însă erau neobișnuit de toleranți față de acestea.

195:2.3 (2072.7) Legea orientală era aspră și arbitrară; legea greacă era fluidă și artistică; legea romană avea demnitate și impunea respect. Educația romană dădea naștere unei fidelități incomparabile și impasibile. Primii romani erau indivizi devotați politic și sublim consacrați. Erau cinstiți, zeloși și devotați idealurilor lor, dar fără o religie demnă de acest nume. Nu-i mare mirare că învățătorii lor greci au putut să-i convingă să accepte creștinismul lui Pavel.

195:2.4 (2072.8) Și acești romani erau un mare popor. Ei au putut guverna Occidentul pentru că se puteau guverna pe ei înșiși. O astfel de onestitate fără precedent, o asemenea consacrare și o asemenea stăpânire hotărâtă de sine formau un teren ideal pentru primirea și creșterea creștinismului.

195:2.5 (2072.9) Le era ușor acestor greco-romani să devină atât de devotați spiritual unei Biserici instituționale, căci erau totodată devotați politic Statului. Romanii n-au combătut Biserica decât din momentul în care s-au temut ca ea să nu facă concurență Statului. Roma neavând cine știe ce filozofie națională sau cultură autohtonă, a preluat cultura greacă ca fiind a ei și a adoptat cu îndrăzneală învățătura lui Christos și filozofia lui morală. Creștinismul a devenit cultura morală a Romei, însă prea puțin religia ei, în sensul unei experiențe individuale de creștere spirituală pentru cei care au îmbrățișat noul cult într-un mod atât de global. Este adevărat că un mare număr de indivizi au pătruns sub superficialitatea acestei religii de Stat, și au găsit, ca hrană pentru sufletul lor, adevăratele valori ale

înțelesurilor ascunse conținute în adevărurile latente ale creștinismul elenizat și păgânizat.

195:2.6 (2073.1) Stoicul, și apelul lui ferm către „natură și conștiință” nu făcuse decât să pregătească și mai bine întreaga Romă pentru a-l putea primi pe Christos, cel puțin într-un sens intelectual. Romanul era un jurist prin natura sa sau prin educație; el avea respect chiar și față de legile naturii. Și acum, în creștinism, el distingea legile lui Dumnezeu în legile naturii. Un popor care putea produce un Cicero și un Virgil era copt pentru creștinismul elenizat al lui Pavel.

195:2.7 (2073.2) Iată cum acești greci romanizați îi silesc atât pe evrei cât și pe creștini să-și facă filozofică religia, să-și coordoneze ideile, și să-și sistematizeze idealurile, să-și adapteze practicile religioase la curentul vieții existente. Toate acestea au fost imens ajutate de traducerea în greacă a Scripturilor Ebraice și prin redactarea ulterioară în limba greacă a Noului Testament.

195:2.8 (2073.3) Contrar iudeilor și multor alte popoare, grecii aveau de multă vreme o oarecare credință în nemurire, într-un fel de supraviețuire după moarte. Or, aceasta era esența învățăturii lui Iisus; era deci sigur că creștinismul exercita asupra lor o puternică atracție.

195:2.9 (2073.4) O succesiune de victorii ale culturii grecești și ale politicii romane consolidaseră ținuturile mediteraneene într-un singur imperiu, cu o singură limbă și o singură cultură, și a pregătit lumea occidentală pentru un singur Dumnezeu. Iudaismul a adus acest Dumnezeu, dar iudaismul ca religie era inacceptabil pentru grecii romanizați. Filon a contribuit la atenuarea obiecțiilor lor, dar creștinismul le-a revelat un concept și mai bun cu privire la un Dumnezeu unic, și l-au adopta de bună voie.

3. Sub imperiul Roman

195:3.1 (2073.5) După consolidarea suveranității politice romane și după propagarea creștinismului, creștinii s-au pomenit cu un singur Dumnezeu, un mare concept religios, dar fără imperiu. Greco-romanii s-au pomenit cu un mare imperiu, dar fără un Dumnezeu care să poată servi satisfăcător drept concept religios pentru cultul unui imperiu și pentru unificarea lui spirituală. Creștinii au acceptat imperiul, și imperiul a adoptat creștinismul. Romanii au asigurat o unitate de guvernământ politic; grecii au oferit o unitate de cultură și învățământ; creștinismul, o unitate de gândire și practică religioasă.

195:3.2 (2073.6) Roma a triumfat asupra tradiției naționalismului printr-un universalism imperial. Pentru prima dată în istorie, ea a făcut posibilă acceptarea, de către diferite rase și națiuni, cel puțin cu numele, o aceeași religie.

195:3.3 (2073.7) Creștinismul a câștigat favoarea Romei într-o vreme de luptă înflăcărată între viguroasele învățături ale stoicilor și promisiunile de salvare ale cultului de mistere. Creștinismul a adus o mângâiere calmantă și o putere eliberatoare unui popor înfometat spiritual, în a cărei limbă nu exista cuvântul desemnând „altruismul”.

195:3.4 (2073.8) Creștinismul și-a tras cea mai mare putere din felul în care credincioșii lui trăiau o viață de slujire, și chiar din felul în care mureau pentru credința lor în primele timpuri de persecuții drastice.

195:3.5 (2073.9) Învățătura referitoare la dragostea lui Christos pentru copii a pus curând capăt practicii generalizate de a lăsa copii nedoriți

să moară, și mai ales pe fetițe.

195:3.6 (2074.1) Ca atare, primele forme de cult creștin au fost în mare măsură copiate peste acelea ale sinagogilor iudaice, modificate de ritualul mithraic. Mai târziu s-a adăugat mult din parada păgână. Grecii creștini, prozeleții iudaismului, formau osatura Bisericii creștine primitive.

195:3.7 (2074.2) Al doilea secol după Christos a fost cea mai bună perioadă din toată istoria lumii pentru ca o religie bună să poată progresa în lumea occidentală. În decursul primului secol, creștinismul se pregătise, prin lupte și prin compromisuri, să prindă rădăcini și să se răspândească cu rapiditate. Creștinismul a adoptat împăratul, iar mai târziu împăratul a adoptat creștinismul. Era o mare epocă pentru răspândirea unei noi religii. Era multă libertate religioasă; călătoriile erau universale și gândirea era neîncătușată.

195:3.8 (2074.3) Elanul spiritual dat de acceptarea nominală a creștinismului elenizat a atins în Roma mai târziu pentru a împiedica declinul ei moral foarte amortit sau pentru a compensa degenerarea ei rasială deja puternic declanșată și sporită. Această nouă religie era o necesitate culturală pentru Roma imperială, și este un fapt extrem de nefericit că nu a devenit un mijloc de salvare spirituală într-un sens mai larg.

195:3.9 (2074.4) Nici chiar și o religie bună nu a putut salva un mare imperiu de anumite rezultate ale lipsei de participare a indivizilor la treburile de guvernare, de la un exces de paternitate, de la impozite exagerate comportând abuzuri grosiere în recuperarea lor, de la un comerț dezechilibrat cu Levantul care seca imperiul de aur, de la

nebunia plăcerilor, de la standardizarea romană, de la starea degradantă în care era ținută femeia, de la decadența rasială și de sclavie, de la calamitățile fizice și de la o Biserică de Stat care a devenit o instituție până la un asemenea grad încât friza sterilitatea spirituală.

195:3.10 (2074.5) Totuși, condițiile nu erau la fel de rele în Alexandria. Primele școli au păstrat mult din învățăturile lui Iisus, libere de compromis. Panten l-a învățat pe Clement, apoi a urmat Natanael în India în proclamarea lui Christos. Deși anumite idei ale lui Iisus fuseseră sacrificate pentru clădirea creștinismului, trebuie consemnat, cu toată sinceritatea, că, spre sfârșitul celui de-al doilea secol, cvasi-totalitatea marilor gânditori ai lumii greco-romane devenise creștină. Triumful se apropia de desăvârșirea lui.

195:3.11 (2074.6) Acest Imperiu Roman a dăinuit îndeajuns de mult ca să asigure supraviețuirea creștinismului chiar și după ce imperiul s-a prăbușit. Dar noi ne-am tot gândit ce s-ar fi întâmplat oare în Roma și în lume dacă în locul creștinismului grecesc s-ar fi acceptat evanghelia împărăției.

4. Vremurile întunecate ale Europei

195:4.1 (2074.7) Auxiliară societății și aliată politicii, Biserica era condamnată să împărtășească declinul intelectual și spiritual a ceea ce se numește „vremurile întunecate” europene. În această epocă, religia a căpătat un caracter din ce în ce mai monastic, mai ascetic și mai regulamentar. În sens spiritual, creștinismul era în stare de hibernare.

Pe lângă această religie somnolentă și secularizată, a existat, în toată această perioadă, un curent continuu de misticism, o experiență spirituală fantastică frizând irealul și filozofic înrudindu-se cu panteismul.

195:4.2 (2074.8) În cursul acestor veacuri sumbre de deznădejde, religia a devenit practic ceva de mâna a doua, artificial. Indivizii erau aproape pierduți înaintea autorității, a tradiției și a dictaturii Bisericii care se întindea peste tot. O nouă amenințare spirituală se crea prin crearea unei galaxii de „sfinți” presupuși a avea o influență specială pe lângă tribunalele divine; în consecință, dacă știai să faci cu eficiență apel la ei, ei deveneau puterea care să intervină în favoarea oamenilor pe lângă Zei.

195:4.3 (2075.1) Deși rămânea neputincios în calea epocii de întuneric ce avea să vină, creștinismul era îndeajuns de socializat și păgânizat pentru a supraviețui cu atât mai bine unei perioade prelungite de tenebre morale și de stagnare spirituală. El a subzistat pe durata lungii nopți a civilizației occidentale și mai acționa și ca influență morală în lumea zorilor Renașterii. După scurgerea epocilor de întuneric, reabilitarea creștinismului a avut ca rezultat înființarea a numeroase secte de învățământ creștin ale căror credințe erau adaptate tipurilor speciale - intelectuale, emoționale și spirituale - de personalități umane. Multe dintre aceste colectivități creștine speciale, sau familii religioase, subzistau încă în epoca în care efectuăm această prezentare.

195:4.4 (2075.2) Istoria arată că creștinismul este născut din transformarea involuntară a religiei lui Iisus într-o religie despre Iisus. Ea arată, de asemenea, că creștinismul a suferit elenizarea, păgânirea,

secularizarea, instituționalismul, depravarea intelectuală, decadența spirituală, hibernarea morală, amenințările cu pieirea, regenerarea ulterioară, fragmentarea și, mai recent, o reabilitare relativă. Acest curriculum denotă o vitalitate care îi este inerentă precum și posesiunea unor imense facultăți de recuperare. Și acest același creștinism este efectiv prezent în lumea civilizată a popoarelor occidentale, făcând față unei lupte pentru viață chiar mai îngrijorătoare decât memorabilele crize caracteristice vechilor bătălii pentru dominație.

195:4.5 (2075.3) Religia se confruntă astăzi cu provocarea unei noi epoci de mentalitate științifică și de tendințe materialiste. În acest gigantic conflict între temporal și spiritual, religia lui va triumfa în cele din urmă.

5. Problema modernă

195:5.1 (2075.4) Cel de-al douăzecilea secol a adus, creștinismului și tuturor celorlalte religii, noi probleme de rezolvat. Cu cât o civilizație se ridică mai mult, cu atât mai mult se impune oamenilor îndatorirea imperioasă de a „căuta mai întâi realitățile celeste” în toate eforturile lor de a stabili societatea și de a înlesni soluționarea problemelor ei materiale.

195:5.2 (2075.5) Foarte adesea adevărul devine confuz și chiar înșelător atunci când este disecat, fracționat, izolat și prea analizat. Adevărul viu nu dă căutătorului o învățătură valabilă decât dacă el este îmbrățișat în totalitatea lui și ca realitate spirituală vie; nu este de

ajuns ca el să fie un fapt al științei materiale sau o inspirație a unei arte intermediare.

195:5.3 (2075.6) Religia este revelarea pentru om a destinului său divin și etern. Religia este o experiență pur personală și spirituală; ea trebuie să se distingă mereu de alte forme superioare ale gândirii umane, cum ar fi:

195:5.4 (2075.7) 1. Atitudinea logică față de lucrurile realității materiale.

195:5.5 (2075.8) 2. Aprecierea estetică a frumuseții prin contrast cu urâtenia.

195:5.6 (2075.9) 3. Recunoașterea etică a obligațiilor sociale și datoriei politice.

195:5.7 (2075.10) 4. Nici chiar sensul moralității umane nu este religios în sine și prin el însuși.

195:5.8 (2075.11) Religia este menită să găsească în univers valorile care evocă credința, încrederea în sine și încredințarea; religia culminează în adorare. Religia descoperă pentru suflet valorile supreme care contrastează cu valorile relative descoperite de către minte. Nu se posedă această clarviziune supraumană decât printr-o experiență religioasă autentică.

195:5.9 (2075.12) Nu este mai posibilă menținerea unui sistem social durabil într-o moralitate întemeiată pe realitățile spirituale decât menținerea unui sistem solar în gravitație.

195:5.10 (2076.1) Nu încercați nici să satisfaceți curiozitatea nici să îndepliniți toate dorințele latente de aventură care se trezesc în suflet în timpul scurtei durate a unei vieți în carne. Fiți răbdători! Nu cedați tentației de a vă arunca în necumpătarea aventurilor vulgare și

sordide. Potoliți-vă energiile și înfrânați-vă patimile. Fiți calmi pe când așteptați derularea maiestuoasă a unei cariere fără sfârșit de aventuri progresive și de descoperiri pasionante.

195:5.11 (2076.2) În confuzia asupra originii omului, să nu pierdeți din vedere destinul său etern. Nu uitați că Iisus îi iubea chiar și pe copilași, și că el a arătat, cu claritate și pentru totdeauna, marea valoare a personalității omenești.

195:5.12 (2076.3) Observând lumea, aduceți-vă aminte că lucrările sumbre ale răului pe care îl vedeți se arată pe un fundal clar al binelui ultim. Voi nu vedeți pur și simplu binele sub forma lucrările albe arătându-se pe un fundal negru al răului.

195:5.13 (2076.4) Când sunt atâtea adevăruri bune de făcut publice și de proclamat, de ce ar trebui ei, oamenii, să acorde atâta atenție răului din lume pur și simplu pentru că răul apare ca un fapt? Frumoasele valori spirituale ale adevărului sunt mai agreabile și mai exaltante decât fenomenul răului.

195:5.14 (2076.5) În religie, Iisus a recomandat și a urmat metoda experienței, tot așa cum știința modernă urmează tehnica experimentală. Noi îl găsim pe Dumnezeu după indicațiile clarviziunii spirituale, dar noi ne însușim această clarviziune a sufletului prin dragostea de frumos, prin urmarea adevărului, prin loialitatea față de datorie și prin adorarea divinei bunătăți. Dar, dintre toate aceste valori, iubirea este adevărata călăuză către clarviziunea reală.

6. Materialismul

195:6.1 (2076.6) Savanții, fără să vrea asta, au împins omenirea într-o panică materialistă. Ei au declanșat o îmbulzeală necugetată la banca morală a vremurilor, dar această bancă a experienței omenești dispune de vaste resurse spirituale și poate face față cererilor care sunt prezentate. Numai cei necugetați se îngrozesc din pricina activelor spirituale ale rasei umane. Când panica materialist-laică va fi trecut, religia lui Iisus nu va da faliment. Banca spirituală a împărăției cerurilor va face plățile de credință, de speranță și de siguranță morală tuturor acelor care vor fi recurs la ea „în numele Său”.

195:6.2 (2076.7) Oricare ar fi conflictul aparent dintre materialism și învățăturile lui Iisus, voi puteți fii încredințați că doctrina Învățătorului va triumfa pe deplin în cursul epocilor viitoare. În realitate, nu se poate produce nici o controversă între adevărata religie și știință, căci prima nu se ocupă în nici un fel de lucrurile materiale. Religia practică pur și simplu vizavi de știință o neutralitate binevoitoare, în timp ce ea se interesează în cel mai înalt grad de *omul de știință*.

195:6.3 (2076.8) Urmărirea simplei cunoașteri, când ea nu este însoțită nici de interpretarea de către înțelepciune, nici de clarviziunea spirituală datorată experienței religioase, duce în cele din urmă la pesimism și la deznădejdea omenească. O cunoaștere limitată este într-adevăr descumpănitoare.

195:6.4 (2076.9) La vremea prezentei scrieri, cele mai rele momente ale epocii materialiste sunt trecute; zorile unei mai bune înțelegeri

încep deja să se arate. Marii gânditori, cei care, în lumea științifică, dispun de o minte superioară, au încetat de a mai avea o filozofie în întregime materialistă, dar oamenii de rând înclină întotdeauna în această direcție ca urmare a învățăturilor anterioare. Totuși, această epocă de realism fizic nu este decât un episod trecător în viața omului pe pământ. Știința modernă a lăsat intactă adevărata religie: învățăturile lui Iisus traduse în viață celor care cred în el. Orice înfăptuire a științei a constat în distrugerea iluziilor infantile ale falselor interpretări ale vieții.

195:6.5 (2077.1) În ceea ce privește viața omului pe pământ, știința este o experiență cantitativă, iar religia o experiență calitativă. Știința se ocupă de fenomene; religia de origini, de valori și de țeluri. A se întemeia pe niște *cauze* pentru a explica fenomenele fizice, este a-și mărturisi ignoranța față de cele ultime, ceea ce nu poate în ultimă instanță decât să îl aducă pe savant la marea cauză primă - Tatăl Universal din Paradis.

195:6.6 (2077.2) Trecerea violentă de la o epocă de miracole la o epocă de mașini se dovedește ceva întru totul derutant pentru om. Faptul că falsele filozofii mecaniste vădesc ingeniozitate și îndemânare dezminț pretenția lor de a fi exclusiv mecaniciste. Agerimea fatalistă a minții unui materialist contrazice mereu afirmațiile sale cum că universul este un fenomen energetic orb și fără rost.

195:6.7 (2077.3) Naturalismul mecanist al anumitor oameni așa-zis instruiți și laicitatea lipsită de considerație a omului de pe stradă se ocupă ambele exclusiv de *lucruri*; ele sunt golite de orice adevărată valoare, sancțiune sau satisfacție, și sunt totodată lipsite de credință, de speranță și de încredințările eterne. Una dintre marile dificultăți ale

vieții moderne este că omul se crede prea ocupat pentru a găsi timpul necesar meditației spirituale și devoțiunii religioase.

195:6.8 (2077.4) Materialismul reduce omul la starea de automat fără suflet, și face pur și simplu din el un simbol aritmetic plasat fără putere în formula matematică a unui univers mecanist și insensibil. Însă de unde vine atunci acest imens univers de matematici fără Învățătorul Matematician? Știința poate să facă dizertații asupra conservării materiei, dar religia validează conservarea sufletelor umane - ea se leagă de experiența lor cu realitățile spirituale și cu valorile eterne.

195:6.9 (2077.5) Sociologul materialist contemporan observă o comunitate, face un raport pe baza observațiilor și lasă oamenii așa cum i-a găsit. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, galileenii neinstruiți l-au văzut pe Iisus dându-și viața ca pe o contribuție spirituală la experiența interioară a omului și apoi au ieșit din Galileea și s-au apucat să întoarcă Imperiul Roman cu susul în jos.

195:6.10 (2077.6) Dar conducătorii religioși comit o mare eroare când încearcă să-l cheme pe om la bătălia spirituală pe sunetul trompetei Evului Mediu. Religia trebuie să se întemeieze pe dictoane noi și moderne. Nici democrația, nici vreun alt panaceu politic nu vor înlocui progresul spiritual. Falsele religii pot prezenta o evadare în afara realității, dar, în evanghelia sa, Iisus a prezentat omului muritor adevărata intrare într-o realitate veșnică de progresare spirituală.

195:6.11 (2077.7) A zice că mintea „s-a ridicat” din materie nu explică nimic. Dacă universul ar fi fost doar un mecanism și dacă mintea ar fi fost nedespărțită de materie, noi n-am fi avut niciodată două interpretări diferite ale aceluiași fenomen observat. Conceptele de

adevăr, de frumusețe și de bunătate nu sunt inerente nici fizicii, nici chimiei. O mașină nu poate *cunoaște*, și cu atât mai mult să cunoască adevărul, să aibă sete de dreptate și să caute bunătatea. Știința poate să fie fizică dar mintea savantului care discerne adevărul este instantaneu supramaterială. Materia nu cunoaște adevărul; ea nu poate nici să iubească milostenia ori să-i placă realitățile spirituale.

Convingerile morale întemeiate pe iluminarea spirituală și înrădăcinate în experiența omenească sunt tot atât de reale și de certe cât și deducțiile matematice bazate pe observațiile fizice, dar ele se situează pe un nivel diferit și mai elevat.

195:6.12 (2077.8) Dacă oamenii n-ar fi decât niște mașini, ei ar reacționa mai mult sau mai puțin uniform la un univers material.

Individualitatea nu ar fi existat, iar personalitatea cu atât mai puțin.

195:6.13 (2077.9) Faptul mecanismului absolut al Paradisului în centrul universului universurilor în prezența voinței fără rezerve a celei de-a Doua Surse Centru face cert pentru totdeauna adevărul că nu cauzele dominante constituie legea exclusivă a cosmosului.

195:6.14

(2077.10) Materialismul există, dar nu este exclusiv.

Mecanismul există, dar nu fără rezervă. Determinismul există, dar nu numai el.

195:6.15 (2078.1) Universul finit al materiei ar fi devenit în cele din urmă uniform și determinist dacă n-ar fi avut prezența conjugată a minții și a spiritului. Influența minții cosmice injectează constant spontaneitate, chiar și în lumile materiale.

195:6.16 (2078.2) În tot domeniul existenței, libertatea sau inițiativa este direct proporțională cu gradul de influență spirituală și de control

al minții cosmice, ca să zicem așa, în experiența omenească, în gradul în care se transformă efectiv „la voia Tatălui”. Deci, odată ce ați plecat în căutarea lui Dumnezeu, aceasta este dovada concludentă că Dumnezeu v-a găsit deja.

195:6.17 (2078.3) Urmărirea sinceră a bunătății, a frumuseții și a adevărului conduce la Dumnezeu. Orice descoperire științifică demonstrează existența simultană a libertății și a constanței în univers. Inventatorul ar fi liber să facă descoperirea sa. Lucrul descoperit este real și aparent constant, căci altfel n-ar fi putut fi cunoscut ca *lucru*.

7. Vulnerabilitatea materialismului

195:7.1 (2078.4) Ce nesăbuiță este pentru mintea materială să permită niște teorii atât de vulnerabile ca cele ale unui univers mecanist să le priveze de imensele resurse spirituale ale experienței personale a adevăratei religii. Faptele nu vin niciodată în contradicție cu veritabila credință spirituală; teoriile pot să fie. Știința ar face mai bine să se consacre distrugerii superstiției mai degrabă decât încercării de a ruina încrederea religioasă: credința omenească în realitățile spirituale și în valorile divine.

195:7.2 (2078.5) Știința ar trebui să facă pe plan material pentru om ceea ce face religia pe plan spiritual pentru el: să-i estindă orizontul vieții și să-i mărească personalitatea. Adevărata știință nu poate avea o ceartă durabilă cu adevărata religie. „Metoda științifică” este doar un etalon intelectual pentru măsurarea aventurilor materiale și a

înfăptuirilor fizice. Însă, fiind materială și în întregime intelectuală, această metodă nu servește absolut deloc în evaluarea realităților spirituale și a experiențelor religioase.

195:7.3 (2078.6) Inconsecvența mecanicismului modern este următoarea: dacă universul nostru n-ar fi decât material, iar omul doar o mașină, acest om ar fi în întregime incapabil de a se recunoaște ca mașină; tot așa, un asemenea om mașină ar fi în întregime incompatibil cu faptul că un univers material există. În consternarea ei și în deznădejdea ei materialistă, știința modernă n-a reușit să recunoască faptul că mintea savantului este locuită de spirit, or, clarviziunea spirituală a aceluiași savant este aceea care formulează aceste *concepțe* eronate și contradictorii în sinea unui univers materialist.

195:7.4 (2078.7) Valorile paradisiace de eternitate și de infinitate, de adevăr, de frumusețe și de bunătate sunt ascunse în faptele fenomenelor universului de timp și spațiu. Însă pentru a sesiza și a discerne aceste valori spirituale unui muritor născut din spirit îi trebuie ochiul credinței.

195:7.5 (2078.8) Realitățile și valorile de progres spiritual nu sunt o „proiecție psihologică” - o simplă visare trează și proslăvită a minții materiale. Aceste lucruri sunt previziunile materiale ale Ajustorului interior, spiritul Dumnezeu viu din mintea omului. Nu lăsați ca cele câteva noțiuni pe care le aveți despre descoperirile slab întrevăzute ale „relativității” să vă tulbure conceptele voastre asupra eternității și a infinității lui Dumnezeu. Și, de fiecare dată când sunteți presați de necesitatea de *exprimarea de sine*, nu comiteți greșeala de a omite *exprimarea Ajustorului*, manifestarea sinelui vostru real și mai bun.

195:7.6 (2079.1) Dacă acest univers ar fi doar material, omul material n-ar fi niciodată capabil de a ajunge la conceptul caracterului mecanicist asupra unei existențe exclusiv materiale. Acest *concept mecanicist* asupra universului este în el însuși un fenomen nematerial al minții, și orice minte este de origine nematerială, independent de faptul că poate să pară ca fiind complet condiționată material și controlată mecanic.

195:7.7 (2079.2) Mecanismul mental parțial evoluat al omului muritor este destul de puțin înzestrat cu înțelepciune și cu logică. Vanitatea omului depășește adesea rațiunea sa și scapă logicii sale. Pesimismul materialist cel mai pesimist este, în sine și prin sine, o dovadă suficientă că universul pesimist nu este în întregime material. Optimismul și pesimismul sunt ambele reacții conceptuale într-o minte conștientă de *valori*, precum și de *fapte*.

195:7.8 (2079.3) Dacă universul ar fi în întregime conform concepției materialiştilor, atunci omul, ca mașină umană, ar fi privat de orice recunoaștere conștientă a acestui fapt. Fără conștiința conceptului de *valori* din mintea născută din spirit, omul n-ar putea cu nici un chip recunoaște faptul materialismului universal și nici fenomenele mașinale de funcționare ale universului. O mașină nu poate fi conștientă nici de natura nici de valoarea unei alte mașini.

195:7.9 (2079.4) O filozofie mecanicistă a vieții și a universului n-ar putea fii științifică, deoarece știința nu recunoaște și nu se ocupă de cât de obiecte materiale și de fapte. Filozofia este inevitabil supraștiințifică. Omul este un fapt material al naturii, dar *viața* sa este un fenomen care transcende nivelele materiale, în sensul că ea

vădește atributele controlatoare ale minții și calitățile creative ale spiritului.

195:7.10 (2079.5) Efortul sincer al omului de a deveni mecanicist reprezintă fenomenul tragic al inutilității lui încercări de a se sinucide în chip intelectual și moral. Dar n-o poate face.

195:7.11 (2079.6) Dacă universul ar fi numai material și omul numai o mașină, atunci n-ar mai nici o știință care să-i îmboldească pe savanți să postuleze mecanicizarea universului. Mașinile nu pot nici să se măsoare, nici să se clasifice, nici să se evalueze pe ele însele. Această lucrare științifică n-ar putea fi executată decât de către o entitate având statut supramășinal.

195:7.12 (2079.7) Dacă realitatea universului nu este decât o imensă mecanică, atunci trebuie ca omul să fie exterior universului și separat de el pentru a recunoaște acest *fapt* și pentru a deveni conștient de *perspicacitatea* acestei *evaluări*.

195:7.13 (2079.8) Dacă omul nu este decât o mașină, prin ce tehnică ajunge el să *creadă* sau să pretindă că *știe* că el este numai o mașină? Experiența de a se evalua conștient pe sine însuși nu este niciodată atributul unei simple mașini. Un mecanicist înzestrat și conștient de sine constituie cel mai bun răspuns posibil dat mecanismului. Dacă materialismul ar fi un fapt, el n-ar putea exista ca mecanicist conștient de sine. Este tot atât de adevărat că trebuie ca mai întâi să fii o persoană morală înainte de a putea comite fapte imorale.

195:7.14 (2079.9) Singura pretenție a materialismului implică o conștiință supramaterială a minții care își îngăduie să afirme această dogmă. Un mecanism se poate deteriora, dar nu poate niciodată

progresă. Mașinile nu pot nici să gândească, nici să creeze, nici să viseze, nici să năzuiască la vreun lucru, nici să idealizeze, nici să aibă foame de adevăr sau sete de dreptate. Ele nu-și motivează viața prin pasiunea de a servi pe alte mașini și de a alege, în scopul progresului etern sarcina sublimă de a-l găsi pe Dumnezeu și de a se strădui să i se asemene. Mașinile nu sunt niciodată intelectuale, emotive, estetice, etice, morale sau spirituale.

195:7.15

(2079.10) Arta dovedește că omul nu este o mașină, dar nu dovedește că el este spiritualmente nemuritor. Arta este morontia muritorului, domeniul intermediar dintre omul materie și omul spirit. Poezia este un efort de a scăpa de realitățile materiale și de a te apropia de valorile spirituale.

195:7.16 (2080.1) Într-o civilizație înaltă, arta umanizează știința, și la rândul ei ea este spiritualizată de adevărata religie - clarvederea valorilor spirituale și eterne. Arta reprezintă evaluarea umană a realității în spațiu-timp. Religia este îmbrățișarea divină a valorilor cosmice și implică o înaintare eternă în ascensiunea spirituală și în expansiunea spirituală. Arta temporală nu este primejdioasă decât dacă devine oarbă la etaloanele spirituale ale arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe umbrele realității de timp. Arta veritabilă este mânguirea eficientă a lucrurilor materiale ale vieții; religia este transformarea înnobilitoare a faptelor materiale ale vieții și nu conține niciodată din evaluarea artei din punctul de vedere spiritual.

195:7.17 (2080.2) Cât este de stupid să presupui că un automat ar putea concepe o filozofie a automatismului, și cât e de ridicol să gândească

că ar putea avea pretenția de a forma un astfel de concept asupra semenilor lui automate!

195:7.18 (2080.3) Orice interpretare științifică a universului material este fără valoare, dacă ea nu comportă cuvenita recunoaștere a *savantului*. Nici o apreciere de artă nu este autentică dacă ea nu recunoaște *artistul*. Nici o evaluare a moralei nu este valabilă decât dacă include *moralistul*. Nici o cunoaștere de filozofie nu este edificatoare dacă ea ignoră *filozoful*. Cât despre religie, ea nu poate exista fără experiența reală a *persoanei religioase* care, în însăși această experiență și prin intermediul ei, caută să-l găsească pe Dumnezeu și să îl cunoască. Tot așa, universul universurilor este privat de semnificație în afara lui EU SUNT, a Dumnezeului infinit care l-a creat și l-a administrat neîncetat.

195:7.19 (2080.4) Mecaniciștii - umaniștii - au tendința de a se lăsa purtați de curenții materiali. Idealiștii și spiritualiștii *îndrăznesc* să-și folosească forțele cu inteligență și cu vigoare pentru a modifica, cursul, în aparență pur material, al circuitelor de energie.

195:7.20 (2080.5) Știința trăiește prin matematica minții. Muzica exprimă cadența emoțiilor. Religia este ritmul spiritual al sufletului în armonie spațio-temporală cu melodia măsurilor superioare și eterne ale Infinității. Experiența religioasă este ceva cu adevărat supramatematic în viața umană.

195:7.21 (2080.6) În limbaj, alfabetul reprezintă mecanismul materialismului, în vreme ce cuvintele care exprimă semnificația a mii de gânduri, de mari idei și de nobile idealuri - de ură și de iubire, de lașitate și de curaj - reprezintă dobândirile minții acționând în

limitele legii atât materiale cât și spirituale; Aceste înfăptuiri ale minții fiind dirijate prin afirmarea voinței personalității și limitate de daturile inerente situației.

195:7.22 (2080.7) Universul nu seamănă cu legile, cu mecanismele și cu constantele pe care le descoperă savanții, și pe care ei sfârșesc prin a le considera drept știință. El seamănă mai degrabă cu *savantul* curios, gândind, alegând, creând, combinând și discriminând, care observă astfel fenomenele din univers și clasifică faptele matematice inerente fazelor mașinale ale aspectului material al creației. Universul.

Universul nu seamănă nici cu efectul artistic, ci mai degrabă cu *artistul* care lucrează, visează, își înalță gândurile, progresează și caută să transcendă lumea lucrurilor materiale într-un efort de a atinge un scop spiritual.

195:7.23 (2080.8) Savantul, nu știința, este cel care percepe realitatea unui univers de energie și de materie în evoluție și în progres.

Artistul, nu arta, demonstrează existența lumii morontiale tranzitorii interpușe între existența materială și libertatea spirituală. Persoana religioasă, nu religia, este ceea ce dovedește existența realităților spiritului și a valorilor divine care urmează să fie întâlnite în progresul eternității.

8. Totalitarismul laic

195:8.1 (2081.1) Însă, chiar și după ce materialismul și mașinismul vor fi fost mai mult sau mai puțin învinse, influența devastatoare a

laicismului secolului al douăzecilea va pângări încă experiența spirituală a milioane de suflete nevinovate.

195:8.2 (2081.2) Laicismul, sau secularismul modern, au fost nutrite de două influențe mondiale. Părintele laicismului a fost îngustat de gândirea și de atitudinea nelegiuită a ceea ce se cheamă știința secolului al nouăsprezecelea și a celui de-al douăzecilea - știința ateistă.

195:8.3 (2081.3) Mama laicismului modern a fost Biserica creștină totalitară a Evului Mediu. Laicismul a debutat ca un protest contra dominației aproape complete a civilizației occidentale de către Biserica Creștină transformată în instituție. În epoca prezentei revelații, climatul intelectual și filozofic predominant atât în viața europeană, cât și în viața americană este net laic - umanist. În cursul ultimelor trei secole, gândirea occidentală a fost progresiv laicizată. Religia a devenit din ce în ce mai mult o influență nominală, și în mare măsură un exercițiu ritual. În majoritate, cei care se mărturisesc creștini în civilizația occidentală sunt de fapt, fără a-și da seama de asta, laici.

195:8.4 (2081.4) E nevoie de o mare putere, o puternică influență, pentru a elibera cugetul și viața popoarelor occidentale de sub strânsoarea secătuitoare a unei dominații eclesiastice totalitare. Laicismul a sfărâmat efectiv lanțurile controlului Bisericii, și el amenință acum la rândul său cu stabilirea unui nou tip de dominație atee asupra inimii și a minții omului modern. Statul politic tiranic și dictatorial este urmașul direct al materialismului științific și al laicismului filozofic. Abia de l-a eliberat laicitatea pe om de dominația Bisericii, că îl și vinde ca sclav servil Statului totalitar.

Laicismul nu eliberează omul de servitutea ecleziastică decât pentru a-l trăda lăsându-l pradă sclaviei politice și economice.

195:8.5 (2081.5) Materialismul îl renegă pe Dumnezeu; laicismul se mărginește la a-l ignora; cel puțin aceasta a fost atitudinea lui primitivă. Mai recent, laicismul a luat o atitudine mai militantă, pretinzând să ia locul religie de servitute totalitară căreia îi opusese rezistență odinioară. Laicismul secolului al douăzecilea are tendința de a afirma că omul nu are nevoie de Dumnezeu. Dar atenție! Această filozofie atee a societății umane nu va conduce decât la necazuri, la învrăjbiri, la nefericire, la război și la dezastre de scară mondială.

195:8.6 (2081.6) Laicismul nu poate niciodată aduce pacea omenirii. Nimic nu-l poate înlocui pe Dumnezeu în societatea umană. Dar băgați bine de seamă! Nu vă grăbiți să abandonați foloasele revoltei laice care v-a despovărat de totalitarismul ecleziastic. Civilizația occidentală se bucură astăzi de multe libertăți și satisfacții care provin din revolta laică. Marea greșală a laicismului a fost următoarea: revoltându-se contra controlului aproape total al vieții de către autoritatea religioasă, și după ce s-a eliberat de această tiranie ecleziastică, laicii și-au continuat activitatea instituind o revoltă contra lui Dumnezeu însuși, uneori tacit, alteori deschis.

195:8.7 (2081.7) Revoltei laice datorăți voi uluitoarea creativitate a industriei americane și a progresului material fără precedent al civilizației occidentale. Și, pentru că revolta laică a mers prea departe, ea a pierdut din vedere pe Dumnezeu și *adevărata* religie, a urmat de aici o recoltă neașteptată de războaie mondiale și de instabilitate internațională.

195:8.8 (2081.8) Nu este necesar să se sacrifice credința în Dumnezeu pentru a te bucura de binefacerile revoltei laice moderne: toleranță, serviciu social, guvernare democratică și libertăți civile. Nu este neapărat nevoie ca laicii să se opună adevăratei religii pentru a promova știința și pentru a face să progreseze educația.

195:8.9 (2082.1) Dar laicismul nu este singurul autor al dobândirilor recente în desfășurarea vieții. Înapoia dobândirilor celui de-al douăzecilea secol, nu sunt numai știința și laicismul, ci și acțiunea spirituală a vieții și a învățăturilor lui Iisus din Nazaret care nu sunt nici recunoscute nici luate în considerare.

195:8.10 (2082.2) Fără Dumnezeu, fără religie, laicismul științific nu va putea niciodată să coordoneze forțele sau să armonizeze divergențele și rivalitățile de interese, de rase și de naționalisme. În ciuda înfăptuirilor sale materialiste incomparabile, această societate omenească laicizată se dezintegrează încetul cu încetul. Principala forță de coeziune care rezistă acestei dezintegrări de antagonisme este naționalismul. Or, naționalismul este principalul obstacol în calea păcii mondiale.

195:8.11 (2082.3) Slăbiciunea inherentă laicismului vine din aceea că el respinge morala și religia în favoarea politicii și a puterii. Este de-a dreptul imposibil să se stabilească fraternitatea oamenilor ignorând sau renegând paternitatea lui Dumnezeu.

195:8.12 (2082.4) Optimizarea laică în materie socială și politică este o iluzie. Fără Dumnezeu, nici eliberarea și libertatea, nici bunurile și bogățiile nu vor aduce pacea.

195:8.13 (2082.5) Laicizarea completă a științei, a educației, a industriei și a societății nu poate duce decât la dezastru. În cursul primei treimi

a secolului al douăzecilea, urantienii au omorât mai mulți oameni decât în decursul primelor nouăsprezece secole ale epocii creștine. Și acesta nu-i decât începutul înfiorătoarei recolte a materialismului și a laicismului; distrugeri și mai grozave au să vină.

9. Problema Creștinismului

195:9.1 (2082.6) Nu neglijați valoarea moștenirii voastre spirituale, fluviul adevărului ce curge străbătând secolele, nici chiar în epoca sterilă a unei epoci materialiste și laice. În toate neprețuitele voastre eforturi de a vă lepăda de crezurile superstițioase ale vremurilor trecute, asigurați-vă că păstrați ferm adevărul veșnic. Dar aveți răbdare! Când prezența revoltei contra superstiției va fi luat sfârșit, adevărurile evangheliei lui Iisus vor persista glorios pentru iluminarea unei căi mai noi și mai bune.

195:9.2 (2082.7) Însă creștinismul păgânizat și socializat are nevoie de un nou contact cu învățăturile fără compromis ale lui Iisus; el zace în lipsa unei viziuni noi a vieții Învățătorului pe pământ. O revelație nouă și mai completă a religiei lui Iisus este menită să triumfe asupra unui imperiu de laicism imperialist și să inverseze un curent mondial de naturalism mecanist. Urantia freamătă acum chiar la marginea uneia dintre epocile ei cele mai uimitoare și mai pasionante de reajustare socială, de stimulare morală și de iluminare spirituală.

195:9.3 (2082.8) Chiar și foarte mult modificate, învățăturile lui Iisus au supraviețuit cultelor de mistere din epoca lor natală, ignoranței și superstițiilor din vremurile de întuneric; și, chiar și în acest moment,

ele triumfă puțin câte puțin asupra materialismului, a mașinismului și a laicismului celui de-al douăzecilea secol. Și asemenea epoci de mari încercări și de înfrângeri amenințătoare sunt întotdeauna perioade de mare revelație.

195:9.4 (2082.9) Religia are nevoie de noi conducători, de oameni și de femei spirituali care vor îndrăzni să se bizuiască numai pe Iisus și pe incomparabilele lui învățături. Dacă creștinismul continuă să-și neglijeze misiunea lui spirituală continuând să se ocupe de problemele sociale și materiale, va trebui ca renașterea spirituală să aștepte venirea acestor noi învățători ai religiei lui Iisus care se vor consacra exclusiv regenerării spirituale a oamenilor. Atunci, aceste suflete născute din spirit vor da rapid îndrumările și inspirația necesare reorganizării sociale, morale, economice și politice ale lumii.

195:9.5 (2083.1) Epoca modernă va refuza să accepte o religie incompatibilă cu faptele și care nu se armonizează cu concepțiile ei cele mai elevate despre adevăr, frumusețe și bunătate. A venit timpul să se redescopere adevăratele temelii originale ale creștinismului astăzi denaturat și plin de compromis.

195:9.6 (2083.2) Omul primitiv va trăi o viață de înrobire superstițioasă sub jugul fricii religioase. Omul civilizat modern se teme să nu cadă sub dominația unor puternice convingeri religioase. Omul chibzuit s-a temut întotdeauna să nu fie *legat* de o religie. Când vreo religie puternică și activă amenință să domine, el încearcă invariabil să raționeze, să facă din asta o tradiție și să o transforme într-o instituție, în speranța de a o putea astfel controla. Prin acest proces chiar și o

religie revelată devine o credință stabilită și dominată de oameni. Bărbații și femeile moderni și inteligenți fug de religia lui Iisus de teama de ceea ce *le-* ar putea face - și de ceea ce ar face ea din *ei*. Și toate aceste temeri sunt bine întemeiate. Într-adevăr, religia lui Iisus domină și transformă pe credincioșii ei, cerând ca omul să-și dedice viața cercetării cunoașterii voii Tatălui care este în ceruri și cere ca energiile vieții să fie afectate serviciului dezinteresat al fraternității oamenilor.

195:9.7 (2083.3) E cât se poate de simplu, bărbații și femeile egoiști nu vor să plătească prețul acesta, nici chiar în schimbul celei mai mari comori spirituale care le-a fost oferită vreodată muritorilor. Trebuie așteptat ca omul să fie suficient de deziluzionat de tristele decepții care însoțesc urmărirea insensibilă și amăgitoare a egoismului, și care a descoperit sterilitatea religiei formaliste. Doar atunci va fi el dispus să se întoarcă din toată inima către evanghelia împărăției, religia lui Iisus din Nazaret.

195:9.8 (2083.4) Lumea are nevoie de o religie de prima mână. Chiar și creștinismul - cea mai bună religie a celui de-al douăzecilea secol - nu este doar o religie *despre* Iisus, ci și o religie pe care oamenii o experimentează la mâna a doua. Ei preiau religia lor în întregime așa cum le este transmisă de conducătorii lor religioși recunoscuți. Ce deșteptare ar experimenta lumea numai dacă l-ar putea vedea pe Iisus așa cum a trăit el realmente pe pământ și dacă ar cunoaște la prima mână învățăturile dătătoare de viață! Cuvintele care descriu lucruri frumoase nu pot stârni pasiuni tot atât de mult cât vederea acestor lucruri; cuvintele unui crez nu mai pot să însuflețească inimile oamenilor ca și experiența cunoașterii prezenței lui Dumnezeu.

Totuși, credința atentă va păstra întotdeauna deschisă poarta speranței sufletului omenesc pentru a lăsa să intre veșnicele realități spirituale ale valorilor divine din lumile de dincolo.

195:9.9 (2083.5) Creștinismul a îndrăznit să-și înjosească idealurile în fața sfidării lansate de lăcomia omenească, nebunia războirilor și pofta de putere. Dar religia lui Iisus subzistă ca convocarea spirituală imaculată și transcendentă ea cheamă ceea ce este mai bun în om pentru a se ridica deasupra tuturor moștenirilor evoluției animale, și pentru a atinge prin grație înălțimile morale ale veritabilului destin uman.

195:9.10 (2083.6) Creștinismul este amenințat de moartea lentă prin formalism, prin excesul de organizare, prin intelectualism și prin alte tendințe nespirtuale. Biserica creștină modernă nu este o fraternitate de credincioși dinamici ca aceea pe care Iisus o însărcinase să efectueze transformarea spirituală continuă a generațiilor succesive ale omenirii.

195:9.11 (2083.7) Ceea ce se cheamă creștinism a devenit atât o mișcare socială și culturală cât și o credință și o practică religioasă. Curentul creștinismului modern deseacă un mare număr de antice mlaștini păgâne și multe mocirle de barbarism. Multe vechi bazine spirituale se scurg în curentul cultural de astăzi în vreme ce cursurile de apă ce vin din înaltele platouri ale Galileii, care se presupun a fi sursa sa exclusivă.

10. Viitorul

195:10.1 (2084.1) În adevăr, creștinismul a făcut un mare serviciu acestei omeniri, dar acum, lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie este Iisus. Lumea are nevoie să-l vadă pe Iisus trăind din nou pe pământ în experiența muritorilor născuți din spirit care îl revelează efectiv pe Maestru tuturor oamenilor. Este inutil a se vorbi despre o renaștere a creștinismului primitiv; trebuie să înaintezi de acolo de unde te afli. Cultura modernă trebuie botezată spiritual cu o nouă revelație a vieții lui Iisus și iluminată de o nouă pricepere a evangheliei mântuirii eterne propovăduite de el. Și, când Iisus va fi înălțat astfel, el va atrage toți oamenii la el. Ucenicii lui Iisus ar trebui să fie mai mult decât cuceritori pentru lume, ar trebui să fie izvoare clocotitoare de inspirație și de viață însuflețitoare. Religia nu este decât un umanism exaltat până într-acolo încât să fie făcut divin prin descoperirea realității prezenței lui Dumnezeu în experiența personală.

195:10.2 (2084.2) Frumusețea și sublimul vieții lui Iisus pe pământ, umanitatea și divinitatea lui, simplitatea lui și caracterul lui unic prezintă o imagine atât de frapantă și atât de atrăgătoare a salvării omului și a revelației lui Dumnezeu, încât teologii și filozofii din toate epocile ar trebui să fie eficient împiedicați de a formula crezuri și de a crea sisteme teologice de servitute spirituală pornind de la această revărsare transcendentă a lui Dumnezeu sub forma omului. În Iisus, universul produce un om muritor în care spiritul iubirii a învins neajunsurile materiale ale timpului și a triumfat asupra faptului originii sale psihice.

195:10.3 (2084.3) Amintiți-vă mereu că Dumnezeu și omul au nevoie unul de celălalt. Ei își sunt reciproc necesari pentru împlinirea finală

și completă a experienței personalității eterne în destinul divin al finalității universului.

195:10.4 (2084.4) ”Împărăția lui Dumnezeu este în voi.” Aceasta este probabil cea mai mare proclamare pe care a făcut-o Iisus vreodată, după declarația că Tatăl său este un spirit viu și iubitor.

195:10.5 (2084.5) Pentru a câștiga sufletele de partea Învățătorului, nu prima leghe parcursă prin obligație, prin datorie sau prin convenție este ceea ce va transforma omul și lumea sa, ci mai degrabă *a doua* leghe de slujire liberă și de devotament iubitor de libertate; ea denotă că ucenicul a întins mâna în maniera lui Iisus pentru a-l prinde pe fratele său și a-l aduce, sub guvernare spirituală, către țelul superior și divin al existenței de muritor. Chiar și astăzi, creștinismul parcurge de bună voie *prima* leghe, dar omenirea zace ori merge poticnindu-se în tenebrele morale, pentru că sunt prea puțini ucenicii autentic pregătiți să parcurgă *a doua* leghe - prea puțini partizani mărturisiți ai lui Iisus care trăiesc și iubesc realmente așa cum i-a învățat el pe ucenici să trăiască, să iubească și să servească.

195:10.6 (2084.6) Chemarea la aventura constând în construirea unei societăți umane noi și transformate, prin renașterea spirituală a fraternității împărăției lui Iisus, ar trebui să-i pasioneze pe toți cei care cred în el și să le insuflă sentimente mai vii pe care oamenii nu le-au mai simțit niciodată din vremea în care, pe pământ, ei parcurgeau țările ca tovarăși ai lui întru carne.

195:10.7 (2084.7) Nici un sistem social sau regim politic negând realitatea lui Dumnezeu nu poate contribui într-un chip constructiv și durabil la avansarea civilizației umane. Dar creștinismul, așa cum este astăzi subdivizat și laicizat, prezintă cel mai mare dintre toate

obstacolele în calea progresului umanității; aceasta este adevărat mai ales în ceea ce privește Orientul.

195:10.8 (2084.8) Dominația ecleziastică este în mod imediat și veșnic incompatibilă cu această credință vie, cu acest spirit crescând și cu această experiență de prima mână a camarazilor lui Iisus în credința și în frăția oamenilor în societatea spirituală a împărăției cerurilor.

Dorința lăudabilă de a păstra tradiția înfăptuirilor trecute conduce adesea la apărarea sistemelor de adorare perimate. Dorința bine intenționată de a întreține vechile sisteme de gândire împiedică mult asigurarea unor metode și mijloace noi și potrivite menite să satisfacă aprinsele dorințe spirituale ale minții în dezvoltare și în progres ale omului modern. Tot astfel, Bisericele creștine din cel de-al douăzecilea secol se ridică ca niște obstacole imense, dar într-un chip cu totul inconștient, înaintea progresului imediat al adevăratei evanghelii - învățăturile lui Iisus din Nazaret.

195:10.9 (2085.1) Multe persoane serioase, care ar fi fericite să-și ofere fidelitatea Christosului evangheliei, găsesc foarte dificil să susțină cu entuziasm o Biserică care ține atât de puțin seama de spiritul vieții ei și de învățăturile ei, și de care li se spusese eronat că fusese întemeiată de către el. Iisus nu este întemeietorul Bisericii creștine, ci, în toate felurile compatibile cu firea sa, el *a întreținut*- o ca fiind cea mai bună purtătoare de cuvânt existentă a lucrării vieții lui pe pământ.

195:10.10

(2085.2) Dacă Biserica creștină ar îndrăzni măcar să adopte programul Învățătorului, mii de tineri, aparent indiferenți, s-ar grăbi să se înroleze într-o asemenea întreprindere spirituală și n-ar ezita să meargă până la capăt în această aventură.

195:10.11

(2085.3) Creștinismul este serios confruntat cu condamnarea încorporată într-unul din propriile lui sloganuri: „o casă divizată în ea înseși nu poate subzista.” Lumea necreștină nu va accepta să capituleze împotriva unui creștinism divizat în secte. Iisus cel viu reprezintă singura speranță posibilă de unificare a creștinismului. Adevărata Biserică - fraternitatea lui Iisus - este invizibilă, spirituală și caracterizată prin *unitate*, dar nu în mod necesar prin *uniformitate*. Uniformitatea este marca distinctivă a lumii fizice de natură mecanicistă. Unitatea spirituală este rodul uniunii prin credință cu Iisusul viu. Biserica vizibilă ar trebui să refuze a mai continua să stânjenească progresul fraternității invizibile și spirituale a împărăției lui Dumnezeu. Această unitate este destinată să devină un *organism viu*, contrastând cu o organizație socială trecută la rangul de instituție. Organizațiile sociale pot foarte bine fi utilizate de către fraternitate, dar nu trebuie ca ele s-o înlocuiască.

195:10.12

(2085.4) Totuși, creștinismul, chiar și acesta al secolului al douăzecilea, nu trebuie să fie disprețuit. El este produsul geniului moral conjugat al oamenilor cunoscători de Dumnezeu, venind din multiple rase și din numeroase epoci; el a fost cu adevărat una dintre cele mai mari puteri benefice de pe pământ. De aceea, nimeni n-ar trebui să-l trateze cu ușurință, în pofida defectelor lui inerente și dobândite. Creștinismul găsește încă calea de a acționa prin puternice emoții morale asupra minții oamenilor chibzuiți.

195:10.13

(2085.5) Însă, când Biserica se lansează în comerț și în politică, ea nu are nici o scuză; aceste alianțe nelegiuite sunt o flagrantă

trădare a Învățătorului. Iar prietenilor sinceri ai adevărului le va lua mult timp să uite că această puternică Biserică instituțională a avut adesea îndrăzneala de înăbuși o credință nou născută și de a persecuta pe purtătorii adevărului care au avut neșansa de a se prezenta sub veștminte neortodoxe.

195:10.14

(2085.6) Este din nefericire prea adevărat că această Biserică n-ar fi supraviețuit dacă nu ar fi existat, în această lume, oameni care să prefere acest fel de adorare. Multe suflete spiritual indolente doresc cu ardoare o religie veche și autoritară de rituri și de tradiții sacre. Evoluția umană și progresul spiritual nu prea sunt suficiente pentru a permite tuturor oamenilor să se dispenseze de o autoritate religioasă. Iar fraternitatea invizibilă a împărăției poate foarte bine să includă aceste grupuri familiale de clase sociale și de caractere variate, cu condiția ca membrii lor să fie dispuși să devină fii ai lui Dumnezeu, cu adevărat conduși de spirit. Însă, în această fraternitate a lui Iisus, nu este loc nici pentru rivalități sectare, nici pentru supărări de grup, nici pentru afirmări de superioritate morală și de infailibilitate spirituală.

195:10.15

(2086.1) Aceste diverse grupări de creștini pot servi la concilierea unor numeroase tipuri diferite de oameni dornici să creadă, printre diversele popoare ale civilizației occidentale, dar o asemenea diviziune a creștinătății prezintă o serioasă slăbiciune atunci când încearcă să aducă evanghelia lui Iisus printre orientali. Aceste popoare nu înțeleg încă că există o *religie a lui Iisus* separată și întrucâtva distinctă de creștinism, care a devenit din ce în ce mai mult o religie *despre Iisus*.

195:10.16

(2086.2) Marea speranță a Urantiei rezidă în posibilitatea unei noi revelații a lui Iisus, cu o prezentare nouă și lărgită a mesajului său salvator, care va uni spiritual, într-o slujire expresie a dragostei, numeroasele familii ale celor care se pretind astăzi fideli lui.

195:10.17

(2086.3) Chiar și educația clasică ar putea ajuta la această mare renaștere spirituală dacă ea ar voi să acorde mai multă atenție lucrării de învățare a tinerilor cum să se angajeze în proiectele vieții și în dezvoltarea caracterului. Scopul oricărei educații ar trebui să constea în întreținerea și în urmărirea țelului suprem al vieții, dezvoltarea unei personalități pline de măreție și bine echilibrate. Există mare nevoie să se propovăduiască disciplina morală în locul atâtor satisfaceri egoiste. Pe o asemenea bază, religia își poate aduce contribuția stimulentului ei spiritual la lărgirea și la îmbogățirea vieții de muritori, chiar și până la siguranța și elevarea vieții eterne.

195:10.18

(2086.4) Creștinismul este o religie improvizată; trebuie deci ca ea să acționeze la o viteză mică; înfăptuirile spirituale la mare viteză trebuie să aștepte noua revelație și acceptarea mai generalizată a adevăratei religii a lui Iisus. Creștinismul este totuși o puternică religie, de vreme ce simpli ucenici ai unui tâmplar răstignit au lansat învățăturile care au cucerit imperiul roman în trei secole și și-au continuat acțiunea triumfând asupra barbarilor care au invadat Roma. Acest același creștinism a cucerit - absorbit și exaltat - tot curentul teologiei ebraice și al filozofiei grecești. Și apoi, când religia creștină a intrat în coma de peste o mie de ani ca urmare a unei doze excesive de mistere și de păgânism, ea s-a reînviat pe sine și a recucerit virtual

toată lumea occidentală. Creștinismul conține suficiente învățături ale lui Iisus pentru a deveni nemuritor.

195:10.19

(2086.5) Măcar dacă ar reuși creștinismul să priceapă o parte mai mare din învățăturile, cu atât mai mult ar face pentru a ajuta omul modern să-și rezolve problemele noi și tot mai complexe.

195:10.20

(2086.6) Creștinismul suferă de un mare handicap, pentru că, în mintea tuturor oamenilor din lume, el a fost identificat ca fiind o parte a sistemului social, a vieții industriale și a criteriilor morale ale civilizației occidentale; și astfel că creștinismul a lăsat involuntar impresia că susține o societate care se clatină sub vinovăția de a tolera știința fără idealism, politica fără principii, averea fără muncă, plăcerea fără restricție, cunoașterea fără caracter, puterea fără conștiință și industria fără moralitate.

195:10.21

(2086.7) Speranța creștinismului modern constă în a înceta de a mai susține sistemele sociale și politica industrială a civilizației occidentale, înclinându-se totodată cu umilință înaintea crucii pe care o exaltă cu atâta curaj, și de acolo învățând din nou de la Iisus din Nazaret cele mai mari adevăruri pe care omul muritor le poate înțelege vreodată - evanghelia vie a paternității lui Dumnezeu și a fraternității omului.

Cartea Urantia

<< [Capitolul 195](#) | [Titlurile](#) | [Conținutul](#) | >>

Capitolul 196

Credința lui Iisus

196:0.1 (2087.1) IISUS avea în Dumnezeu o credință sublimă și sinceră. El a încercat suișurile și coborâșurile obișnuite ale existenței de muritor, dar nu a pus niciodată în chip religios la îndoială certitudinea vegherii și a îndrumărilor lui Dumnezeu. Credința sa era rodul clarviziunii născute din activitatea prezenței divine, Ajustorul său Interior. Credința sa nu era nici tradițională, nici pur intelectuală; era în întregime personală și pur spirituală.

196:0.2 (2087.2) Iisus cel uman îl vedea pe Dumnezeu ca fiind sfânt, just și mare, precum și adevărat, frumos și bun. El a focalizat în mintea sa toate aceste atribute ale divinității ca „voie a Tatălui care este în ceruri”. Dumnezeul lui Iisus era simultan „Sfântul Israelului” și „Tatăl din ceruri viu și iubitor”. Conceptul de Dumnezeu ca Tată nu

era original la Iisus, dar el a exaltat și a înălțat ideea la nivelul unei experiențe sublimă înfăptuind o nouă revelație a lui Dumnezeu și proclamând că orice creatură muritoare este un copil al acestui Tată al dragostei, un fiu de Dumnezeu.

196:0.3 (2087.3) Iisus nu s-a agățat de credința în Dumnezeu ca un suflet ce se zbate într-un război contra universului și duce o luptă pe viață și moarte contra unei lumi ostile și păcătoase. El n-a recurs la credință numai pentru a se consola în toiul dificultăților sau pentru a se încuraja înaintea amenințării disperării. Credința nu era pentru el o simplă compensare iluzorie la realitățile neplăcute și la tristețile vieții. În fața tuturor dificultăților naturale și a contradicțiilor temporare ale existenței unui muritor, el încerca calmul unei încrederi supreme și de necontestat în Dumnezeu, și fascinația de a trăi, par credință, în prezența Tatălui celest însuși. Această credință triumfătoare era o experiență vie de împlinire spirituală efectivă. Marea contribuție a lui Iisus la valorile de experiență umană nu a fost aceea de a fi revelat atât de multe valori noi cu privire la Tatăl din ceruri ci mai degrabă de a demonstra atât de magnific și de uman un tip nou și superior de *credință vie în Dumnezeu*. Niciodată pe nici o lume din universul nostru, nici în viața vreunui anume muritor, Dumnezeu nu a devenit o asemenea realitate vie ca în experiența umană a lui Iisus din Nazareth.

196:0.4 (2087.4) Această lume și toate celelalte lumi ale creației locale descoperă, în viața Maestrului pe Urantia, o religie de un tip nou și superior, o religie bazată pe relații spirituale personale cu Tatăl Universal, și în întregime validate de autoritatea supremă a unei experiențe personale autentice. Această credință vie a lui Iisus era mai mult decât o reflexie intelectuală și nu era o meditație mistică.

196:0.5 (2087.5) Teologia poate fixa, formula, defini și dogmatiza credința, dar, în viața umană a lui Iisus, credința era personală, vie, originală, spontană și pur spirituală. Această credință nu era nici un respect pentru tradiție, nici o simplă credință intelectuală ținută ca un crez sacru, ci mai degrabă o experiență sublimă și o profundă convingere care îl *ținea în siguranță*. Această credință era atât de reală și atât de atotcuprinzătoare încât ea a spulberat absolut toate îndoielile spirituale și a distrus eficient orice dorință conflictuală. Nimic nu-l putea împiedica pe Iisus de la ancorarea spirituală în această credință ferventă, sublimă și neînfricată. Chiar și în fața unei înfrângeri aparente sau în angoasa decepțiilor și într-o disperare amenințătoare, el stătea calm în prezența divină, liberă de orice frică și pe deplin conștientă că este spiritualmente invincibilă. Iisus beneficia de încredințarea întăritoare de a poseda o credință stoică; în fiecare situație dificilă a vieții, el dădea infailibil dovadă de o fidelitate totală față de voia Tatălui. Iar această credință superbă nu a fost clintită, nici chiar de amenințarea crudă și zdrobitoare a unei morți dezonorante.

196:0.6 (2088.1) La un geniu religios, o puternică credință spirituală conduce prea adesea direct la un fanatism dezastruos, la exacerbarea egoului religios, dar nu a fost la fel și în cazul lui Iisus. Viața lui practică nu a fost afectată defavorabil de credința sa extraordinară și de dobândirea de spirit, pentru că această exaltare spirituală era expresia în întregime inconștientă și spontană în sufletul său a experienței sale personale cu Dumnezeu.

196:0.7 (2088.2) Credința spirituală a lui Iisus, înflăcărată și neclintită, nu a devenit niciodată fanatică pentru că nu a încercat niciodată să o

impună asupra judecăților sale intelectuale bine echilibrate privitoare la valorile relative ale situațiilor practice și obișnuite ale vieții sociale, economice și morale. Fiul Omului era, printre altele, o persoană omenească splendid unificată; el era o ființă divină perfect înzestrată; el era magnific coordonat ca ființă umană și divină combinate, activând pe pământ într-o singură personalitate. Maestrul coordona întotdeauna credința sufletului cu înțeleptele aprecieri ale unei experiențe mature. Credința personală, speranța spirituală și devotamentul moral erau întotdeauna legate într-o incomparabilă unitate religioasă asociindu-se armonios cu pătrunzătoarea realizare a realității și a caracterului sacru ale tuturor angajamentelor umane - onoare personală, dragoste familială, obligații religioase, îndatorire socială și necesități economice.

196:0.8 (2088.3) Credința lui Iisus vedea toate valorile spiritului ca fiind incluse în împărăția lui Dumnezeu, și de aceea zicea: „Căutați mai întâi împărăția cerurilor”. Iisus vedea, în comunitatea ideală și evoluată a împărăției, înfăptuirea și împlinirea „voii lui Dumnezeu” . Esențialul rugăciunii învățate de discipolii lui de la el era: „Să vină împărăția ta, să se facă voia ta.” După ce a conceput astfel împărăția ca incluzând voia lui Dumnezeu, el s-a consacrat manifestării ei cu o uimitoare uitare de sine și cu un entuziasm nemărginit. Însă, în toată intensitatea misiunii sale și în timpul vieții sale extraordinare el nu a făcut niciodată să apară încrâncenarea unui fanatic ori inutilitatea superficială a religiosului egoist.

196:0.9 (2088.4) Toată viața Maestrul a fost constant condiționat de această credință vie, această sublimă experiență religioasă. Această atitudine spirituală domina complet modul său de a gândi și de a

simți, de a crede și de a se ruga, de a propovădui și de a predica. Această credință personală a unui fiu în certitudinea guvernării și în siguranța ocrotirii unui Tată ceresc a impregnat viața sa excepțională cu un profund conținut de realitate spirituală. Totuși, în pofida acestei conștiințe strânselor sale relații cu divinitatea, acest galileean, Galileanul lui Dumnezeu, când s-a adresat lui numindu-l Bun Învățător, a replicat imediat: „De ce mă numești tu bun?” Când ne pomenim în fața unei atât de splendide uitări de sine, noi începem să înțelegem cum a găsit Tatăl posibil să i se manifeste atât de desăvârșit lui Iisus și de a se revela prin el muritorilor împărăției.

196:0.10 (2088.5) Ca om al împărăției, Iisus a adus lui Dumnezeu cea mai mare dintre toate ofrandele: el a consacrat și a dedicat propria sa voie maiestuosului serviciu de a face voia divină. Iisus interpreta întotdeauna cu consecvență religia în întregime sub aspectul voii Tatălui. Când studiați cariera Maestrului din punctul de vedere al rugăciunii sau al oricărei alte trăsături a vieții religioase, cercetați mai puțin învățăturile lui decât faptele lui. Iisus n-a făcut niciodată o rugăciune cu titlu de îndatorire religioasă. Pentru el rugăciunea era o expresie sinceră de atitudine spirituală, o declarație de loialitate a sufletului, o etalare de devotament personal, o expresie de recunoștință, un mod de a scăpa de încordarea emoțională, o împiedicare a conflictului, o exaltare a intelectului, o înnobilare a dorințelor, o justificare a deciziilor morale, o îmbogățire a gândirii, o întărire a tendințelor superioare, o consacrare a impulsurilor, o clarificare a punctului de vedere, o declarare a credinței, o predare transcendentală a voinței, o sublimă afirmare a încrederii, o revelare a curajului, o proclamare a unei descoperiri, o mărturisire de devoțiune

supremă, confirmarea unei consacrări, o tehnică pentru a aplana dificultățile și puternica mobilizare a puterilor conjugate ale sufletului pentru a rezista tuturor tendințelor umane spre egoism, spre rău și spre păcat. El a trăit această viață de evlavioasă consacrare anume pentru a face voia Tatălui său și a sfârșit-o triumfal printr-o rugăciune de acest ordin. Secretul incomparabilei lui vieți religioase era această conștiință a prezenței lui Dumnezeu; el a dobândit-o prin rugăciuni inteligente și printr-o adorare sinceră - o comuniune neîntreruptă cu Dumnezeu - iar nu prin îndrumări, prin voci, prin viziuni sau prin practici religioase extraordinare.

196:0.11 (2089.1) În viața pământească a lui Iisus, religia a fost o experiență vie, o mișcare directă și personală de la venerația spirituală până la dreptatea practică. Credința lui Iisus a dat roadele transcendente ale spiritului divin. Credința sa nu era nici lipsită de maturitate nici credulă ca aceea a unui copil, ci, în multe privințe, ea semăna cu încrederea candidă a minții de copil. Încrederea lui Iisus în Dumnezeu semăna mult cu aceea a unui copil în părinții lui. El avea o profundă încredere în univers, și anume acel fel de încredere pe care o are copilul în mediul său parental. Credința sinceră a lui Iisus în bunătatea fundamentală a universului semăna mult cu aceea a unui copil în siguranța anturajului său pământesc. Iisus se biza pe Tatăl ceresc așa cum se încrede un copil în tatăl său pământesc, și niciodată credința sa înflăcărată n-a pus nici o clipă la îndoială certitudinea că Tatăl ceresc veghea asupra lui. Iisus n-a fost în mod serios tulburat de frică, de îndoială ori de scepticism. Necredința nu inhiba exprimarea liberă și originală a vieții sale. El avea curajul neclintit și inteligent al unui adult îmbinat cu optimismul sincer și încrezător al unui copil

credincios. Credința sa crescuse până la un asemenea grad de înțelegere încât era lipsită de orice urmă de teamă.

196:0.12 (2089.2) Credința lui Iisus atinge puritatea încrederii unui copil. Ea era atât de absolută și de lipsită de îndoieli încât ea reacționa la farmecul contactului cu semenii și cu minunățiile universului. Sentimentul lui de dependență de divin era atât de complet și de încrezător încât îi oferea bucuria și asigurarea unei siguranțe personale absolute. Nu exista nici urmă de simulare ezitantă în experiența religioasă lui Iisus. În această inteligență gigant de adult, credința de copil domina cu supremație în toate materiile raportându-se la conștiința religioasă. Nu este de mirare că el a zis odată: „Dacă nu veți deveni ca un copil, nu veți intra în împărăție.” Deși credința lui Iisus a fost *copilărească*, ea nu a fost în nici un caz *copilăroasă*.

196:0.13 (2089.3) Iisus nu le-a cerut niciodată discipolilor lui să creadă în el, ci mai degrabă să creadă *cu* el, să creadă în realitatea iubirii lui Dumnezeu și să accepte cu toată încrederea încredințarea de filiația lor cu Tatăl celest. Maestrul dorește ca toți adepții lui să împărtășească pe deplin credința sa transcendentă. În maniera cea mai emoționantă, Iisus i-a provocat pe partizanii lui nu doar să creadă în *ceea ce* credea el, ci și să creadă *așa cum* credea el. Aceasta este deplina semnificație a unicei lui cerințe supreme: „Urmați-mă”

196:0.14 (2090.1) Viața pământească a lui Iisus a fost consacrată unei singure mari meniri - facerea voii Tatălui, trăirea vieții omenești în chip religios și prin credință. Credința lui Iisus era încrezătoare ca aceea a unui copil, dar fără cea mai mică urmă de înfumurare. El a luat decizii ferme și hotărâte, a înfruntat cu curaj o mulțime de dezamăgiri, a depășit cu hotărâre extraordinare dificultăți și a făcut

față fără slăbiciune asprelor exigențe ale datoriei. Era nevoie de o puternică voință și de o încredere de neclintită pentru a crede ceea ce credea Iisus și *așa cum* credea el.

1. Iisus — omul

196:1.1 (2090.2) Devotamentul lui Iisus față de voia Tatălui și în slujba oamenilor reprezenta mai mult decât o decizie de muritor și o hotărâre omenească; era o consacrare din toată inima sa acestei manifestări a dragostei fără margini. Oricât ar fi de mare faptul suveranității lui Mihail, nu trebuie să le fie luat oamenilor Iisusul uman. Maestrul a urcat în ceruri atât ca om cât și ca Dumnezeu. El aparține oamenilor și oamenii îi aparțin lui. Ce nefericire ca religia însăși să fie atât de greșit interpretată încât Să îl ia pe Iisusul uman dintre muritorii care se luptă. N-ar trebui ca discuțiile asupra divinității sau umanității lui Christos să eclipseze adevărul salvator că Iisus din Nazareth era un om religios care a reușit, prin credință, să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu; el a fost omul cel mai autentic religios care a trăit vreodată pe Urantia.

196:1.2 (2090.3) A venit vremea să se constate reînvierea simbolică a Iisusului uman, ieșind din mormântul tradițiilor teologice și al dogmelor religioase a nouăsprezece secole. Iisus din Nazareth nu mai trebuie sacrificat, nici chiar pentru splendidul concept de Christos proslăvit. Ce serviciu transcendent ar făcea prezenta revelație dacă, prin ea, Fiul Omului putea fi retras din mormântul teologiei tradiționale și prezentat, ca Iisus viu, Bisericii care îi poartă numele și

tuturor celorlalte religii! Comunitatea creștină a credincioșilor în mod sigur n-ar ezita niciodată să readapteze credința și obiceiurile ei de viață astfel încât să îl poată „urma” pe Maestru în demonstrarea vieții sale reale de devoțiune religioasă în facerea voii Tatălui său și de consacrare dezinteresată în slujirea oamenilor. Se tem oare așa-zișii creștini de dezvăluirea suficienței și neconsacrării unei comunități făcute din respectabilitate socială și neadaptare economică egoistă? Se teamă oare creștinismul instituțional că autoritatea ecleziastică tradițională ar fi pusă în pericol, sau poate chiar răsturnată, dacă Iisus din Galileea ar fi restabilit în mintea și în sufletul oamenilor muritori ca ideal de viață religioasă personală? Într-adevăr, reajustările sociale, transformările economice, regenerările morale și revizuirile religioase ale civilizației creștine ar fi radicale și revoluționare dacă religia vie a lui Iisus ar înlocui deodată religia teologică referitoare la Iisus.

196:1.3 (2090.4) A-l urma pe Iisus înseamnă a împărtăși personal credința sa religioasă în spiritul vieții Maestrului consacrată slujirii dezinteresate a oamenilor. Unul dintre lucrurile cele mai importante ale vieții umane constă în a descoperi lucrul în care credea Iisus, idealurile sale și în a vă strădui să îndepliniți planul elevat vieții sale. Din toată cunoașterea omenească, ceea ce prezintă cea mai mare valoare este a cunoaște viața religioasă a lui Iisus și modul în care a trăit.

196:1.4 (2090.5) Oamenii de rând ar fi fericiți să-l audă pe Iisus, și ar reacționa din nou la prezentarea vieții sale umane și sincere de motivație religioasă consacrată, dacă aceste adevăruri ar fi din nou proclamate în lume. Oamenii ar ascultau cu plăcere pentru că el era

unul dintre ei, un laic fără pretenții; cel mai mare învățător religios al lumii era într-adevăr un laic.

196:1.5 (2091.1) Credincioșii împărăției nu trebuiau să aibă drept țel imitarea la literă a aspectelor exterioare ale vieții lui Iisus în trupul său, ci mai degrabă de a împărtăși credința lui, de a avea încredere în Dumnezeu așa cum avea el încredere în Dumnezeu și de a crede în oameni așa cum credea el în oameni. Iisus n-a pus niciodată în discuție paternitatea lui Dumnezeu, nici fraternitatea oamenilor; el era o ilustrare vie a celei dintâi și una profundă a celei de-a doua.

196:1.6 (2091.2) Așa cum oamenii trebuie să progreseze de la conștiința de ființă umană la realizarea divinului, tot așa Iisus s-a înălțat de la natura omului la conștiința naturii lui Dumnezeu. Și Maestrul a efectuat această mare ascensiune de la om la divin prin împlinirea conjugată a credinței intelectului său de muritor și a faptelor ajustorului său interior. Realizarea de fapt a ajungerii la divinitatea totală (în tot timpul cu deplina conștiință a realității umanității sale) a trecut prin șapte stadii de conștiință, prin credință, a divinizării sale progresive. Aceste stadii de realizare progresivă de sine au fost marcate de extraordinarele evenimente următoare în experiența de manifestare a Maestrului:

196:1.7 (2091.3) 1. Sosirea Ajustorului Gândirii.

196:1.8 (2091.4) 2. Venirea mesagerului lui Emanuel care i-a apărut lui Iisus, în Ierusalim, pe vremea când avea aproape doisprezece ani

196:1.9 (2091.5) 3. Manifestările care au însoțit botezarea sa.

196:1.10 (2091.6) 4. Experiențele de pe muntele Transfigurării.

196:1.11 (2091.7) 5. Învierea morontială.

196:1.12 (2091.8) 6. Înălțarea în spirit.

196:1.13 (2091.9) 7. Îmbrățișarea finală a Tatălui din Paradis i-a conferit suveranitate nelimitată asupra universului său.

2. Religia lui Iisus

196:2.1 (2091.10) Într-o bună zi, o reformă în Biserica creștină ar putea avea un impact destul de profund pentru a reveni la purele învățături religioase ale lui Iisus, izvorul și desăvârșitorul credinței noastre. Se poate *predica* o religie *despre* Iisus, dar obligatoriu trebuie *trăită* religia *lui* Iisus. În entuziasmul de la Rusalii, Petru a inaugurat fără să vrea o nouă religie, religia Christosului înviat și proslăvit. Apostolul Pavel a transformat mai târziu această nouă evanghelie în creștinism, religie în care el a încorporat propriile sale vederi teologice și a descris *propria sa experiență personală* cu Iisus de pe drumul Damascului. Evanghelia împărăției este întemeiată pe experiența religioasă personală a lui Iisus din Galileea; creștinismul este întemeiat aproape exclusiv pe experiența personală religioasă a apostolului Pavel. Aproape tot Noul Testament este consacrat nu descrierii vieții religioase semnificative și inspiratoare a lui Iisus, ci analizării experienței religioase a lui Pavel și descrierii convingerilor lui religioase personale. Singurele excepții notabile de la această afirmare, în afară de anumite capitole ale lui Matei, ale lui Marcu și ale lui Luca, sunt Cartea Evreilor și Epistola lui Iacob. Chiar și Petru nu a revenit decât o singură dată în scrierile sale asupra vieții religioase personale a Maestrului său. Noul Testament este un

minunat document creștin, dar care nu reflectă decât jalnic religia lui Iisus.

196:2.2 (2091.11) Viața lui Iisus în carne zugrăvește o creștere religioasă transcendentă, începând prin ideile străvechi de teamă primitivă și de respect omenesc, continuând prin anii de comuniune spirituală personală și ajungând în cele din urmă la statutul superior și exaltat al conștiinței unității sale cu Tatăl. Astfel, într-o sigură viață scurtă, Iisus a trecut prin experiența progresului personal religios pe care oamenii îl încep pe pământ și nu îl desăvârșesc decât la sfârșitul lungii lor șederi în școlile de educație spirituală de pe nivelele succesive ale carierei preparadisiace. Iisus a progresat pornind de la o conștiință pur omenească de certitudini ale credinței, rod al experienței religioase personale, până la înălțimile spirituale sublime ale realizării pozitive a naturii sale divine și până la conștiință a asocierii lui strânse cu Tatăl Universal la cârmuirea unui univers. El a progresat de la umilul statut de dependență umană care îl îndemnase să răspundă spontan la interlocutorul care îl numea Bunul Învățător: „De ce mă numești bun? Nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu”, și până la conștiința sublimă a divinității sale desăvârșite, care l-a făcut să exclame: „Care dintre voi mă va convinge de păcat?” Și această ascensiune treptată de la uman la divin a fost pe deplin înfăptuită de un muritor. Și, atunci când Iisus a atins astfel divinitatea, el era încă același Iisus uman, Fiul Omului precum și Fiul lui Dumnezeu.

196:2.3 (2092.1) Marcu, Matei și Luca au păstrat ceva din portretul lui Iisus cel uman care se lansa în magnifica luptă de a cunoaște voia divină și de a executa această voie. Ioan prezintă un portret al triumfătorului Iisus pășind pe pământ cu deplina conștiință a

divinității sale. Marea greșeală comisă de cei care au studiat viața Maestrului este că unii dintre ei l-au întruchipat pe Iisus ca fiind în întregime uman, în timp ce alții l-au închipuit ca fiind numai divin. De-a lungul întregii lui experiențe el a fost cu adevărat atât uman cât și divin, așa cum mai este încă și acum.

196:2.4 (2092.2) Însă cea mai mare eroare a constat în aceasta: în vreme ce Iisusul uman era recunoscut ca *având* o religie, Iisusul divin, (Christosul) aproape că a devenit o religie de azi pe mâine. Creștinismul lui Pavel a asigurat adorarea divinului Christos, dar a pierdut aproape complet din vedere pe Iisusul uman din Galileea care lupta cu curaj și care, prin cutezanța credinței sale religioase personale și prin eroismul Ajustorului său interior, s-a înălțat de la umilele niveluri ale umanității pentru a deveni una cu divinitatea, devenind astfel calea nouă și vie prin care toți muritorii pot efectua aceeași ascensiune de la umanitate până la divinitate. Muritorii, în toate stadiile de spiritualitate și pe toate lumile, pot găsi în viața personală a lui Iisus ceea ce îi va întări și îi va inspira în timp ce vor progresa de la nivelurile spirituale cele mai de jos la valorile divine cele mai elevate, de la început și până la sfârșitul întregii experiențe religioase personale.

196:2.5 (2092.3) La vremea când s-a scris Noul Testament, autorii credeau profund nu numai în divinitatea lui Christos reînviat, ci credeau cu evlavie și cu sinceritate în întoarcerea sa imediată pe pământ pentru a perfecționa împărăția cerurilor. Această credință solidă în întoarcerea imediată a Domnului a contribuit mult la neglijarea, în relatare, a referințelor care descriu experiențele și însușirile pur umane ale Maestrului. Toată mișcarea creștină a avut

tendința de a se îndepărta de portretul uman al lui Iisus din Nazareth pentru a se orienta către exaltarea lui Christos reînviat, Domnul Iisus-Christosul slăvit care trebuia să revină în curând.

196:2.6 (2092.4) Iisus a fondat religia experienței personale făcând voia lui Dumnezeu și slujind fraternitatea umană. Pavel a întemeiat o religie în care Iisusul proslăvit devenea obiectul adorației, și în care fraternitatea se compunea din tovarăși de credință în divinul Christos. Aceste două concepte existau potențial în viața divin-umană a lui Iisus pe parcursul manifestării sale, și este cu adevărat mare păcat că discipolii lui nu au reușit să creeze o religie unificată care ar fi recunoscut cum se cuvine atât natura umană cât și natura divină a Maestrului, așa cum erau ele inseparabil legate în viața lui pământească și atât de strălucit expuse în evanghelia originală a împărăției.

196:2.7 (2093.1) Să nu ați fi nici șocați nici necăjiți de unele proclamații viguroase ale lui Iisus de ați vrea numai să vă amintiți el era omul religios cel mai sincer și cel mai devotat din lume. El era în întregime un muritor consacrat, dedicat fără rezerve facerii voii Tatălui său. Multe dintre afirmațiile lui aparent dure reprezentau mai degrabă o mărturisire personală de credință și un angajament de devotament față de discipolii lui, decât niște simple porunci. Și această unitate a țelului și devotamentul său dezinteresat au fost cele care i-au permis să facă, într-o viață scurtă, progrese atât de mari în cucerirea minții umane. Multe dintre declarațiile lui ar trebui considerate ca fiind mai degrabă mărturisirile a ceea ce pretindea de la el însuși decât ca exigențe impuse tuturor discipolilor lui. În devotamentul său față de cauza împărăției Iisus a ars toate punțile din

urma sa; el a sacrificat tot ceea ce era un obstacol în cale înfăptuirii
voii Tatălui său.

196:2.8 (2093.2) Iisus îi binecuvânta pe săraci pentru că ei erau în
general sinceri și evlavioși; îi condamna pe bogați pentru că ei erau în
general ușuratici și nelegiuiți, și îi lăuda pe oamenii avuți atunci când
erau pioși și dedicați.

196:2.9 (2093.3) Iisus îi făcea pe oameni să se simtă acasă în lume; el îi
elibera de robia tabuurilor și îi învăța că lumea nu era în esență rea. El
nu năzuia să scape de viața lui pământească. În timpul vieții sale în
trup, el și-a însușit o tehnică de a face voia Tatălui său într-un fel care
a fost pe placul acestui Tată. El a atins o viață religioasă idealistă în
sânul unei lumi realiste. Iisus nu împărtășea punctul de vedere
pesimist al lui Pavel asupra omenirii. Maestrul îi considera pe oameni
ca fii de Dumnezeu și prevedea un viitor etern și magnific pentru toți
cei care alegeau să supraviețuiască. El nu era un sceptic moral; el
privea omul în chip pozitiv, iar nu negativ. El îi considera pe mai toți
oamenii ca fiind mai degrabă slabi, decât răi, mai degrabă
dezorientați, decât depravați. Însă oricare ar fi fost statutul lor, ei erau
cu toții copiii lui Dumnezeu și frații lui.

196:2.10 (2093.4) El îi învăța pe oameni să-și atribuie o valoare înaltă în
timp și în veșnicie. Datorită acestei înalte stime pe care Iisus o avea
pentru oameni, el era pregătit să se dedice slujirii cu asiduitate a
omenirii. Și această valoare infinită pe care o atribuia el finitului a
fost ceea ce făcea din regula de aur un factor esențial al religiei sale.
Ce muritor n-ar fi fost înălțat de credința pe care Iisus o are în el?

196:2.11 (2093.5) Iisus n-a oferit reguli pentru progresul social.

Misiunea sa era religioasă, și religia este o experiență exclusiv

individuală. Scopul ultim al societății în înfăptuirea ei cea mai avansată nu poate spera niciodată să transcendă fraternitatea oamenilor întemeiată pe recunoașterea paternității lui Dumnezeu propovăduit de Iisus. Idealul oricărei înfăptuiri sociale nu poate fi realizat decât prin venirea acestei împărății divine.

3. Supremația religiei

196:3.1 (2093.6) Experiența religioasă personală, spirituală, a rezolvat eficient cea mai mare parte dintre dificultățile muritorilor; ea selecționează, evaluează și ajustează toate problemele umane. Religia nu îndepărtează și nici nu suprimă grijile umane, ci le dizolvă, le absoarbe, le iluminează și le transcende. Veritabila religie unifică personalitatea pentru că ea se ajustează eficient la toate necesitățile muritorilor. Credința religioasă - guvernarea pozitivă a divinei prezențe interioare - îi permite infailibil omului care îl cunoaște pe Dumnezeu să arunce o punte peste prăpastia care există între logica intelectuală care recunoaște Prima Causă Universală ca fiind *Acela*, și pe partea cealaltă afirmările pozitive ale sufletului care declară că această primă cauză este *El*, Tatăl celest al evangheliei lui Iisus, Dumnezeuul personal al salvării umane.

196:3.2 (2094.1) Nu există decât trei elemente în realitatea universală: faptul, ideea și relația. Conștiința religioasă identifică aceste realități ca știință, ca filozofie și ca adevăr. Filozofia ar avea tendința să considere aceste activități ca fiind rațiunea, înțelepciunea și credința -

realitatea fizică, realitatea intelectuală și realitatea spirituală. Noi avem obiceiul de a numi aceste realități lucruri, semnificații și valori.

196:3.3 (2094.2) Înțelegerea progresivă a realității echivalează cu a te apropia de Dumnezeu. Descoperirea lui Dumnezeu, conștiința de a fi identic cu realitatea echivalează cu a încerca desăvârșirea de sine - dinele întreg, totalitatea sinelui. Experiența realității totale este deplina realizare de Dumnezeu, finalitatea experienței cunoașterii de Dumnezeu.

196:3.4 (2094.3) Rezumatul complet al vieții constă în a ști că omul este educat prin fapt, înnobilit prin înțelepciune și salvat - prin credința religioasă.

196:3.5 (2094.4) Certitudinea fizică constă în logica științei; certitudinea morală, în înțelepciunea filozofiei; certitudinea spirituală, în adevărul experienței religioase autentice.

196:3.6 (2094.5) Minteă umană poate atinge înalte niveluri de clarviziune spirituală și sferele corespondente ale divinității valorilor, pentru că ea nu este în întregime materială. Există un nucleu al spiritului în mintea omului - Ajustorul prezenței divine. Există trei dovezi distincte că acest spirit locuiește în mintea umană.

196:3.7 (2094.6) 1. Comuniunea umanitară - iubirea. Minteă pur animală poate fi gregară pentru a se proteja, însă numai intelectul locuit de spirit este altruist cu generozitate și iubitor necondiționat.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretarea universului - înțelepciunea. Numai mintea locuită de spirit poate înțelege că universul este binevoitor cu individul.

196:3.9 (2094.8) 3. Evaluarea spirituală a vieții - adorarea. Numai omul locuit de spirit poate realiza prezența divină și căuta să atingă o

experiență mai completă în și cu acest pre-gust al divinității.

196:3.10 (2094.9) Minteă umană nu creează valori reale; experiența omenească nu procură clarvederea universului. În ceea ce privește clarvederea, recunoașterea valorilor morale și discernerea semnificațiilor spirituale, tot ceea ce poate face mintea omenească constă în a descoperi, a recunoaște, a interpreta și a *alege*.

196:3.11

(2094.10) Valorile morale ale universului devin dobândiri intelectuale prin exercitarea a trei judecăți, sau alegeri fundamentale, a minții de muritor.

196:3.12

(2094.11) 1. Judecata de sine - alegerea morală.

196:3.13

(2094.12) 2. Judecata socială - alegerea etică.

196:3.14

(2094.13) 3. Judecata lui Dumnezeu - alegerea religioasă.

196:3.15

(2094.14) Din aceasta reiese că orice progres omenesc este efectuat printr-o tehnică comună de *evoluție- revelație*.

196:3.16

(2094.15) Dacă un iubit divin nu ar trăi în el, omul nu ar putea iubi mărinimos și spiritual. Dacă nu ar trăi un interpret în mintea sa, omul n-ar putea să-și dea seama cu adevărat de unitatea universului. Dacă nu s-ar afla în el un evaluator, omul s-ar găsi în imposibilitatea de a aprecia valorile morale și de a recunoaște semnificațiile spirituale. Or, acest iubit divin provine chiar din izvorul iubirii infinite; acest interpret este o fracțiune din Unitatea Universală; acest

evaluator este copilul Sursei-Centru a tuturor valorilor absolute ale realității veșnice și divine.

196:3.17 (2095.1) Evaluarea morală cu o semnificație religioasă - clarviziunea spirituală - implică alegerea individuală dintre bine și rău, dintre adevăr și eroare, dintre material și spiritual, dintre uman și divin, dintre timp și eternitate. Supraviețuirea umană depinde, într-o mare măsură, de consacrarea voinței umane alegerii valorilor triate prin selectarea valorilor spirituale - interpretul și unificatorul interior. Experiența religioasă personală comportă două faze: descoperirea în mintea omenească, și revelarea prin divinul spirit interior. Printr-un exces de raționamente sofisticate sau ca urmare a unei purtări nelegiuite a persoanelor așa-zis religioase, se poate ca un om, sau chiar și o generație de oameni, să suspende eforturile lor de a-l descoperi pe Dumnezeu care locuiește în ei. Acești oameni pot înceta să mai progreseze și să nu mai ajungă la revelația divină. Însă astfel de atitudini lipsite de progres spiritual nu pot dura mult timp datorită prezenței și influenței Ajustorilor Gândirii.

196:3.18 (2095.2) Această profundă experiență a realității prezenței divine interioare transcende pentru totdeauna grosiera tehnică materialistă a științelor fizice. Nu se poate pune bucuria spirituală sub un microscop, și nici cântări dragostea într-o balanță, ori măsura valorile morale; și nu se poate nici estima calitatea adorației spirituale.

196:3.19 (2095.3) Evreii aveau o religie de sublimitate morală. Grecii au elaborat o religie a frumuseții. Pavel și confracții lui au întemeiat o religie a credinței, a speranței și a carității. Iisus a revelat o religie a iubirii și a dat-o de pildă: siguranța în dragostea Tatălui, cu bucuria și

cu satisfacția care rezultă din împărtășirea acestei iubiri în serviciul fraternității umane.

196:3.20 (2095.4) DE fiecare dată când un om face o alegere morală chibzuită, el face imediat experiența unei noi invazii divine a sufletului său. Alegerea morală constituie religia ca mobil al reacției interioare la condițiile exterioare. Însă această religie reală nu este o experiență pur subiectivă. Ea semnifică că ansamblul subiectiv al individului este angajat într-o reacție semnificativă și inteligentă la obiectivitatea totală - la univers și la Autorul lui.

196:3.21 (2095.5) Minunata experiență transcendentă a iubirii și a faptului de a fi iubit nu înseamnă că este o iluzie fizică numai pentru că este o experiență pur subiectivă. Singura realitate cu adevărat divină și obiectivă care să fie asociată ființelor muritoare, Ajustorul Gândirii, funcționează aparent, pentru observatorul uman, ca un fenomen exclusiv subiectiv. Contactul omului cu Dumnezeu, realitatea obiectivă cea mai înaltă, nu se efectuează decât prin experiența pur subiectivă de cunoaștere a lui, de adorare a lui și de realizare a filiației cu el.

196:3.22 (2095.6) Adevărata adorare religioasă nu este un monolog zadarnic în care te amăgești pe tine însuși. Adorarea este o comuniune personală cu ceea ce este în mod divin real, cu sursa însăși a realității. Prin adorare, omul aspiră să devină mai bun și, prin ea, el ajunge să atingă în cele din urmă tot *ce- i mai bun*.

196:3.23 (2095.7) Idealizarea adevărului, a frumuseții și a bunătății și încercarea de a fi în slujba lor, nu sunt un substitut al experienței religioase autentice - realitatea spirituală. Psihologia și idealismul nu sunt echivalentul realității religioase. Proiecțiile intelectului omenesc

pot, e adevărat, să dea naștere unor falși dumnezei - dumnezei după chipul omului - dar faptul de a avea cu adevărat conștiință de Dumnezeu nu are o asemenea origine; conștiința de Dumnezeu rezidă în spiritul lăuntric. Multe dintre sistemele religioase umane provin din formulele ieșite din intelectul omenesc, dar faptul de a avea conștiința lui Dumnezeu nu face în mod necesar parte din aceste absurde sisteme de sclavie religioasă.

196:3.24 (2095.8) Dumnezeu nu este simpla născocire a idealismului omenesc; el este izvorul însuși al tuturor discernămintelor și al tuturor valorilor supraanimale de acest gen. Dumnezeu nu este o ipoteză formulată pentru a se unifica conceptele umane de adevăr, de frumusețe și de bunătate; el este personalitatea iubirii din care ies toate manifestările universului.

196:3.25 (2096.1) Adevărul, frumusețea și bunătatea lumii oamenilor sunt unificate prin spiritualitatea în creștere a experienței muritorilor care se înalță către realitățile Paradisului. Nu se poate realiza unitatea adevărului a frumuseții și a bunătății decât în experiența spirituală a personalității cunoscătoare de Dumnezeu.

196:3.26 (2096.2) Moralitatea este indispensabil baza preexistentă a conștiinței personale de Dumnezeu, realizarea personală a prezenței interioare a Ajustorului, însă această moralitate nu este nici sursa experienței religioase, nici clarviziunea spirituală care rezultă din ea. Natura morală este supraanimală, dar subspirituală. Moralitatea echivalează cu recunoașterea îndatoririlor, cu realizarea existenței a ceea ce este just și a ceea ce nu este. Zona morală se interpune între tipul de minte animală și tipul de minte umană, așa cum morontia

funcționează între sferele materiale și spirituale de dobândire a personalității.

196:3.27 (2096.3) Mintea evolutivă este capabilă să descopere legea, morala și etica, însă Ajustorul interior, spiritul manifestat, este acela care îl revelează minții umane pe legislator, Tatăl-sursă a tot ceea ce este adevărat, frumos și bun. Un om astfel iluminat posedă o religie; el este spiritual înzestrat pentru a întreprinde lunga și aventuroasa căutare a lui Dumnezeu.

196:3.28 (2096.4) Moralitatea nu este în mod necesar spirituală; ea poate fi în întregime și pur umană, deși adevărata religie înalță toate valorile morale și le face mai semnificative. Moralitatea fără religie n-a reușit nici să reveleze bunătatea ultimă, nici să asigure supraviețuirea valorilor morale, fie ele ale ei proprii. Religia permite înălțarea și proslăvirea a tot ceea ce recunoaște și aprobă morala, și ea permite să se asigure viața. Religia se menține mai presus de știință, de artă, de filozofie, de etică și de morală, însă fără a fii independentă de ele. Toate sunt indisolubil legate în experiența umană personală și socială. Religia este experiența supremă a omului în natura lui de muritor, dar caracterul finit al limbajului face imposibil teologiei de a descrie vreodată într-o manieră potrivită experiența religioasă reală.

196:3.29 (2096.5) Clarvederea religioasă posedă puterea de a transforma o înfrângere în dorințe superioare și în noi hotărâri. Dragostea este motivația cea mai elevată pe care omul o poate utiliza în ascensiunea sa de univers. Însă, când iubirea este lipsită de adevăr, de frumusețe și de bunătate, ea nu este decât sentiment, deformare filozofică, iluzie psihică și amăgire spirituală. Iubirea trebuie mereu definită pe nivelurile succesive de progres morontial și spiritual.

196:3.30 (2096.6) Arta a izvorât din încercarea omului de a scăpa de lipsa de frumusețe din anturajul său material; este un gest către nivelul morontial. Știința este efortul omului de a rezolva enigmele aparente ale universului material. Filozofia este încercarea de a unifica experiența umană. Religia este gestul suprem al omului magnific îndreptat către realitatea finală, hotărârea sa de a-l găsi pe Dumnezeu și de fi asemenea lui.

196:3.31 (2096.7) În domeniul experienței religioase, posibilitățile spirituale sunt realități potențiale. Imboldul înainte al omului nu este o iluzie psihică. Se poate ca toate fabulațiile oamenilor cu privire la univers să nu corespundă faptelor, însă ele conțin o mare, o foarte mare doză de adevăr.

196:3.32 (2096.8) Viața unora dintre oameni este prea mare și nobilă pentru a se coborî la nivelurile de jos ale unei simple reușite. Animalul trebuie să se adapteze la mediul său înconjurător, dar omul religios își transcende mediul; el scapă astfel de limitările prezentei lumi materiale prin clarviziunea iubirii divine. Acest concept asupra iubirii generează în sufletul omului efortul supraanimal de a găsi adevărul, frumusețea și bunătatea; și când le găsește efectiv, el este preamărit în strânsoarea lor; este consumat de dorința de a le trăi și de a face dreptate.

196:3.33 (2097.1) Nu vă descurajați; evoluția umană este încă în curs de progres, iar revelația lui Dumnezeu în lume, în Iisus și prin Iisus, nu va eșua.

196:3.34 (2097.2) Marea provocare lansată omului modern constă în stabilirea unei mai bune comunicări cu divinul Veghetor care

locuiește în mintea umană. Cea mai mare aventură a omului în trup este efortul său sănătos și echilibrat de a lărgi frontierele conștiinței de sine prin conștiința embrionară a sufletului, într-un efort sincer de a atinge regiunea de frontieră a conștiinței spiritului - contactul cu prezența divină. O astfel de experiență constituie conștiința de Dumnezeu, este o experiență care confirmă cu putere adevărul preexistent al experienței religioase constând în cunoașterea lui Dumnezeu. Această conștiință a spiritului echivalează cu cunoașterea efectivă a filiației cu Dumnezeu. Altminteri, încredințarea de această filiație este experiența credinței.

196:3.35 (2097.3) Conștiința de Dumnezeu este echivalentă cu integrarea sinelui în univers pe nivelurile lui cele mai elevate de realitate spirituală. Numai conținutul spiritual al unei valori oarecare este nepieritor. Nici chiar ceea ce este adevărat, frumos și bun nu ar putea pieri din experiența umană. Dacă omul nu alege să supraviețuiască, atunci Ajustorul supraviețuitor păstrează aceste realități născute din iubire și nutrite în slujire. Și toate aceste lucruri fac parte din Tatăl universal. Tatăl este iubirea vie, iar această viață a Tatălui este în Fiii săi. Și duhul Tatălui este în fiii Fiilor lui - oamenii muritori. Când totul este zis și făcut, ideea de Tată rămâne încă conceptul omenesc cel mai elevat de Dumnezeu.